6
16 0
8

H

Ex Bibliotheca
PP. Coll. Rom.
Societ. Jesu

16.1.10.

82-1-H.11

THESAVRI
LINGVAE LA-
TINAE

Tomus IIII.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE



LVGDVNI.

CATALOGVS AVTHORVM LAtinorum, ex quorum ſcriptis vocabula & loquendi genera, eorũ item vnde expoſitiones vocabulorum aut loquendi generum petitæ ſunt in hoc *THESAVRO LINGVAE LATINAE.*

POETAE.

Accius
Afranius
Auſonius
Cæcilius
Calphurnius
Claudianus
Catullus
Cornelius Gallus
Horatius
Iuuenalis
Lucanus
Lucilius
Lucretius
Manilius
Maphæus
Martialis
Næuius
Ouidius
Pacuuius
Perſius
Petronius Arbiter
Plautus
Pomponius
Propertius
Seneca Tragicus
Serenus
Sidonius
Silius Italicus
Statius
Terentius
Tibullus
Tirinnius
Turpillius
Valerius Flaccus
Virgilius.

HISTORICI

Aelius Lampridius
Ael. Spartianus
Ammiam. Marcellinus
Aurel.Victor
Auentinus
Bembus
Bonfinius
Cæſar
Cornel.Tacitus
Crantzius
Cromerus
Cuſpinianus
Egnatius
Eutropius
Fl.Vopiſcus
Florus
Guicciardinus
Hect.Boetius
Hirtius
Iul.Capitolinus
Iuſtinus
Murius
Olaus Magnus
Oroſius
Paul.Diaconus
Paul.Iouius
Paul.Aemylius
Pomp.Lætus
Pomp.Mela
Procopius
Quint.Curtius
Sabellicus
Salluſtius
Saxo Grammaticus
Solinus
Stumpffius
Suetonius
Titus Liuius
Trebell.Pollio
Trogus
Val.Maximus
Velius Paterculus
Vulcatius Gallicanus.

ORATORES & Philoſophi

Cicero
Quintilianus
Seneca.

MEDICI

Cornelius Celſus
Fernelius
Leonicenus
Manardus
Matthiolus
Ruellius
Syluius.

GRAMMATICI & authores claſsici

Acron
Adrianus Cardinalis
A.Gellius
Alciatus
Alexand.ab Alexandro
Apuleiũs
Aſcon. Pædianus
Baifius
Boccatius
Budæus
Calepinus
Caro
Chariſius
Cœlius Rhodiginus
Columella
Crinitus
Diomedes
Domitius Calderinus
Donatus
Feſtus Pompeius
Firmicus
Fulgentius
Georgius Valla
Glareanus
Gyraldus
Hermolaus Barbarus

*** 2

Hyginus
Iuriſconſulti
Lambinus
Linacer
Macrobius
Manutius
Martianus Capella
Non. Marcellus
Pandectæ iuris ciuilis
Parrhaſius
Perottus
Philander
Pierius
Plinius
Plinius iunior

Politianus
Pontanus
Porphirio
Priſcianus
Probus
Scaliger
Seruius
Sigonius
Terentianus
Terentius Scaurus
Turnebus
Varro
Vegetius
Victorius
Vitruuius

Volaterranus.

SACRA SCRIPTA, aut qui ſcripſerunt quæ ad ea pertinent

Teſtamentum Vetus & nouum
Ambroſius
Arnobius
Auguſtinus
Cyprianus
Hieronymus
Lactantius
Tertullianus.

Præter hos ſcriptores, Græci ferè omnes cùm Poëtæ & hiſtorici, tùm Oratores & authores claſſici in hoc Theſauro citati reperiuntur: quorum tamen hic nomina addere noluimus, quandoquidem ex his propriè Theſaurus noſter haud collectus eſt.

S LITERA

S

S Litera ſemiuocalis, quæ tantam habet cum H aſpiratione cognationem, vt veteres eam loco ipſius H aſpirationis poſuerint, in huiuſmodi vocibus & aliis ἅλς, ſal: ὕς, ſus: ἑπτὰ, ſeptem: ἕξ, ſex.

S literam in fine dictionis veteres elidebant ſubſequente conſonante. Quintil. lib 9. cap. 4. De compoſitione, Cæterum cõſonantes quoque, eæque præcipuè quæ ſunt aſperiores, in cõmiſſura verborum rixantur, & s, vltima, cum x, proxima, quarum triſtior, etiam ſi binæ collidantur, ſtridus eſt. vt Ars ſtudiorum. Quæ fuit cauſa & Seruio (vt dixi) ſubtrahendæ s, literæ, quoties vltima eſſet, aliáque conſonante ſuſciperetur. Quod reprehendit Lauranios. Meſſala defendit. Nam neque Lucilium putant vti eadem vltima, quum dicit Serenu fuit, & Dignu' loco. Quinetiam Cicero in Oratore plures antiquorum tradit ſic locutos. Hactenus Quintilianus. Cic. in Orat. Quinetiam, quod iam ſubruſticum videtur, olim autem politius, eorum verborum, quorum eædem erant poſtremæ duæ literæ, quæ ſunt in Optimus, poſtremã literam detrahebant niſi vocalis ſequebatur. Ita non erat ea offenſio in verſibus, quam nunc fugiunt poetæ noui. Ita enim loquebamur,

Qui eſt omnibu' princeps. — non, omnibus princeps. &

Vita illa dignu' locóque. — non, dignus,

Ciceronis temporibus, paulómque infrà (vt inquit Quintilianus lib 1. cap. 7.) ferè quoties s litera media vocalium longarum, vel ſubiecta longis eſſet, geminabatur. vt Cauſſæ, Caſſus. Diuiſſiones: quo modo & ipſum, & Virgilium quoque ſcripſiſſe, manus eorum docet. Atque paulolum ſuperiores etiam illud quod nos gemina s, dicimus Iuſſi, vna dixerunt.

Huic literæ magna cum r cognatio eſt, & cum d, vt idem Quintilianus teſtatur libro 1, cap. 4, nam & r in s, & rurſus s in r tranſit, ſimiliterq; de d. dicit enim, Nam vt Valeſij & Fuſij, in Valerios Furióſque venerunt: ita arbos, labos, vapos, etiam & clamos, ac laſes, ætatis fuerunt. Et hæc ipſa s littera ab his nominibus exclusa, in quibuſdam ipſa alteri ſucceſſit: nam Mertare, atque Pultare dicebant.

S A B

SABA, ciuitas regia Æthiopiæ, inquit Ioſephus, quam poſteà Cambyſes à ſorore ſuæ nomine, Meroen denominauit. Hanc Nilus circundans, inexpugnabilem reddebat. Dicta Saba, ἀπὸ τοῦ σέβειν, quod eſt venerari: quia thus mittit, quo in ſacrificiis vtuntur: & ideò thuriferam vocat Ptolemæus. Sunt qui dicant, Saba Arabum lingua myſterium ſignificari. Saba appellatur, quod ſignificare Græci myſterium dicunt. Plin. lib. 12. cap 14, Hieronymus verò conuerſionem ſonare autumat.

Saba quidem ciuitas eſt regalis Æthiopiæ, vt ſcribit Hieronymus in libro de locis Hebraicis: ſed tunc ſcribitur Saba per literam Samech. Eſaiæ 43, Dedi propitiationem tuam Ægyptum, Æthiopiam, & Saba pro te. ſortiturque nomen à Saba filio Chus. Geneſis 10, Filij autem Chus: Saba, Heuila, & Sabatha. Nam aliud vocabulum Saba ſcribitur per Sin literam, & ſignificat Arabiam, à ſuo authore Saba filio Ragma, vt Geneſis 10, Et ab eo dicuntur Sabæi, non Æthiopici vt ſuprà, ſed Arabici. de quibus Strabo libro 16, poſtquam de Nabathæis multa loquutus eſt. Vnde quando inuenitur per Sin literam ſcriptum, transfertur Arabia. vt Pſalmo 62, Dabitur ei de auro Arabiæ. Et paulò ſuperius, Reges Arabum & Saba dona adducent. Vbi vtraque vocabula in eodem verſiculo reperies. Solent itaque in hoc vocabulo facilè decipi qui negligenter ſeruantur orthographiam. Saba igitur per Sin, Arabia eſt thurifera, ad mare Rubrum, odorifera, & diues, ac Beatæ cognomine inclyta. Per Samech autem, Æthiopica. Vnde facile eſt intelligere reginam Saba quæ ad audiendum Salomonem acceſſerat, 3. Regum 10, non fuiſſe Æthiopiſſam, ſed Fœlicis Arabiæ reginam.

SABÆI, Arabiæ fœlicis populi, quorum metropolis eſt Saba, quam Strabo libro 16, Meriabam vocat: His proxima eſt (inquit) fœliciſſima Sabæorum terra, quæ maxima earum eſt. Apud hos thus & myrrha, & cinnamomum naſcitur, in ora etiam balſamum, & alia quædam herba valde odorata, quanquam eius odor citò deperit. Habét præterea palmas odoratas, & calamum. Serpentes quoque palmares, colore puniceo, vſque ad ilia aſſilientes, quorum morſus incurabilis eſt. Homines propter maximam fructuum copiam otioſi ſegnéſque viuunt. In radicibus arborum cubant: & ex eis incidunt, quæ proximi ſuſcipientes protinus alter alteri conſequenti tradunt, vſque in Syriam atque Meſopotamiam. Ab odoribus autem ſtupefacti, bituminis ſuffitu, & hirci barba ſtuporem tollunt. Meriaba, Sabæorum vrbs, in monte iacet arboribus pleno. Sub rege ſunt, qui iudiciorum ac cæterarum rerum poteſtatem habet. Hæc & plura ibidem Strabo. Hos Ioſephus libro 1, à Saba Gusi filio, qui a Chan ortus fuit, dictos affirmat. Sabæos dictos putat Seruius ἀπὸ τοῦ σέβεσθαι, hoc eſt, venerari: quòd deos per ipſorum thura veneramur. Virgilius 1 Georgicorum,

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi.

Dociles Sabæi. Claud. 7. Paneg.

Leues Sabæi. Claud 1 in Eutropium.

Thuriferi Sabæi. Valer. 6. Argon.

Sabæus, Adiectiuum. vt Thus Sabæum, quod in Saba regione inuenitur, vel quod apud Sabæos creſcit. Virgil. 1. Æneidos,

-centúmque Sabæo

Thure calent aræ.

Flores Sabæi. Stat. 5. Syluar.

Myrrha Sabæa. Seneca Herc OEtæo, 4.

SABACUS, Æthiopum rex, qui Aniſim Ægypti regẽ fugauit, & illius regnum quinquaginta annis obtinuit, teſte Herodoto, lib 2.

Sabaoth (σαβαὼθ) numeri pluralis, & generis fœminini, interpretatur militiarum vel exercituum. vnde Dominus ſabaoth.

SABATIA, penult. prod. Ptolemæo libro 3 cap 1, Sabatium Plin. lib. 3. cap. 4. Sabatia Pomponio libro 2, maritima ciuitas Liguriæ, vulgò *Sauona* aliis *Saona*.

Sabatius, Adiectiuum. et Stagna Sabatia. Silius lib. 8.

Quique tuos Flauina focos, Sabatia quique

Stagna tenent. Strabo lib 4, Ad Genuam Liguſticum emporium, & Sabatia vada nuncupata, quæ paludes ſunt, Apenninus quidem à Genua, Alpes verò à Sabatis initium capiunt. Inter Genuam verò & Sabatios ducenta ac ſexaginta ſtadia interſunt.

SABATA, lacus eſt. Vnde fit Sabatinus, adiect. Colum. lib 8 cap 16, Inde Velinus, inde etiam Sabatinus, & item Volſinienſis, & Ciminus, lupos, auratáſque procreauerunt.

Sabbatina tribus, Vide TRIBUS.

SABATH. Nomen proprium, à quo Sabatheni nominantur, qui à Græcis Hiſtabari dicuntur, vt Ioſephus ait.

SABATHRA, Ptolemæo lib. 4. cap 3, vrbs paruæ Syrtis, Plinio Sabrata dicta, vulgò *Kacanoabis*.

Sabbathum, ſabbathi, penult. corr. (τὸ σάββατον) Vox Hebraica, inflexione Latina declinata, ſignificans quietem, ceſſationem ab opere. Eſt autem ſeptimus dies, quo requieuit Deus ab operibus ſuis. Prima itaque ſabbathi dicitur, primus dies ſeptimanæ, quem Dominicum etiam nominamus: ſecunda ſabbathi, ſecundus dies: tertia ſabbathi, tertius dies: quarta ſabbathi, quartus dies: quinta ſabbathi, quintus dies: ſexta ſabbathi, ſextus dies, à die Dominico: & ipſum ſabbathum, ſeptimus dies. Plin lib 31. cap 1, In Iudæa riuus ſabbathis omnibus ſiccatur. Hæc Ethnici Planetarum nominibus appellant: quod nunc quoque retinemus: vt ſecunda ſabbathi à Luna ſit, tertia à Marte, quarta à Mercurio, quinta à Ioue, ſexta à Venere. Sueton in Auguſto Cæſare, cap. 76, Ne Iudæus quidem mi Tiberi, tam diligenter ſabbathis ieiunium ſeruat, quàm ego hodie ſeruaui. Verba ſunt Auguſti. Idem in Tiberio Cæſare, cap 32, Diogenes Grammaticus diſputare ſabbathis Rhodi ſolitus, venientem, &c.

Feſta ſabbatha obſeruare. Iuuen. ſat 6,

Obſeruant vbi feſta mero pede ſabbatha reges.

Peregrina ſabbatha. Ouid 1. de Remed amoris,

Nec pluuias opta, nec te peregrina morentur

Sabbatha, nec damnis Allia nota tuis.

Sabbatharius, ſabbatharij (ὁ σαββατίζων) Qui ſabbathum colit & obſeruat, quod faciunt nunc Iudæi. Vnde & Sabbatharij à Martiale dicuntur, libro 4,

Quòd ieiunia ſabbathariorum,

Mœſtorum quòd anhelitus reorum, &c.

SABAZIUS Iupiter, Bacchus ſiue Dionyſius dicitur ab σαβάζειν, quod barbari, præſertim Phryges, σαβάζειν vocant. Author Suidas. Eſt autẽ σαβάζειν bacchari, tripudiare, & more furentium ſaltare. Valer. Max. lib 1 cap 4. de Cornelio Hiſpalo, Idem, qui Sabazij Iouis cultu ſimulato mores Romanos inficere conati ſunt, domos ſuas repetere coegit. Eundem verò eſſe & Dionyſium, cùm alij, tum Amphitheus in ſecundo libro Heracleæ. Mnaſeas verò Pataræus Sabaziũ ait filium eſſe Dionyſij, Vide Cælium lib. 7 cap. 15.

SABAT, Syrorum lingua, Menſis Februarius dicitur.

SABELLUS, SABELLICUS, Vide SABINUS.

SABIDIUS, vir Romanus, gulæ deditus, plus vorabat quàm poſſet concoquere: quocirca ita fœtebat eius anima, vt nemo poſſet cum eo loqui, quem Mart. hoc epigrammate inſectatur, lib. 1,

Non amo te Sabidi, nec poſſum dicere quare:

Hoc tantum poſſum dicere, non amo te. Voracitatem eius & fœtorem animæ, altero epigrammate non minus falſè indicat idem Martialis lib 3,

Circunlata diu menſis ſcriblita ſecundis,

Vrebat nimio ſæua calore manus.

Sed magis ardebat Sabidi gula. protinus ergo

Sufflauit buccis térque quatérque ſuis.

Illa quidem tepuit, digitóſque admittere viſa eſt:

Sed nemo potuit tangere, merda fuit.

SABIM, Arabes Deum appellant, & illi decimas menſura, non pondere perſoluunt.

Sabina, penult. prod. Herba (ἡ βράθυ) de qua ſic Plin. lib. 24. cap 11, Herba Sabina brathy appellata à Græcis, duorum generum eſt. Altera tamaricæ ſimilis folio eſt, altera cupreſſo. Colum lib. 6, cap 4, Alij ſabinam herbam, rutámque cum mero diluunt.

Sabinam, Illyrij appellabant telum venabuli ſimile. Ennius,

Illyrij reſtant ſicis ſabiniſque ſodentes.

SABINI, penult. prod. antiquiſſimi Italiæ populi ſunt & indigenæ atque aborigines. Ab iis Picentes, Samnitéſque in colonias deduxere. Sabinorum agrum Tyberis alluit, quemadmodum Vmbriam, Latiúmque. Quippe inter Vmbros ac Latinos ſunt Sabini, extendunturque vſque ad Nomentum oppidum, & à religione & deorum cultu, hoc eſt ἀπὸ τοῦ σέβειν, dicti ſunt Sabini, quaſi Sebini. Author Plin. lib. 3. cap. 12. Quanquam Silius à Sabo, gentis authore, Sabinos dici putat, qui lib. 8, ſic ait,

-pars laudes ore ferebant

Sabe tuas: qui de patrio cognomine primus

Dixiſti populos magna ditione Sabinos.

Ardui Sabini. Horat. 3. Carm. ode 4.

Bacifero Sabino nutrita gens. Silius lib. 3.

Incultæ Sabinæ. Ouid. 1. Amor. eleg 8.

Rigidi ſabini Horat 2 epiſt 1.
Tetricæ Sabinæ Ouid 3. Amor. eleg 7.
Veteres Sabinæ Iuuen. ſat. 10.

Sabinus, penult prod. Adiectiuum.
Ager Sabinus. Horat. 2. Serm. ſat. 7.
Gens Sabina. Ouid. 15 Metam.
Herba Sabina Propert lib 4. eleg 3.
Vile Sabinum. Horat 1. Carm. ode 20,
-vile potabis modicis Sabinum
Cantharis. Subaudi vinum.

Sabellus, Aliud adiectiuum, & Sabellicus, pen. corr. Iuuen. ſat. 3.
Pithilibus exuare pudet, quod turpe negauit
Tranſlatus ſubitò ad Marſos, menſámq; Sabellam. Virg. 2. Georg. de Italia loquens,
Hæc genus acre virûm Marſos, pubémque ſabellam,
Aſſuetúmque malo Ligurem, Volſcóſque verutos
Extolit, &c. Idem 8 Æneidos,
Gnatum exhortaretur, ni miſtus matre Sabella
Hinc partem patriæ traheret.
Carmina Sabella Horat Epod 17.
Iaculator Sabellus Silius lib. 4.
Ligonibus Sabellis verſare glebas. Horat. 3. Carm. ode 6.
Pubes Sabella. Virg. 2. Georg.
Sus Sabellicus Virg. 3. Georgicorum,
Ipſe ruit, dentéſque Sabellicus exacuit ſus.

SABINVS, Declamator tempore Senecæ, lepido vir ingenio. Cuius meminit Seneca in Declamationibus. Sabinus, Veſpaſiani frater, interfectus à Vitellio, qui Veſpaſiano res contra Iudæos gerēti, poſt Othonis mortem, Capitolium cum æde Iouis occupauerat. Sabinus, ſophiſta, ſub Adriano principe ſcripſit Iſagogen ad materias & hypotheſes, Declamationum libros quatuor, præterea in Thucididem enarrationem. Suidas. Sabinus Maſſurius, ſcripſit Faſtorum & memorabilium rerum libros. Sabinus Syrus memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Ieroſolymæ muros aſcendit: author Ioſephus lib 7. cap 1. Sabinus Tyro qui ſcripſit [illegible], id eſt de Hortenſibus, vt ſcribit Plin. lib 19. cap. 10.

SABIS, Fluuius, Vide SAMAROBRINAE.

SABIVSA, Porta dicebatur, quæ rectâ in Sabinos ducebat.

SABOTA, vrbs Arabiæ in monte excelſo, à quo octo manſionibus diſfert regio eorum thurifera. Author Camers, Solini interpres.

SABRIANA, Ptolemæo lib 2 cap. 3, æſtuarium Britannici maris.

SABRINAM fluuium Cornelius Tacitus ſcribit lib 12. vulgò *Seuerne*.

Sabulum, ſabuli, penult. corr. { ἄμμος } & Sabulo, ſabulonis, Arena tenuior & minutior. Plin. lib. 17 cap 4, Inuicem ſabulum album in Ticinenſi, multiſque in locis nigrum, itémque rubrum, etiam pingui terræ permiſtum, infœcundum eſt. Colum. lib 4 cap 33, de caſtanea, Pullam terram & reſolutam deſyderat, ſabulonem humidum, vel refractum tophum non reſpuit. Varro 1 de Re ruſt. cap 9, In quis lapis marmor, rudus, arena, ſabulo, argilla &c. Ibidem 4, Præterea diſcrimina etiam omnium horum generum ſubtiliora alia, vt in ſabuloſa terra, quòd ibi refert, ſabulo albus ſit, an rubicundus. Colum. lib 3. cap. 11, Nigrum tamen & rutilum ſabulonem, qui ſit humidæ terræ permiſtus, probauerunt antiqui.

Sabuloſus, penult. prod. { ἀμμώδης } Adiectiuum, Plenum ſabulo. Columella lib. 2. cap 9, Nec in ſabuloſo ſolo, ſed in arena quoque prouenerunt modo humido cælo, vel riguo ſolo. Plin lib. 13 cap. 4, Palma gignitur leui, ſabuloſáque terra. Apud Columellam lib. 6. cap. 23. Stabula ſabuloſa.

Sabuletum, ſabuleti, penult. prod. { ὁ ἀμμών } Locus qui ſabulo abūdat. Plin. lib 27. cap 8. Crocodilum naſcitur in ſabuletis.

SABVRA, Saburæ, pen. corr. Nomen viri proprium, qui ſecundum poſt regem obtinuit locum apud Numidas. Lucan. lib. 4,
Mittitur exigua qui prælia prima laceſſat,
Eliciátque manu. Numidis à rege ſecundus,
Vt ſibi commiſſi ſimulator Sabura belli.

Saburra, ſaburræ { ἕρμα } Arena craſſior & vilior, qua naues onerari vſque ad certam menſuram, quo ſtabiliores ſint, conſueuerunt. Plin. lib 10. cap 23, Certum eſt, Pontum tranſuolaturas, primum omnium anguſtias petere, inter duo promontoria Criu metopum, & Carambin: mox ſaburra ſtabiliri. De gruibus. Liu. lib 7. bel. Maced. Se in animo habuiſſe tota claſſe Epheſum petere, & onerarias ducere multa ſaburra grauatas, atque eas in faucibus portus ſupprimere. Virg. 4. Georgicorum,
-& ſæpe lapillos,
Vt cymbæ inſtabiles fluctu iactante ſaburram, Tollunt.

Saburro, ſaburras, ſaburrare, ſiue ſobustare { ἑρματίζω } Satagere in ſabulo, ac verſare. Plin. lib 18 cap 35, Echini affigentes ſeſe, aut arena ſaburrantes, tempeſtatis ſigna ſunt. Solinus cap 15, Grues volaturæ arenas deuorant, ſublatíſque lapillis ad moderatam grauitatem ſaburrantur.

Saburratus, pen prod. Participium { ἑρματισθείς } Saburra oneratus, & per tranſlationem, Plenus, oppletus. Plaut. Ciſtell 3,
-quæ vbi ſaburratæ ſumus,
Largiloquæ extemplò ſumus.

SABVS, Vide SABINI.

SABYLLVS, Gelæ vrbis Siciliæ tyrannus, poſt à ſeipſo interfectū Cleandrum Author Herodotus lib. 6.

SACA, Vide AMANVS & AMANITIS.

SACAE, ſunt Scythiæ populi, quos Herodotus tradit vocari à Perſis omnes Scytas: item Plin. lib 6 cap. 17, Vltra (inquit) ſunt Scytharum populi, Perſæ illos Sacas vniuerſos appellauere à proxima gente, antiqui Arameos, Scythæ ipſi perſas, Chorſaros. Horum meminit & Strabo lib. 11. Dicuntur & Sagæ, teſte Mela lib 3.

SACAMAZA Ptolemæo augmé 3. libro 4, vicus eſt Syrtis magnæ, vulgò *Zodecho*.

SACARVM, regio eſt (vt Ptolemæus lib. 6. cap. 13, ait) in Aſia vltra mare Caſpium, Sogdianis conterminà: in qua nec vrbes nec vicos eſſe teſtatur: ſed incolæ eius regionis nemora & ſpecus habitant, ſagittandi artu peritiſſimi. Qui olim Bactrianam prouinciam occupauere, & optimam Armeniæ regionem adepti ſunt, vt lib 11, Strabo refert, atque vſque ad Cappadoces proceſſerunt. Sed quum ex ſpoliis feſta celebrarent, Perſarum imperatores eos noctu adorti, funditus deleuere Hos quidam Saccaſanos vocant.

Saccatus. Vide SACCVS.

Saccharum, ſacchari, vel etiam Sacchar { τὸ σάκχαρ } Mel in arundinibus collectum, gummi modo candidum, ac fragile Plinius libro 12. cap 8, Saccarum & Arabia fert, ſed laudatius India. Eſt autem mel in arundinibus collectum, gummium modo candidum, dentibus fragile. Ampliſſimum, nucis auellanæ magnitudine, ad medicinæ tantùm vſum.

Saccipertum, ſaccipertij { τὸ [illegible] } Ex ſaco & pera dictio compoſita. Plaut Rud. 13,
Quod plenum argenti fuit in ſaccipertio.

Saccus, ſacci { ὁ σάκκος } Notæ ſignificationis. Horat. 1. Serm. ſat. 1,
-congeſtis vndique ſaccis
Indormis inhians. Idem 1 Serm. ſat. 5,
-menſam poni iubet, atque
Effundi ſaccos nummorum. Plin. lib. 14 cap. 22, Quinimò vt plus capiamus, ſacco frangimus vires. Columel. lib 9 cap 15, Saligneus qualus, vel tenui vimine rarius contextus ſaccus inuerſę metæ ſimilis. Idem lib. 12. cap 17, Poſteà in iunceis fiſcellis, vel ſparteis ſaccis percolant. Cic. 3. Verr Quū iſte ciuitatibus frumentū, coria, cilicia, ſaccos imperaret, neque ea ſumeret: pro his rebus pecuniā exigeret.
Saccus frumentarius, quo frumentum geritur.
Saccus niuarius ſic loquitur apud Martialem lib. 14.
Attenuare niues norunt & lintea noſtra.
Frigidior colo non ſalit vnda tuo. Domitius. Niues in penu ſeruatæ vina refrigerabant hoc pacto. Cola, vel ſacci niuibus implebantur, per quos effuſa vina colabantur gratiſſimo frigore. Hinc colum niuarium apud Martialem, & Saccus niuarius. Vide Niuarius in NIX. Cola autem ſeruiebant lautioribus, erántque maioris precij: Nam ex politis viminibus, aut certè panno craſſiora conſtabant. Conficiebantur item ſacci ad eundem vſum linteis, ſed minore precio. Huc faciunt Plinij verba libro 19. cap. 4, Heu, inquit, prodigia ventris Hi niues, illi glaciem potant, pœnáſque montium in voluptatem gulæ vertunt. Seruatur algor æſtibus, excogitatúrque vt alienis menſibus nix algeat. Decoquunt alij aquas, mox & illas hyemant. Paulo antè dixerat, Inueterari vina, ſaccíſq; caſtrari. Tunc autem caſtrari vina dicuntur, quum vires ſacco franguntur. Plin. lib. 23. cap. 50, vtiliſſimum omnibus ſacco viribus fractis.
Saccis vina caſtrare, Vide CASTRO.
Saccus vinarius. Plin lib 24. cap 1.

Sacculus, penult. corr. Diminutiuum { σακκίδιον } Cic. 2. de Finibus, Cui nihil dum ſit, ius & ſacculos abſtulerit. Vetus codex legit ſaculos. Mart lib. 5, Excuſſi loculóſque ſaccolúmque. Plaut. Capt. 3,
Vel extra portam ire trigeminam ad ſaccolum licet.
Plenus ſacculus eſt aranearum. Catull. ad Fabullum, 13.

Saccaria, ſaccariæ { ἡ τῶν σάκκων [illegible] } Saccorum mercatura. Apul. lib. 1 de Aſino, Saccariam faciens merebam.

Saccarius, Baiulus vel gerulus { ὁ σακκοφόρος } qui ſaccis geſtandis victitat. Paulus in l. Qui fundum, De contrahend. empt Cæterùm ſecundum verba non eſſe exceptum quod ex ſtipula naſceretur, non magis, quàm ſiquid ex eo quod ex ſacco ſaccarij cecidiſſet, aut auribus ex ora cecidiſſet, natum eſſet. Budæus.
Saccaria nauis. Quint. lib 8 cap. 2, Fiſlunt etiam verba, vel regionibus quibuſdam magis familiaria, vel artium propria, vt Atabulus ventus, & nauis Saccaria. Vide Cælium lib 25 cap 10.

Saccularius, ſaccularij { [illegible] } quid ſignificet, declarat Vlpianus. De extraordin. criminibus, L. Saccularij, his verbis. Saccularij, qui vetitas artes exercentes, in ſacculos partem ſubducunt, partem ſubtrahunt.
Saccatus, penult. prod. Adiectiuum { ὁ διὰ σάκκου ἠθημένος } Plin. lib. 20. cap. 19, De diacodio, fit autem huius papaueris aut cuiuſcunque ſylueſtris capitibus XX. in aquæ cæleſtis ſextariis tribus biduo maceratis, in eadémque diſcoctis: deinde ſaccatis, iterúmq; cum melle decoctis ad dimidias partes vapore tenui. Idem lib 29. cap. vlt. Saccatuſque lineis ſaccis, & in fictili nouo repoſitus loco frigido, minus putreſcit addito melle. De adipe anſerum præparando. Saccatus, id eſt, per ſaccum colatus, ſic vinum hippocraticum colāt pharmacopolæ.

Sacellum { τὸ ναΐδιον } Vide SACER adiectiuum.

Sacer, ſacra, ſacrum { ὁ ἱερός, ά, όν } Venerabilis, conſecratus. Virgilius 8. Æneidos,
-Suſtulit os ſacrum cælo. Plaut. Menæch. 20,
At ego te ſacram coronam ſurripuiſſe Ioui ſcio. Plin. epiſt. 177.
Reuerere gloriam veterem, & hanc ipſam ſenectutem, quæ in homine venerabilis, in vrbibus ſacra eſt.
Profanis ſacra confunderu. Claud. 7. Paneg.
Miſcere ſacra profanis. Horat. 1. epiſt. 17, Vide MISCEO.
Ædes ſacra. Cic. Bruto, lib. 13. 12.
Amor ſacer. Valer. 3. Argon.
Aræ ſacræ. Virg 3 Georg.
Aruum ſacrum Martis. Ouid, 7. Metam.
Chorus ſacer. Ouid 2 Faſt.
Effigies ſacræ diuûm. Virg 3. Æneid.
Fontes ſacri. Virg 1. ecloga.
Horror ſacer. Claud. 4 Paneg.
Ignibus ſacris imponit libamina. Virg 6. Æneid.
Iura ſacerrima lecti Ouid. epiſt 9.
Locus ſacer, & Locus profanus, contraria. Cic. 1. de Inuent.
Lucus late ſacer. Virg 5. Æneid.
Meditamen ſacrum, Diuinum. Ouid. 2. Metam.
Mens ſacra. Ouid. 6. Faſtorum.

Eſt deus

Eſt deus in nobis, agitante caleſcimus illo,
Impetus hic ſacræ ſemina mentis habet. Id eſt, Diuinæ.
Signa ſacra & religioſa. Cic. 3 Legibus.
Voce ſacra profatur Tellus. Ouid. 2. Metam.
Vulgus ſacrum. Coetus deorum Claud. 2. de raptu Proſerpinæ.
Sacra eorum deorum inſula. Cic. 3. Verr. Quæ ex opinione hominum illa inſula eorum deorum ſacra putatur.
Dies ſacer Dianæ Horat. 4 Carm. ode ode. 11.
Sacer, cum genitiuo. Plin. lib. 8 cap. 21, Feram nomine Axim, hinnuli pelle, pluribus candidioribúſque maculis, ſacram liberi patris.
Sacer, cum datiuo. Plinius lib. 16. cap. 4, Ciuica iligna primò fuit, poſteà magis placuit ex æſculo Ioui ſacra. Ibidem cap. 33, Diti ſacra cupreſſus.
¶Sacrum eſt ritu. Plin. lib. 11. cap. 37, Morientibus oculos operire, ruſúſque in rogo patefacere, Quiritium magno ritu ſacrum eſt.
¶Sacer, Execrandus, ſceleſtus { [illegible] }. Virg. 3. Æneidos,
-quid non mortalia pectora cogis
Auri ſacra fames? Antiquitus homo ſacer dicebatur, quem populus ob maleficium iudicaſſet, neque fas erat eum immolari. Et ſiquis eum occidiſſet, parricidij non damnabatur: ex quo omnis homo malus atque improbus, ſacer appellari ſolet. Horat. 2. Serm. ſat 3,
-vter ædilis fueris, vel
Veſtrum prætor, is inteſtabilis & ſacer eſto. Plaut. Bacchid. 17,
-ego ſum malus,
Ego ſum ſacer, ſceleſtus. Plin. lib 33. cap. 1, Vtinámque poſſet é vita in totum abdicari aurum, ſacra fames, vt celeberrimi authores dixere. Budæus, Antiqui ſacros homines vocabant quaſi execrandos & deteſtandos. Vnde Sacra fames Virgilio: & Sacer atque inteſtabilis Horatio, è XII Tabulis ſumptum vocabulum: quod more Gallorum Seruius tranſlatitium eſſe ait. Nam quum Maſſilienſes peſte laborarent, vnus ſe ex egentibus offerre ſolebat annum integrum alendũ publicis cibis & purioribus. Poſteà verbenis, veſtibúſq; ſacris ornatus circũducebatur per vrbem cum execrationibus: precabantur enim vt in eum omnia mala ciuitatis incumberent & inciderent: ſicque proiiciebatur. Plaut. Bacchid 17,
Meus criminatus eſt? optumè eſt: ego ſum malus,
Ego ſum ſacer, ſceleſtus. Macrob. lib 3. Saturn cap 7, Hoc loco (inquit) non alienum videtur de conditione eorum hominum referre, quos leges dijs ſacros eſſe iubent: quia non ignoro quibuſdã mirum videri, quòd quum cætera ſacra violari nefas ſit, hominem ſacrũ ius fuerit occidi. cuius rei cauſa hæc eſt: Veteres nullum animal ſacrum in finibus ſuis eſſe patiebantur, ſed abigebant ad fines deorũ quibus ſacrum eſſet: animas verò ſacratorum hominũ dijs debitas eſſe exiſtimabant. Feſtus, Sacer homo eſt quem populus iudicauit ob maleficiũ. Neque fas eſt immolari: ſed qui occidit, parricidij non damnatur. nam lege Tribunitia prima cauetur, Siquis eum qui plebiſcito ſacer ſit, occiderit, parricida ne ſit. Inde ſacratæ leges dictę, vt ipſe alibi author eſt, quibus ſanctum iubetur eſſe alicui deorum quicquid aduerſus eas fecerit, ſicut familia pecuniáque. Hactenus Budæus.
¶Sacer ignis { [illegible] } Morbus, cuius multa ſunt genera, quæ apud Plin. lib. 26. cap. 11. habentur. Col lib. 7 c. 5, Eſt etiam inſanabilis ſacer ignis, quam puſulam vocant paſtores, ea niſi compeſcitur intra primam pecudem, quæ tali modo correpta eſt, vniuerſum gregem contagione proſternit: ſic quidem quòd nec medicamẽtorum, nec ferri remedia patitur: nam penè ad omnem tactum excandeſcit. Vide IGNIS. Lucret. lib 6,
Et ſimul vlceribus quaſi inuſtis omne rubere
Corpus, vt eſt, per membra ſacer quum diditur ignis.
Ignis ſacer edit contractos artus. Virg 3 Georg.
Sacer morbus, appellatur comitialis, Vide COMITIVM.

SACER mons, locus eſt ad tertium milliarium ſupra Anienem, quem plebs Romana poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupauit. Author Cicero in Bruto, Videmus item (inquit) paucis annis poſt reges exactos, quum plebs prope ripam Anienis ad tertium milliarium conſediſſet, eúmque montem, qui Sacer appellatus eſt, occupauiſſet, M. Valerium Dictatorem dicendo ſedauiſſe diſcordias, eiq; ob eam rẽ honores ampliſſimos habitos, & eum primũm ob eam ipſam cauſam Maximũ eſſe appellatum. Hactenus Cicero. Sunt qui ſacrum eſſe dictum putant, quòd in eo leges ſacratæ ſint latæ, & magiſtratus ſacroſancti ſint creati: vel quod plebs ipſa montem illum Ioui conſecrauit, vt Sex. Pompeius ſcribit, & Cicero in Oratione, pro Cornel. teſtatur. Sacer mons, inquit Pompeius, appellatur trans Anienem fluuium paulò vltra tertiũ milliarium, quod eum plebes, quum ſeceſſiſſet à patribus, creatis Tribunis plebis qui ſibi eſſent auxilio, diſcedentes, Ioui conſecrauerunt.

SACRA via, locus in vrbe Roma, vbi Romulus & Tatius fœdus fecerunt: cuius meminit Cicero in Oratione pro Plancio, his verbis, Equidem (inquit) ſiquando, vt fit, iactor in turba, non illum accuſo, qui eſt in ſumma Sacra via, quum ego ad Fabium fornicem impellor: ſed eum qui in meipſum incurrit atque incidit. Hęc ille. Hac, triumphantes in Capitolium ibant. Tendebat autem à regia vſque in arcem. Horat. 1. Serm. ſat 9,
Ibam fortè via ſacra ſicut meus eſt mos. Hanc idem author Sacrum cliuum nuncupauit.

SACRVM promontorium. Luſitaniæ locus, teſte Ptolemæo libro 3. capite 4, *Caput ſancti Vincentij* hodie dicitur, vbi Cuneus ager. *Cabo da ſan Vincente.*

Sacrum { [illegible] } Nomen ſubſtantiuum, Dicitur omne quod nomina deorum habetur. Vnde Virgilius quoties ſacrum nominat, additionem ferè deorum facit, vt 3 Æneidos,
Sacra Dionææ matri diuiſque ferebam. Idem 4 Æneidos,
Sacra Ioui Stygio, quæ rite incœpta paraui,
Perficere eſt animus. Macrob. lib 1. Saturn cap 16, Sacra celebritas eſt, vel quum ſacrificia dijs offeruntur, vel quum dies diuinis epulationibus celebratur: vel quum ludi in honorem aguntur deorum, vel quum feriæ obſeruantur.

Nequid de ſacrorum religione mutetur. Cic. pro Domo ſua.
Vates ſacrorum. Ouid 15 Metam.
Legationis ſacra. Tacit lib. 1, Hoſtium quoque ius, & ſacra legationis, & fas gentium rupiſtis.
Menſæ ſacra. Tacit. lib 13, Quanquam intra ſacra menſæ, &c. properata ſit. Scilicet mora.
¶Accerſita ſacra, Vide ACCERSO.
Anniuerſaria ſacra. Cic Attico, lib. 1. 13.
Aonia ſacra. Virg. 2. Georg.
Arcana ſacra. Ouid 10 Metam.
Fera ſacra. Ouid. 13 Metam.
Funebria ſacra Ouid 4 Triſt. eleg. 4. ad finem.
Non gratum ſacrum. Lucan. lib. 1.
Horrida ſacra Silius lib. 3.
Iugalia ſacra. Nuptiarũ celebritas aut celebratio. Ouid. 7. Metam.
Municipalia ſacra, Vide MVNVS.
Myſtica ſacra. Ouid epiſt. 2.
Nefanda ſacra. Ouid 10 Metam.
Nouendiale ſacrum, Vide NOVEM.
Nuptialia ſacra. Quintil. lib. 1 cap 7.
Peregrina ſacra. Vide PEREGRINVS.
Piaculare ſacrum facere. Hoc eſt ſacrificium pro expiatione ſceleris. Liu lib 9 bel. Pun. Prætor Legatíque Locros profecti, primam, ſicuti mandatum erat, religionis curam habuere. Omnem enim ſacram pecuniam, quæque apud Pleminium, quæque apud milites erat, conquiſitam, cum ea quam ipſi ſecum attulerant, in theſauris repoſuerunt, ac piaculare ſacrum fecerunt. Sic ibidem.
Sacra priuata perpetua manento. Cic. 2 de Legib.
Pura ſacra Ouid 2 Metam.
Sancta ſacra generis. Seneca Herc fur. 13.
Socialia ſacra, Coniugium Ouid epiſt. 20.
Solenne, & neceſſarium ſacrum. Tacit lib 9.
Solenne ſacrum luſtri Troici. Seneca Troade, 8.
Stata ſacra, dicuntur quę ſtato & certo tempore ſingulis annis recurrũt, diuerſa ab illis quæ Indicta vocantur, quæ nimirũ vel in alia tempora reijci poſſunt, vel etiam omitti penitus. Ouid. 1. Faſtorum,
Ter, quater euolui ſignantes tempora Faſtos,
Nec Sementiuæ eſt vlla reperta dies.
Tum mihi (ſenſit enim) luæ hæc indicitur inquit
Muſa, quid à faſtis non ſtata ſacra petis?
Veneranda ſacra. Silius lib 7.
¶Factis ſacris accedere. Stat 1 Achill.
Alligari ſacris, Vide ALLIGO.
Aſtringere ſe ſacris, Vide ASTRINGO.
Canere ſacra. Virg. 2 Æneid.
-circum pueri innuptæque puellæ
Sacra canunt. Id eſt, hymnos dicunt. Seruius.
Conficere ſacra. Vide CONFICIO.
Facere ſacra. Cic. de Aruſp. reſp. Itaque nequis meorum imprudẽs introſpicere totam domum poſſit, ac te ſacra illa tua facientem videre, tollam altiùs tectum. Ouid 3 Metam.
Frequentare ſacra Ouid 3 Metam.
Initiari ſacris. Quintil. lib 1, cap. 2.
Inſtaurabat ſacrum dis loci. Tacit. lib. 18 hoc eſt adornabat. Sic enim hoc verbum vſurpant authores aliquando.
Iurare per commune ſacrum dolorum. Stat. 12. Thebaid.
Obire ſacra, Vide OBEO.
Parare ſacra Ouid. 12 Metam.
Peragere ſacra de more. Ouid. 6 Faſt.
Peregiſſe mihi videor ſacra tradentiũ artes. Quintil. lib 5. cap. 14.
De ſacris autem (qui locus patet latiùs) hæc ſit vna ſententia, vt conſeruentur, & deinceps familiis prodantur, & (vt in lege poſui) perpetua ſint ſacra. Cic. 2. de Legib.
¶Sacrum, dicitur templum { [illegible] } Paulus Iureconſ. D. Ad legem Iuliam peculatus, L. Sacrilegi capite puniantur. Sunt autem ſacrilegi, qui publica ſacra compilarunt. At qui priuata ſacra, vel ædiculas incuſtoditas tentauerint, amplius quàm fures, minus quàm ſacrilegi, merentur.
Sacrum, ſacróve commendatum qui clepſerit rapſeríque, parricida eſto. Cic 2 de Legib.
¶Sacrum, Magicum quoddam ad compeſcendas detrahentium linguas. Ouid lib 2. Faſtorum,
Ecce anus in mediis reſidens annoſa puellis,
Sacra facit tacitæ, nec tamen ipſa tacet.
Magica ſacra. Virg 8. eclog.
¶Inter ſacrum & ſaxum ſtare, prouerbialis locutio, pro In periculo eſſe. Plaut. Capt. 11.
Nunc ego inter ſacrum ſaxúmque ſto, nec quid faciam ſcio. Apuleius in Aſino Aureo, lib 11. Plurimũ ergo dubitia paupertatis intercedente, quod ait vetus prouerbiũ, Inter ſacrum & ſaxũ poſitus cruciabar. Explicat hic Apuleius allegoriã adagij, videlicet alludens ad ſacerdotium, cui erat initiandus: & paupertatem ſuam duriorem, per quam non ſuppetebant ſumptus. Sumptum apparet ex priſcis fœderis feriendi cæremoniis, in quibus Fecialis porcum ſaxo feriebat, hæc interim pronuncians, Qui prior populus fœdus rumpet, Iupiter ita eum feriat, quemadmodum ego porcum hoc lapide ferio. Sed vndecũque ſit natum adagium, ſatis liquet dici ſolitum in eos, qui periculum ancipitemque in alterutrum periculum rediguntur. Ex Eraſmo.

Sacellum, ſacelli { [illegible] } Diminutiuum à Sacrum, Significat locum paruum deo conſecratum cum ara. Trebatius Iureconſ. ſcribit, Sacellum, compoſitum verbum, quaſi ſacra cella. Plin. libro 8. epiſt. ad Romanum, Sparſa ſunt circa ſacella complura, totidémque dei: ſua cuique veneratio, ſuum nomen. Cicero 2 pro Lege agraria. Sunt enim loca publica vrbis, ſunt ſacella, quæ poſt reſtitutam Tribunitiam poteſtatem nemo attigit: quæ maiores in vrbe partim, periculi perfugia eſſe voluerunt. Idem 1. de Diuinatione, Quum vellet

ſororis ſuæ filiam in matrimonium collocare, exiſſe in quandam ſacellum ominis capiendi cauſa, quod fieri more veterum ſolebat. Plinius libro 6. cap. 29, Delubrum Ammonis eſt ibi religioſum, & toto tractu ſacella. Propert. lib 4 eleg 3,
Flore ſacella tego. Virg. ecloga 3.
Nouimus & qui te, tranſuerſa tuentibus hircis,
Et quo, ſed faciles Nymphæ riſere, ſacello.
Ponere modicum ſacellum alicui. Tacit. lib. 19, Modicum ſacellum Ioui conſeruatori, arámque poſuit.

Sacro, ſacras, ſacrare {[illegible]} Deo dicare, & ſacrum facere. Plin. lib 36. cap 11, Eiuſdem remanet & alius centum cubitorum, quem poſt cæcitatem viſu reddito, ex oraculo Soli ſacrauit. Cic. 1. de Diuinatione, Quod patriæ vocis ſtudiis, nobiſque ſacraſti. Ex poeta.
Aras ſacrare. Virg. 5. Æneid.
Carmina ſacrarunt annum tuum, Immortalem fecerunt. Ouid 4. de Ponto, eleg. 8.
Conditionem parentum ſacrare. Seneca de Benef. lib 3 cap 11, Parentum conditionem ſacrauimus, quia expediebat liberos tolli.
Sacrare fœdus, pro Sancire. Liuius lib 8 bel Maced. fœdus quod in Capitolio, quod Olympiæ, quod in arce Athenis ſacratum fuiſſet, irritum per illos eſſe.
Honorem ſacrare alicui. Virg 12. Æneidos,
-hunc illi rex ætheris altus honorem
Iuppiter erepta pro virginitate ſacrauit.
Nomen alicuius ſacrare. Martial lib 1,
Condidit hac natæ cineres, noménque ſacrauit.
Templum ſacrare deo. Plin. lib. 8 cap. 16, Libero patri templum in Salmo Helpis ſacrauit.
Vota ſacrare diis, quod & conſecrare dicimus. Virg. 8. Æneidos,
-votum immortale ſacrabo.
¶Sacrare {[illegible]} Deuouere, & deteſtabile decernere, & ita morti addicere, vt impunè occidi & violari poſſit. Liuius 3 ab Vrbe, Ante omnes de prouocatione aduerſus magiſtratus ad populum, ſacrandóque cum bonis capite eius qui regni occupandi conſilia iniſſet, gratæ in vulgus leges fuere. Ibidem lib. 5, Eum prædam Vegentanam publicando, ſacrandóque ad nihilum redegiſſe, abſentes ferociter increpant.

Sacror, ſacraris, Paſſiuum. vt In aris ſacrari. Ouid. 1. Faſtorum,
Vtque ego perpetuis olim ſacrabor in aris,
Sic Auguſta nouum Liuia numen erit.

Sacratus {[illegible]} pen. prod. Participium, ſiue nomen ex participio.
Caput ſacratum Virg 3. Æneidos,
Exorat pacem diuûm, vtráſque reſoluit
Sacrati capitis.
Tempora ſacrata mea ſunt velata corona. Id eſt, corona hederacea Baccho ſacra, qua coronabátur poetę Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14.
Dona ducum ſacrata. Lucan lib 1.
Fas mihi Graiorum ſacrata reſoluere iura. Id eſt, iuſiurandum militare. Virg 2. Æneid.
Sacratæ leges, quibus ſanctum iubetur eſſe alicui deorum quicquid aduerſus eas fecerit, ſicut familia, pecuniáque. Liu. 2 ab Vrbe, Præcipuus pauor Tribunos inuaſerat, quàm nihil auxilij ſacratæ leges haberent morte Collegæ monitos. Idem, Sub idem fermè tempus Ligures lege ſacrata, coacto exercitu, nocte caſtra Proconſulis aggreſſi ſunt. Cic. pro Domo ſua.
Numen nullum ſacratum. Silius lib. 8.
Opus alicui ſacratum. Ouid. 2. Triſt.
Sede ſacrata recondere. Virg 1. Æneid.
¶Sacratior, & hoc ſacratius. Plinius libro 16 capite 44, Nihil habent Druidæ (ita ſuos appellant magos) viſco & arbore in qua gignatur ſacratius.
¶Sacratiſſimus. Plinius libro 33. capite 4, Aurea ſtatua prima omnium nulla inanitate, & antè quàm ex ære aliqua illo modo fieret, quam vocant holoſphyraton in templo Anaitidis poſita dicitur, quod in ſitu terrarum nomine hoc ſignificauimus, numine illis gentibus ſacratiſſimo.

Sacrarium {[illegible], [illegible]} Locus ſacer in templo, in quo ſacra reponuntur. Vnde à Cicerone Sacrarium Bonæ deæ nominatur. Vlpianus l. Sacra. De diuiſione rerum, Sacer locus eſt, locus conſecratus. Sacrarium, eſt locus in quo ſacræ res ponuntur. Liu. 7. ab Vrbe, Cære ſacrarium Populi Rom. diuerſorium ſacerdotum, ac receptaculum Romanorum ſacrorum, intactum, inuiolatúmque crimine belli, hoſpitio Veſtalium, cultíſque diis darent. Sic 4. bel. Pun. Propert lib 3. eleg 24,
Mens bona (ſi qua dea es) tua me in ſacraria dono.
Diri ſacraria Ditis. Virg 11. Æneid.
Probro vetito temerat ſacraria. Templum polluit & violat concubitu nefario. Ouid 10 Metam.
Sacrarium {[illegible]} pro Sacello, locóque ſacrato ſumpſit Suetonius, de Auguſto loquens, cap. 5, Natus eſt (inquit) Auguſtus ad capita bubula, vbi nunc ſacrarium habetur, aliquanto poſtquàm exceſſit conſtitutum. Cic. 6. Verr Erat apud Heium ſacrarium cum magna dignitate in ædibus à maioribus traditum perantiquū. Ibidem, Sacrarium Cereris eſt apud Catinenſes, eadem religione qua Romæ, qua in cæteris locis.
¶Sacrarium, pro Larario in ædibus priuatis. Cic. ad Memmium, lib 13. 2, Cato Auiano Euandro, qui habitat in tuo ſacrario, & ipſo multum vtor, & patrono eius M. Æmylio familiariſſimè.
Teſtor mentis ſacraria, Iouis iuſiurandum Stat 3. Thebaid.
Scelerum ſacrarium. Cic. 1. in Catil Quum aquilam illam argenteam (cui ille etiam ſacrarium ſcelerum domi ſuæ fecerat) ſcirem eſſe præmiſſam.

Sacres porci appellabantur, quoniam puri eſſent ad ſacrificium, vt immolarentur Plaut. Menæb 8,
-quibus hic pretiis porci veneunt
Sacres, ſynceri? Et in Rud. 26,
Sunt domi agni & porci ſacres. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1, Ferè ad quatuor menſes à mamma non diſiunguntur agni, hædi tres, porci duo, è quis, quoniam puri ſunt ad ſacrificium, vt immolentur, olim appellati ſacres: quos appellat Plautus quum ait,
Quanti ſunt porci ſacres? Ibidem, cap. 4, Porci qui à partu decimo die habentur puri, ab eo appellantur ab antiquis ſacres, quòd tum ad ſacrificia idonei dicuntur primùm.

Sacramentum, ſacramenti {[illegible], [illegible]} Quod iuſiurandi ſacratione interpoſita geritur, vt ait Feſtus.
Sacramentum militare. Vegetius de Re militari, lib. 2, Milites iurare ſolent, & ideò militiæ ſacramenta dicuntur. Iurant autem ſe omnia ſtrenuè facturos, quæ præceperit Imperator, nunquam deſerturos militiam pro Romana Repub. Plin. epiſt. 39. lib. 10. ad Traianum, De ſeruis inter tyrones inuentis, Ipſe enim dubito ob hæc maximè, quòd vt iam dixerant ſacramento militari, ita nondum diſtributi in numeros erant.
Longum ſacramentum. Tacit. lib 17.
Sulenne ſacramentum. Tacit. lib 17.
¶Accedere ſacramento alicuius, Vide ACCEDO.
Adigere ſacramento alicuius, Vide ADIGO.
Contendere ſacramento. Cic. Volumnio, lib. 7. 33, Niſi cætera, quæ ſunt à me in ſecundo libro de Oratore per Antonij perſonam diſputata de ridiculis, [illegible] & arguta apparebunt, vt ſacramento contendas mea non eſſe Eſt autem contendere ſacramento, contendere depoſita certa ſumma pecuniæ, ſicut fiebat in ſponſione. Qua de re vide paulopòſt, Sacramentum ex Varronis, &c.
Iuſto ſacramento contendere. Cic. 1. de Oratore, Quod verò in extrema oratione tua Craſſe, quaſi tuo iure ſumpſiſti, oratorem in omnis ſermonis diſputatione copioſiſſimè poſſe verſari, id niſi hic in tuo regno eſſemus, non tuliſſem: multíſque præeſſem, qui aut interdicto tecum contenderent, aut te ex iure manu conſertum vocarent, quòd in alienas poſſeſſiones tam temerè irruiſſes. Agerent enim tecum lege primùm Pythagorei omnes atque Democritici, cæteríque in ſuo genere Phyſici: vindicarentque ornati in dicendo & graues, quibuſcum tibi iuſto ſacramento contendere non liceret. Iuſto ſacramento cū Pythagoræis & Democriticis contendere oratori non licere dixit Scæuola, propter præſtantiam ingenij eorum hominum qui fundatores authoréſque fuerunt magni nominis ſectarum, quibuſcum ſacramento & vindicatione contendendo de Phyſicæ ſpeculationis explicationiſque profeſſione, nullus ſanè orator litem vincere poſſet, vel propter tanti nominis præiudicium, vel quia impudentiæ darent, ſi quis illis viris doctrinarum poſſeſſione non cederet, qui nomina ſua profeſſione earum rerum vſque adeò illuſtrarint. Hæc Budæus.
Dicere ſacramento, Vide DICO, dicis.
Dicere ſacramentum. Tacit. lib 20, Inſtantibus Tribunis dixit ſacramentum. Idem lib. 1, Pro te, inquiunt, & Vibuleno ſacramentum dicturi ſumus? Vide DICO, dicis.
Perfidum ſacramētum dicere. Id eſt, falſò iurare, peierare. Horat. 2. Carm. ode 17.
Exuere ſacramentum. Tacit. lib. 19, Cuius ſacramentum cunctis circa hoſtilibus non exuerat.
Imbutus ſacramento. Tacit. lib. 17, Miles vrbanus longo Cęſarum ſacramento imbutus, &c.
Obligare ſacramento, Vide OBLIGO.
Renouare ſacramentum in nomen alicuius. Tacitus libro 1, Addebat Meſſala Valerius, renouandum per annos ſacramentum in nomen Tiberij.
Rogare aliquem ſacramento. Quintil. lib. 12. cap. 2, Sed hæc inter ipſos, qui velut ſacramento rogati, vel etiam ſuperſtitione conſtricti, nefas ducunt à ſuſcepta ſemel perſuaſione diſcedere. Id eſt, iureiurando adacti & iurati. Budæus.
Tenere ſacramento. Sueton. in Cęſare, cap. 42, Sanxit, nequis ciuis maior viginti annis, minórve decem, qui ſacramento non teneretur, plus triennio continuo Italia abeſſet.
¶Sacramenta, Milites à Iuuenale dicuntur Satyra 16, iſto verſu,
Præmia nunc alia, atque alia emolumenta notemus
Sacramentorum. Hoc eſt, militum iuratorum & ſacramento rogatorum.
¶Sacramentum, ex Varronis verbis intelligi poteſt lib. 4. de lingua Latina, Sacramentum (inquit) à ſacro Et qui petebat, & qui inficiabatur, de aliis rebus vterique quingenos æris ad pontem deponebant: de aliis item rebus certum alium legitimum numerum aſſium. Qui iudicio vicerat, ſuum ſacramentum à ſacro auferebat: victi, ad ærarium redibat, id eſt, vt Budæus exponit, victus ea pecunia quam depoſuerat, mulctabatur in pœnā iniuſtæ litigationis, quæ ærario cedebat. Sacramentum dixit, pecuniam lite depoſitam apud Pontificem. Decipi enim docti putant eos, qui in Varrone legunt, ad pontem: quum ſit legendum, apud Pontificem, vel fortè rectius ad Pontificem Erat igitur ſacramentum, litis genus ſimile ſponſionis. Cic. lib. 1. de Orat. Quibus cum tibi iuſto ſacramento contendere non liceret. Id eſt, depoſita pecunia cōtendere. In priuatis enim controuerſiis, ne calumniatores impunè diſcederent, moris erat, vt qui litem intenderet, aduerſarium ſponſione certæ pecuniæ laceſſeret, ni veram cauſam haberet. Vide Vindicię in VINDEX. Feſtus lib. 19, Sacramenti nomine id æs dici cœptum eſt, quod pœnę nomine penditur. Et id quidem propter ærarij inopiam, & ſacrorum publicorum multitudinem, conſumebatur in rebus diuinis. Hæc Feſtus. Cic. pro Cecinna, Quum Aretinæ mulieris libertatem defenderem, & Cotta Decemuiris religionem iniecisset, non poſſe ſacramentum noſtrum iuſtum iudicari, quòd Aretinis adempta ciuitas eſſet, &c.

Sacroſanctum, Quod iureiurando interpoſito eſt inſtitutum: ſi quis id violaſſet, morte pœnas penderet: vt ait Budęus. Cic. pro Corn. Balbo, Quid fuit in rogatione ea quæ de Pompeio à Gellio, & à Lentulo COSS. lata eſt, in qua aliquid ſacroſanctum videretur?
Sacroſanctum nihil eſſe poteſt, niſi quod per populum, plebémve

ſancitum eſt Cicero pro Cornelio Balbo.

Sacroſanctus Trib. pleb. dicebatur quem violari nefas erat: qui ſine capitali piaculo attingi violenter non poterat { [illegible] } Plin.lib. 7. cap. 44, Quum reſiſtendi ſacróque ſanctum repellendi ius non eſſet, virtutis tuæ opera & cenſura periturus,&c. Liuius libro 9. ab Vrbe condita, Tum Poſthumius, Intereà dedite, inquit, profanos nos, quos ſalua religione poteſtis: dedetis deinde & illos ſacroſanctos, quum primum magiſtratu abierint. Ibidem, Pro eo, quod ſpondendo pacem, ſeruaſſent exercitum Populi Romani, pœnam nullam meritos eſſe: neque ad extremum, quum ſacroſancti eſſent, dedi hoſtibus violarive poſſe. Hinc ſacroſanctæ eccleſiæ dictæ, in quibus eſt ius aſyli. Ideò principes Romanos legimus Tribunitiam poteſtatem aſſumere ſibi ſolitos: vt auguſtiores ſe & ſacroſanctus facerent: id quod in numiſmatis quoque eorũ extat. Tranq. in Aug cap.27. Tribunitiam poteſtatem perpetuam recepit. Tacit. lib 13, Accurrunt Patres: decernitur Othoni Tribunitia poteſtas, & nomen Auguſti, & omnes principum honores. De hac poteſtate, multa Cic lib 3 de Legibus.

Sacroſanctæ poſſeſſiones. Cicero 2 in Catilin. Ergo in vaſtatione omnium tuas poſſeſſiones ſacroſanctas futuras putas? Hoc eſt intactas, & ab omni iniuria tutas.

Sacroſancta poteſtas, Hoc eſt Tribunitia. Liuius libro 9 bel.Pun. Comprehendere Tribuni iuberent, ac iure ſacroſanctæ poteſtatis reducerent.

Sacroſanctior, Comparatiuum. Valer Max lib 5.cap.3. in Phocionem, Honore aræ decoratos cineres ſacroſanctiores colit.

Sacricolæ, penult. corr. { [illegible] } Tacitus lib.19. Domitianus prima irruptione apud æditui um occultatus, ſolertia liberti lineo amictu turbæ ſacricolarum immiſtus, ignoratus apud Cornelium Primum paternum clientem, iuxta Velabrum delituit. Macrob. lib 5 Saturn. cap 19, Velut ad ſacricolarum ſagarúmque carmina & deuotiones fugientem.

Sacrifico, ſacrificas, penult. corr. ſacrificare, Sacrum facere { [illegible] } Plautus Moſtel.4,

Ædepol ſummo Ioui ſi viuo argento ſacrificaſſem. Idem Capt 6, Quinetiam, vt magis noſcas, genio ſibi ſuo quãdo ſacrificat, ad rem diuinam quibus eſt opus, Samiis vaſis vtitur.

Deæ ſoſpiti ſacrificare. Ouid.3 Faſt.

Suem ſacrificare, Ouid. 4 Faſt.

Sacrificare, Veniam petere. Plaut. Pœn 6.

Si Hercle iſtuc vnquam factum eſt, tum me Iuppiter

Faciat, vt ſemper ſacrificem, neque vnquam litem.

Sacrificare alicui deo ad diem certum. Plinius libro 3. capite 5, Nunque diua Angerona, cui ſacrificatur ad diem XII. Cal. Ianuarij, ore obligato,&c.

Orco ſacrificare Plaut. Epid. 4. Vide ORCVS.

Sacrificatio { [illegible] } Verbale. Cic 2. de Nat. deor. Itaque in ea dea, quòd eſt rerum cuſtos intimarum, omnis & precatio & ſacrificatio extrema eſt.

Sacrificalis, penult. prod. { [illegible] } Adiectiuum. vt

Apparatus ſacrificalis. Tacitus lib 2, Sacrificalem apparatum, feſtam Antiochenſium plebem per lictores proturbat.

Sacrificus { [illegible] } penult. corr. Adiectiuum: vt Sacrificæ tibiæ, quibus vtebantur in ſacrificiis. Plin. lib. 16. cap. 36, Nunc ſacrificæ Tuſcorum è buxo tibiæ.

Aræ ſacrificæ. Valer.8 Argon.

Dies ſacrifici. Ouid. 13. Metam.

Preces ſacrificæ Seneca Medea, 2.

Ritus ſacrifici. Ouid 15 Metam.

Veſtis ſacrifica. Silius lib 3.

Sacrificus { [illegible] } Subſtantiuum, Qui ſacra facit.

Aneus ſacrificus. Ouid. 6. Faſt.

Sacrificulus, penult. corr. { [illegible] } Rex ſacrorum Gell. lib. 10 cap. 15. Liuius 8. bel Pun. Vulgo ergo pontifices, augures, ſacrificuli reges creentur, cuilibet apicem Dialem, dummodo homo ſit, imponamus. Sueton. in Domitiano, cap. 1, At de co templo, apud æditum clàm pernoctauit: ac manè Iſiaci celatus habitu, interq; ſacrificulos vanæ ſuperſtitionis, &c.

Sacrificulus vates Liuius 5. bel Maced.

Sacrificium, ſacrificij { [illegible] } Sacrum, ſeu res diuina. Liu 1. ab Vrbe, Sacrificium iuſtrale in diem poſterum parat.

Sacrificium facere. Cic. de Claris Orat Quum M Popilius ſacrificium publicum cum læna faceret quod erat flamen Carmentalis. Idem ad Brutum, 15 11, In eóque ſum maiorum exemplum ſecutus, qui hunc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cuius vos Pontifices ad aram in velabro ſacrificium facere ſoletis. Et de Araſp. reſp. De illo ipſo ſacrificio quod fit pro ſalute pop. Rom.

Anniuerſaria ſacrificia Cic 6. Verr.

Penetrale ſacrificium, Vide Penetralis in PENETRO.

Perpetrare ſacrificium. Liuius libro 4. Decad. In monte ſacrificio rite perpetrato.

Sacrifer, penult. corr. { [illegible] } Adiectiuum, qui fert ſacra: vt

Rates ſacriferæ. Quæ ſacra vehunt Ouid. 4. Faſt.

Quum Troiam Æneas Italos portaret in agros,

Eſt dea ſacriferas penè ſecuta rates.

Sacrilegus, penult corr. { [illegible] } Adiectiuum, Qui ſacra, aut de ſacro legit, id eſt furatur. Terent. Adelph. 2. 4,

Vbi eſt ille ſacrilegus? Plin. lib. 24 cap 17, Ophiuſam in Elephantine iuſdem Æthiopiæ, liuidam, difficilémque aſpectu, qua pota terrorem minâſque ſerpentium obuerſari, ita vt mortem ſibi eo metu conſciſcant ob id cogi ſacrilegos illam bibere.

Sacrilegus & hoſtis ſacrorum. Cicero 3 Verr. Non ſacrilegum, ſed hoſtem ſacrorum, religionúmque.

Sacrilegũ interpretatur Cicero, qui aliquid è ſacro abſtulerit. Cic. 2. de Legib Sacrilego pœna eſt, neque ei ſoli qui ſacrũ abſtulerit, ſed etiam ei qui ſacro commendatum, quod & nunc multis fit in fanis.

Græcos vocat Cicero ſacrilegos 5 Verr.

Hæc ibi ſi non ſunt, minor exiat ſacrilegus. Iuuen. ſat. 13.

Artes ſacrilegæ meretricum. Ouid 1 de Arte.

Sacrilegum bellum. Cic 7. Verr. Cæteros item deos, deáſque omnes imploro atque obteſtor, quorum templis & religionibus iſte nefario quodã furore & audacia inſtinctus, bellum ſacrilegum ſemper impiúmque habuit indictum.

Sacrilegi furores. Martial lib 9,

Quum tua ſacrilegos contra Norbane furores

Staret pro domino Cæſare ſancta fides.

Ignes ſacrilegos admouere templis. Tibull. lib.3. eleg 5.

Lingua ſacrilega. Ouid.1. de Remed. amor.

Manus ſacrilega. Horat.2. Carm ode 13. Cic. 11. Philipp.

Sacrilegium, ſacrilegij { [illegible] } Ipſum ſacrarum rerum furtum.

In ſodalitium ſacrilegij alicuius abire. Cic in Salluſtium.

Admittere ſacrilegium. Quintil. lib 4. cap 2.

Committere ſacrilegium. Quintil. lib. 7. cap 3.

Facere ſacrilegium. Quintil. lib. 3. cap. 10, Si quis ſacrilegium faciet, faciet & furtum.

Reum eſſe ſacrilegij Quintil lib 4 cap 2.

Sacerdos, ſacerdotis, penult prod. com. gen. { [illegible] } Qui deo dicatus eſt ad ſacrificia facienda. A ſacris dictus. Apud Romanos varia erant ſacerdotum genera, Flamines, Diales, Martiales, Quirinales, Salij, Pontifices minores, Pontifices maximi, Reges ſacrorum, ſacrificuli, & Galli qui Cybeles ſacra faciebãt. Cic. 4. Acad. Sed quum ſacerdotes deorum vacationem habeant, quanto eſt æquius habere ipſos deos?

Purus Muſarum, Phœbíque ſacerdos. Ouid 3 Amor eleg 7.

Muſarum ſacerdos, Poeta, vates. Horat. 3. Carm. ode 1.

Caſti ſacerdotes. Virg 6 Æneid.

Doctus ſacerdos. Claud 4 Paneg.

Religioſus libertatis ſacerdos. Cic. pro Domo ſua.

Sacerdos ſtuprorum. Cic pro Sextio, Cum ſororis adultero, cum ſtuprorum ſacerdote, cum venefico.

Maximum ſacerdotem creare. Cic 4 Verr.

Turrita ſacerdos. Stat. 2. Thebaid.

Magna ſacerdos. Virg 6. Æneid.

Longæua ſacerdos. Virg. 6. Æneid.

Sacra Cereris per Græcas ſemper curata ſunt ſacerdotes. Cic. pro Cornelio Balbo.

Sacerdotiſſa Flaminica { [illegible] } Gellius libro 10 capite 15. Eædem fermè ceremoniæ ſunt, quas Flaminicas ſacerdotiſſas Dialis ſeorſum aiunt obſeruitare. Idem tamen libro 13. capite 19, ſacerdotes fœminas dicit.

Sacerdotium, ſacerdotij, Sacerdotis dignitas { [illegible] } Liuius 10 bel. Pun. In locum Pontifex (nam duo ſacerdotia habuit) Seruius Sulpitius Galba. Idem lib 9, Gens Potitia, cuius ad aram Herculis familiare ſacerdotium erat.

Auctus ſacerdotiis & honoribus, Vide AVGEO.

Inire ſacerdotium. Cic. pro Domo ſua.

Populus per religionem ſacerdotia mandare non poterat. Cic 2. de Lege agraria.

Sacerdotio præditus. Cicero pro Domo ſua, Quum Licinia virgo Veſtalis ſummo loco nata, ſanctiſſimo ſacerdotio prædita, T. Flaminio, Q Metello COSS. aram & ædiculam & puluinar ſub ſacro ſaxo dedicaſſet. Idem 1. de Diuinatione, In qua & reges augures, & poſteà priuati eodem ſacerdotio præditi Rempub. religionum authoritate rexerunt. Tacitus lib. 11, Iiſque intentius affui ſacerdotio Quindecimvirali præditus.

In ſacerdotium venire. Cic. pro Domo ſua, Cur enim quiſquam vellet Tribunum plebis ſe fieri non licere? anguſtiorem ſibi eſſe petitionem Conſulatus, in ſacerdotium quum poſſit venire: quia Patricio non ſit is locus, non venire.

Sacerdotalis { [illegible] } & hoc ſacerdotale, penul prod. Quod ad ſacerdotem pertinet. Liu. 5 ab Vrbe, Virgines, ſacráque in plauſtrum impoſuit, & Cære quò iter ſacerdotalibus erat, peruexit.

Sacoma { [illegible] } penult prod. ſacomatis. Eſt æquipondium, hoc eſt quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum, vel quod lanci trutinæ ſurſum latæ adiungitur, vt grauiori fiat æqualis. teſtis Iulius Pollux lib 4. ca. 24, Ariſtoteles in Mechanicis dicit [illegible], pro æquilibrium facere. Vitruuius lib 9 cap 3. de Archimede, Quum auream coronam votiuam diis immortalibus in quodam fano conſtituiſſet ponendam, immani pretio locauit faciendam, & aurum ad ſacoma appendit redemptori. Is ad tempus opus manufactum ſubtiliter, regi approbauit, & ad ſacoma pondus coronæ viſus eſt præſtitiſſe. Idem eodem libro cap. vlt. Pendet ex vna parte phellos ſiue tympanum, quod ab aqua ſubleuatus, ex altera æquo pondere phelli ſacoma ſaburrale.

Sacramentum, Vide SACER.

SACRANI, penult. prod populi ſunt, quorum origo ſic Seruio narratur in illud Virgilij 7. Æneidos,

Et Sacranæ acies, & picti ſcuta Labici. Dicunt quendam Corybantẽ veniſſe ad Italiam, & tenuiſſe loca, quæ nunc vrbi vicina ſunt: Et ex eo populos ducentes originem, Sacranos appellatos. Nam ſacrati ſunt Matri deûm Corybantes. Alij Sacranas acies Ardeorum volunt, qui aliquando quum peſtilentia laborarent, Ver ſacrum vouerunt, vnde Sacrani dicti ſunt, Hactenus Seruius.

Sacratus, Sacrifico, Sacrilegus, Sacro, Sacrum, Vide SACER.

SADDVCAEI { [illegible] } dicuntur qui Sadducæum quendam magiſtrum legis ſequentes, neque reſurrectionem credebant, neque angelos, neque ſpiritus eſſe.

SADYATTES, fuit Ardyos filij Gygis filius, qui poſt patrem regnauit in Lydia. Vide de hoc Herodotum lib 1. Hiſtoriarum.

Sæculum, Vide SECVLVM.

Sæpe { [illegible] } Aduerbium, ſæpius, ſæpiſſimè, Id eſt frequenter.

Recipit diphthongum, vt differat à ſepe ablatiuo nominis ſepes. Terent.Eun.5.2,

-ſæpe ea huiuſmodi re quapiam,&

E a malo principio,magna familiaritas

Conflata eſt Idem Heaut.4 1,

Non licet hominem eſſe ſæpe ita vt vult,ſi res non ſinit.

Multum & ſæpe.Cic.1.de Inuent.Sæpe & multum hoc mecum cogitaui,bonine,an mali plus,&c. Idem pro Quintio, M.Iunius, &c. in hac multum & ſæpe verſatus.

Sæpe ac diu Cic. pro Quintio.

Semel,atque iterum,ac ſæpius Cic pro Fonteio.

Sæpe,& ſæpius. Cæſar Ciceroni in Epiſt.ad Att.lib.9.174,Etſi hoc & feci ſæpe,& ſæpius mihi facturus videor.

Quod etſi ſæpe dictum eſt, dicendum tamen eſt ſæpius. Cicero 3 Officiorum.

Iterum & ſæpius te rogo.Cic.Culleolo,lib.13.43.

Nimium ſæpe.Cic.1.de Finibus,Interdum,vel potius nimium ſæpe.Vide NIMIS.

Non ſæpe.Cic. Lentulo,lib.1.7,Scis temporibus illis non ſæpe in Senatu fuiſſe Sub.Pompeium.

Sæpenumero {[illegible]} penult. corr. Idem ſignificat quod ſimplex Sæpe:eſt enim compoſita dictio ex ſæpe & numero. Plin. lib 11. cap 37,Septimo menſe genitis ſæpenumero foramina aurium & narium defuere. Cic filius ad Tironem,lib.16.21,Sum totos dies cum eo,noctiſque ſæpenumero partem. Cic.de Senect.Sæpenumero mirari ſoleo,&c.

SAEPINVM, Ptolemæo lib 3.cap 1,vrbs Samnitum:Hodie *Sepinum.*

SAETABIS, fluuius apud Ptolemæum lib.2. cap.6, Auguſta Valeria alio nomine dicta,Setabis olim,nunc *Xatiua.*

Sæuus,Adiectiuum,Durus,crudelis {[illegible]} Virgil lib 3 Æneidos,

Quū ſæuo è ſcopulo multa vix arte reuulſus. Terent.Adelph.5.4,

Ego ille agreſtis,ſæuus, triſtis,parcus,truculentus,tenax.

¶Sæuus,Inimicus {ἐχθρός.} Virg lib 1 Æneidos,

-ſæuæ memorem Iunonis ob iram.

¶Sæuus,Fortis {[illegible]} Virg.lib.1.Æneidos,

Sæuus vbi Æacidæ telo iacet Hector.

Manibus ſæuum eſſe.Tibull.lib 1.eleg 10,

Sed manibus qui ſæuus erit,ſcutúmque,ſudémque Is gerat.

¶Sæuus,Iratus.Virg.1 Æneidos,

-& ſæuum ambobus Achillem.

¶Sæuus,Magnus Virg.12 Æneidos,

-maternis ſæuus in armis.

¶Sæuus,Potens.Virg.lib 1.Æneidos,

Non illi imperium pelagi,ſæuúmque tridentem,

Sed mihi ſorte datum Ex Nonio hæc omnia.

¶Adulationes ſæuæ. Tacit.lib.4, Nam pleraque ab ſæuis adulationibus aliorum,in melius flectit. De Lepido.

Amor ſæuus.Virg 8.ecloga.

Amore ſæuo ſaucia Medea.Cic.pro Cælio.

Armis ſæuis comminus certare.Virg.12.Æneid.

Belluæ ſæuæ.Horat.1.Carm.ode 12.

Belli ſæui certamina.Lucret.lib 1.

Cædes ſæua.Ouid.1 Metam.

Catenæ ſæuæ Horat 3.Carm.ode 11.

Dolor ſæuus.Sil lib 3.

Dolores ſæui animo exciderant.Virg 1.Æneid.

Facies ſæua ac deformis.Tacit.lib.19.

Faces ſæuæ.Virg.4 Æneid.

Feræ ſæuæ.Ouid.7 Metam.

Gelu ſæuum.Valer.1.Argon.

Gens ſæua.Cic 2 Tuſc.

Horror ſæuus.Virg.2.Æneid.

Hyems ſæua.Valer 7.Argon.

Iocus ſæuus.Horat.1.Carm.ode.33. Idem 2.epiſt.1.

Ira ſæua.Ouid 1.Metam.

Lea ſæua Ouid.4 Metam.

Militia ſæua.Horat 1.epiſt.19.

Neceſſitas ſæua Horat.1.Carm.ode 35.

Nouerca ſæua.Vide NOVERCA.

Odor vini ſæuus.Vide ODOR.

Paupertas ſæua.Horat.1.Carm.ode 12.

Rabies ventorum ſæua Ouid 5.Metam.

Scopulo è ſæuo reuulſus Virg 5.Æneid.

Tempeſtates ſæuæ Tacit.in vita Agricolæ.

Turbines ſæui.Cic 3 de Orat.

Venenum ſæuum.Virg 12.Æneid.

Ventus ſæuus. Cic.ad Attic.lib.5 99, Ad VIII Iduum ab Ceo incundè inde ad Gyarum ſæuo vento,non aduerſo.

Verbera ſæua.Virg 3 Georg.

Verba ſæua.Horat Epod.12.

Vna ſæua. Cic.2.de Diuin.Vnde ſuperſtitioſi primùm ſæua euaſit vna fera.

¶Iuuencis indomitis ſæuior.Ouid.13.Metam.

Peſtis nulla ſæuior Virg 3.Æneid.

Centaurorum ſæuorum ſæuiſſimus Eurytus Ouid 12 Metam.

Sæuiſſimus quàm qui vnquam. Liu.4.bel Maced Et eo tyranno, quàm qui vnquam fuit,ſæuiſſimo & violentiſſimo in ſuos?

Iuno ſæuiſſima.Virg.2. Æneid.

Iura ſæuiſſima matris ferre. Valer 3.Argon.

Sæuiter,penult.corr. {[illegible]} Aduerbium.Plaut.Pſeud.23,

Magis cogito ſæuiter blanditérne alloquar.

Nimium ſæuiter,Vide NIMIS.

Sæuitia, ſæuitiæ. {ὠμότης} Crudelitas. Plin. lib. 6. cap. 17, Proxima inculta ſæuitia gentium Idem libro 18.capite 31, Hoc non tam ſæpe prouentu nimio euenit,quàm ſæuitia inſidiantium caritati ciuili. Tibullus lib.1.eleg.6,

Quid tibi ſæuitiæ mecum eſt?

Clementia & Sæuitia,contraria. Cic.in Partit.Quas res ſibi proponet in iſtis tribus generibus orator? C. P. Delectationem in exornatione:in iudicio,aut ſæuitiam,aut clementiam.

Inteſtabilis ſæuitia,ſed obtectis libidinibus Tacit.lib 5.

Intolerabilis ſæuitia,Vide INTOLERABILIS.

Nefandæ ſæuitiæ mos, pati mori percuntis. Id eſt,Crudele eſt hominem ita cruciare,vt nō ſtatim moriatur,ſed efficere vt elangueat,quo ſint cruciatus grauiores Lucan lib 2.

¶Adhibere ſæuitiam in aliquem,Vide ADHIBEO.

Afflictat ſæuitia. Tacitus libro 13, Italiam luxuria, ſæuitiáque afflictauiſſet.

Demere aliquid ſæuitiæ.Catull. ad Iuuentium,91.

Da breue ſæuitiæ ſpatium pelagíque,tuæque.Ouid.7.epiſt.

Gliſcit ſæuitia. Tacit.lib.3, Quantúmque ſæuitia gliſceret, miſeratio arcebatur.

Relinquere ſæuitiam.Ouid.6.Metam.

Trahere aliquid ad ſæuitiam. Tacit.lib.3, Exemit etiam Druſum Conſulem deſignatum dicendæ primo loco ſententiæ quod alij ciuile rebantur, ne cæteris aſſentiendi neceſſitas fieret:quidam ad ſæuitiam trahebant.

Sæuitas,penult.correp.ſæuitatis,idem quod Sæuitia. Firmicus libro 5. cap. 9, Semper ad arma parati vnde alios ſua fortitudine aut ſæuitate deterreant.

Sæuio,ſæuis,ſæuiui & ſæuij,ſæuitum,penult.prod.ſæuire {[illegible]} Crudeliter in aliquem agere. Liuius 7.ab Vrbe,In Tarquinienſes acerbè ſæuitum, multis mortalibus in acie cæſis. Idem 8. belli Punici, Cæterùm ſe neque arma iis ademptiurum, neque ſe in obſides innoxios, ſed in ipſos, ſi defecerint, ſæuiturum. Idem 3. ab Vrbe, Sæuite in tergum, & in ceruices noſtras, pudicitia ſaltem in tuto ſit.

Grauiter ſæuire.Virg 4 Georg.

Flagellis ſæuire.Iuuen.ſat.10.

Rabie faméque ſæuit Ouid 11.Metam.

In aues omnes ſæuit accipiter.Ouid.11.Metam.

Amor reſurgens ſæuit Virg.4 Æneid.

Dolor ſæuit in erepto amore Propert.lib.2.eleg 9.

Ira ſæuit in illum.Ouid.14.Metam.

Quo fortuna magis ſæuit, magis ipſe reſiſtit. Ouidius 2.de Ponto,elegia 3,

-ò ſi quis referat mihi caſus Vlyſſem,

Aut aliquem ex ſociis,in quem mea ſæuiat ira.

Latratus canum ſæuit in auras.Virg.5 Æneid.

Saga,ſagæ {[illegible]} Mulier prudens, verſuta quę multa ſcire vult,inquit Cic.lib.1.de Diu.Item perita ſactorum, & diuinat. Acron,Saga dicta eſt incantatrix & malefica, quòd latius agat. & ea eſt quæ carminibus & herbis mala hominibus dicebatur vel accerſere,vel pellere. Horat 1 Carm.ode 27,

Quæ ſaga,quis te ſoluere Theſſalis

Magus venenis,quis poterit deus? Columella lib.11.cap.1,Sacrificia niſi ex præcepto domini facere neſciat,aruſpicem ſagamque ſua ſponte non nouerit: quæ vtraque genera, vana ſuperſtitione rudes animos infeſtant.

Rapacis ſagæ præcepta.Tibull.lib.1.eleg.5.

Theſſala ſaga.Propert.lib.3.eleg.24.

Saga,ſagæ,Genus veſtis {[illegible]} Cato cap.59,Quoties cuique tunicam aut ſagam dabis, prius veterem accipito: vnde centones fiant.Sagum tamen vſitatius.

Sagapenum, ſagapeni, penult.prod. {σαγάπηνον} ſuccus eſt herbæ ferulaceæ quæ in Media naſcitur, Optimum eſt tranſlucens,fuluo foriniſecus colore,& intus albo,neſcio quid inter laſer & galbanum redolens,guſtu acri.Author Dioſcorides libro 3. Officinæ interpolato vocabulo Serapinum appellant.Sagapeni meminit Plin.lib.20.ca.18. & alibi.

SAGAE, Iidem qui Sacæ anteà dicti, Author Pomponius Mela lib.3.

Sagaria,Sagarius,Vide SAGVM.

SAGARIS, penult. corr ſiue Sagaris, fluuius Phrygiæ, teſte Herodoto lib 3. Liuius autem in octauo de bello Macedonico fluuium eſſe dixit Gallogræciæ, qui per Phrygiam defluens, & ad Berecynthum pertingens,in Propontidem tandem influit. Meus Liuius ſic habet Decad.4 libro 8. Sangarius ex Adoreo monte per Phrygiam fluens, miſcetur ad Bithyniam Tymbreti fluuio:inde maior iam geminatis aquis per Bithyniam fertur, & in Propontidem ſeſe effundit, non tamen tam magnitudine memorabilis, quàm quòd piſcium accolis ingentem vim præbet. Strabo libro 12, Sangarius fontes habet apud Sangiam vicum. Diſtat à Peſſinunte c. & L.ſtad. & magnam Phrygiæ Epicteti ac Bithyniæ partem percurrit, vt ab vrbe Nicomedia paulo pluribus quàm CCC. ſtad. abſit,vbi Gallus amnis in eum influit,&c. Homerus apud eundem Strabonem lib 13.

[illegible] Id eſt Sangarium Phrigiæ campos habitantis ad amnem. Vide Plin.lib.6. cap.1. ſub finem, & Solinum. Ouid.4.de Ponto,eleg.10,

Huc Lycus,huc Sagaris,Peniúſque,Hypaníſque,Cratéſque

Influit,& crebro vortice tortus Halys. Apparet igitur hunc fluuium & Sagarim dici & Sangarium.

Sagatus,Vide SAGVM.

Sagax,ſagacis,penult.prod.om.gen. {[illegible]} Acutus,ſolers. Feſtus, Sagaces appellitor,multi ac ſolertis acuminis. Cic.ad Att.lib.6.114, Quæſtorem nemo dignum putat. etenim eſt leuis,libidinoſus,ſagax. Martialis lib.12,

Excogitauit homo ſagax & aſtutus. Cic.2. de Finib. Homines enim, etſi multis aliis, tamen hoc vno à beſtiis plurimum differunt, quòd rationem habeant à natura datam, mentémque & acrem & vigentem,celerriméque multa ſimul agitantem, & vt ita dicam, ſagacem, quæ & cauſas rerum,& conſecutiones videat.

Sagax

Sagax ad. Plancus ad Ciceronẽ, lib. 10. 23, Sed certè omnia eius indulgentia in Lepidum, ad hæc peruula perſpicienda fecit eum minus ſagacem. Cic. in Catil. Quem te videlicet & ad cuſtodiendum te diligentiſſimum, & ad ſuſpicandum ſagaciſſimum, & ad vindicandum fortiſſimum fore putaſti.

Palatum ſagax in guſtu. Plin. lib. 8 cap. 57, de muribus, Quorum palatum in guſtu ſagaciſſimum, authores quonam modo intellexerint, miror.

Oculorum acies ſagax, Vide ACIES.

Animus ſagax. Lucret. lib. 1.

Curæ ſagaces. Horat. 4. Carm. ode 4.

Cura ſagaci aliquid videre. Cic. 1. de Diuin.

Mens ſagax. Lucret. lib 1.

Ratione ſagaci videndum eſt. Lucret. lib 1.

Sagaciſſimus rerum naturæ, Peritiſſimus. Colum lib. 1. cap 1, Nam qui ſe in hac ſcientia perfectum volet profiteri, ſit oportet rerum naturæ ſagaciſſimus, declinationum mundi non ignarus.

Naris ſagax. Lucan. lib. 7.

Naſum ſagax, apud Plautum in Curcul. 1,

-canem eſſe hanc quidem

Magis par fuit: naſum ædepol ſagax habet.

Sagaces canes dicuntur (authore Feſto) qui ferarum cubilia præſentiunt, Vide SAGIO.

Catulo ſagaci ſectari leporem. Ouid. 1. de Remed. amor.

Anſer ſagacior canibus. Ouid. 11. Metam.

Sagacitas, penult. corr. ſagacitatis {ἡ ἀγχίνοια} f. g. Calliditas. Cic. 6. Verr. Tuam tantam fuiſſe ſagacitatem, vt eas per illum ipſum inſpiceres, vbi erant depoſitæ, &c. Idem 3 Verr. Vtrùm admonitus, an tentatus, an (qua eſt iſte ſagacitate in his rebus) ſine duce vllo, ſine indice peruenerit ad hanc improbitatem, neſcio.

Narium ſagacitas. Cic. 2. de Nat. deor.

Sagacitas etiam ſenſuum corporis. Seneca epiſt. 96.

Vigili ſagacitate occulta facinora perquirere. Firmic. lib. 5 cap. 5.

Sagaciter, penult. corr. {ἀγχίνως} Aduerbium, Perſpectè, prudenter, callidè. Cic. 1. de Orat. Acuto homine nobis opus eſt, & natura vſúque callido, qui ſagaciter peruestiget, quid ſui ciues, iíque homines quibus aliquid dicendo perſuadere velit, cogitent, ſentiant, opinentur, expectent. Colum. lib. 7. cap. 12, Satíſque pulchrè funguntur officio, ſi & aduenientem ſagaciter odorantur, & latratu conterrent. Liu. 7. bel. Pun. Ibi duo duces ſagaciter moti ſunt, alter ad inferendam, alter ad cauendam fraudem.

Odorari ſagaciùs Horat. Epod. 12. Cic. Att lib. 6. 115.

Sagaciſſimè odorari. Cic 2 de Orat. Omni mente in ea cogitatione curáque verſor, vt odorer quàm ſagaciſſimè poſſim quid ſentiant, quid æſtiment, quid expectent, quid velint.

Sagena, ſagenæ, penult. prod. {ἡ σαγήνη} Genus retis piſcatorij. σαγήνην Græci, Latini verriculum appellant. Manilius lib. 5, Excipiunt vaſta circumuallata ſagena.

Sagina, ſaginæ, penult. prod. {τὸ λίπος, πῖον} Cibus quo quis pinguis efficitur. Iuuen. ſat. 4,

-genialis agatur

Iſte dies, propera ſtomachum laxare ſaginis. Plaut. Mil. 11,

Poſtules ſagina eiicere cellaria. Plin. lib. 9. cap. 56, Saginã cochlearum commentatus eſt ſapa & farre, aliíſque generibus. Colum. lib. 8. cap. 14, Eſt facilis harum auium ſagina.

Immunda ſagina. Propert. lib 4. eleg. 8,

Qui dabit immundæ venalia farta ſaginæ.

¶Sagina dicendi, Hubertas. Quintil. lib. 10. cap. 5, Forenſibus certaminibus exercitatos, & quaſi militantes reficit ac reparat hæc velut ſagina dicendi. Cic. pro Flacco, Qui multitudinem illam non authoritate, ſed ſagina tenebat. De Mithridate.

Inanis ſagina. Quintil. lib 2. cap. 15.

¶Sagina {τὸ λίπος, τὸ πῖον} Pinguedo ſuperuacua, arte non natura adaucta, per totum corpus diſperſa. Iuſtinus lib 10, Sublatis deinde æmulis in ſegnitiem lapſus, ſaginam corporis ex nimia luxuria, vocoloſúmque valetudinem contraxit. Plaut. Moſtel. 1,

· bibite, pergræcamini,

Eſte, ac ferite vobis ſaginam. Ibidem 5, Sagina planè eſt.

Conicere ſe in ſaginam, Vide CONIICIO.

Sagino, ſaginas, penult. prod. {σιτίζω, σιτίζω, πιαίνω, λιπαίνω} ſaginare, Pingue facere. Colum. lib. 6 ca. 38, Ea herba viridis nec iam de tamen arida, fœni vice ſaginat iumenta, verùm modicè danda, ne nimio ſanguine ſtranguletur pecus. Ibidem cap 27, Ordeo ſaginãdus equus. Ibidem, Quidam etiam præcipiunt eodem rite quo mulos admiſſarium ſaginare, vt hac ſagina hilaris plurimis fœminis ſufficiat. Varro 3. de Re ruſt. cap 3, Et ova ouricare, ſaginaréq; in macellum vt perueniant.

Saginare exquiſitis epulis. Plin. lib 9 cap 35.

Saginari ſanguine ciuium. Cic. pro Sextio.

Saginare plebem populares ſuos vt iugularentur. Liu 6 ab Vrbe.

Saginatus, penult. prod. Participium {ὁ σιτευτός} vt Porcus ſaginatus. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Saginatio, Verbale {σιτευσις, πιασμός} Plin. lib 8. cap. 51, Pingueſcunt ſexaginta diebus, ſed magis triduo media ſaginationem orſa.

Sagimen, ſagiminis, Calepinus probat ex Columel. lib. 6. cap 38, Ne nimio ſagimine ſtrangulentur pecora. Vbi nunc legimus, Ne nimio ſanguine ſtranguletur pecus.

Saginarium, ſaginarij {τὸ σιτευτήριον} Locus vbi ſaginantur altilia. Varro lib 3. de Re ruſtica, cap. 10, Ad ſaginandum eligunt pullos cicures ſeſquimenſe qui ſunt nati, eos includunt in ſaginario, ibíque polentam & pollinem aqua madefacta dant cibum, ita vt perinde ſe ſaturent.

Saginarius, Adiectiuum, Quod ſaginatum eſt. Vnde à Seruio Mulus ſaginarius, Bos ſaginarius.

Sagio, ſagis, ſagiui, ſagitum {ὀξέως αἰσθάνομαι} penult. prod. ſagire. Acutè ſentire. Cic. lib 1. de Diuinat. Sagire enim, ſentire acutè eſt: ex

quo ſagæ anus, quia multa ſcire volunt & ſagaces dicti canes. Is igitur qui ante ſagit quàm oblata res eſt, dicitur præſagire, id eſt futura antè ſentire.

Sagitta, ſagittæ {τὸ βέλος, ὁ ἰός, τὸ βέλεμνον} Iaculi genus quod arcu emittitur: dicta ſagitta, quòd ſatis longè agatur. Vel à ſatis & ictus: ad longum enim ſpatium profert ictũ ſuum. Vel quòd ſagax ſit ictus eius.

Aculeus ſagittæ, Vide ACVLEVS.

Acuta ſagitta, Vide ACVO.

Hamatæ. Ouid 3 Triſt eleg. 10.

Infeſtæ. Iuuen. ſat 15.

Leues. Virg 5. Æneid.

Miſſiles. Horat 3. Carm. ode 6.

Pennigeræ Silius lib. 8.

Sceleratæ. Ouid. 1 de Arte.

Volucris ſagitta. Silius lib. 7.

¶Acuere ſagittas, Vide ACVO.

Aptare neruo ſagittas. Virg. 10 Æneid.

Armatus ſagittis, ac face. Quintil. lib. 2. cap. 4. Et quid ita crederetur Cupido puer ac volucer, & ſagittis ac face armatus.

Aſperare ſagittas oſſibus. Tacitus De Germanis, Sola in ſagittis ſpes, quas inopia ferri oſſibus aſperant.

Configere ſagittis, Vide CONFIGO.

Celeres ſagittas corripere. Virg 1. Æneid.

Depromere ſagittam pharetra Virg 11 Æneid.

Neruo ſtridente ſagitta per cælum diuerberat auras. Virgilius 9. Æneid.

Emittere ſagittas arcu, Vide EMITTO.

Expellere ſagittas arcu, Vide ARCVS.

In aliquem ire ſagittis. Stat 3. Sylu 5.

Non metuo ne læſa fides, aut pectore in iſto

Alter amor, nullis in te datur ire ſagittis.

Primus ſagittas Phœbi imbuit draco. Id eſt tinxit cruore ſuo. Seneca Herc. furen 6.

Sagittam neruo impellere. Ouid. 11. Metam.

Non ſecus ac neruo per nubem impulſa ſagitta Virg 12. Æneid.

Infigere ſagittarum venabula prætereuntibus, Vide INFIGO.

Sagittæ pendebant ab humero. Cic. 6. Verr.

Promere celeres ſagittas. Horat 3 Carm. ode. 20.

Volans ſagitta. Ouid 5 Triſt. eleg. 10.

Nudis ſagittis vti ad bella. Ouid 1. de Remed. amor.

¶Sagittam, inquit Columella libro 3. cap 17, ruſtici vocant nouiſſimam partem ſurculi: ſiue quia longius receſſit à matre, & quaſi emicuit atque proſiluit: ſeu quia cacumine attenuata, prædicti tali ſpeciem gerit. Idem libro 3 cap 10, Nam ſi ſagittam, id eſt ſuperiorem partem malleoli, vituperandam cenſebant, quum eſſet eadem pars ſurculi frugiferi: quanto magis vel ex optima vitis parte natum flagellum, ſi eſt ſterile improbatum ab his ratio ipſa declarat? Sic Plin. lib. 17. cap. 21.

¶Sagitta, Signum cæleſte. Plin. lib. 18. cap. 26, Pridie Nonas Ianuarij Cæſaris Delphinus matutino exoritur, & poſtero die Fidicula, quo Ægypto Sagitta veſperi occidit.

¶Sagitta. Herba. Plin. lib. 21. cap. 17, Item piſtanam dicit à Græcis vocari quam nos vluas ſagittam appellamus.

Sagittarius, Adiectiuum {ὁ περὶ τὸ βέλος ποιεῖν ἐπιτήδειος}, Quod ad ſagittam pertinet, ſiue idoneum eſt vt ex eo fiant ſagittæ. Plin. lib. 16. cap 36, Suum genus ſagittario calamo.

Sagittarius, Subſtantiuum {ὁ τοξότης} Qui ſagittas emittit, præſertim eas quæ in bello ex maioribus illis tormentis eiaculabantur lõgius: quanquam etiam ſagittarios, artis ſagittandi peritos appellare poſſumus, quos vulgus *archerios* vocat. Cic. ad Att lib. 5. 108, Magna tormentorum copia, multis ſagittariis, magno labore, apparatu, multis ſauciis noſtris, incolumi exercitu negotium confecimus. Idem pro Sextio, Neque putaui, quũ omnibus machinis ac tormentis, vi, exercitu, copiis oppugnaret, de vno ſagittario me queri conuenire. Idẽ ad M. Catonem, lib. 15 4. Víſúſque multis tormentis, multis ſagittariis, magno labore meo, ſine vlla moleſtia ſumptúve ſociorum, ſeptimo & quinquageſimo die rem confeci.

¶Sagittarius, Numiſma erat Perſicũ, à notæ genere ita nuncupatum. Quod genus nummi iidem erant qui Darici quoque dicuntur, authore Plutarcho in Apophthegmatis Ex quo celebre manauit Agesilai dictum, ſe ex Aſia pulſum triginta milibus ſagittariorum, quum Perſarum rex ea nummorum ſumma corruptis per Timocratem Athenienſibus, effeciſſet vt is de prouinciis decederet.

¶Sagittarius, Signum cæleſte. Plin. lib. 17. ca. 24, Quum ſit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario. Idem lib 18 cap 26. vocat Sagittam.

Sagittifer, penult. corr. Adiectiuum {βελοφόρος} Qui fert ſagittas: vt Geloni ſagittiferi. Virg 8 Æneid.

Pecus ſagittifera. Claud. de hyſtrice.

Pharetræ ſagittiferæ. Stat. 1. Achill.

Sagittipotens, penult. corr. {τοξοδύναμος} Cic. in Arato, Menſa ſagittipotens ſolis quum ſuſtinet orbem.

Sagma, ſagmæ: vel ſagma, ſagmatis, neut. gen. Sella, quam vulgus *baſtum* vocat, ſemper quo componuntur ſarcinæ: vel inſtratum, quo mollior fiat ſeſſio. Sed & pro ſarcina quandoque ponitur. Ex Cælio lib. 11. cap 47.

Sagmen, ſagminis {ἡ ἱεροβοτάνη} penult corr. neut gen quaſi ſegmen, Herba vulgaris vbique ſine ſemine creſcens, de qua ſic Feſtus, Sagmina vocantur verbenæ, id eſt herbæ puræ, quia ex loco ſancto ferebantur à Conſule, Prætoréve, legatis proficiſcentibus ad fœdus faciendum, bellúmque indicendum. Vel à ſanciendo, id eſt confirmando. Næuius, Ius ſacratum Iouis iurandum ſagmine. Et alibi, Scopos atque verbenam ſagmine ſumpſerunt. Liuius 1. ab Vrbe, Iubéſne me rex cum Patrepatrato populi Albani fœdus ferire? Iubéte rege: Sagmina, inquit, te rex poſco. Rex ait, Puram tollito. Fecialis ex arce graminis herbam puram attulit: Is poſteà regem interrogauit: Rex, facíſne me tu regium nuntium Populíque Rom. Quiritium? vaſa,

comitéſque meos? Rex reſpondit, Quod ſine fraude mea, Populíq; Rom Quiritium fiat, facio. Hactenus Liuius. Idem lib. 10. bel. Pun. Plin. lib. 22. cap. 2, Quoniam non aliunde ſagmina in remediis publicis fuere, & in ſacris, legationibúſque verbenæ. Certè vtroque nomine idem ſignificatur, hoc eſt gramen ex arce cum ſua terra euulſum. Martianus in l. Sanctum D. De diuiſione rerum. Sanctum eſt, quod ab iniuria hominum defenſum atque munitum eſt. Sanctum autem dictum eſt à ſanguinibus. Sunt enim ſagmina quædam herbæ, quas legati populi Romani ferre ſolebant, ne quis eos violaret.

SAGRA, fluuius eſt in ora magnæ Græciæ in Italia. Author Plinius cap. 10, de Locris & Italiæ fronte libro 3, Huius meminit & Cicero libro 2 de Natura deorum, Quum ad fluuium Sagram Crotoniatas Locri maximo prælio deuiciſſent. Ibidem 3, De Sagra, Græcorum eſt vulgare prouerbium, qui quæ affirmant certiora eſſe dicunt, quàm ea quæ apud Sagram.

Sagum huius ſagi', ſago { [illegible] vel [illegible] } Veſtis index belli, vt toga pacis, quàm tamen Conſulares non geſtabant: id quod oſtendit Cicero 8 Philipp. Equidem Patres Conſcripti, quanquam hoc honore vſi, togati eſſe ſolent, quum eſt in ſagis ciuitas: ſtatui tamen à vobis, cæteriſque ciuibus in tanta atrocitate temporis, tantáque perturbatione Reipub. non differre veſtitu. Non ita nos geſſimus hoc bello Conſulares, vt æquo animo pop. Rom. viſurus ſit noſtri honoris inſignia. Budæus.

Ad ſaga ire, & redire ad togas Cic. 14 Philipp.

Lugubre ſagum mutare Punico. Horat. Epod. 9.

Sagum autem militare ac bellicum geſtamen fuiſſe, cum ex Nonio, tum ex Tranquilli verbis in Auguſto, cap. 26, intelligimus, Conſulatum (inquit) viceſimo ætatis anno inuaſit: admotis hoſtiliter ad vrbem legionibus, miſſiſque qui ſibi nomine exercitus depoſcerent. Quum quidem cunctante Senatu, Cornelius Centurio princeps legationis, reiecto ſagulo, oſtendens gladij capulum, non dubitaſſet in curia dicere, Hic faciet, ſi non feceritis vos. Capitolinus in Mar. philoſopho, Per Brunduſium veniens in Italiam, togam & ipſe ſumpſit, & milites togatos eſſe iuſſit, nec vnquam fuerunt ſagati ſub eo milites. Hæc Budæus. Cic. 7. Verr. Tum iſte excitatus exit, audit rem omnem ex Timarchide, ſagum ſumit.

Sagum, Eſt etiam veſtis ſtragulæ genus, nõ diſſimilis cilicio. Suet. in Othone. cap. 2, Ferebatur & vagari noctibus ſolitus, & inualidum quemque obuiorum vel potulentum corripere, ac diſtento ſago impoſitum in ſublime iactare. Plinius libro 16. cap. vlt. ad finem, de viſco loquens, Sacerdos candida veſte cultus arborem ſcandit, falce demetit, candido id excipitur ſago. Cæterum quod Tranquillus in ſublime ſago iactare dicit, vulgo *bernare* dicunt, Id eſt ſago excutere ſurſum varſus. Hæc Budæus. Cic. Trebatio, lib. 7. 10, Valde metuo ne frigeas in hybernis: quamobrem camino luculento vtendum cenſeo. Idem Mutio & Manlio placebat, præſertim qui ſagia non abundaret: quanquam vos nunc iſtic ſatis calere audio. Colum. lib. 1. cap. 8, Quæ cuncta prohibeniur pellibus manicatis, centonibus confectis, vel ſagis cucullis.

Sagulum, penultima correpta, Diminutiuum { [illegible] } Virgilius 8, Æneidos,

Virgatis lucent ſagulis. Cæſar 5 bel. Gall. Gladiis cæſpites circumcidere, manibus, ſaguliſque terram exhaurire cogebantur. Cicero in Piſonem, Togulæ lictoribus ad portam præſto fuerunt: quibus illi acceptis, ſagula reiecerunt, & cateruam imperatori ſuo nouam præbuerunt.

Fulgentis ſaguli honor. Silius lib. 17,

-atque humeris imponit honorem

Fulgentis ſaguli.

Sagulum gregale. Liu. 7. ab Vrbe, Hæc omnia ſagulo gregali amictus, centurionibus item manipularium militum habitu ductis, ne ducem circumire hoſtes notarent, perluſtrauit.

Sagulum Hiſpanum, apud Liuium lib. 7 bel. Pun.

Sagulo militari coopertus. Liu. 1. bel. Pun. Multi ſæpe militari ſagulo opertum, humi iacentem, inter cuſtodias, ſtationéſque militum conſpexerunt.

Sagatus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Qui ſago indutus eſt. Sueton. in Cæſare cap. 48, Conuiuatum aſſiduè duobus tricliniis, vno quo ſagati palliatíve, altero quo togati cum illuſtrioribus prouinciarum diſcumberent. Martial. lib. 6,

Vis te purpureum Marce ſagatus amem?

Deinde cras ſagati prodeamus. Cic. 14. Philipp.

Sagati etiamnum erant ad bella exeuntes, vt paludati Conſules, & reliqui exercituum duces, qui Imperatores etiam vocabantur. Budæus.

Galli ſagati, bracchatíque. Cic. pro Fonteio.

Sagulatus, penultima prod. Adiectiuum, Sagulo indutus { [illegible] } Sueton. in Vitellio, cap. 11, Vrbem denique ad claſſicum introiit paludatus ferróque ſuccinctus, inter ſigna atque vexilla, ſagulatis comitibus, ac detectis commilitonum armis.

Sagarius, ſagarij { [illegible] } Qui ſaga vendit.

Sagaria, ſagariæ { [illegible] } Exercitium vendendi ſaga: ſicut ab argento, argentaria. Vlp. in l. procuratores. D. de Tributoria actione, Duas negotiationes exercebat, puta ſagariam & lintea riam.

Sagaria communio. Vlp. in l. Cum duobus. § Quidam. D. Pro ſocio. Quidam ſagariam communionem inierunt.

SAGVNTIA { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 4. & Plin. lib. 3. cap. 3. Hiſpaniæ vrbs. Eidem etiam Sarguntia dicta, cap. 1.

SAGVNTVS, vel Saguntum { [illegible] } Hiſpaniæ ciuitas vltra Iberum fluuium à Zacynthiis condita Strabo, Saguntum (inquit) occurrit à Zacynthiis condita, quam Annibal contra popul. Romani fœdera diruens, belli Punici ſecundi ſuſcitauit incendium. Hactenus ille libro 3. Huius vrbis ſitum eleganter deſcribit libro 1 Silius. Meminit cladis libro 1. tertiæ Decadis Liuius. Nunc vulgò dicitur *Moruedro* teſte Oliuario in Melam.

SAII, ſunt populi, qui Tracia relicta, in Samum inſulam nauigarunt, eamque coluerunt. Strabo lib. 10, Sunt qui à Saiis priſcis Thraciæ cultoribus, & qui continenti finitimam habitant Samum appellatum eſſe dicunt. Sed illi ſunt, qui Sapgi aut Sinti vocabantur, quóſque poeta Sintias nũcupat, aut alij. Saiorum quidem meminit Archilochus,

Quiſpiam Saiorum clypeo mactatur,

Quem ad Thamum ſine probro non ſponte reliquit.

SAIS, præfectura in Aſia, authore Plin. lib. 5 cap. 9.

SAIS, ciuitas eſt in Ægypto paulò infra Oſiridis aſylum. diſtat à Naucrate Fluuio ſchœnicis duobus. Strabo lib. 17.

SAITANI, populi in Aſia, de quibus ſic ſcribit Alexander Alexandrinus lib. 3 cap. 2. Genial. dier. Sicut Saitanis reges qui imperitarunt, intra ſepta templi ſepelire aſſuetum erat, hoc ſepulturæ genus optimum pietatis vltimum officium æſtimantes.

Sal Ammoniacus, terræ ſalſago eſt in Libyæ arenis creſcente Luna efferueſcens alumini Sciſſili non diſſimilis, Glebis oblongis, veníſq; in longitudinem rectis [illegible] Dioſcoridi. Inuenitur potiſſimum in tractu Cyrenaico iuxta Iouis Ammonis templum, vnde & nomen accepit, qui Salem ammoniacum Metopij arboris lachrymam ſunt interpretati in errorem ſanè quàm pueriſem inciderunt. lachrymam ammoniacam à Sale ammoniaco non diſtinguentes, cùm tamen ſint res diuerſiſſimæ, vt latius in dictione Ammoniacum videre poſſis.

Sal, ſalis, maſcul. & neut. gen. { [illegible] } Quo in condendis cibis vtimur. Dictio græca, [illegible], metatheſi literarum. Cato, Ex ſale qui apud Carthinenſes fit. Saluſtius in Iugurtha, Neque ſalem, neque alia gulæ irritamenta.

Modius ſalis. Cic. de Amicit. Verúmque eſt illud quod dicitur, multos modios ſalis ſimul edendos eſſe vt amicitiæ munus expletum ſit.

Concha ſalis puri. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

Animam pro ſale datam ſui ait Chryſippus. Cicero 2. de Natura deorum.

Sal torridum. Colum. lib. 7. cap. 5.

Sal foſſilis. Celſus lib. 6. cap. 13.

Foſile ſal. Colum. lib. 6. cap. 33.

Flos ſalis. Plin. lib. 31 cap. 10.

Flumina ſalis Plin. 31 cap. 7, Sed & ſumma fluminum denſantur in ſalem, amne reliquo veluti ſub gelu fluente, vt apud Caſpias portas, quæ ſalis flumina appellantur.

Grumus ſalis. Plin. lib. 33. cap. 4. Torretur & cum ſalis grumo.

Montes ſalis natiui. Plinius libro 31 capite 7, Sunt & montes natiui ſalis, vt in Indis Oromenus, in quo lapidicinarum modo cæditur renaſcens: maiúſque regum vectigal ex eo eſt, quàm ex auro atque margaritis.

Aſpergere ſalem carnibus, & ſale carnes, Vide ASPERGO.

Obruere ſale, Vide OBRVO.

Sales, pro condimento ipſo. Colum. lib. 7. cap. 8, Aſpergitur tritis ſalibus.

Sal, interdum eſt vitium in gemmis. Plinius libro 37. capite 2. De murrhinis.

¶ Sal { [illegible] } pro Sapientia. Terent. Eun. 3,

Labore alieno magnam partam gloriam,

Verbis ſæpe in ſe tranſmouet, qui habet ſalem

Qui in te eſt. Vbi Donatus, Sal neutraliter, condimentum: maſculinum, pro ſapientia.

¶ Sal { [illegible] } Vrbanitas, iocus, & dicta ad riſum vel delectationem compoſita, tam ſingulari quàm plurali numero. Catul. de Quintia, 81,

Nulla in tam magno eſt corpore mica ſalis. Hoc eſt, nihil venuſtum, & ſapienter dictum. Quintil. lib. 6. cap. 4. exponit, nihil in corpore eius eſſe ridiculum. Victorinus lib. 12 Variar. lect. cap. 13 ſalem apud Catullum interpretatur venuſtatem, argutiámque ac leporem: quomodo Græci ſalſam ſua voce quæ huic reſpondet, acrémque pulchritudinem appellabant, [illegible], intelligentes non inertem, nec parum aptam ad conciliandos ſibi eos qui vidiſſent: ſed contra miſtam venuſtati quadam, ac factam ad alliciendum, quǽque tanquam pungit ac vehementer commouet, vt dapes ſale conditæ delectare magis excitaréque deſiderium cibi conſueuerunt. Id teſtatus eſt Plutarchus in 5 lib. [illegible] capite extremo. Plin. lib. 31 cap. 7, Ergo hercule vita humanior ſine ſale nequit degere, adeóque neceſſarium elemẽtum eſt, vt tranſierit intellectus ad voluptates animi quoque. Nam ita ſales appellantur, omníſque vitæ lepos & ſumma hilaritas, laborúmque requies non alio magis vocabulo conſtat. Mart. lib. 3,

Lepore tinctos Attico ſales narrat.

Salis enim ſatis eſt, ſannionum parum Cic. Peto, lib. 9.

Sal dicendi & facetiæ. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 2, Quibus quidem in rebus ſi apud te plus authoritas mea, quàm tua, ſiue natura paulò acrior, ſiue quædam dulcedo iracundiæ, ſiue dicendi ſal, facetiæque valuiſſent, nihil ſanè eſſet quod nos pœniteret.

Librorum ſales. Propert. lib. 3. eleg. 11.

Sal humanitatis Cic. ad Attic. lib. 1, Purè loquuntur, cum humanitatis ſparſæ ſale, tum inſignes amoris notis.

Sal & lepos, vel facetiæ. Cicero 5. Tuſcul. C. Cæſaris in quo mihi videtur fuiſſe ſpecimen humanitatis, ſalis, ſuauitatis, lepôris. Idem 1. Officiorum, Sale verò & facetiis Cæſar Catuli patris frater vicit omnes.

Sal & venuſtas Cic. 2. de Finibus, Quem quidem locum cum multa venuſtate & omni ſale, &c.

Aſperſi ſales. Claud. a Paneg.

Amari ſales, Vide AMARVS.

Sal facetus P. in. lib. 3. 6 cap. 63.

Liberi ſales Seneca Suaſoria prima. Calliſthenem occidit Alexander propter intempeſtiuè liberos ſales.

Periculoſi ſales. Seneca libro 1. de Tranquillitate vitæ, capite 4. Quidam vrbanitatem neſciunt continere nec periculoſis abſtinere ſalibus.

Proterui

Proterui ſales. Saty. 1. Sylu. 6,
Et ridens iocus, & ſales proterui.
Vehemens ſalibus natus intra pomœria, Hic eſt, Vrbanis, non ruſticis. Iuuenal Saty. 9.
Verſiculi habent ſalem ac leporem. Catul. ad Aurelium, 16.
Vrbani ſales. Cic Pæto, lib. 9. 15.
¶ Sal, aliquando mare dicitur, quia ſalſum eſt, & ex cuius aqua ſal elicitur. Virg. 1. Æneidos,
-& ſpumas ſalis ære ruebant.
Méne ſalis placidi vultum, fluctúſque quietos
Ignorare putes? Virg 5. Æneid.
Rapidum ſal. Catul. de Berecyoth 58.
Tremuli ſalis aduerſæ vndæ. Catul. Argon. 59.
Veſco ſale ſaxa pereſa. Lucret. lib. 1.
¶ Sale, in nominatiuo etiam dicitur, authore Priſciano. Ennius libro 4. Annalium, Cæruleum ſpumat ſale conferta rate pulſum. Id eſt mare.

Salarius, ſalarij { [illegible] } Qui ſal vel ſalſamenta vendit. Martial. lib. 1. Quod vilis pueri ſalariorum.

Salarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad ſal pertinet. Liu 9 bel Punic. Vectigal etiam nouum ex ſalaria annona ſtatuerunt. Plin. libro 31. cap. 7, Sicut apparet ex nomine Salariæ viæ, quoniam illa ſal in Sabinos portari conſueuerat. Varr lib 3 de Re ruſt cap. 1. 11.
Salaria via Romæ eſt appellata, quia per eam Sabini ſal à mari deferebant. Paulus & Sipontinus.
Annona ſalaria. Liu. 6. bell. Punic. Vectigal etiam nouum ex ſalaria annona ſtatuerunt.

Salitor, oris, Qui ſalis tributum colligit. Cic ad Attic. lib 4, Confecta Britannia, obſidibus acceptis, multa præda, imperata tamen pecunia data ſalitoribus Britanniæ. Vbi interpres, Salitoribus, præfectis, quos iuriſconſulti Murilegulos appellant, qui ſalum ſcrutarentur, margaritáſque Britannicas.

Salarium ſubſtant. { [illegible] } dicitur ſtipendium, ſeu merces, quam quis pro ſeruitio meritus eſt.
Salarium, à ſale originem habere vel ipſius vocabuli ſono notum eſt: accedit authoritas Plinij veſtiorum non incallidi inueſtigatoris. Nam inquit, Honoribus etiam militiæque interponitur ſalariis inde dicta. Salaria autem tribunorum militarium & ducum, erant annonæ ipſorum: proinde [illegible] Græci, ſic enim recentiores hoc nomen æmulati ſua effinxerunt lingua, interpretantur [illegible]. Vopiſcus in Aureliano, Nam illi Romam venienti ſalaria ſui ordinis ſunt decreta. Deinde ſic ſcribit, Panes militares numero ſedecim, panes militares caſtrenſes quadraginta, vini menſalis ſextarius quadraginta, porcellum dimidium, gallinaceos duo, porcinæ pondo triginta, & quæ ſequuntur, è quibus quis non intelligit annonam cuique deſtinatam & aſſignatum ſalarium dici? Latius tamen patuit hoc vocabulum, ſignificauitque non tantum eorum annonam, verùm etiam commoda & ſtipêdium. Plinius, Nec pudet tribunorum militarium ſalariis emere. Quod Iuuenalis dicit,
Alter enim quantum in legione Tribuni
Accipiunt, donat Caloniæ vel Catienæ. Hæc ex Turnebo.
Salarium annuum, & Salarium conſtituere. Scæuola in L vlt. D. De act. & obligat.
Salariarios, cui ſalarium ſoluitur. Vlpian. l. 10. § 8. D. mandati. Niſi ſi ſalariarius fuit, & hoc conuenit, vt ſumptus de ſuo faceret ad hæc itinera hoc eſt de ſalario.

Salſus, Adiectiuum { [illegible] } Quod ſalis ſaporem habet, ſiue quod ſale conditum aſperſum eſt. Plaut. Rud 14,
Itaque alueum prodiſperauit nobis ſalſis poculis.
Æquora ſalſa. Horat Epod. 16.
Fluctus ſalſos pectore reuomere. Virg. 5. Æneid.
Lacrymæ ſalſæ. Lucret. lib. 1.
Rubigo ſalſa Virg 2 Georg.
Saporis ſalſi humor. Lucret. lib. 4.
Sudue ſalſus. Virg 2. Æneid.
Salſus etiam pro facetus, à ſale qui facetias ſignificat. Cicero Philipp. 11. Salſus homo. Hinc
¶ Salſum, in conſuetudine, pro ridiculo tantùm accipimus, inquit Quintil lib. 6. cap 4. Cic ad Papyrium, lib. 9. 15, Accedunt non Attici, ſed ſalſiores quàm illi Atticorum, Romani veteres atque vrbani ſales.
Dictum ſalſum. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Salſè, Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. de Orat. Valde hæc ridentur, & hercule omnia quæ à prudentibus, quaſi per diſſimulationem non intelligendi, ſubabſurde ſalſéque dicuntur. Id eſt, acutè, & quaſi cum quadam reprehenſione.
Dicere ſalſe Quintil. lib. 6. cap 3.

Salſamentum { [illegible] } Quod ſale conditur ad vſum diuturnum, vt piſces, & cætera id genus. Terent. Adelph. 3. 3,
Salſamenta hæc Stephanio Fac macerentur pulchrè. Varr. 3. de ruſt. cap. 17, Prætereà ſalſamenta in eas piſcinas emptitia conijciebat. Sic Cic. 2. de Diuinat. De vino aut ſalſamento putes loqui quæ euaneſcunt vetuſtate.

Salſamentarius, Adiect. { [illegible] } Quod ad ſalſamenta pertinet. Plin. lib 32. cap 8, Quin & teſtis cadi ſalſamentarij tuſis cum axungia vetere, mirum in modum prodeſt. Colum. lib. 2. cap. 10. in vaſis oleariis, ſalſamentariíſque. Plin lib 28. cap 9, Parotidas admiſta farina ſalſamentariæ teſtæ Sub. ſanat.

Salſamentarius, Subſtant. { [illegible] } Qui ſalſamenta vel facit, vel vendit. Autor ad Herennium, lib 4, Vt ſi ſalſamentarij filio dicas: Quieſce tu, cuius pater cubito ſe emungere ſolebat.

Salſura, ſalſuræ, pen prod. { [illegible] } Idem quod ſalſamentum. Columel lib 8 cap 17, Nulla tamen æquè quàm prædictæ ſalſuræ pabulum, commodè dantur, quoniam odorata ſunt. Idem frequenter lib. 12 cap 53.

Salſedo, pen prod. ſalſedinis, f g. { [illegible] } Ipſe ſalis ſapor.

Salina, ſalinæ, pen. prod. { [illegible] } Locus vbi fit ſal. Cic ad Attic. lib. 5. 99, De ſtrue ſalinarum planè rogo. Idem pro lege Manil Quum publicani familias maximas, quas in ſalinis habent, quas in agris, quas in portubus atque cuſtodiis magno periculo ſe habere arbitrentur. Liuius 2. ab Vrbe.
Salinæ ab ora, remotiſſimæ. Cic 3 de Nat deor.
Salinæ pro ſalibus & iocis ex ambiguo Cicero libro Epiſt 7. Quibus in literis omnia mihi periucunda fuerunt, præter illud, quód parum diligenter poſſeſſio ſalinarum mearum à te procuratore defenditur.
Salina pro ſalino. Valer. Maxim. lib. 4. cap 4. De C. Fabricio & Qu. Æmylio. Vterque patellam deorum cauſa & ſalinam habuit. Videndum tamen ſatiſne emendati ſint libri Nam, &c.

Salinum, ſalini, pen. prod. { [illegible] } Vaſculum in quo ſal reponitur, tum ad menſæ vſum, tum ad ſacrificia paratum. In eo enim cum ſale diis primitiæ offerebantur. Perſius Satyra 3,
-purum & ſine labe ſalinum. Liu. 6. bel. Pun. vt Salinum patellámque deorum cauſa habere poſſint.
Exiguum ſalinum. Stat. 1. Sylu. 5.
Reguſtatum ſalinum digito terebrare. Perſius Saty 5.
¶ Salinum ponitur pro quocúnque vaſe fictili menſæ pauperis. Horat. 2. Carm. ode 16,
Viuitur paruo bene, cui paternum
Splendet in menſa tenui ſalinum.
Salinum in menſa pro aquali ſolitum eſſe poni ait Verrius cum patella, quia nihil aliud ſit ſal, quam aqua. Pompeius Feſtus alio ſenſu accipit, Salinum, inquit, cum ſale in menſa ponere figulis religioni habetur, quód quondam in Eſquilina regione figulus, cum fornax plena vaſorum coqueretur, atque ille proximè eam conuiuatus ſuper modum potus ſomno eſſet oppreſſus cum conuiuis ſuis, præteriens quidam petulans oſtio patente ex menſa ſalinum coniecit in fornacem, atque ita incendio excitato cum ſuis concrematus eſt.

Salillum, ſalilli. Diminutiuum. Plaut. Trinum. 8,
. verum nos homunculi
Sal illum animæ.
Putior ſalillo. Catull. ad Furium. 20.

Sallio, ſallis, ſallini, ſallitum, pen. prod. { [illegible] } ſallire, Sale condire Siſenna, Sic meam paludem multi piſcium ſalliendorum cauſa à nauibus ſummouiſtis commeant. Ex Priſciano lib. 10.

Sallitus, pen prod. Participium { [illegible] } Corn. Seuerus, Ad quem ſalliti pomiliones afferebantur.

Salio, cum ſimplici l { [illegible] } pro eodem accipitur. Ouid. 4 Faſtorum,
Farra deæ, micæque licet ſalientis honorem
Detis, & in veteres thurea grana focos. Micam ſalientem pro ſale accipit Colum. lib. 12. cap. 53, Cocto ſale, nec nimium minuto, ſed ſuſpenſa mola infracto diligenter ſalito. Celſus lib 2. cap. 18. Item piſces omnes qui ſalem non patiuntur, ſolidi ve ſaliuntur.

Sallo, ſallis, ſalli, ſalſum { [illegible] } ſallere, Idem. Lucil. lib 4 Satyra.
Sallere murænas, mercem in frigidaria ferre. Saluſt. in tertio Hiſtor Parte conſumpta, reliqua cadauerum ad diuturnitatem vſus ſallerent. Hæc ex Priſciano lib. 10.

Salſilago, pen. prod. ſalſilaginis. f. g. vel Salſugo, ſalſuginis { [illegible] } Liquor quidam ſalis. Plin. lib 31 cap. 7, Præter hoc artiminum appellatur in ſalinis, ſalſugo, ab aliis ſalſilago, tota liquida, marina aqua ſalſior, vi diſtans. Idem lib. 18. cap. 12, Ciceris natura eſt gigni cum ſalſilagine, ideò ſolum vrit.

Salſitudo, penult prod. ſalſitudinis { [illegible] } Humor ſaporem ſalis referens. Plin. lib. 20. cap. 14, Salſitudines corporis, ſi cum vino ttadatur, minuit.

Salitura, ſalituræ, pen. prod. { [illegible] } Condimentum cum ſale factum. Columel. lib. 12. cap. 21, Fœnum græcum quum eſt aridum factum, molitur, & ex eo molito poſt ſalituram muſti cochlear cumulatum.

SALINATOR, pen. prod maſc gen ſalinatòris. Liu Decad 3. lib 9 ſub finem, de M. Liuio, & C. Claudio cenſoribus loquens, Vectigal etiam nouum ex ſalaria annona ſtatuerunt, ſextante ſal & Romæ, & per totam Italiam erat. Romæ pretio eodem, pluris in foris & conciliabulis, & alio alibi pretio præbendũ locauerunt. Id vectigal commentum alterum ex Cenſoribus ſatis credebant, populo iratum, quód iniquo iudicio quondam damnatus eſſet. & in pretio ſalis maximè oneratas tribus, quarum opera damnatus erat, credebant. Inde Salinatori Liuio inditum cognomen. Hæc Liuius. Porrò hic M. Liuius Salinator dicebatur. de quo Cic. in Bruto 36, Ludi iuuentatis quos Salinator Senẽſi prælio vouerat. Qui in loco [illegible] eſt. nam quum ludos vouit, nondum Salinator dicebatur, vt ex verbis Liuij apparet, ſcribentis eum, quum Cenſor eſſet. id eſt annis tribus poſtquã Conſul ludos vouerat, Salinatorem appellatum fuiſſe. Sic Tarquinius lib. 1. de legibus dicitur, qui nondum Tarquinius appellabatur. Prælium autem Senenſe deſcribit Liuius Decad. 3. lib. 7. non ita procul à fine.

SALA { [illegible] } Oppidum & fluuius Mauritaniæ Author eſt Plin lib 5. cap. 1. Eſt item Sala, Oppidum magnæ Phrygiæ, Pannoniæ ſuperioris atque Armeniæ. Ptolem lib. 4. cap. 2. Eſt & Franciæ orientalis fluuius. Vide Salij Germaniæ populi.

SALSABATRAE, gentes ſunt circa Indum, authore Plin. lib. 6. cap. 20.

SALAMBRIA, quæ & Saralbrea Ciuitas eſt Cappadociæ Ptolemæo libro 5. capite 6.

SALACIA { [illegible] } Dea aquæ, à ſalo ciendo appellata. Paulus apud Feſtum, Salaciam, inquit, dicebant deam aquæ, quam putabant ſalum ciere, hoc eſt mare mouere: vnde Ouidius,
-Nymphæque ſalaces. quo vocabulo poetæ pro aqua vſi ſunt. Pacuuius, Hinc ſæuitiam ſalaciæ fugimus, id eſt ſluctuum. Hæc ille.
Oceanus & Salacia, ex his ſatis, terræque conceptis generati. Cicer. de Vniuerſ. 50.
Salacia, ſcribit Gellius in Romanis comprecationibus quæ ritu Romano fiebant, nominari Luam Saturni, Salaciam Neptuni,

Horam Quirini. Eſt autem Salacia quam poetæ Amphitriten appellant, Neptuni vxor. Salmacia item dicitur, vt in antiquo lexico legiſſe ſe Turnebus ſcribit. Vide Auguſt. 4. de ciuit. dei. & Lilium 5. Syntagm.

SALACIA, vrbs imperatoria ad Tagum Luſitaniæ fluuium. Plin. libro 4 cap. 22.

Salacoma, pen. prod. { [illegible] } ſalacomatis, neut. g. Cic. Attic lib. 14. epiſt. 2. Altera epiſtola de Madaro ſcripta: apud quem nullum ſalacoma. Id eſt, apud quem nulla mea fuit manus iactantia, tanquam interitu Cæſaris recuperata Republica.

SALACON, vel Salaco: fuit Autolyci pater, molliculus, & deliciis diffluens, defamatúſque propterea. Hinc fit ſubſtantiuum nomen Salaconia, quo deliciæ moliores ſignificantur. Ariſtoteles in Rhetoricis à delicato diſparare ſalaconem videtur: nam diuitum mores exprimens, eos eſſe ait Trypheros, id eſt delicioſos & Salacones. Et Trypheros quidem ob delitias & fœlicitatis oſtentationem: Salacones autem & Solœcos, quia inſueuerint omnes circa id quod amant immorari, quódque admirantur, ac putare eiſdem cæteros affici quibus ipſi. Eſt verò deductum nomen à verbo [illegible], quod nos venere dicimus. Cælius Rhod lib. 12. cap. 16. Heſychio & Suidæ, is dicitur Salacon, qui totidem ferè literis [illegible] vocatur, id eſt ſuperbus, arrogans, glorioſus, iactabundus, inſolens, præferox.

Salaconia, pen. prod. { [illegible] } Græca vox à Latinis vſurpata iactantiam ſignificans cum vanitate & ſuperbia coniunctam. Quidam & mollitiem interpretantur. Hinc Salaco, ſalaconis, & plurali ſalacones dicuntur homines iactabundi, qui quum Iro pauperiores ſint, Crœſos tamen quoſdam ſe eſſe ſimulant, cúmque Sardanapalo ſint effœminatiores, fortitudinis tamen opinionem captant. Cicero M. Fabio Gallo, Cognoſti meam cauſam & iſtius Salaconis iniquitatem. Suidas hanc ſignificationem fluxiſſe exiſtimat à Salacone quodam eiuſmodi, quales iam depinximus moribus prædito.

SALAE, populi Themiſcyrenæ regionis apud Plin. lib 6. cap. 4.

Salamandra æ, { [illegible] } Plin. lib. 10. cap 67, Sicut ſalamandra, animal lacerti figura, ſtellatum, nunquam niſi magnis imbribus proueniens & ſerenitate deficiens. Huic tantus rigor, vt ignem tactum extinguat, non alio modo quàm glacies. Eiuſdem ſaniem, quæ lactea ore vomitur, quacunque parte corporis humani contacta, toti defluunt pili: idque quod contactum eſt, colorem in vitiliginem mutat. Ariſtoteles de natura animalium, ſcribit eſſe animal in igne viuens.

SALAMANTICA, Ptolemæo lib. 2. cap 5. oppidum eſt in orientali tractu Luſitaniæ in Hiſpania Vettonum, vulgò *Salamanca*.

SALAMBO, ſalambonis: Salambonem Babilonij Venerem dicunt. Lampridius in Heliogabalo: Salambonem (inquit) omni planctu Syriaci cultus & iactatione exhibuit.

SALAMBRIAS { [illegible] } Ciuitas eſt Cappadociæ in Garſauritidæ præfectura Ptolemæo lib. 5. cap. 6.

SALAMINVS, vnus ex iis diis, qui Idæi appellantur. Lilius lib Hiſtoriæ deorum, Syntag 1. Sunt qui Idæos quatuor tantum numerent Salaminum, Damnaneum, Herculem & Acmonem. Hos Rheæ Deûm matris miniſtros, id eſt dactyles dixerunt.

SALAMIS, vel Salamin, pen. corr. huius ſalaminis, penul. prod. ſiue Salamina { [illegible] } inſula in mari Euboico contra Athenas ſita, in qua vrbs eſt eiuſdem nominis, vbi Telamon Aiacis & Teucri pater regnauit. Sed quum reuerteretur Teucer à bello Troiano, nec inimicos Aiacis vltus fuiſſet, expulſus à patre, in Cyprum nauigauit: ibíque vrbem aliam condidit nomine Salaminam. Inde Iouis Salaminij cognomen Teucro authore, qui ad Salaminem huic deo inſigne & magnificum templum extruxit, vt author eſt Tacitus, libro 3. Cicero 1. Officior. Cùmque Salamis clariſſimæ teſtis victoriæ.

Salamina, Cic. 1. Tuſcul. Antè enim Salaminam ipſam Neptunus obruet, quàm, &c.

Salaminus, pen. prod Adiect. { [illegible] } Cic. 1. Tuſculan. Salaminum Tropæum. Et pro Archia, Homerum Colophonij ciuem eſſe dicunt ſuum. Chij ſuum vendicant, Salaminij repetunt, Smyrnæi verò ſuum eſſe confirmant.

Salaminius, poſſeſſiuum { [illegible] } Ex Salamine vrbe: vnde Solon Salaminius dicitur.

Salaminiacus, pen. corr. { [illegible] } Aliud adiect. vt Mare Salaminiacum. Id eſt, mare Salaminis inſulæ. Lucan. lib. 5.

SALANGA { [illegible] } Mons altiſſimus mari imminens, inter Britanniam (quam hodie *Anglaterram*, ſiue terræ angulum ironicè Galli appellauimus) & Hyberniam à Salanga Barculani primi habitatoris Hyberniæ filio dictos. Hodie mons D. Dominici appellatur à Monaſterio ibi per D. Dominicum extructo.

SALAPHITANVM vrbs Africæ prouinciæ apud Plin lib. 5. cap 4.

SALAPIA, vrbs fuit in Brundufino agro. Alexander Alexandrinus lib. Genialium dierum 1. cap. vltimo.

SALAPIA, vrbs eſt Apuliæ Daunorum meretricio Hannibalis amore nobilitata Plin. lib. 3. cap 11.

SALAPVTIVS, A ſale & puſius compoſitum nomen. Puſius enim, ſiue puſus, & puſio, apud Latinos dicitur puer. Quo nomine dictus eſt Caluus, Catulli familiaris, tanquam puer, ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

SALARIA VIA, Vide in SAL.

SALARIA, regio Italiæ ſuis caſtaneis Romæ nobilitata, quas & Salarianas appellarunt. Plin. lib. 15. cap. 23. Pura & plana eſt ex eis & Salariana.

Salarium, Vide SAL.

SALAS, fluuius Germaniæ inter quem & Rhenum, quum Druſus Germanicus belligeraret, domitis hoſtibus, victor oppetiit. Strabo libro 7.

SALASSI, nunc Saluſſiani, *Saluſſes*. Regio ſeu Marcha eſt nobiliſſima inter Alpium iuga, auro abundans, quæque olim Ebredunum Pedylorum metropolim attingebat: ea Salaſſos habitatores habuit, de quibus ſic ſcribit Strabo libro 4. Poſt iſtos & Padum Salaſſi ſunt. & paulò poſt. Salaſſorum quidem regio magna eſt, profundam vtrinque vallem, agrúmque claudentibus rupibus, eorum etiam pars in ſuperiora extenditur cacumina. Item paulopóſt: Tellus Salaſſorum auriſodinas habet, quas Salaſſi, quum olim potentia valerent, poſſidebant, &c.

SALAVCES, Colchorum rex ditiſſimus ob peritiam auri inueniendi. De eo ſic Plin. lib 33 cap. 3, Iam regnauerat in Colchis Salauces & Eſubopes, qui terram virginem nactus, plurimum argenti aurique eruiſſe dicitur in Samnorum gente, & alioquin velleribus aureis inclyto regno. Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ atque paraſtatæ, victo Seſoſtre Ægypti rege tam ſuperbo, vt prodatur annis quibuſque ſorte reges ſingulos è ſubiectis iungere ad currum ſolitus, ſicque triumphare.

Salax. ſalacis, pen. prod. omn. gen. { [illegible] } Libidine pruriens. Colum lib. 7 cap 9. Maximéque quod ad rem pertinet, quàm ſalaciſſimos oportet eſſe mares, qui & anniculi ætate commodè progenerant.

Aquæ ſalaces. Id eſt, ſcaturientes, quaſi è terra proſilientes.

Aries ſalax Ouid. 4 Faſt.

Salaces cibi, Venerem concitantes, vt Erucæ ſalaces. Ouid. 2. de Remedio amor.

Herba ſalax Ouid. 2. de Arte.

Taberna ſalax Catull. ad contubernales, 35.

Salacitas, pen. corr. ſalacitatis, id eſt, laſciuia & propenſio in Venerem { [illegible] } Plin. lib. 10. cap. 36, Paſſeri minimum vitæ, cui ſalacitas par.

SALDAE colonia { [illegible] } Mauritaniæ Cæſarienſis vrbs Ptolemæo authore libro 4. cap. 2. hodie *Alger* vel *Algeria* Barbaroſſæ regnum.

Saldæ colonia Tingitaniæ prouinciæ apud Plin. lib. 5 cap. 2.

SALDVBA, vrbs Hiſpaniæ apud Melam lib. 2. Nunc vulgò dicitur *Vbeda* teſte Oliuario.

SALE ſtagnum eſt Mæoniæ eodem in loco in quo olim Sypilum totius regionis caput terræ hiatu deſedit. Plin lib 5. cap 29.

Salebræ. pen corr. ſalebrarum { [illegible] } A ſaltu dictæ, vt ait Nonius. Sunt loca inæqualia & aſpera, quę quaſi ſine ſaltu præteriri non poſſunt. Martialis, lib. 11,

Carmina nulla probas, molli quæ limite currunt,

Sed quæ per ſalebras, altáque ſaxa cadunt. Hæc per tranſlationem. Propert. lib 3 eleg 16,

Luna miniſtrat iter, demonſtrant aſtra ſalebras. Horat 1. epiſt. 18,

Qui queritur ſalebras & acerbum frigus. Cic. 2. de Finib Hic ſi definire & diuidere didiciſſet, ſi loquendi vim, ſi denique conſuetudinem verborum teneret, nunquam in tantas ſalebras incidiſſet. Id eſt, in tantas aſperitates, & incultas orationis formulas.

¶Salebra, in ſingulari. Valer. Max. lib 6. Triſtitiæ ſalebra. Apul. lib. 1. Metam. Verborum ſalebra. Cic 5. de Finib Quod veſtri non item, tria genera bonorum, procliuius currit oratio, venit ad extremum, hæret in ſalebra.

Salebroſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod multas habet ſalebras, quódque eſt aſperum. Virgilius,

-non tam ſalebroſus vt antè. Martialis, lib. 11,

Lectores tetrici ſalebroſam ediſcite Sanctram. Per tranſlationem. Quintil. lib 11. cap 2, Inde interruptus actionis impetus, & reſiſtens ac ſalebroſa oratio.

Salebroſa & exiliens oratio Seneca epiſt 101.

SALENTIA { [illegible] } Vrbs Meſſapiorum, à qua

Salentinus, penult. prod. { [illegible] } nomen gentile, Stephano. Ouid. 15. Metamorphoſeos,

Præterit & Sybarim, Salentinúmque Neæthum.

Cohortes Salentinæ, Silius lib. 8.

SALENTINI { [illegible] } Populi dicti, quòd in ſalo amicitiam fecerint Idomenæus & Locrenſes Hos, Strabo ſcripſit eſſe Cretenſes.

Regio Salentinorum, Quæ nunc (vt quidam volunt) terra Idrunti, ſiue *Terra de Bari* vocatur, in Italia ſita eſt, & Apuliæ finitima. De quibus Virg. lib. 3. Æneidos,

Et Salentinos obſedit milite campos. In ea eſt Iapygium promontorium, quod & Salentinum dicitur. Sale dicitur Pompo. Melæ lib. 21. Saluſtius, Omnis Italia coacta in anguſtias ſcinditur in duo promontoria, Pachynum & Salentinum.

Salentini campi, peninſulæ forma intra Tarentinum & Adriatici fauces propanſi, Iſthmo ſe iuxta Brunduſium & Rudias contrahente, non amplius CCCX. ſtadiis lato, quod ex Ptolemæi tabula diſcitur.

Salenti Illyrici, Cretæ Feſtus Pompeius: Salẽtini à ſalo dicti ſunt, Cretæ & Illyrici, qui cum Locrenſibus nauigantes ſocietatem fecerunt eius regionis Italiæ, &c.

Salentinum, pen. prod. { [illegible] } Ptolemæo promontorium eſt extremum totius Italiæ, quo illa quamlongiſſimè in mare excurrit, quod alio nomine Acran Iapygian Græci appellant. Plin. lib. 3. cap. 11. Sale dicitur à Pomponio Mela libro 2. cap. 2. Primus (inquit) Tarentinus dicitur inter promontoria Salen, & Lacinium, in eoque ſunt Tarentus, Metapontum, Heraclea, Croto, Terium.

SALERNVM { [illegible] } Picentinorum oppidum in Italia. Plin. libro 3. cap. 5. A Surrento ad Silarum amnem XXX. M. paſſ. ager Picentinus fuit, Tuſcorum templo Iunonis Argiuæ ſub Iaſone condito inſignis. Intus oppidum Salerni, Picentia. Volaterranus dicit Salernum fuiſſe ab Romanis contra Picentes & Lucanos munitum, ob initam cum Annibale ſocietatem.

Pugnax Salernus. Silius lib. 8.

Sales, Vide SAL.

SALETES, Vna ex Iouis filiabus quam Nilo ortam Mineruam, Ægyptij fabulantur: Alexandrinus Alexander Genialium dierum, libro 6 capite 4.

Salgama, pen. corr. { [illegible] } appellabantur à priſcis quæcunque

condita.

conditanea ad victum in vaſis ſeruabantur, interdum ſicca, ſæpe cum liquamine & iure: vt puta mala, pyra, fici vox, rapæ. Columel. libro 10,

Tempore non alio villi quoque ſalgama merce,
Capparis, & triſtes inulæ, ferulæque minaces
Plantantur.

Idem lib. 12 cap. 4, Poſt hoc præceptum, locum & vaſa idonea ſalgamis præparari iubent, locum eſſe debere auerſum à ſole, quàm frigidiſſimum & ſicciſſimum, ne ſitu penora mucorem contrahant. In codice Imperatorio, lib. 12. legimus ſalgami nomine contineri culcitram, lignum, oleum.

Salgamarius, ſalgamarij {[illegible]} Colum. lib. 12. cap. 44, Libros tres edidit, quos inſcripſit nominibus coci, & cetarij, & ſalgamarij.

SALGANEVS, Perſarum dux à Metabate non procul ab Euripo interfectus. Suſpicabatur Metabates præ malitia claſſem eò fraude illum adduxiſſe, & anguſtum in mare minimè peruium induxiſſe. At vbi intellexiſſet falſum ſe, Barbarus ille pœnitentia ductus, ipſum claſſis ductorem indigna cæde peremptum cernens, honore ſepulturæ decorauit, Strabo lib. 9.

SALGANEVS, Locus in Aulide ad Euripum fluuium de quo ſic Strabo libro 9. Prope quidem locus eſt ſublimis cognomento Salganeus, ab Salganeo cognomentum aſſequutus ibi ſepulto. Is homo fuit Bœotius origine qui ſeſe nauigantibus è Malea hoc mare Perſis ducem præbuit. Ipſum vero claſſis præfectus Metabates priuſquam Euripum attingeret occidit, & occiſum in eo loco ſepeliuit.

Sali, per ſimplex i, auiculæ ſunt, quas Ariſtoteles [illegible], & [illegible], appellat fœcunditatis magnæ, vt Perdices, Gallinæque. Plin. lib. 10 cap. 58, Plurima oua pariunt Struthiocameli, Gallinæ, Perdices, Sali.

SALIA {[illegible]} fluuius eſt Hiſpaniæ ad oram Britannici maris, à quo Saleni accolæ dicti, quos Selinus Ptolemæum lib. 2. cap. 6. nominaſſe exiſtimat Hermolaus.

Saliares cœnæ {[illegible]} authore Feſto, Magnæ & copioſæ cœnæ dicebantur, & opiparæ, quales ſolebant facere Salij ſacerdotes Martis. Vide SALII.

SALICA LEX, Vide SALII Germaniæ populi.

Salicaſtrum, ſalicaſtri {[illegible]} Plin. lib. 23. cap. 1, Eſt labruſcæ ſimilis, ſed in ſalictis naſcens, ideò diſtinguitur nomine, quum eoſdem vſus habeat, & ſalicaſtrum vocatur.

Salicetum, Salictum, Saligneus, Vide SALIX.

SALICI, populi ſunt in Cordubenſi conuentu. Plin. lib. 3. cap. 1. Conuentus vero Cordubenſis circa flumen ipſum Oſſigi, quod cognominatur Laconicum, Illiturgi, quod Forum Iulium, Ipaſturgi, quod Triumphale. Et paulo poſt, Mox Ripepora fœderatorum, Sali. 1.

Salientes, Vide SALIO.

SALII {[illegible]} Sacerdotes Martis, ſic dicti, quòd in portandis ancilibus ſaltare eos mos eſſet. Liu. 1. ab Vrbe, Numa item Salios duodecim Marti Gradiuo legit, tunicæque pictæ inſigne dedit, & ſuper tunicam æneum pectori tegumen, cæleſtiaque arma (quæ Ancilia appellantur) ferre, ac per vrbem ire canentes carmina cum tripudiis ſolemniſque ſaltatu iuſſit. Sic 4. ab Vrbe. Et Plin. lib. 41. cap. 3. Cic. 3. de Orat. Vt epularum ſolemnium fides ac tibiæ, Saliorumque verſus indicant. Ouid. 3. Faſtorum,

Iam dederint Saliis à ſaltu nomina dicta.

Exultantes Salij. Virg. 8. Æneid.
Curia Saliorum. Cic. 1. de Diuin.
Iidem vocantur Saliſubſuli, à Catullo, 17. ad Coloniam, 5.
Dapes ſaliares. Id eſt opiparæ ac magnificæ. Horatius 1. Carm. ode 37.
Carmen ſaliare Numæ. Horat. 2. epiſt. 1.
Epulati ſumus ſaliarem in modum. Cic. Attic. lib. 5. epiſt. 9. Hoc eſt copioſe admodum quales erant cœnæ Saliorum ſacerdotum.

Salius, Adiectiuum, vt Salius mos. Horat. 1. Carm. ode 36,

Neu morem in Salium ſit requies pedum.

Id eſt, neu ceſſemus Saliorum more ſaltare. Erant autem Salij Martis Gradiui ſacerdotes à Numa Pompilio inſtituti, qui certis anni temporibus carmina cantabant cum tripudiis & ſaltibus ſolennibus: de quibus qui plura ſcire volet, legat Dionyſ. Halycarn. lib. 2. Ex Lambino.

SALIAS virgines, Cincius Salias virgines eſſe ait conductitias, quæ ad Salios adhibebantur cum apicibus paludatæ, quas Ælius ſtilo ſcripſit ſacrificium facere in regia cum Pontifice paludatas cum apicibus in modum ſaliorum. Feſtus. Ego Salias, illis non diſſimiles exiſtimo, quas ſalis Prouincialibus Aquarum Sextiarum (quæ vrbs in Prouincia eſt Maſſilienſium) ciues Sacramentario die, per vicos ſalire, videns.

SALII {[illegible]} Germaniæ populi, qui & Franci dicuntur, eius regionis incolæ quæ vulgò *Franconia* vocatur. Sidonius, Salius pede, falce Gelonus. Ammianus Marcellinus lib. 17. de Conſtantio ſcribens, Quibus, inquit, paratis, petit primos omnium Francos, eos videlicet quos conſuetudo Salios appellauit. Andreas Althamerius in Tacitum, ſuſpicatur ita fuiſſe nuncupatos ab Sala fluuio. Francia enim illa Orientalis irrigatur fluminibus Mœno, Radiantia, Æſto, Sala, Sinna, & Tubero. Hi Gallis expulſis, eorum ſedes occuparunt, Franciámque de ſuo nomine appellarunt. Ab his Salius putat Alciatus legem Salicam nomen duxiſſe, quaſi dicas Francicam.

SALINAS, arum: vrbs Siciliæ iuxta Lilybæum palmis abundans. Sunt & aliæ non paucæ eiuſdem nominis vrbes à ſalſis fontibus nomen ſortitæ, inter quas minimè conuenit præterire, quæ apud Sequanos viſuntur, & ſtructuræ genere, & ſalis prouentu adeò admirandæ, vt non immeritò octauum ſibi locum inter orbis miracula poſſint vendicare. Vulgo à nobis dicuntur *Salins* non procul à Claudiano monte.

Salinæ, & Salinum, Vide SAL.

Salio, ſalis, ſaliui, vel ſalij, vel ſalui diuiſis ſyllabis, ſaltum {[illegible]} ſalire. Virg. 2. Georgicorum,

Mollibus in pratis vnctos ſaliere per vtres.

Quidam legunt ſaluere. Plin. lib. 10. cap. 38, Saliunt aliquæ aues, vt paſſeres.

Ad ſtrepitum tibicinæ ſalire. Horat. 1. epiſt. 14.
Saliendo ſe exercere. Plaut. Bacchid. 8.
Salire de muro. Liu. 5 bell. Pun.
Salire è terra. Lucret. lib. 1. Id eſt, prodire, emitti.
Grando ſalit in tectis. Virg. 1 Georg.
¶Salit mihi cor per tranſlationem. Plaut. Ciſtel. 7.
¶Salire dicuntur animalia ratione carentia, quando mares ineunt fœminas, nam ſaliendo aſcendunt. Ouid. 2. de Arte,

Læta ſalitur ouis, tauro quoque læta iuuenca eſt.

Salire matrem, de equo dictum. Varr. lib. 2. de Re ruſt. cap. 7.
Salire in aqua. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 10.

Saliens, Participium {[illegible]} vt

Aqua ſaliens, pro currente. Plin. epiſt. 41.
Grandine ſaliente graues ceciderunt nimbi. Ouid. 14. Metam.
Riuo ſaliente ſitim reſtinguere. Virg. 5. eclog.
Vena ſaliens ſanguine. Virg. 3. Georg.
Salientes Latinis dicuntur capita fiſtularum, atque etiam ipſæ tubulorum, fiſtularúmque ſcaturigines quæ & ſiphunculi dicuntur & ſipunculi, ab aquæ expreſſione, tanquam ex ſiphone ſalientis. Hos Græci [illegible] dicunt, Vitruuius lib. 8. cap. 3, Hæc maxime conſyderantur Athenis: ibi enim ex eiuſmodi locis fontibus, & in Aſty, & ad portum Pyræum, ducti ſunt ſalientes, è quibus bibit nemo, ſed lauationibus & reliquis rebus vtuntur, bibunt autem ex puteis. Ibidem, cap. 7 Budæus. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17, Equidem hoc quod melius intelligo, affirmo, mirifica ſuauitate te villam habiturum piſcina & ſalientibus additis palæſtra & ſylua viridicata.

Salto, ſaltas {[illegible]} ſaltare, Frequentatiuum, Tripudiare. Cic. in Catil. Hi pueri tam lepidi, ac delicati, non ſolùm amare & amari, neque cantare & ſaltare, ſed etiam ſicas vibrare, & ſpargere venena didicerunt. Vetus exemplar legit pſallere. Idem 3 Offic. At ſi dares hanc vim M. Craſſo, & digitorum percuſſione heres poſſet ſcriptus eſſe, qui revera non eſſet heres, in foro mihi crede ſaltaret.

Nemo ferè ſaltat ſobrius. Cic. pro Muræna.
Nudus in conuiuio ſaltaret. Cic. in Piſonem.
Laudes alicuius ſaltare, pro Saltationibus immiſcere, vt ait Budæus. Plin. in Paneg. Ita cantari & ſaltari commentarios dixit. Tacitus de Orator.
In oratione ſaltare. Cic. in Orat.
Carmina ſaltantur theatro. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8.
Saltata poëmata populo. Ouid. 2. Triſt.

Saltito, ſaltitas, pen. corr. frequentatiuum à ſalto. Macrob. lib. 3. cap. 14, Sed quid loquor de hiſtrionibus, quum Appius Claudius vir triumphalis, qui ſalius adviſque ſenectutem fuit, pro gloria obtinuerit, quòd inter collegas optimè ſaltitabat.

Saltatio, Verbale {[illegible]} Cic pro Muræna, Intempeſtiui conuiuij amœni loci, multarum delitiarum comes eſt extrema ſaltatio. Idem 3. de Finib.

Cordax ſaltatio, Vide Cordax, in COR.
Saltationi Tityus nomen. Cic de Clar. Orator. Quos Sex. Tityus conſequutus, homo loquax ſanè & ſatis acutus, ſed tam ſolutus & mollis in geſtu, vt ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Tityus nomen eſſet.
Armatam ſaltationem Curetes docuere: Pyrrichen Pyrrhus. Plin. lib. 7. cap. 56

Saltator, pen. prod. Verbale maſc. gen. {[illegible]} Cic pro Muræna. Idem 1. Offic. Adde huc ſi places vnguentarios, ſaltatores, totúmque ludum talarium.

Facere aliquem ſaltatorem. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Motus certus datus ſaltatori. Cic 3. de Finib.

Saltatorius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ad ſaltationem pertinet: vt Ludus ſaltatorius, in quo ſaltare docetur. Macrob. lib. 3. Cic. in Piſonem, Quúmque ipſe nudus in conuiuio ſaltaret, in quo ne tum quidem quum illum ſuum ſaltatorium verſaret orbem, Fortunæ rotam pertimeſcebat.

Saltatrix, penultima producta, ſaltatricis, Verbale fœm. {[illegible]} Cic. in Piſonem, Tu ex tenebricoſa popina Conſul extractus, cum illa ſaltatrice tonſa, Senatum Reip. occaſum atque interitum lugere vetuiſti.

Saltatricula, ſaltatriculæ, penult. corr. {[illegible]} Diminutiuum à ſaltatrix. Gellius lib. 1. cap. 5, Dionyſiámque eum notiſſimæ ſaltatriculæ nomine appellaret.

Saltatus, huius ſaltatus, pen. prod. {[illegible]} Ipſa ſaltatio. Liuius 1. ab Vrbe. Per vrbem ire canentes carmina cum tripudiis ſolennique ſaltatu iuſſit.

Saltura, ſalturæ, pen. prod. Antiquum {[illegible]} Idem quod Saltatio. Plaut. Curcul. 5,

Nunc dum ſaltura ſat bona eſt, ſi id feceris,
Venire poteris inteſtinis vilius.

Saltus, huius ſaltus, m. g. {[illegible]} Qualis eſt ceruorum & leporum. Virg. de Turno, lib. 9. ad finem,

Tum demum ſaltu præceps, ſeſe omnibus armis
In fluuium dedit.

Superbus ſaltus. Virg. 11. Æneid.
Facilis ſaltus. Claud. de bel. Getico.
Agreſtis ſaltus. Ouid. 14. Metam.
Rapidus ſaltus Stat. 1. Achil.
Volucer ſaltus. Stat. 6. Thebaid.
¶Dare ſaltum. Ouid. 1. Faſtorum, Id eſt, ſalire.
Fera ſaltu fertur ſuper venabula. Virg. 9. Æneid.
Inſilire ſaltu, Vide INSILIO.
Viam ſuperare ſaltu. Virg. 3. Georg.
Vti excurſione & ſaltu. Cic. de Senect.
¶Saltus, Sylua, Vide ſuo ordine.

Saltuaris, & hoc ſaltuare, penult. prod. {[illegible]} Plin. lib. 2. cap. 95, Sunt & in Nymphæo paruæ inſulæ, ſaltuares dictæ, quoniam in ſymphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum mouentur.

Saltuatim, penult. prod. Aduerbium {[illegible]} hoc eſt Per ſaltum.

Gellius lib 9 cap 4. Atque item eſſe alia apud vltimas Orientis terras miracula: homines qui monomeri appellantur, ſingulis cruribus ſaltuatim currentes, vim ſcilicet pernicitatis.

Saltuatim ſcribere, hoc eſt, Non ſcribere rem aliquam ſuo ordine, ſed vt ſeſe offert, id eſt digredi. Siſenna lib 1. Hiſtor. Nos vna ætate in Aſia & Græcia geſta litteris idcirco continentia mandauimus, ne vellicatim, aut ſaltuatim ſcribendo, lectorum animos impediremus.

SALTOCAMUS, portus Galliæ, Vrbs apud Ptolemæum lib. 2. cap 8. Vulgò *S. Paulus*.

SALTISI, pen. prod. populi Alpini, Boiis Heluetiiſque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis eſſe arbitratur. Saliſorum tellus auriſodinas habet, diuque olim potêtes fuerunt, ſed Auguſtus eos deuictos omnes ſub corona vendidit. Strabo lib. 5. Græcè ſcribitur per [illegible].

SALISUBSULUS, Mars dictus à ſaliendo ſubſultandóque: Nonius ex Pacuuio.

Saliua, ſaliuæ, vel Saliuum, ſaliui, penult. prod. { [illegible] } Sputum: quòd ferè ſalis ſaporem habeat. Vel à ſaliendo, quòd in ore ſaliat & creſcat. Plin lib 28 cap. 4. Quidam verò aggrauant ictus ante conatum ſimili modo ſaliua in manu ingeſta.

Iungere ſaliuas oris Lucret. lib 4.

Ieiuna ſaliua. Plin. lib 28 cap. 4.

Spurca ſaliua lupæ commiſtæ Catul. ad Ignatium, 94.

Tenuis ſaliua turdorum Perſ Saty. 6

¶Saliua lacrymarum, Humor lacrymarum Plin. lib 11. cap 37.

Saliua ſyderum. Plin. lib. 11 cap. 12, Siue eſt cæli ſudor, ſiue quædam ſyderum ſaliua.

Saliua vino Innocentiſſima, Plin. lib. 23 cap. 1. Sua cuique vino ſaliua innocentiſſima, ſua cuique ætas gratiſſima, hoc eſt media.

Saliuoſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod ſaliuæ ſaporem habet, vel ſaliuæ eſt ſimile. Plin lib 12 cap. 38, Humor vlmis ſaliuoſus. Sub finem carminis obſcœni,

Quibus repletus vt ſaliuoſis aquis

Obeſum ad vxorem redis.

Saliuo, ſaliuas pen. prod. { [illegible] } ſaliuare, Saliuam facere, ſiue emittere. Plin. lib 9 cap. 36, Congregantur Verno tempore purpuræ, mutuóque attritu lentorem cuiuſdam ceræ ſaliuant.

¶Saliuare etiam eſt quod Saluiare quoque à nonnullis dicitur. Quid autem ſit Saluiatum, & Saluiare, vide ſuo loco. Col lib. 6. cap. 5. Tunc panacis & eryngij radices fœniculi ſeminibus miſcendæ, & cum defriti ac moliti tritici farina, candentique aqua conſpergendæ, eóque medicamine ſaliuandum ægrotum pecus. Ibidem, cap 37. de aſino admiſſario, Et defecto viridi pabulo, & largo ordeo firmandus, nonnunquam etiam ſaliuandus erit.

Saliuarius. Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 9 cap 51, Quæ durioris teſtæ ſunt, vt murices, purpuræ, ſaliuario lentore proueniunt. Id eſt, viſcoſitate ſaliuæ.

Saliunca, ſaliuncæ { [illegible] } vt putat Ruellius, lib. 2. cap. 7, Herba ſtatim è terra exiliens. Plin lib 21 cap 7, Saliunca folioſa quidem eſt, ſed breuis, & quæ necti non poſſit. Radici numeroſæ cohæret: herba verius quàm flos, denſa veluti manu preſſa, breuitérque ceſpes ſui generis. Pannonia hanc gignit, & Norici, Alpiúmque aprica.

Humilis ſaliunca Virg 5 eclog.

SALIUNCANUS portus, maritimum Galliæ Celticæ oppidum ea in parte, qua Britanniam inſulam ſpectat. Author Ptolemæus libro 2. cap. 8.

SALIUS, ſalij: authore Polemone nomen proprium Arcadi cuiuſdam, qui ab Ænea ex Arcadia in Italiam tranſuectus, iuuenes Italicos [illegible] ſaltationem docuerit: Pompeius Feſtus Salios à ſaliendo dictos eſſe, quamuis dubitari non debeat, tamen Polemon ait, Arcada quendam fuiſſe nomine Salium, quem Æneas à Mantinea in Italiam deduxerit, qui iuuenes Italicos [illegible] ſaltationem docuerit. At Critolaus Saonem ex Samothrace cum Ænea Deos penates, qui Lauinium tranſtulerit, ſaliare genus ſaltandi inſtituiſſe, à quo appellatos eſſe ſalios. quibus per omnes dies vbicunque manent, quia amplæ ponuntur cœnæ, ſi quæ aliæ magnæ ſunt, ſaliares appellantur.

Salix, ſalicis, pen. corr. fœm. gen. { [illegible] } Arbor, à ſaliendo dicta: vel quòd ſata, vel caſu terræ impacta ſalit ac ſurgit. Vide Plinium lib. 16. cap 37. Virg. 10 ecloga,

Mecum inter ſalices lenta ſub vite iaceret.

Salicem, Verrius, virgulti genus, non arboris dicit, & ridiculè interpretatur dictam, quod ea celeritate creſcat, vt ſalire videatur. Feſtus.

Amnicolæ ſalices. Ouid. 10 Metam.

Amaræ ſalices. Virg 1. eclog.

Curua ſalix. Ouid 5 Metam.

Fœcundæ ſalices viminibus. Virg 2. Georg.

Frugiperda ſalix. Vide Frugiperda, in FRUGES.

Glaucæ ſalices. Virg. 4. Georg.

Lenta ſalix Virg 3 eclog.

Salix munda apud Iuriſconſultum, ea dicitur quæ omni ſpurcitia & frondibus liberata & purgata eſt, aptáque eſt ad vincendum & alligandum: vt quum ex arundine toga fiunt, aut pedamenta adminiculáque vitium. Verba Iuriſconſulti ſunt, Et ſalicis mundæ annua librarum viginti millia. Ex Turnebo. Vide l. Cains. D. De ann. legatis.

Perticalis ſalix, Vide Perticalis, in PERTICA.

Teneræ ſalices Lucret. lib 2.

Viminalis ſalix, Vide Viminalis, in VIMEN.

Salicis tria genera. Vide Columellam lib. 4 cap. 30. & Plinium lib. 16 cap 37.

Salignus, Adiectiuum { [illegible] } Quod ex ſalice factum eſt. Colum. lib. 7. cap. 1. Quippe vel foliis, ſpiniſque, vel perticis ſalignis alitur.

Crates vimineum ſalignæ Virg 7. Æneid.

Falx ſaligna. Virg. 4 Georg.

Torres ſalignæ Stat. 4. Thebaid.

Fuſtis ſalignus Horat. 1 Serm. Saty. 5.

Lectus ſalignus Ouid. 8 Metam.

Saligneus, Aliud adiectiuum. Idem { [illegible] } Colum lib 7. cap 10, Deinde ab ictu virgæ oportet inferiorem venam ferro reſcindi, detractóque ſanguine colligari ſaligneo libro, vel etiam vlmeo. Idem lib 11. cap 3. Et lib 6 cap 2, Saligneа claua.

Virgas ſaligneas inſtituendi ſalicti cauſa ſiquis deſiderit, hæque radices egerint. Vlp in l 3. § j. D arb furt. cæſar.

Salicetum, ſaliceti, pen prod & per ſyncopen, Salictum, ſalicti { [illegible] } Locus ſalicibus conſitus. Varro, Idoneus locus eligendus vbi facias ſalictum.

Flos ſalicti. Virg 1. eclog.

Amœna ſalicta Cic. 1 de Diuinat.

Canentia ſalicta fronde glauca. Virg 2 Georg.

Denſis ſalictis obſeſſa palus. Ouid 11. Metam.

Humile ſalictum. Iuuen. Saty 11.

Incultum ſalictum Virg 2 Georg.

Vdum ſalictum Horat. 2. Carm. ode 5.

Inſtituere ſalictum, Vide paulò antè, VIRGAS ſaligneas,

Salictarius, Adiectiuum. Qui ſalictum curat, & ex eo materiam ſalignam viti pedandæ iugandæque parat Meminit Cato de Re ruſt. vbi de vinea inſtituenda loquitur.

Sallio, Sallo. Vide SAL.

SALLUSTIUS Criſpus { [illegible] } C. Salluſtij nepos. Tacitus lib. 3. Criſpum Equeſtri ortum loco, C. Salluſtius rerum Romanarum florentiſſimus author, ſororis nepotem in nomê adſciuit. Vide CATAPUS Quintil lib 2 cap 5.

Salluſtiana breuitas. Quintil. lib. 4 cap 2.

SALMACIS, ſalmacidis. Nympha cæli & terræ filia, ferrur cauſa fontis Halicarnaſi aquæ appellandæ fuiſſe Salmacidis, quam qui bibiſſet vitio impudicitiæ molleſceret, ob eam rem, quod eius aditus anguſtatus parietibus, occaſionem largitus iuuenibus petulantibus antecedentium (alias accedentium) puerorum puellarúmque violandorum, quia non patet refugiû. Ennius Salmacida ſpolia ſine ſudore & ſanguine. Ita enim legendus eſt ille ſenarius, non Salmacida Feſtus Itaque M. Cicero libro 1 de Officio, cap. 21. Intelligendum eſt, &c. ſic reſtituendus eſt: Et ſiquid eiuſmodi: Salmacidas ſpolia ſine ſanguine & ſudore.

Salmacis, pen corr. { [illegible] } Fons in Caria, iuxta Halicarnaſum. Dictus Venereus ab amœnitate incolarum, vbi paulatim homines illecti, omnem feritatem depoſuerunt. Strabo lib. 14, Salmacis fons, neſcio quamobrem calumniatus, tanquam emolliens eos qui inde bibant. Hominum enim mollities videtur ab aëre, vel ab aqua cauſam trahere, quum ea minime ſint cauſa mollitiei, ſed diuitiæ, & victus incontinentia. Spolia quoque ſine labore parta, Salmacia dicuntur. Et Salmacia Baias dixit Macer. Ouid. 4. Metamorphoſeos,

Vnde ſit infamis, quare malè fortibus vndis

Salmacis eneruet, tactóſque remolliat artus,

Diſcite. Vide ibi fabulam.

Vndæ obſcœnæ Salmacis Ouid. 15 Metam.

Salmacis, penult. corr. Adiect. { [illegible] } vt Salmacides aquæ. Plin. lib. 31. cap. 3, Nam nitroſas atque ſalmacidas, In deſertis Rubrum mare petentes, addita polenta, vtiles intra duas horas faciunt.

SALMANTICA { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 5. Alio nomine Salamanca, Hiſpaniæ Luſitaniæ vrbs.

SALMANI, gentes ſunt in Arabia. Author Plin. lib. 6. cap 26.

SALMYDESSUS, regio Ponti ſiniſtra, quam cœno increuiſſe, Strabo lib. 1. author eſt Vide eundem lib 7.

Salmo, ſalmonis, m. g. Genus piſcis. Plin lib 9. cap 18, In Aquitania ſalmo fluuiatilis marinis omnibus præfertur. Quibuſdam tamen ſalmo rectius placet dici.

SALMONE, vna ex octo vrbibus Piſanæ regionis, in qua olim Salmoneum imperaſſe author eſt Strabo lib 8.

SALMONEUS, rex Piſanorum, qui celebres fuerunt in Aſia populi. Vide in dictione SALMONE.

Salmoneus, penult. prod. triſyllabum { [illegible] } Æoli filius non regis ventorum, ſed cuiuſdam apud Elidem, vbi regnauit: qui fabricato ponte æreo, ſuper eum agitabat currus, ad imitanda tonitrua: & in quem iaculatus eſſet facem, eum iubebat occidi. Hic poſteà verum expertus eſt fulmen. Hactenus Seruius enarrans locum Virgilij 6. Æneidos,

Vidi & crudeles dantem Salmonea pœnas, &c.

Salmonis, pen. prod. huius ſalmonidis, Patronymicum, f g

Nympha Salmonis, Tyro Salmoneos filia. Valer. 5. Argon.

Ex hac & Cretheo natus eſt Æſon Iaſonis pater.

SALMOXIS, Dæmon quidam Thracum. Herodot lib 4.

Sal-nitrum, vt vulgò nûc dicitur, factitium eſt, & ad tormêta ignium miſſilia repertum, veteribus autem fuiſſe videtur incognitum [illegible], corrupta tamen dictio eſt: nam legitur apud Plinium: Sal & nitrum ſulphuri concoctum in lapidem vertitur. Vide in dictione NITRUM.

SALO, ſalonis, Fluuius eſt apud Celtiberos non procul à Bilbili oppido, optima ferri temperatura nobilis. Martialis lib. 10,

Auriferúmque Sitiam patriúmque Salonem.

Salo, Dalmatarum emporium, quod Cæſar vaſtauit incendio. Strabo lib 7, Deinde Dalmatarum littus & eorum emporium Salo. Ea gens annos complures aduerſus Romanos bella geſſit. Caſtella ad quinquaginta habuerunt dignitate præſtantia, In his & oppida quædam Salo, Priamo, Ninia, atque Sinotium & nouum & vetuſtum, quæ Cæſar Auguſtus vaſtauit incendio.

SALOBARSAE. Populi ſunt circa Indum, apud Plin lib 6 cap 20.

SALOME, es, ſoror eius Herodis, qui data Antonio pecunia regnum Iudæorum inuaſerat, quo tempore Ieſus Chriſtus de Maria virgine natus fuit Strabo lib. 16, Cæſar & Herodis filios, & ſororem Salomen, & Berenicen eius filiam, honore proſecutus eſt.

SALOMON

SALOMON, pen. corr. { [illegible] } Nomen regis Hieruſalem, & Pacificus interpretatur. Pacem enim habuit cum omnibus regibus, ſapientiſſimus iudicatus. Templum Deo pulcherrimum extruxit, vt in literis Sacris habetur. Ab Hebræis Selomo ſcribitur, à Græcis verò Solomon.

Salomonias, poſſeſſiuum { [illegible] } vt Templum Salomonium, apud Lactantium.

SALON, regio eſt Bithyniæ paſcendis bobus idonea. Vnde etiam Salonenſis caſeus dicitur. Strabo lib. 12.

SALONA littorea, Oppidum in prouincia medio itinere inter Aueniones Cauarum & Phocenſium Maſſiliam, nobilitatum Crauca lapidea. Craucea eſt planities quæ cum quinquaginta miliaria per circuitum habeat, non poſſis tamen digito terram impingere, quin ſaxum impediat: tantus eſt lapidum (quos ex Herculis pugna relictos fabulantur) in ea planitie numerus. Sunt & apud Salonam Marij monumenta & Cæſaris: nempe callata via, murus Marius, Auguſti lapides, & miſſilia multa paſſim inueniuntur. Gallicè, *Salon de crau*.

SALONAE, pen. prod. Salonarum { [illegible] } vrbs Dalmatiæ, capta olim ab Aſinio Pollione Horat. 2. Carm. ode 1.

Salonius, Adiectiuum { [illegible] } vt Quercus Saloniæ. Claud. 6. Paneg.

Saloninus, pen. prod. { [illegible] } Seru. in 4 eclog. Aſinius Pollio, inquit, ductor Germanici exercitus, quum poſt captas Salonas Dalmatiæ ciuitatem, primò meruiſſet lauream, pòſt etiam Conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à capta ciuitate, Saloninum vocauit, cui nunc Virgilius Genethliacon dicit, quem conſtat natum riſiſſe ſtatim, quod parentibus omen eſt infœlicitatis: nam ipſum puerum inter ipſa primordia periiſſe manifeſtum eſt.

SALONENSIS, in SALON.

SALONIANI, Catones, Catonis Cenſorij genus apud Romanos celebre, ex Salonio cliente Catonis, cuius ille filiam vxorem duxit, atque genuit anno ſuæ ætatis LXXX. Plin. lib. 7. cap. 14.

Salpa ſalpæ { [illegible] } Genus piſcis circa Ebuſum, obſcœnus alibi, & qui coqui non poſſit, niſi verberatus, vt ait Plin. lib. 9. cap. 18. Ibidem cap. 51. Salpæ Autumno gignuntur.

SALPIAS { [illegible] } Ptolemæo lib. 3. cap. 1, Apulorum vrbs in Ionio pelago: Salapia Plinio.

SALPINA, Paluſtris Apulia iuxta Salpiam ciuitatem meretricio amore Hannibalis inclitam. Lucanus lib. 5,

-Quas recipit ſalpina palus. Sunt qui non Salpiam: ſed Salapiam ſcribunt, de quo ſuo loco ſcripſimus.

Salſa parilla, aut, vt nonnulli voluerunt, Sparta parilla, Ebulo ſimilis herba, de qua poſt Dioſcoridem ſcribit Matthiolus lib. 11 cap. 118.

Salſamentum, Salſe. Salſilago. Salſitudo, Salſura. Vide SAL.

Salſicortex, ſalſicorticis, à nonnullis appellatur arbor ex genere glandiferarum, quam Græci [illegible] nominant. Eſt autem hæc arbor cortice atque caudice craſſiſſimo & plerunque cauato, fungoſoque. Sola corde caret etiam quum viuit putreſcens, fulmine frequenter icitur, etiamſi altitudine non excellat: ideò ad ſacrificia vti ea fas erat apud Athenienſes. Eadem ferè ſterilis eſt, & ſiquando glandem tulerit, ea adeo eſt amara, vt præter ſues, à nullo attingatur animali, ac ne ab iis quidem quum aliud pabulum poſſunt naniſci.

SALSOS, Amnis in Caſſandro Indiæ Plin. lib. 6 cap. 54.

SALSULAE, pen. prod. { [illegible] } fons Narbonenſis Galliæ iuxta Ruſcinonem, non dulcibus, ſed ſalſioribus, quàm marinæ ſunt, aquis defluens Pomponius Mela lib. 2. Vulgò *Saulſes*: vbi eſt arx munitiſſima regum Hiſpaniæ ditioni.

Saltator, & Saltatrix, Saltatricula, Vide SALTO, ſaltas, & SALTO, ſaltas.

Saltem { [illegible] } Coniunctio, per defectionem dicitur, quaſi Si aliter non poteſt. Seruius. Saltem, vel hoc. Eſt autem ſermo tractus à captiuis, qui quum tenerentur ab hoſtibus, dicebant ſublatis manibus, Salutem concede. Inde per Syncopam, hic natus eſt ſermo, vt in contemptu rerum multarum petitur aliquid ſaltem, dicamus. Donatus. Deſperatis rebus, ſolam petentes ſalutem, hoc verbo vtimur. Vide Gellium lib. 12. cap. 14. Terent. Andr. 3. 2,

-Itáne tandem idoneus

Tibi videor, quem tam apertè fallere incipias dolis?

Saltem accuratè, vt metui videar. Idem Phorm. 2. 1. ad Attic. lib. 8. 160, Quare nunc ſaltem ad illos calculos reuertamur. Eidem, lib. 9. 173. Eripe mihi hunc dolorem, aut minue ſaltem.

Atque aliquo ſi nõ bono, at ſaltem certo ſtatu ciuitatis hæc inter nos ſtudia exercere poſſemus. Cic. Varroni, lib. 9. 8.

Via ſaltem. Quintilianus lib. 6. cap. 5, Illud via ſaltem præcipiendum videtur.

SALTIAE, Populi ſunt iuxta Pontum Euxinum poſteà Phthirophagi à tenuitate victus appellati.

SALTUARES inſulæ in Nymphæo ſitæ ſunt, ita dictæ, quod ad ictus ſaltantium mouentur. Plin. lib. 2. cap. 95. Sunt & in Nymphæo paruæ inſulæ Saltuares dictæ, quoniam in ſymphoniæ cantu, ad ictus modulantium pedum mouentur.

Saltito, Salto, Vide SALIO.

Saltus, huius ſaltus, maſc. gen. vel Saltus, ſalti { [illegible] } Denſior ſylua & inuia, quòd ibi arbores ſaltent, in quo paſci & æſtiuare pecudes ſolent: vt ait Valla lib. 4. Sunt qui dicant ſaltus eſſe loca arboribus expedita, quia facilè in his ſaltetur. Virgilius libro 3. Georgicorum,

Saltibus in vacuis paſcant, & plena ſecundum

Flumina. Plaut. Aſina 2. 3,

Vbi illum ſaltum video obſeptum, rogo vt alterum ſinat adire.

Saltum, Gallus Ælius libro ſecundo ſignificationum, quæ ad ius pertinent, ita definit: Saltus eſt, vbi ſyluæ, & paſtiones ſunt, quarum cauſa caſæ quoque. Si qua particula in eo ſaltu paſtorum, aut cuſtodum cauſa aratur, ea res non perimit nomen ſaltui, nõ magis, quam fundi, qui eſt in agro culto, & eius cauſa habet ædificium, ſi qua particula in eo habet ſyluam. Feſtus.

¶Saltus, ſalti, ſecundæ declinat. antiquis. Accurſ. Menalippo, Hi Menalippum interea iniectus nemoroſum in ſaltu faucibus. Nonius.

Nemoroſum ſaltus. Virg. 5. eclog.

Apti ſaltus venantibus. Ouid. epiſt. 5.

Floriferi ſaltus. Lucret. lib. 3.

Innoxius ſaltus, Vide INNOXIUS.

Ionij ſaltus, Vide INVIUS.

Profundi Virg. 2. Georg.

Vmbriferi ſaltus Iuuen. Saty. 10.

¶Cingere ſaltus indagine. Virg. 4. Æneid.

Magnos canibus circundare ſaltus. Virg. 1. Georg.

Depaſcere ſaltus. Ouid. 4. Faſt.

De ſaltu agróque communi detrudi. Cic. pro Quintio.

Occupare ſaltus, Vide OCCUPO.

Virides ſaltus peragrare Lucret. lib. 2.

Sepire ſaltum plagis Lucret. lib. 5.

¶Saltum pro magna poſſeſſione accepit Catullus, vt à Varrone memoratum eſt in libris de Re ruſt. Sic autem ſcribit, Firmano ſaltu non falſo mentula diues. Turnebus.

Saltuarius, ſaltuarij { [illegible] } Syluarum ſeu ſaltus cuſtos. Pomponius De vſu & habit. lib. 7. l. Si ita, Dominus proprietatis, etiam inuito vſufructuario vel vſuario, fundum vel ædes per ſaltuarium vel inſularium cuſtodire poteſt.

Saltuenſis, qui ſaltus à publico redimit, conducítve. Diocletianus & Maximianus Principes. Cura pernigili obſeruare debebit ſublimitas tua, ne coloni, vel ſaltuenſes, vltro etiam ſe offerentes ad militiam ſuſcipiantur armatam, aut cogantur inuiti. Per ſaltus paſcunt pecora, ſunt enim herboſi ſaltus, quos ſi cultore deſtituas, deſerta ſylueſcent: itaque eos haud eſſe aduocandos ab opere principes conſtituunt: Ex agris quippe ſata: ex ſaltibus caſeos accipimus. Autumnus. vide l. 3 de fugit. Colon. lib. 11. C. & l. 13. Qui militar. non poſſunt. l. 13 De fundis patrimonial. eodem lib.

Saltuoſus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Locus ſaltibus plenus. Liu. 7. bell. Pun. Aperta erat regio ſine vllis ad inſidias latebris: itaque in loca ſaltuoſa cedere inde cœpit.

Saluber. Salueo, Vide SALVS.

Saluia, ſaluiæ { [illegible] } Herba, dicta quod diuerſos ſanet morbos. Plin. lib. 22. cap. 25, Noſtri qui nunc ſunt herbarij eleliſphacon Græcè, Latinè ſaluiam vocant, mentæ ſimilem, canam, odoratam: partus emortuos ea appoſita extrahunt. Item vermes aurium vlceráque. Idem lib. 26 cap. 6.

Saluiatum, ſaluiati, pen. prod. Genus potionis quo veterinarij & mulomedici vtuntur in ægrotantium animalium curatione. Græcè [illegible] vocatur à ſaluia, quam veteres pro ſucco accipere conſueuerunt. Quidam tamen volunt ſaliuatum, à ſaliuæ ſucco deduci. Columel. lib. 6 cap. 10, Recens tuſſis optime ſaluiato farinæ ordeaceæ diſcutitur. Plin. lib. 27. cap. 11, Ex hac in tres modios ſaluiati additur. Docti quidam contendunt legendum eſſe ſaliuatum, & ita in vetuſtis haberi codicibus. Porrò Saliuatum appellant, quod Apſyrtus & alij qui de medicina equorum ſcripſerunt, [illegible] vocant, & Saliuare, quod illi [illegible].

Saluio, ſaluias, ſaluiare, Saluiatum in potum dare, vel, vt alij volunt, ſaliuam more demittere. Colum. lib. 6. cap. 24. Vel tenero olere conciſo, torrido, mollitóque milio, & per vnam noctem lacte macerato ſaluiatur. Alij legunt ſaliuatur.

Saluiandum pecus, hoc eſt, ſaluiato potionãdum. Saluiatum, quod à quibuſdam ſaliuatum dicitur, potionis genus eſt, quo in veterinis iumentiſque maximè vtuntur veterinarij, hoc eſt, medici veterinorum. Sunt autem veterina, animalia quę vehere poſſunt. Saluiatum à ſaluia quaſi ſucco dictum videtur. Qui ſaliuatum legere mauult, à ſaliua ſine ſale nuncupationem trahit. Hæc in Columellam Beroaldus. Vide Geſnerum pag. 499.

SALVIA, mater Apuleij. Saluia oppidum Triacenſium in quinta Italię regione de quo Plin. lib. 3. cap. 13.

SALVIUS Iuſius inter eximij roboris viros recenſetur à Plinio lib. 7. cap. 20. in hunc modum: Fuſius Saluius duo centenaria pondera pedibus, totidem manibus, & ducenaria duo humeris contra ſcalas ferebat.

Saluius Iulianus cognomento Seuerus, origine Mediolanenſi, nobili familia, iuris peritiſſimus fuit. Is perpetuum edictum diligentiſſimè compoſuit floruit ſub Hadriano poſt Chriſtum anno 134. Vide Rutilium lib. ſingulari de vita Iuriſcon. A Saluio fit.

Saluianus, a, um, Saluianum interdictum de quo lib. 43 Pãd. tit. 33. quo aduerſus ſe fruſtrantes, creditores ad pignora recuperanda agunt.

Salum, ſali { [illegible] } Mare dicitur à ſapore ſalis. Vel à verbo Græco [illegible], quod ſignificat mouere, fluctuare. Virg. 1. Æneidos,

Pérque vndas ſuperante ſalo. Cic. 5. Tuſcul. Nec tam ærumnoſe nauigaſſem ſalo.

Spumante ſalo ſit ſonitus. Virg. 2. Æneid.

¶Salus, Maſculine protulit Ennius, Hecuba vadentem ſalum. Nonius.

SALUS, Dea apud Martianum In ſedecim (inquit) diſcernitur cælum omne regiones, in quarum prima, ſedes habere memorantur poſt Iouem dei Conſentes, Penates, Salus ac Lares. Lilius Syntag. 1. lib. Hiſtoriæ deorum.

Salus, ſalutis, pen. prod. fœm. gen. { [illegible] } Incolumitas. Plaut. Capt. 10,

Hic ille eſt dies, quum nulla vitæ ſalus ſperabilis eſt mecum. Terent. Adelph. 4. 2,

-vtinam quidem

(Quod cum ſalute eius fiat) ita ſe defatigarit velim,

Vt, &c. Hoc eſt, ſine malo aliquo. Ibidem, 3. 2.

Salus, contrarium habet Exitium. Cic. pro Roſc. Amer.

Rerum ſalus. Lucan. lib. 2.

Salus Reipub. Cic. 5. Verr. Reip. ſalus deerit, ſi improborũ exemplis

improbi iudicio ac periculo liberabuntur.

Salus omnis in ſociis. Plin.lib 9 cap.46.

Cum ſalute, Vide CVM præpoſitionem.

Æneas dubius ſalutis Ouid.15 Metam.

Incertus ſum ſalutis meæ. Ouid.3. Triſt. eleg.3.

Socius ſalutis Virg 5 Æneid.

Via prima ſalutis. Virg 6. Æneid.

¶Afflicta ſalus, Vide AFFLIGO.

Dulcis ſalus Ouid 5. Triſt. eleg 8.

Infeſta alicui ſua ſalus, Vide INFESTVS.

Afferre ſalutem. Cic 3 de Leg. Cui ne reditus quidem ad bonos, ſalutem à bonis potuit afferre.

Amittere ſalutem, Vide AMITTO.

Confidere de, Vide CONFIDO.

Conſiſtit ſalus, Vide CONSISTO.

Conſulere ſaluti. Cic.ad Attic.lib 1.34, Saluti, ſi me amas, conſule. Vide CONSVLO.

Conſulere de ſalute alterius, Vide CONSVLO.

Continetur ſalus publica incolumitate illius, Vide CONTINEO.

Debere ſalutem ſuam alicui Ouid 4. de Ponto, eleg 15.

Deſerere ſalutem. Cic. Lentulo, lib 1.7. Multum enim intereſt, vtrùm laus minuatur, an ſalus deſeratur.

Deſperare ſalutem. Ouid 3 de Ponto, eleg 7.

Dare ſalutem. Cic.1.de Orat. Dare ſalutem, liberare periculis.

Æterna ſalute donatus. Lucret lib.5.

Ferre opem & ſalutem indigentibus Cic 2. de Finibus, Et pro Archia, Huic profectò ipſi, quantum eſt ſitum in nobis, & opem & ſalutem ferre debemus.

Fulcire ſalutem. Lucret lib 3.

Habere ſalutis rationem Cic. Fam 1.

Salutem iacere in reliquis, Vide IACEO.

Impetrare precibus ſalutem, Vide IMPETRO.

Incumbere ad ſalutem Reipub Vide INCVMBO.

Inuiſe eſt in bis ipſa quoque ſalus Ouid.4. de Ponto, eleg.14.

Iunctis ſalus noſtra eſt Ouidius epiſt.19.

O ſocij, quà prima inquit fortuna ſalutis
Monſtrat iter. Virg.2. Æneid.

Periclitanda ſalus, Vide PERICLITOR.

Petere ſalutem. Cic. Fam.6.

Noſtra ſalus poſita eſt in te vno. Ouid 3 Metam.

Stabili ſalute potiri, Firma eſſe valetudine. Ouid. epiſt. 19.

Fuga ſalus quæſita. Ouid.14. Metam.

Recuperare ſalutem. Cic. Fam 14.

Reducere ad ſalutem. Cic. Poſt reditũ ad Quirites, An ego quum mihi eſſet exploratiſſimum, &c. dubitarem quin is me confectum conſularibus vulneribus, conſulari medicina ad ſalutem reduceret.

Reſtituere ſalutem. Cic pro Domo ſua.

Retinere ſalutem. Cic Fam.5.

Saluti eſſe alicui Cic.ad Attic.lib 9.183. Quum ei ſaluti qui mihi fuerit, fuiſſem tamen lectis eius literis, quas, &c.

Supereſt ſalus Quintil, lib 3 cap 8.

Ad perniciem vocari, & Ad ſalutem, contraria. Cic.1.de Orat Eadem facultate fraus hominum ad perniciem, & integritas ad ſalutem vocatur.

Qui medicis ſuis non ad ſalutem, ſed ad necem vtitur. Cicero de Aruſp. reſp.

¶Salutem dicere alicui, Salutare, ſalutem precari Plaut. Capt.7. Omnium primùm ſalutem dicito matri & patri. Cicero ſalutem dic e Appio Pulchro. Idem 5 Tuſcul Anacharſis Hannoni ſalutem. Subdicit. Sic ad Atticum, lib 4 87, Dionyſio plurimam ſalutem.

Accipere ſalutem, Vide ACCIPIO.

Adſcribere ſalutem alicui. Cic. ad Atticum, lib.6.112, Filiola tua gratum mihi fecit, quòd tibi diligenter mandauit vt ſalutem mihi adſcriberes, Vide ASCRIBO.

Salutem dicere foro & curiæ. Cic.ad Volumnium, lib.7 34, Quas ſi vt volumus exceperimus, ego verò multam ſalutem & foro dicam, & curiæ: viuámque tecum, & cum communibus noſtris amatoribus Hoc eſt iubebo valere curiam: nihil mihi amplius cum curia erit commune.

Dicere multam ſalutem, Vide MVLTVS.

Dic à me illi ſalutem, Vide SEDVLO.

Dare ſalutem alicui Ouid. epiſt.4.

Impertire ſalutem alicui, & Impertire aliquem ſalute, Vide IMPERTIO.

Mittere ſalutem alicui. Ouid. epiſt 15.

Mittere ſalutem, & Referre ſalutem: pro Salutare, & Reſalutare. Cic ad Attic.lib.16 333, Atticam noſtrã cupio ſuauiari: ita mihi dulcis ſalus viſa eſt per te miſſa ab illa: Referes igitur, ei plurimam ſalutem.

Nunciare ſalutem. Vide NVNTIO.

¶Salus, Remedium. Virg 2. Æneidos,
Vna ſalus victis, nullam ſperare ſalutem.

Suprema ſalus in aliquo Virg 11. Æneid.

¶Salus, Dea ab idololatris credita eſt. Terent. Adelph 47.
–ipſa ſi cupiat Salus,
Seruare prorſus non poteſt hanc familiam. Plin. lib 35. cap. 4.

Alma Salus Stat.10. Thebaid.

Saluber, hæc ſalubris, & hoc ſalubre: vel, hic & hæc ſalubris, & hoc ſalubre, pen prod. { [illegible] } Quod præbet ſanitatem, vt ait Valla. Vnde aër, cibus, locus, ſalubres dicuntur. Colum lib.1 cap.2, Salubri cælo.

Annus ſalubris, & Peſtilens, contraria. Cic.1.de Diuin.

Aquæ ſalubres Horat. in Carm. ſecul.

Aura ſalubris Ouid.3.de Arte.

Fluuius ſaluber. Virg 1. Georg.

Herbis ſalubribus ſanare curas Tibul lib.2.eleg.3.

Lympha ſalubris. Propert.lib.3.eleg.22.

Maluæ ſalubres corpori Horat Epod.2.

Huic rei ſalubris Plin.libro 8.cap 27.

Adoptio ſalubris pupillo, id eſt vtilis. Vlpian. in l. Nec ei. § Et primum D. De adoption.

Conſilium ſalubre. Cic.ad Attic, lib 8.160, Quare nunc ſaltem ad illos calculos reuertamur, quos tum abiecimus, vt non ſolùm glorioſis conſiliis vtamur, ſed etiam paulò ſalubrioribus.

Factum ſalubre. Ouid.1. de Remed. Amor.

Liber ſtudiis ſalubrior, quàm dulcior. Quintil.lib 3. cap.1.

Dicere ſententiam Reipub. ſaluberrimam. Cic. pro Domo ſua.

Verba ſalubria. Ouid.6 Faſt.

Quidquid ſalſum aut ſalubre in oratione, id proprium Atticorum eſt. Cic. in Orat.

¶Salubris, pro Sano aliquando accipitur. Liu.3.ab Vrbe, Grauiore tempore anni iam circumacto, defuncta morbis corpora ſalubriora eſſe cœpere. Cic. ad Dolabellam, lib 9 11 Gratulor Baiis noſtris, ſi quidem, vt ſcribis, ſalubres repentè factæ ſunt.

Salubritas, pen. corr. ſalubritatis { [illegible] } Sanitas. Plin lib.37.cap. 13, Iam ſitu ac ſalubritate cœli atque temperie, acceſſu cunctarum gentium facili, &c. Cato cap 157 De braſſica Pythagorea, quid in ea boni ſit, ſalubritatiſque. Cæſar 8.bel. Gal.

Vrbis vel alicuius loci ſalubritas. Cic.2.de lege Agrar.

Afferre ſalubritatem, Vide AFFERO.

Dictionis ſalubritas, per tranſlationem. Cic. de Clar. Orat. Ita peregrinata tota Aſia eſt, vt ſe externis oblineret moribus, omnémque illam ſalubritatem Atticæ dictionis, quaſi ſanitatem perderet, ac loqui penè dediſceret. Vide Succus orationis, in SVCCVS.

Salubriter, penult. corr. Aduerbium { [illegible] } Liu 3 ab Vrbe, Et trahi bellum ſalubriter, & maturè perfici poteſt. Plin lib 27 cap.3 Sed maiores, oculorum quoque medicamentis aconitum miſcere ſaluberrimè promulgauere.

Emere ſalubriter, Vide EMO.

Refrigerari ſalubrius. Cic. de Senect. Vbi enim poteſt illa ætas aut æquè caleſcere vel apricatione melius, vel igni, aut viciſſim vmbris, aquiſve refrigerari ſalubrius?

Salutaris, & hoc ſalutare, penul. prod { [illegible] } Idem quod Saluber, hoc eſt ſanitatem præbens, vel ad ſanitatẽ præbendam idoneum. Cic ad Octauium, Nulla enim remedia quæ vulneribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quàm quæ ſunt ſalutaria.

Cultura agrorum generi vniuerſo ſalutaris. Cic. de Senect.

Salutaris ad ortus puerorum. Cic.1. de Diuinat. Quid aſtrologus, cur ſtella Iouis aut Veneris coniuncta cum Luna ad ortus puerorum ſalutaris ſit, Saturni Martiſve contraria?

Acceſſus ad res ſalutares, à peſtiferis receſſus, contraria. Cic.2. de Natura deor.

Ciuis beneficus & ſalutaris. Cic. pro Milone.

Salutares literæ, Quæ conſolationem afferunt. Cic. ad Atticum, lib.9.175, Sic ergo habeto ſalutares te mihi literas miſiſſe: neque ſolùm has longiores, quibus nihil poteſt eſſe explicatius, nihil perfectius, ſed etiam illas breuiores, &c. Idem 2. de Nat. deor. Salutaris calor. Et 3 de Finib Salutaris Iupiter.

Salutaris litera dicitur A, Vide A præpoſitionem.

Salutaris digitus, Qui pollici eſt proximus, qui & index dicitur. Sueton. de Auguſt. Cæſare, cap 80.

Salutaris ſeueritas vincit inanem ſpeciem clementiæ. Cic. Bruto.3.

Salutaris porta appellata eſt ab æde Salutis, quæ ei proxima fuit. Paulus.

¶Salutare, Subſtantiuum Plin. lib.12. cap.3. In præſentia externas proſequemur, à ſalutari maximè vſi. Sed rectiùs adiectiuè & appoſitiuè: à ſalutari, ſubaudi arbore. Subdit enim mentionem Aſſyriæ mali, quæ venenis medetur.

Salutarius, Comparatiuum. Cic. Famil.1. epiſt 14, Nihil magnificentius, nihil præclarius actum vnquam, nihil Reipub ſalutarius.

Salutariter, pen. corr Aduerbium { [illegible] } Cic. de Claris Orat. Tum arma ſunt ea ſumpta, quibus illi ipſi qui didicerant, eis vti glorioſè, quemadmodum ſalutariter vterentur, non reperiebant. Plancus ad Ciceronem, lib.10.24.

Saluto, ſalutas, pen. prod. { [illegible] } ſalutare, Salutem dicere, viſitare, colloqui, quod non accedentibus ſolùm, ſed abeuntibus quoque attribuitur. Terent. Eunuch. 2.2,
Salutant, ad cœnam vocant, aduentum gratulantur. Idem Adel 3.3.
Opperiar hominem hic, vt ſalutem, & colloquar. Id eſt, viſitem. Virgil 3 Æneidos,
Italiam læto ſocij clamore ſalutant. Cic ad Attic. Domus te tota noſtra ſalutat. Idem de Vniuerſ. Veniſſetque eodem Mitylenis me ſalutandi & viſendi cauſa.

Salutare benignè, comiter appellare vnumquemque. Cic.13. Philip.

Agros ſalutare. Ouid 3. Metam. Idem 15. Metamorphoſeos,
Aſſuetáſque domos, habitatáque templa ſalutat.

Vade liber, verbiſque meis loca grata ſaluta. Ouid 1 Triſt. eleg.1.

Salutare, Salutem precari. Plin lib.28. cap.2, Cur ſternutamentis ſalutamus? Hoc eſt quum ſternutamus.

Salutare: Seruare. Plin. lib 17. cap.22, Sequenti anno palmites ſalutentur pro viribus matris ſinguli aut gemini. Salutentur dixit, pro ſeruentur incolumes, nec reſecentur.

¶Salutare, pro eo quod *Vale dicere* vulgò dicitur. Plaut. Milit. 10,
Etiam nunc ſaluto te familiaris, priuſquam eo.
Conſeruũ, cõſeruæq; omnes bene valere & viuere. Stat.lib.4. Theb.
Stant tamen, & notã puppim de rupe ſalutant.

¶Salutare deum, Venerari. Terent. Phorm.2.1. Cic. pro Sext. Roſcio, Quòd ſi luce quoque canes latrent, quum deos ſalutatum aliqui venerint, opinor iis crura ſuffringantur.

Salutare deum precibus Martial lib.12.

Deum læto clamore ſalutare. Ouid.15. Metam.

¶Salutari, paſſiuum. Cic. de Senect. Salutari, appeti, decedi, &c. Horat. de Arte,

Deſcriptas

Deſcriptas ſeruare vices, operúmque colores
Cur ego, ſi nequeo, ignoróque, poëta ſalutor?
Viſus ſalutari ſicut Seiſoius? Iuuen. Saty. 10.
Eſſe ſalutatum te volt mea littera primùm. Ouid. 2. de Pont. eleg. 7.
Salutanti mutuam ſalutationem reddere. Senec. lib. 2. de Tranquillitate vitæ. cap. 13.

Salutatio, Verbale {ἀσπασμὸς, προσαγόρευσις.} Cic. in Piſonem. Quis enim te aditu, quis vllo honore, quis denique communi ſalutatione dignum putet?
Dare ſe ſalutationi. Cic. Curioni, lib. 7. 29, Quum enim ſalutationi nos dedimus amicorum, &c.
Tempus conſumere ſalutationibus, Vide CONSVMO.
Facere ſalutationem. Liu. 1 ab Vrbe.

Salutator, penult. prod. Verbale {προσαγορευτής.} Qu. Cic. de Petitione Conſulatus. Ibidem, Deductorum officium, quod maius eſt quàm ſalutatorum.
Salutator mercenarius. Colum. in præfat. lib. 1, An honeſtius duxerim mercenarij ſalutatoris mendaciſſimum aucupium, circumuolitantis limina potentiorum, &c. Eos notat, qui ſportularum ſpe ſingulis matutinis veniebant potentiores ſalutatum.

Salutatorius, Adiectiuum {προσαγορευτικός.} Plin. lib. 15. cap. 11, Omnia iam & virorum ſalutatoriis cubilibus incluſa.
Salutatorius caſus, qui & Vocatiuus dicitur: vt Salue Ænea. Priſcianus lib. 5 cap De caſu.

Salutatorium, ſalutatorij Senec. lib. 2 de Tranquil. vitæ, Itaque illi quoque quiſquis erit, qui ſalutatorium publicum exerceat, donabit. Qui ſalutatorium publicum exercet, is eſt quem Seneca & ianitorem & oſtiarium appellat.

Salutifer, pen. corr. ſalutifera, ſalutiferum, pen. corr. {σωτήριος, σωτήριον} Ferens ſalutem Martial. lib. 5.
Puer ſalutifer orbi Ouid. 2 Metam. De Æſculapio.
Venit vrbi ſalutifer. Ouid. 15 Metam.
Opem ſalutiferam dare. Ouid. epiſt. 20.
Sorte ſalutifera ſuccurrere rebus miſeris. Ouid. 15 Metam.

Salutiger, pen. corr. ſalutigeri, maſc. gen. ſiue Salutigerulus, penul. corr. {σωτηρίαν ἀγγέλλων} Qui ſalutem nunciat. Plaut. Aulul. 19,
-æquum eſt
Salutigerulos pueros, vehicula, qui vehat. Pueros ſalutigerulos vocat, ſeruos qui iuſſu dominæ hunc illum ſalutant, ſuntque nuntij & renuntij.

Salue {χαῖρε} Verbum defectiuum, ſic coniugatur, Imperatiuo ad ſecundam perſonam ſalue. Pluraliter, ſaluete Futuro, ſalueto. Pluraliter, ſaluetote. Infinitiuo, ſaluere. Terent. Phorm. 2. 1,
Here ſalue, ſaluum te aduenisse gaudeo.
D. Oh bone cuſtos ſalue. Horat. lib. 1. epiſt. 10,
Vrbis amatorem Fuſcum ſaluere iubemus
Ruris amatores.
Multum ſalue, Vide MVLTVS.
Salue cura deûm Tibul. lib. 3. eleg. 4.
Salue feſta dies. Ouid. 1. Triſt.
Salue ſancte parens. Virg. 5. Æneid.

Saluè, Aduerbium à Saluus, Vide Satin' ſaluè in SATIS.
¶Salue & Vale. Salue dicimus in ſalutatione matutina: vale, quum diſcedimus Sueton. in Galba, Vt liberti ſeruíque bis die frequentes adeſſent: ac mane ſaluere, veſpere valere ſibi ſinguli dicerent. Vtrunque Virgilius poſuit, quum ſcripſit,
Salue æternum mihi maxime Palla,
Æternúmque vale. Turnebus.

Salueo, dixit Plaut. pro Saluus & ſanus ſum in Truculento, 6,
Salue. S. ſatis eſt mihi tuæ ſalutis, nihil moror, non ſalueo.
Saluebis, in futuro, dixit Cic. ad Attic. lib. 6. 113, Valebis igitur, & valere Pyliam & Cæciliam noſtram iubebis literis, & ſaluebis à meo Cicerone. Id eſt, Cicero meus te ſalutat.
Iubeo ſaluere. Cic. ad Atticum, lib. 4. 84, Dionyſium velim ſaluere iubeas.

Saluus, Adiectiuum {σῶος, σῶς} Id eſt, ſanus Terent. Phorm. 2. 1,
Saluum te aduenisse gaudeo. Idem Andr. 4. 6,
O Myſis ſalue. M. ſaluus ſis Crito. Vbi Donatus, Saluus ſis, affectatio ſalutantis eſt, non quaſi reſponſio.
Sum ſaluus, ſi hæc vera ſunt: Hoc eſt tutus, ſine periculo. Terent. Andr. 5. 6.
Saluus & incolumis. Cic. 2. de Inuent.
Te ſaluum veniſſe in Epirum vehementer gaudeo, Cic. ad Attic. libro 5. 309.
Capite ſaluo. Cic pro Cecinna, Cecinnæ placuit & amicis, quoad videretur ſaluo capite fieri poſſe, experiri.
Salua res eſt, quum ſaltat ſenex. ab Apollinaribus ludis tractus mos. Seruius 3. & 8 Æneidos. Liu. lib. 25. Macrob. lib. 1. Saturnal. Feſtus ex Verrio Salua res eſt, quum ſaltat ſenex, quare Paraſiti Apollinis in ſcena dictitent cauſam Verrius reddit: quod P. Sulpicio & Cn. Fuluio conſulibus, M. Calpurnio Piſone Prætore vrbis faciente ludos, ſubitò ad arma exierint, nunciato aduentu hoſtium, victoréſque in theatrum redierint, ſoliciti, ne intermiſſi religionem adferrent, inſtaurandíque eſſent, inuentum eſſe ibi C. Pompinium libertinum mimum, magno natu, qui ad tibicinem ſaltaret. Itaque gaudio non interruptæ religionis editam vocem nunc quoque celebrari.
¶Saluus, ad inanimata transfertur. Plaut Merc. 4,
Quid alia armamenta. A. ſalua & ſana ſunt. Hoc eſt integra. Terent. Eunuch. 1. 2,
Quibus te ſalua & perdita profueram. Hoc eſt, dum diuites erant.
Proſcriptionem illam ſaluis auſpicijs rogatam eſſe dicebant. Cic. de Prouinc. Conſ.
Clypeus ſaluus Cic. 2. de Finib. Simulatque ipſe graui vulnere exanimari videret ſe, vt primùm diſpexit, quæſiuit ſaluúſne eſſet clypeus. Quum eſſe flentes ſui reſpondiſſent, &c.
Salua epiſtola. Cic. ad Gal. lib. 7. 26, Quod epiſtolam conſciſſam doles, noli laborare. ſalua eſt domi.
Salua fide aliquid facere. Cic. 3. Offic. Itaque præclarum à maioribus morem accepimus rogandi iudicis, ſi eum teneremus, quæ ſalua fide facere poſſit.
Salua gratia. Quintil. lib 11 cap 3, Quum aliquid detrahere ſalua gratia velit, concedat alia omnia.
Gratia quod veſtro ſalua pudore queat Ouid. 1. de Ponto, eleg 2.
Saluo iure amicitiæ. Cic. ad P. Sulpitiú, lib. 13. 78, Quum his temporibus nõ ſanè in ſenatum ventitarem, tamen vt tuas literas legi, non exiſtimaui me ſaluo iure noſtræ amicitiæ veteris multorúmque inter nos officiorum facere poſſe, vt honori tuo deeſſem.
Salua lege. Cic ad Appium Pulchrum, lib. 3. 6, Et vt habere rationẽ poſſis, quo loco me ſalua lege Cornelia conuenias. Idem ad Lentulum, lib. 1. 2, Nequid agi cum populo aut ſaluis auſpicijs, aut ſaluis legibus, aut denique ſine vi poſſit. &c.
Salua magnitudine tua domine, deſcẽdas oportet ad meas curas, quum ius mihi dederis referendi ad te. Plin. epiſt. 248.
Officio ſaluo aliquid facere. Cic. pro Roſc. Amer.
Corpora miſſa neci ſalua pietate ſatemur. Ouid. 15 Metam.
Sana ac ſalua Reſpublica. Cic. Cornificio, lib. 12. 23.
Reuerentia ſalua, &c. Martial. lib. 1.
Virginitas ſalua. Ouid. epiſt. 15.

Saluo, ſaluas {σώζω} ſaluare, Saluum & incolumem reddere. Quintil. lib. 12 cap 10, Quod ſi non eueniret, omnes pares eſſent, & idem omnes deceret. At loquuntur, & ſaluant perſonarum diſcrimen, ita quo quiſque plus efficit dicendo, hoc magis ſecundum naturæ eloquentiam dicit. In caſtigatis exemplaribus legitur ſeruant. Cic. 2. de Nat. deor. Itaq; maximæ Reipub partes in his bellis quibus Reipub. ſalus continetur, nullis auſpicijs adminiſtrantur, nulla perennia ſaluatur. Hoc verbum apud veteres doctiſſimorum iudicio non inuenitur: ideóque hi duo loci ſuſpecti ſunt, cùm & in meliore ſenſu legi poſſit, ſeruant & ſeruatur. Quintil. Decl. 5. Perdiderunt pulchritudinem ſanctitatémque naturæ, qui putant illis parentibus iura ſuccurrere, quibus apud liberos ſaluandi eſt de mutua charitate ſententia. Caſtigatiores codices habent ſalua eſt, &c.

Saluator, pen. prod. {σωτήρ} Verbale: de quo nullum exemplum legi apud idoneos Latinæ linguæ authores. Seruator enim Latinè magis dicitur. Cic. 4. Verr. negat extare Latinum nomen quod reſpondeat Græco vocabulo σωτήρ. Vide dictionem SOTER.

SALYES, ſalyum {Σάλυες} Straboni & Ptolemæo populi ſunt Narbonenſis Galliæ Liguribus finitimi, Plinius tamẽ Salyos vocat. Lyguriæ eos adſcribens: Ligurum celeberrimi vltra Alpes Salyi.
SALYES ſunt populi, qui Salonam atque vicinos agros inhabitant. Salona caſtellum eſt prouinciæ eius noſtræ quæ Maſſiliam & Sextias Aquas principes ciuitates habet. Strabo lib. 4. A Maſſilia itaque initio capto, & ducto per medium agrum inter Alpes, & Rhodanum curſu vſque ad D. uentiam amnem, per ſtadia quingenta Salyes incolunt.

Samacia {σαμάκια} Ornamenta quædam muliebria ex Polluce lib. 5 capite 16.

Samæna. Eſt nauigium dictorum, hoc eſt bireme, rotundum, concauum, ac in ventris ſimilitudinem formatum, vt mare percurrere & celeriter cõuerti poſſit. Alij Samænam animiſma intelligunt. Cælius libro 7. cap. 31.

SAMANEI, ſunt Gymnoſophiſtæ apud Indos quos Porphyrio ſolis pomis, oryzis, aut farina viuere (adeò continentes ſunt) aſſerit. Eos rex veneratur vt deos, quòd illorum precibus omnia à Deo impetrare ſe credat. Vitam hanc faſtidiunt, itaque emori ſtudẽt beatos, rum demum ſe futuros opinati. Cælius Rhodig. lib 13 cap. 25.

SAMARA, promontorium in Oceano orientali vbi deficit Caucaſus. Eſt & Samara ſemen Vlmi, Vide SAMERA.

SAMARABRIAE gentes circa Indum authore Plin. lib. 6. cap. 20.

SAMARIA {Σαμάρεια} Iudææ Paleſtinæ regio eſt, vt ſcribit Plin. lib. 5. cap. 13. Eſt autẽ ciuitas regalis in Iſraël, à qua tota regio decem Tribuum eſt Samaria. Poſteà Sebaſte dicta ab Auguſti nomine. Dicitur quoque Sichar, & Sichem, & Sichima: ea eſt Palæſtinæ inter Iudæam & Galilæam ſita. Hinc Samaritani & Samaritæ, pen. prod. dicti ſunt, qui Samariam habitant.

SAMAROBRINI, pen. prod. {Σαμαρόβριγα} Fuerunt populi in Gallia inter Belgas, vbi Cæſar Galborum concilium indixit. Hanc Cameracenſem eſſe vrbem nonnulli autumant, quam Scaldis fluuius interfluit. Conſtãtior tamen opinio vrbem eſſe putat Nouioduno vicinã, quam vulgò *Sancto Quintino* dicunt: hanc enim præterfluit Samara fluuius. Horum ciuitas dicitur Samarobriua Cæſari & Ptolemæo lib 2. cap 9.

Samarum, ri, ro, & plurali numero Samara, rorum: eſt Vlmi ſemen. Plin lib. 16. cap. 17. Autumnũ ferunt Samaram ita vocatur Vlmi ſemen.

SAMBICVS, ſambici {Σάμβικος} famoſi ſacrilegi nomen, qui cum Dianæ τῆς Ἐλευθερίας, fanum aliquoties expilaſſet: tandem deprehenſus annum perpetuum in quæſtione tormẽtiſque habitus, miſerrimo mortis genere excarnificatus, ſacrilegij pœnas luit. Hinc factus eſt locus prouerbio, vt Sambico grauiora pati dicamus, quem ſignificare volumus exquiſitiſſimo tormenti genere excruciari. Vide Cælium lib. 18. capite 3.

SAMBRACATAE, Inſulæ & oppidi nomen in Chaldæorum Arabia apud Plin commemoratur lib 6. cap 28.

SAMBRVCANI, Populi ſunt circa Indum teſte Plin. lib. 6 cap 20.

Sambuca, ſambucæ, pen. prod. {σαμβύκη} authore Feſto, organi & inſtrumenti muſici genus Sambuca, inquit Porphyrius in Ptolemæi armonica, triangulum inſtrumentum eſt, quod ex inæqualibus longitudine ſicut & craſſitudine neruis efficitur.
Sambucam citius caloni aptaueris alto. Perſ. Saty. 5.
Sambuca, eodem Feſto authore, machina qua vrbs expugnatur, ſimiliter vocatur, nam vt in organo chordæ, ſic in machina intenduntur funes.

Sambucina, ſambucinæ, pen. corr. {σαμβυκίστρια} Quæ ſambuca canit. Plaut. Sticho, 6.
-fidicinas, tibicinas,

ſambucinat aduexit ſecum forma eximia. Quædam exemplaria ...ticas legunt.

...ſtria, ſambociſtriæ { } apud Feſtũ, Idem quod Sambucina. Liuius 9 bel. Maced. Tunc pſaltriæ, ſambuciſtriæque, & conuiualia ludionum oblectamenta addita epulis.

Sambucus, ſambuci, pen. prod. fœm gen. { } Arbor. Vide Plin. 24. cap 8.

Sambuceus, Adiectiuum { } Quod ex ſambuco eſt. Plin. de Viris illuſt. Iuuenibus regiis Delphos euntibus, ridiculi gratia comes adſectus, baculo ſambuceo aureum infuſum deo donum tulit.

Sambucea arbor. Plin. lib 19. cap 4.

SAM... LOS. mons in Perſide Herculi ſacer. Alexander Alexandrinus. Genial. dierum 2 cap. 14.

Sambyce. Eſt muſicum inſtrumentum, quo primò vſam Sibyllam produnt aliqui à Sambyce quondam inuenta, vnde & nomen. Eſt vero organum id, oxyphthongon, quo tetrachordo Parthi ſunt vſi, ac Troglodytæ. Cælius lib 9. cap 4.

SAME { } Inſula ante ſinum Ambracium, quæ & Samos, & Cephalenia dicitur non procul ab Ithaca ſi Ouidio credimus. Item oppidũ eiuſdem inſulæ à Romanis dirutum Plin. lib. 4. cap 12.

Samera, ſameræ, pen. corr. { } Colum. lib 5. cap. 6. Atinıam vlmum Tremellius Scrofa non ferre ſameram (quod eſt ſemen eius arboris) falſò eſt opinatus. Plin lib 16. cap. 17. Atineæ, inquit non ferunt ſamaram: ita vocatur vlmi ſemen: omneſque radicum plantis proueniunt: reliquæ ſemine.

SAMICVM littus, vbi ſacellum eſt Neptuni maxima veneratione cultũ, in Aſia ſitum eſt. Strabo lib. 8.

SAMIO, SIMIVS, Vide SAMOS.

SAMMONIVM, Promontorium eſt in littore Peloponeſiaco apud Plin. lib 4 cap. 12.

SAMNITES, pen. prod. { } Populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus, regio Italiæ inter Picenum, Campaniam & Apuliam. Vrbes in ea ſunt Adria, Aquila, Amiternum, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, Athius, Beneuentum, Corfinium Vel Samnites dicti ſunt à Samnio colle, in quo è Sabinis venientes conſederunt, & eiuſdem nominis oppidum ædificarunt. Quidam etiam Samnites per duplex n ſcribunt. Hi quondam apud Caudinas furculas Romanum exercitum profligauerunt, quod poſteà L. Papyrius ſub iugum miſit. De Samnitibus multa Strabo lib 5.

Samnites (inquit Feſtus) ab haſtis appellati ſunt, quas Græci { } appellant: has enim ferre aſſueti erant: ſiue à colle Samnio, alias Samo, vbi ex Sabinis aduenientes conſederant.

Curio ad focum ſedenti magnum auri pondus Samnites quum attuliſſent, repudiati ſunt Cic de Senect.

Samnites, Gladiatorum genus quoddam fuit. Dictum autem eſt nomen à Samnitibus illis, qui diu ancipiti Marte cum Romanis bella geſſerunt, vt teſtatur Liuius ſub finem lib 9. Et Romani quidem ad honorem Deũm inſignibus armis hoſtium vſi ſunt: Campani ab ſuperbia, & odio Samnitium, gladiatores, quod ſpectaculum inter epulas erat, eo ornatu armarũt, Samnitiúmque nomine appellarunt.

SAMON, inſula in Ionico apud Plin. lib 5. cap 31.

SAMONIVM, Cretæ inſulæ promontorium Rhodo auerſum, ſicut contrario littore Cyrenas verſus, { } prominet. Pomponius Mela, libro 2.

SAMORNIUM, vrbs Epheſo apud Plin. lib 5 cap. 29.

SAMOS { } eſt nomen duarum inſularum, quarum altera eſt in mari Icario, modica, & Iunoni dicatiſſima, quòd in ea nata fuerit & educata, & Ioui nupta. Vnde Virg. 1 Æneidos,

Poſthabita coluiſſe Samo. Scribit Varro, Samon prius Partheniam nominatam, vbi antiquiſſimum fuit templum, & ſimulacrum in habitu nubentis figuratum: & ſacra eius anniuerſaria nuptiarum ritu celebrabantur. A qua & Iuno Samia dicta eſt. In ea Pythagoras quoque philoſophus ortum habuit, necnon & vna ex Sybillis, quæ exinde Samia dicta eſt, quam ferunt de Chriſto prædixiſſe. Fiebant etiam in ea vaſa fictilia egregiè ex creta fabricata, quæ Samia vocabantur. Ferunt hanc inſulam Thraciæ adiacere, quæ poſteà ex commiſtis Thraciæ populis Samothracia appellabatur. Virg 7 Æneidos,

Threiciámque Samum quæ nunc Samothracia fertur. Nunc vulgò vocatur Samo. Altera verò eſt Samos inſula, à Plinio collocata prope Ithacam apud Dulichium: de qua videtur Suetonius intelligere, quum non multùm diſtet ab Epiro. vbi de Auguſto ait cap. 17, Ab Actio quum Samum inſulam in hyberna ſe recepiſſet. Same verò (vt ait Seruius) ciuitas Thraciæ eſt in Cephalea. Apud Strabonem tamen legimus Samum & Samen, Samum vrbem eſſe, Samen verò inſulam. Sunt qui ſcribant Samothracã inſulam eſſe, quæ prius Dardania vocabatur à Dardano, qui Palladium Mineruæ ſecum ferens, eò confugiſſe traditur. Poſt Samiis inſula bello eiectis, quum eò ſe in Thraciam ex Aſia reciperent, additum nomen, vt pro Dardania, Samothracia vocaretur.

Iugo Sami colebant Cic 6 Verr.

Concinna Samos Horat 1. epiſt. 11.

Samios, Adiectiuum { } Quod è Samo inſula eſt, vt

Teſta Samiæ Tibull lib. 2. eleg 3.

Vaſa Samia Plaut Capt. 6. Cic pro Muræna.

Samium eſt teſteum Lucil Satyr. lib. 14,

Et non pauper ſit ſamio, curtóque catino. Cic. 6. de Republ. Extat oratio Lælij, quam omnes habemus in manibus, quàm ſympina pontificum diis immortalibus grata ſint, Samiæque (vt is ſcribit) capedines.

Samium, Acutum, teſte Nonio. vnde & Samiare dicimus acuere, quòd in Samo hoc genus artis polleat. Lucil. Satyr. lib 8,

Hanc vbi vult male habere, vlciſci pro ſcelere eius

Teſtam ſumit homo Samiam ſibíque illico telo

Præcidit caulem, teſtéſque vnà amputat ambo.

Samiolus, pen corr. Adiect. diminutiuum { } Plaut. Sticho, 14, ...barbaris

Bibont: nos noſtro ſamiolo poterio, tamen viuimus.

Samio, ſamias, ſamiare, Veteres pro Acuere ponebant, & quaſi ſamiæ teſtæ acumen inducere, authore Nonio. Vide paulò antè SAMIVM, Acutum, &c.

Samiatus, ſamiata, ſamiatum, Vopiſcus Ferramenta ſamiata. Nonius acuta & mucronata explicat & rectè, quod ex eo credo, quia ſamia terra polita & nitida acuerentur. Vim enim inea detergendi eſſe nouerunt omnes: igitur & detergendo ferramenta acuit, vnde ducta Nonij interpretatio, quæ mihi valdè probatur. Nam & ſamiatuc in veteri lexico { } exponitur, & in antiqua inſcriptione, Samiarius doryphorion legitur. Ex Turnebo.

SAMOSATA { } vrbs Aſiæ ad Euphratem, authore Strabone, lib. 14, Samoſata Luciano alumno nobilis.

Samothracia, gemma nigri coloris ab inſula Samothracia nomen ſortita, quia in illa inuenitur Plin. lib 37 cap. 10. Samothracia inſula, eiuſdem nominis gemmam dat nigram ac ſine pondere ſimilem ligno.

Samothracia, ſiue Samothrace { } Stephano { } inſula eſt maris Ægei Thraciæ adiacens ex in parte, qua Hebrus in mare influit. Olim Dardania dicta à Dardano quodam Troiano qui Palladium ſecum ferens eò traditur confugiſſe. Gentilia ſunt Samothrax & Samothracius. Virgil 3. Æneidos,

Threiciámque Samum, quæ nunc Samothracia

Fertur, &c.

SAMPSICERAMVS, Baſſi Cæcilij filius fuit, qui iuxta Apamiam & Arethuſam regnauit: Phylarchæ quoque genti Emeſſinæ præfuit. Strabo libro 16.

Sampſiceramus, id eſt, Pompeius à regulo quodam in Syria Sampſiceramo deuicto, vt eſt apud Strabonem.

Sampſuchum, ſampſuchi, penult prod. ſiue ſampſychus { } Herba quæ & amaracus dicitur Plin. lib 21. cap 22. Sampſuchum ſiue amaracum in Cypro laudatiſſimum & odoratiſſimum. Scribitur & Sanſucus. Vide AMARICVS. Colum lib. 10,

Naráque iam veniant hilari ſampſucha Canopo.

Sampſuchinus, pen corr. Adiectiuum { } vt Sampſuchinum oleum. Plin lib. 21. cap. 22.

Samſa, ſamſæ, ſiue ſampſa, ſiue ſanſa, dicitur oliuæ offiſculum. Colum: lib. 12 cap. 49, Et quum eſt in ſamſam redacta, tunc ſal coctus, tritúſque manu permiſcetur cum cæteris aridis condimentis. Idem lib. 12 cap. 50, Et aut regulis, ſi conſuetudo erit regionis, aut certè nouis fiſcinis ſampſæ exprimi.

SAMVLA, Ob diuturnam vitam (vixit enim centum decem annis) ab Aſconio Pediano primùm, deinde à Plinio lib, 7. cap. 48. nobilitata mulier.

Sanabilis, Sanatio, Vide SANO.

SANATES, pen. prod. dicti ſunt qui ſupra, infráque Romam habitauerunt: quod nomen iis fuit, quia quum defeciſſent à Romanis, breui pòſt redierunt in amicitiam, quaſi ſanata mente. Itaque in XII. cautum eſt, vt idem iuris eſſet Sanatibus quod fortibus, id eſt, bonis, & qui nunquam defecerant à Populo Romano. Feſtus.

SANAVS, Phrygiæ oppidum, Apoloniæ metropolis teſte Strabone libro 12. Ptolemæus { } appellat.

SANAZARIVS libertus Accij Synceri apud Alexandrum Alexandrinum lib. Genialium dierum, 2 cap. 1.

SANCHVNIATHON Berytius, vir inter antiquiſſimos numeratus, quẽ vel ante tempora Troiana floruiſſe, prodiderunt Porphyrius Tyrius philoſophus in quarto eorum quos aduerſus Chriſtianos libros conſcripſit. & Euſebius Pamphil. lib. 1 præpar Euang. Eam theologiam Philon Byblius, non ille Hebræus, in Græcam linguam tranſtulit. Lilius Syntag. 1. Hiſt deorum.

Sancio, ſancis, ſanciui, ſancitum, pen prod. vel ſanxi, ſanctum { } ſancire. Cic de Amicitia, Hæc igitur prima lex in amicitia ſanciatur, vt neque rogemus res turpes, nec faciamus rogati. Virgil. 12 Æneidos,

qui fœdera fulmine ſancit. Vbi Seruius, Sancit, confirmat, ſancta eſſe facit: quia quum fiunt fœdera, ſi coruſcatio fuerit, confirmantur. Vel certè quia apud maiores aræ non incendebantur, ſed ignem diuinum precibus eliciebant. Sancire autem propriè eſt ſanctum aliquid, id eſt, conſecratum facere, fuſo ſanguine hoſtiæ: & dictum ſanctum, quaſi ſanguine conſecratum. Hactenus Seruius. Cic. 3 de Leg. Populariter interdum, loqui neceſſe erit, & eam legem, quæ ſcripta ſanciat quod vult aut iubẽdo, aut vetãdo, vt vulgus appellare.

Cauere & ſancire Cic. 1. de Finib. Quum reliqui nihil ſit omnino quod pertineat ad nos, tam accuratè, támque diligenter caueat & ſanciat. Sanxerunt ne quis emeret mancipium, niſi in demonſtrato locum. Id eſt, Vetuerunt & interdixerunt.

Sancire ne Cic. 6. Verr.

Sancire de Cic. 4. Ver. In quibus multa ſanxit de ætate hominum.

Sancire aliquem Augurem. Cic 13. Philip.

Cæremonias ſancire. Cic. 2. Tuſcul. Quas maximis ingeniis præditi nec tanta cura coluiſſent, nec violatas tam inexpiabili religione ſanxiſſent. De cæremoniis.

Cæſas digna ſcelere hominum perditorum ſancit. Cic. 4. in Catil.

Carmina ſancire alicui, Dicare, Conſecrare. Stat 3. Sylu. ad finem.

Dictis connubia ſancire. Claud. in Epithal.

Dolore ſuo ſancire militaris imperij diſciplinam. Cic. 1. de Fin.

Sancire dubia. Cic 3 de lege Agra. Quæ dubia ſunt, per vos ſancire vult. Id eſt, poſſeſſiones dubij iuris confirmare legis authoritate.

Edicto ſancire ne. Cic. pro Flac. Prætor ſanxit edicto, ne ex Aſia exportare liceret de frumento.

Execrationibus publicis ſancire. Cic. 3. Offic. Quod Athenis execrationibus publicis ſanctum eſt. Id eſt, De quo lege cautum eſt ſi quid admitterent huiuſmodi, &c. Budæus.

Exilium ſancire. Tacit lib. 2.

Fidem ſancire. Stat 5. Thebaid.

Fidem dextra ſancire. Liu. 8. bel. Pun.

Fide

Fide ſancire. Liu.5. bell. Punici, Congreſſi cum Annibale, ruſſus fide ſanxerunt, liberos Tarentinos, leges, ſuáque omnia habituros.

Fœdera ſancire fulmine. de Ioue. Virg. 12 Æneid.

Audiat hæc genitor qui fœdera fulmine ſancit.

Fœdus capite vel ſanguine alterius cum aliquo ſancire. Liu.5 bel. Punici, Nisi imperatoris, & eiuſdem hoſpitis proditi capite ac ſanguine fœdus cum hoſtibus ſanxiſſe.

Leges ſancire. Cic. 2. Tuſc 39, Cretum quid. ſi leges, quas ſiue Iupiter, ſiue Minos ſanxit de Iouis quidem ſententia, vt poetæ ferunt.

Leges de ambitu ſancire Cic. pro Plancio.

Legem ſancire in aliquem. Horat 1 Serm ſaty 3. -eheu

Quàm temere in noſmet legem ſancimus iniquam.

De Iouis ſententia ſancitæ leges. Cic. 2. Tuſcul.

Orbem purgatum ſanxerat Hercules. Propert. lib. 4 eleg. 10.

Pacem victoria ſancit mundo, Claud de bel Getico, 115.

capite Pœnas ſancire malorum Stat. 3. Thebaid.

Pœna ſancire aliquid. Cic. pro Plancio, Et ad Attic. lib. 10. 191. Ego verò Solonis popularis tui, vt puto, etiam mei, legem negligam, qui capite ſanxit. Id eſt mulctauit, vindicauit, puniuit.

Præcepta ſancire. Quintilian lib 2. cap. 13. Neque enim rogationibus, plebiſue ſcitis ſancta ſunt iſta præcepta.

Regnum ab Antonio Herodi datum victor Auguſtus ſanxit. Tacitus lib. 12.

Societatem ſancire. Sen. de Bene. lib. 1. cap. 4. Quibus tam conuenit hæc adhortatio, quàm vobis, ſocietatem humani generis ſancientibus.

Sancitum eſt lege. Cicero 2 de Leg. Id quoque ne fieret, lege ſancitum eſt.

Erranti viam non monſtrare, quod Athenis execrationibus publicis ſancitum eſt. Cic. 3. Offic.

Communi iure Gentium ſancitum. Cicero de Aruſp. reſp Hoc ſi minus iure Ciuili perſcriptum eſt, lege tamen naturæ communi iure Gentium ſancitum eſt.

Sanctus [illegible] Particip. vſurpat Liuius lib 10. ab Vrbe, De prouocatione legem diligentius ſanctam.

Sanctus, [illegible] Adiect. Decretũ, & inuiolabile ſignificat. Martian. in l. Sãctum ff. De diuiſione rerũ, ait ſanctum propriè dici, quod ab iniuria hominũ defenſum, atque munitum eſt. Tractũ à ſagminibus herbis, quas legati Populi Romani ferre ſolebant, ne quis eos violaret. Iuuen. Satira 14.

-& ſanctam filius omni

Aſpiciat ſine labe domum, vitióque carentem. Vlpian. ff. de diuiſione rerum. l. Sacra loca, ſcribit ſanctum eſſe quod nec ſacrum, nec profanum eſt, ſed ſanctione aliqua firmatum: vt ſanctæ leges, hoc eſt ſanctione quadam ſubnixæ. Alij dicunt ſanctum eſſe religioſum, ſacrum, & incorruptum. Virg 12 Æneidos,

Sancta ad vos anima, atque iſtius inſcia culpæ Deſcendam. Id eſt incorrupta. Idem lib 11. 32,

-tuque ò ſanctiſſima coniunx

Fœlix morte tua. Id eſt caſtiſſima. Vnde ſanctus vir, dicitur integer moribus. Donatus, Sanctum dicitur, quod omni obſeruatione inuiolatum eſt. Cic 2 Phil. 72, Tanta enim eſt charitas patriæ, vt veſtris etiam legionibus ſanctus eſſem, quòd eam à me ſeruatam eſſe meminiſſent.

Sanctus atque integer. Cic. pro Roſc. Amer.

Sanctus & innocens. Liu. 2. bel. Maced.

Nihil iam ſanctum atque ſyncerum in ciuitate.

Ætate grandis natu, natura ſanctus & religioſus homo. Cic pro Roſcio Comœdo, 16.

Sanctum, auguſtum, & religioſum. Cic. de Aruſp. reſp.

Ærarium ſanctius, Vide AES, æris. Cicero 6 Verr. Primùm mihi literas publicas, quas in ærario ſanctiore cõditas habebant, protulerũt.

Amicitiæ ſanctum nomen & venerabile. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7.

Arbor ſanctus. Cic. 3. de Finibus, Ne arbores quidem ſanctos à ſapiente alienos eſſe arbitrantur.

Animal ſanctius. Ouid. 1. Metam. 16.

Aula ſanctior Martial. lib 5.

Admittas tumidam, breuémque curiam

Intra lumina ſanctioris aulæ, Vide AVLA.

Conſilium ſanctiſſimum grauiſſimúmque. Cic. in Catil. Hic, hic ſunt in noſtro numero. P. C. in hoc orbis terræ ſanctiſſimo grauiſſimóque conſilio.

Concilium ſanctum patrum. Horat. 4. Carm. ode 5.

Di ſancti. Ouid. 3. Amor. eleg 8.

Fides induciarum ſancta. Liu 8. ab Vrbe.

Fidem ſanctam violare. Catul. de Leſbia, 72.

Flumen ſanctum. Virg. 8. Æneid.

Fons ſanctus. Cic 5 Tuſcul. Ex hoc igitur Platonis quaſi quodam ſancto, auguſtóque fonte noſtra omnis manabit oratio.

Ius ſanctum atque integrum. Cic. pro Roſc. Amerino.

Leges ſanctæ. Horat. 1 Serm. ſaty. 1,

Memoria ſancta. Tacit. lib 10.

Numina ſancta Palladis. Virg. 3. Æneid.

Officium ſanctum & ſolenne. Cic. pro Quintio.

Ornatus ſanctus Quint. li. 8 ca. 3 Hic ornatus virilis, fortis & ſanctus ſit, nec effœminatam leuitatẽ, nec fuco eminẽtem colorẽ amet.

Prætura virtutis ſancta & caſta eſſe oportet. Cic. 2. de Leg.

Pietas ſancta Senec. Octauia. 4.

Sententia ſancta. Lucret lib. 4.

Firmiſſima & ſanctiſſima teſtimonia Cic. pro Roſ. Comœdo. firmiſſimis enim & ſanctiſſimis teſtimoniis virorum optimorum cauſa Roſcij communita eſt.

Vates ſanctiſſima. Virg. 6 Æneid.

Vir ſanctiſſimus Plancus ad Cic. lib. 10. 21. At Laterẽſis vir ſanctiſſimus ſuo chirographo mittit mihi literas, meiſque. Plin. epiſt 9 lib. 2 Nam pater eius Erucius clarus vir, ſanctus, antiquus, diſertus. Ad mores perfectiſſimos, vitæque integritatem refertur hic Sanctus.

Sanctum, Id eſt, ſilendum. Liu lib 3. bell. Pun Et ſi quid vnquam arcani ſanctíve in curia fuerit.

Sanctè, Aduerb. [illegible] Auguſtè. Cic. pro Fonteio, Cum his vos teſtibus veſtram religionem coniungetis? ab his quicquam ſanctè aut moderatè dictum putabitis?

Piè ſanctéque Deum colere. Cic. 1. de Nat deor.

Auguſtè ſanctéque conſecrare aliquem. Cic. 2. de Nat. deor.

Sanctè, Firmiter. Terent Hecyra, 2. 2.

-Sanctè adiurat.

Non poſſe apud vos Pamphilo ſe abſente perdurare. Cice. ad Licinium, lib. 5. 8 Méque ea quæ tibi promitto ac recipio, ſanctiſſimè eſſe obſeruaturum, diligentiſſiméque eſſe facturum Idem ad Sulpitium, lib. 13 20, Quam ego neceſſitudinem ſanctè colendam puto.

Id mihi eſt ſanctius & antiquius. Cic. Attico, lib. 12. 1 46.

Sanctor, Verbale [illegible] Qui aliquod ſancit. Tacit. lib 3 Sed præcipuus Seruius Tullius ſanctor legum fuit.

Sanctio, ſanctionis [illegible] Lex cum terrore pœnæ. Cic. pro Cornelio Balbo, Primùm enim ſacroſanctum nihil eſſe poteſt, niſi quod populus, plébſue ſanxiſſet Deinde ſanctiones ſacrandæ ſunt, aut genere ipſo, aut obteſtatione & conſecratione legis aut pœnæ, quũ caput eius qui contrà facit, conſecratur. Idem 6. Verr. Niſi vehementius homini minatus eſſem, niſi legum ſanctionem, pœnámque recitaſſem, tabularum mihi poteſtas facta non eſſet.

Fœderis ſanctio. Cic. pro Corn Balbo.

Sanctitas, penul. corr. ſanctitatis [illegible] Eſt (vt ait Cice 2 de Nat. deor.) ſcientia colẽdorum deorum. Idem Poſt reditum in Senatu, Mecum libertas, mecum etiam frugum vbertas, mecum deorum & hominum ſanctitates omnes & religiones affuerũt. Sic pro Cælio, Si matremfamiliâs, ſecus quàm matronarum ſanctitas poſtulat, nominamus. Item 3. Phil. Quod in iuuentute habemus illuſtrius exemplum veteris ſanctitatis?

Conſtituere ſanctitatem in aliquo, Vide CONSTITVO.

Sanctimonia, ſanctimoniæ [illegible] Idẽ Cic. pro Rabirio perduel reo, Quæ mihi videntur ex hominum vita ad deorum religionem & ſanctimoniam demigraſſe. Idem pro Quintio, Quid mihi inquit, cum iſta ſumma ſanctimonia ac diligentia.

Habere domum clauſam pudori & ſanctimoniæ. Cic pro Quintio.

Nuptiarum ſanctimonia Author ad Heren. lib. 4.

Sanctimoniales appellãt Imperatores virgines Deo deuotas, dicatas & conſecratas Rubr de Rapt. Virg. & l. a nic. ad finem. lib. 9. C. tit. 13. Vt hæc tantúmodò lex (inquit Princeps) in hoc capite pro omnibus ſufficiat, quam de ſanctimonialibus & virginibus & viduis locum habere ſancimus.

Sanctitudo pen. prod. [illegible] Idem ſed antiquius. Accius Tereo, Alia hic ſanctitudo eſt, aliud & nomen, & numen Iouis. Idem Phœniſſis, Delubra cæli in maris ſanctitudines. Cice. lib. 4. de Rep. Eiuſdem terminos hominum curæ, atque vitæ, ſic pontificio iure ſanctitudo ſepulturæ. Nonius.

Sanctuarium, ſanctuarij [illegible] Sacer locus, templum, ſacrarium.

Sanctuarium, ſiue ſanctuaria Mithridatis appellauit Plinius quæ alio loco arcana, libro 23. cap 8. In ſanctuariis Mithridatis maximi regis deuicti, Cn Pompeius inuenit in peculiari commentario ipſius manu compoſitionem antidoti.

Sanctuarium non ſolùm locum ſacrum, aut ſacroſanctum ſignificat; ſed etiam tabulas aut librum in quo ſancta referuntur, reſcribuntur, ſubnotantur. Hinc Sanctuarium principis dixit Siculus Flaccus, pro libris atque commentariis, in quos agrorum formæ referebantur, aut quod magis eſt, locum ipſum & tabularium in quo huiuſmodi libri repoſiti adſeruabantur ſignificare notauimus. Sic. Flac. in libro de Conditionibus agror. Quod ſi quis contradicat, Sanctuarium Cæſaris reſpici ſolet, Omnium enim agrorum & diuiſorum & aſſignatorum formas, ſed & diuiſionem commentarius & principatus in ſanctuario habet. Quæleſcunque enim formæ fuerint, ſi ambigatur de earum fide, ad ſanctuarium principis reuertendum erit.

SANCVS, vnus ex iis diis, quos in 16. cælorum ordinibus Martianus his verbis enumerat. Ex duodecima (inquit) Sancus tantummodò aduocatur. Refert Syntagmate. 1. lib Hiſtor. deor Lilius Geraldus.

Sandalides, pen cor. [illegible] Palmæ genus, à ſimilitudine ſandalij dictum. Plin. lib 13 cap. 4. de palmis. Quarta, inquit, authoritas, ſandalidum à ſimilitudine appellatarum.

SANDALION, Inſula in mari Ionico authore Plinio lib. 5. cap 31.

SANDALIOTIS [illegible] Sardinia inſula denominata eſt ab effigie ſandalij, hoc eſt ſoleæ, quam nonnulli Ichnuſiam vocant, à ſimilitudine veſtigij quod Græcè [illegible] dicitur.

Sandalium, ſandalij [illegible] Calceamenti genus, Græci [illegible], calceum vocant. Terent Eunuch. 5. 8,

Vtinam tibi commitigari videam ſandalio caput.

Sandalium, Farris Gallici genus. Plin. lib. 18 cap. 7, Galliæ quoque ſuum genus farris dedere, quod illi brance vocant: apud nos ſandalum nitidiſſimi grani.

Sandaligerulus, pe. cor. Adiect. [illegible] Qui ſandalio veſtor. Plautus Trinum 5.

SANDALIARIVS, a, um. Sandaliarius vicus ab Apolline Sandaliario, cuius effigiem ornatam ſandalio, quod eſt calceamenti genus in quarta vrbis regione authores ponunt. Alexandrinus Alexander lib. 2 Genial dier cap. 18.

SANDANIS, Vir fuit quidam Lydus, qui fruſtra Crœſo ſuadere conatus eſt, ne bellum Perſis inferret. Herodotus lib. 1, & 2. Sardanis à quibuſdam appellatur.

Sandapila, ſandapilæ, pe. cor. [illegible] Genus feretri. Martial. lib. 2. Idem lib. 8,

Permutatis cornus, ſtipatáque tot iruis aliud

Grandis in anguſta iaceat ſandapila,

Iabis ſandapilarum. Iuuen. Saty 8. 18.

¶Sandapila antiqui dici voluerunt feretrum mortuorum, id eſt, Loculum, non in quo nobilium corpora, ſed in quo plebeiorũ atque damnatorum cadauera portabantur, ſicut Sicſimbrotus Thaſios de morte Polycratis Samiorum regis ſcripſit, dicens, poſteaquã de cruce depoſitus, ſandapila etiam deportatus eſt. Ex Fulgentio.

Sandapilarij erant veſpilones aut ex eorum grege, quos vulturios ſeu codonophoros, id eſt tintinabula geſtantes, ſiue anteambulones, ferales præcones, appellarunt. Budæus in notis ad Pand.

Sandaracha, Herbæ nomen apibus gratiſſimæ, quam alio nomine Cerinthum appellant. Plin. lib. 11. cap. 7

Sandaracha, ſandarachæ [illegible] Feſtus, Sandaraca ſcribit & ſandaracinus. Plin. lib. 34. cap. 18. Sandarachæ quoque propemodum dicta natura eſt. Inuenitur autem & in aurariis, & in argentariis metallis, melior quo magis ruffa, quoque magis virus redolens, ac pura friabiliſque. Valet purgare, ſiſtere, excalfacere, perfodere. Idem lib. 35. cap. 6. Color eſſe debet flammeus. Vitruuius architecturæ lib 7. Ceruſſa verò quum in fornace coquitur, mutato colore ad ignem incendij ſandaracha fit. Id autem incendio facto ex caſu didicerunt homines: & ea meliorem vſum præſtat, quàm quæ de metallis per ſe nata foditur. Hinc conijcere licet duplicem eſſe ſandaracham, metallicam, factitiam. Foſſitia eſt colore cinnabaris. Vulgò *Arſenicum rubrum* vocatur. Factitia fit, ceruſſa in fornace cremata. Errant Arabes medici, qui putant ſandaracham eſſe noſtrum vernicem: quum hic ſit Iuniperi gummi. Philander in Vitruuium, & Ruellius lib 1. cap. 90.

Sandaraca, genus coloris. Feſtus.

Sandaracinus, Adiect. [illegible] Color ſandaracinus Næuius, Merula ſandaracino ore. Feſtus.

Sandaracatus, penult. prod. Aliud adiectiuum [illegible] Cui ſandaraca admiſta eſt. Plin lib 35 ca. 15. Item lendes tollit in palpebris æris, aceto ſandaracato admiſto.

SANDARACURGIUM, mons eſt concauus in Ponto de quo ſic ſcribit Strab. lib. 12. Sandaracurgiũ mons eſt cõcauus, propter metallorũ effoſſionem. hunc operatores maximis cuniculis ſubeunt. Solebant olim publicè operari & foſſoribus vtebantur ſeruis, ex aliquo maleficio redemptis: Nam præter operandi laborem, qui maximus eſt, dicunt aërem ex metallis lethiferum eſſe atque intolerabilem, propter odoris grauitatem è glebis prodeuntem. Vnde corpora citò ibi mori, ſæpe metallorum effoſſionem deficere, propter operatorum incommoditatem, qui cùm plures ſint quam ducenti, continuè & morbis, & labe abſumuntur. Hæc ille.

Sandaſer, ſeu Sandaſerion gemma, quæ expolita ad Sandaſtri ſplendorem, quam proximè accedit: Plinius lib. 37 cap. 7.

Sandaſtros, gemma, à Sandaſtro Indiæ loco ſic dicta. Plinius de Carbunculis, libr. 37. cap. 7, Cognata eſt huic Sandaſtros, quam aliqui Garamantitim vocant: naſcitur in India, loco eiuſdem nominis.

Sandix, Herba. Virg 4 ecloga,

Sponte ſua ſandix paſcentes veſtiet agnos. Plinius de ſandice herba intelligit, & vt verum fateamur, eſt concinnior ſententia agnos inter paſcendum eius herbæ, quam comedant, fuco colorari. Contrà tendunt grammatici recentiores: cenſent enim ſandicem colorem eſſe è ſandaracha & rubrica temperatum, quod & Plinius retulit. Videtur & de herba loquutus potius quam de pigmento Gratius cùm ſcripſit,

Interdum Libyco fucantur ſandice pinnæ. Quaſi ea ſtirps in Lybia proueniat: niſi ſi quis cenſeat metallum illius pigmenti illic fuiſſe, aut officinam, quando in factitiis pigmentis erat: ſed aliud alterum de planta veteres crediderim in Gratio, vt & in Vopiſco, cuius hæc verba ſunt, Dicitur enim ſandix Indica talem purpuram facere ſi curetur. Hæc ex Turnebo.

Sandix, Genus coloris, authore Plinio libro trigeſimoquinto capite ſexto, Sandaracha (inquit) ſi torreatur, æqua parte rubricæ admiſta, ſandicem facit.

Amictus ſandicis, id eſt, ſandicini coloris. Propertius libro 2. eleg. 26.

SANDOBANES, fluuius eſt Albaniæ, qui in Caſpium mare erumpit: Strabo lib. 11.

SANDRALCODA, locus Cappadociæ. Strabo lib 14.

Sane, [illegible] Aduerbium, quandoque (inquit Valla) affirmatiuè ponitur pro Certè: vt Ita ſanè. Cic. ad Lentulũ, lib. 1.9 Sanè moleſtè Pompeium id ferre conſtabat.

Sanè, pro Quidem Cic. in Verrem, Sanè homini præter opinionem improuiſo incidi.

Herennius tribulis tuus ſanè homo nequam. Cic. ad Atticum, lib. 10.14

Sanè, Permiſſiua particula quando aliquid aduerſario tribuimus: vt Sit, ſanè, vt vis. Cic. Quid enim habet commodi, quid non potius laboris? ſed habeat ſanè. Quintilianus, in Corpore proiecto, Tulerit ſanè filius noſter meritò pœnas, dederit ſpiritum ſupplicio. Hoc eſt, Eſto tulerit, fac tulerit.

Sanè, pro Valde aliquando ponitur: quando qui ſani ſunt, iidem & validi, vt ait Donatus. Cic. de Seneꝗ. Rem haud ſanè Scipio & Læli, difficilem.

Non ſanè, pro Non admodum. Cic. 3 Tuſc Mediocritatem vel perturbationum vel morborum mihi non ſanè probant. Id eſt non valde eos probo. Idem 2 de Finibus, Poſt enim Chryſippum non ſanè eſt diſputatum. Budæus.

Sanè bene, pro bene quidem. Cic. pro Quintio, Erat ei pecuaria res ampla, & ruſtica, ſanè bene culta & fructuoſa.

Sanè autem vellem obſequi voluntati tuæ. Cic. Appio, lib. 3.5.

Et ſanè, Affirmatiuum eſt. Quintil. lib. 1. cap 5, Et ſanè concipias quis vel declamantis habitum, vel orantis vocem, inceſſum, pronunciationem, illum denique animi & corporis motum, nónne, &c.

Sanè quàm. Brutus ad Ciceronem, libro 11. 13, Sanè quàm ſum gauiſus.

Nam quod de Pomponio Caninius, ſanè quàm refrixit. Cic. Qu. fratri, lib 2.10

Sanè quidem, Permittentis. Terent. And. 1 2,

Nempe ergo apertè vis, quæ reſtant, me loqui? D. ſanè quidem. Cic. 1 de Legibus, Sanè quidem herclè, & eſt iſta rectè dicendi via. Sanè quòd tibi nunc vir videatur eſſe, hic nebulo magnus eſt, Ne metuas, Terent. Eunuch 4 7.

Ne ſit ſanè. Cic. 4. Academ. Negas tantam ſimilitudinem in rerum natura eſſe, pugnas omnino cum aduerſario facili: ne ſit ſanè videri rectè poteſt.

Non ſanè. Cic. in Partit. Sempérne igitur ordinẽ collocandi, quem volumus, tenere poſſumus? C. S. Non ſanè.

Sanè ſi placet. Cic. in Partit. Si ego te viciſſim eiſdem de rebus Latinè interrogem? C. P. Sanè ſi placet.

Sanè tamen, In principio ſententiæ. Quintil. in Mathematico, Sanè tamen clarius patriæ primatus vicerit metus.

Sanè quia verò. Terent. Eunuch. 1. 2,

-Quid taces?

PH. Sane quia verò hæ mihi patent ſemper fores. Ironicon eſt.

Sanè, in principio ſententiæ. Cicero 1. de Natu. deor. Sanè reſtat, vt qualis eorum natura ſit, conſyderemus. Budæus. Veros exemplar non habet ſanè.

Sanè, pro Satis. Cic. Sopater, cum hoc belli improuiſum accidiſſet, commotus eſt ſanè. Sic apud eundem ſæpe. Budæus.

Sane, Multum. Terent. Andr 1. 4.

Sane-pol illa temulenta eſt mulier & temeraria. Donatus.

Non ita ſanè vetus. Cic de Clar. Orat.

Rectè ſanè. Terent. Adelph 4 2,

Vbi poteris vos. D. rectè ſanè. Vbi Donatus. Rectè ſanè, hic ironia eſt, non approbatio.

Saneſco, Vide SANVS.

SANGA [illegible] Plinio lib 4 cap 20. fluuius Cantabrorum in Hiſpania citeriori. Eſt etiam ſerui nomen. Terent. in Eunucho.

SANGARIUM, fluuius eſt Lycaoniæ apud Plinium libro 5. cap. vltimo. Oritur in Phrygia. Idem author lib 6. cap. 1.

SANGARIVS, amnis Phrygię, ſecus quem erant antiqua Phrygum domicilia, vt Midæ, & prius Gordij Strabo lib 12.

SANGARIS, pen. corr. [illegible] fluuius Gallogræciæ, qui per Phrygiam defluens, tandem in Propontidẽ influit, vt ſcribit Seruius. Alio nomine dicitur Coralius, vt teſtatur Plin. lib. 6. cap. 1. ſub finem. Vulgò Zagari.

Sangarius puer, Ganymedes. Stat. 3 Sylu. 4 9.

Sangenon, gemma ex Opalorum genere. Plinius lib 37. cap. 6 Sunt & qui priuatum genus eius faciunt, Sangenónque ab Indis vocari dicunt. Traduntur verò naſci & in Ægypto & in Arabia, & viliſſimi in Ponto. Item in Galatia ac Tharſo & Cypro.

Sanguis, maſculin gener. [illegible] quod & ſanguen. neut. gen. dixerunt ve. [illegible] es, vnde ſanguinis facit in genitiuo, pen. corr. Humor eſt in venis contentus.

Celſus libro. 5 cap. 26. De ſanguine & ſanie, &c. Malus eſt ſanguis nimium aut tenuis, aut craſſus colore vel liuidus, vel niger: aut pituita miſtus & varius. Optimus, calidus, rubens, modicè craſſus, non glutinoſus. Itaque protinus eius vulneris expeditior magis curatio eſt, ex quo ſanguis bonus fluxit.

Sanguen, Chariſius lib 1, Sanguis maſculino genere dicitur, & facit hunc ſanguinem. Sed Cato de habitu ait, ſanguen demittatur. & Lucret. lib 1,

Viſceribus ciſceus gigni, ſanguénque creari.

Amor ſanguinis aſper. Silius lib. 1.

Dulcedine ſanguinis aſper lupus. Ouid. 11. Metam.

Detractio ſanguinis, & Sanguinis miſſio Celſo lib. 2 cap. 8. Quintil. lib. 2. cap. 10

Fluxio ſanguinis Plin. lib 23 cap. 1 & lib. 20. cap. 27.

Habitus ſanguinis. Celſus lib. 2. cap. 10. Incidenda ad medium vena eſt: ex qua cùm ſanguis erumpit, colorem eius habitúmque oportet attendere.

Profluuium ſanguinis, Vide PROFLVO.

Tenuitas ſanguinis Plin. lib. 11. cap 39.

¶Sanguis ærarij, per tranſlationem, pro Subſtantia quæ in ærario continetur. Cicero 5. in Verr. Quæ quum de Populo Romano victu, de vectigalium neruis, de ſanguine detraxiſſet ærarij, Tertiæ mimæ condonauit.

Plenus ſanguinis homo, Sanguinis effuſionem appetens, ſanguine coinquinatus Plaut. Bacchid 2.

Altilis ſanguis, Vide ALO.

¶Ater ſanguis, Vide ATER adiectiuum.

Captiuus ſanguis, Vide Captiuus in CAPIO.

Conglobatus ſanguis, Vide CONGLOBO.

Corruptus ſanguis Claud. 2. in Eutropium.

Craſſus ſanguis, Vide CRASSVS.

Fluens ſanguis per nares. Plin. lib 26. cap. 13.

Generoſus ſanguis. Ouid 13 Metam.

Integer ſanguis, Vide INTEGER.

Iuuenilis ſanguis Ouid. 7 Metam.

Largus ſanguis. Claudian 8. Paneg.

Niger ſanguis Ouid 11 Metam.

Pinguis, pinguior, pinguiſſimus ſanguis. Plinius libro vndecimo capite trigeſimooctauo.

Rapidus ſanguis Claud. 6. Paneg.

Rutilus ſanguis. Lucan. lib. 1.

Salſus ſanguis. Ennius in Creſphonte, apud Macrobium libro 6. Saturn. cap 2,

Neque miſeræ lauère lachrymæ ſalſum ſanguinem.

Tenuis ſanguis. Plin. lib. 11. cap. 38.

Tetri ſanguinis productum. Lucret. lib. 6.

Venalis ſanguis. Valer. 6. Argon.

Vitioſus

Vitioſus ſanguis, & verus, opponantur. Cicero de Clar. Orato. Metuéńſque ne vitioſum colligeres, verum ſanguinem dependebat.

Vitioſus ſanguis. Celſus lib. 2. cap. 10. Nam ſi is ceſſus & niger eſt, vitioſus eſt (ſub. ſanguis) ideóque vtiliter effunditur.

¶ Rigens ſanguis aſtringit ſicca vulnera. Lucan. lib. 4.

Profuſionem ſanguinis auertere aliquò. Celſus lib. 1. cap. 11.

Auertitur interdum ſanguis, vbi alia parte prorumpens, alia amittitur. Celſus lib. 2. cap. 10.

Augere ſanguinem Plin. lib. 20. cap. 7.

Sanguinem coagulant, & ideo reiicientibus ſanguinem proſunt. Plin. lib. 24. cap. 11. De gummium generibus.

Taurorum ſanguis celerrimè coit, atque dureſcit, ideò peſtifer potu maximè. Aprorum & ceruorum, caprarúmque & bubulorum omnium non ſpiſſatur. Plin. lib. 11. cap. 38.

Cohibere ſanguinem vulnerum. Plin. lib. 25. cap. vltimo.

Cõcreſcere ſanguinẽ non patitur thymum è melle. Plin. li. 21. c. 21.

Concretum ſanguinẽ ventris, aut veſicæ abſumit heliochryſum. Plin. lib. 21. cap. 25.

Pingui ſanguine concreti crines. Valer. 3. Argon.

Concutitur ſanguis. Lucret. lib. 3.

Sanguis bene conquieuit. Celſ. lib. 4. cap. 4. ad finem.

Sanguinem denſari prohibet Balſaminum. Plinius libro viceſimotertio capite quarto.

Detrahere ſanguinem. Celſ. lib. 2. cap. 10.

Detractus ſanguis venis. Lucret. lib. 3.

Sãguis per venas in omne corpus diffunditur. Cic. 2. de Nat. deor.

Conglobatum ſanguinem diſcutit acetum. Plin. lib. 23. cap. 1.

Pœnas dare ſanguine. Virg. 2. Æneid.

Dandus inuidiæ eſt ſanguis, nihil ne ego quidẽ moror quominus Decemuiratum abeam. Liuius.

Alternum dare ſanguinem, dicuntur qui ſe inuicem vulnerant. Seneca Thyeſte, 4.

Quis vos exigat furor,
Alternum dare ſanguinem,
Et ſceptrum ſcelere aggredi?

Duratus ſanguis, hoc eſt concreſcit. Quintil. Decla. 2.

Sanguis per aluum editus. Celſus lib. 2. cap. 7.

Effunditur ſanguis. Celſ. lib. 2. cap. 10.

Egeſtus ſanguis per immenſos ſictus. Ouid. 10. Metam.

Emicat ſanguis. Lucret. lib. 4.

Emittere ſanguinem Celſ. lib. 2. cap. 10.

Erumpit ſanguis. Celſ. lib. 2. cap. 10.

Grauiter erumpit ſanguis. Celſ. lib. 4. cap. 4. De tuſſi.

Spumantem ſanguinem excreare. Celſ. lib. 2. cap. 7.

Exit ſanguis ex gingiuis, ex ore. Celſ. lib. 4. cap. 4. De tuſſi.

Oculos ſuffuſos exonerare ſanguine. Plin. lib. 8. cap. 5.

Ne iudicio iniquo exorbeatur ſanguis tuus. Cic. 1. de Oratore.

Flumen ſanguinis capitans de pectore. Lucret. lib. 2.

Expuere ſanguinem. Celſus libro 4. cap. 4. De tuſſi. Plinio libro 26. cap. 7.

Inutilem ſanguinem extrahunt raphani. Plin. lib. 20. cap. 4.

Sanguinem denſatum extrahit Abiga pota. Plin. lib. 24. cap. 6.

Sanguinem extundit frequens tuſſis. Celſus libro 4. capite 4. De tuſſi.

Facere ſanguinem. Liu. 1. ab Vrbe.

Fertur ſanguis ex pectore, aut ex latere, aut ex iecinore. Celſ. lib. 4. cap. 4. de tuſſi.

Ferueſcit ſanguis. Perſ. Saty. 3.

Fluere mihi ſolet ſanguis. Celſ. lib. 4. cap. 4. De tuſſi.

Fluit mihi ſanguis ex naribus. Celſ. lib. 2. cap. 7.

Fundere ſanguinem. Celſ. lib. 2. cap. 10.

Fuſo per venas ſanguine extinguitur. Tacitus libro 20. De cæde Calphurnij Galeriani.

Fundere ſanguinem de rege, Hoc eſt ob regem. Curtius lib. 10.

Gelidus ſanguis hebet tardante ſenecta. Virg. 5. Æneid.

Incitatur ſanguis ex ea parte. Scribonius Largus.

Incitatur ſanguinis eruptio. Scribonius Largus.

Inficere æquor ſanguine Horat. 3. Carm. ode 6.

Inficere riuos rubro ſanguine. Horat. 3. Carm. ode 13.

Luere quippiam ſanguine, Vide LVO.

Madens veſtis ſanguine, Vide MADEO.

Multo ſanguine manat cicatrix. Senec. Troade 3.

Minuere ſanguinem. Plin. lib. 32. cap. 9.

Lethifero ſanguine miſcetur orbis. Ouid. 1. Faſt.

Mittere ſanguinem in brachiis. Celſus lib. 2. cap. 10. Mitti verò is debet, ſi totius corporis cauſa fit, ex brachio: ſi partis alicuius, ex ea ipſa parte, aut certè quamproxima: quia non vbique mitti poteſt, ſed in temporibus, in brachiis, iuxta talos.

Ex brachio ſanguinem mittere. Id eſt, venam ſecare in brachio. Celſus lib. 2. cap. 10.

Mittere ſanguinem. Vide MITTO.

Miſſus ſanguis è corpore. Lucret. lib. 2.

Mittere ſanguinem dicuntur oratores, quum aduerſariorum argumenta ita ſoluunt, vt cauſa ipſa ſtare non poſſit. Vide Quintilianus libro 8. cap. 6. Illa agendis cauſis iam detrita, Pedem conferre, & Iugulum petere, & Sanguinem mittere, inde ſunt: nec tamen offendunt.

Frigidus obſtiterit circum præcordia ſanguis Virg. 2. Georg.

Occupare ſanguinem. Celſ. lib. 8. cap. 4. Inter quæ ſi ſanguis fertur, ſpongia ſubinde in aceto tincta cohibendus eſt, occupandúſque obiectis linamentis, & caput altius excitandum.

Vitia ſanguinis occurrit quinquefolij ſuccus. Plin. lib. 26. cap. 7.

Pellere ſanguinem per vrinam. Plin. lib. 35. cap. 15.

Pota ſanguinem per nares pellit copioſum. Plin. lib. 17. cap. 8. De crocodilo.

Perfuſus ſanguine. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Calido ſanguine perſolues pœnas mihi Virg. 9. Æn.

Pœnas cum ſanguine poſcere. Virg. 2. Æn.

Procedit ſanguis ex ore. Celſ. lib. 4. cap. 4. De tuſſi.

Profluit ſanguis Celſ. lib. 4. cap. 4. De tuſſi.

Prorumpit ex naribus ſanguis Celſ. lib. 4. cap. 4. De tuſſi.

Redditus ſanguis per os. Plin. lib. 26. cap. 13.

Reddere ſanguinem per vrinam, vel aluum Scribonius Largus.

Sanguinem in metu refugere, certum eſt: multiſque non transfluere transfoſſis. Plin. lib. 11. cap. 38.

Sanguinem reiicientibus datur ſuccus porri. Plin. lib. 20. cap. 6.

Sanguinem reiicientibus occurrit quinquefolij ſuccus. Plinius libro 2. cap. 7.

Sanguis reliquit corpus. Ouid. 3. Metam.

Sæpè fœminæ quibus ſanguis per menſtrua non reſpondet, hunc exſpuunt. Celſ. lib. 4. cap. 4. De tuſſi.

Sanguinis curſus reuocetur. Celſus lib. 5. cap. 26. De curatione aduerſus profuſionem ſanguinis in vulneribus.

Salieus vena ſanguine. Virg. 3. Geor.

Ferrum ſatiare ſanguine. Ouid. 5. Faſt.

Siſtere ſanguinem. Plin. lib. 25. cap. 8.

Sanguinem ex vulnere ſiſtit glycyrrhiza commanducata. Plinius lib. 22. cap. 9.

Sanguinem ſiſtit interiorem ruta pota, narium indita. Plinius lib. 20. cap. 13.

Æquè maribus ac fœminis ſiſtit ſanguinem menta. Plinius lib. 20. cap. 14.

Sanguinem vulnerum ſiſtunt folia vitium. Plin. in procemio libri 23. 5. Sic. lib. 32. cap. vltimo.

Sitire ſanguinem. Senec. Troade 10.

Scelerato ex ſanguine ſumit pœnam Virg. 12. Æneid.

Trahere ſanguinem. Celſ. lib. 2. cap. 10. Plin. lib. 18. cap. 19.

Venit ſanguis Celſ. lib. 2. cap. 10.

In corpus vocatus ſanguis. Ouid. 1. Metam.

Globos ſanguinis vomens. Ouid. 12. Metam.

Vomere ſanguinem. Celſ. lib. 2. cap. 6.

Riuos ſanguinis vomens Virg. 11. Æneid.

¶ Sanguis, pro Vigore & vi. Cic. ad Attic. lib. 4. 85. Amiſimus, mi Pomponi, omnem ſuccum & ſanguinem, ſed etiam colorem & ſpeciẽ priſtinã ciuitatis: nulla eſt Reſp. quæ delectet, in qua acquieſcam.

¶ Sanguis orationis incorruptus. Cic. in Bruto. Succus ille, & ſanguis incorruptus vſque ad hanc ætatem oratorum fuit, in qua naturalis ineſſet, non fucatus nitor. Sãguis, id eſt oratio fortis, robuſta, vires, lacertos, & neruos habens. Sic enim ſolet à Cicerone per translationem dici, vt viri fortes & robuſti dicuntur, qui plurimum ſanguinis habent. Vnde Plautus in Bacchidibus Act. 1. ſcen. 2.

Nihil moror diſcipulos mihi eſſe tam plenos ſanguinis.
Valens afflictat me nunc iam vacuum virium.

Incorruptus, hoc eſt purus, ſanus, integer, non vitioſus. Hinc eodem in dialogo dixit, ſalubritatem Atticæ dictionis, quaſi ſanitatem, & ſanum genus dicendi in Callidia: in libello verò de Optimo gen. orat. incorruptam ſanitatem, & bonam valetudinem. Semper enim Athenienſium, vt in Oratore ſcribitur, ita prudens ſyncerúmque iudicium fuit, vt nihil poſſent, niſi incorruptum & elegans, audire.

¶ Sanguis. Progenies. Virg. 1. Æneidos,
- Troiano à ſanguine duci audierat.

Author ſanguinis. Virg. 7. Æneid.

Degener ſanguinis Stat. 9. Thebaid.

Claro ſanguine genitus Senec. Octauia, 4.

Obſcuri ſanguinis deformes ortus. Stat. 5. Sylu. 3.

Alto à ſanguine genus. Virg. 4. Æn.

Hortamur fari quo ſanguine cretus. Virg. 2. Æneid.

Sanguis regius. Horat. 3. Carm. ode 17.

Aureus ſanguis, proles aurea ſub Saturno. Stat. 3. Theb.

¶ Paternus & maternus ſanguis. Cic. pro Roſc. Amer. Magnã vim, magnam neceſſitatem, magnam poſſidet religionẽ paternus, maternúſque ſanguis.

Cognatio ſanguinis Trãſalpini. Cic. Poſt red. in Senatu, Is non me, quanquam equidem non cognorat eum propter Piſonũ affinitatem, quàm longè hinc ab hoc genere cognatio materna Tranſalpini ſanguinis abſtuliſſet.

Chari ſanguinis vincula, Conſanguinitas. Propert. lib. 1. eleg. 14.

Gradu ſanguinis propior. Ouid. epiſt. 3.

Nomina ſanguinis, Nomina affinitatis vel conſanguinitatis: vt pater, frater, ſoror, &c. Ouid. 9. Meta. de Byblide quæ fratrem amabat,
Iam dominum appellat, iam nomina ſanguinis odit,
Byblida iam mauult, quàm ſe vocet ille ſororem.

Cognatus ſanguis. Virg. 12. Æneid.

Conſors ſanguis. Ouid. 8. Metamorphoſeos,
- calidúmque prioris
Cæde recalfecit conſorti ſanguine telum. Id eſt, occidit etiam fratrem eius.

Attingere aliquem ſanguine, Vide ATTINGO.

Cohærere ſanguine alicui, pro Affinem eſſe. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Coniungi ſanguine alicui, Idem Cic. 2. de Iuuent.

Sanguineus, Adiect. {αἱματηρός} Ad corpus aliquando refertur, & Plenum ſanguine ſignificat. Aliquando ad animum, pro crudeli, cruentóque. Apuleius, Immani ab ſanguinea voce perterruit.

Oculorum acies ſanguinea, Vide ACIES.

Bellum ſanguineum. Stat. 5. Thebaid.

Cædes ſanguinea. Ouid. 13. Metam.

Caput ſanguineum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9.

Color ſanguineus. Plin. lib. 24. cap. 3.

Guttæ ſanguineæ. Ouid. 2. Metam.

Imber ſanguineus. Cic. 2. de Diuinat.

Mora ſanguinea. Virg. 6. eclog.

Pulmo ſanguineus. Plin. lib. 11. cap. 37.

Riuæ ſanguineæ Horat.1.Carm.ode 17.

Virga ſanguinea, cuius cortex ad ſanguinis ſimilitudinem rubet. Plin.lib.24.cap 10.

Sanguiculus,ſanguiculi.penultima correpta {[illegible]} Sanguis hœdi ſiue ſuis in cibum formatus. Plinius libro 28. cap. 14. Vtuntur ad vtrunque vitium & ex agnulo hœdi in hoc vſu vtitur,magnitudine fabæ poto:& ſanguine eiuſdem in cibum formato,quem ſanguiculum vocant.

Sanguinolentus,Adiectiuum, à genitiuo ſanguinis. {[illegible]} Plenus ſanguinis,& ſanguine conſperſus.Varro de vita pop Rom.Magiſtratus grauatim ſeditionibus ſanguinolentis vrbem perturbauere. Author ad Heren.lib 4.Sanguinolenta palma.

¶Color ſanguinolentus.Ouid 2 Amor.eleg 12.

Litera ſanguinolenta,Quæ caſtio ſit alicui.Ouid.in Ibin.

Pectora ſanguinolenta.Ouid epiſt.3.

Sanguinolentos appellant Iuriſconſulti & Principes, infantes recenter editos , quique vix dum ſordes materni vteri amiſerunt cùm aut venduntur aut exponuntur. Conſtantinus. Si quis propter nimiam paupertatem,egeſtatémque victus cauſa filium, filiámve ſanguinolentos vendiderit.l.13.C.de patribus. qui fil. diſtraxer. lib.4.C. tit 43.non enim ibi ſanguinolentus legendum eſt : ſed ſanguinolentus Author mihi eſt ea Rubrica,quæ 8 lib.C.tit.52.inſcribitur,De infantibus expoſitis liberis & ſeruis , & de iis qui ſanguinolentos nutriendos acceperunt.

Sanguilentus , aliud Adiectiuum à genitiuo ſanguis. Idem Scribon. Largus , Etiamſi ſanguilentam vrinam faciant. Idem,Oculi ſanguilenti conſpiciuntur.Sempérque ita vſurpat hic autor.

Sanguinarius, Aliud adiectiuum {[illegible]} Sæuus,crudelis. Cic.Itaque grauem illam ac ſanguinariam vocem audiuimus. Sic ſanguinarius homo,Qui gaudet humano ſanguine.

Iuuentus ſanguinaria.Cic.Attic.lib 2.22.

Nanitus ſæuus,ſanguinarius.Plin lib 19.cap.4.

Sententia ſanguinaria. Plin.epiſt.87 De huius nequitia,ſanguinariiſque ſententiis in commune omnes ſuper cœnam loquebantur.Id eſt,iis quos morti adiudicauerat.

Herba ſanguinaria dicta eſt, cuius ſuccus infuſus naribus,ſupprimit ſanguinem Colum.lib 7.cap 5. Eſt etiam grauis pernicies herbæ ſanguinariæ,quam ſi paſta eſt ouis, toto ventre diſtenditur , contrahitúrque,& ſpumam quandam tenuem tetri odoris expuit.

Sanguinalis,& hoc ſanguinale, penult. produ. {[illegible]} vt Sanguinalis herba,eadem quæ Sanguinaria. Columel.lib. 6 cap.12.Celſus lib. 2.cap.12. Herba ſanguinalis quam Græci [illegible] vocant, inde nomen habet,quod ſanguinis fluxum, vndecunque feratur,ſiſtat.

Sanguino, ſanguinas, penultima correpta {[illegible]} ſanguinare , Sanguine manare. Quintilianus in Declamatione 10 , Tum repetitus ſanguinantes planctibus iam conualeſcentes lacertos. Ibidem , non procul à fine , Quando non liuidum pectus & ſanguinantes vidit lacertos?

Eloquentia lucroſa & ſanguinans. Tacit. in Dialogo de Oratoribus. Plin.lib 30.cap.9,Si pedes ſanguinent.

Sanguiſuga , ſanguiſugæ , penultima producta {[illegible]} Vermis in aqua degens,qui & hirudo dicitur. Plinius libro 32. cap.7. Idem præſtare ſanguiſugarum cinis ex aceto illitus putatur. Idem libro 8. capite 10 3.

SANGVS deus Sabinorum a quo & Sangi dicti ſunt. Sangi ſacellum vrbis regione ſeptima ſtatuit P.Victor. Cælius lib 2.cap.3.

Sanicula,herba,quàm nos *Ouelle* ou *aigrette* appellamus,à Matthiolo deſcribitur in Dioſcoridis lib 4.cap 9.

Sanies,ſaniei,fœmin genet.{[illegible]} Celſus libro 5.Sanguis omnibus notus eſt Sanies eſt tenuior hoc, variè craſſa, & glutinoſa,& colorata Pus craſſiſſimum albidiſſimúmque, glutinoſius & ſanguine & ſanie.Et eſt autem ſanguis ex vulnere recenti,aut iam ſaneſcente : ſanies eſt inter vtrunque tempus. Pus ex vlcere iam ad ſanitatem ſpectante Virg 8.Æneidos,

-& ſanie taboque fluentes. Cic. in Piſonem. Saxa ſpargens tabo,ſanie,ſanguine atro.

Iocinoris recentis inaſſati ſanies.Vide INASSATVS.

Putris ſanies.Stat 12.Thebaid.

Sanguis eiectat ſaniem per ora.Lucan.lib.3.

Emittere ſaniem coniecto ferro.Ouid.7.Metam.

Eructare ſaniem.Virg 3.Æneid.

Tabificam exſpirant ſaniem.Silius lib.6.

Serpentium ſanies Senec.Medea,9.

Vomunt ſaniem ſerpentes Ouid.4 Metam.

¶Sanies,pro Infectura.Plin.lib.9.cap 38.Ruríuſque mergitur carminata,donec omnem ebibat ſaniem.

¶Oliuæ ſanies amara,pro Fæce Plin lib.15.cap 3.

Sanioſus. penultima producta, Adiectiuum {[illegible]} Sanie & impuro ſanguine conſperſus Plinius libro 7.cap.15. Ergo quam grauidis fluxit, morbidi,aut non vitales partus eduntur,aut ſanioſi,vt author eſt Nigidius.

Sanitas,ſanitatis, Vide SANVS

Sanna,ſannæ {[illegible]} Solutus deriſus dicitur,à narium ſonitu. Iuuenalis Satira 6,

I nunc,& dubita quæ ſorbeat aëra ſanna Tullia.

Poſtica ſanna Perſ.Sat.1.

Rugoſa ſanna cadat naſo. Perſ.Satyr. 5. Id eſt, ſubſannatio quæ fit cum criſpatione & corrugatione naſi, remittatur.

¶Sannas apud Craſinum,Fatuum indicat, Vnde & Sanna verbum Latinis frequens, deflueit,etiam ſi à narium ſonitu Grammatici opinentur ductum.Cæl.Rhodig.

SANNALES, Populi ſunt immani auricularum patulatum prolixitate totum corpus tegentes, de quibus, vt ſuſpicor, prodigioſa illa fabula ficta eſt , quia toto corpore pelliti & brachati erant , vt cùm hinc inde penderent pellium prægrandes alæ, aures viderentur. Pomponius Mela Et Sannalos,quibus magnæ aures, & ad ambiendum corpus omne patulæ,nudis alioqui pro veſte ſunt. Vulgò *Sannalos* legitur,ſed ex veteri libro ſic Turnebus reſtituit.

SANNAVS,Lacus de quo Plin lib.2 cap.103.Lacus Sannaus in Aſia circumnaſcente Abſynthio inficitur.

Sannio , ſannionis {[illegible]} Qui ſoluta riſu, & contortis corporis certis partibus immoderatam quandam alios deridendi formam effingit , & aliorum mores inepto quodam geſtu per contemptum exprimit , vt ſtultus propemodum videatur , ac ridiculus. Cicero libro 2.de Oratore 139. Quid enim poteſt eſſe tam ridiculum , quàm ſannio eſt ? ſed ore,vultu, imitandis motibus,voce,denique corpore ridetur ipſo.Idem ad Papyrium,lib.9.16.16. Salis enim ſatis eſt , ſanniorum parum.

Sanniones,dicuntur à ſannis , qui ſunt in dictis fatui, & in motibus,& in ſcænis,quos [illegible] vocant Græci,inquit Nonius.

SANNYRION , cognomine Canabus,poëta quidam fuit,quem commemorat Cæl.Rhodig.lib.8.lect.antiq.cap.vltimo.

Sano,ſanas.Sanor.ſanaris,Vide SANVS.

Sanqualis.huius ſanqualis, pen.cor.fœm.gen.auis.Plin.lib 10 cap 7. Sanqualem autem atque immuſſulum , augures Romani in magna quæſtione habent. Immuſſulum aliqui vulturis pullum arbitrantur eſſe,& ſanqualē oſſifragæ. Maſſurius ſanqualē oſſifragam dicit eſſe, Immuſſulum autem pullum aquilæ prius quàm albicet cauda.

Sanqualis porta appellatur proxima ædibus Anci,aliàs ædi Sangi, Feſtus.

Sanſucus,ſanſuci.penult.produ.fœmin. gen. {[illegible]} Herba , amaracus aliàs dicitur,& ſampſucus,& ſamſucus. Plin.lib.13 cap 1.Optimum hoc in Cypro & Mytilenis,vbi plurima ſamſucus, Vide SAMPSVCVS.

Sanſucinus,ſiue ſampſucinus,pen.corr.Adiectiuum {[illegible]} Quod factum eſt ex ſanſuco: vt Sanſucinum oleum Plin.lib.13 cap.1.

Santalum,penult.cor {[illegible]} (quod vulgus noſtrum ſandalum vocat) Græcis recentioribus , inquit Ruellius , lignum eſt quod India mittit.Huius tria genera apud pharmacopolas, candidum, rubrum, luteum: quibus ſimul commiſtis,fit compoſitio vulgaris quæ triaſandali appellatur,vel trium ſandalorum,ad roborandum ventriculum, & cardiacos affectus. Quinetiam nullæ non ferè medicorum potiones hodie his ſantalis imbuuntur , vt gratiam à lumentibus ineant, & aliquid iucundi ſaporis habeant.Ex Ruellij commentariis.

Santerna,ſanternæ {[illegible]} Plin.lib.33.cap.5.Chryſocollam & aurifices ſibi vendicant agglutinando auro, & inde omnea appellatam ſimiliter veteres dicunt. Temperatur autem ea Cypria ærugine , & pueri impubis vrina,addito nitro. Teritur Cyprio ære in Cypriis mortariis: ſanternam vocant noſtri, Idem lib.34.cap 12.

SANTONES,& Santoni,ſiue Xantones,pen.cor & Xantonici {[illegible]} populi Galliæ , non longè à Toloſatium finibus , quæ ciuitas eſt in prouincia,vt Cæſar comment.lib 1 ſcribit.Lucan lib.1,

-gaudétque amoto Santonus hoſte. Iuuen.Satyr 8.

Tempora Santonico velas:adoperta cucullo Martial.lib.14,Vulgò *Xantonge*, Alias *Santonges*,& oppidum ipſum *Xaintes*.

Oceani littora Santonici.Tibul.lib.1.eleg.7.

Santonica herba {[illegible]} quam abſynthium Santonicum vocat Plin. lib.27.cap.7.à Galliæ ciuitate nomen accepit,éſtque abſynthij genus illius quod nobis in vulgari vſu eſt Col.lib.6 ca.25.Poteſt etiam cum arida fico & eruo conteri herba ſantonica, & formata in offam,ſic in ſaluiatum demitti.

Santonum portus {[illegible]} Ptolem.lib.2.cap.7.Galliæ vrbs, Vulgò *La Rochelle*.

Santonum promontorium in Gallia , Ptolem. lib. 2. cap.7. Vulgò *Blaye ou mont ieuge*.

Sanus,Adiect.{[illegible]} Integer & incorruptus , bene habens. Cicero pro Seſtio Non ea eſt medicina, quum ſanæ parti corporis ſcapellum adhibetur. Idem pro Seſtio, Qui integri ſunt, & ſani.

Medicamento ſanum fieri.Cic.3.Offic.Si quis medicamentum cuipiam dederit ad aquam intercutem, pepigerítque ſi eo medicamento ſanus factus eſſet,&c.

Sanum facere aliquem. Cic.2.Philip.Quaſi medicus ille te ſanum feciſſet.

Fieri ſanum ex morbo.Cato cap 157.

Nec quiſquam ex illo vulnere ſanus abit.Proper.lib.2.eleg.13.

¶Sanus,ad animum tranſlatum.Terent.Eunuch 3 5.

Quid mihi quæram ſanus ſim:ánne inſaniam? Idem Heaut.4 3.

Satin ſanus eſt,aut ſobrius? Sic Cic.2.de Diuin.Sanus homo.

Pro ſano aliquid facere.Cæſar.bel.Gal.

Homo ſanus cui opponitur Furioſus.Cic.4.Acad.

Malè ſanus,id eſt Inſaniens Cic.Attic.lib.9.188.

Mentis ſanus.Plaut.Trinum 2.

Mens benè ſana.Horat.1.ſerm.Saty 9.

Homo ſanæ mentis. Cic. 2.de Natu.deor.Eſſe igitur deos ita perſpicuum eſt vt id qui neget,vix eum ſanæ mentis exiſtimem.

Mentis ſanæ vix compos.Ouid 8.Metam.

Mente ſana ſcribere.Cic.Attic.lib.9.175.Miſi etiam Cæſaris ad eos ſana mente ſcriptas literas,quomodo in tanta inſania?

Sana ac ſalua Reſpub. Cic.Cornificio,lib.12.23. Nullam partem & ætatem ſanæ ac ſaluæ Reip guſtare potuiſti.

Sanum genus dicendi Cic.in Brut.id eſt incorruptum.

Sanior.Horat.Serm.ſaty 3,

-qui ſanior,ac ſi

Idem illud in rapidum flumen,iacerétne cloacam.

Saniores oratores.Cic.de Clar.Orat.

Sanè Aduerb.{[illegible]}

Sanius,Aduerbium comparandi.Horat.2.Carm.ode 7.

-non ego ſanius,

Bacchabor Edonis. Id eſt, libet mihi Edonos illos Thraciæ populos bibaciſſimos intemperanter bibendo imitari.

Saniter,Aduerbium priſcum autore Nonio,Afran.Megalenſibus,

Adeſte

Adeſto, aſſentio te non amare me, at adorare ſanitet.

SANITAS Dea, cuius teſſara, ſeu ſymbolum ab Alexandro illo magno tribunis datum legitur, vt eorum veſtibus inſueretur. Lilius Syntag. 1. Hiſtoriæ Deorum.

Sanitas pen. cor. ſanitatis {[illegible]} Quintil. li. 5. cap. 10. Si robus corporibus bonum eſt minus ſanitas.

Petere ſanitatem ægri. Quintil. lib. 2. cap. 17.

¶ Sanitas, Pro bono ſtatu mentis, & animo quieto ac tranquillo. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 10. Quibus tamen ad ſanitatem redeunti ante Cal. Septemb. poteſtas facta eſt.

Animi ſanitas. Cicero 3. Tuſculan. Ita fit vt ſapientia, ſanitas ſit animi, inſipientia autem quaſi inſanitas quædam, quæ eſt inſania eadémque dementia.

Metri ſanitas, Vide METRVM.

Inſulſitatem & inſolentiam tanquam inſaniam quandam orationis odit, ſanitatem autem & integritatem quaſi religionem & verecundiam oratoris probat. Cicero de Clar. Orato. Vide Succus orationis, in SVCCVS.

Eloquentia omnem illam ſalubritatem Atticæ dictionis quaſi ſanitatem perdidit. Cic. de Clar. Orat.

Qui incorrupta ſanitate ſunt. Cic. de Opt. gen. Orat.

Suum quemque ſcelus de ſanitate ac mente deturbat. Cic. in Piſo.

Reddere ſanitatem veram. Celſus lib. 8. cap. 2.

Reddita ſanitas. Celſus lib. 5. cap. 20.

Alienus à ſanitate. Cic. pro Sylla, Adeóne vobis alienus à ſanitate, adeò oblitus conſtantiæ meæ, adeò immemor rerum à me geſtarum eſſe videor?

Sano, ſanas, {[illegible]} ſanare, Sanum facere. Cic. 4. Tuſculan. Citiúſque repentinus oculorum tumor ſanatur, quàm diuturna lippitudo depellitur.

Corpora vix ferro quædam ſanantur. Ouid. 2. de Remed.

Medicina ſanat dolores. Propert. lib. 2. eleg. 1.

Carmine & herbis ſanare. Ouid. 10. Metamor.

Vulnera ſanare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4.

¶ Sanare vulnera Reipublicæ per tranſlationem. Cic. 4. de Finib.

Quos quidem ego, ſi vllo modo fieri poſſet, non tam vlciſci ſtudeo, quàm ſanare, & ipſos placare Reip. Cic. 2. in Catil.

Sanare animos & mentes conſolatione. Cæſar 8. bell. Gall. Idem 2. bel. Ciuil.

Curas ſanare. Tibull. lib. 2. eleg. 3.

Leuare dolorem, minus quàm ſanare. Cic. Tirio, lib. 5. 16. Quæ leuare dolorem tuum poſſet, ſi minus ſanare potuiſſet.

Vina ſanabunt malum. Propert. lib. 3. eleg. 17.

Natiuum malum ſanare. Cic. pro Domo ſua.

Ægram & labentem Rempublicam ſanare & confirmare. Cicero pro Milone.

Remediis ſanare. Cic. 7. Verr. Auaritiæ vulnera crudelitatis remediis poſſe ſanare.

Sanor, ſanaris, ſanari, Deponens. Lucret. lib. 3.

Et quoniam mentem ſanari corpus, vt ægrum Cernimus, &c.

Sanatio, Verbale {[illegible]} Cic. 3. Tuſc. Idem 4. Eorum igitur malorum in vna virtute poſita ſanatio eſt. Ibid. Hæc eſt propria, & certa ſanatio, ſi doceat, &c.

Sanabilis, & hoc ſanabile, pen. corr. {[illegible]} Quod facilè ſanatur. Cic. 4. Tuſc. Qui autem natura dicuntur iracundi, aut miſericordes, aut inuidi, aut tale quid, ii ſunt eiuſmodi conſtituti quaſi mala valetudine animi, ſanabiles tamen.

Genus vulneris ſanabile. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.

Vulnus ſanabile Ouid. 1. de Remed. amor.

Saneſco, ſaneſcis {[illegible]} ſaneſcere, Sanum fieri. Colum. lib. 8. cap. 7. Sed vulnera facta igne, dum ſaneſcunt, defricare bubula vrina conuenit. Plin. lib. 17. cap. 23. Diu enim dolent, talia quoque vlcera, & difficilè ſaneſcunt.

SAOCONDARIVS Caſtor, qui regiam habuit ad amnem Sangarium Phrygiæ, vt authos eſt Strabo lib. 12.

SAOCE, Mons Abderitarum, apud Plinium lib. 4. cap. 12. Attollitur monte Saoce decem M. paſſ. portuoſiſſima omnium.

Sapa, ſapæ {[illegible]} A ſapiditate dicitur, & eſt vinum coctum ad tertias. De quo Plinius libro 23. cap. 2. Vino cognata res ſapa eſt, muſto decocto, donec tertia pars ſupereſit. Ex albo hoc melius. Idem libro 9. capite 56. de cochleis, Quin & ſaginam earum commentatus eſt ſapa & farre, aliiſque generibus. Varro libro 3. de Reruſtica, cap. 14.

Sapa quod nunc mellaceum dicimus, muſtum ad mediam partem decoctum. Varro de vita popu. Roma. lib. 1. Sapam appellabant, quod de muſto ad mediam partem decoxerant, Nonius.

Purpurea ſapa. Ouid. 4. Faſt.

SAPÆI, populi ſunt in Thracia. Plinius lib. 4. cap. 11. Inter Eleros, Dioberſos, Carbyleſos, inde Bryſas, Sapæos.

Saperda, ſaperdæ {[illegible]} Quaſi ſapiens & elegans. Varro Modio, Omnes videmur nobis eſſe belli, ſaperdæ, feſtiui, quum ſimus canopi. Nonius.

Saperda eſt Ponticum (inquit Cælius Rhodiginus libro 13. capite 26.) obſonium. Perſius, Saperdam aduehe Ponto. Athenæus Saperdam appellat Coracinum. Photion Saperdam pro Apua incrementa arundini inſerta vſurpat. Item pro ſuccidia & larido.

SAPERDIONE, altera Phryne. Cælius Rhodiginus lib. 14. cap. 15. Scribit Apollodorus Phrynas fuiſſe duas: quarum alteram Clauſigelota cognominarunt, Sarpedion alteram.

SAPHAR, vrbs regia Arabum apud Plinium libro 6. cap. 23.

Sapidus, Sapiens, Sapientia, Vide SAPIO.

Sapinos, gemma ex genere Iaſpidum. Plin. lib. 37. cap. 9. Dilutior eo eodem ſapinos vocatur.

Sapinus, ſapini, penult. prod. fœmin. gen. {[illegible]} Plinius lib. 16. cap. 39. Abietis quæ pars à terra fuit, enodis eſt: hæc qua diximus ratione fluitaria decorticatur, atque ita ſapinus vocatur: ſuperior pars nodoſa duriórque, fuſterna. Et in ipſis autem arboribus robuſtiores Aquilonia partes. Et in totum deteriores ex humidis opacíſque: ſpiſſiores ex apricis & diuturnæ. Ideò Romæ infernas abies ſupernati præfertur.

Sapineus, Adiect. {[illegible]} Col. lib. 12. cap. 5. Alij nucibus ſapineis ardentibus idem efficiunt.

Sapio, ſapis, ſapiui, vel ſapij, ſapitum, penultima producta, vel ſapui, ſapitum, penult. correp. {[illegible]} ſapere, Propriè pertinet ad ſenſum guſtus: dicitúrque res ipſa ſapere, quæ aliquem habet ſaporem. Iuuenalis Satyra 11.

Qui meminit calidæ ſapiat quid vulua popinæ.

Inconditiſſimè ſapit. Col. lib. 7. cap. 8.

Mare ſapit. Plin. lib. 14. cap. 7.

Palatus ſapit. Cic. 2. de Fin. Nec enim ſequitur vt cui cor ſapiat, ei non ſapiat palatus. Hoc eſt, de ſaporibus rectè iudicet.

¶ Sapio, interdum refertur ad odorem: vt apud Plinium, cùm dicuntur iucundiora vnguenta eſſe quæ terram ſapiunt, quàm quæ crocum. Plaut. Pſeudolo.

Sed iſtic ſeruus ex Cariſto hic qui aduenit

Quid ſapit? CH. hircum ab alis. Edus habent, vſque à cunabulis, nullo aut inepto ſenſu. Turnebus.

¶ Sapere {[illegible]} ad animum transfertur, pro Sapientem eſſe, ſeu rectam ſententiam vel opinionem habere. Terentius Adelph. 3. 3.

Iſtuc eſt ſapere, non quod ante pedes modò eſt

Videre, ſed etiam illa quæ futura ſunt

Proſpicere. Ibidem 5. 3.

-video eos ſapere, intelligere, in loco

Vereri, inter ſe amare. Cic. ad Terent. lib. 14. 1. Nam quid ego de Cicerone dicam? qui quum primùm ſapere cœpit, acerbiſſimos dolores miſeriáſque percepit. Martial. lib. 9.

Nubere vis Priſco, non miror Paula, ſapiſti.

Nemo mortalium omnibus horis ſapit. Plin. lib. 7. cap. 40.

Sapit pectus illi. Plaut. Trucul. 15.

Rem ſuam ſapit. Plaut. Pſeud. 7.

Deſiſte, rectè ego meam rem ſapio. Hoc eſt, ſcio quid mihi agendum ſit.

Sapere ſibi ſemitam. Cicero 1. de Diuin.

Qui ſibi ſemitam non ſapiunt, alteri monſtrant viam. Ex poëta.

Sapiunt malè miſeri. Plaut. Merc. 18.

Sapere pleno pectore. Plaut. Epid. 5.

Sapiis plus, vel ſatis. Plaut. Epid. 5. Idem Trinum 10.

Sapere recta Cic. ad Attic. 14. 303. Nam iſta quidem Cæſaris libertorum coniuratio facilè opprimeretur, ſi recta ſaperet Antonius.

Sapere ad. Plaut. Perſa. 4.

Sapis multum ad genium. Hoc eſt, Noſti probè curare cuticulam & indulgere genio.

Sapere in. Plaut. Truc. 19.

Bruta & lutea eſt meretrix, niſi quæ ſapit in vino ad rem ſuam.

Intelligere & ſapere. Cic. 2. Offic. Quem qui audiunt, intelligere etiam & ſapere plus quàm cæteros arbitrantur.

Aliquid ſapere. Cic. Curio, lib. 7. 29. Quanquam quis, qui aliquid ſapiat, nunc eſſe beatus poteſt?

Nihil ſapere. Cic. 2. de Diuin. Idem in Verr. Hic planè nihil ſapit.

Per ſe ſapere. Horat. in Arte.

¶ Sapiui, pro ſapui antiquis. Nonius Virgine prægnante, Quando ego plus ſapiui, qui fullonem compreſſi quinquatribus. Vide Nonium.

Sapiens, ſapientis {[illegible]} Qui ſapit Cicero 1. Offic. Vt enim quiſque maximè perſpicit quid in quaque veriſſimum ſit, quíque & acutiſſimè, & celerrimè poteſt videre & explicare rationem, is prudentiſſimus & ſapientiſſimus ritè haberi ſolet. Idem pro Cluentio. Sapientiſſimum eſſe dicunt eum, cui quod opus ſit, ipſi veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius bene inuentis obtemperet.

Miſera mors ſapienti non poteſt accidere. Cic. 4. in Catil.

Sapiens ad. Cic. 10. Philip. Quis aut ſapientior ad coniecturam rerum futurarum?

Ad normam alicuius ſapiens, Vide NORMA.

Facere ſapientem Quint. lib. 1. cap. 10.

Formare ſapientem Quint. lib. 1. cap. 10.

Iudicatus ſapiens, Vide IVDICO.

¶ Ætas fera & ſapientior. Ouid. 1. de Arte.

Conſilium ſapiens Ouid. 13. Metam.

Excuſatio ſapiens. Cic. Attic. lib. 6. 160.

Mores ſapientes. Plaut. Rud. 27.

Nutrices ſapientes Quint. lib. 1. cap. 1.

Populus ſapiens. Horat. 2. epiſt. 1.

Puella ſapiens. Ouid. 10. Metam.

Vir bonus & ſapiens. Horat. 1. epiſt. 7.

¶ Sapientior & hoc ſapientius. Tacit. lib. 3. Cæteri ad ſapientiora conuertere.

Sapientia, ſapientiæ {[illegible]} Eſt (vt ait Cicero 4. Tuſculan.) rerum diuinarum & humanarum ſcientia, cognitióque, quæ cuiuſque rei cauſa ſit. Idem 2. Offic.

Ita fit mater omnium bonarum rerum ſapientia: à cuius amore, Græco verbo Philoſophia nomen inuenit. Cic. 1. de Legib.

Sapientia, hominis cuſtos & procuratrix. Cic. 4. de Finib.

Sapientia, moderatrix omnium rerum. Cic. 1. de Inuent.

Princépſque omnium virtutū eſt illa ſapientia, quàm [illegible] Græci vocant. Cic. 1. Offic.

Doctores ſapientiæ, pro Philoſophis. Tacit. 14.

Præcepta ſapientiæ Quint. lib. 1. cap. 4.

Profeſſores ſapientiæ Quint. in Prœm. lib. 1. de philoſophis.

Sapientia cuſtodiendæ ciuitatis. Cic. 2. de Orat.

Studia ſapientiæ Tacit. lib. 14.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

¶ Cæleſtis ſapientia Horat. 1 epiſt. 3.

Compoſitiſſima ſapientia. Plin. lib. 12. cap. 3. in fine. qui locus non aliter legitur.

Conſummata ſapientia. Vide CONSVMO.

Erudita ſapientia. Cic. 3. Philip. nec ego iſtam eruditam ſapientiam non audiam.

Fracta ſapientia cadet. Ouid. 5 Triſt. eleg. 13.

Inops dicendi ſapientia, Vide INOPS.

Inſaniens ſapientia Epicureorum. Horat. 1. Carm. ode 34.

Oſcitans & dormitans ſapientia. Cic. lib. 2. de Orat. Iſtam oſcitantem & dormitantem ſapientiam, Scæuolarum & cæterorum beatorum otio concedamus. Sap enitam vult accipi iuriſprudentiam Oſcitantem & dormitantem, quia languet otio, domíque ſecura manet. Signum languoris & ſecuritatis eſt oſcitatio. Significat iuriſconſultos non agitari tumultu forenſium cauſarum dictionúmque, quibus inſudant cauſidici: ſed in otio ſecuráque tranquillitate de iure conſulentibus domi reſpondere.

Par ſapientia, Vide PAR.

Peruerſa ſapientia Tuberonis. Cic. pro Muræna.

¶ Compilare ſapientiam alicuius, Vide COMPILO.

Sapientiam pro iudicio videtur ponere Cicero in Oratore, ſed eſt eloquentiæ, inquit, ſicut reliquarum rerum fundamentum ſapientia. Vt enim in vita, ſic in oratione nihil eſt difficilius, quàm quid deceat videre. [illegible] appellant hoc Græci, nos dicimus ſanè decorum. Certè multa ſunt vocabula, quæ Cicero pro animi ſagacitate vſurpat: vt prudentia, ſapientia, iudicium, conſilium, ratio, intelligentia, mens, & nonnulla alia, quæ ſæpenumero idem ſignificant: vt non mirum ſit hoc loco ſapientiam pro iudicio poni. Eſt igitur iudicium, eloquentiæ fundamentum: ſicuti etiam reliquarum rerum omnium. Nam ſi quis iudicio careat, non tantùm inſanior erit, ſed etiam omnia perquàm inſipienter tractabit. Hanc interpretationem plurimùm iuuant ipſius Ciceronis verba ſtatim præcedentia.

Sapientipotens, pen. corr. {[illegible]} Cic. 2 de Diuina. Poſtremò quanquam ſemper fuit, vt apud Ennium eſt, ſtolidum genus Aeacidarum, bellipotentes ſunt magis quàm ſapientipotentes, tamen hanc amphiboliam verſus intelligere potuiſſet.

Sapienter, Aduerb. {[illegible]} Plaut. Menæch. 18.

Vitam ſapienter inſtruere. Terent. Andr. 1 1.

Fallaciter, & ſapienter, contraria. Cic. pro Domo ſua, Quia ius à maioribus noſtris, qui non fictè & fallaciter populares, ſed verè & ſapienter fuerunt, ita comparatum eſt, &c.

Agendum ſapienter. Ouid. 13 Metam.

Amare ſapienter. Ouid. epiſt. 20.

Facere ſapienter. Cic. pro Roſc. Amer. Et 7 Verr.

Sapienter & fortiter aliquid facere. Cic. Lent. lib. 1. 7.

Monere ſapienter. Cic. 3 de Fin.

Vti ratione ſapienter. Quint. lib. 2. cap. 5.

Sapientius, Comparatiuum. Cic. Attico, lib. 2. 6. Nemo eſt qui tibi ſuadere ſapientius poſſit teipſo.

Sapor, ſaporis, à Sapio, {[illegible]} Qualitas illa quæ lingua ſiue guſtu deprehenditur. Interdum etiam ipſe ſenſus quo aliquid ſapimus, & guſtu quale ſit ſit dignoſcimus. Plinius lib. 15 cap. 27. Interim quæ ſunt communia & pomis omnibúſque ſuccis ſaporum genera, tredecim reperiuntur, dulcis, ſuauis, pinguis, amarus, auſterus, acer, acutus, acerbus, acidus, ſalſus, &c. Cicero 3 de Finibus. Vt enim mel, etſi dulciſſimũ eſt, ſuo tamen proprio genere ſaporis, non comparatione cum aliis dulce eſſe ſentitur.

Sapor oris. Plin. lib. 30 cap. 4.

Acumen ſaporis, Vide Acumen in ACVO.

¶ Aſper in ore ſapor. Virg. 4 Georg.

Acidulo ſapore iucunda pira. Plinius lib. 15. cap. 15, & lib. 2. cap. 100. Sapor maris aſper.

Aſperrimus ſapor, Vide ASPER.

Calidus ac vinoſus ſapor, Vide Calidus in CALOR.

Cerealis ſapor, Vide cerealis in CERES.

Cibarius ſapor, Vide CIBVS.

Dulcis ſapor. Horat. 3. Carm. ode 1.

Durus ſapor. Virg. 4 Georg.

Ferruginei ſaporis aqua. Plinius libro trigeſimoprimo capite ſecundo, Vide FERRVM.

Horridus ſapor. Plin. lib. 3. cap. 13.

Fœdus ſapor. Lucret. lib. 2. 82.

Ingrati ſaporis caſeus, Vide INGRATVS.

Infirmi ſaporis vinum, Vide INFIRMVS.

Immutabilis ſapor. Quint. lib. 2. cap. 10.

Iucundus ſapor, Vide IVCVNDVS.

Medicatus ſapor, Vide MEDICO.

Mulleus ſapor, Vide MVLSVM.

Salſi ſaporis humor. Lucret. lib. 6.

Tardus ſapor. Virg. 2 Georg.

Triſtis ſapor. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.

Vinoſus ſapor. Plin. lib. 12. cap. 13.

¶ Adiudicare ſaporem, Vide ADIVDICO.

Capi aliquo ſapore. Cic. pro Cælio.

Tetro ſapore conſpurcare omnia. Lucret. lib. 4.

Domare ſaporem durum. Virg. 4. Georg.

Imbuere ſapore. Quint. lib. 1. cap. 1.

Infuſcare ſaporem, Vide INFVSCO.

Noſſe ſaporem, Vide NOSCO.

Perficere ſaporem. Quint. lib. 1. cap. 10.

Redolere ſaporem. Quint. lib. 6 cap. 3.

¶ Sapor, per tranſlationem, pro iucunditate ſermonis. Cicero de Clar. Orat. Granius obtinebat neſcio quo ſapore vernaculo. Budæus. Vide vrbanius reſinere & reſonare, in VRBS.

Sapidus, penultima correpta, Adiectiuum {[illegible]} Quod gratum habet ſaporem.

Saporatus, penult. prod. Vide Offa ſoporata, in SOPOR.

SAPIRES, penultima producta. {[illegible]} Stephano populi in Ponti mediterraneis, qui & Sabires, [illegible] dicuntur. Orphæus in Argonauticis Sapiras à quibuſdam appellantur.

SAPIS, fluuius Italiæ in Flamminia prope Ceſenam vrbem. Plinius libro tertio capite quintodecimo. Eſt & Sapis Galliæ ciſalpinæ fluuius Senogalliam vrbem ſubterlabens, iuxta quam & Iſaurus fluit. Lucanus libro 2.

Cruſtumiúmque rapax & iunctus
Sapis Iſauro. Vulgò *Albi cu marta d'Autona*.

Sapium, piſcis genus: Plinius lib. 16. cap. 11. Inter hæc genera proprium quidam fecere ſapium, quoniam ea cognatione earum ſerimus, qualis dicta eſt in oleaſtro.

Sapo, ſaponis, maſculin. gener. {[illegible]} Plinius libro 28. capite 12. Prodeſt & ſapo: Galliarum hoc inuentum rutilandis capillis, ex ſeuo & cinere. Optimus fagino & carpino duobus modis, ſpiſſus ac liquidus: vterque apud Germanos maiore in vſu viris quàm fœminis.

Sapor. Vide SAPIO.

Sapphirus, ſapphiri. penul. prod. fœm. ge. {[illegible]} Lapis pretioſus. Plinius libro 37. cap. 9. Ineſt aliquando & aureus puluis, non qualis in ſapphiris. Sapphirus enim & aureis punctis collucet. Cæruleæ & ſapphiri, raróque cum purpura. Optimæ apud Medos, nuſquam tamen perlucidæ. Præterea inutiles ſcalpturæ interuenientibus cryſtallinis centris.

Sapphirinus, penul. cor. Adiect. {[illegible]} vt lapis ſapphirinus. Plinius lib. 37. cap. 2.

Sapphiratus, ta, tum {[illegible]} Sapphiris intertentis variegatus Sidonius: ac ſi ſub verſicoloribus figuris vernans herbida cruſta ſapphiratos.

SAPPHO, per p ante ph {[illegible]} nomen mulieris vatis. Vnde Sapphici verſus appellati. Ferunt autem nonnulli fuiſſe duas hoc nomine, quarum vna Ereſia, quæ & antiquior Lyrica: qua tempeſtate Alcæus claruit, Terpſicorus, & Pittacus, tempore Tarquinij Priſci. Ea plectrum prima inuenit. Scripſit Lyricor modulos, Epigrammata, Elegidia, Iambos, & Monades. Altera Mithylenæa, longè iunior, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat. Scripſit & alia multa apud Græcos, vt meritò nona inter Lyricos poëtas annumeretur. Antipater autem Sidonius ſic de ea ſcribit, Mnemoſinen matrem Muſarum cepit ſtupor, quando audiuit dulciſonam vocem Sapphus, Nunquid decimam Muſam habent mortales? Et Horat. 2. Carm. ode 13.

Maſcula Sappho. Horat. 1. epiſt. 20.

Leſbia Sappho. Ouid. 2. Triſt.

Sapphicus, penultima corrup. Adiectiuum {[illegible]} vt Carmen Sapphicum.

Muſa Sapphica. Catull. ad libellum, 33.

Saprum, ſapri, Genus potionis. Plinius libro 28 cap. 9. Sapron vocant, qui cum ſale & ſorbis ſiccis è vino tritus potúſque medetur cœliacis.

Saprophagus, ſaprophagi, penul. corr. {[illegible]} Qui ſaprum deuorat, Martialis lib. 3.

Neſcio quod ſtomachi vitium ſecretius eſſe
Suſpicor: vt quid enim Bætice ſaprophagis?

Sapſa, à veteribus dictum eſt pro ipſa, vel ſeipſa. Ennius,

Quæ res ſapſam loco ſeſe oſtendat.

Sasaballum, veſtis erat Parthorum fluxior. Hieronimus in Danielem.

Sarabara, veſtis erat medica fluxa. alij interpretantur crurum operimenta & indumenta. Eius mentio apud Septimium Florentem. monet Turnebus.

SARACA, Ptolemæo lib. 6. cap. 2. oppidum in mediterraneis Mediæ. Eſt & eidem libr. 5 cap. 10 Sarace ciuitas in Colchide.

SARANGAE, Populi ſunt Caucaſi iuga incolentes apud Plinium libro 6. cap. 16.

SARAPANI, populi ſunt Colchidis, de quibus ſic ſcribit Strabo. Nauigatur autem vſque ad Sarapanos, quæ munitio vrbis habitatores recipere poſſet. Strabo lib. 10.

SARAVARAE, populi ſunt circa Caucaſum non procul ab Hyrcanos Plin. lib. 6. cap. 16.

SARAPODA, homo latos pedes habens, qualem Alcæus Pittacum fuiſſe refert: à Naturæ quippe deformitate multi cognomina ſua traxerunt. Alexander Alexandrinus. lib. Genialium dier. 1. cap. 17.

SARAPA, vrbs inſignis Parthorum quos antiqui Carduchos appellabant. Strabo lib. 16.

SARAITES, In SARRAITES.

SARBONIS, dis: Lacus in Ægypto extrema apud Strabonem lib. 1.

SARCARIVS, fluuius eſt Phrygiæ authore Heſiodo in Theogonia.

Sarcaſmos {[illegible]} Latinè dicitur iocus cum amaritudine: vt apud Virg. 2. Æneid.

-referes ergo hæc, & nuntius ibis
Pelidæ genitori: illi mea triſtia facta,
Degeneremque Neoptolemum narrare memento.

Sarcina, ſarcinæ, Vide SARCIO.

Sarcio, ſarcis, ſarſi, ſartum {[illegible]} ſarcire, Integrum facere, inquit Feſtus. Propriè eſt veſtes conſuere. Transfertur tamen etiam ad alia. Plin. lib. 11. cap. 10. Apes ruentes ceras fulciunt, pilarum intergerinis à ſolo fornicatis, ne deſit aditus ad ſarciendum. Cato, Vimina matura: ſalices per tempus legantur, vti ſit vnde corbulæ fiant, & veteres ſarciantur.

Deinde impudentia proſequor, ſed idem ſarciam. Cicero Silio, lib. 16. 62.

Damna ſarcire, Reparare. Col. lib. 9 cap. 15.

Detrimentum ſarcire, Reſtaurare. Cæſar. 1 bell. Ciuil. Dum ſarcire acceptum detrimentum volunt, temerè inſecuti fugientes, &c.

Fideicommiſſum ſarcire. Vlpianus in l. Fideicommiſſa. § ſi quis alicui decem. ff. de legat. 3.

Infamiam

Infamiam ſarcire. Cæſ.3 bel. Ciuil.
Ruinas ſarcire generis lapſi. Virg. 4 Georg.
Vſuram longi temporis, magnitudine officiorum ſarcire. Cic. ad Appium Pulchrum, lib 3. c, Quod cùm ita ſit, perficiam profectò vt longi temporis vſuram qua caruimus intermiſſa noſtra conſuetudine, & gratia, & crebritate, & magnitudine officiorũ meorum ſarciã.

Sartus, Participium {[illegible]} vt
Malè ſarta gratia nequicquam coit. Horat. 1 epiſt 3.

Sartor, ſartoris, m. g {[illegible]} Qui veſtes facit, vel reſarcit. Vide Sartor, in SARRIO.

Sartura, ſarturæ, pen. prod. Refectio, inſtauratio. Columella libro 4. capite 26, Iugo ſi non erit opus noua ſutura, recentia vincula reſtituantur. Dicitur & ſartura, pro ſarritura. Vide in SARRIO.

Sartè, Aduerbium {[illegible]} Integrè authore Feſto.

Sartatecta {[illegible]} vocabantur, authore eodem Feſto, opera publica quæ locabantur vt integrè præſtarentur. Sartatecta exigendi cura ad Cenſores ſpectabat, interdum etiam ad Ædiles, rarò ad Prætores, nec niſi quum Senatus decreuerat. Cic 3. Ver. Quum L. Octauius, Cæſar Aurelius Conſules, ædes ſacras locauiſſent, neque potuiſſent omnia ſartatecta exigere, neque ipſi, neque ij Prætores quibus erat negotium datum, C. ſacerdos, & M. Cæſius: factũ eſt Senatuſconſultum, quibus de ſartiſtectis cognitum & iudicatum non eſſet, vt C. Verres, P. Cælius Prætores cognoſcerent, & iudicarent. Idem paulopòſt, Quæ fuit quæ ædem Caſtoris ſartamtectam deberet tradere. Et rurſus. Monumentũ illa amplitudine, illo opere quãuis ſartumtectum, integrũmque eſſet: tamen aliquid ſe inuenturum in quo moliri prædaſque poſſet, arbitrabatur. Ex cuius orationis lectione, facilè intelligimus quomodo ſartatecta locari ſolerent cuiſque. Hæc Budæus. Liu 5 Decade, lib. 2, Cenſorem moribus regẽdis creatum, cui ſartatecta exigere ſacris publicis & locatuenda more maiorum traditum eſſet.

Dicitur interdum cum coniunctione, ſarta tectáque, & ſartum & tectum, quum plena eſt locutio, vt loquitur Aſconius, quomodo Ciceru ſæpe vſus eſt. Budæus.

Sartumtectum habere aliquid, Eſt integrum & incorruptum ſeruare. Budæus.

Vtuntur & hac locutione antiqui metaphoricῶs. Cicero Ante quàm iret in exilium, Si igitur aliquo tempore his hominibus conſuluiſtis, quorum animus eſt religioſe pietate defunctus, deberis mihi quoque proſpicere, qui nummi deorum ſonſecratum ſartum tectum ab omni periculo conſeruaui, & vos vt totam tranquillámq; fortunam traheretis, meo perfeci vigilantia Quo tamen in loco non periculo, vt in omnibus exemplaribus legitur, ſed piaculo lego: hoc ſenſu, vt Cic ſignificet animum ſuum integrum intactũmque ab omni piaculo conſeruaſſe: id eſt indigno facinore & graui aliqua pœna expiando, ac nihil in ſeſe ſceleſtum admiſiſſe. Idem ad Atticum, lib. 13 5c, hoc mihi da atque largire, vt M. Curium ſartum & tectum, vt aiunt, ab omni incommodo, detrimento, moleſtia ſyncerum integrũmque conſerues. Plautus Trinum. 6, ioculari metaphora vſus eſt,
Sartatecta tua præcepta pater vſq; habui mea modeſtia. Hoc eſt, omnibus numeris obediens tibi parui: vnguem latum aut digitum tranſuerſum à tuis præceptis non diſceſſi. Bud.

Sarcina, ſarcinæ, pen corr. {[illegible]} A ſarcio deriuatur, vt ait Sipontinus: & propriè vtenſilium eſt, & eorum quæ ad cultum, ad ornatum, & ad reliquum vſum pertinent, veluti faſcis, quem quis in itinere faciendo comportare poſſit. Plaut. Moſtel 6,
Vnde aduenienti ſarcinam imponam ſeni. Cæſ. 2. bel. Gal.
Sida ſarcina. Propert. lib 4 eleg 3.
Magna ſarcina. Ouid. epiſt 3.
Colligere ſarcinas dicuntur milites, quum caſtra mouere volunt: & qui in aliam domum immigrant, ſarcinas ſuas componere ſolent.
Conſtringere ſarcinam, Vide CONSTRINGO,
Sarcinas etiam vocamus res noſtras domi ſiſtis capſiſque compoſitas. Quintil in Paſto cadauerum, Iacent relictæ ſine herede ſarcinæ. Hæc ex Valla lib 4. cap 49
¶Sarcinas, ſarcinatis, neutro genere dixit Plaut. Moſtel. 9,
Quid ſarcinatis eequa eſt, ſi vmbram non habes?

Sarcinula, penultima correpta, Diminutiuum {[illegible]} Iuuenalis Satyr. 3.
Apta ſarcinulæ, & expeditæ. Catul. ad Veranium, 23.
Colligere ſarcinulas. Iuuen. Sat 6.

Sarcinatus, pen prod. Aliud adiectiuum {[illegible]} Sarcinis onuſtus. Plaut. Pœn. 16,
Videũ' homines ſarcinatos conſequi?

Sarcinarius, Aliud adiectiuum {[illegible]} Quod ad ſarcinas pertinet. Cæſ. 1. bel. Ciuil. Illi & inopia pabuli adducti, & quo eſſent ad id expeditiores, omnia ſarcinaria iumenta interfici iubent.

Sarcinator, pen. prod. ſarcinatoris, m. g {[illegible]} Sartor, qui reſarcit ac reparat. Lucilius,
Sarcinatorem eſſe ſummum, ſuere centonem optimè. Paulus De furtis: in L. Fullo, Fullo vel ſarcinator qui poliendã & ſarciendã veſtimenta accepit, ea contrectatione eorum furtum facit.

Sarcinatrix, pen. prod. ſarcinatricis {[illegible]} Quæ veſtes ſuit & reficit. Caius in l. Et ancillarum, De peculio, Et ancillarum nomine, & filiarumfamiliàs in peculio actio datur: maximè ſi qua ſarcinatrix, aut textrix erit, aut aliquod artificium vulgare exerceat.

Sarcimen, ſarciminis ſutura {[illegible]} Apuleius, Tunc tenui ſarcimine ſummas oras eius adæquauimus, & iunctura eiuſmam ſetæ denſitate ſepſimus.

Sarcito in duodecim Seruius Sulpicius ait ſignificare, damnum ſoluito, præſtato. Feſtus.

Sarcion {[illegible]} Eſt veluti carnoſa quædã gemmarum vena, vitiũmq; Chalcedonis, Smaragdis admodum peculiare. Plin. lib. vlt. cap 5.

Sarcites Gemma, quæ bubulas carnes repræſentat. Plinius libro 37. capite 10.

Sarcocolla {[illegible]} Lachryma arboris in Perſide naſcentis, inquit Dioſcorides dicta ab effectu, quem præſtat, & vi poteſtatéque ſua, nempe à vulneribus glutinandis, hoc eſt carnibus quas Græci [illegible] vocant, [illegible] enim illi glutinum vocant. Plin. libro 24. cap. 14, Sunt qui & ſarcocollam ſpinæ lachrymam putent, pollini thuris ſimilem, cum quadã acrimonia dulcem. Idem lib 13 cap 11, Iit & ex ſarcocolla (ita vocatur arbor) gummi vtiliſſimũ pictoribus ac medicis, ſimile pollini thuris. Vides quemadmodũ Plinius & arborem ipſam & gummi, eodem nomine appellet.

Sarcophagus, ſarcophagi, pen. cor. m. g {[illegible]} Sepulchrum, authore Nonio. Macer in Funeris ſumptus D. de relig. &c.
Sarcophagus, Lapis. Plinius libro 2 cap. 96, At circa Aſſon Troadis lapis naſcitur, quo conſumuntur omnia corpora: ſarcophagus vocatur.
Conteretur ſarcophago Iuuen. Saty 10.

Sarculum, ſarculi, pen corr. n. g & interdum ſarculus, m. g. {[illegible]} A ſarriendo dicitur, Inſtrumentum eſt ruſticum quo ſegetes purgantur. Cato de Re ruſt. cap. 10, Sarcula octo, palas quatuor. Plaut. Truculent. 6. Cic. 5. de Fin.
Cui nihil dum ſit, ius & ſarculos abſtulerit.
Sarculum à ſerendo ac ſarriendo, inquit Varr. lib. 4. de ling. Lat.
Ceſſant ſarcula Ouid. 1 Faſt.
Diſperſa per agros ſarcula. Ouid 11 Metam.
Arare ſarculis Plin lib. 18. cap 19.
Agros findere ſarculo patrio. Horat. 1 Carm oda 1.

Sarculo, ſarculas, pen. corr. {[illegible]} ſarculare, Sarculo abſcindere. Colum lib. 5, Primò plantæ ſarculari debent, ita vt ſimplex ſtipus altitudinem maximè ſcrobis excedat.

Sarculatio, Verbale {[illegible]} Idem quod Sarritio. Plin. lib. 18. cap. 18, Sarculatio induit iam hyberno rigore ſolis triſtitiam laxat temporibus vernis. Videtur legendum Tepoſibus.

Sarda, ſardæ {[illegible]} Genus gemmæ. Plinius libro 37. cap 7, Omnia autem hæc genera, ſcalptura contumaciter reſiſtunt, partémque ceræ in ſigno tenent. E diuerſo ad hæc ſarda vtiliſſima, quæ nomẽ cum ſardonyche communicauit. Ipſa gemma vulgaris & primùm Sardibus reperta.
¶Sarda piſcis ex genere pelamidum. Plin. lib 32 cap. vlt.

SANDARACA, Fluuius Tmgitaniæ prouinciæ Plin. lib. 5 cap 2.

Sardachates, Gemma Achates à Sardinia nomina accepta, quod ibi inueniatur à cæteris di generaos. Plin. lib 37. cap. 10.

SARDANAPALVS, penul prod. {[illegible]} Vltimus Aſſyriorum rex, de quo Iuſtinus libro 1, Fuit hic omnis generis luxuriæ deditus: nec erubuit inter ſcortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes laſciuia anteire. Quem ubi tam indignati Aſſyrij tali fœminæ parere, duce Arbace deſciſcentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus, in regiam ſe recepit, & extructa pyra, ſe atque diuitias in incendium miſit. Hic fuit à Nino trigeſimus rex, vt ait Diodorus lib 3. Biblioth Et moriens condidit hoc epitaphium,
Ede, bibe, lude, poſt mortem nulla voluptas. Cic. 5. Tuſc. Quomodo igitur iucunda vita poteſt eſſe, à qua abſit prudentia, abſit moderatio? Iuuen Saty. 3.
& potiores
Herculis ærumnas credat, ſæuóſque labores,
Et Veneris, & cœnis & pluma Sardanapali.

SARDEMISOS, Tauri montis promontorium eſt quod inter Lyciam & Pamphyliam in noſtrum mare imminet. Plin lib 5. cap. 27.

SARDESSVS, Vrbs Lyciæ, quæ à Lyrneſſo non multùm diſtabat ab ea vrbe dictus eſt Sardeſſius Iupiter, quòd in ea vrbe ſanctiſſimè colebatur [illegible] Autor Stephanus.

SARDI {[illegible]} indigenæ, qui in Sardinia nati ſunt.
Sardi venales. In eo libello cui titulus eſt, De viris illuſtribus, quẽ alij Plinio, nonnulli Suetonio tribuunt, vetuſque reclamante ſtylo, huiuſmodi quoddam adagium refertur, Sardi venales: de negotio infinitæ prolixitatis atque inexplicabili. Inquis hinc eſſe vetum tradunt, quòd Tiberius Sempronius Gracchus, quum altero conſulatu Sardiniam domuiſſet, tantum ex ea captiuorum adduxit, vt longa venditione res in prouerbium abierit. Plutarchus in problematis Romanorum, aliam affert cauſam, nimirum olim inoleuiſſe morem apud Romanos ſolennem, vt qui ludos ederent in Capitolio, Sardos venales pronunciarent, prodiréque puer quiſpiam, per ludibrium monili cinctus, quam bullam vocãt. Eum morem hinc ortum putat, quòd Veientes Hetruſcorum populi multum temporis cum Romulo bellum geſſiſſent, quòd horum vrbem poſtremam Romulus expugnaſſet. Vſus eſt hoc adagio Tullius ad Gallum, lib. 7 25, Habes, inquit, Sardos venales, alium alio nequiorem. Sentit Cicero de ſonrẽptis & improbis, & ni fallor, patria quoque Sardis Nam ita ſcribis paulò ante hunc locũ, Id ego in luctis pono, non ferre hominem peſtilentiorem patria ſua. Eraſmus.

Sardia {[illegible]} Inter ornamenta muliebria recenſentur à Polluce lib. 7. cap 12. ad finem.

SARDEI, Populi inferioris Germaniæ ad Pannonias gentes. Strabo libro 7, Sunt & Sardiei (inquit) ad meridiem procedentes, quorum ab initio Adriæ ſinu regio montana ad Rhizonicum ſinum progrediẽs, agrúmque Sardicorum inter mare gentéſque Pannonias cadit. Sardicos propria prouincia inter Illyricenses ſtatuunt.

SARDICENSIS, & ſardicenſe: attributum à Sardica. Sardicenſis ſynodus (inquit Spiegl) non à Sardibus, ſed Sardica Illyrij ciuitate dicta, de qua poſt Epiphanium libro, 2. Tomo, 2. Vide & Vedianum, Illyria, Hiſtor. tripart. lib. 4. cap. 21 Theodor. lib. 2. cap 4.

SARDINIA {[illegible]} Inſula maris Mediterranei. Salluſtius, Sardinia, in Africo mari facie humani veſtigij in Occidentem quàm in Orientem latior prominet. A Sardo Herculis filio dicta, vt lib. 12, Silius, & Solinus ſcribunt. De ea Plin. libro 3 capite 7. Eadem & Ichnuſa & Sandaliotis, à forma humani veſtigij dicta. Claud. de bello Gildonico,
Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat
Inſula, Sardiniam veteres dixere coloni.

Multa in ea inſignia ſunt, at nihil magis quàm quæ adagio locũ præbuit herba Sardoa, cuius ex varia opinione ſcriptorum meminit Eraſmus Roterodamus in Prouerbiis. Sardiniam Ptolemæus multo longiorem facit, quàm ſit lata, nã ſuum littus ex xxviii. mil. paſ. longitudinis habet, maxima latitudine ea xi. mil. paſ. existente. Eadem propè & Pomponij Melæ ſententia eſt. Nam anguſtius ſpectare eam in Ortum quàm Occaſum ait, litoribus videlicet medio contractis: in vniuerſum autem vbique ſpatioſiorem eſſe, quàm Corſica ſit, etiã tractu quo latiſſima eſt. De Sardinia Pauſanias & Cælius Rhodiginus libro 12. cap. 16. Nunc vulgò dicitur *Sardegna*, vt ſcribit Oliuarius in Melam.

Opima Sardinia. Horat. 1. Carm. ode 31.

A Sardinia, Sardus, Sardous, penult. prod. & Sardinienſis adiectiua ſunt.

Regna Sardoa. Ouid. 4. Faſt.

Sardinienſes qui Sardiniam incolunt, vt ibi negotientur.

Sardina, Piſcis genus ad condimenta & ſalituras vtilis, apud Italos plurimus. Colum. lib. 8. cap. 17. Tabentes, haleculas, & ſalibus exceſam chalcidem, putrémque ſardinam.

SARDIS {Σάρδεις} tantum pluraliter, vrbs Lydiæ magna, ad latus Tmoli montis maximè celebris, vt teſtis eſt Herodotus lib. 1. Et Plin. lib. 5. Eadem fuit olim regia Crœſi Lydorum regis, vt latè oſtendit Herodotus, & Horat. 1. epiſt. 11. Quid concinna Samos, quid Crœſi regia Sardis? Terminat autem nominatiuum & accuſatiuum in is productam, quomodo Tralis, & Syrtis.

Magnæ Sardes. Ouid. 11. Metamorphoſeos,

Vade ait, ad magnis vicinum,

Sardibus amnem. Intelligit Pactolum.

Sardianus, a, um, Adiectiuum, Sardiani balani à Græcis dictæ ſunt caſtaneæ, quòd circa Sardis primùm fuerint inuentæ. Plinius libro 15. capite 23.

Sardo, as, are, Antiquum verbum, quo Næuius vſus eſt. Paulus: Sardare, intelligere: Næuius,

Quod bruti nec ſatis ſardare queunt.

Sardoa lex eſt, Seneſcentes iam parentes fuſtibus lethaliter à filiis cædi ac mox contumulari. Cæl. Rhodig. lib. 19. Lect. Antiq. cap. 16.

Sardoa herba ſelino ſimilis, id eſt apio: eam Pauſanias naſci in ambitu fontium ait, ac eam mortem cum riſus ſpecie afferre. Inde Homerum ac poſteros, Sardonium riſum, nuncupaſſe.

SARDONICES {Σαρδόνικες} Montes Liburniæ. Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Vulgò *Varanar*.

Sardonius riſus {σαρδόνιος γέλως} Prouerbium de riſu ficto aut amaruleoto, aut inſano denique. Senſus & origo prouerbij variè traditus authoribus. Zenodorus in collectaneis ſuis Æſchylum citat, qui huiuſmodi fermè tradiderit in opere de parœmiis, Gentem eſſe quandam Carthaginienſium coloniam, quæ Sardonem regionem inhabitet: ei morem eſſe, ſenes ſeptuageſimum prætergreſſos annũ Saturno ſacrificare, ridentes interim, ac mutuò ſeſe complexantes. Nam turpe ducebant, in funere aut eiulatum edere, aut lachrymas profundere. Hinc aſſimulatum riſum, Sardonium vocari cœptum. Timæus apud eundem Zenodorum ait, Sardoniis conſuetudinem fuiſſe, vt filij parentes iam grandiores intra foſſam aut præcipitium, in quo ſepeliendi forent, collocarent: atque inde fuſtibus cædentes, in eam darent præcipites. At illi interim pereuntes ridebant, exiſtimãtes eam mortem fœlicem atque egregiam, quòd liberorum impietate interirent. Sunt qui dicunt in Sardorum inſula herbam naſci quandam, cui ſardoæ cognomen ſit, apiaſtro ſimilem: eam ſapore quidem eſſe dulcem, verùm guſtatam, ora hominum in rictus dolore cõtrahere, vt velut ridentes emoriantur. Hoc ſenſiſſe videtur Solinus, eúmque hoc Seruius grammaticus, enarrans hunc ex Virgiliana Thyrſide locũ, eclog. 7. imò ego Sarduis videar tibi amarior herbis. M. Tull. lib. 7. 16. ad Fabium Gallum, Videtis, inquit, mihi veteri, ne ſi iſtum habuerimus, rideamus γέλωτα σαρδόνιον. Significans futurum, vt ſi Cæſar rerum potiretur, multis arridere atque applaudere cogerentur, quæ magnopere diſplicerent. Alij riſum Sardoniũ ridere, in hoc Ciceronis loco interpretantur, præſentis, & qualiſcunque delectationis cauſa perniciem ſibi accerſere: ſiue in ea re eſſe hilaré, quæ paulopòſt magnum malum eſt allatura. Plura de origine prouerbij apud Eraſmum in Chiliadibus, vnde hæc deſumpta ſunt.

Sinus Sardonij Claud. de bel. Getico.

Sardonyx, pen. corr. ſardonychis, pen. cor. tam maſc. quàm fœm. gen. {σαρδόνυξ} Lapis pretioſus. Cõponitur ex ſarda quæ lapis fuit in Sardinis primùm compertus, coloris rubei, & onyx gemma, cui eſt candor ſubcandidus, vnguis humani ſimilitudine, quaſi viriuſque colorem obtinens. Iuuen. Saty. 6.

In manibus dein ſi radiant teſtudine tota

Sardonyches. Perſius Saty. 1.

Et natalitia tandem cum ſardonyche albus. Plinius lib. 37. cap. 7. E diuerſo ad hæc ſarda vtiliſſima, quæ nomen cum ſardonyche communicauit.

Sardonychus, ſardonychi, penult. correp. Idem {σαρδόνυχος.} Iuuenalis Saty. 13.

Arguit ipſorum quos litera gemmáque princeps

Sardonychus, loculis quæ cuſtoditur eburnis.

Sardonychatus, pen. prod. {σαρδονυχωτός} Sardonyche ornatus. Martialis libro 2.

Cuius & hinc lucet ſardonychata manus.

SARDOUS, penult. prod. {σαρδῷος} Adiectiuum à Sardinia. Ouidius 4. Faſtorum.

Sardóaque regna ſiniſtris

Reſpicit à remis. Vide SARDINIA.

SARDUS {Σάρδος} Herculis filius, qui adhuc puer ab Iolao eorum furori ſubtractus, quos Hercules viuens ſuſceperat cum fratribus aliquot in Sardiniam inſulam peruenit, eámque quæ antea Sandaliotis, ſeu Ichnuſa vocabatur à nomine ſuo Sardiniam creditur appellaſſe.

SAREPTA {Σάρεπτα} Vrbs Sidoniorum, vbi diuinus vates Elias eſurientem viduam miraculo pauiſſe ſcribitur in Sacris literis. Hinc

Sareptanus, Poſſeſſiuum {σαρεπτανός.} Sidonius,

Vina mihi non ſunt Gazetica, Chia, Falerna,

Quæque Sareptano palmite miſſa bibas.

SARGATAE, penult. correp. Populi iuxta Mæotidem, quorum oppida Murmetium, Panticapæum, Theodoſia, Hermiſium. Pomponius eos Sarmatas appellat capite 1. libro 2. De Scythia Europea. de quibus ſuo loco.

SARGAPISES Tomyris filius, à Cyro Perſarum rege captus dum manicas & brachiorum vincula exima ſibi impetraſſet, ſeipſum interfecit. Herodotus.

SARGAURASANAS Regio Cappadociæ apud Plin. lib. 6. cap. 3.

Sargus, ſargi, m. g. {σαργός} Piſcis genus (inquit Feſtus) qui in Ægyptio mari ferè naſcitur. Lucilius in Satyr.

Quem præclarus elops, quem Ægypto ſargus mouebit. Plin. lib. 9. cap. 51. Ibidem, cap. 17. Lutarium ſemper comitatus ſargus nomine alius piſcis: & cœnum fodiente eo, excitatum deuorat pabulum.

Sari {σάρι} neutrius generis: genus fruticis proueniens in aqua radice dura intortáque ferrariis officinis vtile, de quo Plin. libro 13. cap. 23. Fruticoſi eſt generis & Sari circa Nilum naſcẽs duorum cubitorum altitudine, pollicari craſſitudine, coma papyri, ſimilíque manditur modo, radice ferrariis officinis præcipua, carbonis vſu propter duritiam.

Sariſſa, ſariſſæ {σάρισσα} Haſtæ Macedonicæ genus, authore Feſto. Liu. 9. ab Vrbe, Arma, clypeus, ſariſſǽque illis: Romano ſcutum maius corpori tegumentum. Idem 7. bel. Maced. Ibi ſimul perturbati ordines, & impeditus intercurſo ſuorum vſus prælongarum haſtarum (ſariſſas Macedones vocant) intulere ſigna Romanæ legiones.

Macedonis ſariſſa. Ouid. 12. Metam. Lucanus lib. 8. Primi Pellæas arcu fregere ſariſſas. Idem lib. 10.

Sariſſophorus, Alexander lib. 6. Genial. dierum cap. 13. Sequutis inde tempeſtatibus, Græcorum duces diuerſas turmas legionéſque deſcripſere, inter quas Macedonũ robur ſariſſophorus magni æſtimarunt, quo velut firmiſſimo munimento in poſterum vſi ſunt.

SARMENTUS, Romanus eques ſcurrilitate notiſſimus ſub Auguſto Cæſare, alio nomine Sarmentus de quo ſuo ordine.

SARMATAE, pen. cor. {Σαρμάται} Populi Scythiæ ſunt, qui à Cteſia Sauromatæ dicuntur ab oculis lacertarum, σαῦρος enim lacerta eſt, ὄμμα oculus. Regio, Sarmatia dicitur. Sunt autem duæ Sarmatiæ ſecundũ Ptolemæum: quarum vna eſt in Europa, quæ (vt libro tertio ſcribit) à Septentrione Oceano terminatur, ab Occaſu parte Germaniæ, à Meridie Iazygibus Metanaſtis. In ea eſt Olbia, quam nunc Ruſſiam & Tartariam eſſe crediderunt. Altera Sarmatia eſt in Aſia, vt idem lib. 5. refert, quæ à Septentrione terra incognita terminatur, ab Occaſu Sarmatia Europæ, & Tanai fluuio. In ea ſunt Caucaſij montes. Nomina diuerſa habent Sarmatæ, habitant montes & ſaltus, vtuntur plauſtris pro domibus, paſcuntúrque lacte equino, vnde quidam eos vocant ἱππημολγούς, hoc eſt equarum mulſores: alij γαλακτοφάγους, hoc eſt lacte veſcentes. Sunt etiam quidam interius habitantes, qui ſanguinem equinum lacte miſtum potant, quos vocant Gelonos. Virgil. 3. Georg. Item Sarmatæ alij ſunt, qui cruda farina equino ſanguine miſta, è cruris venis aluntur. Alij etiam qui pro victimis homines immolant. Alij bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos eſt cruorem eius, quem primùm interemerint, ex ipſius vulneribus bibere: & vt quiſque plures interemerit, ita apud eos eximius habetur. Sunt etiam in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina veſcuntur, alij qui humanæ carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocãtur Anthropophagi, διὰ τὸ ἐσθίειν τοὺς ἀνθρώπους, hoc eſt ab hominibus edendis. Iidem ab vſu plauſtrorum Hamaxobitæ Põponio, Hamaxobij Ptolemæo vocantur. Hi, vt author eſt Mela lib. 2. auri & argenti maximarum peſtium ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob ſæua hyemis admodum aſſiduè demerſis in humum ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitant, totum braccati corpus, & niſi qua videant etiam ora veſtiti. Horum meminerunt Plin. lib. 4. cap. 12. Et Strabo libro 11. Sarmatæ nunc Poloni vocantur. Oliuarius in Melam.

Diſcors Sarmata. Claud. 7. Paneg.

Frigidus Sarmata. Sen. Herc. Oetæo, 2.

Inroſi Sarmatæ Senec. Herc. fur. 7.

Refugi Sarmatæ Stat. 4. Sylu. 7.

Vagus Sarmata Seneca Hippol. 1.

Sarmaticus, pen. corr. Adiectiuum {σαρματικός.} vt

Iuga Sarmatica. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7.

Belli Sarmatici ieiunia Lucan. lib. 3.

Braccæ Sarmaticæ. Valer. 5. Argon.

Hyemes Sarmaticæ. Stat. 5. Sylu. 1.

Sarmaticè, penult. corr. Aduerbium {σαρματικῶς.} Ouidius 5. Triſtium, eleg. 12.

Iam didici Græcè, Sarmaticéque loqui.

Sarmatis, pen. cor. huius Sarmatidis {σαρματίς} Patronymicum fœm. pro Adiectiuo. Ouidius,

Terreat haud manes Sarmatis vmbra meos.

Tellus Sarmatis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2.

Sarmentum, ſarmenti {φρύγανον, φρυγανισμός, κληματίς} Sarmenta, Virgulæ vitium ſuperuacuæ abſciſſæ. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 31. Iuncidum enim ſarmentum propter infirmitatem ſterile, neque ea ſe poteſt eiicere vitem, quam minorem vocãt flagellum, maiorem etiam vnde vuæ naſcuntur, palmam.

Deuecta ſarmenta cremare. Virgil. 2. Georg.

Ligna & ſarmenta circundare, ignem ſubiicere cœperunt. Cicero 3. Verr.

¶ Sarmentum pro Palmite. Columella libro 3. capite 16. Nec tamen eam vitem feracem dixerim, cuius ſingulæ vuæ in ſingulis ſarmentis conſpiciuntur: ſed ſi per vnumquemque pampinum maior vuarum numerus dependet. Idem libro 3. capite 10. Et libro 4. capite 6.

Amputatio ſarmentorum, & Immiſſio, contraria. Cicero de Senectute.

In vitibus noua ſarmenta cultura excitantur. Cic.2.de Orat.

Syluescere ſarmentis dicitur vitis. Cicero de Senect. Vitis quæ natura caduca eſt, & niſi fulta ſit ad terram fertur: eadem vt ſe erigat clauiculis ſuis quaſi manibus, quicquid eſt nacta complectitur: quam ſerpentem multiplici lapſu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum, ne ſyluescat ſarmentis, & in omnes partes nimia fundatur.

Sarmenta, Lignoſi illi ramuſculi quibus ſtipatim aſſiguntur vuarum acini Plin.lib.23. cap.1, Sarmenta earum in quibus acini fuere, aſtringendi vim habent, efficaciora ex ollis.

Sarmentitius, Adiectiuum {[illegible]} Quod eſt ex materia ſarmentorũ. Colum.lib 2 cap 26, Verùm vnlneta eius ſarmentitio cinere cum argenti ſpuma linenda ſunt.

¶Sarmentitius, a, um. Cælius lib.10.cap 8, Legũ denique Chriſtianos quandoque Sarmentitios & Semaxios probroſè nuncupatos, quod ad ſtipitem dimidij aſſis reuincti, ſarmentis circuniectis comburerentur.

Sarmentoſus, pen.prod. Aliud adiectiuum {[illegible]} Quod plurimum habet ſarmenti. Plin lib.25.cap.11, Pſyllion alij cynoides, alij cryſtallion alij ſicelion, alij cynomyian appellant, radice tenui, ſuperuacua, ſarmentoſum.

SARMENTVS {[illegible]} Nomen viri proprium, qui ſcurrilitate clarnit, cuius meminit Horat.1.Serm.ſat.5,

-nunc mihi paucis
Sarmenti ſcurræ pugnam, Meſſique Cicerri,
Muſa velim memores.

SARNVS {[illegible]} Campaniæ fluuius, ex Sarno eiuſdem nominis monte ortum ducens, iuxta oppidum in Sarni radicibus ſitum: primóque magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas deſinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt: deinde coactus rupibus Veſeuum montem radit, & inde paruo contentus curſu, in Tyrrhenum mare influit. Lucan lib 2.

Mitis Sarni opes. Sil.lib 8.
Pompeianus Sarnus Stat.1 Sylu.2. Hinc

SARON deus marinus, qui arti nauticæ præeſſe exiſtimabatur, à quo datum eſt mari nomen. Lilius Syntag 5. Hiſtor deorum.

SARONICVS, pen corr. {[illegible]} Portus in Achaia, ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus ſinum facit Saronicum. Plinius quoque lib. 4 cap.5, Sinus (inquit) Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Multi à Sarone deo marino. Nam Saronem fuiſſe regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperarit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. Saronicus ſinus, ſiue Megaricus *Le goulfe de Legina.*

SAROPHAGAE, Gẽtes Indicæ ſunt, accolæ Indi fluminis, authore Plinio lib.6.cap.20.

Sarpta {[illegible]} Vinea, putata, id eſt puta facta. Feſtus. Vnde & virgulæ abſciſſæ ſarmenta dicuntur.

Sarpo, ſarpis, ſarpere, Idem quod putare, apud Priſcianum: vnde vinea ſarpta. Hinc nos hodie falcem vinitoriam ſarpam vocamus. Sed fortaſſe tamen verius ſit ſarpam ab harpe deduci, & ſibilum vt plerunque in denſum ſpiritum exaſperari: atque adeò falcem lignatoriam ſic vocamus, propterea quòd cedit & putat arbuſculas. Turnebus.

SARPEDON, penult.prod. {[illegible]} Teſte Homero lib. Iliad.16, Iouis filius ex Laodamia Bellerophontis filia. Herodotus verò in Polyhymnia ſcribit eum fuiſſe Iouis filium ex Europa, ac Minois fratrem. Hic quum aliquando rex eſſet Lyciæ, & in armis ſtrenuus, Troianis contra Græcos fauit: & multa bellando ſtrenuitatis documenta demonſtrans, à Patroclo tandem interfectus eſt, vt idem Homerus ſcribit.

Sarpedon Iouis progenies. Virg.10.Æneid.
Ingens Sarpedon. Virg.1. Æneid.
Lycius Sarpedon. Ouid.13 Metam.

Eſt & Sarpedon, Ciliciæ promuntorium, finis aliquãdo regni Sarpedonis, & quod Ciliciam à Pamphylia diſtinguit. Pomponius Mela lib.1.in deſcriptione Ciliciæ.

SARRA {[illegible]} Nomen ciuitatis, quæ poſteà Tyrus dicta eſt, teſte Gellio lib.14 cap 6, à qua Sarranum Oſtrum eſt nominatum. Sed id quoque à piſce quodam accepit, qui illic abundat, & Sar illa lingua vocatur, ex cuius ſanguine ſericum in purpuram tingebatur.

Sarrana aulæa. Iuuenal Saty 10,
-aut pictæ Sarrana ferentem. Ex humeris aulæa togæ. Id eſt togam pictam & purpura diſtinctam, vt ſit periphraſis togæ triumphalis.

Sarranus, penult.prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod ex Sarra eſt. Vnde Sarranæ veſtes, Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ. Virgil. 2. Georgicorum,

-Sarrano dormiat oſtro. Iuuen. Sarrana aulæa. Columel.lib.9. cap.4, Sarrana viola.
Numina Sarrana Sil.lib.8.
Gens Sarrana. Sil.lib.1.

SARRACA {[illegible]} Duarum vrbium nomen, quarum vna eſt in Media: altera in fœlici Arabia. Ptolem.lib.6.cap.2.& 8.

SARRACENI, pen prod. {[illegible]} Populi poſt Nabathæos Arabiæ populus, vt author eſt Stephanus.

Sarracum, ſarraci, pen.prod. Quo ligna, marmora, & grandiores lapides vehi conſueuerunt. Iuuen.Sat.3,

-longa coruſcat,
Sarraco veniente, abies. Idem Saty.5,
Frigida circumagant pigri Sarraca Bootæ. Quintil.lib.8.cap.3, An quum dixit in Piſonem Cicero, Quum tibi tota cognatio in ſarraco aduehatur, incidiſſe videtur in ſordidum nomen?

SARRASTES {[illegible]} Populi Campaniæ Sarno amni vicini, à quo & nomen accepiſſe putantur. Virg.7.Æneidos,

-late iam tum ditione premebas
Sarraſtes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

Sarrio, ſarris, ſarriui, ſarritum {[illegible]} ſarrire, penult. prod. Sarculis fodere, purgare. quod fit quum ſegetes leuiter ſcalpẽdo, & raſtris à noxiis herbis purgamus. Plaut. Capt.12,

Nam ſemper occant prius quàm ſarriunt ruſtici. Var.1.de Re ruſt. cap 29, Prata purgari, ſalicta ſeri, ſegetes ſarriri.

Sarrire ſarmenta. Cato cap.37.
Sarrire ſaxum Martial.lib.3.

Sartor, ſartoris {[illegible]} (vt ait Nonius) non ſolùm à ſarciendo, ſed etiam à ſarriendo deducitur: & tam eum qui ſarcit, quàm eum qui ſarrit ſignificat: hoc eſt ſarritorem Plaut.Capt.12,

Sator, ſartórque ſcelerum, & meſſor maxime? Et paulopòſt,
Nam occatorem prius debebas dicere.

Sartura, ſarturæ, pen.prod. {[illegible]} Idem quod Sarritura. Plin.lib.18. cap.27, Ab Æquinoctio ſarturam nocere & vineæ & ſegeti exiſtimatur. Dicitur & ſartura à ſarciendo. Vide ſuo loco.

Sarritor, pen prod. ſarritoris, m.g. {[illegible]} Qui ſarrit. Columel lib.2. cap.13, Tritici modij quatuor vel quinque bubulcorum operas occupant quatuor, occatoris vnam, ſarritoris duas primùm, & vnã qua iterum ſarriuntur.

Sarritura, ſarrituræ, pen.prod. {[illegible]} Columel. lib.11.cap.2, Sarritura quoque frumentorum inſtarue egregiè, modios tres vna opera rectè ſarrit.

Sarritio, ſarritionis, Verbale, Idem {[illegible]} Varro de Re ruſt.lib.1. cap 18, Peracta ſementi, ſequẽs cura eſt ſarritionis. Colum.lib.2.cap. 9, Frequentiorem tamen exigunt ſarritionem.

SARSANNA, pater & filius, nobiliſſimi ſcriptores, quos Plinius commemorat damnaſſe arbuſtorum rationem ad vites ſubleuandas, lib. 17.cap 23.

SARSINA, pen cor. {[illegible]} Plin.lib 3.cap.14, oppidum in Vmbria, ex qua Plaut. poeta comicus ortus eſt. Sil.lib 8,

-his Sarſina diues
Lactis, &c.

Sarſura. à ſarciendo dicitur, vt vſura pro vſu, curſura apud Plautum pro curſu, curatura apud Terẽtium pro curatione Varro vbi de Gallinis, Axius, ego quæ requiro ſarſuræ aſſuræ membra de palumbis, de gallinis, dic indos Merula. Quorum verborum ſenſum vide in dictione Aſſura, in verbo ASSO.

Sartatecta. Vide SARCIO.

Sartago, pen.prod. ſartaginis, fœ.g. {[illegible]} Patella in qua caro frigitur. À [illegible], quæ caro eſt, nomen aſſumpſit. Plin. lib.16. cap.21, Item terebinthinam in ſartagine referuenti.

Sartago loquendi. Perſius Saty.1,
Hos pueris monitus patres infundere lippos
Quum videas, quæriſne vnde hæc ſartago loquendi,
Venerit in buccas? Hoc eſt, hic linguæ ſtridor, qualis ex ſartagine, cùm aliquid frigitur, ſonat: Vel, hic corruptus ac deprauatus loquendi mos. Frigendo enim ſartago confuſum & diſſonum reddit ſtrepitum.

Sartor, Vide SARCIO, & SARRIO.

SARVS, Fluuius Cappadociæ apud Plin.lib 6 cap.3.

Sas {[illegible]} Verrius putat ſignificare Eas teſte Ennio qui dicat libro primo,

Virgines nam ſibi quiſque domi Romanus habet ſas: quum Suas magis videtur ſignificare. Sicuti eiuſdem libro quarto fatendum eſt Eam ſignificari, quum ait, Nec quiſquam philoſophiam, quam doctrinam Latina lingua non habet, ſapiẽtiáque perhibetur, in ſomnis vidit, prius quàm ſam dicere cœpit. Feſtus

SASON {[illegible]} Inſula eſt inter Epirum & Brunduſium, vt author eſt Strabo lib.6. Sil.lib.7,

Adriaci fugite infauſtas Saſonis arenas.

SASSVMINI, Populi ſunt in Aquitanica Gallia apud Plinium libro 4.cap.19.

SASVRI, Gentes ſunt in Indis autore Plin.lib 6.cap 19.

Sat {[illegible]} Aduerbium, à Satis, ſignificat abundè Virgil.10. eclogæ,

Hæc ſat erit diuæ veſtrum cecinisse poetam.
Sat bonum te facit. Cic. pro Roſcio Amer.
Sat commodè. Terent. And.3.1.
Sat diu viuit. Plaut. Capt.13. Cic.ad Attic. lib. 15.313, Modò & libenter fuerit, & ſat diu.
Sat eſt. Terent. And.1.1,
-ſat eſt,
Curabo. Cic.de Senect. Quantum ſat eſt.
Sat eſt oſculi. Plaut Sticho,3. Sat litium, apud eundem legitur in Rudente,14. Cic.2 de Fin. Teſtium ſat eſt.
Sat fecit officium Terent.4.5.
Sat habere. Terent. And.4.2,
Sat habeo. Idem Eunuch.3.2,
Vbi tempus tibi erit, ſat habet, ſi tum recipitur.
Sat ſcio. Terent. Adelph 3.3,
Perſuaſit ille impurus, ſat ſcio. Ibidem, 4.1.

SATARCHAE, Populi in Aſia Scythica apud Herodotum lib.4.

Satago, ſatagis, pen. cor. ſategi, pen. prod. {[illegible]} ſatagere, Anxium eſſe, anxiè diſtorqueri difficultate alicuius rei conficiendæ. Terent. Heaut.2.1,

Nam hic Clinia, etſi is ſuarum rerum ſatagit.

Satagere, Diligentem eſſe ſeu feſtinare. Plaut. Aſin 9.
Nunc ſatagit, adducit domum etiam vltro, & ſcribit nummos.

Satagere de Gell.lib 9.cap.11, Cõſulibus de vi ac multitudine hoſtium ſatagentibus. Hoc eſt ſolicitis.

Agere & ſatagere Quintilianus libro 6.cap 4, Afer venuſtè Manlium Suram multum in agendo diſcurſantem, ſalientem, manus iactantem, togam deiicientem & reponentem, non agere dixit, ſed ſatagere. Hoc eſt, anxiè multa ſimul agere, ſed ita, vt nullum pro dignitate conficiat.

Satanas {σατανᾶς} Hebraicum verbum à שטן, quod aduerſari, hoſtémque eſſe ſignificat. Quo nomine appellatus eſt diabolus, quòd bonorum aduerſarius ſit: nam διάβολος calumniantem, impoſtorémque ſignificat. Quicquid enim animas ad deum tendentes reſiſtit & aduerſatur, & quicquid paci eſt contrarium, hoc verbo Satanas rectè exprimitur: ſicut legitur in Regum libris. Quia ſuſcitauit deus Salomoni Satanam, aduerſus eum qui erat pacificus. Et, filij Saruiæ cur efficimini mihi hodie in Satan? Ex Iobi hiſtoria apparet malum genium eo verbo, velut propria notatione deſignari. Item in Euangelio Matthæi, Ductus eſt Ieſus Chriſtus dei ſpiritu in deſertum, vt ibidem à Satana tentaretur. Sed cùm idem Chriſtus Ieſus D. Petrum fatalia impedire volentem redarguendo Satanam appellauit, figuratè loquutus eſt. Dæmones enim ſcelerati, quóſque ad bona exercendos deus plerunque commouet atque excitat, propriè peſſimi ſunt, mortales eorum ductu.

¶Satanas præter notam calumniantis ſignificationem, terræ malleum apud Hieremiam cap.50. denotat Cælius lib.2.cap.9.

SATARCHAE {σατάρχαι} Populi ſunt Septẽtrionales ad paludem Mæotin vergẽtes, vt ſcribit Pomponius Mela lib.2. Hi bellicoſiſſimi ſunt. De quibus Valerius Flaccus lib.6. Argon.

Iaxamathæ, Toriníque, & flaui crine Satarchæ.

SATARNEI, Gentes ſunt circa Mæotim Plin.lib 6 cap.7.

SATAROS, notiore nomine Patara, vrbs in Lycia apud Plinium libro 5 cap 27.

SATASPES, vir Achæmenius fuit Theuſpis filius, qui cùm Zopyri filiam violaſſet, & ob eam rem à Xerxe cruci deſtinatus eſſet, interceſſione matris, quæ Darij erat ſoror, impetrauit vt in exilium ageretur, donec Africam vniuerſam luſtraſſet. Cúmque iam aliquot menſes aliqua in peregrinatione conſumpſiſſet, nauigationis tædio adductus in Perſidem rediit, regíque retulit ſeſe reliquum itineris conficere non potuiſſe, quod naues à Magnetibus retinerentur: quod quum Xerxi fabuloſum videretur, hominem, vt anteà deſtinarat, cruci affixit. Herodot.lib.4.

Satelles, ſatellitis, pen.cor. m.g. {δορυφόρος, ...} Miles mercede conductus, vt ab imperatoris latere non diſcedat. Plin lib. 12 cap.14, Sed præter hos & cuſtodes ſatellitéſque, & oſtiarij, & miniſtri populantur. Liu.2. ab Vrbe, Comprehenſum regij ſatellites cum traxiſſent ad tribunal regis. Ouid.5. Faſtorum,

Ille deæ cuſtos, ille ſatelles erat.

Adminiſtri & ſatellites alicuius. Cic. pro Quintio.

Vides tamen tyranni ſatellites in imperiis. Cicero Attico libro 14.303.

Per medios ire ſatellites Horat.3. Carm. ode 16. 14

Rigidus ſatelles. Horat.1. epiſt.

C. Manlius audaciæ ſatelles atque adminiſter tuæ. Cicero 1. in Catilin.

Satelles Iouis, Aquila. Cic.2. Tuſcul.

Tralis aduolans adunctis lacerans vnguibus

Iouis ſatelles paſtu dilaniat fero. Ex Poeta. Sic 1. de Diuinatione, Miniſtri ac ſatellites cupiditatum alicuius. Cicero 5. Verr. in Qui primus certos inſtituerit, nomine decumanos, re vera miniſtros ac ſatellites cupiditatum ſuarum.

Satellites voluptatum, virtutes. Cic.2. de Fin.

Satellitium, ij {δορυφορία, ...} Luciano collectiuum nomen eſt ipſos ſignificans ſatellites, tuendi corporis cauſa adhibitos, quemadmodum Seruitium accipitur pro ipſis ſeruis, Sodalitium pro ipſis ſodalibus.

SATELLIVS, Quadratus (vti ait Seneca) fuit quidam ſtultorum diuitum arroſor, & quod ſequitur arriſor, & quod duobus his annexum eſt, deriſor.

Satin', Vides SATIS.

Satio, ſatias, ſatiaui, ſatiatum {...} ſatiare, à ſat deduci videtur, ſignificátq; Saturare, ſeu explere, & habere quod ſatis ſit. Pertinet ad omnes ſenſus, & frequenter ad animum.

Ad corpus. Colum lib.8. cap 9. Satiáque ſemodius cibi in diebus ſingulis vicenos & centenos turtures.

Ad animum Cicero de Senect. Satiari delectatione non poſſum, vt meæ ſenectutis requietem, oblectamentúmque noſcatis.

Legendo non poſſe ſatiari. Cic 3. de Fin.

Nunquam expletur nec ſatiatur cupiditatis ſitis. Cicero in Paradox.7.

Fretum non ſatiatur aquis Ouid 8 Metam.

Numerus ſatiat. Cic. 10 Orat.

¶Animum non poſſe ſatiare in lacerando alicuius corpore. Cic. 12. Philipp.

Cor ſatiare. Ouid.9 Metam.

Cupiditatem ſatiare. Plin.lib.34 cap 8.

Deſideria naturæ ſatiare. Cic.2. de Fin. Veniebat enim ad cœnam, vt ſatiaret animo quieto deſideria naturæ.

Iram ſatiare. Ouid.3 Triſt. eleg 8.

Lumina ſatiauit longo viſu. Stat Sylu 4 6.

Oculos ſatiemus amore. Propert. lib.2. eleg.16.

Explere cupiditates, ſatiare odium. Cic. In Patrit.

Pectora ſua ſatiare luctu alterius. Ouid 6. Metam.

Satiare videtur à Plinio poſitum pro Abundare, lib 5. cap. 9, Proptereà obſeruatum eſt, prout in Mauritania niues imbréſve ſatiauerint, ita Nilum increſcere.

Satiatus, pen prod. Participium {...} ſiue Nomẽ ex participio, vt æuis & decoris ſatiatus. Id eſt, plenus annorum & dignitatum. Sil.lib 16.

Longo ludo ſatiatus Horat 1. Carm. ode 2.

Somno ſatiatus Liu 2 ab Vrbe.

Suppliciis ſatiatus Liu.8 ab Vrbe.

Ita nondum ſatiata ſedibus. Lucan.lib.7.

Libido mentis ſatiata. Catul. Argon.59.

Senecta vita longa ſatiata. Seneca Herc. fur.10.

Satiabilis, & ſatiabile, qui facilè ſatiari poteſt {...} cuius contrariũ eſt inſatiabilis ἀκόρεστος: Saluſtius, Auaritia inſatiabilis eſt, neque copia neque inopia minuitur.

Satietas, pen. cor. ſatietatis {κόρος, πλησμονή} Odium, faſtidium. Cicero 7. Verr. Poſteaquàm è porro piratæ non metu aliquo affecti, ſed ſatietate ceſſarant.

Cibi ſatietas & faſtidium, aut ſubamara aliqua re releuatur, aut dulci mitigatur. Cic 1 de Inuent.

Omnibus in rebus ſimilitudo eſt ſatietatis mater. Cicero 1. de Inuent.

Satietas vitæ. Plin.lib.4. cap.12.

Satietas hominum. Terent. Eunuc.3.1.

Satietas noſtri & Deſyderium, contraria. Cicero Attico, libro 2.20.

Satietas & Auiditas, contraria Plin lib.11. cap 17.

Citra ſatietatem, Vide CITRA præpoſitionem.

Abire in ſatietatem. Plin. lib.8. cap 16.

¶Hæc res multum affert hominibus ſatietatis ac faſtidij. Cic. pro Muræna.

Afficere ſatietate. Cic. Verr.7.

Capere ſatietatem, Vide CAPIO.

Satietas voluptatibus non deeſt. Plin. lib 5. cap.1.

Defatigari ſatietate, vel defeſſum eſſe. Cic.2. de Orat.

Dare ſatietatem. Cic.3. de Nat. deor.

Naturam explere ſatietate viuendi. Cic. pro Marcello.

Omnium rerum ſatietas, vitæ facit ſatietatem. Cicero de Senectute.

Ferre ſatietatem ex copia. Quintil.lib.5. cap.14, Et odium ex quadam ſeruitute, & ex copia ſatietatem, & ex amplitudine faſtidium tulerit.

Fugere ſatietatem. Cic. Facillimè fugiant ſatietatem.

Habere ſatietatem. pro afferre. Cic. ad Attic.25.

Occurrere ſatietati. Cic. in Brut.

Parere ſatietatem. Cic. 4 ad Herennium.

Superare ſatietatem. Cic. Ego mei ſatietatem magno meo labore ſuperaui.

Tenet me alicuius rei ſatietas Salluſt in Iugurtha.

Ad ſatietatem trucidare Liu.4. bel. Pun.

Vincere ſatietatem. Cic 3 de Orat.

Vitare ſatietatem. Cic.4. ad Herenn.

Saties, ſatiei, fœmin gener. Idem {πλησμονή} Nec finis ſatiéſve. Silius libro 4.

Satie necari. Plin. lib 8 cap.51.

Satias, ſatiatis, pen. prod. f.g {πλησμονή} pro Satietas aliquando ponitur. Terent. Eunuch 5 6,

Vbi ſatias cœpit fieri, commuto locum. Idem Hecy.4 2,

Satias me iam tenet

Studiorum iſtorum. Lucret.lib.5,

Nil, vt opinor, ita ad ſatiatem, &c.

Peſſus ſatiate videndi. Lucret. lib.2.

Facta ſatias. Salluſt. Frumentíque ex inopia graui ſatias facta.

Satias eum cepit amoris in vxore. Liu. 10. bel. Pun.

Cibi ſatias. Lucret. lib.5.

Satias capere, Macrobius libro 7. Saturnal. cap.12, Cur qui auidius vorant, facilius ſatias capiunt, quàm qui eadem quietius ederint.

Saticuli populi Campaniæ moribus aſperi, de quibus Virgil. libro 7. Æneidos,

-amniſque vadoſi

Accola Vulturni pariterque Saticulus aſper.

Satio, ſationis, Vide SERO, ſeris.

Satis, Aduerbium {ἅλις, ἱκανῶς, ἀρκούντως, ...} & per apocopen Sat, ſignificat Abundè, quantum opus eſt. Plautus Menæch 20.

Arceſſe homines qui illum ad me deferant. 1. quod ſunt ſatis?

Satis ad. Cicero 5. Ver. Sed ab iis quos repudias, exigis tantum pecuniæ, quantum ad eum numerum frumenti ſatis ſit, quem ciuitati imperas.

Mihi autem ad vincendum ſatis eſt, fuiſſe procuratorem qui cùm experiri poſſet quales is, &c. Cic pro Quintio.

Satis audacter. Plaut. Amphit.8.

Satis bene. Plaut. Pœnulo.4.

Satis certè, vel certò ſcio. Terentius Adelphis, 2.3. Idem Heautontim.1.1,

Hæc non voluptati eſſe, ſatis certò ſcio.

Satis credo. Terent. Eunuch.5.9,

Gaudeo e. ſatis credo nihil eſt Thaide tua dignius.

Satis cum periculo Terent. And.2 1.

Satis iam deluſum cenſeo: nunc rem, vt eſt eloquamur. Plautus Aſin 13.

Satis diu hoc iam ſaxum voluo. Terent. Eunuc.5 9.

Satis eſt Horat.1. epiſt.2,

Quod ſatis eſt cui contingit, nihil amplius optet. Terentius Eunucho, 4.7,

-hic furti ſe alligat.

CH. Satis hoc tibi eſt. Cic. de Amic. Satis erat reſpondere magnas, ingentes inquit.

Quod ſatis eſt ſapio mihi. Perſius Saty 3.

Reſponſa non dabantur fida ſatis. Virg.2. Æneid.

Satis fortis homo, & ſatis planè frugi. Cic.5. Verr.

Satis habeo. Plaut. Capt.7. Terent. Adelph 3.2.

Satis mihi id habeam ſupplicij, dum illum vlciſcar modò. Salluſt. in Iugurtha, Satis habeatis animam retinere.

Imbrem ſatis largum cœlo demittere. Virg.1 Georg.

Satis magna pecunia. Cicero 1. Officior. Vt nuper M. Craſſus negabat vllam ſatis magnam pecuniam eſſe ei qui in Repub. princeps vellet eſſe.

Satis mirari. Terent. Eunuch. 3.4.
Quid illud mali eſt? nequeo ſatis mirari.

Satis multa. Brutus ad Ciceronem libro 11. 10. Satis me multa ſcripſiſſe, quæ literis commendari poſſint, arbitror. Idem 4. Acad. Et quoniam ſatis multa dixi, eſt mihi perorandum.

Nec ſatis, extremas Coriti penetrauit ad vrbes. Virg. 9. Æneid.

Non eſt ſatis, niſi præſens confirmaſſem, ne id quidem ſatis eſt. Cic. 5. Verr.

Non ſatis. Cic. 1. de Nat. deor. Sed quum agellus eum non ſatis aleret, vt opinor, ludi magiſter fuit.

Non ſatis eſt id cur alia percipi poſſe dicas, alia non poſſe. Cicero 4. Academ.

Non eſt ſatis æſtimare parens melior homini, an triſtior nouerca fuerit. Plin. lib. 7. in Præfat. Hoc eſt, non ſatis æſtimari poſſit.

Non enim ſatis intelligebam: per parentheſim poſitum. Cic. 4. Acad. Me quoque tacitus, an ita ſentiens (non enim ſatis intelligebam) cœpit hortari, vt ſententia deſiſterem.

Et ne ſatis habeas ſemel circuire. Cato cap. 1.

Satis pernoſti qualis ſim. Terent. Adelph. 3. 2.

Satis proſpicere oculis, Satis cernere, Satis videre. Plaut. Amph. 17. Terent. Adel. 3. 3.
- eſtne hic Hegio.

Tribulis noſter? ſi ſatis cerno, is Hercle eſt.

Plus quam ſatis opus eſt, doleo. Cic. 7. Verr.

Satis perceptum. Plaut. Pœn. 8.

Satis recte mones. Plaut. Perſa. 16.

Satis ſæpe iam & virtutem militum & fortunam tentatam. Salluſt. in Iugurth.

Satis ſanus. Curtius lib. 4.

Satis, ſatis. Terent. Heauton. 3. 3.
Non poſſum, ſatis iam, ſatis pater durus fui.

Satis ſcire. Liu. 1. ab Vrbe.

Satis tempore. Cicero 4. Verr. Satis putabat ſe ad comitia tempore venturum, ſi pridie veniſſet. Hoc eſt ſatis tempeſtiuè.

Quum hominem nomino, ſatis mihi videor dicere. Cicero pro Quintio.

Quære de hoc ſatis, Cic. Attico lib. 6. 110.

¶ Satis, cum genitiuo, Satis cauſæ Teren. Andr. 1. 1. Nec ſatis ad obiurgandum cauſæ, Plaut. Bacch. 2.

Satis hiſtoriarum eſt? Idem Truculen. 6. 4.

Satis eſt mihi tuæ ſalutis, nihil moror. Terent. Phorm.

Satis iam verborum eſt.

Satis exemplorum alienæ clades præbent. Liu. lib. 2. Decad. 4. 90.

Orationis ſatis eſt, Vide Oratio in ORO.

Satis temporis ad dicendum. Cic. 4. Verrina.

¶ Satis ſupérque {[illegible]} Virg. 2. Æneidos,
- ſatis vna ſupérque

Vidimus excidia. Cic. de Nat. deor. Nam contra Epicurum ſatis ſupérque dictum eſt. Horat. Epod. 1.

Satis ſupérque me benignitas tua Ditauit.

¶ Satin', pro Satiſne Terent. Eunuch. 5. 2.
- ſatis id tibi placet? C. Non. Idem And. 4. 5.

Satin' ſanus es, qui me id rogites?

Satin' ſalue? Modus loquendi apud veteres, quum vbi quid turbari erat, interrogabat an ſatis ſalux res eſſent. Terentius Eunuch.

Hem quid eſt? quid trepidas? ſatin ſalue? Abj ſis leguor, - Hem Quid eſt quod trepidas? ſatiſne ſaluè? dic mihi. In quem locum ſic ait Donatus, Saluè, integrè, rectè, commodè. Plaut. in Trinummo, Beneuolens tuus atque amicus, ſatiſne ſaluè? Nunc aduerbium eſt: producta eſt è litera Salluſtius, Inde ortus ſermo, percontantibus vtraque, ſatin' ſaluè? quàm grati ducibus ſuis, quantis familiaribus copiis agerentur. Hactenus Donatus.

Satin' ſalua omnia Liu. Decad. 1. lib. 3. Admiratus rogitánſque ſatin' ſalua omnia, togam properè è tugurio proferre vxorem Raciliam iubet.

Satiſaccipio, ſatiſaccipis, penult. corr. ſatiſaccepi, ſatiſacceptū {[illegible]} ſatiſaccipere. Dictum eſt eodem modo quo ſatisfacere. Nam id quo quis contentus erat, et præſtabatur, ſatisfieri dictum eſt: ita quia tales quibus contentus quis futurus eſſet, ſic dabantur, vt verbis obligarentur, ſatiſaccipi dictum eſt. Hæc Pomponius in l. ſtipulationum aliæ. ff de verbor. obligat. Plautus Sticho, 9. Cicero pro Roſcio Comœdo, Qua de cauſa Flauius, quum de tota lite faceret pactionem, neque ſatiſacciperet à Roſcio, neque iudicio abſolueretur à Fannio. Idem pro Quintio. Si veretur vt res iudicio facto parata ſit, iudicatum ſolui ſatiſaccipiat. Vetus codex legit ſeparatim Satis accipio. Cato cap. 8. Quæ ſatiſaccipienda ſient ſatiſaccipiantor.

Satiſaccipere, contrarium habet Satiſdare.

¶ Satis acceptum, per tranſlationem pro certum, compertum, & firmum, veluti datis fideiuſſoribus & ſponſoribus Satis enim accipit, cui prædes & ſponſores dantur. Plaut. Moſtellaria,
Si acceptum ſat habes, tibi fore illum amicum ſempiternum. & in Sticho,
Satis abs te accipiam, niſi videam mihi te amicum eſſe Antipho. Ex Turnebo.

Satiſacceptio, ſatiſacceptionis, Verbale {[illegible]} Satiſacceptionem appellat Pomponius in l. Stipulationum aliæ. de Verbo. obligat. ſtipulationem, quę ita obligat promiſſorem, vt eum promiſſores quoque ab eo accipiantur Id eſt qui idem promittunt.

Satiſdo, ſatiſdas, ſatiſdedi, ſatiſdatū {[illegible]} ſatiſdare, pe. corr. Significat fideiubere, promittere per vadem, ſiue fidem ſuam pignori dare, & reipſa certum facere Caius ff. Qui ſatiſdare cog. l. 1. Satiſdatio eodem modo appellata eſt, quo ſatisfactio. Nam vt ſatisfacere dicimur ei cuius deſiderium implemus: ita ſatiſdare dicimur aduerſario noſtro, quum pro eo quod à nobis petit, ita cauemus vt eum hoc nomine ſecurum faciamus, datis fideiuſſoribus. Cic. pro Quintio.

Iudicatum ſolui ſatiſdare. Cic. 4. Verr. Amici, ſi quis quid peteret iudicio, ſecum agere paſſuros, iudicatū ſolui ſatiſdaturos eſſe dicebāt.

Satiſdare genitiuo iunctum. Cic. 3. Ver. Qui redemerit, ſatiſdet damni infecti Scilicet nomine.

Satiſdatio, ſatiſdationis, Verbale {[illegible]} Cic. Attico lib. 5. 88. De ſatiſdando verò te rogo quoad eris Romæ tu vt ſatiſdes: & ſunt aliquot ſatiſdationes ſecundum mancipium in his & Memmianorum prædiorum vel Attilianorum.

Capitalis ſatiſdatio, cùm aliquid in nos recipimus cum obſtrictione capitis. Plin. lib. 36. cap. 5. Nec minor quæſtio eſt in ſeptis, Olympum & Pana Chironémque cum Achille qui fecerint, præſertim quum capitali ſatiſdatione fama iudicet dignos. Hoc autem & ipſe Plinius lib. 34. cap. 7. apertius declarat his verbis, Ætas noſtra vidit in Capitolio, priuſquàm id nouiſſimè conflagrauit à Vitellianis incenſum, in cella Iunonis, canem ex ære, vulnus ſuum lambentē: cuius eximium miraculum & indiſcreta veri ſimilitudo, non eo ſolùm intelligitur, quòd ibi dicata fuerat, verùm & noua ſatiſdatione. nam ſumma nulla par videbatur. capite tutelarios cauere pro ea, inſtitutum publice fuit.

Satiſdationem implere non potuit. Papi. in l. 2. ff. de cuſtod. reor.

Præſtare ſatiſdationē. Vlpian. in l. ſi fideiuſſor §. ſi neceſſaria ff. qui ſatiſd. cog. Si neceſſaria ſatiſdatio fuerit, & non facilè poſſit reus ibi præſtare, vbi conuenitur: poteſt audiri ſi in alia eiuſdem prouinciæ ciuitate ſatiſdationem præſtare paratus ſit. Si autem ſatiſdatio voluntaria eſt, non in alium locum remittitus.

Satiſdatum, ſatiſdati, pen. cor. {[illegible]} Cic. Att. lib. 16. 339. Sed & illi turpe arbitror, eo nomine, quod ſatiſdato debeat, procuratores eius non diſſoluere. Pomponius, in l. Et magis. ff. de ſolut. Potius enim eo nomine exoluiſſe videor, quod ſatiſdato, quam quod ſine ſatiſdatione debeo.

Satiſdato promittere. Papinian. in l. 2. in princip ff de cuſtod. reor. Vlpianus duobus locis in l. Sed & ſi quis. §. Quæſitum eſt. ff. Si quis caution.

Satis exigere, vel non exigere, ea forma dicitur, qua ſatiſdare, vel non dare. Vlpian. in l. Iulianus §. Si tibi. ff. ad exhibendum. Paulus in l. Lucius Titius §. Cùm in teſtamento. ff de adminiſtrat. tutorum. A quo magiſtratus ſatis exegerunt rem ſaluam fore.

Satis abundeque coercere menſorem viſum eſt. ſi &c. Vlpian. in l. 2. § Hæc actio. ff Si menſor falſum modum dixerit, Papinianus, Tutores qui poſt. § 1. ff. de adminiſtratione tutorum. Quum ſatis abundéque ſit, vel in vna ſpecie per amici laborem domino conſuli.

Satisfacio, ſatisfeci, pen. cor. ſatisfeci, pen. pro. {[illegible]} ſatisfactum, ſatisfacere, tantum facere quantum ſatis ſit alteri ad vim dictam, inquit Aſconius Datiuo iungitur. Plaut. Amphit. 10,
- quin ego illum aut deſeram,

Aut ſatisfaciat mihi. Cic. ad Att. lib. 7. 141, Cui nos valde ſatisfacere multi ad me ſcripſerunt.

Satisfacere quibus debemus. Cic. ad Att. lib. 12. 224.

Satisfacere ſuis, pro diſſoluere æs alienum. Cæſ. 3. bel. Ciul.

Satisfacere de viſceribus ſuis, pro Suis viſceribus æs alienum diſſoluere. Hoc eſt ſua ipſius pecunia. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. Serio quid ſceleris admiſerim, quum de viſceribus tuis & filij tui ſatisfactorus ſis quibus debes, ego acceptam ex ærario pecuniam tuo nomine fruſtra diſſipaui m.

Satisfacere alicui in pecunia. Cælius ad Ciceronem, libro 8. 1a. Vt ſi mihi in pecunia minus ſatisfeciſſet, per hanc ſpeciem ſimultatis eum conſectarer.

De re aliqua plenè & ſtatim ſatisfacere. Quint. lib. 4. 12. 5.

¶ Satisfacere pro purgare. Cic. 2. Philip. Acceperā enim iam antè Cæſaris literas vt mihi ſatisfieri paterer à te. Id eſt vt acciperē tuam excuſationē & purgationē. Inde Satisfactio, pro purgatione & excuſatione.

Satisfacere cumulatè alicui. Cic. ad Qu. fra. lib. 2. 8. Idē in Topicis.

Satisfacere alicui de re aliqua Cæſ. 5. bel. Gal. Seſéque paratos eſſe demonſtrant, omnibus rationibus de iniuriis ſatisfacere.

¶ Amicitiæ ſatisfacere. Cic. Planco, lib. 10. 1.

Cauſæ & officio ſuo ſatisfacere. Cic. 1. Ver.

Deo piè & caſtè ſatisfacere. Cic. ad Terent. lib. 14. 7. Cui quidem tu Deo, quēadmodum ſoles, piè & caſtè ſatisfacias: id eſt Apollini & Æſculapio.

Diſputationi alicui ſatisfacere. Cic. 1. de Legib. Nec enim ſatis fieri cenſent huic loco qui nunc eſt in manibus, niſi hoc ipſum natura ius eſſe diſputatine.

Exiſtimationi hominum ſatisfacere. Cic. 5 Verr. Commoueri te oportuit vocare Apronium, nec illum antè tibi ſatisfacere, quàm tu omnium exiſtimationi ſatisfeciſſes.

Immortalitati laudum alicuius ſatisfacere. Cic. ad Cæſarem, lib. 13. 17 Nunc aūt incenſus ſtudio rerū tuarū, eas literis græcis mādare cupiebat: poſſe arbitror, valet ingenio: habet vſum: iamptidem in eo genere ſtudij, literarúmque verſatur: ſatisfacere immortalitati laudum tuarū mirabiliter cupit. Id eſt laudes reddere immortales.

Mandatis alicuius ſatisfacere. Cic. ad Att. lib. 6. 121. Noli enim putare me quidquam maluiſſe, quàm vt mandatis tuis ſatisfacerē, nec vlla de re plus laboraſſe. Vetuſtum exemplar his habet, vt mandatis facerem.

Naturæ & legibus ſatisfacere. Cic. pro Cluent 28. Id eſt mori.

Officio erga aliquem in re aliqua ſatisfacere, pro Fungi officio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 6. In ea re nos & officio erga Lentulum mirificè, & voluntati Pompeij præclarè ſatisfecimus.

Vt omnium opinioni ſatisfiat. Cic. pro Rabir. Poſth.

Satisfactum eſt promiſſo noſtro ac recepto. Cic 7. Ver.

Publicè ſatisfacere, hoc eſt publico nomine. Cic. 3 Verr. Sed aliqua ex parte violatus ſit, niſi publicè ſatisfactum ſit, ei ciuitati bellum indici atque inferri ſolere.

Suſpicioni alicuius ſatisfacere Cic. pro Rab. Poſth. Sed vt omnium vel ſuſpicioni, vel maleuolentiæ, vel crudelitati ſa-

ti fiat, occultat pecuniam Poſthumus, lateat regiæ diuitiæ.
Viro ſatiſfacere. Cic. Planco, lib. 10. 1.
Voluntati voluntate ſatiſfacere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 35.
Hiſtriones in diſſimillimis perſonis ſatiſfaciunt. Cic. in Orat.
Satiſfieri, p. c. {[illegible]} Ouid. 1. de Reme. amo.
Quanquam à te quidē cumulatè ſatiſfit & mihi & omnibus, Cic. Attilio. lib. 13. 73.
Satiſfactio, Verbale {[illegible]} Purgatio, excuſatio. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 13. Hic tu me etiam inſimulas, nec ſatiſfactionem meam accipis. Idem ad Attic. lib. 4. 74. Et ſimul ne Actione mea quæ in agendo apparuit, in ſcribendo ſit occultior, & aliquid ſatiſfactio leuitatis habere videatur.
Satiſpræſto, ſatiſpræſtas, {[illegible]} ſatiſpræſtare, Idem quod ſatiſdare.
Satior & hoc ſatius, huius ſatioris, pen. prod. Melior. Plin. lib. 17. cap. 5. Erit igitur hæc optima, & uperi ſatior De terra tenera.
Satius {[illegible]} Comparatiuum aduerbium à Satis, & ſignificat Melius quaſi vltra id quod opus eſt. Terent. Heaut. 41.
-& tibi perdere
Talentum hoc pacto ſatius eſt, quàm illo minam, Virg. ecl. 2.
Nónne fuit ſatius triſtes Amaryllidis iras,
Atque ſuperba pati faſtidia? Cic. ad Att. lib. 7. 111. Video cum altero vincere ſatius eſſe, quàm cum altero vincere.
Non igitur ſatius eſſet, dicet aliquis, ab initio, præſertim quum ſcribas, ad optimum & electiſſimum verbum deuenire? Eſt quum non eſt ſatius, ſi &c. Author ad Heren. lib. 4.
Multo ſatius eſt. Lucret. lib. 5.
Nimio ſatius, Vide NIMIS.
Sator, Satiuus, vide SERO, ſeris.
SATRAE, populi Græcorum in litoribus Thraciæ. Herodotus lib. 7.
Satrapes, vel Satrapa, ſatrapæ pen. cor. m. g. {[illegible]} Dictio Perſica, quæ apud nos profectum ſignificat Terent. Heaut. 3. 1.
-ſatrapes ſi ſiet
Amator, nunquam ſufferre eius ſumptus queat.
Satrapia, ſatrapiæ, pen. pro. {[illegible]} Regio, & præfectura. Plin. lib. 6. cap. 20. Etenim pleríque ab occidente non Indo amne determinant, ſed adiiciunt quatuor ſatrapias, Gedroſos, Arachotas, Arios, Paropamiſſadas. Dicitur & Satrapea, pen. pro. Curtius lib. 5. Mazeum transfugam ſatrapea Babyloniæ donat. Idem lib. 6.
SATRICVM clara Latii ciuitas apud Plinium lib. 3. cap. 5.
Satullo, ſatullas, & Satullus, Vide SATVR.
Satum, ſati, Genus menſuræ Palæſtinæ, quæ capit ſeſquimodium, ſiue, vt nos lingua noſtra dicimus ſeſquiboteſium.
Satur, ſatura, ſaturum, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Quod eſt cibo plenum. Teren. Hecy. 5. 2. Sed quum tu ſatura atque ebria eris, puer vt ſatur ſit facito. Cic. 1. de Diuin. Præclara verò auſpicia, ſi eſurientibus pullis res geri poterit, ſaturis nihil geritur.
Altilium ſatur. Horat. 1. epiſt. 7. Hoc eſt ſaturatus altilibus.
Satur omnium rerum. Terent. Adel. 5. 1.
Fricando ſatur. Plaut. Pœn. 4.
Capellæ ſaturæ. Virg. eclog. 10.
Conuiua ſatur. Horat. 1. Serm. ſatyr. 1.
Cor ſaturum. Catullus ad Iuuentium, 45.
Saturè ieiunè dicere. Cic. in Orat. Eloquens nec ſatura ieiunè dicet, nec grandia minutè, nec item contra: ſed erit rebus ipſis par & æqualis oratio. Senſus eſt, Si quæ res ſunt ſaturæ hoc eſt plenæ, & quæ magna dicendi copia explicari poſſunt, non eas ieiune & exiliter tractabit orator, eſſet enim indecorum: ſed quantam maximam poterit vbertatem orationis illis adiunget. Ita ſi grandia ſublimiáque tractanda ſuſceperit, non ea minutè tenuitérque dicet, ſed omnem dicendi vehementiam adhibebit.
¶ Satur, Fœcundus & abundans. Perſius Sat. 1. -nec res ſaturum laudare. Virg. 2. Georg. Saltus, & ſaturi petito longinqua Tarenti. Vbi Seruius, Saturi, aut fœcundi: aut quod iuxta oppidum Saturium. Tarentum enim & Saturum vicinæ ſunt Calabriæ ciuitates.
Præſepta ſatura Virg. 3 Georg.
Coloni ſaturi. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
¶ Satur color, Plenus, vehemens, & quem vulgus noſtrum [illegible] vocat Plin. lib. 37. cap. 10. Ion apud Indos violacea eſt, ſed rarò ſaturo colore lucet.
Vellera fucata ſaturo colore Virg. 4 Georg.
Saturetur lactis agnus Colum. lib. 7. cap. 4.
Saturio, ſaturionis, maſc. gen. {[illegible]} Idem quod Satur. Plaut. Perſa. 4.
Nam eſurio venio, non aduenio ſaturio.
Saturitas, pen. cor. ſaturitatis, f. g. {[illegible]} Plaut. Capt. 13. Proinde tu deum hunc ſaturitate tranquillum facias tibi. Plinius lib. 9. cap. 39. Sic gignitur laudatus ille pallor ſaturitate fraudata.
¶ Saturitas, pro Fœcunditate. Cic. de Senect. Neque ſolùm officio, quod hominum generi vniuerſo cultura agrorum eſt ſalutaris, ſed etiam delectatione quam dixi & ſaturitate copiáque rerum omnium quæ ad victum hominum & cultum tum etiam deorum pertinent.
Saturitas, pro excrementis ventris. Plin. lib. 10. cap. 33. Notabili munditia egerunt excrementa pullorum, adultioréſque circumagi docent, & totis ſaturitatem emittere.
Saturo, ſaturas, pen. cor. {[illegible]} ſaturare, Explere. Ad omnes ſenſus pertinet, propriè tamen ad guſtum. Cic. 2. Philip. Verſatus in bello eſt, ſaturauit ſe ſanguine diſſimillimorum ſui ciuium. Nonius, Expleri & ſaturari hanc habent differentiam: Expleri eſt tantummodò plenum eſſe: Saturari, ſupra modum. Cic. lib. 6. de Repub. quæ quia expleri, nec ſaturari vllo modo poſſunt. Virg. 10. eclog. Nec cythiſo ſaturantur apes, nec fronde capellæ.
Nuper nati mammas appetunt, earúmque vbertate ſaturantur. Cic. 2. de nat. deor.
Famem epulis ſaturare. Claud. de Phœnice. 35.
Placare & ſaturare. Cic. pro domo ſua. Expleui animos inuidorum, placaui odia improborum, ſaturaui etiam perfidiam ſcelus proditorum.
Odium ſaturare. Cic. pro Flacco, Mactare victimam gratiorem, quàm ſi L. Flacci ſanguine illius nefarium in vos omnes odiū ſaturaueritis?
Saturnus appellatus quòd ſe ſaturaret annis. Cic. 2. de Nat. deor.
Stercore ſaturare terram. Col. lib. 2. cap. 9.
Saturatus, pen. pro. {[illegible]} Partic. vt Iuno ſaturata. Virg. 5. Æneid. Multa mouens, necdum antiquum ſaturata dolorem. Synecdoche.
Expletus & ſaturatus. Cic. 5. Verr. Vt aliquando ex eorum agris, atque vrbibus expleti atq; ſaturati, cum hoc cumulo quæſtus decederent.
Cæde armenti ſaturati leones. Ouid. 10 Metam.
Homines ſaturati honoribus Cic. pro Planco.
Mens ſaturata bonarum cogitationum epulis. Cic. 5. de Diui.
Lumina ſaturata cara figura. Catul. Argon. 59.
Saturatæ veſtes murice, id eſt tinctæ. Martial. lib. 8.
Saturatior, Comparatiuum: vt Saturatior color. Plin. lib. 21. cap. 8.
Satullo, ſatullas {[illegible]} ſatullare. Idem quod ſaturare. Varro, Neque in puluere mythico coquam carnes, quibus ſatullem corpora, & famem veuitis. Nonius.
Satullus, Adiectiuum, Idem quod Satur. Varro. lib. 2. de re ruſtica. 2. Vt agni ſatulli fiant lacte. Sed fortè diminutiuum eſt Satus.
Satureia, ſatureiæ {[illegible]} Herba fragrantis odoris quæ & cunila dicitur & origanum heracleoticum: à Saturo dicta, quod nullum ferè condimentum ſine ea fiebat, propter quod ſaturitatem inducere videbatur. Col. lib. 10. Et ſatureia thymi referens cymbræque ſaporem. Plin. lib. 19. cap. 8. Thymbram vero quæ ſit cunila. Hæc apud nos habet vocabulum & aliud, ſatureia dicta in condimentario genere. Seritur menſe Februario, origano æmula.
Satureia, genere neutro, plurali numero dixit Martialis libro. 3. epigram 33 in Lupercum.
Improba nec proſunt iam ſatureia tibi.
¶ Satura, & cibi genus ex variis rebus conditum, eſt, & lex multis aliis legibus referta, aut conferta legibus. Itaque in ſanctione legum adſcribitur: Néue per ſaturam abrogato, aut derogato. T. Annius Luſcus in ea, quam dixit aduerſus Ti. Gracchum: Imperium, quod plebes per ſaturam dederat, id abrogatū eſt. Et C. Lælius in ea, quam pro ſe dixit: Dein poſtero die, quaſi per ſaturam ſententiis exquiſitis, in deditionem accipitur. Feſtus Paulus annotat: Et & ſatura genus carminis, vbi de multis rebus diſputatur. Satyram dicūt: de qua in ſuo loco.
SATVRAE, palus, quę & Pontina, iuxta Circeios fuit viginti trium olim vrbium locus, vt eſt Mutiani ſententia apud Plinium libro, 3 cap. 5. Hæc ad viam vſque Appiam pertingebat, vbi & nauibus traiiciebatur inter Appii forum & Anxurem. Virgil. lib. 7. Æneid.
-queis Iuppiter Anxurus aruis
Præſidet, & viridi gaudens Feronia luco,
Quà Saturæ iacet atra palus, gelidúſque per imas
Quærit iter valles atque in mare conditur Vfens.
SATYRCHAE populi ſunt circa Mæotim apud Plinium lib. 6. cap. 7.
SATVRIO {[illegible]} Decurio cubiculariorum Domitiani. A quo
Saturii modi Martialis lib. 4. 34 in Afrum,
Saturióſque modos, Parthenióſque ſonas.
SATVRNIA colonia {[illegible]} Tuſcorum vrbs, Ptolemæo lib. 3 cap. 1. Hodie Saturnia.
SATVRNIA {[illegible]} Nomen regionis, & oppidi. Virg. 8. Æneidos. Ianiculum huic, illi fuerat Saturnia nomen.
Æditiora etiam loca (vt Diodorus ſcribit) Saturnia dici conſueuerunt.
Saturnia, Italia: & mons, qui nunc eſt Capitolinus, Saturnius appellabatur, quòd in tutela Saturni eſſe exiſtimatur. Saturnii quoque dicebantur, qui caſtrum in imo cliuo capitolino incolebant, vbi ara dicata ei deo ante bellum Troianum videtur, quia apud eam ſupplicant apertis capitibus. Nam Italici authore Ænea velant capita, quod is, cum rem diuinam faceret in litore Laurentis agri Veneri matri, ne ab Vlyſſe cognitus interrumperet ſacrificium, caput adoperuit, atque ita conſpectum hoſtis euitauit. Saturno, dies feſtus celebratur menſe Decembri, quod eo ædis eſt dedicata, & is culturæ agrorū præſidere videtur, quo etiam falx eſt ei inſigne. Verſus quoque antiquiſſimi, quibus Faunus fata cecinisse hominibus videtur, Saturnii appellantur, quibus & à Neuio bellum punicum ſcriptum eſt, & à multis aliis plura compoſita ſunt, Qui Deus in ſaliaribus Saturnus nominatur, videlicet à ſationibus. Feſtus.
SATVRNINVS Voluſius vrbis præfectus à Plinio lib. 11. cap. 38. commemoratur quotannis ſanguinem per os miſiſſe, tametſi nonageſimum exceſſerit annum.
Saturninus tribunus plebis fuit ſeditioſus, qui cum pernicioſis legibus rempublicam perturbaret, ſumptis ex Senatuſconſulto armis in capitolio occiſus eſt à Sexua quodam Q. Crotonis ſeruo, cui idcirco libertas præmij loco data eſt. Fuerū multis poſt annis, qui à Caio Rabirio occiſum dicerent, quo nomine ille à T. Labieno in iudicium vocatus, & perduellionis reus factus à Cicerone defenſus eſt pulcherrima illa oratione, quæ pro Caio Rabirio Poſthumo perduellionis reo, inſcribitur.
* Saturniniani, hæretici fuerunt à Saturnino quodam nominati, qui mundum ſolos angelos ſeptem inſcio Deo feciſſe dicebant. Irenæus lib. 1 cap. 23.
SATVRNVS {[illegible]} Cœli filius, authore Cicerone lib. 2. de Nat. deor. Vetus (inquit) hæc opinio Græciam oppleuit, ſcilicet exectum Cælum a filio Saturno, vinctum autem Saturnum ipſum à filio Ioue. Phyſica ratio non inelegans incluſa eſt in impias fabulas. Cæleſtem enim altiſſimam æthereámque naturā, id eſt igneam, quæ per

ſeſe

ſeſe omnia gigneret, execta voluerunt ea parte corporis, quæ coniunctione alterius egeret ad procreandum. Saturnum autem eum eſſe voluerunt, qui curſum & conuerſionem ſpatiorum, ac temporum contineret, qui deus Græcè idipſum nomẽ habet. κρόνος enim dicitur, qui eſt idem χρόνος, id eſt ſpatium temporis. Saturnus autem eſt appellatus, quòd ſaturetur annis. Ex ſe enim natos comeſſe fingitur ſolitus, quia conſumit ætas temporum ſpatia, anniſque præteritis inſaturabiliter expletur. Vinctus autem à Ioue, ne immoderatos curſus haberet, atque vt eum ſyderum vinclis alligaret. Hactenus Cicero. Vide & Macrobium Saturnaliorum lib. 1. cap. 20. 21. 22. Alii philoſophi interpretantur Saturnum Cronon, velut κόρον νοῦν, ſatietas intellectus, eo quòd Græcè ſatietas κόρος: intellectus verò ſiue mens νοῦς dicitur, vt ſit nomen compoſitum Saturnus ex prima parte Latina, & poſteriore Græca, ipſa ſatietas mentis. Sunt qui Saturnum à ſatu deducant, quoniam peritiam ruris, & ſatorum omnium primus edocuiſſe fertur. Quidam à verbo quod Græci dicunt [illegible], quo virilia ſignificantur, quòd patris pudenda abſcidiſſe, atque in mare proieciſſe dicatur: vnde Venerem procreatam ferunt, quæ à ſpuma, vnde adoleuit, Aphrodites nomen accepit.

Dens curuus Saturni, Id eſt falx Virg. 2. Georg. Seruius.

Saturnus regnis à Ioue pulſus erat. Ouid. 3. Faſt.

Aureus Saturnus. Virg. 2. Georg. Quia ſub Saturno fuit ætas aurea.

Grauis Saturnus. Perſius Saty. 5.

Impius Saturnus. Horat. 2. Carm. ode 17.

Senex Saturnus. Virg. 7. Æn.

Saturni ſtella, Phænon Græcè, x x x ferè annis curſum ſuum conficit Cic. 2. de Nat. deor.

Stella Saturni frigida. Virg. 1. Georg.

Sydus graue Saturni. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Stella quæ Saturnia nominatur. Cic. de Som. Scipionis.

Saturnius, Adiect. [illegible] vt

Arma Saturnia Virg. 1. Æn.

Coniux Saturnia. Sil. lib. 10.

Iuno Saturnia. Virg. 3. Æn.

Saturnius mons, Tarpeius & Capitolinus Romæ notiſſimus.

Tellus Saturnia frugum parens. Virg. 2. Georg.

Regna Saturnia. Virg. 4. Eclog.

Verſus quoque quos olim Fauni vateſque canebant, Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Saturnalia, Saturnaliorum [illegible] Feſta ſeptem ſeu quinque dierum, menſe decembri, Saturno dicata: eránque dies illi pleni lætitiæ, in quibus Romani ſynheſin veſtem ſumebant. Dies quoque quibus munera vltro citróque mitti remittique ſolebant, Saturnalitia dicebantur. Sueto. in Auguſto. cap. 75. Saturnalibus, & ſiquando aliàs libuiſſet, modò munera diuidebat, veſtem & aurum & argentũ: modò nummos omnis notæ. Cic. ad Att. lib. 5. 108. Saturnalibus mane, &c. Horat. 2. Serm ſaty. 3. De Saturnalibus vide Macrobium lib. 1. Saturnal. cap. 7. 8. & 10.

Secundis & tertiis Saturnalibus, pro ſecundo & tertio die Saturnaliorum Cic. ad Attic lib. 13. epiſt. vii. Sed quum ſecundis Saturnalibus ad Philippum veſperi veniſſet, villa ita completa militibus eſt, &c. Paulò poſt. Ille tertiis Saturnalibus apud Philippum ad horam nec quemquam admiſit.

Hilaria Saturnalia Cic. Att. lib. 5. 108.

Saturnalitius, Adiectiuum [illegible] Quod ad Saturnalia pertinet. Martial. lib. 5. Saturnalitiæ ligulam miſiſſe ſelibræ. Ibidem,

-potiúſque videtur Saturnalitias perdere Varus nuces.

Saturo, ſaturas, Vide SATVR.

SATVRVM [illegible] Vrbs Calabriæ fuit non longè à Tarento, Vnde.

Satureianus Poſſeſſiuum [illegible] Horat. 1. Serm. ſatyr. 6. Me Satureiano vectari rure caballo. Quidam etiam Satyrum ſcribunt. Vnde & nonnulli agrum in quo Tarentum conditum eſt, Satyram vocari affirmant.

Satus. Vide SERO.

Satyra, ſatyræ, pen. cor. [illegible] Quaſi ſatura dici videtur, ob carminis varietatem, ſeu propter copiam rerum, quæ ibi tractantur. Eſt enim ſatyra, carmen maledicum, & ad carpenda hominum vitia compoſitum: quale ſcripſerunt Lucilius, Horatius, Iuuenalis, Perſius. Accepit & id carminis hunc titulum, quòd perſonis, factiſque ſatietatem abundare videatur. Quidam à ſatyra lance, quæ referta multis variiſque primitiis in ſacrificiis diis offerebatur. Alii à lege Satyra, dictam exiſtimant, quæ vno rogatu multa ſimul comprobat. De qua lege Saluſt. in Iugurth. Varro à quodam farciminis genere, quod multis rebus refercirebatur, dictam ſatyram eſſe ſcribit. Vnde in 2. lib. Plautinarum quæſtionum habetur, Satyra eſt vua paſſa & polenta, & nuclei pinei ea muſto conſperſi. Donatus in Terentium, Deinde aliud genus fabulæ, id eſt ſatyra, ſumpſit exordium, quæ à Satyris, quos illotos ſemper ac petulantes eſſe legimus, vocitata eſt. Poteſt etiam dici, ſatyram ideò vocatam, quòd in antiqua ſatyra introducebantur Satyrorum perſonæ, aut ſi quæ erant ridiculæ ſimiles Satyris. Duo quippe ſatyrarum genera fuiſſe conſtat. Alterum antiquius, quod ſola carminũ varietate conſtabat. Alterum recentius, apertam hominum reprehenſionem continens, & acrem vitiorum obiurgationem.

Liuens ſatyra. Statius 1. Sylu. 2.

Satyrus pen. cor. Adiect. [illegible] Quod ad ſatyram pertinet. vel Satyrus, Qui ſatyram ſcribit.

Satyricus, pen. cor. [illegible] Aliud adiect. Idem.

Satyrice, Aduerb [illegible] acriter, cum conuitio.

SATYRI [illegible] Animalia ſunt in vltimis Libyæ gentibus, quæ nihil hominis præter effigiem habeant. Satyri autem dicti eſſe creduntur Grammaticis, quod in libidinẽ ſemper ſint proni, à virili membro, quòd Græci [illegible] dicunt. Veteres huiuſmodi mõſtra pro ſemideis, ſiue pro ſylueſtribus diis coluerunt, quemadmodum Faunos, Syluanos, Panes, nõ ſecus ac Faunos ac Satyros, nemorum deos eſſe dicentes, Panes agrorum, Syluanos ſyluarum: confunduntur tamen hæc omnia à poetis. Ouidius 1 Metam.

Sunt mihi ſemidei, ſunt ruſtica numina Fauni, &c. Vide Melam lib. 1. in deſcriptione Aethiopiæ. Cic. 9. Ver. Satyrus qui apud Tarentinos in æde Veſtæ eſt.

Iuuentus Satyrorum in Venerem prona. Ouid. 1. Faſt.

Scriptor Satyrorum Horat. in arte.

¶ Agreſtes Satyri. Horat. in Arte.

Capripedes Satyri. Horat. 2. Carm. ode 19.

Laſciuus Satyrus. Silius lib. 3.

Leues Satyri. Ouid. 1. de Arte.

Proterui Satyri Horat. in Arte.

Saltantes Satyros imitari. Virg. 5. eclog.

Satyricum ſignum, id eſt Priapi effigies, quæ in hortis cõſtitui ſolet ad faſcinationes hortorũ arcendas, græcè [illegible]. Plinius lib. 19. cap. 4. Quam rem comitata eſt et religio quædam: hortoſque & fores tantùm contra inuidentium faſcinationes dicari videmus, In remedio Satyrica ſigna. Quanquam hortos Veneris tutelæ Plautus aſſignat.

SATYRIDES, Inſulæ in quibus inhabitant Satyri. Lubet ad hunc locum ea adſcribere, quæ Pauſanias in Atticis narrat ſe à quodam Euphemo Care de ſatyris accepiſſe. Dicebat igitur Euphemus (inquit Pauſanias) cùm in Italiam nauigaret, ſe vi ventorum & tempeſtate abreptum, à recto curſu longè admodum aberraſſe, atque in mare peregrinum, & inauditum, in quo denique nauigari non ſolet, delatum eſſe. In eo mari inſulas eſſe multas deſertas atque incultas, in quibus habitarent tamen homines feri, & agreſtes, & ruffi: quibus caudæ non multo caudis equinis minores, ad coxas vſque propenderent: inſulas autem illas appellari Satyridas. Hæc Pauſanias.

Satyriſmus apud Hippocratem eſt tuberculum prælongum, cuius viſuntur modo ſub ipſas Satyrorum aures. Cælius Rhod. libro 14. cap. 8.

Satyriaſis, vel Satyriſmus, [illegible]: pulſus teſtiũ, & velut ſinguli na quidam inguinis ſequens inflammatam quandam paſſionem ſeminalis receptaculi, cum intentione & rigore. Quod ſi non ceſſauerit pulſus ille, ſolent ſeminaria vaſa intendi, vel ſpaſmus naſci. Satyriſmus (inquit Galenus lib. 2. Methodi) eſt virilis membri præter naturam arrectio, [illegible], enim Græcis arrigere eſt: & rei Venereæ prurito caſtimulari. Idem & priapiſmus dicitur ab obſcœno hortorum cuſtode, ducto nomine, qui veretro prægrandi ſculpi ſolet, & erecto.

Satyria, ſatyriæ [illegible] Auis, aliàs cornus. Florus, Quum ſingulari certamine Manlius aureum torquem barbaro inter ſpolia detraxit. Inde Torquati. Iterum Pontino agro quum in ſimili pugna L. Valerius inſidente galeæ ſatyria alite adiutus retulit ſpolia.

Satyra apud Latinos cibarium confuſaneum dicitur, veluti cibus ex variis rebus compoſitus.

Satyrion, f. g. [illegible] Herba. Plin. lib. 26. cap 10. Concitatricem vim habet ſatyrion. Duo eius genera: vnũ longioribus folia quàm oleæ, caule quatuor digitorum, flore purpureo, radice gemina, ad formam hominis teſtium, alternis annis intumeſcente ac reſidente. Alterum ſatyrion, orchis cognominatur, & fœmina eſſe creditur: diſtinguitur internodiis, & ramoſiore frutice, radice faſcinis vtili. Naſcitur ferè iuxta mare. Ruta, inquit Ruellius lib. 3. cap. 65. vocant *teſticulum ſacerdotis*.

Satyrion bibiſſe, pro ad libidinem eſſe incitatum & inflammatum, è virilium herbæ. Petronius, Vbique omnes mihi videbantur ſatyrion bibiſſe Ex Turnebo.

SATYRVS inſignis quidam architectus quem commemorat Plinius libro 36. cap. 9. A Satyro (inquit architecto) aliqui deuectum tradunt rate.

Saucio ſaucias [illegible] ſauciare, Vulnerare. Plaut. Bacchid. 1, Animum fodicant, bona diſtimulant facta, & famam ſauciant. Idem Rud. 18, Quid cauſæ eſt quin virgis te vſque ad ſaturitatem ſauciem? Cic. 3. Vert. Serui nonnulli vulnerantur, ipſe Rubrius in turba ſauciatur. Idem de fato, Ex his igitur neceſſe eſt iuncto Epicuro, alterum verum eſſe, alterum falſum: vt ſauciabitur Philoctetes, omnibus antè ſeculis verum fuit: nõ ſauciabitur, falſum.

Per latus alicuius ſauciari. Cic. in Vatinium, Omniáque mea tela ſic in te conîicientur, vt nemo per tuum latus (quod ſoles dicere) ſaucietur.

Ferro ſauciare. Colu. lib. 4. cap. 24. Si neque is reperiatur, ſaucianda ferro eſt, atque exulceranda vitis in ea parte qua pampinum ſtudemus elicere.

Vites ſauciare Col. lib. 4. cap 4.

Genas ſauciat vngue. Ouid. 3. de Arte.

Sauciatus, pen. pro. Partic. [illegible] Colu. lib. 11. cap. 1. Siue quis (quod plerunque accidit) ſauciatus in opere noxam ceperit, adhibeat fomenta.

Sauciatio, Verbale [illegible] Cic. pro Cecin. Et ſauciatio quæreretur, quum fugam factam eſſe conſtabit?

Saucius [illegible] Adiect. quod naſcitur à participio Sauciatus: quomodo laſſus à laſſatus, & lacerus vel lacer, à laceratus. Saucius, Vulneratus. Sipontinus dicit à ſecãdo deriuari, quaſi lecius. Vnde & Saucio, ſaucias. Virg. 2. Æneid.

Quales mugitus, fugit quũ ſaucius aras Taurus. Cic. pro Cacinna. Nemo inquit, occiſus eſt, neque ſaucius.

Leuiter ſaucius, Vide LAEVIS.

Vulnere graui ſaucius. Virg. 12. Æneid.

Pectus ſaucia Bellona. Tibull lib. 1 eleg. 6.

Saucius ſæuo amore. Cic. pro Cœlio.

¶ Saucius, de labore etiam dicitur. Apuleius lib. 2. de Aſino, eum genitium tuo ait, Mihi verò fatigationis heſternæ etiam nunc ſaucio da veniam.

Animus ſauciu*s*. Cic. Att. lib. 1. 12. Subeſſe oſcio quid opinionis incommodæ, ſauciúmque eius animum, & inſediſſe quaſdam odioſas ſuſpiciones.
Brachia direpta ſaucia fecit acu. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Gladiator confectus & ſaucius. Cic. 2. in Catil.
Mens ſaucia amore. Lucret. lib. 4.
Saucia diurnis clareſcunt nubila ſulcis. Claud. 5. Panc.
Terra ſaucia vomeribus. Ouid. 1. Metam.
Trabs ſecuri ſaucia. Ouid. 10. Metam.

SAVRA, vicus eſt Lycaoniæ, qui poſteà in vrbem magnam euadens, metropolim regionis obtinuit. Strabo lib. 12.

SAVFEIVS prænomine Apius Romanus quidam, qui cùm à balineo reuerſus mulſam bibiſſet, ouúmque ſorberet, morte repentina abſorptus à Plinio lib. 7. cap. 53. commemoratur.

Sauillum apud Catonem de Re ruſtic. genus placentæ quoddam eſt à ſuauitate nomen habens. Noſtrum enim ſuauium appellare ſolemus noſtras delitias. Sauium verò diminutiuum eſt ſauillum, vt & ſauiolum. Hæc Turnebus.

Sauior, Sauium Vide SVAVIVM.

SAVO, ſauonis, fluuius eſt in finibus Campaniæ Plin. lib. 3. cap. 5.

SAVONA, pe. pro. Ptolomæo lib. 3. cap. 1. Sabbatium Plinio: Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ antiſſima, hodie Genuenſium ditionis. Vulgò *Sauone*

Saura, σαύρα, Lacerta, quæ in maceriis & in ſepibus deliteſcit. Eſt & piſcis nomen, quem & latini Lacertam nominant.

Saurites, ſauritæ [illegible] gemmæ ſpecies, quæ in ventre viridis lacertæ aditur inuenitur: Plinius lib. 37. cap. 10.

Sauroctonon, ſignum quod Praxiteles mira arte fabricaſſe dicitur: Plin. lib. 34. cap. 8. Fecit & puberem ſubrepenti lacertæ cominus ſagitta inſidiantem quem Sauroctonon vocant.

SAVROMATAE, pen. cor. [illegible] Iidem dicuntur qui & Sarmatæ. Vide SARMATAE. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3.
Truces Sauromatæ. Iuuen. Saty. 15.
Audit Sauromates Stat. 3. Thebaid.

SAVRVS, nobilis ſtatuarius, cuius opera commemorat Plinius libro 36. cap. 5.

SAVS, Σαῦς: Ptolemæo fluuius eſt apud Carnos ortum habens & circa Liburniæ montes, non procul à Peutona oppido, hodie Albã Græcam vocant in Danubium prolabens.

Saus fluuius qui ex Alpibus defluit in Germaniam mox intrat Illyricum: labitur per mediam Segeſtem, Pannoniam & Tauriſcos. Strabo libro 4.

SAXOFORATVM teſte Volaterrano, oppidum in Piceni atque Vmbriæ finibus ſitum, alio nomine Sentinum dictum.

SAXONES, pen. cor. [illegible] Ptolemæo lib 3. cap 11. Germaniæ populi, non longe à Cimbris, in Oceani Septentrionalis litoribus & paludibus inuiis.
Domitos Saxo Claud 1. in Eutrop.

Saxum, ſaxi [illegible] Maius, aſperius, duriúſque quàm lapis. Cic. de Fato. Quid mirum igitur, ex ſpelunca ſaxum in crura eius incidiſſe?
Saxum, aliquando pro Lapide accipitur.
Saxum ſilex Liu. 1. ab Vrbe.
Robur Saxi Lucret. lib. 2.
Radices validæ ſaxi Lucret. lib. 2.
Adamantina ſaxa, Vide ADAMAS.
Antiqua ſaxa, Ingentia. Virg. 10. Æneid.
Arentia Ouid 13 Metam.
Auulſa ſaxis. Virg. 8. Æneid.
Cruda Valer. 2. Argon.
Circumlita muſco ſaxa. Horat. 1. epiſt. 10.
Dura Virg 3 Georg.
Frigida Stat 10. Thebaid.
Graue Ouid. 13. Metam.
Ingens. Virg 6 Æneid.
Intemerata gradu Inacceſſa. Silius lib. 3.
Liquefacta ſaxa. Virg 3 Æneid.
Liquefacta ſaxa voluit Ætna. Virg. 1. Georg.
Lucida ſaxa. Stat. 3. Sylu. 3.
Miſſilia ſaxa, Vide Miſſile in MITTO.
Obliqua ſaxa Ouid 8 Metam.
Obluctantia ſaxa. Stat 3 Sylu. 1.
Tot congeſta manu præruptis oppida ſaxis. Virg. 2. Georg.
Patria ſaxa Claud. 1 in Eutropium.
Rigidum Saxum. Ouid. 4. Metam.
Rubeum ſaxum quadratum, Vitru. lib. 2. cap. 8. Vide ORTHOSTATA.
Scruposa ſaxa. Lucan. lib. 5.
Surda ſaxa. Ouid. 3. Amo. eleg 6.
Tumuli ſaxum venerabile. Lucan. lib 1.
Viuum ſaxum. Ouid. lib. 14. Metamorph in Iphis fabula,
Durior & ferro quod Noricus excoquit ignis
Et ſaxo quod adhuc viuum radice tenetur. Hoc eſt, quod nondum è terra eſt effoſſum. Saxa enim à ſua radice auulſa, & viua dicuntur, & durioſa ſunt.
¶ Aſperari ſaxo, & mucronem ardeſcere iuſſit. Tacit. lib. 15.
Dura tamen tamen molli ſaxa cauantur aqua. Ouid. 1. de Arte.
Orbes ſaxorum circundant vallo. Lucan. lib. 2.
Grandia ſaxa conicere. Virg. 4. Georg.
Defendere ſaxis Virg. 10. Aen.
Quíque facis docta mollia ſaxa manu. Ouid. 3. Faſt.
Corpora ad ſaxum frangere. Virg 3. Aeneid.
Ingerere ſaxa, Vide INGERO.
Intorquere ſaxum. Sil. lib. 7.
Perrumpere ſaxa. Horat. 3. Carm. ode 16.

Guttæ pertundunt ſaxa Lucret. lib. 4.
Per ſaxis. Ouid. de Nuce.
Reuulſum ſaxum è monte. Ouid. 12. Metam.
Auulſa ſaxa montibus rotare. Stat. 10. Thebaid.
Signare carmine ſaxum, Inſculpere epitaphium. Ouid. 2. Metamorph.
Templa Dei ſaxo venerabar ſtructa vetuſto. Virg 3. Æneid.
Subigere ſaxum, Rotare, Voluere. Sil. lib. 13.
Iámque faces & ſaxa volant. Virg. 1. Æneid.
Infeſto pondere ſaxa Voluere. Virg. 9. Æneid.
Saxum voluere. Terent. Eunu. 5. 9 Satis diu iam hoc ſaxum voluo. Donatus admonet prouerbium fuiſſe dictum in eos qui inextricabili ſudore affligerentur, tractúmque putat à notiſſima Siſyphi fabula, ſaxum apud inferos ſurſum ac deorſum voluentis. Vnde Virg 6. Æn. Saxum ingens voluunt alij.
¶ Saxum, pro Scopulo. Virg. 1. Æn.
Treis Notus abreptas in ſaxa latentia torquet.
Ibidem pérque vadas ſuperante ſalo, pérque inuia ſaxa
Diſpulit.
Ardua ſaxis inſula Virg. 3. Æn.
Acuta ſaxa Hora. 3 Carm ode 27.
Aſperum ſaxum. Cic in Piſonem, Tu naufragio expulſus vſpiam, ſaxis fixus aſperis, &c. ex Ennio.
Aſpera ſaxa. Ouid 6. Metam.
Cæca ſaxa Virg. 5 Æneid
Auxit impoſitum ſaxis latè candentibus. Hora. 1. Ser. ſaty. 5.
Caua ſaxa Virg 3. Æn.
Doloſa ſaxa, ſub vadis latentia. Seneca Troade 9.
Fera. Valer 4 Argon.
Gelida. Lucret. lib 3.
Immania, Vide IMMANIS.
Inuia. Virg 1 Æn.
Latebroſa ſaxa. Ouid. epiſt. 4.
Læuia ſaxa. Virg 1 Georg.
Naufraga ſaxa Stat 5. Thebaid.
Pereſa. Lucret. lib 1.
Præcipitia. Ouid. in Ibin.
Rauca. Virg 4. Æn.
Reſonantia Virg 3. Æn.
Rigentia ſaxa Seneca Herc. Oetæo, 2.
Vndiſonum ſaxum. Valer. 4. Argon.
Inferbia ſaxis in procurrentibus hæſit. Virg. 5. Æn.
Illidere ſaxis. Vide ILLIDO.
¶ Saxum, pro monte Virg. 2. Æn. ſtupet inſcius alto
Accipiens ſonitum ſaxi de vertice paſtor Seruius.
Mitis in Apricis coquitur vindemia ſaxis. Virg 2. Georg.
Concaua ſaxa Virg 5. Æneid.
Hirta dumis ſaxa Stat 3. Sylu. 1.
Immobile ſaxum Capitolij. Virg. 9. Æn.
Nubiloſa ſaxa. Lucan. lib 6.
Ducere ſaxa, ac ſyluas Quint. lib. 1. cap. 10.

Saxulum, ſaxuli, pen cor. Diminut. [illegible] Cic. 1. de Orat. Vt Ithacam illam in aſperrimis ſaxulis, tanquam nidulum affixam, &c.

Saxetum, ſaxeti, p. pro. [illegible] Locus ſaxoſus & petricoſus. Cic. pro Lege Agrar. Quòd ſolum tam exile & macrum eſt, quod aratro perſtringi non poſſit? aut quod eſt tam aſperum ſaxetum, in quo agricolarum cultus non elaboret?

Saxeus, Adiect. [illegible] Quod eſt è ſaxo. Plin. lib. 12. cap. 1. Saxea intus crepidinis corona muſcoſos compleas.
Diſſepta ſaxea domorum Lucret. lib. 6.
Effigies ſaxea. Catul. Argon. 59.
Imber ſaxeus ingruit. Sil. lib 14.
Moles ſaxea. Ouid. 15 Metam.
Pons ſaxeus. Lucan. lib. 4.
Saxea ſepta. Lucret. Libro 4. quoniam per ſaxea ſepta. Non penetrat.
Strata ſaxea detrita vulgi pedibus. Lucret. lib. 1.
Tecta ſaxea. Ouid. epiſt. 10. 26. Vmbra ſaxea. Virg. 3. Georg.

Saxoſus, pen. pro. Adiect. [illegible] Quod abundat ſaxis Plin. lib. 5. cap. 24. Mox vbi perfregit Euphratem, vltra quoque ſaxoſum & violentem. Col. lib. 5. cap. 10. Loca aprica, calculoſa, glareoſa, interdum & ſaxoſa amat.
Humina ſaxoſa. Virg. 5. eclog.
Frutex ſaxoſus, In ſaxis creſcens, vel ſaxoſis locis. Plinius libr 15. cap. 7.
Incendia ſaxoſa. Sil. lib 13.
Montes ſaxoſi. Virg. 2 Georg.
Viam ſaxoſam terere Propert. lib. 4. eleg. 5.
Hypanis ſonans ſaxoſum. Virg. 4. Georg.

Saxetanus, pen pro. [illegible] Aliud adiect. Quod inter ſaxa habitat. Martial lib. 7.
Quam ſaxetani ponetur cauda lacerti.

Saxatilis, & hoc ſaxatile, pen. cor. [illegible] Quod ſaxa incolit: vt Piſces ſaxatiles. Col. lib. 8. cap. 16. Rurſus optimè ſaxoſum mare nominis ſui piſces nutrit, qui ſcilicet quòd in petris ſtabulentur, ſaxatiles dicti ſunt, vt merulæ, turdíque, nec minus melanuri, Sic Plin. lib 9. cap. 15.

Saxatiles aues, Quæ ſaxa incolunt. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. Vnum agreſte, vt alij dicunt ſaxatile, quod habetur in turribus ac columinibus villæ, à quo appellatæ columbæ.
Saxatilis piſcatus, Qui inter ſaxa fit. Plaut. Rud 6.

Saxificus, penult. cor. Adiectiuum [illegible] vt Os ſaxificum, Id eſt, vultus temere aſpicientes in ſaxa vertens. Seneca Herc. furen. 11.
Saxifica Meduſa. Lucan. lib. 9.
In quo ſaxificam iuſſis ſpectare Meduſam.

Voltus ſaxificat. Ouid 5. Metam.

Saxifragum, & ſaxifraga, pen. cor. vel Saxifragia, herba cuius permulti variam ſententiam habent: alij enim eam eſſe putant bipinnellæ ſimilem, folio tamen minore ac magis ſerrato & minime piloſo, quàm vulgus *paruam acum paſtoris* vocat. Græci emperon, alij genus alterum adianti eſſe putant, de quo Plin. lib. 22. cap. 21. Calculos è corpore mirè pellit, frangitque, vtique nigrum. Qua de cauſa potius quàm quòd in ſaxis naſceretur, & à noſtris ſaxifragum appellatum crediderim.

Saxifragæ vndæ. Cic. 3. de Orat.

S C

SCALABIS alio nomine præſidium Iulium: municipium ciuium Romanorum, & Colonia in Oceano Luſitaniæ, à qua Scalabitanus conuentus legitur apud Plinium lib. 4. cap. 22.

Scabellum, Vide SCAMNUM.

Scaber {[illegible]} Adiectiuum, à Scabie deductum, & aſperum ſignificat: quòd ſcabies aſperitatẽ inducat ipſi cuti. Virg. 1. Geo.

Exeſa inueniet ſcabra rubigine pila.

Hinc vngues & dentes dicuntur ſcabri, qui ſordidi ſunt, etiã ſi nõ ſint aſperi tactu: vt ait Valla in Raudenſem. Celſus libro 6. cap. vltimo ad finem, At vbi ſcabri vngues ſunt, circumaperiri debent quà corpus contingunt.

Intonſus & ſcaber. Horat. 1. epiſt. 7.

Scabro aſpectu res, pro Re quæ aſpectu ſcabra apparet. Plin. lib. 21. cap. 25.

Scabrum corticem myrti hæ quidam dixere. Plin. lib. 12. cap. 15.

Dentes ſcabri rubigine. Ouid. 8. Metam.

Et ſcabros nigræ morſu rubiginis enſes. Lucan. lib. 1.

Molæ ſcabræ. Ouid. 6. Faſt.

Pectus ſcabrum. Cic. 3. Tuſcul. Atque inconſa infuſcat pectus illuuie ſcabrum.

Pecus ſcabrum, pro ſcabioſo. Cato cap. 96. Si hæc ſic feceris, non ſcabræ fient, & lanæ plus, & meliorem habebunt. Columel. lib. 7. cap. 4. ad finem.

Rubigo ſcabra. Virg. 1. Georg.

Scabri verſus, Vide verſus in VSTO.

Digiti pingues, & ſcaber vnguis. Ouid. 3. de Arte.

Scabrè, Aduerbium {[illegible]} Aſperè. Varro Manio, Derelinquetur, ac petiret, ſquale, ſcabrèque illuuie & vaſtitudine.

Scabratus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Columel. lib. 4. cap. 24. Quo plerunque fit, vt quod præcidi debeat, perfringatur, & ſic vitis laniata ſcabratáque putreſcat humoribus, nec plagæ conſanentur.

Scabritia, ſcabritiæ {[illegible]} Aſperitas, Vnde Plinius vnguium ſcabritiam dixit. Idem libro 20. cap. 7. Communia autem ſponte naſcentibus, candor, caulis interdum cubitali longitudine, & ipſo & folijs ſcabritia.

Scabritia genarum Plin. lib. 23. in Proœm.

Scabritias cutis in facie emendat oleum raphaninum. Plinius lib. 23. cap. 4.

Vnguium ſcabritias ca polit. Plin. lib. 24. cap. 4.

Arteria ſcabritias ſanat ex paſſo. Plin. lib. 17. cap. 12.

Oculorum ſcabritias ac prurigines emendare. Plinius libro 28. capit. 7.

Faucium ſcabritiæ Plin. lib. 29. cap. 3.

Scabrities, ſcabritiei, Idẽ, {[illegible]} Col. lib. 7. ca. 5. Poteſt etiam ſcabritiem tollere ſuccus viridis cicutæ. Plin. lib. 31. cap. 9.

Scabredo, nis idem quod ſcabrities, hoc eſt aſperitas & inæqualitas, [illegible], quo verbo Hieronymus eſt vſus in Diui Hilarionis vita.

Scabrum, Subſtantiuum, neutris generis Idem {[illegible]} Plinius lib. 37. cap. 2. Infeſtantur plurimis vitiis, ſcabro, ferrugine, maculoſa nube, &c. De cryſtallis.

Scabroſus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Idem quod Scaber. Plin. lib. 20. cap. 21. Hippolapathi radices priuatim vngues ſcabroſos detrahunt.

Scabies, ſcabiei, fœ. gen. {[illegible]} à Scabo, vel à corporis aſperitate dicta eſt, quæ vt Celſus ſcribit lib. 5. cap. 28. Eſt durior cutis rubicunda, ex qua puſtulæ oriuntur, quædam humidiores, quædam ſicciores. Exit ex quibuſdam ſanies, fitque ex his continuata exulceratio pruriens. Plin. lib. 2. cap. 17.

Vetuſta ſcabie læuâ canis. Iuuen. Saty. 8.

Totus grex vnius porci ſcabie cadit. Iuuen. Saty. 2.

Ferre ſcabiem. Virg. 3. Georg.

Turpis oues tentat ſcabies. Virg. 3. Georg.

Mala ſcabies vrget illum. Horat. de Arte.

Dulcedo & ſcabies voluptatis. Cic. 1. de Legib. At verò animis omnes tenduntur inſidiæ, vel ab iis quos modò enumeraui, &c. vel ab ea quæ penitus in omni ſenſu implicata, inſidet imitatrix boni, voluptas, malorum autẽ mater omniũ: cuius blanditiis corrupti quæ natura bona ſunt, quia dulcedine hac & ſcabie carent, non cernuntur ſatis.

Scabioſus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui ſcabie laborat. Plin. lib. 29. cap. 2. Vtile ſale exiſtimantes eroſis, & duris genis, angulis ſcabioſis & & lacrymantibus Perſius Saty. 2.

nanque eſt ſcabioſus, & acri

Bile tumet.

Scabo, ſcabis, ſcabi {[illegible]} ſcabere, Scalpere, quaſi vnguibus fodere Plin. lib. 8. cap. 27. Si verò ſquamæ obtorpuere, ſpinis iuniperi ſe ſcabit. Ibidem, cap. 25. Mox dentes, & totas fauces quoque ad hanc ſcabendi dulcedinem quammaximè inhiantes.

Caput Scabere. Horat. 1. Serm. ſaty. 10.

Scabile, Vide SCAMNUM.

SCABINI, & Scabini, norũ. Conſules ciuitatum, ſeu rectores: Gallicè *Eſcheuins*, appellamus Inſulanus. Nihil verò (inquit) omnino, quin iudices vulgò *Scabinos*, aut eiuſmodi homines vocemus *veraces*, quo nomina etiam ſcimus in pleriſque orbis terrarum partibus à plebe recenſeri. Profert exemplum à Ciceronis libro de Inuentione primo Religioſum eſt quod iurati legibus adiudicauerunt. Extat quoque verbum hoc in Pontificio iure. cap. 1. § 1. De immunitate Eccleſiæ libro 6. Decretat. & cap. 5. De alienat. iudic. mutan. cauſ. fact.

SCANDIRA vna ex Sporadibus inſulis in ſinu Pegaſico. Plin. libro 4. cap. 12. Sed Cycladum & Sporadum extimam, Gerontium, Scandiram, &c.

SCÆA {[illegible]} Porta Troiana, in qua ſepulchrum fuit Laomedontis, vt Homerus lib. 3. Iliados ſcribit. Virg. 2. Æneid.

hic Iuno Scæas ſæuiſſima portas

Prima tenet. Silius lib. 13.

Scæa porta, id eſt ſiniſtra. Cælius lib. 1. cap. 10. Quòd ſi dextra cœli pàrs Oriens eſt, ſignificat verò ipſum hoc grammaticorum ratio Scæas portas aſtruentium dici, quod occidentales forent: nam Scæa intelligi ſiniſtra, occidentaliáque.

Scænicula, Meretriculæ quædam: ſic dictæ teſte Varrone, ab ſcæno nugatorio vnguento. Vide lib. 6. de ling. latin.

Scæua, omen & augurium ſignificat, éſtque & bona ſcæua & mala. Plautus, Hàc ibo, caninam ſcæuam ſpero meliorem fore. Eſt igitur canina ſcæua, cùm canis latrat, aut ringitur. Ait enim minus graue fore ſeni latratum canis, quàm probra & contumelias & iurgia quibus ab vxore elauſi onerabitur. Turnebus.

Scæua, ſcæuæ {[illegible]} Latinè dicitur Siniſtra.

Scæuæ, Qui ſiniſtra manu pro dextera vtuntur: quos Vlpianus l. Qui clauum, De Ædilitio edicto, ait non eſſe morboſos aut vitioſos, præterquam ſi imbecillitate dexteræ validius ſiniſtra vtantur: ſed hos non ſcæuas, ſed mancos dici.

Scæuus, Adiectiuum {[illegible]} Feſtus, Scæua res dicitur mala, quaſi ſiniſtra, [illegible] enim Græcè, ſiniſtrum dicitur. vulgus ſcæuam & malam rem vocat. Varro de Lingua Latina, lib. 3. Dicta ab ſcæua, id eſt ſiniſtra, quòd quæ ſiniſtra ſunt bona auſpicia exiſtimantur. Gellius lib. 12. cap. 14. Scæuus profectò & cæcus animi forem.

SCÆVOLA, pen. corr. {[illegible]} Dictus eſt Mutius nobilis vir Romanus, qui, debilitata dextra, ſiniſtra vſus eſt. Liu. 2. ab Vrbe, Vide MVTIVS.

SCÆI, orum, Thraces, aut Troiani: Strabo lib. 13. Multa enim apud Troes & Thraces iiſdem nominibus appellantur, vt Schæi Thraces quidam, & Scæus amnis, & Scæus murus, & Scææ Troianæ portæ.

Scala, ſcalæ, vel Scalæ, ſcalarum, {[illegible]} à Scandendo, quòd iis altiora ſcandamus. Nam propriè ſcalæ ſunt quæ ex pluribus gradibus conſtant. Plau. Rud. 15.

Rogare ſcalas vt darem vtendas ſibi.

Lapſu ſcalarum exanimatus, Vide LABOR, laberis.

Applicare ſcalas, Vide APPLICO.

Aſcendere ſcalis muros. Virg. 9. Æneid.

Conjicere ſe ſub ſcalas tabernæ librariæ. Cic. 2. Philipp.

Hærent parietibus ſcalæ. Virg. 2. Æneid.

Induere ſcalas. Ouid. 13 Metamor. Qui ſcalas ferunt, videntur eas induere, quum collo per interſtitia ſcalæ tranſmiſſo, ferunt.

Scalam, à ſcalis diſtinguunt quidam hoc pacto, vt ſcala ſit quæ ex teretibus lignis, aut funibus, aliáve materia ſimili huc atque illuc transferri poſſit. Caius Iureconſ. in l. Si pignore. D. de furtis. Vel ſcalam ſciens ei commodauerit ad aſcendendum. Scalæ verò, latiores habent gradus, & immobiles permanent. Plinius lib. 14. cap. 1. Etiam nunc ſcalis tectum Epheſiæ Dianæ ſcanditur. Confunditur tamen ſæpe hæc differentia. Saluſt. in Iugurtha, Deinde vbi vnæ atque alteræ ſcalæ comminutæ ſunt: qui ſuperſteterant, afflicti ſunt. Cæſar 7. bel. Gall. Cice. pro Milone, Quum ſe ille fugiens in ſcalarum tenebris abdidiſſet. Sic Colum. lib. 12. cap. 50.

SCALABISCVS {[illegible]} Ptolemæo lib. 2. cap. 5. Luſitaniæ ciuitas, anteà Iulium præſidium, ſiue Turris Iulia. hodie Troſilum, vulgò *Trugillo* Plin. lib. 4. cap. 22. Scalabim appellat.

SCALDIS {[illegible]} fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæſaris commentariis notiſſimus. Plin. lib. 4. ca. 17. Scalde ad Sequanam Belgica. Ab eo ad Garumnam Celtica, eadémque Lugdunenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta. Hactenus Plin. Alias vocatur Scaldis. Tornacum & Cameracum vrbes alluit. In Moſam influit.

Scali ſunt piſces plani, qui ſupine veſcuntur. Plinius lib. 9. cap. 24.

Scalmus, ſcalmi {[illegible]} Lignum teres, cui nautæ remos loro quodam alligant, vt ad nauigandum firmius nauigẽt: ſiue vt alij volunt, lignum crenatum ac feneſtratum in apſidem capiens remum, vt facilius ac ſolidius impellatur. Cice. 3. Offic. Venit ipſe maturè: ſcalmum nullum videt. Idem de Claris Orat. At verò vt contrà Craſſus ab adoleſcente delicato, qui in litore ambulans, ſcalmum repperiſſet, ob eámque rem ædificare nauem concupiuiſſet, exorſus eſt: ſimiliter Scæuolam ex vno ſcalmo captionis centumuirale iudicium hæreditatis effeciſſe.

Nauicula duorum ſcalmorum. Cic. 2. de Orat.

SCALPHAS eſt Aſopiæ in ea locus apud Strabonem. lib. 9.

Scalpo, ſcalpis, ſcalpſi, ſcalptum {[illegible]} ſcalpere, Fodere, & vnguibus pruritum auferre: ſcalpunt enim homines vnguibus, & gallinæ pedibus. Plin. lib. 9. Attritíque petræ ſcalpentes piſces, prurirus inuadit.

Caput ſcalpere vno digito. Iuuenal. Saty. 9.

Terram ſcalpere vnguibus. Horat. 1. Serm. ſaty. 8.

Scalpere morſo. Colum. lib. 7. cap. 5.

Scalpere gemmam {[illegible]} aut aliquid aliud dicimus, autore Diomede, non ſculpere. Cic. 2. de Nat. deor. Itaque ad pingendũ, fingendum, ad ſcalpendum, ad neruorum eliciendos ſonos ac tibiarũ, apta manus eſt admotione digitorum.

Scalptus è ſaxo. Cic. 4. Acad. Non enim eſt è ſaxo ſcalptus aut è robore dolatus: habet corpus, habet animum, mouetur mente

Vetus codex legit ſculptus.

Scalpere querelam. Horat. 3. Carm. Od. 11. ... ſecundo

Omine, & noſtri memorem ſepulchro Scalpe querelam.

Infabre ſcalptum, aut fuſum deus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.

Scalptor, ſcalptoris, m. g. {γλύπτης} Qui ſcalpit. Plinius lib. 37. cap. 4. Experiuntur à ſcalptoribus, ferróque includuntur, nullam non duritiem ex facili cauantes. Plin. Iunior epiſt. 10. lib. 3. Sed tamen vt ſcalptorem, vt pictorem, qui filij veſtri imaginem faceret, admoneretis, &c.

Scalptura, ſcalpturæ, pen. prod. {γλυφή} Plin. lib. 37. cap. 7. Omnia autem hæc genera, ſcalpturæ contumaciter reſiſtunt, partemque ceræ in ſigno tenent.

Scalpturo, ſcalpturas, penul. prod. {γλύφω} ſcalpturare Plin. lib. 36. cap. 25. Pauimenta credo primùm facta, quæ nunc vocamus barbarica, &c. Romæ ſcalpturatum in Iouis Capitolini æde primum factum eſt poſt tertium Punicum bellum initum. Hoc eſt (vt ego quidem interpretor) variis ſcalpturis eleganter factum.

Scalpurio, ſcalpuris, penul. corr. ſcalpurioi, ſcalpuritū, ſcalpurire, Idem quod Scalpere, quod propriè eſt galli gallinacei quum terram frequentibus ictibus petunt. Plaut. Aulu. 14.

Vbi erat hæc defoſſa, occœpit ibi ſcalpurire vngulis Circumcirca.

Scalper, ſcalpri {[illegible]} Quo quid exciditur. Celſus lib. 8. cap. 3. Tunc exciſorius ſcalper ab altero foramine ad alterum malleolo adactus, id quod inter vtrunque medium eſt, excidit. Ibidē, cap. 4. Ab eóque ſcalper duabus lineis ad rimam agendus. Vnde apud eundem ſcalpellus pro ferramento venæſecæ identidem accipitur, libro 2. capitulo 9.

Scalprum, neu. gen. Scalpra ſunt, quæ Græci [illegible] vocant, ferramenta ſutoria primore parte curua, & à flexu procurrentia acie recta, quibus corium ſecant. Horat. Si ſcalpra & formas, &c. Sed & à ſimilitudine in falce vinitoria pars illa quæ ſic acie eſt recta, poſt ſinum curua, ſcalprum vocatur à Columella. Quæ, inquit, à flexu procurrit, ſcalprum. Nomen adeptum eſt à ſcalpendo. Eo enim commodius ſic poſt flexum procurrente quàm directò ſcalpi poteſt. Vide Turnebum.

Scalpro vtuntur diuerſi artifices. Cato de Re ruſt. Ficos & oleas altero modo. Quod genus aut ficum, aut oleam eſſe voles, inde librum ſcalpro eximito. Columel. lib. 4. cap. 2. Quæ pars vinitoriæ falcis à flexu procurrit, ſcalprum: quæ deinde adunca eſt, roſtrum appellatur.

Scalprum librarium. Sueton. in Vitellio, cap. 2. Ac poſt Præturæ honorem inter Seiani conſcios arreptus, & in cuſtodiam fratri datus, ſcalpro librario venas ſibi incidit.

Scalprum ſutorium Horat. 2. Serm. ſaty. 3.

Scalprum fabrile vocat Liuius, quo magiſtri elephantos interimebant. lib. 7. bel. Pun.

Scalprum inter inſtrumēta chirurgica numerat Cornelius Celſus inquiens lib. 8. Tum demum ad manum ſcalprúmque veniendum eſt. Scalper ab eodem dicitur. Vide paulò antè.

Scalpurigo, pen. prod. ſcalpuriginis, fœ. gen. Solinus cap. 45. Os beluæ huiuſce paulatim ſcalpit, & ſenſim ſcalpurigine blandiente aditum ſibi in vſque fauces facit.

Scalpratus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Ferramentum ſcalpratum dixit Colum. lib. 9. cap. 15. ad ſimilitudinem ſcalpri formatum, quo ait opus eſſe ad caſtrandos apum alueos.

Scalpellus, ſcalpelli, maſc. gen. vel Scalpellum, ſcalpelli, Diminutiuum, {[illegible]} Cic. pro Pub. Seſtio. Non ea eſt medicina, quū ſanæ parti corporis ſcalpellum adhibetur, atque integræ. Celſus lib. 7. cap. 7. Non nimium adducto vngue, ſcalpellus adhibendus eſt. Ibidem, ca. 19. Sed primo rectus ſcalpellus quàm leuiſſima manu teneri debet, donec ſerotum ipſum diducat. Colum. lib. 5. cap. 11. Mediū truncum acuto ſcalpello permodicè findito.

Reſecare linguam ſcalpello. Cic. 2. de Diuinat.

Scalpellus, ferramētum quo chirurgi venas incidunt. Celſ. lib. 2. ca. 10. At ſi timidè ſcalpellus demittitur, ſummā cutē lacerat: neque venam incidit.

SCAMANDER {Σκάμανδρος} Fluuius Troiæ ex Ida monte deſcendens, quem Heſiodus δῖον σκάμανδρον, id eſt, diuinum Scamandrum appellauit.

Parui Scamandri frigida flumina. Horat. Epod.

SCAMANDRIA {[illegible]} vrbs parua à portu Ilienſi parū remota: Plin. lib. 4. cap. 30.

SCAMANDRIVS {Σκαμάνδριος} Hectoris & Andromaches filius, quod nomen ei pater Hector impoſuerat, teſte Home. lib. 5. Iliados, ſed cæteri Aſtyanacta vocare maluerunt, quòd ſolus illius pater vrbem tutaretur.

Scambus, ſcambi {σκαμβὸς} Qui crura deprauata habet eruráque. Sueton. in Othone, Fuiſſe, inquit, traditur & modicæ ſtaturæ, & malè pedatus ſcambúſque. In editis caluus legitur: ſed cùm caluitium nec ad corporis habitum pertineat, nec officiat in rebus gerendis, quis meritò hunc locum ambiguæ fidei eſſe non credat? Turnebus in manuſcriptis modò campus, modò cambus reperiſſe ſe quodam loco ſcribit: quo fit vt legendum cenſeat ſcambus ſicut repoſuimus. Nec mirum eſſe debet hanc vocem vſurpaſſe Suetonium, cùm & tanta ſcribendi libertate vſus ſit, & hanc appareat vocem latinis vſitatam fuiſſe. Sic enim apud Nonium legitur Strabones ſunt, quos ſcambos nunc dicimus: videlicet à deprauata oculorum acie.

Scammonia, ſcāmoniæ: vel Scammonea: vel Scammonium, ſcammonij {[illegible]} Herba in tranſmarinis regionibus, præſertímque Aſia & Colophonio agro creſcens, cuius ſuccus valet ad medicinas, quanquam quidam ſcammoniam, fœm. ge. pro herba: ſcammonium autem neutro, pro ſucco radicis ponunt. Plin. lib. 24. cap. 15. Sed Græci clematidas & alias habent, vnam quam aliqui echitem vocant, alij lagiuem, nonnulli tenuem ſcammoniam: & pedales, folioſos, non diſſimiles ſcammoniæ ramos habet, niſi quòd nigriora, minoráque ſunt folia. Cic. 1. de Diuinat. Quid ſcammoneæ radix ad purgandum, quid ariſtolochia ad morſus ſerpentum poſſit. Sic libro 2.

Scamnum, ſcamni {ὑποβάθρον, βάθρον} Quod lecto veluti gradus apponitur, vt per id in lectum faciliùs aſcendatur. Varro ſcribit ſcamnum eſſe, quo duplici gradu in lectum altiorem cōſcendebāt: ſcabellum, quo ſimplici ſcanſione in lectum non altum ſcandebant. Ouid. 1. de Arte.

Et caua ſub tenerum ſcamna dediſſe pedem.

¶Scamnum aliter. Plin. lib. 18. cap. 19. Scamna inter duos ſulcos cruda ne relinquantur, glebæ ne exultent. Colum. lib. 2. cap. 2. Sed ita ne cubi crudum ſolum & immotum relinquas, quod agricolæ ſcamnum vocant. Idem lib. 4. cap. 13.

¶Scamnū, pro Subſellis ſæpe ponitur, quoniam in his ſedere conſueuimus. Ouid. lib. 6. Faſt.

Ante focos olim ſcamnis conſidere longis

Mos erat.

¶Scamna etiam in arboribus dicuntur rami, & brachia per quæ vites aſcendunt. Plin. lib. 12. cap. 1. Aliud exemplum Caij principis in Veliterno rure mirari platanū vnius tabulata, laxíſque ramorum trabibus ſcamna patula.

¶Scamnum regni. Cic. 1. de Diuin. Auſpicio regni ſtabilita ſcamna ſolúmque.

Scamillum, Diminutiuum Paruum ſcamnum. Vt enim à mamma mamilla diminutiuū, ſic à ſcamnum ſcamillum, authore Priſciano, qui & illud affert, Verùm infima ſcamillorum obice fultæ fores. Alij ſcabillorum legere malunt. Vſus eſt hac voce & Vitruuius cùm ſcribit, Adiectionem per ſcamillos impares, id eſt per paruula ſcamna. Hæc Turnebus.

Scabellum, huius ſcabelli, Diminutiuū {[illegible]} Cic. pro Cælio, Mimi ergo eſt iam exitus, non fabulæ: in quo quum clauſula non inuenitur, fugit aliquis è manibus, deinde ſcabella concrepant, aulæum tollitur.

Scabile, ſcabilis pen. prod. neu. g. Idem. Cato cap. 10. Scamnum in cubiculo vnum, ſcabilia tria, ſellas quatuor.

SCAMOS oppidum in Arabia. Plin. lib. 6 cap. 29.

SCANDALIVM, nomen (opinor) inſulæ apud Strabonem, quam Pomponius Mela lib. 2 cap. 7. Scandille nominat. Sita eſt in mari mediterraneo, apud quam eſt Coo Ciuitas Coum. Vide Strabonem libro 14.

Scandalum, li, leo: {[illegible]} Græca vox eſt, quem nos offendiculum, vel ruinam, vel impactionem poſſumus dicere. Verbum adeò frequens apud Sacrarum literarum ſcriptores, vt in noſtrum quoque idioma tranſitum fecerit: Offenſum enim *Scandale*, offenſorem *Scandaleur*, actionem ipſam *Scandaliſer*, dicimus. Eius duo ſunt genera: Scandalum datum, Scandalum acceptum. Datum, eſt cùm anteà inculpatæ vitæ homo, in ſcelera prolabitur, eo vtique iudicio, vt probus nihilominus videri eſſe velit, cùm tamen ſit nequiſſimus facto, ſiue oratione. Acceptū dicitur cùm viri boni, nihil contra virtutē aut dicentes, aut facientes: vitæ ſuæ integritate offenſioni ſunt nefariis, aut alias imperitis, hypocritíſve: quæ res nihil bonos viros mouere debet, vti ſæpe Ieſus Chriſtus edocuit.

Scandalizo, ſcandalizas {σκανδαλίζω} ſcandalizare, Offendere, actiuum.

SCANDIA, eſt inſula Hybernicæ Britanniæ apud Plinium libro 4. cap. 16. Pomponio Melæ lib. 3. cap. 6. Codanonia: vulgò *Selandia*, alijs *Zelandia*.

Scandianus, Adiectiuum: vt Scandiana mala. Columel. libro 5. capitulo 10.

Præterea malorum genera exquirenda, maximè ſcandiana, matiana, orbiculata.

SCANDINAVIA, inſula maris Pontici. Incompertæ (inquit Plinius lib. 4. cap. 13) magnitudinis, nam ille Codano Cimbrorum ſinui aſſignat.

Scandix, ſcandicis, pen. prod. f. g. Herba quæ inter olera ſylueſtria à Græcis ponitur. Plin. lib. 21. cap. 15. Reliqua vulgariū in cibo apud eos herbarū nomina condrylla, hypochœris, & caucalis, anthriſcum, ſcandix, quæ ab alijs tragopogon vocatur, foliis croco ſimillimis. Idem lib. 22. cap. 22. Scandix quoque in olera ſylueſtria à Græcis ponitur, vt Opion & Eraſiſtratus tradunt.

Scando ſcandis, ſcandi, ſcanſum, {[illegible]} ſcandere, In altum ingredi. Cic. de Senect. Vt ſi qui gubernatorem in nauigando nihil agere dicant, quum alij malos ſcandant, alij per foros curſent. Virg. 2. Æneid. ... ſcandit fatalis machina muros.

In aduerſum ſcandere, Vide ADVERTO.

In ſubiectum ſcandere, felium modo. Plin. lib. 10. cap. 18.

In aggerem ſcandere. Liu. 3. ab Vrbe.

In arces Tarpeias ſcandere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1.

Scandenda eſt torui publica cymba Canis Propert. lib. 3. eleg. 18.

Equum ſcandere. Virg. 2. Aeneid.

Montem ſcandere. Catul. epigr. 100.

Muros ſcandere. Virg. 2. Aeneid.

¶Gradus ætatis paulatim ſcandere Lucret. lib. 2.

Super titulos maiorum ſuorum ſcandere. Ouid. ad Piſonem.

¶Scandor ſcanderis, pen. corr. ſcandi, Paſſiuum. Plin. lib. 14. cap. 1. Etiā nunc ſcalis tectum Epheſiæ Dianæ ſcanditur vite vna Cypria. Sic lib. 2. cap. 16. Quę quum ita ſint, manifeſtum erit ab exortu matutino latitudines ſcandi.

Scanſilis & hoc ſcanſile, pen. corr. {[illegible]} Per quod facilè aſcenditur. Plin. lib. 17. cap. 11. Ficúmque ſic etiam ſcanſilem fieri. Ficum arborem vocat ſcanſilem, quæ ita aſſurgit, & ita prouenit, vt ſcandi facilè poſſit.

Scanſilis annorum lex, per quam ad ætatem veluti quibuſdam annorum gradibus aſcendimus. Plin. lib. 7. cap. 49.

Scandula, ſcandulæ, pen. corr. {[illegible]} Scandulæ, paruæ tabellæ, hoc eſt in paruas laminas ſciſſæ, quibus tecta teguntur. Plin. lib. 16. cap. 10. Scandulæ è robore aptiſſimæ, mox è glandiferis alijs, fagóque: facillimæ

faciliimæ ex omnibus quæ reſinam ferunt: ſed minimè durant, præterquàm è pinu. Scandula contectam fuiſſe Romam vſque ad bellum Pyrrhi annis quadringentis LXX. Cornelius Nepos author eſt. Colum lib 8 cap. 3, Ab cohorte forinſecus prædictis feneſtellis ſcandulæ ſimiliter iniungantur, quibus irrepant aues ad requiem nocturnam. De gallinariis Cæſar 8 bell Gal.

Scandularius, Faber eſt lignarius, qui Scandulas tegendis domibus aptas fabricat. Scandularius iura immunitatis gaudere teſtatur Aurelius Arcadius libro ſingulari de muneribus ciuilibus. Quibuſdam (inquit) aliquam vacationem munerum grauior conditio tribuit, vt ſunt menſures, carpentarij, ſcandularij, gladiatores, aquilices &c. Vltimo reſponſo de iure immunitatis, libro 50 Pandect. ſeato, Quod ideo receptum fuiſſe putem, quia, vt Cornelius Nepos author eſt, Scandulis Roma contecta fuit, vſque ad bellum Pyrrhi, annis videlicet, CCCCLXX.

Scandulaca, Herba eſt, quam ſcandulatam vocari debere Turnebus opinatur, quaſi ſcandulas habeat. Ea herba ſtrangulat frumenta, ac orobanche videtur eſſe Nos conuoluulum appellamus. Vide Feſtum.

SCANTACE, ſcantacis: Oppidum Zamareniorum apud Nabatæos. Plin. lib. 6. cap 28.

Scantiæ aquæ, apud Plinium lib 2 cap 107 ignem euomunt.

Scantiana poma, à Scantio inuentore dicta, quæ Cato tradit in doliis optimè condi, referente Plinio lib. 15 cap 14.

Scantiana vua à Varrone dicta eſt, quæ alio nomine Aminea maior appellatur, vt refert idem Plin lib 14. cap 4

Scapane. Ligonem indicat, quem & Scaphium vocant: communius etiam σκαπίον, inquit Theocriti interpres. Cœlius libro nono capite 22.

Scapha. ſcaphæ {σκάφη} Nauicula ex ligno cauata: à σκάπτω, fodio, cauo. Vnde & σκάφη à multis fiſſura, alueus, linter traducitur, quæ nauium maiorem ſequitur. Et paruæ ad piſcandum naues, ſcaphæ dicuntur. Liu 5. bell. Pun. Quum miſiſſent eas in altum, exceptis in præparatas ſcaphas nautis, multiplices fuiſſe merces ementiebantur. Cic. de Iouant. In ſcapham confugeret.

Biremis ſcapha. Horat 3 Carm. ode 29.

Conſcendere in ſcapham. Author ad Heren. lib 1.

Scaphitæ ſunt qui ſcaphis nauigant. Cœlius lib. 8 cap 3. Sic & Scapharij dicuntur.

Scaphalos dicitur {ἀντλητήρ} id eſt Hauſtor. Cœlius lib 8 cap. 3.

Scaphia, inquit Martianus, vaſa ſunt ex ære rotunda, quæ horarum ductus ſtyli, ſeu gnomonis proceritate diſcriminant. Cœlius lib. 10 Lect antiq 8 cap. 3.

Scaphides, vaſa ſunt in quibus τοῦ λίπους id eſt fani collocantur. Cœlius lib. 8. cap. 3.

Scaphiſterium. Columellæ purgandis ſeminibus aptum inſtrumentum. Cœlius lib 8. cap 3

Scaphium. ſcaphij {σκάφιον} Vas, quod ſordidum & ventris purgandi cauſa fit. Vlpianus in l Quintus Mutius D de aur arg &c. Scaphia habita ventris cauſa, non puto argento legato contineri. Apud Iulium Pollucem, matula eſt in quam meiunt fœminæ.

¶ Scaphium. ſcaphij. Vas amplum Lucret. lib. 6,

Et ramenta ſimul ferri furere intus ahenis
In ſcaphiis, &c. Ex Lambino.

Scaphium. Plaut. Bacchidib.

Pro galea ſcaphium, pro inſigni ſit corolla plectilis. Vbi ſcaphium non videtur eſſe vas illud, cui ſolent immeiere mulieres. Nec ornamentum capitis meretricij videtur, quod forma ſcaphæ & rotunditate colligeret capillum. Scribunt & Grammatici Græci genus eſſe tonſuræ meretriciæ Hic poculum eſt oblongioris figuræ in teſtamque in ſcaphæ ſimilitudinem factorum. Plaut Stich.

Ampullam, ſtrigilem, ſcaphium, ſoccos, pallium. Habet autem aliquam ſimilitudinem eius forma cum galeæ figura, vt pro ea indui poſſe videatur. Hæc Turnebus.

¶ Scaphium {σκαφεῖον} Inſtrumentum ruſticum, ἀπὸ τοῦ σκάπτω, hoc eſt fodio. Iuuenal Satyra 6,

Et rude ſcaphium poſitis quum ſumitur armis. Bayſius. Ligonem intelligit Eraſmus.

Scaphus. Eſt aurium meatus tortuoſus. Cœlius Rhodiginus libro 3. cap. 29, Quærat hic fortè quiſpiam, cur meatus ille aurium (Scaphū vocant) anfractu ſit tortuoſo

SCAPOS, Inſula eſt maris mediterranei noſtri non procul à Cherroneſo Plinius lib 4 cap. 12.

Scapteſula, Feſto locus eſt vnde argentum effoditur in Macedonia, à fodiendo dictus. nam σκάπτειν Græcè fodere dicitur. Vt autem notior ſit huius vocabuli origo, ſcapteſula dicta eſt quaſi σκαπτὴ ὕλη, id eſt, foſſilis materia, mutata eſt enim aſpirationis nota in ſ. ſcapte hule, ſcapteſula, at ὕλη ſilua, ὑπὲρ ſuper, &c. Lucretius, libro ſexto,

Quales expirat ſcapteſula ſubter odores?

SCAPTIA {σκαπτία.} Plin. lib. 3 cap 5 Oppidum in Latio, à quo Scaptia Tribus vocitata eſt. Vide PATAVS.

Pubes Scaptia. Silius lib 8.

Scapula. ſcapulæ, pen. corr. {ὦμος, ὠμοπλάτη} Humerus A ſcandendo, vt quidam volunt: quia mobilis veluti molibus ingulis à ceruice demittitur. Plaut. Trin 14.

Ne ſubitò metus exoriatur ſcapulis, ſtultitiam abde Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. Lumbis deorſum verſum preſſis, ſcapulis latis, ſpina roſa in modum duplici.

Tutari ſcapulas. Claud 1, in Eutropium.

Radiantibus ſcapulis geſtati eoſet. Claud. 2. Paneg.

Scapularis, & hoc ſcapulare, pen. prod. {ὠμιαῖος, }

Scapulares, Serui dicti ſunt, quia ſcapulis cæduntur. Scapularia veſtis. Quæ tantùm ſcapulas tegit.

Scapilium {μετάφρενον} Veteres pro tergo vſurparunt, & aliquando pro ipſa ſcapula. Vnde & ſpatium quod inter ſcapulas quaſi valliculas, interſcapilium dicitur.

Scapus. ſcapi, maſcul. gen. {στῦλος} Columnæ ſtylus & velut virga. Columnæ partes, inquit Budæus, ſunt, ſcapus quaſi columnæ corpus. ſupra ſcapum, capitulum: infra ſcapum, ſpira, quæ baſis ſæpe appellari ſolet, infráque ſpiram, ſtylobates. Hactenus ille ex Vitruuio. Vitruuius lib 3, cap. 3, In ſummis columnarum ſcapis. Ibidem, Imus ſcapus Sic alibi frequenter.

¶ Scapus {καυλός.} Ruellius libro 1. cap. 2, Radix, eſt id quo alimentum allicitur, & terræ cohæret. Caulis verò, in quod idem defertur nutrimentum, ſimpléſque ſupra terram aſſurgit. Is ſi in ſtyli modum ſurſum proreptat, aut in altum fertur, ſcapus Latinis nominari conſueuit, ducta à columnaribus ſcapis ſimilitudine. Varro de Re ruſt. libro 1. cap 31, Quibus quum ſurſum ſerpit, ad ſapum ſepiui. Plin libro 18 cap. 10, Inuentus eſt iam & ſcapus annis centum fabis onuſtus. Iis conſtat claſſicis authoribus, ſcapum pro caule frequenter vſurpatum. Idem quoque, quòd in virgulæ modum, ael teli rectitudinem conſurgat, thyrſi nomen ſibi vindicauit. Hactenus Ruellius.

Scapus aſphodeli. Colum. lib 9 cap 4.

Scapus loti. Plin. lib. 13 cap. 8.

Scapus ſeculæ Plin. lib 22. 4.

Scapus albuci Plin. lib. 21 cap 17.

Scapi candelabrorum. Plin lib 34. cap. 3.

Scapos quidam interpretantur ſiliquas leguminum: citantes Plinianum illud libro 18. capite 10, Inuentus eſt iam & ſcapus annis centum fabis onuſtus. Sed hi vehementer falluntur Non enim dicit Plinius inuentam ſiliquam quæ centum fabas contineret, ſed ſcapum ſeu caulem fabaceum, in quo tam multæ erant ſiliquæ, & in iis ſiliquis tam multæ fabæ, vt centenarium explerent numerum.

¶ Scapus alio nomine Cardinalis. Rectum illud & paulò craſſius lignum in valuis, quo fores ipſæ ſuſtinentur & reguntur præcipuè, & cuius capitibus ſeu ambabus extremitatibus in ſuperiori & inferiori cardine inſertis, valuæ ipſæ voluuntur aut aperiendæ aut claudendæ Vitruuius lib. 4. cap. 6, Fores ita compinguntur, vti ſcapi cardinales ſint ex altitudine luminis totius duodecima parte. Inter duos ſcapos tympana ex duodecim partibus, &c.

¶ Scapus, in chartarum ratione, pro Plagularum congerie. Plinius libro 13. cap 12, Premuntur deinde prelis, & ſiccantur ſole plagulæ, atque inter ſe iunguntur, proximarum ſemper bonitatis diminutione ad deterrimas. Nunquam plures ſcapo quàm vicenæ. Id putatur eſſe quod vulgò *manum papyri* vocamus, aut *rismam* potius.

¶ Scapus trutinæ. Vide IOINA.

¶ Scapi {κάναθοι} Inſtrumenta textoris, quorum pulſu tela coarctatur, & condenſatur. Lucret. lib 5,

Inſubula, ac fuſi, radij, ſcapíque ſonantes. Ex Lambino in Lucretium.

¶ Scapus, vt aliqui putant, Dicitur in quo ſemina quarundam herbarum dependent, vt in papauere. In papauere enim & ſimilibus ſcapus, in arundinibus, in glandulis, in auellanis, panicula appellatur. Vide Cæſium lib 12. cap 14.

¶ Scapi, In quibus vuarum grana ſunt. Varro de re Ruſt. lib. 1 cap. 54, Quæ calcatæ vuæ erunt, earum ſcapi cum folliculis ſubijciendi ſub prelum, vt ſiquid reliqui habeant muſti, exprimatur in eundem lacum Vetus exemplar habet ſcopi. Meminit Cælius lib. 12. cap. 14. Vide Scopus.

SCARABANTIA Iulia, oppidum Boiorum in Norico: Plinius libro 3. capite 24.

Scarabeus. ſcarabei, maſcul gen. {κάνθαρος} Animal paruum volatile. Plinius libro 11. cap. 28, Quibuſdam pennarum tutelæ cruſta ſupervenit, vt ſcarabeis: quorum tenuior fragilióque penna, his negatus aculeus. Sed in quodam genere eorum grandi cornua prælonga, biſulcis dentata forcipibus, in cacumine quum libuit ad morſum coeuntibus, infantium remediis etiam ex ceruice ſuſpenduntur. Lucanos vocat hos Nigidius. Aliud curſus eorum genus, qui è fimo ingentes pilas auerſis pedibus voluunt: paruóſque in iis contra rigorem hyemis vermiculos fœtus ſui nidulantur. Volitant alij magno cum murmure ac mugitu. Alij focos & prata crebris foraminibus excauant, nocturno ſtridore vocales Lucent ignium modo noctu, laterum & cluniun colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc verò compreſſu vmbumbratæ, non ante matura pabula, aut poſt deſecta conſpicuæ.

SCARDONA {σκαρδῶνα} Ptolemæo libro 2. cap. 17. Liburniæ vrbs hodie *Scardo*.

SCARDONE amnis Liburniam à Dalmatia ſegregans. Plinius libro 3. capite 22. Ab ea ſit attributum Scardonitanus, ſcardonitana, ſcardonitanum, quo vtitur Plinius eo lib. cap 21, Conuentum Scardonitanum petunt lapides, inquit ille.

Scarifico. ſcarificas, penultima correpta {ἀμύσσω, κατασχάζω} ſcarificare, Scalpello aperire, quo aliquid facilius exeat. Plin lib. 22 cap. 23, Pedum clauos circùm ſcarificatos ſeuo miſtum ceræ extrahit. Legitur & circumſcarificatos, vnica dictione. Idem, lib. 32. cap. 7, Dentium dolores ſedantur oſſibus draconis marini, ſcarificatis gingiuis. Idem, Vitiato exempti dente gingiuis in dolore ſcarificari Apollonius efficaciſſimum ſcripſit. Cato cap. 52, Quem radicem capere voles ſcarificato, tranſcutóque.

Scarificare etiam dolorem aliquando dicimus, hoc eſt Scarificando dolorem expellere Plin. lib 28 cap 11.

Scarificatio, Verbale, apertio facta tenui vulnere, vt ſanguis facilius exeat. Columel. Poſt ſcarificationem ferro factam. Idem libro 6. capite 12.

Scarifio, ſcarifis, ſcarifieri. Scribonius Largus 162. Malagma ad lumborum dolorem, qui tà lenter ſcarifiant.

Scariola, Herba eſt Seridi ſimilis, de qua apud Dioſcoridem Matthiolus lib. 2. cap 125, ex Serapionis ſententia.

Rixæ ſanguineæ Horat.1.Carm.ode 27.

Virga ſanguinea, cuius cortex ad ſanguinis ſimilitudinem rubet. Plin.lib.24 cap 10.

Sanguiculus, ſanguiculi, penultima correpta {[illegible]} Sanguis hœdi ſiue ſuis in cibum formatus. Plinius libro 28 cap. 14. Vtuntur ad vtrunque virium & ex agulo hœdi in hinno myrtite, magnitudine fabæ poto: & ſanguine eiuſdem in cibum formato, quem ſanguiculum vocant.

Sanguinolentus, Adiectiuum, à genitiuo ſanguinis. {[illegible]} Plenus ſanguinis, & ſanguine conſperſus. Varro de vita pop Rom. Magiſtratus grauatim ſeditionibus ſanguinolentis vrbem perturbauere. Author ad Heren.lib 4, Sanguinolenta palma.

¶Color ſanguinolentus. Ouid.2 Amor.eleg 12.

Litera ſanguinolenta, Quæ cædis ſit altera. Ouid.in Ibin.

Pectora ſanguinolenta. Ouid epiſt.3.

Sanguinolentos appellant Iuriſconſulti & Principes, infantes recenter editos, quique vix dum ſordes materni vteri amiſerunt cùm aut venduntur aut exponuntur. Conſtantinus. Si quis propter nimiam paupertatem, egeſtatémque victus cauſa filium, filiámve ſanguinolentos vendiderit.l.13.C.de patribus. qui filios diſtraxer. lib. 4.C. tit 43. non enim ibi ſanguinolentus legendum ait: ſed ſanguinolentus Author mihi eſt ea Rubrica, quæ 8 lib.C.tit.52. inſcribitur, De infantibus expoſitis liberis & ſeruis, & de iis qui ſanguinolentos nutriendos acceperunt.

Sanguilentus, aliud Adiectiuum à genitiuo ſanguis. Idem Scribon. Largus, Etiamſi ſanguilentam vrinam faciant. Idem, Oculi ſanguilenti conſpiciuntur. Sempérque ita vſurpat hic autor.

Sanguinarius, Aliud adiectiuum {[illegible]} Sæuus, crudelis. Cic. Itaque grauem illam ac ſanguinariam vocem audiuimus. Sic ſanguinarius homo, Qui gaudet humano ſanguine.

Iuuentus ſanguinaria. Cic. Attic.lib 2.22.

Nuncius ſæuus, ſanguinarius. Plin. lib 19.cap.4.

Sententia ſanguinaria, Plin.epiſt.87. De huius nequitia, ſanguinariíſque ſententiis in commune omnes ſuper cœnam loquebantur. Id eſt, iis quos morti adiudicauerat.

Herba ſanguinaria dicta eſt, cuius ſuccus infuſus naribus, ſupprimit ſanguinem. Colum.lib 7.cap.5. Eſt etiam grauis pernicies herbæ ſanguinariæ, quam ſi paſta eſt ouis, toto ventre diſtenditur, contrahitúrque, & ſpumam quandam tenuem tetri odoris expuit.

Sanguinalis, & hoc ſanguinale, penult. produ. {[illegible]} vt Sanguinalis herba, eadem quæ Sanguinaria. Columel.lib. 6 cap.12. Celſus lib. 2 cap.23. Herba ſanguinalis quam Græci [illegible] vocant, inde nomen habet, quòd ſanguinis fluorem, vndecunque feratur, ſiſtat.

Sanguino, ſanguinas, penultima correpta {[illegible]} ſanguinare, Sanguine manare. Quintilianus in Declamatione 10, Tum repetitis ſanguinantes planctibus iam conualeſcentes lacertos. Ibidem, non procul à fine, Quando non liuidum pectus & ſanguinantes vidit lacertos?

Eloquentia lucroſa & ſanguinans. Tacit. in Dialogo de Oratoribus. Plin.lib 30.cap.9, Si pedas ſanguinent.

Sanguiſuga, ſanguiſugæ, penultima producta {[illegible]} Vermis in aqua degens, qui & hirudo dicitur. Plinius libro 32. cap.7. Idem præſtare ſanguiſugarum cinis ex aceto illitus putatur. Idem libro 8. capite 10.3.

SANGVS deus Sabinorum a quo & Sangi dicti ſunt. Sangi ſacellum vrbis regione ſeptima ſtatuit P. Victor. Cælius lib 2.cap.3.

Sanicula, herba, quàm nos *oreille* ou *aegrette* appellamus, à Matthiolo deſcribitur in Dioſcoridis lib 4 cap 9.

Sanies, ſaniei, fœmin genet. {[illegible]} Celſus libro 5. Sanguis omnibus notus eſt. Sanies eſt tenuior hoc, variè craſſa, & glutinoſa, & colorata. Pus craſſiſſimum albidiſſimúmque, glutinoſius & ſanguine & ſanie. Exit autem ſanguis ex vulnere recenti, aut iam ſaneſcente: ſanies eſt inter vtrunque tempus. Pus ex vlcere iam ad ſanitatem ſpectante Virg 8. Æneidos,

·& ſanie taboque fluentes. Cic. in Piſonem. Saxa ſpargens tabo, ſanie, ſanguine atro.

Iocinoris recentis inaſſati ſanies. Vide SMASSATVS.

Putrit ſanies. Stat 12. Thebaid.

Sanguis eiectat ſaniem per ora. Lucan.lib 3.

Emittere ſaniem coniecto ferro. Ouid. 7. Metam.

Eructare ſaniem. Virg 3. Æneid.

Tabificam expirare ſaniem. Silius lib.6.

Serpentium ſanies. Senec. Medea, 9.

Vomunt ſaniem ſerpentes Ouid.4 Metam.

¶Sanies, pro infectura Plin.lib 9.cap 38. Rurſúſque mergitur carminatis, donec omnem ebibat ſaniem.

¶Oleæ ſanies amara, pro fæce Plin.lib.15.cap 3.

Sanioſus, penultima producta, Adiectiuum {[illegible]} Sanie & impuro ſanguine conſperſus Plinius libro 7.cap 45. Ergo quorum grauidis fluxit, inualidi, aut non vitales partus eduntur, aut ſanioſi, vt author eſt Nigidius.

Sanitas, ſanitatis, Vide SANVS

Sanna, ſannæ {[illegible]} Solutus deriſus dicitur, à narium ſonitu. Iuuenalis Satira 6,

I nunc, & dubita quæ ſorbeat aëra ſanna Tullia.

Poſtica ſanna Perſ. Sat.1.

Rugoſa ſanna cadat naſo. Perſ Satyr. 5. Id eſt, ſubſannatio quæ fit cum criſpatione & corrugatione naſi, remittatur.

¶Sannas apud Cratinum, Fatuum indicat, Vnde & Sanna verbum Latinis frequens, defluxit, etiam ſi à narium ſonitu Grammatici opinentur ductum. Cæl. Rhodig.

SANNALI, Populi ſunt immani auricularum patulitatum prolixitate totum corpus regentes, de quibus, vt ſuſpicor, prodigioſa illa fabula ficta eſt, quia toto corpore pelliti & bracchati erant, vt cùm hinc inde penderent pellium prægrandes alæ, aures viderentur. Pomponius Mela. Et Sannalos, quibus magnæ aures, & ad ambiendum corpus omne patulæ, nudis alioqui pro veſte ſunt. Vulgò *Sannalos* legitur, ſed ex veteri libro ſic Turnebus reſtituit.

SANNAVS, Lacus de quo Plin lib.2 cap.103. Lacus Sannaus in Aſia circumnaſcente Abſynthio inficitur.

Sannio, ſannionis {[illegible]} Qui ſoluto riſu, & contortis corporis totius partibus immoderatam quandam alios deridendi formam effingit, & aliorum mores inepto quodam geſtu per contemptum exprimit, vt ſtultus propemodum videatur, ac ridiculus. Cicero libro 2. de Oratore 139. Quid enim poteſt eſſe tam ridiculum, quàm ſannio eſt? ſed ore, vultu, imitandis moribus, voce, denique corpore ridetur ipſo. Idem ad Papyrium, lib.9.16.26. Salis enim ſatis eſt, ſannionum parum.

Sanniones, dicuntur à ſanniis, qui ſunt in dictis fatui, & in motibus, & in ſcænis, quos [illegible] vocant Græci, inquit Nonius.

SANNYRION, cognomine Canabus, poeta quidam fuit, quem commemorat Cæl. Rhodig. lib.8. lect. antiq. cap. vltimo.

Sano, ſanas, Sanor, ſanaris, Vide SANVS.

Sanqualis, hoc ſanqualis, pen. cor. fœm gen. auis. Plin. lib 10 cap 7. Sanqualem autem atque immuſſulum, augures Romani in magna quæſtione habent. Immuſſulum aliqui vulturis pullum arbitrantur eſſe, & ſanqualem oſſifragæ. Maſſurius ſanqualem oſſifragam dicit eſſe, Immuſſulum autem pullum aquilæ prius quàm albicet cauda.

Sanqualis porta appellatur proxima ædibus Anci, aliàs ædi Sangi, Feſtus.

Sanſucus, ſanſuci, penult. produ fœmin. gen. {[illegible]} Herba, amaracus aliàs dicitur, & ſampſucus, & ſamſucus. Plin.lib.13 cap 1. Optimum hoc in Cypro & Mytilenis, vbi plurima ſamſucus, Vide SAMPSVCVS.

Sanſucinus, ſiue ſampſucinus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod factum eſt ex ſanſuco: vt Sanſucinum oleum. Plin.lib.13 cap.1.

Santalum, penult. cor. {[illegible]} (quod vulgus noſtrum ſandalum vocat) Græcis recentioribus, inquit Ruellius, lignum eſt quod India mittit. Huius tria genera apud pharmacopolas, candidum, rubrum, luteum: quibus ſimul commiſtis, fit compoſitio vulgaris quæ triaſandali appellatur, vel trium ſandalorum, ad roborandum ventriculum, & cardiacos affectus. Quinetiam nullæ non ferè medicorum potiones hodie his ſantalis imbuuntur, vt gratiam à lamentibus ineant, & aliquid iucundi ſaporis habeant. Ex Ruellij commentariis.

Santerna, ſanternæ {[illegible]} Plin.lib.33.cap.5. Chryſocollam & aurifices ſibi vendicant agglutinando auro, & inde omnes appellatam ſimiliter vtentes dicunt. Temperatur autem ex Cypria ærugine, & pueri impubis vrina, addito nitro. Teritur Cyprio ære in Cyprus mortarius ſanternam vocant noſtri. Idem lib.34. cap 12.

SANTONES, & Santoni, ſiue Xantones, pen. cor & Xantonici {[illegible]} populi Galliæ, non longè à Toloſatium finibus, quæ ciuitas eſt in prouincia, vt Cæſar comment. lib 1 ſcribit. Lucan lib.1,

-gaudétque amoto Santonus hoſte. Iuuen. Satyr 8.

Tempora Santonico velas adoperta cucullo Martial.lib.14, Vulgò *Xainctonge*, Aliis *Santonges*, & oppidum ipſum *Saintes*.

Oceani littora Santonici Tibul.lib.1.eleg.7.

Santonica herba {[illegible]} quam abſynthium Santonicum vocat Plin. lib.27.cap.7. à Galliæ ciuitate nomen accepit, eſtque abſynthij genus illius quod nobis in vulgari vſu eſt Col.lib.6 ca.25. Poteſt etiam cum arida fico & cruo contriti herba ſantonica, & formata in offam, ſicut ſaluiatum demitti.

Santonum portus {[illegible]} Ptolem.lib.2.cap.7. Galliæ vrbs, Vulgò *La Rochelle*.

Santonum promontorium in Gallia, Ptolem. lib. 2. cap.7. Vulgò *Blaye* [illegible]

Sanus, Adiect. {[illegible]} Integer & incorruptus, bene habens. Cicero pro Seſtio Non ea eſt medicina, quum ſanæ parti corporis ſcapellum adhibetur. Idem pro Seſtio, Qui integri ſunt, & ſani.

Medicamento ſanum fieri. Cic.3. Offic. Si quis medicamentorum cupiam dederit ad aquam intercutem, pepigerítque ſi eo medicamento ſanus factus eſſet, &c.

Sanum facere aliquem. Cic.2. Philip. Quaſi medicus ille te ſanum feciſſet.

Fieri ſanum ex morbo. Cato cap 157.

Nec quiſquam ex illo vulnere ſanus abit. Proper.lib.2.eleg.13.

¶Sanus, ad animum tranſlatum. Terent. Eunuch.3 5,

Quid mihi quæritas? ſanus ſim: ánne inſaniam? Idem Heaut.4 3.

Satin' ſanus eſt, aut ſobrius? Sic Cic.2. de Diuin. Sanus homo.

Pro ſano aliquid facere Cæſar. bel. Gal.

Homo ſanus cui opponitur Furioſus. Cic 4. Acad.

Male ſanus, id eſt Inſaniens Cic. Attic.lib 9.188.

Mentis ſanus. Plaut. Trinum 8.

Mens benè ſana. Horat 1. ſerm. Saty 9.

Homo ſanæ mentis Cic. 2. de Natu. deor. Eſſe igitur deos ita perſpicuum eſt vt id qui neget, vix eum ſanæ mentis exiſtimem.

Mentis ſanæ vix compos. Ouid 8 Metam.

Mente ſana ſcribere. Cic. Attic. lib.9.175. Miſi etiam Cæſaris ad eos ſana mente ſcriptas literas, quomodo in tanta inſania?

Sana ac ſalua Reſpub. Cic. Cornificio, lib.12.23. Nullam partem ætatem ſanæ ac ſaluæ Reip guſtare potuiſti.

Sanum genus dicendi Cic. in Brut. id eſt incorruptum.

Sanior. Horat. Serm. ſaty 3,

-qui ſanior, ac ſi

Idem illud in rapidum flumen, iaceréte cloacam.

Saniores oratores. Cic. de Clar. Orat.

Sanè Aduerb. {[illegible]}

Sanius, Aduerbium comparandi. Horat.2. Carm. ode 7.

-non ego ſanius,

Bacchabor Edonis. Id eſt, libet mihi Edonos illos Thraciæ populos bibaciſſimos intemperanter bibendo imitari.

Saniter, Aduerbium priſcum autore Nonio, Afran. Megalenſibus.

Adeſ-

Adeſto, aſſentio te non amare me, at adorare ſaniter.

SANITAS Dea, cuius teſſara, ſeu ſymbolum ab Alexandro illo magno tribunis datum legitur, vt eorum veſtibus inſueretur. Lilius Syntag. 1. Hiſtoriæ Deorum.

Sanitas, pen. cor. ſanitatis {ὑγίεια, [illegible]} Quintil. li. 5. cap. 10. Sit robur corporibus bonum eſt minus ſanitas.

Petere ſanitatem ægri. Quintil lib. 2. cap. 17.

¶ Sanitas, Pro bono ſtatu mentis, & animo quieto ac tranquillo. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 10. Quibus tamen ad ſanitatem redeunti ante Cal. Septemb. poteſtas facta eſt.

Animi ſanitas. Cicero 3. Tuſculan. Ita fit vt ſapientia, ſanitas ſit animi, inſipientia autem quaſi inſanitas quædam, quæ eſt inſania eadémque dementia.

Metri ſanitas, Vide METRUM.

Inſulſitatem & inſolentiam tanquam inſaniam quandam orationis odit, ſanitatem autem & integritatem quaſi religionem & verecundiam oratoris probat. Cicero de Clar. Orato. Vide Succus orationis, in SUCCUS.

Eloquentia omnem illam ſalubritatem Atticæ dictionis quaſi ſanitatem perdidit. Cic. de Clar. Orat.

Qui incorrupta ſanitate ſunt. Cic. de Opt. gen. Orat.

Suum quenque ſcelus de ſanitate ac mente deturbat. Cic. in Piſo.

Reddere ſanitatem veram. Celſus lib. 8. cap. 2.

Reddita ſanitas. Celſus lib. 5 cap. 20.

Alienus à ſanitate Cic. pro Sylla, Adeóne vobis alienus à ſanitate, adeò oblitus conſtantiæ meæ, adeò immemor rerum à me geſtarum eſſe videor?

Sano, ſanas, {[illegible]} ſanare, Sanum facere. Cic. 4. Tuſculan. Citiúſque repentinus oculorum tumor ſanatur, quàm diuturna lippitudo depellitur.

Corpora vi a ferro quædam ſanantur. Ouid. 2. de Remed.

Medicina ſanat dolores. Propert. lib. 2. eleg. 1.

Carmine & herbis ſanare. Ouid. 10. Metamorf.

Vulnera ſanare. Ouid. 1 de Ponto, eleg 4.

¶ Sanare vulnera Reipublicæ per tranſlationem. Cic. 4. de Finib.

Quos quidem ego, ſi vllo modo fieri poſſet, non tam vlciſci ſtudeo, quàm ſanare, & ipſos placare Reip. Cic. 2 in Catil.

Sanare animos & mentes conſolatione. Cæſar 8. bell. Gall. Idem 2. bel. Ciuil.

Curas ſanare. Tibull. lib. 2. eleg 3.

Leuare dolorem, minus quàm ſanare. Cic. Tirio, lib. 5. 16. Quæ leuare dolorem tuum poſſet, ſi minus ſanare potuiſſet.

Vina ſanabunt malum. Propert. lib 3 eleg 17.

Natiuum malum ſanare. Cic. pro Domo ſua.

Ægram & labentem Rempublicam ſanare & confirmare. Cicero pro Milone.

Remediis ſanare. Cic. 7. Verr. Auaritiæ vulnera crudelitatis remediis poſſe ſanare.

Sanor, ſanaris, ſanari, Deponens. Lucret. lib. 3.

Et quoniam mentem ſanari corpus, vt ægrum Cernimus, &c.

Sanatio, Verbale {ἴασις} Cic. 3. Tuſc. Idem 4. Earum igitur malorum in vna virtute poſita ſanatio eſt. Ibid. Hæc eſt propria, & certa ſanatio, ſi doceas, &c.

Sanabilis, & hoc ſanabile, pen. corr. {ἰάσιμος} Quod facilè ſanatur. Cic. 4. Tuſc. Qui autem natura dicuntur iracundi, aut miſericordes, aut inuidi, aut tale quid, ij ſunt eiuſmodi conſtituti quaſi mala valetudine animi, ſanabiles tamen.

Genus vulneris ſanabile. Ouid. 2. de Ponto, eleg 2.

Vulnus ſanabile Ouid 1. de Remed. amor.

Saneſco, ſaneſcis {[illegible]} ſaneſcere, Sanum fieri. Colum. lib. 8. cap. 7. Sed vulnera facta igne, dum ſaneſcunt, defricare bubula vrina conuenit. Plin. lib. 17. cap. 23. Diu enim dolent, talia quoque vlcera, & difficilè ſaneſcunt.

SAOCONDARIUS Caſtor, qui regiam habuit ad amnem Sangarium Phrygiæ, vei author eſt Strabo lib. 12.

SAON, Mons Abderitarum, apud Plinium lib. 4 cap 12. Attollitur monte Saoce decem M. paſſ. portuoſiſſima omnium.

Sapa, ſapæ {[illegible]} A ſapiditate dicitur, & eſt vinum coctum ad tertias. De quo Plinius libro 23. cap. 2. Vino cognata res ſapa eſt, muſto decocto, donec tertia pars ſuperſit. Ex albo hoc melius. Idem libro 9. capite 56. de cochleis, Quin & ſaginam earum commentatus eſt ſapa & farre, aliiſque generibus. Varro libro 3. de Re ruſtica, cap. 14.

Sapa quod nunc mellaceum dicimus, muſtum ad mediam partem decoctum. Varro de vita popu. Roma. lib. 1. Sapam appellabant, quod de muſto ad mediam partem decoxerant, Nonius.

Purpurea ſapa. Ouid. 4. Faſt.

SAPAEI, populi ſunt in Thracia. Plinius lib. 4 cap 11. Inter Eletos, Dieſos, Carbyleſos, inde Bryſas, Sapæos.

Saperda, ſaperdæ {σαπέρδης} Quaſi ſapiens & elegans. Varro Modio, Omnes videmur nobis eſſe belli, ſaperdæ, feſtiui, quum ſimus caueæ. Nonius.

Saperda eſt Ponticum (inquit Cælius Rhodiginus libro. 13 capite 26.) obſonium. Perſius, Saperdam aduehe Ponto. Athenæus Saperdam appellat Coracinum. Photius Saperdam pro Apua inueterata arundini inſerta vſurpat. Item pro ſuccidia & larido.

SAPHRONON, altera Phryne. Cælius Rhodiginus lib. 14. cap 25 Scribit Apollodorus Phrynes fuiſſe duas: quarum alteram Clauſigeloia cognominatunt, Sarpedion alteram.

SAPHAR, vrbs regia Arabum apud Plinium libro 6. cap. 23.

Sapidus, Sapiens, Sapientia, Vide SAPIO.

Sapinos, gemma ex genere Iaſpidum. Plin. lib 37. cap 9. Dilutior ex eodem ſapinos vocatur.

Sapinus, ſapini, penult. prod. fœmin. gen. {[illegible]} Plinius lib. 16 cap. 39. Abietis quæ pars à terra fuit, enodis eſt: hæc qua diximus ratione fluuiis decorticatur, atque ita ſapinus vocatur: ſuperior pars nodoſa duriórque, fuſterna. Et in ipſis autem arboribus robuſtiores Aquilonis partes. Et in totum deteriores ex humidis opacíſque: ſpiſſiores ex apricis & diuturnæ. Ideò Romæ infernas abies ſuperuati præfertur.

Sapineus, Adiect. {[illegible]} Col. lib. 12. cap. 5. Alij nucibus ſapineis ardentibus idem efficiunt.

Sapio, ſapis, ſapiui, vel ſapij, ſapitum, penultima producta, vel ſapui, ſapitum, penult. correp. {χυμίζω} ſapere, Propriè pertinet ad ſenſum guſtus: diciturque res ipſa ſapere, quæ aliquem habet ſaporem. Iuuenalis Satyra 11.

Qui meminit calidæ ſapiat quid vulua popinæ.

Iucundiſſimè ſapit. Col. lib 7. cap 8.

Mare ſapit. Plin. lib. 14 cap 7.

Palatus ſapit. Cic. 2. de Fin. Nec enim ſequitur vt cui cor ſapiat, ei non ſapiat palatus. Hoc eſt, de ſaporibus rectè iudicet.

¶ Sapio, interdum refertur ad odorem: vt apud Plinium, cùm dicuntur iucundiora vnguenta eſſe quæ terram ſapiunt, quàm quæ crocum. Plaut. Pſeudolo.

Sed iſtic ſeruus ex Caryſto hic qui aduenit

Quid ſapit? C.H. hircum ab alis. Edita habent, vſque à cunabulis, nullo aut inepto ſenſu. Turnebus.

¶ Sapere {[illegible]} ad animum transfertur, pro Sapientem eſſe, ſeu rectam ſententiam vel opinionem habere. Terentius Adelph 3. 3.

Iſtuc eſt ſapere, non quod ante pedes modò eſt

Videre, ſed etiam illa quæ futura ſunt

Proſpicere. Ibidem 5 3.

video eum ſapere, intelligere, in loco

Vereri, inter ſe amare. Cic. ad Terent. lib. 14. 1. Nam quid ego de Cicerone dicam? qui quum primùm ſapere cœpit, acerbiſſimos dolores miſeriáſque percepit. Martial. lib. 9.

Nubere vis Priſco, non miror Paula, ſapiſti.

Nemo mortalium omnibus horis ſapit. Plin. lib. 7. cap. 40.

Sapit pectus illi. Plaut. Trucul 15.

Rem ſuam ſapit. Plaut. Pſeud. 7.

Deſiſte, rectè ego meam rem ſapio. Hoc eſt, ſcio quid mihi agendum ſit.

Sapere ſibi ſemitam. Cicero 1. de Diuin.

Qui ſibi ſemitam non ſapiunt, alteri monſtrant viam. Ex poëta.

Sapiunt malè miſeri. Plaut Merc. 18.

Sapere pleno pectore. Plaut Epid. 5.

Sapiſti plus, vel ſatis. Plaut Epid. 5 Idem Trinum. 10.

Sapere recta. Cic. ad Attic. 14. 303. Nam iſta quidem Cæſaris libertorum coniuratio facilè opprimeretur, ſi recta ſaperet Antonius.

Sapere ad. Plaut. Perſa. 4.

Sapis multum ad genium. Hoc eſt, Noſti probè curare cuticulam & indulgere genio.

Sapere in. Plaut. Truc. 18.

Blitea & lutea eſt meretrix, niſi quæ ſapit in vino ad rem ſuam.

Intelligere & ſapere. Cic. 2. Offic. Quem qui audiunt, intelligere etiam & ſapere plus quàm cæteros arbitrantur.

Aliquid ſapere. Cic. Curio, lib. 7 29. Quanquam quis, qui aliquid ſapiat, nunc eſſe beatus poteſt?

Nihil ſapere. Cic 2. de Diuin. Idem in Verr. Hic planè nihil ſapit.

Per ſe ſapere. Horat. in Arte.

¶ Sapiui, pro ſapui antiquis. Nonius Virgine prægnante, Quando ego plus ſapiui, qui fullonem compreſſi quinquatribus. Vide Nonium.

Sapiens, ſapientis {[illegible]} Qui ſapit. Cicero 1. Offic. Vt enim quiſque maximè perſpicit quid in quaque veriſſimum ſit, quíque & acutiſſimè, & celerrimè poteſt videre & explicare rationem, is prudentiſſimus & ſapientiſſimus ritè haberi ſolet. Idem pro Cluentio, Sapientiſſimum eſſe dicunt eum, cui quod opus ſit, ipſi veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius bene inuentis obtemperet.

Miſera mors ſapienti non poteſt accidere. Cic 4. in Catil.

Sapiens ad. Cic. 10. Philip. Quis aut ſapientior ad coniecturam rerum futurarum?

Ad normam alicuius ſapiens, Vide NORMA.

Facere ſapientem. Quint. lib 1. cap. 10.

Formare ſapientem Quint. lib. 1. cap. 10.

Indicatur ſapiens, Vide INDICO.

¶ Ætas ſera & ſapientior. Ouid. 1. de Arte.

Conſilium ſapiens Ouid. 13. Metam.

Excuſatio ſapiens. Cic Attic. lib. 6. 160.

Mores ſapientes. Plaut Rud 27.

Nutrices ſapientes Quint. lib. 1 cap. 1.

Populus ſapiens. Horat 2. epiſt 1.

Puella ſapiens. Ouid. 10. Metam.

Vir bonus & ſapiens. Horat. 1. epiſt. 7.

¶ Sapientior & hoc ſapientius. Tacit. lib. 3, Cæteri ad ſapientiora conuertere.

Sapientia, ſapientiæ {σοφία} Eſt (vt ait Cicero 4. Tuſculan.) rerum diuinarum & humanarum ſcientia, cognitióque, quæ cuiuſque rei cauſa ſit. Idem 2. Offic.

Ita fit mater omnium bonarum rerum ſapientia: à cuius amore, Græco verbo Philoſophia nomen inuenit. Cic. 1 de Legib.

Sapientia, hominis cuſtos & procuratrix. Cic 4 de Finib.

Sapientia, moderatrix omnium rerum. Cic. 1. de Iouent.

Princépſque omnium virtutũ eſt illa ſapientia, quàm σοφίαν Græci vocant. Cic. 1. Offic.

Doctores ſapientiæ, pro Philoſophis. Tacit. 14.

Præcepta ſapientiæ Quint. lib 1. cap. 4.

Profeſſores ſapientiæ Quint. in Proœm. lib. 1. de philoſophis.

Sapientia cuſtodiendæ ciuitatis. Cic 2. de Orat.

Studia ſapientiæ. Tacit. lib. 14.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

¶ Cæleſtis ſapientia Horat 1 epiſt.3.

Compoſitiſſima ſapientia. Plin lib.18.cap 3. in fine. qui locus nunc aliter legitur.

Conſummata ſapientia. Vide CONSVMMO.

Erudita ſapientia. Cic.3.Philip nec ego iſtam eruditam ſapientiam non audiam.

Fracta ſapientia cadet. Ouid 5 Triſt.eleg.13.

Inopa dicendi ſapientia, Vide INOPS.

Inſaniens ſapientia Epicureorum. Horat.1 Carm ode 34.

Oſcitans & dormitans ſapientia Cic lib.1.de Orat. Iſtam oſcitantem & dormitantem ſapientiam, Scæuolarum & cæterorum beatorum otio concedamus. Sapientiam vult accipi iuriſprudentiam. Oſcitantem & dormitantem, quia languet otio, domíque ſecura manet. Signum langoris & ſecuritatis eſt oſcitatio. Significat Iuriſconſultos non agitari tumultu forenſium cauſarum dictionúmque, quibus inſudant cauſidici: ſed in otio ſecuráque tranquillitate de iure conſulentibus domi reſpondere.

Pas ſapientia, Vide PAN.

Peruerſa ſapientia Tuberonis. Cic.pro Muræna.

¶ Compilare ſapientiam alicuius, Vide COMPILO.

Sapientiam pro iudicio videtur poſuiſſe Cicero in Oratore, ſed eſt eloquentiæ, inquit, ſicut reliquarum rerum fundamentum ſapientia. Vt enim in vita, ſic in oratione nihil eſt difficilius quàm quid deceat videre. [illegible] appellant hoc Græci, nos dicamus ſanè decorum. Certè multa ſunt vocabula, quæ Cicero pro animi ſagacitate vſurpat: vt prudentia, ſapientia, iudicium, conſilium, ratio, intelligentia, mens, & nonnulla alia, quæ ſæpenumero idem ſignificant: vt non mirum ſit hoc loco ſapientiam pro iudicio poni. Eſt igitur iudicium, eloquentiæ fundamentum: ſicuti etiam reliquarum rerum omnium. Nam ſi quis iudicio careat, non tantùm inſanus erit, ſed etiam omnia perquàm inſipienter tractabit. Hanc interpretationem plurimùm iuuant ipſius Ciceronis verba ſtatim præcedentia.

Sapientipotens, pen corr. [illegible] Cic. 2 de Diuina Poſtremò quanquam ſemper fuit, vt apud Ennium eſt, ſtolidum genus Aeacidarum, bellipotêtes ſunt magis quàm ſapientipotentes, tamen hanc amphiboliam verſus intelligere potuiſſet.

Sapienter, Aduerb. [illegible] Plaut Menæch 22.

Vitam ſapienter inſtituere. Terent Andr 1 1.

Falliciter, & ſapienter, contraria Cic.pro Domo ſua, Quia ius à maioribus noſtris, qui non fictè & fallaciter populares, ſed verè & ſapienter fuerunt, ita comparatum eſt, &c.

Agendum ſapienter Ouid 13 Metam.

Amare ſapienter. Ouid.epiſt 20.

Facere ſapienter Cic.pro Roſc.Amer Et 7 Verr.

Sapienter & fortiter aliquid facere. Cic. Lent.lib.1.7.

Mouere ſapienter. Cic 3 de Fin.

Vti ratione ſapienter. Quint lib.2.cap.5.

Sapientius, Comparatiuum Cic. Cortoni, lib.2.6. Nemo eſt qui tibi ſuadere ſapientius poſſit teipſo.

Sapor, ſaporis, à Sapio, [illegible] Qualitas illa quæ lingua ſiue guſto deprehenditur. Interdum etiam ipſe ſenſus quo aliquid ſapimus, & guſtu quale ſit ſit dignoſcimus. Plinius lib 15 cap.27. Interim quæ ſunt communia & pomis omnibúſque ſuccis ſaporum genera, tredecim reperiuntur, dulcis, ſuauis, pinguis, amarus, auſterus, acer, acutus, acerbus, acidus, ſalſus, &c. Cicero 3 de Finibus. Vt enim mel, etſi dulciſſimũ eſt, ſuo tamen proprio genere ſaporis, non comparatione cum aliis dulce eſſe ſentitur.

Sapor oris. Plin.lib.30 cap 4.

Acumen ſaporis, Vide Acumen in ACVO.

¶ Aſper in ore ſapor. Virg 4 Georg

Acidulo ſapore iucunda pira. Plinius lib 15.cap 15.& lib.2. cap.100.

Sapor maris aſper.

Aſperrimus ſapor, Vide ASPER.

Calidus ac vinoſus ſapor, Vide Calidus in CALOR.

Cerealis ſapor, Vide cerealis in CERES.

Cibarius ſapor, Vide CIBVS.

Dulcis ſapor. Horat.3.Carm.ode 2.

Durus ſapor Virg 4 Georg.

Ferruginei ſaporis aqua. Plinius libro trigeſimoprimo capite ſecundo, Vide FERRVM.

Horridus ſapor. Plin.lib 3.cap.13.

Fœdus ſapor. Lucret.lib 2.81.

Ingrati ſaporis caſeus, Vide INGRATVS.

Infimi ſaporis vinum, Vide INFIMVS.

Inimitabilis ſapor Quint lib 2 cap.10.

Iucundus ſapor, Vide IVCVNDVS.

Medicatus ſapor, Vide MEDICO.

Mulſeus ſapor, vide MVLSVM.

Salſi ſaporis humor. Lucret lib.6.

Tardus ſapor. Virg. 2 Georg.

Triſtis ſapor. Ouid.4.Triſt.eleg 5.

Vinoſus ſapor. Plin lib.12.cap.13.

¶ Adiudicare ſaporem, Vide ADIVDICO.

Capi aliquo ſapore Cic.pro Cælio.

Tetro ſapore conſpurcare omnia. Lucret. lib. 6.

Domare ſaporem durum Virg 4.Georg.

Imbuere ſapore. Quint. lib.1.cap.1.

Infuſcare ſaporem, Vide INFVSCO.

Noſſe ſaporem, Vide NOSCO.

Perficere ſaporem. Quint lib.1.cap.10.

Redolere ſaporem. Quint.lib.6 cap. 3.

¶ Sapor, per tranſlationem, pro iucunditate ſermonis. Cicero de Clar. Orat. Granius obruebat neſcio quo ſapore vernaculo. Budæus. Vide vrbanius reciuere & reſonare, in VRBS.

Sapidus, penultima correpta, Adiectiuum [illegible] Quod gratum habet ſaporem.

Saporatus, penult. prod. Vide Offa ſoporata, In SOPOR.

SAPIRAE, penultima producta. [illegible] Stephano populi in Ponti mediterraneis, qui & Sabiræ, [illegible] dicuntur. Orphæus in Argonauticis Sapiras à quibuſdam appellatos.

SAPIS, fluuius Italiæ in Flaminiis prope Ceſenam vrbem. Plinius libro tertio capite quintodecimo. Eſt & Sapis Galliæ ciſalpinæ fluuius Senogalliam vrbem ſubterlabens, iuxta quam & Iſaurus fluit. Lucanus libro 2.

Cruſtumiúmque rapax & iunctus

Sapis Iſauro. Vulgò *Albi in marca d'Ancona.*

Sapium, piſcis genus: Plinius lib.16.cap.22. Inter hæc genera proprium quidam fecere ſapium, quoniam ex cognatione earum ſeritur, qualis dicta eſt in nuciem.

Sapo, ſaponis, maſculin gener. [illegible] Plinius libro 28 capite 12. Prodeſt & ſapo: Gallorum hoc inuentum rutilandis capillis, ex ſeuo & cinere. Optimus fagino & carpino duobus modis, ſpiſſus ac liquidus: vterque apud Germanos maiore in vſu viris quàm fœminis.

Sapor, Vide SAPIO.

Sapphirus, ſapphiri, penul prod. fœm ge [illegible] Lapis pretioſus. Plinius libro 37.cap 2. Ineſt aliquando & aureus puluis, non qualis in ſapphirinis. Sapphirus enim & aureis punctis collucet. Cæruleæ & ſapphiri, raróque cum purpura. Optimæ apud Medos, nuſquam tamen perlucidæ. Præterea inutiles ſcalpturæ interuenientibus cryſtallinis centris.

Sapphirinus, penul.cor. Adiect. [illegible] vt lapis ſapphirinus. Plinius lib 37.cap 2.

Sapphiratus, ta, tum [illegible] Sapphiris interrentis variegatus Sidonius: ac ſi ſub verſicoloribus figuris vernans herbida cruſta ſapphiratos.

SAPPHO, per p ante ph [illegible] nomen mulieris vatis. Vnde Sapphici verſus appellati. Ferunt autem nonnulli fuiſſe duas hoc nomine, quarum vna Ereſia, quæ & antiquior Lyrica: qua tempeſtate Alceus claruit, Terpſicorus, & Pittacus, tempore Tarquinij Priſci. Ea plectrum prima inuenit. Scripſit Lyricos modulos, Epigrammata, Elegias, Iambos, & Monodes. Altera Mitylenæa, longè iunior, cuius pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat. Scripſit & alia multa apud Græcos, vt meritò nona inter Lyricos poëtas annumeretur. Antipater autem Sidonius ſic de ea ſcribit, Mnemoſinen matrem Muſarum cepit ſtupor, quando audiuit dulciſonam vocem Sapphus. Nunquid decimam Muſam habent mortales? Et Horat.2. Carm.ode 13.

Maſcula Sappho. Horat 1.epiſt 20.

Lesbia Sappho. Ouid.2. Triſt.

Sapphicus, penultima correp. Adiectiuum [illegible] vt Carmen Sapphicum.

Muſa Sapphica. Catull ad libellum, 33.

Saprum, ſapri, Genus potionis. Plinius libro 28. cap.9. Sapron vocant, quod cum ſale & ſorbis ſiccis è vino tritus potúſque medetur cœliacis.

Saprophagus, ſaprophagi, penul.corr. [illegible] Qui ſaprum deuorat. Martialis lib.3.

Neſcio quod ſtomachi vitium ſecretius eſſe

Suſpicor: vt quid enim Bætice ſaprophagis?

Sapſa, à veteribus dictum eſt pro ipſa, vel ſeipſa. Ennius,

Quæ res ipſam loco ſeſe oſtendat.

Saraballum, veſtis erat Parthorum fluxior. Hieronimus in Danielem.

Sarabara veſtis erat medica fluxa alij interpretantur crurum operimenta & indumenta. Eius mentio apud Septimium Florentem, monente Turnebus.

SARACA, Ptolemæo lib.6.cap.2. oppidum in mediterraneis Mediæ. Eſt & eidem lib.5 cap.10 Saracæ ciuitas in Colchide.

SARANGAE, Populi ſunt Caucaſi iuga incolentes apud Plinium libro 6.cap.16.

SARAPANI, populi ſunt Colchidis, de quibus ſic ſcribit Strabo: Nauigatur autem vſque ad Sarapanos, quæ munitio vrbis habitatores recipere poſſet. Strabo lib.10.

SARAPARAE, populi ſunt circa Caucaſum non procul ab Hyrcanos Plin.lib.6 cap 16.

SARAPODA, homo latos pedes habens, qualem Alcæus Pittacum fuiſſe refert: à Naturæ quippe deformitate multi cognomina ſua traxerunt: Alexander Alexandrinus.lib.Genialium dier.1.ca.11.

SARASA, vrbs inſignis Parthorum quos antiqui Carduchos appellabant. Strabo lib 16.

SARASTRA, Io SARRASTRAE.

SARBONIS, dis: Lacus in Ægypto extremis apud Strabonem lib.1.

SARCANGVA, fluuius eſt Phrygiæ authore Heſiodo in Theogonia.

Sarcaſmos [illegible] Latinè dicitur iocus cum amaritudine: vt apud Virg 2. Æneid.

-referes ergo hæc, & nuntius ibis

Pelidæ genitori: illi mea triſtia facta,

Degeneremque Neoptolemum narrare memento.

Sarcina, ſarcinæ, Vide SARCIO.

Sarcio, farcis, farſi, ſartum [illegible] farcire, Integrum facere, inquit Feſtus. Propriè eſt veſtes conſuere. Transfertur tamen etiam ad alia. Plin.lib.11.cap 10. Apes rupturas ceras fulciunt, pilarum intergerinis à ſolo fornicatis, ne deſit aditus ad ſarciendum. Cato, Vimina matura: ſalices per tempus legantes, vti ſit vnde corbulæ fiant, & veteres ſarciantur.

Deinde impudentia proſequor, ſed idem ſarciam. Cicero Silio, lib.16.62.

Damna ſarcire, Reparare. Col.lib.9 cap.15.

Detrimentum ſarcire, Reſtaurare. Cæſar.1 bell. Ciuil. Dum ſarcire acceptum detrimentum volunt, temerè inſecuti fugientes, &c.

Fideicommiſſum ſarcire. Vlpianus in l. Fideicomm ſſa. §.ſi quis alicui decem.ff.de legat.3.

Ioſarciam

Infamiam ſarcire. Cæſ.3 bel. Ciuil.

Ruinas ſarcire generis lapſi. Virg.4 Georg.

Vſuram longi temporis, magnitudine officiorum ſarcire. Cic. ad Appium Pulchrum, lib 3 2, Quod cùm ita ſit, perficiam profectò vt longi temporis vſuram qua caruimus intermiſſa noſtra conſuetudine, & gratia, & crebritate, & magnitudine officiorū meorum ſarciā.

Sartus, Participium {[illegible]} vt

Malè ſarta gratia nequicquam coit. Horat.1 epiſt 3.

Sartor, ſartoris, m g. {[illegible]} Qui veſtes facit, vel reſarcit. Vide Sartor, in SARRIO.

Sartura, ſarturæ, pen. prod. Refectio, inſtauratio. Columella libro 4. capite 26, Iugo ſi non erit opus noua ſartura, recentia vincula inſerantur. Dicitur & ſartura, pro ſarritura. Vide in SARRIO.

Sartè, Aduerbium {[illegible]} Integrè authore Feſto.

Sartatecta {[illegible]} vocabantur, authore eodem Feſto, opera publica quæ locabantur vt integra præſtarentur. Sartatecta exigendi cura ad Cenſores ſpectabat, interdum etiam ad Ædiles, rarò ad Prætores, nec niſi quum Senatus decreuerat. Cic 3. Ver. Quum L. Octauius, Cæſar Aurelius Conſules, ædes ſacras locauiſſent, neque potuiſſent omnia ſartatecta exigere, neque ipſi, neque ij Prætores quibus erat negotium datum, C ſacerdos, & M. Cæſius: factū eſt Senatuſconſultum, quibus de ſartiſtectis cognitum & iudicatum non eſſet, vti C. Verres, P Cælius Prætores cognoſcerent, & iudicarent. Idem paulopòſt, Quæſiuit quis ædem Caſtoris ſartamtectam deberet tradere. Et rurſus, Monumentū illa amplitudine, illo opere quāuis ſartumtectum, integrúmque eſſet: tamen aliquid ſe inuenturum in quo moliri prædaríque poſſet, arbitrabatur. Ex cuius orationis lectione, facilè intelligimus quomodo ſartatecta locari ſolerent exigíque. Hæc Budæus Liu 5 Decade, lib.2, Cenſorem moribus regēdis creatum, cui ſartatecta exigere ſacris publicis & loca tuenda more maiorum traditum eſſet.

Dicitur interdum cum coniunctione, ſarta tectáque, & ſartum & tectum, quum plena eſt locutio, vt inquit Aſconius, quomodo Cicero ſæpe vſus eſt. Budæus.

Sartumtectum habere aliquid, Eſt integrum & incorruptum ſeruare. Budæus.

Vtuntur & hac locutione antiqui metaphoricè. Cicero Antequàm iret in exilium, Si igitur aliquo tempore his hominibus conſuluiſtis, quorum animus eſt religioſe pietate defunctus, debetis mihi quoque proſpicere, qui numini deorum conſeruatum ſartum tectum ab omni periculo conſeruaui, & vos vt tutam tranquillámque fortunam traheretis, mea perfeci vigilantia Quo tamen in loco non periculo, vt in omnibus exemplaribus legitur, ſed piaculo lego. hoc ſenſu, vt Cic ſignificet animum ſuum integrum intactúmque ab omni piaculo conſeruaſſe: id eſt indigno facinore & graui aliquo pœna expiando, ac nihil in ſeſe ſceleſtum admiſiſſe. Idem ad Atticum, lib.13 52, hoc mihi da atque largire, vt M. Curium ſartum & tectum, vt aiunt, ab omni incommodo, detrimento, moleſtia ſyncerum integrúmque conſerues. Plautus Trinum. 6, ioculari metaphora vſus eſt,

Sartatecta tua præcepta pater vſque habui mea modeſtia. Hoc eſt, omnibus numeris obedientiæ tibi parui: vnguem latum aut digitum tranſuerſum à tuis præceptis non diſceſſi. Bud.

Sarcina, ſarcinæ, pen cor. {[illegible]} A ſarcio deriuatur, vt ait Sipontinus: & propriè vtenſilium eſt, & eorum quæ ad cultum, ad victum, & ad reliquum vſum pertinent, veluti faſcis, quem quis in itinere faciendo comportare poſſit. Plaut. Moſtel 6.

Vnde aduenienti ſarcinam imponam ſeni. Cæſ.2. bel. Gal.

Leuis ſarcina. Propert. lib 4 eleg 3.

Magna ſarcina. Ouid. epiſt 3.

Colligere ſarcinas dicuntur milites, quum caſtra mouere volunt: & qui in aliam domum immigrant, ſarcinas ſuas componere ſolent.

Conſtringere ſarcinam, Vide CONSTRINGO.

Sarcinas vitam vocamus res noſtras domi ciſtis capſiſque compoſitas. Quintil in Paſtu cadauerum, Iacent relictæ ſine herede ſarcinæ. Hæc ex Valla lib 4. cap 29

¶Sarcinas, ſarcinatis, neutro genere dixit Plaut. Moſtel 9,

Quid ſarcinatis ex qua eſt, ſi vmbram non habes?

Sarcinula, penultima correpta, Diminutiuum {[illegible]} Iuuenalis Satyr.3.

Aptæ ſarcinulæ, & expeditæ Catul ad Veranium, 25.

Colligere ſarcinulas Iuuen. Sat 6.

Sarcinatus, pen prod Aliud adiectiuum {[illegible]} Sarcinis onuſtus. Plaut. Pœn.16,

Vidén' homines ſarcinatos conſequi?

Sarcinarius, Aliud adiectiuum {[illegible]} Quod ad ſarcinas pertinet. Cæſ.2. bel. Ciuil. Illi & inopia pabuli adducti, & quo eſſent ad id expeditiores, omnia ſarcinaria iumenta interfici iubent.

Sarcinator, pen. prod. ſarcinatoris, m.g {[illegible]} Sartor, qui reſarcit ac reparat. Lucilius,

Sarcinatorem eſſe ſummum, ſuere centonem optimè. Paulus De furtis: in L. Fullo, Fullo vel ſarcinator qui polienda & ſarcienda veſtimenta accepit, ea contrectatione eorum furtum facit.

Sarcinatrix, pen. prod. ſarcinatricis {[illegible]} Quæ veſtes ſuit & reficit. Caius in l. Et ancillarum, De peculio, Et ancillarum nomine, & filiarumfamilias in peculio actio datur: maximè ſi qua ſarcinatrix, aut textrix erit, aut aliquod artificium vulgare exerceat.

Sarcimen, ſarciminis, ſutura {[illegible]} Apuleius, Tunc tenui ſarcimine ſummas oras eius adæquauimus, & iuncturæ ipſam ſetæ denſitate ſepſimus.

Sarcito in duodecim Seruius Sulpicius ait ſignificare, damnum ſoluito, præſtato. Feſtus.

Sarcion {[illegible]} Eſt veluti carnoſa quædā gemmarum vena, vitiúmque Carchedonis, Smaragdis admodum peculiare. Plin. lib. vlt. cap 5.

Sarcites Gemma, quæ bubulas carnes repræſentat. Plinius libro 37. capite 10.

Sarcocolla {[illegible]} Lachryma arboris in Perſide naſcentis, inquit Dioſcorides dicta ab effectu, quem præſtat, & vi poteſtatéque ſua, nempe à vulneribus glutinandis, hoc eſt carnibus quas Græci [illegible] vocant, [illegible] autem illi glutinum vocant. Plin. libro 24. cap 14, Sunt qui & ſarcocollam ſpinæ lachrymam putent, polline thuris ſimilem, cum quadā acrimonia dulcem. Idem lib 13 cap 11, Fit & ex ſarcocolla (ita vocatur arbor) gummi vtiliſſimū pictoribus ac medicis, ſimile polline thuris. Vides quemadmodū Plinius & arborem ipſam & gummi, eodem nomine appellet.

Sarcophagus, ſarcophagi, pen. cor. m.g {[illegible]} Sepulchrum, authore Nonio. Macer in l Funeris ſumptus. D de relig &c.

Sarcophagus, Lapis. Plinius libro 2 cap.96, At circa Aſſon Troadis lapis naſcitur, quo conſumuntur omnia corpora: ſarcophagus vocatur.

Contentus ſarcophago Iuuen. Saty.10.

Sarculum, ſarculi, pen cor. n g & interdum ſarculus, m.g. {[illegible]} A ſarriendo dicitur, Inſtrumentum eſt ruſticum quo ſegetes purgantur. Cato de Re ruſt. cap.10, Sarcula octo, palas quatuor. Plaut. Truculent.6, Cic.2. de Fin.

Cui nihil dum ſit, nec & ſarculos abſtulerit.

Sarculum à ſerendo ac ſarriendo, inquit Varr. lib.4. de ling. Lat.

Ceſſant ſarcula. Ouid.1 Faſt.

Diſperſa per agros ſarcula. Ouid.11 Metam.

Arare ſarculis Plin lib, 18, cap 19.

Agros findere ſarculo patrio. Horat.1 Carm ode 1.

Sarculo, ſarculas, pen cor. {[illegible]} ſarculare, Sarculo abſcindere. Colum lib.5, Primò plantæ ſarculari debent, ita vt ſimplex ſtylus altitudinem maximè ſcrobis excedat.

Sarculatio, Verbale {[illegible]} Idem quod Sarritio. Plin lib.18 cap.28, Sarculatio induratam hybernis rigore ſoli triſtitiam laxat temporibus vernis. Videtur legendum Teporibus.

Sarda, ſardæ {[illegible]} Genus gemmæ. Plinius libro 37. cap 7. Omnia autem hæc genera, ſcalpturæ contumaciter reſiſtunt, partémque ceræ in ſigno tenent. E diuerſo ad hæc ſarda vtiliſſima, quæ nomē cum ſardonycha communicauit. Ipſa gemma vulgaris & primùm Sardibus reperta.

¶Sarda piſcis ex generē pelamidum. Plin. lib 32 cap. vlt.

SARDABALA, Fluuius Tingitanæ prouinciæ Plin. lib.5. cap 1.

Sardachates, Gemma Achates à Sardonia nomina accepto, quod ibi inueniatur à cæruleis diſtinctans. Plin. lib 37. cap.10.

SARDANAPALVS, penul prod {[illegible]} Vltimus Aſſyriorum rex, de quo Iuſtinus libro 1, Fuit hic omni generis luxuriæ deditus: nec erubuit inter ſcortorum greges nera, & muliebri habitu fœminas omnes laſciuia antire. Quamobrem indignati Aſſyrij tali fœminæ parere, duce Arbace deficientes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus, in regiam ſe recepit, & extructa pyra, ſe atque diuitias in incendium miſit. Hic fuit à Nino trigeſimus rex, vt ait Diodorus lib 3 Biblioth Et moriens condidit hoc epitaphium,

Ede, bibe, lude, poſt mortem nulla voluptas. Cic.5. Tuſc. Quomodo igitur iucunda vita poteſt eſſe, à qua abſit prudentia, abſit moderatio? Iuuen Saty.3,

& potiores

Herculis ærumnas credat, ſæuóſque labores,

Et Venere, & cœnis & pluma Sardanapali.

SARDEMISOS, Tauri montis promontorium eſt quod inter Lyciam & Pamphyliam in noſtrum mare imminet. Plin lib 5. cap.27.

SARDESSVS, Vrbs Lyciæ, quæ à Lyrneſſo non multùm diſtabat ab ea vrbe dictus eſt Sardeſſius Iupiter, quòd in ea vrbe ſanctiſſimè coleretur [illegible] Autor Stephanus.

SARDI {[illegible]} indigenæ, qui in Sardinia nati ſunt.

Sardi venales. In eo libello cui titulus eſt, De viris illuſtribus, quē alij Plinio, nonnulli Suetonio tribuunt, vtriuſque reclamante ſtylo, huiuſmodi quoddam adagium refertur, Sardi venales: de origine tuſinæ prolixitatis atque inexplicabili Id quo hinc eſſe ortum tradunt, quòd Tiberinus Sempronius Gracchus, quum ulterio conſulatu Sardiniam domuiſſet, tantum ex ea captiuorum adduxit, vt longa venditione res in prouerbium abiecit. Plutarchus in problematis Romanorum, aliam affert cauſam, nimirum olim inoleuiſſe morem apud Romanos ſolennem, vt qui ludos ederent in Capitolio, Sardos venales pronuntiarent, produtéque puer quiſpiam, per ludibrium monili cinctus, quam bullam vocāt. Eum morem hinc ortum putat, quòd Veientes Hetruſcorum populi multum tempore cum Romulo bellum geſſiſſent, quòd horum vrbem poſtremam Romulus expugnaſſet. Vſus eſt hoc adagio Tullius ad Gallum, lib.7 25, Habes, inquit, Sardos venales, alium alio nequiorem Sentit Cicero de contēptis & improbis, & ni fallor, patria quoque Sardis. Nam ita ſcribit paulò ante hunc locū, Id ego in lectis pono, non ferre hominem peſtilentiorem patria ſua. Eraſmus.

Sardia {[illegible]} Inter ornamenta muliebria recenſentur à Polluce lib. 7. cap 22. ad finem.

SARDICI, Populi inferioris Germaniæ ad Pannonias gentes. Strabo libro 7, Suui & Sardici (inquit) ad meridiem procedenti, quorum ab initio Adriæ ſinu regio montana ad Rhiuunicum ſinum progrediēs, agrúmque Sardicorum inter mare genitéſque Pannonias cadit. Sardicos propria prouincia inter Illyricanos ſtatuunt.

SARDICENSIS, & ſardicenſe: attributum à Sardica. Sardicenſis ſynodus (inquit Spiegl.) non à Sardibus, ſed Sardica Illyrij ciuitate dicta, de qua poſt Epiphanium libro, 2. Tomo, 2 Vide & Vadianum, Illyria, Hiſtor. tripart. lib 4. cap 21 Theodor. lib.2. cap 4.

SARDINIA {[illegible]} Inſula maris Mediterranei. Salluſtius, Sardinia, in Afro mari facie humani veſtigij in Occidentem quàm in Orientem latior prominet. A Sardo Herculis filio dicta, vt lib.1s, Solinus, & Salluſtius ſcribunt. De ea Plin libro 3 capite 7, Eadem & Ichnuſa & Sandaliotis, à forma humani veſtigij dicta. Claud. de bello Gildonico,

Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat

Inſula: Sardiniam veteres dixere coloni.

Multa in ea inſignia ſunt, at nihil magis quàm quæ adagio locũ præbuit herba Sardoa, cuius ea varia opinione ſcriptorum meminit Eraſmus Roterodamus in Prouerbiis. Sardiniam Ptolemæus multo longiorem facit, quàm ſit lata nã Boum litteſ C L X X V I I I. mil. paſ. longitudinis habet, maxima latitudine C X X I I. mil. paſ. exiſtente. Eadem propé & Pomponij Melæ ſententia eſt. Nam anguſtiùs ſpectare eam in Ortum quàm Occaſum ait, litoribus videlicet medio contractis: in vniuerſum autem vbique ſpatioſiorem eſſe, quàm Corſica ſit, etiã tractu quo latiſſima eſt. De Sardinia Pauſanias & Cælius Rhodiginus libro 12. cap. 16, Nunc vulgò dicitur *Sardegna*, vt ſcribit Oliuarius in Melam.

Optima Sardinia. Horat. 1. Carm. ode 31.

A Sardinia, Sardus, Sardous, penult. prod. & Sardinienſis adiectiua ſiunt.

Regna Sardoa. Ouid. 4. Faſt.

Sardinienſes qui Sardiniam incolunt, vt ibi negotientur.

Sardina, Piſcis genus ad condimenta & ſalituras vtilis, apud Italos plurimas. Colum lib. 8. cap. 17, Tabentes, haleculas, & ſalibus caeſam chalcidem, putrémque ſardinam.

S A R D E S {Σάρδεις} tãtum pluraliter, vrbs Lydiæ magna, ad latus Tmoli montis maximè celebris, vt teſtis eſt Herodotus lib. 1. Et Plin. lib. 5, Eadem fuit olim regia Crœſi Lydorum regis, vt latè oſtendit Herodotus, & Horat. 1. epiſt. 11, Quid concinna Samos, quid Crœſi regia Sardis? Terminat autem nominatiuum & accuſatiuum in is productam, quomodo Tralis, & Syrtis.

Magnæ Sardes. Ouid. 11 Metamorphoſeos,
Vade ait, ad magnis vicinum,
Sardibus amnem. Intelligit Pactolum.

Sardianus, a, um, Adiectiuum, Sardiani balani à Græcia dictæ ſunt caſtaneæ, quòd circa Sardis primùm fuerint inuentæ. Plinius libro 15. capite 23.

Sardo, as, are, Antiquum verbum, quo Næuius vſus eſt. Paulus: Sardare, intelligere: Næuius,
Quod bruti nec ſatis ſardare queunt.

Sardoa lex eſt, Seneſcentes tam parentes fuſtibus lethaliter à filiis cædi ac mox contumulari. Cæl. Rhodig. lib. 19. Lect. Antiq. cap. 16.

Sardoa herba ſelino ſimilis, id eſt apio: eam Pauſanias naſci in ambitu fontium ait, ac eam mortem cum riſus ſpecie afferre. Inde Homerum ac poſteros, Sardonium riſum, nuncupaſſe.

S A R D O N I C I {Σαρδόνικοι} Maures Liburniæ Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Vulgò *Maranus*.

Sardonius riſus {Σαρδόνιος γέλως} Prouerbium de riſu ficto aut amaulento, aut inſana denique. Senſus & origo prouerbij variè traditur authoribus. Zenodotus in collectaneis ſuis Æſchylum citat, qui huiuſmodi fermè tradiderit in opere de parœmiis, Gentem eſſe quandam Carthaginienſium coloniam, quæ Sardonem regionem inhabitet, ei morem eſſe, ſenes ſeptuageſimum prætergreſſos annũ Saturno ſacrificare, ridentes interim, ac mutuò ſeſe complexantes. Nam turpe ducebant, in funere aut eiulatum edere, aut lachrymas profundere. Hinc adſimulatum riſum, Sardonium vocari cœptum. Timæus apud eundem Zenodotum ait, Sardoniis conſuetudinem fuiſſe, vt filij parentes tam grãdiores iuxta foſſam aut præcipitium, in quo ſepeliendi forent, collocarent atque inde fuſtibus cædentes, in eam darent præcipites. At illi interim pereuntes ridebant, exiſtimãtes eam mortem fœlicem atque egregiam, quòd liberorum impietate interirent. Sunt qui dicunt in Sardorum inſula herbam naſci quandam, cui ſardoæ cognomen ſit, apiaſtro ſimilem: eam ſapore quidem eſſe dulcem, verùm guſtatam, ora hominum in rictus dolore cõtrahere, vt veluti ridentes emoriantur. Hoc ſenſiſſe videtur Solinus, eúmque hoc Seruius grammaticus, enarrans hunc ex Vergiliana Thyrſide locũ, eclog. 7, Imò ego Sardois videar tibi amarior herbis. M. Tull. lib. 7. 16, ad Fabium Gallum, Videris, inquit, mihi vereri, ne ſi iſtum habuerimus, rideamus γέλωτα σαρδόνιον. Significans futurum, vt ſi Cæſar rerum potiretur, multis arridere atque applaudere cogerentur, quæ magnopere diſplicerent. Alij riſum Sardoniũ ridere, in hoc Ciceronis loco interpretantur, præſentis, & qualiſcunque delectationis cauſa perniciem ſibi arceſſere: ſiue in ea te eſſe hilaré, quæ paulopòſt magnum malum eſt allatura. Plura de origine prouerbij apud Eraſmum in Chiliadibus, vnde hæc deſumpta ſunt.

Sinus Sardonij Claud. de bel. Getico.

Sardonyx. pen. corr. ſardonychis, pen. cor. tam maſc. quàm fœm. gen. {σαρδόνυξ} Lapis pretioſus. Cõponitur ex ſarda quæ lapis fuit in Sardinia primùm comperta, coloris rubei, & onyx gemma, cui eſt candor ſubcandidus, vnguis humani ſimilitudine, quaſi vtriuſque colorem obtineat. Iuuen. ſaty. 6,
In manibus denſi radiant teſtudine tota
Sardonychea. Perſius Saty 1,
Et natalitia tandem cum ſardonyche albus. Plinius lib. 37 cap. 7, E diuerſo ad hæc ſarda vtiliſſima, quæ nomen cum ſardonyche communicauit.

Sardonychus, ſardonychi, penult. correp. Idem {σαρδόνυχος.} Iuuenalis Saty. 13,
Arguit ipſorum quos litera gemmáque princeps
Sardonychus, loculis quæ cuſtoditur eburnis.

Sardonychatus, pen. prod. {σαρδονυχωτός} Sardonyche ornatus. Martialis libro 5,
Cuius & hinc lucet ſardonychata manus.

S A R D O V S, penult. prod. {Σαρδῷος} Adiectiuum à Sardinia. Ouidius 4. Faſtorum,
-Sardoáque regna ſiniſtria
Reſpicit a remis. Vide S A R D I N I A.

S A R D V S {Σάρδος} Herculis filius, qui adhuc puer ab Iolao eorum ſorori ſubtractus, quos Hercules viuens laceſſierat cum fratribus aliquot in Sardiniam inſulam peruenit, eámque quæ antea Sandaliotis, ſeu Ichnuſa vocabatur à nomine ſuo Sardiniam creditur appellaſſe.

S A R E P T A {Σάρεπτα} Vrbs Sidoniorum, vbi diuinus vates Elias eſurientem viduam miraculo paniſſe ſcribitur in Sacris literis. Hinc

Sareptanus, Poſſeſſiuum {σαρεπτανὸς.} Sidonius,
Vina mihi non ſunt Gazetica, Chia, Falerna,
Quæque Sareptano palmite miſſa bibas.

S A R D A C A E, penult. correp. Populi iuxta Mæotidem, quorum oppida Murmetion, Panticapæum, Theodoſia, Hermiſium. Pomponius eos Saratchas appellat capite 1. libro 2, De Scythia Europea. de quibus ſuo loco.

S A R G A P I S E S Tomyris filius, à Cyro Perſarum rege captus dum maniciat & brachiorum vincula eximi ſibi impetraſſet, ſeipſum interfecit. Herodotus.

S A R G A V R A S A N A Regio Cappadociæ apud Plin. lib. 6. cap. 3.

Sargus. ſargi, m. g. {σάργος} Piſcis genus (inquit Feſtus) qui in Ægyptio mari ferè naſcitur. Lucilius in Satyr.
Quem præclarus elops, quem Ægypto ſargus mouebit. Plin lib. 9. cap. 51. Ibidem, cap 17, Lutarium ſemper comitatur ſargus nomine alius piſcis: & cœnum fodiente eo, excitatum deuorat pabulum.

Sari {σάρι} neutrius generis: genus fruticis prouenieus in aqua radice dura intortáque ferrariis officinis vtile, de quo Plin. libro 13 cap. 23, Fruticoſi eſt generis & Sari circa Nilum naſcẽs duorum cubitorum altitudine, pollicari craſſitudine, coma papyri, ſimiliqúe manditur modo, radice ferrariis officinis præcipua, cui bonis vſu propter duritiam.

Sariſſa, ſariſſæ {σάρισσα} Haſtę Macedonicæ genus, authore Feſto. Liu. 9. ab Vrbe, Arma, clypeus, ſariſſǽque illis: Romano ſcutum maius corpori tegumentum. Idem 7. bel. Maced Ibi ſimul perturbari ordines, & impedirus intercurſu ſuorum vſus prælongarum haſtarum (ſariſſas Macedones vocant) intulere ſigna Romanæ legiones
Macedonia ſariſſa. Ouid. 12. Metam. Lucanus lib. 8, Primi Pellæas arcu fregere ſariſſas. Idem lib. 10.

Sariſſophorus, Alexander lib 6 Genial dierum cap. 13, Sequutis inde tempeſtatibus, Græcorum duces diuerſas turmas legionéſque deſcripſere, inter quas Macedonũ robur ſariſſophorus magni æſtimatur, quo velut firmiſſimo munimento in poſterum vſi ſunt.

S A R M E N T V S, Romanus eques ſcurrilitate notiſſimus ſub Auguſto Cæſare, alio nomine Sarmentus de quo ſuo ordine.

S A R M A T A E, pen. cor. {Σαρμάται} Populi Scythiæ ſunt, qui à Græcia Sauromatæ dicuntur ab oculis lacertarum, σαῦρα enim lacerta eſt, ὄμμα oculus. Regio, Sarmatia dicitur. Sunt autem duæ Sarmatiæ ſecundũ Ptolemæum: quarum vna eſt in Europa, quæ (vt libro tertio ſcribit) à Septentrione Oceano terminatur, ab Occaſu parte Germaniæ, à Meridie Iazygibus Metanaſtis. In ea eſt Olbia, quam nunc Ruſſiam & Tartariam eſſe crediderunt. Altera Sarmatia eſt in Aſia, vt idem lib. 5. refert, quæ à Septentrione terra incognita terminatur, ab Occaſu Sarmatia Europæ, & Tanai fluuio. In ea ſunt Caucaſij montes. Nomina diuerſa habent Sarmatæ, habitant montes & ſaltus, viuntur plauſtris pro domibus, paſcuntúrque lacte equino, vnde quidam eos vocant ἱππημολγούς, hoc eſt equarum mulſores: alij γαλακτοφάγους, hoc eſt lacte veſcentes. Sunt etiam quidam interius habitantes, qui ſanguinem equinum lacte mixtum potant, quos vocant Gelonos. Virgil 3. Georg. Item Sarmatæ alij ſunt, qui cruda farina equino ſanguine mixta, é cruris venis aluntur. Alij etiam qui pro victimis homines immolant. Alij bellorum & cædis amatores, quibus bellantibus mos eſt cruorem eius, quem primùm interemerint, ex ipſius vulneribus bibere: & vt quiſque plures interemerit, ita apud eos cariſſimus habetur. Sunt etiam in Scythiæ extremis Sarmatæ, qui carne equina veſcuntur, alij qui humana carnis alimento vitam ducunt, propter quod vocãtur Anthropophagi, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν τοὺς ἀνθρώπους, hoc eſt ab hominibus edendis. Iidem ab vſu plauſtrorum Hamaxobitæ Põponio, Hamaxobij Ptolemæo vocantur. Hi, vt author eſt Mela lib. 2, auri & argenti maximarum peſtium ignari, vice rerum commercia exercent: atque ob ſæua hyemis admodum aſſiduè demerſis in humum ſedibus, ſpecus aut ſuffoſſa habitant, totum braccati corpus, & niſi qua vident etiam ora veſtiti. Horum meminerunt Plin. lib 4. cap. 12. Et Strabo libro 11, Sarmatæ nunc Poloni vocantur. Oliuarius in Melam
Diſcors Sarmata Claud. 7. Paneg.
Frigidus Sarmata. Sen. Herc. Oetæo, 2.
Intonſi Sarmatæ Senec. Herc fur. 7.
Refugi Sarmatæ Stat. 4. Sylu. 7.
Vagus Sarmata Seneca Hippol. 1.

Sarmaticus, pen. corr. Adiectiuum {σαρματικός.} vt
Iuga Sarmatica. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7.
Belli Sarmatici ieiunia Lucan. lib. 3.
Braccæ Sarmaticæ. Valer. 5 Argon.
Hyemes Sarmaticæ Stat 5 Sylu. 1.

Sarmaticè, penult. corr. Aduerbium {σαρματικῶς.} Ouidius 5. Triſtium, eleg 13,
Iam didici Græcè, Sarmaticéque loqui.

Sarmatis, pen. cor. huius Sarmatidis {σαρματίς} Patronymicum fœm. pro Adiectiuo. Ouidius,
Terra at haud manes Sarmatis vmbra meos.
Tellus Sarmatis. Ouid. 1. Triſt. eleg 2.

Sarmentum, ſarmenti {φρύγανα, σαργανίς, κλῆμα} Sarmenta, Virgulæ vitium ſuperuacuæ abſciſſæ. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 31, Iuncidam enim ſarmentum propter infirmitatem ſterile, neque ex ſe poteſt eiicere vitem, quam minorem vocãt flagellum, maiorem etiam vnde vuæ naſcuntur, palmam.
Deſecta ſarmenta cremare. Virgil. 2. Georg.
Ligna & ſarmenta circundare, ignem ſubiicere cœperunt. Cicero 3. Verr.
¶ Sarmentum pro Palmite. Columella libro 3. capite 16, Nec tamen eam vitem feracem dixerim, cuius ſingulæ vuæ in ſingulis ſarmentis conſpiciuntur: ſed ſi per vnumquemque pampinum maior vuarum numerus dependet. Idem libro 3. capite 10. Et libro 4. capite 6.

Amputatio

Amputatio ſarmentorum, & Immiſſio, contraria. Cicero de Senectute.

Io vitibus noua ſarmenta cultura excitantur. Cic. 2. de Orat.

Syluescere ſarmentis dicitur vitis. Cicero de Senect. Vitis quæ natura caduca eſt, & niſi fulta ſit ad terram fertur: eadem vt ſe erigat clauiculis ſuis quaſi manibus, quicquid eſt nacta complectitur: quam ſerpentem multiplici lapſu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum, ne ſylueſcat ſarmentis, & in omnes partes nimia fundatur.

Sarmenta, Lignoſi illi ramuſculi quibus ſtipatim aſſigunter vuarum acini. Plin. lib. 23. cap. 1, Sarmenta earum in quibus actæ fuere, aſtringendi vim habent, efficaciora ea oliis.

Sarmentitius, Adiectiuum {[illegible]} Quod eſt ex materia ſarmentorũ. Colum. lib. 6 cap 26, Verùm valneta eius ſarmentitio cinere cum argenti ſpuma linienda ſunt.

¶Sarmentitius, a, um. Cælius lib. 10. cap 8, Lego denique Chriſtianos quandoque Sarmentitios & Semaſſios probroſè nuncupatos, quod ad ſtipitem dimidij aſſis reuincti, ſarmentis circuniectis comburerentur.

Sarmentoſus, pen. prod. Aliud adiectiuum {[illegible]} Quod plurimum habet ſarmenti Plin lib. 25. cap. 11, Pſyllion alij cynoides, alij cryſtallion alij ſicelion, alij cynomyian appellant, radice tenui, ſuperuacua, ſarmentoſum.

SARMENTVS {[illegible]} Nomen viri proprium, qui ſcurrilitate claruit, cuius meminit Horat. 1. Serm. ſat. 5,

-nunc mihi paucis

Sarmenti ſcurræ pugnam, Meſsíque Cicerri,

Muſa velim memores.

SARNVS {[illegible]} Campaniæ fluuius, ex Sarno eiuſdem nominis monte ortum ducens, iuxta oppidum in Sarni radicibus ſitum: primóque magno cum murmure defluit, mox in paludes amplas deſinit, quæ graues incolis nebulas toto anno emittunt: deinde coactus rupibus Veſeuum montem radit, & inde paruo contentus curſu, in Tyrrhenum mare influit. Lucan lib 2.

Mitis Sarni opes. Sil. lib. 8.

Pompeianus Sarnus Stat. 1 Sylu. 2. Hinc

SARON deus marinus, qui arti nauticæ præeſſe exiſtimabatur, à quo datum eſt mari nomen Lilius Syntag 5. Hiſtor deorum.

SARONICVS, pen corr. {[illegible]} Poſitus in Achaie, ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus ſinum facit Saronicum. Plinius quoque lib. 4 cap. 5, Sinus (inquit) Saronicus olim querno nemore redimitus, vnde nomen, ita Græcia antiqua appellante quercum. Alij à Sarone deo marino. Nam Saronem fuiſſe regem, qui illic Aſclepiæ marinæ regioni imperarit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. Saronicus ſinus, ſiue Megaricus *Le goulfe de legina*.

SAROPHEOSA, Gétes Indicæ ſunt, accolæ Indi fluminis, authore Plinio lib 6. cap. 20.

Sarpta {[illegible]} Vinea, putata, id eſt pura facta. Feſtus. Vnde & virgulæ abſciſſæ ſarmenta dicuntur.

Sarpo, ſarpis, ſarpere, Idem quod putare, apud Priſcianum tende vineta ſarpta. Hinc nos hodie falcem vinitoriam ſarpem vocamus. Sed fortaſſe tamen verius ſit ſarpam ab harpe deduci, & ſibilum vt plerunque in denſum ſpiritum exaſperari: atque adeò falcem lignatoriam ſic vocamus, propterea quòd cedit & putat arbuſculas. Turnebus.

SARPEDON, penult. prod. {[illegible]} Teſte Homero lib. Iliad. 16, Iouis filius ex Laodamia Bellerophontis filia. Herodotus verò in Polyhymnia ſcribit eum fuiſſe Iouis filium ex Europa, ac Minois fratrem. Hic quum aliquando rex eſſet Lyciæ, & in armis ſtrenuus, Troianis contra Græcos fuit: & multa bellando ſtrenuitatis documenta demonſtrans, à Patroclo tandem interfectus eſt, vt idem Homerus ſcribit.

Sarpedon Iouis progenies. Virg. 10. Æneid.

Ingens Sarpedon. Virg. 1. Æneid.

Lycius Sarpedon. Ouid. 13. Metam.

Eſt & Sarpedon, Ciliciæ promontorium, finis aliquãdo regni Sarpedonis, & quod Ciliciam à Pamphilia diſtinguit. Pomponius Mela lib. 1. in deſcriptione Ciliciæ.

SARRA {[illegible]} Nomen ciuitatis, quæ poſteà Tyrus dicta eſt, teſte Gellio lib. 14 cap 6, à qua Sarranum Oſtrum eſt nominatum. Sed id quoque à piſce quodam accepit, qui illic abundat, & Sar illa lingua vocatur, ex cuius ſanguine ſericum in purpuram tingebatur.

Sarrana aulæa. Iuuenal. Saty 10,

-aut pictæ Sarrana ferentem. Ex humeris aulæa togæ. Id eſt togam pictam & purpura diſtinctam. vt ſit periphraſis togæ triumphalis.

Sarranus, penult prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod ex Sarra eſt. Vnde Sarranæ veſtes, Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ. Virgil. 2. Georgicorum,

-Sarrano dormiat oſtro. Iuuen. Sarrana aulæa. Columel. lib. 9. cap. 4, Sarrana viola.

Numine Sarrana Sil. lib. 8.

Gens Sarrana. Sil. lib. 1.

SARRACA {[illegible]} Duarum vrbium nomen, quarum vna eſt in Media: altera in fœlici Arabia. Ptolem. lib. 6. cap. 2. & 8.

SARRACENI, pen. prod. {[illegible]} Populi poſt Nabathæos Arabiæ populos, vt author eſt Stephanus.

Sarracum, ſarraci, pen. prod. Quo ligna, marmora, & grandiores lapides vehi conſueuerunt. Iuuen. Sat. 3,

-longa coruſcat,

Sarraco veniente, abies. Idem Saty. 5,

Frigida circumagunt pigri Sarraca Bootæ. Quintil. lib. 8. cap. 3, An quum dicit in Piſonem Cicero, Quum tibi tota cognatio in ſarraco aduehatur, incidiſſe videtur in ſordidum nomen?

SARRASTES {[illegible]} Populi Campaniæ Sarno amni vicini, à quo & nomen accepiſſe putantur. Virg. 7. Æneidos,

-latè iam tum ditione premebat

Sarraſtes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

Sarrio, ſarris, ſarriui, ſarritum {[illegible]} ſarrire, penult. prod. Sarculis fodere, purgare, quod fit quum ſegetes leuiter ſcalpẽdo, & raſtris à noxiis herbis purgamus. Plaut. Capt. 12,

Nam ſemper occant prius quàm ſarriunt ruſtici. Var. 1. de Re ruſt. cap. 29, Prata purgari, ſalicta ſeri, ſegetes ſarriri.

Sarrire ſarmenta. Cato cap. 37.

Sarrire ſaxum. Martial lib. 3.

Sartor, ſartoris {[illegible]} (vt ait Nonius) non ſolùm à ſarciendo, ſed etiam à ſarriendo deducitur: & tam eum qui ſarcit, quàm eum qui ſarrit ſignificat: hoc eſt ſarritorem Plaut. Capt. 12,

Sator, ſartóque ſcelerum, & meſſor maxime? Et paulopòſt,

Nam occatorem prius debebas dicere.

Sartura, ſarturæ, pen. prod. {[illegible]} Idem quod Sarritura. Plin. lib. 18. cap. 27, Ab Æquinoctio ſartura nocere & vineæ & ſegeti exiſtimatur. Dicitur & ſartura à ſarciendo. Vide ſuo loco.

Sarritor, pen prod. ſarritoris, m. g. {[illegible]} Qui ſarrit. Columel lib. 2. cap. 13, Tritici modij quatuor vel quinque bubulcorum operas occupant quatuor, occatoris vnam, ſarritoris duas primùm, & vnã quum iterum ſarriuntur.

Sarritura, ſarrituræ, pen. prod {[illegible]} Columel. lib. 11. cap. 2, Sarritura quoque frumentorum iteratas egregiè, modios tres vna opera rectè ſarrit.

Sarritio, ſarritionis, Verbale, Idem {[illegible]} Varro de Re ruſt. lib. 1. cap 18, Peractæ ſementi, ſequẽs cura eſt ſarritionis. Colum. lib. 2. cap. 9, Frequentem tamen exigunt ſarritionem.

SARSENNA, pater & filius, nobiliſſimi ſcriptores, quos Plinius commemorat damnaſſe arbuſtorum ſationem ad vites ſublenandas, lib. 17. cap. 23.

SARSINA, pen cor. {[illegible]} Plin. lib 3. cap. 14, oppidum in Vmbria, ex quo Plaut. poeta comicus ortus eſt. Sil. lib 8,

-his Sarſina diues

Lactis, &c.

Sarſura, à ſarciendo dictus, vt vſura pro vſu, curſura apud Plautum pro curſu, curatura apud Terẽtium pro curatione. Varro vbi de Gallinis, Axius, ego qua requiro ſarſuræ aſſuræ membra de palumbis, de gallinis, dic ſodes Merula. Quorum verborum ſenſum vide in dictione Aſſure, in verbo ASSO.

Sartatecta. Vide SARCIO.

Sartago, pen. prod. ſartaginis, fœ. g. {[illegible]} Patella in qua caro frigitur. A [illegible], quæ caro eſt, nomen aſſumpſit. Plin. lib. 16. cap. 11, Item terebinthinam in ſartagine referuenti.

Sartago loquendi. Perſius Saty. 1,

Hos pueris monitus patres infundere lippos

Quum videas, quæriſne vnde hæc ſartago loquendi,

Venerit in buccas? Hoc eſt, hic linguæ ſtridor, qualis ex ſartagine, cùm aliquid frigitur, ſonat: Vel, hic corruptus ac deprauatus loquendi mos. Frigendo enim ſartago confuſum & diſſonum reddit ſtrepitum.

Sartor. Vide SARRIO, & SARCIO.

SARVS, Fluuius Cappadociæ apud Plin. lib. 6 cap. 3.

Sas {[illegible]} Verrius putat ſignificare Eas teſte Ennio qui dicat libro primo,

Virgines nam ſibi quiſque domi Romanus habet ſas: quum Suas magis videtur ſignificare. Sicuti eiuſdem libro quarto fatendum eſt Eam ſignificari, quum ait. Nec quiſquam philoſophiam, quam doctrinam Latina lingua non habet, ſapiẽtiáque perhibetur, in ſomnis vidit, priuſquàm ſam dicere cœpit. Feſtus.

SASON {[illegible]} Inſula eſt inter Epirum & Brunduſium, vt author eſt Strabo lib. 6. Sil. lib. 7,

Adriaci fugite infauſtas Saſonis arenas.

SASSVMINI, Populi ſunt in Aquitanica Gallia apud Plinium libro 4 cap. 19.

SASVRI, Gentes ſunt in India autore Plin. lib 6. cap 19.

Sat {[illegible]} Aduerbium, à Satis, ſignificat abundè. Virgil. 10. eclog.

Hæc ſat erit diuæ veſtrum cecinisſe poetam.

Sat bonum te facit. Cic pro Roſcio Amer.

Sat commodè. Terent. And. 3. 1.

Sat diu viuit. Plaut. Capt. 13. Cic. ad Attic. lib. 15. 3, Modò & libenter fuerit, & ſat diu.

Sat eſt. Terent. Andr. 2. 2,

-ſat eſt,

Curabo. Cic. de Senect. Quantum ſat eſt.

Sat eſt oſculi. Plaut Sticho. 3. Sat litium, apud eundem legitur in Rudente, 14 Cic. 2 de Fin. Teſtium ſat eſt.

Sat fecit officium. Terent. 4. 5.

Sat habere. Terent. And. 4. 2.

Sat haben. Idem Eunuch. 3. 2,

Vbi tempus tibi erit, ſat habet, ſi tum recipitur.

Sat ſcio. Terent. Adelph 3. 3.

Perſuaſit ille impurus, ſat ſcio. Ibidem, 4. 1.

SATARCHAE, Populi in Aſia Scythica apud Herodotum lib. 4.

Satago, ſatagis, pen. cor. ſategi, pen. prod. {[illegible]} ſatagere, Anxium eſſe, anxiè diſtorqueri difficultate alicuius rei conficiendæ. Terent. Heaut. 2. 1.

Nam hic Clinia, etſi is ſuarum rerum ſatagit.

Satagere, Diligentem eſſe ſeu feſtinare. Plaut. Aſin 9.

Nunc ſatagit, adducit domum etiam vltro, & ſcribit nummos.

Satagere de. Gell. lib. 9. cap. 11, Cõſulibus de vi ac multitudine hoſtium ſatagentibus. Hoc eſt ſolicitis.

Agere & ſatagere. Quintilianus libro 6 cap 4. Afer venuſtè Manlium Suram multum in agendo diſcurſantem, ſalientem, manus iactantem, togam deiicientem & imponentem, non agere dixit, ſed ſatagere. Hoc eſt, anxiè multa ſimul agere, ſed ita, vt nullum pro dignitate conficiat.

Satanas {[illegible]} Hebraicum verbum à שטן, quod aduerſari, hoſtémque eſſe ſignificat. Quo nomine appellatus eſt diabolus, quòd bonorum aduerſarius ſit: nam διάβολος calumniantem, impoſtorémque ſignificat. Quicquid enim animæ ad deum tendenti reſiſtit & aduerſatur, & quicquid paci eſt contrarium, hoc verbo Satanas rectè exprimitur: ſicut legitur in Regum libris. Quia ſuſcitauit deus Salomoni Satanam, aduerſus eum qui erat pacificus. Et, filij Saruiæ cur efficimini mihi hodie in Satan? Ex Iobi hiſtoria apparet malum genium eo verbo, velut propria notatione deſignari. Item in Euangelio Matthæi, Ductus eſt Ieſus Chriſtus dei ſpiritu in deſertum, vt ibidem à Satana tentaretur. Sed cùm idem Chriſtus Ieſus D. Petrum fatali impedire volentem redarguendo Satanam appellauit, figuratè loquutus eſt. Dæmones enim ſcelerati, quóſque ad bonos exercendos deus pleruNque commouet atque excitat, propriè peſſimi ſunt, mortales eorum ductu.

¶Satanas præter notam calumniantis ſignificationem, terræ malleum apud Hieremiam cap. 50. denotat Cælius lib. 2. cap. 9.

SATARCHAE {[illegible]} Populi ſunt Septẽtrionales ad paludem Mæotin vergẽtes, vt ſcribit Pomponius Mela lib. 2. Hi bellicoſiſſimi ſunt. De quibus Valerius Flaccus lib. 6. Argon.

Iazamathæ, Toreíque, & flaui crine Satarchæ.

SATARNAI, Gentes ſunt circa Mæotim. Plin. lib. 6. cap. 7.

SATAROS, notiore nomine Patara, vrbs in Lycia apud Plinium libro 5 cap. 27.

SATASPES, vir Achæmenius fuit Theaſpis filius, qui cùm Zopyri filiam violaſſet, & ob eam rem à Xerxe cruci deſtinatus eſſet, interceſſione matris, quæ Darij erat ſoror, impetrauit vt in exilium ageretur, donec Africam vniuerſam luſtraſſet. Cúmque iam aliquot menſes aliqua in peregrinatione conſumpſiſſet, nauigationis tædio adductus in Perſidem rediit, regíque retulit ſeſe reliquum itineris non ficere non potuiſſe, quod naues à Magnetibus retinerentur: quod quum Xerxi fabuloſum videretur, hominem, vt anteà deſtinarat, cruci affixit Herodot. lib. 4.

Satelles, ſatellitis, pen. cor. m. g. {[illegible]} Miles mercede conductus, vt ab imperatoris latere non diſcedat. Plin lib. 12. cap. 14. Sed præter hos & cuſtodes ſatellitéſque, & oſtiarij, & miniſtri populantur. Liu. 2. ab Vrbe, Comprehenſum regij ſatellites retraxiſſent ad tribunal regis. Ouid. 5. Faſtorum.

Ille deæ cuſtos, ille ſatelles erat.

Adminiſtri & ſatellites alienius. Cic. pro Quintio.

Vides tamen tyranni ſatellites in imperiis. Cicero Attico libro 14. 303.

Per medios ire ſatellites Horat. 3. Carm. ode 16. 14

Rigidus ſatelles. Horat. 1. epiſt.

C. Manlius audaciæ ſatelles atque adminiſter tuæ. Cicero 1. in Catilin.

Satelles Iouis, Aquila. Cic. 2. Tuſcul.

Triſti adulatu adunca lacerans vnguibus

Iouis ſatelles paſtu dilaniat fero. Ex Poeta. Sic 1. de Diuinatione, Miniſtri ac ſatellites cupiditatum alicuius. Cicero 5. Verrin. Qui primus certus inſtituerit, nomine decumanos, re vera miniſtros ac ſatellites cupiditatum ſuarum.

Satellites voluptatum, virtutes. Cic. 2. de Fin.

Satellitium, ij {[illegible]} Luciano collectiuum nomen eſt ipſos ſignificans ſatellites, tuendi corporis cauſa adhibitos, quẽadmodum Seruitium accipitur pro ipſis ſeruis, Sodalitium pro ipſis ſodalibus.

SATELLIVS, Quadratus (vti ait Seneca) fuit quidam ſtultorum diuitum arroſor, & quod ſequitur arriſor, & quod duobus his annexum eſt, deriſor.)

Satin, Vides ATIS.

Satio, ſatias, ſatiaui, ſatiatum {[illegible]} ſatiare, à ſat deduci videtur, ſignificátq; Saturare, ſeu explere, & habere quod ſatis ſit. Pertinet ad omnes ſenſus, & frequenter ad animum.

Ad corpus. Colum lib. 8. cap. 9. Satiáque ſemodius ibi in diebus ſingulis vicenos & centenos turtures.

Ad animum Cicero de Senect. Satiari delectatione non poſſum, vt meæ ſenectutis requietem, oblectamentúmque noſcatis.

Legendo non poſſe ſatiari. Cic 3 de Fin.

Nunquam expletur nec ſatiatur cupiditatis ſitis. Cicero in Paradox. 7.

Fretum non ſatiatur aquis. Ouid 8. Metam.

Numerus ſatiat. Cic. in Orat.

¶Animum non poſſe ſatiare in lacerando alicuius corpore. Cic. 2. Philipp.

Cor ſatiare. Ouid. 9 Metam.

Cupiditatem ſatiare Plin. lib. 34 cap. 8.

Deſideria naturæ ſatiare. Cic. 2. de Fin. Veniebat enim ad cœnam, vt ſatiaret animo quieto deſideria naturæ.

Iram ſatiare. Ouid 3 Triſt. eleg 8.

Lumina ſatiauit longo viſu Stat Sylu 4. 6.

Oculos ſatiemus amore. Propert. lib. 2 eleg. 16.

Explere cupiditates, ſatiare odium. Cic. in Partit.

Pectora ſua ſatiare luctu alterius. Ouid 6. Metam.

Satiare videtur à Plinio poſitum pro Abundare, lib 5. cap. 9, Proptereà obſeruatum eſt, prout in Mauritania niues imbréſve ſatiauerint, ita Nilum increſcere.

Satiatus, pen prod Participium {[illegible]} ſiue Nomẽ ex participio, vt æui & decoris ſatiatus. Id eſt, plenus annorum & dignitatum. Sil. lib 16.

Longo ludo ſatiatus. Horat 1. Carm. ode 2.

Somno ſatiatus Liu 2 ab Vrbe.

Suppliciis ſatiatus Liu. 8 ab Vrbe.

Ita nondum ſatiata cædibus Lucan. lib. 7.

Libido mentis ſatiata. Catul. Argon. 59.

Senecta vita longa ſatiata. Seneca Herc. fur. 10.

Satiabilis, & ſatiabile, qui facilè ſatiari poteſt {[illegible]} cuius contrariũ eſt inſatiabilis ἀκόρεστος: Saluſtius, Auaritia inſatiabilis eſt, neque copia neque inopia minuitur.

Satietas, pen. cor. ſatietatis {[illegible]} Odium, faſtidium. Cicero 7. Verr. Poſteaquàm è portu piratæ non metu aliquo affecti, ſed ſatietate exierant.

Cibi ſatietas & faſtidium, aut ſubamara aliqua re releuatur, aut dulci mitigatur. Cic 2 de Inuent.

Omnibus in rebus ſimilitudo eſt ſatietatis mater. Cicero 1. de Inuent.

Satietas vitæ Plin. lib. 4. cap. 12.

Satietas hominum. Terent. Eunuc. 3. 1.

Satietas noſtri & Deſyderium, contraria. Cicero Attico, libro 2. 20.

Satietas & Auiditas, contraria Plin lib. 22. cap 27.

Citra ſatietatem, Vide CITRA præpoſitionem.

Abire in ſatietatem. Plin. lib. 8. cap 16.

¶Hæc res multum affert hominibus ſatietatis ac faſtidij. Cic. pro Muræna.

Afficere ſatietate. Cic. Verr. 7.

Capere ſatietatem, Vide CAPIO.

Satietas voluptatibus non deeſt. Plin. lib 5. cap. 2.

Defatigati ſatietate, vel defeſſum eſſe. Cic. 2. de Orat.

Dare ſatietatem. Cic. 3. de Nat. deor.

Naturam explere ſatietate viuendi. Cic. pro Marcello.

Omnium rerum ſatietas, vitæ facit ſatietatem. Cicero de Senectute.

Ferre ſatietatem ex copia. Quintil. lib. 4. cap. 14. Et odium ex quadam ſeruitute, & ex copia ſatietatem, & ex amplitudine faſtidium tulerit.

Fugere ſatietatem. Cic. Facillimè fugiant ſatietatem.

Habere ſatietatem, pro afferre. Cic. ad Attic. 15.

Occurrere ſatietati. Cic. in Brut.

Parere ſatietatem. Cic. 4. ad Herennium.

Superare ſatietatem. Cic. Ego mei ſatietatem magno meo labore ſuperaui.

Tenet me alicuius rei ſatietas Salluſt. in Iugurtha.

Ad ſatietatem trucidare Liu. 4. bel. Pun.

Vincere ſatietatem. Cic 3. de Orat.

Vitare ſatietatem. Cic. 4. ad Herenn.

Saties, ſatiei, fœmini gener. Idem {[illegible]} Nec finis ſatiéſve. Silius libro 4.

Satie necari. Plin. lib 8 cap. 52.

Satias, ſatiatis, pen prod. f. g. {[illegible]} pro Satietas aliquando ponitur. Terent. Eunuch 5 6.

Vbi ſatias cœpit fieri, commuto locum. Idem Hecy. 4 2.

Satias me iam tenet

Studiorum iſtorum. Lucret. lib. 5.

Nil, vt opinor, ita ad ſatiatem, &c.

Feſſus ſatiate videndi. Lucret. lib. 2.

Facta ſatias. Salluſt. Frumentíque ex inopia graui ſatias facta.

Satias cum cepit amoris in vxore. Liu. 10. bel. Pun.

Cibi ſatias. Lucret. lib. 5.

Satias capere. Macrobius libro 7. Saturnal. cap. 12. Cur qui auidius vorant, facilius ſatias capiunt, quàm qui eadem quietius ederint.

Saticuli populi Campaniæ moribus aſperi, de quibus Virgil. libro 7. Æneidos,

-amníſque vadoſi

Accola Vulturni pariterque Saticulus aſper.

Satio, ſationis, Vide SERO, ſeris.

Satis, Aduerbium {[illegible]} & per apocopen Sat, ſignificat Abundè, quantum opus eſt. Plautus Menæch 10.

Acceſſe homines qui illum ad me deferant. S. quod ſunt ſatis?

Satis ad. Cicero 5. Ver. Sed ab iis quos repudias, exigis tantum pecuniæ, quantum ad eum numerum frumenti ſatis ſit, quem ciuitati imperas.

Mihi autem ad vincendum ſatis eſt, fuiſſe procuratorem qui cùm caperet, poſſet qualem, &c. Cic. pro Quintio.

Satis audacter. Plaut. Amphit. 8.

Satis bene. Plaut. Pœnulo, 4.

Satis certè, vel certò ſcio. Terentius Adelphis, 2. 3. Idem Heautontim 2. 1.

Hæc non voluptati eſſe, ſatis certò ſcio.

Satis credo. Terent. Eunuch. 5. 9.

Gaudeo c. ſatis credo nihil eſt Thaide tua dignius.

Satis cum periculo Terent. And. 1. 1.

Satis iam deluſum cenſeo: nunc rem, vt eſt eloquamur. Plautus Aſin. 12.

Satis diu hoc iam ſaxum voluo. Terent. Eunuc. 5 3.

Satis eſt Horat. 1. epiſt. 2.

Quod ſatis eſt cui contingit, nihil amplius optet. Terentius Eunucho, 4. 7.

-hæc furti ſe alligat.

C R. Satis hoc tibi eſt. Cic. de Amic. Satis erat reſpondere magnas, ingentes inquit.

Quod ſatis eſt ſapio mihi. Perſius Saty 3.

Reſponſa non dabantur fida ſatis. Virg. 2. Æneid.

Satis fortis homo, & ſatis planè frugi. Cic. 5. Verr.

Satis habeo. Plaut. Capt. 7. Terent. Adelph 3. 2.

Satis mihi id habeam ſupplicij, dum illos vlciſcar modò. Salluſt. in Iugurtha, Satis habeatis animam retinere.

Imbrem ſatis largum cœlo demittere. Virg. 1 Georg.

Satis magna pecunia. Cicero 1. Officior. Vt nuper M. Craſſus negabat vllam ſatis magnam pecuniam eſſe ei qui in Repub. princeps vellet eſſe.

Satis mirari. Terent. Eunuch. 3. 4.
Quid illud mali eſt? nequeo ſatis mirari.

Satis multa. Brutus ad Ciceronem libro 11. 10. Satis me multa ſcripſiſſe, quæ literis commendari poſſint, arbitror. Idem 4. Acad. Et quoniam ſatis multa dixi, eſt mihi perorandum.

Nec ſatis, extremas Corythi penetrauit ad vrbes. Virg. 9. Æneid.

Non eſt ſatis, niſi præſens confirmaſſem, ne id quidem ſatis eſt. Cic. 5. Verr.

Non ſatis. Cic. 1. de Nat. deor. Sed quum agellus eum non ſatis aleret, vt opinor, ludi magiſter fuit.

Non ſatis eſt id cui alia percipi poſſe dicas, alia non poſſe. Cicero 4. Academ.

Non eſt ſatis æſtimare parens melior homini, an triſtior nouerca fuerit. Plin. lib. 7. in Præfat. Hoc eſt, non ſatis æſtimari poſſit.

Non enim ſatis intelligebam: per parentheſim poſitum. Cic. 4. Acad. Me quoque iocánſne, an ita ſentiens (non enim ſatis intelligebam) cœpit hortari, vt ſententia deſiſterem.

Et ne ſatis habeas ſemel circuire. Cato cap. 1.

Satis perooſti qualis ſim. Terent. Adelph. 3. 2.

Satis proſpicere oculis, Satis cernere, Satis videre. Plaut. Amph. 17. Terent. Adel. 3. 3.

-éſtne hic Hegio,
Tribulis noſter? ſi ſatis cerno, is Herclè eſt.

Plus quam ſatis opus eſt, doleo. Cic. 7. Verr.

Satis præceptum. Plaut. Pœn. 8.

Satis recte mones. Plaut. Perſa, 16.

Satis ſæpe iam & virtutem militum & fortunam tentatam. Salluſt. in Iugurth.

Satis ſanus. Curtius lib. 4.

Satis, ſatis. Terent. Heauton 3. 3.
Non poſſum, ſatis iam, ſatis pater durus fui.

Satis ſcire. Liu. 1. ab Vrbe.

Satis tempore. Cicero 4. Verr. Satis putabat ſe ad comitia tempore venturum, ſi pridie veniſſet. Hoc eſt ſatis tempeſtiuè.

Quum hominem nomino, ſatis mihi videor dicere. Cicero pro Quintio.

Quare de hoc ſatis, Cic. Attico lib. 6. 120.

¶Satis, cum genitiuo, Satis cauſæ. Teren. Andr. 1. 1. Nec ſatis ad obiurgandum cauſæ, Plaut. Bacch. 2.

Satis hiſtoriarum eſt? Idem Truculan 6. 4.

Satis eſt mihi tuæ ſalutis, nihil moror. Terent. Phorm.

Satis iam verborum eſt.

Satis exemplorum alienæ clades præbent. Liu. lib. 2. Decad. 4 90.

Orationis ſatis eſt, Vide Oratio in o r o.

Satis temporis ad dicendum. Cic. 4. Verrina.

¶Satis ſupérque ([illegible]) Virg. 2. Æneidos,
-ſatis vnâ ſupérque
Vidimus excidia. Cic. de Nat. deor. Nam contra Epicurum ſatis ſupérque dictum eſt. Horat. Epod. 1,
Satis ſupérque me benignitas tua Ditauit.

¶Satin', pro Satiſne Terent. Eunuch. 5. 2.
-ſatis id tibi places? C. Non. Idem And. 4. 5,
Satin' ſanus es, qui me id rogites?

Satin' ſaluæ? Modus loquendi apud veteres, quum vbi quid turbati erat, interrogabât an ſatis ſaluæ res eſſent. Terentius Eunuch.
Hem quid eſt? quid trepidas? ſatin ſaluæ? Alij ſic legunt, -Hem
Quid eſt quod trepidas? ſatiſne ſaluè? dic mihi. In quem locum ſic ait Donatus, Salue, integrè, rectè, commodè. Plaut. in Trinummo,
Beneuolens tune atque amicus, ſatiſne ſaluè? Nunc aduerbium eſt: producta eſt è litera. Salluſtius, Inde ortus ſermo, percontantibus vtrinque, ſatin' ſaluè? quàm grati ducibus ſuis, quantis familiaribus copijs agerentur. Hactenus Donatus.

Satin' ſalua omnia Liu. Decad. 1. lib. 3. Admiratus rogitáſque ſatin' ſalua omnia, togam propere è tugurio proferre vxorem Raciliam iubet.

Satiſaccipio, ſatiſaccipis, penult. corr. ſatiſaccepi, ſatiſacceptũ ([illegible]) ſatiſaccipere. Dictum eſt eodem modo quo ſatisfacere. Nam id quo quis contentus erat, et præſtabatur, ſatiſfieri dictum eſt: ita quia tales quibus contentus quis futurus eſſet, ſic dabantur, vt verbis obligarentur, ſatiſaccipi dictum eſt. Hæc Pomponius in l. ſtipulationum aliæ. ff. de verbor. obligat. Plautus Sticho, 9. Cicero pro Roſcio Comœdo, Qua de cauſa Flauius, quum de tota lite faceret pactionem, neque ſatiſacciperet à Roſcio, neque iudicio abſolueretur à Fannio. Idem pro Quintio. Si veretur vt res iudicio facto parata ſit, iudicatum ſolui ſatiſaccipiat. Vetus codex legit ſeparatim Satis accipio. Cato cap. 2. Quæ ſatiſaccipienda ſient ſatiſaccipiantur.

Satiſaccipere, contrarium habet Satiſdare.

¶Satis acceptum, per tranſlationem pro certum, compertum, & firmum, veluti datis fideiuſſoribus & ſponſoribus. Satis enim accipit, cui prædes & ſponſores dantur. Plaut. Moſtellaria,
Si acceptum ſat habes, tibi fore illum amicum ſempiternum. & in Sticho,
Satis abs te accipiam, niſi videam mihi te amicum eſſe Antipho. Ex Turnebo.

Satiſacceptio, ſatiſacceptionis, Verbale ([illegible]) Satiſacceptionem appellat Pomponius in l. Stipulationum aliæ. de Verbo. obligat. ſtipulationem, quę ita obligat promiſſorem, vt expromiſſores quoque ab eo accipiantur. Id eſt qui idem promittunt.

Satiſdo, ſatiſdas, ſatiſdedi, ſatiſdatũ ([illegible]) ſatiſdare, pe. corr. Significat fideiubere, promittere per vadem, ſiue fidem ſuam pignori dare, & reipſa certum facere. Caius ff. Qui ſatiſdare cog. l. 1. Satiſdatio eodem modo appellata eſt, quo ſatisfactio. Nam vt ſatisfacere dicimus ei cuius deſiderium implemus: ita ſatiſdare dicimus aduerſario noſtro, quum pro eo quod à nobis petit, ita cauemus vt eum hoc nomine ſecurum faciamus, datis fideiuſſoribus. Cic. pro Quintio.

Iudicatum ſolui ſatiſdare. Cic. 4. Verr. Amici, ſi quis quid peteret iudicio, ſecum agi paſſuros, iudicatú ſolui ſatiſdaturos eſſe dicebât.

Satiſdare genitiuo iunctum. Cic. 3. Ver. Qui redemerit, ſatiſdes damni infecti Scilicet nomine.

Satiſdatio, ſatiſdationis, Verbale ([illegible]) Cic. Attico lib. 5. 88. De ſatiſdando verò te rogo quoad eris Romæ tu vt ſatiſdes: & ſunt aliquot ſatiſdationes ſecundum mancipium in his & Memmianorum prædiorum vel Attilianorum.

Capitalis ſatiſdatio, cùm aliquid in nos recipimus cum obſtrictione capitis. Plin. lib. 36. cap. 5. Nec minor quæſtio eſt in ſeptis, Olympum & Pana Chironémque cum Achille qui fecerint, præſertim quum capitali ſatiſdatione fama iudices dignos. Hoc autem & ipſe Plinius lib. 34. cap. 7. apertius declarat his verbis, Ætas noſtra vidit in Capitolio, priuſquàm id nouiſſimè conflagraret à Vitellianis incendium, in cella Iunonis, canem ex ære, vulnus ſuum lambentē: cuius eximium miraculum & indiſcreta veri ſimilitudo, non eo ſolùm intelligitur, quòd ibi dicata fuerat, verùm & noua ſatiſdatione: nam ſumma nulla par videbatur. capite tutelarios cauere pro ea, inſtituti publici fuit.

Satiſdationem implere non potuit. Papi. in l. 2. ff. de cuſtod. reor.

Præſtare ſatiſdationē. Vlpian. in l. ſi fideiuſſor §. ſi neceſſaria ff. qui ſatiſd. cog. Si neceſſaria ſatiſdatio fuerit, & non facilè poſſit reus ibi præſtare, vbi cōuenitur: poteſt audiri ſi in alia eiuſdem prouinciæ ciuitate ſatiſdationem præſtare paratus ſit. Si autem ſatiſdatio voluntaria eſt, non in alium locum remittitur.

Satiſdatum, ſatiſdati, pen. cor. ([illegible]) Cic. Att. lib. 16. 339. Sed & illi turpe arbitror, eo nomine, quod ſatiſdato debeat, procuratores eius non diſſoluere. Pomponius, in l. Et magis. ff. de ſolut. Potius enim eo nomine exoluiſſe videor, quod ſatiſdato, quam quod ſine ſatiſdatione debeo.

Satiſdato promittere. Papinian. in l. 2. in princip. ff. de cuſtod. reor. Vlpianus duobus locis in l. Sed & ſi quis. §. Quæſitum eſt. ff. Si quis cautio.

Satis exigere, vel non exigere, ea forma dicitur, qua ſatiſdare, vel non dare. Vlpian. in L. Iulianus §. Si tibi. ff. ad exhibendum. Paulus in l. Lucius Titius §. Cùm in teſtamento. ff. de adminiſtrat. tutorum. A quo magiſtratus ſatis exegerunt rem ſaluam fore.

Satis abundéque coërceri menſorem viſum eſt. ſi &c. Vlpian. in l. 1. § Hæc actio. ff Si menſor falſum modum dixerit, Papinianus, Tutores qui poſt. § 1. ff. de adminiſtratione tutorum. Quum ſatis abundéque ſit, vel in vna ſpecie per amici laborem domino conſuli.

Satisfacio, ſatisfacis, pen. cor. ſatisfeci, pen. pro. ([illegible]) ſatisfactum, ſatisfacere, tantum facere quantum ſatis ſit irato ad vindictam, inquit Aſconius Datiuo iungitur. Plaut. Amphit. 10,
-quin ego illum aut deſeram,
Aut ſatisfaciat mihi. Cic. ad Att. lib. 7. 148. Cui nos valde ſatisfacere multi ad me ſcripſerunt.

Satisfacere quibus debemus. Cic. ad Att. lib. 11 224.

Satisfacere ſuis, pro diſſoluere æs alienum. Cæſ. 3 bel. Ciui.

Satisfacere de viſceribus ſuis, pro Suis viſceribus æs alienum diſſoluere. Hoc eſt ſua ipſius pecunia. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 3. Sentio quid ſceleris admiſerim, quum de viſceribus tuis & filij tui ſatisfacturus ſis quibus debes, ego acceptam ex ærario pecuniam tuo nomine fruſtra diſſiparim.

Satisfacere alicui in pecunia. Cælius ad Ciceronem, libro 8 12. Vt ſi mihi in pecunia minus ſatisfeciſſet, per hanc ſpeciem ſimultatis eum conſectarer.

De re aliqua plenè & ſtatim ſatisfacere. Quint. li. 4. ca. 5.

¶Satisfacere pro purgare. Cic. 2. Philip. Acceperā enim iam antè Cæſaris literas vt mihi ſatisfieri pateret à te. Id eſt vt acciperē tuam excuſationē & purgationē. Inde Satisfactio, pro purgatione & excuſatione.

Satisfacere cumulatè alicui. Cic. ad Qu. fra. lib. 2. 8. Idē in Topicis.

Satisfacere alicui de re aliqua Cæſ. 5 bel. Gal. Seſéque paratos eſſe demonſtrant, omnibus rationibus de iniurijs ſatisfacere.

¶Amicitiæ ſatisfacere. Cic. Planco, lib. 10. 1.

Cauſæ & officio ſuo ſatisfacere. Cic. 1. Ver.

Deo piè & caſtè ſatisfacere. Cic. ad Terent. lib. 14. 7. Cui quidem tu Deo, quēadmodum ſoles, piè & caſtè ſatisfacias: id eſt Apollini & Æſculapio.

Diſputationi alicui ſatisfacere. Cic. 1. de Legib. Nec enim ſatis fieri cenſent huic loco qui nunc eſt in manibus, niſi hoc ipſum naturæ ius eſſe diſputarint.

Exiſtimationi hominum ſatisfacere. Cic. 5 Verr. Commoneri te oportuit vocare Apronium, nec illum antè tibi ſatiſfacere, quàm tu omnium exiſtimationi ſatisfeciſſes.

Immortalitati laudum alicuius ſatisfacere. Cic. ad Cæſarem, lib. 13. 17 Nunc aũt incenſus ſtudio rerũ tuarũ, eas literis græcis mādare cupiebat: poſſe arbitror, valet ingenio: habet vſum: iampridem in eo genere ſtudij, literarúmque verſatur: ſatisfacere immortalitati laudum tuarũ mirabiliter cupit. Id eſt laudes reddere immortales.

Mandatis alicuius ſatisfacere. Cic. ad Att. lib. 6 111. Noli enim putare me quidquam maluiſſe, quàm vt mandatis tuis ſatisfacerē, nec vlla de re plus laboraſſe. Vetuſtum exemplar hîc habet, vt mandatis facerem.

Naturæ & legibus ſatisfacere. Cic. pro Cluent. 21. Id eſt mori.

Officio erga aliquem in re aliqua ſatisfacere, pro Fungi officio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2 6. In ea re nos & officio erga Lentulum mirificè, & voluntati Pompeij præclarè ſatisfecimus.

Vt omnium opinioni ſatisfiet. Cic pro Rabir. Poſth.

Satisfactum eſt promiſſo noſtro ac recepto. Cic 7. Ver.

Publicè ſatisfacere, hoc eſt publico nomine. Cic. 3 Verr. Sed aliqua ex parte violatus ſit, niſi publicè ſatisfactum ſit, ei ciuitati bellum indici atque inferri ſolere.

Suſpicioni alicuius ſatisfacere Cic. pro Rab. Poſth. Sed vt omnium vel ſuſpicioni, vel maleuolentiæ, vel crudelitati ſa-

ti fiat, occultat pecuniam Poſthumus, latent regiæ diuitiæ.

Vtriæ ſatisfacere. Cic. Planco, lib. 10. 1.

Voluntati voluntate ſatisfacere. Sen. de Benef. lib. 2. cap. 35.

Hiſtriones in diſſimillimis perſonis ſatisfaciunt. Cic. in Orat.

Satisfieri, p. c. {[illegible]} Ouid. 1. de Reme. amo.

Quanquam à te quidẽ cumulatè ſatisfit & mihi & omnibus. Cic. Attico. lib. 13. 33.

Satisfactio, Verbale {[illegible]} Purgatio, excuſatio. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 13. Hac tu me etiam inſimulas, nec ſatisfactionem meam accipis. Idem ad Attic. lib. 4. 75. Et ſimul ne [illegible] mea quæ in agendo apparuit, in ſcribendo ſit occultior, & aliquid ſatisfactio leuitatis habere videatur.

Satispræſto, ſatispræſtas, {[illegible]} ſatispræſtare, Idem quod ſatisdare.

Satior & hoc ſatius, huius ſatioris, pen. prod. Melior. Plin. lib. 17. cap. 5. Erit igitur hæc optima, & operi ſatior. De terra tenera.

Satius {[illegible]} Comparatiuum aduerbium à Satis, & ſignificat Melius quaſi vltra id quod opus eſt. Terent. Heaut. 4. 1.

-& tibi perdere

Talentum hoc pacto ſatius eſt, quàm illo minam. Virg. ecl. 2.

Nónne fuit ſatius triſtes Amaryllidis iras,

Atque ſuperba pati faſtidia? Cic. ad Att. lib. 7. 12. Video cum altero vinci ſatius eſſe, quàm cum altero vincere.

Non igitur ſatius eſſet, dicet aliquis, ab initio, præſertim quum ſcribas, ad optimum & electiſſimum verbum deuenire? Eſt quum non eſt ſatius, ſi &c. Author ad Heren. lib. 4.

Multo ſatius eſt. Lucret. lib. 5.

Nimio ſatius, Vide NIMIS.

Sator, Satiuus, vide SERO, ſeris.

SATRAE, populi Græcorum in litoribus Thraciæ. Herodotus lib. 7.

Satrapes, vel Satrapa, ſatrapæ pen. cor. m. g. {[illegible]} Dictio Parſica, quæ apud nos præfectum ſignificat. Terent. Heaut. 3. 1.

-ſatrapes ſi ſiet

Amator, nunquam ſufferre eius ſumptus queat.

Satrapia, ſatrapiæ, pen. pro. {[illegible]} Regio, & præfectura. Plin. lib. 6. cap. 20. Etenim pleríque ab occidente non Indo amne determinant, ſed adiiciunt quatuor ſatrapias, Gedroſos, Arachotas, Arios, Paropamiſadas. Dicitur & Satrapea, pen. pro. Curtius lib. 5. Mazeum transfugam ſatrapea Babyloniæ donat. Idem lib. 6.

SATRICVM clara Latii ciuitas apud Plinium lib. 3. cap. 5.

Satullo, ſatullas, & Satullus, Vide SATVR.

Satum, ſati, Genus menſuræ Palæſtinæ, quæ capit ſeſquimodium, ſiue, vt nos lingua noſtra dicimus ſeſquiſextarium.

Satur, ſatura, ſaturum, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Quod eſt cibo plenum. Teren. Hecy. 5. 2. Sed quum tu ſatura atque ebria eris, puer vt ſatur ſit facito. Cic. 1. de Diuin. Præclara verò auſpicia, ſi eſurientibus pullis res geri poterit, ſaturis nihil geretur.

Altilium ſatur. Horat. 1. epiſt. 7. Hoc eſt ſaturatus altilibus.

Satur omnium rerum. Terent. Adel. 3. 2.

Fricando ſatur. Plaut. Pœn. 4.

Capellæ ſaturæ. Virg. eclog. 10.

Conuiua ſatur. Horat. 1. Serm. ſaty. 1.

Cor ſaturum. Catullus ad Iuuentium, 45.

Saturè ieiunè dicere. Cic. in Orat. Eloquens nec ſatura ieiunè dicet, nec grandia minutè, nec item contra: ſed erit rebus ipſis par & æqualis oratio. Senſus eſt, Si quæ res ſunt ſaturæ, hoc eſt plenæ, & quæ magna dicendi copia explicari poſſunt, non eas ieiunè & exiliter tractabit orator, eſſet enim indecorum: ſed quantam maximam poterit ubertatem orationis illis adiunget. Ita ſi grandia ſublimiáque tractanda ſuſceperit, non ea minutè tenuitérque dicet, ſed omnem dicendi vehementiam adhibebit.

¶ Satur, fœcundus & abundans. Perſius Sat. 1. -nec tua ſaturum laudare. Virg. 2. Georg. Saltus, & ſaturi petito longinqua Tarenti. Vbi Seruius, Saturi, hoc eſt fœcundi: aut quod iuxta oppidum Saturum. Tarentum enim & Saturum vicinæ ſunt Calabriæ ciuitates.

Præſepia ſatura. Virg. 3. Georg.

Coloni ſaturi. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

¶ Satur color, Plenus, vehemens, & quem vulgus noſtrum carnatum vocat. Plin. lib. 37. cap. 10. Ion apud Indos violacea eſt, ſed rarò ſaturo colore lucet.

Vellera fucata ſaturo colore. Virg. 4. Georg.

Saturior lactis agnus. Colum. lib. 7. cap. 4.

Saturio, ſaturionis, maſc. gen. {[illegible]} Idem quod Satur. Plaut. Perſa, 4.

Nam eſurio venio, non aduenio ſaturio.

Saturitas, pen. cor. ſaturitatis, f. g. {[illegible]} Plaut. Capt. 13. Proin tu deum hunc ſaturitate tranquillum facias tibi. Plinius lib. 9. cap. 39. Sic gignitur laudatus ille pallor ſaturitate fraudata.

¶ Saturitas, pro Fœcunditate. Cic. de Senect. Neque ſolùm officio, quod hominum generi vniuerſo cultura agrorum eſt ſalutaris, ſed etiam delectatione quam dixi & ſaturitate copiáque rerum omnium quæ ad victum hominum & cultum tum etiam deorum pertinent.

Saturitas, pro excrementis ventris. Plin. lib. 10. cap. 33. Notabili munditia egerunt excrementa pullorum, adultioréſque circumagi docent, & foris ſaturitatem emittere.

Saturo, ſaturas, pen. cor. {[illegible]} ſaturare, Explere. Ad omnes ſenſus pertinet, propriè tamen ad guſtum. Cic. 2. Philip. Verſatus in bello eſt, ſaturauit ſe ſanguine diſſimillimorum ſui ciuium. Nonius, Expleri & ſaturari hanc habent differentiam: Expleri eſt tantummodò plenum eſſe: Saturari, ſupra modum. Cic. lib. 6. de Repub. quæ quia expleri, nec ſaturari vllo modo poſſunt. Virg. 10. eclog. Nec cythiſo ſaturantur apes, nec fronde capellæ.

Nuper nati mammas appetunt, earúmque vbertate ſaturantur. Cic. 2. de nat. deor.

Famem epulis ſaturare. Claud. de Phœnice. 3. 3.

Placare & ſaturare. Cic. pro domo ſua. Expleui animos inuidorum, placaui odia improborum, ſaturaui etiam perfidiam ſcelus proditorum.

Odium ſaturare. Cic. pro Flacco. Mactare victimam gratiorem, quàm ſi L. Flacci ſanguine illud nefarium in vos omnes odiũ ſaturaueritis?

Saturnus appellatus quòd ſe ſaturat annis. Cic. 2. de Nat. deor.

Stercore ſaturare terram. Col. lib. 2. cap. 9.

Saturatus, pen. pro. {[illegible]} Patrie vt luuo ſaturata. Virg. 5. Æneid. Multum mouens, necdum vnquam ſaturata dolorem. Synecdoche.

Expletus & ſaturatus. Cic. 5. Verr. Vt aliquando ex eorum agris, atque vrbibus expleti atq; ſaturati, cum hoc cumulo quæſtus decederent.

Cæde armenti ſaturati leones. Ouid. 10. Metam.

Homines ſaturati honoribus. Cic. pro Planco.

Mens ſaturata bonarum cogitationum epulis. Cic. 1. de Diui.

Lumina ſaturata cara figura. Catul. Argon. 59.

Saturatæ veſtes murice, id eſt tinctæ. Martial. lib. 8.

Saturatior, Comparatiuum: vt Saturatior color. Plin. lib. 21. cap. 8.

Satullo, ſatullas {[illegible]} ſatullare. Idem quod ſaturare. Varro, Neque in puluere myſtico coquam carnes, quibus ſatullem corpora, & famem ventris. Nonius.

Satullus, Adiectiuum. Idem quod Satur. Varro. lib. 2. de re ruſtica. 2. Vt agni ſatulli ſiant lacte. Sed forte diminutiuum eſt Satur.

Satureia, ſatureiæ {[illegible]} Herba fragrantis odoris quæ & cunila dicitur & origanum heracleoticum: à Saturo dicta, quod nullum ferè condimentum ſine ea fiebat, propter quod ſaturitatem inducere videbatur. Col. lib. 10. Et ſatureia thymi referens, thymbræque ſaporem. Plin. lib. 19. cap. 8. Thymbram vero quæ ſit cunila. Hæc apud nos habet vocabulum & aliud, ſatureia dicta in condimentario genere. Seritur menſe Februario, origano æmula.

Satureia, genere neutro, plurali numero dixit Martialis libro. 3. epigram. 33. in Luperſum.

Improba nec proſunt iam ſatureia tibi.

¶ Satura, & cibi genus ex variis rebus conditum, eſt, & lex multis aliis legibus referta, aut conferta legibus. Itaque in ſanctione legum adſcribitur: Néue per ſaturam abrogato, aut derogato. T. Annius Luſcus in ea, quam dixit aduerſus Ti. Gracchum: Imperium, quod plebes per ſaturam dederat, id abrogatũ eſt. Et C. Lælius in ea, quam pro ſe dixit: Dein poſtero die, quaſi per ſaturam ſententiis exquiſitis, in deditionem accipitur. Feſtus Paulus annotat: Eſt & ſatura genus carminis, vbi de multis rebus diſputatur. Satyram dicũt: de qua in ſuo loco.

SATVRAE, palus, quæ & Pontina, iuxta Circeios fuit viginti trium olim vrbium locus, vt eſt Muciani ſententia apud Plinium libro 3. ca. 5. Hæc ad viam vſque Appiam pertingebat; vbi & nauibus traiiciebatur inter Appii forum & Anxurem. Virgil. lib. 7. Æneid.

-queis Iuppiter Anxurus aruis

Præſidet, & viridi gaudens Feronia luco,

Quà Saturæ iacet atra palus, gelidúſque per imas

Quærit iter valles atque in mare conditur Vfens.

SATVRCHAE populi ſunt circa Mæotim apud Plinium lib. 6. cap. 7.

SATVRIO {[illegible]} Decurio cubiculariorum Domitiani. A quo

Saturii modi. Martialis lib. 4. 34. in Afrum,

Satoriíſque modos, Parthenióque ſonas.

SATVRNIAN a colonia {[illegible]} Tuſcorum vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Hodie Saturnia.

SATVRNIA {[illegible]} Nomen regionis, & oppidi. Virg. 8. Æneidos. Ianiculum huic, illi fuerat Saturnia nomen.

Æditiora etiam loca (vt Diodorus ſcribit) Saturnia dici conſueuerunt.

Saturnia, Italia & mons, qui nunc eſt Capitolinus, Saturnius appellabatur, quòd in tutela Saturni eſſe exiſtimatur. Saturnii quoque dicebantur, qui caſtrum in imo cliuo capitolino incolebant, vbi ara dicata ei deo ante bellum Troianum videtur, quia apud eam ſupplicant apertis capitibus. Nam Italici authore Ænea velant capita, quod is, cum rem diuinam faceret in litore Laurentis agri Veneri matri, ne ab Vlyſſe cognitus interrumperet ſacrificium, caput adoperuit, atque ita conſpectum hoſtis euitauit. Saturno, dies feſtos celebrabant menſe Decembri, quod eo ædis eſt dedicata, & is culturæ agrorũ præſidere videtur, quo etiam falx eſt ei inſigne. Verſus quoque antiquiſſimi, quibus Faunus fata cecinisse hominibus videtur, Saturnii appellantur, quibus & à Næuio bellum punicum ſcriptum eſt, & à multis aliis plura compoſita ſunt, Qui Deus in ſaliaribus Saturnus nominatur, videlicet à ſationibus. Feſtus.

SATVRNINVS Voluſius vrbis præfectus à Plinio lib. 11. cap. 38. commemoratur quotannis ſanguinem per os miſiſſe, tametſi nonageſimum exceſſerit annum.

Saturninus tribunus plebis fuit ſeditioſus, qui cum perniciosis legibus rempublicam perturbaret, ſumptis ex Senatuſconſulto armis in capitolio occiſus eſt à Sceua quodam Q. Crotonis ſeruo, cui idcirco libertas præmij loco data eſt. Fuerũt multis poſt annis, qui à Caio Rabirio occiſum dicerent, quo nomine ille à T. Labieno in iudicium vocatus, & perduellionis reus factus à Cicerone defenſus eſt pulcherrima illa oratione, quæ pro Caio Rabirio Poſthumo perduellionis reo, inſcribitur.

* Saturniani, hæretici fuerunt à Saturnino quodam nominati, qui mundum ſolos angelos ſeptem inſcio Deo feciſſe dicebant. Irenæus lib. 1. cap. 23.

SATVRNVS {[illegible]} Cæli filius, authore Cicerone lib. 2. de Nat. deor. Vetus (inquit) hæc opinio Græciam oppleuit, ſcilicet exectum Cælum a filio Saturno, vinctum autem Saturnum ipſum à filio Ioue. Phyſica ratio non ineleganս incluſa eſt in impias fabulas. Cæleſtem enim altiſſimam æthereámque naturã, id eſt igneam, quæ per

ſeſe

ſeſe omnia gigneret, vetare voluerunt ea parte copoſit, quæ coniunctione alicuius egeret ad procreandum. Saturnum autem eum eſſe voluerunt, qui curſum & conuerſionem ſpatiorum, ac temporum contineret, qui deus Græcè idipſum nomē habet. [illegible] enim dicitur, qui eſt idem χρόνος, id eſt ſpatium temporis. Saturnus autem eſt appellatus, quod ſaturetur annis. Ex ſe enim natos comeſſe fingitur ſolitus, quia conſumit ætas temporum ſpatia, annisque præteritis inſaturabiliter expletur. Vinctus autem à Ioue, ne immoderatos curſus haberet, atque vt eum ſyderum vinclis alligaret. Hactenus Cicero. Vide & Macrobium Saturnaliorum lib.1. cap. 40.41.42. Alii philoſophi interpretantur Saturnum Cronon, velut à ſatietate intellectus, eo quòd Græcè ſatietas [illegible]: intellectus verò ſiue mens [illegible] dicitur, vt ſit nomen compoſitum Saturnus ex prima parte Latina, & poſteriore Græca, ipſa ſatietas mentis. Sunt qui Saturnum à ſatu dedocant, quoniam peritiam ſatus, & ſatorum omnium primus edocuiſſe fertur. Quidam à verbo quod Græci dicunt [illegible], quo vincla ſignificantur, quòd patris pudenda abſcidiſſa, atque in mare proieciſſe dicitur: vnde Venerem procreatam ferunt, quæ à ſpuma, vnde coaluit, Aphrodites nomen accepit.

Deus creatus Saturni, Id eſt ſrlx Virg.1.Georg. Seruius.

Saturnus regnis à Ioue pulſus erat. Ouid.3.Faſt.

Aureus Saturnus. Virg. 2. Georg. Quis ſub Saturno fuit ætas aurea.

Grauis Saturnus. Perſius Saty.5.

Impius Saturnus. Horat.2.Carm.oda 17.

Senex Saturnus. Virg 7 Æn.

Saturni ſtella, Phænon Græcè, xxx ferè annis curſum ſuum conficit Cic.2.de Nat.deor.

Stella Saturni frigida. Virg.1.Georg.

Sydus graue Saturni. Propert lib.4.eleg.1.

Stella quæ Saturnia nominatur. Cic. de Som. Scipionis.

Saturnius, Adiect. [illegible] vt

Alma Saturnia Virg.1.Æn.

Coniux Saturnia. Sil.lib.10.

Iuno Saturnia. Virg.2.Æn.

Saturnius mons, Tarpeius & Capitolinus Romæ notiſſimus.

Tellus Saturnia frugum parens. Virg.2.Georg.

Regna Saturnia, Virg 4.Eclog.

Verſus quoque quos olim Fauni vateſque canebant, Saturnios antiqui nominabant, vt ait Varro.

Saturnalia, Saturnaliorum [illegible] Feſta ſeptem ſeu quinque dierum, menſe decembri, Saturno dicata: eránique dies illi pleni lætitiæ, in quibus Romani ſyntheſin veſtem ſumebant. Dies quoque quibus munera vltro citróque mitti remittique ſolebant, Saturnalitia dicebantur. Sueto. in Auguſto.cap.75. Saturnalibus, & ſiquando aliàs libuiſſet, modò munera diuidebat, veſtem & aurum & argentū: modò nummos omnis notæ. Cic.ad Att.lib.5.108. Saturnalibus mane, &c. Horat.2 Serm ſaty.3. De Saturnalibus vide Macrobium lib. 1. Saturnal.cap.7.8 & 10.

Secundis & tertiis Saturnalibus, pro ſecundo & tertio die Saturnaliorum Cic.ad Attic lib.13.epiſt vit. Sed quum ſecundis Saturnalibus ad Philippum veſperi veniſſet, villa ita completa militibus eſt, &c. Paulò poſt, Ille tertiis Saturnalibus apud Philippum ad horam nec quemquam admiſit.

Hilara Saturnalia. Cic. Att.lib 5 108.

Saturnalitius, Adiectiuum [illegible] Quod ad Saturnalia pertinet. Martial.lib.5. Saturnalitiæ ligulam miſiſſe ſelibræ. Ibidem,

. potiúſque videtne Saturnalitias perdere Varro nuces.

Saturo, ſaturas. Vide SATVR.

SATVRVM [illegible] Vrbs Calabriæ fuit non longè à Tarento, Vnde.

Satureianus Poſſeſſiuum [illegible] Horat. 1. Serm, ſatyr.6. Me Satureiano vectari rure caballo. Quidam etiam Satyrum ſcribunt. Vnde & nonnulli agrum in quo Tarentum conditum eſt, Satyram vocari affirmant.

Satus. Vide SERO.

Satyra, ſatyræ, pen.cor. [illegible] Quaſi ſatura dici videtur, ob carminis varietatem, ſeu propter copiam rerum, quæ ibi tractentur. Eſt enim ſatyra, carmen maledicum, & ad carpenda hominum vitia compoſitum: quale ſcripſerunt Lucilius, Horatius, Iuuenalis, Perſius. Accepit & id carminis hunc titulum, quòd perſonis, factíſque ſatiatum abundare videatur. Quidam à ſatyra lance, quæ referta multis variíſque primitiis, in ſacrificiis diis offerebatur. Alii à lege Satyra, dictam exiſtimant, quæ vno rogatu multa ſimul comprobat. De qua lege Saluſt. in Iugurth. Varro à quodam farciminis genere, quod multis rebus refarciebatur, dictam ſatyram eſſe ſcribit. Vnde in 2 lib. Plautinarum quæſtionum habetur, Satyra eſt vua paſſa & polenta, & nuclei pinei ex mulſo conſperſi. Donatus in Terentium, Deinde aliud genus fabulæ, id eſt ſatyra, ſumpſit exordium, quæ à Satyris, quos illotos ſemper ac petulantes eſſe legimus, vocitata eſt. Poteſt etiam dici, ſatyram ideò vocatam, quòd in antiqua ſatyra introducebantur Satyrorum perſonæ, aut ſi quæ erant ridiculæ ſimiles Satyris. Duo quippe ſatyrarum genera fuiſſe conſtat. Alterum antiquius, quod ſola carminū varietate conſtabat. Alterum recentius, apertam hominum reprehenſionem continens, & acrem vitiorum obiurgationem.

Liuens ſatyra Statius 1. Sylu.3.

Satyrus pen cor. Adiect. [illegible] Quod ad ſatyram pertinet. vel Satyrus, Qui ſatyram ſcribit.

Satyricus. pen. cor. [illegible] Aliud adiect. Idem.

Satyricè, Aduerb [illegible] acriter, cum conuitio.

SATYRI [illegible] Animalia ſunt in vltimis Libyæ gentibus, quæ nihil hominis præter effigiem habeant. Satyri autem dicti eſſe creduntur Grammaticis, quòd in libidinē ſemper ſint proni, à virili membro, quod Græci [illegible] dicunt. Veteres huiuſmodi mõſtra pro ſemideis, ſiue pro ſyluestribus diis coluerunt, quemadmodum Faunos, Syluanóſque. Faunos ac Satyros, nemorum deos eſſe dicebant, Panas agrorum, Syluanos ſyluarum: confunduntur tamen hæc omnia à poetis. Ouid. in 1 Metam.

Sunt mihi ſemidei, ſunt ruſtica numina Fauni, &c. Vide Melam lib.3.in deſcriptione Aethiopiæ. Cic.9. Ver. Satyrus qui apud Tarentinos in æde Veſtæ eſt.

Iuuentus Satyrorum in Venerem prona. Ouid.1.Faſt.

Scriptor Satyrorum Horat in arte.

¶ Agreſtes Satyri Horat in Arte.

Capripedes Satyri. Horat.1.Carm.ode 19.

Laſciuus Satyrus. Silius lib 3.

Leues Satyri. Ouid.1.de Arte.

Proterui Satyri Horat.in Arte.

Saltantes Satyros imitari. Virg.5.eclog.

Satyricum ſignum, id eſt Priapi effigies, quæ in hortis cõſtitui ſolet ad faſcinationes hortorũ arcendas, græcè [illegible]. Plinius lib 19. cap.4. Quam rem comitata eſt et religio quædam: hortuſque & fores tantùm contra inuidentium faſcinationes dicari videmus, In remedio Satyrica ſigna. Quanquam hortos Veneris tutelæ Plautus adſignet.

SATYRIDES, Inſulæ in quibus inhabitant Satyri. Lubet ad hunc locum ea adſcribere, quæ Pauſanias in Atticis narrat ſe à quodam Euphemo Care de ſatyris accepiſſe. Dicebat igitur Euphemus (inquit Pauſanias) cùm in Italiam nauigaret, ſe vi ventorum & tempeſtate abreptum, à recto curſu longè admodum aberraſſe, atque in mare peregrinum, & inauditum, in quo denique nauigari non ſolet, delatum eſſe. In eo mari inſulas eſſe multas deſertas atque incultas, in quibus habitarent tamen homines feri, & agreſtes, & ruffi: quibus caudæ non multo caudis equinis minores, ad coxas vſque propenderent: inſulas autem illas appellari Satyridas. Hæc Pauſanias.

Satyriſmus apud Hippocratem eſt tuberculum prælongum, cuius viſuntur modi ſub ipſas Satyrorum aures. Cælius Rhod. libro 14.cap.8.

Satyriaſis, vel Satyriſmus, [illegible], [illegible] pulſus teſtiũ, & velut ſingultus quidam inguinis ſequens inflammatam quandam paſſionem ſeminalis receptaculi, cum intentione & rétigine. Quod ſi non ceſſauerit pulſus ille, ſolent ſeminaria vaſa intendi, vel ſpaſmus naſci. Satyriſmus (inquit Galenus lib. 2. Methodi) eſt virilis membri præter naturam arrectio, [illegible], enim Græcis arrigere eſt: & rei Venereæ prurim extimulari. Idem & priapiſmus dicitur ab obſcœno hortorum cuſtode, ducto nomine, qui vaſtero prægrandi ſculpi ſolet, & erecto.

Satyria, ſatyriæ [illegible] Auis, aliàs coruus. Florus, Quum ſingulari certamine Manlius aureum torquem barbaro inter ſpolia detraxit. Inde Torquati. Iterum Pontino agro quum in ſimili pugna L. Valerius inſidente galeæ ſatyria alite adiutus retulit ſpolia.

Satyra apud Latinos cibarium conſuſaneum dicitur, veluti cibus ex variis rebus compoſitus.

Satyrion, ſ.g. [illegible] Herba. Plin.lib.26.cap 10. Concitatricem vim habet ſatyrion. Duo eius genera: vna longioribus foliis quàm oleæ, caule quatuor digitorum, flore purpureo, radice gemina, ad formam hominis teſtium, alternis annis intumeſcente ac reſidente. Altera ſatyrion, orchis cognominatur, & fœmina eſſe creditur: diſtinguitur internodiis, & ramoſiore frutice, radice faſcinis vtili. Naſcitur ferè iuxta mare. Ruta, inquit Ruellius lib. 3. cap. 65. vocant *teſticulum ſacerdotis.*

Satyrion bibiſſe, pro ad libidinem eſſe lacitatum & inflammatum, è vi illius herbæ. Petronius, Vbique omnes mihi videbantur ſatyrion bibiſſe Ex Turnebo.

SATYRVS inſignis quidam architectus quem commemorat Plinius libro 36. cap. 9. A Satyro (inquit architecto) aliqui deuectum tradunt rate.

Saucio ſaucias [illegible] ſauciare, Vulnerare. Plaut. Bacchid.1, Animum fodicant, bona diſtimulant facta, & famam ſauciant. Idem Rud. 18, Quid cauſæ eſt quin virgis te vſque ad ſaturitatem ſauciem? Cic.3.Verr. Seruí nonnulli vulnerantur, ipſe Rubrius in turba ſauciatur. Idem de fato, Ex his igitur neceſſe eſt inuito Epicuro, alterum verum eſſe, alterum falſum: vt ſauciabitur Philoctetes, omnibus antè ſeculis verum fuit: nõ ſauciabitur, falſum.

Per latus alicuius ſauciari. Cic. in Vatinium, Omniáque mea tela ſic in te conicientur, at nemo per tuum latus (quod ſoles dicere) ſaucietur.

Ferro ſauciare. Colu.lib.4.cap 24. Si neque is reperiatur, ſauciandа ferro eſt, atque exulcerandа vitis in ea parte qua pampinum ſtudemus elicere.

Vites ſauciare. Col.lib.4.cap 4.

Genas ſauciat vngue. Ouid.3.de Arte.

Sauciatus, pen. pro. Partic [illegible] Colu.lib.11. cap. 1. Siue quis (quod plerunque accidit) ſauciatus in opere noxam ceperit, adhibeat fomenta.

Sauciatio, Verbale [illegible] Cic. pro Cecin. Et ſauciatio quæretur, quum fugam factam eſſe conſtabit?

Saucius [illegible] Adiect. quod naſcitur à participio Sauciatus: quomodo laſſus à laſſatus, & lacerus vel lacer, à laceratus. Saucius, Vulneratus. Sipontinus dicit à ſectio deriuari, quaſi ſectus. Vnde & Saucio, ſaucias. Virg 2. Æneid.

Qualis mugitus, fugit quũ ſaucius aras Taurus. Cic. pro Cecinna. Nemo inquit, occiſus eſt, neque ſaucius.

Leniat ſaucios, Vida 2. ARTIS.

Vulnere graui ſaucius. Virg.12. Æneid.

Pectus ſaucia Bellona. Tibull lib.1 eleg. 6.

Saucius ſæuo amore. Cic. pro Cœlio.

¶ Saucius, de lebore etiam dicitur. Apuleius lib.1.de Aſino, cum gemino iunxit, Mihi verò fatigatio iam heſterna etiam nunc ſaucius adveniam.

Animus ſaucius. Cic. Att. lib. 1. 14. Subeſſe neſcio quid opinionis incommodæ, ſauciúmque eius animum, & inſediſſe quaſdam odioſas ſuſpiciones.

Brachia direpta ſaucia fecit acu. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.
Gladiator confectus & ſaucius. Cic. 2. in Catil.
Mens ſaucia amore. Lucret. lib. 4.
Saucia diuidui clareſcunt nubila ſulcis. Claud. 5. Pane.
Terra ſaucia vomeribus. Ouid. 1. Metam.
Trabs ſecuri ſaucia. Ouid. 10. Metam.

SAVRBA vicus eſt Licaoniæ, qui poſteà in vrbem magnam euadens, metropolim regionis obtinuit. Strabo lib. 12.

SAVFEIVS prænomine Apius Romanus quidam, qui cùm à balineo reuerſus mulſam bibiſſet, ouúmque ſorberet, morte repentina abſorptus à Plinio lib. 7. cap. 53. commemoratur.

Sauillum apud Catonem de Re ruſtic. genus placentæ quoddam eſt à ſuauitate nomen habens. Noſtrum enim ſauuium appellare ſolemus noſtras delitias. Sauii verò diminutiuum eſt ſauillum, vt & ſauiolum. Hæc Turnebus.

Saulor. Sauium Vide SVAVIVM.

SAVO, ſauonis. fluuius eſt in finibus Campaniæ Plin lib. 3 cap. 5.

SAVONA, pe. pro. Ptolomæo lib 3. cap. 1 Sabbatium Plinio: Sabbatia Pomponio, vrbs Liguriæ notiſſima. hodie Genuenſium ditionis. Vulgo *Sauona*

Saura, σαύρα, Lacerta, quæ in maceriis & in ſepibus delitescit. Eſt & piſcis nomen, quem & latini Lacertam nominant.

Saurites, ſauritæ {σαυρίτης} gemmæ ſpecies, quæ in ventre viridis lacertæ aperitur inuenitur: Plinius lib. 37 cap. 10.

Sauroctonon, ſignum quod Praxiteles mira arte fabricaſſe dicitur: Plin lib 34. cap. 8 Fecit & puberem ſubrepenti lacertæ cominus ſagitta inſidiantem quem Sauroctonon vocant.

SAVROMATAE, pen cor. {σαυρομάται} Iidem dicuntur qui & Sarmatæ. Vide SARMATAE. Ouid 3. Triſt. eleg 3.

Truces Sauromatæ. Iuuen. Saty 15.
Auidi Sauromatæ Stat 3 Thebaid.

SAVRVS, nobilis ſtatuarius, cuius opera commemorat Plinius libro 36. cap. 5.

SAVS, σαῦος Ptolemæo fluuius eſt apud Carnos ortum habens & circa Liburniæ montes, non procul à Pautana oppido, hodie Albá Grecam vocant in Danubium prolabens.

Saus fluuius qui ex Alpibus defluit in Germaniam mox intrat Illyricum: labitur per mediam Segeſtem, Pannoniam & Tauriſcos. Strabo libro 4.

SASSOFORRATVM teſte Volaterrano, oppidum in Piceni atque Vmbriæ finibus ſitum, alio nomine Sentinum dictum.

SAXONES, pen. cor. {σάξονες} Ptolemæo lib. 3. cap 11. Germaniæ populi, non longe à Cimbris, in Oceani Septentrionalis litoribus & paludibus iacent.

Domitus Saxo. Claud 1. in Eutrop.

Saxum, ſaxi {πέτρα, πετρόκολλος} Maius, aſperius, durius que quàm lapis. Cic. de Iato. Quid mirum igitur, ex ſpelunca ſaxum in crura eius incidiſſe?

Saxum, aliquando pro Lapide accipitur.
Saxum ſilex Liu. 1. ab Vrbe,
Robur Saxi Lucret. lib. 1.
Radices validæ ſaxi Lucret. lib. 5.
Adamantina ſaxa, Vide ADAMAS.
Antiqua ſaxa, Ingentia. Virg. 11. Æneid.
Arentia Ouid. 13 Metam.
Auulſa ſaxis. Virg 2 Æneid.
Cruda. Valer. 2 Argon.
Circumlitum muſco ſaxa Horat. 1. epiſt. 10.
Dura Virg 3 Georg.
Frigida Stat 10. Thebaid.
Graue Ouid. 13. Metam.
Ingens. Virg 6 Æneid.
Intemerata gradu. Inaceſſa. Silius lib. 3.
Liquefacta ſaxa. Virg 3 Æneid.
Liquefacta ſaxa voluit Ætna. Virg. 1. Georg.
Lucida ſaxa. Stat. 3. Sylu. 3.
Miſſilia ſaxa, Vide Miſſile in MITTO.
Obliqua ſaxa. Ouid. 8 Metam.
Obluctantia ſaxa. Stat. 3 Sylu. 2.
Tot congeſta manu prærupta oppida ſaxis. Virg. 2. Georg.
Putria ſaxa Claud. 1 in Eutropium.
Rigidum Saxum. Ouid. 4. Metam.
Rubrum ſaxum quadratum. Vitru. lib. 2. cap. 8. Vide ORTHOSTATA.
Scrupoſa ſaxa. Lucan. lib. 5.
Surda ſaxa. Ouid. 3. Amo. eleg 6.
Tumuli ſaxum venerabile. Lucan lib 1.
Viuum ſaxum Ouid. lib. 14. Metamorph. in Iphis fabula,

Durior & ferro quod Noricus excoquit ignis
Et ſaxo quod adhuc viuum radice tenetur. Hoc eſt, quod nondum è terra eſt effoſſum. Saxa enim à ſua radice auulſa, & viua dicuntur, & dattura ſunt.

¶ Aſperari ſaxo, & mucronem ardeſcere iuſſit. Tacit. lib. 15
Dura tamen tamen molli ſaxa cauantur aqua. Ouid. 1. de Arte
Orbes ſaxorum circundant vallo. Lucan. lib. 2.
Grandia ſaxa conicere Virg. 4. Georg.
Defendere ſaxis Virg. 10. Aen.
Quiſque facis docta mollia ſaxa manu. Ouid. 3. Faſt.
Corpora ad ſaxum frangere. Virg. 3. Aeneid.
Ingerere ſaxa, Vide INGERO.
Intorquere ſaxum. Sil. lib. 7.
Perrumpere ſaxa. Horat. 3. Carm. ode 16.

Guttæ pertundunt ſaxa Lucret. lib. 4.
Peti ſaxis. Ouid. de Nuce.
Reuulſum ſaxum è monte. Ouid. 12. Metam.
Auulſa ſaxa mœnibus rotare. Stat. 10. Thebaid.
Signare carmine ſaxum, Inſculpere epitaphium. Ouid. 2. Metamorph.
Templa Dei ſaxo venerabar ſtructa vetuſto. Virg 3. Æneid.
Subigere ſaxum, Rotare, Voluere. Sil. lib. 13.
Iámque faces & ſaxa volant. Virg. 1. Æneid.
Infeſto pondere ſaxa Voluere. Virg. 9. Æneid.
Saxum voluere. Terent. Eunu. 5. 9 Satis diu iam hoc ſaxum voluo. Donatus admonet prouerbium fuiſſe dictum in eos qui inextricabili ſudore affligerentur: tractúmque putat à notiſſima Siſyphi fabula, ſaxum apud inferos ſurſum ac deorſum voluentis. Vnde Virg 6. Æn Saxum ingens voluunt alij.

¶ Saxum, pro Scopulo. Virg. 1. Æn.

Tres Notus abreptas in ſaxa latentia torquet.
Ibidem pérque vadas ſuperante ſalo, pérque inuia ſaxa
Diſpulit.

Ardua ſaxis Inſula Virg. 3 Æn.
Acuta ſaxa Hora. 3 Carm ode 27.
Aſperum ſaxum. Cic in Piſonem, Tu naufragio expulſus vſpiam ſaxis fixus aſperis, &c. ex Ennio.
Aſpera ſaxa. Ouid. 6. Metam.
Cæca ſaxa Virg. 5 Æneid
Annui impoſitum ſaxis latè candentibus. Hora. 1. Ser. ſaty. 5.
Caua ſaxa Virg 3. Æn.
Doloſa ſaxa, Sub vadis latentia Seneca Troade 9.
Fera. Valer. 4 Argon.
Gelida. Lucret. lib 3.
Immania, Vide IMMANIS.
Iouia. Virg 1 Æn.
Latebroſa ſaxa. Ouid. epiſt. 4.
Læuia ſaxa. Virg 1. Georg.
Naufraga ſaxa Stat 5. Thebaid.
Pereſa. Lucret. lib 1.
Præcipitia. Ouid. in Ibin,
Rauca. Virg 4. Æn.
Reſonantia Virg 3. Æn.
Rigentia ſaxa Seneca Herc. Oetæo, 2.
Vndiſonum ſaxum. Valer. 4 Argon.
Infœlix ſaxis in procurrentibus hæſit. Virg. 5. Æn.
Illidere ſaxis, Vide ILLIDO.

¶ Saxum pro monte Virg. 8. Æn. -ſtupet inſcius alto
Accipiens ſonitum ſaxi de vertice paſtor. Seruius.

Mitis in Aprici coquitur vindemia ſaxis. Virg 2. Georg.
Concaua ſaxa. Virg. 5. Æneid.
Hirta dumis ſaxa. Stat 3. Sylu. 1.
Immobile ſaxum Capitolij Virg. 9. Æn.
Nubiloſa ſaxa. Lucan. lib 6.
Ducere ſaxa, ac ſyluas. Quint. lib. 1. cap. 10.

Saxulum, ſaxuli, pen. cor. Diminut. {πετρίδιον} Cic. 1. de Orat. Vt Ithacam illam in aſperrimis ſaxulis, tanquam nidulum affixam, &c.

Saxetum, ſaxeti, p. pro. {πετρῶδες} Locus ſaxoſus & petricoſus. Cic. pro Lege Agrar. Quod ſolum tam exile & macrum eſt, quod aratro perſtringi non poſſit? aut quod eſt tam aſperum ſaxetum, in quo agricolarum cultus non elaboret?

Saxeus, Adiect. {πέτρινος} Quod eſt è ſaxo. Plin. lib. 12. cap. 1. Saxea intus crepidinis corona muſcoſos complexa.

Diſſepta ſaxea domorum. Lucret. lib. 6.
Effigies ſaxea. Catul. Argon. 59.
Imber ſaxeus ingruit. Sil. lib 19.
Moles ſaxea Ouid 15 Metam.
Pons ſaxeus Lucan. lib. 4.
Saxea ſepta. Lucret. Libro 4. quoniam per ſaxea ſepta. Non penetrat.
Strata ſaxea detrita vulgi pedibus. Lucret. lib. 1.
Tecta ſaxea Ouid. epiſt. 10 a6. Vmbra ſaxea. Virg. 3. Georg.

Saxoſus, pen. pro. Adiect. {πετρώδης, πετρήεις} Quod abundat ſaxis Plin. lib. 5. cap. 24. Mox vbi perfregit Euphratem, vltra quoque ſaxoſum & violentem. Col. lib. 5. cap. 10. Loca aprica, calculoſa, glareoſa, interdum & ſaxoſa amat.

Flumina ſaxoſa. Virg. 5. eclog.
Frutex ſaxoſus, In ſaxis creſcens, vel ſaxoſis locis. Plinius libr 15. cap 7.
Ioſendia ſaxoſa. Sil. lib 13.
Montes ſaxoſi. Virg. 2. Georg.
Viam ſaxoſam terere. Propert. lib. 4. eleg. 5.
Hypanis ſonans ſaxoſum. Virg. 4. Georg.

Saxetanus, pen pro. {πετραῖος} Aliud adiect. Quod inter ſaxa habitat. Martial lib. 7.

Quum ſaxetani ponetur cauda lacerti.

Saxatilis, & hoc ſaxatile, pen. cor. {πετραῖος} Quod ſaxa incolit: vt Piſces ſaxatiles. Col. lib. 8. cap. 16. Rurſus optimè ſaxoſum mare nominis ſui piſces nutrit, qui ſcilicet quòd in petris ſtabulentur, ſaxatiles dicti ſunt, vt merulæ, turdíque, nec minus melanuri, Sic Plin. lib 9. cap. 15.

Saxatiles aues, Quæ ſaxa incolunt. Varro 3. de Re ruſt. cap. 7. Vnum agreſte, vt alij dicunt ſaxatile, quod habetur in turribus ac columinibus villæ, à quo appellatę columbæ.

Saxatilis piſcatus, Qui inter ſaxa fit. Plaut. Rud 8.

Saxificus, penult. cor. Adiectiuum {πετροποιός} vt Os ſaxificum, Id eſt, vultus temere aſpicientes in ſaxa vertens. Seneca Herc. furen. 11.

Saxifica Meduſa. Lucan. lib. 9.
In quo ſaxificam iuſſit ſpectare Meduſam.

Vulgo

Vultus ſaxificus Ouid 5.Metam.

Saxifragum, & ſaxifraga, pen. cor. vel Saixfragia, herba cuius permulti variam ſententiam habent: alij enim eam eſſe putant bipinnellæ ſimilem, folio tantum minore ac magis ſerrato & minime piloſo, quàm vulgus *paruam atum paſtorũ* vocat. Græci empetron, alij genus alterum adianti eſſe putant: de quo Plin. lib. 2. cap. 21. Caleulos è corpore mirè pellit. frangitque, vtique nigrum, Qua de cauſa potius quàm quod in ſaxis naſceretur, & à noſtris ſaxifragum appellatum crediderim.

Saxifragæ vndæ. Cic. 3. de Orat.

S C

SCALABIS alio nomine præſidium Iulium: municipium ciuium Romanorum, & Colonia in Oceano Luſitaniæ, à qua Scalabitanus conuentus legitur apud Plinium lib 4. cap 22.

Scabellum, Vide SCAMNVM.

Scaber {τραχὺς, τραχώδης} Adiectiuum, à Scabie deducitur, & aſperum ſignificat: quòd ſcabies aſperitatẽ inducat ipſi cuti. Virg. 1. Geo. Exeſa inueniet ſcabra rubigine pila.

Hinc vngues & dentes dicũtur ſcabri, qui ſordidi ſunt, etiã ſi nõ ſint aſperi tactu: vt ait Valla in Raudenſem. Celſus libro 6. cap. vltimo ad finem, At vbi ſcabri vngues ſunt, circumaperiri debent quà corpus contingunt.

Intonſus & ſcaber. Horat. 1. epiſt. 7.

Scabro aſpectu res, pro Re quæ aſpectu ſcabra apparet. Plin. lib. 12. cap. 25.

Scabrum corticem myrrhæ quidam dicere. Plin. lib 12. cap. 15.

Dentes ſcabri rubigine. Ouid 8 Metam.

Et ſcabros nigræ morſu rubiginis enſes. Lucan. lib. 1.

Molæ ſcabræ. Ouid 6. Faſt.

Pectus ſcabrum Cic. 3. Tuſcul. Atque intonſa infuſcat pectus illuuie ſcabrum.

Pecus ſcabrum, pro ſcabioſo. Cato cap. 96. Si hæc ſic feceris, non ſcabræ fient, & lanæ plus, & meliorem habebunt. Columel. lib 7 cap. 4. ad finem.

Rubigo ſcabra Virg. 1. Georg.

Scabri verſus, Vide verſus in VERTO.

Digiti pingues, & ſcaber vnguis. Ouid. 3. de Arte.

Scabrè, Aduerbium {τραχέως} Aſperè. Varro Manio, Derelinquetur, ac periret, ſquale, ſcabiéque illuuie & vaſtitudine.

Scabratus, pen prod. Adiectiuum {κατατραχυνόμενος} Columel. libr. 4 cap. 24 Quo plerumque fit, vt quod præcidi debeat, perſtringatur, & ſic vitis laniata ſcabratáque putreſcat humoribus, nec plagæ conſanentur.

Scabritia, ſcabritiæ {τραχύτης} Aſperitas, Vnde Plinius vnguium ſcabritiam dixit. Idem libro 20. cap. 7. Commonia autem ſponte naſcentibus, candor, caulis interdum cubitali longitudine, & ipſo & foliis ſcabritia.

Scabritia genarum Plin. lib 23. in Procem.

Scabritias cutis in facie emendat oleum raphaninum. Plinius lib. 23 cap. 4.

Vnguium ſcabritias expolit. Plin lib. 24. cap 4.

Arteria ſcabritias ſanat ea paſſo. Plin. lib. 17. cap. 12.

Oculorum ſcabritias ac prurigines emendare. Plinius libro 28. capit. 7.

Faucium ſcabritiæ Plin lib 29 cap 3.

Scabrities, ſcabritiei, Idẽ, {τραχύτης} Col lib 7 ca. 5 Poteſt etiam ſcabritiem tollere ſuccus viridis cicutæ. Plin. lib. 31 cap. 9.

Scabredo, nis idem quod ſcabrities, hoc eſt aſperitas & inæqualitas, τραχύτης, quo verbo Hieronymus eſt vſus in Diui Hilarionis vita.

Scabrum, Subſtantiuum, neutris generis Idem {τὸ τραχύ} Plinius lib 37. cap. 2. Infeſtantur plurimis vitiis, ſcabro, ferrugine, maculoſa nube, &c. De cryſtallis.

Scabroſus, pen. prod. Adiectiuum {τραχώδης} Idem quod Scaber. Plin. lib 20 cap. 21. Hippolapathi radices priuatim vngues ſcabroſos detrahunt.

Scabies, ſcabiei, fœ gen. {ψώρα, λέπρα} à Scabo, vel à corporis aſperitate dicta eſt, quæ vt Celſus ſcribit lib. 5. cap. 28. Eſt durior cutis rubicunda, ex qua poſtulæ oriuntur, quædam humidiores, quædam ſicciores. Exit ex quibuſdam ſanies, fitque ex his continuata exulceratio pruriens. Plin. lib 2. cap. 27.

Vetuſta ſcabie læuis caulis. Iuuen. Saty. 8.

Totus grex vnius porci ſcabie cadit. Iuuen. Saty. 2.

Porte ſcabiem. Virg 3 Georg.

Turpis oues tentat ſcabies. Virg. 3 Georg.

Mala ſcabies vrget illum Horat de Arte.

Dulcedo & ſcabies voluptatis Cic. 1 de Legib. At verè animis omnes tenduntur inſidiæ, vel ab iis quos modò enumeraui, &c. vel ab ea quæ penitus in omni ſenſu implicata, inſidet imitatrix boni, voluptas, malorum autẽ mater omniũ: cuius blanditiis corrupta quæ natura bona ſunt, quia dulcedine hac & ſcabie carent, non cernuntur ſatis.

Scabioſus, pen. prod. Adiectiuum {ψωριῶν} Qui ſcabie laborat. Plin. lib. 29. cap 1. Vtile tale exiſtimantes eroſis, & duris genis, angulis ſcabioſis & & lacrymantibus Perſius Saty. 2.

— nanque eſt ſcabioſus, & acri
Bile tumet.

Scabo, ſcabis, ſcabi {κνάω, κνήθω} ſcabere, Scalpere, quaſi vnguibus fodere Plin. lib. 8. cap. 27 Si verò ſquamæ obtorpuere, ſpinis iuniperi ſe ſcabit. Ibidem, cap. 25. Mox dentes, & intus fauces quoque ad hanc ſcabendi dulcedinem quammaximè inhiantes.

Caput Scabere. Horat. 1. Serm. ſaty. 10.

Scabile, Vide SCAMNVM.

SCABINVS, & Scabini, norũ. Conſules ciuitatum, ſeu rectores: Gallicè *Echeuins*, appellamus Inſulanos. Nihil vetat (inquit) omnino, quin iudices vulgò *Scabinos*, aut eiuſmodi homines vocemus *iuratos*, quo nomine etiam ſcimus in pleriſque orbis terrarum partibus à plebe recenſeri. Profert exemplum à Ciceronis libro de Inuentione primo Religioſum eſt quod iurati legibus adiudicauerunt. Extat quoque verbum hoc in Pontificio iure, cap 1 § 1. De immunitate Eccleſiæ libro 6. Decretat. & cap. 2. De alienat iudic. mutan. cauſ. fact.

SCADIRA vna ex Sporadibus inſulis in ſinu Pegaſico. Plin. libro 4. cap. 12. Sed Cycladum & Sporadum extimam, Gerontiam, Scadiram, &c.

SCÆA {σκαιαί} Porta Troiana, in qua ſepulchrum fuit Laomedontis, vt Homerus lib 3 Iliados ſcribit. Virg. 2. Æneid.

hic Iuno Scæas ſæuiſſima portas
Prima tenet Silius lib. 13.

Scæa porta, id eſt ſiniſtra. Cælius lib. 1. cap 10 Quòd ſi dextra cœli pars Oriens eſt, ſignificat verò ipſum hoc grammaticorum ratio Scæas portas aſtruentium dici, quod occidentales forent: nam Scęa intelligi ſiniſtra, occidentaliáque.

Scæniculæ, Meretriculæ quædam: ſic dictæ teſte Varrone, ab ſcæno nugatio vnguento. Vide lib. 6. de ling. latin.

Scæua, omen & augurium ſignificat, éſtque & bona ſcæua & mala. Plautus, Hàc ibo, caninam ſcæuam ſpero meliorem fore. Eſt igitur canina ſcæua, cùm canis latrat, aut ringitur. Ait enim minus grauè fore ſeruis latratum canis, quàm probra & contumelias & iurgia quibus ab vxore ſtatuſe onerabitur. Turnebus.

Scæua, ſcæuæ {σκαιά} Latinè dicitur Siniſtra.

Scæuæ, Qui ſiniſtra manu pro dextera vtuntur: quos Vlpianus l. Qui clauum, De Ædilitio edicto, ait non eſſe morboſos aut vitioſos, præterquam ſi imbecillitate dexteræ validius ſiniſtra vtuntur: ſed hos non ſcæuas, ſed mancos dici.

Scæuus, Adiectiuum {σκαιός} Feilus, Scęua res dicitur mala, quaſi ſiniſtra σκαιὸς enim Græcè ſiniſtrum dicitur. vulgus ſcæuam & malam rem vocat. Varro de Lingua Latina, lib. 3. Dicta ab ſcæua, id eſt ſiniſtra, quòd quæ ſiniſtra ſunt bona auſpicia exiſtimantur. Gellius. lib. 12. cap 14. Scæuus profectò & cæcus animi forem.

SCÆVOLA, pen. corr. {σκαιόλας} Dictus eſt Mutius nobilis vir Romanus, qui debilitata dextra, ſiniſtra vſus eſt. Liu. 2. ab Vrbe, Vide MVTIVS.

SCÆVVS, a, um, Thrax, aut Troianus: Strabo lib. 13. Multa enim apud Troes & Thraces eiuſdem nominibus appellantur, vt Scæi Thraces quidam, & Scæus amnis, & Scæus murus, & Scææ Troianæ portæ.

Scala, ſcalæ, vel Scalæ, ſcalarum, {κλίμαξ, κλιμακίς, ἀναβαθμοί} à Scandendo, quòd iis altiora ſcandamus. Nam propriè ſcalæ ſunt quæ ex pluribus gradibus conſtant Plau. Rud. 15.

Rogare ſcalas vt darem vtendas ſibi.

Lapſu ſcalarum exanimatus, Vide LABOR laberis.

Applicare ſcalas, Vide APPLICO.

Aſcendere ſcalis muros. Virg 9. Æneid.

Coniicere ſe ſub ſcalas tabernæ librariæ. Cic. 2. Philipp.

Hærent parietibus ſcalæ. Virg 2. Æneid.

Induere ſcalas. Ouid. 13 Metamor. Qui ſcalas ferunt, videntur eas induere, quum collo per interſtitia ſcalæ tranſmiſſo, ferunt.

Scalam, à ſcalis diſtinguunt quidam hoc pacto, vt ſcala ſit quæ ex teretibus lignis, aut funibus, aliáve materia ſimili huc atque illuc transferri poſſit. Caius Iuriſconſ. in l. Si pignore. D de furtis. Vel ſcalam ſciens accommodauerit ad aſcendendum. Scalæ verò, latiores habent gradus, & immobiles permanent. Plinius lib. 24. cap. 8. Etiam nunc ſcalis tectum Epheſiæ Dianæ ſcanditur. Confunditur tamen ſæpe hæc differentia. Saluſt. in Iugurtha, Deinde vbi vnæ atque alteræ ſcalæ comminutæ ſunt: qui ſuperſteterant, afflicti ſunt. Cæſar 7. bel. Gall. Cice. pro Milone, Quum ſe ille fugiens in ſcalarum tenebris abdidiſſet. Sic Colum. lib. 12 cap. 50.

SCALABISCVS {σκαλαβίσκος} Ptolemæo lib. 2. cap. 5. Luſitaniæ ciuitas, anteà Iulium præſidium, ſiue Turris Iulia: hodie Troſilum, vulgò *Tingello* Plin. lib 4. cap. 22 Scalabin appellat.

SCALDIS {σκάλδις} fluuius Galliæ Belgicæ ex Cæſaris commentariis notiſſimus. Plin. lib. 4. ca. 17. Scalde ad Sequanam Belgica. Ab eo ad Garumnam Celtica, eadémque Lugdunenſis. Inde ad Pyrenæi montis excurſum Aquitania, Aremorica antè dicta. Hactenus Plin. Alij vocant Scaldis. Tornacum & Cameracum vrbes alluit. In Moſam influit.

Scali ſunt piſces plani, qui ſupine veſcuntur. Plinius lib 9. cap 24.

Scalmus, ſcalmi {σκαλμός} Lignum teres, cui nautæ remos loro quondam alligant, vt ad nauigandum firmius nauigẽt: ſiue vt alij volunt, lignum crenatum ac feneſtratum in apſidem capiens remum, ut facilius ac ſolidius impellatur. Cice 3 Offic Venit ipſe maturè: ſcalmum nullum videt. Idem de Claris Orat At verò vt contrà Craſſus ab adoleſcente delicato, qui in litore ambulans, ſcalmum repetiſſet, ob eámque rem ędificare nauem concupiuiſſet, exorſus eſt: ſimiliter Scæuolam ex vno ſcalmo captionis centumuirale iudicium hæreditatis effeciſſe.

Nauicula duorum ſcalmorum. Cic. 1. de Orat.

SCALPHA eſt Aſopiæ terræ locus apud Strabonem. lib 9.

Scalpo, ſcalpis, ſcalpſi, ſcalptum {ξέω, κνήθω, ἀποξέω, ξύω, γλύφω} ſcalpere, Fodere, & vnguibus pruritum auferre: ſcalpunt enim homines vnguibus, & gallinæ pedibus. Plin. lib. 9. Atteriſque petræ ſcalpentes piſces, pruritus innadit.

Caput ſcalpere vno digito. Iuuenal. Saty. 9.

Terram ſcalpere vnguibus. Horat. 1. Serm. ſaty. 8.

Scalpere morſo. Colum. lib. 7 cap. 5

Scalpere gemmam {γλύφω} aut aliquid aliud dicimus, autore Diomede, non ſculpere. Cic. 2. de Nat. deor. Itaque ad pingendũ, fingendum, ad ſcalpendum, ad neruorum eliciendos ſonos ac tibiarũ, ipſa manus eſt admotione digitorum.

Scalpius è ſaxo. Cic. 4. Acad. Non enim eſt è ſaxo ſcalptus aut è robore dolatus: habet corpus, habet animum, mouetur mente

facillimæ ex omnibus quæ reſinam ferunt: ſed minimè durant, præter quàm è pinu. Scandula contectam fuiſſe Romam vſque ad bellum Pyrrhi annis quadringentis L X X. Cornelius Nepos author eſt. Colum lib. 8 cap. 3. Ab cohorte foriſecus prædictis feneſtellia ſcandulæ ſimiliter iniungantur, quibus intrepant aues ad requiem nocturnam. De gallinariis Cæſar 8 bell Gal.

Scandularius, Faber eſt lignarius, qui Scandulas tegendis domibus aptas fabricat. Scandularios iure immunitatis gaudere teſtatur Aurelius Arcadius libro ſingulari de muneribus ciuilibus. Quibuſdam (inquit) aliquam vacationem munerum grauiorum conditio tribuit, vt ſunt menſores, carpentarij, ſcandularij, gladiatores, aquilices &c. Vltimo reſponſo de iure immunitatis, libro 50 Pandect. ſexto, Quod ideo receptum fuiſſe putem, quia, vt Cornelius Nepos author eſt, Scandulis Roma contecta fuit, vſque ad bellum Pyrrhi, annis videlicet, CCCCLXX.

Scandulaca, Herba eſt, quam ſcandulatam vocari debere Turnebus opinatur, quaſi ſcandulas habeat. Ea herba ſtrangulat frumenta, ac orobanche ciceris eſſe Nos conuolulum bum appellamus. Vide Feſtum.

SCANTACA, ſcantacis: Oppidum Zamarenorum apud Nabatæos. Plin. lib. 6. cap 28.

Scantiæ aquæ, apud Plinium lib 2 cap. 107 ignem emouent.

Scantiana poma, à Scantio inuentore dicta, quæ Cato tradit in doliis optimè condi, referente Plinio lib. 15 cap 14

Scantiana vua à Varrone dicta eſt, quæ alio nomine Amminea maior appellatur, vt refert idem Plin lib 14. cap 4

Scapane, Ligonem indicat, quem & Scaphium vocant: communius etiam σκαφεῖον, inquit Theocriti interpres. Cœlius libro nono capite 22.

Scapha, ſcaphæ { [illegible] } Nauicula ex ligno cauata: à [illegible], fodio, cauo. Vnde & [illegible] à molitis fiſſuris, aluus, linter traducitur, quæ nauim maiorem ſequitur. Et paruæ ad piſcandum naues, ſcaphæ dicuntur. Liu 5. bell. Pun. Quum meſſiſſent eas in alto, exceptis in præparatas ſcaphas nautis, multiplices fuiſſe merces emcotiebantur. Cic. de Inuent. In ſcapham confugeret.

Bireinis ſcapha. Horat 3 Carm. ode 29.

Conſcendere in ſcapham. Author ad Heren. lib 1.

Scaphitæ ſunt qui ſcaphis nauigant. Cœlius lib 8 cap 3. Sic & Scapharij dicuntur.

Scaphalos dicitur { [illegible] } id eſt Hauſtor. Cœlius lib 8. cap. 3.

Scaphia, inquit Martianus, vaſa ſunt ex ære rotunda, quæ horarum ductus ſtyli, ſeu gnomonis proceritate diſcriminant. Cœlius lib. 8 Lect antiq. 8. cap. 3.

Scaphides, vaſa ſunt in quibus melicerides, id eſt faui collocantur. Cœlius lib. 8. cap. 3.

Scaphiſterium, Columellæ purgandis ſeminibus aptum inſtrumentum. Cœlius lib. 8. cap. 3

Scaphium, ſcaph j { [illegible] } Vas, quod ſordidum & ventris purgandi cauſa fit. Vlpianus in l Quintus Mutius D de aur arg &c. Scaphia habita ventris cauſa, non puto argento legato contineri. Apud Iulium Pollucem, matula eſt in quam meiunt fœminæ.

¶Scaphium, ſcaphij. Vas amplum Lucret. lib 6,

Et tamenta ſimul ferri ſutere intus ahenis
In ſcaphiis, &c. Ex Lambino.

Scaphium. Plaut. Bacchid ib.

Pro galea ſcaphium, pro inſigni ſit corolla plectilis. Vbi ſcaphium non videtur eſſe vas illud, cui ſolent immeiere mulieres. Nec ornamentum capitis meretricij videtur, quod forma ſcaphæ & rotunditate colligeret capillum. Scribunt & Grammatici Græci genus eſſe tonſuræ meretriciæ. Hic poculum eſt oblongioris figuræ latiúmque in ſcaphæ ſimilitudinem flexorum. Plaut. Stich.

Ampullam, ſtrigilem, ſcaphium, ſoccos, pallium. Habet autem aliquam ſimilitudinem eius forma cum galeæ figura, vt pro ea indui poſſe videatur. Hæc Turnebus.

¶Scaphium { [illegible] } Inſtrumentum ruſticum, [illegible], hoc eſt fodio. Iuuenal Satyra 6,

Et inde ſcaphium poſitis quum ſumitur armis. Bayfius. Ligonem intelligit Eraſmus.

Scaphus, Eſt aurium meatus tortuoſus. Cœlius Rhodiginus libro 3. cap. 29, Quærat hic fortè quiſpiam, cur meatus ille aurium (Scaphū vocant) anfractu ſit tortuoſo

SCAPOS, Inſula eſt maris mediterranei noſtri non procul à Cherroneſo Plinius lib 4 cap. 12.

Scapteſula, Feſtu locus eſt vnde argentum effoditur in Macedonia, à fodiendo dictus. nam [illegible] Græcè fodere dicitur. Vt autem notior ſit huius vocabuli origo, ſcapteſula dicta eſt quaſi [illegible], id eſt, foſſilis materia, mutata eſt enim aſpirationis nota in ſ. ſcapte hula, ſcapteſula, vt [illegible], [illegible] ſuper, &c. Lucretius, libro ſexto,

Quales expiret ſcapteſula ſubter odores?

SCAPTIA { [illegible] } Plin. lib. 3 cap 5 Oppidum in Latio, à quo Scaptia Tribus vocitata eſt. Vide TRIBVS.

Pubes Scaptia. Silius lib 8.

Scapula, ſcapulæ, pen. corr. { [illegible] } Humerus. A ſcandendo, et quidam volunt: quia mobilis velut nullibus iugulis à cervice demittitur. Plaut. Trin. 24.

Ne ſubitò metus exoriatur ſcapulis, ſtultitiam abde. Varro 2. de Re ruſt. cap. 7. Lumbis deorſum verſum preſſis, ſcapulis latis, ſpina maximè duplici.

Totas ſcapulas. Claud 1. in Eutropium.

Radiantibus ſcapulis geſtare enſes. Claud 2. Paneg.

Scapularis, & hoc ſcapulare, pen prod. { [illegible] }

Scapulares. Serui dicti ſunt, quia ſcapulis cæduntur. Scapularis veſtis. Quæ tantùm ſcapulas tegit.

Scapilium { [illegible] } Veteres pro tergo vſurparunt, & aliquando pro ipſa ſcapula. Vnde & ſpatium quod inter ſcapulas quaſi vallicula, interſcapilium dicitur.

Scapus, ſcapi, maſcul, gen. { [illegible] } Columnæ ſtylus & velut virga. Columnæ partes, inquit Budæus, ſunt, ſcapus quaſi columnæ corpus. ſupra ſcapum, capitulum: infra ſcapum, ſpira, quæ baſis ſæpe appellari ſolet: infráque ſpiram, ſtylobates. Hactenus ille ex Vitruuio. Vitruuius lib 3. cap. 3, In ſummis columnarum ſcapis. Ibidem, Imus ſcapus Sic alibi frequenter.

¶Scapus { [illegible] } Ruellius libro 1. cap. 2, Radix, eſt id quo alimentum allicitur, & cetera cohæret. Caulis verò, in quod idem deferunt nutrimentum, ſimpléſque ſupra terram aſſurgit. Is ſi in ſtyli modum ſurſum prorepat, aut in altum feratur, ſcapus Latinis nominari conſueuit, ducta à columnaribus ſcapis ſimilitudine. Varro de Re ruſt. libro 1. cap 31, Quibus quum lin ſum ſcripſit, ad ſapum lupini. Plin. libro 18 cap. 10, Inuentus eſt iam & ſcapus vnus centum fabis onuſtus. Iis conſtat claſſicis authoribus, ſcapum pro caule frequenter vſurpatum. Idem quoque, quòd in virgulæ modum, vel teli rectitudinem conſurgat, thyrſi nomen ſibi e indicauit. Hactenus Ruellius.

Scapus aſphodeli. Colum. lib 9 cap. 4.

Scapus loti. Plin. lib. 13. cap. 8.

Scapus ferulæ Plin. lib. 22 4.

Scapus albuci Plin. lib. 21 cap 17.

Scapi candelabrorum. Plin. lib 34. cap. 3.

Scapos quidam interpretantur ſiliquas leguminum: citantes Plinianum illud libro 18. capite 10, Inuentus eſt iam & ſcapus vnus centum fabis onuſtus. Sed hi vehementer falluntur Non enim dicit Plinius inuentam ſiliquam quæ centum fabas contineret, ſed ſcapum ſeu caulem fabaceum, in quo tam multæ erant ſiliquæ, & in iis ſiliquis tam multæ fabæ, vt centenarium explerent numerum.

¶Scapus alio nomine Cardinalis. Rectum illud & paulò craſſius lignum in valuis, quo fores ipſæ ſuſtinentur & reguntur præcipuè, & cuius capitibus ſeu ambabus extremitatibus in ſuperiori & inferiori cardine inſertis, valuæ ipſæ voluuntur aut aperiendæ aut claudendæ Vitruuius lib. 4. cap. 6, Fores ita compingantur, vti ſcapi cardinales ſint ex altitudine luminis totius duodecima parte. Inter duos ſcapos tympana ex duodecim partibus, &c.

¶Scapus, in chartarum ratione, pro Plagularum congerie. Plinius libro 13. cap. 12, Premuntur deinde prelis, & ſiccantur ſole plagulæ, atque inter ſe iunguntur, proximarum ſemper bonitatis diminutione ad deterrimas. Nunquam plures ſcapo quam vicenæ. Id putatur eſſe quod vulgò manum papyri vocamus, aut romam potius.

¶Scapus trutinæ. Vide AMINA.

¶Scapi { [illegible] } Inſtrumenta textoris, quorum pulſu tela coarctatur, & condenſatur. Lucret. lib 5,

Inſubula, ac fuſi, radij, ſcapíque ſonantes. Ex Lambino in Lucretium.

¶Scapus, et aliqui putant, Dicitur in quo ſemina quarundam herbarum dependent, vt in papauere. In papauere enim & ſimilibus ſcapus, in arundinibus, in glandulis, in auellanis, panicula appellatur. Vide Cæ ium lib 12. cap 14.

¶Scapi, In quibus vuarum grana ſunt. Varro de re Ruſt. lib. 1 cap. 54, Quæ calcatæ vuæ erunt, earum ſcapi cum folliculis ſubijciendi ſub prelum, vt ſiquid reliqui habeant muſti, exprimatur in eundem lacum Vetus exemplar habet ſcopi. Meminit Cælius lib. 12. cap. 14. Vide Scopus.

SCARABANTIA Iulia, oppidum Boiorum in Norico: Plinius libro 3. capite 24.

Scarabeus, ſcarabei, maſcul. gen. { [illegible] } Animal paruum volatile. Plinius libro 11. cap 28, Quibuſdam pennarum tutelæ cruſta ſuperuenit, vt ſcarabeis: quorum tenuior fragiliórque penna, his negatus aculeus. Sed in quodam genere eorum grandi cornua perlonga, biſulcis dentata forcipibus, in cacumine quum libuit ad morſum coeuntibus, infantium remediis etiam ex ceruice ſuſpenduntur. Lucanos vocat hos Nigidius. Aliud rurſus eorum genus, qui è fimo ingentes pilas auerſis pedibus voluitant: paruóſque in iis contra rigorem hyemis vermiculos fœtus ſui nidulantur. Volitant alij magno cum murmure ac mugitu. Alij focos & prata crebris foraminibus excauant, nocturno ſtridore vocales Lucent ignium modo noctu, laterum & clunium colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc verò compreſſu obumbratæ, non ante matura pabula, aut poſt deſecta conſpicuæ.

SCARDONA { [illegible] } Ptolemæo libro 2. cap. 17. Liburniæ vrbs hodie *Scardo.*

SCARDONA amnis Liburniam à Dalmatia ſegregans. Plinius libro 3. capite 22. Ab ea fit attributum Scardonitanus, ſcardonitana, ſcardonitanum, quo vtitur Plinius eo lib. cap 21, Conuentum Scardonitanum petunt lapides, inquit ille.

Scarifico, ſcarificas, penultima correpta { [illegible] } ſcarificare, Scalpello aperire, quo aliquid facilius exeat. Plin lib. 22. cap. 23, Pedum clauos citrùm ſcarificatos ictu miſtum ceræ extrahit. Legitur & circumſcarificatoe, eadem dictione. Idem, lib. 31. cap 7, Dentium dolores ſedantur oſſibus draconis marini, ſcarificatis gingiuis. Idem, Viſcia tremptis dente gingiuas in dolore ſcarificari Apollonius efficaciſſimum ſcripſit. Cato cap. 52, Quem radicem capere voles ſcarificato, traijcitóque.

Scarificare etiam dolorem aliquando dicimus, hoc eſt Scarificandu dolorem capellere Plin. lib. 18 cap 12.

Scarificatio, Verbale, apertio facta tenui vulnere, vt ſanguis facilius exeat. Columel. Poſt ſcarificationem ferro factam. Idem libro 6. capite 12.

Scarifio, ſcarifis, ſcarifieri. Scribonius Largus 162. Malagma ad lumborum dolorem, qui autè lenites ſcarifiant.

Scariola, Herba eſt Seridi ſimilis, de qua apud Dioſcoridem Matthiolus lib. 2. cap 125, ex Serapionis ſententia.

Scariphiſmos. Oratio philoſophorum tanquam vmbræ & ænigmata author Ariſtophanes. Cælius Rhodig. lib. 11. cap. 6.

Scarites, ſcaritæ {σκαρίτης} gemma eſt quæ Scari piſcis colorem refert, vt ait Plin. lib. 37. cap. 11.

SCARPHEA, ſiue Scarphia penult. producta {Σκάρφεια} Inſula Heladi adiacens in mari Ægeo, non procul ab Attica: de qua Plin. lib. 4. cap. 12. ¶ Eſt & Scarphie vrbs Locrorum Epicnimidiorum decem ſtadiis diſtans à mari. Strabo libro 9. à Stephano Phocidi falsò adſignata.

SCARPHIA, ciuitas in Græcia, quam Demetrius Calatianus terræmotu euerſam fuiſſe prodidit, eò vſque fundamentis humi eſſe deiectam, ſeptingentis ac mille non minus corporibus oppreſſis. Strabo libro 1.

SCARTHON, Fluuius Aſiæ ex Pholoë in Helicaſem agrum viginti locis fertur. Strabo lib. 13.

Scarus {σκάρος} Piſcis. Plin. lib. 32. cap. 1. Mihi videntur mira & quæ Ouidius prodidit piſcium ingenia, in eo volumine quod Halieuticon inſcribitur. Scarum incluſum naſſis non fronte erumpere, nec infeſtis viminibus caput inſerere: ſed auerſum caudæ ictibus crebris laxare foreas, atque ita retrorſum erumpere. Quem luctatum eius ſi fortè alius ſcarus extrinſecus videat, apprehenſa mordicus cauda adiuuare nixus erumpentis. Diphilus apud Athenæum libro 8 Scarum commendat his verbis, Scarus molli, ſeu tenera carne præditus eſt, friabilis, dulcis, leuis, ad concoquendum facilis, facilè redditur, ventrem mollit. Addit idem, recentem ſcarum eſſe ſuſpectum propterea, quod lepores marinos capiat, iiſque veſcitur, idcirco eius inteſtina vim bilis effectricem habent. Idem libro 7 hunc ſolum ex omnibus piſcibus dormire dicit, & propter eam cauſam nunquam noctu capi. Oppian. lib. 1. Ἁλιευτ. ſolum vocalem eſſe ſcribit.

Schaſteria, ſchaſteriæ {σχαστηρία} Pars quædam nauis, vbi interquieſcente remigatione reponebantur remi. Plautus. Quin pol ſi, repoſiui remum ſola ego in ſchaſteria. Sic reſtituit Turnebus ex Heſychio, quum ante caſteria quod Latinum non eſt, legeretur. Machinarum etiam authores & automatum ſchaſterias vocant, quæ tenſa laxant, & remittunt ſui laxatione, principiúmque motus afferunt.

SCATANNA, fluuius in Caſſinate, frigidus, abundantior æſtate. In eo, vt in Arcadiæ Stymphali enaſcuntur aquatilee muſculi. Plinius lib. 2 cap. 103

Scateo, ſcates, ſcatui {βρύω, βλύζω, ἀναβλύζω} ſcatere, Ebullire. & ita plenum eſſe vt ebulliat quod continetur. Ablatiuo iungitur. Cicero 1 Tuſculana,

Fontes ſcatere, herbis prata conueſtitier. Ex poëta. Columella libro ſexto, capite 16, Solent etiam neglecta vlcera ſcatere vermibus.

Pontus ſcatens belluis. Horat. 3. Carm. ode 27. Hoc eſt repletus, pullulans, fremens, ebulliens. Acron.

Scatet amore tuus animus. Plaut. Perſa. 5. Plin. lib. 7. cap. 1. Miraculis ſcatet.

Scatet vrtica plurimis remediis. Plin. lib. 22. cap. 13.

Scateo, cum genitiuo. Gell. lib. 1 cap 17, Iraſúmque & moleſtiarum muliebrium per diem, pérque noctem ſcatebat.

Terra ſcatet ferarum Lucret. lib. 5.

Scato, ſcatis, ſcatere, per tertiam, penult. corr. Idem quod ſcatio. Lucretius lib. 5,

-ita ad ſatiatem terræ ferarum

Nunc etiam ſcatit, & trepido terrore repleta'ſt. Et paulò poſt,

Largifluum fontem ſcatere, atque erumpere

Flumen, &c.

Scatebra, ſcatebræ, penult. corr. {βλυσμός} Ebullitio aquæ ſurgentis. Virg. 1. Georgicorum,

-ſcatebriſque arentia temperat arua. Vbi Seruius, Scatebris, Ebullitionibus quæ fiũt quum aqua in aliquas rimas defluxerit. Plin. lib. 16 cap. 30, Miraum eſt & illud, ſcatebra fonticuli ſemper emicante, lacum nec augeri nec effluere.

Fontium ſcatebræ Plin. lib. 5 cap. 1.

Scaturigo, per prod. ſcaturiginis, fœm. gen. Idem. Colum. lib. 3 cap. 13, Nam præſtat non conſerere, quàm in ſumma terra ſuſpendere: niſi tamen ſi ſcaturigo paluſtris obuie (ſicut in agro Rauennate) pluſquam ſeſquipedem prohibeat infodere. Plin lib. 31. cap 3, In nigra ſcaturigines non ferè ſunt perennes.

Scaturiginoſus, penult. prod. Adiectiuum. Colum. lib 6 cap 8, Cæta ex toto repudianda eſt, magis etiam ſcaturiginoſa, & in qua ſemper vligo conſiſtit.

Scaturex, Vett. Eſt modus maralæ, &c. Iſmenias hic Thebogenes fluit ſcaturex. Ex Nonio.

Scaturio, ſcaturis, penult. prod. ſcaturiui {βρύω, βλύζω, ἀναβλύζω} ſcaturire, Idem quod Scatere: quod eſt non ſolùm aquarum, ſed herbarum, & cæterorum ſua ſponte hubertim naſcentium. Colum. lib. 3 cap. 1, Modicè tamen roſcidum ſolum, quod fontibus non in ſummo, non in profundo terræ ſcaturiat, ſed vt vicinum radicibus humorem ſubminiſtret.

Scaturire aliquid. Cælius ad Ciceronem lib. 8. Famil epiſt. 4 de Curione, Totus, vt nunc eſt, hoc ſcaturit. id eſt, vndique bonum virum olet, & Cæſaris aduerſarium ſapit. Alij legunt, hoc ſtatu erit, Alij, hic ſcaturit.

SCANTINIA lex, qua præpoſteræ Veneris vſus coërcebatur, ita à Scantinio latore dicta. Iuuenal. Satyra 2,

Quòd ſi vexantur leges ac iura citari

Ante omnes debet Scantinia.

Scaurus, ſcauri {σκαῦρος} Qui talos pedum tumentes ac porrectos habet. Horat. lib 1 Serm. ſaty. 3,

-hunc varum diſtortis cruribus illum

Balbutit ſcaurum prauis fultum malè talis.

Acron, Scauri ſunt qui extantes talos habent. Alij dicunt ſcauros eſſe qui habent talos inuerſos. Plin. lib 11 cap. 45. Vola homini rarſúm, exceptis quibuſdem. Nanque & hinc cognomina inuenta Planci, Plauti, Scauri, Panſæ.

SCAVRVS {σκαῦρος} cuius pater quamuis Patritius carbonariam ob paupertatem exercuit, idem primò dubitauit, honores peteret, an argentariam faceret. Sed eloquentiæ ſtudioſus, ex ea gloriam peperit. Conſul Ligures & Ganiſcos domuit, atque triũphauit. Cenſor viam Æmyliam ſtrauit, pontem Æmylium fecit: vtrique nomine ab ſe impoſito. Æmylius enim Scaurus vocabatur. Plinius in naturali hiſtoria dicit eum principem fuiſſe ciuitatis, & Maritatum rapinarum ſocium. Frontinus verò in 4. ſcribit, Scaurus filium ſuum quod in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum venire vetuit: adoleſcens verecundiæ ignominia preſſus, mortem ſibi conſciuit. Saluſt. in bello Iugurthino, Scaurus homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callidè occultans. Scaurus alter, ſuperioris filius, de cuius Ædilitate lege Plinium libro 34 cap. 7, Scaurus Aurelius, legatus, à Cimbris fuſo exercitu captus eſt: & quum ad conſilium ab his euocatus eos deterreret, ne Alpes tranſirent Italiam petituri, eo quòd diceret Romanos vinci minime poſſe, à Bolo rege, feroci iuuene occiſus eſt. Liu. libro LXVII. Vide Epitomen Liuij.

Scazon, ſcazontis, maſculini generis {σκάζων} Quoddam genus Iambici verſus delumbe & claudum, quod & choliambum appellant, habet enim in fine pro iambo ſpondeum. Differt autem à perfecto ſiue recto Iambico, quòd hic in ſexta ſede ſpondeus eſſe debet, tum in quinta ſemper Iambus: nam quum ſcandantur iugati hi pedes in choliambo, tertius pes iugatus, ſemper eſſe debet epitritus primus, id eſt, prima breuis ante tres longas. Cauendum igitur ne in quinta ſede ponatur ſpondeus, aut alij, quos integer ſenarius Iambicus in ea ſuſcipit. Hanc legem accuratè ſeruauit Perſius his verſibus claudis, in Præfat.

Nec fonte labra prolui Caballino,

Nec in bicipiti ſomniaſſe Parnaſſo, &c. Ecce in quinta ſede ſemper eſt iambus, & in ſexta ſpondeus, vel pro ſpondeo trochæus. Dicitur autem ſcazon à Græcis, quia claudicat: nam ſextus pes in hoc metro maior eſt, quàm ſextus qui in ſenario perfecto, σκάζω enim, eſt claudico: vnde σκάζων, σκάζοντος, participium, id eſt, claudicans. Eadem ratione χωλίαμβον dicunt. χωλὸς enim Græcè, Latinè claudus: vnde choliambus componitur, quaſi claudiambus. Huius carminis inuentor fuiſſe dicitur Hipponax.

SCEACERIGES, fluuius Cercetarum in Colcide ex Caucaſi iugis defluens. Plin. lib 6. cap. 5.

SCELATITI Populi ſunt in Aphricæ regionis Mauritania. Plinius lib. 5 capite 1.

Scelea {σκελέαι} Inter genera calceamentorum poſitæ à Polluce libro 7 cap. 22 vbi ſcribit nonnullos exiſtimare, eaſdem eſſe cum autopodiis, de quibus ſuprà. Has autem Gualtherus vertit ocreas.

Scellthria. Sunt parui tripodes. Cœlius Rhodiginus lib. 8. lect. antiq. capite 15.

Scelotyrbe, ſcelotyrbes {σκελοτύρβη} Morbi genus quo compages in genibus reſoluuntur. Plinius lib 25. cap 3 In Germania trans Rhenum caſtris à Germanico Cæſare promotis maritimo tractu, fons erat aquæ dulcis, quo poto intra biennium dentes deciderent, compagéſque in genibus ſoluerentur, ſtomachacen medici vocant, & Scelotyrben. Hoc mali genere Ælij Galli exercitum laboraſſe ex Arabicorum fructuum eſu: author eſt Strabo lib. 16. Fit etiam mali huius mentio in medicis definitionibus Galeno attributis.

Scelus, ſceleris, pen. corr. n. g. {[illegible]} Flagitium, facinus Plaut. Sticho, 3,

Aduorſari ſine dedecore & ſcelere ſummo haud poſſumus. Virgilius 9. ecloga.

Heu cadit in quemquam tantum ſcelus?

Pygmalion, ſcelere ante alios immanior omnes. Virg. 1. Æneid.

Miniſtri ſceleribus. Tacit. lib. 5.

Affinis ſcelerum. Cic. pro Syll.

Artifex ſcelerum Senec. Troade, 8.

Conatus ſcelerum. Stat. 5. Sylu. 2.

Ferox ſcelerum. Tacit. lib. 4.

Hortator ſcelerum. Virg. 6. Æneid.

Imago ſceleris. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Inſtinctus ſceleris. Tacit. lib. 17.

Ara Iouis hoſpitis lugubris ſceleris. Ouid. 10. Metam.

Machinator vel architectus ſcelerum. Cic. pro Cluent.

Molimen ſceleris. Ouid. 6. Metam.

Socij ſcelerum atque miniſtri. Lucret lib. 3.

Clandeſtinum ſcelus, Vide Clandeſtinus in CLAM.

Crudele ſcelus. Virg. 2. Æneid.

Deteſtabile ſcelus Cic. de Amicitia.

Exitiale ſcelus Læcenæ Virg. 6 Æneid.

Grauiſſimum ſcelus. Quintil. lib. 4 cap 3.

Importunum ſcelus, Vide IMPORTVNVS.

Impunita ſcelera, Vide IMPVNITVS.

Infandum ſcelus. Senec. Agamemn. 13.

Infeſtum ſcelus & immane Cic. pro Cluentio.

Ingens ſcelus. Senec. Octauia, 3.

Inuiſum ſcelus Senec. Herc. furen. 1.

Haud leue ſcelus. Senec. Thebaid. 2.

Nefandum ſcelus, Lucan. lib. 4.

Nefarium ſcelus. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Sæuum ſcelus. Lucan. lib. 7.

Non vſitatum ſcelus. Senec. Thebaid. 2.

¶ Abeſſe ab aliquo ſcelere, Vide Abſum. Ouid. 3. Faſt.

Abuti ſcelere, Vide ABVTOR.

Abuti ſcelere & perfidia ad alicuius exitium, Vide ABVTOR.

Sceleris pretium maius accepi ſcelus. Senec. Thebaid. 1.

Addere ſcelus in ſcelus, Vide ADDO.

Admit-

Admittere ſcelus. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.
Aſſuere ſcelere. Cic. pro Cluent.
Aggredi ſcelus. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Alligare ſe ſcelere. Cic. pro Flac.
Anhelare ſcelus, Vide ANHELO.
Arcere ſcelus. Seneca Thyeſte 2.
Aſtringi ſcelere. Cic. pro Sextio.
Coarguere ſceleris, Vide COARGVO.
Committere ſcelus. Quintil. lib. 3. cap. 6.
Conari ſcelus. Quintil. lib. 5. cap. 3.
Concipere ſcelus, Vide CONCIPIO.
Contaminare ſe ſcelere. Cic. Hoc ſtatuit ſenatoꝛ primùm homini ſceleribus flagitiis contaminatiſſimo nihil eſſe credendum, &c.
Conuictus ſcelere. Senec. OEdipo, 12.
Coopertus ſceleribus, Vide COOPERIO.
Cruentari ſcelere. Vide CRVENTVS.
Cumulare ſcelus ſcelere. Vide CVMVLO.
Damnare aliquem ſceleris. Ouid. 1. de Remed. amor.
Defungi ſcelere aliquo. Senec. Thebaid. 2.
Deuincire ſe ſcelere. Cic. de Aruſp. reſp.
Edere ſcelus in aliquem. Cic. pro Sextio.
Eſſe in ſcelere. Cic. Philipp.
Parati ſceleris ſupplicium exercent curæ. Stat. 3. Theb.
Expendere ſcelus. Virg. 2. Æneidos,
 & ſcelus expendiſſe merentem
Laocoonta ferunt. Hoc eſt ſupplicium: ab eo quod præcedit, id quod ſequitur. Seruius, Meritas ſceleris pœnas dediſſe.
Expiare ſcelus. Cic. in Piſon.
Facere ſcelus. Cic. pro Roſ. Amer. Intelligitor Iudices id quod iam antè dixi, imprudente L. Sylla ſcelera hæc & flagitia fieri.
Facere palàm aliquod ſcelus. Quintil. lib. 5. cap. 10.
Imbuere ſcelere. Cic. pro Milone.
Liberare ſcelere, vel à ſcelere. Cic. pro Marcello.
Loquuntur metu ſcelera, Vide METVS.
Moliri ſcelus. Cic. Se recenta alia ſcelera moliri.
Obligare aliquem ſcelere, Vide OBLIGO.
Pendere eos pœnas immani pro ſcelere omnes. Lucret. lib. 5.
Perficere ſcelus. Cic. pro Cluentio, Neque ad ſcelus perficiendum cæſis hoſtiis poſſe placari.
Prætermittere, vel præterire ſcelus. Cic. Famil. 10.
Amne iubet mergi geminos, ſcelus vnda refugit. Ouid. 3 Faſt.
Monimenta ſcelerum relinquere. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Pœnas ſceleribus pares rependere. Senec. OEdippo, 14.
Reſiſtere ſceleri. Ouid. 10. Metam.
Soluere breues pœnas magnis ſceleribus. Senec. OEdipo, 12.
Suſcipere ſcelus aliquod. Cic. 11. Philip.
Suſpectare ſcelus alicuius. Tacit. lib. 1.
Tegendis ſceleribus obſcurum. Tacit. lib. 5.
Scelere velandum ſcelus. Senec. Hippol. 5.
Vlciſci ſcelera. Senec. Thyeſte, 3.
Volutari in ſcelere. Cic. Famil. 9.
¶ Scelus, pro Scelerato aliquando ponitur. Terent. Andr. 5. 2.
 ſcelus
Quem hic laudat? Vbi Donatus, Non eſt hic ſoloeciſmus, ad ſenſum enim, non ad verba reſpexit. Ibid. Act. 3. ſcen. 5, Vbi illic ſcelus eſt, qui me perdidit? Donatus, quia ſcelus, ſceleſtus intelligitur, qui ſubiunxit, non quod.

Scelus, & Flagitium differunt. Flagitium, peccatum eſt ab aliqua animi mollitie, aut ignauia profectum, quod dedecus ac turpitudinem affert: Scelus autem, vel cum aliqua crudelitate & cæde, vel cum impietate coniunctum eſt. Itaque libidines flagitioſas dicimus, & flagitioſam vitam. Cic. ad Atticum, lib. 9, Spes me ſuſtentabat fore, vt aliquid conueniret potiùs, quàm aut hic tantum ſceleris, aut ille tantum flagitij admitteret. Sceleratum Cæſarem, flagitioſum Pompeium eſſe ſignificat.

Sceleſtus, Adiectiuum { [illegible] } Qui ſcelus committit. Plaut. Moſtel. 8,
Sceleſtiorem ego annum locando argento fœnori
Nunquam vllum vidi, quàm hic mihi annus obtigit. Idem Mil. 10.
Et minus audacter ſceleſta faciunt facta. Et paulo antè
Atqui improbi & ſceleſti, iis adimerent animam citò.
Quò quò ſceleſti ruitis? Horat. Epod. 7.
Ciuis ſceleſtus. Cic. in Salluſtium.
Cœna ſceleſta. Plaut. Rud. 13.
Facinus ſceleſtum ac nefarium. Cic. pro Roſc. Amer.
Manus ſceleſtas conſerere. Senec. Agam. 12.
Pectus ſceleſtum. Senec. OEdipo, 12.
Plebs ſceleſta. Horat. 2. Carm. ode 4.
Res ſceleſta, atrox, nefaria. Cic. pro Roſc. Amer.
Seruitus ſceleſta. Plaut. Curcul. 2.
Sceleſtè, Aduerbium { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 6. 21, Illud de geſtu hiſtrionis tu ſceleſtè ſuſpicaris, ego [illegible] ſcripſi.
Sceleſtè atque impiè. Liu. 4. bel. Pun.
Sceleroſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Propriè dicitur, vt ait Donatus, author ſceleris. Terent. Eunuch. 4. 3,
Vbi ego illum ſceleroſum miſera atque impium inueniam?
Facta ſceleroſa atque impia. Lucret. lib. 1.
Scelero, ſceleras, penult. corr. { [illegible] } ſcelerare, Polluere. Virgilius 3. Æneidos,
Parce pias ſcelerare manus. Seruius.
Dextram ſanguine ſcelerare. Stat. 9. Thebaid.
Sanguine viuo fauces ſcelerare. Stat. 8. Thebaid.
Animam ſcelerare. Silius lib. 16.
Penates ſcelerare. Catul. in Argon. quinto verſu à fine,
Impia non verita eſt diuos ſcelerare penates.
Sceleratus, pen. prod. { [illegible] } Adiect.

Dicitur authore Donato, in quo ſcelus ſit conſtitutum, vel commiſſum. Significat enim ſceleſtum & nefarium. Cic. ad Att. lib. 9. 18, Ego autem illum malè ſanum ſemper putaui, nunc etiam impurum & ſceleratum puto.
Iacto pius & ſceleratus eodem. Ouid. 3 Metam.
¶ Sceleratus, ad inanimata etiam transfertur. Virg. 2. Georgicorũ,
 at ſceleratum exquirere frigus,
Difficile eſt. Hoc eſt nocês, omnia exurẽs Seruius. Plaut. Pſeud. 13,
Teritur ſinapis ſcelerata cum illis.
Amor habendi ſceleratus. Ouid. 1. Metam.
Arma ſcelerata mouere. Ouid 5 Metam.
Audacia ſcelerata. Plin. lib. 7 cap 44.
Campus ſceleratus, Romæ appellatus eſt, proximè portam Collinam, in quem virgines Veſtales, quæ inceſtum fecerant, defodiebantur. Et Sceleratus vicus Romæ, in quo quum Tarquinius Superbus interficiendum curaſſet Seruium regem ſocerum ſuum, corpus eius iacens filia carpento ſuperuecta eſt, properãs in poſſeſſionem domus paternæ. Hæc omnia ſcelerata dicta ſunt, hoc eſt polluta.
Gens ſcelerata. Virg. 9. Æneid.
Haſta ſceleratior. Cic. 2. Offic. Idem ſexto & triceſimo anno pòſt à ſceleratiore haſta non receſſit.
Ignea ſcelerata. Ouid 6 Faſt.
Mens ſtulta, non ſcelerata nobis fuit. Ouid. 2. Triſt. eleg. 2.
Miles ſceleratus. Lucan. lib. 3.
Scelerata porta, quæ & Carmentalis dicitur vocata, quod per eam ſex & trecenti Fabij cum clientiũ millibus quinque egreſſi aduerſus Hetruſcos ad amnem Cremeram omnes ſunt interfecti. Feſtus.
Prælia ſcelerata. Lucan. lib 2.
Puellæ ſceleratæ facta. Ouid. 1. de Remed. amor.
Sanguis ſceleratus. Ouid. 5 Faſt.
Terra ſcelerata. Virg. 3. Æneid.
Vicus ſceleratus, Vide paulo antè CAMPVS SCELERATVS.
Vita inhumana & ſcelerata. Cic. 3. de Finib.
Aliis ſceleratior. Ouid. 11 Metam.
Sceleratè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Cic. pro Sextio, Omnes eſt inſidias ſceleratiſſimè machinatus. Et Quintil. lib. 1. 3, Quare peccaui, ſceleratèque feci.
In aliquos loqui ſceleratè. Cic. Antequam iret in exilium.
Bellum ſceleratè ſuſceptum. Cic. 1. in Catil.

Scena, ſiue ſcæna dubia eſt poſitiſt alia. Liuius in Lydio, Corruit quaſi ictus ſcena, haud multo ſecus.
Scena, ſcenæ { [illegible] } inumbratio, [illegible]. Apud antiquos enim theatralis ſcena parietem non habuit: ſed de frondibus vmbracula quærebant, vt docet Seruius. Inumbrationis igitur cauſa comperta fuit ſcena, vbi prius carmina incondita decantabantur. Quare & à nonnullis tabernaculum ac papilio traductum fuit. Poſtea tabulata cœperunt componere in modum parietis. Vnde hodie conſuetudo permanſit vt componantur pegmata à ludorum theatralium editoribus. Sed quum in vrbem deducta fuit ſcena, redactũ eſt nomen ad eam partem theatri, quæ ab vno eius cornu ad aliud ducebatur. Conſtat autem ſcenam theatri frontem, binis pluribúſve contignationibus conſtructam, in quibus hiſtriones recitabant, mimíque, mimiloqui, & cæteri ludij, varios ludos ac geſticulationes edebant. In ſcena autem, quum hemycicli formam haberet, gradus ſediliáque fuere, de quibus primarij magiſtratus, honoratiréſque ſpectarent: eorúmque ſedilia pars intima orcheſtra eſt dicta. Placidus grammaticus ſcribit eſſe cameram bine inde compoſitam, quæ in vmbræ locum in theatro erat, in quo ludi actitabantur. Item ſcenam dici arborum in ſe cubantium, quaſi concameratam denſationem, vt ſubter poſitos tegere poſſit. Item ſcenã vocari compoſitionem alicuius carminis quæ digna ſit agi in theatro, exclamationibus tragicis. Scena ſic definitur à Labeone apud Vlpianum, De his qui notantur infamia. l. Quod ait. quæ ſit ludorum faciendorum cauſa quolibet loco vbi quis conſiſtat, moueatúrque, ſpectaculum ſui præbiturus, poſita in publico, priuatóve, vel in vico: quo tamen loco paſſim homines ſpectaculi cauſa admittat. Hactenus Labeo. Hæc autem verſatilis erat, aut ductilis. Verſatilis, quæ ſubitò tota quibuſdam machinis vertebatur, & aliam picturæ faciem oſtendebat. Ductilis, quæ tractis tabulis hac atque illac, interiorem picturæ ſpeciem denudabat. Virg. 3. Georgicorum,
Vel ſcena vt verſis diſcedat frontibus. Idem 1. Æneidos,
 immanéſque columnas
Rupibus excidunt, ſcenis decora alta futuris.
Scenæ ſpectacula amantur. Ouid. 3 de Arte.
Scena ſine arte. Ouid. 1. de Arte.
Sceleribus ſcena referta. Cic. 3 de Nat. deor. Nec ſolum ſcena referta eſt iis ſceleribus, ſed multò vita communis penè maioribus.
Struere ſcenam. Tacit. lib. 1.
Idque tum in vita, tum in ſcena intelligi poteſt ex iis fratribus qui in Adelphis ſunt. Cic. de Seneƈt.
Oreſtes agitatus ſcenis. Virg. 4. Æneid.
Agere genium in ſcena. Cic. 2 de Orat.
Stare in ſcena. Horat. 2. epiſt. 1.
In ſcenam producere, & Reducere in ſcenam. Plin. lib 7 cap. 48.
Dignus qui ſpectetur in ſcena. Cic. pro Quintio. Etenim tum artifex eiuſmodi ſit, vt ſolus dignus videatur eſſe, qui in ſcena ſpectetur, tum vbi eiuſmodi eſt vt ſolus dignus videatur qui eò non accedat.
Scena totius rei hæc eſt, pro eo quod eſt, Hæc eſt totius rei actio, metaphora è fabularum actione. Cælius ad Cic. lib. 8. 11, Scena rei totius hæc Pompeius tanquam Cæſarem, &c.
In ſcena, in concione, in qua rebus fictis & adumbratis loci pluſimum eſt. Cic. de Amicitia.
Diſcutiendæ tamen oratione huiuſmodi ſcenæ. Quintilianus libro 6. cap. 1.
Seruire ſcenæ. M. Tullius dixit, pro eo quod eſt Seruire tempori,

& rebus præſentibus ſeſe accommodare. Tranſlata ab hiſtrionibus fabularum metaphora, qui nō ſuapte ingenio agunt, ſed hoc vnum ſpectant, vt quouis modo populi oculis placeant, alioqui exploden-di exſibilandique. Sic enim ſcribit ad Brutum, 9, Tibi nunc populo & ſcenæ, vt dicitur, ſeruiendum eſt. Eraſmus.

Scena minore, pro Minore apparatu & oſtentatione, vſus eſt Suetonius, teſte Budæo.

¶Scena, Inumbratio montis, ſyluæ, aut alicuius rei ſimilis. Virgil. 1. Æneidos,

tum ſyluis ſcena coruſcis
Deſuper horrentíque atrum nemus imminet vmbra.

Scenas Sabini cœnas dicebant, quæ antè nunc prandia ſunt cœnas habebant, & pro cœnis veſpernas appellabant Feſtus.

Scenalis, pen. prod. Adiectiuum { σκηνικός } vt Species ſcenalis patrum. Lucretius lib 4,

Nanque ibi conſeſſum caueæ ſubter & omne
Scenalem ſpeciem patrum matrúmque deorúmque
Inficiunt. Hoc eſt, colorant omnem ornatum & cultum ſcenæ.

Scenatilis aut ſcenaticus, pro ſcenico. Varr. Modio,

Sed ô Petrulle ne meum taxis librum
Si te pigeat hîc Modi ſcenatilis. Nonius.

Scenicus, pen corr. Aliud adiect. { σκηνικός } Quod ad ſcenam pertinet, vel in ſcena agit. Cic. pro Plancio, Quod dicitur Atinæ factum à iuuene, vetere quodam in ſcenicos iure, maximéque oppidano. Idem 1. Offic. Suum igitur quiſque noſcat ingenium, acrémque ſe & bonorum & vitioſū ſuorum iudicem præbeat, ne ſcenici plus quàm nos videantur habere prudentiæ.

Actores ſcenici. Quintil. lib. 6. cap 1.
Adulteria ſcenica. Ouid. 2. Triſt.
Artifices ſcenici. Cic. pro Archia poëta, Quod ſcenicis artificibus largiri ſolebant, id huic ſumma ingenij prædito gloria noluiſſet.
Decor ſcenicus. Quintil lib 1. cap. 10.
Dicacitas ſcenica. Quintil. lib. 6. cap. 3.
Oſtentatio ſcenica. Quintil. lib. 2. cap. 10.
Plebs ſcenica. Stat. 1. Syl 6.
Venuſtas ſcenica. Cic 3. de Orat. Quis vnquam res præter hunc tragicas penè comicè, triſtes remiſſè, ſeueras hilarè, forenſes ſcenica propè venuſtate tractauit?

Scenicè, penult corr. Aduerbium { σκηνικῶς } vt Facere aliquid ſcenicè. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Scenofactorius, Adiectiuum { σκηνοποιικός } Ars ſcenofactoria, qua fiunt vmbracula & tabernacula, quacunque re fiant, vt aulæis vel pellibus.

Scenopegia, ſcenopegiorum, n. g. plur. num. { σκηνοπηγία } Feſta tabernaculorum, in quibus Iudæi faciebant tabernacula ad ſimilitudinem tabernaculorum, in quibus habitauerant quum ex Ægypto peregrinarentur in eremo Ab σκηνὴ, & πήγνυμι.

SCANAOS, Indeclinatum nomen loci cuiuſdam in Aſiæ limitibus, non procul ab inſula Sadano, quæ eſt maris Troglodytici, apud Plinium lib 6 cap 29.

SCANITAE, Populi ſunt in Arabia deſerta Plin lib 5. cap 11.

SCENITAE, pen prod. Populi ſunt Arabiæ Fœlicis, authore Plinio lib. 6 cap 28. vagi, & à tabernaculis cognominati, quæ cilicijs metantur vbi libuit. De his & Solinus his verbis, Scenitæ carnibus ſuillis abſtinent. Sanè hoc animalis genus, ſi inuectum illò fuerit, moritur illico.

Scenographia, dicitur quaſi ſcenæ imaginaria excitatio, quod ex præfatione libri ſeptimi Vitruuij intelligi poteſt. Budæus in notis ad Pandect.

Scenoma, ſcenomatis { σκήνωμα } Tabernaculum tentorium, ſiue habitaculum à verbo σκηνόω quod eſt caſtrametari, ſiue tabernacula figere.

SCAPSIS, ſcepſij, patria propè Æſapum, Eneam vicum, & Argyriam, & Alazoniam eſt. Fuit autem Scepſius Geographus quidam in quem verboſè ſatis Strabo lib. 12. diſputat.

Sceptica, ſcepticæ, pen. corr. { σκεπτική } Philoſophorum quorundam ſecta ſic dicta quòd ſemper quærat, & nunquam inueniat. Hæc Diogenes Laertius in Pyrrhonis vita. Idem paulopòſt, Sceptici ſectarum omnium dogmata euertere præſtabant, nihil ipſi dogmatis aſſerentes, cæterarum tantùm eorum iacta dogmata atque enarranda proponentes nihil definiendo. Gell. lib. 11. cap 5. Quod Pyrrhonios philoſophos vocamus, ij Græco cognomento σκεπτικοὶ appellantur. Id ferme ſignificat, quaſi quæſitores & conſyderatores Vide ibidem multo plura vbi quærit, quid inter Pyrrhonios, & Academicos philoſophos interſit. Vtrique enim nihil affirmāt, nihilque comprehendi putant. Sed ex omnibus rebus perinde viſa fieri dicunt, quas phantaſias appellant, non vt ipſarum natura eſt, ſed affectio animi corporíſve eſt eorum ad quos ea viſa perueniunt. Tandem reſpondet, in hoc potiſſimùm differre inter ſeſe, quod Academici quidem ipſum illud, nihil poſſe comprehendi, quaſi comprehendunt & nihil poſſe decerni, quaſi decernunt. Pyrrhonij ne id quidem vllo pacto videri verum dicunt, quod nihil eſſe verum videtur. Vide Ephecticos.

Sceptrum, ſceptri { σκῆπτρον, σκηπτάνιον } Virga eſt qua reges maieſtatis gratia vtuntur. Propriè autem ſceptrum Iouis erat, ab eo ad reges & principes & magiſtratus tranſlatum. Hinc ad fœdera facienda ſemper adhiberi ſceptrum conſueuit, quando veteres in hoc Iouis ſimulachrum adhibere ſolebant cum ſceptro. Quod quum difficile eſſet aliquando præſertim quando fœdera cum remotiſſimis fiebant, inuentum eſt vt ſceptrum quaſi imaginem Iouis tenentes fœdus percuterent. Cic. pro Seſtio. Sedeat cum purpura & ſceptro & inſignibus illis regiis. De rege Ptolemæo.

Grauitas ſceptri. Ouid. 3. Metam.
Exitiale ſceptrum tyrannis Stat. 1. Thebaid.
Gemmantia ſceptra. Ouid 3 Metam.
Regale ſceptrum. Ouid 3. Amor. eleg 1.

Sublime ſceptrum Iouis. Claud. 3 Paneg.
Superba ſceptra Lucret. lib. 5.
¶Accipere ſceptra alicunde. Virg. 7. Æneid.
Sceptra loci, rerúmque capit moderamen. Ouid. 6. Metam.
Eburno ſceptro innixus Ouid. 1. Metam.
Potiri ſceptris Virg 9 Æneid.
Peteuit ſceptro potiri, & regem eſſe. Ouid 15 Metam.
Reponere aliquem in ſceptro, Regno reſtituere. Virgilius 1. Æneid.
Tenere ſceptra Virg. 1. Æneid.
Transferre ſceptrum aliò Stat 11. Thebaid.

Sceptrifer, penult. corr. Adiectiuum { σκηπτροφόρος } vt Manus ſceptriferæ Ouid 6 Faſt.

Sceptuchus { σκηπτοῦχος } Latinè ſceptrum tenens. Tacitus libro 5. Contrà Pharaſmanes adiungere Albanos, accipere Sarmatas, quorum ſceptuchi vtrinque donis acceptis more gentico diuerſa induere.

Sceptratus Philippeus, genus numiſmatis aurei apud Gallos à Cœlio commemoratur lib. 10. cap. 2.

SCHERIA, Inſula eſt ex aduerſo Theſprotiæ, quæ alijs nominibus Phæacia, & Corcyra dicitur, Alcinoi hortis celeberrima, olim etiam Drepane appellata Plin. lib. 4 cap 12.

Scheda, ſchedæ { σχέδη, σχίδη } Tabella ſiue pagella philyracea hoc eſt tiliacea, qua pro chartis priſcos uti ſolitos Euſtathius & Ælianus aſſeuerant. Hodiéque Græcorum vulgus ſchedas vocat tabulas eas quibus ſupputatores numeris ſcribendis vtuntur, vt mox ita ſpongiæ leuiter aboleri poſſint.

Scheda, Folium chartæ, ſiue papyri nondum compactæ & ligatæ, quod & philyram Græco vocabulo nuncupamus. Plin libro 13 cap. 12. Sed ratio deprehendit vitium, vnius ſchedæ reuulſione. Cic. Attico, libro 1. 15, Nunc, ſi amas me, ſi te à me amari ſcis, enitere per amicos, clientes, hoſpites, libertos denique ac ſeruos tuos, vt ſcheda ne vna deperear, nam & Græcis his libris quos ſuſpicor, & Latinis quos ſcio illum reliquiſſe, mihi vehementer opus eſt. Vetus codex legit ſchida.

Schedæ, pro Libris monumentíſque literarum. Martial lib. 4.
Nec ſumma potes in ſcheda teneri.
Excutere omnes ſchedas Quintil lib. 1 cap 8

Schedula, ſchedulæ, pen. cor. Diminutiuum { σχεδάριον } Cic. ad Caſſium, lib 15. 16, Hæc te tertia iam epiſtola antè oppreſſit, quàm tu ſchedulam aut literam. Vetuſtum exemplar legit ſchidam.

Schedia, ſchediæ { σχεδία } Ratis eſt Latinè, id eſt, nauigium temerè factum, & incónditum, vt trabes connexæ, & ſine fabrica compactæ, quæ nauigij vicem præbent authore Feſto. Vlpian in L. 1. D De exercit act. Nauem accipere debemus, ſiue marinam, ſiue in aliquo ſtagno nauiget, ſiue ſchedia ſit. Sic enim legunt Budæus & Holoandei Pandectæ quoque Florentinæ ſic habent. Sunt tamen qui legant ſynedria.

Schedia, ponitur aliquando pro ponte, ſeu loco fluminis quoquo modo iuncto, authore Suida. Herodotus certè pontem quo Darius Boſphorum iunxit, ſchediam vocat. Pons tumultuarius.

Schedius, a, um { σχέδιος } extemporarius, ſubitarius, tumultuarius, inelaboratus, qua voce vſus eſt Apuleius in opuſculo de Dæmonio Socratis. In ipſo (inquit) Schedio & incondito experimini, ac idem ſim repentinus, qui præparatus. Græci eadem ſignificatione dicunt σχέδιον, cum repentinum quiddam ac ſubitarium ſignificare volunt, neque magna cura elaboratum vnde σχεδιάζειν dicunt pro eo quod eſt celeriter, & extempore aliquid conficere & σχεδίαν, pro ſubitario nauis genere, quam ratem Latini appellant, ſiue etiam pro ponte tumultuario, quales aut ex ſuoribus aut trabibus diſſolutis, aut connexis nauiculis extempore ſolent confici.

¶Schedion dicitur à Græcis extemporaneum, id eſt, quicquid inelaboratum, quicquid temerè factum eſt, nec ſatis confectum. Budæus.

Schedia, ſchediorum { σχεδιάσματα } Incondita & extemporanea carmina dicuntur, quę noſtri Syluas appellant. Et Græci σχεδιάζειν vſurpant pro eo quod eſt Ex tempore dicere.

SCHEDIUS, Phocēſium princeps fuit, cui & honorificum ſepulchrum ædificarunt in Daphno antiqua ſua vrbe, ac diruta. Huic ſepulchro nomen eſt Schedieum Strabo lib 9.

Schema, ſchematis, penult. corr. neut gen. { σχῆμα } Forma Latinè dicitur, figura, ſiue cultus, ornatúſve.

Geometrica ſchemata. Vitruu. in præfat. lib 6.

Schema, inquit Quintil. lib. 9. cap. 1, Propriè dicitur quod eſt à ſimplici ac in promptu poſito dicendi modo poeticè ac oratoriè mutatum. Cic. de Claris Orat. Erant autem & verborum & ſententiarum illa lumina quæ vocant Græci σχήματα, quibus tanquam inſignibus in ornatu diſtinguebatur omnis oratio.

Ornamenta verborum, ſententiarúmque, quæ appellātur σχήματα Cic. in Topic.

Dubium ſchema Martialis, lib 3 epigr.
Schemate nos dubio, ſed apertè nominat illam,
Quam recipit ſexto mēſe ſuperba Venus. illam, mentulam. ſexto, menſe Auguſto.

Non iniucunda ſchemata. Quintil. lib. 4. cap. 5.

Schemata cognationum, non Stemmata dici putat Alciatus lib 2. Parergon cap 30, Sicque apud Paulum in l. penult. de gradib. legendum eſſe admonet.

¶Schema, ſchemæ, pro Ornatu & habitu. Plaut. Amphit. 3,
Nunc ne hunc ornatum vos meum admiremini,
Quòd ego huc proceſſi ſic cum ſeruili ſchema. In antiquioribus codicibus ſcema abſque aſpiratione ſcriptum viſitur.

Schema, ſchemæ, Forma quædam concubitus, & complexus. Sueton. in Tiberio, Exemplar imperatæ ſchemæ, &c. Quibus verbis ſignificatur forma ea concubitus & complexus, quam à proſtitutis illis & extremæ libidinis hominibus imperatas imperator, qui

hiantibus

hiantibus & auidiſſimis oculis talem impuritatem ſpectabat. Ex Turnebo.

SCHANITAE, Populi ſunt, qui Parthiæ montana incolunt. Strabo libro 11.

SCHARIA Homero, aliis Corcyra Inſula eſt ex aduerſo Theſprotiæ à Buthroto duodecim paſſ. m. diſtans: author Plin. lib 4 cap. 12.

Scheſis { σχέσις } vox Græca eſt habitudinem ſignificans, vel affectionem. Accipitur autem pro figura non abſimili anthypophoræ, qua aduerſariorum affectum quemlibet fingimus, cui mox reſpondeamus. Exemplum vide apud Rufinianum.

Schetlius dicitur is, qui petitionibus adnuat quidem, verùm mox præſtet nihil: ſed eo item nomine intelliguntur natura infeſtiores frigidioréſque, & qui dicuntur αὐθέκαστοι. Verùm & qui multa perpeſſus eſt, dici Schetlios valet: quíſque nimio plus ſatagit, nec inhiberi poteſt, videtúrque ἐμμανής, id eſt enoctatus & præferuidus extra quam oporteat. Cœlius Rhod. lib 11 cap 7.

Schidia { σχίδια } ſunt fragmenta quæ fabri materiarij ex ligno detruncant. Ex Cœlio libro 14. cap. 13. Vitruuius lib. 2. cap. 1, Interualláque quæ relinquuntur propter craſſitudinem materiæ, ſchidiis & luto obſtruunt.

Schinalus piſcis, notiore nomine Spondylus. Cælius Rhodig. libro 4. capite 2.

SCHINIS { σχῖνος } Pauſanias in Corinthiacis, In Iſthmi initio locus eſt, vbi Schinis latro apprehenſas piceas in terram flectebat & quos pugna viciſſet, hos alligatos ſinebat in aërem efferri: quocirca quum vtraque arbor alligatum ad ſe traheret, vinculíſque nodus in neutram laxaretur partem, ſed vtrinque pariter conuelleret, eueniebat vt qui alligatus eſſet, laceraretur. Eodem pacto ipſum quoque Schinim Theſeus dilaniauit, viámque, quæ ex Trœzene Athenas ducit, latronibus infeſtam, tutam reddidit.

Schinos { σχῖνος } Arbor eſt eadem cum lentiſco maſtichen fundens, ex cuius ligno cuſpides fiunt, purgandis dentibus accommodæ, vnde σχινοτρῶγες à Græcis dicti ſunt homines delicatiores, qui vt dentibus candorem concilient, perpetuò lentiſcum arrodunt.

SCHINVSSA, Inſula eſt Aſiatici maris, authore Plinio libro quarto, capite 12.

Schiſma { σχίσμα } Latinè ſciſſura à Græco σχίζω, quod eſt ſcindo: hinc diuiſionem in Religione Schiſma dicimus, cùm varij varia de eius partibus ſentiunt, integris manentibus principiis. Hinc Schiſmatici dicti, qui in Eccleſia diuerſum à vulgo & ſentiunt & ſtatuunt.

Schiſtum, ſchiſti { σχιστόν } Genus lactis. Plinius lib. 28 cap 9, Medici ſpeciem vnam addidere lactis generibus, quod ſchiſton appellauere.

Schiſta oua. Plin. lib. 29 cap 3, Fiunt & tota lutea, quæ vocant ſchiſta quum triduo incubata tolluntur.

Schiſtus, ſiue Schiſtos { σχιστός } Lapis eſt crocei coloris, in tenuiſſimas bracteas fiſſilis, vnde & nomen habet ἀπὸ τοῦ σχίζειν, idque κατ᾽ ἐξοχήν. Multi enim prætereà ſunt lapides fiſſiles, quos hoc nomine non dignamur. Effoditur in quibuſdam Hiſpaniæ locis circa Iberum fluuium, morſus omnino expers: vnde & ophthalmicis medicamentis inprimis idoneus eſt. Hodie Seplaſiarij eius loco vtuntur Creta alba.

SCHOENEVS { σχοινεύς } qui & Iaſius, rex Arcadiæ fuit, filius Abantis & Atalantæ pater. Hinc

Schœneius Adiectiuum { σχοινήιος } vt Virgo Schœneia, Atalanta. Ouid 2. Triſt.

Schœneis. Patronymicum fœ. { σχοινηΐς } Ouid. epiſt. 15,

Victor Hippomenes Schœneida, præmia curſus.

Schœnicolæ, Varroni in illo verſu Actij,

Diobolares, ſchœnicolæ, miraculæ: Meretrices dicuntur quæ ſchœno vnguentario (ſic enim in Varrone legendum exiſtimo) nonnullam odoris gratiam arceſſerent, quas & ſchœno delibutas ipſemet Plautus dixit. Turneb.

Schœnos, ſiue Schœnum { σχοῖνος } Latinè dicitur Funis & iuncus. Plaut. Ruden. 8,

Hi ſchœni enim atque hæ arundines ſunt nobis quæſtu & cultu. Cato cap 105, Schœnum & calamum in pila contundito quod fiet ſextarium vnum. Colum. lib. 12. cap 20.

Schœniſmos { σχοινισμός } menſura quædam terræ eſt, & torturæ genus, quod fit per funes.

Schœnoplocos { σχοινοπλόκος } Qui funes torquet, quem Latini Reſtionem appellant.

¶Schœnus, Menſura eſt Ægyptiaca, ſexaginta ſtadia capiens, authore Herodoto: licèt Plin. lib 5. & 12. quadraginta ſtadia dicat, id eſt quinque millia: niſi ſit error notarum. Budæus, Porrò loci Pliniani ſunt lib. 5. cap. 10. & lib. 12. cap. 14.

Schœnobates, penult. corr. { σχοινοβάτης } Qui per funes ludendo graditur, ἡ σχοῖνος funis, & βαίνω aſcendo, quaſi funambulus. Iuuenalis Satyra 3,

Augur, ſchœnobates, medicus, magus omnia nouit.

Schœnobaticus, pen corr. Adiectiuum { σχοινοβατικός } Quod ad ſchœnobatem pertinet. Cælius ad Ciceronem, lib 8. 1, Ego, qui ſcirem Qu. Pompeium Baulis ſchœnobaticam facere, & vſque eò, vt ego miſererer eius eſuriei. Vbi interpres, Schœnobaticam facere artem, id eſt, qui ſcirem eum propter paupertatem factum ſchœnobatem, id eſt funambulum. Vetus autem codex habet embæneticam. Vide ſuo loco.

SCHOENOS, vrbs Aſiæ infra Thebas Plin. lib. 4. cap. 7.

SCHOENVS, Portus in Græcia, in ora Megarenſium: Plin. lib. 4. cap. 7.

Schœnus ſinus maris Indici. Plin lib. 5. cap. 28.

SCHOENVS, ſchœni, ſchœno { σχοῖνος } Fluuius eſt Bœotiæ per eiuſdem nominis oppidum labens quinquaginta ſtadiis à Thebis. Strabo lib 9 puto eundem eſſe, cum eo quem Schœnuntem Plinius lib. 4. cap. 7. appellat.

SCHOENVS, ſchœnuntis { σχοινοῦς } Flumen Athenis proximum (vt ait Strabo) à iuncis dictum, proindéque iuncarios in Hiſpania campos Schœnuntas vocat Sed & in Arcadia Schœnuntis fit mentio, ab amne quem Schœnuntem appellant.

Schœnus. Plinius libro 4. cap. 7. Portus eſt & oppidum Atticæ regionis.

Schola, ſcholæ { σχολή } Literarum ludum ſignificat, à verbo Græco σχολάζω, quod eſt vaco: quia cæteris rebus omiſſis, vacare liberalibus ſtudiis pueri debent. Paulus. Plin. epiſt. 144. C. Lector etiam, quod domus aliquando C. Caſſij huius, qui Caſſianæ ſcholæ princeps & parens fuit, ſeruiet domino non minori. Cic. in Orat. E philoſophorum ſcholis tales ferè euadunt.

Cœtus ſcholarum. Quintil. lib. 2. cap. 9.

Conſuetudo ſcholarum Quintil. lib 4 cap. 2.

Exercitationes ſcholarum. Quintil. lib 3 cap 8.

Frequentia ſcholarum. Quintil. lib. 1 cap 2.

Philoſophorum ſcholæ. Quintil. in Prooem. lib. 1.

Magnæ ſcholæ Quintil. lib. 1 cap 2.

Audire hominem de ſchola. Cic 2. de Orat.

Deſinere in ſchola. Cic. 5 Tuſc Nec ego ſolus, ſed tu etiam Chryſippus in foro, domi, in ſchola deſinis.

Eligere ſcholas. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Explicare ſcholam, Præcepta doctrinæ exponere. Cicero 2. de Finibus.

Fugere ſcholas. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Inſtitutæ ſeuerè ſcholæ Quintil. lib 2. cap. 2.

Homo politus è ſchola. Cic. in Piſonem.

Vitare ſcholas. Quintil lib. 1. cap. 2.

¶Erat & in balneis ſchola, apud Vitruuium lib. 5. cap. 10, Pars labri ſiue aluei, à præſtolando, vt Hermolaus arbitratur dicta: vt occupato ab his qui priores veniſſent, labro, in ſchola cæteri circunſpectantes rectè ſtare poſſent. Erat & in porticibus, authore Plinio, Alexandrum (inquit) & Philippum cum Minerua quæ ſunt in ſchola, in Octauiæ porticibus & Philippi. Aliis magis placet, ſcholam apud Vitruuium eſſe porticum in circuitu labri, ſiue ſolij aut aluei, id eſt foſſæ lapideæ balneorum.

¶Scholæ, pro Diſputationibus & controuerſiis atque diſſertationibus, quæ in ſcholis inter doctorem & diſcipulos ocioſè agitari ſolent, accipitur apud Ciceronem, lib. 1. Tuſcul. Ponere iubebam de quo quis audire vellet, & id aut ſedens, aut ambulans diſputabam. Itaque dierum quinque ſcholas (vt Græci appellant) in totidem libros contuli. Ibidem lib 3, Separatim autem certæ ſcholæ ſunt, de exilio, de interitu patriæ, &c.

Epicuri ſchola. Cic. 2. de Finib.

Regeſtæ ſcholæ in commentarios. Quintil. libro 3. cap 6, Sunt enim velut regeſtæ in hos commentarios, quas adoleſcens deduxerat, ſcholæ. De Ciceronis rhetoricis. Alij ſic legunt, Sunt enim velut res regeſtæ in hos commentarios, quas adoleſcens deduxerat ſchola.

Vertere ſe ad alteram ſcholam. Cic. in Piſonem, Vertes te ad alteram ſcholam, diſſeres de triumpho.

Pomeridianis ſcholis Ariſtoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Quintil. lib 3 cap. 1. Hoc eſt diſputationibus & prælectionibus pomeridianis.

Schola, non ſolùm eſt eorum collegium, qui bonarum literarum ſtudia perſequuntur: ſed vt diximus militum: Scholas porrò militum vndecim fuiſſe Iuſtinianus in l. vltima. C. de loc. & conduct. ſignificat. In qua lege non epinionibus, vti hactenus lectum eſt: ſed, optionibus, eſt legendum. Et in l. 7. C. de aquæduct. vbi calculis ſcriptum eſt quum eſſe debeat ſcholis. Scholæ illæ tametſi ex Vegetio colligi poſſunt, nonnullas tamen earum formas referre iubet. Eſt igitur.

Schola Equitum, Peditum, Scutariorum, Clibanariorũ, Agentium in rebus, Domeſticorum, Silentiariorum, Palatinorum, Societatis ſacrarum largitionum, Schola gentilium. Ex l 6 C. de aduocat. diuerſor. iudic. l. 9. de annon ciuil lib 10 C. Theod & in notitia imperij Romani, & apud Marcellinum lib. 22. & lib. 26. l. penult. C. de offic. milit. iudic. l. 3. de agentib. in reb. lib. 12. C. l. 3. C. de offic. magiſtr. offic. l. 12. C. de offic. ſacror. ſcrin. l. 3 C. de præpoſit. agent. in reb. l. 7. C. de principal. agentib. l 3. C. vbi Senator. l 4. C. de Silentiar. lib. 12. l. 11. §. fin autem. & §. illo proculdubio. C. de iudic. l. 13. C. de palat. ſacrar. larg. lib. 12. C Marcellinus lib. 27. & in Notitia. Inde Scholaris militia l. 38. de Decurionib. in C. Theod. quum ait Scholari nomen quidam dederunt militiæ. notauit Briſſonius in eo libro quem de verborum quæ ad ius pertinent ſignificatione edidit lib 17.

Scholaris, nouatum à nonnullis iuriſperitis verbum, cum ſignificat qui ſcholas cuiuſcunque ordinis aſſiduè frequentat. vtitur Fridericus Imperator in ſua l. Habita. quæ ſubiicitur tit. Ne filius pro patre lib. 4. C. tit. 13. Omnibus (inquit) qui cauſa ſtudiorum peregrinantur ſcholaribus, & maximè diuinarum atque ſacrarum legum profeſſoribus, &c.

Scholares militantes ſunt in ſacro palatio. Nam & ſcholæ militum ſunt, Vegetio, Seuero, Sulpitio, in vita Martini. Alciatus in tit. De priuilegiis ſcholar. lib. 12. C.

Scholaſter, vel Scholiarchus rectè dicitur, qui in collegiis ſacerdotum Scholaſticus barbarè vocatur. Eraſm. in opuſculo De Pronunciatione Spieg.

Scholicus, penult. corr. Adiectiuum. Gellius libro 4. cap 1. Oſtentabat quiſpiam Grammaticæ rei doctior ſcholica quædam nugalia, de generibus & caſibus vocabulorum differẽs. Niſi malis ſcholica ſubſtantiuum eſſe.

Scholaſticus, penult. corr. { σχολαστικός, σχολαῖος } Adiectiuum, Quod ad ſcholam pertinet. Vnde ſcholaſtica diſciplina, & ſcholaſtici diſcipuli, qui diſcendi cauſa ſcholas frequentant. Plinius epiſtola vltim. libri primi, Scholaſticis porrò dominis, vt hic eſt, ſufficit abundè

tantum ſoli &c. Quintil.lib 7.cap.2, Quædam in ſcholaſticis ponuntur ad coniungendam modo rei ſeriem.

Controuerſiæ ſcholaſticæ Quintil.lib.4.cap.2 66.& 69.

¶Scholaſticus, pro Declamatore ſolùm in fictis cauſis & otioſis verſato, non in veris litibus. Plin.epiſt 3.libro 2, Scholaſticus tantùm eſt, quo genere hominum nihil aut ſimplicius, aut ſyncerius, aut melius: nos enim qui in foro veriſque litibus terimur, multum malitiæ, quamuis nolentes, addiſcimus. Schola & auditorium & ficta cauſa res inermis, innoxia eſt, nec minus fœlix, ſenibus præſertim.

Scholium, ſcholij { σχόλιον } Interpretatio breuior, breue ſcriptum. Cic. Attico, lib.16 333, Velim σχόλιον aliquod elimes ad me, oportuiſſe te iſtuc facere. Itáne mi Attice defenſione eget meum factum, præſertim apud te, quod tu tabiliter approbaſti? ego verò iſtum [illegible], ſed ad eorum aliquem, quibus inuitis & diſſuadentibus profectus ſum. Et ſi quid iam opus eſt [illegible], ſi perſeueraſſem, opus fuiſſet. Eidem, lib 13 290, Hic autem iam langueſcit, & ait tibi illum iure iratum: ſed vtar tuo conſilio. σχόλια enim tibi video placere.

SCHIATHVS. Inſulæ nomen in ſinu Pegaſico Plin.lib 4 cap.12.

Sciagraphia { σκιαγραφία } prima illa & rudis picturæ delineatio, quæ & Ichnographia dicitur, quum ſcilicet futuri operis lineamenta carbone, creta cum rubrica ducuntur.

Sciamachia { σκιαμαχία } eſt Vmbratilis pugna: vt Gellius libro 13.cap.21. tranſtulit. ad quam Iuuenalis alludens dixit,

Ad pugnam qui rhetorica deſcendit ab vmbra. Saty 7 Vmbratilis autē pugna propterea dicebatur, quia huiuſmodi pugnæ ſimulacra ſub tecto fieri ſolita: tantùm, nō vt vera pugna, in ſole & puluere. Ea eſt vmbratilis armorum meditatio ſeu exercitatio, quæ vulgò [illegible] vocatur.

Sciamachia { σκιαμαχία } Pugna vmbratilis quæ in prouerbium abiit de iis quæ fieri nequeunt. Cælius Rhodig libro Lect. antiquar.12. capite 6.

SCIAPODES, ſiue Sciopodes { σκιάποδες, ἢ σκιόποδες } Populi ſunt Trogloditis finitimi, vt ex Cteſiæ ſententia tradit Plinius lib 7. cap.2. Qui & Monoſceli à ſingulis cruribus ſunt appellati, miræ pernicitatis ad ſaltum. Sciapodes inde dicti quòd in maiore æſtu humi iacentes reſupini, vmbra pedum ſe protegant. Auguſtinus in lib. de Ciuitate Dei.

Sciatheras, æ, ſiue Sciotheron { σκιαθήρας ἢ σκιοθήρης } Inſtrumentum gnomonicum, quo vmbras indagamus. Hoc Architecti in metandis vrbibus vtebantur, octóque cœli regiones exacte colligentes, ventorum vim moleſtam vrbibus oppoſiti platearum angiportorúmque angulis frangebant aut amoliebantur: auráſque corporibus ſalubres platearum directionibus admittebant. Vitruuius libro primo, cap.6. A Græcis autem σκιαθήρας vocatur, quòd θηρᾶν indaginem ſignificet.

Sciatericon { σκιαθηρικὸν } Horologium apud Plinium dicitur libro. 2 capite 76 id eſt Vmbræ indagatorium. Eſt autem ſolarium quo hodie vtimur ad horas æquales æquinoctialéſque colligendas: antiqui autem ad inæquales & temporales. Alij ſciotericon legunt apud Plinium.

SCIATHOS, penult.corr. { Σκίαθος } Inſula eſt ad Artemiſium teſte Herodoto in Polymnia. Valerius 2.Argonaut. Iam ſciathos ſubſedit vndis.

Scibones, Telorum genus antiquis, vt refert Gellius libro decimo, capite 25.

Sciena, æ: Piſcis ex illorum genere, qui lapidem in capite habere perhibentur, Plin lib.9 cap 16.

Sciens, Scienter. Scientia. Vide ſcio.

Scilicet, penult. corr. { δηλονότι, δηλαδὴ } Confirmandi aduerbium, Idem quod Scire licet vel certè: ſed per ama ritudinem quandam cum deriſu permiſtam, vt ait Valla lib.2, vt ſit aduerbium negandi per ironiam. Virgil.4 Æneidos,

Scilicet is ſuperis labor eſt. Terent. And.1 2,

Meum gnatum rumor eſt amare. D id populus curat ſcilicet. Hoc eſt, veluti per ſenſum contrarium, nimirum, Id populus non magnopere curat. Ita exiſtimato, populo non maximè eſſe curæ, filius tuus amet, néc ne. Cic. pro Milone, Sicariéque latronem ac ſicariorum abiecti homines & perditi deſcribebant. Et 4 Academ. Quid enim faceret huic concluſioni, ſi lucet lucet: lucet autem, lucet igitur? Credere ſcilicet. Ouid 2.Metamorphoſeos,

Scilicet hoc etiam reſtabat adultera, dixit,

Vt fœcunda fores, &c.

¶Scilicet, Interrogatiuum. Cic pro Rabirio perduel. reo, Scilicet tibi grauiorem dolorem patrui tui mors attulit, quàm C. Graccho fratris?

Quid tu ipſe ſcilicet laudator & factorum & ſcriptorum meorum. Cic. Attico, lib 7 121.

Quid ad hæc Næuius? ridet ſcilicet noſtram amentiam. Cicero pro Quintio.

¶Scilicet, nonnunquam ſine amaritudine dicitur, & irriſione: & aduerbium affirmandi eſt, pro Certè Terent Andr.5.4. Idem Eunucho 3 9 ſtatiis igitur Thais tota eſt? c. ſcilicet. Cic. Attico, lib. 4 75, Si taceo, oppreſſus & captus, quo dolore eſſe debeo? quo ſum ſcilicet. Terent Heaut.4.5.

-neque tu ſcilicet

Eò nunc confugies, Quid mea?

De Lentulo ſcilicet ſic fero vt debeo, virum bonum & magnum hominem perdidimus. Cic. Attico, lib.4 75.

Peto igitur à te, tanto ſcilicet ſtudio, quanto intelligis debere me petere pro homine tam mihi neceſſario & tam familiari. Cic. Sulpitio lib 13 27.

Suſpenſo animo expecto primum te ſcilicet, deinde Marionem. Cic. Tironi, lib. 16.3.

Scilicet id agitur, vtrùm hac petitione, an proxima Prætor fias, Cic. ad C Furnium, lib 10 26.

Scilicet ſi iſta Iupiter ſignificaret, tam multa fruſtra fulmina emitteret. Cic 2.de Diuinat.

¶Scilicet { δῆτα } pro Id eſt, vel nempe, ſiue nimirum ponitur. Terent. Heaut.5.2,

-nam vbi deſponſam nuntiaſti filio,

Continuò iniecisſe verba tibi Dromonem, ſcilicet,

Sponſæ veſtem, aurum, ancillas, opus eſſe argentum vt dares. Cic.1. In Catil. Quibus hoc præcipiendum videtur vnum ſcilicet & idem quod cæteris omnibus, vt deſperent ſe id quod conantur conſequi poſſe. Idem ad Qu. fratrem, lib.2.15.

Quid tu in eo potes? nihil ſcilicet. Cic. Attico, lib.12.125.

Pro, Scilicet, aliquando, Nimirum, poſuit Cicero: vt pro Roſc. Amerino, Opinor enim eſſe in lege, quam ad diem proſcriptiones, venditionéſque fiant: nimirum ad Calend. Iunias. Aliquando, Videlicet, vt pro Cluent. Qui enim, quorum? videlicet qui ſuprà ſcripti ſunt. Nonnunquam eleganter ipſe Cicero ſubiicit ipſum, Scilicet, vt pro Muræna, Quem non pœnitebat facere idem quod tu, habere eruditiſſimum hominem, cuius oratione aſperior non eſt factus. Hoc eſt, habere ſcilicet hominem

Et ſcilicet. Cic ad Qu. fratrem, lib 1 8. Et Plautij cauſa, & ſcilicet Pompeij omnia facies.

Scilla { σκίλλα } ſiue vt Varro appellat, Squilla, Hippocrates verò etiam ſcillis, & terra & mari creſcens herba. Radix tamen ſit, an bulbus, an cyma, ſiue fructus, à Theophraſto dubitatur. Plin.lib.21 cap. 17. Notabilis & ſcillæ crociſque natura, quòd quum omnes herbæ folium primùm emittant, móxque in caulem rotundentur, in iis caulis prius intelligitur, quàm folium. Et in croco flos quidem impellitur caule, in ſcilla verò caulis exit, deinde flos ex eo emergit. Idem lib 19 cap 5. Nobiliſſima eſt ſcilla, quanquam medicamini nata, aceróque exacuendo. Nec vlli amplitudo maior, ſicut nec vis aſperior. Duo genera medica: Maſculus albis foliis, fœmina nigris & tertium genus eſt cibis gratum: epimenidium vocatur, anguſtius folio, ac minus aſpero: Seminis plurimum omnibus. Colum lib 5.cap.10, At ſi iam arborem ſatam habueris, ſcillam ſecundum radicem arboris ſerito.

Scillinus, pen corr. Adiectiuum { σκίλλινος } Quod ex ſcilla factum eſt. Plin.lib 23.cap 2, Acetum ſcillinum inueteratum magis probatur: prodeſt ſuper ea quæ diximus aceſcentibus cibis. guſtatum enim diſcutit pœnam eam, &c.

Scilliticus, pen corr. Aliud adiect. Idem { σκιλλητικός }

Acetum ſcilliticum. Colum.lib 12.cap 34.

Scillites, ſcillitæ, pen. prod maſc gen { σκιλλίτης } figuratè neutro iungitur: & eſt vinum factitium ex ſcilla, vel etiam oleum. Columel, lib. 2 cap 33. Vinum ſcilliten ad coquendum, & ad corpus reficiendum: itémque ad ventrem tuſſim, & ad ſtomachum hoc modo condire oportet.

Acetum ſcillites, hoc eſt in quo ſcillarum bulbi ad medicamentum infuſi ſunt. Plinius lib.32.cap 10, Veſica marina trita ex aceto ſcillite, &c.

SCYLLIS, quidam Sicyonius proditur apud Græcos omnium ea tempeſtate maximus vrinator, qui ex Aphetis Artemiſium vſque, octoginta fere ſtadia natatu breui ſpatio peregit. Alexander Alexand. libro 2.cap.21.

Scincos, vs: aut Scincus, ſcinci per ſecundam. Animal Niliacum Plin lib 8 cap 25, Simile Crocodilo, ſed minor etiam Ichneumone, eſt in Nilo Scincos natus contra venena præcipuus antidotus: item ad inflammandam virorum Venerem.

Scindo ſcindis. ſcidi, ſciſſum { σχίζω. διασχίζω. τμήγω, [illegible] } Notæ ſignificationis. Cic. ad Rufum, lib.5.20, Hanc epiſtolam cur non ſcindi velim, cauſa nulla eſt.

Cuneis robur ſiſſile ſcinditur. Virg.6 Æneid.

Nec poteris rigidas ſcindere remus aquas. Ouid.3.Triſt.eleg.10.

Capillos ſcindere. Ouid 3.Triſt.eleg.3.

Verbera ſcindentia corpus lacerum. Silius lib.2.

Crines ſcindere. Virg.12.Æneid.

Dolorem ſuum ſcindere, Aperire, & commemorando patefacere, vel refricare. Cic. ad Atticum, lib 2.55, Nolo commemorare quibus rebus ſim ſpoliatus, non ſolùm quia non ignoras, ſed etiam ne ſcindam ipſe dolorem meum.

Fluuios ſcindere natatu. Claud.7 Paneg.

Fretum ſcindens Glaucus. Ouid.13.Metam.

Humum ſcindere vomere. Ouid epiſt 12.

Latus ſcindere flagello Ouid in Ibin.

Mare ſcindere nauigiis. Ouid 2 de Arte.

Nebulas ſcindere, Ire per nebulas. Ouid.2.Metam.

Neceſſitudines ſcindere. Plin.in Paneg.

Penulam ſcindere. Hodie vulgò tritiſſimum eſt, pro eo quod eſt Impenſius retinere hoſpitem, atque inuitare prolixius: quod qui faciunt, manu in penulam iniecta, quaſi vi conantur remorari. Id adagium ex antiquitate fluxit, vt alia complura. Cic. ad Atticum, lib.13.288. de Varrone loquens, Venit enim ad me, & quidem id temporis, vt retinendus eſſet: ſed ego ita egi, vt non ſcinderem penulam. Memini enim tuum, & multi erant, nóſque imparati. Quid refert? Paulo pòſt C. Capito cum T. Carrinate. Horum ego vix attigi penulam, tamen remanſerunt.

Sententiam ſcindere. Cic. ad Atticum, lib.13.277.

Sententia diſcors ſcinditur vario motu. Stat.12.Theb.

Solum ſcindere. Virg.1.Georg.

Scidit deinde ſe ſtudium. Quintil.in Procem.lib.1.

Mare tellurem ſcindit. Lucan lib.3.

Terram ſcindere vomere Ouid.2.de Arte.

Verba fletu ſcinduntur Ouid 3.de Ponto, eleg.1.

Viam ſcindere. Virg 10.Æneid.

Vnda ſcindit ſe in ſinus reductos. Virg.4.Georg.

Scinditur incertum ſtudia in contraria vulgus: Id eſt, diuiditur,

& in

& in diuerſas ſententias veluti partes quaſdam it. Virgilius 2. Æneidos.

¶Scindere, pro laniare & vellere, vt in illo poëtæ priſci verſu à Cicerone in 3 Tuſcul prolato,

Scindens dolore identidem intonſam comam. Ita autem ſcindere accipi hinc apparet, quòd Bionis facetum dictum Agamemnonem irridentis ſtatim proferens ita dicit, In quo facetum illud Bionis, perinde ſtultiſſimum regem in luctu ſibi capillum euellere, quaſi caluitio mœror leuaretur. Atque, vt interea hoc moneam, puto hic diſtractas iſſe particulas, quæ coniungendæ ſunt in ordinanda ſyntaxi. Nam perinde quaſi dicendum arbitror. Hæc Turnebus.

Sciſcidi, Præteritum antiquum apud Plautum Pſeud.13,
Nam ego cicilendrum quando in patinas ſcindidi.

Sccidi, Antiquum item præteritum à verbo Scindo. Accius in Sotadicorum lib 1. Non ergo aquila, ita vt hi prædicant, ſcciderat pectus Vide Gellium lib 7 cap 9.

Sciſſus Participium { [illegible] } Liu.3.ab Vrbe, Teſtis productus qui ſepties & vicies enumeratis ſtipendiis, octies extra ordinem donatus, donáque ea gerens in conſpectu populi, ſciſſa veſte, tergum laceratum virgis oſtendit.
Sciſſus comam, per Synecdochen. Virg 9. Æneid.
Alumen ſciſſum. Colum lib 6. cap. 13.
Capilli ſciſſi. Tibul. lib. 1. eleg. 10.
Tunica ſciſſa. Ouid epiſt. 11.
Veſtis ſciſſa Virg 12 Æneid.
Viſcera ſciſſa Ouid in Ibin.

Sciſſus, huius ſciſſus { [illegible] } pro ipſa ſciſſura. Varro, Sciſſu materiæ fatigatus, quieſcebat lectulo.

Sciſſilis, & hoc ſciſſile, pen. corr { [illegible] } Quod ſcindi poteſt: vel quod ſciſſum eſt: vt Sciſſile alumen, apud Celſum lib. 6. cap. 11. Vbi quinquies hac dictione vſus eſt.

Sciſſura, ſciſſuræ, pen. prod. { [illegible] } Plin. lib. 11. cap. 28, Pennæ inſectis omnibus ſine ſciſſura.
Sciſſura Nili. Plin. lib 5. cap 9.

SCINGOMAGVS, Vicus eſt trans noſtros Alpes, à quo Italia incipit. Strabo lib 4.

Scintilla, ſcintillæ { [illegible] } Propriè eſt quæ è ſilice, quum is cæditur, exilire ſolet Ouid. lib. 4. Faſtorum,
Pars quoque quum ſaxis paſtores ſaxa feribant,
Scintillam ſubitò proſiluiſſe ferunt. Cic. Antè quàm iret in exilium, Et quoniam animaduertiſtis illam conſpirationem conflatam ita eſſe reſtinctam, vt nulla ſcintilla compareat incendij, vos quoque Tribunitiam ſedate temeritatem. Cic. 4. Acad. Iſti autem quos tu probas, tantis offuſi tenebris, ne ſcintillam quidem vllam nobis ad aſpiciendum reliquerunt.
Scintillis plurimis carbo Plin. lib. 16 cap 66.
Agere ſcintillas Lucret. lib 2.
Excudere ſilicis ſcintillam. Virg. 1. Æneid.
Proſiluit ſcintilla. Ouid. 4 Faſt.
Scintilla belli, pro Reliquiis. Cic. ad Plancum, lib 10 14.

Scintillula, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Cic. 5 de Finib. Non ſine cauſa eas quas dixi in pueris virtutum quaſi ſcintillulas videmus, è quibus accendi philoſophi ratio debet.

Scintillo, ſcintillas { [illegible] } ſcintillare. Splendere, micare, & veluti ſcintillas quaſdam emittere Plaut. Menæch. 17,
Vt oculi ſcintillant vide. Plin. lib. 20. cap. 1, Hoc enim veri experimentum eſt, ſi admotum prius quàm extinguat, ſcintillare ſurſum ac deorſum cogat.
Criſtæ ſcintillant Silius lib. 7.
Oleum ſcintillat cum ardente teſta. Virg 1. Georg.

Scintillatio, Verbale { [illegible] } Plin lib 20 cap. 9. Prodeſſe tradit capitis doloribus, oculorum caligini, ſcintillationibúſque, vel ſtomacho, præcordiis crudam eruccio, &c.

Scio, ſcis, ſciui, ſcitum, ſcire { [illegible] } Notæ ſignificationis Terent. And 1. 1,
Scias poſſe habere iam ipſum ſuæ vitæ modum. Ibidem 3. 1,
Non ſciunt ipſi viam, domum quâ redeant?
Scire de argento vt factum ſit, pro Quid factum ſit de argento. Plaut Aſin. 12.
Scire de aliquo, pro Referre ab aliquo Cic. pro Sylla, De quo aliquid ſcire ipſe atque exiſtimare potuiſſet ibidem.
Scio ea Plaut. Curcul 6,
Nam quod ſcio, omne ex hoc ſcio. Terent. Heaut 3. 2.
Scire verùm Caſſius Ciceroni lib. 15. 19, Velim ſcire verùm iſta ſolicito animo an ſoluto legas.
Ordine rem ſcire, Vide ORDO.
Scire certum de cognitione virginis. Terent. Eunuch. 5. 3. Cicero 1. de Oratore, Nihil certum ſcire, nihil planè cognoſci & percipi poſſe.
Scire pro certo Liu. 5. bel. Pun.
Certè & certò ſcire, Vide CERTVS.
Incertò ſcio, Vide INCERTVS.
Haud ſcio. Cic. 2 de Orat. Magnum eſt quoddâ opus, atque haud ſciam an de humanis operibus longè maximum. Vide HAVD.
Quod ſciam. Cic. ad Atticum, lib. 16 31, Sed non venerat, quod ſciam.
Volo te ſcire illud, &c. Cic ad Atticum, lib. 2. 38, Primùm igitur te ſcire volo, Sampſiceramum, &c.
Tenere & ſcire Cic. pro Muræna, Ille tenet & ſcit vt hoſtium copiæ in vtraque pluuiæ arceantur.
Scit omnes linguas, Hoc eſt nouit, ſiue callet. Plaut. Pœn. 2.
Scire ſideribus, Veteris eclipſis, inquit Donatus. Terentius Eunuch. 1. 2.
Scire Latinè vel Græcé. Cic. de Claris Orat. Non enim tam præclarum eſt ſcire Latinè, quàm turpe neſcire. Idem 2. de Fin. Quum Græcè vt videos, loquens ſciam.

¶Scito, ſcitote, penultima producta. Cic 6. Verr. Apud Segeſtanos repertum eſſe Iudices ſcitote neminem neque liberum, neque ſeruum, neque ciuem, neque peregrinum, qui illud ſignum auderet attingere.

¶Sciri, Paſſiuum. Cic 2 de Orat. Ars enim earum rerum eſt quæ ſciuntur: orationis autem omnis actio opinionibus, non ſcientia continetur.
Sciri poteſt de aliquo. Cic. Attico, lib. 15. 242.
¶Scibo in ſumno facit, & ſciam Terent Heaut. 5. 2,
-aut Scibis cuius ſis. Idem Phorm. 5. 1,
Nemo ea me ſcibit. Idem Eunuch. 4. 4.
Magis ſcibo, Vide MAGIS.
¶Scibitur, pen. corr. Impetſonaliter, Plaut Capt. 5.
-quod quum ſcibitur,
Per vrbem irridebor.
Sciebatur inter eum. Quintil lib 6 cap. 2.
Scin', pro Sciſne. Terent. Eunuch 4. 7.
Scin' tu vt tibi res ſeſe habeat?

Sciens, ſcientis { [illegible] } Participium, ſiue Nomen ex participio, cui contrarium eſt Neſciens. Terent. Andr 3 2,
Id ego iam nunc tibi renuntio here futurum, vt ſis ſciens. Idem Adelph 4 5.
Ne forte imprudens faciam quod nolit, ſciens cauebo. Vbi Donatus, ſciens per alios. Sic Phorm. 2. 1,
Verùm ſcientem, tacitum, cauſam tradere aduerſariis, etiámne id lex coegit? Idem Heaut. 4 8,
Nam te ſciente faciam quicquid egero. Ibidem 5. 3,
Sciens non faciam. Hoc eſt, data opera, de induſtria, ſi reſciuero. Cic 7. Verr. Certè nihil ſciens prætermiſi. Idem 4. Acad. Deinde ita teneri ſi ſciens falleret, quòd inſcientia multa verſaretur in vita.
Nullum à me ſciente facinus occultatur. Cic. pro Sylla.
Prudentem & ſcientem ſe demittere. Cælius Cic. lib. 8. 16, Etiam atque etiam Cicero cogita, ne te, tuóſque omnes funditus euertas, ne tu ſciens prudénſque eò demittas, vnde exitum vides nullum eſſe.
Sciens ludificari & calumniari. Cic pro Roſc. Amerino, Quum enim aliquid habeat quod poſſit criminosè & ſuſpicioſè dicere, apertè ludificari, & calumniari ſciens non videatur.
Contra fœdera ſcientem & inſcientem facere. Cic. pro Cornelio Balbo.
Scientibus omnibus. Cic. 6. Verr.
Sciens prudénſque, Vlp in l. Si procuratorem § Si ignorantes ff. Mandat. Scientes & prudentes auxilium appellationis omiſerunt. Idem in l j § vlt. ff. de ventr. in poſs. mittend. Si ſciens prudénſque ſe prægnantem non eſſe, conſumpſerit.
¶Sciens, cum genitiuo. Varro 3 de Re ruſt. cap 3, Primum inquit dominum ſcientem eſſe oportet eorum animalium, quæ in villa, circúmve eam ali poſſunt. Sic Gellius lib. 18. cap. 5, Sciens Latinæ linguæ. In Macrobio tamen legitur libro 6. cap 9, Linguæ Latinæ ſcius. Et apud Quintil. lib. 9. cap 1
Sciens agendi. Patercul. lib 2. Vir, vbi res vigiliam exigeret, ſanè exſomnis, prouidens, atque agendi ſciens. De Mecœnate loquitur.
Sciens citharæ. Horat 3. Carm. ode 9.
Fieri ſcientem conſilij alicuius. Senec. Thyeſte 3.
Sciens pugnæ. Doctus ad pugnandum. Acron. Horatius 1. Carm. ode 15.

Scientior { [illegible] } & ſcientiſſimus. Cic. pro Lege Manil. Quis igitur hoc homine ſcientior vnquam aut fuit, aut eſſe debuit? Idem 2. de Orat. regendæ Reip. ſcientiſſimus. Colum lib. 11. cap. 3, Sit oportet idem ſcientiſſimus, robuſtiſſimúſque.
Venefica ſcientior. Horat. Epod. 5.

Scientia, ſcientiæ { [illegible] } Qua aliquid ſcitur. vt
Coniurationis ſcientia. Tacit. lib 16.
Futurorum malorum ignoratio vtilior eſt quàm ſcientia. Cic. 2. de Diuinat.
Scientia, Alicuius rei cognitio. Cic. 1. de Natur. deorum, Sanctitas autem eſt ſcientia colendorum deorum. Idem 1. Offic. Prudentia eſt rerum expetendarum, fugiendarúmque ſcientia. Idem 1. Acad. Et ſi ita erat comprehenſum, vt conuelli ratione non poſſet, ſcientiam: ſin aliter, inſcientiam nominabat.
Citra ſcientiam, Vide CITRA præpoſitionem.
Hominibus nihil eſt iucundius ſuauitate ſcientiæ. Cicero 3. de Oratore.
Cognitio & ſcientia. Cic. 1. Offic. Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & ſcientiæ cupiditatem. Idem 5 de Finib. Tantus eſt innatus in nobis cognitionis amor & ſcientiæ, vt nemo dubitare poſſit, &c.
Diſciplina & ſcientia. Cic. 1. de Diuinat. Nec quiſquam rex Perſarum poteſt eſſe, qui non antè Magorum diſciplinam, ſcientiámque perceperit.
Iuris Ciuilis ſcientia: cui opponitur Ignoratio iuris. Cicero 1. de Legibus.
Machinalis ſcientia, Vide MACHINA.
Rei militaris ſcientia. Cic pro Lege Manilia.
Officiorum ciuilium ſcientia. Quintil lib. 2. cap 15.
Bene dicendi ſcientia. Quintil lib. 2. cap 15.
Rectè loquendi ſcientia. Quintil. lib. 1 cap 4.
Scientia de. Cic. pro Sylla. Cuius ſcientiam de omnibus conſtat fuiſſe, eius ignoratio de aliquo, purgatio debet videri.
Efficax ſcientia. Horat. Epod. 17.
Mira ſcientia. Quintil lib. 5. cap. 10.
Triuialis ſcientia. Quintil. lib. 1. cap 4.
Afferre ſcientiam, Vide AFFERO.

Comprehendere aliquid ſcientia Cic. Domitio, lib 6.12.

Conſequi omnium magnarum rerum atque artium ſcientiam. Cicero 1 de Orat.

Dare ſcientiam artium. Cic. 1. de Diuin. Muſæ ſcribendi, legendi, cæterarum artium ſcientiam ſomniantibus non dabunt.

Efficere ſcientiam vt. Cic. 1. de Diuin. Chaldæi diuturna obſeruatione ſyderum ſcientiam putantur effeciſſe, vt prædici poſſet quid cuique euenturum, & quo quiſque fato natus eſſet.

Exercere ſcientiam. Quintil. lib 1. cap. 4, Sed exercere altiſſimam quoque eruditionem ac ſcientiam poſſit.

Habere ſcientiam magnarum artium. Cic. Mario, lib 7 9. Et de Diuin Si dij es nobis obijciunt, quorum neque ſcientiam, neque explanationem habemus.

Habeo ſcientiam oarandi. Celſ. lib. 5. cap 27. tit. ſecundo.

Habere ſcientiam in re aliqua. Cic. 2 Philip Quo me teſte conuinces? an chirographo, in quo habes ſcientiam quæſtuoſam?

Profiteri ſcientiam. Cic. 2 de Orat.

Reſeruare ſibi ſcientiam Cic. in Orat. Quum exturba mihi veritas eſſet, vſum loquendi populo conceſſi, ſcientiam mihi reſeruaui.

Certam ſumere ſcientiam rei. Author ad Herennium, lib. 4, Veſtrum eſt, Iudices his in vnum locum collatis, certam ſumere ſcientiam, non ſuſpicionem maleficij.

Tenere medicinæ ſcientiam. Seruius Ciceroni, lib. 4 5, Qui in alienis morbis profitentur tenere ſe medicinæ ſcientiam, ipſi ſe curare non poſſunt.

Stabilem ſcientiam rerum tenere. Cic de Finib lib 1.

Auguratus tentare ſcientiam. Cic. 1 de Diuin.

Scienter { [illegible] } ſcientius, ſcientiſſimè, Aduerbium, Cum ſcientia Plin in Paneg Explanauiſtque verba, quibus caput ſuum, domum ſuam, ſi ſcienter fefelliſſet, deorum iræ conſecraret.

Cum aliquibus modeſtè & ſcienter vti. Cic 1 Offic.

¶Scienter, Scitè, diſertè, peritè Cic de Clar. Orat Vt enim ex neruorum ſono in fidibus quàm ſcienter ij pulſi ſint, intelligi ſolet. Suet. in Tito, cap. 3, Sed ne muſicæ quidem rudis, vt qui cantaret & pſalleret iucundè ſcienterque.

Peritè & ſcienter. Cicero de Claris Oratoribus, Quam omnino multa de conſeruando iure Ciuili? quæ quidem omnia cum peritè & ſcienter, tum ita breuiter & preſſè & ſatis ornatè & perelegan ter diceret.

Animaduertere & interpretari aliquid ſcienter. Cicero 1. de Diuinatione.

¶Scientius, ſcientiſſimè Cic. in Orat Nam neminem in eo genere ſcientius verſatum Iſocrate confitendum eſt, id eſt, eruditius, peritius. Cic 1. de Diuinat. Hetruria autem cælo tacta ſcientiſſimè animaduertit. Idem 4 de Finib. Perge porrò: ſequemur enim quæ tu ſcientiſſimè complexus es.

Scitus, Adiectiuum { [illegible] } Sciens & argutum. Terentius Eunuch. 1. 2,

Scitum hercle hominẽ, hic homines prorſus ex ſtultis inſanos facit.

Interrogationes ſcitæ. Quintil lib. 5. cap 7.

Scitus lyræ Sciens lyra canere. Ouid. 5. Faſtorum,

-& cuius ſcita Thalis lyræ.

Vadorum ſcitus Ouid 9 Metam Hoc eſt peritus.

Scitum eſt, Argutum, elegans, & prudenter factum. Terentius Heautont. 1 5,

-hoc

Scitum eſt, periculum ex alijs facere tibi quod ex vſu ſiet. Idem Phorm 5 4.

Quàm ſcitum eſt, eiuſmodi parere animo cupiditates,

Quas quò res aduerſæ ſient, paulò mederi poſſis? Plaut Trinom. 11,

Scitum, vt ego opinor, conſilium inueni. Cic 3 de Oratore, Scitum eſt enim cauſam conferre in tempus, cum. &c. Idem in Oratore, Scitum eſt enim quod Carneades noſter dicere ſolebat. Idem 2. de Diuinat. Vetus autem illud Catonis admodum ſcitum eſt. Idem pro Plancio, Ego autem ſiquid eſt quod mihi ſcitum eſſe videatur, & homine ingenuo dignum atque docto, non aſpernor.

¶Scitus, placens, elegans Plaut Merc. 16,

Satis ſcitum filium mulieris. Terent. Aud. 3. 5,

Per ecaſtor ſcitus puer natus eſt Pamphilo.

Scitum, ſciti, Subſtantiuum, pro Iuſſu, Vide poſt Sciſco, quod ſequitur.

Scitè, Aduerbium { [illegible] } Doctè, artificioſè, venuſtè. Terentius Heautont. 4. 5,

At ſi ſcias quàm ſcitè in mentem venerit. Cicero ad Brutum, libro 11 16, Satis ſcitè & commodè tempus ad te cœpit adeundi. Idem 4 Verr. Capella quædam, ea quidem mitè, vt etiam nos qui rudes harum rerum ſumus, intelligere poſſumus, ſcitè facta & venuſtè.

Scite ſcitur Plaut. Caſina 18. 8,

Eho nimium ſcitè ſcitus es.

Scitè & literatè præſcriptæ literæ. Cic. in Piſonem.

Scitulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum, Plaut. Rud. 14,

Quos ſunt facie ſ. ſcitula. Ibidem 21,

Atque Ambas formas ſcitula atque ætatula.

Sciturus, penult. prod. { [illegible] } Participium. Lucan. lib. 6,

-ſequuntur

Sciturі iuuenes.

Sciſco, ſciſcis, ſciui, ſcitum { [illegible] } ſciſcere, Idem ſignificat quòd Scire, vel reſcire. Plaut. Amphitr 17.

Accurro vt ſciſcam quid velit.

¶Sciſco, Sententiam dico Feſtus

¶Sciſcere { [illegible] } Sancire, edicere. Plautus Curcul. 18,

Rogitationes plurimas propter vos populus ſciuit. Cic. pro Flacco, Quæ ſciſceret plebs, aut quæ populus iuberet ſummota concione, diſtributis partibus, &c. Idem de prouincijs Conſul. Simul oſtendit etiam ſe ſciſcere legem, quam eſſe legem neget. Idem 2. de Legibus, Quid quòd multa pernicioſè, multa peſtiferè ſciſcuntur in populis, quæ non magis legis nomen attingunt, quàm ſi latrones aliquas conceſſu ſuo ſanxerunt? Sic pro Plancio, Plancus primus legem ſciuit de publicanis. Silius lib. 7,

-nunc munera Martis

Æquent imperio, & Solem concedere nocti

Sciſcant, &c.

Scitor, ſcitaris { [illegible] } ſcitari, Interrogare, ſeu inueſtigare, quæ occulta magis ac ſecretiora ſunt. Virg. 2 Æneidos,

Suſpenſi Eurypilum ſcitatum oracula Phœbi

Mittimus. Ouid 10. Metamorphoſeos,

-ſcitatur ab ipſa

Nominibus dictis, cuius velit eſſe mariti.

Sciſcitari libet ex ipſo quodcunque refers. Horat. 1. epiſt. 7.

Scitari cauſam viæ. Ouid 5 Metam.

Nomen ſcitari Ouid. 1. Metam.

Sciſcitor, pen. corr. ſciſcitaris { [illegible] } ſciſcitari, deponens, Idem quod Scitari. Cic. in Orato. Quod quidem ego Brute ex tuis literis ſentiebam, non te id ſciſcitari, qualem ego in inueniendo & in collocando ſummum eſſe oratorem vellem: ſed id mihi quærere videbare, quod genus ipſius orationis optimum iudicarem. Terentius Eunucho, 3 4,

Niſi quicquid eſt, procul hinc libet prius quid ſit ſciſcitari. Cicero, primo de Natura deorum, Epicuri ex Velleio ſciſcitabar ſententiam.

Sciſcitari aliquem Sueton. in Domitiano, cap 15.

Sciſcito, ſciſcitas, penult. corr. { [illegible] } ſciſcitare. Actiuum protulit Plaut. in Merc. 7,

Imò mane: paucula etiam ſciſcitare prius volo,

Scitamentum, ſcitamenti { [illegible] } Gellius lib 18 cap 8, Cæteráque huiuſmodi ſcitamenta. Id eſt, ſcitè & argutulè, vt ipſa videntur, excogitata orationis ornamenta. Vtitur & Macrobius libro 7. Saturnal cap. 14.

Scitum, ſciti { [illegible] } Iuſſum, decretum, ſancitum. Liu. 10. ab Vrbe. Et L. Volumnio ex Senatuſconſulto & ſcito plebis prorogatum in annum imperium eſt. Cicero pro Cornelio Balbo, Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, &c. ſi tum fit fundus, quum ſcitis ac iuſſis noſtris ſua ſententia comprobat, quàm quum hoſpitium fecit?

Fatalis ſciti lex. Firmicus lib 8. cap. 3.

Scitum facere. Cic. de Opt gen. Orat. De hoc igitur Cteſiphon ſcitum fecit nullis ab ipſo rationibus relatis, vt corona aurea donaretur.

Scita artium, quæ Græci vocant dogmata. Senec epiſt 96 Præterea nulla ars contemplatiua ſine decretis ſuis eſt, quæ Græci vocant dogmata: nobis vel decreta licet appellare, vel ſcita, vel placita.

Scita plebis appellantur ea, quæ plebs ſuo ſuffragio, ſine patribus iuſſit: plebeio magiſtratu rogante. Feſtus.

Scius, ſcia, ſcium. Macrob. lib. 6 cap. vlt. Lucilius vir apprimè linguæ Latinæ ſcius. Apud Gellium tamen lib. 18. cap. 5, legitur linguæ Latinæ ſciens.

Scius & Conſcius hoc differūt, quòd Scius ſecum: Conſcius cum alio ſcius eſt: licèt conſcium indifferenter poſitum legerimus. Nonius.

Sciolus, penult. corr. id eſt Semidoctus, literis leuiter tinctus, qui quum in muſarum ædem vix à limine inſpexit, nihil tamen non audet, falſiſque eruditionis opinione intumeſcit.

Sciomantia { [illegible] } Diuinatio, quæ fit per vmbras.

SCIONE, Plin. lib 4 cap 10, Oppidum Macedoniæ in ſinu Thermaico.

Sciopodes. Vide SCIAPODES.

Sciotericon, horologium, Vide SCIATHERAS.

SCIPIO Cornelius { [illegible] } à quo Scipiorum gens patricia initium habuit teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem ſcipionem Grammatici appellant. Hinc illi nomen Scipionis inditum. P. Corn. Scipio cum quo primùm imperatore Annibal ſigna in Italia contulit. Is quum multas eſſet in Hiſpania victorias conſecutus, reſque geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio aduerſus hoſtes inito, dum ſe offert vbi plurimũ periculi erat, ſubitò occiditur. Liuius.

¶Scipio Africanus, huius filius, cuius vitã ac res geſtas C. Oppius & L. Reginius literis mandauêre. Is puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat, putabatúrque apud vulgus cum Ioue loqui: annum agens decimum ſeptimum, à patre in caſtra ductus eſt principio bel. Puni 2. Coniſtátque iam tunc in congreſſu Annibalis primò circumuentum ab hoſtibus, ac ſaucium patrem liberaſſe, vt ſunt authores Liuius & Plutarchus.

Scipio Æmylianus, qui & Africanus minor ab Africani maioris filio adoptatus (filius erat enim Pauli Æmylij) Numantiam euertit, in qua expeditione militem corruptum in diſciplinam priſtinam eiectis ſcortis reſtituit. Factus etiam Conſul ante ætatem, ac Carthaginem miſſus, eam penitus ſuſtulit: idque de ſententia Catonis in Senatu, qui præmaturas se recentes oſtentans ficus, ait, Ex Patres Conſcripti Carthagine nuper allatæ ſunt, iam prope domum hoſtem habemus.

Truculentus Scipio. Silius lib. 17.

¶Scipio Naſica, Scipionis, qui vnà cum fratre in Hiſpania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudicatus, Matrem deûm tunc primùm aduectam, apúdque virum optimum ex oraculo diuertendam hoſpitio excepit. Quum aduerſus auſpicia Conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicauit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi Conſul quiſque in foro per ambitionem habebat, ſuſtulit. Conſul Delminium, Dalmatiæ vrbem ſuperauit. Imperator ita nomẽ à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recuſauit. Eloquentia primus, iuriſconſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit: vnde vulgò Corculum dictus. Ex Cæcilio. Liuius verò alia plura. Scipio item, qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinẽ ſuam cuiuſdam negotiatoris. Ob id erat in Tribunatu plebes admodum gratios, diguſque

gnáſque Africanorum familia. Nec erat in bonis funeris impenſa. Aſſes ergo contulit populus, ac funus elocauit: quáque præferebatur, fores è proſpectu omni ſparſit. Hactenus Plin lib. 21. cap 3. Scipio Africani filius, ponitur inter eos apud Valerium qui à parentibus claris degenerauerunt: inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto deſcribitur. Plutarchus in Africano, nihil ſanè de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum Præturam geſſiſſe, & in ea conſequenda, à Circeio patris ſcriba adiutum fuiſſe. Scipio, Pompeij Magni ſocer, poſt bellum Pharſalicum inter Pompeianos bellum reſouentes in Africam ſe recepit cum exercitu & Catone, Iuba etiam rege adſcito. Qui primò fœliciter aduerſus Cæſarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. Scipionem cognomento Salutionē, è Corneliorum familia, aliòquin virum deſpectiſſimum, inter prœliandum in Africa, perinde ac exercitus ducem Cæſar præpoſuit: quòd cognoſceret aduerſarios vetuſto quodam cōfidere vaticinio, vt ſemper in Africa, vincere fatale Scipionū generi foret. Plutarch. in Cæſare.

Scipiadæ, pen corr. {σκιπιάδαι} Patronymicum, pro Scipionibus. Virg. 2. Georg. Scipiadas durus bello.

Fortis Scipiada. Horat 2 Serm ſat. 1.
Gentis Scipiadæ fulmina. Silius lib. 7.
Scipiadæ duces rapidi. Virg in Culice.

Scipio, ſcipionis, maſc. gen {σκίπων} Baculus dicebatur antiquis, vnde Scipionum familia appellata. Liuius 5. ab Vrbe, M. Papyrius vnus ex his dicitur Gallo barbam ſuam (vt tum omnibus promiſſa erat) permulcenti, ſcipione eburneo in caput incuſſo, iram mouiſſe. Idem 10 bel. Pun Ibi Maſiniſſam primum regem appellatum, eximiiſque ornatum laudibus, aurea corona, aurea patera, ſella curuli, & ſcipione eburneo, toga picta, & palmata tunica donat.

¶Scipio, in vineis, quo ipſa vua veluti baculo ſuſtinetur: ſcapum Varro, noſtri caudam appellant, alij pedem vuæ. Columell. lib 12 ca. 43. Tum vinaceorum prabene prælo expreſſus proruitur, & modice ſeparatis ſcipionibus, reſolutâque iniuria folliculorum, in dolio ſubſternuntur. Idem de arboribus, cap 8, Quum ſcipionis amplitudinem acini habuerint, radice tenus vitem præcidito.

Scira {σκῖρα} celebritas fuit peculiar Athenienſium, in qua vmbracula & ſcenæ fiebant, quæ eo nomine dicerentur, ferè, vt ſimilis eſſet Scenophegię Hebræorum. Lilius Syntag. 17 Hulot Denrom.

Scira, & Scirophorion, in SCIRAS.

SCIRAS, Ægina quondam dicta eſt, vnde & Minerua Sciras appellatur, & locus alter Atticæ Scira, & menſis Scirophorion Strabo lib. 9.

SCIRASSA, mons in Achaia notiſſimus, de quo Plin. lib 4. cap. 5.

Sciroma, pen. prod ſciromatis, pen corr. neut gen. Duritia. Eſt & affectio hepatis curari neſciens. Plin lib 25, cap 8, Hæc cum cera ſciromata diſcutit.

SCIRON, huius Scironis, pen. prod. {σκίρων} latro fuit, cuius oſſa quū in mare cecidiſſent, in ſcopulos conuerſa feruntur, quę adhuc Scironia ſaxa vocantur. Ouid. 7. Metamorph.

Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
Compoſito Scirone patet: &c. Filius fuit Canethi & Heuiocles. Pythei locum in Megara habitauit, quem dixerunt petras ſcironides viatores ſpoliatos præcipites agebat. Alij tradunt hoſpitibus ſeiunare coactis, panem pedibus offerre conſueuiſſe: & apprehendentes, calcibus in mare de præcipitio deturbare. Megarenſes ſcribunt virum bonum fuiſſe: & eius filiam Endeidem Æaco Iouis filio nupſiſſe. & ex his natos eſſe Peleum & Telamonem: vt Plutarc. author eſt. Scironem Theſeus interemit. Huius meminit Ouid. 4 epiſtol.

Quum fuerit lectus Sciron, totuſque Procuſtes. Propert. lib 3. eleg 16,

Nec tamen eſt quiſquam ſacros qui lædat amantes,
Scironis media ſit licèt ille via.

Scironia ſaxa {σκειρωνίδες πέτραι} ſcopuli ſunt non longè ab Athenis, de quibus Strabo lib 9, Poſt Crommyonā igitur Scironides Atticis finibus imminent petræ, iuxta mare tranſitum non relinquentes. Super eas autem via eſt in Atticam atque Megara ab Iſthmo ducens, Adeò autē magis ac magis via petris propinquat, vt in multis eius partibus præcipitium viatori immineat: tam excelſus & inaccesſu periculoſus mons incumbit. Hoc in loco Scironis res in monte geſtæ, latrociniúmque, & flectentes ad terram arbores pinus, fabulis memorantur, quas Theſeus obtruncauit. Ab hiſce locis extremis flantem, procellâſque cientem ſænum Caurum produnt, Athenienſes Scironem appellant. Hic paulò ab Argeſte deflexus eſſe dicitur, qui & Olympius vocatur, & à nonnullis Helleſpontius. Claud. de bel. Get.

-vallata maris Scironis rupes.

Scirpus, ſcirpi, maſc gen. {σχοῖνος} eſt, vt uit Donatus, ſine nodo, & leuis iunci ſpecies, paluſtris res. Feſtus, Scirpum eſt id quod in paluſtribus locis naſcitur, leue & procerum, vnde tegetes fiunt. Hic neutro genere declinat Feſtus. Scribitur à nonnullis abſque c poſt ſ primā literam. Eraſm. in Prouerb. Vide NODVS.

Nodum in ſcirpo quærere.

Scirpi {γρῖφοι} apud Gellium, dicuntur captiunculæ, argutiæque, vel ænigmata. Sic enim ait lib. 12. cap. 6, Quæ dicunt ænigmata, hoc genus quidam ex noſtris veteribus ſcirpos appellarunt. Petrus tamen Crinitus & Cælius legunt ſcrupos. Qui ſcirpos legunt apud Gelliū ſuam ſententiam ſic tuentur. Scirpis vſos fuiſſe antiquos in vineis ligandis author eſt Varro lib. 2. de lingua Latina. Vnde Scirpare pro Ligare vſurparunt. Quæ autem ligantur, ea nodo non carent. Nodum autem pro difficultate, ſententiæque obſcuritate capi, nemo dubitat. Vnde eſt illud Horatij in Arte, Nec deus interſit, niſi dignus vindice nodus inciderit. Qui verò ſcrupos legendum putant, hac nituntur ratione. Scrupus propriè lapillus eſt breuis, qui preſſus ſolicitudinem creat. vnde Scrupus, pro moleſtia & animi angore vſurpatur. Porrò ænigmatum interpretatio mentem viri ſtudioſi nihilo reddit minus moleſtam, quam ſcrupulus in calceo, aut via ſcrupuloſa pedem offendit. Moſellanus putat ſcirpos dici ænigmata per antiphraſim. Aliàs enim propriè ſcirpus herbam quandam iunceam omnino enodem ſignificat. vnde prouerbium extulit Terentius, Nodum in ſcirpo quæris, Id eſt ſcrupulos in re manifeſta inueſtigas. Apud Gellium verò ſermones maximè nodoſi & inuoluti, ſcirpi vocantur. Hæc ille. Scyrpus à nonnullis per y pſilon ſcribitur.

Scirpeus, Adiectiuum {σχοίνινος} Ex ſcirpo factum. Plautus Aulul. 21. Quaſi pueri qui nare diſcunt, ſcirpea inducitur ratis.

Scirpea dolia, Id eſt caſſa.
Imago ſcirpea. Ouid. 5. Faſt.

Scirpea dicitur, quæ virgis ſcirpatur, hoc eſt colligando implicatur, in qua ſtercus, aliúdve ſimile vehitur iumentis. Ouid 6. Faſt.

-in plauſtro ſcirpea lata fuit. Cato cap 10, Crates ſtercorarias vimine contextas appellat ſcirpeas. Et cap 11.

Scirpicula, ſcirpiculæ, pen. corr. {δρεπάνη} falx qua in ſcirpandis, hoc eſt ligandis vineis vtuntur, vt amputanda ſuperflua ligamentorum. Varro primo de Re ruſt. cap. 22, Falces dicuntur vineaticæ opus eſſe ſex, ſcirpiculæ quinque Cato cap. 11.

Scirpiculum, ſcirpiculi {σχοινίον καλάθιον} Caniſtrū quod ſcirpis aut viminibus confectū eſt: à ſcirpando dictum, Apud Colum. li. 10,

-aut iam vimine textum
Scirpiculū ferrumineis cumulare hyacinthis. Alij ſcribūt ſyrpiculū.

Scirpiculus, pen corr. paruus ſcirpus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 2, Cum inter hæc bina loca, vt iugum continet ſcirpiculus, ſic colles publicè diſtantes paſtiones, &c.

Scirrhus {σκίῤῥος} tumor induratus cum nullo aut modico dolore originem trahens ab atra bile, aut à pituita. Galenus lib. 14. Method. Vide Plinium lib 7 cap 15.

SCIRTARI, populi Liburniæ apud Plin lib. 3. cap 22.

Sciſcitor, Sciſco, Scitor, Scitum, Vide SCIO.

Sciſsile, Vide SCINDO.

Sciurus, pen. prod. maſc. gen. {σκίουρος} Animal paruum: ſic dictum ἀπὸ τοῦ σκιᾶς καὶ τῆς οὐρᾶς, id eſt ab vmbra caudæ. Nam quoties ſub dio, atque non ſub tecto eſt, cauda illi pro tecto eſt atque vmbra. Plin. lib. 8. cap 38, Prauident tempeſtatem & ſciuri: obturatíſque qua ſpiratura eſt ventus cauernis ex alia parte aperiunt fores: de cætero ipſis villoſior cauda pro tegmento eſt. Martialis libro 5, Inamabilis ſciurus.

Sclopus, ſclopi, m g. {ψόφος} Sonus qui ex inflatione buccarū erumpit. Perſius ſaty. 5,

Nec ſclopo tumidas intendis rumpere buccas. Aliis ſtlopus dicitur per t.

Scnipes, qui & ipſe {σκνῖπες} vermiculi ſunt culicibus ſimiles vitium oculos erodentes quos ruſtici ampelitide terra enecabant, Galenus lib. 9 ſimplicium.

Scobina, Vide SCOBS.

Scobs, ſcobis, f. g. ſecundum Priſcianum: vel hic ſcobis ſecundum Phocam {πρίσμα, ῥίνημα} Eſt id quod ab aliqua materia minutiſſimum decidit, dum vel ſerra ſecratur, vel terebra perforatur: necnon ex attritione laterum ſcobs habetur, qua frequenter ad metalla & pauimenta tergenda ſeduli miniſtri vtuntur. Horat 2. Serm. ſaty. 4,

Vilibus in ſcopis, in mappis, in ſcobe quantus
Conſiſtit ſumptus? &c. Plin. lib. 34. cap 18, Alij elimatam ſcobem in fictili crudo coquunt in caminis, donec percoquatur figlinum. Colum. lib. 7. cap. 10, Nauſeantibus quoque ſalutaris habetur eburnea ſcobis ſale fricto, &c. Sic lib 12, cap. 43. Abiegna ſcobe.

Centuſa ſcobs, Vide CANTRVM.
S-modium ſcobis Iuuen. ſaty. 14.
Scobem facit terebra Colum. lib. 4. cap. 29.

Scobina, ſcobinæ, pen. prod. {ῥίνη} A ſcobe, inquit Varro, lima dicitur. Plin. lib 11. cap 37, Poſteà arteria & ſtomachus denticulatus callo, in modum tubi ad conficiendos cibos, decreſcentibus crenis quicquid appropinquat ventri. Nouiſſima aſperitas, vt ſcobina fabri.

SCODRA {σκόδρα} Ptolemæo lib. 2. cap. 17, vrbs Liburniæ: hodie *Scutarium* vocant, ſub Venetorum dominio. Vulgò *Scutari*.

Scoleccæ, arum, Cælius lib 19 cap 1, Scoleccas autem vermes interpretamur, quorum ſpecies aliquot ſunt: nam qui ſunt in virentibus lignis, ac humectis vocantur θρῖπες, qui in aridis, Tripes: vitium dicuntur Ipes: Leguminum Trogea, veſtium σῆτες: ſicuti chartis qui adnaſcuntur, appellantur Tilphæ.

Scolecia, ſcoleciæ {σκωληκία} Plin. lib 34. cap. 12, Eſt & alterum genus æruginis, quā vocant ſcoleciam, in Cyprio ære: hoc trito, alumine & ſale, aut nitro pari pondere cū aceto albo quàm acerrimo, &c. Teritur autem donec viride fiat contrahâtque ſe in vermiculorum ſpeciem, vnde & nomen. Hactenus Plin. σκώληξ Græcè vermis Latinè dicitur.

Scoleccium, ſcoleccij {σκωλήκιον} Plin. lib. 24. cap 4, Coccum autem ilicis, vulneribus ex aceto recentibus imponitur. Epiphoris ex aqua & oculis ſuffuſis ſanguine inſtillatur. Eſt autem genus eo coci in Attica ferè, & Aſia naſcens, celerrimè in vermiculum ſe mutans, quod ideo ſcolecion vocant, improbántque.

SCOLIVM, vel Scolius mons in Pylo Arcadiæ, vel Theſſalia. diſputant enim de finibus Strabo & Sceptius. Strabo lib. 8.

Scolopax {σκολόπαξ} auis roſtro oblongo, in partibus noſtris frequens *Beccatium* appellamus. Noctu capitur retibus dum roſtro cangit terram. Quidam Gallinaginem appellant.

Scolopendra, ſcolopendræ {σκολόπενδρα} Piſcis. lib. 9 cap. 43, Scolopendræ terreſtribus ſimiles, quas centipedes vocant, hamo deuorato omnia interanea euomunt, donec hamum egerant, deinde reſorbent.

Scolopendrion {ἄσπληνον} eſt herba quam totus officinarum chorus herbariorúmque, Ceteracum vocant, vel ceterac, ſine caule, ſine flore, ſine ſemine, pediculo nigro, &c. Ruellius lib. 3. cap 87.

Ad calculoſos herba ſcolopendrion, quam nos calcifragam appellamus, bellè facit contuſa. Scrib Largus, 150.

Scolopomachærion, eſt cultellus pali imagine inter chirurgica organa à Galeno numeratos. Cælius Rhodig. lib. 19. Lection. antiq cap. 1.

SCOLOS, vrbs in Aſia eſt, iuxta Thebas, autor Plinius lib. 4 cap. 7.

SCOLVM, Bœotiæ ciuitas apud quam præſtantes fieri panes conſuetos ſcribit Cælius lib. 9. cap. 16.

SCOLVS { [illegible] } Straboni lib. 9. pagus eſt in ora Aſopia ſub Cythærone, ſedes iniucunda atque aſpera. Indéque natum eſt prouerbiũ, Ad Scolon neque ipſe vades, neque alteri comes ibis. Ex eo quoque loco deductum Pentheum diſcerptum fuiſſe memoriæ proditur.

Scolymos. pen. corr. { [illegible] } Herba quæ & ſtrobylus, quòd echinum habeat nuci pineæ ſimilem: & cinara, quòd cineribus gaudet, appellatur. Theodorus carduum vertit. Eſt enim reuera carduus ſatiuus, quem vulgus *articocallum* vocat. Plinius libro 22. capite 22, Scolymon quoque in cibos recipit Oriens, & alio nomine limonion appellat. Frutex eſt nunquam cubitali altior, criſtiſque foliorum ac radice nigra, ſed dulci. Vide CINARA. Nec me fugit (inquit Ruell. lib. 3. cap 14) Æginetam Paulum Ætiúmque ſcolymon à cinara diſcreuiſſe, hanc officere ſtomacho, illum prodeſſe monſtrantes. Nec inuenio Græcis aliud haberi diſcriminis, quàm quod ſcolymos ferus eſt & ſylueſter, cinara verò domita cultu ruditate mitior & altilis.

SCOMBRARIA, Herculis inſula eſt ad Carthaginem ſpectans, quam à Scombrorum multitudine, qui ibi capiuntur, eo nomine appellatam Strabo lib. 3 docet.

Scombrus, ſcombri, m. g. vel ſcomber { [illegible] } Genus piſcis marini Plin lib. 9. cap 15, Cum thynnis hæ & pelamides in Pontum ad dulciora pabula intrant gregatim cum ſuis quæque ducibus, & primi omnium ſcombri, quibus eſt in aquis ſulphureus color, extra qui cæteris. Plaut. Capt 13. Plin. lib 31. cap 11, Laudatiſſimi, ſcomber, ſalpa, ſparus, &c Sic Martial lib. 13.

Scomber, Ruellio ſignificat eum piſcem, qui apud nos dicitur *Maquerrau*, à frequentibus teſſeræ maculis. Et vitiligines tibiarum variegatarum ab igne per hyemem (cuius exemplum videre eſt in vetulis) dicuntur *Maquerreaux*.

Scomma, ſcommatis, pen. corr. n g { [illegible] } Latinè dicitur cauillum, Eſt (vt ait Macrobius lib 7. Saturnal. cap 3.) morſus figuratus, quia ſæpe fraude vel vrbanitate tegitur, vt aliud ſonet, aliud intelligas, nec tamen ſemper ad amaritudinem pergit: ſed nõnunquam in quos iacitur & dulce eſt [illegible].

Scopæ, ſcoparum, f g { [illegible] } pluralis numeri, Inſtrumenta quibus pauimenta verruntur. Plaut. Sticho, 6,

Munditias volo fieri hic: ferte huc ſcopas, ſimúlque harundinem vt
operam omnem aranearum perdam. Scopæ, quaſi ſcobæ dicuntur, quòd his purgamenta veluti ſcobem educimus.

Viles ſcopæ Horat. 2 Serm. ſaty 4.

Scopas diſſolutas, homines nihili nulliúſque prorſum conſilij Cicero vocat, ad Atticum, lib. 7. 132. L. Cæſarẽ vidi Minturnis ad VIII. Calend. Febr mane, cum abſurdiſſimis mandatis, non hominem, ſed ſcopas ſolutas, vt id ipſum mihi ille videatur irridendi cauſa feciſſe. Idem in Oratore, agens contra eos qui numeros orationis contemnũt, Scopas diſſoluere dixit, pro eo quod eſt, Rem prorſus inutilem efficere. Nam ſcopæ colligatæ, & ſpeciem videntur habere qualemcunque, & ad verrendum pauimentum ſunt accommodatæ: porrò ſi diſſolueris nihil inutilius, nihil inelegantius.

¶Scopa regia, Herba, Plin lib 25 cap 5. De achilleo herba, quæ & millefolia appellatur, etiamnum aliam ſimilem huic, ſed candidioribus foliis & pinguioribus, tenuioribus cauliculis, in vineis naſcentem. Aliam verò hirſutã cubitorum, ramulis exilibus, triangulis, folio ilicis, pediculo lõgo, betæ ſemine, omnes vulneribus præcipuas. Noſtri eam quæ eſt latiſſimo folio, ſcopas regias vocant. Ruellius dicit eam eſſe quam vulgus *herbam carpentariorum* appellat, quòd materiarij fabri ſæpiculè hac vtantur ad glutinanda vulnera.

¶Scopæ, dicuntur virgæ & putamina, quaſique fundamenta virgultorum vel herbarum & fruticum: vt Scopæ manuales chamæmeli, quas medici vulgò *manipolas* vocant. Plinius lib 24 cap. 15, Cato de Re ruſt cap 152. Facito ſcopas virgeas vlmeas aridas, in aſſerculo alligato, duabus lateria dolii tuiſnſecus vſque bene perfricato, ne fra io lateribus adhæreſcat.

Scopula, ſcopulæ, pen. corr Diminutiuum { [illegible] } Columel lib 12. cap 18, Deinde peniculo detergitur, & ferventiſſima pice infuſa, nouo alio rutabulo & ſcopula picatur. Idem lib. 12. cap 38, Scopula aridæ myrti terra ſuffiatur.

Scopo, as, are: Scopare, inquit Cælius Rhodig lib 10 cap. 5, In fuſtium virgarúmque per tintinnaculos admonitione vſurpat ſimplex vulgus, quo tamen ſereniſſimus ac eloquentiſſimus vtitur Hieronymus, quum in Eſaiæ tralatione ita ſcribit: Scopabo Babylonem in ſcopa terens, dicit dominus exercituum. Dignum verò ſcitu eſt: ſcopam, ſeu verius ſcupas, vti Fabio placet, dici à Græcis [illegible], [illegible] quod ſcopare, ornaréque nobis indicat. Vnde illud apud Ariſtophanem elegantiſſimum [illegible]. Ne ſcopes Græciam. Id eſt, Ne in deſolationem redigas.

Scoparius, ſcoparii { [illegible] } Miniſter, cuius miniſterium eſt vt deuerrat pauimenta ſordeſcentia. Vlpian. in l. Inſtrumento fundi. D. de fund. inſtruct. Quibuſdam in regionibus accedunt inſtrumento, ſi villa cultior eſt, etiam atrienſes, ſcoparij.

SCOPAS { [illegible] } ſtatuarius eminentiſſimus, qui Mauſoleum cælauit. Plin lib 35 cap. 5. Horat 4. Carm. ode 8,

Quas aut Parrhaſius protulit, aut Scopas,
Hic ſaxo, liquidis ille coloribus.

SCOPELOS, inſulæ nomen, quæ eſt ante Troada Aſcaniæ apud Pliniũ lib. 5 cap 31.

Scopes { [illegible] } aues ſunt nocturnæ ex genere noctuarum, eædem, cum his, quos bubones Latini appellant. Dictæ ſcopes, quaſi [illegible]: ſunt enim raucæ & minimè canoræ. Vide Plinium libro 10 cap. 49.

SCOPIVS, mons in Macedonia apud Plin lib. 4 cap 10.

Scoptula opera { [illegible] } quæ medicis dicantur, docet Celſus his verbis, lib. 8. cap. 1, A ceruice duo lata oſſa vtrinque ad ſcapulas tendunt, noſtri ſcoptula operta, [illegible] Græci nominant. Ea in ſummis verticibus ſinuata, ab his triangula, paulatimque lateſcentia ad ſpinam tendunt: & quo latiora quaque parte ſunt, hoc hebetiora. Hactenus Celſus. Latos humeros quidam vocant, alij oſſa humeraria.

Scopus, ſcopi, maſc gen { [illegible] } Locus in quem emittenda tela dirigimus: à Græco [illegible], quod eſt conſydero, contemplor, ſpeculor, Suetonius de Domitiano, cap. 19, Nonnunquam in pueri procul ſtantis, præbentiſque pro ſcopulo diſpanſam dextræ manus palmam, ſagittas tanta arte direxit, vt omnes per interualla digitorum innocue inuaderent. Vegetius lib 2. refert, quòd ſagittarij, funditoréſve ponere ſolebant pro ſcopo, hoc eſt ſigno, ſcopas, id eſt fruticum, vel ſtraminum faſces. Macrobius propoſitum vocat, quod Græci [illegible] nominant.

¶Scopus, metaphoricè pro eo quò mens & propoſitum noſtrum dirigitur. Cic. ad Attic. lib. 8 155. Eidem lib. 15 330, [illegible] hic eſt enim huic noſtro, nihil præbere. Idem 12. Philippic. quid ſit ſcopus declarat his verbis, Quum omnes actiones horum menſium, omnes ſententiæ meæ peruenerint ad eum exitum qui mihi fuit propoſitus.

¶Scopus vuæ Ruell lib. 5. cap. 1, Vua, ſcopo & frequentibus acinis compacta. Scopus, ramoſum id quo dependent acini. Quibuſdam etiam propriè racemus exiſtimatur, etſi pleruuque cum vua confunditur. Varro 1 de Re ruſt cap 54, Quæ calcatæ vuæ erunt, earum ſcopi cum folliculis ſubiiciendi ſub prælum: vt ſi quid reliqui habeant muſti, exprimatur in eundem lacum. Acini conſtant folliculo, vinaceis, muſto. Meminit & Cælius lib 12. cap 14.

Scopulus, pen. corr Diminutiuum { [illegible] } Saxum eſt eminẽs, vt ait Seruius: à ſpeculando ita vocatus, [illegible] enim ſpeculari eſt. Plin. lib. 12 cap 14. Saba regio à dextra maris, ſcopulis inacceſſa. Cæſar 3 beli. Gall. Et eadem de cauſa minus commodè ſcopulis continebantur. Virg 1 Æneidos,

. ſcopulóque infixit acuto.
Vertex ſcopulorum. Catull. Argonaut. 59.
Altus. Virg 5 Æneid.
Exeſi Senec. Herc furen. 2.
Frequentes Iuuen. Saty. 13.
Immanis Ouid 14 Metam.
Piſcoſi Virg. 4 Æneid.
Sæuus Virg 5 Æneid.
Sonantes Virg 1 Æneid.
Turriti. Virg 3 Æneid.
Vomentes æquor ſcopuli. Lucan lib 6.
¶Accedere ad ſcopulos. Vide ACCEDO.
Appellere ad ſcopulos, Vide APPELLO.
Conſcendere ſcopulum Virg 1 Æneid.
Ter ſcopuli clamorem inter caua ſaxa dedere. Virg 3 Æneid.
Ad ſcopulum ire, pro Perire, & in nihilum redigi, metaphora eſt à nauibus ſumpta, quæ quum ad ſcopulos impingunt, diſſolui ſolent, atque ſummergi. Lucret. lib. 2.
Præcipitem excutere aliquem ſcopulo. Virg. 12. Æneid.
Immanes ſcopulos extruere. Claud. 7. Paneg.
Gemini ſcopuli minantur in cœlum. Virg 1. Æneid. Id eſt eminẽt. Seruius
Mioaci ſcopulo pendere Virg 8 Æneid.
¶Scopulus, pro ſcopo Vide exemplum Suetonij in SCOPVS.

¶Scopulus, per tranſlationem. Cic. pro Roſc. Amer Reſtare tibi videbatur ſeruorum nomen, quò quaſi in portum reiectus à cæteris ſuſpicionibus confugere poſſes: vbi ſcopulum offendis eiuſmodi, vt non modò ab hoc crimen reſilire videas, verũm omnem ſuſpicionẽ in voſmetipſos recidere intelligis.

Ad eoſdem ſcopulos nauem appellere. Cic pro Rabirio perduell. reo, Nec ſuas vnquam rationes ad eos ſcopulos appuliſſes, ad quos Sexti Titij afflictam nauem, & in quibus C. Deciani naufragium fortunarum videres.

Geſtare ſcopulos in corde, dicitur is qui nulla mouetur miſericordia Ouid 7. Metam.

Scopuloſus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Scopulis plenum. Plin. lib 9. cap. 18, Deiectúmque per ſcopuloſa & abrupta, vbi primùm mollia planities contingat, in quodam lacu hoſpitari.

Colles ſcopuloſi Silius lib 7.
Limes ſcopuloſus. Stat. 5. Thebaid.
Rupes ſcopuloſa. Lucan lib. 2.

Scopuloſus locus & difficilis. Cic. 1. Verr Intelligo quàm ſcopuloſo difficiliſque loco verſer: nam cùm omnis arrogantia odioſa eſt, tum illa ingenij, atque eloquentiæ multò moleſtiſſima. Idem 3 de Orat. Oratores autem in inferum hoc Tuſcum & Barbarum, ſcopuloſum, atque infeſtum laberentur, in quo etiam ipſe Vlyſſes errarer.

Scopeliſmus, ſcopeliſmi { [illegible] } Vlpia in l. Sacrõlarij. D de extraord. crimin Sunt quædam, quæ more prouinciarum coërcitionem ſolent admittere: vtputa in prouincia Arabia [illegible] crimen appellant, cuius rei admiſſum tale eſt. Pleríque inimicorum ſolent in prædium inimici [illegible], id eſt lapides ponere, indicio futuros, quòd ſi quis eum agrum coluiſſet, malo letho periturus eſſet inſidiis eorum qui [illegible] poſuiſſent: quæ res tantum terrorem habet, vt nemo ad eum agrum accedere audeat, crudelitatem timens eorum qui [illegible] fecerunt. Hanc rem præſides exequi ſolent grauiter vſque ad pœnam capitis: quia & ipſa res mortem comminatur.

¶Scopelon, Græci nominant locum eminentem, hoc eſt ſpeculã.

Scordalus, ſcordali, velut ſcorodalus, id eſt homo allıatus, fœdus, impurus, & ſordidus illuuie ſqualloréque. Seneca in epiſtolis, Tullius inquit, Cimber & minus erat in vino & ſcordalos. Hoc verbum etiam extat in Petronio, Ego autem, inquit, nactos occaſionem vindictæ, Eumolpum excludo, redditáq; ſcordalo vice, ſine æmulo ſcilicet & cella vtor & nocte. Vt tamen verum fatear, ſcordalus in Petronio ſcribitur, vt exiſtimo, perperàm. Eſt & hodie Græcis ſcordalus morbus

lus morbus in oculis aquorum, in angulo creſcente caruncula. Ex Turnebo.

Scordiſcus. Ephippium. Hinc Scordiſcarius apud Hieronymum, qui talia ſtrata vel coactilia facit & tegumenta. Turnebus.

SCORDISCI, populi Pannoniam incolentes in montis Claudij fronte, quo monte diuiduntur à Tauriſtis, [illegible]. Plin. lib 4 cap. 25.

Scordiſci etiam gens Gallica à Cimbris deuexata traditur à Strabone libro 7.

Scordium, dij {[illegible]} herba eſt apud Dioſcoridem tam in montoſis, quàm in paluſtribus locis naſcens, folijs Triſſaginis, maioribus tamen, & in ambitu non vſqueadeo diuiſis, caule quadrangulo, flore ſubrubro. Dictum Scordion [illegible], hoc eſt ab allio, cuius odorem refert, & acrimoniam. Galen. lib. 8. Simplic. facultat.

SCORDONA, Inſula Dalmatiæ adiacens, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Vulgò *Malcapoſeglio*.

Scordotis, herba magnitudine cubitali, caule quadrangulo, ramoſa, quernæ ſimilitudine, folijs lanuginoſis, amari guſtus: reperitur in campis pinguibus. Ea à quibuſdam appellatur Scordion. Vide Plin. lib. 25. cap. 6.

Scoria, ſcoriæ {[illegible]} Metallorum purgatio, & excrementum quaſi fæx, ſicut ſpuma, quæ ea feruefcere materia tollitur. Plin. lib. 33. cap. 4. Quæ è catino iactatur ſpurcitia, in omni metallo vocatur ſcoria.

Scoria æris Plin lib 34 cap. 11.

Scoria argenti. Plin. lib. 33. cap 6.

Scoria plumbi Plin. lib 34. cap. 18.

Scorodon {[illegible]} herba eſt notiſſima, Allium Latini appellant. Eſt & ſylueſtris allij genus, quod Græca appellatione, [illegible], quaſi allium anguinum, vocitatur.

Scorodopraſum {[illegible]} magnitudine porrum æquans herba. Participat ſapore allium & porrum: vnde ſibi vires promiſcuas ex vtroque vendicauit, effectus allij & porri præbens: inefficacius tamen. Coctum, porri modo, dulceſcit, & in olerum vicem tranſit. Dioſcorid. lib 2. cap. 147. apud Matthiolum.

Scorpæna, genus piſcis apud Plin. lib 32. cap. vlt. Meminit eius & Ambroſius: Scorpæna (inquiens) quoque caſtitatem immaculati connubij generi ſuo ſeruat, non peremit ſed reficit.

Scorpio, ſcorpionis, m g. {[illegible]} Animal venenoſum, cauda feriēs. Plin. lib. 11. cap 25. Semper cauda in ictu eſt, nullóque momento meditari ceſſat nequando deſit occaſioni. Vide plura in eodem capite. Scorpius dicitur ſicut & ſcorpio. Vide etiam Celſ. lib. 5. cap. 27.

Metuendus acumine caudæ Scorpius. Ouid. 4. Faſt.

¶Scorpius, ſiue Scorpio, Signum cæleſte. Columel. Sol ingreditur Scorpium ante Calend. Nouemb. Plin lib. 17. cap 24. Quum ſit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario.

Ardens Scorpius. Virg. 1. Georg.

Cauda minax ſcorpius. Lucan lib. 1. 131.

Curuans brachia Scorpius Ouid. 2 Metam.

Formidoloſus Scorpius. Horat. 2. Carm ode 17.

¶Scorpio, Militare inſtrumentum, quòd paruis ac ſubtilibus ſpiculis inferat mortem: ſiue quòd ſcorpionis ſimilitudinem habeat, quum arcus hinc atq; hinc chelarum ſimilitudine præ ſe ferant ſpiculum caudæ. Sunt qui arcubaliſtam appellāt. Quidam etiam accipiunt ſcorpium pro genere inſtrumenti torquendi, vt ſunt rubi aculeati, vel flagellum virgarum, vt ſcutica habens in ſummitate glandes plumbeas. Plin. lib. 7. cap. 56. Et in tormentis ſcorpionem Cretas inueniſſe dicunt. Cæſar 7. bel. Gal. Scorpione ab latere dextro traiectus concidit. Sic Liu 6. bel. Pun.

¶Scorpio, Tormentum eſt bellicum, ſed telum etiam illius tormenti, id eſt quod eo tormento mittunt. Oppius lib. 5 bell. ciuilis, Scorpiona acutiſsimus miſſo, atque eorum decurione percuſſo & ad terram deiecto. Videtur enim potius telum quàm tormentum ſignificari: quanquam ſi quis tormentum velit, non repugnabo.

¶Scorpio, Piſcis Plinio lib. 32. cap. 11.

¶Scorpius {[illegible]} Herba eſt ſemen habens ad ſimilitudinem caudæ ſcorpionis, quæ valet aduerſus animal ſui nominis. Plin. lib 22. cap. 15.

Scorpionius, Adiect. Plin. lib 20. cap. 1. Aliqui etiam ab eo ſcorpionium cucumin vocant, efficaciſsimum contra ſcorpionum ictus.

Scorpites {[illegible]} gemma eſt ſcorpionis colore. Plinius lib. 37. capite 11.

Scorpiuron, herba quam Tricoccum appellant, folijs paruis, in terram declinantibus: ſemen ei eſt effigie Scorpionis caudæ: qua ex re ei nomen. Plinius lib. 22. cap 21.

Scortum, ſcorti {[illegible]} Propriè corium eſt animalium, præſertim eorum quæ craſsiorem pellem habent, ac duriorem.

¶Scortum, dicitur etiam meretrix. Plaut. Aſin. 16.

Is apud ſcortum corruptelæ & liberis Luſtris ſtudet. Cic. 2. in Catil. Quòd ſi in vino & alea comeſſationes ſolùm & ſcorta quærerent eſſent illi quidem deſperandi, ſed tamen eſſent ferendi.

Scorta appellantur meretrices, quia, vt pelliculæ ſubiguntur. Omnia namque ex pellibus facta, ſcortea appellantur. Scortes id eſt pelles teſtium arietinorum ab eiſdem pellibus dictę. Paulus apud Feſtum. Hinc & ſcrotum Chirurgi noſtri dicunt, pro ſcortum.

Scortum deuium, non proſtitutum in proſtibulo omnium libidini, ſed honeſtius minúſq; vulgata ab Horatio dicitur 2. Carm od. 11.

Scortum preſſum quaſillo. Catull.

-preſſúmque quaſillo

Scorteum, quam Serui filia Sulpitij. Scortillum ſignificat egenum, & ſe meretricio quæſtu malè tolerans, laníficióque miſeram trahēs vitam. Quæ enim ad extremam redactæ erant paupertatem meretrices & mulieres, lanam demum faciebant, & illa ſe Minerua ſuſtinebant. Turnebus.

Honeſtum officium ſcorto poſtponere. Horat. 1. epiſt 19.

Scortillum, Dimin. {[illegible]} Catull. de Varro & ſua amica, 10.

Scortillum mihi quum repentè viſum eſt

Non ſanè illepidum, nec inuenuſtum.

Scorteus {[illegible]} Adiect. dicitur omne id quod ex pellibus factum eſt, vt ait Feſt. Martial. lib. 14.

Ingrediare viam cælo licet vſque ſereno,

Ad ſubitas nuſquam ſcortea deſit aquas. Sub penula. Ouid. 2 Faſt.

Scorteum, aliàs Scrauteum: pelliceum in quo ſagittæ reconduntur, appellatum ab eadem cauſa, qua ſcortum. [illegible] enim Grecè pellis dicitur, vnde ſcoticæ & ſcuta, quia non ſine pellibus ſunt. Paulus apud Feſtum.

Scortor, ſcortaris {[illegible]} ſcortari, Meretricari. Terent. Heaut. 1. 2.

Scortari crebrò nolunt, nolunt crebrò conuiuarier. Idem Adel. 1. 2.

Non eſt flagitium (mihi crede) adoleſcentulum Scortari.

Scortator, pen. prod. Verbale {[illegible]} Meretricum ſectator. Cic. 2. in Catil. O bellum magnopere pertimeſcendum, quum hanc ſit habiturus Catilina ſcortatorum cohortem Prætoriam. Horat. Serm. ſatyr. 5.

SCOTI {[illegible]} Britanniæ populi, quondam Antropophagi. Hieronymus contra Iouinianum lib. 2. Quid loquar de cæteris nationibus, quum ipſe adoleſcentulus in Gallia viderim Scotos gentem Britannicam humanis veſci carnibus: & quum per ſyluas, porcorum greges & armentorum, pecudúmque reperiant, paſtorum nates, & fœminarum papillas ſolere abſcindere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari? Hæc ille. Cui diuus Chryſoſtomus in ſermone Pentecoſtes, ſtudio pietatis ſubſcribit, Ante hoc (inquit) quoties in Britannis humanis veſcebantur carnibus? Nunc ieiunijs reficiunt animam Lingua omnibus ſibila. Idem Strabo lib. 4. Britannos balbutientes vocat, quos ipſa Romæ viderit.

SCOTIA, ſcotiæ {[illegible]} Verbum eſt Græcum architecturæ propriū, quod Heſychius triglyphum dicit ſignificare. Vſus eſt Vitruuius, cùm ſcribit ſcotiam à græcis trochilon appellari. Vide Turnebum.

SCOTINA {[illegible]} locus eſt apud Lacedæmonios, denſis quercubus vmbroſus, in quo Iupiter colebatur, cognomento Scotinas, vt eſt author Pauſanias lib. 10.

SCOTINUS, Heraclitus Epheſius vir nobilis & memoratu dignus: de quo vide Strabonem lib. 14.

Scotoma, pen prod. ſcotomatis, n g. {[illegible]} Hermolaus, Scotomata ſiue ſcotodiniæ ex frigidis & lentis humoribus in cerebrum deuocatis oriuntur: ita vt ſic affecti occaſione parua ſuccidant. Vertigines eas appellant noſtri, quoniam ob oculos eorum verticoſa quædam & rotatilia circumagi videantur.

Scotomaticus, penult. corr. Scribonius Largus, Item ſanat, quibus ſubitis tenebris obſcurantur oculi cum vertigine: ſcotomaticos hos Græci vocant.

SCOTUSSA {[illegible]} oppidum eſt in confinio Macedoniæ ad Neſſum amœnum locum habens, quem, [illegible], hoc eſt Canis capita appellant, in quo Romani & Ætoli T. Quintio duce Philippū Demetrij filium Macedoniæ regem ingenti prælio ſuperarunt. Author Strabo lib. 9.

SCOTUSSÆI populi liberi in Macedonia apud Plinium lib. 4. cap. 10.

Scracia, ſcraciæ, Æquè deſpicienda ac contemnenda vt ſcrea ſputáque, ſic vocata quaſi ſcreacia. Verſus Actij extat apud Varronem, Scraciæ, ſcrupedæ, ſtrictabillæ, tantulæ. Videtur Varro ſcraciam explicare ſiccam. Nam in eo videtur legendum, ſcracia ſiccam ſignificat, vel exiccam ſignificat. Nam cum ſiccæ ſunt & arentes fauces, magno & difficili ſtrepitu & roncho velut trochlea ſcreatum trahimus. Turnebus.

Scraptæ dicebantur nugatoriæ, ac diſpiciendæ mulieres, vt ait Verrius ab iis, quæ ſcrea idem appellabant, id eſt, quæ quis excreare ſolet, quatenus id faciendo ſe purgaret. Titinius in Prilla: Rectius mecaſtor piculetæ, Poſthumæ lectum hodie ſtratum vidi ſcraptæ mulieris. Feſtus.

Screo, ſcreas {[illegible]} ſcreare, Cum conatu quodam de pectore ſputum eijcere. Plaut. Curcul. 3.

Vini pollens lepidus Liber, qui ſcreanti tibi

Siccæ, ſemiſomnæ potionem affert, atque it

Sedatum te. Plinius libro 23 cap. 1. Eadem in iumento hominéque phlegma aut ſanguinem qui ſcreatur, talos circumligata ſanat. De radice aſparagi. Vetus exemplar ſcriptum legit qui ſa ad talos deiecerit.

Screatus, huius ſcreatus, pen. prod, m. g. {[illegible]} Terent. Heaut. 2. 3.

Gemitus, ſcreatus, tuſſis, &c.

Screator, pen prod. ſcreatoris {[illegible]} Qui ſcreat. Plaut. Milit. 20.

Screator ſum itidem minime ſuccidus.

Screabilis, & hoc ſcreabile, pen. corr. {[illegible]} Quod ſcreari poteſt. Vnde compoſitum Excreabilis, Vide EXCREO.

Scriba, Vide SCRIBO.

Scribligo, ſcribliginis, f. g. {[illegible]} A vetuſtioribus Latinis dicebatur ſolœciſmus, à tortuoſæ orationis prauitate ac verſura. Scribendum potius Stribligo. Vide ſuo loco, ex Gellio lib. 5 cap. 20.

Scriblita, ſcriblitæ, pen. prod. Genus cibi appellatum eſt, quòd in circuitu ad reſtis modum torquebatur. Hoc ſolùm differens à placenta, quòd ſine melle coquebatur, & feruentiſſima edi ſolebat. Cato cap. 78. Martial. lib. 3.

Circuolata diu menſis ſcriblita ſecundis

Vrebat nimio ſæua calore manus. Plaut. Pœn. 2.

Scribo, ſcribis, ſcripſi, ſcriptum {[illegible]} ſcribere, Notæ ſignificationis. Plaut. Aſin. 13.

Adde, vt ſcribas vide planè & probè. Idem Pſeud. 7.

Quaſi in libro quum ſcribuntur literæ calamo.

Corticibus ſcribere. Propert. lib. 1. eleg 17.

Scribere ſua manu, non autē Propria manu: nuſquam enim apud bonos authores reperitur. Cic. Attico, lib 5. 101, 16. Aut aliquàm aliquo loco conſedero, neque longas à me, neque ſemper mea manu literas expectabis. Ibidem, lib. 7. 112. Accepi aliam alia iucundiorem, quæ quidem erat tua manu. Idem 3 in Catil. Legimus, erat ſcriptum ap-

ſua manu. Liuius de bel. Pun. Fœdera Amilcaris ſcripta manu. Idem de bel. Maced. Poliſenidas ſua manu ſcripſit.

Ab ſingulari amore ſcribere. Vide A vel AB præpoſitiones.

Ad aliquem ſcribere, quemadmodum. Cic. ad Terent. lib. 14. 2.

Ad aliquem ſcribere de rebus, &c. 4. Cic. 4. Acad.

Ad aliquem de re aliqua in aliam ſententiam ſcribere. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17, In eius ſermone ego vtcunque ſoleo admirari, & te de ſuburbano emendo quum ad illum ſcribas, non modò ad me non ſcribere, ſed etiam aliam in ſententiam de ſuburbano ſcribere: & quæ ad illum ſcribas, nihil te recordari de ſe, de epulis illis quas tu in Tuſculano eius mihi oſtendiſti.

Scribere ambitioſè. Cic. Fam. 13.

Scribere cautè. Cic. Cautè perſcribas.

Scribere commodius. Cic. Famil. 3.

Scribere enucleatè. Cic. ad Qu. Frat.

Scribere exploratè. Cic. ad Qu. Frat.

Scribere fruſtra. Cic. Famil. 5.

Scribere grauiter. Cic. Famil. 2.

Scribere humanè. Cic. Fam. 3.

Scribere humaniter. Cicero, Scripſit ad me Cæſar perhumaniter.

Scribere liberius. Cic. Fam.

Literas ea ſermone alterius ſcribere. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 4, Gratiſſime mihi tuæ literæ fuerunt, quas ea Furnij ſermone te ſcripſiſſe animaduerti. Ego autẽ præteriti tẽporis accuſationẽ affero, quòd te profectum audieram: nec multò antè rediſſe ſciui, quàm ex epiſtola tua cognoui.

Notis ſcribere, Eſt celeriter excipere. Quint. lib. 11. cap. 2. Vide NOTA.

Scribere notis, & Scribere ſermonibus opponuntur. Varro apud Seruium, In foliis palmæ interdum notis, interdum ſermonibus ſcribebat. Turnebus.

Officioſè ſcribere, Vide Officioſus in OFFICIVM.

Scribere planè. Cic. Fam. 4.

Scribere pleniſſimè. Cic. Quàm pleniſſimè ad me ſcribas.

Pluribus ſcribere. Sub. verbis. Cic. ad Cælium, lib. 2. 12, Hæc eo pluribus ſcripſi, quòd nonnihil ſignificabãt tuæ literæ ſubdubitare qua eſſem ergo illum voluntate.

Scribere quod in buccam. Cic. ad Attic.

Scribere quod in mentem venerit. Cic. ad Qu. Frat.

Scribere raptim. Cic. ad Brut.

Scribere rectè, id eſt, non fruſtra. Cic. Idipſum ſcire cupi quod ad tempus rectè ad te ſcribere poſſim.

Scribere ſæpiſſimè. Cic. Fam. 5.

Alicui ſalutem ſcribere. Plaut. Bacchid. 15.

Scribere ſubtiliter. Cic. ad Attic.

Scribere ſummatim. Cic. Famil. 5.

Scribere tectis verbis. Cic. Famil. 9.

Scribere vacuo animo. Cic. ad Qu. Frat.

Bene ac velociter ſcribere. Quint. lib. 1. cap. 2.

Scribere verboſè. Cic. Fam. 7.

Scribere verboſius. Cic. Fam. 8.

Scribere, Propriè eſt eorum qui aliquid condunt, vel aliquod opus faciunt, quod & Conſcribere dicitur. Terent. in Prol. Eunuch. Qui magis licet currentes ſeruos ſcribere, &c. Cic. Cornificio, lib. 12. 7, Sed proximè ſcripſit de optimo genere dicendi. Idem Lent. li. 1. 9, Scripſi etiam verſibus tres libros de temporibus meis.

Accuratè ſcribere, & cogitatè, Vide COGITO.

Concinnè ſcribere, Vide CONCINNVS.

Licenter ſcribere. Horat. de Arte.

Luculentè ſcribere, Vide LVCVLENTVS.

Mendoſè ſcribere, Vide MENDA.

Separatim de re aliqua ſcribere. Quint. in Procem. lib. 4.

De integro ſcribere. Quintil. lib. 2. cap. 4. Expertus ſum prodeſſe, quoties eandem materiam rurſus à me retractatam ſcribere de integro iuberem.

De Græcis Latinè ſcribere. Cic. 1. de Fin. Sed ex eo credo, quibuſdam vſu venire vt abhorreant à latinis, quòd inciderint in inculta quædam & horrida de malis Græcis Latinè ſcripta deterius.

De hac re in vtranque partem & dicta ſunt, & ſcripta multa. Cic. 4. Academ.

Aliquem ad hiſtoriæ fidem ſcribere. Cicero ad Quint. fratrem libro 1. 1, Cyrus ille à Xenophonte non ad hyſtoriæ fidem ſcriptus, ſed ad effigiem iuſti imperij.

Carmina ſeceſſum ſcribentis, & otia quærunt. Ouidius 1. Triſt. eleg. 1.

Libellum ſcribere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.

Orationes ſcribere. Cic. de Claris Orat.

Poemata ſcribere. Horat. 2. epiſt. 2.

Verſus ſcribere. Cic. 5. Verr. De qua muliere verſus plurimi ſupra tribunal & ſupra prætoris caput ſcribebantur.

Amor ſcribendi te rapit. Horat. 2. Serm. ſat. 1.

Laborem ſcribendi ferre. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.

Nulla voluntas ſcribendi eſt mihi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2.

Leges ſcribere, quod & Condere, & Dicere, & Facere dicitur. Cic. pro Roſc. Amer. Eius porrò ciuitatis ſapientiſſimum Solonem dicũt fuiſſe eum qui leges, quibus hodie quoque vtuntur, ſcripſerit.

Legem de ſtupris ſcribere, &c. Cicer. 2. de Legib. Nec ſi regnante Sext. Tarquinio nulla erat Romæ ſcripta lex de ſtupris, idcirco non contra illam legem ſempiternam Sext. Tarquinius vim Lucretiæ Tricipitini filiæ attulit.

Aliquem hæredẽ ſcribere, Statuere, Facere. Martial. lib. 10. Quintilianus lib. 3. cap. 6, Hæredi ſcripto opponitur lex abdicatus. Idem declamat. 1, Neque grauiſſimum patrem ſuprema ſua iuueni iactaſſe crediderim, vt hæredem filiam ſcriberet.

Aliquem teſtamento ſcribere. Hirtius lib. 4. bel. Alexand.

Scribere ſeruo libertatem eſt, ei libertatem teſtamento relinquere. Vlpian. in l. Si ſeruum. D. de acquir. vel omittenda hæred. Dicam alicui ſcribere, Vide DICA. Cic. 4. Verr.

Formulam alicui ſcribere. Vide Formula, in FORMA.

Nummos alicui ſcribere, Per menſæ ſcripturam dare: vt ait Budæus. Plaut. Aſin. 9.

Supplementum ſcribere legionibus. Cic. ad Appium lib. 3. 3. Cenſebant enim omnes ferè vt in Italia ſupplementũ meis & Bibuli legionibus ſcriberetur.

In animo ſcribere. Terent. Aud. 1. 5.

In aqua ſcribere. Catull. de muliere ſua.

¶Scriptum eſt. Cicer. 2. de Diuinat. Scriptum eſt item, cum Critonis, &c.

¶Scribere, Pingere, Plinius de Nicomacho pictore, lib. 35. cap. 10, Scripſit & Apollinem & Dianam, deúmque Matrem in leone ſedentem. Vnde & Picturam legere dicimus. Virg. 6. Æneid.

-quin protinus omnia

Perlegerent oculis. Verus exemplar Plinij habet pinxit.

Scriptum reliquit. Cicer. 2. de Diuinat. Nonne vt C. Gracchus filius eius ſcriptum reliquit, duobus anguibus domi comprehenſis aruſpices conuocauit?

Scriptum video. Cic. 4. Acad. Culos, vt ſcriptum video, princeps Xenophanes, quem modò nominaui, deinde eum ſecuti Parmenides & Zeno.

Diligentiſſimè ſcripta. Quint. in Procem. lib. 1.

Scribere, Accuſare. Martial. in præfat. lib. 1, Abſit à iocorum noſtrorum ſimplicitate malignus interpres, nec epigrammata mea ſcribat. Catanæus, ſcribat, dictum putat pro accuſet. Eſt tamen qui apud Martialem ſcribat legat, non autem ſcribat. Fortè ſenſus eſt, epigrammata mea ne legat quidem, indigna putet quæ ſibi deſcribat legenda.

Scriptus, Particip. {γεγραμμένος} vt Notæ ſcriptæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Abſumere igne ſcriptos libellos. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13.

Diem ſcriptum proferre, Diem præfinitum. Sen. Herc. fur. 3.

Scriptum, lapidem eſſe ait, & ita vocari, Antiſtius Labeo in agro Meoullino, vbi Scribæ diuinam rem facerent. Feſtus.

Scriptum, ſcripti {γράμμα, σύγγραμμα} dicitur id quod de re aliqua ſcribitur.

Veterum ſcriptorum Muſæ. Catull. ad Mallium, 63.

Copia magna ſcriptorum. Catull. ad Mallium, 63.

Antiquiſſima ſcripta. Horat. 2. epiſt. 1.

Electiſſima ſcripta poetæ peſſimi. Catul. in annales Voluſij.

Nefaria ſcripta. Catull. ad Fundum, 41.

Optima ſcripta Græcorum. Horat. 2. epiſt. 1.

Regale ſcriptum Tragicis cothurnis. Ouid. 2. Triſt.

¶Scripto ſeſe abdicare. Piſo apud Gellium, lib. 6. cap. 9. Id eſt officio notarij vel ſcribæ renuntiare.

Si non accipiet ſcriptum, illectúmque remittet. Ouid. 1. de Arte.

Adire aliquem ſcripto. Tacit. lib. 5.

Debueram ſcripto certior eſſe tuo. Ouid. epiſt. 6.

Dicere de ſcripto, Vide DE præpoſitionem.

Ah quoties dubius ſcriptis exarſit amator. Ouid. 3. de Arte.

Scriptum facere, pro Scribendo victum lucrari: apud Gellium lib. 6. cap. 9.

Mandare ſcriptis, Vide MANDO.

Peccare ſcripto. Quint. lib. 3. cap. 5.

Recitare ſcripta. Horat. 1. Serm. ſat. 4.

Scriptum aliquid relinquere. Quint. lib. 8. cap. 2.

Sequi ſcripta oculis. Quint. lib. 2. cap. 5.

Tradere aliquid ſcripto. Quint. lib. 1. cap. 5.

Scriptus, ſcriptus, ſcriptui. Gellius ex Piſonis annalibus libro 6. cap. 9, Cn. Flauius Annij filius dicitur tabulas poſuiſſe, ſcriptu ſeſe abdicaſſe. Alij codices habent. Scripto.

Scriptum facere. Gell. lib. 6. cap. 9.

Scriptito, ſcriptitas, pen. corr. {συγγράφω} ſcriptitare, Frequentatiuũ à ſcripto, ſcriptas frequentatiuo, quod in vſu non eſt. Cicero ad Atticum, lib. 7. 131, Et hæc, & ſi quid aliud, ad me ſcribas, vel potius ſcriptites. Idem de Oratore, Neque ea quiſquam, niſi diu multúmque ſcriptitarit, etiam ſi vehementiſſimè ſe in his ſubitis dictionibus exercuerit, conſequetur.

Scriptio, Verbale {συγγραφή, γραφή} Varro, apud Nonium in litera S. Auarus fœnerator ſpe lucri rem ſcriptione duplicarat. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 12, Oratiunculam pro Deiotaro, quam requirebas, habebam mecum, quod non putaram: itaque eam tibi miſi: quam velim ſic legas, vt rem tenuem & inopem, nec ſcriptione magnopere dignam.

¶Scriptio, Epigramma, ſiue id quod ſcribitur, vt ſit memorabile. Cic. pro Archia poeta, Quàm multas nobis imagines, verumetiam ad imitandum fortiſſimorum virorum expreſſas ſcriptiones & Græci & Latini reliquerunt. Idem lib. 2. de Orat. Illud autem eſt huius inſtitutæ ſcriptionis. Id eſt, huius rei quæ ſcribitur ad memoriam diuturnam.

Scriptiones philoſophicæ Id eſt, libri de philoſophia ſcripti. Cic. lib. 5. Toſcul. ad finem. Ad Brutum noſtrum hos libros alteros quinque mittemus, à quo nõ modò impulſi ſumus ad philoſophicas ſcriptiones, verumetiam laceſſiti.

¶Scriptio, Aliter Cic. in Orator. Quoniam plura ſunt orationum genera, eáque diuerſa, neque in vnam formam cadunt omnia, laudationum, ſcriptionum, & hiſtoriarum: &c. Laudationes vocat encomia: quibus non homines tantùm laudantur, ſed etiam res aliæ. vt Ariſtides Romam laudauit, Alcidamus mortem, Syneſius caluicium, Lucianus muſcam, Eraſmus ſtultitiam. Scriptiones appellat, exercitationes quidem oratorias, ſed quæ remotæ ſint à foro: qualis eſt parænesis Iſocratis ad Demonicum, Nicocles de regno. Tales ſunt chriæ, declamationes, & ſi qua ſunt alia eius generis.

Scriba, ſcribæ, maſc. gen. {γραμματεύς} Qui literas vel geſta, vel tabellas, & alia quæcunque ſcribit nomine regis vel alterius. Feſtus. Scribas proprio nomine antiqui & librarios & poëtas vocabant. At nunc dicuntur ſcribæ quidem librarij, qui rationes publicas ſcribunt in tabulis. Itaque quum Liuius Andronicus bello Punico ſecundo ſcripſiſſet carmen, quòd à virginibus eſt cantatum, quia proſperius res Pop. Rom. geri cœpta eſt, publicè attributa eſt, & in Auentino ædes Mineruæ, in qua liceret ſcribis hiſtrionibúſque conſiſtere, ac dona ponere in honorē Liuij, quia is & ſcribebat fabulas & agebat. Hactenus Feſtus. Liuius 2. ab Vrbe, de Cn. Mutio loquens, Ibi quum militibus ſtipendia fortè darentur, & ſcriba cum rege ſedēs pari ferè ornatu multa ageret. Et paulo pòſt, Scribam pro rege obtruncat. Cicero Rufo, lib. 6. 20. Ad ea quæ ſcripſi commodius equidem poſſem de ſingulis ad te rebus ſcribere, ſi M. Tullius ſcriba meus adeſſet. Idem 5. Verr. Ego de meis, &c.

Scriba, Qui libros à nobis editos ſcribit.
Inſanus ſcriba. Horat. 1. Serm. ſat. 5.
Recoctus ſcriba Horat. 2. Serm. ſat. 5. Vide RECOQVO.
Scriba ærarius, Vide AES, æris.

Scribatus, penult. prod. Scribæ munus & officium. Imp. Philipp. in l. Si ad ſcribatum. C. De appellationibus.

Scriptor, ſcriptoris {συγγραφεύς} Qui ſcribit, ſiue rexit epiſtolam, orationem, librum, opúſve aliquod. Liuius lib. 1 ab Vrbe, in Prœm. Etſi in tanta ſcriptorum turba, mea fama in obſcuro ſit. Donatus in Prologo Terentij. Indifferenter, inquit, omnis qui aliquid ſcripſiſſet, ſcriptor à veteribus dicebatur. Martial. lib. 3.
An quæ Neroni falſus aſtruit ſcriptor? Cic. Attic. lib. 7. 135, Qui quū ſcriptor luculentus eſſet, tantas res, atque eas quæ in omnium manus venturæ eſſent, Seſtio noſtro ſcribendas dederit. Idem 1. de Oratore, Omnium bonarum artium ſcriptores ac doctores & legendi & peruoluendi. Et in Oratore, Vetuſtiſſimus ille ſcriptor & politiſſimus Lyſias. Idem de Claris Oratoribus, Scriptor ſubtilis atque elegans.

Carminum ſcriptores. Quintil. lib. 1 cap. 5.
Belli Troiani ſcriptor Homerus. Horat. 1. epiſt. 2.
Artium ſcriptores Quintil. lib. 2. cap. 13.
Scriptor aſſiduus, Vide ASSIDVVS.
Delirus inerſque ſcriptor. Horat. 2. epiſt. 2.
Nobilium ſcriptorum auditor. Horat. 1. epiſt. 20.

¶ Scriptor, A manu ſeruus. Cic. 1. de Orat. Neque precibus vnquā, nec inſidiando, nec ſpeculando aſſequi potuit, &c. ex eius ſcriptore & lectore Diphilo ſuſpicari liceret.

¶ Scriptor legum, pro Legumlatore. Cic. ad Brutum. 15, Neque ſolùm vt Solonis dictum vſurpem, qui & ſapiētiſſimus fuit ex ſeptem, & legum ſcriptor ſolus ex ſeptem.

Scriptorius, Adiectiuum {γραφικός} Quod aptum eſt vt ea eo ſcribatur: ſeu quod ad ſcriptorem pertinet. vt Atramentum ſcriptorium. Celſus lib. 6 cap. 4.
Calamus ſcriptorius. Celſus lib. 5. de fiſtulis.

Scriptura, ſcripturæ, penult. prod. {γραφή} Id quod ſcribimus.
Scriptura, compoſitio libri. Author ad Heren. lib. 3. Non ſum neſcius quantum ſuſceperim negotij, qui motus corporis exprimere verbis, & imitari ſcriptura conatus ſum voces. Scriptura, id eſt ſcribendo. Idem lib. 4. Reliquum ſcripturæ conſumetur in exemplis. Id eſt, eius quod ſcribendum eſt. Terent. in Prologo Adelph. 1.
Poſtquam poëta ſenſit ſcripturam ſuam
Ab iniquis obſeruari, &c.
Diurna actorum ſcriptura. Tacit. lib. 3.
Perſequi ſcripturā, Vide PERSEQVOR.
Scriptura, Stylus quo quis vtitur in ſcribēdo. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21, Quum verò ea quæ ſcriptura perſecutus es, ſine ſummo amore cogitare non potueris. Cæcina ad Ciceronem lib. 6. 7, Genus autem hoc ſcripturæ non modò liberum, ſed incitatum atque latum eſſe debere quis ignorat?
Leuis ſcriptura, Vide LEVIS.
¶ Scriptura, pro Vectigali quod percipitur è paſcuis: vel ipſa ratio eorum qui præſunt huiuſmodi vectigalibus. Et tam ij, quàm qui portus aut portoria exercebant, vectigalia deſcribentes, aut colligentes, Magiſtri ſcripturæ & portus dicebantur. In illa autem ſocietate & Magiſtri, & pro Magiſtris erant. Plaut. Trucul. 4.
Nam aduerſum legem à me ob meam ſcripturam pecudem accipi,
Fieriſque. S. idem quod tu facis, faciunt rem male gerentes: vbi non
Eſt ſcriptura, vnde dent, incuſant publicanos. Quem locum ſic reſtituit Turnebus. Nam aduerſum legem à me ob meam ſcripturā pecudem accepit. S. Ferè idem quod tu facis facrūt, rem male gerentes: vbi non Eſt ſcripturam vnde dēt, incuſant publicanos. Pecuarij inquit, & qui greges habebant certam in ſingula pecudum capita pecuniam pendebant publicanis pro paſtione, quæ pecunia ſcriptura vocabatur. Cic. ad Attic. lib. 11. 218, Publius Terentius meus neceſſarius operas in portu, & ſcriptura Aſiæ pro magiſtro dedit. Hoc eſt, portorio & ſcripturæ Aſiæ magiſtri loco præfuit. Idem 4. Verr. In ſcriptura Siciliæ pro magiſtro erat quidam L. Carpinatius. Ibidem, Portum autem, & ſcripturas eadem ſocietas habebat Alconius, Mancipes, ſunt publicanorum principes, Romani homines, qui quæſtus ſui cauſa, decumas redimūt, aut qui portoria, aut pretia publica: quorum ratio ſcriptura dicitur. Hi exigenda à ſociis ſuo periculo exigunt, & Reipublicæ repræſentant: prouidentes etiam in illa redemptione commodi ſuis.
Magiſter ſcripturæ, qui vectigalia deſcribebat. Cic. Attico, Magiſter ſcripturæ & portus, quidam Lucius Carpinatius. Idem 5 Verr. Vide MAGISTER.

Scripturarius, ſcripturarij Idem quod magiſter ſcripturæ. Scripturarij dicebantur à Nonio & Feſto, ij qui mancipū rationes faciebāt: quales hodie ſunt quos *clericos & commiſſarios* vocant octauanorum & viceſimanorum. Ex Budæo.
Scripturarios, quos nunc tabularios dicimus, dici volunt veteres,

quòd ſcripturis, & commentariis omnia, vel vrbium, vel prouinciarum complecterentur. Lucil. lib. 26. Publicanus verò Aſiæ, ſiam vt ſcripturarius pro Lucilio. Nonius.
Scripturarius ager dicitur in quo vt pecora paſcantur certum æs eſt, quòd publicanus ſcribendo conficit rationem cum paſtore. Feſtus.

SCRIBONIVS {Σκριβώνιος} Aphrodiſeus, Orbilij ſeruus atque diſcipulus, mox à Scribonia Libonis filia, quæ prius Auguſti vxor fuerat, redemptus & manumiſſus. Huius meminit Tranquillus.
Scribonius Conſul. Plin. lib. 2 cap. 35.

Scrinium, ſcrinij {σκευοθήκη, κιβώτιον} A ſecernendo. Dicitur locus in quo ſeruantur pretioſa ac ſecreta. Plinius maior lib. 7 cap. 25, Captis apud Pharſaliam Pompeij Magni ſcriniis epiſtolarum. Ibidem capite 29, Inter ſpolia Darij Perſarum regis vnguentorum ſcrinio capto, quod erat auro, gemmiſque ac margaritis pretioſum. Horatius 2. epiſt. 2.
. & prius orto
Sole, vigil calamum, & chartas, & ſcrinia poſco.
Librariorum ſcrinia. Catull. ad Caluum, 14.
Clauſa ſcrinia. Propert. lib. 3. eleg. 6.
Compilare ſcrinia alicuius. Horat. 1. Serm. ſat. 1.
Retegere ſcrinia Iuuen. ſat. 6.
Scriniarium (quo de nullum teſtem allegat Calepinus) ſcriniorū fabrum an cuſtodē interpretabimur? Et quidem in iure Ciuili Scriniarij dicuntur, qui iidem Cartularij appellantur. Quòd enim cartæ in ſcriniis referuntur, & ab Scriniariis, id eſt, Scriniorum cuſtodibus, quos quondam Æditnos Pontificéſque dixerunt, cuſtodiantur, Scriniarios dixerunt. Vide l. vlt. C. de Caſtren. pecul. lib. 12 & l. 8 & 10, C. de numerar. lib. 12. l. vlt. de appar. præfecti præto. Alexander Vlpianum ſuum ſcriniarium appellat. Lamprid. vide l. vltima. C. de teſtam. milit.

Scriptito Scriptura, Vide SCRIBO.
Scriptulum, Scriptum, Scripulum, Vide SCRVPVS.
Scripula, Vitis genus. Plin. lib. 14 cap. 3. Item ſcripula paſſo acino.

Scrobs, ſcrobis, generis tam maſculini quàm fœminini ſecundum Priſcianum: Seruio tamen maſculini potius {βόθρος} Sunt autem ſcrobes, foſſiones vt putei vel foueæ intra terram manufactæ ad vineas vel arbores conſerendas, vel ad metalla & quæcunque alia fodienda. Colum. libro 4 cap. 1, Nimium me profundos cenſuiſſe fieri ſcrobes. Ibidem, Contenti bipedanea ſcrobe. Ibidem, Melius conſurgunt altioribus demiſſa ſcrobibus: nam bipedanei etiam prouincialibus agricolis vix approbari poſſunt. Idem lib. 4. cap. 15. Ex alto ſcrobe ſubmerſa perducitur ad vectorem palum. Plinius libro 9. capite 51, Mus marinus in terra ſcrobe effoſſa, parit oua, & ruſſus obruit terra.
Ternarij ſcrobes & quaternarij. Colum. lib. 11. cap. 2, Scrobes omnis generis, quos eris Autumno conſiturus, hoc tempore præparare oportebit (menſem Martium intelligit.) Eorum quaternarij, hoc eſt quoquouerſus pedum iiii. ſi eſt commodum terrenum, iiii. ab vno fiunt: ternarij autem xviii.
Repletæ ſcrobes. Virg. 2. Georg.
Subactæ ſcrobes Virg. 2 Georg.
Inuertere ſcrobes oleis, Vide INVERTO.
¶ Scrobis etiam in nominatiuo dicitur. Colum. lib. 5 cap. 6, Sed arboris maritandæ cauſa ſcrobis viniradici fieri debet latus pedum duorum. Ibidem, cap. 10, Sed ſcrobis cibario ſimilis fiat.

Scrobiculus, ſcrobiculi, penult. corr. maſcul. gen. Diminut. {βοθύνιον.} Plin. lib. 21, cap. 5, Atque ita in ſcrobiculis ſeruntur, bouinis fæcis circunfuſis. Columel. lib. 4 cap. 15, Et id quod à matre abſciſſum recens erit, confeſtim altè circunfoditur, & ſcrobiculo facto ad vnum ſolum præciditur.

Scrofa, ſcrofæ {χοῖρος} Quæ multos peperit porcos: tamen etiam pro porca ipſa peculiariter ſumitur. Varro 2. de Re ruſt. cap. 4, Scrofa in ſue quæque bara, ſuos alit oportet porcos. Plaut. Capt. 13.
Eorum ſi cuiuſquam ſcrofam in publicum conſpexero, &c. Colum. libro 7. cap. 9, Scrofæ probantur longiſſimi ſtatus, & vt ſint reliquis membris ſimiles deſcriptis verribus.
Candida ſcrofa. Iuuen. ſat. 12.

Scrofipaſcus, ſcrofipaſci, maſc. gen. {χοιροβοσκός} Qui paſcit ſcrofas. Plaut. Capt. 13.
Tum piſtores ſcrofipaſci qui alunt furfure ſues.

SCROPHA {Σκρώφα} Tremellius ponitur in lib. 2 cap. 4, Varronis de Re ruſt. vbi de auo ſuo, Auus, inquit, meus primùm appellatus eſt Scrofa: qui Quæſtor quum eſſet Licinio Neruæ Prætori, in Macedonia prouincia relictus, qui præeſſet exercitui, dum Prætor rediret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ, impreſſionem facere cœperunt in caſtra. Auus quum hortaretur milites vt caperent arma, atque exirent contra: dixit celeriter ſe illos, vt ſcrofa porcos, diſiecturum, id quod fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit atque fugauit, vt eo Nerua Prætor, Imperator ſit appellatus. & auus cognomen inuenerit vt diceretur Scrofa. Itaque proauus, & ſuperiores de Tremelliis nemo appellatus Scrofa. Nec minus ſeptimus ſum deinceps Prætorius in gente noſtra. Hactenus Varro.
Scrofa, ſcripſit de Re ruſtica libros, quos Plin. allegat lib. 17. cap. 23.

Scrofula, ſcrofulæ, penult. correp. {χοιράς} Quid morbi ſit, Vide Struma. *Eſcrouelles.*
Scrofulas dici à ſcrofa ſue, palàm eſt: quoniam eas Græci ab eiuſmodi bruto χοιράδας appellarunt. Solenne eſt Francorum regibus, eas ſola manuum attrectatione fideliter curare.

Scrotum, ſcroti {ὄσχεον} Pellis quæ teſticulos continet. Vide Celſum lib. 7. cap. 19 & cap. 20. vbi frequenter hanc vocem vſurpat. *Burſam teſticulorum* nominant.

Scrupeda, ſcrupedæ, à ſcauro pede, quaſi ſcauripeda: ſcaurus autem exponitur τρεβοῦν & σκαμβὸς ἄκρα à vetere Critico. Horatius quoque.
Balbutit ſcaurum prauis fultū malè talis. Actius apud Varronem,

Scratiæ, ſcrupedæ, ſtrictabilæ, tantulæ. Turnebus.

Scrupus, ſcrupi {[illegible]} Lapillus breuis, qui preſſus ſolicitudinem creat. Feſtus, Scrupi dicuntur aſpera ſaxa & difficilia attrectatu.

Scruporum luſus, apud Quintil. lib. 11. cap. 2. Cic. 1. de Orat. Pila bene, & duodecim ſcrupis ludere. Huius ludi meminit Ouid. 3 de Arte, vbi inquit,

Eſt genus in totidem, &c. Scruporum luſus eſſe putatur, qui vulgò *Dammarum luſus* vocatur. Victorius lib. 5 Variar. lect. cap. 13, legendum putat duodecim ſcriptis, tum apud Ciceronē, tum apud Quintilianum, propterea quòd apud Nonium in litera s ita ſcribitur. Scripta conſtat eſſe ratum M. Tullius in Hortenſio, Itaque tibi concedo, quod in duodecim ſcriptis ſolemus, vt calculum reducas, ſi te alicuius dati pœnitet. Huc accedit Chariſius lib. 1. ſic inquiens. Scriptulum, quod nunc vulgus ſine c dicit, Varro in Plautorum dicit. Item in Annali numum argenteum conflatum primò à Seruio Tullo dicunt. is quatuor ſcripulis maior fuit, quàm nunc. Hinc apparet à ſcriptum forma diminutionis factum ſcripulum, deinde per ablationem literæ c ſcripolum. Voluſius Merianus in libro de Aſſe, Vncia, inquit, diuiditur in ſcripula vigintiquatuor. Drachma, inquit Budæus, in terna ſcrupula diſtribuitur, quæ à Græcis grammata, id eſt literæ, ideò dicuntur, quòd quatuor & viginti literas Græci in alphabeto ſuo habent, quod vncia ſcrupulos capit. Quidam, teſte Glareano in libro de Aſſe, vt gramma exprimant, ſcripulum primùm vocatum putant, poſteà ſcripulum abiecto r. Argentarij hodie denarium vocant, & vigintiquatuor grana continere aiunt. Fannius Semioboli duplum eſt obolus: quem pondere duplo Gramma vocant, ſcrupulum noſtri dixere priores.

¶Scrupus {[illegible]} Ænigma ſignificat apud Gell. lib. 12. cap. 2, Vide Scirpi apud Gellium, in dictione SCIRPVS.

Scruposus, pen. prod. {[illegible]} Plenum ſcrupis. Lucan. lib. 5,

Scruposiſque anguſta vacant vbi littora ſaxis
Impoſuit terræ.

¶Scruposus, Difficilis, aſper. Tralatio à viis. Scrupi autem dicuntur ſaxa aſpera. ex quo ſcruposam rem dicimus quæ aliquid habet in ſe aſperitatis Lucret. lib. 4,

-haudquaquam ratio ſcruposa relicta eſt. Lambinus.

Scrupeus, Adiect. {[illegible]} Lapilloſus. Virg. 6. Æneidos,

Spelunca alta fuit, vaſtóque immanis hiatu,
Scrupea tuta lacu nigro.

¶Scrupeus. Varr. Ea eo ab Actio poſitum in curioſa. Itaque eſt in Menalipps. scitis abs te religionem ſcrupeam pone. Actius, inquit, ſcrupeum pro curioſo vſurpauit in Menalippa, cùm religionem ſcrupeam dixit, quàm poſt tergum reiiciendam ait. Ex turnebo.

Scrupulus, ſcrupuli, penult. corr. maſc. gen. Diminut. {[illegible]} Propriè lapillus breuis & aſper, qui in calceo latēs, plerunque nos lædit: nam preſſus pede, ſolicitudinem creat.

¶Scrupulus {[illegible]} pro Solicitudine, dubitatione, & difficultate aliquando ponitur, pro negotio & moleſtia. Vnde Iniicere ſcrupulum, & Eximere ſcrupulo aliquem dicimus. Terentius Phorm. 5. 9,

Ea mortem obiit, è medio abiit: qui fit in re hac ſcrupulus?

Sine ſcrupulo. Colum. lib. 5 cap. 11.

-Odioſus ſcrupulus, Vide, Odioſus in ODIVM.

Aculei & ſcrupuli. Cic. ad Attic. lib. 1 13, At domeſticarum quidem ſolicitudinum aculeos omnes & ſcrupulos occultabo.

Euellere & eximere ſcrupulum. Cic. pro Roſc. Amer. Hunc ſibi ex animo ſcrupulum qui ſe dies noctéſque ſtimulat, ac pungit, vt euellatis poſtulat. Idem Attic. lib. 5 100, Exime quæſo quoad potes, de illo domeſtico, ſcrupulum quem non ignoras.

Iniicere ſcrupulum. Terent. Phorm. 5. 8. Idem Adelph. 2 2,

-timet,
Iniicet ſcrupulum homini.

Iniicere ſcrupulum & dubitationem Cic. pro Cluent. Hic tum iniectus eſt hominibus ſcrupulus & quædam dubitatio quidnam eſſet actum.

Scrupulus vnus reſtat. Terent. And. 5 4.

¶ Scrupulus, ſiue Scrupulum, ſcrupuli, Nomen ponderis. Scrupulum, inquit Budæus, in binos obolos diuiditur, vt obolus in binos ſemiobolos. Glareanus in libro de Aſſe, Obolum Columella ſemiſcrupulum vocat: eſt enim ſcrupuli dimidium. drachma igitur ſex habet obolos Vide SCRVPVS. Valer. Max. lib. 4. De paupertate Eadem gens nullum antè ſcrupulum auri habuit Cic. ad Attic. lib. 4 56, Etiam illud iam cognitum eſt, neque argenti ſcrupulum eſſe vllum in illa inſula, neque vllam ſpem prædæ, niſi ex mancipiis. Ex Budæo. Martial. lib. 4,

Ergo nec argenti ſex ſcrupula Sexti'lane, &c.

Scrypulus etiam ſcribitur à nonnullis. Ouidius de Medicamine faciei,

Quinque paraſ maratbri ſcrypula, myrrha nouem.

¶Scrupulus, etiam menſura eſt in metiendis terris. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 10. Ab hoc principio menſores nonnunquam dicunt in ſubeſiuum eſſe vnciam agri aut ſextantem, aut quid aliud quum ad iugerum peruenerunt, id habet ſcrupula ducenta octoginta octo. Quem locum explicat Budæus in Aſſe. Colum. lib. 5 cap. 1, Igitur, vt diximus, iugerum habet quadratorum pedum viginti octo millia & octingentos, qui pedes efficiunt ſcrupula ducenta octoginta octo. Vt autem à minima parte, id eſt ab dimidio ſcrupulo incipiam, pars quingenteſima ſeptuageſima ſexta pedes efficit quinquaginta, id eſt iugeri dimidium ſcrupulum: pars ducenteſima octogeſima octaua pedes centum, hoc eſt ſcrupulū: pars centeſima quadrageſima quarta, pedes CCLX. hoc eſt ſcrupula duo.

Scrupuloſus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Plenus ſcrupulis. Plaut. Capt. 4,

Nam meus ſcrupuloſam victus commeat viam. Sic Scrupuloſæ cotes apud Cic. 4. Tuſcul. Et apud Plin. lib. 15. cap. 23, Cæteræ ſuum pabulo gignuntur, ſcrupuloſæ corticis. De caſtaneis.

Scrupuloſus, Solicitus & anxius. Plin. epiſt. 49, Miraris quòd tot volumina, multáque in his tam ſcrupuloſa homo occupatus abſoluerit. De Plinio auunculo.

Scrupuloſiſſima ſaltatio. Colum. in Præfat. lib. 1, Id eſt, quæ anxiè & cum cura & ſtudio exercetur.

Scrupuloſa diſputatio Quintil. lib. 9. cap. 2.

Veterum paulò ſcrupuloſior obſeruatio Plin. lib. 18. cap. 33.

Scrupuloſè, penult. prod. Aduerb. {[illegible]} Colum. lib. 9 cap. 8, At quæ dono vel aucupio contingunt minus ſcrupuloſè probantur. Id eſt minus anxiè. Plin. lib. 8 cap. 14.

Minutius & ſcrupuloſius ſcrutantur omnia. Quintilianus libro 5. capite 14.

Scrupuloſitas, penult. corr. ſcrupuloſitatis {[illegible]} Anxietas, difficultas Colum. lib. 11. cap. 1, In hac autem rutis diſciplina non deſyderatur eiuſmodi ſcrupuloſitas.

Scrupularis, & hoc ſcrupulare, penult. prod. Quod ad ſcrupulum nummum pertinet. Plin. lib. 33. cap. 8, His coticula perita, quum è venena vt lima rapuerint experimentum, protinus dicunt quantum auri ſit in ea, quantum argenti vel æris, ſcrupulari differentia.

Scrupulatim, penult. prod. Aduerb. per ſcrupula. Plin. libro 22. cap 24, Scrupulatim quidem colligere ac miſcere vires non coniecturæ humanæ opus, ſed impudentiæ eſt.

Scruta, ſcrutorum, plur. num. {[illegible]} Attritæ vſu veſtes, dimidiatæ ſtrigiles, & iumentorum ſoleæ, reſiſæ clauí, idque genus alia, quæ vtiliſſimi pro aere venalia habent, quos antiqui ſcrutarios appellabant. Cælius libro Antiquitatum 10. cap. 56, Verbo, Scruta, vetramenta omnifaria ſignificari puto, quæ cum vſu iam detrita ſint, pretio item deminuta cenſentur. Horat. 1. epiſt. 7,

Vilia vendentem tunicato ſcruta popello. Ea quo origine factum vt ſcrutaria dicantur viliſſima quæque. Lucilius apud Gellium Noctium Atticarum lib. 3,

Qui ſtult & ſcruta quidem vt vendat, ſcrutarius laudat.
Præfractam ſtrigilem, ſoleam improbus dimidiatam.

Sidonius item Apollinaris vocabulum in Centurias allegiſſe videtur, Nunc, inquit, friuola quædam, nunc ludo apta virgineo ſcruta donabat. Quo in loco ſunt qui imagunculas pueriles operis delicati ſcruta poſſe accipi, augurentur. Ad hæc quæ de ſcrutorum ſignificantia pronuntiauimus, planè alluſit Apuleius fabulæ Græcanicæ libro 4. Enimuerò vos bonæ frugi latrones inter furta parua atque ſcrutaria timidicule per balneas & aniles cellulas reptantes, ſcrutariam facitis. Hæc Cælius. Quidam ſcribunt ſcrutta per t ante poſtremam vocalem a.

Scrutaria, ſcrutariæ {[illegible]} Scrutorum vendendi ars, vt ſagaria carnacularia, diuitaria. Apuleius lib. 4. Scrutariam facitis.

Scruto, ſcrutas: vel Scrutor, ſcrutaris {[illegible]} ſcrutari, Inquirere. Plautus Aulularia, 24. Idem Amphit. 14,

Scrutabor, eho dic mihi, quis videor?

Scruto, ſcrutas, Actiuum Plaut. Aulularia,

Poſtremò hunc iam perſcrutaui. Nonius.

Ignem gladio ſcrutari. Horat. 2 Serm. ſat. 3.

Scrutari veſtigia domini ſui dicitur canis. Plin. lib. 8 cap. 40.

Orbem ſcrutari. Plin. lib. 5. cap 3.

Fretum ſcrutari Lucan. lib 3.

Ferro ſcrutantes abdita terræ Lucret. lib. 6.

Scrutari tabellarios. Pollio ad Ciceronem, libro 10. 31, Tamen nequaquam tanta in mora eſt, quanta qui locis omnibus diſpoſiti ab vtraque parte ſcrutantur tabellarios & retinent.

Excutere & ſcrutari. Cic. pro Roſc. Amer. Non excutio te ſi quid forte ferri habuiſti: nō ſcrutor, nihil ad me arbitror pertinere. Idem ad Q. frat. lib. 1. 1.

Scrutari & quærere argumenta. Cic. in Partitionibus.

Arcanum alicuius ſcrutari. Horat. 1. epiſt. 19.

Mentes deûm ſcrutantur in extis. Ouid. 15 Metam.

Scrutatio, Verbale. Seneca de Vita beata, Ita dico ſi totò & ſecurus ſcrutationem populo præbuerit. Id eſt permiſerit ſua ſcrutanda.

Scrutator, penult. prod. Verbale {[illegible]} vt Pallidus ſcrutator auri Lucan. lib. 4.

Profundi ſcrutatores, Maximi piſcatores. Stat. 3 Sylu. 1,

Quódque legit merſus pelagi ſcrutator Eoi. Id eſt vrinator ſcrutans vniones in mari Indico.

Scrutinium, ſcrutinij {[illegible]} Inueſtigatio, Apuleius libro 9. Poſtremum magiſtratibus placuit obſtinatè denegantem ſcrutinio detegere.

Sculna, Antiquum verbum, dictum quaſi ſequulna: quem qui elegantius loquuntur Sequeſtrem appellant. Vtrumque vocabulum à ſequendo factum eſt: quod eius, qui electus ſit, vtraque pars fidem ſequatur. Hæc Gellius, apud quem vide plura lib. 20. cap. 10.

Sculpo, ſculpis, ſculpſi, ſculptum {[illegible]} ſculpere, Cædendo imaginem aliquam effingere Plin. lib. 36 cap. 4 Marmore ſculpendo primi omnium inclaruerunt Dipœnus & Scyllis, geniti in Creta inſula Alij legunt ſcalpendo.

Ebur ſculpſit mira arte. Ouid. 10 Metam.

¶Scalpo, non Sculpo dici debere, author eſt Diomedes. Vide in dictione SCALPO.

Sculptus, Participium {[illegible]} vt Animalia ſculpta. Lucanus libro 3.

Sculptor, ſculptoris, maſc. gen. {[illegible]} Qui ſculpit. Plin. lib. 36. cap. 5, Iam fuerat in Chio inſula Malas ſculptor, dein filius eius Miciades, &c Idem lib. 20. cap. 13, Sculptores & pictores vtuntur. Alij legunt ſcalptores.

Sculptura, ſculpturæ {[illegible]} Eſt quæ auro, argento, ære, ferro, ligno, ebore, marmore, vitro gemmis opera noſtra efficit. Plinius libro 16. capite 40, Habent in ſculpturis facilitatem. Sic libro 35. capite 12.

Sculptilis, & hoc ſculptile, pen.corr. Adiect. { [illegible] } vt Opus ſculptile Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.

Sculponeæ, apud Catonem genus calceamẽtorum ſunt: nomẽque Turnebo habere videntur à ſculpo vel ſcolpo. Nihil enim differt, cùm u & o propter ſoni vicinitatem ſæpe alternis commutentur. Scolpus autem fictitio verbo ſonum ſignificat, qualem ipſum nomẽ repræſentat. Fulgentius tamen ſculponeas explicat ceſtos eſſe plumbo ligatos.

Sculponeatus, ſculponeis calceatus dicitur à Varrone in Serano, Dum in agro, inquit, ſtudioſius rutor, aſpicio Triptolemum ſculponeatũ bigas ſequi curuatas, &c. Ex Turneb.

SCENGVM { [illegible] } Germaniæ vrbs, Ptolemæo authore lib. 2. cap. 11. Vulgò *Schmeben*.

Scurra, ſcurræ, m.g. { [illegible] } Qui riſum ab audientibus captat, nõ habita verecundiæ ratione aut dignitatis. Plaut. Trinum. 4. Cic. ad Papyrium Pætum, lib. 9. 20. Me autem à te, vt ſcurram velitem, malis oneratum eſſe, non moleſtè tuli. Idem pro Quintio, Memini, verus eſt, de ſcurra multo facilius diuitem, quàm patremfamiliâs fieri poſſe. Item, quoniam frequentiſſimè eius eſt iocis, & nocentiſſimos ſæpe hoc dicendi genere turatus eſt, ſcut ab inimicis ſuis eſt dictus. Et 5. Verr. Albam habebo iudicem, eum hominem, qui ſe ipſe ſcurram improbiſſimum exiſtimari eoli, qui a ſcurris potius ſemper gladiator, quàm ſcurra appellatus ſit.

Fugitiuus ſcurra Iuuen. ſat 13.

Non parum facetus ſcurra, Vide NON, Aduerbium.

Petulans atque improbus ſcurra. Cic. pro Cluent.

Infidus ſcurra. Horat. 1. epiſt 19.

Vagus ſcurra. Horat. 1. epiſt 16.

Scurra dictus eſt, vt quidam colunt, à ſequendo, quòd & tenuioris fortunæ homines, & cæteri alioqui, qui honoris gratia proſequerentur quempiam, non antecedere, ſed ſequi ſint ſoliti. Feſtus.

Scurra, Priſcis non tantum qui iocularia & ſcurrilia loqueretur, ſed homo etiam vrbanus, non ruſticus, ſed elegans. Plaut. Moſtel.

Tu vrbanus verò ſcurra, deliciæ populi,
Rus mihi tu obiectas? Epidico,

T. Scurra es. a Scin te eſſe quidem hominem militarem. Trinũmo,
neque periurus.

Quàm vrbani aſſidui ciues, quos ſcurras vocant. Videntur autem ſic appellati fuiſſe, qui aſſiduè in vrbe eſſent, nũquam in agris, quòd ſine cura fortaſſe & opere omni eſſent. Turnebus.

Scurrilitas, pen.corr. ſcurrilitatis { [illegible] } Vitium vrbanitati oppoſitum, Turpis & procax dicacitas.

Scurrilis, & hoc ſcurrile, pen.prod. { [illegible] } Ridiculum cum turpitudine. Cicero 2. de Oratore, Ne aut ſcurrilis iocus ſit, aut mimicus.

Dicacitas ſcurrilis & ſcenica. Quint. lib. 6. cap 3.

Scurrilis ſtrepitus. Author Philomelæ.

Scurriles luſus, pro leuibus & nugatoriis, ſine turpitudine poſuit Valerius lib 8. cap 8.

Scurriliter, pen.corr. Aduerb. { [illegible] } Procaciter. Plin. epiſt. 90. Quid hunc putamus domi facere, qui in tanta re, tam ſerio tempore, tam ſcurriliter ludat?

Scurror, ſcurraris { [illegible] } ſcurrari, Scurrã agere. Horat. 1. epiſt. 18. Scurror ego ipſe mihi populo tu.

Scurrans, ſcurrantis { [illegible] } Scurriliter agens. Horat. 1. epiſt. 19. Scurrantis ſpeciem præbere profeſſus amicum. Hoc eſt, turpiter adulantis, Porphyrio.

Scutica, ſcuticæ, penult.corr. { [illegible] } Flagellum ex pelle. Martial. libro 10,

Scuticæque loris horridis Scythæ pellis,
Qua vapulauit Marſyas Celænæus.

Habenis ſcuticæ tremefactus. Ouid. epiſt 9.

Rubere ſcutica. Iuuenal. ſat. 6.

Dignus ſcutica. Horat. 1. Serm. ſat. 3.

Scutilum, tenue, & macrum, & in quo tantum exilis pellicula cernitur. Paulus apud Feſtum.

Scutra, ſcutræ, Vaſis genus. Plaut. in Perſa Act. 1. Scen 3,

Commiſce mulſum, ſtruthea, coluthea que appara
Bene & in ſcutris concalcat, & calamum inice. In quem locũ tradit Camerarius, à ſcutris dici ſolenne diminutiua ſcutulas, vt à culcitra dicitur culcitula. Certè à mitra fit mitella, à capra capella.

Scutriſcum, ſcutriſci { [illegible] } Vaſis genus apud Catonem, cap. 11. 2, à ſcutra verbo Græco deriuatum.

Scutum, ſcuti { [illegible] } Clypeus. Dictum [illegible], id eſt à pelle, quòd non ſine pellibus ſiat, inquit Feſtus. Plin. lib 35. cap. 3. Scutis enim qualibus apud Troiam pugnatum eſt, continebantur imagines. Cæſar 5. bel. Gal. Quo percuſſo & exanimato, hunc ſcutis protegunt hoſtes, & in illum vniuerſi tela coniiciũt. Cic. 2. Tuſc. Ignauus miles ac timidus ſimul ac viderit hoſtẽ, abiecto ſcuto fugiat quantum poſſit.

Scutum quid à Clypeo differat. Vide in CLYPEVS.

¶Scutus, Maſculino genere dixit Turpil. Demiurgo, Quia oõ minus nos hominem, quam ſcutus tegit. Ex Nonio.

Scutorum impulſus. Vide IMPELLO.

Fulgentia ſcuta. Virg. 8. Æneid.

Longa ſcuta. Virg. 8. Æneid.

Scuta auro cælare, Vide CAELO.

Incumbere in ſcuta, Vide INCVMBO.

Reclinare ſcuta. Virg. 12. Æneid.

Reiicere ſcutum, id eſt poſt tergum. Cic. 2. de Orat.

Scuto eritare periculum. Cæſar 2. bel Ciuil.

Scutale, m.g. Corium, colus loris conſutis habena facta erat: ſic appellatum, quòd ex eo genere corij ſcuta conficerentur. Nam, vt apud Polybium eſt, exterior ſcuti facies corio vitulino obducta erat. Liuius, Sed triplex ſcutale crebris ſuturis duratum Ex Turnebo.

Scutarius, ſcutarij { [illegible] } Qui ſcutorum curam habet, vel qui ſcuta facit. Plautus Epid 2.

Id modo videndum, vt materies ſuppetat ſcutariis.

Scutarius, Adiect. { [illegible] }, Quod ad ſcuta pertinet. Vegetius lib. 2. In Romana militia habebant fabricas ſcutarias & loricarias, quibus armorum genera formabantur.

Scutatus, penult. prod. { [illegible] } Aliud à lectinum, Scuto inſtructus & munitus. Cicer. 2 Philipp. Agmine quadrato cum gladiis ſequuntur ſcutati milites, ſicut portari videmus. Liuius 8. bell. Punic. Virgil. 9. Æneid.

Scutiger, Scutigerulus: Scutum geſtans. Scutigerulum Plautus pro armigero vſurpat, nempe pro eo ſeruo, qui ſcutum domini gerit.

Scutulum, ſcutuli, pen. corr. Diminut. { [illegible] } Cic. 1. de Nat. deor. Cum pelle caprina, cum haſta, cum ſcutulo, cum calceolis repandis.

Scutola, ſcutulæ, pen.corr. { [illegible] } Vaſis genus concauum. Martial lib. 8,

Bellalem ad ſcutulam ſaxto peroenimus anno. Idem lib. 11,
Sic implet gabatas, paropſidáſque,
Et leues ſcutulas, cauáſque lances.

¶Scutula, Forma rotunda, quales aranea contexit. Sipontinus.

Scutulis veſtes diuidere Gallia inſtituit. Plin. lib 8. cap 48.

¶Scutulæ, in pauimentis vocantur fruſta marmoris rotunda, à ſcuti videlicet figura. Vide Vitruuium lib. 7. cap. 1. & Palladium lib. 1. cap 9.

¶Scutula, Serpentis genus In Africa Sipontinus.

¶Scutula, Particula quædam balliſtæ apud Vitruuium, ſic enim ſcribit, Deſcribatur, inquit, ſcutula, quæ Græcè [illegible] appellatur. Hæc ſcutula, authore Turnebo, eſt in ſummo & imo capitulo, dextra & ſiniſtra, atque inde nomen habet Græcum, quòd multis locis pertuſa & perterebrata eſt. Itaq; & perinſima eſt, ſed laminis ferreis, & regulis & clauis conſixa continetur firmatúrque. In ea eſt foramẽ quo intenduntur toni, id eſt nerui, qui brachia balliſtarum continent. Inſunt & foramina, quibus induntur cardines. Hæc Turnebus.

¶Scutula in arboribus empaſtratis. Plin lib 17. cap. 16. Ergo amputatis omnibus ramis, ne ſuccũ auocent, nitidiſſima in parte, quáque præcipua cernatur hilaritas, ancrepta ſcutula (ita ne deſcendat vltra ferrum) cortici, imprimitur ea alia cortex par cum ſui gemmis mamma. Vulgus Gallicum vocat *vn eſcuſſon*.

¶Scutula, Haſta teres, qua lina tunduntur. Quapropter & exigua haſtula in qua Lacedæmonij membranam inuoluentes, literas ſcribebant, ſcutula vocabatur: Sipontinus. Rectius tamen dicitur Scytala.

Scutella, ſcutellæ, Diminut. { [illegible] } Genus vaſis concaui, rotundi, quo minutal ex carne vel oleribus in menſam exhibebatur. Cic. 3. Tuſc. Eripiamus huic ægritudinem. Quomodo? collocemus in culcitra plumea, pſaltriam adducamus, hedychrum incẽdamus, demus ſcutellam dulciculæ potionis, aliquid prouideamus & cibi. Vide SCEVRA.

Scutulatus, pen.prod. Adiect. { [illegible] } Forma rotunda factũ, quale araneare est. Plin lib. 11. cap. 24. Quanta arte cælat pedicas ſcutulato rete graſſantes, &c.

Scutula veſtis, à ſcutula quando vaſis genus eſt, quæ habet quoſdam orbes vel circulos, quaſi ſcutulis diſtincta. Nam ſicut diuerſos colores pictura Babilonij, plurimis verò licijs Alexandrini texere, quæ polymita appellant: ita Galli ſcutulis veſtes diuidere, quæ ſcutula dicerunt, inſtituere. Plin. lib. 8 cap 48. Iſtriæ, Liburniæque pilo propior quam lanę pexis aliena veſtibus, & quã ſola ars ſcutulato textu commendat in Luſitania. Iuuen. ſaty 2,

Cærulea indutus ſcutulata, aut galbana raſa.

Scutulatus color, apud Palladium in menſe Martio, cap. 13. Colores (inquit) hi præcipui, albineus, ruſſeus, murteus, ceruinus, gilbus, ſcutulatus, albus, guttatus, candidiſſimus, niger, preſſus. De coloribus equorum loquitur. Eſt autem ſcutulatus equus, qui nunc vulgò *[illegible]* vocatur.

SCYATHOS, Inſula eſt cum oppido in Ægeo mari prope Thraciam, vt ſcribit Pomponius Mela lib. 2. vulgò *Scyatho*, *alius Sciro*.

Scybalon, ſcybali, pen.corr. Quiſquiliæ, rudus Vindicianus ad Valentianum Imperatorem. Progreſſum à balneo potaui, an quid cauſationis in corpuſculo eius maneret, quo veſica ſcybalis vel lapidibus per vicina loca meatibus premeretur.

SCYDISSA, mons aſperrimus, & Moſchicis montibus coniunctus, qui vltra Colchidem ſunt, cuius ſumma ab Heptacometis obtinentur, & Paryadra, qui vſque in Armeniam protenditur, à locis Sidenæ Themiſcyræ proximus, & orientale ponti latus efficit. Strabo lib. 12.

SCYDRA, oppidum Macedoniæ, In ora Heraclea Plin. lib. 4. cap. 10.

SCYLACASTVM. Vide SCYLETIVM.

SCYLACA { [illegible] } vrbs circa Cyzicum vt inquit Hecatæus Pomponius, Placia & Scylace paruæ Pelaſgorum coloniæ.

SCYLACIVM { [illegible] } Bruttiorum ciuitas, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Scyletium hodie. Vulgò *Schilaze*.

Scylax { [illegible] } Catulus Latinè dicitur. Eſt præterea Scylax apud Suidam nomen inſignis mathematici, qui ad Polybij hiſtoriam ſcripſit antigraphen.

SCYLETIVM { [illegible] } Straboni lib. 6. Athenienſium colonia, eorum qui Mneſtheo comitati ſunt: hoc tempore Scylacium vocatur: Virgilio verò 3. Æneid.

Scylacæum, Caulonſque arces, & nauſragum Scylacæum. Valerius Argon. 8,
Spumoſumque legunt fracta Scylacæum ab vnda.

Scylla { [illegible] } Herba, Vide SCILLA.

¶Scylla, Auis Plinio lib. 37. cap 10.

¶Scylla, Piſcis. Plin. lib. 32. cap. 11.

SCYLLA { [illegible] } Saxum in mari, periculoſum mare faciens nautis.

Scyllæ duæ fuerunt: Vna, Niſi Megarienſium regis filia fuit: contra quoſdam denictis iam Athenienſibus pugnaret Minos, propter filij Androgei interitum, quem Athenienſes & Megarenſes dolo necauerant, amatus eſt à Scylla Niſi filia: quæ vt hoſti poſſet placere,

comam purpuream parenti abſciſſam ei obtulit: quam Niſus ita habuerat conſecratam, vt tandiu regno poteretur quandiu illam habuiſſet intactam. Poſteà & Scylla à Minoë contemptu, dolore in auem ciriin, quæ & alauda dicitur, cõuerſa eſt: & Niſus extinctus, deorum commiſeratione in halyæti auis mutatus eſt formam. Virgil. 1. Georgic.

Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo. Vide fabulam apud Ouidium 8 Metam. Altera fuit Scylla Phorci filia, quæ verſu ferrur in ſaxũ, cui nomen eſt Scylla, in mari periculoſum. Vide Ouid 14. Met.

Euitata Charybdi incidere in Scyllam, Hoc eſt vitato grauiori malo, in alterum diuerſum incidere. Seruius indicat Scyllam Phorci & Chretetdos Nymphæ filiam Hanc quum amaret Glaucus, Circe quæ illius amore tenebatur, quòd eum in Scyllam propenſiorem eſſe videret, fontem in quo nympha lauare cõſueuerat, magicis venenis infecit. In quem quum illa deſcendiſſet, pubetenus in varias mutata eſt formas. Horrens itaque ſuam deformitatem, ſeſe in mare præcipitem dedit, ac fabulæ præbuit argumentum. Hanc poſteà Glaucus deam marinam fecit: quæ claſſem Vlyſſis & ſocios euertiſſe narratur. Virg 6 eclog.

Quid loquar? aut Scyllam Niſi, &c. De rei veritate diuerſa eſt ſcriptorum opinio. Saluſtius putat eſſe ſaxum in mari prominens quod procul viſentibus muliebrem formam imitetur, in quod illiſi fluctus, quoniam & luporum eiulatum, & canum latratum videntur imitari, finxerunt illam a pube huiuſmodi feris ſuccinctam eſſe. De Charybde verò narrant poetarum fabulæ hanc fœminam fuiſſe voraciſſimam, quæ quòd Herculis boues rapuiſſet, à Ioue fulmine icta, in mare præcipitata eſt, & in huiuſmodi verſa eſt monſtrum, quod adhuc priſtinam ſeruat naturam. Abſorbet enim vniuerſa: quæque abſorbuerit, ea circa Tauromenitanum egerit litus, vt Saluſtius eſt author. Vnde iam quaſi prouerbio leonum voras, & auiditatis nunquam ſatiatæ, Charybdim appellat Horat. 1. Carm. ode 27,

. . ah miſer

Quanta laboras in Charybdi,

Digne puer meliore flamma. Seruius ait Scyllam in Italia eſſe, Charybdim in Sicilia. Virg lib 3. Æneid. tranſitum hunc inter duo pericula anguſtum eleganter deſcribit,

Hæc loca vi quondam vaſta conuulſa ruina, &c. Plura in Eraſmi Chiliad. Cic 7. Verr Non enim Charybdim tã infeſtam, neque Scyllam nautis, quàm iſtum in eodem freto fuiſſe arbitror.

Cærulea Scylla. Virg 5 Æneid.

Informis Scylla Virg 3 Æneid.

Rapax Scylla Ouid 7 Metam.

Vorax Scylla Catul. Argon. 59.

Propertius ex ambabus vnam fecit, lib. 4 eleg. 4 quum ait,

Quid mirum in patrios Scyllam ſæuiſſe capillos,

Candidaque in ſæuos inguina verſa canes? Lucret. lib. 5.

Aut rapidis canibus ſuccinctas ſemimarinis

Corporibus Scyllas.

Biformes Scyllæ Virg 6 Æneid.

Scyllæus, Adiect. { [illegible] } vt Monſtra Scyllæa. Statius 5 Sylu 4.

Rabies Scyllæa. Virg 1 Æneid.

Littora Scyllæa Ouid. 13. Metam.

Vndis Scyllæis clauditur Italia. Lucan lib. 2.

SCYLLÆVM { [illegible] } Promontorium, in Peloponneſo, vt Plinius Strabónque lib. 6, teſtãtur, ſed ſinu Argolico iuxta Hermionem, quò Scylla Niſi filia fluctibus eiecta creditur. Nunc Damala vocatur, vt ſcribit Oliuarius in Melam. Eſt & oppidum Bruttiorum in Italia, vt eſt autho Pomponius Mela libro 2. Nunc *Diſquillacho*, vel *Eſquillacho*, vt tradit idem Oliuarius in eundem Melam. lib. 2. cap. 4.

SCYLLIAS { [illegible] } Herodoto lib 8. vir quidam Scionæus, omnium ea tempeſtate hominum optimus vrinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſeruauit, multũ & ſibi lucratus eſt hũc Pauſanias Scyllin vocat, de quo inquit, Scyllius Scyonæus homo cũ Cyane filia claſſis Perſicæ, qua Xerxes Græciæ bellũ intulerat anchoras natãdo vrinandóque præcidit ad Peliũ mõtem & Sepiada Magneſiæ: idque ſignum in Apollinis templo poſitum ab Amphyctionibus, quod erat commune Græciæ concilium, à Nerone principe Romam tranſlatum.

SCYLLIS, Plinius lib. 35 cap. 11, Andiobius pinxit Scyllin anchoras Perſicæ claſſis præcidentem. Et lib 36. ca 4. Marmore ſcalpendo primi omnium inclaruerunt Dipœnus & Scyllis geniti in Creta inſula.

SCYLLVS, Scylluntis { [illegible] } oppidum Achaiæ, vt Strabo ſcribit, quo Xenophon à Lacedæmoniis donatus eſt.

SCYLVRVS, pen. prod { [illegible] } nomen viri proprium, qui, vt Plutarchus author eſt, quum relictis maribus filiis octoginta, diem eſſet obiturus, haſtilium faſcem cuique obiẽdens, vt illum confringeret, iubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſigillatim eductu haſtilia omnia facile confregit. Iis docens illos, vbi vnà eſſe perſeuerarent, firmos ac potentes fore: imbecillos autem, ſi ſeparentur ac diſſiderent.

SCYLVRVS, Cherroneſi rex, à quo multa caſtella condita fuiſſe commemorantur à Strabone lib 7.

SCYMNVS, inter eos qui cælare argentum egregiè norant commemoratus à Plinio lib 34. cap. 8.

Scymnus, ſcymni { [illegible] } ſignificat leonis catulum, vt aliarum ferarum ſcylacia, Iulio Polluce authore. Lucret. lib. 5,

At catuli pantherarum, ſcymníque leonum.

SCYPHIVS, equus Neptuni. Lilius Hiſtoriæ Deorum Syntag. 5 ex Probo. Campi ſunt in Theſſalia Petræi, in quibus locus Petra nomine percuſſa tridẽte, Neptuni equum, qui Scyphius vocatus eſt, edidit.

Scyphus, ſcyphi. m. g. { [illegible] } Vaſis potorij genus, quo veteres vſi ſunt in conuiuiis. Cic. 6. Verr. Hinc illa Verrea nata ſunt, hinc in cõuiuium Sextum Cominium protrahi iuſſit, in quem ſcyphum de manu iacere conatus eſt. Plinius lib 33 cap 11, L. verò Craſſus orator duos ſcyphos Mentoris artificis manu cælatos ſeſtertiis centum habuit. Bayfius, Scyphum quem ſciphum nonnulli ſcribunt, Græci [illegible] dicunt, & [illegible], vt docet Athenæus lib. vndecimo, Vaſculum eſt potorium. Plutarchus tamen in Antonio, ſtatim in ipſo principio, ſcyphũ poſuiſſe videtur, pro eo vaſe quod vulgò *baſſin* dicimus Martialis quoque ſcyphos auorum vocat vaſa potoria, quæ & archetypo dicuntur ab eodem. Hæc ille.

Cælatus ſcyphus, Vide CAELO.

Capaciores affer hoc puer ſcyphos Horat. Epod. 9.

Faginus ſcyphus. Tibull. lib. 1 eleg 10.

Nati in vſum lætitiæ ſcyphi. Horat. 1 Carm. ode 27.

Sacer ſcyphus. Valer. 1. Argon 59. Virg 8 Æneid.

¶ Scyphus, pro nauigio Vide Macrobium lib 5. Saturn cap 21.

SCYRETICVM metallum Plin lib. 31. cap 2, In Scyretico metallo arbores quæcunque fluminis alluuntur, ſaxa fiunt cum ramis.

SCYRI, populi ſunt in Arabia, Indorum lingua loquentes apud Plinium lib 6. cap 23

SCYRITAE { [illegible] } gentes ſunt inter Nomadas Indos quæ nariũ loco habent foramina tantùm. Plin lib 7 cap 2.

Scyron, pro gypſo poſitum inuenio notat Cælius Rhodig lib. 14. Lection antiq. cap 13, vnde & Scyraterra, pro alba dicitur quandoque. Eſt & Scyro inſulæ nomen. idem Cælius lib. 17 cap 9.

SCYROS, priore prod { [illegible] } Inſula eſt contra Magneſiam, in mari Ægæo vna ex Cycladibus, Lycomedis regis patria, in qua eſt vrbs eiuſdem nominis. Patet hæc inſula, Plinio teſte, longitudine XXV m. paſſuum: ex qua lapidem integrum fluctuare tradunt, eundem comminutum mergi. Dicta eſt autem Scyros, quia [illegible] dicatur ſalebra & aſperitas, vt ait Euſtathius.

Scopuloſa Scyros. Stat 2 Achill.

In hac Achilles ſub puellari habitu adoleuit, atque eius regis filiam Deidamiam vitiauit, quæ ab inſula & ipſa Scyrias eſt appellata: Ouid. 1. de Arte.

Scyriades { [illegible] } mulieres. ex Scyro inſula. Stat. 1. Achill.

Nec minus egreſſæ thalamis Scyriades ibant

Oſtentare choros.

Scyrius, Poſſeſſiuum { [illegible] } Ouid. epiſt 8,

Ignara tetigit Scyria membra manu. Propert lib. 2. eleg 10,

Scyria nec viduo Deidamia viro.

Pubes Scyria, A Scyro inſula. Virg 2 Æneid.

Scyticus { [illegible] } Aliud poſſeſſiuum. Vnde Scyticum, genus coloris cærulei, Plin. lib. 33 cap. 7 8.

Scyrpus { [illegible] } Vide SCIRPVS.

Scytala, apud Pindarum in Olympiis eſt nuntius, ac velut carminum præco.

¶ Scytala eſt ſinus Troglodytici apud Plin lib 6 cap. 29.

¶ Scytala, ſcytalæ: vel Scytale, ſcytales, penult correpta, fœm gen. { [illegible] } Mus araneus Latinè dicitur. Plinius lib. 32. cap. 5, Eadem vis contra venenatorum omnium morſus, præcipuè ſcytalen & angues.

¶ Scytale, Genus ſerpentis, Solinus. cap 40, Scytale, tanta præfulget tergi varietate, vt notarum gratia videntes retardet: & quoniam reptando pigrior eſt, quos aſſequi nequit, miraculo ſui capiat ſtupentes. In hoc tamen ſquamarum nitore hyemales exuuias prima ponit. Lucan. lib. 9.

¶ Scytale Laconica { [illegible] } Genus erat ſcriptionum literarum, quibus vtebantur Lacones. Rationem & modum pulchrè deſcribit Gellius lib. 17. cap. 9, Cur autem Scytala dicta ſit. Vide SCYTVLA.

Scytalides ſunt articuli, qui ſubſunt digitis pedis. Cælius Rhodiginus lib 4. Lect. antiq cap. 9.

SCYTHAS, æ, nomen filij Herculis à quo & Scythæ dicti ſunt: licèt nonnulli dictos putent [illegible]. quod iraſci ſignificat: ſunt enim Scythæ iracundiores. Notat Cælius Rhodiginus lib. 18. Lection. antiq. cap 24.

SCYTHES { [illegible] } Plinius lib. 7. cap. 56. Iouis fuit filius, qui primus arcus ſagittarúmque vſum reperiſſe dicitur.

SCYTHIA { [illegible] } Regiò Septentrionalis, à Scytha Herculis filio, vt ait Herodotus, ita dicta. Hæc diuiditur à Tanai fluuio: & pars vna remanet in Europa, altera in Aſiam protenditur. Scythia Europæ terminatur ad Thraciam: in ea ſolum eſt aurum producens (vt Pomponius refert) inhabitabile tamen propter gryphos aurum cuſtodientes In ea regione ſunt Arimaſpi homines, quibus ſinguli oculi eſſe dicuntur Ibi Baryſthenes, qui gẽtem ſui nominis alluit inter Scythiæ amnes amœniſſimus. Scythia verò Aſiæ iam à Iuſtino lib. 2 deſcribitur, Scythia in Orientem porrecta, includitur ab vno latere Põnto, & ab altero montibus Riphæis, à tergo Aſia & Tanai flumine. Multam in longitudinem & latitudinem patet. Hominibus inter ſe fines nulli: neque enim agrum exercent, nec domus illis vlla, aut tectum, aut ſedes eſt, armenta & pecora ſemper paſcentibus, & per incultas ſolitudines errare ſolitis. Vxores liberóſque ſecum in plauſtris vehunt, quibus, coriis, imbrium hyemiſque cauſa tectis, pro domibus vtuntur. Iuſtitia gentis ingeniis culta, non legibus, Nullum ſcelus apud eos furto grauius, quippe ſine tecto & munimento pecora & armenta habentibus: quid ſaluum eſſet, ſi furari liceret? Aurum & argentum perinde aſpernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle veſcuntur. Lanæ iis vſus ac veſtium ignotus Et quanquam continuis frigoribus vrantur, pellibus tamẽ ferinis aut murinis veſtiuntur. Scythæ ab alieno imperio aut intacti, aut inuicti manſerunt. Darium regem Perſarũ turpi à Scythia ſubmouere fuga. Cyrum cum omni exercitu trucidarunt. Alexandri Magni ducem Zopyriona cum copiis vniuerſis deleuerunt. Romanorum audiuere, non ſenſere arma. Gens & laboribus & bellis aſpera. Vires corporum immenſæ. Hi hodie Tartari appellantur.

Scythius, a, um.

Paludes Scythiæ. Ouid. 3 Triſt. eleg. 4.

Niuoſa Scythia. Ouid. epiſt. 12.

Scythæ { [illegible] } populi Scythiam incolentes: qui bipartiti ſunt. Alteri Europei Aſiatici.

Campeſtres

Campeſtres Scythæ. Horat.3.Carm.oda 24.
Superbi Scythæ Horat in Carm.ſeculari.
Vagi Scythæ Seneca Troade,1.

Scythicos. pen.cor. Poſſeſsiuum { [illegible] } Apuleius, Plerique eorum Scythicis moribus viuebant. Et apud Ciceronem 5. Tuſcul.Scythicum tegmen.

Aura Scythica Ouid.5.Triſt.eleg 7.
Montes Scythici. Ouid 15 Metam.
Orbis Scythicus. Ouid 3 Triſt.eleg 12.
Pontus Scythicus.Ouid.3.Triſt.eleg 4.

Scythes,Scythæ { [illegible] } Qui ex Scythia eſt.vt Anacharſis Scythes, apud Ciceronem 5 Tuſc.

Gelidus Scythes,Horat.4 Carm.ode 5.
Profugus. Horat.4.Carm.ode 14.Id eſt, qui ſub Aquilone interius conſtitutus,qui nunquam in eodem loco moraret, Acron.

Scythis,Patronymicum f. { [illegible] } Ouid.15.Metam.
Exercere artes Scythides memorantur eaſdem.

Scythiſſare apud Scythas, prouerbij figura, eſt intemperantius bibere Alex. Alexandrinus Genial.dier.lib 5 cap 22

Scythicæ { [illegible] } Calceamenti genus apud Alcæum & Stephanũ authore Cælio Rhodigino lib.28.cap.24.

Scythice,es:herba,quæ cùm ex Scytharum ſolertia cognita ſit,a illis proprium nomen accepit. Plinius lib 25 cap.8, Scythia primùm eam,quæ Scythice vocatur, circa Bœotiam naſcens, prædulcis. Idem lib 26 cap 5, Prauerdant ſuccus pectoris doloribus, & a totum ſubuenit, & ideo medicamentis miſcetur, tuſsi danteum: Item Scythica herba. Vide cap.2 lib.27 eiuſdem.

SCYTHON, onis { [illegible] } Nomen proprium viri neſcio cuius, quem poetæ fabulantur pro ſuo arbitrio modò in fœminam ſeſe commutaſſe,modò rurſus in virilem formam rediiſſe. Ouidius libro 4 Metamorphoſeos,
Quid loquar, vt quondam naturæ iure nouato
Ambiguus fuerit modo vir,modo fœmina Scython.

SCYTHOPOLIS, vrbs eſt in Decapolitana Syriæ regione, nomen habẽs à Scythis in eam deductis, quum anteà à liberi patris nutrice ibi ſepulta Nyſa diceretur Plinius lib 5 cap 18 [illegible]: Scytopolis, non aſpiratum verbum,Libyæ oppidum eſt, vt ex Polyhiſtoris ſententia tradit Stephanus. [illegible].

SCYTHOTAVRI { [illegible] } populi Scythiæ Tauricæ regionis iuga incolentes,qui vt Solinus refert,pro hoſtiis aduenas cædere cõſueuerunt. Meminit horum & Plinius lib.4. cap.12.

SCYTINVM, vinum, cuius (cum ea herba fieret obliterata ratio eſt. Pliniuslib.14.cap 16.

S E

Se { [illegible] } Pronomen accuſatiui caſus,à ſui. Vide SVI.

Se,pro [illegible] Græcũ præpoſitione , ſeparatiua eſt : vt ſeculo, ſeparo, ſeduco. Eſt etiam abnegatiua, vt ſecurus, ſine cura. Hæc Priſcianus lib.14 in fine.

Se dicebant veteres pro ſine. Cic.lib.2.de Legib. Aſt in campo ſepelire vrere ve,ſe fraude eſto. Verba ſunt legis XII. tabularum, vt & illa apud Gellium libro 20.cap.2, Tertiis nundinis partes ſecanto. Si plus minúſve ſecuerint, ſe fraude eſto. Sic enim legit Budæus,& rectè,non autem ſine , quod vulgò Gelliani habent codices. Porrò in primo exemplo im accuſatiuus eſt antiquus pro eum,à nominatiuo is.

Se,particula , interdum valet dimidium : velut Selibra, Semodio, Semuncia.

SEBASTE { [illegible] } Vrbs Iudææ , antè Samaria dicta , quam Herodes in honorem Auguſti Sebaſtam appellauit. Author Strabo lib.16,Meminit huius Plin.lib 5.cap 13.

Sebaſteni,Sebaſtenorum: ſunt Samaritani à Sebaſta,id eſt,auguſta Ciuitate Iudææ extremæ. Eorum meminit Iuriſconſultus Scæuola in tit. De nonnis legatis in P.

SEBASTEA { [illegible] } oppidum in Colopena Cappadociæ regione, de qua Plinius lib 6 cap.3.

SEBASTOPOLIS,pen. corr. { [illegible] } Ponti Cappadocij vrbs Ptolemæo lib.5.cap 6.Vulgò *S Gregorius.*

SEBENNYTVS { [illegible] } Stephano vrbs in Ægypto , vbi & palus & amnis ſunt cognomines. Vnde præfectura quoque Sebennitica [illegible], & Sebennyticum Nili oſtium [illegible] , vocari conſtat , quod in duo alia dimidituc ſcilicet in Saiticum & Mendeſium:Herodotus lib 2.

SEBETHOS,pen.corr. { [illegible] } Fons apud Neapolim , cuius aqua vicatim decurrens , omnes ferè vſus Neapolitanis præſtat. Statius 1. Sylu.2.

-& pulchra tumeat Sebethos alumna. Huius & Virgilius, & Columella meminerunt, quod quidem nomen ſine c litera procul-dubio ſcribendum eſt (etſi ſciam eſſe qui Sebethrus per c legant) teſtis eſt, vt alia omittam , tabella marmorea vetuſtiſsima Neapoli in murorum fundamentis reperta , quæ habet, P Muſius Eutychus Ædiculam Reſtituit Sebetho

Sebethis, penult.prod.Sebethidis,pen.corr.f g. { [illegible] } Virgilius 7. Æneid.
Nec tu carminibus noſtris indictus abibis.
Oebale,quem generaſſe Telon Sebethide Nympha Fertur.

SEBINVS, pen. prod. { [illegible] } Lacus quem facit fluuius Ollius apud Sarnicum. vallis Calepinæ oppidum. Hodie vulgus , ipſum lacum, *Iſeo* appellat. Plin.lib.3 cap.19.

SEBRITAE,arum { [illegible] } populi Ægyptij Nili inſulam incolentes,non procul à Meroe. Sebritæ dicti quaſi aduenæ eo quòd Pſammethicum Regem fugientes in Æthiopiam commigrarint. Strabo libro 17

Sebum,ſebi { [illegible] } Vide Seuum. Vnde Sebo, ſebas, ſebare. Catum. lib.2.cap.22, Ferias autem ritus maiorum etiam illa permittit, far pinſere, faces incidere,candelas ſebare. Vbi legitur & ſeuare.

Secale, pen.prod.n g Frugi genus, quod inquit Ruellius , Galli detrita vna litera ſeclam vocant. Plinius libro 18. capite 16, Id autem quod ſecale atque farrago appellatur, occat tantùm deſyderat. Secale Taurini ſub Alpibus Aſiam vocant, deterrimum, & tantùm ad arcendam famem vtile : fœcunda,ſed gracili ſtipula, nigritia triſte, ſed pondere præcipuum Admiſcetur huic far, vt mitiget amaritudinem eius & tamen ſic quoque ingratiſſimum ventri eſt. Naſcitur qualicunque ſolo, cum centeſimo grano ipſumque pro lætamine eſt. Hæc Plinius.

Secamentum.Secarius,Vide ſupra ſecas.

Secedo.ſeceſsi, pen prod ſeceſſi,ſeceſſum { [illegible] } ſecedere , Seorſum ire, vel Seorſum venire. Retrocedere.

Trabes pondere commoto ſeceſſere.Stat 12.Thebaid.
A luſu ſecedere. Propert.lib 1 eleg.10.
A corpore ſenſus ſecedent.Catull.Argon 59.
Secedere de via Plaut Curcul 7.
Secede huc.Plaut. cap 6
Secedere & ſecernere ſe à bonis.Cic 1 in Catil.
Secedere in.Liu.7 belli Pun Relicto Aſdrubale , ſecedenti in imminentes caſtris eius tumulos,&c,
In hortos vacuos ſecedere.Ouid.4.Triſt eleg 7.
Ad ſtylum ſecedere. Quint.lib 2.cap.12.
Secedere , verbum iudiciale aut ſenatorium. Senec. epiſtol. 116.
Antequam incipio ſecedere,& in aliam partem conſider. Tranſlatum à diſceſſionibus quæ fiebant in Senatuconſultis.

Seceſsio Verbale { [illegible] } Cic pro Muræna,Etenim te inquirere videbant triſtem ipſum : mœſtos amicos , obſeruationes, teſtificationes , ſeductiones teſtium ſeceſſionem ſubſcriptorum animaduertebant Budæus Seceſſionem verbum criminoſum eſſe dicit. Id enim eſt in bello ſeceſſio, quod defectionem vocamus. Cicero pro Ligario , Seceſſionem tu illam exiſtimauiſti Cæſar initio, non bellum Tacit.lib 16,Seceſſionẽ tam id,& partes, etſi idem multi audeant, bellum eſſe dictabat. Liu 4 bell.Pun.

Seceſſiones,narrationes dicebant Paulus.

Seceſſus huius ſeceſſus { [illegible] } Significat modo diſceſſum, modò ſinum ſecretiorem. Virg 2.Aen.
Eſt in ſeceſſu longo locus.

Seceſſus auium.Plin.lib 10 cap.19.
¶Seceſſus, Locus à turba & tumultu ſeparatus. Plin.epiſt 13. lib.1. Ille meus in vrbe,ille in ſeceſſu contubernalis.Id eſt in villa.Et epiſt. 15 lib 3 Petis vt libellos meos in ſeceſſu legam.
Altus pinguiſque ſeceſſus Plin iunior lib 1 epiſt 3. ad Caninium, Quin te in alto iſto pinguiſque ſeceſſu ſtudiis adſeris?
In ſeceſſibus agere,id eſt morari. Vlp.in L Quid tamen. §. Si arbiter iuſſerit.D de recept arbit.

Secerno,ſecreui.ſecreui,ſecretum, pen. prod. { [illegible] } ſecernere, Diuidere, ſeparare. Cic. de Amic Secerni autem blandus amicus a vero,& internoſci tam poteſt adhibita diligẽtia , quàm omnia fucata ſimulata à ſynceris atque veris. Sic 4.de Finib.Itaque illa non dico me expetere,ſed legere : nec optare,ſed ſumere: contraria autem non fugere,ſed quaſi ſecernere. Varro 2 de Re ruſt.cap 2, Arietes quibus ſis vſurus ad fœturam , bimeſtri tempore antè ſecernendum,& largius pabulo explendum.

Populo ſecernere aliquem Horat 1 Carm.ode 1.
E grege ſecernere Liu.5 bell.Maced.
Dicendi facultatem à maiore, ac magis expetenda vitæ laude ſecernunt Quint.lib 2.cap.15.
Iniquum ſecernere iuſto.Horat 1 Serm.ſat.3.
Nucleos ſecernere. Cato cap 10, Pilum ſeminarium vnum , qui nucleos ſecernat. Hoc eſt, quo nucleos à putaminibus ſeparet. de fabis enim loquitur.
Publica priuatis ſecernere. Horat.de Arte.
Res apertas à dubiis ſecernere. Lucret.lib 4.
Voluptatem à bono ſecernere. Cic 2,de Finib.
Eſt ratio ſecernendi,ſeorſúmque viuendi. Lucret.lib,2.
¶Secernere,pro Seligere Horat.epod.16,
Iuppiter illa piæ ſecreuit littora genti.

Secretus,pen prod. { [illegible] } Participium ſiue Nomen ex participio,Separatus. Cic.2,de Nat.deor.Habent igitur ſuam ſphæram ſtellæ inerrantes ab ætherea coniunctione ſecretam & liberam.

Secretus à voluptate. Cic.2 de Fin.
Seiunctum & ſecretum ab inani. Lucret.lib 1.
Secretum & extra vulgarem vſum poſitum. Quintilianus libro 9 cap 3.
Nec ſingillatim poſſunt ſecreta videre. Lucret.lib 4.
Conſulrant ſecretæ, Id eſt ſeorſum.Plaut Bacchid 23
Domi ſecretus animum aduerſus ſupremæ firmabat. Tacitus.
Stridere ſecreta diuiſos aure ſuſurros. Horat.2.Serm.ſat.8.
Colloquium ſecretum Plin de Viris illuſt.
Cubilia ſecreta. Ouid.2.Faſt.
Domus ſecreta. Virg 1.Æneid.
Iter ſecretum Horat 1.epiſt.
Locus ſecretus & Celebris , contraria. Cic.2. de Legibus. Loco publico priuatóne, celebri an ſecreto , aliena ciuitate an tua , in caſtris an foro dicas,intereſt plurimum.
Loca ſecreta petere. Horat.de Arte.
Secretiſsimæ pabulationes, longiſsimè remotæ. Col.lib 9.cap 4.
Studia ſecreta. Quintil.lib.2.cap 18.
Queſtus ſecreti. Tacit lib.3.
¶Secretum , pen.prod. pro Seceſſu. Plin epiſt 1.lib 3, Quàm pulchrum illud,quàm dulce ſecretum,quantum ibi antiquitatis.
Venire in ſecreta Ouid 15 Metam.
Facere ſecretum. Quint.lib.10.cap 3.
Stylus ſecretos gaudet Quint.lib 10 cap 7.
¶Secretum { [illegible] } pro Re ſecreta , & ſeparata , quam nolli

communicauimus, cámque apud nos tacitam ſeruamus. Quint.lib. 2.cap.1, Profert enim mores plerunque oratio, & animi ſecreta detegit. Ouid.1.Metam.

Et legem dederat ſua ne ſecreta viderent.

Mentis ſecreta ore confuſo exerit. Senec.Herc.Oetæo,4.

Eſt mihi libertas tecum ſecreta loquendi. Ouid.9 Metam.

Secreti licentiam nactus. Sueton.in Tiber.cap.42.

Occulere ſecretum. Senec. Hippol.7.

Secretio, Verbale { διάκρισις. } Cic.1.Tuſculan. Eſt enim interitus quaſi diſceſſus & ſecretio, ac diremptus earum partium quæ ante interitum iunctione aliqua tenebantur.

Secretò, penult.prod. { ἰδίᾳ, κατ' ἰδίαν } Aduerb. Sine arbitris. Cic.Attic.lib 7.128, Vbi Formias venimus, & ab hora octaua ad veſperum ſecretò collocuti ſumus. Idem Gallo, lib.7.26.Secretò hoc audi, tecum habeto, ne Apellæ quidem liberto tuo dixeris. Item 4. Verrina, Ex his quæritur ſecretò in curia quid eſſet actum.

Loqui cum aliquo ſecretò. Horat 1 Serm ſat 9.

Secretò narrare. Cælius ad Ciceronem, lib.8 1, Inter paucos quos tu noſti, palàm ſecretò narrantur.

Secretò rogare. Plin.epiſt.1.lib.3.

Secretò occidere filium. Quint.lib.9.cap 2.

Secretò ab aliis coquere conſilia. Liu.3.ab Vrbe.

Secretius, Separatius { ἰδιαίτερον. } Columel.lib.11.cap 2, His diebus commodè inſtruuntur horti, de quibus ſuo loco dicam ſecretius.

Secretarium, rij, rio, Aula in qua iudices conueniunt, & ius redditur, ferè eo ſenſu quo auditorium, id eſt, audiendarum litium locus, 10 l. Lecta. Si certum petat. in P.lib.12.tit 1.Secretarij ſæpe habetur mentio in C. Theod. Hinc deduci putem verbum Secretarius, quo in ſummis conſeſſibus pro Scriba in Galliis, non illepidè abutimur, quia in Secretario decreta excipiat vulgo non communicanda.

Secretarius, rij, rio, qui à Secretis Latinis dicitur. Vide in dictione Secretarium: videnda ſunt eccleſiaſticarum ſynodum monumenta, in quibus Secretarij verbo pro Scriba, vſos fuiſſe patres certiſſimum eſt: & adnorauit Spiegelius.

Seceſpita, ſeceſpitæ, pen.corr. Culter ferreus oblongus, manubrio eburneo, rotundo, ſolido, iuncto ad capulum argento auróque fixo clauis æneis, ære Cyprio, quo Flamines & Flaminicæ virgines Pontificeſque ad ſacrificia vtebantur: à ſecando dicta. Sueton.in Tib. Nam & inter Pontifices ſacrificanti ſimul pro ſeceſpita plumbeum cultrum ſubiiciendum curauit. Feſtus. Seceſpitam alij ſecurim, alij alij dolabram æneam, alij cultellum putant.

Seceſsio, Seceſſus, Vide SECEDO.

Secium, Libum eſt, quod ſeceſpita ſecabatur. Feſtus.

Secius. Aduerb. { ἧττον. } Perottus putat è Secus comparatiuum eſſe, & aliquando pro Secus, id eſt Propè poni. Feſtus à Serò.

Nihilo ſecius, Vide NIHILVM.

¶Secius, Minus. Apuleius, Nec eò ſecius approbabitur tibi nunc etiam firmitas animi mei. Virg 2.Georg.

Interea toto non ſecius aëre ningit. Virg 3.Georg.

¶Secius, Tardius. Accius,

Si fortè paulo, quàm veniam ſecius. Feſtus citans iſta Accij verba, à Serò dicta deriuari, indicans ſimul geminam eſſe lectionem hoc loco, Serius.

Secludo, ſecludis, ſecluſi, ſecluſum, pen prod. { ἀποκλείω } ſecludere, Seorſum claudere. Cic.1. Tuſc. Nam qui ſe humanis vitiis contaminaſſent, & ſe totos libidinibus dedidiſſent, &c. iis deuium quoddam iter eſſe ſecluſum à concilio deorum. Id eſt clauſum. Propert. lib.1.eleg 19.

Ille ſub extrema pendens ſecluditur ala.

Aliquam inter ſimiles puellas ſecludere. Stat.1. Achill.

Nemus ſecluſum in valle reducta. Virg.6.Æneid.

A communi loce ſecluſum. Cic 6.Verr.

¶Secludere, Excludere. Virg.1.Æneid.

Soluite corde metum Teucri, ſecludite curas.

Vitam corpore ſecludere Plautus,

Quid magis in rem eſt meam, quàm corpore vitam ſecludam? Id eſt, quàm vt me occidam?

Secluſus, a, um. Secluſa ſacra à priſcis dicebantur, quæ Græci μυστήρια, appellant, ab eo quòd ſeparata ac ſurſum clauſa à nobis propter ſanctitatem aliquam eſſe debeat. Id genus ſacra Plinius appellat opertanea, quòd in operto occulta ſint, ne oculis profanorum obuia polluantur.

Secluſorium, ſecluſorij { ἀποκλειστήριον } In quo aliquid ſecluditur. Varro 3.de Re ruſt. cap.5, Quum opus ſunt ex hoc auiario ve ſumantur idoneæ, excluduntur in minuſculum auiarium, quod eſt coniunctum cum maiore oſtio & lumine illuſtriore, quod ſecluſorium appellant.

Seco, ſecas, ſecui, ſectum { τέμνω, κείρω, σχίζω, διακείρω, διαιρέω } ſecare, Excidere. Colum.lib 2, Quum ſecueris autem herbam medicam, ſæpius eam rigato. Cicero, Id totum ſecuit in duas partes.

In fruſta ſecare. Virg.1.Æneid.

Infinitè ſecare atque diuidere, Vide INFINITVS.

Capillos ſecare. Martial.libro 5. Sic 2, Tuſculan. Secare varices alicui.

Diſpoſitam congeriem Deus ſecuit. Ouid 1.Metam.

Hirſuti vepres ſecant corpora. Virg.3.Georg.

Crimen ſecare. Virg 4 Æneid.

Culta pinguia ſecat flumus. Virg.8.Æneid.

Herbas ſecare. Virg 3 Georg.

Marmora ſecanda. Horat.2.Carm.ode 19.

Membra alicuius ſecare, Lacerare aliquem. Ouid.in Ibin.

Pabulum ſecare. Cæſar 7.bell.Gall.

Glacies ſecat teneras plantas. Virg.10.eclog.

Terga ſecare verbere intorto. Tibul.lib.1.eleg 9.

¶Viam ſecare. Virg.6.Æneid.

Ille viam ſecat ad naues. Id eſt, tenet, vt ait Seruius.

¶Æquora vltima ſecare fuga. Virg 5 Æneid.

Æquora ſecare ærata naue. Virg.lib.10.Æneid.

Æthera pennis ſecare. Virg.1.Georg.

Campos ſalis ære ſecare, Secare mare nauibus æratis. Virgil.10. Æneid.

Ventos ſecare. Virg 4 Æneid.

¶Spem ſecare. Virg.10.Æneid. Quæcunque eſt fortuna hodie, quam quiſquam ſecat ſpem. Vbi Seruius, Secat, ſequitur, tenet, habet: vt, Ille viam ſecat ad naues. Vnde & Sectas dicimus, Habitus animorum, & inſtituta philoſophica circa diſciplinam.

Magnæ lites ſecantur bono viro iudice. Id eſt, dirimuntur. Horat. 1.epiſt.17.

Excors ſecandi cos. Horat.de Arte.

Sectus, Participium { τεμνόμενος. } Cic.2. Tuſc. At verò C. Marius Ruſticanus vir, ſed planè vir, quum ſecaretur, vt ſuprà dixi, principio vetuit ſe alligari, nec quiſquam ante Marium ſolutus dicitur eſſe ſectus.

Annus ſectus. Stat 8 Thebaid.

Capilli ſecti. Ouid 3.Metam.

Compita ſecta in multas vias Ouid.3 Amor.eleg 1.

Corpus ſectum. Horat.2.Carm.ode.2.

Scrupuloſè in partes ſecta diuiſio Quint.lib.4.cap.5.

Herbæ ſectæ. Horat 2.Serm.ſat 4.

Arboribus poſitis ſecto via limite quadret. Virg.2.Georg.

Pellis ſecta. Ouid 2 Faſt.

Vnguis ſectus. Horat.1 epiſt 1.

Secaturus pe.pro. { τεμῶν } pro Secuturus. Col.lib.5.cap.9. Septa quam ramum ſecaturus es.

Secamentum ſecamenti { τμῆμα } Quod ſecando diuiditur. Plin. lib. 16. cap. 10, Piceæ ad fiſſiles ſcandulas cupáſque, & pauca alia ſecamenta.

Secarius Adiect. { πριστικός } In quo ſecamenta vel ſegmenta ponuntur. Cato cap.11. Villicum habere oportet, ſportas ſecarias tres, molas aſinarias tres, truſatiles vnas Verus exemplar habet ſæcarias.

Sectio ſectionis { τομή, τμῆσις } Verbale, Conciſio dicitur. Plinius libro 25.capite 7, Bibitur & contra ſerpentes, & ante ſectiones, punctionéſque ne ſentiantur.

In infinitum ſectio. Quint.lib.1.ca.10.

¶Sectio, Media vel aliqua pars bonorum, ſiue omnia quibus quis mulctatus. Cic.2.Philipp.75. Expectantibus omnibus quiſnam eſſet tam impius, tam demens, tam diis hominibúſque hoſtis, qui ad illud ſcelus ſectionis auderet accedere, inuentus eſt nemo præter Antonium, præſertim quum tot eſſent circa haſtam illam qui alia omnia auderent. Cicer.1.de Inuen. Hoc commodè reprehenditur, ſi dici poſſit ex hoſtibus equum eſſe captum, cuius prædæ ſectione venierit.

Sectio, Bona ipſa confiſcata quæ vocant. Tacitus, Reliquias ſectionum Neronianarum nondum in fiſcum conuerſas reuocatis ab exilio conceſſit Cæſar 2.bell. Gall. Poſtridie eius diei refractis portis quum iam defenderat nemo, atque intromiſſis militibus noſtris, ſectionem eius oppidi vniuerſam Cæſar vendidit. Id eſt, bona oppidi vendidit ſub haſta.

Sectio, Perſequutio iuris. Hinc Sector de quo verbo, præter nobilem ſignificationem, ſic Paulus apud Feſtum. Sectores, & qui ſecant, dicuntur, & qui empta ſua perſequuntur.

Sector ſectoris, m. ge. { τομεύς, πράκτωρ. } Aſconius, Sectores dicti ſunt, qui ſpem lucri ſui ſecuti, bona condemnatorum ſemel auctionabantur, próque his pecunias penſitabant ſingulis, ac in poſterum pro compendio ſuo ſingula quæque pecunia populo vendiＴabant. Vnde à Cicerone 2.Philip.75, Antonius ſector Pompeij appellatur, quoniam in ſubhaſtatione bona Cn. Pompeij redemerat. Idem pro Roſc. Amerino, Neſcimus per iſta tempora eoſdem ferè ſectores fuiſſe collorum & bonorum? Valla lib.1 cap.2, Sector ſignificat eum accuſatorem qui ex damnatione accuſati dimidium bonorum expectat illius, aut certè aliquam partem. Plautus Trinum.13.

-mira ſunt,

Ni ille homo eſt, aut dormitator, aut ſector zonarius. Budæus dicit propriè eos appellari poſſe ſectores, qui delationibus faciendis, confiſcationes à principibus impetrant, vt homines interdum inſontes fortunis omnibus euertant. Cic pro Roſc. Amer Nónne cogitas te à ſectoribus huc adductum eſſe? Et 2.Philip. Et eius viri nomine me inſectari audes, cuius me amicum, te ſectorem eſſe fateare? Sic 3.Verr. Hæc inquam duo quæ in ædibus tuis ſola iam ſunt, quæ ſectorem expectant, relicta ac deſtituta à cæteris ſignis.

Populus ſui fauoris ſector. Lucan lib 1. Id eſt, emptor & venditor, ſiue auctionator ſuffragiorum comitialium.

Sectrix, Verbale. Plin.lib.36.cap.15, Vnde enim illi vitricus Sylla, & Metella mater, proſcriptionum ſectrix?

Sectura, ſecturæ, pen.prod. { τμῆσις. } Plinius lib.17.cap.17, Vt ſectura inferior ponatur ſemper Idem lib 37.cap 8.

Secturæ ærariæ, Cæſar 3 bell. Gall Illi aliàs eruptione tentata, aliàs cuniculis ad aggerem vineáſque actis, cuius rei longè peritiſſimi ſunt Aquitani, propterea quòd multis locis apud eos ærariæ ſecturæ ſunt Videtur pro fodinis accipere.

Sectilis, & hoc ſectile, penult.corr. { τμητός } Quod ſectum eſt, aut excidi poteſt: vel potius quod in noſtros vſus ſecari ſolet. vt Sectileporrum, id eſt ſectum, & ſua ſponte conciſum, vt ait Valla lib. 2. Iuuenalis Satyr. 3. Plinius libro 16. cap. 39, Medulla ſectilis.

Ebur ſectile. Ouid. De medicamine faciei.

Sectiles laminæ, Sectæ. Plinius lib.16.cap. 43, Magna autem & glutinatio, propterea quæ ſectilibus laminis, ac in alio genere operiuntur.

Sectilis, pro Sectibilis, quòd facilè ſecari poteſt Plin.lib.16.cap. 43, Durabilia ac ſectilia, quæ modicè humida. Ibid. Dat & alnus tuber ſectile, ſicut cedrus acérque.

Teſſellata & ſectilia pauimenta. Sueton.in Iulio cap 46, Multi cũ prodiderunt in expeditionibus teſſellata & ſectilia pauimenta circuntaliſſe

contuliſſe Vitruuius lib.7.cap.1, Ad regulam & libellam exacta pauimenta ſtruantur ſiue ſectilibus ſeu teſſeris. Per ſectilia intelligimus ſectas paruas marmoreas cruſtas in varios interdum colores. Id eſt, opus amuſſeatum ſiue muſiuum vt Spartianus in Peſcennio, nos Muſaicum vocamus. Per teſſeras, quadrata grandia.

Sectiuus, pen prod. Adiect. Idem. vt Sectiuum porrum, quòd folia eius ſæpius ſecantur, vt profundius creſcat. Colum.lib.11.cap 3, Apud Martialem titulus eſt, Porri ſectiui, lib. 13. Plin.lib 19.cap 10, Sectiui duo genera.

Segmen, ſegminis, pen. corr. n.g. à ſecando, quaſi ſecamen dictum, c in g mutato. Plin.lib 13.cap 12, Segminibus vtrinque amputatis. Gell. lib.10.cap.15, Vnguium Dialis & capilli ſegmina ſubter arborem fœlicem terra operiuntur.

Segmentum, ſegmenti, Idem { τμῆμα, ἀπότμημα. } Plin lib.36.cap 6, Craſſior arena laxioribus ſegmentis terit, & plus erodit marmoris.

Segmenta, etiam inciſuræ & virgulæ ſectæ ex gēmis & vnionib.

¶Segmenta { τμήματα } dicuntur partes, &, vt ita dicam, membra mundi, in quæ vniuerſa terra digeritur. Plin.lib 6.cap.33, Plura ſunt autem hæc ſegmenta mundi, quæ noſtri circulos appellauere, Græci parallelos. Idem, Quod ſupereſt terrarum, tribus aſſignatur ſegmentis.

¶Segmentum, Ornamentum colli quod monile vocatur, ſic dictum, quòd ex ſegmentis fieri conſueuit, id eſt ex bracteolis argenteis, aureiſve. Val. Max. lib.5.ca 2, In Coriolani mentione, Senatus matronarum ordinē benigniſſimis decretis adornauit. Sanxit nanque, &c. Permiſit quoque his purpurea veſte, & aureis vti ſegmentis. Iuuen. Saty.2, Segmenta & longos habitus, & flammea ſumit. Sunt tamen qui ibi ſegmenta interpretentur faſciolas, quæ in ordine veſtis extrema parte aſſutæ, inſtitæque ornamento ſint indumentis muliebribus, vel quibus noua nupta amicitur, vt ait Probus. Alij accipiunt pro margaritis & muraenulis hoc eſt torquibus. Ouid. 3. de Arte,

Quid de veſte loquar? non iam ſegmenta requiro,

Segmentatus, pen prod. Adiect. Segmentatæ veſtes, dicūtur purpureæ, bracteolis argenteis, aureiſque depictæ. Plautus,

Quam pulchrè ſegmentatam veſtem Mart.lib 6.

Segmentatum, Quicquid ex tenuiſſimis ſegmentis vermiculatim compoſitum eſt, etiam ſi ſegmēta lignea ſunt. Iuue Satyr 6 9, Et ſegmentatis dormiſſet paruula cunis. Id eſt vermiculato emblemate pictis, vel præſegminibus, id eſt tenuiſſimis ligneis ramētis, ac verſicoloribus depictis.

Secors, ſecordis, Vide SOCORS.

Secordia, ſecordiæ { ἀπονοία } Componitur ex ſi, quod eſt ſine, & corde, vt ait Feſtus. Secordiam (inquit idem) quidam pro ignauia poſuerunt. Cato pro ſtultitia poſuit. Plaut Pœn 4,

Nimia nos ſecordia hodie tenuit. Vide Socordia in SOCORS.

Secretarium, Secretarius, Secretò, Secretus, Vide SECERNO.

Secta, Sectarius, Sectator, Vide SEQVOR.

Sectilis, Vide SECO, ſecas.

Sectio, Sector. Sectus, Vide SECO, ſecas.

Sector, ſectaris, Vide SEQVOR.

Secubo, ſecubas, pen.corr. ſecubui, ſecubitum, pen corr. { χωρὶς κοιτάζω } ſecubare, Separatim ſiue ſeorſum cubare. Propert.lib 2 eleg 26, Miles depoſitis annuos ſecubat armis. Li.o 9 bell. Maced. Per locum adoleſcens vetat eam mittati, ſi per aliquot noctes ſecubuiſſet. Suet.in Tib. Cæſare, cap 7. Cum Iulia primo concorditer & amore mutuo viuit: mox diſſedit, & aliquanto grauius, vt etiam perpetuò ſecubaret.

In vacuo toto ſecubare. Ouid.3. Amor.eleg 8.

A papillis alicuius ſecubare. Catul.in Epith. Iuliæ.

Secubitus, huius ſecubitus, pen.corr. { χωρὶς κοίτη } vt Puellæ ſecubitus. Catul. Argon.59.

Triſtes ſecubitus ferre. Ouid.3. Amor.eleg.9.

Secula, ſeculæ, penult. corrept. { δρέπανον } Falx à ſecando dicta, vt ait Varro de Lingua Latina libro 4, Hac vtuntur qui in pratis herbas ſecant.

Seculum, ſeculi, penult.corr. ſiue Seclum { αἰών } Spatium centum annorum, inquit Feſtus. Vnde Carmen ſeculare Horatij, in quo ſeribuntur ſacrificia, quæ centeſimo quoque anno fiebant. Liu lib.1. ab Vrbe condita, ſcribit Pompilium ante Pythagoram ducentis ferè annis fuiſſe. Vnde Cic. 2. de Orat. Ex quo etiam quidam Numam Pompilium regem noſtrum fuiſſe Pythagoræum ferunt, qui annis permultis antè fuit quàm ipſe Pythagoras: quo etiam maior vir habendus eſt, quū illam ſapientiam conſtituendæ ciuitatis, duobus propè ſeculis antè cognouit, quàm eam Græci natam eſſe ſenſerunt.

Seculum ſpatium XXX. annorum nonnulli dici putant. Seruius in illud Virg.8. Æneid.

Sed mihi ſera gelu, ſecliſque effœta ſenectus, Notandum (inquit) dicta ſecula etiam in vno homine, ſecundum eos qui dicunt ſeculum triginta annos habere. Nam alij volunt centum & decem. alij mille annis putant ſeculum contineri. Hæc ille.

Seculum, à ſequēdo, eo quòd ſequatur ſe, atque in ſe reuoluatur. Varro à ſene deriuat, quòd longiſſimum ſpatium ſeneſcendorum hominum id putauerunt.

Seculum, mille annos habere putant alij. Plaut. Milite, 14,

Quin mille annorum perpetuò viuunt ab ſeculo ad ſeculum.

Tot annis & ſeculis. Cic.5. Verr. Vectes tot annis atque adeò ſeculis inuentus eſt, qui hæc non commutarit, ſed euerterit.

Tot ſeculis, vel ſecula. Cic. 6. Verr. Parietes quorum ornatus tot ſecula manſerat. Idem 4. Acad. Nihil ſine tot ſeculis, ſummis ingeniis, maximis ſtudijs explicatum putamus.

Multis ſeculis, ſiue ſeclis. Cic. de Claris Orat. Atque vtinam extarent illa carmina, quæ multis ſeclis ante ſuam ætatem in epulis eſſe cantitata à ſingulis conuiuis, &c.

In multa ſecula, Id eſt, diu & in multos annos. Cicero Bruto, lib. 11.14. In multa ſecula videbamus Remp. liberatam.

Seculis multis antè gymnaſia inuenta ſunt, quàm in his philoſophi garrire cœperunt. Cic 2. de Orat.

Aliquot ſecula, vel ſeculis. Cic.6. Verr Aliquot ſeculis pòſt P. Scipio bello Punico tertio Carthaginem cepit. Idem de Vniuerſ. Quū aliquot ſecula in Italia viguiſſet.

Magnus ab integro ſeclorum naſcitur ordo. Virg.4 eclog.

Poſtera ſecla. Lucret.lib.3.

Priora ſecla ſcriptorum. Lucret.lib 3.

Serere arbores quæ alteri ſeculo proſint. Cic. de Senect.

Sempiternis ſeculorum ætatibus non immutari. Cicero 2. de Natura deorum.

Vitæ veſtræ tot ſecula aguntur. Ouid. 3 Metam.

Proinde licet quotvis viuendo condere ſecla. Lucret.lib.3.

Senectus effœta ſeclis. Virg.8. Æneid.

Animantum ſecla breui ſpatio mutantur. Lucret.lib. 2.

Propagare multa ſecula Reip. Cic.2. in Catil.

Secula & poſteri Martial lib.10.

Multáque viuendo vitalia vincere ſecla. Poſt multa ſecula, & ætates multas ſupereſſe adhuc in viuis, Multas ætates vixiſſe, & adhuc viuere. Lucret.lib 1.

¶Seculum, pro tempore ſæpe vſurpatur: vt ſeculum ſterile, effœtum. Plin. epiſtol.112 Cicer. in Parad. Etiam ipſe fortaſſe in huius ſeculi errore verſor. Idem 9 Philipp. Huius ſeculi inſolentia.

Æreum ſeculum, Vide AES æris.

Aſpera cum poſitis miteſcent ſecula bellis. Virg.1. Æneid.

Aurea ſecula, Vide AVRVM.

Fœcunda culpæ ſecula. Horat 3 Carm. ode 6.

Impia ſecula. Virg.1. Georg.

Proximum ſeculum. Cicero in Bruto, Denique Piſiſtratum proximo ſeculo Themiſtocles inſequutus eſt. hoc eſt ætate ſequenti. nam ſeculum integrum, id eſt ſpatium centum annorum, eſſe non potuit: ſiquidem annis ſeptuaginta poſt Piſiſtratum Themiſtocles fuit.

Rude ſeculum. Quintil.lib 2 cap 5.

¶Seculum, pro moribus ſeculi. Tacitus in lib. de moribus Germanorum, verba faciens de eorum in puniendis adulteriis ſeueritate: Nemo illic vitia ridet, nec corrumpere & corrumpi, ſeculum vocatur. Hoc eſt, nemo vitia riſu excipit, nemo arridet. applaudit & blanditur vitiis: nemo vitia excuſat, hoc illis prætexens, Sic ſeculum eſt. Nunc verò nullis non vitiis, nequitiis, criminibus obtendimus illud, Sic ſeculum eſt nobiſque ipſi blandimur, corrumpentes & corrupti, culpam in ſeculum reiicimus.

¶Seculum, ſiue potius Seclum, ſæpius Lucret. vſurpat pro genere, vt Serpentia ſecla, lib 6.

Bucera ſecla. Lucret lib.5, Vide Buceras in dictione BOS.

Deſiperent homines, ſaperent fera ſecla ferarum. Lucret.lib.3.

Inſipiens ſeclum & infacetum. Catull. in amicam Formi 40.

Et muliebre oritur patrio de ſemine ſeclum. Lucret.lib.4

Et genus humanum patit omnia ſecla ferarum Lucret.lib.2.

Vt propagando poſſit procudere ſecla. Lucret.lib.5.

Efficis vt cupidè generatim ſecla propagent. Lucret.lib.1.

Sæua ſecla leonum Lucret.lib 5.

Secularis, & hoc ſeculare, penult prod. Quod centeſimo quoque anno inſtauratur: vt Ludi ſeculares apud Romanos. Plinius libro 7. capite 48.

Seculares ludi apud Romanos, poſt centum annos fiebant, ſeculum in centum annos extendi exiſtimabant. Paulus.

Secum { μεθ' ἑαυτοῦ } Dictio compoſita ex ablatiuo Se, pronominis Sui & præpoſitione Cum, quaſi dicas Cum ſe. Cic Attic.lib. 8,166.

Carius aliquid ſecum aduehere. Virg.2. Æneid.

Habeat ſecum. Virg.4 Æneid.

Secundus, Adiect. { δεύτερος, δεύτερον } Quod ſequitur primum: & tam numerum, quàm ordinem denotat. Plaut. Pœnul. 4,

· primum ſalua ſis

Prima, & ſecunda in ſecundo.

Secundus de tribus. Cicero in Orat. Quoniam id ſecūdum erat de tribus.

Secundus alicui re quapiam. Virg 11. Æneid.

Nulli virtute ſecundus Silius lib 7.

Forma nulli ſecunda. Ouid.1. Amor.eleg.8.

Secundus à rege. Hirtius 4 bel. Alexand.

Secundus ad. Cic 3. de Finib. Nemo dicit in regia regem ipſum quaſi productum eſſe ad dignitatem, ſed eos qui in aliquo honore ſunt: quorum ordo proximè accedit vt ſecundus ſit ad regium principatum.

¶Secundus, pro Pari. Horat.1. Carm. ode 12,

Vnde nil maius generatur ipſo,

Nec viget quicquam ſimile, aut ſecundum:

Proximos illi tamen occupauit

Pallas honores

¶Secundis admurmurationibus Senatus illum accuſaui. Id eſt, Senatu ſubmiſsis verbis aſſentiente. Cic Qu. fratrl.lib 2.5, Multa feci verba de toto furore latrociniòque P. Clodij: tanquam reum accuſaui multis & ſecundis admurmurationibus cuncti Senatus.

Actiones ſecundæ Quintil.lib 4.cap 1.

Amnis ſecundo parat extera deſinit. Virg 8 Æneid.

Amni ſecundo miſſas deſlnit aries. Virg 3 Georg Deflūit, cum aqua ſcilicet. Seruius.

Amor ſummè ſecundus. Lucret.lib 4.

Secundis auibus, Bona fortuna & fœlicitate. Liu 6. ab Vrbe.

Secunda aura, Grata, aſpirans, proſpera. Plin.lib 8.cap 32.

Secundis auribus aliquid accipere, Beneuolis, clementibus. Liu. Omniáne ſemper quæ magiſtratus ille dicet, ſecundis auribus: quæ ab noſtrûm aliquo dicentur, aduerſis accipietis?

Auſpicia ſecunda. Horat 4 Carm ode 14.
Secundæ authoritatis homo Plin lib 35.cap.6.
Clamor ſecundus Virg.1.Æneid.
Flectit equos, curribque volans dat lora ſecundo Virg 1 Æneid. Id eſt, inquit Seruius Obſequẽti Troianis Et tractus eſt ſermo à ſequẽtibus ſeruis, id eſt, pediſequis ſecundis. Vnde & Secundam fortunã dicimus: quòd ſecundùm nos eſt, id eſt, prope nos.
Curſus ſecundos dare. Virg 3 Æneid.
Dii faciles, & in amore ſecundi Ouid epiſt.17.
Exiſtimatio ſecunda, Hoc eſt fama proſpera. Suet. in Claudio Cæſare, cap 7.
Exitus ſecundi. Horat.4.Carm.ode 14.
Fama ſecunda, fœlix, proſpera. Liu.7.bel.Pun.
Flumen ſecundum Tacit.lib 21.
Flumine ſecundo remis augetur curſus euntis. Ouid.4.de Ponto, eleg.15.
Fortuna ſecunda. Cic 3.Verr. Si nulla religionem ſors habebit, nullam ſocietatem coniunctio ſecundæ dubiæque fortunæ, nullam authoritatem mores atque inſtituta maiorum.
Aduerſa fortuna, & Secunda, contraria. Virg 9. Æneid.
Hæres ſecundus. Vide HAERES.
Laboribus ſecundis creuit Romana pubes. Id eſt, proſperis. Horatius 4.Carm ode 4.
Loco ſecundo Cic. pro Cecin. Maximè fuit optandum Cecinnæ recuperatores, vt controuerſiæ nihil haberet: ſecundo loco, vt ne cũ tam improbo homine: tertio, vt cum tam ſtulto haberet.
Secundus in dicendo locus. Cic. Attico, lib.2.8, Et ille ſecundus in dicendo habet authoritatem penè principis, & voluntate non minus deuinctam beneficio a n s.
Mare ſecundum. Tacit.lib.20.
Menſa ſecunda. Cic. Attico, lib.14.304, Hæc ad te ſcripſi appoſita ſecunda menſa. Idem Tironi, lib.16 21, In lacinia ſeruantem ex mẽſa ſecunda ſemina. Virg.2 Georg.
Non ego te Diis, & menſis accepta ſecundis
Tranſierim Rhodia.
Notæ ſecundæ vites, Hoc eſt bonitatis & præſtantiæ. Colum. lib. 3 cap.2.
Numinibus ſecundis euenire. Tacit.lib.15. Vt ipſe prouidum potius, & ſecundis numinibus euenire.
Omine ſecundo ire. Horat 3 Carm. ode 11.
Oratio ſecunda, Grata, plauſibilis. Saluſt in Iugurth.
Panis ſecundus, Idem quod ſecundarius. Horat.2 epiſt.1,
- viuit ſiliquis, & pane ſecundo.
Partes tractare ſecundas, Tragœdiæ ſcilicet. Horat.1.epiſt.19.
Partium eſſe ſecundarum Cic.1 Verr. Vt in actoribus Græcis fieri videmus, ſæpe illum, qui eſt ſecundarum aut tertiarum partium, quũ poſſit aliquanto clarius dicere, quàm ipſe primarũ, multũ ſummittere, vt ille princeps quammaxime excellat. Vide PARS
Interdum recipiebat ſubſtantiuum. Plin. lib 7.cap 12, Eiuſdem familiæ Scipioni poſt eum cognomen Salutio mimus dedit: ſicut Spinter ſecundarum, tertiarúmque Pamphilus, collegio Lentuli & Metelli coſs.
Secundas agere. pro Aſſentiri alicui, & penè aſſentari. Senec. lib. 3 de ira. cap 8, Cælium oratorem fuiſſe iracundiſsimum conſtat: cum quo cœnabat in cubiculo lectę patientiæ cliens: ſed difficile erat illi in copulam coniecto rixam eius cum quo adebat, effugere. Optimum iudicauit, quicquid dixiſſet ſequi, & ſecundas agere. Non tulit Cælius aſſentientem, ſed exclamauit, Dic aliquid contrà, vt duo ſimus.
Plu ſque volat, ſtagnis ſque ſecundo. Virg.5.Æneid.
Populo ſecundo aliquid facere, Fauente, non repugnante. Cic.2. Tuſcul Eſt enim Philoſophia paucis contenta iudicibus, multitudinem con ultò ipſa fugiens, eíque ipſi & ſuſpecta & inuiſa: vt vel ſi quis vniuerſam velit vituperare, ſecundo id populo facere poſsit.
Prælium ſecundum. Tacit.lib.10, Secundum prælium fecit.
Res ſecundæ, Proſperæ, ex animo ſuccedentes. Dictæ (vt ait Feſtus) non à numero, ſed quia vt velimus ſequantur Cic de Amic. Nam & ſecundas res ſplendidiores facit amicitia, & aduerſas partiens, communicánſque leuiores. Terent. And.5.6,
Age, me in tuis ſecundis rebus reſpice. Ho [illegible] 1.epiſt.10,
Quem res plus nimio delectauere ſecundæ.
Secundæ res de. Terent Heaut 2 2,
Si mihi ſecundæ res de amore meo eſſent, iamdudũ ſcio Veniſſent.
Rumor ſecundus Horat.1 epiſt.10.
Ergo iter inceptum celerant rumore ſecundo. Virg. 8.Æneid.
Tempeſtas ſecunda Tacit. in vita Agricolæ.
Tempora ſecunda. Horat.4.Carm ode 9.
Ventus ſecundus, Proſper, gratus. Plaut. Merc 11,
Hic ventus nunc ſecundus eſt, cape modò vorſoriam. Cicero ad Atticum, lib 1 16, Quid ſi etiam Cæſarem, cuius nunc venti valde ſunt ſecundi, reddo meliorem? Hic per tranſlationem. Idem 3. de Natura deorum, Iſque quum ſecundiſsimo vento curſum teneret, ridens, Videtiſne, inquit, amici quàm bona à diis immortalibus nauigatio ſacrilegis detur?
Vela intendere ventis ſecundis. Virg 3 Æneid.
Secunda iræ verba, pro Apta & congruentia. Liuius ab Vrbe libro 2.
Secunda voluntate hominum, &c. Dicitur & Secunda in aliquem voluntas Cæſar 2.bel. Ciuil. Tanta ac tam ſecunda in Cæſarem voluntas prouinciæ reperiebatur.
Vires ſecundæ. Virg 1.Æneid.
Voluntate ſecunda hominum. Caſſius ad Ciceronem, lib.15 19, Pauſam noſtrum ſecunda voluntate hominum paludatum ex vrbe exiiſſe cum ipſius cauſa gaudeo, tum mehercule etiam omnium noſtrum.
Secundior. Comparat. Suet. in Iulio, cap 1, Reliqua militia ſecundiore fama fuit. Id eſt, fœliciore & magis proſpera ſeu meliore.

Secundum {[illegible]} Præpoſitio accuſatiuo caſui ſeruiens, pro Iuxta ſiue prope. Nam quod ſecũdo loco poſitum eſt, prope eſt. Seruius Sulpitius ad Ciceronem, libro 4.12, Duo vulnera accepiſſe, vnum in ſtomacho, alterum in capite ſecundum aurem. Plaut. Rud.4.
- quid illuc eſt Sceparnio
Hominum ſecundum littus? Cicero ad Atticum, lib.8 163, Etſi ſecundum mare ad me ire cœpiſſet, confeſtim in Samnium ad me venturum.
¶Secundum, Poſt. Plaut. Capt.5,
Nam ſecundum patrem tu es pater proximus. Cic. 2.Offic. Proximè autem & ſecundum deos, homines hominibus maximè vtiles eſſe poſſunt. Liu.8.bell.Pun. Cic.3.Verr. Appellat heredem L. Anniũ qui erat inſtitutus ſecundum filiam.
Secundum hũc diem, Cras. Cic 1.de Orat. Hoc facilius nobis expones ea quæ abs te de officiis, præceptíſque oratoris quæſita ſunt: ſed opinor ſecundum hunc diem: ſatis enim multa à nobis hodie dicta ſunt.
Secundum fratrem illis plurimum tribuebat. Cic.4 Acad.
Secundum ea quæro, ſeruatiſne in eo fidem. Id eſt, poſtea, vel præter hæc. Cic in Vatinium.
Secundum & Ante, contraria. Cic 2 Verr. Tua ratio eſt, vt ſecundum binos ludos mihi reſpondere incipias: mea, vt ante primos ludos comperendinem.
Secundum te nihil eſt mihi amicius ſolitudine. Cicero Attico, libro 2.141.
¶Secundum, Pro. vt Secundum te litem do, id eſt, Pro te. Secundũ me iudica, Pro me Suet. in Claud. Cæſare, cap.15. Abſentibus ſecundum præſentes dabat. Cic.4.Verr. Vtatur inſtituto ſuo, ne cogat ante horam decimam de abſente ſecundum præſentem iudicare. Vlpianus, Et poſt edictum ſecundum præſentem iudicabitur ac ſi præſens eſſet.
Secundum cauſam multa diſputare. Cic. Attico, lib.4.71.
Secundum te decreuit. Cic. Attico, lib.4.71, Nuntiat iam populo Pontifices ſecundum ſe decreuiſſe.
Secundum Buthrotios iudicauit. Cic. Attico, lib.12.343.
¶Secundum, In. Cic.1.de Diuin. Quúmque ſolidam inueniſſet, ſtatuiſſétque tollere: ei ſecundum quietẽ viſam eſſe Iunonem: prædicere ne id faceret.
Secundum quod poſsibile eſt. Paulus in l.1.D. De fundo dotal.
Secundum alio modo Terent. Eunuch.5 9,
- poſtquam alii mores oſtendi tuos,
Et collaudaui ſecundum facta & virtutes tuas,
Impetraui. Liu.10.bel.Pun. Dii teſtes ſunt: qui & illius belli exitũ ſecundum ius fáſque dederunt.
¶Secundum arbitrium tuum, pro Ad arbitrium tuum. Cicero 7. Verrina.
Iudicare ſecundum aliquem. Cic pro Roſcio Comœdo.
¶Secundũ, Super. Saluſt. in Iugurth Secundum ea vti deliberetis.
¶Secundum Platonem, Id eſt, iuxta Platonis ſententiam.

Secundò Aduerbium {δεύτερον} Secundò Conſul, Et, Secundò eum noueram, id eſt, bis. Cicero, Semel hominem allocutus fueram: an ſecundò mihi redeundum eſſet, ignorabam.

Secundæ ſecundarum, tantùm pluraliter, {ὕστερα} Membrana illa quæ partus obuoluit vtero prodit, quæ & ſecundina vocatur. Dictæ ſecundæ quòd naſcentem infantem ſequantur. Plin. lib.20.cap 9. Braſsicæ ſuccus contra ardorem febrium & ſtomachi vitia, vtiliſſimè imponitur, & ad ſecundas. Idem lib. 20.cap.13, Fœminarum etiam purgationes, ſecundáſque, etiam emortuos partus, vt Hippocrati videtur, ex vino dulci nigro pota. Vulgò *L'arriereſaix*.

Secundarius Adiectiuum {δευτερεῖος} Quaſi ſecundi ordinis. vt Panis ſecundarius. Suet. in Auguſto, cap. 76. Plin. libro 18. cap.9, Præterea floris ſemodium, & cibarii, quod ſecundarium vocant, ſextarios quatuor, furfuris ſextarios quatuor. Sic Secundarium minium, apud eundem lib 33.cap.7.
¶Secundarius, Secundæ claſſis. Cic. de Claris Orat. Quod idem faciebat Qu. Arrius, qui fuit M. Craſſi quaſi ſecundarius. Id eſt, ſecundæ, & à Craſſo proximæ claſſis. Budæus.
¶Secundarium, pro Proximum, vel Secundum Cic.2. de Inuent. In hoc autem loco, caput illud erit accuſatori, ſi demonſtrare poterit, alii nemini cauſam fuiſſe faciendi: ſecundarium, ſi tantam, aut tam idoneam nemini.
Secundarius {δευτεραγωνιστής} Actor ſecundarum partium. Cicero metaphoricè vſus eſt in Bruto, Quod idem faciebat, inquit Qu. Arrius, qui fuit M. Craſsi quaſi ſecundarius. Alii interpretantur, ſecundæ claſsis. Sunt qui legant ſecundarum: ſubaudiúntque partium. Alii ſecundanus: nec deſunt qui ſecundatos legendum putent.

Secundanus, pen. prod. Adiect. {δευτερανός} Plin. lib. 3.cap.4, In mediterraneo coloniæ Arelate ſextanorum, Bliteræ ſeptimanorum, Arauſio ſecundanorum. Hoc eſt, ſextæ, ſeptimæ, & ſecundæ legionis vel cohortis militum. Liu.4.bel.Maced. Dum repetunt e nuptiæ ſignũ, priores ſecundani ſe porta eiecere.
Secundani milites. Liu.4.bel. Maced.
Secundicerius, non ſecundocerius, aut Sexicerius, legendum eſt in Codice Iuſtiniani libro 12. titul.7. in Rub. Eſt autem Secundicerius, ſecundarius, ſicut Primicerius, primarius: id eſt qui ſecundum locum in dignitate primicerii obtinet: quaſi notarius ſecundarius & poſt protonotarium. vide l. Scriniis omnibus. §. Scrinii. De palatinis. lib 12. C. tit.24.

Secundo, ſecundas {ἐπουρίζω} ſecundare, pen. prod. Proſperum reddere. Propert. lib 3 eleg 21,
Iam liquidum nautis aura ſecundat iter. Virg 7. Æneid.
- di noſtra incœpta ſecundent.
Aura blanda ſecundat aquas. Ouid. epiſt.13.
Viſus ſecundare, & omen leuare. Virg 3 Æneid.
Deus ſecundet votum noſtrum. Senec. Herc. fur.9.

Secundare

Secundare, in melius conuertere, vel obſequi, vt ait Donatus. Terent. Adelph 5.9.

Hæc reprehendere & corrigere mi, & ſecundare in loco. Quædam exemplaria hoc loco legunt Obſecundare.

Secundans, Participium { [illegible] } vt Vento ſecundante. Tacit lib. 2. Ex Philoſtrato.

SECVNDVS, Philoſophus fuit Atheniēſis quem aliqui Epithyrum vocant, quòd Architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis æmulúſque Herodis Attici, qui illud Heſiodi elegāti mutatione in eum cauillatus eſt, Figulus æqualem exagitat, eu Rhetora rector. Nihilominus tamē ſenem poſteà mortuum & epicedio & lacrymis honorauit. Ex Philoſtrato. Secundus alter Tridentinus, vel ſanctus, Agiulphi regis Longobardorum tempore, ſcripſit breuiter Longobardorū hiſtoriam. autho Paulus Foroiulienſis. Fuit etiam hoc illuſtris Veronenſis familiæ cognomen, ex qua fuit Plinius Secundus Naturalis hiſtoriæ ſcriptor.

Securidaca, Herba eſt ciceris foliis puſilla, folliculos habens corniculorum modo aduncos, & in his ſemen rufum, ſecuriculæ ancipitis figura, à quo argumento & nomen inuenit, [illegible]. Naſcitur in hordeo & tritico quæ & amplexu ſuo non rarò enecat. Alio nomine hedyſarum dicitur. Apud Gallos varia ſortitur nomina: aliis fabam lupinam, aliis erbum, aliis granum appellantibus.

¶Securidaca, Nomen eſt in Latinis ſcriptoribus non rarum. Turnebus tamen illam nominis formam non agnoſcit, cùm præſertim Græcè [illegible] à ſecuri vocetur, & à ſecuritare nomen oriri non poſſit. Ex eo fit vt contra fidem omnium librorum ſecuriclatam ſcribi debere contendat, id eſt ſecuriculatam, à ſecuricula. Hæc ille.

Securis, huius, ſecuris, pen prod. f. g. { [illegible] } Inſtrumentum ad ſecanda ligna, quaſi ſemiquiris, vt ait Seruius. Sabini enim quirim haſtam appellabant. Virg. 11 Æneid.

-æratam quatiens Tarpeia ſecurim. Cic. 3. Verr. Agunt eum præcipitem pœnæ ciuium Romanorum, quos partim ſecuri percuſſit, partim in vinculis necauit.

Acies ſecurium, Vide ACIES.

Anceps ſecuris Ouid 8. Metam. Ex vtraque parte lucidens, vtrinque acuta.

Curuæ ſecures. Virg. 7 Æneid.

Ex adamante facta ſecuris. Ouid. 3 Faſt.

Hebetes ſecures. Iuuen. ſaty 8.

Impacta ſecuris cædit rotas bigarum. Iuuen. ſaty. 10.

Laorgeiæ ſecures. Claud 7 Paneg.

Sacrifica ſecuris. Ouid lib. 12 Metamorph.

-veluti qui candida tauri

Rumpere ſacrificæ molitur colla ſecuri.

Pacificæ ſecures. Lucan. lib. 7.

Sæuæ ſecures. Virg 6. Æneid.

Valida ſecuris. Virg. 11. Æneid.

Cædere ſecuri. Virg. 3. Georg.

Rara ſecuris eò fertur, Id eſt, Eò rarò venitur cædendorum lignorum gratia. Horat. 1 Serm. ſat. 7.

Securi ceruices ſubiicere. Cic in Piſonem, Quum miſer ille ſecuribus hoſpitis ſui ceruices ſubiicere geſtiret.

Infligere ſecurim, vel iniicere, dicuntur qui vehementer lædunt, ac vulnerant. Cic pro Muræna, Sed tamen Serui, quam te ſecurim putas iniecisse petitioni tuæ, quum tu populum Rom in eum metū adduxiſti vt pertimeſceret, &c. Atque mihi paulò ſuperius quòd hic ſecurim dixit, velut ex proœmis appellat plagam: Atque ex omnibus illa plaga eſt iniecta petitioni tuæ, non tacente me maxima. Item pro Plane. Grauiorem potuerunt Reip. infligere ſecurim. Idē ad Qu. Frat. lib 2 13, Tenediorum igitur libertas, ſecuri Tenedia præciſa eſt. Et Demoſthenes Phocionem appellare ſolet ſuorum argumentorum ſecurim. Omnia tela ſo pariam iniecta, dixit Cic. de Prouinciis Conſul. Eraſmus.

¶Secures, pro honoribus. Solebant enim & Conſulibus Romæ, & Prætoribus in prouincia faſces & ſecures præferri. Horatius 3. Carm. oda 2,

Nec ſumit, aut ponit ſecures

Arbitrio popularis auræ.

Securicula, ſecuriculæ, penult. corr. { [illegible] } Diminutiuum. Plinius libr. 18. cap. 19, Securiculam infeſtam pandetur, quæ intercidantur radices.

Securicla, ſecuriclæ, Ligneum retinaculum, quod etiam ſuſcus, ſubſcúſque dicitur, quo duo ligna tenaciſſimè inter ſe vinciuntur: Vnde Securiclati cardines, apud Vitruuium lib 10, Noſtri (vt arbitror *hirundinum caudas* appellant. Bud.

¶Securicula { [illegible] } In fabrica balliſtæ apud Vitruuium, ea eſt quæ incluſa & infixa, operitur chelonij puluino. Turnebus.

Securifer, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Qui fert ſecurim: vt Pytagnon ſecurifer. Ouid. 12 Metam.

Securiger, pen. corr. { [illegible] } Aliud adiectiuum, Idem.

Catervæ ſecurigeræ Valer 3. Argon.

Dextra ſecurigera. Silius lib 16.

Puellæ ſecurigeræ. Ouid. epiſt. 4.

Secūrus, pen. prod Adiectiuum. { [illegible] } Qui ſine cura eſt, quaſi ſecurum à cura. Plin. epiſtol 24. lib 5. Vides quot periculis, quot contumeliis, quot ludibriis ſimus obnoxii: nec eſt quod quiſquam poſſit eſſe ſecurus, quia ſit innocens ac mitis.

Securus à metu ſomnus Plin. lib 18. cap 9.

Securæ ab Annibale res. Liu. lib 4 bell Pun.

Securus ab afflatu. Plin. lib. 12. cap. 1. Id eſt, nullum afflatum timens ſibi.

Securus de bello Liu. 6 bel. Maced.

Reddere ſecurum Plancus Ciceroni, lib 10. 24. Si Africanæ legiones celeriter venerint, ſecuros vos ab hac parte reddemus.

Æther tetris ſecurior. Ouid. 1. Metam.

Æuum ſecurum agere. Lucret. lib. 5.

Animi ſecuri homo. Cic. Attico, lib. 12 26, De Lingua Latina, ſecuri es animi, dices, qui talia ſcribis.

Damnum ſecurum. Mart. lib. 2.

Puella non ſinit tibi ire ſecuros dies. Tibullus lib. 1 eleg. 4.

Domus ſecuræ ac patentes. Plin in Paneg.

Multa ſecuræ peragebant otia gentes. Ouid. 1. Metam.

Otia ſecura agere. Virg 3 Georg.

Somnos ſecuros rumpere. Lucan. lib 3.

Teſtamentum ſecurum, Firmum, & de quo nihil eſt dubitandum. Plin. in Paneg.

Virtus ſecura. Lucan lib 2.

Securus, Diſſolutus, ſine vlla cura, quem ſupinum Iuriſconſulti vocare ſolent, id eſt, ſocordē, & deſidem. Geminum inuigitur. Quintil. de Tautologia loquens, lib 8. Hæc enim quanquam non magnopere ſummis authoribus vitata, interim vitiū videri poteſt, in quod ſæpe etiam incidit Cicero, ſecurus tam paruæ obſeruationis. Id eſt, negligens & contemptor. Lucanus lib. 1, de leone loquens, Per ferrū tanti ſecura a vulneris exit.

Amorum ſecurus. Virg. 10. Æneid.

Loca caſuum ſecura. Tacit. lib 17, Non modò iacentia, & plana vrbis loca, ſed ſecura huiuſmodi caſuum impleuit.

Coniugii ſecura. Valer. 8 Argon.

Decoris ſecurus. Tacit. lib. 19.

Famæ ſecurus, Sine cura comparandæ laudis. Ouid. 1. Triſtium, eleg 1.

Virtus ſecura fortunæ. Claud 8. Paneg.

Futuri ſecura Ouid 6 Metam.

Odii ſecurus. Tacit. in vita Agricolæ.

Pœnæ ſecurus. Horat. 2. epiſt. 2.

Potentiæ ſecurus Tacit. lib 3.

Veniæ ſecurus Lucan. lib 8.

Securitas, penult. corr. ſecuritatis, fœm. gen. { [illegible] } Curæ & anxietati opponitur: eſtque animi rectè placidáque conſtitutio, malorum impendentium cura vacans. Plin. lib 9 cap. 47, Certiſſima eſt ſecuritas vidiſſe planos piſces: quia nunquam ſunt, vbi maleficæ beſtiæ. Cicero lib 5. de Finib. Democriti autem ſecuritas, quæ eſt animi tanquam tranquillitas, quam appellant [illegible]. Item libro 5. Tuſculan. Qui autem illam maximè, optatam & expetitam ſecuritatem (ſecuritatem autem nunc appello vacuitatem ægritudinis, in qua vita beata poſita eſt) habere quiſquam poteſt, cui aut adſit, aut adeſſe poſſit multitudo malorum?

Infelix ſecuritas. Quintil. in Procem. lib. 6.

Inhumana ſecuritas. Tacit. lib. 19.

Compoſitus in ſecuritatem. Tacit. lib. 3.

Conſequi ſecuritatem. Vlpian. in l. Si ſeruus communis. D. de noxalib. action.

Parere ſecuritatem. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Præſtare ſecuritatem. Caius ad Ciceronem, libro 15. 5, Vale, & nos dilige: & inſtituto itinere ſecuritatem, diligentiámque ſocii & Reipub præſta.

Vt tranquillitas animi adſit, & ſecuritas. Cic. 1. Offic.

Secus, neutri generis nomen (inquit Fla. Soſipater lib. 1. Inſtitutionum) vnde & Saluſtius virile ſecus dixit, hoc eſt virilis ſexus, quod per omnes caſus integra forma declinatur. Fit ſecus & aduerbium quod ſignificat aliter vt mox declarabitur.

Secus { [illegible] } Præpoſitio, accuſatiuo iungitur. Significat prope. vt, Secus decurſus aquarum ſeruntur ſalices.

Secus { [illegible] } Aduerbium ſignificat Aliter, præſertim quando Non vel Haud comites habat, Plautus Epid. 3,

Vbi erit empta, vt aliquò ex vrbe amoueas: niſi quid tua ſecus

Sententia eſt. Cicero in Piſonem, Rectè an ſecus, nihil ad nos. Idem de Clar. Orat. Nemo dicet ſecus.

Secus quàm. Plaut. Caſin 2. Et Aulul. 16,

Quid diximus tibi ſecus quàm velles? Cic. Att. lib. 6 13,

Mihi autem erit maximè curæ, nequid fiat ſecus quàm volumus, quámque oportet.

Secus ac Cic. pro Muræna, Non ſecus ac ſi meus frater eſſes. Et 2 de Oratore, Non dixi ſecus ac ſentiebam. Virg. 3. Æneid.

Haud ſecus ac iuſſi faciunt.

Secus atque. Cicero 3 de Oratore, Sed paulò ſecus à me atque ab illo partita ac diſtributa. Idem 2. de Natur. deor. Quoniam coepi ſecus agere, atque initio dixeram.

Longè ſecus, Vide LONGVS.

Multò ſecus, Vide MVLTVS.

Non ſecus ac, Vide NON.

Vndique ſecus. Solinus cap 64, Arcent ſana afflatum noxium colles, quæ ſalubri apricitate vndique ſecus obiecti, prohibent auras peſtilentes.

SECVSSES, populi ſunt in Alpibus, vt notat Plin lib 3. cap 20.

Sed particula, d, determinanda litera eſt. ſedum enim antiqui pro Sed ponebant demptáque nouiſſima parte, alteram tamen immutare nō voluerunt. Chariſius lib primo.

Sed { [illegible] } Coniunctio, aliquando tranſitum ſignificat ad mentionem alterius rei, inquit Donatus. Terent. Phorm. 1 4,

Sed quis hic eſt ſenex quem video in vltima platea?

Sed, enotaciæ ſententiæ ſignificationem habens. Terent. And 3. 1,

Fidelem haud fermè mulieri inuenias virum. Et paulo pòſt,

Sed hic Pamphilus. S. quid dicit? M. firmauit fidem. Idem, 3 2,

-haud ſcio an quæ dixit, ſint vera omnia,

Sed parapeodo Donatus. Virg eclog. 9.

Sed, inceptiuum, pro Atque. Terent. And. 2. 1,

Tu ſi hic ſis, aliter ſentias. B. age age, vt lubet. C. ſed Pamphilum

Video. Donatus.

Sed mane. Quaſi incipientis, demonſtrantíſque aliquid noui ſe inueniſſe. Terent. And. 4.2,

-at iam hoc opus eſt.

D. Hem. ſed mane: concrepuit à Glycerio oſtium. Donatus.

Sed quid hoc? Non interrogantis, ſed mirantis, & non intelligentis eſt, inquit Donatus. Terent 4 4.

Sed videon' ego Philotion? Sic ſolet (inquit Donatus) dubitari aduenientibus ipſis quos poſt multum temporis interuallum vident. Terent Hecyr 1 2.

Sed, interdum anget. Vide Certos homo, in CERTVS.

Sed autem, quid ſi hanc hinc abſtulerit quiſpiam

Sacrum vnam Veneris? Plaut. Rud 1.

Sed contra. Cicero 2. Academicarum, Zeno igitur nullo modo is erat, qui vt Theophraſtus, neruos virtutis inciderit, ſed contrà qui, &c.

Sed de perceptione haſtenus. Cic 4. Acad.

Sed diſſoluerit ſanè. Cic 4 Acad. Idem mihi quidem non videtur: ſed diſſoluerit ſanè, certè tam multa non collegiſſet quæ nos fallerent probabilitate magna. Idem pro Ligario, Sed ierit ad bellum, diſſenſerit non à te ſolùm, verùm etiam à fratribus.

Sed enim, pro Certè. Plaut. Curc. 4.

Sed enim nequeo durare quin herum accuſem meum. Cic. ad Atticum. lib. 6. 11, Sed enim ἀτοπία ſi perturbatior eſt, tibi aſſignato. Gell. lib. 1. cap. 11. Cic. pro Cælio, Sed enim nequeo durare quin herum accuſem meum.

Sed enim verò, pen. prod. Liu. Decad 5 lib 5, Sed enim verò quum deteſtabilis altera res & pro arma parricidio ſit, quid ad deliberationem dubij ſupereſſe?

Sed & noſtrorum gloriam percenſeamus. Plin. lib 7. cap 30. Videtur ibi ſignificare Quinetiam.

Sed in confirmatione ſuperiorum poſitum. Cic 5. Verr Sunt homines Siculi non contemnendi, ſi per noſtros magiſtratus liceat, ſed homines & ſatis fortes, & ſatis plane frugi ac ſobrij.

Non, ſed. Cic Attico, lib. 1. 13 Non odio adductus alicuius, ſed animo corrigendæ & ſanandæ ciuitatis.

Sed non, ſed. Cic. 4. Acad. Sed non de me, vt dixi, ſed de ſapiente quæritur. Idem 1. de Orat. Sed non de præſtanti quadam & eximia, ſed prope de vulgari & communi prudentia diſputo.

Sed vellem non ſolùm, &c. ſed etiam, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Vide NON.

Non modò, ſed ne. Cic pro Rabirio perduel. reo Nõ modò huius libertatis, manſuetudiniſque non ſunt, ſed ne Romuli quidem aut Numæ Pompilij, ſed Tarquinij. Vide NON.

Sed ſiue eſt ars, ſiue artis quædam ſimilitudo, non eſt quidem ea negligenda, verùm intelligendum, &c. Cic. 1. de Orat.

Sed verò. Cic 7 Verr. O præclarum imperatorem, nec iam cum M. Aquilio fortiſſimo viro, ſed verò cum Paulis, Scipionibus, Marijs conferendum.

Sed nunc verò. Curtius lib. 3. Rex, inquit, ſemper quidem ſpiritus meus ex te pependit: ſed nunc verò arbitrior ſacro & venerabiliore trahitur. Verba ſunt Philippi medici ad Alexandrum.

Sed pro Verumetiam. Cicero 1 de Natura deorum, Tuus autem deus non digito vno redundat, ſed capite, collo, ceruicibus, poplitibus, manibus.

Sed, in obiectione ponitur, & in antipophora. Cic 12. Philip Sed eſfugi 1 ſidias, perrupi Apenninum: nempe in Antonij congreſſum, colloquiúmque veniendum eſt. Id eſt, Verùm eſto vt effugerim, vel effugiam, &c Budæus.

Sed, Plerunque in oratione vacat: ſed eo ſolent interdum vti Latini, cùm inchoatum ſenſum & longo tractu productum, aut interpellatum interiectione, & diſtractum reuocare & continuare volunt: vt apud Horat in ſatyr.

Sed tamen amoto quæramus ſeria ludo. Cicero 2 Tuſculan. Etenim ſi orationes quas nos multitudinis iudicio probari volebamus: popularis eſt enim illa facultas, & effectus eloquentiæ audientium approbatio. Sed ſi reperiebantur nonnulli qui nihil laudarent, niſi quòd ſe imitari poſſe conſiderent, quémque & ſperandi ſibi, eundem & benedicendi finem proponerent, quid futurum putamus, cùm adiutore populo, quo vtebamur anteà, nunc minimè nos vti poſſe videamus? Ex Turnebo.

Sed, pro Sed etiam. Cic. pro Milone, Obliti eſtis Iudices recenti illo nuntio necis Clodianæ, non modò inimicorum Milonis ſermones & opiniones, ſed nonnullorum imperitorum. Idem in Piſonem, Senatus odit te, quod eum tu facere iure concedis, afflictorem & proditorem non modò dignitatis atque authoritatis, ſed omnino ordinis ac nominis ſui Et ſic ferè vbique Budæus.

Sed is. Cic. 5 Verr. In quo etiam erat aliquis quæſtus, ſed is honeſtus atque conceſſus

Sedate, Sedatio, Sedatus, Vide SEDO, ſedas.

Sedeo ſedes, ſedi, ſeſſum {ἧμαι, καθέζομαι, καθῆμαι, καθίζω, ἐφέζομαι, ἕζομαι, ἵζω, ἰζάνω} ſedere, Compoſitum ex ſe, & eo, quaſi ſeorſum eo: nam ſeorſum ire videmus, & quaſi à cæteris ſeparari dum ſedemus Quidam à Do fieri exiſtimãt, quòd qui ſedet, ſeorſum dare ſe videtur. Plautus,

Si non, vbi ſedeas, locus eſt: at eſt vbi ambules. Virg 10 eclog.

Dum ſedet, & gracili fiſcellam texit hibiſco.

Sedere ad. Liu. 2. bel Pun. Id horreum fuit præſidiũ Pœnis ſedentib. ad Trebiam.

Ad aliquem ſedere. Ouid. 1 de Arte.

Ad latus alicuius ſedere. Cicer. 7. Verr. Atque cum videret ſedere ad latus prætoris, & ad aurem familiariter, vt ſolitus erat, inſuſurrare.

Ad gubernacula Reipubl ſedere. Cicero pro Roſc. Ameri. Cùm apud maiores noſtros ſummi viri, clariſſimique homines, qui omni tempore ad gubernacula Reip ſedere debebant, tamen in agris quoque aliquantum operæ temporiſque conſumpſerint.

Sedere apud. Plaut Amph 1.

Ordine omne vt quicquid actum eſt, dum apud hoſtes ſedimus, Ediſſertauit.

Iudicem in aliquem ſedere. Cic. pro Rabirio Poſthumo, Modò vos idem in A. Gabinium Iudices ſediſtis.

In ſubſellijs, ſella, theda ſedere. Plaut. Pœnulo, 2. Cicero ad Atticum, lib 4. 79, Malóque in illa tua ſedecula, quam habes ſub imagine Ariſtotelis, ſedere, quàm in iſtorum ſella curuli. Idem pro Milone, Quum alter veheretur in theda penulatus, vnà ſederet vxor.

In proximo Senatui ſedere. Plin. lib 16. cap 4.

In equo ſedere, pro Equitare. Cic 7. Verr. Vt eum nemo vnquam in equo ſedentem videret.

In oua ſedere, pro Incubare. Plin. lib. 9. cap. 51.

Equo, vel carpento ſedere. Martial lib. 5.

Vno credis equo poſſe ſedere duos? Liu. 1. ab Vrbe, Ibi ei carpento ſedenti cum vxore, aquila ſuſpenſis demiſſa leniter alis pileum aufert. Subauditur præpoſitio IN.

Vehiculo ſedere. Celſus lib. 4 cap. 19, In hoc autem affectu corporis, neque ambulatione, neque frictione opus eſt: vehiculo ſediſſe, vel magis etiam equo prodeſt.

Poſt aliquem ſedere. A tergo alicuius ſedere. Horatius 3. Carm. ode 1.

Sedere ſuper. Quintil. lib. 2, cap. 4. Plin. lib. 35. cap. 4, Nemeam ſedentem ſupra leonem, palmiferam ipſam, &c.

Altis ſedibus ſedere. Ouid 6 Metam.

Gremio tuo ſedi Ouid epiſt 8.

Humo ſedere Ouid. 4. Metam.

Sella curuli ſedere. Liu. 9 bel. Pun.

Veſtibulo ſedet cuſtodia Virg. 6 Æneid.

¶Sedens auribus vox. Quintil. lib. 11. cap 3, Vox clara, pura, ſecans aëra, auribus ſedens. Ouid. epiſt. 14,

Nondum Tyndaridis nomen mihi ſederat aure. Id eſt, nondum audiueram.

Nomen in ore ſedet. Stat 12. Thebaid.

-vnum Polynicis amati

Nomen in ore ſedet. Id eſt, Nil aliud loquitur quàm, &c.

Animo ſedet fixum, immotúmque. Sic ſtatui. Virg 4 Æneid.

In ingenio alicuius ſedere, Hærere in memoria alicui. Ouidius epiſtol. 2.

¶Sedere iudicium dicitur, pro Conſtare vel firmum eſſe. Senec. epiſt. 46.

Sedent niues. Plin lib. 17 cap. 2.

Flumina ſederunt viſo Iouis nutu. Stat. 9. Thebaid.

Sedet morbus. Martial. lib 1.

Adeóne penitus ſedit hic tibi morbus,

Vt ſæpe in autem Cinna Cæſarem laudes.

¶Veſtis ſedere dicitur, quæ apta eſt. Quintil. lib. 11. cap. vlt. Nam & ita ſedet melius toga, & continetur.

Sedet imperium. Plin in Paneg. Quum abundè expertus eſſet quàm bene humeris tuis ſederet imperium.

¶Sedere de auibus dicitur, in loco altiore eſſe: vt Paſſer ſedet in tecto. Virg 2 Æneid.

Nocte ſedens, ſerum canit importuna per vmbras.

¶Sedere, aliquando ignauiam ceſſationémque denotat, Sedere enim dicuntur qui turpi otio languent: & qui otioſi ſunt: qui nihil agunt, & tempus otioſè terunt. Virg 12. Æneid.

-ſedeant, ſpecténtque Latini. Terent. Adelph. 4 5, Cic. ad Tironem, lib 16. 8, His ventis iſtinc nauigatur, qui ſi eſſent, nos Corcyræ non ſederemus.

Totos dies ſedere in villa. Cic. ad Atticum, lib. 12. 257.

Continenter ſedere. Catul. ad Contubernales, 35.

¶Sedere, pro Placere, datiuo conſtruitur. Virg 5 Æneid.

Idque pio ſedet Æneæ, probat author Aceſtes. Idem 2 Æneid.

Et ſedet hoc animo. Plin. lib. 2. cap. 7, Sedere cœpit ſententia hæc, pariterque & eruditorum vulgus, & rude in eam curſu vadit.

¶Sedere, Figi. Florus. lib 4. cap. 2. Egregia virtus Scæuæ centurionis emicuit, cuius in ſcuto centum atque viginti tela ſedere. De hoc ſic ait Cæſar lib 3. bell ciuil. Scutóque ad eum relato Scæuæ centurionis, inuenta ſunt in eo foramina CCXXX.

¶Sedere, Conſyderare. Virg 1 Æneid.

-celſa ſedet Æolus arce. Id eſt, curat, Seruius Idem 9. Æneid.

-Turnus ſacrata valle ſedebat. Vbi Seruius, Sedebat, vt Aſper dicit, erat: quæ clauſula antiqua eſt, & de vſu remota. Secundum Plautum, Sedere, eſt Conſilium capere, qui inducit ſeruum dicentem, Sine iuxta aram ſedeam, & dabo meliora conſilia. Sed ſecundum augures, eſt augurium captare: nam poſt deſignatas cæli partes, à ſedentibus captantur auguria: quod & ſuprà ipſe oſtẽdit lateorer, inducens Picum ſolum ſedentem, vt,

-paruâque ſedebat Succinctus trabea. Aut erat, aut conſilia capiebat, aut auguriabatur.

Ars ſedendi, Cunctatio. Silius lib. 8, De Fabio qui cunctando dicitur rem reſtituiſſe.

Partes quaſcunque ſectimus ſedendo. Ouid. 1 Metam.

¶Seſſum deducere in. Aſinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10 32, Herennium Gallum hiſtrionem ſummo ludorum die annulo aureo donatum in quatuordecim ſeſſum deduxit.

Sedeor, ſederis, pen. prod. Paſſiuum. Vide Equarius Subſtantiuum, in EQVVS.

Sedens, Participium. Apud Martial. lib 10, Sedens lactuca legitur, quæ & ſeſſilis etiam dicitur. Cic. de Amic.

Prope limina tecti ſedens ianitor. Ouid. 1. Faſt.

Aduerſus ſedens Catul. ad Lesbiam, 48.

Seſſurus, penult. prod. Participium {καθεδησόμενος.} Horat. de Arte,

Si plauſoris eges aulæa manentis, & vſque

Seſſuri

Seſſuri donec cantor, vos plaudite, dicat.

Sedes, ſedis, fœm. gen. In qua ſedemus { [illegible] } Plin. in Paneg. Horum vnum ſi præſtitiſſet alius, illi iamdudum radiatum caput, & media inter deos ſedes, auro ſtaret, aut ebore.

Solidæ ſedes, Terra. Ouid. 1. Metam.
Patria ſede ſedens. Virg. 7. Æneid.
Latere in ſecreta ſede. Virg. 2. Æneid.
Exiguam ſedem pariturae terra negauit. Ouid. 6. Metam.
Locare in ſede ſacra. Virg. 2. Æneid.

¶ Sedes, Habitaculum ac domicilium. Cæſar, Creſcente enim populi multitudine, mutare ſedes ſtatuerunt. Cic. 1. Tuſc. Alij in cerebro dixerunt animi eſſe ſedem & locum.

Ætheteæ ſedes. Ouid. 15. Metam.
Auguſta ſedes, Vide AVGVSTVS.
Beatæ ſedes. Virg. 6. Æneid.
Celſa ſedes. Perſius ſaty. 1.
Dulcis ſedes. Stat. 2. Sylu. 2.
Horrida ſedes. Horat. 1. Carm. ode 34.
Imæ ſedes Erebi Virg. 4. Georg.
Infauſta ſedes. Senec. Thyeſte 1.
Inferna ſedes. Ouid. 3. Metam.
Infida inſtabiliſque ſedes, Vide INFIDVS.
Lætæ ſedes. Horat. 1. Carm. ode 10.
Maligna ſedes Stat. 4. Sylu. 9.
Moribunda ſedes Piſauri, Catul. ad Iuuentium, 76.
Nemoralis ſedes. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Optatæ ſedes. Virg. 6. Æneid.
Patria ſedes. Virg. 2. Æneid.
Peregrina ac ſordida ſedes. Lucan. lib. 5.
Sedes procidua. Plin. lib. 21 cap. 20.
Quietæ ſedes. Virg. 1. Æneid.
Sanctæ ſedes deûm. Lucret. lib. 5.
Sedes ſtabilis & domicilium certum. Cic. pro Marcello, Sedem quidem ſtabilem, & domicilium certum non habebit.
Superæ ſedes, Cælum. Ouid. 3. Faſt.
Syderea ſedes. Virg. 10 Æneid.
Tenebroſa ſedes. Ouid. 5. Metam.
Verendæ ſedes Lucan. lib. 5.

¶ Capere ſedem, Vide CAPIO.
Commouare ſedibus, Vide COMMOVEO.
Conſidere in ſedibus. Cic. 2. de Orat.
Conuellere a ſuis ſedibus, Vide CONVELLO.
Deſerere ſedem. Virg. 3. Æneid.
Deſtituere ſedem. Claud. de bel. Getico.
Exuere aliquem ſedibus. Tacit. lib. 13.
Figere ſedem alicubi. Iuuenal. ſat. 3.
Incolere ſedem aliquam. Cic. Antequam iret in exilium. Dij deæque mortales, qui excelſiſſimi tumulo ciuitatis ſedem Capitolij in ſaxo incolitis conſtitutam.
Lucidas inire ſedes. Horat. 3 Carm. ode 3.
Labefactare animam ſedibus. Lucret. lib. 6.
Mutare ſedem, Vide MVTO mutas.
Ponere ſedes. Virg. 3. Æneid.
Præbere ſedem & domicilium. Cic. de Prouinc. Conſul.
Reponere in ſedem ſuam oſſa Celſus lib. 8. cap. 10.
Reuiſere ſuas ſedes. Virg. 1. Æneid.
Succedere ſedibus alicuius. Virg. 4. Æneid.
Tenere ſedem Iouis Optimi Max. pro Vincere, ſiue captam obtinere. Tacit. lib. 19.
Transferet regnum à ſede Lauini. Virg. 1. Æneid.

¶ Sedes, per tranſlationem, pro Statu. Cic. 2. de Lege agrar. Coloni Capuæ in domicilio ſuperbiæ atque in ſedibus luxuriæ collocati. Idem pro Archia. Ac domicilium Romæ non habuit is qui tot annis ante ciuitatem datam, ſedem omnium rerum & fortunarum ſuarum Romæ collocauit.

Celſiſſima ſedes honoris, Vide CELSVS.
Habere ſedem. Quintil. lib. 6 cap. 2.

¶ Sedes, Sepulchrum. Virg. 6 Æneidos,
Sedibus vt ſaltem placidis in morte quieſcam.

¶ Sedes, aliquando pro natibus, & tota ea parte corporis accipitur, ſuper qua ſedentes innitimur. Plin. libr. 24. cap. 7, Lacryma ſedis vitiis prodeſt, ne quid ſiccari, excalfieriue opus ſit.

Procidentia ſedis. Vide PROCIDO.
Sedes procidua. Plin. lib. 21 cap. 20, ad finem. Teſtes verò, vt ſedem prociduam, quæque ibi ſint vitia, &c.

Sedecula, ſedeculæ, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Parua ſedes. Cic. ad Atticum, lib. 4. 78, Sic literis ſuſtentor & recreor, malóque in illa tua ſedecula quam habes ſub imagine Ariſtotelis ſedere, quàm in iſtorum ſella curuli. Valla mauult ſedicula per tertiam vocalem.

Sediculum, Sedila. Paulus.

Sedile, ſedilis, penult. prod. neut. gen. { [illegible] } Super quod ſedemus. Plinius epiſtol. 101. n. libr. 5, Sunt locis pluribus diſpoſita ſedilia è marmore.

Sedile auium. Varro 3 de Re ruſt. cap. 5.
Sedilia viuo ſaxo. Virg. 1. Æneid.
De viuo ſaxo facta ſedilia. Ouid. 5. Metam.
Spiſſa ſedilia. Horat. de Arte.
Vitrea ſedilia. Virg. 4. Georg.
Fuſi per dura ſedilia nautæ. Virg. 5 Æneid.
Membra ſedili releuare. Ouid 8. Metam.
Complere ſedilia. Claud. 2 in Eutropium.

Sedularium, Lectica, ſeu ſella: inquit cum Spiegelo Nebriſſenſis: At ſecutus Antonius Auguſtinus, vt homo eſt prudentiſſimi acutiſſimique ingenij. Sunt autem (inquit ille lib. 1. Emendat. cap. 4.) Sedularia, quæ in Rheda ſedenti ſubiiciabantur. Paulus in l. Rhedæ De ſuppellectile legata lib. 33. P. titul. 10, Rhedæ, & Sedularia ſupellectili adnumerari ſolent. Male repoſuerant Sellularia, & ſelliquaſtra.

Sedularia, ſedilia videntur eſſe, eáque multa, vt & cathedraria, cathedræ: ſicut roſaria, roſæ, cibaria, cibi: ſuntque ſedularia, tanquam ſedillaria. Turnebus.

Sedum, ab ſedendo, inquit Varro lib. 4. de ling. Lat. Idem quod ſedes.

Sedentarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ſedendo fit. vnde Sedentariũ laborem dicimus, qui ſedendo peragitur. Apuleius, Vt etiam fatigationem ſedẽtariam inceſſus vegetatione diſcuterem. Plin. in Paneg. Cæteri quidem deſidi & attoniti ipſam illam mutam ac ſedentariã aſſentiẽdi neceſſitatem, quo cum dolore animi, quo cum totius corporis horrore perpetiebantur?

Sedentaria opera, Quæ ſedendo fit. Colum. lib. 12. cap. 13.

Sedentarij { [illegible] } Qui ſedendo opus faciunt. Plaut. Aulul. 15. -calceolarij, Sedentarij, ſutores.

Seſſio, ſeſſionis, Verbale { [illegible] } Cic. 2. de Orat. Num tãdem aut locus hic non idoneus videtur, in quo porticus hæc ipſa vbi inambulamus, & palæſtra, & tot locis ſeſſiones, gymnaſiorum & Græcarum diſputationum memoriam quodammodo commoueat? Idem 1. de Nat. deor. Accubatio, inclinatio, ſeſſio, Sic 1. Offic. Status, inceſſus, ſeſſio, accubatio.

¶ Seſſio, pro mora, & ignauia. Nam ſedere quandoque valet nihil agere, tempus otioſè terere. Cic. Att. lib. 14, Illam ſeſſionem Capitolinam mihi non placuiſſe, tu teſtis es. Reprehendit Brutum & Caſſium, qui illo ipſo primo die Capitolino, poſt Cæſarem interfectum, ſenatum in Capitolium non vocarint, ſed otioſi tempus conſumpſerint.

Seſſor, Aliud verbale { [illegible] } Horat. 2. epiſt. 2,
In vacuo lætus ſeſſor, plauſórque theatro.

Seſſito, ſeſſitas, pen. corr. { [illegible] } ſeſſitare, Frequentatiuum. Cic. de Claris Orat. Eius autem Cethegum medullam fuiſſe vult, vt quẽdam in Periclis labris ſcripſit Eupolis ſeſſitauiſſe, huius hic medullam noſtrum oratorem fuiſſe dixerit. Id eſt, ſæpius ſediſſe.

Seſſibulum, ſeſſibuli, pen. corr. { [illegible] } Super quod ſedemus & quieſcimus. Plaut. Pœnulo, 4, Qui tibi oleans ſtabulum, ſtatum, ſellam & ſeſſibulum merum.

Seſſilis, & hoc ſeſſile, pen. corr. { [illegible] } Quod ſedet, vel ſedere videtur. Plin. lib. 15. cap. 3, de pyris, Incerta nominum cauſa eſt barbaricis veneriiſque, quæ colorata dicunt: regiiſque quæ minimo pediculo ſeſſilia: patritiis, voconiis, viridibus, oblongiſque.

Tergum ſeſſile, Latum, in quo quis poſſit ſedere. Ouid. 12. Metam. De Cyllaro Centauro dixit. Paſſiuè accipitur.

Seſſilis lactuca, quæ & ſedens dicitur, Hoc eſt quæ ita humi proſecta eſt, vt ſedere videatur, neque ſurſum recta eſſe, aut in ſublime aſcendere. Martial. lib. 5.

Sedigitus, pen. corr. { [illegible] } Dictus eſt Volcatius illuſtris poeta à ſex digitis. Plin. lib. 11. cap. 43, Digiti quibuſdam in manibus ſeni: C. Horatij ex patritia gente filias duas ob id Sedigitas appellatas accepi: Volcatium, Sedigitum illuſtrem in poetica.

Sedimentum, Vide SIDO.

Seditio, ſeditionis { [illegible] } Tumultus, diſſenſio, A ſe, id eſt, ſeorſum, & itio, itionis, quod ab Eo, is, deriuatum eſt. Cic. lib. 6. de Rep. Declarat ſeditionis proprietatem à diſſenſione ciuium dictam eſſe, quòd ſeorſum eunt alij in alium. Eſt enim propriè quum populo diſcordante itur ad manus, qualem deſcribit Virg. 1. Æneidos,
Ac veluti magno in populo quum ſæpe coorta eſt
Seditio, ſæuitque animis ignobile vulgus:
Iámque faces & ſaxa volant, furor arma miniſtrat.
Seditionem facit lien, dixit Plaut. Merc. 4. Dicitur autem ſeditio in exercitu, in claſſe, in campo, & vbicunque eſt multitudo hominum.

Incurſio ſeditionis, Vide INCVRRO.
Adulta ſeditio, Vide ADOLEO.
Clamoſa. Claud. de bel. Getico.
Recens. Ouid. 12. Metam.
Turbida ſeditio. Ouid. 9. Metam.
Abſtinere ſeditionibus, Vide ABSTINEO.
Afferre ſeditiones, Vide AFFERO.
Agitare ſeditionibus plebem, Vide Agito in AGO.
Ardere ſeditiones. Liuius lib. 6.
Colere ſeditiones, Vide COLO.
Commota ſeditio. Cic. Attico lib. 2. 16.
Comprimere ſeditionem. Tacit. lib. 1.
Concire ſeditionem, Vide CONCIEO.
Concitata ſeditionem & diſcordiam. Cic. pro Muræna.
Conferre ſeditionem, Vide CONFERO.
Conflare ſeditionem, Vide CONFLO.
Deflagrante paulatim ſeditione. Tacit. lib. 18.
Diſcuſſa eſt ſeditio. Paterculus lib. 2 Subita deinde exercitus ſeditio, partim ſeueritate, partim liberalitate principis diſcuſſa eſt.
Extinguere ſeditionem. Liu. lib. 6.
Facere ſeditionem. Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. Singulæ quædam cohortes ſeditionem fecerunt. Idem ad Brutum, 2, Quod ſcribis de ſeditione quæ facta eſt in legione quarta de Catonis (quod dicã, in bonam partem accipies) magis mihi probatur militum ſeueritas, quàm tua.
Gliſcere ſeditionem. Liu. lib. 6.
Incedere ſeditio dicitur, pro Subire. Tacit. lib. 1 Quũ Pannonicas legiones ſeditio inceſſit. Sed fortè ab Inceſſo venit, non ab Incedo.
Inducere ſeditionem in ciuitatem, Vide INDVCO.
Inducere ſeditionem. Tacit. lib. 2.
Lenire ſeditionem. Liu. lib. 6.
Ortus ſeditio. Cæſar 7. bell. Gall.
Redintegratus ſeditio. Tacit. lib. 1.

Reſtincta ſeditio eſt. Cic.lib.3 de Legib.
Seditio militum ſedata ab Appio. Cic. Attico,lib.5.102.
Suſtinere ſeditionem. Liu.de bell Maced.
Prope ſeditionem ventum. Tacit lib.19.
Iuxta ſeditionem ventum. Tacit.lib.5.
Maris ſeditio. Stat 9. Thebaid.

Seditioſus,pen prod. { [illegible] } Qui ſeditionem amat. Cic 3. Verr. Malus ciuis, improbus Conſul, ſeditioſus homo Cn. Carbo fuit. Idem 3. de Legib. Initia ſeditioſis Tribunis pl.
Seditioſa vita, & tumultuoſa. Cic.2. de Inuent.

Seditioſè,pen.prod Aduerb. { [illegible] } Contentioſè. Cic. pro Cluent. Altera autem quæ procul à iudicio remota eſt, quæ concionibus ſeditioſè concitatis accommodatior eſt, quam tranquillis, moderatiſque iudiciis. Idem ad Atticum,lib 2 36, Multis quom ſeditioſiſſimè diceret, vocem exprimere non potuit.

Sedo,ſedas { [illegible] } ſedare,pen prod. Mitigare, placare, lenire, extinguere. Variis nominibus iungitur.
Animum ſedare Saluſtius, Namque animus impurus, diis hominibúſque infeſtus, neque vigiliis, neque quietibus ſedari poterat, ita conſcientia mentem excitatam vexabat.
Arrogantiam. Cic. pro Flacco, Remittant ſpiritus, comprimant animos ſuos, ſedent arrogantiam.
Bellum. Cic 2. in Catil Atque hæc omnia ſic agentur Quirites, vt res maximę, minima motu: pericula ſumma nullo tumultu: bellum inteſtinum ac domeſticum poſt hominum memoriam crudeliſſimú & maximum, me vno togato duce & imperatore ſedetur.
Controuerſiam. Cic.1 de Legib. Hoc dico controuerſiam totam iſtam poſſe ſedari.
Diſcordias. Cic 2 Philipp.
Flamma per incenſas citius ſedetur ariſtas Propert lib 3 eleg 19.
Fletus. Propert lib.1 eleg 17.
Ieiunia carnæ. Ouid 15 Metam.
Incendia Ouid.1.de Remed.amor.
Infamiam. Cic 2. Verr. Quod vnum ad inuidiam veſtri ordinis, infamiámque iudiciorum ſedandam maximè pertinebat, id non humano conſilio ſed propè diuinitus datum atque oblatum vobis ſummo Reipub. tempore videtur.
Iram Plaut. Merc 24.
Laſſitudinem Plaut. Bacchid 2.
Lites. Cic.5. Verr.
Mentes commotas. Plin lib 20 cap 13.
Metum ſedat dies. Senec. Thyeſte,8.
Miſerias. Plaut. Pœnulo,18.
Motus animi. Cic 3. Tuſcul.
Pauorem Liu. 1 ab Vrbe.
Queſtus. Senec. Herc. Oetæo,14.
Sitim Lucret.lib.4.
Tempeſtatem. Cic 3 Verr.
Tumultum. Cæſar 3 bel Ciuil.
Vulnera, Cohibere dolorem. Stat 2 Sylu 1.
Incendere & Sedare, Contraria. Cic.3 de Legib. At aliquando incenduntur, & quidem ſæpe ſedantur.

Sedatus, pen.prod. { [illegible] } Participium, ſiue Nomen ex participio.
Amnes ſedati Virg 9 Æneid.
Animo ſedatiore ſcribere. Cic. Attic lib 8 147.
Corde ſedato reſpondere Virg 12 Æneid.
Cura ſedato Stat. in Thebaid.
Homo ſedatus. Minimè præceps, bene moderatus. Horatius 1. epiſtol 19,
Oderunt hilarem triſtes, triſtémque iocoſi,
Sedatum celeres. Id eſt, Præcipites oderunt ſedatum.
Ora ot ſedatos in numeris. Cicero in Oratore, Eſt enim vt in transferendis, faciendíſque verbis tranquillior, ſic in ipſis numeris ſedatior.
Pectus ſedatum. Silius lib 11.
Tempore ſedatiore. Cic. pro Cluentio, Paulò ſedatiore tempore eſt accuſatus, quàm Iunius, ſed eadem ferè lege, & crimine.
Venti ſedati Ouid 15 Metam.

Sedatè,pen prod. { [illegible] } Aduerbium, Conſtanter. Cic.2. Tuſc. Nõ conſtanter & ſedatè feres? Sic in Orat. Cuius oratio cum ſedatè placidéque loquitur,&c.

Sedatio, Verbale { [illegible] } Cicero 1. de Finib Sic è phyſicis fortitudo ſumitur contra mortis timorem, & conſtantia contra metum religionis, & ſedatio animi omnium rerum occultarum ignoratione ſublata.
Afferre ſedationem. Cic 3 Tuſcul. Vt apud Homerum quotidianæ cædes, interitúſque multorum ſedationem mœrendi afferunt.
Perturbationum ſedatio Cic 1 Offic.

Seduco, ſeducis, penult prod. ſeduxi, ſeductum { [illegible] } ſeducere, Propriè ſeorſum ſeducere ab aliis, quaſi de rebus aliquibus loquuturus. Terent. Hecyr. 1.2,
Póſt Pamphilus me ſolum ſeduxit foras. Ibidem, 4 1.
Vxor vbi me ad filiam ire ſenſit, ſeduxit foras. Cic. Attico, lib.5.110,
Quum hæc diſſeruiſſem, ſeducit me Scaptius.
Manu blanda ſeduxit eum Ouid 2. Metam.
Caſtra ſeducere, ſeparare, In duas partes diuidere. Ouid. 13. Metamorph.
Quippe vbi non liceat vacuos ſeducere ocellos. Propert. libro 1. eleg 9.
Mors ſeducit artus animâ. Virg 4. Æneid.
Seducere, ad animum transferre. Cic.1. Tuſcul. Quum à negotio omni ſeuocamus animum, quid, inquam, tum agimus, niſi animum ad ſeipſum aduocamus, ſecum eſſe cogimus, maximéque corpore ſeducimus? Legitur alibi abducimus.

¶Seducere, in malam partem per tranſlationem ſignificat Decipere. Cicero ad Atticum, lib.10.206. Me certò adiunxerat iis in anguſtiis ſeductum. In nonnullis codicibus abeſt ſeductum. Terent. And.4 1,
-etiam nunc me ſeducere iſtis dictis poſtulas.

Seductus, Participium { [illegible] } Seorſum ductus Liu 10 bel Pun. Singulos deinde ſeparatim, Lælium ac Maſiniſſam, ſeductos obteſtatur, vt quoniam nox prouidentiæ adimat, tantum diligentia expleant curæ. Sic Suetonius in Claudio Cæſare, cap 37.
Receſſus ſeducti, ſinus ſecreti. Ouid. 13. Metam.
Terræ ſeductæ ex æthere, ſeparatæ, ſeiunctæ. Ouid. 4 Metam.
¶Seductus, pro diſtincto ſeu diſcreto Senec. epiſt. 118, Si propriam habent quidam & a corporibus ſeductum.

Seductio, Verbale { [illegible] } Cic pro Muræna, Mœſtos amicorum obſeruationes, teſtificationes, ſeductiones teſtium, ſeceſſiones ſubſcriptorum animaduertebant.

Seductus, huius ſeductus. Verbale, pro Seceſſu. Senec. de Tranquill. vitæ Sic hominum, quorum maxime in ſeductu actiones ſunt, &c.

Seduculum.li, quaſi ſudaculum, genus eſt flagelli, quòd vapulantes ſudare faciat dictum Feſtus.

Sedularium, Vide sanao.

Sedulus, pen corr Adiect. { [illegible] } Donato & Nonio teſtibus, dicitur qui ex animo & ſine dolo, inſtantérque intentus eſt alicui rei, vt ſit quaſi aſſiduus: quia negligentes doloſi dicuntur. Cic. de Clar. Orat. Eloquentes enim videbare, non ſedulos velle conquirere.
Sedulus, quaſi ſine dolo. Acron in Horatium lib.1 epiſt.
Anus ſedula. Tibul lib.1 eleg 3.
Turba ſedula. Ouid.1. de Remed. Amor.

Sedulitas, pen.corr. ſedulitatis { [illegible] } Inſtans & fidele officium, & diligentia, aſſiduitas. Cicero pro Cecinna, Quia igitur? Ille quem ſupra deformaui, voluntarius amicus mulieris, non neceſſitudine aliqua, ſed ficto officio, ſimulatáque ſedulitate coniunctus, magis opportuna opera nonnunquam, quàm aliquando fideli. Idem ad Atticum, libro 12.227, Quæ ſi non eſſent ſedulitate effectæ & beneuolẽtia tua, liceret mihi abire in ſolitudines aliquas.
Mulier ſedulitatis anus Ouid 3 Faſt.
Apta ſedulitas Ouid 10. Metam.
Arguta ſedulitas. Cælius Ciceroni Famil. lib 8. epiſt.
Blanda ſedulitas. Ouid 2 de Arte.
Officioſa ſedulitas Horat. 2 epiſt. 7.
Senilis ſedulitas. Silius lib.7.
Placere ſedulitate. Ouid.2. de Arte.

Sedulè, penult. corr. { [illegible] } Aduerbium, Idem quod Sedulò. Columell. lib 9. cap 9, Semper quidem cuſtos ſedulè circumire debet aluearia.

Sedulò, pen corr. { [illegible] } Aduerbium, Ex animo & ſine dolo, inſtanter, inquit Donatus Plaut. Aulul.5,
Nam nunc, quum celo ſedulò, omnes ne ſciant,
Omnes videntur ſcire. Terent Phorm 2 4,
Ego ſedulò hunc dixiſſe credo. Id eſt, ſimpliciter, inquit Donatus.
Idem Hecy. 4 1,
Etſi ea diſſimulas ſedulò. Idem Eunuch 2 3,
Obſecro hercle Parmeno fac vt potiar. P. faciam ſedulò ac
Dabo operam, adiuuabo. Plaut. Menæch 21,
Propterea heri imperium exequor, bene & ſedulò ſeruio. Cic 3. de Finib. Sedulò inquam faciam, ſed fortuna fortis.

Sedum, ſedi { [illegible] } Herba quæ ſempervivum dicitur, à ſemper ſedendo. Plin. lib 18. cap 17, Democritus ſucco herbæ quæ appellatur a zoon in tegulis naſcens, tabul'ſve, Latinè verò ſedum aut digitellum, medicata ſeri iubet omnia ſemina. Columel. libro 2. cap. 9, Id ne fiat, remedio eſt miſtus ſuccus herbæ, quam ruſtici ſedum appellant.

SADVNI, populi in Alpibus, quos commemorat. Plin lib.3. cap. 20.

Seges, ſegetis, pen.corr. f.g. { [illegible] } Propriè fruges eorum ſeminum ex quibus conficitur panis, nondum demeſſa, vt ait Valla lib.4. Plin. lib.18. cap.17, Si in articulum ſeges ire cœperit, tunc ea remedium eſt, ou herbo vincant. Et paulo pòſt, Luxuria ſegetũ caſtigatur dente pecoris in herba duntaxàt.
Luxuries ſegetum Virg 1. Georg.
Raptus præmaturæ ſegetum. Lucan. lib 7.
Ægra ſeges negabat victum. Virg 3 Æneid.
Altæ ſegetes. Virg 3, Georg.
Arida ſeges. Ouid 1 Metam.
Cana ſeges Ouid. 10 Metam.
Dura ſeges. Tibul lib 2 eleg 3.
Feraces ſegetes. Horat.2. Carm ode 31.
Fertilior ſeges eſt alienis ſemper in agris. Ouid.1. de Arte.
Grauida ſeges. Virg 1. Georg.
Immatura ſeges. Silius lib.15.
Intacta ſeges Virg 7 Æneid.
Lætæ ſegetes, Vide LAETVS.
Segetes meliores exiſtimantur eſſe campeſtres. Varr. lib.1. de Re ruſt cap 2.
Opportuna pecori ſeges Virg 4. Georg.
Picturata ſeges. Claud. de Hiſtrice, 37.
Tenero ſegetes. Ouid 4. Faſt.
¶Cingenda eſt altis ſepibus iſta ſeges. Ouid 3 de Arte.
Lætas facere ſegetes. Virg 1. Georg.
Validas ſegetes mora facit Ouid.1 de Remed. amor.
Iſte feret ſegetes, iſte ſerendus ager. Ouid.2. de Arte.
Adulta leni ducitur Zephyro ſeges. Senec. Herc. fur. 9.
Indui ſegetibus dicitur, Vide INDVO.
Intereunt ſegetes Virg 1 Georg.
Metere ſegetem. Silius lib.16.
Herbæ obducunt ſegetem. Virg 1 Georg.

Occare

Occare ſegetes. Horat. 2. epiſt. 2.
Pectinare ſegetem, Vide Pectino, in PECTEN.
Prætendere ſpem ſegeti. Virg. 1. Georg.
Proculcare creſcentes ſegetes. Ouid. 8. Metam.
Reſecanda falce ſeges. Ouid. epiſt. 1.
Runcare ſegetes. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 30.
Seneſcit ſeges nimio imbre. Stat. 5. Sylu. 1.
Sternuntur ſegetes. Ouid. 1. Metam.
Matura ſeges ſurgit. Senec. Thyeſte 5.
Hic ſegetes veniunt, illic fœlicius vuæ. Virg. 1. Georg.
Vris campum ſeges lini. Virg. 1. Georg.
¶Seges, De leguminibus. Colum. lib. 2. cap. 14. Quod prædictorum leguminum ſegetibus ſatiſcit.
¶Seges { [illegible] } Accipitur nonnunquam pro ipſa humo arata & ad accipiendum ſemen ſubacta. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 29. Seges dicitur, quod aratum, ſatum eſt: Aruum, quod aratum necdum ſatum eſt. Feſtus, Seges dicitur ea pars agri quæ arata & conſita eſt. Virg. 1. Georg. eorum,
Illa ſeges demum votis reſpondet auari
Agricolæ, bis quæ ſolem, bis frigora ſenſit. Plin. lib. 18. Segetes quæ interque orta, fundunt roſam odoratiorem ſatiua: adeo terra non ceſſat parere.
Fœcunda ſeges. Lucan. lib. 6.
Segetes fœcundæ, & vberes. Cic. in Orat. Segetes fœcundæ & vberes, non ſolùm fruges, verùm herbas etiam effundunt inimiciſſimas frugibus.
¶Seges ſtimulorum, apud Plautum in Aulul. 4.
Ferrea ſeges telorum. Virg. 3. Æneid.
Ferrea ſeges ſtrictis horret mucronibus. Virg. 12. Æneid.
Virûm ſeges. Virg. 2. Georg.
Seminibus iactis ſegetes adoleſſe virorum. Ouid. epiſt. 6.
Clypeata ſeges virorum. Ouid. 3. Metam.
¶Seges ac materia gloriæ. Cic. pro Milone, Quid enim odiſſet Clodium Milo, ſegetem ac materiam ſuæ gloriæ.
SEGESTA { [illegible] } Deæ nomen. Plin. libro 18. cap. 2. Seiam à ſerendo, Segeſtam à ſegetibus appellabant: quarum ſimulacra in Circo videmus. Macrobius 1. Saturn. cap. 16. Segetiam vocat. Diuus Auguſtinus Ciuitatis diuinæ libro 4. Sata, inquit, frumenta quandiu ſub terra eſſent, præpoſitam voluerunt habere deam Seiam. Quum verò iam eſſent ſuper terram, & ſegetem facerent, deam Segetiam. Frumentis verò collectis atque conditis, vt tutò ſeruarentur, deam Tutilinam præpoſuerunt.
SEGESTA quæ nunc appellatur, oppidum in Sicilia eſt, quod videtur Æneas condidiſſe præpoſito ibi Egeſto, qui eam Egeſtam nominauit, ſed præpoſita eſt ei S litera, ne obſcœno nomine appellaretur, vt factum eſt in Maleuento, quod Beneuentum dictum eſt, & in Epidamno, quod vſurpant Dyrrachium. Feſtus.
Segeſtanus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Qui Segeſtam incolit. Cic. 6. Verr. Segeſtani non ſolùm perpetua ſocietate, &c.
Segeſtenſis, Aliud adiect. Cic. Verr. 5. Multò etiam impudentius in decumis Segeſtenſium verſatus eſt.
Segeſtre, ſegeſtris, neut. gen. Quo aliquid inuoluitur. Varr. de Ling. Latin. lib. 4. Quo lecticam inuoluebant, quòd ferè ſtramenta erant è ſegete, ſegeſtria appellabant, vt etiam nunc in caſtris. Feſtus Pompeius lib. 4. [illegible] Græci appellant pelles nauſicas, quas nos vocamus ſegeſtria. Nonius Marcellus, Lecticam quo inuoluebant, ſegeſtria appellabant. Plin. lib. 13. cap. 12. De chartarum generibus, Nam emporetica inutilis ſcribenda, inuolucris chartarum ſegeſtriúmque vſum præbet, & ideò à mercatoribus cognominata.
SEGETIA, Vide SEGESTA dea.
Segmen, Segmentarius, Segmentatus, Segmentum, Vide SECO.
Segnis, & hoc ſegne { [illegible] } Quaſi ſeorſum à ſecto nitens, G interpoſita, cauſa euphoniæ. Componunt enim à ſe, & nitor, niteris. Vel dicitur ſegnis quaſi ſine igne. Vnde ſegnis dicitur tardus & ignauus: cuius contrarium Ardens, qui feſtinans, & acuto ingenio eſt. Virgil. lib. 5. Æneidos,
Haud ſegnis ſtrato ſurgit Palinurus, & omnes
Explorat ventos. Cic. ad Attic. lib. 8. 157. Ego ſi cui adhuc videor ſegnior fuiſſe, dum ne tibi videar, non laboro.
Ad credendum ſegnis. Liu. 4. bel. Pun.
Ad imperandum ſegnior. Id eſt tardior. Cic. pro Fonteio, Segniores ad imperandum poſthac cæteri ſint, quum videant eos oppugnari, quibus oppreſſis populi Roman. imperiis, incolume eſſe non poſſit.
Segnis & iacens. Quintil. lib. 1. cap. 3.
¶Acta ſegnis Ignauia. Ouid. 12. Metam.
Animus ſegnis. Plinius lib. 11. cap. 52.
Anni ſegnes, In quibus nihil præclari geſtum eſt. Ouid. ad Liuiam.
Campus ſegnis ſitu dureſcit. Virg. 1. Georg.
Segnior eſt cultus terræ. Cic. 2. de Legib. Terræ cultum ſegniorem ſuſpicere fore, ſi ad eam tuendam ſerióque ſubuciendam, ſuperſtitionibus aliquid acceſſerit.
Dextra non ſegnis dare vulnera, Hoc eſt ad vulnera inferenda. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8.
Diſcordia non ſegnior. Liu. 2. ab Vrbe.
Epiſtola non ſegnis, lenta mors. Stat. 4. Sylu. 4.
Exitus ſegnis. Stat. 5. Sylu. 3.
Indoles ſegnis. Tacit. lib. 12.
Iter lucis non ſegne. Valer. 1. Argon.
Mens ſegnis ad lætitiam. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.
Mora ſegnis. Liu. 5. bel. Pun.
Moras ſegnes rumpere. Virg. 3. Georg.
Mors ſegnis. Liu. 10. bel. Maced.
Otium ſegne. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Pes ſegnis. Horat. 3. Carm. ode 12.
Pugna ſegnior. Liu. 3. ab Vrbe.
Sopor ſegnis. Lucan. lib. 5.
¶Segnis, cum genitiuo. Tacit. lib. 16. Inquietus animo, & occaſionum haud ſegnis.
¶Segnis, Infœcundus & inutilis. Virg. 1. Georg. eorum,
-ſegniſque horreret in aruis Carduus. Seruius.
Segnities, ſegnitiei: vel Segnitia, ſegnitiæ { [illegible] } Tarditas ac negligentia ad agẽdum, inquit Donatus: quòd vt ait Feſtus, ſit ſine oſtendo quid vtile & honeſtum. Plaut. Trin. 11.
In huiuſmodi negotio diem ſermone terere, ſegnities mera eſt. Terent. And. 1. 3.
Enimuerò Daue nihil loci eſt ſegnitiæ, neque ſocordiæ. Cic. 1. de Finib. Rudem enim eſſe omnino in noſtris poe. 15. aut inertiſſimæ ſegnitiæ eſt, aut faſtidij delicatiſſimi.
Segnities & inertia. Cic. 2. de Orat. Et quoniam de imprudentia dixi, caſtigemus etiam ſegnitiem hominum atque inertiam.
Sera ſegnities. Virg. 2. Æneid.
Immunda ſegnities, Vide IMMVNDVS.
¶Segnities, Infœcunditas. Plin. Hinc negligentia cultorum, hinc agrorum ſegnities. Id eſt, ſterilitas. Sipontinus.
Segnitas antiquis pro ſegnitia. Acc. Ænead.
Eo nunc quòd eorum ſegnitate ardet focus. Vide Nonium ſi plura deſideras.
Segniter, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Liu. 2. ab Vrbe, Segniter, otioſè, negligenter, contumaciter omnia agere nec pudor, nec metus coërcebat. Plin. lib. 14. cap. 22. Nec ſegniter vita in eo elaborauit. Virg. 9. Æneid.
Poſiti artus ſegniter. Stat. 2. Sylu. 4.
Ire non ſegnius ſagitta Scytica. Ouid. 10. Metam.
Nihilo ſegnius, Vide NIHILVM.
Segnipes, pen. corr. ſegnipedis, pen. corr. { [illegible] } Qui tardè incedit. Iuuenal. Satyra 8.
-Trítóque trahunt epirhedia collo
Segnipedes. De equis hic loquitur.
SEGOBRIGA { [illegible] } Oppidum Hiſpaniæ citerioris, Celtiberiæ totius caput: circa quod Sertorius & Metellus prælium commiſere. Strabo libro 3.
SEGOR { [illegible] } Fuit quinta ciuitas poſt Sodomam & Soboim, quæ (vt Sacræ teſtantur literæ) ad preces Loth ſeruata eſt. Moſes in Geneſ.
SEGOBRIGII, Populi de quibus ſic Alex. Alexand. lib. 1. cap. 24. Segobrigiorum vetus erat mos, vt paratis inſtructíſque menſis, inter epulas virgo introduceretur & cuitex conuiuis aquam dederat, eum ſibi virum delegiſſe videbatur.
Segrego, ſegregas, pen. corr. { [illegible] } ſegregare, Ab aliorum numero, vel ſocietate & grege ſeparare, quaſi ſeorſum à grege ponere. Plaut. Milite 18. Terent. And. 1. 5.
Te obteſtor, ne abs te hanc ſegreges, neu deſeras.
Segregare è ſenatu aliquem. Plaut. Moſtel. 15.
Ab agmine ſemet ſegregare. Stat. 12. Thebaid.
Seiungi & ſegregari. Lucret. lib. 1.
Segregare ab ſe culpam vel ſuſpiciones. Plaut. Trin. 4.
A numero ciuium ſegregare. Cic. pro Archia, Quod ſi mihi à vobis tribui, concedíque ſentiam, perficiam profectò, vt hunc A. Licinium non modò non ſegregandum, quum ſit ciuis, à numero ciuiũ, verum etiam, ſi non eſſet, putetis aſciſcendum fuiſſe.
Virtutem ſegregare à ſummo bono. Cic. 3. de Fin.
Pugnam ſegregare. Liu. 2. ab Vrbe.
Sermonem ſegregare. Plaut. Milite, 10. Idem Pœnulo. 4.
Segregare ſermonem, tædet. Hoc eſt, tace.
Séque gregari, pro ſegregaríque, apud Lucretium lib. 1.
Diſſidio potis eſt ſeiungi, ſéque gregari.
Segrex, ſegregis, pen. corr. om. gen. vt ſegrex vita, id eſt, Solitaria. Seneca de Benef. lib. 4.
Segullum, ſegulli. Plin. lib. 33. cap. 4. Aurum qui quærunt, ante omnia ſegullum tollunt, ita vocatur indicium, alueus vbi id eſt, arenæque lauantur, atque ea eo quod reſedit côiectura capitur, vt inueniatur aliquando in ſumma tellure protinus rara fœlicitate.
SEGVSIVM { [illegible] } Ptolemæo libro 3. cap. 1. Seguſianorum vrbs in Græcis Alpibus. Vulgò *Suſa*.
SEIA, & SEGESTA, Dearum quarum apud veteres nomina, de quibus ſic Plinius. Seiámque à ſerendo, Segeſtam à ſegetibus appellabant, quarum ſimulacra in circo videmus: tertiam ex his nominare ſub tecto religio eſt. Plinius manuſcriptus Seiam exhibet, quam Tertullianus Seſſiam vocat, Macrobius Satam, vt Segeſtã ſegetiam: atque ſi quis nominaſſet Salutem ſemoniam, Satam, Segeeiã, Tutilinam, et ferias obſeruandas fuiſſe. Tertia autem illa, quam religioſum erat ſub tecto nominare, Tutilina, vt reor, erat. Turneb.
SEIANVS, pen. prod. { [illegible] } Nomen viri proprium, de quo multa Sueton. in Tiberio, cap. 48. Iuuen. Satyra 10.
-Seianus ducitur vnco Spectandus.
SEIR { [illegible] } Mons in terra Edom in quo habitauit Eſau in regione Gabalena, quæ ex eo, quòd Eſau piloſus eſſet & hiſpidus Seir, id eſt piloſi nomen accepit.
Seiugi, hoc ſeiuges, pen. corr. { [illegible] } dicuntur equi ſeni ad vnum currum iuncti. Apuleius in floridis, Vbi cui omnes prouinciæ, quadriiuges & ſeiuges currus vbi geminum ponere gratulantur. Plin. lib. 34. cap. 5. Serum hoc, & in his non niſi a diuo Auguſto ſeiuges, ſicut & elephanti. Liu. 8. bel. Maced.
Seiugo, ſeiugas, pen. corr. ſeiugare { [illegible] } Idem quod Seiungere. Cic. 1. de Diuinat. Humani autem animi eam partem, quæ ſenſum, quæ motum, quæ appetitum habeat, non eſſe ab actione corporis ſeiugatam.
Seiungo, ſeiungis, ſeiunxi, ſeiunctum { [illegible] } ſeiungere, Seorſum iungere ſiue ſeorſum ponere & ſeparare. Cic. Lentul. lib. 1. 9. Tibi autem multò notior atque illuſtrior meus in te animus eſſet, ſi hoc tempore omni quo ſeiuncti fuimus, & una & Romæ fuiſſemus.

Diſſidio perniciali ſeiungi. Lucret. lib. 1.
Seiungendus ab Antonio Cic Attico, lib 15. 326.
Ab honeſtate ſeiungi. Cic 1. Acad.
A ſpe potiendarum voluptatum ſeiungi non poteſt. Cicero 1. de Finibus

Seiunctus, Participium { [illegible] } Propert. lib. 2. eleg. 17.
Dolor ſeiunctos corpore. Lucret. lib. 2.
Seiunctum & ſecretum à corpore. Lucret. lib 1.
Semota, & ſeiuncta à rebus noſtris. Lucret lib 2.

Seiunctio, Verbale { [illegible] } Cic. 3 de Orat. Propoſitóque quid ſis dicturus, & ab eo quod eſt dictum ſeiunctio, & reditus ad propoſitum & iteratio, & rationis apta concluſio.

SEIVS { [illegible] } Viri nomen: à quo Seianus equus. Gel lib. 3. cap. 9. Caius Baſſus in commentariis ſuis, item Iulius Modeſtus in 11. Quæſtionum confuſarum, hiſtoriam de equo Seiano tradunt, dignam memoria atque admiratione. Cn. Seium quempiam ſcribūt fuiſſe, eúmque habuiſſe equum natum Argis, in terra Græcia de quo fama conſtans eſſet tanquam de genere equorum progenitus foret, qui Diomedis Thracis fuiſſent, quos Hercules Diomede occiſo è Thracia Argos produxiſſet. Eum equum fuiſſe dicunt magnitudine inuſitata, ceruice ardua, colore phœniceo, flaua & comanti iuba, omnibúſque aliis equorum laudibus quoque longè præſtitiſſe: ſed eundem equum talis fuiſſe fato, ſiue fortuna ferunt, ut quiſquis haberet eum, poſſideréque, is cum omni domo, familia, fortuníſque omnibus ſuis ad internecionem deperiret. Itaque primum illum Cn. Seium dominum eius à M Antonio, qui poſteà Triumuir Reipub conſtituendæ fuit, capitis damnatum miſerando ſupplicio affectum eſſe. Eodem tempore Corn Dolabellam cos. in Syriam proficiſcentē fama iſtius equi adductum Argos diuertiſſe, cupidinéque habendi eius exarſiſſe, emiſſéque eum HS centū millibus. Sed ipſum quoque Dolabellam in Syria bello ciuili obſeſſum, atque interfectum eſſe Mox eundem equum qui Dolabellæ fuerat, C. Caſſium qui Dolabellam obſederat, abduxiſſe. Quem Caſſium poſteà ſatis notum eſt, victis partibus, fuſóque exercitu ſuo miſeram mortem oppetiſſe. Deinde Antonium poſt interitum Caſſij parta victoria: equum illum nobilem Caſſij reliquiſſe: & quum eo potitus eſſet, ipſum quoque poſteà victum atque deſertum deteſtabili exitio interiſſe. Hinc prouerbium de hominibus calamitoſis ortum, dicíque ſolitum, Ille homo habet equum Seianum.

Selache. Appellantur apud Græcos omnes piſces plani, quod nomen eis Ariſtoteles impoſuit.

Selago, ſelaginis: Herba Sabinæ ſimilis. Legitur ſine ferro dextra manu per tunicam, qua ſiniſtra exuitur, velut à furante, candida veſte veſtito, puréque lotis nudis pedibus, ſacro facto prius quàm legatur pane vinóque. Fertur in mappa noua. Hanc contra omnem perniciem habendam prodidere Druidæ Gallorum, & contra omnia oculorum vitia fumum eius prodeſſe. Plin. lib 24. cap. 11.

SELECTI DII, apud Romanos vocabantur præcipui & ſummates, qui habebant ampliorem poteſtatem, quíque celebriores, & in maiori haberentur cultu ac veneratione. A D. Auguſtino ex Varrone viginti numerantur, duodecim videlicet mares: Ianus, Iupiter, Saturnus, Genius, Mercurius, Apollo. Mars, Vulcanus, Neptunus, Sol, Orcus, Liber pater: fœminæ octo, Tellus, Ceres Iuno, Luna, Diana, Minerua, Venus, Veſta. Certè ſelecti alij erant à Conſentibus. Auguſtinus lib 4. de Ciuit. dei. Lilius Geraldus Syntag. 1. lib. Hiſtoriæ deorum.

Selectio Selectus, Vide SELIGO.

Selenites { [illegible] } Gemma in Arabia naſcens, ex candido tranſlucens melleo fulgore imaginem Lunæ continens, reddenſque in dies ſingulos creſcentis minuentiſque numero. Plin. lib 37 cap 10.

Selenitium, Hederæ genus, cuius eſt minor acinus, ſpatior racemus. Plin. lib 16 cap 34.

Selenuntiæ, Aquæ in Ætna ſalſæ ad Himeram, Ægeſtanæ potabiles. Strabo lib. 6.

SELEVCIA, penult. prod. { [illegible] } Prima Syriæ ciuitas, vt ait Strabo lib. 11 & 14 & 15. iuxta quam Orontes affluit amnis. Hodie *Solda* vocatur, teſte Oliuario in Melam. Hanc alij à Nicanore, alij à Nicatore conditam ferunt. Strabo, Seleuciam (inquit) ad Tigrim amnem, iuxta Babylonem, tercentis ferè ſtadiis, Seleucus Nicator coædificauit Ptolemæus tres Seleucias fecit, Pieriam, ad Euphraten, ad Belum. Scribit Plin. lib. 11. Seleuciam plerunque Meſopotamiam dictam fuiſſe.

Seleucianus, pen prod. Adiect. Cic. Attic. lib 4. epiſt. 1. Perſpice æquitatem animi mei, & ludum, & contemptionem Seleucianæ prouinciæ hoc eſt, nobilis prouinciæ Ciliciæ, quam Seleucus vrbibus auxit. Vide, inquit, me nihil laborare, vt Proconſul in Ciliciam mittar

Seleucides. Aues vocantur, quarum aduentum ab Ioue precibus impetrant Caſij montis incolæ, fruges eorum locuſtis vaſtantibus. Nec vnde veniant, quóve abeant, compertum, nunquam conſpectis, niſi cum præſidio earum indigetur. Plin lib. 10 cap. 27.

Seleucides. Calceamentum muliebre, apud Pollucem libro ſeptimo capite 22.

SELEVCVS { [illegible] } Vnus fuit ex principibus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syria regnauit. De quo Appianus clariſſimus hiſtoricus Græcus in Syrico.

Selibra, ſelibræ, pen. prod. { [illegible] } Dimidia libra. Plin. lib. 24. cap. 16. Malobathri ſelibris in muſti congios duos additis. Liu 5. ab Vrbe, Selibra farris. Gell. lib. 7. cap. 18, Darent argenti pondo libram ſcilicet & ſelibram. Fit autem ſelibra à ſemi libra, per ſyncopen. Martial. lib 1,
Et thuris, piperiſque tres ſelibræ.

Selicaſtra, Sedilia antiqui generis appellantur, D litera in L conuerſa, vt etiam in ſella factum eſt, & ſubſellio, & ſolio, quæ non minus à ſedendo dicta ſunt. Feſtus Paulus 10 l. 4. D. De ſuppellectil. legata, Inſtrumenti ſignificatione thecæ & ſelicaſtra in ſuppellectili adnumerari ſolent. Ita legit Haloander. Antonius verò Auguſtinus ſedulariz, id eſt quæ in theca ſedenti ſubiiciuntur.

Seligo, ſeligis, pen corr. ſelegi, penult prod. ſelectum { [illegible] } ſeligere, Seorſum colligere, ſecernere. Cicero in Orat. Quæ exempla ſelegiſſem, niſi vel nota eſſe arbitrarer, vel poſſe eligere qui quæreret. Idem in Oratore, Nec verò vtetur imprudenter hac copia, ſed omnia expendet & ſeliget. Et 3. de Finibus, Sed hoc quaſi vltimum, quale nos ſummum in vita bonum dicimus: illud autem vt feriat, quaſi ſeligendum, non expetendum. Ouidius 3. Amor. eleg. 10.

Selectus, Participium: vt Selectæ, breuéſque ſententiæ. Cicero 1 de Natura deorum.
Corpora ſelecta. Ouid. 5 Faſt.
Selecti iudices, Equites dicti ſunt. Cic pro Cluent. Deinde Prætores tantùm vrbani, qui iurati debent optimum quemque in ſelectos iudices referre. Horat. 1. Serm. Saty 4.
-habes authorem quo facias hoc,
Vnum ex iudicibus ſelectis obiiciebat. Id eſt, ex Equeſtri ordine. Cicero 4. Verr. Cæterarum rerum ſelecti iudices ex ciuium Romanorum conuentu proponi ſolent. Id eſt, Equitibus qui illuc conueniunt. Ibidem 5. Hic tu medicum & Aruſpicem & Præconem tuum recuperatores dabis? aut etiam illum ipſum quem tu in cohorte tua Caſſianum iudicem habebas, ſiqua res maior eſſet, Papyrium Potamonem, hominem ſeuerum ex veteri illa Equeſtri diſciplina? Quæ verba per ironiam dicta ſunt. Selecti iudices, ſunt præcipui. Vnde dij ſelecti & præcipui, de quibus ſuprà apud Auguſtinum de Ciuitate, cap 1. 2. 3 & 4. Hæc Budæus. Plinius lib 33. cap 2, Decuriæ quoque ipſæ pluribus diſcretæ nominibus fuere. Tribunorum æris, & Selectorum, & Iudicum: præter hos etiamnum Nongenti vocabantur ex omnibus ſelecti, ad cuſtodiendas ciſtas ſuffragiorum in comitiis. Et diuiſus hic quoque ordo erat ſuperba vſurpatione nominum, quum alius ſe Nongentum, alius Selectum, alius Tribunum appellaret.

Selectio, Verbale { [illegible] } Cic 2. de Finib. Dum enim in vna virtute ſic omnia eſſe voluerunt, vt eam rerum ſelectione expoliarent: nec ei quicquam aut vnde oriretur, darent, aut vbi niteretur. Idem 3. de Legib. Selectio vitiorum.

Selinas, vel Selinois: braſſicæ genus criſpum. Plin. lib. 20. cap. 9, In tres ſpecies diuiſere eam (de Braſſica loquitur) Græci antiquiſſimi Criſpam, quam Selinada vocauerunt à ſimilitudine apij foliorum, ſtomacho vtilem, aluum modice mollientem. vide cap. 157. de Re ruſtica.

SELINVS, penult. prod. { [illegible] } vt inquit Seruius, ciuitas iuxta Lilybæum, abundans palmis quibus veſcuntur, & apio. Virgilius 3. Æneidos,
Téque datis linquo ventis palmoſa Selinus,
Et vada dura lego ſaxis Lilybeia cæcis.

Selinon { [illegible] } à Græcis appellatur herba notiſſima, quam Latini Apium nominant. Inde ſiunt compoſita Petroſelinon, Hippoſelinon & Eleoſelinon. Vide Dioſcoridem Matthioli.

SELINVS, penultima producta { [illegible] } Duorum fluuiorum nomen in Aſia, qui in mare influentes Dianæ Epheſiæ templum vtrinque complectuntur. Plin. lib 5 cap. 29. Eſt & Selinus alius in Ægeorum agro qui eſt in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Rurſus alius in Sicilia iuxta Megara & Hyblam montem, quorum omnium meminit Strabo lib 8.

SELINVS, ſelinuntis: Oppidum eſt Siciliæ palmis abundans { [illegible] } Hinc Selinuſius, ſelinuſia, ſelinuſium [illegible], Attributum, vt terra Selinuſia, quæ à Galeno libro 9. ſimplicium Medic. inter medicamenta ophthalmica ponitur.

SELINVSIVS, Eſt lacus poſt Cayſtri oſtia ex pelago refuſus. Strabo libro 14.

Sella, ſellæ { [illegible] } Quaſi ſeda, à ſedendo. Plautus, Curcul 7,
Vide vt exſpaſſuit, datin' iſti ſellam vbi aſſidat citò? Cic. 1. de Diuin. vt in eius ſella requieſceret. Cato cap. 10, Scabella tria, ſellas quatuor, ſolia duo, &c.
Erat apud Romanos magiſtratus Ædilis, & Prætoris ſedes, quæ per vrbem ius dicentes comportabantur. Græci autem [illegible] dicunt ſellam. Cic 3. Verr. Quod vos oblitos eſſe non arbitror, quæ multitudo, qui iudo ad Pisonis ſellam iſto Prætore ſolitus ſis conuenire. In eundem, 5, Iam anteà in ſella ſedens Prætor, quum prouinciam Siciliam obtineret.
Aurea ſella. Propert. lib 4 eleg 11.
Curulis ſella. Quintil. lib. 6. cap 3 Vide CVRVLIS.
Sella familiaris, ſiue familiarica. Vide FAMILIA.
Geſtatoria ſella, Vide Geſtatorius in GERO.
¶ Sella, aliter. Scribonius Largus, Qui id biberint primum ab ore ſanguinem expuunt, deinde ex ſtomacho cruorem reiiciunt, poſteà per ſellas abundantius eundem deiiciunt.

Sellaria, Subſtantiuum, ſellariæ { [illegible] } Loca in quibus ſedes diſponi ſolebant. Plin. lib. 34. cap 8, Violentia Neronis in vrbem conuecta, & in ſellariis domus aureæ diſpoſita. Sueton. in Tiberio, cap. 43. Seceſſu vero Capreaſi etiam ſellariam excogitauit, ſedem arcanarum libidinum.

Sellariolus, penult. corr. { [illegible] } Adiectiuum diminutiuum. Martialis, lib. 5.
In ſellariolis vagus popinis. Sellariolæ popinæ dicuntur, in quibus deſident homines ignaui ad libidinem & luxum.

Selicaſtrum, ſelicaſtri, Vide SELICASTRA ſuo loco.

Selliſternium, ſelliſternij, Vide Sola, inquit Feſtus, in SOLVM, ſoli.

Sellularius, Adiectiuum { [illegible] } Sellularij opifices, qui ſedendo opus faciunt, quos Liuius libro 8. ab Vrbe, ſcribit militiæ minimè aptos.

SELLAE, Oppidum eſt Epiri, cuius incolæ Sellani dicuntur. Lucanus libro tertio,

-Quercúſque

-Quercuſque ſilentes
Chaonio veteres liquerunt vertice ſellæ.

SELLASIA, Regio eſt proxima Pylo in finibus Arcadiæ. Strabo libro octauo.

SELYMBRIA {Σηλυμβρία} Ciuitas eſt Thraciæ ad Propontidem, propinqua Byzantio. Herodot.lib.6.

Semaſsius.a.um, Semaſſij Chriſtiani. Vide in dictione Sarmentitius. & Cælium Rhodig. lib.10. Lection.antiq.cap.9.

Sembella. ſembellæ {ἡμιλίτρον} Quod ſit libellæ dimidium, inquit Varro de Ling.Lat.lib.4. Idem quod ſemis aſſis.

Semel. Aduerbium {ἅπαξ, ἐφάπαξ} Quaſi vnà, non diuiſim, vel vno (vt ita dicam) tempore: nam quod ſemel fit, nullam recipit diuiſionem. Plaut. Capt.1.2.
Satis ſum ſemel deceptus. Terent. Heaut. act.3.4,
-vbi animus ſemel ſe cupiditate deuinxit mala,
Neceſſe eſt Clitipho conſilia conſequi conſimilia. Cic.7.Verr. Verum hoc erat, ſi ille ſemel verus archipirata ſecuri percuſſus eſſet, pecuniam illam non haberes.
Semel anno. Plin.lib.12.cap.14, Thus meti ſemel anno ſolebat.
Semel atque iterum. Cic. pro Cluent. Cognoſcite nunc ita reum citatum eſſe illum, vt re ſemel atque iterum præiudicata, condemnatus in iudicium venerit.
Semel iterum. Liu.1.ab Vrbe, Semel T. Manlio conſule, poſt Punicum primum perfectum bellum: iterum, quod noſtræ ætati dij dederunt vt videremus.
Semel ac vicies. Plin.lib.7.cap.48. Idem ſella curuli ſemel ac vicies ſedit, quoties nemo alius.
Semel vnquam. Plin.lib.2.cap.35. Dein quum in cœlum ſe reciperet, lampadem factam, ſemel vnquam proditur, Cn. Octauio, C. Scribonio coss.
¶Semel, inquit Aſconius, vicinum eſt ad Penè nunquam. Cic.2. Verr. Semel ait ſe in vita pertimuiſſe, tum quum primum à me rea factus ſit. Quaſi dicat, ferè nunquam. Simile eſt quòd ſemel in vita riſiſſe Craſſum ſcribit Lucilius.
¶Semel, Omnino & prorſus, ita vt iterum obtineri non neceſſe ſit. Cic. pro Deiotaro, Cùm facilè exorari Cæſar, tùm ſemel exorari ſoles. Budæus.
¶Semel, Irreuocabiliter. Quintil.lib.1.cap.3. Nec ſemel de hoc decretum erat: triceſimus dies reddebat victo certaminis poteſtatem. Ouid. de Virginitate loquens epiſt.5,
-deperit illa ſemel. Budæus.
Semel à condito æuo. Plin.lib.7.cap.34. Ibidem, cap.35. Pudiciſſima fœmina ſemel matronarum ſententia iudicata eſt, Sulpitia Paterculi filia. Hic particula, Semel, affirmatiuis venuſtatem habet, vt quod veriſſimum eſſe efficere volumus, id ſemel tantùm èxtitiſſe ſufficiat.
¶Semel, Ad ſummam, vel in ſumma. Valla de Ad ſummam loquens, Quintilianus in ſenſu prime ſolet vtitur, genere dicendi per aduerbium ſemel, libro 9. cap. vltimo, Denique vt ſemel finiam, ſic ferè componendum, quomodo pronunciandum erit. Et alibi lib.12.cap.1, Et vt ſemel omnia complectar, Id eſt, vt in ſumma dicam. Cuius rei cauſa eſt ipſum illud ſemel, quod ſignificat Vna vice pro omnibus, ita vt poſtea non oporteat quid addi. Quod enim ſemel tantùm fit, id non habet regreſſum vt iterum fiat. Virgilius 12. Æneidos,
-quis nequid tale videret,
Procubuit moriens, & humum ſemel ore momordit. Ouid. epiſt.5,
-nulla reparabilis arte
Læſa pudicitia eſt, deperit illa ſemel. Lucan. lib.9,
-diſtque ſemel naſcentibus aurum
Quicquid ſcire licet. Semel, inquit, vt nullum poſtea verbum addat. Hactenus Valla lib.6.

SEMELE, penult. corr. {Σεμέλη} filia Cadmi regis Thebarum, ex qua Iupiter Bacchum genuit, teſte Horatio 1. Carm. ode 19, Thebana Semele.
Proles Semeles, Bacchus. Tibul lib.3.eleg.4.

Semeleius, Adiectiuum {σεμελήϊος.} vt Thyoneus Semeleius. Horat.1. Carm. ode 17.
Proles Semeleia. Ouid.5.Metam. Hoc eſt Bacchus.

Semen, ſeminis, pen.corr.n.g. {σπέρμα. γόνος, σπόρος} à Sero, ſeris, notæ ſignificationis. Colum lib.1.cap.7, Et cætera pecora malè paſcunt, nec induſtriæ terram vertunt, longéque plus imputant ſeminis iacti quàm quod ſeuerint.
Perceptum ſemen. Ouid.11. Metam.
Pinguia ſemina. Horat. Epod.16.
Vitiata ſemina. Ouid.5 Metam.
Abire in ſemen. Plinius lib.21 cap.11.
Exire in ſemen. Plin. lib.19 cap.6.
¶Committere ſemina ſulcis. Virg.1.Georg.
Permiſto ſemine conſtant omnia. Lucret lib.2.
Diſſerere ſemina in areas. Colum lib.11.cap.2.
Data ſemina rudi humo. Ouid.6 Metam.
Eruere ruſtico ſemina. Ouid.15. Metam.
Iactare ſemen, Vide IACIO.
Ingerere ſemen ſolo, Vide INGERO.
Mandata ſemina terræ, Vide MANDO, mandas.
Mittere rude ſemen in ignotam humum. Ouid 3. Triſt. eleg.8.
Reddere ſemen. Plin. lib.16.cap.16.
Semina mollit humus valido præcincta veneno. Ouid.7. Metam.
De dentibus ſerpentis quos Cadmus ſeminauerat.
Obrue verſata Cerealia ſemina terra. Ouid.1. de Remed.
Spargere ſemina per arua Ouid epiſt.18.
Fruſtra ſpargere ſemina. Quintil.lib.8.cap.9.
Prima Ceres docuit turgeſcere ſemen in agris. Ouid.3. Amorum, eleg.9.
¶Semen pro zea, Vide ZEA.

¶Semina, dicuntur etiam de virgultis & ſurculis. Virgilius 2 Georgicorum,
Seminibus poſitis ſupereſt deducere terram
Sæpius. Ibidem 2,
Pars autem poſito ſurgunt de ſemine: vt altæ
Caſtaneæ. Colum.lib 3 de arboribus, cap.2, Si compluribus vindemiis eundem tenorem ſeruauerint, ex eiuſmodi vitibus lecta ſemina multum bonúmque vinũ præbebunt. Ibidem, cap.1 Semina appellat ſurculos depactos, qui quum radices egerunt, in vineam transferuntur. Idem lib.5.cap.10, Arbores & ſemina cum radicibus Autumno ſerito.
Oleagineum ſemen, Vide Oleagineus in OLEA.
Ordinaria ſemina, Vide Ordinarius in ORDO.
Deponere ſemina. Colum. lib. de Arboribus. cap.20, Quum ſemina depones, dextra ſiniſtráque vſque in imum ſcrobem faſciculos ſarmentorum brachij humani craſſitudine demittito.
¶Semina, pro ſurculis qui inſeruntur arbori, *des Greffes*. Colum. libro 5. cap penult. Surculos ſic inſerito, vt ſemipede, nec amplius de arbore extent: ſuprà deinde muſcum imponito, & ita ligato, ne pluuia dilabatur. Quoſdam tamen magis delectat in trunco arboris locum ſeminibus ſerra facere, inſectáſque partes tenui ſcalpello leuare, atque ita ſurculos aptare. Paulo poſt, Surculos ex vtraque parte deraſos demittito, ſic vt librum ſeminis libro arboris æqualem facias.
¶Flammæ abſtruſa ſemina in venis ſilicis. Virg.6 Æneid.
Semina limus habet virides generantia ranas. Ouidius 15 Metamorph.
¶Semen, per tranſlationem, ſignificat authorem alicuius rei, & eum à quo quid ortum eſt. Cic.2 Philipp. Vt igitur in ſeminibus cauſa eſt arborum & ſtirpium, ſic huius luctuoſiſſimi belli ſemen tu fuiſti.
Semen vrbanitatis. Cic. ad Atticum, lib.7.32, Vereor igitur quæſo, ne tamen ſemen vrbanitatis vnà cum Rep intereat. Idem 5. de Finibus, Quorum ſimilia ſunt prima in animis, quaſi virtutum igniculi & ſemina.
Nequitiæ ſemina languidiora Ouid 2. Amor. eleg.4.
Probationum ſemina ſpargere. Quintil.lib.4.cap.2.
¶Semen alicuius, pro genere Sueton in Caligula, cap.25, Nec vllo firmiore indicio ſui ſeminis eſſe credebat, quàm feritatis.
Conceptus ſemine. Ouid 10 Metam.
Æthereum ſemen. Virg 7. Æneid.
Cæleſti ſemine omnes ſumus oriundi. Lucret.lib.2.
Diſſona partu ſemina. Claud.2. in Eutropium.
Diuinum ſemen. Ouid.1. Metam.
Generoſo ſemine implere vterum. Ouid.9. Metam.
Impia ſemina ferre vtero. Ouid.10. Metam.
Inclyta ſemina. Silius lib.13,
-inclyta nanque
Semina ab OEnei ductoris ſtirpe trahebat.
Mortale ſemen Ouid 3. Metam.
Viuile ſemen Lucret. lib.4.
Veterino ſemine partum genus. Lucret. lib.5.
¶Semen etiam apud Latinos eſt genus quoddam frumenti, quod à Græcis ζειὰ dicitur. Plin.

Seminium, ſeminij, neut gen. Aliud ſemen, aliud ſeminium quibuſdam eſſe videtur, niſi fortè bis idem Æſchyli more & Homeri locutum Lucretium opinamur, quum dixit,
Si non certa ſuo cum ſemine ſeminióque
Vis animi pariter creſcit cum corpore quoque. Quod ſanè non cenſent, ſatiúſque putant iſta diſtingui, quæ origine & propinquitate orationis videntur cohærere & eadem eſſe. Eſſe igitur ſemen credunt illam materiam genitalem, vnde animalia oriuntur, plantæque téſque inanimæ, ſiquis elementa earum ſemina vocare velit: at ſeminium ſobolem eſſe dicunt ipſam & fœtum. Id adeò ex eo ſciri poſſe exiſtimant, quòd ſeminium leonum Lucretius dicit, leonum ſobolem & genus indicans,
Denique cur acris violentia triſte leonum
Seminium ſequitur. Seminium tamen apud Plautum ſemen eſt, In Glorioſo milite,
Dixi hoc tibi dudum, & nunc dico, niſi huic Verri affertur merces,
Non, hic ſuo ſeminio quáque porculenam impartiturus eſt. Quanquam & pro prole intelligi poſſet. Et apud Lucretium,
Hæc aliquo ſint ſeminio grauiore coorta eſt. Atque vocabulum videtur ruſticum fuiſſe, vt è Varrone de Re ruſtica apparet, & Lucretius duobus verbis idem elocutus eſt, quum ſemen & ſeminium poſuit. Hæc Turnebus. u
Triſte ſeminium. Lucret.lib 3.
¶Seminium, Seminis lucrum. Plaut. Rud.
Væneundatur merces non hoc ſuo ſeminio.

Seminarium, ſeminarij {φυτώριον} Locus ſubactus in quo ſemina aut vitium aut arborum panguntur: vt quum ad certam quantitatem excreuerint, in vinetum vel arbuſtum vel pomarium transferantur. Columel. lib. de Arboribus, cap.1, Qui vineam vel arbuſtum conſtituere volet, ſeminaria prius facere debebit: ſic enim ſciet cuius generis vitem poſiturus ſit. Idem lib 5.cap.6, Operam dabit, ne emortuis arboribus careſcat, ac primam quamque ſenio aut tempeſtate afflictam ſummoueat, & inuicem nouellam ſobolem ſubſtituat. Id autem facilè conſequi poterit, ſi vlmorum ſeminarium paratum habuerit. Varro 3 de Re ruſtica, capite 16, Quidam thymum contundunt in pila, & diluunt in aqua tepida: ea conſpergunt omnia ſeminaria conſita apium cauſa. Idem lib.1.cap.29, In primo interuallo inter Fauonium & Æquinoctium vernum hæc fieri oportet, Seminaria omne genus vt ſerantur, putari in primis, circum vites ablaqueari, &c. Cato cap.46, Seminarium ad hunc modum ſcito: Locum quam optimum & apertiſſimum & ſtercoroſiſſimum poteris, & quàm ſimillimum genus terræ ea, vbi ſemina

poſiturus eris, & vti ne olmis longè ſemina ex ſeminario ferantur, eum locum bipalio vertito, delapidato, circúmque ſepito bene, & in ordine ſerito, In ſeſquipedem quoquo verſum taleam demittito, opprimitóque pede: ſi parum deprimere poteris, malleo aut marcula adigito: digitum ſupra terram facito ſemina emineant: fimóque bubulo ſummam taleam oblinito, ſignúmque apud taleam apponito, crebróque ſarrito. Si voles citò ſemina creſcant, ad eundem modum alia ſemina ſerito.

¶Seminarium, per tranſlationem, in malam, pro Origine, & eo à quo omne malum dependet, veluti à quodam malè conſito ſeminario peſſimi fructus. Cic 1.in Catil. Qui niſi exeunt, niſi pereunt, etiam ſi Catilina perierit, ſciatue hoc in Repub. ſeminarium Catilinarum futurum.

Fons & ſeminarium triumphorum, In bonum. Cic. in Piſonem, Ex illo fonte & ſeminario triumphorum, quum inde folia laureæ retuliſſes, quum ea abiecta ad portam reliquiſti, tum tu ipſe de te ſententiam tuliſſe videris, tum iudicium pronuntiaſti.

Principium & ſeminarium Reipub. Cic.1.Offic. Id autem eſt principium vrbis & quaſi ſeminarium Reip.

Seminarius, Adiectiuum. Florus lib.2.cap.6 Bellatricem illam viris armiſque nobilem Hiſpaniam, illam ſeminariam hoſtilis exercitus, illam Hannibalis eruditricem.

Sementis, huius ſementis, fœm gen. {[illegible]} Ipſa ſatio, ſeu ſeminatio, ſed præcipuè frugum & leguminum. Plinius lib.18 cap 14 Sunt qui properent, atque ita pronuntient, feſtinatam ſementem ſæpe decipere, ſerotinam ſemper. Colum.lib 13. Quibus magna ſementis præparatur. Cæſar 1.bell. Gall. Sementes quam maximas facere, vt in itinere copia frumenti ſuppeteret.

Vos date perpetuos teneris ſementibus auctus Ouid.1. Faſt.

Proſcriptionis facere ſementem. Cic.ad Atticum, lib 9 176, In agro Sabino ſementem fieri proſcriptionis, Senatores multos eſſe Romæ, nos quoque audieramus. De Cæſare intelligit.

¶Sementis, Seminandi tempus Colum. lib 2, cap 9 Prima ſementis rarius ſerere permittit: nouiſſima ſpiſſius poſtulat. Id eſt, primum tempus ſationis.

¶Sementis, pro Segete. Gel.lib.2 cap.29. In ſementes fortè conſederat tempeſtiuiores.

¶Sementis, Semen ipſum iam terræ mandatum. Colum. lib. 2.cap. 8, Nam quod ſicco loco ingeſtum, & inoccatum eſt, perinde ac ſi repoſitum in horreo non corrumpitur; at vbi venit imber, multorum dierum ſementis vno die ſurgit.

¶Sementim, in accuſatiuo apud antiquos. Columel lib.2. cap.10. Cato ſæpe cap 27 Sementim facito ita.

Malorum facere ſementim. Cic. 3 de Natur. deor Hanc igitur tantam à diis immortalibus arbitramur malorum ſementim eſſe factam.

Sementi, in ablatiuo. Colum. lib.2 cap 9. Media ferè ſementi, &c. Sic ibidem, cap 10 & cap.12 Peracta ſementi.

Seminalis, & hoc ſeminale, penult prod. {[illegible]} Quod ad ſementem faciendam pertinet. Columel.lib.11.cap.2, Viciæ pabularis modios ſeptem vel octo, viciæ ſeminalis modios quinque vel ſex. Macrob.lib 7.Saturn.cap.vltimo.

Sementinus, penultima prod. {[illegible]} Adiectiuum, vt Sementina pyra, vel à ſeminum multitudine, vel quòd vſque ad ſementis tempus durent, dicta. Cato cap.7, Pyra volema, aniciana & ſementina.

Dies ſementina. Feſtum fuit antiquis celebratum, poſtquam terræ mandaſſent ſemina agricolæ. Ouid.1. Faſtorum,

Ter quater euolui ſignantes tempora faſtos
Nec ſementina eſt vlla reperta dies.

Sementinæ feriæ, fuerant inſtitutæ, quaſi ex iis fruges grandeſcere poſſint Feſtus.

Sementicus, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod ſeminari poteſt. Plin.lib.18.cap.7. Sementica autem triticum, hordeum, fabam, napum, rapam appellant.

Sementiuus, ſementiua, ſementiuum: Quod ſeminatur vt ſementiua frumenta, ſementiuum triticum, hordeum, faba, napus, rapa. Plin. libro 18.cap.7.

Sementiuæ feriæ. Varro de Re ruſt lib.1. cap.2. In ipſo ſtatim initio, Sementiuis feriis in ædem Telluris veneram. Paulo pòſt, Num feriæ ſementiuæ otioſos vos huc adduxerunt? Sic enim habent plerique codices, non ſementinæ, nec ſementinis.

Sementeo, ſementas {[illegible]} ſementare, Semen producere. Plin. libro 18. cap. 18. Eſt enim in primis inutile naſci herbas ſementaturas.

Sementeſco, ſementeſcis, ſementeſcere, Semen producere. *Venit à granone, Granum.* Vtitur ſemel & iterum Ruellius lib.2.cap 81.

Semino, ſeminas, penult.corr. {[illegible]} ſeminare, Semen in terram proiicere. Columel lib 2.cap.9. Seminari debet hordeum poſt Æquinoctium Seminatur autem hordeum, & ſeminatur ager, ſiccus aſpergitur humor, & aſpergitur humore veſtis. Idem libro 2. capite quarto, Neque in lira, ſed ſub ſulco talis ager ſeminandus eſt. Et lib.2.cap 8. Ne ſeminarentur agri, niſi cum terra pluuiis maduiſſet. Virg 6 Æneidos,

Quale ſolet ſyluis brumali frigore viſcum
Fronde virere noua, quod non ſua ſeminat arbos.

Seminare matrem, quod Generare dicimus. Columella libro 6, capite 24 De tauris.

Seminatus puer, Plaut. Amphitr.5,
Alter decumo pòſt menſe naſcetur puer,
Quàm ſeminatus.

Seminatio {[illegible]} Verbale. Varro 2.de Re ruſt cap.6. Ad ſeminationem onagrus idoneus, quòd e fero fit manſuetus facilè, & è manſueto ferus nunquam.

Seminator, penult.prod Aliud verbale {[illegible]} Cicero 2. de Natura deorum, Omnium autem rerum quæ natura adminiſtrantur, ſeminator & ſator, & parens, vt ita dicam, atque educator & altor eſt mundus, omniáque ſicut membra & partes ſuas nutricatur & continet.

Seminator omnium malorum: apud Ciceronem, lib.3 de Natura deorum, Qui eſt verſus omnium ſeminatus malorum.

Seminoſus, pen prod. Adiectiuum. vt Cucurbitæ ſeminoſæ, ſeminibus abundantes. Author eius Iambici, cuius inter Priapeia titulum eſt,

Quid hoc negotij eſt?
Nec ſeminoſas ad cucurbitas quicquam,
Ad ocymúmve, cucumeréſve humi fuſos
Venire credo, ſeſſiléſve lactucas.

Semeſtris & hoc ſemeſtre {[illegible]} Quod eſt ſex menſium. vt Semeſtris Conſulatus Plin.epiſt.89. Plin. maior lib.10.cap. 25. Temporum magna differentia auibus: perennes, vt columbæ: ſemeſtres, vt hirundines: trimeſtres, vt turdi & turtures, & quæ quum fœtum eduxêre, abeunt, vt galguli, vpupæ.

Semeſtrem vitam excedere. Plin.lib.8.cap.39.

Semeſtris Dictatura. Liu.4.ab Vrbe.

Semeſtris Cenſura Liu 4 ab Vrbe.

Infans ſemeſtris, Liuius Decad 3 lib 1. non ita procul à fine.

Semeſtre regnum. Cic.ad Atticum, lib.10.197. Sed tamen ea pone ante oculos, iam intelliges id regnum vix ſemeſtre eſſe poſſe.

Semeſtria D Marci, in libris Ciuilis iuris, ſic accipienda ſunt, quæ in ſemeſtribus conſiliis conſtituta ab eo, & reſcripta erant. Auguſtum quoque ſemeſtria ſibi conſilia inſtituiſſe Suetonius in eius vita ſcribit. Vide Dionem lib.53.l.46. De pactis in P.l.vlti. De ſeruis exportan.l.18. de acquir. hæredit.§. Item Diuus de excuſat. tutorum, libro 1. Inſtitutionum Ciuilium. Erat enim moleſtum D. Principi annuum totum miſeris hominum controuerſiis hærere: itaque ſufficere viſum eſt, ſi ſemeſtre tempus litibus diiudicandis incumberet.

Semeſus, penult.prod. Adiectiuum {[illegible]} Semicomeſtum. Eadem enim forma dicitur qua ambeſum & comeſum. Sueton.in Tiberio, cap 34. Solennibus ipſe cœnis pridiana ſæpe ac ſemeſa obſonia appoſuit. Virg 3.Æneidos,

Oſſa ſuper recubans antro ſemeſa cruento.

Fruſta lardi ſemeſa. Horat.2.Serm.ſaty.6.

Membra ſemeſa Silius lib.6.

Præda ſemeſa Virg.3.Æneid.

Piſces ſemeſi. Horat 1 Serm ſaty.3.

Semet {[illegible]} Pronomen accuſatiui, vel ablatiui caſus, à ſuimet genitiuo. Sueton.de Claris grammat. Ab ſemet nominatus. Plinius de Viris illuſt Mos à Sylla Pergami oppreſſus, corrupto exercitu deſertus, ſemet occidit. Liu.2 ab Vrbe, Timens ſciſcitari vter Porſena eſſet, ne ignorando regem ſemet ipſe aperiret quis eſſet.

Semhammemphoras, apud Rhabbenos, id eſt nomen expoſitum, de Dei optimi Maximíque nomine. Moſes Ægyptius in libro More: Omnia (inquit) nomina creatoris & opificis, in libris omnibus inuecta ab effectibus deriuata ſunt, præter vnum illud Iehoua, ſeu Iehohe, quod eſt nomen peculiare Creatori altiſſimo: & propterea vocatur Semhammemphoras, id eſt nomen expoſitum.

Semianimis {[illegible]} & cætera à ſemis, ſiue ſemi compoſita, Vide SEMIS.

Semigro, ſemigras, penult. corr. {[illegible]} ſemigrare, Idem quod Migro, vt Semigrare ab aliquo Cic pro Cælio, Reprehendiſti, à patre quòd ſemigrarit: quod quidem iam in hac ætate minimè reprehendendum eſt, qui quum ex Reipub. cauſa iam eſſet mihi quidem moleſtum, ſibi tamen glorioſam victoriam conſecutus, & per ætatem magiſtratus petere poſſet: non modò permittente patre, ſed etiam ſuadente ab eo ſemigrauit.

SEMIGVNTVS, Segeſti filius Cheruſcorum ductor, à Germanico bello captus & occiſus, tractus eſt in triumphum. Strabo lib.7.

Seminarium, Seminium, Semino, Vide SEMEN.

SEMIRAMIS, penult corr. huius Semiramis & Semiramidis {[illegible]} vnde accuſatiuum Semiramin vel Semiramidem facit. Fuit nomen Aſſyriorum reginæ, Nini regis vxoris, quæ mortuo viro res præclaras geſſit. De hac prudentiſſima, & viri nomine digna fœmina lib.3 Diodorus. Iuſtinus, Oroſius, Euſebius, Auguſtinus, Ioſephus, Philoſtratus, ſcripſerunt & alij. Ea mulierum omnium, quarum ea hiſtoria ad nos perlata notitia eſt, longè celeberrima: quamque eum Cyro præcipuè Alexander admiratus fertur, quòd in illa & magnitudo quædam animi, & rerum claritas plurima emicuiſſet: quum ſibi iam magno natu monumentum, in quo perfuncta humanis reconderetur, ſtrueret, inſcriptionem eiuſmodi exſculpendam curaſſe dicitur. Quicunque ex regibus pecuniæ inopiam ſenſerit, conditorio recluſo ſumat inde quicquid viſum fuerit. Id quum legiſſet Darius, vt qui auri foret auidior, ſepulchrum iuſſit recludi: ſed in eo pecuniam quidem inuenit nullam, in eas autem incidit literas, Ni malus vir fores, & pecunia prorſum inexplebilis, non veterum mortuorum loculos moueres: exprobratione lepida in ſacram auri famem, vt eminentiſſimi authores tradidere. Hæc Cælius Rhodiginus lib.13. cap.5. ex Plutarchi Apophthegmatis. Verùm eadem impudica & mollis fuiſſe traditur, vtpote quæ filij concubitum expetierit. & equum vſque ad coitum adamaſſe dicatur. Semiramis, lingua Syriaca, auem ſignificat. Nãque ab auibus adhuc infans nutrita dicitur. Vide Derceto. Scribit Valerius Maximus lib 9.cap.3. Dum die quodam circa cultum corporis occupata eſſet, & nuntiaretur ei Babylonem defeciſſe, ſoluta adhuc altera parte crinium, protinus ad eam expugnandam cucurrit: nec prius decorem capillorum in ordinem, quàm tantam vrbem in ſuam poteſtatem redegit. Iuuenal. Satyr.2,

Quod nec in Aſſyrio pharetrata Semiramis orbe. Propert. libro 3.ecloga 11. Si tamen Eroticum Plutarchi legeris Semiramin ancillam fuiſſe inuenies, quæ Ninum interfici iuſſit, præcario accepto ſceptro.

Semiramius, Adiectiuum {[illegible]} Claud.5.Paneg.

Noſtra

Noſtra Semiramiæ timeant inſignia turres.
  Sanguine Semiramio cretus. Ouid. 5 Metam.

Semis, vel potius ſemi, indeclinabile { [illegible] } Dimidiam ſignificat, & melius definis in ſemi: quo extra compoſitionem tarò vtuntur: vt Semiuiros, à Græco deducitur ἡμι &, S, habet pro aſpiratione Græca. Feſtus.
  Semis, ſemodius, ſemuncia: ex Græco trahantur, ſicut & alia nonnulla, quæ, S, literam pro aſpiratione eorum habent, vt ἑπτὰ, ſeptem: ὕλη, ſylua: ſic iſta ab eo, quod illi dicunt ἥμισυ, declinata ſunt. Paulus apud Feſtum Pompeium.
  Semiambuſtus, Adiectiuum. Sil. lib. 2,
Semiambuſta iacet nullo diſcrimine paſsim,
Infœlix obiens permiſſo funere turba.

Semianimis, & hoc ſemianime, penult. corr. & interdum Semianimus, ſemianima, ſemianimum { [illegible] } Quaſi exanimatus. Plin. de Viris illuſtr. Ipſe cum tecentis pugnans cecidit, & poſteà ab Attilio ſemianimis inuentus & ſanatus, magno poſte à terrori hoſtibus fuit. Liu. ab Vrbe, lib. 1. Vbi tollêtes corpus ſemianime virginis. Sic 8. bell. Punic. Quum turbam fœminarum, puerorúmque imbellem, inermem ciues ſui cædetens, & in ſuccenſum rogum ſemianima pleráque iniicerent corpora, &c.
  Media procubuit domo ſemianimis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3.
  Artus ſemianimes. Ouid. 14. Metam.
  Clamor ſemianimis. Stat 8. Thebaid.
  Equi ſemianimes voluuntur. Virg. 11. Æneid.
  Attollere terra ſemianimem heram. Lucan. lib. 8.
  ¶Semianimus antiquè. Cic. 1. de Diuinatione,
Arboris è trunco ſerpentis ſaucia morſu.
Subigit ipſa feris transfigens vnguibus anguem
Semianimum, & varia grauiter ceruice micantem. Ex Ennio. De aquila.
  Corpore ſemianimo languida membra. Lucret. lib. 6.

Semiapertus, Adiect. { [illegible] } Liuius 6. bel Pun. Paucos ea multa trepida fuga incendentes, ſemiapertis portarum foribus in vrbem compulit.

Semiaſſus, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 1 Tuſcul.
  Heu reliquias ſemiaſſi regis denudatis oſsibus, Ex poeta.

Semibos, penult. corr. ſemibouis { [illegible] } Ouid. 4. Triſt. eleg. 6,
  Centimanúmque Gygen, ſemibouémque virum.

Semicaper, pen. corr. ſemicapri. Ouid. 5. Faſtorum,
  Semicaper coleris ſuccinctis Faune Lupercis.
    Deos ſemicaper. Ouid 4 Faſt.
    Pan ſemicaper. Ouid. 14 Metam.

Semicinctium, ſemicinctij { [illegible] } quod & Ventrale dicitur, Vulgò *Demi-ceint*, quod medium hominem cingat. De hoc eſt illud Martialis apophoretum lib 14 diſticho 153,
  Det tunicam diues: ego te præcingere poſſum,
  Eſſem ſi locuples munus vtrunque darem. Alij ſemicinctium veſtem breuiſsimam interpretantur.

Semicirculus, pen. corr. { [illegible] } Medius circulus. Columel. libro 5. cap. 2. Cic. lib 5. de Fin. Quùmque non habeant ex doctrina obiectationes, circulos aliquos, & ſemicirculos conſectari.

Semicircularis, penultima prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod habet mediam circuli formam. Columel. libro 5, cap. 2. Semicircularis agri forma.

Semicirculatus, penult. prod. Adiectiuum. Celſus lib. 7. cap. 26. titulo 1, ferramentum fecit rectum in ſummam partem labrorum, in imam ſemicirculatum acutúmque.

Semicoctus, Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 18. cap. 11. Ex tritico candidiſsima atque grandiſsima eligunt grana, & ſemicocta in ollis. Colum. lib 8 cap. 5. Semicoctum ordinem. Et apud Plin. lib. 12. cap. 25. Semicocta aqua.

Semicorporalis, & hoc Semicorporale, penult. prod. Firmic. lib. 2. cap. 12. Aries eſt ſignum in cœlo maſculinum, ſemicorporale, oculis languidis, erraticum.

Semicorporeus, ſemicorporea, ſemicorporeum Firmicus lib. 2. cap. 12, Cancer ſignum eſt in cœlo fœmininum, mobile, ſemicorporeum, irrationale. Rurſus ibid Libra ſignum eſt in cœlo maſculinum, mobile, ſemicorporeum, rationale.

Semicremus, pen corr Adiect. Ouid. 2. Metamorphoſeos,
  Semicremóque nouat repertum ſtipite vulnus. Id eſt, qui dimidia ex parte crematus erat.

Semicrematus, pen prod. Adiect. { [illegible] } vt Membra ſemicremata. Ouid. in Ibin. Et Martialis, lib. 11,
  Thuráque de medio ſemicremata rogo.

Semicrudus, pen prod Adiect. { [illegible] } Colum. lib. 6 cap. 26, Si iam tali vitio laborant, lupini ſemicrudi conteruntur, & offæ ſaliuati more faucibus ingeruntur. Stat. 4 Sylu 9.
  Quid ſi cùm bene mane ſemicrudus
  Illatam tibi dixero ſalutem?

Semicubitalis, & hoc ſemicubitale, pen. prod. Liu. lib. 2. Decad. 5. vt palmæ ſpiculum haſtili ſemicubitali infixum.

Semideus, Adiectiuum { [illegible] } vt Canes ſemidei. Lucan. lib. 8,
  Nos in templa tuam Romana accepimus Iſin,
  Semideóſque canes. Anubim intelligit.
    Genus ſemideûm. Ouid. in Ibin,
  Vos quoque plebs ſuperûm Fauni, Satyríque, Laréſque
  Fluminâque, & Nymphæ, ſemideûmque genus. Deos indigetes ſignificare putatur poeta.
    Reges ſemidei Stat. 2. Achil.

Semidoctus, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 2 de Orat. Hæc vt & properans & apud doctos & ſemidoctos ipſe percurro, vt aliquando ad illa maiora veniamus. Plautus Aſinaria. 5.
  Culpa tua iſthæc, quæ diſcipulum ſemidoctum abs te ſemoues.

Semiermis, & hoc ſemierme { [illegible] } Partim tantum armatus. Liu. 5. bel. Punic. Haud dubia res eſt, quippe inter Annibalem ducem & centurionem, exercitúſque, alterum vincendo veteranum, alterum nouum totum, & magna ex parte etiam tumultuarium & ſemiermem. Ibid. lib 2, Binis in caſtris quum multitudo ſemiermis ſine ducibus eſſet, &c. Dicitur & ſemermis vt Decad. 3. lib. 10, Ea agreſtium ſemermi turba.

Semifactus, Adiectiuum { [illegible] } vt Opera ſemifacta. Tacitus libro 15.

Semifer, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Ouid. 2. Metamorphoſeos,
  Semifer intereà diuinæ ſtirpis alumno
  Lætus erat. De Chirone Centauro. Plinius libro 8. capit. 57. Semiferum & ipſum animal cui viuaria in doliis idem qui apros inſtituit.
    Caput ſemiferum panis. Lucret. lib. 4.
    Corpus ſemiferum. Valer. 6. Argon. Cic. 2. de Nat. deorum.
  Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans
  Corpore ſemifero magno Capricornus in orbe. Ex Arato.
    Premitur virorum ſemiferi. Valer. 6. Argon.
    Lupi ſemiferi. Valer. 2. Argon.
    Pectus ſemiferum. Virg. 10. Æneid.
    Species hominum ſemiferæ. Lucret. lib. 2.

Semiformis, & hoc ſemiforme { [illegible] } Colum. lib. 4. cap. 25, Cui ſuperpoſita ſemiformis lunæ ſpecies, ſecuris. Idem libro 8 cap. 5. Pulliſque ſemiformes interimuntur, antè quàm totis partibus ſuis conſumentur.

Semifultus, Adiect. { [illegible] } Martialis lib. 5,
  Subſellióque ſemifultus extremo, &c.

Semigermanus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Liu. 1 bel. Pun. Vtique quum quæ ad Apenninum ferât abſepta gentibus ſemigermanis fuiſſent.

Semigræcus, Adiectiuum { [illegible] } Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. Vt ſemigræcis paſtoribus dicam Græcè.

Semigrauis, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Liu. 5. bel. Pun. Quia magna pars in turribus epulati, aut ſopiti vino erant, aut ſemigraues potabant.

Semihomo, penultima correpta ſemihominis { [illegible] } Columella libro 10,
  Quamuis ſemihominis veſano gramine fœta
  Mandragoræ pariat flores, mœſtámque cicutam.
    Semihomo Cacus. Virg. 8. Æneid.
    Nafamones ſemihomines. Sil. lib. 11.

Semihora, ſemihoræ, penul. prod. { [illegible] } Cicero pro Rabirio perduellionis reo. Nunc quoniam Tite Labiene diligentiæ meæ, temporis anguſtiis obſtitiſti, méque ex comparato & conſtituto ſpatio defenſionis, in ſemihoræ curriculum coegiſti, parebitur, & quod iniquiſsimum eſt accuſatoris conditioni, & quod miſerrimum inimici poteſtati.

Semiiugerum, ſemiiugeri, pen. corr. { [illegible] } Colum. lib. 5. cap. 1. At Galli candetum appellant in areis vrbanis, ſpatium centum pedum, in agreſtibus autem pedum C L, quod aratores candetum nominant: ſemiiugerum quoque arepennem vocant. Idem lib. 4. cap. 18, Vel in ſemiiugera omnibus modis dirimatur.

Seminanis, & hoc Seminane, pen prod. pro ſeminanix. Plin. lib. 2 cap. 18, Itaque in quadrato ſolis dimidia eſt, in triquetro ſeminani ambitur orbe, impletur autem in aduerſo. De Luna.

Semilacer, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Ouid. 7. Metamorphoſeos,
  Ille cruore fluens, ſubitò tamen alleuat artus,
  Semilacérque toto tentat conſurgere.

Semiliber, pen. prod. { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 13. 286, Obſecro abſcidamus iſta, & ſemiliberi ſaltem ſimus.

Semilixa, ſemilixæ, maſc. gen. { [illegible] } Liuius 8. bell. Punic. Sed illi primùm non Annium Vmbrum ſemilixam, nominis etiam abominandi ducem, ſed Decium Iubellium Tribunum militum ſecuti ſunt.

Semimadidus, penultima corr. Adiectiuum { [illegible] } Columella libro 2. cap. 4, Ne lutoſus ager tractetur, néve exiguis nimbis ſemimadidus.

Semimarinus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Lucret. lib. 5,
  Aut rapidis canibus ſuccinctas ſemimarinis
  Corporibus Scyllas. Tanquam canes, Scyllam circumlatrantes, ſint partim piſces, partim terrena animalia.

Semimas, pen corr. ſemimaris, pen. corr. m. g. { [illegible] } Caſtratus, Euiratus. Varro 3. de Re ruſt. cap. 9, Capi ſemimares, quod ſunt caſtrati. Liu. 1. bel. Maced. Ante omnia abominati ſemimares, iuſsique in mare extemplò deportari.
    Ouis ſemimas. Ouid. 1. Faſtorum,
  Semimaris flammis viſcera libat ouis.
    Semimares, dicuntur etiam androgyni. Ouid. 7. Metam. de Hermaphrodito,
  Ergo vbi ſe liquidas, quò vir deſcenderat, vndas
  Semimarem feciſſe videt, &c.

Semimithra, ſemimithræ, quæ vox reperitur apud Iuriſconſultum, tanquam dimidium mithræ eſt. Eſt enim minor quædam mithra, vt ſemicinctium antè explicauimus. Quæ enim ſimilis & geminæ formæ ſunt, ea proportione parem explicationem deſiderant. Turnebus.

Semimortuus, Adiect. { [illegible] } vt Membra ſemimortua. Catul. ad Licinium, 47.

Seminecis, ſeminecî, ſeminecem, ſeminece, pen. corr. { [illegible] } Semimortui, parum adhuc ſpirantis poſt acceptum vulnus. Liu 9 bell. Pun. Tandem poſtquam ij qui circa regem ſeminecem reſtantem, deinde pilo terræ affixum pugnabant, obruti telis occubuerunt. Ibidem lib 3. Seminecem cum ad Cannas in aceruo cæſorum corporum inuenium, curatúmque benignè etiam cum donis Annibal domum remiſerat.
    Artus ſeminecea. Ouid. 1. Metam.

Oculi ſemineces Ouid ad Liuiam.

Seminudus, pen. prod. Aduerb. { [illegible] } Liu. 9 ab Vrbe, Primi Conſules propè ſeminudi ſub iugum miſſi, tum vt quiſque gradu proximus erat, ita ignominiæ obiectus. Idem 1 bell. Maced. Ita nec equeſ regius equiti par erat, inſuetus ad ſtabilem pugnam, nec pedes concurſator, & vagus, & propè ſeminudus, genere armorum veliti Romano parmam gladiúmque habenti.

Semipaganus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Perſius in Prologo,

-ipſe ſemipaganus

Ad ſacra vatum carmen affero noſtrum. Vide Paganus in PSOVS.

Semipater, penult. corr. ſemipatris, penult. corr. { [illegible] } Ouidius 6 Faſtorum,

Quærebam nonas Sancto, Fidióne referrem,

An tibi ſemipater, tunc mihi Sanctus ait, &c.

Semipes, pen. corr. ſemipedis, penult. corr. m. g. { [illegible] } Colum. lib. 3. cap. 19, Paulò minor dodrante, longior vtique ſemipede. Plin. lib. 18. cap. 19. Varro 3 de Re ruſt. cap 8, Infimum ordinem oportet abeſſe à terra non minus tres pedes, inter reliquos dodrantes, à ſummo ad camaram ad ſemipedem.

Semipedalis, & hoc ſemipedale, penultima prod. { [illegible] } Quod medij pedis longitudinem habet. Plin. libro 13. cap. 4, Semipedales ramorum relinquentes truncos. Idem. lib. 36. cap. 15, Materia craſſitudine ſemipedali ad regulam & libellam exigitur.

Semiplacentinus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Cic. in Piſonem, Quum eſſes interrogatus quid ſentires de Conſulatu meo, grauis auctor. Calatinus credo aliquis, aut Africanus, aut Maximus, & non Cæſoninus ſemiplacentinus Calventius, reſpondes, altero ad frontem, &c.

Semiplenus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Liu. 5 bel. Pun. Qui improuiſò adorti ſemiplenas ſtationes, & vdapertas fores portæ. Cic 7. Verrin. Semiplenæ naues. Et apud Columel. lib. 5. cap 5. Semiplenæ ſcrobes.

Semiputatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt

Vitis ſemiputata. Virg. 2. eclog.

Semiputata tibi frondoſa vitis in vlmo eſt.

Semiquinarius, Adiectiuum { [illegible] } Semiquinaria diuiſio eſt quum in ſcandendo quinque pedes per dimidium diuiduntur, ita vt poſt duos pedes, vltima dictionis ſupereſit, vt Arma vi. rúmque cano. Semiſeptenaria autem diuiſio, quum poſt tres primos pedes ſyllaba ſimiliter relinquatur dictionem terminans: vt Arma vi. rúmque cano, Tro. iæ.

Semiraſus, Pro eo qui eſt extremæ vltimæque conditionis & ſortis. Nam ſeruitia, præſertim quæ in machinis habebantur, ergaſtulis, piſtrinis, ſemiraſa erant. Apuleius, Frontes literati, & capillum ſemiraſi, & pedes annulati. Catullus,

A ſemiraſo tonderetur vſtore. Id eſt, extremæ ſortis viro. Turnebus.

Semireductus, Adiectiuum { [illegible] } Ouid. 2. de Arte,

Protegitur læua ſemireducta manu. Id eſt Semicontracta.

Semirefectus, Adiectiuū { [illegible] } vt Claſſis ſemirefecta. Ouid. epiſt 7,

Et ſocij requiem poſcunt: laniatáque claſſis

Poſtulat exiguas ſemirefacta moras.

Semirutus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Quaſi ſemidirutus. Liu 2. bel. Maced. Purgato loco qui ſtrage ſemiruti muri cumulatus erat. Et lib. 8. bell. Pun. Semiruta caſtella.

Semiruta ac ſpoliata patria, Ferè deleta. Liu. 6. bell. Pun. Quum vbi ſemirutam ac ſpoliatam patriam reſpexerit, ingrediens Romam, &c.

Tecta ſemiruta Lucan. lib. 1,

At nunc ſemirutis pendent quòd mœnia tectis.

Vultus ſemiruti Stat. 1. Syl. 3.

Semiſenex, penult. corr. vel ſemiſeneus, antiquè { [illegible] } Plautus Milite 10,

O lepidum ſemiſeneum, næ ſi quas memoras, virtutes habet.

Quædam exemplaria ſemiſenem legunt.

Semiſepultus, Adiectiuum { [illegible] } vt Oſſa ſemiſepulta. Ouidius epiſtola 1,

Semiſepulta virûm curuis feriuntur aratris

Oſſa: ruinoſas occulit herba domos.

Semiſomnus, Adiect. { [illegible] } Ferè adhuc dormiens, neque vixdum experrectus ſatis. Plaut. Curcul. 3,

Viui pollens lepidus Liber qui ſeruauiſti tibi

Sit ea, ſemiſomnæ potionem affert. Cic. ad Marium, lib. 7. 1, Quum illi interea qui ſe iſtic reliquerunt, ſpectarent communes mimos ſemiſomni. Liu. 10. bell. Maced. E conuiuio & comeſſatione propè ſemiſomnus raptus ſum ad cauſam parricidij dicendam. Tacit. lib. 1. Sine vulnere milites, qui ſemiſomnos, inermes, aut palantes ceciderant.

Semiſomnis, & hoc ſemiſomne, Idem. Cic 7. Verr. Confirmant ipſi ſe, cùm is etiam tum ſemiſomnus ſtuperet, arma capiunt. Liu. 7. bell. Maced. Sparſos per negligentiam & ſemiſomnes propè adorti ſunt.

Semiſonarius, Qui crotalia ſonitat, quæ veluti medij tintinnabuli formam gerit. Plaut. Aulul. 15,

-faſcinatores petunt,

Strophiarij aſtant, ſemiſonarij. Sunt qui legunt ſemizonarij.

Semiſopitus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Liu. 3. bell. Pun. Pars ſemiſopitos hoſtes cædunt. Ouid. 1. Amor. eleg 14,

Purpureo iacuit ſemipoſita toro.

Semiſpathium, ſemiſpathij { [illegible] } Breuior enſis, quaſi dimidiata ſpata.

Semiſupinus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Martialis lib. 6,

Ampullis potas ſemiſupinus aquam. Ouid. 3. de Arte,

Quum iacet in dextrum ſemiſupina latus.

Semitritus, penult. prod. Adiect. { [illegible] } Colum. lib. 1. cap 6, Hinc autem nubilarium applicari debet, maximéque in Italia propter inconſtantiam cæli, quo collocata ſemitrita frumenta protegantur, ſi ſubitaneus imber ingruerit.

Semiuietus, pen. prod. Adiectiuum, Mollis, ferè conſumptus. Colum. lib. 12 cap. 16, Alij foliis vitigineis, nonnulli piſcaninis ſemiuietas vuas contegunt, & ita in amphoras recondunt. *Demi ſteſſee.*

Semiuir, pen corr. ſemiuiri, pen. corr. { [illegible] } Ouid. epiſt 9,

Semiuir occubuit vi, Lerniſeróque veneno Neſſus.

¶Semiuir, pro effœminato. Liu 3 bell. Maced. Errare vt ait homines, qui tam atrocem cædem pertinere ad illos ſemiuiros crederent. Virgil 4. Æneidos,

Et nunc ille Paris cum ſemiuiro comitatu. Ouidius 4. Metamorphoſeos,

Quiſquis in hos fontes vir venerit, exeat inde

Semiuir, & tactis ſubitò molleſcat in vndis.

Chorus ſemiuir. Sil. lib. 17. De ſacerdotibus Cybeles.

Semiuiuus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Cic. in Piſonem, Qui non admurmuratione, ſed voce & clamore abiecti hominis & ſemiuiui, &c. Idem 3 Verr. Ibi hominem ingenuum, domi nobilem, Populi Romani ſocium atque amicum, fumo excruciatum, ſemiuiuum reliquit.

Semiuiua vox. Cic pro Seſtio, Et quum erat reclamatum ſemiuiuis mercenariorum vocibus, &c.

Semuncia, ſemunciæ { [illegible] } pro Semiuncia. Perſius Satyra 5,

-ſed nullo thure litabis,

Hæreat in ſtultis breuis vt ſemuncia recti. Cic. pro Cecina, Facit heredem ex deunce & ſemuncia Cecinnam. Columel. lib 5 cap. 1, Pars vigeſima quarta, pedes mille ducentos, hoc eſt ſemuncia, in qua ſunt ſcrupula duodecim.

Semuncialis, & hoc ſemunciale, penult. prod. { [illegible] } Quod ad ſemunciam pertinet. Plinius lib. 33. cap 3, Mox lege Papyriana ſemunciales aſſes facti.

Semunciarius, Adiectiuum, Idem { [illegible] } Liu. 7. ab Vrbe, ſemunciarium tantùm ex vnciario fœnus factum.

Semiuſtus, Adiectiuum. Liuius Decad 3. lib. 2. Se populare incendium priore Conſulatu ſemiuſtum effugiſſe.

Semiuſtulandus, Adiectiuum { [illegible] } Sueton. in Tyberio Cæſare, capite 75, Corpus vt moueri à Miſeno cœpit, conclamantibus pleriſque Atellam potius deferendum, & in amphitheatro ſemiuſtulandum, Romam per milites deportatum eſt, crematúmque publico funere.

Semiuſtulatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Idem quod Semiuſtus. Cic. pro Milone, Tu P. Clodij cruentum cadauer eiecisti domo, tu in publicum eiecisti, tu ſpoliatum imaginibus, exequiis, pompa, laudatione, infeliciſſimis lignis ſemiuſtulatum, nocturnis canibus dilaniandum reliquiſti.

Semuſtus, Adiect. { [illegible] } pro Semiuſtus: vt

Fax ſemuſta. Ouid 4 Faſt.

Corpus ſemuſtum fulmine. Virg. 5. Æneid.

Membra ſemuſta. Lucan. lib 9.

Robora ſemuſta. Lucan. lib 8.

Semiſsis, huius ſemiſſis, m. g. { [illegible] } Idem quod Semis. Cic Attic. lib. 15. 330, Sed ſicubi inciderit, da Tulliano ſemiſſa Marianam adhibebis, vt ſcribis.

Semiſſis, Monetæ pars. Lampridius de Alexandro principe Romano loquens, Vectigalia (inquit) publica in id contraxit, vt qui decem aureos ſub Heliogabalo præſtiterant, tertiam partem aurei præſtarent, hoc eſt triceſimam partem. Túncque primùm ſemiſſes aureorum formati ſunt: tunc etiam quum ad tertiam partem aurei vectigal decidiſſet, tremiſſes: dicente Alexandro etiam quartarios futuros, quòd minus non poſſet, quos quidem iam formatos in moneta detinuit, expectans vt ſi vectigal contrahere potuiſſet, & eos ederet. Sed quum non potuiſſet, per publicas neceſſitates, conflare eos iuſſit, & tremiſſes tantùm, ſolidoſque formari. Formas binarias, ternarias, quaternarias, & denarias etiam atque amplius vſque ad quinquagenarias quoque & centenarias, quas Heliogabalus inuenerat, reſolui præcepit, neque in vſu cuiuſquam verſari. atque ex eo iis materiæ nomen inditum eſt, quum diceret plus largiendi hanc eſſe imperatori cauſam, ſi quum multos ſolidos minores dare poſſet, dans decem vel amplius vna forma triginta & quinquaginta & centum dare cogeretur. Ex his verbis Lampridij, quæ vulgò corruptiſſimè leguntur, facilè intelligimus, ſolidos primùm dictos eſſe aureos nummos, certi cuiuſdam, ſed qua ponderis quaſi integros. Et eos dimidiati aurei, & tertiarij, à tertia parte dicti, qui ſemiſſes tremiſſéſque dicebantur: quemadmodum binarij, ternarij, quaternarijque, & deinceps ſic dicti ſunt, qui binos aureos & ternos, & quaternos, denóſque penderent. Sic intelligendi tremiſſes, in l. Iubemus, De erogatione mil. an. lib. x 11. Cod. Trientales autem Latinè dici poſſent. Hæc Budæus. Cic pro P. Seſt Sed ab vno gladiatore innumerabilia alia noua conſcriberentur: vt ſemiſſis ſemiſſibus & trientibus, quinta propè pars vectigalium tolleretur.

Homo ſemiſſis, Dicitur homo vilis, & quaſi ſemihomo: ſicut ſemiſſem ſemiaſſem dicimus. Vatinius Ciceroni, lib 5. 10, Simius, non ſemiſſis homo contra me arma tulit, & eum bello cepi.

Semiſſis, Adiectiuum, vt Homo ſemiſſis, Dicitur homo vilis, & quaſi ſemihomo: ſicut ſemiſſem ſemiaſſem dicimus. Vatinius Ciceroni lib. 5. 10, Simius, non ſemiſſis homo, contra me arma tulit, & eum bello cepi.

Vſura dicitur ſemiſſis, quoties de centum nummis fenus nummus vſuræ nomine percipitur. Capitolinus in Alexandro, Trientarium fœnus aureum vt æquiſſimum & leuiſſimum exercuiſſe ad vſum Reip. Hæc Budæus. Plin. libro 14 cap 4. Ex his tamen vſura multiplicata ſemiſſibus. Scæuol. in l. Qui ſemiſſes. D. De vſur. & fructib. Qui ſemiſſes vſuras promiſerat, &c. Semiſſis vſura (ait Paulus Manutius) eſt, quum pro centum aſſibus (aſſis autem ad noſtratis pecuniæ rationem redactus quadrantem æreos tres efficiet)

ſemis

ſemis aſſis, id eſt dimidius aſſis, ſingulis menſibus penditur. Quòd ſi ad annuam vſuram ſubducamus, aſſes ſex in anno pendentur. Quum igitur pro centum nummis aureis dimidius nummus aureus in menſe penderur: ſi hæc ſumma in aſſes diuidatur, pendi pro centenis aſſibus dimidium aſſem reperietur. Itaque ſemiſſis ſemper dicetur, quum pro centum nummis, ſiue argenteis, ſiue magni pretij, ſiue parui, dimidius vſuræ nomine penditur.

Semiſſalis, & hoc ſemiſſale, Adiectiuum pen. prod. Modeſtio in l. Sepritia D. De pollicitat. Septitia certamen patriæ ſuæ pollicendo, ſub hac conditione pollicita eſt, vt ſors apud eam remaneret, & ipſa vſuras ſemiſſales ad præmia certantium exſolueret.

Semiſſarius, a, um. Semiſſarius coheres, apud Florentinum in l. Legatum 116. De legat libro 1. Pandect. lib 30. A coherede vero ſemiſſario (inquit Florentinus) duobus extraneis concurrentibus non amplius tertia parte.

Semitogium, gij, Breuis & quaſi dimidiata toga, à quo ſemitogatus, ἡμιτήβεννος.

Semiuocalis, quod proximè ad vocalem literam ſono accedat. Earum ſemiuocaliū meminit Plutarchus in Sympoſiacis, quarum numero ſex ſunt, vt ex Grammaticorum regulis cuicunque cognitum eſt.

Semizonarius, qui ſemizonia, ſiue ſemicinctia conficit. Plautus Aulul. Strophiarij aſtant, ſemizonarij, &c.

Semita, ſemitæ, pen. corr. {τρίβος, ἀτραπός} Quaſi ſemiiter, arcta via, ſiue dimidia via. Plaut. Caſina 3,

Poſt id locorum, quando ad villam veneris,
Dabitur tibi amphora vna, & vna ſemita.

Fons vnus. Cæſar 7. bell Gall.

Ferri ſemitas. Quintil. lib 5. cap. 14.

Velox ſemita Lunæ, pigra Saturni. Id eſt, curſus, vel motus. Claud. 2. Paneg.

Semitam pro Via. Cic. in Verr. act. 4, Atttendite, iam intelligetis, hanc pecuniam quæ vis modò viſa eſt exire ab iſto, eadem ſemita reuertiſſe.

Rara per occultos ducebat ſemita calles. Virg. 9. Æneid.

Spumea ſubſequitur fugientis ſemita claui. Valer. 1. Argon. Id eſt, veſtigium gubernaculi nauis abeuntis. Præcedit enim,

Iam remi rapuere ratem, iam flumina portant. Dein ſequitur, Spumea, &c.

Vitæ fallentis ſemita. Vita occulta & ſolitaria. Horat 1. epiſt. 19.

¶In ſemitam rectam deorum reuerti, metaphoricè dicitur à Plauto Caſin 10,

Nunc pol ego deorum in rectam redij ſemitam.

¶Semitæ ſunt in vrbe, qui limites etiam dicuntur. Iudo

Semitalis, & hoc ſemitale, pen. prod. vt Semitales dij, ſemitarum præſides. Author eius Iambici quod eſt inter obſcœna carmina, cuius titulus eſt, De Sabino,

Neque vlla vota ſemitalibus Deis
Sibi eſſe facta.

Semitarius dictus, Qui ſemitas percurrit. Catull. ad Contubernales 35,

Omnes puſilli & ſemitarij mœchi.

Semitarios mœchos vocat, qui vulgaria ſcorta & in ſemitis proſtituta ſectantur,

Semitatim, Aduerbium, Per ſemitas, Titinnius, Ita ſemitatim effugi, & effugi patrem.

Semito, ſemitas, pen cort. ſemitare, Eo modo dictum quo Limitare. Plin. lib 17. cap. 22, Vineas limitari decumano xviii. pedum latitudinis ad contrarios vehiculorum tranſitus, aliiſque tranſuerſis limitibus denum pedum diſtingui per media iugera. Aut ſi maior modus ſit, totidem pedum cardine quot decumano limitari. Semper verò quintanis ſemitari, hoc eſt, vt quinto quoque palo ſingulæ iugo paginæ includantur.

Semiuiuus, Semiuſtus, & cætera à Semis compoſita, Vide in SEMIS.

SEMNESERTEVS, Rex fuit Ægypti, quo regnante Pythagoras nauigauit in Ægyptum: Vide Plin. lib. 36. cap. 9. qui de eo in hunc modum adnotat, Is autem obeliſcus, quem Diuus Auguſtus in circo magno ſtatuit, exciſus eſt à rege Semneſerteo, quo regnante Pythagoras in Ægypto fuit, centum viginti quinque pedum, & dodrantis, præter baſim eiuſdem lapidis. Is verò qui eſt in campo Martio, nouem pedibus minor, à Seſoſtride. Inſcripti ambo rerum naturæ interpretationem Ægyptiorum opera philoſophiæ continent.

Semnion Herba à Maieſtate ſic dicta, Pauonis picturis ſimilis, odore eximio. Hanc à Perſarum regibus comedi, aut bibi contra omnia corporum incommoda, inſtabilitatémque mentis commemorant. Theombrotion à Plin. lib. 24. cap. 17. appellatur.

Semodius, ſemodij {ἡμιμέδιμνον} Quaſi ſemimodius. Iuuenalis Satyra 14,

-& tamen vno
Semodio ſcobis hæc emundat ſeruulus vnus. Colum. lib. 2. cap. 11, Martialis libro 7. 52, Semodiúſque fabæ cum vimine picenarum. Plin. lib. 18. cap. 9, Præterea daris ſemodium.

SEMONES, inquit Fulgentius, dici voluerunt deos, quos nec cælo dignos adhuc ob meriti paupertatem, ſicut ſunt Priapus, Hippona, Vertumnus: nec terrenos eos deputare vellent pro gratiæ veneratione, ſicut Varr. in Myſtagog. ait,

Semonéque inferior derelicto
Deum pennato auilam orationis eloquio. Hæc ille.

Semoueo, ſemoues, pen. corr. ſemoui, ſemotum, pen prod. {ἀπομερίζω} ſemouere Seorſum mouere. Plaut. Aſin. 5,

Colpa tua iſthæc, quæ diſcipulum ſemidoctum abs te ſemoues. Terent. And. 1 5.

Semouere & ſegregare. Cic. de Aruſp reſp. Itaque qui anteà voce præconis à liberis ſemouebantur, tuis ludis non voce, ſed manu liberos ſegregabant.

A contemplatu mali ſemoueo me. Ouid. 5. Triſt. eleg 8.

Semouere à diſciplina. Cicero 1. Acad. Nam Strato eius auditor, quanquam fuit acri ingenio, tamen ab ea diſciplina omnino ſemouendus eſt.

Semouenda eſt igitur voluptas, non ſolùm vt recta ſequamini, ſed etiam vt loqui deceat frugaliter. Cic. 2. de Fin.

Semotus, pen. prod Partic. {ἀπομερισθείς} vt
A curis ſemotus Lucret lib. 2.

Semper, Aduerbium temporis {ἀεί, αἰεί, αἰέναι, διαπαντός} Terentius Andr 4 5,

Rectè ego ſemper fugi has nuptias. Cic. 1. Tuſcul. Quod ſemper mouetur, id æternum eſt. Idem 1. Offic Ea quum tempore commutantur, commutatur officium, & non ſemper eſt idem.

Semperflorens, Adiectiuum, vt Semperflorens Homerus. Lucret. lib 2,
Vnde ſibi exortum ſemperflorentis Homeri
Commemorat ſpeciem.

Semper-lenitas, Vnica dictio, authore Donato. Terent. And. 1. 2,
Mirabar hoc ſi ſic abiret: & heri ſemper-lenitas
Verebar quorſum euaderet.

Sempiternus, Adiect. {ἀΐδιος} quaſi perpetuus, & quod ſemper durat. Plaut. Mercat. 7,

Homo me miſerior nullus eſt, æquè opinor, neque aduorſa cui
Plura ſint ſempiterna. Terent. And 5 5 Cic. 2. Acad.

Ratio perfecta & ſempiterna. Sic ibid. 4.

Gloriæ ſempiternæ per aliquem commendari. Cic. Luc. lib. 5. ca,
Neque autem ego ſum ita demens, vt me ſempiternæ gloriæ per eum commendari velim.

Potentia ſempiterna. Tacit. lib 3.

Sempiternè, Aduerbium antiquum, pro ſemper, Pacuuius Medo,
Populóque vt Medum ſempiternè ſoſpitent.

Sempiternò, Aduerb. Solinus cap. 53. At iuxta Ilium Memnonis ſtat ſepulchrum, ad quod ſempiternò ex Æthiopia cateruatim aues aduolant, quas Ilienſes Memnonias vocant. Idem cap. 48, Tenacibus foliis ſempiternò inumbrantur.

Semperuiuum, ſemperuiui, pen prod. {ἀείζωον} Herba. Plin. lib. 25. cap. 13, Aizoi duo genera, Maius in fictilibus vaſculis ſeritur. Et paulò pòſt, Alterum minuſculum quod erithales vocant, alij tritales, quia ter floreat, alij chryſothales, aliqui iſoetes: ſed aizoum vtrunque, quoniam viteat ſemper, aliqui ſemperuiuum. Maius cubiti altitudinem excedit, craſſitudine plus quàm pollicari. Vulgus noſtrum *Iouis barbam* vocat.

SEMPRONIVS {Σεμπρώνιος} Senator Romanus: de quo Pomponius De origine iuris, l. Neceſſarium, ſic ait, Sempronius quem Pop. Rom. σοφὸν appellauit: nec quiſquam ante eum hoc nomine cognominatus eſt. Fuerunt autem plures Sempronij: de quibus multa apud Liuium.

Sempronij præclara geſſerunt, quorum ſeriem legito apud Volaterranum. lib 19.

Sempronia horrea, qui locus dicitur, in eo fuerunt lege Gracchi, ad cuſtodiam frumenti publici. Feſtus.

SEMVRIVM, Campus erat Romæ propinquus, in quo, vt reor, templum erat Apollinis. Cic. in Antonium, Quis eſt iſte ordo? multi fuerunt multis in legionibus per tot annos: his quoque diuiſit Semurium. Macrobius de Acca Laurentia, Poſt exceſſum ſuum pop. Romano agros Thuracem, Semurium, Lincerium, & Solinium reliquiſſe ſcribit. Hinc

Semurinus, Adiectiuum, vt Semurini campi. Martialis,
Campis diues Apollo Semurinis. Sipontinos & Domitios aliter legunt, vt videre eſt, ſed perperam, vt doctiſſimè Turnebus adnotauit.

Sena, Herba diſſoluendæ aluo vtiliſſima, quam egregiè depictam, viribúſque illuſtratam tradit Matthiolus in Dioſcoridis lib. 3. cap. 70, Is videndus, ne prolixiores, & pro Grammaticis medici videri eſſe velimus.

SENA, Britannici maris inſula, Oſiſmicis aduerſa litoribus, Gallici numinis inſigne oraculum capiens, cuius antiſtites perpetua nobiles virginitate Gallicænas adidere nomen, ingenij poteſtate, ac magici carminis vi in mari procellas dicuntur miré concitare, ſed & in quæ collibuerit animalia ſeſe affórmare: quin & medicam prorſus manum reſponſoria, diuinitus perſanare: futurorum item ſibi vendicare ſcientiam, ac deſtinato ad eas profectis ſtupenda ſubinde præcinere. Cælius Rhodiginus lib. Lect. antiq 12. cap 33. Quæ ille, ſuppreſſo nomine, ex Pomponio Mela De ſitu orbis lib. 3. cap. 6. de verbo ad verbum expreſſa exſcribit. Præceptor verò meus Adrianus Turnebus in notis ad Plutarchum De oraculorum defectu, non Gallicænas, ait, vt apud Pomponium Gallicenas, legi debere ſtatuit: ſed Galli Senas aut Zenas, diſtinctis verbis.

SENA {Σήνα} Vrbs Hetruriæ octingentis ſtadiis à Roma diſtans Profeſſus etiam numero multitudinis Senæ, Senarum. de qua Plin. lib. 3 cap. 5.

Senaculum, huius ſenaculi, pen corr. {βουλευτήριον} Vbi Senatores conſultandi gratia conſiſtebant. Valerius lib 2. cap 1. de mira conſtantia legatorum Romanorum, ſcribit Senatum apud ſenaculum habitare conſueuiſſe, vt quum à curia vocaretur, præſto adeſſet. Feſtus, Senaculum, locus Senatorum.

Senaculum à loco & ſenatu dictum author eſt Paulus: Senacula tria fuiſſe Romæ, in quibus Senatus haberi ſolitus ſit, memoriæ prodidit Nicoſtratus in libro, qui inſcribitur, De Senatu habendo. Vnum vbi nunc eſt Ædes concordiæ inter Capitoliū & forum, in quo ſolebant Magiſtratus de Republica cum ſenioribus deliberare. Alterum ad portam Capenam. Tertium citra ædem Bellonæ, in quo exterarum nationum legatis, quos in vrbem admittere nolebant, Senatus dabatur. Feſtus.

Senarius, Vide SEX.

Senator, pen prod. huius ſenatoris, m. g. {βουλευτής, συγκλητικός} Vlpian. D. de Senatoribus. l. Nuptæ. dici ſenatores dicit qui à Patriciis & Conſularibus vſque ad omnes viros illuſtres deſcendunt, quia hi ſoli

in ſenatu dicere ſententiam poſſunt. Appellatique ſunt ab ætate prouecta, quòd tales in principio in ſenatum electi fuêre. Feſtus, Senatores è ſenectute dici ſatis conſtat, quos initio Romulus elegit centum: quorum conſilio Remp. adminiſtraret. Itaque etiam Patres appellati ſunt. & nunc quum ſenatores adeſſe iubentur, quibúſque in ſenatu ſententiam dicere licet, quia hi poſt luſtrum conditum ex iunioribus magiſtratum cœpêre, & in ſenatu ſententiam dicunt, & non vocantur ſenatores antequàm in ſenioribus ſint cenſi. Cic. 2. de Legib. Senatori etia iuſſa ſunt, Vt adſit. nam grauitatem res habet, quum frequens ordo eſt, Vt loco dicat: id eſt rogatus. Vt modo: ne ſit infinitus. Paſcebátque ſuas ipſe ſenator oues. Ouid 1 Faſt.

Senatori ab Vrbe diutius abeſſe non licebat, niſi iure liberæ legationis impetrato.

Senatorius, Adiectiuum poſſeſſiuum { βουλευτικός. } Cic. 3. Vert. Socios, leges, Remp. ſenatorio conſilio maximè poſſe defendi.

Ætas ſenatoria. Tacit. lib. 5.

Lex ſenatoria. Cic pro Rabirio Poſthum.

Literæ ſenatoriæ. Cic. 2. Offic.

Munera ſenatoria Cic 1. Tuſc.

Ordo ſenatorius. Cic pro Cluentio.

Potentia ſenatoria. Cic. ad Attic. lib. 2. 24.

Senatus, huius ſenatus & ſenati, pen. prod. { σύγκλητος, γερουσία, βουλευτήριον } Tam locum in quem ſenatores conueniunt, quàm ipſos ſenatores ſignificat Cic. de Aruſp. reſp. Senatus princeps ſalutis, mentíſque publicæ. Idem Sulpitio, lib. 4. 1, Atque ipſe ad te anteà ſcripſiſſe, te fruſtra in ſenatum, ſiue potius in conuentum ſenatorum eſſe venturum. Et 3 de Legib. Nam ita ſe res habet, ſenatus dominus publici conſilij, &c. Item 1 in Catil. Hic tamen viuit: viuit? immò in ſenatum venit publici conſilij particeps.

Senatus, primi ſententias in ſenatu à conſule rogabantur conſules deſignati: ſi modò poſt conſularia comitia ſenatus haberetur: ſin ante rogabat conſul arbitratu ſuo, non quem vellet ex omni ſenatorum frequentia, ſed quem vellet è numero conſularium. & antiquæ conſuetudini dabatur, et, quem ordinem interrogandi ſententias conſul calendis Ianuariis inſtituiſſet, eum toto anno conſeruaret. quo ordine, Cæſar, neglecto, primum Pompeium poſt affinitatem conſul rogare ſententiam cœpit, cum antea Craſſum ſolitus eſſet. Quoniam autem cum deſignati conſules fuiſſent, ij ſententiam primi rogabantur. venit in mentem, quæri poſſe, vter ex ipſis deſignatis prior rogaretur. nec difficile eſt quærenti reſpondere. nam me quoque olim ex ipſa re in eandem dubitationem adductum, & aliquandiu hærentem, obſeruatio veteris moris expediuit. Sciendum igitur, ſiue patricius, & plebeius, ſiue duo plebeij deſignati conſules eſſent, qui priore loco declaratus eſſet conſul, eum in magiſtratu priorem quoque ſententiam rogaſſe: ideóque rogauit in re Catilinaria non C. Antonius, ſed M. Cicero, quia conſul priore loco declaratus, nam genere pares erant, vteŕque plebeius & lib. 1 epiſt. ad Attic rogat ſententiam M. Pupius Piſo conſul, ex familia plebeia M. Valerius Meſſala, etſi patricius, tamen non rogat. plebeius igitur anteponitur patricio. cur? quia priore loco declaratus conſul. Vter in magiſtratu prior rogaret, oſtendi. quo conſueuerint, & vter rogaretur, cum deſignati eſſent. Ex noſtro commentario in epiſt. ad Atti. Legitimi habendo ſenatui dies erant, calendæ, nonæ, idus reliquis diebus, modò comitiales non eſſent, haberi quidem ſenatus poterat, ſed certus neque lege, neque more ſtatutus erat dies. poſitum id erat in voluntate magiſtratuum. Ex noſtro commentario ad Qu. fratrem. Animaduerſione dignum eſt, quod legendo obſeruauimus: qui ex equeſtri ordine ſenatoriæ dignitatis ad gradum aſcendiſſent eos inter ſenatores quidem eſſe cenſos, vt, ſi quid ordine ſenatorio minus dignum admiſiſſent, ſenatu mouerentur, eoſdem eoſdem. cùm deinde equitum centuriæ recognoſcerentur inter equites, quandoquidem ipſi quoque equum publicum haberent, citatos eſſe, vt, ſi flagitium vllum, quod in equite Romano dedeceret, feciſſent, equum publicum amitterent. patet hoc apud Liuium duorum cenſorum exemplo, Neronis, & Salinatoris: quorum alter alteri, cùm cenſus equitum ageretur, equum ademit: quos tamen antè, quum ſenatorum cenſus ageretur, in recitandis ſenatorum nominibus eſſe lectos, dubitari non poteſt. Atque ego, huius generis ciues, minimè crediderim, ſua manu, vt cæteros equeſtris ordinis, equum per forum traduxiſſe, propterea enim eorum cenſus non in equeſtri, ſed in ſenatorio erat ordine: nec equeſtris ordinis, ſed ſenatorij dicebantur: nec ideò, quod equeſtris eſſent ordinis, quem, adepti ſenatorium amiſerant, ſed quia equum publicum haberent, inter equites citabantur. qui certo in ſenatum, etſi nondum à cenſoribus lecti, iure tamen magiſtratus, quem aut gererent, aut geſſiſſent, aditum haberent, eos video, ſi equites eſſent, equum publicum inter cæteros equeſtris ordinis ciues ante cenſores per forum traduxiſſe, nec inter ſenatores, cùm tamen irent in ſenatum, eſſe lectos. quod de Pompeio, qui poſteà cognomentum Magni eſt adeptus, à Plutarcho traditum obſeruauimus. is enim eques adhuc, nondum in ſenatum lectus, conſul ob virtutem ac ſingularia in Remp. merita, legitimam ætatem creatus (ſoluebantur enim legibus boni viri) equum publicum ipſe ad cenſores adduxit: præclarúmque fuit populo Romano ſpectaculum, conſulem ſua manu equum publicum ducentem intuenti. Atque hæc, quæ diximus de ciuibus Romanis, & ex equeſtri ordine, & ex plebe in ſenatum lectis ita tradimus, et ad reipub. tempora ſpectemus. nam regum ætate ſolis patriciis curia patuit: cùm tamen, quod Dionyſius Halicarnaſſeus docet, non omnes patricij ſenatores eſſent, ſed alij ſenatores, alij equites, alij de plebe. vt vere diceres: ſenator eſt, ergo patricius: non contrà: patricius eſt, ergo ſenator. & quanquam ex familiis tum patriciis, tum plebeiis ſenatus conſtaret, veteres tamen ita locutos animaduerti, vt de vniuerſo plane ſenatu nobilitatis nomen vſurparent: quia ſcilicet ſummus ordo ſenatus eſſet, eúmque adepti præter cæteros nobiles eſſe viderentur quandoquidem ob virtutem, quæ nos ſola nobiles, ſola patricios, ſola reges verè facit, dignitas illa mandaretur. Hæc Paulus Manutius.

Princeps ſenatus. Vide PRINCEPS.

Senatus frequens diuinus fuit in ſupplicatione Gabinio deneganda. Cic. Qu. frat. lib. 2, 9.

Gaudenus ſenatus. Lucan. lib 7.

Prætextus Senatus, à toga prætexta. Propert. lib. 4. eleg 1.

Curia prætexto quæ nunc nitet alta ſenatu,

Pellitos habuit ruſtica corda patres.

Purpureus ſenatus. Stat. lib. 2. Sylu. de Lucano poëta,

Et doctos equites, eloquente

Cantu purpureum trahes ſenatum.

Sanctus ſenatus Virg. 1. Æneid.

Floreat, & claro cingatur Roma ſenatu Claud 5. Paneg.

Cogere ſenatum, Conſules & ſenatores in conſilium conuocare. Cic. Metello, lib. 5. 2, Recordare ex tata, quàm citò ſenatum illo die facta ſortitione coegerim. Et 3. de Fin. Quippe qui ne reprehenſionem quidem vulgi reformidans, in ipſa curia ſoleret legere dum ſenatus cogeretur. De Catone.

Conuocare, vel vocare ſenatum, Idem. Cic. Plancio, lib. 10. 12. Senatus eſt continuò conuocatus, frequéaſque conuenit propter famam atque expectationem tuarum literarum. Idem Trebonio, lib. 10. 28, Nam quum Senatum ad XIII. Cal. Ianua. Tribuni pl. vocauiſſent, déque alia re referrent, totam Remp. ſum complexus, &c.

Cooptare ſenatum, pro Senatum conſtituere. Cic 4. Verr. Quum haberent inter ſe controuerſias de ſenatu cooptando: leges à ſenatu noſtro petiuerunt.

Diſcedit ſenatus, quum ſenatores à Prætore miſſi facti, domum abeunt. Cic. Tuum in ipſum diſceſſum ſenatus incidiſſe credo meas literas.

Dare ſenatum alicui, Senatum cogere, ſuper deliberatione rei ad aliquem ſpectantis Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 25. Eodem igitur die Tyriis eſt ſenatus datus frequens.

Frequentem ſenatum efficere, pro Cogere, Cælius ad Ciceronem, libro 8. 5. Marcellus idem illud de prouinciis ergetur eque adhuc frequentem Senatum efficere potuit.

Expulſus ſenatus. Lucan lib 5.

Extinguere ſenatum, Senatus authoritatem & dignitatem deprimere, vel Senatus authoritatem tollere. Cic. 2. Offic. Noſtrum autem otium negotij inopia, nec requieſcendi ſtudio conſtitutum eſt. Extincto enim Senatu, deletiſque iudiciis, quid eſt quod dignum nobis aut in curia aut in foro agere poſſimus?

Haberi ſenatum, pro Senatum cogi. Cic. Lentulo, lib 1. 4. Senatum haberi ante Calend Feb. per legem Pupiam, id quod ſcis, non poteſt Idem ad Qu frat lib 2. 6. Conſequuntur dies comitiales, per quos ſenatus haberi non potuit.

Legere ſenatum, Vide LEGO legis.

Lectus ſenatus. Ouid. 1. de Arte,

In ſenatum legere, pro Senatorem facere. Cic. Valerio, lib. 13. 5. Hoc autem tempore eum Cæſar in ſenatum legit: quem ordinem ille iſta poſſeſſione amiſſa tueri vix poteſt.

Mitti vel dimitti ſenatus dicitur, quando datur facultas ſenatoribus abeundi domum: quod à prætore apud Romanos fiebat his verbis. Nihil vos moramur Patres conſcripti, ad Qu. fratrem libro 2. Sed fecit humaniter Licinius, quòd ad me, miſſo ſenatu veſperi venit. Idem de Amicit. Quum ſenatu dimiſſo domum reductus ad veſperam eſt à Patribus Conſcriptis.

Mouere ſenatu & Ex ſenatu reijcere. Plin de Viris illuſt. L. Flaminium Conſularem ſenatu mouit. Cic. pro domo ſua, Atqui Qu. Antonius pâtrû memoria, bona Qu. Metelli, qui eum ex ſenatu Cenſor reiecerat, auitus Qu. Metelle tui & P. Seruilij, & proaui tui, P. Scipio conſecrauit foculo poſito in Roſtris adhibitóque tibicine. Vide MOVEO.

Omni Senatu, Omni Senatorum coitione, Quoties congregantur Senatores. Plin lib. 35 cap 18.

Regere conſiliis ſenatum. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Reuocare ad virtutem priſtinam ſenatum iam languentem & defeſſum. Cic. Trebonio, lib. 10, 28, Senatum iam languentem & defeſſum ad priſtinam virtutem conſuetudinémque reuocaui.

Eſſe ſenatum, pro Conuocari Cic. ad Lentulum, lib 11, Eo die ſenatus erat futurus. Idem Cornificio, lib. 12. 25, Eo die non fuit Senatus, neque poſtero.

In ſenatum venire, pro Senatorem fieri. Cic. pro L. Flacco, Tenui vſque ad illam ætatem in Senatum venire non potuit. Ibidem, Pari felicitate vnà legatus Nicomedes, qui neq. in ſenatû vllaſeditionis ne peruenire potuit, & furti, & pro ſocio damnatus eſt.

¶Senatum conſilij in cor conuocare. Plaut Amphit. 2. Idẽ Epid. 2, Iam ſenatum conuocabo in corde conſiliarium. Hoc eſt, conſulam apud me quid agendum ſit.

Senatus decretum à Conſulto Ælius Gallus ſic diſtinguit, vt id dicat particulam quandam eſſe ſenatuſconſulti: vt cùm prouincia alicui decernitur, quod tamen ipſum ſenatuſconſulti eſt. Feſtus.

Senatuſconſultum, ſenatuſconſulti { δόγμα συγκλήτου, ψήφισμα } Id eſt, ſenatus ſententia, quod fiebat aut per rogationem, quum rogabatur vnuſquiſque ſententiam quam verbis efferebat. Aut per diſceſſionem, quando plerique idem ſentientes, in vnam partem pedibus ibant, ſicut teſtatus Gell. lib 3. cap 18. & lib. 14. cap. 7. Flauius Vopiſcus de Aureliano, Deinde aliis manum porrigentibus, aliis pedibus in ſententiam euntibus, pleriſque verbo conſentientibus, conditum eſt ſenatuſconſultum. Cic. 1 de Diuin. Vt audiuiſſes in monumento Marij de tuo reditu magnificentiſſimum illud ſenatuſconſultum eſſe factum. Cæſar 1. bell. Gall.

Senatuſconſultum fuit vetus, ne liceret Africanas in Italia aduehere. Plin. lib 8 cap. 17.

Honorificum ſenatuſconſultum. Cic. 4. Verr.

Magnificentiſſimum ſenatuſconſultum, Vide MAGNVS.

Senatuſconſultum facere contra aliquem. Cic de Aruſp. reſp.

Senatu

Senatuſconſultum facere de. Cic 5 Philip. Effugere feſtinant, ſenatuſcõſultum de ſupplicatione per diſceſſionem fecit, quum id factum eſſet anteà nunquam.

Senatulus mulierum ſenatus apud Cœlium Rhodig. libro13. capit. 33. dicitur.

SENECAE duo fuerunt: M. Annęus Seneca Senecæ philoſophi pater, patria Cordubenſis & Equeſtris ordinis, ac eruditiſſimus fuit, vt cui declamationes quæ filij dicuntur eſſe, nonnulli tribuant. M. Annęus Seneca ex Elbia Albina tres liberos ſuſcepit: L. Annęum Senecam Philoſophum: Iunium Annęum Gallionem: & L. Annęum Melam Lucani patrem. Duo in primis memorantur Senecæ, Philoſophus, & Poëta tragicus, Quod Sidonius teſtatur. Senecam putat Caſſiodorus inde dici, quoniam cui primo cognomentum id impoſitum fuit, canus ſit natus: ſicuti de Numa Pompilio legitur.

Et docti Senecæ ter numeranda domus. Martial. lib. 1.

Facundi Senecæ potens amicus Martial. lib. 7.

Duóſque Senecas vnicúmque Lucanum

Facunda loquitur Corduba, Mart. lib. 1.

Senecio, ſenecionis {[illegible]} Plin. lib. 26 cap. 13. Erigeron noſtris vocatur ſanecio. Et paulo pòſt, Herba eſt erixaginis ſpecie & mollitia, cauliculis ſubrubicundis, naſcitur & in tegulis & in muris. Nomen hoc Græci dederunt, quia Vere caneſcit. Capur eius numeroſa diuiditur lanugine (qualis eſt ſpinæ) inter diuiſuras exeunte.

SENECIO vir in Bætica natus & ibi quæſtor: cuius meminit Tacitus & Plinius Epiſt. 5.

Senecta, Senectus, Seneſco, Vide SENEX.

Senex, ſenis. o. g {[illegible]} ſecũdum Priſcianum. Varro de Lingua Latina, Et tua amica ſenex. Cic. pro Cælio. Hoc triſti ac decrepito ſeni reſponderet Cęlius Et pro Seſtio, Imbecillus ſenex. Idem de Senect. Nec enim vnquam ſum aſſenſus illi veteri, laudatóque prouerbio, quod monet maturè fieri ſenem, ſi diu velis eſſe ſenex. Genitiuus eſt ſenis, vel ſenicis antiquè. Plaut. Ciſtel. 10. Negotioſi ſenicis ſoletis eſſe.

Senex ingenio. Plaut. Milite. 10.

Senex memoria, Antiqua. Cicero pro P. Seſtio. Et quia valet apud nos clarorum hominum ſenex de Reip meritorum memoria, etiam mortuorum. Correctiora exemplaria non legunt dictionem Senex, ſed eius loco habent Bene.

Acheronticus ſenex, vietus, decrepitus. Plaut. Mercator. 6.

Anheli Virg. 2. Georg.

Annoſus. Ouid 1. de Arte.

Aprici ſenes. Perſius Satyr 5. hoc eſt, ſole gaudentes, ſiue qui libenter apricantur.

Comici ſenes, Vide Comicus in COMOEDIA.

Delirus. Horat. 2. Serm. ſat. 5.

Grandæuus Lucan. lib. 5.

Inualidus. Virg 12. Æn.

Iuſtus. Ouid 1. epiſt.

Longæuus. Virg 5. Æn.

Maturus. Horat. in Arte.

Miſerabilis Quint lib. 4 cap. 1.

Odioſus. Ouid 2. de Remed.

Parcus. Horat. 3. Carm. ode 8.

Priſcus. Ouid. 10 Metam.

Rugoſi paſſíque ſenes. Lucilius apud Nonium.

Sanctus Claud. 2. Paneg.

Siccus. Horat. 2 Serm. ſaty. 5.

Verendus Claud 2. Paneg.

Vetus. Tibull lib. 3 eleg 8.

Vietus, Vide VIEO.

¶Cernuus ſenex. Lucret. lib 3.

Dictus ſenex. Plautus Sticho, 11. Id eſt, Iam ad occaſum perductus.

Turpe ſenex miles, turpe ſenilis amor. Ouidius 1. Amor. eleg. 9.

¶Senior, Comparatiuum, Valde ſenem ſignificat. Ouidius 12. Metamorph.

Tum ſenior, quamuis obſtat mihi longa vetuſtas. Quint. lib. 3 cap. 1. de Iſocrate.

Anni ſeniores. Ouid. 15. Metam.

In ſenioribus eſt, Vide IN, præpoſitione.

Oratio ſenior. Cic. in Bruto, Eratque in eam legem ſenior (ita dicam) quàm illa ætas ferebat, oratio. Id eſt, ſtylo & dicendi genere remiſſiore & maturiore, quali ſenes vti ſolent, ſcripta.

Vis & ætas ſenior. Cic. lib. 2. de legib. Sed verò intelligi ſic oportet & hæc, & alia iuſſa ac vetita populorum, vim non habere ad recte facta vocandi, & à peccatis auocandi: quæ vis non modò ſenior eſt, quàm ætas populorum & ciuitatum, ſed æqualis illius cœlum atque terras tuentis & regentis Dei.

¶Senior, m. g. tametſi in obliquis cõmune trium generum videatur, vt Senioris ætatis, Senioris æui.

¶Seniores, pro Senatu: quoniam ex prouectioris ætatis hominibus fieret. Liu. 4. bell. Maced. Scriptum erat: Ariſtonem priuatim ad neminem, publicè ad Seniores (ita Senatum vocabant) mandata habuiſſe.

Senecta, ſenectæ {[illegible]} Tempus ſenectutis, Senilis ætas. Virg. lib. 6 Æneid.

Vires vlta fortémque ſenectæ. Plin. lib. 16. ca 27. Eſt etiamnum ætatis differentia. Amygdala enim & pyrus in ſenecta fertiliſſimæ, vt glandiferæ, & quoddam genus ficorum.

Pondera amara ſenectæ Ouid. 9. Metam.

Annoſa ſenecta. Ouid 7 Metam.

Curua. Ouid. 2. de Arte.

Extrema. Catull. Argon. 59.

Pigens. Sil. lib. 5.

Infirma. Tibull. lib. 1. eleg. 4.

Longæ ſenectæ extrema tempora. Ouidius libr. 6. Metamorphoſeos.

Neſtorea ſenecta Stat. 1. Sylu 3.

Occiduæ ſenectæ decliue iter. Ouid. 15. Metam.

Orba ſenecta luminibus. Plinius libro 9. capitulo 12. Vide ORBUS.

Rugoſa ſenecta. Tibull. lib. 3 eleg. 5.

Sacra ſenecta Iuuen. Saty. 13.

Tarda ſenecta. Ouidius 3. Triſtium, elegia 7. Senec. Hercule furente 9

Tardante ſenecta gelidus ſanguis. Virg. 5. Æn.

Lenior, & melior fis accedente ſenecta. Horatius 2. epiſtola 2.

Longa ſenecta confectus. Ouid. 6. Metam.

Finire ſenectam morbis. Lucan lib 5.

Inopem ſenectam trahere. Ouid. 7. Metam.

Diſcite venturam iam nunc ſentire ſenectam. Propertius lib. 4. elegia 12.

Venturæ memores iam nunc eſtote ſenectæ. Ouidius 3. de Arte.

Grauis ſenecta Ouid 7 Metam.

In ſenecta, Vide IN præpoſitionem.

Senecta, ablatiuus, pro In ſenecta. Plin. lib. 7. cap. 18. Naturam feciſſe conſuetudinem, & ſenecta caruiſſe potu.

Senecta dies, Vide DIES.

¶Senecta, Sexta hominum ætas. Ætas enim prima quibuſdã incipit ab infantia vſque ad ſeptimũ annum, quæ quidem ętas nomẽ accepit à non fando, quia homo in ea non fatur: vel ſi fatur, imperfecta eſt eius ſermo Secunda, pueritia cuius pars eſt pubertas, vt ad XIIII. annũ. Tertia, adoleſcẽtia, Quarta iuuenta. Quinta, virilis ætas. Sexta, ſenectus: cuius pars eſt ætas decrepita.

Senecta, Serpentium vernatio, ſiue corium illud quod verno tempore exuunt. Plin. lib. 20. cap 23. Fœniculum nobilitauere ſerpentes, guſtatu, vt diximus, ſenectam exuendo, oculorúmque aciem ſucco eius reficiendo. Idem lib. 28. cap. 11. Alij cum ſenecta ſerpentium & aceto includunt lanas, antè aqua calida colluitas.

Senectus, ſenectutis, pen. pro. f. g. {[illegible]} Idem. Terent. Phorm. 4. 1.

Senectus ipſa eſt morbus. Cicero in Topicis, Senectus eſt occaſus vitæ.

Balba ſenectus. Horat. 1. epiſt. 21.

Cana. Ouid. epiſt. 14.

Cariosa. Ouid. 1 Amor eleg. 12.

Cruda ac viridis. Tacit. in vita Agricolæ.

Decrepita. Senec. Herc fur. 13.

Effœta ſeclis Virg 8. Æn.

Exanguis. Lucan. lib. 1.

Exhauſta Stat. 3 Sylu. 3.

Infeſta, Vide INFESTUS.

Longa. Horat. 2. Carm. odè 16.

Longa & certuna Iuuen. Saty. 14.

Loquax, Vide LOQUOR.

Placida Horat in Carm. ſec. 9.

Prouecta. Tacit lib. 1.

Querebunda Sil. lib. 13.

Sera. Senec. Hercul. furen. 12.

Tarda. Horat. 2. Serm. ſaty 2.

Tranquilla Horat. 2. Serm. ſat. 1.

Triſtis, Virg. 3. Georg.

Turpis. Virg 3. Georg.

Viuax Senec. Herc. fur 21.

Vrgens & aduentans ſenectus. Cic. de Senect. Hoc enim onere (quod mihi tecum commune eſt) aut iam vrgentis, aut certè aduentantis ſenectutis, & te & meipſum leuari volo.

¶Adipiſci ſenectutem. Cic. de Senect. Quo in genere in primis eſt ſenectus, quam vt adipiſcantur, omnes optant, eandem accuſant adepti.

¶Iners ſenectus adiuuat baculo gradum. Senec. Herc. fur. 9.

Homo confectus ſenectute. Cic 5. de Fin.

Turpem ſenectutem degere. Horat. 2. Carm. ode 31.

Deſipere ſenectute. Cic. Lent. lib. 1 9. Quod quum offendiſſet populum Athenienſem prope iam deſipientẽm ſenectute, &c.

Vetus ſenectus rugis frontem exarat Horat Epod 8.

Senectus habet authoritatem. Cic in Orat. Habet autem vt in ætatibus authoritatem ſenectus, ſic in exemplis antiquitas.

Obrepit non intellecta ſenectus. Iuuen. Saty 9.

Ægra ſenectus tremulo venit gradu. Ouid 14 Metam.

Ad ſummam ſenectutem viuere. Cicero de Claris Orator. Et 8. Philipp. Quum eſſet ſumma ſenectute & perdita valetudine.

Senectus orationis, Maturitas, Grauitas. Cicero de Claris Orat. Quũmque oratio iam noſtra caneſceret, habebátque ſuam quandam maturitatem & quaſi ſenectutem.

Plena litteratæ ſenectutis oratio. Cic de Claris Orat.

¶Senectus, Pellis quam verno tempore ſerpentes exuunt, quæ & vernatio dicitur. Vnde Senectutem exuere dicuntur. Plin. lib 8 cap. 30. Idem lib. 29 cap 5 Membrana ſiue ſenectus anguium, vernatione exuta, cum cancro maſculo trita.

Senectus, Adiect. Lucret. lib 3.

Quid ve forum ſibi vult mẽbris exire ſenectis? Alij legunt ſenectus.

Senecta ætas. Plaut. Aulul. 7 Idem Trinum. 4.

Hic ille eſt, ſenecta ætate, qui factus eſt puer. Lucret. lib. 5.

Poſt vbi equum validæ vires ætate ſenecta,

Membráque deficiunt, &c.

Senectum corpus. Salluſt lib. 4. Hiſto.
Senecta dies Vide NIX.

Senium, ſenij, Idem {[illegible]} Dicimus enim Hominem confectum ſenio, pro ſene.
Anguis ſenio liber. Stat. 4. Thebaid.
· ceu lubricus alta
Anguis humo verni blanda ad ſpiramina ſolis
Erigitur liber ſenii, & ſqualentibus annis Exutus. Depoſita enim pelle dicuntur ſerpentes in iuuentutem redire. Herba quædam dicitur Mathios, quam cùm comederint, ſenium deponunt ætatis. Lactantius.
Mens ſenio fluxa. Tacit. lib. 5.
Deforme ſenium. Senec. Hippolyto, 7.
Senium à ſenili acerbitate, & vitiis dictum poſuit Cæcilius in Hymnide,
Sine (inquit) ſuam ſenectutem ducat vtique ad ſenium ſorbitio. Feſtus.
Senium, dicitur Tædium, & Odium, vt ait Nonius: dictum à ſenectute, quòd ſenes omnibus odio ſint, & tædio. Turpilius, Quia odio ne ſenio mihi nuptiæ ſunt. Næuius Senium ſouticum appellat, quaſi nocens: quia ſenectus, naturalis morbus eſt, vt inquit Ariſtoteles.
To: pe ſcere ſenio rerum Sil. lib. 16 3.
Componere ſenium patria terra. Stat. 3 Syluis 5.
Senium ad conuiuium retulit. Terentius in Eunuch. 2.3. pro improbo & moroſo ſene,
Vt illũ di, deæque ſeniũ perdant, qui me hodie remoratus eſt. Lucil.
At quidem te ſenium, atque inſulſe ſophiſta.
Senium, pro Triſtitia & ſqualore. Cic. pro Milone, Luget Senatus, mœret Equeſter ordo, tota ciuitas confecta ſenio eſt, ſqualent municipia, afflictantur coloniæ.
Senium lunæ, pro Decurſu Plin lib 7. cap. 48.

Senica, ſignificat ſenex, teſte Nonio Pompon Præcon poſter. Sed me exercet ſenica nequam, neque illo quid faciam ſcio? Obſoletum.
Senis crinibus nubentes ornantur, quòd is ornatus vetuſtiſſimus fuit. Quidam quòd eo Veſtales virgines ornentur, quarum caſtitatem viris ſuis ſpondeant à cæteris. Feſtus.

Seneo, ſenes, ſenui {[illegible]} ſenere, Senem fieri. Cat. de phaſelo, 4. Quiete recondita ſenet.

Seneſco, ſeneſcis {[illegible]} ſeneſcere, Senem fieri, Plin lib. 7. cap 42. Fœminas gigni celerius, quàm mares, ſicut celerius ſeneſcere.
Tempora labuntur, tacitiſque ſeneſcimus annis. Ouid. 6 Faſt.
Æuo & macie ſeneſcere. Lucret lib. 1.
Fama ſeneſcere dicitur quis, quando declinat ab exiſtimatione & authoritate. Liu 7. bell. Pun. Idem 9 bel. Pun. Annibalem ipſum iam & fama ſeneſcere, & viribus.
Amor ſeneſcet. Ouid. 3. de Arte.
Seneſcens in ſalem cateus. Plin. lib. 11. cap. 42.
Ciuitas otio ſeneſcit, Torpeſcit otio. Liu. 1. ab Vrbe.
Conſilia ſeneſcunt, quum omnia diuturnitate & mora vana fiunt. Liu. 5. bel. Maced. Ne cunctando ſeneſcerent conſilia.
Equus ſeneſcens Horat. 1 epiſt. 1.
Fama ſeneſcens Tacit. lib 18.
Forma, niſi admittas, nullo exercente ſeneſcit. Ouid. 1. Amorum, eleg 8.
Humus laſſa ſeneſcit. Ouid. 1 de Ponto, eleg 5.
Hyems ſeneſcit, Declinat. Cic. 2. de Nat. deor. Et ea duo tempora, quorum alterum hyemi ſeneſcendi adiunctum eſt, alterum æſtati.
Laus ſeneſcit, Deprimitur. Cic. 3. de Orat. Vel mehercule etiam vt laudem eorum iam propè ſeneſcentem, quantum poſſem ab obliuione hominum, atque à ſilentio vindicarem.
Literæ ſeneſcunt. Plin. epiſt 165.
Luna ſeneſcens, cui Creſcẽs opponitur. Varro 1 de Re ruſt. cap. 37
Quędam facienda in agris potius creſcente luna, quàm ſeneſcente.
Creſcere ſentimus, pariterque ſeneſcere mentem Lucret. lib 3.
Morbus ſeneſcit, Remittitur, relaxatur. Cic. ad Gallum. lib. 7. cap. 7. Sed viſa eſt mihi vel loci mutatio, vel animi etiam relaxatio, vel ipſa fortaſſe iam ſeneſcentis morbi remiſſio profuiſſe.
Pugna ſeneſcit. Liu. 5 ab Vrbe.
Rumores ſeneſcunt. Tacit lib 2.
Seges alta imbre omnio ſeneſcit Stat. 5. Sylu. 2.
Virtus paulatim euicta ſeneſcit Sil. lib 3.
Vitia ſeneſcunt, mareſcunt virtutes. Liu. 3. ab Vrbe.

Senilis, & hoc ſenile pen. pro. {[illegible]} Quod ad ſenem pertinet: vt Senilis ſtatua Cic. 4. Verr.
Animus ſenilis. Claud. 5 Paneg.
Annis ſenilibus feſſus Ouid. 7. Metam.
Corpus ſenile Plin. lib 34. cap. 18.
Declamatio ſenilis. Cic. 1. Tuſc. Vt enim anteà declamitabam cauſas, quod nemo me diutiùs fecit, ſic hęc mihi nunc ſenilis eſt declamatio,
Genæ ſeniles Ouid. 8. Metam.
Guttur ſenile. Horat. Epod 3.
Hyems ſenilis tremulo venit horrida paſſu. Id eſt, ſenectus hyemi ſimilis Ouid 15. Metam.
Iudicio ſenili adoleſcens. Cic. pro Seſtio, Te ſororis filius Poſthumius adoleſcens grauis ſenili iudicio notauit, quum in magno, &c.
Prudentia ſenilis. Cic 3. de Diuin. Is autem Tages, vt in libris Hetruſcorum, puerili ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentia.
Ruga ſenilis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7.

Seniliter, pen. cor. aduerb. {[illegible]} vt Tremere ſeniliter. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Seni, ſenæ, ſena, Vide SEX.

SENIA oppidum eſt Illyrici apud Plinium lib. 3. cap. 21.

Senio, ſenionis, m. g. In talis ſex puncta continet. Nam à ſenario numero dici videtur. Vnde & eius iactus perutilis erat. Interdũ etiam damnoſus, ſicut & canis. Nam qui iecerat canem, aut ſenionem, ille denarios ſingulos conferebat in medium, vt eſt apud Suetonium in Auguſto, cap. 71. Martialis lib. 13,
Non mea magnanima depugnat teſſera talo,
Senio nec noſtrum cum cane quaſſat ebur. Perſius Saty 3,
Iure etenim id ſummum, quid dexter ſenio ferret,
Scire erat in voto. Vide CANIS.

Senium, Vide SENEX.

SENNAAR {[illegible]} Campus Babylonis, in quo à Nimrod gigante extructa eſt turris illa celeberrima diuerſitate linguarum notiſſima Inde egreſſus Aſſur Niniuen ædificauit. Vide MOSAM in Geneſi.

SENOGALLIA {[illegible]} Italiæ vrbs, quam Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum verſus ſtatuunt, Pomponius Mela lib. 2. Senogallia maritima ad Aterni fluminis oſtia. Senogallia autem eſt dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt. De hac Sil. lib. 8. Nunc *la Romandiola & Campagna* Olinarius in Melam.

SENONES, pen. cor. {[illegible]} Populi Galliæ Lugdunẽſis, vt ſcribit Plin. lib. 4. cap 18. finitimi Belgis, qui olim vrbem Romam incenderunt, & Capitolium obſiderunt. Hos Furius Camillus aggreſſus adeò cecidit, vt incendiorum veſtigia Gallici ſanguinis inundatione deleret. Scribit Verrius ideò Senones appellatos, quia noui venerunt ex Tranſalpina Gallia, quaſi cænones, litera immutata: [illegible] enim Græcè, Latinè nouus dicitur. Sil. lib 4,
· ſociata examina denſant
Infandi Senones.
Motus Senonum Lucan. lib 1.
Et Senonum furias Latiæ ſenſere cohortes. Stat. 5. Sylu. 3.

Senſibile, Senſim, Senſus. Vide SENTIO.

SENNA, Fauna {[illegible]} filia fuit Pici regis, & coniuna Fauni fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantę pudicitiæ fuiſſe, vt nemo illam dum vixit, præter ſuum virum mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & Bonam deam nominabant. Auguſtinus lib. de ciuitate Dei Sentiam appellat. Vide Lactantium lib. 1. cap. 22. Vbi nõ Scota Fauna legitur, ſed fatua Fauna.

Sententia Sententioſus, Vide SENTIO.

SENTICA {[illegible]} Hiſpanię vrbs Ptolemæo lib. 2. ca. 6. Vulgò *Simãcas*.

Sentina, ſentinę, pen prod. {[illegible]} Pars nauis inferior in quam quicquid inſtillat aquarũ, defluit, corruptæque malè olent. A ſentio, ſentis, quòd eius fœtor ſentiatur. nam odorem fœdum emittit. Iuueo Saty 6, .
Si iubeat coniunx, durum eſt conſcendere nauim:
Tunc ſentina grauis, tunc ſummus vertitur aer.
Conflictari ſentinæ vitiis. Cæſar 3 bell, Ciuil.
¶ Sentina, per tranſlationem, Receptaculum ſceleratorum hominum, vel ipſi ſcelerati homines. Cic. 2. in Catilinam, O fortunatam Rempub. ſi quidem hanc ſentinam huius vrbis eiecerit, vno me hercle Catilina exhauſto, releuata mihi & recreata Reſp. videtur. Idem pro Lege Agr. Hoc enim verbo eſt vſus, quaſi de aliqua ſentina, ac non de optimorum ciuium genere loqueretur.
¶ Sentina, pro loco infimo in Repub. Cic ad Papirium Pætum, lib. 9. 15. Sedebamus enim in puppi, & clauum tenebamus: nunc autem vix eſt in ſentina locus.

Sentino, ſentinas, ſentinare, Satagere: dictum à ſentina nauis, quã quia vt aqua liberet, exhaurire contendit. Cæcilius in Æthrione, Cũ Mercurio capit conſilium poſtquam ſentinat ſatis. Eſt itaque ſentinare, periculum ſubtilitate euitare. Feſtus.

SENTINVM, pen. pro. {[illegible]} Italiæ oppidum in finibus Vmbriæ & Piceni à quo Sentinates, pen. pro. populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14.

SENTINVS Deus apud D. Auguſtinũ lib. 7. de ciuitat. Dei, à veteribus cultus, quod ſenſus à puerperio largiri crederetur. Videndus Lilius Syntagmate. 1. Hiſtor. Deorum.

Sentio, ſentis, ſenſi, ſenſum {[illegible]} ſentire, Senſu percipere: ad corpus pertinet. Plaut. Cur. 1,
Sentio ſonitum. Lucret. lib. 1,
Quin porrò varios rerum ſentimus odores:
Nec tamen ad nares venientes cernimus vnquam.
Famem ſentire. Liu. lib. 3. bell. Pun. Famem Campani ſentiebant, quia ſementem eos facere prohibuerant Rom. exercitus. Sic Sentire ſitum aut vitium, pro Contrahere. Budæus.
Labor non ſentitur ſedulitate. Id eſt, vehemens ſtudium laborem fallit. Ouid. 4. Faſt.
Medicinam ſentire, pro Melius habere poſt medicinam, Apud Celſum Sic Plin lib. 29. cap 5, Vermiculo qui lytta vocatur, exempto infantibus catulis, nec rabidi fiunt, nec faſtidium ſentiunt. Budæus.
Ianua ſenſit clauem. Tibul lib. 2. eleg. 4 7.
Illum ſenſere alnos cauatas. Virg. 1 Georg.
Lætitiam toto pectore ſentit. Ouid. 10. Metam.
¶ Sentit etiam ea res. Plin. lib. 12. cap. 7. Hoc eſt efficitur cariosa Idem lib 11. cap. 42. Vt vetuſtatem non ſentiret. Id eſt, nõ ſeneſceret.
Teredinẽ ſentire dicitur herba, caro, aut res alia, Vide TEREDO.
¶ Sentire, Intelligere. Terent. And. 1. 2,
Si ſenſero hodie quicquam in his te nuptiis
Fallaciæ conari. Idem Adelph. 3 3,
· ſi me ſenſerit
Eum quæritare, nunquam dicet carnufex. Cic. ad Lent. lib. 1. 5.
Te videre & ſentire eandem fidem eſſe hominum in tua dignitate, quam ego in mea ſalute ſum expertus, ex tuis literis intellexi. Ouid. 4. Metam.
Senſit adulterium Phœbeius, vtque latentem, &c.
Villicus ſentit te dominum. Horat. 1. epiſt. 2.

¶ Senti

¶Sentire, Iudicare, opinari. Cic. de Amic. Sed hoc primum ſentio, niſi in bonis, amicitiam eſſe non poſſe.

Rectè ſentire. Quint. lib. 2. cap. 15.

Sentire de. Cic. de Amic. Hactenus mihi videor de amicitia quod ſentirem, potuiſſe dicere. Idem 1. Offic. Benè de Republica ſentientes ac benè meritos, aut merentes, aliquo honore aut imperio affectos, obſeruare & colere debemus.

Omnes ad vnum ſentiunt de. Cicero de Amicitia, De amicitia omnes ad vnum idem ſentiunt. Hoc eſt, idem omnes ſentiunt & iudicant.

Ab aliquo ſentire Plaut. Rud.

Omnia ego facilè patior, dum hic hinc à me ſentiat.

Sentio pro te. Gell. lib. 5. cap. 10.

Cum aliquo ſentire. Terent. And. 2. 1.

Sponſam hic tuam amat. P. næ iſte haud mecum ſentit. Cic. 1. de Inuent. Nam neque cum iis ſentimus, qui ciuilē ſcientiam eloquentia non putant indigere.

Sentire grauiter de aliquo, Eſt ei malè cupere & optare. Cæſar, Quid enim irati grauius de vobis ſentire poſſent, quàm vt eos proderetis, qui ſe vobis omnia debere iudicârint? & in eorū poteſtatē veniatis, qui ſe per vos periiſſe putât? Sic dicitur et, Grauiter de aliquo iudicare & ſtatuere. quo ipſe vtitur Budæus.

Malè ſentire de aliquo Quint. lib. 2. cap. 2.

¶Sentire, Scire. Plaut. Trinum. 10,

-ſcio ego &

Sentio ipſe quid agam, neque à me officium migrat. Ibid 9. Terent. Eunu. 1. 2,

-ſine modo,

Mori me malim: ſentiet qui ſit ſiem.

Maturè ſentire, Vide M A T V R V S.

Animo ſentire Cicero 1. de Finibus. Nam corpore nihil niſi præſens, & quod adeſt ſentire poſſumus: animo autem & præterita & futura.

Senſum eſt. Cic. lib. 3. de Oratore. Non et dictum eſt in eo genere intelligitur, ſed vt ſenſum eſt.

Senſurus, pen. pro. Partic. {[illegible]} Ouid. 13. Metam.

Eſt animus certè veſtros ſenſurus honores.

Sentiſco, ſentiſcis {[illegible]} ſentiſcere, Meditatiuum, Lucret. libro 3.

Quam primordia ſentiſcant concuſſa animai. Idem lib 4.

Et genus agricolûm latè ſentiſcere, quum Pan

Vnco ſæpe labro calamos percurrit hiantes.

Senſus, huius ſenſus, maſc. gen. {[illegible]} Quo ſentimus. Vnde dicimus quinque eſſe ſenſus, tactum, guſtum, viſum, odoratum, auditum. Plin. lib 10. cap. 69 Ex ſenſibus ante cætera homini tactus, deinde guſtus: reliquis ſuperatur à multis, Aquilæ clarius cernunt, vultures ſagacius odorantur, liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, tam denſo atque ſurdo naturæ elemento. Cic. 2. de Nat. deor. Guſtatus præclarè ſeptus eſt: ore enim continetur, & ad vſum aptè, & ad incolumitatis cuſtodiam: omniſque ſenſus hominum multò antecellit ſenſibus beſtiarum.

Caſſa ſenſu ſimulachra. Lucret. lib. 4.

Senſus humanitatis. Cicero 3. Verr. Nō dubito quin, tametſi nullus in te ſenſus humanitatis, nulla ratio vnquam fuit religionis, nunc tamen in metu periculóque tuo, tuorum tibi ſcelerum veniat in mentem.

¶Accenſi ſenſus, Iuciati, Vegetati, Anima & vitalitate donati. Lucret. lib. 2.

Acerrimus ſenſus, Vide A C E R adiect.

Integer ſenſus, Vide I N T E G E R.

Nitidi ſenſus. Claud. 8. Paneg.

¶Timor abſtulit mihi omnem ſenſum. Ouid. 14 Metam.

Accendere ſenſus, Vide A C C E N D O.

Accipere ſenſum. Quint. lib. 6. cap. 1. Non enim audire iudex videtur aliena mala deflentes, ſed ſenſum ac vocem auribus accipere miſerorum.

Affici ſenſu doloris. Cic. 7. Verr. An vos quoque hic acerbiſſimus innocentium cruciatus & mœror pari ſenſu doloris afficit?

Corpus efflat ſenſu Lucret. lib 3.

Amittere ſenſum humanitatis, Vide O M I T T O.

Auertere ſenſus infandos non ſani pectoris. Senec. Hercul. furente, 11.

Auertere ſanos ſenſus alicuius facere magicis. Virgilius 8. eclog. Seruius, Auertere, à ſanitate mutare. Aut auertere ait, pro Conuertere, vt ſit mutata præpoſitio.

Humanum ſenſum auferre. Cic. in Orat. Detrahit prætereà actionis dolorem, aufert humanum ſenſum actoris. Senſus, eſt, iudicio non euenit concinna & compoſita oratio, quoniam non patitur vt orator indignetur, conqueratur, ſupplicet, doleat, illachrymet: quæ res ab humano ſenſu proueniunt. Dum enim in numeris & concinnitate occupatus eſt, affectus illi grauiores euaneſcunt. Ita neque actor ipſe mouetur, neque alios mouet. Oportet autem oratorem ipſum primò cōmoueri, ſi alios commouere ſtudet, vt M. Antonius 2. de Orat. teſtatur. Et Horat.

-ſi vis me flere, dolendum eſt

Primùm ipſi tibi.

E pectore attonito efferuit ſenſus. Lucret. lib. 3.

Credere ſenſibus Lucret. lib 4.

Dedocere ſenſum membris. Lucret. lib. 3.

Deperdere vitalem ſenſum membratim. Lucret. lib 3.

Deponere ſenſum. Cic. Famil. 2.

Iucundo ſenſu fruatur meus. Id eſt, iucunditate, & delectatione. Lucret. lib. 2.

Senſus & conſilium fugiunt cum re. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 12.

Haurire ſenſibus. Claud. 8. Paneg.

Impellunt ſenſum vox & ſonitus. Lucret. lib. 4. Id eſt, lacеſſunt & commouent.

Senſus ineſt formicis. Plin. lib. 7. cap. 15.

Intendere ſenſus ad res percipiendas. Vide I N T E N D O.

Labefactantur ſenſus Lucret. lib 4.

Lædere ſenſus Lucret. lib. 2.

Obſtruere ſenſus, Vide O B S T R V O.

Orbare ſenſibus. Cic. 4 Acad.

Pellere ſenſum, Mouere. Lucret. lib. 4.

Percipere ſenſum & voluptatem. Plinius iunior. libro 2. epiſt. 10. ad Attium, Neque enim ego, vt multi, inuideo aliis bonum quo ipſe careo: ſed contrà ſenſum quendam voluptatémque percipio, ſi ea quæ mihi denegantur, amicis video ſupereſſe. Hoc eſt, velut quandam titillationem cum delectatione, ſupereſſe, id eſt, abundare.

Præbere ſenſum & materiam malis. Ouidius 4. de Ponto eleg 16.

Reconflatur ſenſus, id eſt, reſuſcitatus. Lucret. lib. 4.

Reducere ſenſum, Redire ad ſe. Claud 2. in Eutrop.

Vitalem reddere ſenſum. Lucret. lib. 2.

Titillare ſenſus. Lucret lib. 2.

Vti ſenſibus. Leuiter ferire. Lucret. lib. 3.

¶Senſus, Mentis conceptus, quod ſenſu comprehenditur. Cic. lib. 1. Acad. Quod autem erat ſenſu comprehenſum, id ipſum ſenſum appellabat. Quint. lib. 8. cap. 5 Sententiam veteres quod animo ſenſiſſent vocauerunt. Id cum eſt apud oratores frequentiſſimum, tum etiam in vſu quotidiano quaſdam reliquias habet. Nam & iurati ex animi noſtri ſententia, & gratulantes ex ſententia dicimus. Non tamen rarò & ſic loquuti ſunt, vt ſenſa ſua dicerent: nam ſenſus, corporis videbantur. Sed conſuetudo iam tenuit, vt mente concepta, ſenſus vocaremus: lumina autem, præcipuéque in clauſulis poſita, ſententias. Plin. Nihil enim tam ridiculum, quam verborum ſonitus inanis ſine ſenſu ac ſcientia. Ter. Adel. 4. 1.

Quin tu otioſus es: ego illius ſenſum pulchrè calleo. Id eſt, Quid ille ſentiat.

Manus eſt miniſtra ſenſus Id eſt voluntatis, ſeu animi. Literis enim exprimit quod habemus in animo. Ouid. epiſt. 17.

Arcanus ſenſus, Vide A R C A N V S.

Senſus communis. Quint. lib. 1. cap. 2. Senſum ipſum qui communis dicitur vbi diſcet, quum ſe à congreſſu, qui non hominibus ſolùm, ſed multis quoque animalibus naturalis eſt, ſegregarit? Vbi interpres, Communis ſenſus accipitur pro rerum peritia ex multorum hominum congreſſu comparata, non pro ſenſu communi qui in interiore cerebri ventriculo à phyſicis collocatur. Diſcere ſenſum communem Budæus interpretatur *Apprendre ſon entregent.*

Carere communi ſenſu. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.

Permodeſtus ſenſus. Tacitus lib. 1.

Vnus ſenſus bonorum omnium. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. Idémque meminerам nobis priuatis vſque ad Cæſarem & Bibulum Cōſules, cùm ſententiæ noſtræ magnum in ſenatu pondus haberent, vnum ferè ſenſum fuiſſe bonorum omnium.

Vulgatiſſimi ſenſus. Quint. lib. 1. cap 4. 22.

Ad meum ſenſum, Vide A D præpoſitionem.

¶Abſtrahere à ſenſu mentis, Vide A B S T R A H O.

Senſum oculis & animo accipere. Cic. 5. Verr. Non mehercule criminis augendi cauſa dicam Iudices, ſed quem accepi ipſe oculis, animóque ſenſum, hunc vere apud vos, & vt potero, planiſſimè exponam.

Conuertere ſe ad ſenſum alterius. Vide C O N V E R T O.

Varios ſenſus expromit animus. Lucret. lib. 2.

Fateri alicui ſuos ſenſus. Ouid. epiſt. 20.

Gerere ſenſus abditos, Vide Abditus in A B D O.

Iudico de meo ſenſu, Vide I V D I C O.

A falſo ſenſu orta oratio. Lucret. lib. 4.

Oſtendere ſenſum ſuum. Plaut. Moſtel. 15.

Remota à ſenſibus noſtris natura deûm. Lucret. lib. 5.

Suffugere ſenſum res dicitur, quam ſenſu percipere nō poſſumus. Lucret. lib 4.

Senſum, ſenſi {[illegible]} Cic. 2. de Orato. Hoc enim vno præſtamus vel maximè feris, quod colloquimur inter nos, & quod exprimere dicendo ſenſa poſſumus. Ibidem, lib. 3. Senſa mentis & conſilia ſic verbis explicat. Vide paulo antè S E N S V S, Mentis conceptus ex Quint. lib 8 cap. 5.

Senſus & Senſa hoc ſeparantur. Senſus enim ſunt, qui ſentiunt: Senſa quæ ſentiuntur. Cic. de Orat. Et quòd exprimere dicendo ſenſa poſſumus Nam primum manifeſtum eſt, & ſapere nos cùm incitatu ſit, vel ſenſus. Ex Nonio.

Senſiculus, ſenſiculi, pen. cor. {[illegible]} Diminut. à Senſus. Quintilianus libro 8. cap. 5. Inde minuti, corruptíque ſenſiculi, & extra rem petiti.

Senſim, Aduerbium {[illegible]} Paulatim, Quia ea maximè ſenſum faciunt quæ morantur, quaſi cum meditatione & ſenſu. Plin. in Paneg. Gratum tamen quod ſenſim & placidè, & quantum reſpectantium turba pateretur, incederes.

Senſim, & Repentè, contraria. Cicero 1. Officiorum, Magis decere cenſent ſapientes ſenſim diſſuere, quàm repentè præcidere.

Senſim poſtulare, & Paſſim, veluti contraria. Liuius ſecundo ab Vrbe.

Senſim & moderatè arrepere. Cicero 5. Verrina. Quibus rebus non ſenſim atque moderatè ad illius amicitiam arrepſerat, ſed breui tempore totum hominem, totámque eius præturam poſſederat.

Senſim & modicè creſcere. Plin lib. 5. cap 9.
Senſim ad montes ſuccedit. Liu. 1. ab vrbe.
Senſim progredi Cic. 5. de Finib.

Senſatus, pen. prod. Adiectiuum. Firmicus lib 3. cap. 10. Senſatos quidem & intelligentes, & quorum dicta & rationes ab omnibus comprobentur. Idem lib. 5. ca. 12. Mars homines faciet ſenſatos, callidos, aſtutos.

Senſibilis, & hoc ſenſibile, pen. corr. [illegible] dicitur tam quod ſentit, quàm quod ſentitur. Vnde Inſenſibilis apud Gellium libro 17. capit. 10.

Senſilis, & hoc ſenſile, pen. cor. [illegible] Idem quod Senſibile, quod ſenſui ſubiectum eſt. Lucret. lib 2.
Ex inſenſibilibus ne credas ſenſile gigni. Id eſt, corpus ſenſum habens.

Senſificus, pen. cor adiect. [illegible] Quod ſenſus cauſam præſtat. Macrobius lib 7. Saturn cap 9, Spiramentum ſenſificum ad ſua quæque loca naturali lege ducentes.

Senſifer, pen. cor [illegible] Aliud adiect. Lucret. lib. 3.
ideo concluſa mouebunt.
Senſiferos motus. Id eſt, motus qui faciunt ſenſus. Ibidem, Longè ab ſenſiferis primordia motibus errant.

SENTENTIA, ſententiæ [illegible] Id eſt quod animus ſentit, quod & credulitas & opinio vocari ſolet. Dicitur etiam ſententia, Ipſum iudicium.
Hæc mea ſententia. Plaut. Pſeud. 5,
Hæc mea ſententia eſt, vt hinc porrò quid agas, conſules. Cic. 3. Offic Cum his, velis equiſque (vt dicitur) ſi honeſtatem tueri ac retinere ſententiæ eſt, decertandum eſt.
Mea ſententia, Opinio, iudicium Vide MEVS Terent. Phorm. 2 2,
Alere nolunt hominem edacem, & ſapiunt mea quidem ſententia. Cic. pro Roſc. Amer. Poſtremò Iudices, id quod ad rem mea ſententia maximè pertinet, vtrum inimicus potius, an filius?
Sententiæ mea de. Terent. Adel 3. 5,
-ſiu alteri da hac re eſt eius ſententia, Idem And. 1. 3,
Quantum intellexi ſenis ſententiam de nuptiis.
Teſtis mearum centimanus Gyges Sententiarum. Horat 3 Carm. ode. 4. 74.
Benignior ſententia. Vlpianus l. Per ſeruum. ff. de vſu & habitatione.
Diſcors ſententia. Stat. 12. Thebaid.
Diuina futuri ſententia. Diuinatrix rei futuræ. Horatius in Arte.
Dubia eſt ſententia nobis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.
Exquiſita ſententia. Tacit. lib 12.
Hominum ſententia fallax. Ouid 5. Faſt.
-non hæc ſententia tantum
Fida, ſed & fœlix quum ſit, facit eſſe fidelem. Ouidius 13. Metamorph.
Leui ſententia puer, Vide LEVIS.
Libera ſententia. Quint. lib 2 cap 8.
At Capys, & quorum melior ſententia menti. Virg. 2. Æn.
Molles ſententiæ, Vide MOLLIS.
Muliebris ſententia, Vide MVLIER.
Nulla ſit hac potior ſententia. Horat. Epod. 2.
Populares ſententiæ. Quint. lib. 5 cap. 13.
Præcipites vel obſcenæ ſententiæ. Quin. lib. 9, cap. 2.
Saluberrima ſententia, Vide Saluberrimus SALVS.
Salutaris ſententia, Liu. lib. 6. ab vrbe.
Sancta ſententia. Lucret. lib 3.
Velox ſententia. Ouid. ad Piſonem.
¶ Abeſſe à ſententia. Cic. 1. de Orat.
Accipere ſententiam Liu. lib. 3. ab vrbe, Hæc ſententia accepta eſt. *On a pris teste opinion pour la meilleure.*
Adducere in ſententiam. Cic. Famil. 2.
Nec mea iam mutata loco ſententia cedit. Virg. 9. Æneid.
Confirmare ſententiam, Cicero, Cùm hominis ampliſſimæ fortunæ, exhortatione, gratia, fluctuantem ſententiam confirmaſſem, &c.
Animo ſententia conſtat. Virg 5. Æn.
Decedere ſententia. Tacit. lib, 14. Non ideo aut Cóſules mutauère relationem, aut Thraſea deceſſit ſententiâ.
Deducere de ſententia. Cic ad Att. 2.
Deducere de ſententia Cic. Tuſcul. 2.
Depellere de ſententia. Cic. Famil 1.
Deſiſtere ſententia, vel de ſententia. Cic. offic. 3.
Deſtinare ſententiam. Cic. Tuſc 2.
Deterrere de ſententia Cic. 2. de Diuinat.
Detrudere de ſententia. Cic Familiar. 14.
Ex ſententia alicuius dicere. Cic. 3. de Legib. Quod verò actoris eſſe iubeo fraudem, id totum dixi ex Craſſi ſapientiſſimi hominis ſententia.
Diſcedere à ſententia. Cæſ. 1. de bell. ciuil.
Diſcrepat ſententia. Orat. in Arte.
Diſſidet & variat ſententia. Ouid. 5. Metam.
Diuidere ſententiam. Cicero ad Lentulum lib. 1. epiſt. 2. Itaque quum ſententia prima Bibuli pronunciata eſſet, vt tres legati Regem reducerent, &c. Poſtulatum eſt vt Bibuli ſententia diuideretur. Quatenus de religione dicebat, cui rei Bibulo aſſenſum eſt. de tribus legatis, frequentes ierunt in alia omnia. Senſus hic eſt: Quum Bibulus ſententia ſua duas res complexus eſſet, de religione, & de tribus legatis: poſtulatum eſt vt eius ſententia diuideretur. Id eſt, vt ſingulis de rebus ſeparatim referretur. Ac de religione quatenus dixit, vt ſcilicet ne contra Sibyllinos libros decerneretur, qui Regem Ægyptium cum exercitu reduci vetarent: aſſenſum eſt. Cæpit illud, de tribus legatis, qui Regem reducerent, improbatum. Vide DIVIDO.

Ducere in ſententiam Cic 1. De Inuent.
Frangere ſententiam alicuius: labefacere, infirmare. Cicero ad Lentulum libro primo, epiſtola 4. Quum in ſenatu pulcherrimè ſtaremus quòd iam illam ſententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeramus.
Habere ſententiam. Cic. Verr. 6.
Illigari ſententiam verbis, Vide ILLIGO.
Inclinat ſententia, Vide INCLINO.
Poſt etiam incluſa eſt voti ſententia compos. Horat. in Arte.
Inſpicere ſententiam alicuius. Plaut. Mil 4,
Ego quoniam inſpexi mulieris ſententiam,
Cepi tabellas, &c.
Intelligere ſententiam alicuius, Vide INTELLIGO.
Ire in ſententiam. Cic. Famil. 2.
Loqui in eandem ſententiam, Vide LOQVOR.
Manere in ſententia, Vide MANEO.
Manent in ſententia philoſophorum, Vide MANEO.
Mouere aliquem de ſententia, Vide MOVEO.
Mutare ſententiam, Vide MVTO, mutas.
Nata eſt ſententia, Vide NASCOR.
Numerentur ſententiæ, non ponderantur. Plin. Iunior lib. 2, epiſt. 12 Ad Arianum.
Oſtendere ſententiam ſuam. Vide OSTENDO.
Oſtendere ſententiam ſuam per alium. Terentius Heautontim. 2. 1,
Non vt mane, qui mihi per alium oſtendit ſuam ſententiam.
Penſare ſententias, Examinare. Sil. lib. 1,
Stat penſata diu belli ſententia.
Peragere ſententiam ſuam alicui, Vide PERAGO.
Perducere ad ſententiam Cic. ad Attic. 16.
Perſeuerare in ſententia, Vide PERSEVERO.
Perſtare in ſententia, Vide PERSTO.
Ponere ſuam ſententiam. Quintil. libro 3. capit. 1. Non tamen poſt tot ac tantos ſcriptores pigebit meam quibuſdam locis poſuiſſe ſententiam.
Poſitus in multis ſententiis, De quo variæ ſunt hominũ ſententiæ, Plaut Epid. 10,
Quid nunc qui in tantis poſitus ſum ſententiis,
Eumne ego ſinam impune?
Repudiare ſententiam. Cic. Philip. 6.
Rogatus ſententiam, Saluſt. At M Porcius Cato rogatus ſententiam, huiuſcemodi orationem habuit.
Rogantur ſententiæ de re aliqua. Quint. lib. 3 cap. 8. Et primum, aut propter ipſam rem, de qua ſententiæ rogantur, conſultabitur, aut, &c.
Scire ſententiam alicuius Plaut. Ciſtel 5. Scis iamdudum omnem meam ſententiam. Terent. Phorm. 5 9, Imò vt iam ſcias meam ſententiam.
Sequi ſententiam. Cic Philip 6.
Sic ſtet ſententia. Ouid. 1. Metam.
In ea ſum ſententia pro ſua ſeſtio. Cic. 3. de Leg. Nam ego in iſta ſum ſententia, quæ te fuiſſe ſemper ſcio. Idem 2. de Fin. Vt facilè intelligi poſſit, eos qui aliquid ſibi videri dicant, non ipſos in ea ſententia eſſe, ſed audire velle contraria.
Eſſe in eadem ſententia, Vide IN præpoſitionem.
Sententiæ alicuius eſſe. Liu. 1. ab Vrbe, Eorum magis ſententiæ ſum, qui, &c.
Sic ſententia eſt. Plaut. Trinum, 10.
-ego amicus
Nunquam tibi ero alio pacto. Sic ſententia eſt. Id eſt, ita ſtatui in animo.
Hæc ſententia eſt mihi cordi. Sil. lib. 16.
Nate dea, quæ nunc animo ſententia ſurgit? Id eſt oritur. Virg. 1. Æneid.
Tenere vel retinere ſententiam. Cic. 1. de Finib.
Traducere ad ſententiam. Cic pro Cluent.
Variant ſententiæ. Vide VARIVS.
Vertit te ſententia. Virg. 1. Æneid.
-quæ te genitor ſententia vertit?
Cælicolæ magni, quianam ſententia vobis verſa retro? Virgilius 10 Æneid.
¶ Ex ſententia nauigare. Cic. 4. Acad. Quid enim conſcendens nauem ſapiens, num comprehenſum animo habet atque perceptum ſe ex ſententia nauigaturum?
¶ Sententia aliquando dicitur Iudicatum, hoc eſt quum ex lege, ex æquo & bono ſententia dicitur. vt, Iudex in cauſa mea ſententiam dixit. Id eſt ſenciuit quod ius vellet. Vnde Dicere ſententiam (inquit Paulus, ff. De arbitris) æſtimatur is qui ea mente id pronunciat, vt ſecundum hoc diſcedere eos qui litigant, à tota controuerſia velit. Quint lib. 5. cap. 13. Apud iudices quidem ſecundum leges dicturos ſententiam, de confeſſis præcipere ridiculum eſt.
Candida ſentẽtia. Qua quis abſoluitur. Alludit ad calculos. Ouid. 15. Metam.
Contrariam ſententiam accipere, Cauſam iudicij perdere Papinian. in l. Iudicatæ. §. ſi D. De except. rei iu. Si debitor de dominio rei quam pignori dedit, nõ admonito creditore cauſam egit, & contrariam ſententiam acceperit: creditor, &c.
Dicere ſententiam, proferre. Vlpianus in l. 1. D. De feriis & dilationibus. Sed ſi prætor ſententiam dixerit, præſentibus illis, & ſponte litigantibus: ſententia valebit. Sin verò quum abeſſe perſeuerauerint, ſententiam protulerit, etiam abſentibus illis: cõſequens erit dicere, ſententiam nullius eſſe momenti. Citra igitur appellationem ſententia infirmabitur.
Dicere ſententiam. Quint. lib. 1 cap. 10.
Ferre ſententiam de re aliqua. Quint. lib 3. cap. 6.

Triſtis

Triſtis ſententia lata eſt. Condemnatus eſt. Ouid. 15. Metam.
Inclinabant eò ſententiæ, Vide INCLINO.
Perrogare ſententias. Tacit. lib. 10. Quum perrogarent ſententias Conſules, Vulcatius Tertullinus, &c.
Omnibus ſententiis, pro Omni cõſenſu, omnibus ſentientibus & deliberantibus. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 10. Idem ad Qu. frat. lib. 2. 8, Omnibus ſententiis abſolutus eſt.
Ornare aliquem ſententiis, Vide ORNO.
Ornatiſſima ſententia, Vide Ornatus in ORNO.
Seruare ſententiam ſuam dicitur iudex, quum id egit vt inſolidum, non partim aa obſeruetur. Papin. in l. Iudicat in prin. D De except. rei iud. Nec in ſeruitute videtur petì poſt reos pro libertate iudicatam, nondum ex cauſa fideicommiſſi manumiſſus. ſed Prætoris oportet in ea re ſententiam ſeruari, quam pro parte victi præſtari non poteſt.
¶Verborum ſententia. Lucret. lib. 4.
Ergo fit, ſonitum vt poſſis ſentire: neque illam
Internoſcere verborum ſententia quæ ſit:
Currit ſententia. Horat. 1 Serm. ſaty. 10.
Eſt breuitate opus, vt currat ſententia: neu ſe
Impediat verbis laſſas onerantibus aures.
¶Sententia, Lumẽ orationis dicitur, quod in clauſulis breuiter collectum eſt. vt,
Obſequium amicos, veritas odium parit.
Vide paulo antè, Senſus. Mentis conceptus. Author ad Heren. lib. 4. Sententia eſt oratio ſumpta de vita, quæ aut quid ſit, aut quid eſſe oporteat in vita, breuiter oſtendit, hoc modo, Difficile eſt primùm virtutem reuereri, qui ſemper ſecunda fortuna ſit vſus. Inde dictæ ſunt ſententiæ, quòd ſimiles ſunt conſiliis & decretis. Qu. lib. 8. ca. 5.
Grandes ſententiæ. Quint. lib. 2. cap 11.
Otioſæ ſententiæ, Vide Otioſus in OTIVM.
Dictare ſententiam. Quint. lib. 2. cap. 15. Formæ pulchritudo ſententiam dictat.
Ducere ſententias ex quæſtionibus. Quint lib. 4. cap. 1.
Petere ſententias. Quint. lib. 2, cap. 12. Sententiæ quoque ipſæ, quas ſolas petunt, magis eminent.
Reficere ſententia ſtomachum fatigatum. Quintilianus libro 4. cap. 3. Ne ſententia quidem velut fatigati iucundioné ſtomachum iudicis reficere diſſuaſerim.
Sententiola, ſententiolæ, pen. cor. Diminut. {[illegible]} Cic. 3. Philip. At in rebus triſtiſſimis quantos excitat riſus ſententiolas edicti cuiuſdam memoriæ mandaui, quas videtur ille perſcitas putare. Quint lib. 5. cap 13.
Sententioſus, pen. pro. Adiect. {[illegible]} Quod ſententiis abundat, & dictis quibuſdam breuiter collectis. Cic. de Claris Orat. Genera autem Aſiaticæ dictionis duo ſunt. Vnum ſententioſum & argutum, ſententiis nõ tam grauibus & ſeueris, quàm concinnis & venuſtis.
Sententioſè, pen. pro. Aduerb. {[illegible]} Cic. 2. de Orat. Sæpe etiam ſententioſè ridicula dicuntur. Idem in Orat. Res autem ſe ſic habet (vt breuiſſimè dicam quod ſentio) compoſitè & aptè, ſine ſententiis dicere, inſania eſt: ſententioſè autem ſine verborum & ordine & modo, infantia.
Sententialiter, pen. corr. Aduerbium, Macrobius libro 5. Saturnalium cap. 16. Et alia innumerabilia, quæ ſententialiter proferuntur.
Sentis, huius ſentis, maſculini generis, {[illegible]} teſte Phoca, Spina, quòd à tangentibus quamprimum ſentiatur. Plautus Caſina, 17.
Vide fur, vt ſentes ſub ſignum ducas. o. qui vero ſentes?
o. Quia quod tetigêre, illico rapiunt: ſi eas eripitum, illico ſcindunt. Idem Capt. 4.
Aſper meus victus ſanè eſt. ſ. ſentéſne eſitas?
Aſpræ ſentes. Virg. 2. Æneid.
Improuiſum aſpris veluti qui ſentibus anguem
Preſſit humi nitens, trepidúſque repentè refugit
Attollentem iras, & cærula colla tumentem.
Hamati ſentes. Ouid. 2. Metam.
-pectúſque manu ferrugine tincta
Tangit, & hamatis præcordia ſentibus implet.
Inculeiſque rubens pendebit ſentibus vua. Virgilius 4. ec log.
Sentes notant etiam Ouid. 1. Metam.
Sentis, maſculino genere legitur apud Col. lib. 6. cap. 3. Liberantur arua ſentibus, qui æſtiuo tempore per Caniculæ ortum receſſi, plerunque intereunt radicitus.
¶Sentis canis, Maior ille rubus in agris creſcens, & numeroſa atque craſſiora mora ferens Col lib. 11. cap. 3. Modum altitudinis & latitudinis eorum abundè eſt eſſe bipedaneum, ſed eos vacuos per hyemare patiemur, præparatis ſeminibus, quibus obſerantur: ea ſunt, vaſtiſſimarum ſpinarum, maximéque rubi, & paliuri, & eius quam Græci vocant [illegible], nos ſentem canis appellamus.
Sentícoſus, pen. pro. Adiect. {[illegible]} Sentibus plenum, Spinoſum & aſperum Lucilius,
Quàm ſenticoſa verba pertorquet.
Senticetum, ſenticeti, pen. pro. {[illegible]} Locus in quo ſentes ſunt, Plautus Capt. 13, Non enim es in ſenticeto, eo non ſeoos.
Sentus, Adiectiuum {[illegible]} Horridus, inquit Donatus: quaſi ſpinoſus, Laceras veſtes habens. Terent. Eunuch 2. Video ſentum, ſqualidum, ægrum, pannis, annisque obſitum.
Loca ſenta ſitu. Virg. 6. Æneid.
Seorſum, Aduerb {[illegible]} Separatim. Plaut. Epid. 9. In ædiculam ſeorſum tithæc eat iube. Liu. 2. bel. Pun. In caſtra hoſtes acceperunt: traditíque in cuſtodiam omnes ſunt, ſed ſeorſum ciues, ſocíique.
Seorſum à patre ſi filiusfamilias habitet. Caius in l. ex maleficio. §. penult. D. de actionibus & obligationibus. Seorſum à domino rationem habere. Pomponius in l. 4. in princ D de peculio.
Seorſum ab altero aliquid parare. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 9, Hoc vehementius laboro nunc, quòd ſeorſum à Collega puto mihi omnia paranda.
Seorſus, a, um, Adiect. {[illegible]} Separatus. Virg.
In eo opuſculo cuius eſt initium, Eſt & non.
-patiet nonnunquam, ſeorſis Obſiſtunt dubiis.
¶Seorſum, Nominatim. Teren. Adelph. 5 9. Omnibus gratiam habeo, & ſeorſum tibi præterea Demea.
Seorſum à te ſentio, Diuerſam habeo à te opinionẽ. Plau. Capt. 12. Sed maléne id factum arbitrare? A u. peſſumè.
T. At ego aliorſum: qui abs te ſeorſum ſentio. Hoc eſt, aliud ſentio quam tu.
Seorſus, Idem quod Seorſum, antiquè. Plaut. Rud. 30. Præterea cantum mox philippiςς in paceolo ſeorſum. Lucret. lib. 4.
Seorſus item ſapor oris habet vim: ſeorſus odores,
Naſcuntur, ſeorſum ſonitus, &c.
Separo, ſeparas, pen. cor. {[illegible]} Separare, Diuidere, diſtrahere, A ſe, & paro compoſitum. Plin. lib. 13. cap. 17. Mox ſeparant lauando, & ſiccata tundunt.
A domina ſeparari Ouid. 2 Amor. eleg. 4.
Separare vera à falſis Cic. 4. Acad. Quoniam vera à falſis nullo diſcrimine ſeparantur.
Separatum extra. Cic. 1. de Inuent. Separatum quiddam eſt extra aſſumptionem approbatio.
Separatus, pen. pro. {[illegible]} Participium Cic. 4. Tuſc. Quando igitur virtus eſt affectio animi, &c & virtus ipſa per ſe ſua ſponte ſeparata etiam vtilitate laudabilis. Idem ad Att. lib 14. 914. Iſta verò quæ tu contexis vix aliud quoddam ſeparatum volumen expectant.
Separatim, pen. pro. Aduerb. {[illegible]} Idẽ. Cæſ. 7. bel. Gall. At Vercingetorix, caſtris pro oppido in monte poſitis, mediocribus circum ſe interuallis ſeparatim ſingularum ciuitatum copias collocauerat.
Coniunctim & Separatim, contraria. Cic. 3. de Fin. Etenim ſi valere & ſæpe & magis expetendum ſit, quàm ſapere ſolum: neque tamen in vtrunque in æſtimatione dignũ, pluris ſit coniunctim, quàm ſapere ipſum ſeparatim. Legitur & coniunctum.
Separatim de probitate alicuius dicere, pro peculiariter: cui opponitur Cõmuniter. Cic. ad Brut. lib 13 21. Videtur mihi quum ſeparatim de probitate eius & moribus dicturus fuiſſem, ſi prius cauſam aut eum tantopere diligerem, tibi expoſuiſſem, in ipſa cauſa exponenda ſatis etiam de probitate ſcripſiſſe. Ibidem, epiſt. 12. 1. Alia epiſtola communiter tibi commendaui ligatos Arpinatium, vt potui diligentiſſimè, ac ſeparatim Quint. Fufidium, quocum mihi omnes neceſſitudines ſunt, diligentius commendo.
Separatim à. Cic ad Cælium lib. 2. 15. Nihil accidit ei ſeparatim à reliquis ciuibus.
Sepelio, ſepelis, pen. cor. ſepeliui, ſepultũ {[illegible]} ſepelire, Humo iniecta cõtegere, in ſepulcrum inferre, tumulo mãdare mortuũ. Cic. 2. de Legib. Hominẽ mortuũ inquit lex in XII Tab. in vrbe ne ſepelito, néve vrito Et paulo pòſt, Non qui vritur ſepelitur, ſed qui humatur. Plin. lib. 7. cap. 54. Sepultus intelligitur quoquomodo conditus: humatus verò, humo tectus.
¶Sepelire dolorẽ, per tranſlationem, pro Deponere, tegere. Cic. 2. Tuſcul. Amittenda igitur fortitudo eſt, aut ſepeliendus dolor.
Illic ſiqua meum ſepeliſſent fata dolorem. Propertius lib. primo, eleg. 16.
Cuncta tuus ſepeliuit amor. Propert. lib. 3. eleg. 15.
Sepelire ſomnum. Plaut. Moſtel. 16.
Vbi ſomnum ſepeliui, omnémque obdormiui crapulam.
Sepelire ſe vino & epulis. Senec. epiſt. 12.
Sepultus, Particip. {[illegible]} Cic. in Piſonem, Hæc ſunt ô carnifex in gremio ſepulta Conſulatus tui.
Bella ſepulta, Vide BELLVM.
Templis & auro ſepultus. Lucan. lib. 8.
Cuſtos ſepultus. Virg. 6. Æneid.
Somno ſepultus, Sopitus, dormiens. Lucret. lib. 1.
Nam ſimul expletus dapibus, vinóque ſepultus,
Ceruicem inflexam poſuit.
Inuadunt vrbem ſomno, vinóque ſepultam. Virg. 2. Æn.
Et ſtupeant multo corda ſepulta mero Ouid. 2. de Rem. amor.
Aſſiduo mero lingua ſepulta. Propert. lib. 3. eleg. 11.
¶Sepultus ſum, pro Perij. Terent. Phorm. 5 8.
Lemni habuit aliam. c. nullus ſum. ex qua filiam
Suſcepit, & eam clàm educat. c. ſepultus ſum. Vbi Donatus, [illegible], plus eſt enim quàm nullus ſum.
Sepultum, ac ſublatum bellũ. Cic. pro Lege Man. Quod bellũ expectatione Pópeij attenuatum atque imminutum eſt, aduentu ſublatum ac ſepultum.
Tecum vnà tota eſt noſtra ſepulta domus. Catul. ad Mall. 63.
Fama ſepulta. Ouid. epiſt. 7.
Inertia ſepulta Horat. 4. Carm. ode 9.
Vrbs ſepulta. Tacit. lib. 19. Cæterùm aſſidere ſepultæ vrbis ruinis noxia tabo humus haud permiſit. De vrbe exciſa.
Sepultura, ſepulturæ, pen pro. {[illegible]} Aliquando ſepulchrum ſignificat Sulp. ad Cic. lib. 4. 12. At Athenienſibus locum ſepulturæ intra vrbem vt darent, impetrare non potui.
Inſepulta ſepultura, Vide INSEPVLTVS.
¶Sepultura, Sepeliendi actus. Cic. 1. Tuſc. Cuius hoc dicto admoneor, vt aliquid etiã de humatione & ſepultura dicendũ exiſtimem.
Mos ſepulturæ Lucret. lib 6.
Afficere ſepultura, Vide AFFICIO.
Fata ſepulturæ. Propert lib. 2. eleg. 29.
Iuſtę ſepulturæ tradere. Marcianus in l. Diui fratres. D de relig. & ſumpt. funer. Diui fratres edicto admonuerunt, ne iuſtæ ſepulturæ traditum, id eſt terra conditum, corpus inquietetur.
¶Sepultura, interdum etiam funus, & propriè exequias denotat. Cicero 1. Philippica. Qui illam inſepultam ſepulturam effecerant. Et libro 2. de Legibus. Nec de mortui laude, niſi in publicis

Video. Donatus.

Sed mane, Quaſi incipientis, demonſtrantiſque aliquid noui ſe inueniſſe. Terent. And 4.1,

-at iam hoc opus eſt.

D. Hem. ſed mane: concrepuit à Glycerio oſtium. Donatus.

Sed quid hoc? Non interrogantis, ſed mirantis, & non intelligentis aſt, inquit Donatus. Terent 4 4,

Sed videon' ego Philotium? Sic ſolet (inquit Donatus) dubitari aduenientibus ipſis quos poſt multum temporis interuallum vident. Terent Hecyr 1 2,

Sed, interdum auget. Vide Certus humo, in CERTVS.

Sed autem, quid ſi hanc hinc abſtulerit quiſpiam

Sacram vrnam Veneris? Plaut. Rud 2.

Sed contra. Cicero 1. Academicarum, Zeno igitur nullo modo is erat, qui vt Theophraſtus, neruos virtutis inciderit, ſed contrà qui, &c.

Sed de perceptione haſtenus. Cic 4 Acad.

Sed diſſolueris ſanè Cic 4 Acad. Idem mihi quidem non videtur: ſed diſſolueris ſanè, certè iam multa non collegiſſet quæ nos fallerent probabilitate magna. Idem pro Ligario, Sed iecit ad bellum, diſſenſerit non à te ſolùm, verùm etiam à fratribus.

Sed enim, pro Certè. Plaut. Curc. 4,

Sed enim nequeo durare quin herum accuſem meum. Cic. ad Atticum. lib. 6. 11, Sed enim [illegible] ſi perturbator eſt, tibi aſſignato. Gell. lib. 1. cap. 21. Cic. pro Cælio, Sed enim nequeo durare quin herum accuſem meum.

Sedenimuerò, pen. prod. Liu Decad 5 lib 5, Sedenimuerò quum deteſtabilis altera res & proxima parricidio ſit, quid ad deliberationem dubij ſupereſſe?

Sed & noſtrorum gloriam percenſeamus. Plin. lib 7. cap 30. Videtur ibi ſignificare Quoniam.

Sed in confirmatione ſuperiorum poſitum. Cic 5. Verr Sunt homines Siculi non contemnendi, ſi per noſtros magiſtratus liceat, ſed homines & ſatis fortes, & ſatis plane frugi ac ſobrij.

Non, ſed. Cic Attic, lib. 1. 13, Non odio adductus alicuius, ſed animo corrigendæ & ſanandæ ciuitatis.

Sed non, ſed. Cic 4. Acad. Sed non de me, vt dixi, ſed de ſapiente quæritur. Idem 1. de Orat Sed non de præſtanti quadam & eximia, ſed prope de vulgari & communi prudentia diſputo.

Sed vellem non ſolùm, &c. ſed etiam, &c. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Vide NON.

Non modò, ſed ne. Cic. pro Rabirio perduel. reo. Nō modò huius libertatis, manſuetudiniſque non ſunt, ſed ne Romuli quidem aut Numæ Pompilij, ſed Tarquinij. Vide NON.

Sed ſiue eſt ars, ſiue artis quædam ſimilitudo, non eſt quidem ea negligenda, verùm intelligendum, &c. Cic. 1. de Orat.

Sed verò. Cic 7 Verr. O præclarum imperatorem, nec iam cum M Aquilio fortiſſimo viro, ſed verò cum Paulis, Scipionibus, Mariis conferendum.

Sed nunc verò. Curtius lib. 3 Rex, inquit, ſemper quidem ſpiritus meus ex te pependit: ſed nunc verò arbitror ſacro & venerabilitore trahitur. Verba ſunt Philippi medici ad Alexandrum.

Sed pro Veruntamen. Cicero 1 de Natura deorum, Tuus autem deus non digito vno redundat, ſed capite, collo, ceruicibus, poplitibus, manibus.

Sed, in obiectione ponitur, & in antipophora Cic. 12. Philip Sed effugi inſidias, perrupi Apenninum: nempe in Antonij congreſſum, colloquiùmque veniendum eſt. Id eſt, Verùm eſto vt effugerim, vel effugiam, &c Budæus.

Sed, Plerunque in oratione vacat: ſed eo ſolent interdum vti Latini, cùm inchoatum ſeorſum & longo tractu productum, aut interpellatum interiectione, & diſtractum reuocare & continuare volunt: vt apud Horat in ſatyr.

Sed tamen amoto quæramus ſeria ludo. Cicero 2 Tuſculan. Etenim ſi orationes quas nos multitudinis iudicio probari volebamus: popularis eſt enim illa facultas, & effectus eloquentiæ audientium approbatio. Sed ſi reperiebantur nonnulli qui nihil laudarent, niſi quòd ſe imitari poſſe confiderent, quémque & ſperandi ſibi, eundem & benedicendi finem proponerent, quid futurum putamus, cùm adiutore populo, quo vtebamur anteà, nunc minimè nos vti poſſe videamus? Ex Turnebo.

Sed, pro Sed etiam. Cic. pro Milone, Obliti eſtis Iudices recenti illo nuntio necis Clodianæ, non modò inimicorum Milonis ſermones & opiniones, ſed nonnullorum imperitorum. Idem in Piſonem, Senatus odit te, quod eum tu facere iure concedis, afflictorem & proditorem non modò dignitatis atque authoritatis, ſed omnino ordinis ac nominis ſui. Et ſic ferè vbique Budæus.

Sed is. Cic. 5 Verr. In quo etiam eſt aliquis quæſtus, ſed is honeſtus atque conceſſus

Sedate, Sedatio, Sedatus, Vide SEDO, ſedas.

Sedeo ſedes, ſedi, ſeſſum [illegible] ſedere, Componitur ex ſe, & eo, quaſi ſeorſum eo: à ſeorſum ire videmus, & quaſi à cæteris ſeparari dum ſedemus Quidam à Do fieri exiſtimāt, quòd qui ſedet, ſeorſum dare ſe videtur. Plautus,

Si non, vbi ſedeas, locus eſt: eſt vbi ambules. Virg 10 eclog.

Dum ſedet, & gracili fiſcellam texit hibiſco.

Sedere ad. Liu. 2. bel Pun. Id horreum fuit præſidiū Pœnis ſedentibus ad Trebiam.

Ad aliquem ſedere. Ouid. 1 de Arte.

Ad latus alicuius ſedere. Cicer 7. Verr Atque eum vident ſedere ad latus prætoris, & ad aurem familiariter, vt ſolitus erat, inſuſurrare.

Ad gubernacula Reipubl ſedere. Cicero pro Roſc. Ameri. Cùm apud maiores noſtros ſummi viri, clariſſimique homines, qui omni tempore ad gubernacula Reip ſedere debebant, tamen in agris quoque aliquantum operæ temporiſque conſumpſeriat.

Sedere apud. Plaut Amph 1,

Ordine omne vt quicquid actum eſt, dum apud hoſtes ſedimus, Ediſſertauit.

Iudicem in aliquem ſedere. Cic. pro Rabirio Poſthumo, Modò vos iidem in A. Gabinium Iudices ſediſtis.

In ſubſellius, ſella, rheda ſedere. Plaut. Pœnulo, 1. Cicero ad Atticum, lib 4. 79, Malóque in illa tua ſedecula, quam habes ſub imagine Ariſtotelis, ſedere, quàm in iſtorum ſella curuli. Idem pro Milone, Quum alter veheretur in rheda penulatus, vnà ſederet vxor.

In proximo Senatui ſedere. Plin lib 16. cap 4.

In equo ſedere, pro Equitare. Cic 7. Verr. Vt eum nemo vnquam in equo ſedentem videret.

In ouis ſedere, pro Incubare. Plin. lib. 9. cap 51.

Equo, vel carpento ſedere. Martial. lib. 5,

Vno credis equo poſſe ſedere duos? Liu. 1. ab Vrbe, Ibi ei carpento ſedenti cum vxore, aquila ſuſpenſis demiſſa leniter alis pileum auffert. Subauditur præpoſitio IN.

Vehiculo ſedere. Celſus lib. 4. cap. 19, In hoc autem affectu corporis, neque ambulatione, neque frictione opus eſt: vehiculo ſediſſe, vel magis etiam equo prodeſt.

Poſt aliquem ſedere. A tergo alicuius ſedere. Horatius 3. Carm. ode 1.

Sedere ſuper. Quintil. lib. 2, cap. 4. Plin. lib. 35. cap. 4, Nemeam ſedentem ſupra leonem, palmigeram ipſam, &c.

Altis ſedibus ſedere Ouid 6. Metam.

Gremio tuo ſedi Ouid. epiſt 8.

Humo ſedere Ouid, 4. Metam.

Sella curuli ſedere. Liu. 9. bel. Pun.

Veſtibulo ſedet cuſtodia. Virg 6 Æneid.

¶ Sedens auribus vox. Quintil. lib. 11 cap 3, Vox clara, pura, ſecans aëra, auribus ſedens. Ouid. epiſt. 14,

Nondum Tyndaridis nomen mihi ſederat aure. Id eſt, nondum audieram.

Nomen in ore ſedet. Stat 12. Thebaid.

-vnum Polynices amat

Nomen in ore ſedet. Id eſt, Nil aliud loquitur quàm, &c.

Animo ſedet fixum, immotúmque. Sic ſtatum. Virg 4 Æneid.

In ingenio alicuius ſedere, Hærere in memoria alicui. Ouidius epiſtol. 2.

¶ Sedere iudicium dicitur, pro Conſtare vel firmum eſſe. Senec. epiſt. 46.

Sedent niues. Plin. lib. 17 cap. 2.

Flumina ſederunt viſo Iouis nutu. Stat, 9. Thebaid.

Sedet morbus, Martial. lib 1,

Adeóne penitus ſedit hic tibi morbus,

Vt ſæpe in aurem Cinnæ Cæſarem laudes.

¶ Veſtis ſedere dicitur, quæ apta eſt. Quintil. lib. 11. cap. vlt. Nam & ita ſedet melius toga, & continetur.

Sedet imperium. Plin. in Paneg. Quum abundè expertus eſſet quàm bene humeris tuis ſederet imperium.

¶ Sedere de auibus dicitur, in loco altiore eſſe: vt Paſſer ſedet in tecto. Virg 2 Æneid.

Nocte ſedens, ſerum canit importuna per vmbras.

¶ Sedere, aliquando ignauiam ceſſationémque denotat, Sedere enim dicuntur qui turpi otio languent: & qui otioſi ſunt: qui nihil agunt, & tempus otioſè terunt. Virg 12 Æneid.

-ſedeant, ſpecténtque Latini. Terent. Adelph. 4 5. Cic. ad Tironem, lib 16. 2, His ventis iſtinc nauigatur, qui ſi eſſent, nos Corcyræ non ſederemus.

Totos dies ſedere in villa. Cic. ad Atticum, lib. 12. 157.

Continenter ſedere. Catul. ad Contubernales, 35.

¶ Sedere, pro Placere, damno conſtituitur. Virg 5 Æneid.

Idque pio ſedet Æneæ, probat author Aceſtes. Idem 2 Æneid.

Et ſedet hoc animo. Plin. lib. 2. cap. 7, Sedere cœpit ſententia hæc, pariterque & eruditum vulgus, & eodē inanem curſu vadit.

¶ Sedere, Figi Florus. lib 4, cap. 2, Egregia virtus Scæuæ centurionis emicuit, cuius in ſcuto centum atque viginti tela ſedere. De hoc ſic ait Cæſar lib 3. bell ciuil Scutóque ad eum relato Scæuæ centurionis, inuenta ſunt in eo foramina CCXXX.

¶ Sedere, Conſyderare. Virg 1 Æneid.

-celſa ſedet Æolus arce. Id eſt, curat, Seruius Idem 9. Æneid.

-Turnus ſacrata valle ſedebat. Vbi Seruius, Sedebat, vt Asper dicit, erat: quæ clauſula antiqua eſt, & de vſu remota. Secundum Plautum, Sedere, eſt Conſilium capere, qui inducit ſeruum dicentem, Sine iuxta animum ſedeam, & dabo meliora conſilia. Sed ſecundum augures, eſt augurium captare: nam poſt deſignatas cæli partes, à ſedentibus captantur auguria: quod & ſuprà ipſe oſtēdit latenter, inducens Picum ſolum ſedentem, vt,

-paruáque ſedebat Succinctus trabea. Aut erat, aut conſilia capiebat, aut augurabatur.

Ars ſedendi, Cunctatio. Silius lib 8, De Fabio qui cunctando dicitur rem reſtituiſſe.

Partes quaſcunque ſtr... ſedendo. Ouid. 2 Metam.

¶ Seſſum deducere in. Aſinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10 32, Herennium Gallum hiſtrionem ſummo ludorum die annulo aureo donatum in quatuordecim ſeſſum deduxit.

Sedeor, ſederis, pen. prod. Paſſiuum. Vide Equarius Subſtantiuum, in AQVVS.

Sedens, Participium. Apud Martial. lib 10, Sedens lactuca legitur, quæ & ſeſſilis etiam dicitur. Cic. de Amic.

Prope limina tecti ſedens Ianitor. Ouid. 1. Faſt.

Aduerſus ſedens. Catul. ad Lesbiam, 48.

Seſſurus, penult prod. Participium [illegible] Horat. de Arte.

Si plauſoris eges aulæa manentis, & vſque

Seſſuri donec cantor, vos plaudite, dicat.

Sedes, ſedis, fœm. gen. In qua ſedemus { [illegible] } Plin. in Paneg. Horum vnum ſi præſtitiſſet alius, illi iamdudum radiatum caput, & media inter deos ſedes auro ſtaret, aut ebore.

Solidæ ſedes, Terra. Ouid. 2. Metam.

Patris ſeda ſedens. Virg. 7. Æneid.

Lætera in ſectuca ſede. Virg. 2. Æneid.

Exiguam ſedem parituræ terra negauit. Ouid. 6. Metam.

Locare in ſede ſacra. Virg. 2. Æneid.

¶ Sedes, Habitaculum ac domicilium. Cæſar, Creſcente enim populi multitudine, mutare ſedes ſtatuerunt. Cic. 1. Tuſc. Alij in cerebro dixerunt animi eſſe ſedem & locum.

Æthereæ ſedes. Ouid. 15. Metam.

Auguſta ſedes, Vide AVGVSTVS.

Beatæ ſedes. Virg. 6. Æneid.

Celſa ſedes. Perſius ſaty. 2.

Dulcis ſedes. Stat. 2. Sylu. 2.

Horrida ſedes. Horat. 1. Carm. ode 34.

Imæ ſedes Erebi. Virg. 4. Georg.

Infauſta ſedes. Senec. Thyeſte 1.

Inferna ſedes. Ouid. 3. Metam.

Infida inſtabiliſque ſedes, Vide INFIDVS.

Lætæ ſedes. Horat. 1. Carm. ode 10.

Maligna ſedes. Stat. 4. Sylu. 3.

Moribunda ſedes Piſauri. Catul. ad Iuuentium, 76.

Nemoralis ſedes. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Optatæ ſedes. Virg. 6. Æneid.

Patria ſedes. Virg. 2. Æneid.

Peregrina ac ſordida ſedes. Lucan. lib. 5.

Sedes procidua. Plin. lib. 21 cap. 20.

Quietæ ſedes. Virg. 1. Æneid.

Sanctæ ſedes deûm. Lucret. lib. 5.

Sedes ſtabilis & domicilium certum. Cic. pro Marcello, Sedem quidem ſtabilem, & domicilium certum non habebit.

Superæ ſedes, Cælum. Ouid. 3. Faſt.

Syderea ſedes. Virg. 10. Æneid.

Tenebroſa ſedes. Ouid. 5. Metam.

Verendæ ſedes. Lucan. lib. 5.

¶ Capere ſedem, Vide CAPIO.

Commouere ſedibus, Vide COMMOVEO.

Conſidere in ſedibus. Cic. 1. de Orat.

Conuellere ex ſuis ſedibus, Vide CONVELLO.

Deſerere ſedem. Virg. 3. Æneid.

Deſtituere ſedem. Claud. de bel. Getico.

Exuere aliquem ſedibus. Tacit. lib. 13.

Figere ſedem alicubi. Iuuenal. ſat. 3.

Incolere ſedem aliquam. Cic. Antequam iret in exilium. Dij deæque mortales, qui excellēti tumulo ciuitatis ſedem Capitolij in ſaxo incolitis conſtitutam.

Lucidas inire ſedes. Horat. 3. Carm. ode 3.

Labefactare animam ſedibus. Lucret. lib. 6.

Mutare ſedem, Vide MVTO mutas.

Ponere ſedes. Virg. 3. Æneid.

Præbere ſedem & domicilium. Cic. de Prouinc. Conſul.

Reponere in ſedem ſuam oſſa. Celſus lib. 8. cap. 10.

Reuiſere ſuas ſedes. Virg. 1. Æneid.

Succedere ſedibus alicuius. Virg. 4. Æneid.

Tenere ſedem Iouis Optimi Max. pro Vincere, ſiue captam obtinere. Tacit. lib. 19.

Transferet regnum à ſede Lauini. Virg. 1. Æneid.

¶ Sedes, per tranſlationem, pro Statu. Cic. 2. de Lege agrar. Coloni Capuæ in domicilio ſuperbiæ atque in ſedibus luxuriæ collocati. Idem pro Archia. At domicilium Romæ non habuit is qui tot annis ante ciuitatem datam, ſedem omnium rerum & fortunarum ſuarum Romæ collocauit.

Celſiſſima ſedes honoris, Vide CELSVS.

Habere ſedem. Quintil. lib. 6. cap. 1.

¶ Sedes, Sepulchrum. Virg. 6. Æneidos,

Sedibus vt ſaltem placidis in morte quieſcam.

¶ Sedes, aliquādo pro natibus, & tota ea parte corporis accipitur, ſuper qua ſedentes innitimur. Plin. libr. 24. cap. 7, Lacryma ſedis vitiis prodeſt, ne quid ſiccari, ex calfieri va opus ſit.

Procidentia ſedis. Vide PROCIDO.

Sedes procidua. Plin. lib. 21 cap. 20, ad finem. Teſtes verò, vt ſedem proci duam, quæque ibi ſint vitia, &c.

Sedecula, ſedeculæ, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Parua ſedes. Cic. ad Atticum, lib. 4. 78, Sic literis ſuſtentor & recreor, malóque in illa tua ſedecula quam habes ſub imagine Ariſtotelis ſedere, quàm in iſtorum ſella curuli. Valla mauult ſedicula per tertiam vocalem.

Sediculum, Sedile. Paulus.

Sedile, ſedilis, penult. prod. neut. gen. { [illegible] } Super quod ſedemus. Plinius epiſtol. 101. n, libr. 5, Sunt locis pluribus diſpoſita ſedilia è marmore.

Sedile antrum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5.

Sedilia viuo ſaxo. Virg. 1. Æneid.

De viuo ſaxo facta ſedilia. Ouid. 3. Metam.

Spiſſa ſedilia. Horat. de Arte.

Vitrea ſedilia. Virg. 4. Georg.

Fuſi per dura ſedilia nautæ. Virg. 5. Æneid.

Membra ſedili releuare. Ouid. 8. Metam.

Complere ſedilia. Claud. 2. in Eutropium.

Sedularium, Lectica, ſeu ſella: inquit cum Spiegelo Nebriſſenſis: At ſectius Antonius Auguſtinus, vt homo eſt prudentiſſimi acutiſſimique ingenij. Sunt autem (inquit ille lib. 1. Emendat. cap. 4.) Sedularia, quæ in Rheda ſedenti ſubijciebantur. Paulus in l. Rhedæ D. de ſupellectile legata lib. 33. P. titul. 10, Rhedæ, & Sedularia ſupellectili adnumerari ſolent. Male repoſuerunt Sellularia, & ſellaquaſſica.

Sedularia, ſedilia videntur eſſe, eáque multa, vt & cathedraria, cathedræ: ſicut rosaria, roſæ, cibaria, cibi: ſuntque ſedularia, tanquam ſedillaria. Turnebus.

Sedum, ab ſedendo, inquit Varro lib. 4. de ling. Lat. Idem quod ſedes.

Sedentarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ſedendo fit. vnde Sedentariū laborem dicimus, qui ſedendo peragitur. Apuleius, Vt etiam fatigationem ſedētariam inceſſus vegetatione diſcuterem. Plin. in Paneg. Cæteri quidem deſiti & attoniti ipſam illam mutam ac ſedentariā aſſidendi neceſſitatem, quo cum dolore animi, quo cum totius corporis horrore perpetiebantur?

Sedentaria opera, Quæ ſedendo fit. Colum. lib. 12. cap. 13.

Sedentarij { [illegible] } Qui ſedendo opus faciunt. Plaut. Aulul. 15. calceolarij, Sedentarij, ſutores.

Seſſio, ſeſſionis, Verbale { [illegible] } Cic. 2. de Orat. Num tādem aut locus hic non idoneus videtur, in quo porticus hæc ipſa vbi inambulamus, & palæſtra, & tot locis ſeſſiones, gymnaſiorum & Græcorum diſputationum memoriam quodammodo commouent? Idem 2. de Nat. deor. Accubatio, inclinatio, ſeſſio. Sic 1. offic. Status, inceſſus, ſeſſio, accubatio.

¶ Seſſio, pro mora, & ignauia. Nam ſedere quandoque valet nihil agere, tempus otioſe terere. Cic. Att. lib. 14, Illam ſeſſionem Capitolinam mihi non placuiſſe, tu teſtis es. Reprehendit Brutum & Caſſium, qui illo ipſo primo die Capitolino, poſt Cæſarem interfectum, ſenatum in Capitolium non vocarint, ſed otioſi tempus conſumpſerint.

Seſſor, Aliud verbale { [illegible] } Horat. 2. epiſt. 1,

In vacuo lætus ſeſſor, plauſórque theatro.

Seſſito, ſeſſitas, pen. corr. { [illegible] } ſeſſitare. Frequentatiuum. Cic. de Claris Orat. Eius autem Cethegum medullam fuiſſe vult, vt quēadmodum in Periclis labris ſcripſit Eupolis ſeſſitauiſſe, huius hic medullam noſtrum oratorem fuiſſe dixerit. Id eſt, ſæpius ſediſſe.

Seſſibulum, ſeſſibuli, pen. corr. { [illegible] } Super quod ſedemus & quieſcimus. Plaut. Pœnulo, 4, Qui tibi oleas, ſtabulum, ſtatum, ſellam & ſeſſibulum merum.

Seſſilis, & hoc ſeſſile, pen. corr. { [illegible] } Quod ſedet, vel ſedere videtur. Plin. lib. 15. cap. 3, de pyris, Incerta nominum cauſa eſt barbaricis venereiſque, quæ colorata dicunt: regiiſque quæ minimo pediculo ſeſſilia: patritiis, voconiis, viridibus, oblongiſque.

Tergum ſeſſile, Latum, in quo quis poſſit ſedere. Ouid. 12. Metam. De Cyllaro Centauro dixit. Paſſiuè accipitur.

Seſſilis lactuca, quæ & ſedens dicitur, Hoc eſt quæ ita humi proiecta eſt, vt ſedere videatur, neque ſurſum vecta eſſe, aut in ſublime aſcendere. Martial. lib. 3.

Sedigitus, pen. corr. { [illegible] } Dictus eſt Volcatius illuſtris poeta à ſex digitis. Plin. lib. 11. cap. 43, Digitis quibuſdam in manibus ſeni: C. Horatij ex patritia gente filias duas ob id Sedigitas appellatas accepi: Volcatium, Sedigitum illuſtrem in poetica.

Sedimentum, Vide SIDO.

Seditio, ſeditionis { [illegible] } Tumultus, diſſenſio, A ſe, id eſt, ſeorſum, & itio, itionis, quod ab Eo, is, deriuatum eſt. Cic. lib. 6. de Rep. Declarat ſeditionis proprietatem à diſſenſione ciuium dictam eſſe, quòd ſeorſum eunt alij in alium. Eſt enim propriè quum populo diſcordante itur ad manus, qualem deſcribit Virg. 1. Æneidos,

Ac veluti magno in populo quum ſæpe coorta eſt
Seditio, ſæuitque animis ignobile vulgus:
Iamque faces & ſaxa volant, furor arma miniſtrat.

Seditionem facit lien, dixit Plaut. Merc. 4. Dicitur autem ſeditio in exercitu, in claſſe, in campo, & vbicunque eſt multitudo hominum.

Incurſio ſeditionis, Vide INCVRRO.

Adulta ſeditio, Vide ADOLEO.

Clamoſa. Claud. de bel. Getico.

Recens. Ouid. 12. Metam.

Turbida ſeditio. Ouid. 9. Metam.

Abſtinere ſeditionibus, Vide ABSTINEO.

Afficta ſeditiones, Vide AFFINGO.

Agitare ſeditionibus plebem, Vide Agito in AGO.

Ardere ſeditiones. Liuius lib. 6.

Colere ſeditiones, Vide COLO.

Commota ſeditio. Cic. Attico lib. 2. 26.

Comprimere ſeditionem. Tacit. lib. 1.

Concire ſeditionem, Vide CONCIEO.

Concitare ſeditionem & diſcordiam. Cic. pro Muræna.

Conferre ſeditionem, Vide CONFERO.

Conflare ſeditionem, Vide CONFLO.

Deflagrante paulatim ſeditione. Tacit. lib. 18.

Diſcuſſa eſt ſeditio. Paterculus lib. 2. Subita deinde exercitus ſeditio, partim ſeueritate, partim liberalitate principis diſcuſſa eſt.

Extinguere ſeditionem. Liu. lib. 6.

Facere ſeditionem. Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. Singulæ quædam cohortes ſeditionem fecerunt. Idem ad Brutum, 1, Quod ſcribis de ſeditione quia facta eſt in legione quarta de Catonis (quod dicā, in bonam partem accipies) magis mihi probatur militum ſeueritas, quàm tua.

Gliſcere ſeditionem Liu. lib. 6.

Incedere ſeditio dicitur, pro Subire. Tacit. lib. 1. Quū Pannonicas legiones ſeditio inceſſit. Sed fortè ab Inceſſo venit, non ab Incedo.

Inducere ſeditionem in ciuitatem, Vide INDVCO.

Inducere ſeditionem. Tacit. lib. 2.

Lenire ſeditionem. Liu. lib. 6.

Ortus ſeditio. Cæſar 7. bell. Gall.

Redintegratur ſeditio. Tacit. lib. 1.

Reſtincta ſeditio eſt. Cic.lib.3 de Legib.

Seditio militum ſedata ab Appio. Cic. Attico, lib.5.101.

Suſtinere ſeditionem. Liu. de bell Maced.

Prope ſeditionem ventum. Tacit. lib 19.

Iuxta ſeditionem ventum. Tacit. lib.5.

Maris ſeditio. Stat 9. Thebaid.

Seditioſus, pen prod. { [illegible] } Qui ſeditionem amat. Cic 5. Verr. Malus ciuis, improbus Conſul, ſeditioſus homo Cn. Carbo fuit. Idem 3. de Legib Iulius ſeditioſis Tribunis pl.

Seditioſa vita, & tumultuoſa. Cic. 1. de Inuent.

Seditioſè, pen. prod. Aduerb. { [illegible] } Contentioſè. Cic. pro Cluent. Altera autem quæ procul à iudicio remota eſt, quæ concionibus ſeditioſè concitatis accommodatior eſt, quàm tranquillis, moderatiſque iudiciis. Idem ad Atticum, lib 5 36, Multa quum ſeditioſiſſimè diceret, vocem comprimere non potuit.

Sedo, ſedas { [illegible] } ſedare, pen prod. Mitigare, placare, lenire, extinguere. Variis nominibus iungitur.

Animum ſedare. Saluſtius, Namque animus impurus, diis hominibúſque infeſtus, neque vigiliis, neque quietibus ſedari potuit, ita conſcientia mentem excitatam vexabat.

Arrogantiam. Cic. pro Flacco, Remittant ſpiritus, comprimant animos ſuos, ſedent arrogantiam.

Bellum. Cic 2. in Catil Atque hæc omnia ſic agentur Quirites, vt res maximæ, minimo motu, pericula ſumma nullo tumultu: bellum inteſtinum ac domeſticum poſt hominum memoriam crudeliſſimū & maximum, me vno togato duce & imperatore ſedetur.

Controuerſiam. Cic 1 de Legib. Hoc die controuerſiam totam iſtam poſſe ſedari.

Diſcordias. Cic 5 Philipp.

Flamma per incenſas citius ſedetur ariſtas. Propert. lib. 3 eleg 19.

Fletus. Propert lib. 2. eleg 17.

Icterus carne. Ouid 15 Metam.

Incendia. Ouid. 1 de Remed amor.

Infamiam. Cic 2. Verr. Quod vnum ad inuidiam veſtri ordinis, infamiámque iudiciorum ſedandam maximè pertinebat, id non humano cōſilio ſed propè diuinitus datum atque oblatum vobis ſummo Reipub. tempore videtur.

Iram. Plaut. Merc 2 4.

Laſſitudinem. Plaut. Bacchid 1.

Lites. Cic 5 Verr.

Mentes commotas. Plin lib 20. cap 13.

Metum ſedat dies. Senec. Thyeſte, 8.

Miſerias. Plaut. Pœnulo, 18.

Motus animi. Cic 3. Tuſcul.

Pauorem. Liu. 1 ab Vrbe.

Queſtus. Senec. Herc. Oetæo, 14.

Sitim. Lucret. lib 4.

Tempeſtatem. Cic 3 Verr.

Tumultum. Cæſar 3 bel. Ciuil.

Vulnera, Cohibere dolorem. Stat 2 Sylu. 2.

Incendere & Sedare, Contraria. Cic. 3. de Legib. At aliquando incenditur, & quidem ſæpe ſedatur.

Sedatus, pen. prod. { [illegible] } Participium, ſiue Nomen ex participio.

Amnes ſedati. Virg. 9 Æneid.

Animo ſedatiore ſcribere. Cic. Attic lib 8 147.

Corde ſedato reſpondere Virg 12 Æneid.

Curæ ſedatæ Stat. 12. Thebaid.

Homo ſedatus. Minimè præceps, benè moderatus. Horatius 1. epiſtol 19,

Oderunt hilarem triſtes, triſtémque iocoſi,

Sedatum celeres. Id eſt, Præcipites oderunt ſedatum.

Oratio ſedatus in numeris. Cicero in Oratore, Eſt enim vt in greſsu ſerendis, faciendiſque verbis tranquillior, ſic in ipſis numeris ſedatior.

Pectus ſedatum. Silius lib 11.

Tempore ſedatiore. Cic. pro Cluentio, Paulò ſedatiore tempora aſt accuſatos, quàm Iunius, ſed eadem ferè lege, & crimine.

Venti ſedati. Ouid 15 Metam.

Sedatè, pen prod. { [illegible] } Aduerbium, Conſtanter. Cic. 2. Tuſc. Nō conſtanter & ſedatè ferent. Sic in Orat Cuius oratio cum ſedatè placidéque loquitur, &c.

Sedatio, Verbale { [illegible] } Cicero 1. de Finib Sic è phyſicis fortitudo ſumitur contra mortis timorem, & conſtantia contra metum religionis, & ſedatio animi omnium rerum occultarum ignoratione ſublata.

Afferre ſedationem. Cic 3 Tuſcul. Vt apud Homerum quotidianæ neces, interitúſque multorum ſedationem mœrendi afferunt.

Perturbationum ſedatio Cic 1 Offic.

Seduco, ſeducis, penult prod. ſeduxi, ſeductum { [illegible] } ſeducere, Propriè ſeorſum ſeducere ab aliis, quaſi de rebus aliquibus loquuturus. Terent. Hecyr. 2. 2,

Póſt Pamphilus me ſolum ſeduxit foras. Ibidem, 4 1.

Vxor abi me ad filiam ire ſenſit, ſeduxit foras. Cic. Attico, lib 5. 110, Quum hæc diſſeruiſſem, ſeducit me Scaptius.

Manu blanda ſeduxit eum Ouid 8. Metam.

Caſtra ſeducere, ſeparare, In duas partes diuidere. Ouid. 13. Metamorph.

Quippe vbi non liceat vacuos ſeducere ocellos. Propert. libro 2. eleg 9.

Mors ſeducit artus animâ Virg 4. Æneid.

Seducere, ad animum tranſtulit. Cic. 1. Tuſcul. Quum à negotio omni ſeuocamus animum, quid, inquam, tum agimus, niſi animum ad ſeipſum aduocamus, ſecum eſſe cogimus, maximéque corpore ſeducimus? Legitur alibi abducimus.

¶Seducere, in malam partem per tranſlationem ſignificat Decipere. Cicero ad Atticum, libr. 10. 206, Me verò adiuuares iis in anguſtiis ſeductum. In nonnullis codicibus abeſt ſeductum. Terent. And. 4 2,

etiam nunc me ſeducere iſtis dictis poſtulas.

Seductus, Participium { [illegible] } Seorſum ductus Liu 10 bel Pun. Singulos deinde ſeparatim, Lælium ac Maſiniſſam, ſeductos obteſtatur, vt quantum nox prouidentiæ adimat, tantum diligenti expleant cura. Sic Suetonius in Claudio Cæſare, cap 37.

Receſſus ſeducti, ſinus ſecreti. Ouid. 13. Metam

Terræ ſeductæ ex æthere, ſeparatæ, ſeiunctæ. Ouid. 4 Metam.

¶Seductus, pro diſtincto ſeu diſcreto. Senec. epiſt. 118, Si proprium habent quiddam & à corporibus ſeductum.

Seductio, Verbale { [illegible] } Cic. pro Murena, Mæſtos amicos, obſeruationes, teſtificationes, ſeductiones teſtium, ſeceſſionem ſubſcriptorum animaduertebant.

Seductus, huius seductus. Verbale, pro Seceſſu Senec. de Tranquil. vitæ. Sic hominum, quorum maximæ in ſeductu actiones ſunt, &c.

Seduculum, li, quaſi ſudaculum, genus eſt flagelli, quòd vapulantes ſudare faciat dictum Feſtus.

Sedularium, Vide SUDO.

Sedulus, pen corr Adiect. { [illegible] } Donato & Nonio teſtibus, dicitur qui ex animo & ſine dolo, inſtantérque intentus eſt alicui rei, vt ſit quaſi aſſiduus: quia negligentes doloſi dicuntur. Cic. de Clar. Orat. Eloquentes enim videbatur, non ſedulos velle conquirere.

Sedulus, quaſi ſine dolo. Acron in Horatium lib. 1 epiſt.

Anus ſedula. Tibul lib. 1. eleg 3.

Turba ſedula. Ouid. 1 de Remed. Amor.

Sedulitas, pen, corr. ſedulitatis { [illegible] } Inſtans & fidele officium, & diligentia, aſſiduitas. Cicero pro Cecinna, Quis igitur? Ille quem ſupra deformaui, voluntarius amicus mulieris, non neceſſitudine aliqua, ſed ficto officio, ſimulatáque ſedulitate coniunctus, magis opportuna opera nonnunquam, quàm aliquando fideli. Idem ad Atticum, libro 12. 217, Quæ ſi non eſſent ſedulitate effectæ, & beneuolentia tua, liceret mihi abire in ſolitudines aliquas.

Multæ ſedulitatis anus Ouid 3 Faſt.

Apta ſedulitas Ouid 10. Metam.

Arguta ſedulitas. Cælius Ciceroni Famil. lib 8 epiſt.

Blanda ſedulitas. Ouid 2 de Arte.

Officioſa ſedulitas Horat. 1 epiſt. 7.

Senilis ſedulitas. Silius lib. 7.

Placere ſedulitate. Ouid. 2 de Arte.

Sedulè, penult. corr. { [illegible] } Aduerbium, Idem quod Sedulò. Columell. lib. 9. cap. 9, Semper quidem cultus ſedulè circumire debet aluearia.

Sedulò, pen corr. { [illegible] } Aduerbium, Ex animo & ſine dolo, inſtanter, inquit Donatus Plaut. Aulul. 5,

Nam nunc, quum celo ſedulò, omnes ne ſciant,

Omnes videntur ſcire. Terent. Phorm 2 4,

Ego ſedulò hunc dixiſſe credo. Id eſt, ſimpliciter, inquit Donatus. Idem Hecy. 4 2,

Etſi ea diſſimulas ſedulò. Idem Eunuch 2 3,

Obſecro hercle Parmeno fac vt potiar. P. faciam ſedulò ac

Dabo operam, adiuuabo. Plaut. Menæch 2 2,

Propterea heri imperium exequor, bene & ſedulò ſeruio. Cic 5. de Finib, Sedulò inquam faciam, ſed fortuna fortis.

Sedum, ſedi { [illegible] } Herba quæ ſempervivum dicitur, à ſemper ſedendo. Plin. lib 18. cap 17, Democritus ſucco herbæ quæ appellatur aizoon in tegulis naſcens, tabuliſve, Latinè verò ſedum aut digitellum, medicata ſeri iubet omnia ſemina. Columel. libro 2. cap. 9, Id ne fiat, remedio eſt maſtus ſuccus herbæ, quam ruſtici ſedum appellant.

SEDVNI, populi in Alpibus, quos commemorat Plin lib. 3. cap. 20.

Seges, ſegetis, pen. corr. f. g. { [illegible] } Propriè fruges earum ſeminum ex quibus conficitur panis, nondum demeſſa, vt ait Valla lib. 4. Plin. lib. 18. cap. 17, Si in articulum ſeges ire cœperit, runcare remedium eſt, ne herbæ vincant. Et paulo póſt, Luxuria ſegetū caſtigatur dente pecoris in herba duntaxat.

Luxuries ſegetum. Virg 1. Georg.

Rapinæ præmaturæ ſegetum. Lucan. lib 7.

Ægra ſeges negabat victum. Virg 3 Æneid.

Altæ ſegetes. Virg 3, Georg.

Arida ſeges. Ouid 8 Metam.

Cana ſeges Ouid. 10 Metam.

Dura ſeges. Tibul lib 2. eleg 3.

Feraces ſegetes. Horat. 1. Carm. ode 31.

Fertilior ſeges eſt alienis ſemper in agris. Ouid. 1. de Arte.

Grauida ſeges. Virg 1. Georg.

Immatura ſeges. Silius lib. 15.

Intacta ſeges Virg 7. Æneid.

Lætæ ſegetes, Vide SATVS.

Segetes meliores exiſtimantur aſſu campeſtres. Varr. lib. 1. de Re ruſt cap 6.

Opportuna pecori ſeges. Virg 4 Georg.

Picturata ſeges Claud. de Hiſtrice, 37.

Teneræ ſegetes. Ouid 4. Faſt.

¶Cingenda eſt altis ſepibus iſta ſeges. Ouid 3 de Arte.

Lætas facere ſegetes. Virg 1. Georg.

Validas ſegetes mora facit Ouid. 1. de Remed. amor.

Iſte feret ſegetes, iſte ſerendus ager. Ouid. 2. de Arte.

Adulta leni fluctuat Zephyro ſeges. Senec. Herc. fur. 9.

Indui ſegetibus dicitur, Vide INDVO.

Intereunt ſegetes Virg. 1 Georg.

Metere ſegetem. Silius lib. 16.

Herbæ obducunt ſegetem. Virg 2 Georg.

Occare ſegetes. Horat 2.epiſt.2.
Pectinare ſegetem, Vide Pectino. in PECTEN.
Prætendere ſpem ſegeti. Virg 1.Georg.
Proculcare creſcentes ſegetes Ouid.8.Metam.
Reſecanda falce ſeges. Ouid.epiſt 1.
Runcare ſegetes. Varro lib.1.de Re ruſt.cap.30.
Seneſcit ſeges nimio imbre. Stat.5. Sylu.1.
Sternuntur ſegetes. Ouid.1.Metam.
Matura ſeges ſurgit. Senec Thyeſte 5.
Hic ſegetes veniunt, illic fœlicius vuæ. Virg 1.Georg.
Vrit campum ſeges lini. Virg 1 Georg.
¶Seges, De leguminibus. Colum.lib.2. cap.14. Quod prædictorum leguminum ſegetibus ſatiſcit.
¶Seges { [illegible] } Accipitur nonnunquam pro ipſa humo arata & ad accipiendum ſemen ſubacta. Varro lib.1. de Re ruſt.cap.29. Seges dicitur, quod aratum, ſatum eſt: Aruum, quod aratum necdum ſatum eſt. Feſtus, Seges dicitur ea pars agri quæ arata & conſita eſt. Virg.1.Georgicorum,
Illa ſeges demum votis reſpondet auari
Agricolæ, bis quæ ſolem, bis frigora ſenſit. Plin lib.18, Segetes quæ interquieuere, fundunt ruſum odoratiorem ſatiua: adeò terra non ceſſat parere.
Fœcunda ſeges. Lucan.lib.6.
Segetes fœcundæ, & vberes. Cic. in Orat. Segetes fœcundæ & vberes, non ſolùm fruges, verùm herbas etiam effundunt inimiciſſimas frugibus.
¶Seges ſtimulorum, apud Plautum in Aulul.4.
Ferrea ſeges telorum. Virg.3 Æneid.
Ferrea ſeges ſtrictis horret mucronibus. Virg.12.Æneid.
Virûm ſeges. Virg.2.Georg.
Seminibus iactis ſegetes adoleſſe virorum. Ouid.epiſt.6.
Clypeata ſeges virorum. Ouid.3 Metam.
¶Seges ac materia gloriæ. Cic.pro Milone, Quid enim odiſſet Clodium Milo, ſegetem ac materiam ſuæ gloriæ.
SEGESTA { [illegible] } Deæ numen. Plin. libro 18 cap.2. Seiam à ſerendo, Segeſtam à ſegetibus appellabant: quarum ſimulacra in Circo videmus. Macrobius 1.Saturn.cap.16, Segetiam vocat. Diuus Augoſtinus Ciuitatis diuinæ libro 4, Sata, inquit, frumenta quandiu ſub terra eſſent, præpoſitam voluerunt habere deam Seiam. Quum verò iam eſſent ſuper terram, & ſegetem facerent, deam Segetiam: Frumentis verò collectis atque conditis, vt tutò ſeruarentur, deam Tutilinam præpoſuerunt.
SEGESTA quæ nunc appellatur, oppidum in Sicilia eſt, quod videtur Æneas condidiſſe præpoſito ibi Egeſto, qui eam Egeſtam nominauit, ſed præpoſita eſt ei S litera, ne obſcœno nomine appellaretur, vt factum eſt in Maleuento, quod Beneuentum dictum eſt, & in Epidamno, quod vſurpant Dyrrachium Feſtus.
Segeſtanus, pen.prod. Adiect. { [illegible] } Qui Segeſtam incolit. Cic.6. Verr Segeſtani non ſolùm perpetua ſocietate, &c.
Segeſtenſis, Aliud adiect. Cic. Verr 5 Multò etiam impudentius in decumis Segeſtenſium verſatus eſt.
Segeſtre, ſegeſtris, neut.gen. Quo aliquid inuoluitur. Varr.de Ling. Latin.lib.4. Quo lecticam inuoluebant, quòd ferè ſtramenta erant è ſegete, ſegeſtria appellabant, vt etiam nunc in caſtris. Feſtus Pompeius lib.4. [illegible] Græci appellant pelles nauticas, quas nos vocamus ſegeſtria. Nonius Marcellus, Lecticam quo inuoluebant, ſegeſtria appellabant. Plin lib.13 cap.12. De chartarum generibus, Nam emporetica inutilis ſcribendo, inuolucris chartarum ſegeſtriùmque vſum præbet, & ideò à mercatoribus cognominata.
SEGETIA, Vide SEGESTA dea.
Segmen, Segmentarius, Segmentatus, Segmentum, Vide SECO.
Segnis, & hoc ſegne { [illegible] } Quaſi ſeorſum à reſto nitens, G interpoſita, cauſa euphoniæ. Componitur enim à ſe, & nitor, niteris. Vel dicitur ſegnis quaſi ſine igne. Vnde ſegnis dicitur tardus & ignauus: cuius contrarium Ardens, qui feſtinans, & acrio ingenio eſt. Virgil.lib.3. Æneidos,
Haud ſegnis ſtrato ſurgit Palinurus, & omnes
Explorat ventos. Cic ad Attic lib.8 157, Ego ſi cui adhuc videor ſegnior fuiſſe, dum ne tibi videar, non laboro.
Ad credendum ſegnis. Liu 4.bel.Pun.
Ad imperandum ſegnior. Id eſt tardior Cic.pro Fonteio, Segniores ad imperandum poſthac ceteri ſint, quum videant eos oppugnari, quibus oppreſſis populi Roman. imperiis, incolume eſſe non poſſit.
Segnis & iacens. Quintil.lib.1.cap.3.
¶Acta ſegnia, Ignaua. Ouid.11.Metam.
Animus ſegnis Plinius lib 11.cap 52.
Anni ſegnes, In quibus nihil præclari geſtum eſt. Ouid.ad Liuiam.
Campus ſegnis ſitu dureſcit. Virg.1.Georg.
Segnior eſt cultus terræ. Cic 2.de Legib. Terræ cultum ſegniorem ſuſpicor fore, ſi ad eam tuendam ferróque ſubigendam, ſuperſtitionibus aliquid acceſſerit.
Dextra non ſegnis dare vulnera, Hoc eſt ad vulnera inferenda. Ouid.5.Triſt.eleg.8.
Diſcordia non ſegnior. Liu 2.ab Vrbe.
Epiſtola non ſegnis, lenta mors. Stat.4 Sylu.4.
Exitus ſegnis. Stat.5 Sylu.3.
Indoles ſegnis. Tacit.lib.12.
Iter lucis non ſegne Valer.1.Argon.
Mens ſegnis ad lætitiam. Ouid.3 de Ponto, eleg.4.
Mora ſegnis Liu 5.bel.Pun.
Moras ſegnes rumpere Virg 3.Georg.
Mors ſegnis Liu.10.bel.Maced.
Otium ſegne. Ouid.1.de Ponto, eleg 6.
Pes ſegnis. Horat 3.Carm.ode 12.
Pugna ſegnior Liu 3 ab Vrbe.
Sopor ſegnis. Lucan.lib 5.
¶Segnis, cum genitiuo. Tacit.lib.16. Inquietus animo, & occaſionum haud ſegnis.
¶Segnis, Infœcundus & inutilis. Virg.1 Georgicorum,
-ſegniſque horret in aruis　Carduus. Seruius.
Segnities, ſegnitiei: vel Segnitia, ſegnitiæ { [illegible] } Tarditas ac negligentia ad agendum, inquit Donatus: quòd vt ait Feſtus, fit ſine nitendo quid vtile & honeſtum. Plaut.Trin 11,
In huiuſmodi negotio diem ſermone terere, ſegnities mera eſt. Terent.And 1 3,
Enimuerò Daue nihil loci eſt ſegnitiæ, neque ſocordiæ. Cic 1.de Finib. Rudem enim eſſe omnino in noſtris poetis, aut inertiſſimæ ſegnitiæ eſt, aut faſtidij delicatiſſimi.
Segnities & inertia. Cic 2 de Orat. Et quoniam de imprudentia dixi, caſtigemus etiam ſegnitiem hominum atque inertiam.
Sera ſegnities. Virg 2.Æneid.
Immunda ſegnities, Vide IMMVNDVS.
¶Segnities, Infœcunditas. Plin. Hinc negligentia cultorum, hinc agrorum ſegnities. Id eſt, ſterilitas. Sipontinus.
Segnitas antiquum pro ſegnitia. Acc. Ænead.
Eo omne quòd eorum ſegnitate ardet ſucus. Vide Nonium ſi plura deſideras.
Segniter, pen.corr. Aduerbium { [illegible] } Liu.2.ab Vrbe, Segniter, otioſè, negligenter, contemaciter omnia agere nec pudor, nec metus coërcebat. Plin.lib.14.cap.22, Nec ſegnius vita in eo elaborauit. Virg.9.Æneid.
Poſiti artus ſegniter. Stat.1.Sylu.4.
Ire non ſegnius ſagitta Scytica. Ouid.10.Metam.
Nihilo ſegnius, Vide NIHILVM.
Segnipes, pen.corr. ſegnipedis, pen.corr. { [illegible] } Qui tardè incedit. Iuuenal. Satyra 8,
-Tritóque trahunt epirhedia collo
Segnipedes. De equis hic loquitur.
SEGOBRIGA { [illegible] } Oppidum Hiſpaniæ citerioris, Celtiberiæ totius caput: circa quod Sertorius & Metellus prælium commiſere. Strabo libro 3.
SEGOR { [illegible] } Fuit quinta ciuitas poſt Sodomam & Soboim, quæ (vt Sacræ teſtantur literæ) ad preces Loth ſeruata eſt. Moſes in Geneſi.
SEGOREGII, Populi de quibus ſic Alex. Alexand.lib.1 cap.24. Segoregiorum vetus erat mos, vt paratis inſtructiſque menſis, inter epulas virgo introduceretur, & cui ea conuiuis aquam dederat, eum ſibi virum delegiſſe videbatur.
Segrego, ſegregas, pen corr. { [illegible] } ſegregare, Ab aliorum numero, vel ſocietate & grege ſeparare, quaſi ſeorſum à grege ponere. Plaut. Milite 18. Terent. And.1.5,
Te obteſtor, ne abs te hanc ſegreges, neu deſeras.
Segregare è ſenatu aliquem. Plaut Moſtel.15.
Ab agmine ſemet ſegregare. Stat.12. Thebaid.
Seiungi & ſegregari Lucret.lib.1.
Segregare ab ſe culpam vel ſuſpiciones. Plaut. Trin.4.
A numero ciuium ſegregare. Cic.pro Archia, Quod ſi mihi à vobis tribui, concedíque ſentiam, perficiam profectò, vt hunc A. Licinium non modò non ſegregandum, quum ſit ciuis, à numero ciuiū, verum etiam, ſi non eſſet, putetis aſciſcendum fuiſſe.
Virtutem ſegregare à ſummo bono. Cic 3.de Fin.
Pugnam ſegregare. Liu.1 ab Vrbe.
Sermonem ſegregare. Plaut. Milite, 10. Idem Pœnulo, 4,
Segregare ſermonem, tædet. Hoc eſt, tace.
Seque gregari, pro ſegregari ſque, apud Lucretium lib.1,
Diſſidio potis eſt ſeiungi, ſeque gregari.
Segrex, ſegregis, pen.corr. om gen. vt ſegrex vita, id eſt, Solitaria. Seneca de Benefi.lib.4.
Segullum, ſegulli Plin.lib 33.cap.4. Aurum qui quærunt, ante omnia ſegullum tollunt, ita vocatur indicium. alueus vbi id eſt, arenæque lauantur, atque ex eo quod reſedit coniectura capitur, vt inueniatur aliquando in ſumma tellure protinus rara fœlicitate.
SEGVSIVM { [illegible] } Ptolemæo libro 3.cap.1. Seguſianorum vrbs in Græcis Alpibus. Vulgò Suſe.
SEIA, & SEGESTA, Dearum quarum apud veteres nomina, de quibus ſic Plinius, Seiámque à ſerendo, Segeſtam à ſegetibus appellabant, quarum ſimulacra in circo videmus: tertiam ex his nominare ſub tecto religio eſt. Plinij as manuſcr. pius Seiam exhibet, quam Tertullianus Seſſiam vocat, Macrobius Saiam, vt Segetiā ſegetiam: atque ſiquit nominaſſet Salarem ſemoniam, Saiam, Segetiā, Tutilinam, ei ferias obſeruandas fuiſſe. Tertia autem illa, quam religioſum erat ſub tecto nominare, Tutilina, vt ſcrot. erat. Turneb.
SEIANVS, pen. prod. { [illegible] } Nomen viri proprium, de quo multa Sueton in Tiberio, cap.48 Iuuen. Satyra 10,
-Seianus ducitur vnco　Spectandus.
SEIR { [illegible] } Mons in terra Edom in quo habitauit Eſaù in regione Gabalena, quæ ex eo, quòd Eſaù piloſus eſſet & hiſpidus Seir, id eſt piloſi nomen accepit.
Seiugi, ſiue ſeiuges, pen corr. { [illegible] } dicuntur equi ſeni ad vnum curtum iuncti Apuleius in floridis, Vni cuiuſmes prouinciæ, quadriiuges & ſeiuges currus vbi genitum ponere gratulantur Plin.lib. 34 cap.5. Serum hoc, & in his non niſi a diuo Auguſto ſeiuges, ſicut & elephanti. Liu.8.bel.Maced.
Seiugo, ſeiugas, pen.corr. ſeiugare { [illegible] } Idem quod Seiungere. Cic 1.de Diuinat. Humani autem animi eam partem, quæ ſenſum, quæ motum, quæ appetitum habeat, non eſſe ab actione corporis ſeiugatam.
Seiungo, ſeiungis, ſeiunxi, ſeiunctum { [illegible] } ſeiungere, Seorſum iungere ſiue ſeorſum ponere & ſeparare. Cic. Lentul. lib.1.9. Tibi autem multò notior atque illuſtrior meus in te animus eſſet, ſi hoc tempore vnà qui ſeiuncti fuimus, & vnà & Romæ fuiſſemus.

Diſſidio perniciali ſeiungi. Lucret. lib. 1.
Seiungendus ab Antonio Cic. Attico, lib. 15. 326.
Ab honeſtate ſeiungi. Cic 1 Acad.
A ſpe patiendarum voluptatum ſeiungi non poteſt. Cicero 1. de Finibus

Seiunctus, Participium { [illegible] } Propert. lib. 1. eleg. 17.
Dolor ſeiunctos corpore. Lucret. lib. 2.
Seiunctum & ſecretum à corpore. Lucret. lib 1.
Semota, & ſeiuncta à rebus noſtris. Lucret lib 2.

Seiunctio, Verbale { [illegible] } Cic. 3 de Orat. Propoſitóque quid ſis dicturus, & ab eo quod eſt dictum ſeiunctio, & reditus ad propoſitum & iteratio, & rationis apta concluſio.

SEIVS { [illegible] } Viri nomen: à quo Seianus equus. Gel. lib. 3. cap. 9. Caius Baſſus in commentariis ſuis, item Iulius Modeſtus in 21. Quæſtionum confuſarum, hiſtoriam de equo Seiano tradunt, dignam memoria atque admiratione Cn. Seium quempiam ſcribūt fuiſſe, eúmque habuiſſe equum natum Argis, in terra Græcia: de quo fama conſtans eſſet tanquam de genere equorum progenitus foret, qui Diomedis Thracis fuiſſent, quas Hercules Diomede occiſo è Thracia Argos perduxiſſet. Eum equum fuiſſe dicunt magnitudine inuſitata, ceruice ardua, colore phœniceo, flaua & comanti iuba, omnibúſque aliis equorum laudibus quoque longè præſtitiſſe: ſed eundem equum tali fuiſſe fato, ſiue fortuna ferunt, vt quiſquis haberet eum, poſſidetéque, is cum omni domo, familia, fortuníſque omnibus ſuis ad internecionem deperiret. Itaque primum illum Cn. Seium dominum eius à M Antonio, qui poſteà Triumuir Reipub conſtituendæ fuit, capitis damnatum miſerando ſupplicio affectum eſſe. Eodem tempore Corn Dolabellam cos. in Syriam proficiſcentē fama iſtius equi adductum, Argos diuertiſſe, cupidinéque habendi eius exarſiſſe, emiſſeque eum H-S centū millibus. Sed ipſum quoque Dolabellam in Syria bello ciuili obſeſſum, atque interfectum eſſe. Mox eundem equum qui Dolabellæ fuerat, C. Caſſium qui Dolabellam obſederat, abduxiſſe. Quem Caſſium poſteà ſatis notum eſt, victis partibus, fuſóque exercitu ſuo miſeram mortem oppetiſſe. Deinde Antonium poſt interitum Caſſij parta victoria, equum illum nobilem Caſſij requiſiſſe. & quum eo potitus eſſet, ipſum quoque poſteà victum atque deſertum deteſtabili exitio interiſſe. Hinc prouerbium de hominibus calamitoſis ortum, dicíque ſolitum, Ille homo habet equum Seianum.

Selache. Appellantur apud Græcos omnes piſces plani, quod nomen eis Ariſtoteles impoſuit.

Selago, elaginis: Herba Sabinæ ſimilis. Legitur ſine ferro dextra manu per tunicam, qua ſiniſtra exuitur, velut à furante, candida veſte veſtito, puréque lotis nudis pedibus, ſacro facto prius quàm legatur, pane vinóque. Fertur in mappa noua. Hanc contra omnem perniciem habendam prodidere Druidæ Gallorum, & contra omnia oculorum vitia fumum eius prodeſſe. Plin. lib 24. cap. 11.

SELECTI DII, apud Romanos vocabantur præcipui & ſummates, qui habebant ampliorem poteſtatem, quíque celebriores, & in maiori haberentur cultu ac veneratione. A D. Auguſtino ex Varrone viginti numerantur, duodecim videlicet mares: Ianus, Iupiter, Saturnus, Genius, Mercurius, Apollo, Mars, Vulcanus, Neptunus, Sol, Orcus, Liber pater: fœminæ octo, Tellus, Ceres, Iuno, Luna, Diana, Minerua, Venus, Veſta. Certè ſelecti alij erant à Cenſenſibus. Auguſtinus lib. 4. de Ciuit. dei. Lilius Geraldus Syntag. 1. lib. Hiſtoriæ deorum.

Selectio Selectus, Vide SELIGO.

Selenites { [illegible] } Gemma in Arabia naſcens, ex candido tranſlucens melleo fulgore imaginem Lunæ continens, reddenſque in dies ſingulos creſcentis minuentiſque numero. Plin. lib 37 cap 10.

Selenitium, Hederæ genus, cuius eſt minor acinus, ſparſior racemus. Plin. lib 16 cap 34.

Selenuntiæ, Aquæ in Æmaſalſæ ad Himeram, Ægeſtanæ potabiles. Strabo lib 6.

SELEVCIA, penult. prod. { [illegible] } Prima Syriæ ciuitas, vt ait Strabo lib. 11 & 14 & 15. iuxta quam Orontes affluit amnis. Hodie *Solda* vocatur, teſte Oliuerio in Melam. Hanc alij à Nicanore, alij à Nicatore conditam ferunt. Strabo, Seleuciam (inquit) ad Tigrim amnem, iuxta Babylonem, tercentis ferè ſtadiis, Seleucus Nicator exædificauit. Ptolemæus tres Seleucias fecit, Pieriam, ad Euphraten, ad Belum. Scribit Plin. lib. 11. Seleuciam plerunque Meſopotamiam dictam fuiſſe.

Seleucianus, pen prod. Adiect. Cic Attic. lib 4. epiſt. vlt. Perſpice æquitatem animi mei, & ludum, & contemptionem Seleucianæ prouinciæ hoc eſt, nobilis prouinciæ Ciliciæ, quam Seleucus vrbibus auxit. Vide, inquit, me nihil laborare, vt Proconſul in Ciliciam mittar.

Seleucides. Aues vocantur, quarum aduentum ab Ioue precibus impetrant Caſij montis incolæ, fruges eorum locuſtis vaſtantibus. Nec vnde veniant, quóve abeant, compertum, nunquam conſpectis, niſi cum præſidio earum indigetur. Plin. lib. 10 cap. 27.

Seleucides. Calceamentum muliebre, apud Pollucem libro ſeptimo capite 22.

SELEVCVS { [illegible] } Vnus fuit ex principibus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syria regnauit. De quo Appianus clariſſimus hiſtoricus Græcus in Syrico.

Selibra, ſelibræ, pen. prod { [illegible] } Dimidia libra. Plin lib. 14. cap. 16. Malobathri ſelibris in muſti congios duos additis. Liu. 5. ab Vrbe, Selibra farris. Gell. lib. 7. cap. 18. Darent argenti pondo libram ſcilicet & ſelibram. Fit autem ſelibra à ſemi libra, per ſyncopen. Martial. lib 1,
Et thuris, piperiſque tres ſelibræ.

Selicaſtra, Sedilia antiqui generis appellantur, D litera in L conuerſa, vt etiam in ſella factum eſt, & ſubſellio, & ſolio, quæ non minus à ſedendo dicta ſunt. Feſtus. Paulus in l. 4. D. De ſuppellectil. legata, Inſtrumenti ſignificatione thedæ & ſelicaſtra in ſuppellectili adnumerari ſolent. Ita legit Haloander. Antonius verò Auguſtinus ſedularia, id eſt quæ in theda ſedenti ſubiiciuntur.

Seligo, ſeligis, pen. corr. ſelegi, penult prod. ſelectum { [illegible] } ſeligere, Seorſum colligere, ſecernere. Cicero in Orat. Quæ exempla ſelegiſſem, niſi vel omnia eſſe arbitraret, vel poſſe eligere qui quærerent. Idem in Oratore, Nec verò vtetur imprudenter hac copia, ſed omnia expendet & ſeliget. Et 3 de Finibus, Sed hoc quaſi vltimum, quale nos ſummum in vita bonum dicimus: illud autem vt feriat, quaſi ſeligendum, non expetendum. Ouidius 3. Amor. eleg. 10.

Selectus, Participium: vt Selectæ, breuéſque ſententiæ. Cicero 1. de Natura deorum.
Corpora ſelecta. Ouid 5 Faſt.
Selecti iudices, Equites dicti ſunt. Cic pro Cluent. Deinde Prætores tantùm vrbani, qui iurati debent optimum quemque in ſelectos iudices referre. Horat. 1. Serm. Saty 4.
.habes authorem quo facias hoc,
Vnum ex iudicibus ſelectis obiiciebat. Id eſt, ex Equeſtri ordine. Cicero 4. Verr. Cæterarum rerum ſelecti iudices ex ciuium Romanorum conuentu proponi ſolent. Id eſt, Equitibus qui illuc conueniunt. Ibidem 5. Hic tu medicum & Aruſpicem & Præconem tuum recuperatores dabis? aut etiam illum ipſum quem tu in cohorte tua Caſſianum iudicem habebas, ſiqua res maior eſſet, Papyrium Putamonem, hominem ſeuerum ex veteri illa Equeſtri diſciplina? Quæ verba per ironiam dicta ſunt. Selecti iudices, ſunt præcipui. Vnde dij ſelecti & præcipui, de quibus ſuprà apud Auguſtinum de Ciuitate, cap. 1. 2. 3 & 4. Hæc Budæus. Plinius lib 33. cap 2, Decuriæ quoque ipſæ pluribus diſcretæ nominibus fuere. Tribunorum æris, & Selectorum, & Iudicum: præter hos etiamnum Nongenti vocabantur ex omnibus ſelecti, ad cuſtodiendas ciſtas ſuffragiorum in comitiis. Et diuiſus hic quoque ordo erat ſuperba vſurpatione nominum, quum alius ſe Nongentum, alius Selectum, alius Tribunum appellaret.

Selectio, Verbale { [illegible] } Cic 2, de Finib. Dum enim in vna virtute ſic omnia eſſe voluerunt, vt eam rerum ſelectione expoliarent: nec ei quicquam aut vnde oriretur, darent, aut vbi niteretur. Idem 3. de Legib Selectio vitiorum.

Selinas, vel Selinoia: braſſicæ genus criſpum. Plin. lib. 20. cap. 9. In tres ſpecies diuiſere eam (de Braſſica loquitur) Græci antiquiſſimi Criſpam, quam Selinoida vocauerunt à ſimilitudine apij foliorum, ſtomacho vtilem, aluum modicè mollientem. vide cap. 157. de Re ruſtica.

SELINIS, penult. prod. { [illegible] } vt inquit Seruius, ciuitas iuxta Lilybæum, abondans palmis quibus veſcuntur, & apio. Virgilius 3. Æneidos,
Téque datis linquo ventis palmoſa Selinis,
Et vada dura lego ſaxis Lilybeia cæcis.

Selinon { [illegible] } à Græcis appellatur herba notiſſima, quam Latini Apium nominant. Inde fiunt compoſita Petroſelinum, Hippoſelinon & Eloſelinon. Vide Dioſcoridem Matthioli.

SELINVS, penultima producta { [illegible] } Duorum fluuiorum nomen in Aſia, qui in mare influentes Dianæ Epheſiæ templum vtrinque complectuntur. Plin. lib 5. cap. 29. Eſt & Selinus alius in Ægeorum agro qui eſt in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Ruſus alius in Sicilia iuxta Megara & Hyblam montem, quorum omnium meminit Strabo lib 8.

SELINVS, ſelinuntis: Oppidum eſt Siciliæ palmis abundans { [illegible] } Hinc Selinuſius, ſelinuſia, ſelinuſium [illegible], Attributum, vt terra Selinuſia, quæ à Galeno libro 9 ſimplicium Medic. inter medicamenta ophthalmica ponitur.

SELINVSIVA, Eſt lacus poſt Cayſtri oſtia ex pelago refuſus. Strabo libro 14.

Sella, ſellæ { [illegible] } Quaſi ſeda, à ſedendo. Plautus, Curcul 7,
Vide vt ex paſſulis, datin' iſti ſellam vbi aſſidat cito?
Cic. 1. de Diuin. vt in eius ſella requieſceret. Cato cap. 10, Scabilla tria, ſellas quatuor, ſolia duo, &c.
Erat apud Romanos magiſtratus Ædilis, & Prætoris ſedes, qua per vrbem ius dicentes comportabantur. Græci autem [illegible] dicunt ſellam. Cic. 3. Verr. Quod vos oblitos eſſe non arbitror, quæ multitudo, quis ordo ad Pisonis ſellam iſto Prætore ſolitus ſit conuenire. In eundem, 5, Iam anteà in ſella ſedens Prætor, quum prouinciam Siciliam obtineret.
Aurea ſella. Propert. lib. 4 eleg 11.
Curulis ſella. Quintil lib. 6. cap 3 Vide CVRVLIS.
Sella familiaris, ſiue familiarica. Vide FAMILIA.
Geſtatoria ſella, Vide Geſtatorius in GERO.
¶ Sella, aliter. Scribonius Largus, Qui id biberint primum ab ore ſanguinem expuunt, deinde ex ſtomacho cruorem reiiciunt, poſteà per ſellas abundantius eundem deiiciunt.

Sellaria, Subſtantiuum, ſellariæ { [illegible] } Loca in quibus ſedes diſponi ſolebant. Plin lib. 34. cap 8, Violentia Neronis in vrbem conuecta, & in ſellariis domus aureæ diſpoſita. Sueton. in Tiberio, cap. 43. Seceſſu vero Capreaſi etiam ſellariam excogitauit, ſedem arcanarum libidinum.

Sellariolus, penult. corr. { [illegible] } Adiectiuum diminutiuum. Martialis, lib 5,
In ſellariolis vagus popinis. Sellariolæ popinæ dicuntur, in quibus deſident homines ignaui ad libidinem & luxum.

Selicaſtrum, ſelicaſtri, Vide SELICASTRA ſuo loco.

Selliſternium, ſelliſternij, Vide Sola, inquit Feſtus, in SOLVM, ſoli.

Sellularius, Adiectiuum { [illegible] } Sellularij opifices, qui ſedendo opus faciunt, quos Liuius libro 8. ab Vrbe, ſcribit militiæ minimè aptos.

SELLA, Oppidum eſt Epiri, cuius incolæ Sellani dicuntur. Lucanus libro tertio,

Quercúſque

Quercúſque ſilentes
Chaonio veteres liquerunt vertice ſellæ.

SELLEEN, Regio eſt proxima Pylo in finibus Arcadiæ. Strabo libro octauo.

SELYMBRIA {[illegible]} Ciuitas eſt Thraciæ ad Propontidem, propinqua Byzantio. Herodot. lib. 6.

Semaſſius, a, um, Semaſſij Chriſtiani. Vide in dictione Sarmentitius. & Cælium Rhodig. lib. 11. Lection. antiq. cap. 9.

Sembella, ſembellæ {[illegible]} Quod ſit libellæ dimidium, inquit Varro de Ling. Lat. lib. 4. Idem quod ſemis aſſis.

Semel, Aduerbium {[illegible]} Quaſi vnà, non diuiſim, vel vno (vt ita dicam) tempore: nam quod ſemel fit, nullam recipit diuiſionem. Plaut. Capt. 11.
Satis ſum ſemel deceptus. Terent. Heaut. 2. 3. 4,
-vbi animos ſemel ſe cupiditate deuinxit mala,
Neceſſe eſt Clitipho conſilia conſequi conſimilia. Cic. 7. Vert. Verum hoc erat, ſi ille ſemel verus arbitrium ſecuri percuſſus eſſet, pœnam nullam non haberes.
Semel anno. Plin. lib. 12 cap. 14, Thus meti ſemel anno ſolebat.
Semel atque iterum. Cic. pro Cluent. Cognoſcite nunc ità reum citatum eſſe illum, vt ſe ſemel atque iterum præiudicata, condemnatus in iudicium veneſit.
Semel iterum. Liu. 1. ab Vrbe, Semel T. Manilio conſule, poſt Punicum primum perfectum bellum iterum, quod noſtræ ætati dij dederunt vt videremus.
Semel ac vicies. Plin. lib. 7. cap. 48. Idem ſella curuli ſemel ac vicies ſedit, quoties nemo alius.
Semel vnquam. Plin. lib. 2. cap. 35. Dein quum in cœlum ſe reciperet, lampadem factam, ſemel vnquam proditur, Cn. Octauio, C. Scribonio COSS.
¶Semel, inquit Aſconius, vicinum eſt ad Penè nunquam. Cic. 2. Verr. Semel ait ſe in vita pertimuiſſe, tum quum primum à me reus factus ſit. Quaſi dicat, ferè nunquam. Simile eſt quòd ſemel in vita riſiſſe Craſſum ſcribit Lucilius.
¶Semel, Omnino & prorſus, ita vt iterum obtineri non neceſſe ſit. Cic. pro Deiotaro, Cùm facilè exorari Cæſar, tum ſemel exorari ſoleat. Budæus.
¶Semel, Irreuocabiliter. Quintil. lib. 1 cap. 3, Nec ſemel de hoc decretum erat: triceſimus dies reddebat victo certaminis poteſtatem. Ouid. de Virginitate loquens epiſt. 5,
-deperit illa ſemel. Budæus.
Semel à condito æuo. Plin. lib. 7. cap. 34. Ibidem, cap. 35. Pudiciſſima fœmina ſemel matronarum ſententia iudicata eſt, Sulpitia Paterculi filia. Hic particula, Semel, affirmantis venuſtatem habet, vt quod veriſſimum eſſe aſſeuerare volumus, id ſemel tantùm dixiſſe ſufficiat.
¶Semel, Ad ſummam, vel in ſumma. Valla de Ad ſummam loquens, Quintilianus in ſenſu priore ſolet vti tali genere dicendi per aduerbium ſemel, libro 9. cap. vltimo, Denique vt ſemel finiam, ſic ferè componendum, quomodo pronuntiandum erit. Et alibi lib. 12. cap. 1, Et vt ſemel omnia complectar. Id eſt, vt in ſumma dicam. Cuius rei cauſa eſt ipſum illud ſemel, quod ſignificat Vna vice pro omnibus, ita vt poſtea non oporteat quid addi. Quod enim ſemel tantùm fit, id non habet regreſſum vt iterum fiat. Virgilius 11. Æneidos,
-qua nequid tale videret,
Procubuit moriens, & humum ſemel ore momordit. Ouid. epiſt. 5,
-nulla reparabilis arte
Læſa pudicitia eſt, deperit illa ſemel. Lucan. lib. 9,
-dixitque ſemel naſcentibus auctor
Quicquid ſcire licet. Semel, inquit, vt nullum poſtea verbum addat. Hactenus Valla lib. 6.

SEMELE, penult. corr. {[illegible]} filia Cadmi regis Thebarum, ex qua Iupiter Bacchum genuit, teſte Horatio 1. Carm. ode 19, Thebana Semele.
Proles Semeles, Bacchus. Tibul. lib. 3. eleg. 4.

Semeleius, Adiectiuum {[illegible]} vt Thyoneus Semeleius. Horat. 1. Carm. ode 17.
Proles Semeleia. Ouid. 5. Metam. Hoc eſt Bacchus.

Semen, ſeminis, pen. corr. n. g. {[illegible]} à Sero, ſeris, notæ ſignificationis. Colum. lib. 1. cap. 7, Et cæteri a pecora malè paſcunt, nec induſtriæ terram vertunt, longéque plus imputant ſeminis iactu quàm quod ſeuerint.
Perceptum ſemen. Ouid. 11. Metam.
Pinguia ſemina Horat. Epod. 16.
Vitiata ſemina. Ouid. 5 Metam.
Abire in ſemen Plinius lib. 21 cap. 12.
Exire in ſemen. Plin. lib. 19 cap. 6.
¶Committere ſemina ſulcis Virg. 2. Georg.
Permiſto ſemine conſtant omnia. Lucret. lib. 2.
Differere ſemina in areas Colum. lib. 11. cap. 2.
Dare ſemina rudi humo. Ouid. 6. Metam.
Eruere roſtro ſemina. Ouid. 15. Metam.
Iactare ſemen, Vide IACIO.
Ingerere ſemen ſolo, Vide INGERO.
Mandare ſemina terræ. Vide MANDO, mandas.
Mittere rude ſemen in ignotam humum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8.
Reddere ſemen. Plin. lib. 16. cap. 26.
Semina mollit humus valido prætincta veneno. Ouid. 7. Metam.
De dentibus ſerpentis quos Cadmus ſeminauerat.
Obrue verſata Cerealia ſemina terra. Ouid. 1. de Remed.
Spargere ſemina per arua Ouid. epiſt. 12.
Fruſtra ſpargere ſemina. Quintil. lib. 2. cap. 9.
Prima Ceres docuit turgeſcere ſemen in agris. Ouid. 3. Amorum, elegia 9.
¶Semen pro zea, Vide ZEA.

¶Semina, dicuntur etiam de virgultis & ſurculis. Virgilius 2 Georgicorum,
Seminibus poſitis ſupereſt deducere terram
Sæpius. Ibidem 2,
Pars autem poſito ſurgunt de ſemine: vt altæ
Caſtaneæ. Colum. lib. 3 de arboribus, cap. 2, Si compluribus vindemijs eundem tenorem ſeruauerint, ex eiuſmodi vitibus lecta ſemina multum bonúmque vinū præbebunt. Ibidem, cap. 1 Semina appellat ſurculos depactos, qui quum radices egerunt, in vineam tranſferuntur. Idem lib. 3. cap. 10, Arbores & ſemina cum radicibus Autumno ſerito.
Oleagineum ſemen, Vide Oleagineus in OLEA.
Ordinaria ſemina, Vide Ordinarius in ORDO.
Deponere ſemina Colum. lib. de Arboribus. cap. 20, Quum ſemina depones, dextra ſiniſtráque vſque in imum ſcrobem faſciculos ſarmentorum brachij humani craſſitudine demittito.
¶Semina, pro ſurculis qui inſeruntur arbori, *des Greffes*. Colum. libro 5. cap. penult. Surculos ſic inſerito, vt ſemipede, nec amplius de arbore extent: ſuprà deinde muſcum imponito, & ita ligato, ne pluuia dilabatur. Quoſdam tamen magis delectat in trunco arboris locum ſeminibus ſerra facere, inſectáſque partes tenui ſcalpello leuare, atque ita ſurculus aptare. Paulo poſt, Surculos ex vtraque parte derafos demittito, ſic vt liberum ſeminis libro arboris æqualem facias.
¶Flammæ abſtruſa ſemina in venis ſilicis. Virg. 6 Æneid.
Semina limus habet virides generantia ranas. Ouidius 15 Metamorph.
¶Semen, per tranſlationem, ſignificat authorem alicuius rei, & eum à quo quid ortum eſt. Cic. 2 Philipp. Vt igitur in ſeminibus cauſa eſt arborum & ſtirpium, ſic huius luctuoſiſſimi belli ſemen tu fuiſti.
Semen vrbanitatis. Cic. ad Atticum, lib. 7. 32, Veni igitur quæſo, ne tamen ſemen vrbanitatis vnà cum Rep. intereat. Idem 5. de Finibus, Quorum ſimilia ſunt prima in animis, quaſi virtutum igniculi & ſemina.
Nequitiæ ſemina languidiora. Ouid. 1. Amor. eleg. 4.
Probationum ſemina ſpargere. Quintil. lib. 4. cap. 2.
¶Semen alicuius, pro genere. Sueton. in Caligula, cap. 25, Nec vllo firmiore iudicio ſui ſeminis eſſe credebat, quàm feritatis.
Conceptus ſemine. Ouid. 10 Metam.
Æthereum ſemen. Virg. 7. Æneid.
Cæleſti ſemine omnes ſumus oriundi. Lucret. lib. 2.
Diſſona partu ſemina. Claud. 2. in Eutropium.
Diuinum ſemen Ouid. 1. Metam.
Generoſo ſemine implere vterum. Ouid. 9. Metam.
Impia ſemina ferre vtero. Ouid. 10. Metam.
Inclyta ſemina Silius lib. 13,
-inclyta nanque
Semina ab OEnei ductoris ſtirpe trahebat.
Mortale ſemen Ouid. 3. Metam.
Viuide ſemen. Lucret. lib. 4.
Veterino ſemine partum genus. Lucret. lib. 5.
¶Semen etiam apud Latinos eſt genus quoddam frumenti, quod à Græcis ζειὰ dicitur. Plin.

Seminium, ſeminij, neut. gen. Aliud ſemen, aliud ſeminium quibuſdam eſſe videtur, niſi fortè bis idem Æſchyli more & Homeri locutum Lucretium opinamur, quum dixit,
Si non certa ſuo cum ſemine ſeminióque
Vis animi pariter creſcit cum corpore quoque. Quod ſanè non cenſent, ſtrúſque putant iſta diſtingui, quæ origine & propinquitate orationis videmur cohærere & eadem eſſe. Eſſe igitur ſemen credunt illam materiam genitalem, vnde animalia oriuntur, plantæque reſque inanimæ, ſiquis elementa earum ſemina vocare velit: at ſeminium ſobolem eſſe dicunt ipſam & fœtum. Id adeò ex eo ſciri poſſe exiſtimant, quòd ſeminium leonum Lucretius dicit, leonum ſobolem & genus indicans.
Denique cur acris violentia triſte leonum
Seminium ſequitur. Seminium tamen apud Plautum ſemen eſt, In Glorioſo milite,
Dixi hoc tibi dudum, & nunc dico, niſi huic Verri affertur merces,
Non, hic ſuo ſeminio quāque porculenam impartiturus eſt. Quanquam & pro prole intelligi poſſet. Et apud Lucretium,
Hec aliquo ſine ſeminio grauiore coorta eſt. Atque vocabulum videtur ruſticum fuiſſe, vt è Varrone de Re ruſtica apparet, & Lucretius duobus verbis idem elocutus eſt, quum ſemen & ſeminium poſuit. Hæc Turnebus.
Triſte ſeminium. Lucret. lib 3.
¶Seminium, Seminis lucrum. Plaut. Rud.
Væunodatur merces annu hoc ſuo ſeminio.

Semiſeminarium, ſeminarij {[illegible]} Locus ſubactus in quo ſemina aut vitium aut arborum panguntur: vt quum ad certam quantitatem excreuerint, in vinetum vel arbuſtum vel pomarium transferantur. Columel. lib. de Arboribus, cap. 1, Qui vineam vel arbuſtum conſtituere volet, ſeminaria prius facere debebit: ſic enim ſciet cuius generis vitem poſiturus ſit. Idem lib. 5. cap. 6, Operam dabis, ne emortuis arboribus rareſcat, ac primam quamque ſenio aut tempeſtate afflictam ſummoueat, & inuicem nouellam ſubolem ſubſtituat. Id autem facilè conſequi poteris, ſi vlmorum ſeminarium paratum habueris. Varro 2 de Re ruſtica, capite 16, Quidam thymum contundunt in pila, & diluunt in aqua tepida. ea conſpergunt omnia ſeminaria conſita apium cauſa. Idem lib. 1 cap. 19, In primo interuallo inter Fauonium & Æquinoctium vernum hæc fieri oportet, Seminaria nunc genus vt ſerantur, putari in primis, circùm vites ablaqueari, &c. Cato cap. 46, Seminarium ad hunc modum facito: Locum quam optimum & apertiſſimum & ſtercoroſiſſimum poteris, & quàm ſimillimum genus terræ ex, vbi ſemina

poſituras eius, & vti ne nimis longè ſemina ea ſeminario ferantur, eum locum bipalio vortito, delapidato, circúmque ſepito bene, & in ordine ſerito, in ſeſquipedem quoquo verſum taleam demittito, opprimitóque pede: ſi parum deprimere poteris, malleo aut mateola adigito: digitum ſupra terram facito ſemina emineant: fimóque bubulo ſummam taleam oblinito, ſignúmque apud taleam apponito, crebróque ſarrito. Si voles citò ſemina creſcant, ad eundem modum alia ſemina ſerito.

¶Seminarium, per tranſlationem, in malum, pro Origine, & eo à quo omne malum dependet, veluti à quodam malè conſito ſeminario peſſimi fructus. Cic. 2. in Catil. Qui niſi exeunt, niſi pereunt, etiam ſi Catilina perierit, ſcitote hoc in Repub. ſeminarium Catilinarium futurum.

Fons & ſeminarium triumphorum, In bonum. Cic. in Piſonem, Ex illo fonte & ſeminario triumphorum, quum arida folia laureæ retuliſſes, quum ea abiecta ad portam reliquiſti, tum tu ipſe de te ſententiam tuliſſe videris, tum iudicium pronuntiaviſti.

Principium & ſeminarium Reipub. Cic. 1. Offic. Id autem eſt principium vrbis & quaſi ſeminarium Reip.

Seminarius, Adiectiuum. Florus lib. 2. cap. 6. Bellatricem illam viris armiſque nobilem Hiſpaniam, illam ſeminariam hoſtilis exercitus, illam Hannibalis eruditricem.

Sementis, huius ſementis, fœm. gen. {[illegible]} Ipſa ſatio, ſeu ſeminatio, ſed præcipuè frugum & leguminum. Plinius lib. 18. cap. 14. Sunt qui properent, atque ita pronuntient, feſtinatam ſementem ſæpe decipere, ſerotinam ſemper. Colum. lib. 13. Quibus magna ſementis præparatur. Cæſar 1. bell. Gall. Sementes quam maximas facere, vt in itinere copia frumenti ſuppeteret.

Vos date perpetuos teneris ſementibus auctus. Ouid. 1. Faſt.

Proſcriptionis facere ſementem. Cic. ad Atticum, lib. 9. 176. In agro Sabino ſementem fieri proſcriptionis, Senatores multos eſſe Romæ, nos quoque audieramus. De Cæſare intelligit.

¶Sementis, Seminandi tempus. Colum. lib. 2. cap. 9. Prima ſementis rarius ſerere permittit: nouiſſima ſpiſſius poſtulat. Id eſt, primum tempus ſationis.

¶Sementis, pro Segete. Gel. lib. 2. cap. 29. In ſementes forte conſederat tempeſtiuiores.

¶Sementis, Semen ipſum iam terræ mandatum. Colum. lib. 2. cap. 8. Nam quod ſicco loco ingeſtum, & inoccatum eſt, perinde ac ſi repoſitum in horreo non corrumpitur: at vbi venit imber, multorum dierum ſementis vno die ſurgit.

¶Sementim, in accuſatiuo apud antiquos. Columel. lib. 2. cap. 10. Cato ſæpe cap. 27. Sementim facito ita.

Malorum facere ſementim. Cic. 3. de Natur. deor. Hanc igitur tantam à diis immortalibus arbitramur malorum ſementim eſſe factam.

Sementi, in ablatiuo. Colum. lib. 2. cap. 9. Media ferè ſementi, &c. Sic ibidem, cap. 10. & cap. 12. Peracta ſementi.

Seminalis, & hoc ſeminale, penult. prod. {[illegible]} Quod ad ſementem faciendam pertinet. Columel. lib. 11. cap. 2. Viciæ pabularis modios ſeptem vel octo, viciæ ſeminalis modios quinque vel ſex. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. vltimo.

Sementiuus, penultima prod. {[illegible]} Adiectiuum, vt Sementiua pyra, vel à ſeminum multitudine, vel quòd vſque ad ſementis tempus durent, dicta. Cato cap. 7. Pyra volema, Anitiana & ſementiua.

Dies ſementina. Feſtum fuit antiquis celebratum, poſtquam terræ mandaſſent ſemina agricolæ. Ouid. 1. Faſtorum,

Ter quater euolui ſignantes tempora faſtos
 Nec ſementiua eſt vlla reperta dies.

Sementinæ feriæ, fuerunt inſtitutæ, quaſi ex iis fruges grandeſcere poſſint, leſtus.

Sementicus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod ſeminari poteſt. Plin. lib. 18. cap. 7. Sementica autem triticum, hordeum, fabam, napum, rapum appellant.

Sementiuus, ſementiua, ſementiuum: Quod ſeminatur. vt ſementiua frumenta, ſementiuum triticum, hordeum, faba, napus, rapa. Plin. libro 18. cap. 7.

Sementiuæ feriæ. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2. In ipſo ſtatim initio, Sementiuis feriis in ædem Telluris veneram. Paulo pòſt, Num feriæ ſementiuæ otioſos vos huc adduxerunt? Sic enim habent pleríque codices, non ſementinæ, nec ſementinis.

Semento, ſementas {[illegible]} ſementare, Semen producere. Plin. libro 18. cap. 18. Eſt enim in primis inutile naſci herbas ſementatas.

Sementeſco, ſementeſcis, ſementeſcere, Semen producere. Venit à granne, Granner. Vtitur ſemel & iterum Ruellius lib. 2. cap. 82.

Semino, ſeminas, penult. corr. {[illegible]} ſeminare, Semen in terram proiicere. Columel. lib. 2. cap. 9. Seminari debet hordeum poſt Æquinoctium. Seminatur autem hordeum, & ſeminatur ager, ſicut aſpergitur humor, & aſpergitur humore veſtis. Idem libro 2. capite quarto, Neque in lira, ſed ſub ſulco talis ager ſeminandus eſt. Et lib. 2. cap. 8. Ne ſeminaretur ager, niſi cum terra pluuiis maduiſſet. Virg. 6. Æneidos,

Quale ſolet ſyluis brumali frigore viſcum
Fronde virere noua, quod non ſua ſeminat arbos.

Seminare matrem, quod Generare dicimus. Columella libro 6. capite 24. De tauris.

Seminatus puer. Plaut. Amphitr. 3.

Alter decimo pòſt menſe naſcetur puer,
Quàm ſeminatus.

Seminatio {[illegible]} Verbale. Varro 2. de Re ruſt. cap. 6. Ad ſeminationem onagrus idoneus, quòd e fero fit manſuetus facilè, & à manſueto ferus nunquam.

Seminator, penult. prod. Aliud verbale {[illegible]} Cicero 2. de Natura deorum, Omnium autem rerum quæ natura adminiſtrantur, ſeminator & ſator, & parens, vt ita dicam, atque educator & altor eſt mundus, omniáque ſicut membra & partes ſuas nutricatur & continet.

Seminator omnium malorum: apud Ciceronem, lib. 3. de Natura deorum, Qui eſt verſus omnium ſeminator malorum.

Seminoſus, pen. prod. Adiectiuum. vt Cucurbitæ ſeminoſæ, ſeminibus abundantes. Author eius Iambici, cuius inter Priap. initium eſt,
Quid hoc negotij eſt?
Nec ſeminoſas ad cucurbitas quenquam,
Ad ocymúmve, cucumeréſve humi fuſos
Venire credo, ſeſſi lé ve lactucas.

Semeſtris & hoc ſemeſtre {[illegible]} Quod eſt ſex menſium, vt Semeſtris Conſulatus Plin. epiſt. 89. Plin. maior lib. 10. cap. 25. Temporum magna differentia auibus: perennes, vt columbæ: ſemeſtres, vt hirundines: trimeſtres, vt turdi & turtures: & quæ quum fœtum eduxêre, abeunt, vt galguli, vpupæ.

Semeſtrem vitam excedere. Plin. lib. 8. cap. 39.
Semeſtris Dictatura Liu. 4. ab Vrbe.
Semeſtris Cenſura. Liu. 4. ab Vrbe.
Infans ſemeſtris. Liuius Decad. 3. lib. 1. non ita procul à fine.
Semeſtre regnum. Cic. ad Atticum, lib. 10. 197. Sed tamen ea pone ante oculos, iam intelligere id regnum vix ſemeſtre eſſe poſſe.

Semeſtria D. Marci, in libris Ciuilis iuris, ſic accipienda ſunt, quæ in ſemeſtribus conſiliis conſtituta ab eo, & reſcripta erant. Auguſtum quoque ſemeſtria ſibi conſilia inſtituiſſe Suetonius in eius vita ſcribit. Vide Dionem lib. 53. l. 46. De pactis in P. L. vlti. De ſeruis exportan. l. 12. de acquir. hæredit. §. Item Diuus. de excuſat. tutorum, libro 1. Inſtitutionum Ciuilium. Erat enim moleſtum D. Principi annum totum miſeris hominum controuerſiis hærere: itaque ſufficere viſum eſt, ſi ſemeſtre tempus litibus diiudicandis incumberet.

Semeſus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Semicomeſtum. Eadem enim forma dicitur qua ambeſum & comeſum. Suetonius in Tiberio, cap. 34. Solennibus ipſe cœnis pridiana ſæpe ac ſemeſa obſonia appoſuit. Virg. 3. Æneidos,
Oſſa ſuper recubans antro ſemeſa cruento.
 Fruſta lardi ſemeſa. Horat. 2. Serm. ſaty. 6.
 Membra ſemeſa Silius lib. 6.
 Præda ſemeſa Virg. 3. Æneid.
 Piſces ſemeſi. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.

Semet {[illegible]} Pronomen accuſatiui, vel ablatiui caſus, à ſuimet genitiuo. Sueton. de Claris grammat. Ab ſemet nominatus. Plinius de Viris illuſt. Mox à Sylla Pergami oppreſſus, corrupto exercitu deſertus, ſemet occidit. Liu. 2. ab Vrbe, Timens ſciſcitari vter Porſena eſſet, ne ignorando regem ſemet ipſe aperiret quis eſſet.

Semhammemphoras, apud Rabbenos, id eſt nomen expoſitum, ſc. Dei optimi Maximíque nomine. Moſes Ægyptius in libro More: Omnia (inquit) nomina creatoris & opificis, in libris omnibus inuecta ab effectibus deriuata ſunt, præter vnum illud Iehoua, ſeu Ichabe, quod eſt nomen peculiare Creatori altiſſimo: & propterea vocant Semhammem phoras, id eſt nomen expoſitum.

Semianimis {[illegible]} & cætera à ſemis, ſiue ſemi compoſita, Vide SEMIS.

Semigro, ſemigras, penult. corr. {[illegible]} ſemigrare, Idem quod Migro, vt Semigrare ab aliquo Cic. pro Cælio, Reprehendiſtis, à patre quòd ſemigrarit: quod quidem iam in hac ætate minimè reprehendendum eſt, qui quum ex Reipub. cauſa iam eſſet mihi quidem moleſtum, ſibi tamen glorioſam victoriam conſecutus, & per ætatem magiſtratus petere poſſet, non modò permittente patre, ſed etiam ſuadente ab eo ſemigrauit.

SEMIGVNTVS, Segeſti filius Cheruſcorum ductor, à Germanico bello captus & occiſus, ductus eſt in triumphum. Strabo lib. 7.

Seminarium, Seminium, Semino, Vide SEMEN.

SEMIRAMIS, penult. corr. huius Semiramis & Semiramidis {[illegible]} vnde accuſatiuum Semiramin vel Semiramidem facit. Fuit nomen Aſſyriorum reginæ, Nini regis vxoris, quæ mortuo viro res præclaras geſſit. De hac prudentiſſima, & viri nomine digna fœmina lib. 3. Diodorus, Iuſtinus, Oroſius, Euſebius, Auguſtinus, Ioſephus, Philoſtratus, ſcripſerunt & alij. Ex mulierum autem numero, quarum ea hiſtoria ad nos perlata notitia eſt, longè celeberrima: quámque cum Cyro præcipuè Alexander admiratus fertur, quòd in illa & magnitudo quædam animi, & rerum claritas pluſima enituiſſet: quum ſibi iam magno opere monumentum, in quo perfuncta humanis reconderetur, ſtrueret, inſcriptionem eiuſmodi ea ſculpendam curaſſe dicatur. Quicunque ex regibus pecuniæ inopiam ſenſerit, conditorio recluſo ſumat inde quicquid viſum fuerit. Id quum legiſſet Darius, vt qui auri foret auidior, ſepulchrum iuſſit recludi: ſed in eo pecuniam quidem inuenit nullam, in eas autem incidit literas, Ni malus vir fores, & pecunia prorſum inexplebilis, non vtique mortuorum loculos moueres: exprobratione lepida in ſacram auri famem, vt emineutiſſimi authores tradidere. Hæc Cælius Rhodiginus lib. 23. cap. 5. ex Plutarchi Apophthegmatis. Verùm eadem impudica & mollis fuiſſe traditur, vtpote quæ filij concubitum expetierit, & equum vſque ad coitum adamaſſe dicatur. Semiramis, lingua Syriaca, auem ſignificat. Nàque ab auibus adhuc infans nutrita dicitur. Vide Derceto. Scribit Valerius Maximus lib. 9. cap. 3. Dum die quodam circa cultum corporis occupata eſſet, & nuntiaretur ei Babylonem defeciſſe, ſoluta adhuc altera parte crinium, protinus ad eam expugnandam cucurrit: nec prius decorem capillorum in ordinem, quàm tantam vrbem in ſuam poteſtatem redegit. Iuuenal. Satyr. 2.
Quod nec in Aſſyrio pharetrata Semiramis orbe. Propert. libro 3. ecloga 11. Si tamen Eroticum Plutarchi legeris Semiramin ancillam fuiſſe inuenies, quæ Ninum interfici iuſſit, præcario accepto ſceptro.

Semiramius, Adiectiuum {[illegible]} Claud. 5. Paneg.

Noſtra

Noſtra Semiramiæ timeant inſignia turres.

Sanguine Semiramio cretus. Ouid. 5 Metam.

Semis, vel potius ſemi, indeclinabile { [illegible] } Dimidium ſignificat, & melius deſinit in ſemi: quo extra compoſitionem rarò vtuntur vt Semiuiuus, à Græco deducitur ἡμι &, S, habet pro aſpiratione Græca. Feſtus.

Semis, ſemodius, ſemuncia: ex Græco trahuntur, ſicut & alia nonnulla, quæ, S, literam pro aſpiratione eorum habent, vt ἑπτὰ, ſeptem: ὕλη, ſylua: ſic iſta ab eo, quod illi dicunt ἥμισυ, declinata ſunt. Paulus apud Feſtum Pompeium.

Semiambuſtus, Adiectiuum. Sil. lib. 2,

Semiambuſta iacet nullo diſcrimine paſſim,

Infœlix obiens permiſto funere turba.

Semianimis, & hoc ſemianime, penult. corr. & interdum Semianimus, ſemianima, ſemianimum { [illegible], [illegible] } Quaſi exanimatus. Plin. de Viris illuſtr. Ipſe cum trecentis pugnans cecidit, & poſteà ab Attilio ſemianimis inuentus & ſanatus, magno poſteà terrori hoſtibus fuit. Liu. ab Vrbe, lib. 1. Vbi tollétes corpus ſemianime virginis. Sic 8. bell. Punic. Quum turbam fœminarum, puerorúmque imbellem, inermem ciues ſui cædgrent, & in ſuccenſum rogum ſemianima pleráque iniicerent corpora, &c.

Media procubuit domo ſemianimis. Ouid. 2. Triſt. eleg. 3.

Artus ſemianimes. Ouid. 14. Metam.

Clamor ſemianimis. Stat. 8. Thebaid.

Equi ſemianimes voluuntur. Virg. 11. Æneid.

Attollere terra ſemianimem heram. Lucan. lib. 8.

¶Semianimus antiquè. Cic. 1. de Diuinatione,

Arboris è trunco ſerpentis ſaucia morſu,

Subigit ipſa feris transfigens vnguibus anguem

Semianimum, & varia grauiter ceruice micantem. Ex Ennio. De aquila.

Corpore ſemianimo languida membra. Lucret. lib. 6.

Semiapertus, Adiect. { [illegible] } Liuius 6. bel. Pun. Paucos ea multis trepida fuga incendentes, ſemiapertis portarum foribus in vrbem compulit.

Semiaſſus, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 1 Tuſcul.

Heu reliquias ſemiaſſi regis denudatis oſſibus. Ex poeta.

Semibos, penult. corr. ſemibouis { [illegible] } Ouid. 4. Triſt. eleg. 6,

Centimanúmque Gygen, ſemibouémque virum.

Semicaper, pen. corr. ſemicapri. Ouid. 5. Faſtorum,

Semicaper coleris ſuccinctis Faune Lupercis.

Deus ſemicaper. Ouid 4 Faſt.

Pan ſemicaper. Ouid. 14. Metam.

Semicinctium, ſemicinctij { [illegible] } quod & Ventrale dicitur, Vulgò *Demi-ceint*, quod medium hominem cingat. De hoc eſt illud Martialis apophoretum lib 14 diſticho 153,

Det tunicam diues: ego te præcingere poſſum,

Eſſem ſi locuples munus vtrunque darem. Alij ſemicinctium veſtem breuiſsimam interpretantur.

Semicirculus, pen. corr. { [illegible] } Medius circulus. Columel. libro 5. cap. 2. Cic. lib 5. de Fin. Quíque non habeant ex doctrina obiectationes, circulos aliquos, & ſemicirculos conſectari.

Semicircularis, penultima prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod habet mediam circuli formam. Columel. libro 5, cap 2. Semicircularis agri forma.

Semicirculatus, penult. prod. Adiectiuum. Celſus lib. 7. cap. 26. titulo 2, ferramentum fecit rectum in ſummam partem labrorum, in imam ſemicircularum acutúmque.

Semicoctus, Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 18. cap. 11. Ex tritico candidiſsima atque grandiſsima eligunt grana, & ſemicocta in ollis. Colum. lib 8 cap. 5. Semicoctum ordinem. Et apud Plin. lib. 22. cap. 25, Semicocta aqua.

Semicorporalis, & hoc Semicorporale, penult. prod. Firmic. lib. 2. cap. 12. Aries eſt ſignum in cœlo maſculinum, ſemicorporale, oculis languidis, erraticum.

Semicorporeus, ſemicorporea, ſemicorporeum. Firmicus lib. 2. cap. 12, Cancer ſignum eſt in cœlo fœmininum, mobile, ſemicorporeum, irrationale. Rurſus ibid Libra ſignum eſt in cœlo maſculinum, mobile, ſemicorporeum, rationale.

Semicremus, pen corr. Adiect. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

Semicremóque nouat repertum ſtipite vulnus. Id eſt, qui dimidia ex parte crematus erat.

Semicrematus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Membra ſemicremata. Ouid. in Ibin. Et Martialis, lib. 11,

Thuráque de medio ſemicremata rogo.

Semicrudus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Colum. lib. 6 cap. 16, Si iam tali vitio laborant, lupinis ſemicrudi cõteruntur, & offæ ſaliuati more faucibus ingeruntur. Stat. 4 Sylu 9.

Quid ſi cùm bene mane ſemicrudus

Illatam tibi dixero ſalutem?

Semicubitalis, & hoc ſemicubitale, pen. prod. Liu lib. 2. Decad. 5. 1 palmæ ſpiculum haſtili ſemicubitali infixum.

Semideus, Adiectiuum { [illegible] } vt Canes ſemidei. Lucan. lib. 8,

Nos in templa tuam Romana accepimus Iſin,

Semideóſque canes. Anubim intelligit.

Genus ſemideûm. Ouid. in Ibin,

Vos quoque plebs ſuperûm Fauni, Satyríque, Laréſque

Flumináque, & Nymphæ, ſemideúmque genus. Deos indigetes ſignificare putatur poeta.

Reges ſemidei. Stat. 1. Achil.

Semidoctus, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 2 de Orat. Hæc vt & propèrans & apud doctos & ſemidoctos ipſu percurro, vt aliquando ad illa maiora veniamus. Plautus Aſinaria, 5,

Culpa tua iſthæc, quæ diſcipulum ſemidoctum abs te ſemoues.

Semiermis, & hoc ſemierme { [illegible] } Partim tantùm armatus. Liu. 5. bel Punic Haud dubia res eſt, quippe inter Annibalem ducem &

centurionem, exercitúſque, alterum vincendo veteranum, alterum nouum totum, & magna ex parte etiam tumultuarium & ſemiermem. Ibid. lib 5, Binis in caſtris quum multitudo ſemiermis ſine ducibus eſſet, &c. Dicitur & ſemermis vt Decad. 3. lib. 10, Ex agreſtium ſemermi turba.

Semifactus, Adiectiuum { [illegible] } vt Opera ſemifacta. Tacitus libro 15.

Semifer, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Ouid. 2. Metamorphoſeos,

Semifer intereà diuinæ ſtirpis alumno

Lætus erat. De Chirone Centauro. Plinius libro 8. capit. 57, Semiferum & ipſum animal cui venatria in dubiis idem qui apes inſtituit.

Caput ſemiferum panis. Lucret. lib. 4.

Corpus ſemiferum. Valer. 6. Argon. Cic. 2. de Nat. deorum.

Tum gelidum valido de pectore frigus anhelans

Corpore ſemifero magno Capricornus in orbe. Ex Arato.

Fremitus virorum ſemiferi. Valer. 6. Argon.

Lupi ſemiferi. Valer. 1. Argon.

Pectus ſemiferum. Virg. 10. Æneid.

Species hominum ſemiferæ. Lucret. lib 2.

Semiformis, & hoc ſemiforme { [illegible] } Colum. lib. 4. cap. 25, Cui ſuperpoſita ſemiformis lunæ ſpecies, ſecuris. Idem libro 8 cap. 5, Pulliſque ſemiformes interimuntur, antè quàm totis partibus ſuis conſumentur.

Semifultus, Adiect. { [illegible] } Martialis lib. 5,

Subſellióque ſemifultus extremo, &c.

Semigermanus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Liu. 1 bel. Pun. Vtique quum quæ ad Apenninum ferãt obſepta gentibus ſemigermanis fuiſſent.

Semigræcus, Adiectiuum { [illegible] } Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. Vt ſemigræcis paſtoribus dicam Græcè.

Semigrauis, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Liu. 5. bel. Pun. Quia magna pars in turribus epolati, aut ſopiti vino erant, aut ſemigraues potabant.

Semihomo, penultima correpta ſemihominis { [illegible] } Columella libro 10,

Quamuis ſemihominis veſano gramine fœta

Mandragoræ pariat flores, mœſtámque cicutam.

Semihomo Cacus. Virg. 8. Æneid.

Naſamones ſemihomines. Sil. lib. 11.

Semihora, ſemihoræ, penul. prod. { [illegible] } Cicero pro Rabirio perduellionis reo, Nunc quoniam Tite Labiene diligentiæ meæ, temporis anguſtiis obſtitiſti, méque ex comparato & conſtituto ſpatio defenſionis, in ſemihoræ curriculum coegiſti, parebitur, & quod iniquiſsimum eſt accuſatoris conditioni, & quod miſerrimum inimici poteſtati.

Semiiugerum, ſemiiugeri, pen. corr. { [illegible] } Colum. lib. 5. cap. 1. At Galli candetum appellant in areis vrbanis, ſpatium centum pedum, in agreſtibus autem pedum c l. quod aratores cadetum nominant: ſemiiugerum quoque arepennem vocant. Idem lib. 4. cap. 18, Vel in ſemiiugera omnibus modis dirimatur.

Seminanis, & hoc Seminane, pen prod. pro ſeminanis. Plin. lib. 2 cap. 18, Itaque in quadrato ſolis dimidua eſt, in triquetro ſeminani ambitur orbe, impletur autem in aduerſo. De Luna.

Semilaces, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Ouid. 7. Metamorphoſeos,

Ille cruore fluens, ſubitò tamen alleuat artus,

Semilacérque toro tentat conſurgere.

Semiliber, pen. prod. { [illegible] } Cic. ad Attic. lib. 13. 286, Obſecro abiiciamus iſta, & ſemiliberi ſaltem ſimus.

Semilixa, ſemilixæ, maſc. gen. { [illegible] } Liuius 8. bell. Punic. Sed illi primùm non Annium Vmbrum ſemilixam, nominis etiam abominandi ducem, ſed Decium Iubellium Tribunum militum ſecuti ſunt.

Semimadidus, penultima corr. Adiectiuum { [illegible] } Columella libro 2. cap. 4, Ne lutoſus ager tractetur, néve exiguis imbribus ſemimadidus.

Semimarinus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Lucret. lib. 5,

Aut rapidis canibus ſuccinctas ſemimarinis

Corporibus Scyllas. Tanquam canes, Scyllam circũlatrantes, ſint partim piſces, partim terrena animalia.

Semimas, pen corr. ſemimaris, pen. corr. m. g. { [illegible] } Caſtratus, Euiratus. Varro 3. de Re ruſt cap. 9, Capi ſemimares, quod ſunt caſtrati. Liu. 1. bel. Maced. Ante omnia abominati ſemimares, iuſsique in mare extemplo deportari.

Ouis ſemimas. Ouid. 1. Faſtorum,

Semimaris flammis viſcera libat ouis.

Semimares, dicuntur etiam androgyni. Ouid. 7. Metam. de Hermaphrodito,

Ergo vbi ſe liquidas, quò vir deſcenderat, vndas

Semimarem feciſſe videt, &c.

Semimithra, ſemimithræ, quæ vna reperitur apud Iuriſconſultum, tanquam dimidium mithræ eſt. Eſt enim minor quædam mithra, vt ſemicinctium antè explicauimus. Quæ enim ſimilis & geminæ formæ ſunt, ea proportione parem explicationem deſiderant. Turnebus.

Semimortuus, Adiect. { [illegible] } vt Membra ſemimortua. Catul. ad Licinium, 47.

Semineces, ſeminecis, ſeminecem, ſeminece, pen. corr. { [illegible] } Semimortui, parum adhuc ſpirantis poſt acceptum vulnus. Liu. 9. bell. Pun. Tandem poſtquam ij qui circa regem ſeminecem reſtantem, deinde pilo terræ affixum pugnabant, obruti telis occubuerunt. Ibidem lib 3. Seminecem eum ad Cannas in aceruo cæſorum corporum inuentum, curatúmque benignè etiam cum donis Annibal domum remiſerat.

Artus ſemineces. Ouid. 1. Metam.

Oculi ſemiuieti. Ouid. ad Liuiam.

Seminudus, pen. prod. Aduerb. { ἡμίγυμνος } Liu. 9. ab Vrbe, Primi Conſules propè ſeminudi ſub iugum miſſi, tum vt quiſque gradu proximus erat, ita ignominiæ obiectus. Idem 1. bell. Maced. Inmucte eques regius equiti par erat, inſuetus ad ſtabilem pugnam, nec pedes concurſator, & vagus, & propè ſeminudus, genere armorum veliti Romano parmam gladiúmque habenti.

Semipaganus, pen. prod. Adiect. { ἡμιπαγάνος } Perſius in Prologo,
-ipſe ſemipaganus
Ad ſacra vatum carmen affero noſtrum. Vide Paganus in PAGVS.

Semipater, penult. corr. ſemipatris, penult. corr. { ἡμιπάτωρ } Ouidius 6 Faſtorum,
Quærebam nonas Sancto, Fidióne referrem,
An tibi ſemipater, tunc mihi Sanctus ait, &c.

Semipes, pen. corr. ſemipedis, penult. corr. m. g. { ἡμίπους } Colum. lib. 3. cap. 19, Paulò minor dodrante, longior vtique ſemipede. Plin. lib. 12. cap. 19. Varro 3 de Re ruſt. cap 8, infimum ordinem oportet abeſſe à terra non minus tres pedes, inter reliquos dodrantes, à ſummo ad camaram ad ſemipedem.

Semipedalis, & hoc ſemipedale, penultima prod. { ἡμιπόδιαιος } Quod medij pedis longitudinem habet. Plin. libro 13. cap. 4. Semipedales ramorum relinquentes truncos. Idem, lib. 36 cap. 15. Materia craſſitudine ſemipedali ad regulam & libellam exigitur.

Semiplacentinus, pen. prod. Adiectiuum { ἡμιπλακεντῖνος } Cic. in Piſonem, Quum eſſes interrogatus quid ſentires de Conſulatu meo, grauis author, Calatinus credo aliquis, aut Africanus, aut Maximus, & non Cæſoninus ſemiplacentinus Caluentius, reſpondes, altero ad frontem, &c.

Semiplenus, penult. prod Adiectiuum { ἡμιπλήρης } Liu. 5 bel. Pun. Qui improuiſò adorti ſemiplenas ſtationes, & adapertas fores portæ. Cic. 7. Verrin. Semiplenæ naues. Et apud Columel. lib. 5. cap. 5. Semiplenæ ſcrobes.

Semiputatus, pen. prod. Adiect. { ἡμικλάδευτος } vt
Vitis ſemiputata. Virg. 2 eclog.
Semiputata tibi frondoſa vitis in vlmo eſt.

Semiquinarius, Adiectiuum { [illegible] } Semiquinaria diuiſio eſt quum in ſcandendo quinque pedes per dimidium diuiduntur, ita vt poſt duos pedes, vltima dictionis ſupersit, vt Arma vi, rúmque ca, no. Semiſeptenaria autem diuiſio, quum poſt tres primos pedes ſyllaba ſimiliter relinquatur dictionem terminans: vt Arma vi, rúmque ca, no Tro, iæ.

Semiraſus, Pro eo qui eſt extremæ vltimæque conditionis & ſortis. Nam ſeruitia, præſertim quæ in machinis habebantur, ergaſtulis, piſtrinis, ſemiraſa erant. Apuleius, Frontes literati, & capillum ſemiraſi, & pedes annullati. Catullus,
A ſemiraſo tonderetur vſtore. Id eſt, extremæ ſortis viro. Turnebus.

Semireductus, Adiectiuum { ἡμιανακεχθείς } Ouid. 2. de Arte,
Protegitur læua ſemireducta manu. Id eſt Semicontracta.

Semirefectus, Adiectiuũ { ἡμιανακαινισθείς } vt Claſſis ſemirefecta. Ouid. epiſt 7,
Et ſocij requiem poſcunt: laniatáque claſſis
Poſtulat exiguas ſemirefecta moras.

Semirutus, pen corr. Adiect. { ἡμίθραυστος } Quaſi ſemidirutus. Liu 2. bel. Maced. Purgato loco qui ſtrage ſemiruti muri cumulatus erat. Et lib. 8. bell. Pun. Semiruta caſtella.
Semiruta ac ſpoliata patria, Ferè deleta. Liu. 6. bell. Pun. Quum vbi ſemirutam ac ſpoliatam patriam reſpexerit, ingrediens Romam, &c.
Tecta ſemiruta. Lucan. lib. 1,
At nunc ſemirutis pendent quòd mœnia tectis.
Vultus ſemiruti Stat. 1. Syl. 3.

Semiſenex, penult. corr. vel ſemiſeneus, antiquè { ἡμιγέρων } Plautus Milite 10,
O lepidum ſemiſeneum, ut ſi quas memoras, virtutes habet.
Quædam exemplaria ſemiſenem legunt.

Semiſepultus, Adiectiuum { ἡμίθαπτος } vt Oſſa ſemiſepulta. Ouidius epiſtola 1,
Semiſepulta virûm curuis feriuntur aratris
Oſſa: ruinoſas occulit herba domos.

Semiſomnus, Adiect. { ἡμίϋπνος } Ferè adhuc dormiens, neque viadum experrectus ſatis. Plaut. Curcul. 3,
Vini pollens lepidus Liber, qui tereanti tibi
Siccæ, ſemiſomnæ potionem affert. Cic. ad Marium, lib. 7. 1, Quum illi intereà qui te iſtic reliquerunt, ſpectarent communes mimos ſemiſomni. Liu 10. bell. Maced. E conuiuio & comeſſatione propè ſemiſomnus raptus ſum ad cauſam parricidij dicendam. Tacit. lib. 1. Sine vulnere milites, qui ſemiſomnos, inermes, aut palantes ceciderant.

Semiſomnis, & hoc ſemiſomne, Idem. Cic 7. Verr. Confirmant ipſi ſe, cùm is etiam tum ſemiſomnis ſtuperet, arma capiunt. Liu. 7. bell. Maced. Sparſos per negligentiam & ſemiſomnes propè adorti ſunt.

Semiſonarius, Qui crotalia ſonitat, quæ veluti medij tintinnabuli formam gerit. Plaut. Aulul. 15,
-ſarcinatores petunt,
Strophiarij aſtant, ſemiſonarij. Sunt qui legunt ſemizonarij.

Semiſopitus, pen prod. Adiect. { ἡμικοιμηθείς } Liu. 5. bell. Pun. Pars ſemiſopitos hoſtes cædunt. Ouid. 1. Amor. eleg. 14,
Purpureo iacuit ſemipoſita toro.

Semiſpathium, ſemiſpathij { ἡμισπάθιον } Breuior enſis, quaſi dimidiata ſpata.

Semiſupinus, pen. prod. Adiectiuum { ἡμιύπτιος } Martialis lib. 6,
Ampullis potas ſemiſupinus aquam. Ouid. 3. de Arte,
Quum iaces in dextrum ſemiſupina latus.

Semiteritus, penult. prod. Adiect. { ἡμιτριβής } Colum. lib. 1. cap 6, Hanc autem nubilarium applicari debet, maximéque in Italia propter inconſtantiam cæli, quo collocata ſemitrita frumenta protegantur, ſi ſubitaneus imber inceſſerit.

Semiuietus, pen. prod. Adiectiuum, Mollis, ferè conſumptus. Colum. lib. 12 cap. 16, Alij foliis virgineis, nonnulli plataninis ſemiuietas vuas contegunt, & ita in amphoris recondunt. *Demi-fleſtries.*

Semiuir, pen corr. ſemiuiri, pen. corr. { ἡμίανδρος } Ouid. epiſt 9,
Semiuir occubuit in, Lethiferoque veneno Neſſus.
¶ Semiuir, pro effœminato. Liu 3 bell. Maced. Errare vt ait homines, qui tam atrocem cædem pertinere ad illos ſemiuiros crederent. Virgil 4. Æneidos,
Et nunc ille Paris cum ſemiuiro comitatu. Ouidius 4. Metamorphoſeos,
Quiſquis in hos fontes vir venerit, exeat inde
Semiuir, & tactis ſubitò molleſcat in vndis.
Chorus ſemiuir. Sil. lib. 17. De ſacerdotibus Cybelles.

Semiuiuus, pen. prod. Adiectiuum { ἡμίζωος } Cic. in Piſonem, Qui non admurmuratione, ſed voce & clamore abiecti hominis & ſemiuiui, &c. Idem 3 Verr. Ibi hominem ingenuum, domi nobilem, Populi Romani ſocium atque amicum, fumo excruciatum, ſemiuiuum reliquit.
Semiuiua vox Cic. pro Seſtio, Et quum erat reclamatum ſemiuiuis mercenariorum vocibus, &c.

Semuncia, ſemunciæ { ἡμιουγκία } pro Semiuncia. Perſius Satyra 5,
-ſed nulla chare iſtabis,
Hæreat in ſtultis breuis vt ſemuncia recti. Cic. pro Cecina, Facit heredem ex deunce & ſemuncia Cecinnam. Columel. lib 5 cap. 1, Pars viceſimaquarta, pedes mille ducentos, hoc eſt ſemuncia, in qua ſunt ſcrupula duodecim.

Semuncialis, & hoc ſemunciale, penult. prod. { ἡμιουγκιαῖος } Quod ad ſemunciam pertinet. Plinius lib 33. cap 3, Mox lege Papyriana ſemunciales aſſes facti.

Semunciarius, Adiectiuum, Idem { ἡμιουγκιάριος } Liu. 7. ab Vrbe, ſemunciarium tantùm ex vnciario fœnus factum.

Semiuſtus, Adiectiuum. Liuius Decad. 3. lib. 2. Se populare incendium priore Conſulatu ſemiuſtum effugiſſe.

Semiuſtulandus, Adiectiuum { ἡμικαυστέος } Sueton. in Tyberio Cæſare, capite 75, Corpus vt moueri à Miſeno cœpit, conclamantibus pleriſque Atellam potius deferendum, & in amphiteatro ſemiuſtulandum, Romam per milites deportatum eſt, crematúmque publico funere.

Semiuſtulatus, pen. prod. Adiectiuum { ἡμίκαυστος } Idem quod Semiuſtus. Cic. pro Milone, Tu P. Clodij cruentum cadauer eiecisti domo, tu in publicum eiecisti, tu ſpoliatum imaginibus, exequiis, pompa, laudatione, infœlicisſimis lignis ſemiuſtulatum, nocturnis canibus dilaniandum reliquiſti.

Semuſtus, Adiect. { ἡμίκαυστος } pro Semiuſtus vt
Pax ſemuſta. Ouid 4 Faſt.
Corpus ſemuſtum fulmine Virg 5. Æneid.
Membra ſemuſta. Lucan. lib 9.
Robora ſemuſta. Lucan. lib 8.

Semiſsis, huius ſemiſſis, m. g. { ἡμισυ } Idem quod Semis. Cic Attic. lib. 15. 330, Sed ſi cab. inciderit, de Tulliano ſemiſſe Marcianam adhibebis, vt ſcribis.
Semiſsis, Monetæ pars. Lampridius de Alexandro principe Romano loquens, Vectigalia (inquit) publica in id contraxit, vt qui decem aureos ſub Heliogabalo præſtiterant, tertiam partem aurei præſtarent, hoc eſt triceſimam partem. Túncque primùm ſemiſſes aureorum formati ſunt: tunc etiam quum ad tertiam partem aurei vectigal decidiſſet, tremiſſes: dicente Alexandro etiam quartarios futuros, quòd minus non poſſet, quos quidem iam formatos in moneta detinuit, expectans vt ſi vectigal contrahere potuiſſet, & eos ederet. Sed quum non potuiſſet, per publicas neceſſitates, conflare eos iuſſit, & tremiſſes tantùm, ſolidóſque formari. Formas binarias, ternarias, quaternarias, & denarias etiam atque amplius vſque ad quinquagenarias quoque & centenarias, quas Heliogabalus inuenerat, reſolui præcepit, neque in vſu cuiuſquam verſari. atque ex eo iis materiæ nomen inditum eſt, quum diceret plus largiendi hanc eſſe imperatori cauſam, ſi quum multos ſolidos minores dare poſſet, dans decem vel amplius vna forma triginta & quinquaginta & centum dare cogeretur. Ex his verbis Lampridij, quæ vulgò corruptiſsimè leguntur, facilè intelligimus, ſolidos primùm dictos eſſe aureos nummos, aeris cuiuſdam, ſuíque ponderis quaſi integros. Erant dimidiati aurei, & tertiarij, à tertia parte dicti, qui ſemiſſes tremiſſéſque dicebantur: quemadmodum binarij, ternarij, quaternarijque, & deinceps ſic dicti ſunt, qui binos aureos & ternos, & quaternos, deuóſque penderent, Sic intelligendi tremiſſes, in l. Iubemus, De erogatione mil. an. lib. x i i. Cod. Trientales autem Latinè dici poſſunt. Hæc Budæus. Cic pro P. Seſt. Sed ab vno gladiatore innumerabilia alia noua conſcriberentur: vt remiſſis ſemiſſibus & trientibus, quinta propè pars vectigalium tolleretur.
Homo ſemiſſis, Dicitur homo vilis, & quaſi ſemihomo: ſicut ſemiſſem ſemiaſſem dicimus. Vatinius Ciceroni, lib 5. 10, Simius, non ſemiſſis homo contra me arma tulit, & eum bello cepi.

Semiſſis, Adiectiuum, vt Homo ſemiſſis, Dicitur homo vilis, & quaſi ſemihomo: ſicut ſemiſſem ſemiaſſem dicimus. Vatinius Ciceroni lib. 5. 10, Simius, non ſemiſſis homo, contra me arma tulit, & eum bello cepi.
Vſura dicitur ſemiſſis, quoties de centum nummis ſenus nummus vſuræ nomine percipitur. Capitolinus in Alexandro, Trientarium fœnus exercuiſſe ad vſum Reip. Hæc Budæus. Plin. libro 14 cap. 4. Ex his tamen vſura multiplicata ſemiſſibus. Scæuol. in l. Qui ſemiſſes. D. De vſur. & fructib. Qui ſemiſſes vſuras promiſerat, &c. Semiſſis vſura (ait Paulus Manutius) eſt, quum pro centum aſſibus (aſſis autem ad noſtratis pecuniæ rationem redactus quadrantes æreos tres efficiet)

ſemia

ſemis aſſis, id eſt dimidius aſſis, ſingulis menſibus penditur. Quòd ſi ad annuam vſuram ſubducamus, aſſes ſex in anno pendentur. Quum igitur pro centum nummis aureis dimidius nummus aureus in menſe pendetur: ſi hæc ſumma in aſſes diuidatur, pendi pro centenis aſſibus dimidium aſſem reperietur. Itaque ſemiſſis ſemper dicetur, quum pro centum nummis, ſiue argenteis, ſiue magni pretij, ſiue parui, dimidius vſuræ nomine pendetur.

Semiſſalis, & hoc ſemiſſale, Adiectiuum pen. prod. Modeſtin in l. Septitia. D. De pollicitat. Septitia certamen patriæ ſuæ pollicendo, ſub hac conditione pollicita eſt, vt ſors apud eam remaneret, & ipſa vſuras ſemiſſales ad præmia certantium eſſolueret.

Semiſſarius, a, um. Semiſſarius coheres, apud Florentinum in l. Legatum 116. De legat libro 1. Pandect. lib 30. A coherede vero ſemiſſario (inquit Florentinus) duobus extraneis concurrentibus non amplius tertia parte.

Semitogium, gij, Breuis & quaſi dimidiata toga, à quo ſemitogatus, [illegible].

Semiuocalis, quod proximè ad vocalem literam ſono accedat. Earum ſemiuocaliū meminit Plutarchus in Sympoſiacis, quarum numero ſex ſunt, vt ex Grammaticorum regulis cuicunque cognitum eſt.

Semizonarius, qui ſemizonia, ſiue ſemicinctia conficit. Plautus Aulul. Strophiarij aſtant, ſemizonarij, &c.

Semita, ſemitæ, pen. corr. {τρίβος, ἀτραπός} Quaſi ſemiiter, arcta via, ſiue dimidia via. Plaut. Caſina 3,
Poſt id locorum, quando ad villam veneris,
Dabitur tibi amphora vna, & vna ſemita.
Fons vnus. Cæſar 7. bell Gall.
Ferri ſemitis. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Velox ſemita Lunæ, pigra Saturni. Id eſt, curſus, vel motus. Claud. 2. Paneg.
Semitam pro Via. Cic. in Verr. act 4, Attendite, iam intelligetis, hanc pecuniam qua via modò viſa eſt exire ab iſto, eadem ſemita reuertiſſe.
Rara per occultos ducebat ſemita calles Virg. 9. Æneid.
Spumea ſubſequitur fugientis ſemita claui Valer. 2. Argon. Id eſt, veſtigium gubernaculi nauis abeuntis. Præcedit enim,
Iam remi rapuere ratem, iam flumina portant. Dein ſequitur, Spumea, &c.
Vitæ fallentis ſemita. Vita occulta & ſolitaria. Horat. 1. epiſt. 19.
¶In ſemitam rectam deorum reuerti, metaphoricè dicitur à Plauto Caſio 10,
Nunc pol ego deorum in rectam redij ſemitam.
¶Semitæ ſunt in vrbe, qui limites etiam dicuntur. Inde
Semitalis, & hoc ſemitale, pen. prod. vt Semitales dij, ſemitarum præſides. Author eius Iambici quod eſt inter obſcœna carmina, cuius titulus eſt, De Sabino,
Neque vlla vota ſemitalibus Deis
Sibi eſſe facta.

Semitarius dictus, Qui ſemitas percurrit. Catull. ad Contubernales. 35,
Omnes puſilli & ſemitarij mœchi.
Semitarios mœchos vocat, qui vulgaria ſcorta & in ſemitis proſtituta ſectantur.

Semitatim, Aduerbium, Per ſemitas. Titinnius, Ita ſemitatim effugi, & effugi patrem.

Semito, ſemitas, pen. corr. ſemitare, Eo modo dictum quo Limitare. Plin lib 17. cap. 22, Vineas limitari decumano XVIII. pedum latitudinis ad contrarios vehiculorum tranſitus, aliiſque tranſuerſis limitibus denum pedum diſtingui per media iugera. Aut ſi maior modus ſit, totidem pedum cardine quoque decumano limitari. Semper verò quintanis ſemitari, hoc eſt, vt quinto quoque palo ſingula iugera paginæ includantur.

Semiuiuus, Semiuſtus, & cætera à Semis compoſita, Vide in SEMIS.

SEMNESERTEVS, Rex fuit Ægypti, quo regnante Pythagoras nauigauit in Ægyptum: Vide Plin. lib. 36. cap 9. qui de eo in hunc modum adnotat, Is autem obeliſcus, quem Diuus Auguſtus in circo magno ſtatuit, exciſus eſt à rege Semneſerteo, quo regnante Pythagoras in Ægypto fuit, centum viginti quinque pedum, & dodrantis, præter baſim eiuſdem lapidis. Is verò qui eſt in campo Martio, nouem pedibus minor, à Seſoſtride. Inſcripti ambo rerum naturæ interpretationem Ægyptiorum opera philoſophiæ continent.

Semnion. Herba à Maieſtate ſic dicta, Pauonis picturis ſimilis, odore eximio. Hanc à Perſarum regibus comedi, aut bibi contra omnia corporum incommoda, inſtabilitatémque mentis commemorant. Theombrotium à Plin. lib. 24. cap. 17. appellatur.

Semodius, ſemodij {ἡμιμέδιμνον} Quaſi ſemimodius. Iuuenalis Satyra 14,
-& tamen vno
Semodio ſcobis hæc emundat ſeruulus vnus. Colum lib. 2. cap. 11. Martialis libri 7. 52, Semodiúſque fabæ cum vimine picenarum. Plin. lib. 18. cap 9, Præterea ſuris ſemodium.

SEMONES, inquit Fulgentius, dici voluerunt deos, quos nec cælo dignos adhuc ob meriti paupertatem, ſicut ſunt Priapus, Hippona, Vertumnus: nec terrenos eos deputare vellent pro gratiæ remuneratione, ſicut Varr. in Myſtagog. ait,
Semonéque inferius derelicto
Deum pennato ſtullam orationis eloquio. Hæc ille.

Semoueo, ſemoues, pen. corr. ſemoui, ſemotum, pen. prod. {[illegible]} ſemouere Seorſum mouere. Plaut. Aſin. 5,
Culpa tua iſthæc, quæ diſcipulum ſemidoctum abs te ſemoues. Terent. And. 1. 5.
Semouere & ſegregare. Cic. de Aruſp. reſp. Itaque qui antea voce præconis à liberis ſemouebantur, tuis ludis non voce, ſed manu liberos ſegregabant.
A contemplatu mali ſemoueo me. Ouid. 5. Triſt. eleg 8.
Semouere à diſciplina. Cicero 1. Acad. Nam Stratonem eius auditorem, quanquam fuit acri ingenio, tamen ab ea diſciplina omnino ſemouendus eſt.
Semouenda eſt igitur voluptas, non ſolùm vt recta ſequamini, ſed etiam vt loqui deceat frugaliter. Cic. 2. de Fin.

Semotus, pen. prod Paſſiu. {[illegible]} vt
A curis ſemotus Lucret lib. 1.

Semper, Aduerbium temporis {ἀεί, αἰεί, αἰωνίως, διαπαντός} Terentius Andr 4 5,
Rectè ego ſemper fugi has nuptias. Cic. 1. Tuſcul. Quod ſemper mouetur, id æternum eſt. Idem 1. Offic Ea quum tempore commutantur, commutatur officium, & non ſemper eſt idem.

Semperflorens, Adiectiuum, vt Semperflorens Homerus. Lucret. lib. 1.
Vnde ſibi exortam ſemperflorentis Homeri
Commemorat ſpeciem.
Semper-lenitas, Vnica dictio, authore Donato. Terent. And. 1. 2,
Mirabor hoc ſi ſic abiret: & heri ſemper-lenitas
Verebar quorſum euaderet.

Sempiternus, Adiect. {ἀΐδιος} quaſi perpetuus, & quod ſemper durat. Plaut. Mercat. 7,
Homo me miſerior nullus eſt, æquè opinor, neque aduorſa cui
Plura ſint ſempiterna. Terent. And 5. 5 Cic. 2. Acad.
Ratio perfecta & ſempiterna. Sic ibid. 4.
Gloriæ ſempiternæ per aliquem commendari. Cic. Luc. lib. 5. 15,
Neque autem ego ſum ita demens, vt me ſempiternæ gloriæ per eum commendari velim.
Potentia ſempiterna. Tacit. lib 3.

Sempiternè, Aduerbium antiquum, pro ſemper. Pacuuius Medo,
Populóque vt Medum ſempiternè ſoſpitent.

Sempiternò, Aduerb. Solinus cap. 53. At intra Ilium Memnonis ſtat ſepulchrum, ad quod ſempiternò ex Æthiopia cateruatim aues aduolant, quas Ilienſes Memnonias vocant. Idem cap. 48, Tenacibus foliis ſempiterno inumbrantur.

Sempervivum, ſemperuiui, pen. prod. {ἀείζωον} Herba. Plin. lib. 25. cap. 13, Aizoi duo genera, Maius in fictilibus vaſculis ſeritur. Et paulo póſt, Alterum minuſculum quod erithales vocant, alij tricales, quia ter floreat, alij chryſothales, aliqui iſoetes: ſed aizoum vtrunque, quoniam vireat ſemper, aliqui ſemperuiuum. Maius cubiti altitudinem excedit, craſſitudine plus quàm pollicari. Vulgus noſtrum *Iouis barbam* vocat.

SEMPRONIVS {Σεμπρώνιος} Senator Romanus: de quo Pomponius De origine iuris, l. Neceſſarium, ſic ait, Sempronius quem Pop. Rom. σοφὸν appellauit: nec quiſquam ante eum hoc nomine cognominatus eſt. Fuerunt autem plures Sempronij: de quibus multa apud Liuium.
Sempronij præclara geſſerunt, quorum ſeriem legito apud Volaterranum, lib. 19.

Semproniа horrea, qui locus dicitur, in eo fuerunt lege Gracchi, ad cuſtodiam frumenti publici. Feſtus.

SEMVRIVM, Campus erat Romæ propinquus, in quo, vt reor, templum erat Apollinis. Cic. in Antonium, Quis eſt iſte ordo? multi fuerunt multis in legionibus per tot annos: his quoque diuiſis ſemurium. Macrobius de Acca Laurentia, Poſt exceſſum ſuum pop. Romano agros Thuracem, Samurium, Lincerium, & Solinium reliquiſſe ſcribit. Hinc

Semurinus, Adiectiuum, vt Semurini campi. Martialis,
Campidanes Apollo ſemurinis. Sipontinus & Domitius aliter legunt, vt videre eſt, ſed perperam, vt doctiſſimè Turnebus adnotauit.

Sena. Herba diſſoluendo aluo vtiliſſima, quam egregiè depictam, viribúſque illuſtratam tradit Matthiolus in Dioſcoridis lib. 3. cap 70. Is videndus, ne prolixiores, & pro Grammaticis medici videri eſſe velimus.

SENA, Britannici maris inſula, Oſiſmicis aduerſa litoribus, Gallici numinis inſigne oraculum capiens, cuius antiſtitæ perpetua nobiles virginitate Gallicenas adidere nomen, ingenij poteſtate, ac magici carminis vt in mari procellas dicuntur mirè concitare, ſed & in quæ collibuerit animalia ſeſe totidem ſeſe afformare: quin & medicam prorſus manum inſpicientia, diuinitus perſanare: futurorum item ſibi vendicare ſcientiam, ac deſtinato ad eas profectis ſtupenda ſubinde præcinere. Cælius Rhodiginus lib. Lect. antiq 11. cap 33, Quæ ille, ſuppreſſo nomine, ex Pomponio Mela De ſitu orbis lib 3. cap. 6. de verbo ad verbum expreſſa extulit. Præceptor verò meus Adrianus Turnebus in notis ad Plutarchum De oraculorum defectu, non Gallicænas. aut, vt apud Pomponium Gallicenas, legi debere ſtatuit: ſed Galli Scnas aut Zenas, diſtinctis verbis.

SENA {Σῆνα} Vrbs Hetruriæ octingentis ſtadiis à Roma diſtans Profertur etiam numero multitudinis Senæ, Senarum. de qua Plin. lib. 3 cap. 5.

Senaculum. huius ſenaculi, pen corr. {βουλευτήριον} Vbi Senatores conſulendi gratia conſiſtebant. Valerius lib 2. cap 1. de mira conſtantia legatorum Romanorum, ſcribit Senatum apud ſenaculum habitare conſueuiſſe, vt quum à curia vocaretur, præſto adeſſet. Feſtus, Senaculum, locus Senatorum.
Senaculum à loco & ſenatu dictum author eſt Paulus: Senacula tria fuiſſe Romæ, in quibus Senatus haberi ſolitus ſit, memoriæ prodidit Nicoſtratus in libro, qui inſcribitur, De Senatu habendo. Vnum vbi nunc eſt Ædes concordiæ inter Capitoliū & forum, in quo ſolebant Magiſtratus de Republica cum ſenioribus deliberare. Alterum ad portam Capenam. Tertium citra ædem Bellonæ, in quo exterarum nationum legatis, quos in vrbem admittere nolebant, Senatus dabatur Feſtus.

Senarius. Vide SEX.

Senator, pen. prod huius ſenatoris, m. g {βουλευτής, συγκλητικός} Vlpian. D. de Senatoribus. l. Nuptæ. dici ſenatores dicit qui à Patricijs & Conſularibus vſque ad omnes viros illuſtres deſcendunt, quia hi ſoli

in ſenatu dicere ſententiam poſſunt. Appellatique ſunt ab ætate prouecta, quòd tales in principio in ſenatum electi fuere. Feſtus, Senatores è ſenectute dici ſatis conſtat, quos initio Romulus elegit centum: quorum conſilio Remp. adminiſtraret. Itaque etiam Patres appellati ſunt. & nunc quum ſenatores adeſſe iubentur, quibúſque in ſenatu ſententiam dicere licet, quia hi poſt luſtrum conditum ex iunioribus magiſtratum cœpêre, & in ſenatu ſententiam dicunt, & non vocantur ſenatores antequàm in ſenioribus ſint cenſi. Cic. 2. de Legib. Senatori tria iuſſa ſunt, Vt adſit. nam grauitatem res habet, quum frequens ordo eſt, Vt loco dicat: id eſt rogatus. Vt modo: ne ſit infinitus. Paſcebâtque ſuas ipſe ſenator oues. Ouid. 1. Faſt.

Senatori ab Vrbe diutius abeſſe non licebat, niſi iure liberæ legationis impetratu.

Senatorius, Adiectiuum poſſeſſiuum { [illegible] } Cic. 3. Verr. Socios, leges, Remp. ſenatorio conſilio maximè poſſe defendi.

Ætas ſenatoria. Tacit. lib. 5.

Lex ſenatoria. Cic pro Rabirio Poſthum.

Literæ ſenatoriæ. Cic. 2. Offic.

Munera ſenatoria Cic. 2. Tuſc.

Ordo ſenatorius. Cic pro Cluentio.

Potentia ſenatoria. Cic. ad Attic. lib. 2. 24.

Senatus, huius ſenatus & ſenati, pen. prod. { [illegible] } Tam locum in quem ſenatores conueniunt, quàm ipſos ſenatores ſignificat Cic. de Aruſp. reſp. Senatus princeps ſalutis, mentiſque publicæ. Idem Sulpitio, lib. 4. 1, Atque ipſe ad te anteà ſcripſiſſe, te fruſtra in ſenatum, ſiue potius in conuentum ſenatorum eſſe venturum. Et 3 de Legib. Nam ita ſe res habet, ſenatus dominus publici conſilij. &c. Item 1 in Catil. Hic tamen viuit: viuit? imò in ſenatum venit publici conſilij particeps.

Senatus, primi ſententias in ſenatu à conſule rogabantur conſules deſignati: ſi modò poſt conſulares comitia ſenatus haberetur: ſin autè rogabat conſul arbitratu ſuo, non quem vellet ex omni ſenatorum frequentia, ſed quem vellet è numero conſulatium. & antiquæ conſuetudini dabatur, vt, quem ordinem interrogandi ſententias conſul calendis Ianuariis inſtituiſſet, eum toto anno conſeruaret. quo ordine, Cæſar, neglecto, primum Pompeium poſt affinitatem conſul rogare ſententiam cœpit, cum anteà Craſſum ſolitus eſſet. Quoniam autem cum deſignati conſules fuiſſent, ij ſententiam primi rogabantur: venit in mentem, quæri poſſe, vter ex ipſis deſignatis prior rogaretur. nec difficile eſt quærenti reſpondere. nam me quoque olim ea ipſa re in eádem dubitationem adductum, & aliquandiu hærentem, obſeruatio vetuſti moris expediuit. Sciendum igitur, ſiue patricius, & plebeius, ſiue duo plebeij deſignati conſules eſſent, qui priore loco declaratus eſſet conſul, eum in magiſtratu primum quoque ſententiam rogaſſe: idcóque rogauit in re Catilinaria non C. Antonius, ſed M. Cicero, quia conſul priore loco declaratus. nam genere pares erant, vtérque plebeius. & lib. 1 epiſt. ad Attic rogat ſententiam M. Pupius Piſo conſul, ex familia plebeia M. Valerius Meſſala, etſi patricius, tamen non rogat. plebeius igitur anteponitur patricio. cur? quia priore loco declaratus conſul. Vter in magiſtratu prior rogaretur, oſtendi. quo conijcitur, & vter rogaretur, cum deſignati eſſent. Ex noſtro commentario in epiſt. ad Atti. Legitimi habendo ſenatui dies erant, calendæ, nonæ, idus reliquis diebus, modò comitiales non eſſent, haberi quidem ſenatus poterat, ſed certus neque lege, neque more ſtatutus erat dies. poſitum id erat in voluntate magiſtratuum. Ex noſtro commentario ad Qu. fratrem. Animaduerſione dignum eſt, quod legendo obſeruauimus: qui ex equeſtri ordine ſenatoriæ dignitatis ad gradum aſcendiſſent eos inter ſenatores quidem eſſe cenſos, vt, ſi quid ordine ſenatorio minus dignum admiſiſſent, ſenatu mouerentur, verùm eoſdem, cùm deinde equitum centuriæ recognoſcerentur inter equites, quandiu quidem ipſi quoque equum publicum haberent, citatus eſſe, vt, ſi flagitium vllum, quod in equite Romano dedeceret, feciſſent, equum publicum amitterent. patet hoc apud Liuium duorum cenſorum exemplo, Neronis, & Salinatoris: quorum alter alteri, cum cenſus equitum ageretur, equum ademit: quos tamen antè, quam ſenatorum cenſus ageretur, in recitandis ſenatorum nominibus eſſe lectos, dubitari non poteſt. Atque ego, huius generis ciues, minimè crediderim, ſua manu, vt cæteros equeſtris ordinis, equum per forum traduxiſſe. proprius enim eorum cenſus non in equeſtri, ſed in ſenatorio erat ordine: nec equeſtris ordinis, ſed ſenatorij dicebantur: nec ideò, quod equeſtris eſſent ordinis, quem, adepti ſenatorium amiſerant, ſed quia equum publicum haberent, inter equites citabantur. qui verò in ſenatum, etſi nondum à cenſoribus lecti, iure tamen magiſtratus, quem aut gererent, aut geſſiſſent, aditum haberent, eos video, ſi equites eſſent, equum publicum inter cæteros equeſtris ordinis ciues ante cenſores per forum traduxiſſe, nec inter ſenatores, cùm tamen irent in ſenatum, eſſe lectos. quod de Pompeio, qui poſteà cognomentum Magni eſt adeptus, à Plutarcho traditum obſeruauimus. is enim eques adhuc, nondum in ſenatum lectus, conſul ob virtutem ac ſingularia in Remp. merita, legitimam ætatem creatus (ſoluebantur enim legibus boni viri) equum publicum ipſe ad cenſores adduxit: præclarúmque fuit populo Romano ſpectaculum, conſulem ſua manu equum publicum ducentem intueri. Atque hæc, quæ diximus de ciuibus Romanis, & ex equeſtri ordine, & ex plebe in ſenatum lectis ita tradimus, vt ad reipub. tempora ſpectemus. nam regum ætate ſolis patriciis curia patuit: cùm tamen, quod Dionyſius Halicarnaſſeus docet, non omnes patricij ſenatores eſſent, ſed alij ſenatores, alij equites, alij de plebe. vt verè diceres: ſenator eſt, ergo patritius: non contrà: patricius eſt, ergo ſenator. & quanquam ex familiis tum patriciis, tum plebeiis ſenatus conſtaret, veteres tamen ita locutos animaduerti, vt de vniuerſo plane ſenatu nobilitatis nomen vſurparent: quia ſcilicet ſummus ordo ſenatus eſſet, eúmque adepti præter cæteros nobiles eſſe viderentur quandoquidem ob virtutem, quæ nos ſola nobiles, ſola patricios, ſola reges verè facit, dignitas illa mandaretur. Hæc Paulus Manutius.

Princeps ſenatus. Vide PRINCEPS.

Senatus frequens diuinus fuit in ſupplicatione Gabinio deneganda. Cic. Qu. frat. lib. 2. 9.

Grandæuus ſenatus. Lucan. lib. 7.

Prætextus Senatus, à toga prætexta. Propert. lib. 4. eleg 1.

Curia prætexto quæ nunc nitet alta ſenatu,
Pellitos habuit ruſtica corda patres.

Purpureus ſenatus. Stat. lib. 2. Sylu. de Lucano poëta,

Et doctos equites, eloquente
Cantu purpureum trahes ſenatum.

Sanctus ſenatus. Virg. 1. Æneid.

Floreat, & cultu cingatur Roma ſenatu Claud 5 Paneg.

Cogere ſenatum, Conſules & ſenatores in conſilium conuocare. Cic. Metello, lib. 5 2, Recordare cætera, quàm citò ſenatum illo die facta ſortitione coegerim. Et 3. de Leg. Quippe qui ne reprehenſionem quidem vulgi reformidans, in ipſa curia ſoleret legere dum ſenatus cogeretur. De Catone.

Conuocare, vel vocare ſenatum, Idem. Cic. Planco, lib. 10. 12. Senatus eſt continuò conuocatus, frequéſque conuenit propter famam atque expectationem tuarum literarum. Idem Trebonio, lib. 10. 28, Nam quum Senatum ad XIII Cal Ianua. Tribunipl. vocauiſſent, déque alia re referrent, totam Remp. ſum complexus. &c.

Cooptare ſenatum, pro Senatum conſtituere. Cic 4. Verr. Quum haberent inter ſe controuerſias de ſenatu cooptando: leges à ſenatu noſtro petiuerunt.

Diſcedit ſenatus, quum ſenatores à Prætore miſſi facti, domum abeunt. Cic. Tuum in ipſum diſceſſum ſenatus incidiſſe credo meas literas.

Dare ſenatum alicui, Senatum cogere, ſuper deliberatione rei ad aliquem ſpectantis. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15. Eodem igitur die Tyriis eſt ſenatus datus frequens.

Frequentem ſenatum efficere, pro Cogere, Cælius ad Ciceronem, libro 8. 5. Marcellus idem illud de prouinciis vrget: neque adhuc frequentem Senatum efficere potuit.

Expulſus ſenatus. Lucan lib. 5.

Extinguere ſenatum, Senatus authoritatem & dignitatem deprimere, vel Senatus authoritatem tollere. Cic. 2. Offic. Noſtrum autem otium negotij inopia, nec requieſcendi ſtudio conſtitum eſt. Extincto enim Senatu, deletiſque iudiciis, quid eſt quod dignum nobis aut in curia aut in foro agere poſſimus?

Haberi ſenatum, pro Senatum cogi. Cic. Lentulo, lib 1. 4. Senatus haberi ante Calend Feb. per legem Pappiam, id quod ſcis, non poteſt. Idem ad Qu frat lib 2. 6. Conſequuti ſunt dies comitiales, per quos ſenatus haberi non potuit.

Legere ſenatum, Vide LEGO legis.

Lectus ſenatus. Ouid 1. de Arte,

In ſenatum legere, pro Senatorem facere. Cic. Valerio, lib. 13. 5. Hoc autem tempore eum Cæſar in ſenatum legit: quem ordinem ille iſta poſſeſſione amiſſa tueri vix poteſt.

Mitti vel dimitti ſenatus dicitur, quando datur facultas ſenatoribus abeundi domum: quod à prætore apud Romanos fiebat his verbis. Nihil vos moramur Patres conſcripti, ad Qu. fratrem libro 2. Sed fecit humaniter Licinius, quòd ad me, miſſo ſenatu veſperè venit. Idem de Amicit. Quum ſenatu dimiſſo domum reductus ad veſperam eſt à Patribus Conſcriptis.

Mouere ſenatu & Ex ſenatu reiicere. Plin de Viris illuſt. L. Flaminium Conſularem ſenatu mouit, Cic. pro domo ſua, Atqui Qu. Antonius patrũ memoria, bona Qu Metelli, qui eum ex ſenatu Cenſor reiecerat, auus tui Qu Metelli cur P. Seruilij, & proauus tui, P. Scipio conſecrauit foculo poſitu in Roſtris adhibitóque tibicine. Vide MOVEO.

Omni Senatu, Omni Senatorum coitione, Quoties congregantur Senatores. Plin lib. 15 cap. 18.

Regere conſiliis ſenatum. Quintil. lib. 2 cap. 16.

Reuocare ad virtutem priſtinam ſenatum iam languentem & defeſſum. Cic. Trebonio, lib. 10, 28. Senatum iam languentem & defeſſum ad priſtinam virtutem conſuetudinémque reuocaui.

Eſſe ſenatum, pro Conuocari Cic. ad Lentulum, lib 12, Eo die ſenatus erat futurus. Idem Cornificio, lib. 12. 25, Eo die non fuit Senatus, neque poſtero.

In ſenatum venire, pro Senatorem fieri. Cic. pro L. Flacco, Tenui vſque ad illam ætatem in Senatum venire non potuit. Ibidem, Pari fœlicitate vnà legatus Nicomedes, qui neq; in ſenatũ vlla ſeditione peruenire potuit, & furti, & pro ſocio damnatus eſt.

¶ Senatum conſilij in cor conuocare. Plaut. Amphit. 8. Idẽ Epid. 3, Iam ſenatum conuocabo in corde conſiliarium. Hoc eſt, conſulam apud me quid agendum ſit.

Senatus decretum à Conſulto Ælius Gallus ſic diſtinguit, vt id dicat particulam quandam eſſe ſenatuſconſulti: vt cùm prouincia alicui decernitur, quod tamen ipſum ſenatuſconſulti eſt. Feſtus.

Senatuſconſultum, ſenatuſconſulti { [illegible] } Id eſt, ſenatus ſententia, quod fiebat aut per rogationem, quum rogabatur vnuſquiſque ſententiam quam verbis efferebat. Aut per diſceſſionem, quando plerique idem ſentientes, in vnam partem pedibus ibant, ſicut teſtatur Gell. lib 3. cap. 18. & lib. 14. cap. 7. Flauius Vopiſcus de Aureliano, Deinde aliis manum porrigentibus, aliis pedibus in ſententiam euntibus, pleriſque verbo conſentientibus, conditum eſt ſenatuſconſultum. Cic. 1 de Diuin. Vt audiuiſſes in monumento Marij de tuo reditu magnificentiſſimum illud ſenatuſconſultum eſſe factum. Cæſar 1 bell. Gall.

Senatuſconſultum fuit vetus, ne liceret Africanas in Italia aduehere. Plin lib 8 cap. 17.

Honorificum ſenatuſconſultum. Cic. 4. Verr.

Magnificentiſſimum ſenatuſconſultum, Vide MAGNVS.

Senatuſconſultum facere contra aliquem. Cic. de Aruſp. reſp.

Senatuſconſultum facere de, Cic 3. Philip. Effugere feſtinans, ſenatuſcõſultum de ſupplicatione per diſceſſionem fecit, quum id factum eſſet antea nunquam.

Senatulus mulierum ſenatus apud Cælium Rhodig. libr. 13. capit. 33. dicitur.

SENECAE [illegible] duo fuerunt: M. Anneus Seneca Senecæ philoſophi pater, patria Cordubenſis & Equeſtris ordinis, ac eruditiſſimus fuit, vt cui declamationes quæ filij dicuntur eſſe, nonnulli tribuant. M. Anneus Seneca ex Elbia Albina tres liberos ſuſcepit: L. Anneum Senecam Philoſophum: Iunium Anneum Gallionem: & L. Anneum Melam Lucani patrem. Duo in primis memorantur Senecæ, Philoſophus, & Poëta tragicus, Quod Sidonius teſtatur. Senecam putat Caſſiodorus inde dici, quoniam ei primo cognomentum id impoſitum fuit, canus ſit natus: ſicuti de Numa Pompilio legitur.

Et docti Senecæ ter numeranda domus. Martial. lib. 1.
Facundi Senecæ potens amicus Martial. lib. 7.
Duóſque Senecas vnicúmque Lucanum
Facunda loquitur Corduba, Mart. lib. 1.

Senecio, ſenecionis {[illegible]} Plin. lib. 26 cap. 13 Erigeron noſtris vocatur ſenecio. Et paulo pòſt, Herba eſt trixaginis ſpecie & mollitia, cauliculis ſubrubicundis, naſcitur & in tegulis & in muris. Nomen hoc Græci dederunt, quia Vere caneſcit. Caput eius numeroſa dimiditur lanugine (qualis eſt ſpinæ) inter diuiſuras exeunte.

SENECIO vir in Betica natus & ibi quæſtor: cuius meminit Tacitus & Plinius Epiſt. 5.

Senecta. Senectus, Seneſco, Vide SENEX.

Senex, ſenis. n. g {[illegible]} ſecũdum Priſcianum. Varro de Lingua Latina, Et tua amica ſenex. Cic. pro Cælio, Huic triſti ac decrepito ſeni reſponderet Cælius. Et pro Seſtio, Imbecillus ſenex. Idem de Senect. Nec enim vnquam ſum aſſenſus illi veteri, laudatique prouerbio, quod monet mature fieri ſenem, ſi diu velis eſſe ſenex. Genitiuus eſt ſenis, vel ſenicis antiquè. Plaut. Ciſtel. 10, Negotioſi ſenicis ſoleris eſſe.

Senex ingenio Plaut. Miliit. 10.

Senes memoria, Antiqua. Cicero pro P. Seſtio, Et quia valet apud nos clarorum hominum ſenex de Reip. meritorum memoria, etiam mortuorum. Correctiora exemplaria non legunt dictionem Senex, ſed eius loco habent Bene.

Acheronticus ſenex, vietus, decrepitus. Plaut. Mercator. 6.
Aubelis Virg. 2. Georg.
Annoſus. Ouid 1. de Arte,
Aprici ſenes. Perſius Satyr 5. hoc eſt, ſole gaudentes, ſiue qui libenter apricantur.
Comici ſenes, Vide Comicus in COMOEDIA.
Delirus. Horat. 2. Serm. ſat. 5.
Grandæuus Lucan. lib. 3.
Inualidus. Virg 11. Æn.
Iuſtus. Ouid 1. epiſt.
Longæuus. Virg 5. Æn.
Maturus. Horat. in Arte,
Miſerabilis. Quint lib. 4. cap. 2.
Odioſus. Ouid 2. de Remed.
Parcus. Horat. 2. Carm. ode 8.
Priſcus. Ouid. 10 Metam.
Rugoſi paſſíque ſenes. Lucilius apud Nonium.
Sanctus. Claud. 2. Paneg.
Siccus. Horat. 2 Serm. ſaty. 3.
Verendus Claud 2. Paneg.
Vernt. Tibull lib. 3 eleg 8.
Vietus, Vide VIEO.
¶Ceruua ſenex. Lucret. lib 3.
Dies ſenex. Plautus Sticho, 21. Id eſt, Iam ad occaſum perductus.
Turpe ſenex miles, turpe ſenilis amor. Ouidius 1. Amor. eleg. 9.
¶Senior, Comparatiuum, Valde ſenem ſignificat. Ouidius 12. Metamorph.
Tum ſenior, quamuis obſtet mihi longa vetuſtas. Quint. lib. 3 cap. 1. de Iſocrate.
Anni ſeniores. Ouid. 15. Metam.
In ſenioribus eſt, Vide IN præpoſitione.
Oratio ſenior. Cic. in Bruto, Extat in eam legem ſenior (ita dicam) quàm illa ætas ferebat, oratio. Id eſt, ſtylo & dicendi genere remiſſiore & maturiore, quali ſenes vti ſolent, ſcripta.
Vis & ætas ſenior. Cic. lib. 2. de legib. Sed verò intelligi ſic oportet & hæc, & alia iuſſa ac vetita populorum, vim non habere ad recte facta vocandi, & à peccatis auocandi: quæ vis non modò ſenior eſt, quàm ætas populorum & ciuitatum, ſed qualis illius cœlum atque terras tuentis & regentis Dei.
¶Senior, m. g. tametſi in obliquis cõmune trium generum videatur, vt Senioris ætatis, Senioris æui.
¶Seniores, pro Senatu: quoniam ex prouectioris ætatis hominibus fieret. Liu. 4. bell. Maced. Scripſum erat: Aſſlonem priuatim ad neminem, publicè ad Seniores (ita Senatum vocabant) mandata habuiſſe.

Senecta, ſenectæ {[illegible]} Tempus ſenectutis, Senilis ætas. Virg. lib. 6 Æneid.
... vires vltra ſortémque ſenectæ. Plin. lib. 16. ca 27. Eſt etiamnum ætatis differentia. Amygdala enim & pyrus in ſenecta fertiliſſimæ, vt glandiferæ, & quoddam genus ficorum.
Ponderà amara ſenectæ Ouid. 9. Metam.
Annoſa ſenecta. Ouid 7 Metam.
Curua. Ouid. 2. de Arte,
Extrema. Catull. Argon. 59.
Frigens. Sil. lib. 5.
Infirma. Tibull. lib. 1. eleg. 4.
Longæ ſenectæ extrema tempora. Ouidius lib. 6. Metamorphoſeos.
Neſtorea ſenecta Stat. 1. Sylu. 3.
Occiduæ ſenectæ decliue iter. Ouid. 15. Metam.
Orba ſenecta luminibus. Plinius libro 9. capitulo 22. Vide ORBVS.
Rugoſa ſenecta. Tibull. lib. 3 eleg. 5.
Sacra ſenecta. Iuuen. Saty. 13.
Tarda ſenecta. Ouidius 3. Triſtium, elegia 7. Senec. Hercule furente 9.
Tardante ſenecta gelidus ſanguis. Virg. 5. Æn.
Lenior, & melior ſis accedente ſenecta. Horatius 2. epiſtola 1.
Longa ſenecta confectus. Ouid. 6. Metam.
Finire ſenectam morbis. Lucan lib 5.
Inopem ſenectam trahere. Ouid. 7. Metam.
Diſcite venturam iam nunc ſentire ſenectam. Propertius lib. 4. elegia 12.
Venturæ memores iam nunc eſtote ſenectæ. Ouidius 3. de Arte,
Grauis ſenecta Ouid 7 Metam.
In ſenecta, Vide IN præpoſitionem,
Senecta, ablatiuus, pro In ſenecta. Plin. lib. 7. cap. 18. Naturam feciſſe conſuetudinem, & ſenecta caruiſſe potu.
Senecta dies, Vide DIES.
¶Senecta, Sexta hominum ætas. Ætas enim prima quibuſdã incipit ab infantia vſque ad ſeptimũ annum, quæ quidem ętas nomẽ accepit à non fando, quia homo in ea non fatur: vel ſi fatur, imperfecta eſt eius ſermo. Secunda, pueritia cuius pars eſt pubertas, vt ad XIIII. annũ. Tertia, adoleſcẽtia. Quarta iuuenta. Quinta, virilis ætas. Sexta, ſenectus: cuius pars eſt ætas decrepita.
Senecta, Serpentium vernatio, ſiue corium illud quod verno tempore exuunt. Plin. lib. 20. cap 23. Fœniculum nobilitauere ſerpentes, guſtatu, vt diximus, ſenectam exuendo, oculorúmque aciem ſucco eius reficiendo. Idem lib. 28. cap. 12. Alij cum ſenecta ſerpentium & aceto includunt lanas, antè aqua calida colutas.
Senectus, ſenectutis, pen. pro. f. g. {[illegible]} Idem. Terent. Phorm. 4. 1.
Senectus ipſa eſt morbus. Cicero in Topicis, Senectus eſt occaſus vitæ.
Balba ſenectus. Horat. 1. epiſt. 21.
Cana. Ouid. epiſt. 14.
Carioſa. Ouid. 1. Amor eleg. 12.
Cruda ac viridis. Tacit. in vita Agricolæ.
Deſerta. Senec. Herc fur. 13.
Effœta ſeclis Virg 8. Æn.
Exanguis. Lucan. lib. 1.
Exhauſta Stat. 3 Sylu. 3.
Infeſta, Vide INFESTVS.
Longa. Horat. 2. Carm. odè 16.
Longa & curuma. Iuuen. Saty. 14.
Loquax, Vide LOQVOR.
Placida Horat in Carm. ſec. 9.
Prouecta. Tacit lib. 1.
Queribunda. Sil. lib. 13.
Sera. Senec. Hercul. furẽn. 12.
Tarda Horat. 2. Serm. ſaty. 2.
Tranquilla Horat. 2. Serm. ſat. 1.
Triſtis. Virg. 3. Georg.
Turpis. Virg. 3. Georg.
Viuax Senec. Herc fur 18.
Vrgens & aduentans ſenectus. Cic. de Senect. Hoc enim onere (quod mihi tecum commune eſt) aut iam vrgentis, aut certè aduentantis ſenectutis, & te & meipſum leuari volo.
¶Adipiſci ſenectutem. Cic. de Senect. Quo in genere in primis eſt ſenectus, quam vt adipiſcantur, omnes optant, eandem accuſant adepti.
¶Iners ſenectus adiuuat baculo gradum. Senec. Herc. fur. 9.
Humo confectus ſenectute. Cic 5. de Fin.
Turpem ſenectutem degere. Horat. 1. Carm. ode 31.
Deſipere ſenectute. Cic. Lent. lib. 1 9. Quod quum offendiſſet populum Athenienſem prope iam deſipientem ſenectute, &c.
Vetus ſenectus rugis frontem exarat Horat Epod. 8.
Senectus habet authoritatem. Cic in Orat. Habet autem vt in ætatibus authoritatem ſenectus, ſic in exemplis antiquitas.
Obrepit non intellecta ſenectus. Iuuen. Saty 9.
Ægra ſenectus tremulo venit gradu. Ouid 14. Metam.
Ad ſummam ſenectutem viuere. Cicero de Claris Orator. Et 8. Philipp. Quum eſſet ſumma ſenectute & perdita valetudine.
Senectus orationis, Maturitas, Grauitas. Cicero de Claris Orat. Quúmque oratio iam noſtra caneſceret, haberétque ſuam quãdam maturitatem & quaſi ſenectutem.
Plena literatæ ſenectutis oratio. Cic de Claris Orat.
¶Senectus, Pellis quam verno tempore ſerpentes exuunt, quæ & vernatio dicitur. Vnde Senectutem exuere dicuntur. Plin. lib 8. cap. 30. Idem lib. 29 cap 5 Membrana ſiue ſenectus anguium, vernatione exuta, cum cancro maſculo trita.

Senectus, Adiect. Lucret. lib. 3,
Quid ve foras ſibi vult mẽbris exire ſenectis? Alij legunt ſenectus.
Senecta ætas. Plaut. Aulul. 7 Idem Trinum. 4,
Hic ille eſt, ſenecta ætate, qui factus eſt puer. Lucret. lib. 5,
Poſt vbi equum validæ vires ætate ſenecta,
Membráque deficiunt, &c.

Senectum corpus. Salluſt. lib. 4. Hiſto.

Senecta dies Vide S E N E.

Senium, ſenij, Idem {[illegible]} Dicimus enim Hominem confectum ſenio, pro ſene.

Anguis ſenio liber. Stat. 4. Thebaid.

. . . ceu lubricus alta

Anguis humo verni blanda ad ſpiramina ſolis

Erigitur liber ſenio, & ſqualentibus annis Exutus. Depoſita enim pelle dicuntur ſerpentes in iuuentutem redire. Herba quædam dicitur Matheos, quam cùm comederint, ſenium deponunt ætatis. Lactantius.

Mens ſenio fluxa. Tacit. lib. 5.

Deforme ſenium. Senec. Hippolyto, 7.

Senium à ſenili acerbitate, & vitiis dictum poſuit Cæcilius in Hymnide,

Sine (inquit) ſuam ſenectutem ducat vtique ad ſenium ſorbitio. Feſtus.

Senium, dicitur Tædium, & Odium, vt ait Nonius: dictum à ſenectute, quòd ſenes omnibus odio ſint, & tædio. Turpilius, Quia odio ac ſenio mihi nuptiæ ſunt. Næuius Senium ſonticum appellat, quaſi nocens: quia ſenectus, naturalis morbus eſt, vt loquitur Ariſtoteles.

To ſpeſcere ſenio rerum Sil. lib. 13.

Componere ſenium patria terra. Stat. 3 Syluæ 5.

Senium ad conuiuium retulit. Terentius in Eunuch. 2. 3. pro improbo & moroſo ſene,

Vt illũ dij, deæque ſeniũ perdant, qui me hodie remoratus eſt. Lucil.

At quidem te ſenium, atque inſulſe ſophiſta.

Senium, pro Triſtitia & ſqualore. Cic. pro Milone, Luget Senatus, mœret Equeſter ordo, tota ciuitas confecta ſenio eſt, ſqualent municipia, afflictantur coloniæ.

Senium lunæ, pro Decurſu. Plin lib 7. cap. 48.

Senica, ſignificat ſenica, teſte Nonio Pompon. Pexto poſter. Sed me carcer ſenica nequam, neque illo quid faciam ſcio? Obſoletum.

Senis crinibus nubentes ornantur, quòd is ornatus vetuſtiſſimus fuit. Quidam quòd eo Veſtales virgines ornentur, quarum caſtitatem viris ſuis ſpondeant à cæteris. Feſtus.

Seneo, ſenes, ſenui {[illegible]} ſenere, Senem fieri. Cat. de phaſelo, 4. Quiete recondita ſenet.

Seneſco, ſeneſcis {[illegible]} ſeneſcere, Senem fieri, Plin lib. 7. cap 42. Fœminas gigni celerius, quàm mares, ſicut celerius ſeneſcere.

Tempora labuntur, tacitiſque ſeneſcimus annis. Ouid. 6. Faſt.

Æuo & macie ſeneſcere. Lucret lib. 1.

Fama ſeneſcere dicitur quis, quando declinat ab exiſtimatione & authoritate. Liu 7. bell. Pun. Idem 9 bel. Pun. Annibalem ipſum iam & fama ſeneſcere, & viribus.

Amor ſeneſcet. Ouid. 3. de Arte.

Seneſcens in ſalem calcus. Plin. lib. 11. cap. 42.

Ciuitas otio ſeneſcit, Torpeſcit otio. Liu. 1. ab Vrbe.

Conſilia ſeneſcunt, quum omnia diuturnitate & mora vana fiunt. Liu. 5. bel. Maced. Ne cunctando ſeneſcerent conſilia.

Equus ſeneſcens Horat. 1 epiſt. 1.

Fama ſeneſcens. Tacit. lib. 18.

Forma, niſi admittas, nullo exercente ſeneſcit. Ouid. 1. Amorum. eleg 8.

Humus laſſa ſeneſcit. Ouid. 1 de Ponto, eleg 5.

Hyems ſeneſcit, Declinat. Cic. 2. de Nat deor. Et ea duo tempora, quorum alterum hyemi ſeneſcendi adiunctum eſt, alterum æſtati.

Laus ſeneſcit, Deprimitur. Cic. 2. de Orat. Vel mehercule etiam vt laudem eorum iam propè ſeneſcentem, quantum poſſem ab obliuione hominum, atque à ſilentio vindicarem.

Literæ ſeneſcunt. Plin. epiſt 165.

Luna ſeneſcens, cui Creſcẽs opponitur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 37 Quędam facienda in agris potius creſcente luna, quàm ſeneſcente.

Creſcere ſentimus, pariterque ſeneſcere mentem. Lucret. lib 3.

Morbus ſeneſcit, Remittitur, relaxatur. Cic. ad Gallum. lib. 7 cap. 7. Sed viſa eſt mihi vel loci mutatio, vel animi etiam relaxatio, vel ipſa fortaſſe iam ſeneſcentis morbi remiſſio profuiſſe,

Pugna ſeneſcit Liu. 1. ab Vrbe.

Rumores ſeneſcunt. Tacit lib 2.

Seges alta imbre nimio ſeneſcit Stat 5. Syluæ 2.

Virtus paulatim cuncta ſeneſcit. Sil. lib 3.

Vitia ſeneſcunt, matureſcunt virtutes. Liu. 3. ab Vrbe.

Senilis, & hoc ſenile pen. pro. {[illegible]} Quod ad ſenem pertinet: vt Senilis ſtatua Cic 4. Verr.

Animus ſenilis. Claud 5 Paneg.

Annis ſenilibus feſſus Ouid. 7. Metam.

Corpus ſenile Plin. lib 34. cap. 18

Declamatio ſenilis. Cic. 1. Tuſc. Vt enim anteà declamitabam cauſas, quod nemo me diutius fecit, ſic hęc mihi nunc ſenilis eſt declamatio.

Genæ ſeniles Ouid. 8. Metam.

Guttur ſenile. Horat. Epod 3.

Hyems ſenilis tremulo venit horrida paſſu. Id eſt, ſenectus hyemi ſimilis Ouid 15. Metam.

Iudicio ſenili adoleſcens Cic. pro Seſtio, Te ſororis filius Poſthumius adoleſcens grauis ſenili iudicio notatus, quum in magno, &c.

Prudentia ſenilis. Cic 3. de Diuin. Is autem Tages, vt in libris Hetruſcorum, pueriſi ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentia.

Ruga ſenilis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7.

Seniliter, pen. cor. aduerb. {[illegible]} vt Tremere ſeniliter. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Seni, ſenæ, ſena. Vide S E X.

S E N I A oppidum eſt Illyrici apud Plinium lib. 3. cap. 21.

Senio, ſenionis, m. g. In talis ſex puncta continet. Nam à ſenario numero dicti videtur. Vnde & eius iactus perutilis erat. Interdu etiam damnoſus, ſicut & canis. Nam qui iecerat canem, aut ſenionem, ſic denarios ſingulos conferebat in medium, vt eſt apud Suetonium in Auguſto, cap. 71. Martialis lib. 13.

Non mea magnanimo depugnat teſſera talo,

Senio nec noſtrum cum cane quaſſat ebur. Perſius Saty. 3.

Iure etenim id ſummum, quid dexter ſenio ferret,

Scire erat in votis. Vide C A N I S.

Senium, Vide S E N E X.

S E N N A A R {[illegible]} Campus Babylonis, in quo à Nimrod gigante extructa eſt turris illa celeberrima diuerſitate linguarum notiſſima Inde egreſſus Aſſur Niniuen ædificauit. Vide M O S E M in Geneſi.

S E N O G A L L I A {[illegible]} Italiæ vrbs, quam Plinius & Ptolemæus infra Anconam Ariminum verſus ſtatuunt, Pomponius Mela lib. 2. Senogallia maritima ad Aterni fluminis oſtia. Senogallia autem eſt dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt. De hac Sil. lib 8. Nunc *la Romandiola & Campagna* Oliuarius in Melam.

S E N O N E S, pen. cor. {[illegible]} Populi Galliæ Lugdunẽſis, vt ſcribit Plin. lib 4. cap 18. finitimi Belgis, qui olim vrbem Romam incenderunt, & Capitolium obſederunt. Hos Furius Camillus aggreſſus adeò cecidit, vt incendiorum veſtigia Gallici ſanguinis inundatione deleret. Scribit Verrius ideò Senones appellatos, quia noui venerunt ex Tranſalpina Gallia, quaſi xenonas, litera immutata. [illegible] enim Græcè, Latinè nouos dicitur. Sil. lib. 4,

. . . ſociata examina denſant

Infandi Senones.

Murus Senonum Lucan. lib 1.

Et Senonum furias Latiæ ſenſere cohortes. Stat. 5. Syluæ 3.

Senſibile, Senſim, Senſus, Vide S E N T I O.

S E N T A, Fauna {[illegible]} filia fuit Pici regis, & coniunx Fauni fratris ſui, teſte Lactantio. Hanc Varro ſcripſit tantę pudicitiæ fuiſſe, vt nemo illam dum vixit, præter ſuum virum mas viderit, nec nomen eius audierit. Propter quod in operto mulieres illi ſacrificabant, & Bonam deam nominabant. Auguſtinus lib. de ciuitate Dei Sentiam appellat. Vide Lactantium lib. 1. cap. 22. Vbi nõ Senta Fauna legitur, ſed fatua Fauna.

Sententia Sententioſus, Vide S E N T I O.

S E N T I C A {[illegible]} Hiſpaniæ vrbs Ptolemęo lib. 2. ca. 6. Vulgò *Simancas*.

Sentina, ſentinę, pen. prod. {[illegible]} Pars nauis inferior: in quam quicquid inſtillat aquarũ, defluit, corrumpitur que male olent A ſentio, ſentis, quòd eius fœtor ſentiatur. nam odorem fœdum emittit. Iuuen Saty 6,.

Si iubeat coniunx, durum eſt conſcendere nauim:

Tunc ſentina grauis, tunc ſummus vertitur aër.

Conflictari ſentinæ vitiis. Cæſar 3. bell. Ciuil.

¶ Sentina, per tranſlationem, Receptaculum ſceleratorum hominum, vel ipſi ſcelerati homines Cic. 2. in Catilinam, O fortunatam Rempub. ſi quidem hanc ſentinam huius vrbis eiecerit, vno me hercle Catilina exhauſto, releuata mihi & recreata Reſp. videtur. Idem pro Lege Agr. Hoc enim verbo eſt vſus, quaſi de aliqua ſentina, ac non de optimorum ciuium genere loqueretur.

¶ Sentina, pro loco infimo in Repub. Cic. ad Papirium Pætum, lib. 9. 15. Sedebamus enim in puppi, & clauum tenebamus: nunc autem vix eſt in ſentina locus.

Sentino, ſentinas, ſentinare, Satagere: dictum à ſentina nauis, quã quis vt aqua liberet, euacuare contendit. Cæcilius in Æthrione, Cũ Mercurio capit conſilium poſtquam ſentinat ſatis. Eſt itaque ſentinare, periculum ſubtilitate euitare. Feſtus.

S E N T I N V M, pen. pro. {[illegible]} Italiæ oppidum in finibus Vmbriæ & Piceni à quo Sentinates, pen. pro. populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 14.

S E N T I N V S Deus apud D. Auguſtinũ lib. 7. de ciuitat. Dei, à veteribus cultus, quod ſenſus à puerperio largiri crederetur. Videndus Lilius Syntagmate. 1. Hiſtor. Deorum.

Sentio, ſentis, ſenſi, ſenſum {[illegible]} ſentire, Senſu percipere: ad corpus pertinet. Plaut. Cur 3,

Sentio ſonitum. Lucret. lib. 1,

Quin porrò varios rerum ſentimus odores:

Nec tamen ad nares venientes cernimus vnquam.

Famem ſentire. Liu. lib. 5. bell. Pun. Famem Campani ſentiebant, quia ſementem eos facere prohibuerant Rom. exercitus. Sic Sentire ſitum aut vitium, pro Contrahere. Budæus.

Labor non ſentitur ſedulitate. Id eſt, vehemens ſtudium laborem fallit. Ouid. 4. Faſt.

Medicinam ſentire, pro Melius habere poſt medicinam, Apud Celſum Sic Plin. lib. 29. cap. 5, Vermiculo qui lytta vocatur, exempto infantibus catulis, nec rabidi fiunt, nec faſtidium ſentiunt. Budæus.

Ianua ſenſit ebrium. Tibul. lib. 2. eleg. 4 7.

Fluuij ſenſere alnos cauatas Virg. 1 Georg.

Lætitiam toto pectore ſentire. Ouid. 10. Metam.

¶ Sentit eaſdem ea res. Plin. lib. 11. cap. 7. Hoc eſt efficitur eis in ſa Idem lib 11. cap 42. Vt vetuſtatem non ſentiret. Id eſt, nõ ſeneſceret.

Teredinẽ ſentire dicitur herba, caro, aut res alia, Vide T E R E D O.

¶ Sentire, Intelligere. Terent. And. 1. 2,

Si ſenſero hodie quicquam in his te nuptiis

Fallaciæ conari. Idem Adelph. 3 3,

. . . ſi me ſenſerit

Eum quæritare, nunquam dicet carnufex. Cic. ad Lent. lib. 1. 5. Tu videre & ſentire eandem fidem eſſe hominum in tua dignitate, quam ego in mea ſalute ſum expertus, ex tuis literis intellexi. Ouid. 4. Metam.

Senſit adulterium Phœbeius, vtque latentem, &c.

Villicus ſentit te dominum. Horat. 1. epiſt 2.

¶ Senti

¶Sentire, Iudicare, opinari. Cic. de Amic. Sed hoc primum ſentio, niſi in bonis, amicitiam eſſe non poſſe.

Rectè ſentire. Quint. lib. 2. cap. 15.

Sentire de. Cic. de Amic. Hactenus mihi videor de amicitia quod ſentirem, potuiſſe dicere. Idem 1. Offic. Benè de Republica ſentientes ac benè meritos, aut merentes, aliquo honore aut imperio affectos, obſeruare & colere debemus.

Omnes ad vnum ſentiunt de. Cicero de Amicitia, De amicitia omnes ad vnum idem ſentiunt. Hoc eſt, idem omnes ſentiunt & iudicant.

Ab aliquo ſentire. Plaut. Rud.
Omnia ego facilè patior, dum hic hinc à me ſentiat.

Sentio pro te. Gell. lib. 5. cap. 10.

Cum aliquo ſentire. Terent. And. 2. 1,
Sponſam hic tuam amat. P. næ iſta haud mecum ſentit. Cic. 2. de Inuent. Nam neque cum iis ſentimus, qui ciuilē ſcientiam eloquentia non putant indigere.

Sentire grauiter de aliquo, Eſt ei malè cupere & optare. Cæſar, Quid enim iſti grauius de vobis ſentire poſſent, quàm vt eos prodatis, qui ſe vobis omnia debere iudicāt: & in eorū poteſtatē veniatis, qui ſe per vos periiſſe putāt? Sic dicitur vt, Grauiter de aliquo iudicare & ſtatuere, quo ipſe vtitur Budæus.

Malè ſentire de aliquo. Quint. lib. 2. cap. 2.

¶Sentire, Scire. Plaut. Trinum. 10,
· ſcio ego &
Sentio ipſe quid agam, neque à me officium migrat. Ibid. 9. Terent. Eunu. 1. 1,
· ſine modo,
Mori me malim: ſentiet qui vir ſiem.

Maturè ſentire, Vide MATVRVS.

Animo ſentire Cicero 1. de Finibus. Nam corpore nihil niſi præſens, & quod adeſt ſentire poſſumus: animo autem & præterita & futura.

Senſum eſt. Cic. lib. 3. de Oratore. Non vt dictum eſt in eo genere intelligitur, ſed vt ſenſum eſt.

Senſurus, pen. pro. Particip. {αἰσθησόμενος} Ouid. 13. Metam.
Eſt animus certè veſtros ſenſurus honores.

Sentiſco, ſentiſcis {αἰσθάνομαι} ſentiſcere, Meditatiuum, Lucret. libro 3,
Quam primordia ſentiſcant concuſſa animai. Idem lib 4.
Et genus agricolûm latè ſentiſcere, quum Pan
Vnco ſæpe labro calamos percurrit hiantes.

Senſus, huius ſenſus, maſc. gen. {αἴσθησις, αἰσθητήριον} Quo ſentimus. Vnde dicimus quinque eſſe ſenſus, tactum, guſtum, viſum, odoratum, auditum. Plin. lib 10. cap. 69 Ex ſenſibus ante cætera homini tactus, deinde guſtus: reliquis ſuperatur à multis. Aquilæ clarius cernunt, vultures ſagacius odorantur, liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, tam denſo atque ſurdo naturæ elemento. Cic. 2. de Nat. deor. Guſtatus præclarè ſeptus eſt: ore enim continetur, & ad vſum aptè, & ad incolumitatis cuſtodiam: omniſque ſenſus hominum multò antecellit ſenſibus beſtiarum.

Caſſa ſenſu ſimulachra. Lucret. lib. 4.

Senſus humanitatis. Cicero 3. Verr. Nō dubito quin, tametſi nullus in te ſenſus humanitatis, nulla ratio vnquam fuit religionis, nunc tamen in metu periculóque tuo, tuorum tibi ſcelerum veniat in mentem.

¶Accenſi ſenſus, Incitati, Vegetati, Anima & vitalitate donati. Lucret. lib. 2.

Acerrimus ſenſus, Vide ACER adiect.

Integer ſenſus, Vide INTEGER.

Nitidi ſenſus. Claud. 8. Paneg.

¶Timor abſtulit mihi omnem ſenſum. Ouid. 14 Metam.

Accendere ſenſus, Vide ACCENDO.

Accipere ſenſum. Quint. lib. 6. cap. 1. Non enim audire iudex videtur aliena mala deflentes, ſed ſenſum ac vocem auribus accipere miſerorum.

Affici ſenſu doloris. Cic. 7. Verr. An vos quoque hic acerbiſſimus innocentium cruciatus & mœror pari ſenſu doloris afficit?

Corpus affluit ſenſu Lucret. lib 3.

Amittere ſenſum humanitatis, Vide AMITTO.

Auertere ſenſus infandos non ſani pectoris. Senec. Hercul. furente, 11.

Auertere ſanos ſenſus alienius ſacris magicis. Virgilius 8. eclog. Seruius, Auertere, à ſanitate mutare. Aut auertere ait, pro Conuertere, vt ſit mutata præpoſitio.

Humanum ſenſum auferre. Cic. in Orat. Detrahit præterea actionis dolorem, aufert humanum ſenſum actoris. Senſus eſt, Iudicio non conuenit concinna & compoſita oratio, quoniam non patitur vt orator indignetur, conqueratur, ſupplicet, doleat, illachrymet: quæ res ab humano ſenſu proueniunt. Dum enim in numeris & concinnitate occupatus eſt, affectus illi grauiores euaneſcunt. Ita neque actor ipſe mouetur, neque alios mouet. Oportet autem oratorem ipſum primò cōmoueri, ſi alios commouere ſtudet, vt M. Antonius 2. de Orat. teſtatur. Et Horat,
· ſi vis me flere, dolendum eſt
Primùm ipſi tibi.

E pectore attonito effetur ſenſus. Lucret. lib. 3.

Credere ſenſibus Lucret. lib 4.

Deducere ſenſum membris. Lucret. lib. 3.

Deperdere vitalem ſenſum membratim. Lucret. lib 3.

Deponere ſenſum Cic. Famil. 1.

Iucundo ſenſu fruatur mens. Id eſt, iucunditate, & delectatione. Lucret. lib. 2.

Senſus & conſilium fugiunt cum re. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 12.

Haurire ſenſibus. Claud. 8. Paneg.

Impellunt ſenſum vox & ſonitus. Lucret. lib. 4. Id eſt, laceſſunt & commouent.

Senſus ineſt formicis. Plin. lib. 7. cap. 15.

Intendere ſenſus ad res percipiendas. Vide INTENDO.

Labefactantur ſenſus Lucret. lib 4.

Lædere ſenſus Lucret. lib. 2.

Obſtruere ſenſus, Vide OBSTRVO.

Orbare ſenſibus. Cic. 4. Acad.

Pellere ſenſum, Mouere. Lucret. lib. 4.

Percipere ſenſum & voluptatem. Plinius iunior. libro 1. epiſt. 10. ad Arrium, Neque enim ego, vt multi, inuideo aliis bonum quo ipſe careo: ſed contrà ſenſum quendam voluptatémque percipio, ſi ea quæ mihi denegantur, amicis video ſupereſſe. Hoc eſt, velut quandam titillationem cum delectatione, ſupereſſe, id eſt, abundare.

Præbere ſenſum & materiam malis. Ouidius 4. de Ponto eleg 16.

Reconflatus ſenſus, id eſt, reſuſcitatur. Lucret. lib. 4.

Reducere ſenſum, Redire ad ſe. Claud 2. in Eutrop.

Vitalem reddere ſenſum. Lucret. lib. 2.

Titillare ſenſus. Lucret. lib. 2.

Vti ſenſibus. Leniter ferire. Lucret. lib. 3.

¶Senſus, Mentis conceptus, quod ſenſu comprehenditur. Cic. lib. 1. Acad. Quod autem erat ſenſu comprehenſum, id ipſum ſenſum appellabat. Quint. lib. 8. cap. 5. Sententiam veteres quod animo ſenſiſſent vocauerunt. Id cum eſt apud oratores frequentiſſimum, tum etiam in vſu quotidiano quaſdam reliquias habet. Nam & iuratúri ex animi noſtri ſentētia, & gratulantes ex ſententia dicimus. Non rarò tamen & ſic loquuti ſunt, vt ſenſa ſua dicerent: nam ſenſus, corporis videbantur. Sed conſuetudo iam tenuit, vt mente concepta, ſenſus vocaremus: lumina autem, præcipuéque in clauſulis poſita, ſententias. Plin. Nihil enim tam ridiculum, quam verborum ſonitus inanis ſine ſenſu ac ſcientia. Ter. Adel. 4. 1,
Quin tu otioſus es: ego illius ſenſum pulchrè calleo. Id eſt, Quid ille ſentiat.

Manus eſt miniſtra ſenſus. Id eſt voluntatis, ſeu animi. Literis enim exprimimus quod habemus in animo. Ouid. epiſt. 17.

Arcanus ſenſus, Vide ARCANVS.

Senſus communis. Quint. lib. 1. cap. 2. Senſum ipſum qui communis dicitur vbi diſcet, quum ſe à congreſſu, qui non hominibus ſolùm, ſed multis quoque animalibus naturalis eſt, ſegregarit? Vbi interpres, Communis ſenſus accipitur pro rerum peritia ex multorum hominum congreſſu comparata, non pro ſenſu communi qui in interiore cerebri ventriculo à phyſicis collocatur. Diſcere ſenſum communem Budæus interpretatur *Apprendre son entregent.*

Carere communi ſenſu. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.

Permodeſtus ſenſus. Tacitus lib. 1.

Vnus ſenſus bonorum omnium. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. Idémque meminerам nobis priuatis vſque ad Cæſarem & Bibulum Cōſules, cùm ſententiæ noſtræ magnum in ſenatu pondus haberent, vnum ferè ſenſum fuiſſe bonorum omnium.

Vulgatiſſimi ſenſus. Quint. lib. 2. cap. 4. 11.

Ad meum ſenſum, Vide AD præpoſitionem.

¶Abſtrahere à ſenſu mentis, Vide ABSTRAHO.

Senſum oculis & animo accipere. Cic. 5. Verr. Non mehercule criminis augendi cauſa dicam iudices, ſed quem accepi ipſe oculis, animóque ſenſum, hunc vere apud vos, & vt potero, planiſſimè exponam.

Conuertere ſe ad ſenſum alterius, Vide CONVERTO.

Varios ſenſus expromit animus. Lucret. lib. 2.

Fateri alicui ſuos ſenſus. Ouid epiſt. 20.

Gerere ſenſus abditos, Vide Abditus in ABDO.

Iudico de meo ſenſu, Vide IVDICO.

A falſo ſenſu orta oratio. Lucret. lib. 4.

Oſtendere ſenſum ſuum. Plaut. Moſtel. 15.

Remota à ſenſibus noſtris natura deûm Lucret. lib. 5.

Suffugere ſenſum res dicitur, quam ſenſu percipere nō poſſumus. Lucret. lib 4.

Senſum, ſenſi {νόημα} Cic. 1. de Orato. Hoc enim vno præſtamus vel maximè feris, quod colloquimur inter nos, & quod exprimere dicendo ſenſa poſſumus. Ibidem, lib. 3. Senſa mentis & conſilia ſic verbis explicat. Vide paulo antè SENSVS, Mentis conceptus ex Quint. lib 8 cap. 5.

Senſus & Senſa hoc ſeparantur. Senſus enim ſunt, qui ſentiunt: Senſa quæ ſentiuntur. Cic. de Orat. Et quòd exprimere dicendo ſenſa poſſumus Nam primum manifeſtum eſt, & ſapere nos cùm incitatio ſit, vel ſenſus. Ex Nonio.

Senſiculus, ſenſiculi, pen. cor. {νοημάτιον} Diminut à Senſus. Quintilianus libro 8. cap. 5. Inde minuti, corruptíque ſenſiculi, & extra rem petiti.

Senſim, Aduerbium {ἠρέμα} Paulatim, Quia ea maximè ſenſum faciunt quæ morantur, quaſi cum meditatione & ſenſu. Plin. in Paneg. Gratiae tamen quod ſenſim & placidè, & quantum reſpectantium turba pateretur, incederes.

Senſim, & Repentè, contraria. Cicero 1. Officiorum, Magis decere cenſent ſapientes ſenſim diſſuere, quàm repentè præcidere.

Senſim poſtulare, & Paſſim, veluti contraria. Liuius ſecundo ab Vrbe.

Senſim & moderatè arrepere. Cicero 5. Verrina. Quibus rebus non ſenſim atque moderatè ad iſtius amicitiam arrepſerat, ſed breui tempore totum hominem, totúmque eius præturam poſſederat.

Triſtis ſententia lata eſt. Condemnatus eſt. Ouid. 15. Metam.
Inclinabant eò ſententiæ, Vide INCLINO.
Perrogare ſententias. Tacit. lib. 20. Quum perrogarent ſententias Conſules, Vulcatius Tertullinus, &c.
Omnibus ſententiis, pro Omni cõſenſu, omnibus ſentientibus & deliberantibus. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 10. Idem ad Qu. frat. lib. 2. 8, Omnibus ſententiis abſolutus eſt.
Ornare aliquem ſententiis, Vide ORNO.
Ornatiſſima ſententia, Vide Ornatus in ORNO.
Seruare ſententiam ſuam dicitur iudex, quum id agit vt in ſolidum, non partim ea obſeruetur. Papinia. l. Iudicat in prin. D. De excep. rei iud. Nec in ſeruitute videtur perſ poſt eum pro libertate iudicatam, nondum ex cauſa fideicommiſſi manumiſſus: ſed Prætoris oportet in ea re ſententiam ſeruari, quam pro parte victi præſtare non poteſt.
¶Verborum ſententia. Lucret. lib. 4.
Ergo fit, ſonitum vt poſſis ſentire: neque illam
Internoſcere verborum ſententia quæ ſit.
Currit ſententia. Horat. 1 Serm. ſat. 10.
Eſt breuitate opus, et currat ſententia: neu ſe
Impediat verbis laſſas onerantibus aures.
¶Sententia, Lumẽ orationis dicitur, quod in clauſulis breuiter collectum eſt, vt,
Obſequium amicos, veritas odium parit.
Vide paulo antè, Senſus, Mentis conceptus. Author ad Heren. lib. 4. Sententia eſt oratio ſumpta de vita, quæ aut quid ſit, aut quid eſſe oporteat in vita, breuiter oſtendit, hoc modo, Difficile eſt primùm virtutem reuereri, qui ſemper ſecunda fortuna ſit vſus. Inde dictæ ſunt ſententiæ, quòd ſimiles ſunt conſiliis & decretis. Qu. lib. 8. ca. 5.
Grandes ſententiæ. Quint. lib. 2. cap. 11.
Otioſæ ſententiæ, Vide Otioſus in OTIVM.
Dictare ſententiam. Quint. lib. 2. cap. 15. Formæ pulchritudo ſententiam dictat.
Ducere ſententias ex quæſtionibus. Quint. lib. 4. cap. 1.
Petere ſententias. Quint. lib. 2. cap. 12. Sententiæ quoque ipſæ, quas ſolas petunt, magis eminent.
Reficere ſententia ſtomachum fatigatum. Quintilianus libro 4. cap. 3. Ne ſententia quidem velut fatigatũ iteratione ſtomachum iudicis reficere diſſuaſerim.
Sententiola, ſententiolæ, pen. cor. Diminut. (γνωμίδιον) Cic. 3. Philip. At in rebus triſtiſſimis quantos excitat riſus ſententiolas edicti cuiuſdam memoriæ mandaui, quas videtur ille peracutas putare. Quint. lib. 5. cap. 13.
Sententioſus, pen. pro. Adiect. (γνωμολογικός, γνωμικός) Quod ſententiis abundat, & dictis quibuſdam breuiter collectis. Cic. de Claris Orat. Genera autem Aſiaticæ dictionis duo ſunt. Vnum ſententioſum & argutum, ſententiis nõ tam grauibus & ſeueris, quàm concinnis & venuſtis.
Sententioſè, pen. pro. Aduerb. (γνωμικῶς) Cic. 2. de Orat. Sæpe etiam ſententioſè ridicula dicuntur. Idem in Orat. Res autem ſe ſic habet (vt breuiſſimè dicam quod ſentio) compoſitè & aptè, ſine ſententiis dicere, inſania eſt: ſententioſè autem ſine verborum & ordine & modo, infantia.
Sententialiter, pen. corr. Aduerbium, Macrobius libro 5. Saturnalium cap. 16. Et alia innumerabilia, quæ ſententialiter proferuntur.
Sentis, huius ſentis, maſculini generis, (ἄκανθα) teſte Phoca, Spina, quòd à tangentibus quamprimum ſentiatur. Plautus Caſina, 17.
Vide fur, vt ſentis ſub ſignum ducas. O. qui verò ſentes?
O. Quia quod tetigére, illico rapiunt: ſi eas eripium, illico ſcindunt.
Idem Capt. 4.
Aſper meus victus ſanè eſt. R. ſentéſne eſitas?
Aſperæ ſentes, Virg. 2. Æneid.
Improuiſum aſpris veluti qui ſentibus anguem
Preſſit humi nitens, trepidúſque repentè refugit
Attollentem iras, & cærula colla tumentem.
Hamati ſentes. Ouid. 2. Metam.
pectúſque manu ferrugine tincta
Tangit, & hamatis præcordia ſentibus implet.
Incultíſque rubens pendebit ſentibus vua. Virgilius 4. ec log.
Sentes notant crura. Ouid. 1. Metam.
Sentis, maſculino genere legitur apud Col. lib. 6. cap. 3. Liberantur arua ſentibus, qui æſtiuo tempore per Caniculæ ortum recìſi, plerunque intereunt radicitus.
¶Sentis canis, Maius ille rubus in agris creſcens, & numeroſa atque craſſiora mora ferens Col. lib. 11. cap. 3. Modum altitudinis & latitudinis eorum abundè eſt eſſe bipedaneum, ſed eos vacuos per hyemare patiemur, præparatis ſeminibus, quibus obſeratur: ea ſunt vaſtiſſimarum ſpinarum, maximéque rubi, & paliuri, & eius quem Græci vocant κυνόσβατον, nos ſentem canis appellamus.
Sentìcoſus, pen. pro. Adiect. (ἀκανθώδης) Sentibus plenus, Spinoſum & aſperum Lucilius,
Quàm ſentìcoſa verba pertoſquet.
Senticetum, ſenticeti, pen. pro. (ἀκανθών) Locus in quo ſentes ſunt, Plautus Capt. 13. Non enim es in ſenticeto, eo non ſentis.
Sentus, Adiectiuum (ἀκανθώδης, αὐχμηρός) Horridus, inquit Donatus: quaſi ſpinoſus, Laceras veſtes habens. Terent. Eunuch. 2. Video ſentum, ſqualidum, ægrum, pannis, annìſque obſitum.
Loca ſenta ſitu. Virg. 6. Æneid.
Seorſum, Aduerb. (χωρίς) Separatim. Plaut. Epid. 9. In ædiculam ſeorſum iſthæc eat iube. Liu. 2. bel. Pun. In caſtra hoſtes acceperunt: traditique in cuſtodiam omnes ſunt, ſed ſeorſum ciues, ſociìque.
Seorſum à patre ſi filiusfamilias habitet. Caius in l. ex maleficio. § penult. D. de actionibus & obligationibus. Seorſum à domino rationem habere. Pomponius in l. 4. in princ D. de peculio.
Seorſum ab altero aliquid parare, Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 9, Hoc vehementius laboro nunc, quòd ſeorſum à Collega puto mihi omnia paranda.
Seorſus, a, um, Adiect. (χωριστός) Separatus. Virg.
In eo opuſculo cuius eſt initium, Eſt & non:
partes nonnunquam, ſeorſis Obſiſtunt dubiis.
¶Seorſum, Nominatim Teren. Adelph. 5. 9. Omnibus gratiam habeo, & ſeorſum tibi præterea Demea.
Seorſum à te ſentio, Diuerſam habeo à te opinionẽ. Plau. Capt. 12. Sed malène id factum arbitrare? A. a. peſſumè.
T. At ego aio rectè: qui abs te ſeorſum ſentio. Hoc eſt, aliud ſentio quam tu.
Seorſus, Idem quod Seorſum, antiquè. Plaut. Rud. 30. Præterea centum minæ philippicæ in pacculo ſeorſum. Lucret. lib. 4.
Seorſus item ſapor oris habet vim: ſeorſus odores,
Naſcuntur, ſeorſum ſonitus, &c.
Separo, ſeparas, pen. cor. (ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, χωρίζω) Separare, Diuidere, diſtrahere, A ſe, & paro compoſitum. Plin. lib. 19. cap. 17. Mox ſeparaos lauando, & ſiccata tunduntur.
A domina ſeparari Ouid. 1 Amor. eleg. 4.
Separare vera à falſis. Cic. 4. Acad. Quoniam vera à falſis nullo diſcrimine ſeparantur.
Separatum extra. Cic. 2. de Inuent. Separatum quiddam eſt extra aſſumptionem approbatio.
Separatus, pen. pro. (κεχωρισμένος) Participium Cic. 4. Tuſc. Quando igitur virtus eſt affectio animi, &c. & virtus ipſa per ſe ſua ſponte ſeparata etiam vtilitate laudabilis. Idem ad Att. lib. 14. 314. Iſta verò quæ tu contexis, aliud quoddam ſeparatum volumen expectant.
Separatim, pen. pro. Aduerb. (χωρίς) Idẽ. Cæſ. 7. bel. Gall. At Vercingetorix, caſtris pro oppido in monte poſitis, mediocribus circum ſe interuallis ſeparatim ſingulatum ciuitatum copias collocauerat.
Coniunctim & Separatim, contraria. Cic. 3. de Fin. Etenim ſi valere & ſæpe & magis expetendum ſit, quàm ſapere ſolum: neque tamen ſi vtrunque ſit æſtimatione dignũ, pluris ſit coniunctim, quàm ſapere ipſum ſeparatim. Legitur & coniunctum.
Separatim de probitate alicuius dicere, pro peculiariter: cui opponitur Cõmuniter. Cic. ad Brut. lib. 13. 11. Videor mihi quum ſeparatim de probitate eius & moribus dicturus fuiſſem, ſi prius cauſam cur eum tantopere diligerem, tibi expoſuiſſem, in ipſa cauſa exponenda ſatis etiam de probitate ſcripſiſſe. Ibidem, epiſt. 12. 1. Alia epiſtola communiter tibi commendaui legatos Arpinatium, vt potui diligentiſſimè, ac ſeparatim Quint. Fufidium, quocum mihi omnes neceſſitudines ſunt, diligentius commendo.
Separatim à. Cic. ad Cælium lib. 2. 15. Nihil accidit ei ſeparatim à reliquis ciuibus.
Sepelio, ſepelis, pen. cor. ſepeliui, ſepultũ (θάπτω, ἐνταφιάζω, κηδεύω, ταριχεύω, τυμβεύω) ſepelire, Humo iniecta cõtegere, in ſepulcrum inferre, tumulo mãdare mortuũ. Cic. 2. de Legib. Hominẽ mortuũ inquit lex in XII Tab. in vrbe ne ſepelito, néue vrito. Et paulo pòſt, Non qui vratur ſepeliri, ſed qui humetur. Plin. lib. 7. cap. 54. Sepultus intelligitur quoquomodo conditus: humatus verò, humo tectus.
¶Sepelire dolorẽ, per tranſlationem, pro Deponere, tegere. Cic. 2. Tuſcul. Adhibenda igitur fortitudo eſt, aut ſepeliendus dolor.
Illic ſiqua meum ſepeliſſent fata dolorem. Propertius lib. primo, eleg. 16.
Cuncta tuus ſepeliuit amor. Propert. lib. 3. eleg. 15.
Sepelire ſomnum. Plaut. Moſtel. 16.
Vbi ſomnum ſepeliui, omnémque obdormiui crapulam.
Sepelire ſe vino & epulis. Senec. epiſt. 12.
Sepultus, Particip. (ταφείς) Cic. in Piſonem, Hæc ſunt ò carnifex in gremio ſepulta Conſulatus tui.
Bella ſepulta, Vide BELLVM.
Templis & auro ſepultus. Lucan. lib. 8.
Cultos ſepultus. Virg. 6. Æneid.
Somno ſepultus, Sopitus, dormiens. Lucret lib. 1.
Nam ſimul expletus dapibus, vinóque ſepultus,
Ceruicem inflexam poſuit.
Inuadunt vrbem ſomno, vinóque ſepultam. Virg. 2. Æn.
Et ſtupeant multo corda ſepulta mero. Ouid. 2. de Rem. amor.
Aſſiduo mero lingua ſepulta. Propert. lib. 3. eleg. 11.
¶Sepultus ſum, pro Perij. Terent. Phorm. 5. 8.
Lemni habuit aliam. C. nullus ſum. P. ex qua filiam
Suſcepit, & eam clàm educat. C. ſepultus ſum. Vbi Donatus, αὔξησις, plus eſt enim quàm nullus ſum.
Sepultum, ac ſublatum bellũ. Cic. pro Lege Man. Quod bellũ expectatione Pompeij attenuatum atque imminutum eſt, aduentu ſublatum ac ſepultum.
Tecum vnà tota eſt noſtra ſepulta domus. Catul. ad Mall. 63.
Fama ſepulta. Ouid. epiſt. 7.
Inertia ſepulta. Horat. 4. Carm. ode 9.
Vrbs ſepulta. Tacit. lib. 19. Cæterùm aſſiduè ſepultæ vrbis ruinis noxia tabo humus haud permiſit De vrbe exciſa.
Sepultura, ſepulturæ, pen. pro. (τάφος, ταφή, ἐνταφιασμός) Aliquando ſepulchrum ſignificat Sulp. ad Cic. lib. 4. 12. Ab Athenienſibus locum ſepulturæ intra vrbem vt darent, impetrare non potui.
Inſepulta ſepultura, Vide INSEPVLTVS.
¶Sepultura, Sepeliendi actus. Cic. 1. Tuſc. Cuius hoc dicto admoneor, vt aliquid etiã de humatione & ſepultura dicendũ exiſtimem.
Mos ſepulturæ. Lucret. lib. 6.
Afficere ſepultura, Vide ASPICIO.
Fata ſepulturæ. Propert. lib. 2. eleg. 29.
Iuſtę ſepulturæ tradere. Martianus in l. Diui fratres. D. de relig. & ſumpt. funer. Diui fratres edicto admonuerunt, ne iuſtæ ſepulturæ traditum, id eſt terra conditum, corpus inquietetur.
¶Sepultura, interdum etiam funus, & propriè exequias denotat. Cicero 1. Philippica. Qui illam inſepultam ſepulturam effecerant. Et libro 2. de Legibus. Nec de mortui laude, niſi in publicis

ſepulturis, nec abſque alio, niſi qui publicè ad eam rem conſtitutus eſſet, dici licebat.

Sepulchrum, ſepulchri [ταφος, τύμβος, μνῆμα, ἠρίον, σῆμα] Locus in quo corpus, oſſáque demortuorum corporum reconduntur. Dictum eſt quaſi ſemitum à pulchro, vt ait Seruius, propter recordationem doloris. Vel dictum à Semis: quia pulchrum ſuperficie, intus oſſibus plenum eſt. Vel vt ait Donatus, quòd ſine re pulchra ſit. Aut quòd ibi ſine pulſu ſint, id eſt mortui. Aut à ſeparãdo, quod illic animæ à viuis ſeparentur. Rectius tamen videbitur ſi Sepulchrum dicatur à ſepeliendo, vt ſimulachrum & lauacrum à ſimulando & lauando.

Clauſum ſepulchrum. Ouid. 5. Metam.

Commune ſepulchrum rerum Terra. Lucret lib 5.

Sepulchra familiaria. l. 5. D. de religioſ. familiaria ſepulchra dicuntur, quæ quis ſibi familiæque ſuæ conſtituit.

Sepulchra hereditaria. l. 5 & 6. D. de relig. Hæreditaria autem, quæ quis ſibi hæredibúſque ſuis conſtituit: vel quod paterfamilias iure hæreditario adquiſiuit.

Inane ſepulchrum Ouid 6. Metam.

Patrium ſepulchrum Ouid. 15. Metam.

¶ Alterni ſepulchro, Vide ALTERNO.

Condere corpus ſepulchro Ouid. 8 Metam.

Animam ſepulchro condere. Virg 3 Æneid.

Donare cinerem ſepulchro Stat 3 Sylu. 3.

Grandiáque effoſſis mirabitur oſſa ſepulchris. Virg 1. Georg.

Excire animas ſepulchris. Vide SACCO.

Latere poſt magna ſepulchra Horat. 1. Serm. ſaty 8.

Reddere corpus ſepulchro. Virg 2. Æneid.

Néve mente, mco ſobrius ubi cauta ſepulchro Ouid. 9 Metam.

¶ Sepulchri appellatione, omnis ſepulturæ locus continetur, vt ait Vlpianus De ſepulchro violato. l. Prætor ait. Idem de Religioſis & ſumpt. fun. l. Locum, Sepulchrum eſt vbi corpus oſſáve hominis cõdita ſunt. Cic 9. Philip. Vtíque locum ſepulchro in campo Eſquilino C. Panſa Conſul, ſeu quo alio in loco videtur, pedes triginta quoq; verſus aſſignet, quò Seruius Sulpicius inferatur. Quod ſepulchrum ipſius, liberorum, poſterorúmque eius ſit, vti quod optimo iure ſepulchrum publicè datum eſt. Idem de Senect. Nec ſepulchra legens vereor (quod aiunt) ne perdam memoriam.

Hoc miſeræ plebi ſtabat commune ſepulchrum. Horatius primo Serm. ſatyra 8.

SEPULCRUM. Sacra fuiſſe Romanis iura ſepulcrorum, antiquæ legis iſta verba declarant: Vt corpus demortui hominis condas, ſacer eſto. & illa, Ne quis veſtibulum alutumve ad ſepulcrum aſcia expito, neu buſtum violato. & illa, Deorum manium iura ſancta ſunto. quod & antea ſeruatum eſſe, irrogatis violantibus pœnis, poſteriores iuriſconſulti Vlpianus, Paulus, Caius tradiderunt. Quod autem Cicero ſcripſit libro 2. de legibus: Credo fuiſſe eos, quibus hoc ante hanc legem virtutis cauſſa tributũ eſt, vt Poplicolæ, vt Tuberto: quod eorum poſteri iure tenuerunt, aut eos, ſi qui hoc, vt C. Fabricius, virtutis cauſſa ſolutũ legibus, conſecuti ſunt: id planè ſignificat, etiam ante XII. Tab. intra vrbem ſepelire non licuiſſe, ſi quidem Poplicolæ & Tuberto virtutis cauſſa tributum eſt. Quod ipſum & Dionyſius confirmat, & Plutarchus. Seruius quidem vbi exponit illud Vergilij, lib. XI,

Itinimos tollunt in agros, vrbíſque remittunt.

Duilio conſule primum à Senatu decretum eſſe ait, ne quis in vrbe ſepeliretur. quod imperatores quoque Adrianus & Antoninus prius renouarunt. & fuiſſe hanc veterem conſuetudinem patet in lege mortuorum, C. de religioſis & ſumptibus funerum. leges quidem XII. tab. illa nota ſunt: in vrbe ne ſepelito, néve vrito. quæ ſcripta ſunt ob eam cauſſam, tum vt ab oculis viuentium cadauera, quæ mœſtitiam animis inferunt, quamprimum amouerentur, tum ne cœlum illud vrbanum, vnde proximè ſpiritus duceretur, tetro putreſcentium corporum odore corruptum peſtem aliquam importaret. Datum autem decreto Senatus iis, qui triumphaſſent, vt cùm eorum corpora extra vrbem cremata eſſent, in vrbem oſſa & cineres referrentur, humíque mandarentur. hoc Pythonem Lypaæum ſeri pſiſſe tradit Plutarchus in libro Romanarum rerum. Illa verò, non inutile eſt cognoſcere, in agris ſepulchra fuiſſe, in agri venditione, iura tamen ſepulcrorum penes eum, qui venderet, remanſiſſe, cùmque ſibi iterum agri in venditione excepiſſe, quoniam adeundo ſepulchra ſatis eſſet: quod qui non faceret, ei ſummo probro ac turpitudini fuiſſe. vnde illud in oratione Ciceronis pro Roſcio Amerino: Cui de tanto patrimonio ne iter quidem ad ſepulchrum patrum relictum eſt. hac autem ipſa de re Pomponius iuriſconſultus ita ſcripſit: Dominis fundorum, in quibus ſepulcra fecerint, etiam poſt venditos fundos adeundorum ſepulcrorum ius eſt. cum igitur in agris, tum iuxta militares, vel publicas vias cadauera, aut, ſi cremata eſſent, cineres condebantur. nam & ſepeliendi cadaueris, & cremandi conſuetudinem fuiſſe, indicat illud in XII tab. In vrbe ne ſepelito, néve vrito. & illud quod in II de legibus ſcripſit Cicero: P. Cornelium Africanum ſepultũ eſſe, L. Corneliam Syllam primũ è Cornelijs cremari voluiſſe. Sepeliri autem antiquius fuiſſe, quàm cremari, Plinius lib. VII, cap. LIIII declarat his verbis: Ipſum cremari, apud Romanos non fuit veteris inſtituti: terra condebantur. at poſtquam longinquis bellis obrutos erui cognouere, tunc inſtitutum & tamen multæ familiæ priſcos ſeruauere ritus: ſicut in Cornelia nemo ante Syllam dictatorem traditur crematus, idque voluiſſe veritum talionem, eruto C. Marij cadauere. hæc Plinius. Cui, quod antea XII tab. in more fuerit, id vetus non videri, mirum eſt. Cremãdi conſuetudo vſque ad Antoninorum imperatorum ætatem perdurauit. rurſus terra condi receptum eſt. Legimus & illud, maiores natu ad tubas, minores ad tibias ad ſepulcrum eſſe delatos: qui verò clari maioribus orti eſſent, his eorum imagines in funere prælatas. addit Seruius Honoratus, ante ſepulcrum aram fieri ſolitam. quod & Cicero in epiſtolis ad Atticũ ſignificat, cùm ſepulcrũ non aram modò, ſed fanum quoque filiæ mortuæ cogitabat. Illud ex Feſto ſcitu dignum, antè, quàm cadauer ad pyram deferretur, digitum abſciſſum eſſe, vt reliqua corpore perdito, ad eum iuſta fierent. Cadauere pyræ impoſito, qui propinquitate mortuo deuinctus arctiſſimè fuerat, is auerſus rogo facem accenſam inferebat. Signum hominis ſepulti non vnum fuit. nam & lapis, & tegula & cæſpes, & tumulus, & cippus ſepulturæ locum indicabant. Ex lib. P. Manutij de legibus Romanis.

Sepulchralis, & hoc ſepulchrale, pen. prod. {ἐπιτάφιος} Quod ad ſepulchrum pertinet: vt Cæremoniæ ſepulchrales, quæ pertinent ad impenſam, ſtructurámque ſepulchrorum.

Aræ ſepulchrales. Ouid. 8. Metam.

Fax ſepulchralis. Ouid epiſt. 11.

Sepulchretum, pen. pro. Catull. de Rufa & Rufulo, 55.

Vxor Meneni, ſæpe quam in ſepulchretis

Vidiſtis ipſo rapere è rogo cœnam. id eſt in cœmeterijs.

Sepelibilis, & hoc ſepelibile, pen. cor. {ἐνταφιάσιμος} Quod ſepeliri debet aut poteſt ſepultum. Plaut. Ciſtel. 1.

facito vt facias ſtultitiam ſepelibilem.

Sepes, ſepis, priore longa. uel Seps, ſepte, f. g. {φραγμὸς, αἱμασιά} Quæ obiecta inter agrorum diuiſiones vel ipſis hoſtis introitum prohibet. Cic. 2. de Nat. deor. Præterea Samothraciam eaque quæ Lemni nocturno aditu occulta coluntur ſyluestribus ſepibus denſa. Columel. lib 10.

Talis humus vel parietibus vel ſepibus hirtis

Claudatur, neu ſit pecori, neu peruia furi. Virg. 8. eclog.

Sepibus in noſtris paruam te roſcida mala

(Dux ego veſter eram) vidi cum matre legentem.

Longæ ſepes. Ouid. 3 Faſtor.

Opaca ſepes, Vide OPACUS.

Siniſtræ ſepes Ouid. 6. Faſt.

Structiles ſepes. Vide VIUACARUS.

Tenendæ ſepes. Virg. 1 Georg.

Virgeæ ſepes. Colom. lib. 11. cap. 3.

Viua ſepes. Colum. lib. 11. cap. 3. Vetuſtiſſimi authores viuam ſepem ſtructili prætulerunt.

Prætendere ſepem ſegeti. Virg. 1. Georg.

Sepio, ſepis ſepiui, ſepitum, pen. pro. vel ſepſi, ſeptum {φράσσω, περιφράσσω} à ſepe dictum à ſepibus quæ obiectæ iter claudunt, inquit Nonius. Cic. 2 de Nat. deor. Quæ primùm oculos membranis tenuiſſimis veſtiuit & ſepſit, quas primum perlucidas fecit, vt per eas cerni poſſet. Ibidem, Latent præterea vtiliter, excelſis vndique partibus ſepiuntur.

Circundare & ſepire. Cic ad Catonem, lib. 15. 4. Vallo & foſſa circundedi. ita caſtellis, caſtriſque maximis ſepſi.

Acribus namque cuſtodiis domum & vias ſepſerat Liuia. Tacit. libro 1.

Abſtrus ſepire Vide Abſtruo in ABDO.

At Venus obſcuro gradientes aëre ſepſit. Virg. 1. Æneid. Intelligit Æneam & Achatem.

Sepitæ difficultate abrogationis dicitur lex. Cic. ad Atticum, lib. 3. 65. Neque enim vlla eſt lex quæ non ipſa ſe ſepiat difficultate abrogationis.

Sepire, veteres ambage quadam verborum rem obſcurare, & quadam ſepe obducere dixerunt, vt & circumueſtire. Vetus poeta apud Ciceronem. Quandoquidem iſte circumueſtit dictis, ſepit ſedulò. Turnebus.

Septus, Partic. {περιφραχθείς} Stat. 1. Sylu. 1.

Ipſe autem puro celſum caput aëre ſeptus.

A gentibus belligeris ſeptus. Ouid 3. Triſt. eleg. 11.

Septa ab armatis pubes. Liu. 1. ab vrbe. Ad hæc Albana pubes inermis ab armatis ſepta in varijs voluntatibus, communi tamen metu cogente, ſilentium tenet.

Aggere ſeptus. Silius lib. 16.

Armis ſeptus. Virg. 2. Æn.

Charitate ſeptus. Plin in Paneg. Fruſtra ſe terrore ſuccinxerit, qui ſeptus charitate non fuerit. Armis enim arma irritantur.

Comitatu ſeptus. Cicero in Parad. Non denique animus ipſe, qui eſt virtutum præſidio, tanquàm comitatu virtutis ſeptus. In quibuſdam exemplaribus deſyderantur hæc verba, Virtutis ſeptus.

Fraude locorum ſepti. Silius lib. 7.

Nebula ſeptus Virg. 1. Æneid.

Opibus ſeptus & munitus contra conſcientiam. Cicero 1. de Finib. Quod ſi qui ſatis opibus hominum ſibi contra conſcientiam ſepti eſſe, & muniti videntur, deorum tamen numen horrent, &c.

Præſidiis philoſophiæ ſeptus. Cic. ad Titonem, lib. 20. 23.

Loca ſepta. Lucret. lib. 2.

Septum, ſepti, Subſtant. {φραγμὸς} Septa autem generali vocabulo dicuntur omnia loca munita, & quadam ſepimento vallata. Inde ſtabula, ouilia, bubilia, capilia, & id genus reliqua, ſepta nuncupantur. Vnde & ſepta aliquando pro ouilibus ponuntur. Virgilius 1. ecloga.

Quamuis multa meis exiret victima ſeptis.

Domorum ſepta. Lucret. lib. 1. Tranſit enim fulmen cœli per ſepta domorum.

In Martio campo loca incluſa tabulatis, in quibus ſtans Pop. Ro. ſuffragia ferre conſueuerat, ſepta dici meruerunt ad ſimilitudinem ouilium: de quibus Martialis 9.

In ſeptis Mamurra diu, multúmque vagatus,

Hic vbi Roma ſuas aurea vexat opes.

Includere populum ſeptis Ouid. 1. Faſt.

Varro de Re ruſtica vocat ſepta omnia quæ habent incluſa animalia quæ paſcuntur. 1. de Re ruſt. cap. 11. Intra ſepta villæ habeat aquam. Apud eundem inſcriptio eſt, De fundo & ſeptis, libro 1. de Re ruſt. cap. 14.

¶ Septum, Sepes, & Sepimentũ, idẽ ſignificare declarat his verbis Varro. lib. 1. de Re ruſt. ca. 14. Nunc de ſeptis, quæ tutãdi cauſa fundi, aut partis

aut parris fiant videamus, Earum tutelarum genera IIII. vnum naturale, alterum agreſte, tertium militare, quartum fabrile. Horum vnum quodque ſpecies habet plures. Primum naturale ſepimentum, quod obſeri ſolet virgultis, &c. Secunda ſepes eſt ex agreſtibus ligno, &c.

Sepia, pro Obicibus & clauſtris quibus vtimur ad impetus fluuiorum coërcendos accipiunt Iuriſconſulti. Vlpianus D. De riuis l. prima. Septa ſunt quæ ad facile opponuntur, aquæ deriuandæ compellendæ ve ex flumine cauſa, ſiue ea lignea ſunt ſiue lapidea, ſiue ex alia qualibet materia ad continendam, tranſmittendámque aquam excogitata.

Sepimentum, ſepimenti [illegible] Id dicitur quo aliquid ſepitur. Varro 1. de Re ruſt. cap. 14. Primum naturale ſepimentum quod obſeri ſolet virgultis, aut ſpinis, quod habet radices viuæ ſepis. Cic. 1. de Leg. Atque hæc omnia quaſi ſepimento aliquo vallabit, diſſerendi ratione veri & falſi iudicandi ſcientia.

Sepioſè, aduerbium: à ſepio, id eſt, obſcurè [illegible] Liuius Antiopa Ita ſepioſè dictum abs te datur, quod conſecutam ſapiens ægrè contulit.

Sepia, ſepiæ [illegible] Genus piſcis atrum cruorem per aquam ſpargens, cum ſe perſecutum videt, atque ita piſcatoribus iter veluti ſepit & occludit. Perſius Satyr. 3.

Nigra quòd infuſa vaneſcat ſepia lympha. Plin. lib. 9. cap. 29. Sepiarum generatim mares varij & nigriores, conſtantiæque maioris. Percuſſæ tridente fœminæ auxiliantur, at fœmina icto mas fugit. Ambo autem vbi ſenſere ſe apprehendi, effuſo atramento, quod pro ſanguine his eſt, infuſcata aqua abſconduntur. Cic. 2. de Natu. deor. Aliæ fuga ſe, aliæ occultatione tutantur, atramenti effuſione ſepiæ, torpore torpedines.

Sepiola, ſepiolæ, pen. cor. Diminutiuum [illegible] Plautus Caſina. 11.

Emito ſepiolas lepidas, lolliguncolas Ordeias.

Sepiacus, a, um: Ripa Sepiaca: Strabo extremo lib. 9. Tamen ipſam ripam Sepiacam tragœdiarum ſcriptores vulgarunt, poſteaquàm collaudarunt, eum ibi Perſarum claſſis interiit, & in nihilum omnino redacta fuerit. Ripa quidē ipſa ſaxoſa eſt: inter illam verò & cōque Caſtanæum, ſub Pelio locatum litus iacet, in quo claſſis ipſa Xerxis, cùm ſtaret in anchoris ingenti flante Euro, periit.

SEPIAS, adis [illegible] Magneſiæ promontorium eſt, Herodot. lib. 6. & Plin. lib. 4 cap. 9.

SAPINATES, vel potius Sepinates [illegible] populi ſunt inter Samnites in quarta regione Italiæ à Plinio collocati. Horum oppidum Sepinum commemoratur à Ptolemæo lib. 3. cap. 1.

Seplo, Vide SEPES.

SEPIVSSA, vrbs in Ceramico Aſiæ ſinu, apud Plinium lib. 5. cap. 31.

SEPLASIA [illegible] Fuit forum Capuæ, in quo vnguentarij negotiabantur, cuius delicijs fractam fuiſſe Pœni eam ferociam, teſtatur Valerius Max. lib 9. Cic. 2. de Lege Agrar. Iam verò qui metus erat tunicatorum illorum? & in Albana, & Seplaſia, &c. Hinc ſeplaſiarius, pro vnguentario & effœminato. Lampridius in Heliogabalo. Fuit ſe et cupedinarium, vt ſeplaſiarium, vt popinarium. Plin. libr. 34. cap. 11 Nunc quoties incidêre in libellos, componere ea his volentes aliqua, hoc eſt impendio miſerorum experiri commentarii, credunt Seplaſiæ, ea omnibus quidem fraudibus corrumpêti, factáque iampridem emplaſtra & collyria mercantur, tabéſque mercium. Idem lib. 16. cap 10 Et inde fraus Seplaſiæ.

Seplaſium, neu. gen. Varr.

Doti dato inſulam Chium, agrum Cæcubum,

Seplaſia Capuæ, macellum Romuli. Nonius.

Sepono, ſeponis, pen. pro. ſepoſui ſepoſitum, pen. cor. [illegible] ſeponere, Seorſum ponere.

Seponere & occultare. Cic. ad Att. lib 11. 230. Sed equidem venire opinor nil poſſe, ſed ſeponi & occultari poſſunt, vt extra ruinam ſint eam quæ impendet.

Seponere à. Cic. 2. de Orat. Græci ſepoſuerunt à cæteris dictionibus eam partem dicendi, quæ, &c.

Seponere ad. Cic ad Att. lib 15 328. Quódque ex iſtis fructuoſis rebus receptum eſt, id ego ad illud fanum ſepoſitum putabam.

Seponere extra. Liu. 6. ab Vrbe, Seponendum extra certamen alterum Conſulatum ad quem plebi ſit aditus.

Seponere pecuniam in ædificationem. Liu. 1. ab Vrbe, Captiuam pecuniam in ædificationem eius templi ſepoſuit.

Diuitiæ ſepoſitæ. Stat. 1 Syl. 2.

Seponere ſibi tempus ad rem aliquam. Cic. in Orat. Alteros enim reſpondentes audire ſat erat, vt ij qui docerent, nullum ſibi ad eam rem tempus ipſi ſeponerent. ſed eodem tempore & diſcentibus ſatisfacerent, & conſulentibus.

Omni totum coniugij ſeponere, Id eſt, vxorem in loco toto. Luc. libro 5.

Seimus inurbanum lepido ſeponere dicto. Lucan. lib. 5.

Sepoſitum ac reconditum. Cic. 6. Verr. Quod celari oportuerat, habebât ſepoſitum ac recōditū. Idem 2. de Diuin. Quamobrem Sibyllam quidem ſepoſitam & conditam habeamus, vt id quod proditum eſt à maioribus &c.

Fontis ſepoſiti aquam quærere. Propert. lib 1. eleg. 19.

¶ Sepoſitus, pro Remoto, Qui in longinquis habitat finibus. Martial. lib 2.

Quæ tam ſepoſita eſt, quæ gens tam barbara Cæſar,

Ex qua ſpectator non ſit in vrbe tua?

Seps, ſepis f. g. Vide SEPES.

Seps m. g. [illegible] Paruus ſerpens ex cuius ictu membra percuſſa putreſcunt: ab [illegible] putreſacio. Nam quicquid momorderit, reſoluitur in putredinem, Lucan. lib. 9. Oſſaque diſſoluens cum corpore tabificus ſeps.

Septa, ſeptorum, Vide Sepio in SEPES.

Septem, Numerale nomen, indeclinabile. Græci [illegible] dicunt, Latini ſpiritu aſpero in s, mutato, & vocali vltima in em ſeptem dicunt.

Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum. Virg. 6. Æn.

Septangulus dicitur quod ſeptem angulos habet: [illegible]

September, Septembris, m. g. [illegible] Menſis dictus eſt, quòd ſit ſeptimus in ordine. Vide OCTOBER. Aliquando ſumitur adiectiuè: vt

Horæ Septembres. Horat. 1. epiſt. 17.

Hæ latebræ dulces, etiam (ſi credis) amœnæ

Incolumem tibi me præſtant Septembribus horis.

Septemfluus, Adiect. [illegible] Quod ſeptem alueis, riuis, aut fontibus fluit, vt

Flumina ſeptemflua Nili Ouid. 15 Metam.

Pérque papyriferi ſeptemflua flumina Nili

Victrices egiſſe rates.

Septemgeminus, pen. cor. [illegible] Aliud adiect. vt

Nilus Septemgeminus. Catul. ad Furium, 11. Virg 6. Æneid.

Et ſeptemgemini turbant trepida oſtia Nili.

Septemmatrus, ſeptem dies feſti ſeu Mineruæ, ſeu Deaſtris aliis: notat Alexander Alexandrinus libro Genial. diet. ſecundo, capit. 12.

Septempedalis, & hoc ſeptempedale, pen. prod. [illegible] Quod eſt longum ſeptem pedes Plau. Curcul. 8.

-ibi nunc ſtatuam vult dare auream

Solidam faciundam ex auro Philippeo, quæ ſiet Septempedalis.

Septemplex, ſeptemplicis, pen. cor. adiect. [illegible] quod in ſeptem partes diuiſum eſt: vt

Clypeus ſeptemplex. Virg 12 Æn.

-& clypei extremos ſeptemplicis oras

Per medium ſtridens tranſit femur.

Iſter ſeptemplex Ouid. 2 Triſt.

Nilus ſeptemplex Ouid 15 Metam.

Septemſtadium, receſſus eſt in Alexandria, author Strabo lib. 17.

Septemvir [illegible] ea forma dictum qua Triumvir Nomen magiſtratus apud Romanos. Cic ad Attic lib 389 Caius Antonius voluitne fieri ſeptemvir? Idem 5. Philip. Iudicandúmque nullos Septemviros fuiſſe.

Septemviralis, & hoc ſeptēvirale, pen pro [illegible] Quod ad Septemviros pertinet. Liu 4. bel. Pun. Vt proditio pro ſeptemvirali iudicio eſſet támpérque aliud ſentiret, inſiſtitur ſocius, vanus hoſtis, &c.

Septemviratus, huius Septemviratus. pen prod m. g. [illegible] Ipſa Septemvirorum dignitas. Cic. 2. Phil. Eundem in Septemviratu nónne deſtituiſti? interuenit enim Plin. epiſt. 230.

Septenarius, Adiect. [illegible] Idem quod Septimus: vt Septenarius numerus.

Septenarius verſus. Qui conſtat ſeptem pedibus. Cicero primo Toſculan. Non intelligo quid metuat, quum tam honos ſeptenarios fundat ad tibiam.

Septenaria ſyntheſis. Martial. lib. 4.

Piceno quoque venit à cliente

Parcæ ciſtula non capax oliuæ,

Et craſſo figuli polita cœno

Septenaria ſyntheſis Sagunti.

Septenaria ſyntheſis vaſorum dicitur, quæ ſepties mutari poterit pro variis menſæ ornatu

Septendecim, pen. cor. [illegible] Hoc eſt decem & ſeptem, indeclinabile. Cic. 7. Verr. En quod Tyndaritani liberter prædicent, nos in ſeptendecim populis Siciliæ non eramus. Idem pro L. Agr. Per tribus ſeptendecim.

Septennis, & hoc ſeptenne: vel Septuennis, & hoc ſeptuenne [illegible] Quod eſt ſeptem annorum Plaut. Bac. 8.

At nunc prius quàm eſt ſeptuennis. Idem Menæh. 2.

Poſtquam iam pueri ſeptuennes ſunt, &c.

Septentrio, ſeptentrionis [illegible] Septentriones ſunt ſeptem ſtellæ, ex quibus quaſi iuncti triones figurantur. Scribit Varro, triones ruſticorū vocabulo boues vocari, quaſi terriones, hoc eſt arandæ terræ ac colendæ idonei. Vel ideò magis hæ ſeptem ſtellæ triones appellatæ ſunt, quoniam ita ſitæ ſunt, vt ternæ quoque ſtellæ proximè inter ſe trigona, id eſt triquetram figuram conſtituant, quam recentiores vocant triangulum. Ex ſeptem ſiquidem ſtellis duæ pariles vno in loco videntur, quæ pro bobus accipiantur: reliquę figuræ plauſtri figuram deſignant. Itaque & proximum huius ſydus, bubulcus, id eſt bootes appellatur, qui more bubulci currum ſequitur. Hoc ſydus à figura, quia ſimile plauſtro videtur, antiqui Græcorum [illegible] id eſt plauſtrum dixerunt: noſtri à bobus iunctis, Septentriones appellarunt. Vide Gellium lib. 2. cap 21. Ab his etiam ventus ſpirat, qui auſtro obiectus eſt, & Latinè Septentrio, & ſeptentrionalis ventus, & Septentrionarius; Græcè verò, quòd ab Arcto flat, Aparctias appellatur. Plau. Amph. 4.

Nam neque ſe Septentriones quoquam in cælo commouent. Cæſ. 7. bel. Gal. Erat à Septentrionibus collis Cic. 2. de Nat. deor. Inflectens autem Sol curſum tum ad Septentriones, tum ad Meridiem, æſtates & hyemes efficit.

Talis Hyperboreo Septem ſubiecta trioni Teruaſmos. Virgilius 3. Georg.

Septentrio, Polus Septentrionalis. Plin. lib. 6. cap. 22. Syderum in nauigando nulla obſeruatio, Septentrio non cernitur.

Septentriones venti [illegible] Cic ad Attic. lib 9 177. Ex ea die fuere Septentriones venti: naues quibus vſus nō eſt, omnes aut præcidiſſe aut intendiſſe dicunt.

Septentrionalis pen. pro. Adiect. [illegible] vt Septentrionalis ventus, à Septentrione flans. Plin. lib 9. cap 17.

Septentrionarius, ventus qui à Septentrione flat Latinis dicitur, quem Græci [illegible] vocant. De hoc Gellius lib 2. cap. 22.

Septenus, pen. prod. [illegible] Aliud adiectiuum, Idem quod Septem. Cic in Somnio Scipionis. Quum ætas tua ſeptenos octies Solis anfractus reduxíque conuerterit. Idem 4. Verr. Sic Plin. lib. 7. cap. 25. Epiſtolæ ſeptenæ.

Fiſtula diſpar cannis ſeptenis. Ouid. 2. Metam.
Corpora ſeptena. Virg. 6. Æn. —tum pendere pœnas
Cecropidæ iuſſi (miſerum) ſeptena quotannis
Corpora natorum: ſtat ductis ſortibus vrna.
Noctes ſeptenæ. Propert. lib. 2. eleg. 17.
Non quia ſeptenas noctes ſeiuncta cubaris
Portæ ſeptenæ. Stat. 3. Thebaid.
Augusti traxit ſeptena volumina. Virg. 5. Æneid.

Septies, Aduerb. {[illegible]} Plin. lib. 16. cap. 40. Septies reſtituto templo. Cic. 2. Philip. Vbi eſt ſepties millies ſeſtertiûm, quod in tabulis quæ ſunt ad Opis, patebat.

Septifariam, Aliud aduerb. vt Multifariam. Satra de Verborum antiquitate, In quod volumen vnum nos lectitauimus, & poſtea inuenimus ſeptifariam diuiſum. Nonius.

Septimus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Plin. lib. 7. cap. 52. Vt tamen in ſeptimum & quinquageſimum atque centeſimum vſque duraret annum. Plaut. Pſeud. 9.
—ædes eſſe ſeptimas Aporta.

Septimum, Aduerb. Septimò. {[illegible]} Cic. de Natur. deorum. Cur enim Marius tam fœliciter ſeptimum Conſul domi ſuæ ſenex eſt mortuus?

Septingenarius, Adiect. Quod ſeptingentorum numerum cõplectitur, {[illegible]} vt Septingenarius grex. Varro de Re ruſt. cap. 10. In quibus ſeptingentæ ſunt oues.

Septingenti, ſeptingentæ, ſeptingenta, {[illegible]} Pluraliter tantùm. Plin. lib. 35. ca. 2. Et M. Varro benigniſſimo inuento inſertis voluminum ſuorum fœcunditati, nominibus tantum ſeptingentorum illuſtrium. Liu. 9. bell. Pun.

Septingenteſimus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Liu. 1. ad Vrbe, in Procemio, Res eſt præterea & immenſi operis, vt quæ ſupra ſeptingenteſimum annum repetatur.

Septuaginta {[illegible]} Cic. 5. Verr. Vnus ager Agyrinenſis centum ſeptuaginta aratoribus inanior quum ſit, vos coniecturam totius prouinciæ non facietis?

Septuagenus pen. pro. Adiect. {[illegible]} Plin. lib. 26. cap. 10. Septuageno coitu durare libidinem contactu herbæ cuiuſdam, &c. Hoc eſt ſeptuageſimo. Col. lib. 5. cap. 2. Hoc in ſe multiplicato, ſeptuagies ſeptuageni fiunt quatuor millia & noningenti.

Septuagies, Aduerb. {[illegible]} Vide proximum præcedens exemplum.

Septiana mala: aut verius Sextiana, à quodam Sextio libertino, eorum primo inſitore, inſigni rotunditate prædita. Columella lib. 5. capit. 10.

SEPTICOLLIS {[illegible]} vrbs Roma, quòd ſeptem colles habeat, Palatinum, Quirinalem, Auentinum, Cœlium, Viminalem, Eſquilium, & Ianiculatem.

Septimiana porta, nonitia denominatione in vrbe dicta fuiſſe perhibetur. Alexan. Alexandrinus lib. Genial. dierum. 4. cap. 1.

Septicus, pen. cor. {[illegible]} Adiect. Corroſiuus, à verbo Græco [illegible], putrefacio. Vnde [illegible], medicamenta quæ vim habent erodendi, putrefaciendique. Plinius libro 28. capite 9. Quum & ſanguis equorũ ſepticam vim habet. Idẽ lib. 34. ca. 18. Summa eius dos ſeptica.

SEPTIMVLEIVS, C. Gracchi interfector, tametſi antea familiaris. Is auro repenſum caput Gracchi ad Opimium tulit, plumbóque in os addito, parricidio Rempublicam etiã circumſcripſit. Plin. lib. 33. ca. 3.

SEPTIMONTIVM, ſeptimontij Varro lib. 5. de lingua Lat. Dies, inquit, Septimontium nominatus ab his ſeptem montibus, in queis ſita vrbs eſt. feriæ non populi, ſed montanorum. Hoc etiam reſtatur Feſtus lib. 17. authorem citans Antiſtium Labeonem. Septimontium, Ait Lilius in hiſtoriis deorum, inueni nuncupatum, quum ſeptimus collis vrbi eſſet additus: in cuius celebritate in locis ſeptem ſacrum factum fuiſſe, teſtis eſt Varro, Palatio, Subura, Velia, Fagutali, Cœlio, Oppio, & Ceſpio. quo die per vrbem vehiculis vehi, criminoſum habitum fuit. Plutarchus in Problemat. Roman. Quid eſt quòd Septimontio vehiculis iunctis vti cauebant, & nunc etiam qui vetera non contemnunt, cauent? Septimontium verò diem feſtum agunt Romani, quòd quum ſeptimus collis vrbi attributus eſt, ſepticollis Roma facta eſt. An, vt quidam Latini accipiunt, quòd vrbs nondum ſuis partibus penitus coniuncta erat? An, hoc quidem ad Dionyſium non eſt? Magna verò re effecta, conſtituta ciuitate, quòd vrbem iam augeri, & quaſi vlterius progredi deſiiſſe exiſtimarent, cùm ſeipſos, tum verò iumenta quibus fuerant vſi, quiete affecerunt, & communis feſti otio frui voluerunt? An quòd cum omnes dies feſtos ciuium præſentia ornari ac celebrari ſemper voluerunt, tum illum præcipuè qui propter ciuitatis habitationem ageretur? Quapropter ne vrbem cuius dies feſtus ageretur, relinquerent, eo die vehiculis vti permiſſum nõ eſt.

Septimontialis, & hoc ſeptimontiale pen. prod. Adiectiuum Columel. lib. 2. cap. 10. De fabis loquẽs, Media ſementi ſeri, & pars vltima debet, quæ ſeptimontialis ſatio dicitur. Suetonius in Domitiano cap. 4. Septimontiali ſacrorum quidem die, ſenatui, equitíque panariis, plebeis ſportellis cum obſonio diſtributis, initium veſcendi primus fecit: &c. Hoc eſt, Domitianus die vrbis feſto qui Septimontialis vocatur, epulum largiſſimum inter ſpectacula dedit: in quo ordini ſenatorio, & equeſtri panaria diſtributa ſunt cum obſonio, ſicut plebeis ſportellæ. In eo autem epulo ipſe princeps primus fecit initium veſcendi.

Septunx, ſeptuncis, m. g. {[illegible]} Nomẽ dictum à ſeptem & vncia: eſtque pondus ſeptem vnciarum. Interdum etiam menſura iugeri, hoc eſt partis mediæ & vnius duodecimæ ipſius iugeri. Col. lib. 5. ca. 1. Pars dimidia & vna duodecima, pedes ſexdecim millia & octingentos, hoc eſt ſeptunx, in quo ſunt ſcrupula CLXVIII. Liu. 5. ab vrbe, Triumuirique ad id creati terna iugera & ſeptunces viritim diuiſerant. Liu. 3. bel. Pun.

¶ Septunx, pro Septem vini cyathis. Solebãt enim veteres quando ſe paulò liberalius inuitabãt, tot vini cyathos hauſtibus ſingulis ebibere, quot erãt literæ in ſuorum amicorum amicarúmve nominibus, ſingulóſque cyathos appellabant vocatos.
Martial lib. 8. De phiala ab Inſtante Rufo ſibi data,
Det numerum cyathis Inſtantis litera Rufi,
Author enim tanti muneris ille mihi.
Si Thelethuſa venit, promiſſáque gaudia portat:
Seruabor dominæ Rufe triente tuo.
Si dubia eſt: ſeptunce trahar, ſi fallit amantem:
Vt iugulem curas, nomen vtrunque bibam.
Inſtans conſtat ſeptem literis, Rufe vocatiuus quatuor. Si Thelethuſa Martialis amica venit, epoturus eſt trientem, id eſt quatuor cyathos, quot ſunt literæ in vocatiuo Rufe. Si dubia eſt ventura, ſit vlterior: bibet ſeptuncem, hoc eſt ſeptem cyathos, quot ſunt literæ in Inſtans. Si omnino ventura non eſt: bibet vtrunque nomen, id eſt vndecim cyathos. Tot enim literas habent duo hæc nomina Inſtans & vocatiuus Rufe.
Vide Sextarius Romanus in SAX.

Septuncialis, pen. pro. Adiect. {[illegible]} vt Septuncialis ſatio, quãdo media & vltima pars ſementis ſeritur. Col. lib. 2. cap. 10. Media ſementi pars ſeri, & pars vltima debet, quæ ſeptuncialis ſatio dicitur. Alij legunt Septimuncialis.

SEPTIMIVS {[illegible]} vir Romanus, cuius amores deſcribit Catullus. A quo

SEPTIMILLVS, Diminutiuum. Catul. de Acme, 43.
Sic, inquit, mea vita Septimille,
Huic vni domino vſque ſeruiamus.

Septuoſe: Vide SEPES

Sepulchrum Sepultura., Vide SEPELIO.

Sepum, ſepi {[illegible]} quod & ſeuum dicitur. Fit ex adipe ruminantium, autore Nonio, Vide SEVVM.

Sepatius, Adiect. {[illegible]} Quod ex ſepo eſt: vt Candelæ ſepatiæ. Aul. Gell. Tota domus completur tedis, lucernis, cereis ſepatiis, & cæteris nocturni luminis inſtrumẽtis. Quidã legunt Sebũ, & Sebo, ſebat.

SEQVANA, pen. cor. {[illegible]} Fluuius Belgatũ in Gallia, iuxta quem habitantes, Sequanici dicti ſunt: & Sequani, hodie Burgundię ducatum incolẽtes, Heluetiis, Heduis, ac Lingonibus finitimi. Lucan. lib. 1. Optima gens flexis in gyrum Sequana frænis.

Sequanicus, ſequanica, ſequanicum. Martial.
Hanc tibi ſequanicæ, pinguem textricis alumnam.

Sequanus, pen. cor. Adiectiuum. Plin. lib. 14. cap. 1. ſub finem, Aruerno, Sequanóque, & Heluico generibus non pridem illuſtrata.

Sequax. Sequela Vide SEQVOR.

Sequeſter, hæc ſequeſtris, & hoc ſequeſtre: vel hic & hæc Sequeſtris, & hoc Sequeſtre: & Sequeſter, ſequeſtra, ſequeſtrum {[illegible]} Dicitur (inquit Modeſtinus de Verb. ſignific.) apud quem plures eandem rem de qua controuerſia eſt, depoſuerunt. Dictus à ſequendo, vt docet Gellius lib. 20. cap. 10. Quòd eius qui electus ſit, vtraque pars fidem ſequatur. Plaut. Rud. 23.
Tu iſtunc hodie non feres, niſi das ſequeſtrum aut arbitrum, cuius hæc res arbitratu fiat. Idem Merc. 15.
Imò ſic ſequeſtro mihi data eſt.

¶ Pace ſequeſtra, dixit Virg lib. 11. Æneid. inducias intelligens, quòd ſit media inter bellum præteritum & futurum, Seruius.
Pacis ſequeſter, Mediator, Silius lib. 6.

¶ Sequeſtrem vocat Aſconius, apud quem pecunia deponitur. Budæus, corrumpendarum tribuũ conductorẽ. Cic. 4. Verr. Qui tabulas tenet? qui ſcribit? qui monet? qui proximus eſt? is eſt Caius Clodius, qui in Sicilia ſequeſter iſtius, interpres, cõfector negotiorum, propè Collega Timarchidi, numerabatur. Idem pro M. Cælio, Quod haud ſcio an de ambitu, & de criminibus iſtis ſodaliũ ac ſequeſtrũ quoniam huc incidi, ſimiliter reſpondendũ putẽ. Idẽ pro Cluentio, Quo ſequeſtre in illo iudice corrumpendo dicebatur eſſe vſus. Et 2. Vert.
Rem perficiendã ſuſcipere, & inde lucrum facere, vt redemptores ſolent, hoc genus Cicero ſequeſtres (teſte Budęo) appellare ſolet, vt in prima in Verrem actione.

Sequeſter, apud Quintilianum, pro eo qui à litigatore doctus, docet patronum lib. 12. cap. 8. Quo modo autem ſequeſter ille & media litium manus, & quidam interpres impendit æquo animo laborem in alienas actiones, quum dicturus ipſe non ſit?

Sequeſtrarius, Adiectiuum, vt Sequeſtraria actio, quæ aduerſus ſequeſtrem datur. L. 12. § cum ſequeſtre. Cum ſequeſtre (inquit Põponius) rectè agetur depoſiti ſequeſtraria actione. in tit. Depoſiti. vel contra. lib 16. P. tit. 16.

Sequeſtratio, eſt rei de qua agitur controuerſia vel ſeparatio, vel compoſitio, vel poſſeſſionis interdictio. Eſt autem duplex. Quædam eſt voluntaria, quando partium conſenſu deponitur res litigioſa. Et hęc ſemper poteſt fieri ante iudicium, vel pendente iudicio. l. 1. in principio D. depoſiti. l. Si ſoluturus. D. de ſolutionib. Quædã verò eſt cõmotioſa, ſeu vt nonnulli vocant, neceſſaria ſequeſtratio, quæ per iudicem decernitur cauſa cognita, etiã inuitis vtriſque litigatoribus, & altero eorum petente. Vide tit C. de prohibit. ſequeſtrat.

Sequeſtrum, ſequeſtri, ſequeſtro, ſubſtantiuum n. g. Paulus lib. 3. Ad Edictum, Propriè (inquit) in ſequeſtro eſt depoſitum, quod à pluribus inſolidum certa conditione cuſtodiendum reddendúmque traditur l. 6 Depoſ. vel contr. lib. 16. P. tit. 3.

Sequeſtrò, Aduerbium, vt ſequeſtrò ponere, pro, apud ſequeſtrem deponere. Cato de Ptolemæo contra Thermũ, Per deos immortales, nolite vos ſequeſtrò ponere. Meminit Gellius lib. 20. cap. 10.

Sequior, & hoc Sequius. Vlpia. in l. Cum hi. §. Sed & perſonarum. D. de tranſact. Sed & perſonarum contemplatio habenda eſt, bonæ eſt, cuius vitæ ſint hi quibus alimenta relicta ſunt: verùm frugi vitæ, & qui aliàs ſufficere ſibi poſſint: an ſequioris, qui de alimentis pendeant.

¶ Sequius, pro deterius. Tranquillus, Meliorum Claudiorum egregia merita, multa etiam ſequius admiſſa in Rempublicam extant. Excuſſi ſecus habent, ſed hac voce Varro etiam apud Nonium

vtitur

uitur, Non modò abſens quicquam ſequius de te cogitat, ſed etiam eruminabitur humanitatem Nam ſequior pro deterius dici, non eſt perinde infrequens, quòd à ſequendo rem deduci: deteriora enim ſequi, meliora præcedere ſolent. Sed & nihilo deterius, quod inſolentius videri poterat, pro nihilo ſecius apud Aſconium legi. Putebat, inquit, nihilo deterius conſulatum. Turnebus.

¶ Sequius, pro Secius Aduerb. Liu. 2. ab Vrbe. Inuitus, inquit, quod ſequius ſit, de meis ciuibus loquor: non tamen admiſſum quicquam ab iis criminatum venit, ſed cautum ne admittant.

Sequor, ſequeris, ſequutus ſum {[illegible]} ſequi. A Seco ſecas, deriuatur, vt vult Sipontinus Terent. And 1.1.

-funus interim

Procedit, ſequimur, ad ſepulchrum venimus. Varro 2. de Re ruſtic. cap. 47. Nam arida ſacta rizantur, ac celerius rumpuntur, quàm ſequuntur.

Sequi & aſſequi. Cic 1. Offic. Neque enim attinet repugnare naturæ, nec quicquam ſequi quod aſſequi non queas.

A tergo ſequi. Virg. 1 Æneid.

Amicum ſequi, Facere quod amico placet, obtemperare illi. Cic. de Amicitia, Quare talis improborum conſenſio non modò excuſatione amicitiæ tegenda non eſt, ſed potius omni ſupplicio vindicanda eſt: vt nequis concesſum putet, amicum bellum patriæ inferentem ſequi. Plaut. Merc 18.

Quicquid complacitum, id ſequuntur.

Autoritatem alicuius ſequi. Cic. 2. de Fin. Huius ego nunc autoritatem ſequens, idem faciam, Vide AVTORITAS.

Cibum ſequitur ſumaut. Lucret. lib. 4.

Compendia temporis ſequi. Colum. lib 9. cap. 4.

Cogitationes lætos euentus ſequitur. Plin. epiſt. 23.

Conſuetudinem ſequi, Facere ſecundum conſuetudinem. Plinius epiſt. 30.

Diſciplinam philoſophorum ſequi. Cic. 4. Acad.

Diſcordia vadit, hanc Bellona ſequitur. 8. Æneid.

Ex fuga aliquem ſequi. Cæſar 3. bel. Ciu. Quicunque ea fuga Pompeium ſequerentur, atque in inſulam veniſſent, oppido ac portu recepti erant. Id eſt, Quicunque fugerent, & ſequerentur Pompeium.

Famam ſequi. Horat. in Arte.

Fames ſequuta eſt. Plin. lib. 7. cap. 3.

Feras ſequi. Ouid 2. Metam.

Fidem alicuius ſequi. Cæſ 5 bel. Gal. Ex qua Mandubratius adoleſcēs Cæſaris fidem ſequutus, ad eum in continentē Galliam venerat.

Fidem Populi Romani ſequi, Populo Romano fidem ſeruare, non diſcedere à fide: Cæſar 4. bel. Gall. Cicero 1. de Diuinatione, Quod fidem ſequutus amicitiamque populi Romani functus ſit officio. Vulgò, *Tenere bonum pro populo Romano*.

Fortunam ſuam ſequi. Liu. 2. bel. Pun.

Gratiam Cæſaris. Cæſar 1. belli Ciuil.

Interuallo magno ſequi aliquem. Cæſar 1. bel. Gall.

Iudicium alterius ſequi. Cic. ad Brutum, 8 1. Optimos enim quiſque vir, & eius maximè ſequitur ſuum iudicium, ubique omnes fortes viri nauare operam & ſtudium volunt.

Sequi librum lapſum Plin. epiſt. 25.

Sequi lites. Terent. Adelph 2.2.

Magiſtrum ſequi. Plin. epiſt 119.

Matrimonium diuitis ſequi. Plin. epiſt. 171.

Cedamus Phœbo, & moniti meliora ſequamur. Virgilius 3. Æn.

Militiam ſequi. Cic. pro Muræna, Seruius hic nobiſcum hanc vrbanam militiam reſpondendi, ſcribendi, cauendi, plenam ſolicitudinis ac ſtomachi ſequutus eſt.

Naturam ducem ſequi, Facere quemadmodum natura aliquem inclinat. Cic 1. Offic. In hoc naturam ducem debemus ſequi, & communes vtilitates in medium afferre. Idem 1. de Legib. Sed certe ita res ſe habent, vt ex natura viuere, ſummum bonum ſit, id eſt, vita modica & apta virtute perfrui, aut naturam ſequi, aut eius quaſi lege viuere. Id eſt, nihil quantū in ipſo eſt prætermittere, quo minus ea quæ natura poſtulet, conſequatur.

Sequitur neceſsitas militandi. Cic. 3. ab Vrbe.

Officium ſequi. Cic 2. de Finib. Tamen ea faciatis, è quibus appareat non voluptatem vos, ſed officium ſequi.

Opportunitatem ſequi. Cic. 1. Offic. Sed credo illos ſecutos opportunitatem loci, maximè ne poſſet aliquando ad bellum faciendum locus ipſe adhortari.

Ordinem vitæ ſequi. Plin. lib. 12. in Procemio.

Otioſe ſequi: Vide otioſus in OTIVM.

Pedibus aliquid ſequi. Liu. 4. bel. Maced.

Sequitur pœna damnatum. Cæſar. 1. bel. Gall.

Ponè ſequi. Claud. 2. Paneg.

Promiſſa ſequi Liu. 4. bel. Pun.

Quæſtum & ſumptum ſequi. Cic. pro Quintio, Non vſque eò tamen, vt in capite fortuniſque hominum honeſtiſſimorum dominentur hi, qui relicta bonorum virorum diſciplina, & quæſtum & ſumptum Gallonij ſequi maluerunt.

Ratione ſequi voluptatem. Cic. 1 de Finib.

Sectam alicuius ſequi Liu. 9 bel. Pun.

Sententiam alicuius ſequi. Cæſar 1. bel. Ciuil Inuiti & coacti Scipionis ſententiam ſequuntur. Cic. 2. de Finib. Vnde ſi ſecutus eſſet eorum ſententiam qui honeſta & recta emolumentis omnibus & commodis anteponerent, nummum nullum attigiſſet.

Sponte ſequi. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Studia ſequi diſparia. Cic. de Amic. Diſpares enim mores, diſparia ſtudia ſequuntur, quorum diſſimilitudo diſſociat amicitias.

Vtilitates ſequi. Cic. de Amic. Amare autē nihil aliud eſt, niſi eum ipſum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla vtilitate quæſita: quæ tamen ipſa efflorescit ex amicitia, etiam ſi tu eam minus ſis ſequutus.

Verbum aliquod ſequi. Cic. pro Cecinna, Nónne ſi verbum ſequi volumus, hoc intelligamus neceſſe eſt, eum detrudi cui manus afferantur?

Veſtigiis ſequi aliquem Liu. 9 ab Vrbe.

Voce aliquem ſequi. Virg 9. Æneid.

¶ Sequitur, abſolutè, pro hinc eſt. Cic. 4. Academ. Illud certè opinione & perceptione ſublata ſequitur, omnium aſſentionum retētio.

Sequitur videre de eo, quod veteres conſtituerunt. Paul. in l. Si ſeruum. §. ſequitur. ff. de verbo obligat.

Sequitur vt. Cic. 2. de Fin Nec enim ſequitur, vt cui cor ſapiat ei non ſapiat palatus. Idē de Fato, Ibidē, Nec ſi omne enuntiatū verum aut falſum eſt, ſequitur illico eſſe cauſas immutabiles & æternas.

Sequutus, pen. prod. Particip. Plin. lib. 23. cap 22. ad finem, Nero Cæſar claritatem ei dedit initio imperij, nocturnis graſſationibus conuerberatā faciem illinens ſibi eum thure ceráque, & ſequuto die contra famam cutem ſyncerum circumferens.

Sequendus, Participium paſſiuum. Triphonius in l. penul. D. De curatoribus furioſo dandis. Per omnia iudicium teſtatoris ſequendum eſt. Vlpian. in l. Item vidēdum. D. de petitione hæreditatis. Octaueni ſententia ſequenda eſſe videtur.

Sequutor, pen. prod. Verbale {[illegible]} Iuuen. Satyra 8.

Ergo ignominiam grauiorem pertulit omni

Vulnere cum Gracho iuſſus pugnare ſequutor. Gladiatorū alter Sequutor & Mirmillo, alter Retiarius dicebatur. Mirmillo ſcutum & falcem ſumebat & galeam, in cuius vertice erat piſcis effigies: aduerſus quem retiarius pugnans, cùm eum inſequeretur, hæc cantabat. Non te peto, Piſcem peto: quid me fugis Galle? Retiarius autem fuſcinam & rectè geſtabat tunicatus, quò Mirmillonē implicitū caperet. Quæ omnia fuſiſſimè deſcribit Iuuen. Saty. paulo antè citata. Acrō in illud Horatius Serm. li. 2. Saty. 6. Thrax eſt Gallina Syro par. Thrax, inquit, dicebatur gladiator ſequutor. Retiarius Mirmillo. Gallina nomē eſt gladiatoris. Sed fallitur Acron. Hoc genus pugnæ inſtitutū eſt à Pittaco, vno ex ſeptem ſapiētibus: qui aduerſus Phrynonem dimicaturus, reti occultato impediuit implicauitque aduerſarium. Sueton. in Caligula cap 30. Retiarij tunicati quinque numero gregatim dimicantes, ſine certamine vllo, totidē ſequutoribus ſuccubuerant, quum occidi iuberētur, vnus reſumpta fuſcina, omnes victores interemit. Retiarium capeſſit Iuuenalis Satyra 8.

-mouet ecce tridentem

Poſtquam vibrata pendentia retia dextra

Nequicquam effudit. Tunicati dicebantur, quòd in tunica digladiabantur, vt eſſent expeditiores. Hinc illud Iuuenalis Satyra 2.

Vincit & hoc monſtrum tunicati fuſcina Gracchi. Vide Gladiator in GLADIVS.

Sector, ſectaris {[illegible]} ſectari, Frequentatiuum, Sectari dicitur, qui aliquem ſequitur frequenter, vt eum poſſit vel videre vel alloqui. Cic. 6. Verr. Qui illic eiuſmodi eſt, vt cum pueri ſectentur, vt omnes, quum loqui cœperit, irrideant. Idem in eundem 4. In prætorem circum omnia fora ſectaretur. Et pro Muræna, Sectari aliquem totos dies.

Aliquem pennis ſectari. Ouid 1. de Arte.

Fœcundi leporis ſapiens ſectabitur armos. Horat. 2. Serm. ſaty 4.

Læuia ſectantem neruī deficiunt. Horat. in Arte. Id eſt, Eneruatos verſus ſcribet, qui dat operam vt ſcribat delicatos.

Aratrum ſectari. Tibul. lib. 2. eleg 3.

¶ Sectari belluas, apros, ceruos, Venando ſectari & perſequi, inueſtigare, perquirere, ſequi. Plaut Milite,

Reſpondit ſe ſectari ſimiam. Terent. in prologo Phorm.

-adoleſcentulum

Ceruam videre, fugere, & ſectari canes. Virg. 3. ecloga,

Si, dum tu ſectaris apros, ego retia ſeruo.

Sectari leporem. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.

¶ Sectari aliquem, conuenienter ſequi, vt fit quum quempiam in ſermonibus, in ſententiis, in diſciplinis & cæteris factis ſedulò, perpetuóque ſequimur ac imitamur. Terent. Eunuch. 2.2.

Sectator. penult. produ. ſectatoris, Verbale {[illegible]} Qui vt aliquid condiſcat, frequenter aliquem conſequitur. Cic. pro Muræna, Quid opus eſt, inquit, ſectatoribus? Plin. li. 18. ca 28. Hoc poſteà Sextius è Romanis ſapientiæ ſectatoribus Athenis fecit eadem ratione. Gel. lib 2. cap 2.

Secta, ſectæ {[illegible]} à Sector, ſectaris: vel à Sectus. Græcè hæreſis dicitur, vnde Sectæ Philoſophorū, familiæ & diſciplinæ. apud Cic. de Orat. Eſt autem ſecta, diſciplina, certa quædam diſciplinæ formula, factio, ſtudium, ratio vitæ.

Secta & lex in proſcindendis agris, Colum. lib. 6.

Secta & ratio vitæ. Cic pro Cælio, Qui hanc ſectam rationémque vitæ re magis quàm verbis ſecuti ſumus.

Aſperrima ſecta. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Immuta Catonis ſecta. Lucan. lib. 2.

Seueriſſima ſecta. Quintil. lib 1. cap. 10.

Exequi ſectam alicuius. Catull. de Berecynthia 58.

Viam & ſectam quādam ſequi. Cic. 2. de Nat. deor. Omnis natura artificioſa eſt, quòd habet quaſi viam quandā & ſectā quā ſequatur.

Sectā & inſtituta aliquorum perſequi. Cic. 7. Verr. Horum nos hominum ſectam atque inſtituta perſequimur.

Sequi ſectam aliquorum. Cic. de Clar. Orat. Quo magis tuū Brute iudicium probo, qui eorum, id eſt ex vetere academia Philoſophorum ſectam ſequutus es.

Sectarius, Adiect. vt Veruex ſectarius, qui gregem agnorum præcedens ducit. Plaut. Capt. 13.

Qui Petroni nomen indunt verueci ſectario. Cato cap. 150. Menſes decem ab coactore releget porcos ſectarios.

Sectacula, ſectaculæ, pen cor. {[illegible]} Diminutiuum à Secta, Quaſi ſequela quædam & propagatio. Apuleius, Occipiunt ſciſcitari qualis ei maritus, & vnde natalium ſectacula prouenirent. Fortaſſe ſcribendum ſectatula.

Sequela, ſequelæ, pen. prod. {[illegible]} Scæuola in l. Si duo rei. ff. de ſolut. Vt vbi et obligationi, quæ ſequelæ obtinet locum, principalis accedit, cōfuſa fit obligatio: quoties verò duæ ſint principales, &c. Lactan. de opiſic dei. cap. 4 Mors ſequela morborum eſt.

Sequax, ſequacis, pen. prod. om. gen. {[illegible]} Quod aliquid ſequitur Plin. in Paneg. Flexibiles quancunque in partem ducimur à principe, atque vt ita dicam, ſequaces ſumus. Plin. maior lib. 11. cap. 37.

Capræ ſequaces. Id eſt, perſecutrices. Seruius. Vineta enim ſequuntur, & eis plurimùm nocent. Virg. 2. Georg.

Curæ ſequaces. Lucret. lib. 3.

Mores ſequaces. Qui ſequuntur cuiuſque naturam. Lucret. lib. 3.

Oculi ſequaces. Stat. 3. Thebaid.

Telum ſequax. Silius lib. 15. Quò perſequimur hoſtem.

Sequax, Quod ſe ſpargendo dilatat. Perſius in Prologo,
-quorum imagines lambunt
Hederæ ſequaces. Virg. 8. Æneid.
-fonitúmque metúmque.
Miſcebat operi, flammíſque ſequacibus iras. Hoc eſt perſequutricibus. Seruius.

Sequax bitumen. Lentum, & quod attactum digitos ſequitur, picis vel viſci more. Plin. lib 7. cap. 15.

Sequaces lanæ. Martial. lib. 13.

Sequax materia, pro inhærente. Plin. lib. 21. cap. 2.

Vndæ ſequaces. Id eſt, perſecutrices. Seruius. Virg. 5. Æneid.

Sequacior, Comparatiuum. Plin. lib 36. cap 26. Nec eſt alia nunc materis ſequacior.

Sequaciter, pen. cor. Aduerb. Arnob. lib. 2. aduerſus gentes, Concludere acutiſſimè ſyllogiſmos, ordinare ſequaciter inductiones ſuas. Rurſus lib. eodem, Nō enim ſi negemus muſcas, ſcarabeos, & cimices omnipotentis eſſe opus regis: ſequaciter poſtulandum à nobis eſt, vt quis ea fecerit dicamus.

Ser {[illegible]} vermiculus apud Seres, qui Sericum procreat. Bayſ. de re veſtiar. cap. 5.

Sera, ſeræ {[illegible]} Inſtrumentum quo clauduntur oſtia. Iuuenal. Pone ſeram, cohibe, ſed quis cuſtodiet ipſos? A ſerare, id eſt aperire deriuatur, authore Varrone lib 3. de lingua Latina. Feſtus. Aſſerere manum, eſt admouere, quòd ea quoque quæ in terram dimittūtur ſeri dicuntur: vnde etiam ſeræ appellantur, quia foribus admotæ opponuntur, defixæ poſtibus, quemadmodum ea quæ terræ inſeruntur.

Dura ſera. Tibul lib 1. eleg 2.

Rigidæ ſeræ. Ouid. 1. Faſt.

Excutere ſeram poſte. Ouid. 2 Amor. eleg. 6.

SERANVS, pe. prod. {[illegible]} Romani viri cognomen, dictus Qu. Atilius Cincinnatus Seranus: cui quom ſuum agrum & araret & fereret, Dictatura et à populo Romano delata eſt. Vnde à ſerendo Seranus appellatus eſt. Vide SERRANVS.

Seranus, Satyra vna fuit Varronis ſic inſcripta, quòd ex agro euocatus eſſet Serranus, quem ſerentem dati honores inuenerunt. Turnebus.

Seraphim, vox eſt Hebraica pluralis numeri idem ſignificans quòd ignitì, candentes, à verbo שרף ſaraph, ſuccendo, vro, exuro, comburo. Numeri 21. Miſit Dominus in populum hanneaſim, haſeraphim, id eſt ignitos ſerpentes. Significat & certum ordinē angelorum cœleſtis hierarchiæ, eſtque generis tam maſculini quam neutri. Iſaiæ 6. Seraphim ſtabant ſubter illud. Ibidem, Et volauit ad me vnus de Seraphim. Diuus Hieronymus ad Furiam: Hæc ſunt duo Seraphim ter glorificantia trinitatem.

Serapias {[illegible]} Herba quæ & orchis dicitur, quòd (inquit Dioſcorides) eius radix inter pauca ſit vtilis. Dicitur & cynoſorchis, Latinè Teſticulus canis, quod nomen vulgus retinet. Aetius & Paulus Æginetæ triorchin appellant, à tribus teſticulis in radice dependentibus. Plin lib. 26. cap. 10.

Serapinum, Vide SAGAPENVM.

SERAPION {[illegible]} Ælianus dictus, orator Alexandrinus, ſcripſit ad Adrianum principem panegyricum: orationes in genere deliberatiuo, apud Alexandrinos: item vtrùm Plato iure remouerit Homerum à ſua Republica: præterea artem rhetoricam. Autor Suidas. Serapion, pictor cognominatus Rhyparographus, author Plin. lib. 35 cap 10. Serapion, Præſul Antiochenus ſub Commodo principe, cuius meminit Hieronymus Serapion alter Chriſtianus, qui ob elegantiam ingenij Scholaſticus meruit cognominari, charus Antonio monacho: ſcripſit contra Manichæos egregium volumen, & quædam alia: laudatus etiam ob fidei conſtantiam ſub Conſtantino principe, vt idem Hieronymus author eſt.

Serapis, vel Seraphis, penult. prod. {[illegible]} Serpens, deus apud Ægyptios, qui apud Græcos Pluto, quem colunt qui Nilum inhabitant. Martial lib. 9,
Heu quæ lingua ſilet? non illam mille cataſtæ
Vincebant, nec quæ turba Serapin amat. Mart. Capella auſus eſt corripere penultimam, lib. 2.
Te Serapin Nilus, Memphis veneratur Oſirin. Plin. lib 37. cap 5, Apion cognominatus Pliſtonices, paulo antè ſcriptum reliquit, eſſe etiam in labyrintho Ægypti coloſſeum Serapin è ſmaragdo nouem cubitorum Vide OSIRIS. Huius meminit Cic. lib. 3 de Nat. deor. & multis Cæl Rhodig. lib. 1. cap 13. Antiquarum lectionum.

SERBONIS, {[illegible]} Palus eſt, iuxta quam eſt mons Caſſius, teſte Herodoto lib 2.

SEREN, Ciuitas Arabum non procul à Troglodytis. Plin. lib. 6 cap. 29.

SERENA, pen. prod. {[illegible]} ex Hiſpania oriunda, vxor fuit Stiliconis, ſocerus Honorij Imperatoris, qui Mariam filiam ipſius, vxorem duxit. Huius Serenæ laudes eleganti carmine celebrauit Claudianus.

Docta Serena. Claud. de concha.

Sydera ſerena. Claud de nuptiis Honorij.

Serenus, pen. prod. {[illegible]} Adiectiuum, ſignificat Tranquillum, ſine nubibus, ſine imbre, quòd id maximè tempus ſationi aptum ſit. Plaut. Merc. 21,
Hic Fauonius ſerenus eſt, hic Auſter imbricus. Hic ſiccum ſignificare poteſt, quòd ſereno cælo, ſicca ſit maximè tempeſtas.

Æſtas ſerena. Virg. 6. Æneid.

Cælum ſerenum. Mart. lib. 1.

Color ſerenus, Lucidus. Plin. lib. 9. cap. 35.

Horæ ſerenæ. Silius lib 15,
Sed current albúſque dies horæque ſerenæ. Id eſt, vita felix & ſine perturbatione.

Hyemes ſerenæ. Virg. 1. Georg.

Lumen ſerenum. Lucret. lib 1.

Lux ſerena. Virg. 5 Æneid.

Lux ſerena & tranquilla ex turbido die. Liu. 1 ab Vrbe.

Nubes ſerenæ, Siccæ. Virg 1. Georg. Nonius.

Sydera ſerena. Lucret. lib. 4.

Tempeſtas ſerena. Tranquillus in Tito Veſpaſiano, cap. 10.

Venti ſereni. Ouid. 1. Faſt.

Ver ſerenum. Virg. 1. Georg.

Animus ſerenus Ouid. 1. Triſt eleg. 2.

Doctrina ſerena Lucret lib 2.

Frons tranquilla & ſerena, pro Læta. Cic. 3. Tuſc. Nec verò eadem frons erat quæ M. Craſſi illius veteris, quem ſemel ait in omni vita riſiſſe Lucilius, ſed tranquilla & ſerena. Martial. lib. 7.

Vultus plenus grauitate ſerena. Ouid. ad Piſonem.

Ore ſereno annuere. Mart. lib 2.

Pectora facta ſerena. Ouid. 1. Triſt. eleg. 8.

Vitam ſerenam degere. Lucret. lib. 2,
Nam prò ſancta deum tranquilla pectora pace
Quæ placidum degunt æuum, vitámque ſerenam.

Vultu ſereno fortis. Horat. 1. Carm. ode 37.

Sereniſſimus, ma, mum: pleniſſimus, vt ita dicam, tranquillitate: non ens dulus, affabilis, lætus. Sereniſſimo princip: ſupplicare, dixit Iuſtinianus in l. Imperialis beneuolentiæ. § ſimilis verò. De nuptiis lib. 5. C. tit. 4 Sed & ſi (inquit) non ſereniſſimo principe ſupplicauerim, &c.

Serenum, Subſtantiuum {[illegible]} Virg 1. Georg.
Nec minus ex imbri ſoles, & aperta ſerena
Proſpicere.

Sereno, Ablatiuus, pro Sereno tēpore, cui Nubilo opponitur. Plinius libro 11. cap. 24. Aranei ſereno non texunt, nubilo texunt. Liuius 1 bel. Maced.

Sereno, ſerenas, pen prod. {[illegible]} ſerenare, Serenum reddere, & clarum. Virg 1. Æneidos,
Olli ſubridens hominum ſator, atque deorum,
Vultu quo cælum, tempeſtatéſque ſerenat. Plin. lib. 2. cap 6. de Sole, Atque etiam nubila humani animi ſerenat.

Domum ſerenare largo igne. Lætificare, vel illuſtrare.

Afflatibus viuis ora ſerenat. Id eſt, Auræ vitalis afflatu fit lætior. Stat. 2. Thebaid.

Spem ſerenare fronte. Virg. 4. Æneidos,
Conſilium vultu tegit, ac ſpem fronte ſerenat.

Triſtia fronte ſerenare Silius lib. 11.

Serenatus {[illegible]} Phœbus. Silius lib. 5.

Serenitas, pen. cor ſerenitatis {[illegible]} Trāquillitas, claritas. Plin. lib 10. cap. 67. Salamandra ſerenitate deficiens.

Serenitas, & Perturbatio cæli, cōtraria. Cic 2. de Diuin. Hæc igitur cùm ſit tum ſerenitas, tum perturbatio cæli, eſtne ſanorum hominum hoc ad naſcentium ortus pertinere non dicere? quod certè non pertinet.

Serenitas & tranquillitas. Liu. 6. bel. Pun.

Tranquilla ſerenitas eſt. Liu. 1 Decad. lib. 2. non ita procul à fine.

SERES {[illegible]} Scythiæ Aſiaticæ populi, à quibus nobilis illa lana ex arboribus, ea qua fit ſericum, aduehi dicitur. Hi ex Virgilio, Plinio, Strabone, Solino notiſſimi ſunt. De quibus Marcellinus libro 23. hiſtoriæ 23. Agunt (inquit) ipſi quietius Seres, armorum ſemper & prælioruū expertes: vtque hominibus ſedatis & placidis eſt otium voluptabile: nulli finitimorum moleſti, cæli apud eos iucunda ſalubriſque temperies: aeris facies munda, leniúmque ventorum commodiſſimus flatus, & abundè ſyluæ ſublucidæ: à quibus arborum fœtus aquarum aſperginibus crebris velut quædam vellera mollientes, ex lanugine & liquore mixtam ſubtilitatem teneriimam pectunt: nentéſque ſubtegmina, conficiunt ſericum ad vſus antehac nobilium, nunc etiam infimorum ſine vlla diſcretione proficiens: ipſi præter alios frugaliſſimi, pacatioris vitæ cultores, vitant reliquorum mortalium cœtus: cúmque ad coemenda fila, vel quædam alia tranſeuns flumen aduenæ, nulla ſermonum vice, propoſitarum rerum pretia ſolis oculis æſtimantur & (ita ſunt abſtinentes) apud ſe tradantes genita, nihil ipſi comparant aduentitium. Hæc Ammianus Marcellinus. Cæterùm vt plurali numero Seres dicitur, ita ſingulari Ser, huius Seris Virgil. 2. Georg. lib 1,
Sub iuga iam Seres, iam Barbarus iſſet Araxes. Sidonius Apollinaris. Aſſyrius gemmas, Ser vellera, thura Sabæus. Ex Hermolao.

Ad Seras aliquid petere. Vide AD.

Colorati Seres. Ouid. 1. Amor eleg. 14.

Nobiles vellere Seres. Senec. Thyeſte, 4.

Sericus, pen. corr. {[illegible]} Adiect ab eo quòd Seres vocantur Serica enim eſt gens Parthis vicina ſagittandi arte famoſa, à qua & Sericum vocatur, vt ait Acron Horat. 1. Carm ode 29,
Doctus ſagittas tendere Sericas arcu paterno. Hoc eſt Parthicas. Porphyrio.

Hoſtis Sericus. Propert. lib. 4 eleg. 3.

Carpenta Serica. Propert. lib 4 eleg 8.

Seréſco, ſereſcis, ſereſcere, Per ſyllabæ detractionem curtatum, valet ſereneſcere & ſiccare. Lucretius,
-diſpanſæ in ſole ſereſcunt.

¶ Significare & hoc verbum poteſt, in ſerum abire mutaríque, quæ tenuiſſima pars lactis eſt: vt ſi lac ſereſcere diceres, qua notionem accipi in veſte non poteſt: niſi ſi quis vt caſeus exeunte ſero ſiccatur, ſic exe-

ſic exeunte humore ſiccari veſtem diceret: quam tranſlationem vix probauerim. Probabi'e aſt à ſero, priore correpta, ſerenũ deductum, à quo & ſereſco: ſed & ſerum caſei eſt eius ſiccatio, & tanquam ſerenitas cùm erit ſutum. Hæc Turnebus.

Sereſcere, In ſerum abire. Plin. lib. 11. cap. 41, Omne lac spiſſatur, frigore ſereſcit.

SERGIA, Romana tribus legitur apud Alexandrinum libro 1. Genial. dierum cap. 17.

SERGESTVS, Æneæ nauta apud Virg. 4. Æneid. Et lib. 5.

Sergeſtúſque, domus tenet à quo Sergia nomen. Nam à Sergeſto Sergia familia fuit, à Cloantho Cluentia. Seruius.

SERIA [illegible] Hiſpaniæ vrbs apud Ptolemæum lib. 2. ca. 4. Plinio Fama Iul ia dicta.

Seria, ſeriæ [illegible] Vas vinarium oblongum. Liu. lib. 4. bel. Puni. Terent. Heaut. 3. 1.

-ſodes vide

Releui dolia omnia, omnes ſerias. Perſ. Saty. 2. Colum. lib. 12. cap. 18, Dolia quoque & ſeriæ, cæteráque vaſa ante quadrageſimum eiuſmodi diem picanda ſunt.

Seriæ oleariæ Varro 3. de Re ruſt. cap. 2.

Seriola, ſeriolæ, penultima corrçp. Diminutiuum, [illegible] Perſius Satyra 4.

Seriolæ veteris metuens deradere limum.

Sericum, pen. corr. [illegible] Ita dici poteſt quòd à Sericis fiebat, & depectebatur ex arboribus ad veſtimentorum nobilitatẽ, vt refert Plin. lib. 6. cap. 17. Vnde Virg. 2. Georg.

Velleráque vt folijs depectant tenuia Seres. Vulgus autem noſtrum Sericum accepit pro eo textura opere quod ex bombycum lanificio depecti ſolet.

Serica vaſtis textilibus Propert. lib. 1. eleg. 13.

Serica, ſericorum, an eadem ſint quæ Ziarpha, videndus Dioſcorides libro 1. cap. 137. & apud eum Mathiolus, qui longa oratione de ea re diſſerit.

Sericus, Adiect. [illegible] Quod confectum eſt ex ſerico; vt veſtis ſerica, Plin. lib. 11. cap. 3.

Pallia ſerica Stat. 3. Sylu. 4.

Puluilli ſerici Horat. Epod. 8.

Sericatus, pen. pen. prod. Aliud adiectiuum, Serica veſte indutus. Sueto. in Caligula cap. 52. Amiſſatus in publicum proceſſit, aliquando ſericatus & cycladatus.

Sericarius, ſericarij, Textor ſericorum. Iulius Firmicus li. 8. Matheſeos, refert ſericarium textorem naſci, qui habuerit horoſcopum in 28. parte Arietis.

Sericobaptæ id eſt ſerici tincti, [illegible] enim ſignificat tingo. Inde Baptæ apud Iuuenalem dicti, quòd faciem fuco illinerent, [illegible]. Græcis, nobis ſericum dicitur: cuius tinctores Baphij, [illegible] quod eſt tingere. Hinc Baptoſericum pallium. Alciatus in l. Baluea. de metal. lib. 11. Cod.

Series, pen. cor. ſeriei, penul. prod. f. g. [illegible] Ordo & quaſi quædam rerum continuata progreſſio, à ſerẽdo, id eſt, ordinando dicta Quint. Quod non niſi in contextu orationis, ſerieque contingit. Valerius Max. Quis compos mentis domeſticæ peregrinæque hiſtoriæ ſeriem ſciret ſuperiorum ſtylo conditam, vel attentiore cura, vel praeſtantiore facundia traditurum ſe ſperauerit? Plin. lib. 7. cap. 16.

Ordo & ſeries cauſarum. Cic. 1. de Diuin. Fatũ autẽ id appello quod Græci [illegible] id eſt ordinem ſeriéque cauſarum. Idem 1. de Natu. deor. Eſt enim admirabilis quædam continuatio ſeriéque rerum, vt alia ex alia annexa, & omnes inter ſe aptæ, colligatæque videantur.

Series & connexio. Cic. in Partit. Tanta ſeries artis eſt: & ſic inter ſe ſunt pleráque connexa & apta, &c.

Seriem nectens. Cic. 4. Academ. Cætera ſeries deinde ſequitur maiora nectens, vt hæc quæ quaſi expletam rerum comprehenſionem amplectuntur, Si homo eſt, animal eſt, mortale rationis particeps. Idem 1. de Legibus.

Atra ſeries tuæ vitæ. Ouid. in Ibin.

Immenſa ſeries laborum. Ouid. 3. de Ponto eleg. 5.

Inexplicabiles ſeries. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Innumerabilis annorum ſeries. Horat. 3 Carm. ode 30.

Longiſsima ſeries rerum Virg. 1 Æneid.

Longe porrecta viarum ſeries. Vix longo tractu ſternendæ. Stat. 3. Sylua 3.

Euoluere ſeriem fati. Ouid. 15. Metamorphoſeon,

Vidi quam ſeriem morientis æui

Pronectant tibi candidæ ſorores. Stat. 4. Sylu. 3.

Serilla. [illegible] (inquit Feſtus). Verrius appellari putat nauigia Iſtrica, ac Liburnica, quæ lino ac ſparto condenſantur, à conſerendo & contexendo dicta, quia dicat Pacuuius in Niptris;

Nec ulla ſubſeus cohibet compagem alui,

Sed ſuta lino & ſparteis ſerillibus. Quum [illegible] & ficto vocabulo eius ſit, pro funiculis qui ſparto conſeruntur. [illegible] enim à [illegible], id eſt ſero deducitur. hinc funiculi ſpartei Græcis [illegible] vocantur.

Serio, Aduerbium, Vide SERIVS Adiectiuum.

SERIPHOS, pen. prod. [illegible] Inſula vna ex Sporadibus in Ægæo mari: quam notiorem fecerunt ranæ cognomẽto Seriphiæ, quæ illic non coaxant, vnde inde adagio, Rana Seriphia, in mutos aut taciturnos. Plura Eraſmus in Chiliadibus. Plin. lib. 8. cap. 58. Mutæ, inquit, etiamnum ſunt ranæ in Seripho inſula.

Humilis Seriphos. Stat. 1 Achill.

Parua Seriphos. Iuuen. Saty. 6.

Plana Seriphos. Ouid. 7. Metam.

Seriphius, Adiect. [illegible] vt in illo Themiſtoclis, Neque enim vel tu, ſi Atheníenſis eſſes, clarus extitiſſes: aut ego, ſi Seriphius eſſem ignobilis.

Seriphum, ſeriphi, pe. prod. [illegible] Genus abſynthij, quod & Seriphium, & marinum dicitur. Plin. lib. 27. cap. 7.

Seris, huius ſeris, f. g. [illegible] Genus cichorij. Vocant autem Latini intybum, ſiue Intybum. Vulgus noſtrum *Endiuiam*. Varro 3. de Re ruſtic. cap. 10, Anſeres paſcunt in humidis locis, ubi pabulum ſerunt quod aliquem fructum ferat, ſerúntque his herbam quæ vocatur ſeris, quòd ea aqua tacta etiam quum eſt arida, fit viridis.

SERIVS [illegible] Fluuius Ciſalpinæ Galliæ, per Bergomatem agrum in Aduam fluens, à quo Vallis Seriona in eodem agro populoſa artificioſáque nominata eſt.

Serius, Adiect. [illegible] Quòd cum aſſertione, & non per iocum dicitur. Accius,

Vos nugas aſſeritis, nos ſeria loquimur. Nonius.

Serium, triſte, & quaſi ſine riſu, vel ſine ridiculo. Plautus Pœnulo, 6. Terent. Eunuch 3. 3.

Ait rem diuinam feciſſe, & rem ſeriam velle agere mecum. Plinius in Panegyr. Simul cogito, quum ſint iſta ludus, & auocamentum hominis: illæ ſeriæ, & interiæ, & à quibus ſe in tale otium recipit, voluptates.

Seria, Subſtantiuè [illegible] Ouidius 5. Faſtorum. Horatius 1. Sermon. ſatyra 1.

-ſed amoto quæramus ſeria ludo.

Verba ſeria. Tibul. lib. 3 eleg. 7

Serium & iocoſum, contraria Cic. 1. Offic. Ludo autem & ioco vti illo quidem licet, ſed ſicut ſomno, & quietibus cæteris, tum cùm grauibus ſeriiſque rebus ſatisfecerimus. Ibidẽ, Ac videat in primis quibus de rebus loquatur: ſi ſeriis, ſeueritatem adhibeat: ſi iocoſis leporem. Quintil. lib. 6. cap. 4, Dictorum vrbanorum alia ſeria, alia iocoſa, alia media.

Ioca ſeriáque. Quoties omnia noſtra cum aliquo communicamus cum eo ioca ſeriáque conferre dicimur Cic. 2. de Finibus, Ac quicum ioca & ſeria, vt dicitur, quicum arcana, quicum occulta omnia? Tecum optime, deinde etiam cum mediocri amico. Eraſmus.

Dictu ſeria. Horat. de Arte.

Laxare ſeria Perſius Saty 5.

Poſthabui tamen illorum mea ſeria ludo. Virg 7. eclog.

Vertere ſeria ludo. Horat. de Arte.

Serid, Aduerb. [illegible] Sine ioco Plaut. Amphit. 2. 1,

An id ioco dixiſti? equidem ſeriò ac verò rarus. Terentius Eunucho 3. 3.

Miſit porrò orare vt venirem ſerio. Cic. ad Atticum lib 5. 103, Inde ad Taurum cogitabam, vt cum Morbragine ſigura collatis, ſi poſſem, decernerem. Verus exẽplar ſic habet, Si poſſem, de ſeruo tuo decidere. Plin. lib. 9. cap 35.

Serio rem agere Liu 4. ab Vrbe.

Sermo, ſermonis, maſc. gen. [illegible] Loquela, à compoſitis & conſertis verbis. Seruius, Sermo eſt conſertio orationis, & confabulatio duorum vel plurium. Cic. de Senect. Sed tamen decorus eſt ſermo ſenis, quietus, & remiſſus. Plaut Milit. 20.

Tractare aliquid Græco ſermone vel Attico. Cic. 1. de Finib

Sermo & colloquium. Cic. Lentulo. lib 1. 9, Hac me mente fuiſſe, & Senatus ex me te Cos. audiuit, & tu in noſtris ſermonibus, colloquutionibúſque ipſe vidiſti.

Sermo & oratio differunt. Eſt enim ſermo, locutio quæ communiter omnes vtuntur: oratio verò propriè oratorum eſt Cic. in Orator. Mollis eſt oratio philoſophorum, & vmbratilis: nihil iratum habet, nihil inuidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil aſtutum Itaque ſermo potius quàm oratio dicitur. Quanquam omnis locutio oratio eſt, tamen vnius oratoris locutio hoc proprio ſignata nomine eſt. Haſtenus Cicero.

Sermo de. Cic. de Aruſp. reſpon. De Alexandrinis video eſſe ſermonem, quem ego non refuto. Idem in Somn. Scip. Quid autem intereſt ab iis qui poſteà naſcentur, ſermonem fore de te, quum ab iis nullus fuerit qui antè nati ſunt?

Sermonem cum. Cic. in Vatinium, Cum Albinouano ſermonẽ non modò de Seſtio accuſando, ſed nullũ vnquam de te fuiſſe, paulo antè imprudens indicaſti.

Sermo mihi cum literis. Cic. ad Attic. lib 12. 41.

In ſermone. Trebonius Ciceroni. lib 12. 16, Quum mihi in ſermone iniaciſſes, ſe velle Aſiam viſere, Vide INICIO.

Eccum tibi lupum in ſermone: Hoc eſt, de quo loquebamur, adeſt. Plautus Sticho 9.

In ſermonibus. Plaut. Trinum. 4. 47. Cic. Attico lib. 2. 11, Vſque eò vt noſtri iſti comeſſatores coniurationis barbatuli iuuenes illum in ſermonibus Cn. Ciceronem appellent.

Hac vice ſermonum roſeis Aurora quadrigis. Virg. 6. Æneid.

Verboſa ſermonis affluentia. Firmic. lib. 8. cap. 10.

Sermonis caput & pes, pro principio & fine. Plaut. Aſin. 12.

Doctus ſermonis vtriuſque linguæ Horat. 3 Carm. ode 8.

Honos ſermonis Horat. de Arte

Inſolentia ſermonis, Vide INSOLENS.

Littera ſermonis fida miniſtra mei. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7.

Particeps ſermonis. Cic. 3 de Orator.

Accuratus ſermo, Vide Accuratus in ACVRO.

Amari ſermonis homo. Horat. 1 Saty. 7.

Auerſus ſermo. Quintil. lib 4. cap 1. Sermonem à perſona iudicis auerſum, qui [illegible] dicitur, quidam in totum à procemio ſubmouent.

Benignus ſermo. Horat. 1. epiſt 5.

Blandus ſermo Vide BLANDVS.

Breuis ſermo, Vide BREVIS.

Comis ſermo Tacit. lib. 15

Communis ſermo. Quintil. lib 2. cap. 10.

Compoſiti ſermones ad coarguendos qui contrà diſputant, à Græcis [illegible] vocantur. Quintil. lib. 2. cap 15.

Ad præcipiendum compoſiti ſermones, qui [illegible] appellantur. Quintil. lib. 2 cap 15.

Concinnus ſermo vtraque lingua. Horat. 1 Serm. ſaty. 10.

Credibilis ſermo. Ouid. 1. de Arte.
Curatus ſermo, Vide CVRO.
Dilucidus ſermo. Quintil. lib. 5 cap. 14.
Diſtinctus ſermo. Quintil. ibidem.
Doctiſſimus ſermo Quintil. lib. 1. cap. 1.
Fideles ſermones Quibus fides haberi debet. Catul. Argon. 59.
Fortuiti ſermones. Tacit. lib. 4.
Græcus ſermo. Quintil. lib 1. cap. 1.
Horridus ſermo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neque ignoto quoſdam eſſe, qui etiam omnem compoſitionis excludant, atque illum horridum ſermonem vt forte effluxerit, modò magis naturalem, modò etiam magis virilem eſſe contendant.
Imperitus ſermo. Cic. in Oratore.
Inceptus ſermo Virg. 6 Æneid.
Iniqui ſermones, Vide INIQVVS.
Intentior ſermo, Vide intentus in INTENDO.
Intimus ſermo, Vide Intimus in INTRA.
Incoſus ſermo. Horat. 1. Serm ſaty. 10.
Latialis ſermo, Vide Latialis in LATIVM.
Latinus ſermo Quintil. lib 1. cap. 1.
Latus ornatúſque ſermo. Quintil. lib. 5. cap. 14. Argumenta ſermone puro, & dilucido, & diſtincto, cæterùm minimè lato, ornatóque putant eſſe dicenda.
Longinquus ſermo, Vide Longinquus in LONGVS.
Longus ſermo, Vide LONGVS.
Medius ambiguúſque ſermo, Vide MEDIVS.
Multiplices variíque ſermones. Cic. in Oratore, Solebant Academici de rebus omnibus in vtranque partem diſputare: atque ideò ſermones eorum Cicero multiplices & varios appellat.
Obſcœni ſermones. Horat. 2 epiſt. 1.
Otioſi ſermones. Quintil. lib. 1. cap. 12.
Pacificus ſermo. Lucan lib. 3,
durámque viri deflectere mentem
Pacifico ſermone parant, &c.
Patrius ſermo. Lucret. lib 3.
Pedeſtris ſermo, Humilis, non magniloquus. Horat. de Arte.
Perpetuus ſermo. Lucret. lib. 4.
Politi ſermonis mella. Claud 8 Paneg.
Promptus ſermo Iuuenal. Saty 3.
Purus, dilucidus, & diſtinctus ſermo Quintil. lib. 5. cap. 14.
Purus & nihil ſe ſupra modum extollens ſermo. Quintilian libro capite 9.
Quotidianus & in quemcunque etiam in doctorum cadens ſermo. Quintil. lib 2. cap. 2.
Rectus & ſecundum naturam enuntiatus ſermo. Quintilianus libro 2. cap. 5.
Romanus ſermo. Quintil. lib. 1 cap. 14.
Siniſtris ſermonibus aliquem carpere, id eſt, maledicis, & iniquis. Plin Iunior lib. 1. epiſt. ad Fundanum, Nemo me apud quenquam ſiniſtris ſermonibus carpit: neminem ipſe reprehendo.
Triſtis ſermo. Horat. 1. Serm. ſaty. 10.
Truncus ſermo Stat. 12. Thebaid.
Vetus ſermo. Quintil. lib. 1 cap 6.
Vitioſus ſermo. Quintil. lib. 1. cap 1.
Vulgaris ſermo. Quintil. lib. 12. cap. 10.
Vulgati ſermones. Quintil. lib 3. cap. 6.
Abrumpere ſermonem. Virg 4. Æneid. Vide ABRVMPO.
Abſtinere ſermonem de re aliqua, Vide ABSTINEO.
Abeſt aliquo ſermone pro mandatis, Vide AVCTOR.
Accedere ad ſermonem, Cic. 2 de Orator.
Accipere ſermonem ab ipſa rerum natura. Quintil. lib 3. cap. 2.
Adiungere ad ſermonem. Cic. Famil. 12.
Dignum ſermone aliquid agere. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.
Arripere ſermonem, Vide ARRIPIO.
Auertere ſe à ſermone, Vide AVERTO.
Captare ſermonem. Ouid 3. Metam 56. Vide Capto in CAPIO.
Cedere ſermones Terent. Heaut. Act. 2 ſcen 3,
Interea dum ſermones cedimus, Illæ ſunt relictæ. Hoc eſt, Dum ſermones miſcemus, dum colloquimur. Putant figuram dicendi ortam eſſe à crebra inter loquentes verbi iteratione. Sunt qui cædimus ſcribant.
Celebrare ſermonibus. Cic. Id multo ſermone celebratus.
Cohæret ſermo, Vide COHÆREO.
Commeant ſermones. Tacit. lib. 2.
Communicare ſermones. Cic. 2. de Inuentione.
Conſerere ſermonem cum aliquo. Cic. 1 Offic. Maximéque curandum eſt vt eos quibuſcum ſermonem conferimus, & vereri & diligere videamur. Vide CONFERO.
Conficere ſermonem, Vide CONFICIO.
Confundere ſermones in vnum, Vide CONFVNDO.
Copulare ſermonem cum aliquo, Vide COPVLO.
Crebreſcit ſermo. Virg 12. Æneid.
Sed neque declament medio ſermone diſerti. Ouid. 2. de Arte.
Deferre ſermonem. Cic. Famil. 3.
Dies deficiens ſermoni. Ouid. 5. Triſt. eleg. 14.
Defugere ſermonem. Cæſar, Aditum ſermonémque defugiunt.
Delabi in aliquem ſermonem. Cic. 1. de Orat. Inſperanti mihi, inquit, & Cottæ, ſed valde optanti vtrique noſtrum cecidit, vt in iſtum ſermonem Craſſe delaberemini.
Detinuit ſermone diem. Ouid. 1. Metam.
Deuenire ſermonem in alienas manus. Cic. ad Attic. 2.
Dictare in ſermone. Cic. Famil. 2.
Differre ſermonibus. Diſſipare, inuulgare. Liu. 4. bel. Maced.
Diſperſus ſine vllo certo authore ſermo. Quintil. lib. 5. cap. 1.
Diſſipatus ſermo. Cic. pro Flacco.
Diuulgare ſermonibus rem aliquam, Vide DIVVLGO.

Sermo datus per ciuitatem, Diffuſus, diſſeminatus. Liuius 2. ab Vrbe.
Dare ſermonem alicui, pro Dare cauſam abloquendi. Cic. ad Varronem, lib. 9 3. Dabimus ſermonem iis, qui neſciunt, nobis quocunque in loco ſimus, eundem cultum, eundem victum eſſe. Budæus.
Dare aliquem teſtem ſermoni Ouid. 2. Amor. eleg. 8.
Ducere ſermonem. Cic. Nempe igitur hinc tum Pomponij ductus eſt ſermo.
Effugere ſermonem. Cic. Cuius frater germanus ſermones iniquorum effugere potuit.
Emanat ſermo, Vide EMANO.
Erumpere ſermonem. Cic ad Quint. fratrem.
Excitare ſermonem, Cælius Ciceroni, lib. 8 10.
Exequi ſermonem cum aliquo, Verba facere, loqui. Plaut. In Trinum Act 2. ſcen. 2,
nolo ego cum improbitate viris
Gnate mi, neque in via, neque in foro vllum ſermonem exequi. Id eſt, vlla verba facere.
Exhaurire ſermonem. Cic. ad Qu. fratr.
Exprimere ſermonem. Cic. Meúmque ſermonē expreſſum ſtatim mittam.
Facere ſermonem, Vide FACIO.
Ferre ſermonibus. Liu. lib. 4. ab Vrbe.
Vario ſuperi ſermone fremebant. Ouid 9. Metam.
Habere ſermonem Cic de Senect. Cyrus quidem apud Xenophontem eo ſermone quem habuit moriens. Idem de Amic. Itaque tum Scæuola cùm in eam ipſam mentionem incidiſſet, expoſuit nobis ſermonem Lælij de amicitia habitum ab illo ſecum, & cum altero genero Scæuola.
Primus annus habuit de hac reprehenſione plurimum ſermonis. Cic. ad Qu fratr. lib. 1. 2.
Habere ſermonem per biduum. Quintil. In Procem lib. 2.
Habere multum ſermonem de aliquo, Vide MVLTVS.
Iacere ſermones. Tacitus lib. 4. Lacerare iacere fortuitos primum ſermones.
Iactis ſermonibus iræ ſurrexere. Stat. 2. Thebaid.
Imbuere aures alicuius honeſtis ſermonibus. Tacit. lib. 10.
Imitatur ſermones hominis tardus, Vide IMITOR.
Incidere nobis varij ſermones. Catul. de Varro 10.
Incidit ſermo, &c. Vide INCIDO. pen. corr.
Incidere in ſermonem aliquem fortuitò. Cic. 1. de Orat.
Incidere ſermonem. Vide INCIDO pen. prod.
Increbuit ſermo, Vide INCREBRESCO.
Inferre ſermonem delicatum in, &c. Vide INFERO.
Inferre ſermonem de re aliqua, Vide INFERO.
Inſerere ſermonem, & inſerere in ſermone Cic. Famil. 12.
Inſinuare ſe familiariter in ſermonem aliquem, Vide INSINVO.
Inſtigari ſermonibus alicuius, Vide INSTIGO.
Inſtituere ſermonem cum aliquo. Cic. 2. de Orat.
Intercipere medium ſermonem, Vide INTERCIPIO.
Intereſſe ſermoni. Cic. Famil. 12.
Labare ſermone, Vide LABO, labas.
Laceſſere ſermones. Vide LACESSO.
Legere ſermonem alicuius, Vide LEGO, legis.
Manare ſermonem. Cic. pro Cornel. Balb.
Mittere ſermonem. Cic. 3. de Orat.
Mittere aliquem in fabulas & ſermones. Quintil. Declam.
Moritur ſermo, Vide MORIOR.
Moueri ſermonibus alicuius. Vide MOVEO.
Obmuteſcere ſermonem. Cic. Denique etiam de ſermonibus hominum viſi obmutuerint.
Ordiri ſermonem. Cic. 2 de Oratore.
Sermo ab iis oritur, Vide ORIOR.
Oritur ſermo de re aliqua. Horat 2. Serm. ſaty. 6.
Percrebuit omnium ſermone, Vide PERCREBRESCO.
Perferre ſermonem alicuius ad aliquem. Cic. Lent. lib. 1. 9.
Perferuntur ſermones, Vide PERFERO.
Perhibet ſa vel nobis nolentibus Latinus ſermo. Quintilianus libro 1 cap 1.
Peruagatus ſermo. Cic. pro Milone.
Peruulgare ſermonem. Cic. Audita, & peruulgata, & percrebrata ſermonibus res eſt.
Largo ſermone aliquid probare. Lucret. lib. 5.
Producere ſermonem. Cic. in Somn. Scipion.
Medio vari ſermone profatu. Silius. lib 6.
Quærere ſermonem. Terent. Mihi ſeſe dare, ſermonem quærere.
Refercire ſermonibus. Cic. pro Rabir. Poſthum.
Referre ſermones aliquorum Cic. ad Lentulum lib. 1. 9.
Refrigerare ſermonem. Cic. Fam. 9.
Relinquere verba imperfecta ſermonis. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3.
Hæc tum multiplici populos ſermone replebat. Virg. 4. Æneid.
Reprimere ſermonem. Cic. Famil. 9.
Amiſſos ſocios ſermone requirunt. Virg. 1. Æneid.
Reſtringere ſermonem. Cic. ad Attic. 13.
Rumpere ſermone ſilentia. Ouid 2. Metam.
Scribere contra aliquem ſcito ſermone & Attico. Cicero. 1. de Natura deorum.
Sedare ſermonem. Cic. ad Attic. 13.
Serere ſermones, Vide SERO, ſeris.
Multa inter ſeſe vario ſermone ſerebant. Virg. 6. Æneid.
Subire ſermonem. Cic. ad Attic. 2.
In ſermone omnium eſſe. Cic. in Philip. Erat enim in deſyderio ciuitatis, in ore atque in ſermone omnium.
Sermo eſt omnibus. Plaut. Pſeud. 7.
Sermo eſt mihi apud deos. Cic. 2. de Legib. Tamen quoniam mihi ſermo eſt apud deos, nihil retinebo.

Plurimus

Plurimus ei de honeſto ac bono ſermo ſit. Quintil. lib 2 cap. 2.
Multi ſermonis ſunt iſta. Cic. ad Att. lib. 7, 124. Sed hæc coràm: nam multi ſermonis ſunt.
Sermo eſt eum reginam amare, &c. Plin. lib 35 cap 12.
Multus eſt ſermo me iudicium iam de cauſa publica feciſſe. Cic. ad Attic. lib. 7. 142.
Suſcipere ſermonem. Quintil lib. 2. cap. 15.
Suſtinere ſermones Cic. Fam 15.
Benigno ſermone extendere noctem æſtiuam. Horat. 1. epiſt 5.
Vario ſermone noctem trahere. Virg 1 Æneid.
Vapulare ſermonibus Cic. ad Attic. 2.
Venire in ſermonem hominum. Cic. 6. Ver. In ſermonē hominum atque in tantam vituperationem veniret.
Verberatæ aures ſermonibus. Tacit. in vita Agricolæ.
Verſari in peruagato ſermone ciuitatis. Cic pro Milone, An verò Iudices vos ſoli ignoratis? vos hoſpites in hac vrbe verſamini, veſtræ peregrinantur aures, neque in hoc peruagato ciuitatis ſermone verſantur?
Vitare ſermonem Cic. Fam 9.
Vſurpere ſermonibus. Cic. pro M Marcello.
Vtédúmque planè ſermone, vt nummo, cui publica forma eſt. Quintil. lib 1 cap 6.
Sermunculus, ſermunculi, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} Plin. epiſt. 103. Vt ſermunculis etiam, fabellíſque ducantur. Cic. pro Deiotaro, Nónne intelligis Cæſar, ex vrbanis maleuolorum ſermunculis, hæc ab iſtis eſſe collecta? Idem ad Atticum, lib. 13. 268, Sermunculum enim omnem aut reſtringeres, aut ſedares.
Sermonor, ſermonaris, Gellius lib 17 cap 2. Sermonari ruſticius videtur, ſed rectius: ſermocinari crebrius eſt, ſed corruptius. Hæc ille.
Sermocinor, pen. corr. ſermocinaris {[illegible]} ſermocinari, Loqui, Colloqui. Plin. lib 10 cap. 42. Super omnia humanas voces reddunt, pſittaci quidem etiam ſermocinantes. Cic 2 de Inuent. Ex quibus in rebus homines in conſuetudine ſcribendi aut ſermocinandi eo verbo vti ſoleant, conſiderabitur. Idem 3. Verr. Reſpondit illa, vt meretrix, non inhumanè: libenter ait ſe eſſe facturam, & ſi cum iſto diligentiùs ſermocinaretur, ap[illegible]uerti iubet.
Sermocinatio, onis, Verbale Quintil. lib 9 cap 2. Sermones hominum aſſimulatos dicere [illegible] malunt, quam quòd Latinorum quidam dixerunt ſermocinationem.
Sermocinatrix, pen prod. ſermocinatricis, fœ. gen. Verbale {[illegible]} Quintilianus libro 3. cap. 4. Quam ſanè permittamus dicere ſermocinatricem.
SERMYLA, Ciuitas in Sithonia Macedoniæ Herodot. lib. 7.
Sero, ſeris, ſeui, ſatum {[illegible]} ſerere, Seminare & plantare ſignificat. Plin. lib 12. cap 3, Qualiter omnia tranſlata longius, ſeri arctiſſimè, transferrique meminiſſe conuenit. Cic. 1. Tuſc. Serit arbores quæ alteri ſeculo proſint.
Et dubitant homines ſerere, atque impendere curam. Virgilius 2. Georgic.
Denſa ſerere. Virg 2. Georg.
Fruges ſerere. Tacit. lib. 14.
Campis ordea ſerere. Virg. 1 Georg.
Serere manu. Cæſar 3 bel. Ciuil.
Vitam ſerere. Colum. lib 3 cap. 20.
Piſces ſerere. Plin. lib 9 cap. 17.
¶Serere, per tranſlationem. Liu 1 bel. Macedo. Inexhauſerat bella ex bellis ſeri, ne pace vnquam frui plebs poſſet.
Bella ſermonibus ſerere. Liu. 4. ab Vrbe, Si hæc impediet aliquis, ſerite ſermonibus, & multiplicate fama bella. Alia exemplaria habent, Ferte.
Certamina ſerere. Liu 7. bel. Pun. Annibal turmatim per equites, peditúmque iaculatores leuia certamina ſerens, caſum vniuerſæ pugnæ non neceſſarium ducebat.
Certamina ſerere cum aliquibus, Mouere lites & diſſenſiones. Liuius 2. ab Vrbe.
Colloquia cum aliquo ſerere, Colloqui Liuius, Quæ licentia Cretenſium eſſet rogitantes ſerendi colloquia cum hoſte. Id eſt, verba faciendi. Sic. 4. bel Maced.
Crimina ſerere in Senatum. Liu. 4. bel. Pun.
Erycina ſerens in pectore curas. Catull. Argon. 59.
Diſcordias ſerere. Liu 3. ab Vrbe.
Fabulam ſerere. Liu. 7. ab Vrbe.
Lites ſerere Plaut. Pœn 8.
Mentionem alicuius rei ſerere ad vulgus. Liu 3 ab Vrbe.
Negotium ſerere Plaut. Moſtel 15.
Prælium ſerere. Tacit. lib. 11.
Rumores varios ſerere. Virg 12 Æneid.
Serere ſermonem Locutio eſt Plauto viſitata & frequens: & à ſerendo ſermonem declinatum eſſe Varro cenſet. Plaut. Caſina,
Quæ huius ſimiles ſermones ſerunt. Idem Curculione,
Quod quidem mihi polluctus virgis ſeruos ſermonem ſerat? Turnebus.
Serere occultis ſermonibus aliquid. Liu. 7. ab Vrbe.
Vulnera ſerere. Lucret. lib 5.
¶Seritur, pen. corr. Imperſonale. Plaut Epid. 5,
Mihi iſtic nec ſeritur, nec metitur: niſi ea quæ tu, nolo. Vide METO, metis.
Serendus, Participium {[illegible]} vt Arua ſerenda. Tibul. lib. 2. eleg. 3.
Satus, aliud Participium {[illegible]} Plin. lib. 12. cap. 1. Satæ platani regenerauere vitium.
Frumenta ſata. Virg 3 Georg.
Meſſes ſatæ Virg 8 eclog.
¶Satus, Genitus Virg 2. Æneidos,
At non ille, ſatum quo te mentiris Achilles. Liu. 8. bel. Maced.
Satus Anchiſa. Virg 7 Æneid.
Genitore Lucifero ſatus. Ouid. 11. Metam.
Satus & creatus Cic. 1. Tuſc. Non enim temerè nec fortuitò ſati & creati ſumus.
Animi ſati & quaſi ſparſi. Cic. de Vniuerſ.
Ætas aurea ſata eſt prima. Ouid 1 Metam.
¶Sata, ſubſtantiuum, pro Segetibus. Quintil lib. 8. in Proœ. Et lęto gramine, ſata ſtrangulant. Virg. 1. Georg.
Quíque ſatis largum cælo dimittitur imbrem.
Dare ſtragem ſatis, & ruinas arboribus. Virg 12. Æneid.
Læta ſata torrens ſternit. Virg 2. Æneid.
Verere ſata. Virg. 4 Georg.
Animos tollent ſata. Virg 2. Georg.
Satus, huius ſatus, maſcu. gen. {[illegible]} Plin. lib. 17 cap. 17, Quapropter de taleatum ſatu nunc dicendum eſt. Id eſt, plantatione. Cic. de Seneſt. Quid ego vitium ortus, ſatus, incrementa commemorem?
Conceptus, & ſatus pecudum. Cic. 1. de Diuinat. Ob eandem cauſam multa inuſitata partim è terra, alia ex terra oriebantur: quædam etiam ex hominum pecudúmve conceptu & ſatu.
Genitalis ſatus. Lucret. lib. 4.
Cœli ſatus, & terræ conceptus. Cic. de Vniuerſit. Oceanum, Salaciámque cœli ſatu, terræque conceptu generatos, editóſque memoremus.
Humanus ſatus. Cic. 2. de Diuin. Herbam autem aſperam credo auium congeſtu, non humano ſatu.
Hercules Iouis ſatu editus. Cic 2. Offic.
A primo ſatu. Cic 5. de Finib.
Satus accipere. Cic. 2. Tuſc. Cultura autem animi Philoſophia eſt, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad ſatus accipiendos.
Primus ſatus. Cic. 5 de Finib Et ipſa charitas generis humani, quæ nata à primo ſatu, quòd à procreatoribus nati diliguntur.
Vitalis ſatus. Plin. lib. 23. cap. 4.
Satio, Verbale {[illegible]} Idem quod Satus. Cic. de Vniuerſ. Poſt autem eam ſationem, diis, vt ita dicam, iunioribus permiſit, vt corpora mortalia effingerent. Cic 5 Verr. Ne ſi tempus ſationis præteriiſſet, granum in prouincia Sicilia nullum haberemus.
Specimen ſationis Lucret. lib. 5.
Optima vinetis ſatio eſt quum, &c. Virg 2 Georg.
Perpetua atque æquabilis ſatio, Vide PERPETVVS.
Iugera ſationum ſuarum profiteri. Cic. 5. Ver.
Sator, ſatoris {[illegible]} Qui ſerit, aut plantat. Varro 1 de Re ruſt. cap 45, Láque id eſſe docent ſylueſtria, ad quæ ſator non acceſſit. Colum. lib. 3 cap. 15. Satoris officium eſt primùm, &c.
Sator cœleſtium, Creator, genitor. Cic. 2 Tuſc.
Videte cuncti dij, tuque cæleſtium ſator, iace obſecro in me vim coruſcam fulminis.
Sator mundi, Ianus Martial. lib. 10.
Omnium rerum ſator & ſeminator mundus. Cicero 2. de Natura deorum.
Hominum ſator atque deorum. Virg 1. Æneid.
Diuûm ſator, Iuppiter. Propert. lib. 4. eleg. 2.
¶Sator litis, per tranſlationem, Qui litem diſſeminat & creat, vel litis cauſa eſt. Liu. 1 bel. Pun.
Satorius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ad ſatorem pertinet, vt Trimodia ſatoria Vide TRIMODIA.
Satiuus, penul. prod. {[illegible]} Aliud adiectiuum. Quod ſeritur, ſiue plantatur & excolitur: cui contrarium eſt Agreſtis. Plin. lib. 15. cap 7, Eadem ſatiua & in ſatiua myrto.
Satiuum tempus ſationi aptum. Plin. lib. 19. cap. 8.
Sero, ſeris, ſerui, diuiſis ſyllabis, ſertum {[illegible]} ſerere, Admouere Vnde Aſſerere manum, veteres dicebant comprehendere, quum eam reprehendebant in libertatem.
Serere, Texere, ordinare: quoniam ea quæ ordinantur, connectuntur inuicem atque cohærent.
Sertus, Participium {[illegible]} vt Serti flores, Sertæ coronæ. Lucan. lib. 10 Idem quod contextus, compoſitus.
Sertum, ſerti {[illegible]} Serta dicuntur coronæ: à Sertis, id eſt, digeſtis inuicem floribus frondibúſque ex quibus ab initio fieri coronæ ſolebant. Plaut. Aſin 13,
Tum ſi coronas, ſerta, vnguenta iuſſerit
Ancillam ſerte Veneris. Virg. eclog 6,
Serta procul tantum capiti delapſa iacebant. Cic. 5. Tuſc.
Iucundos odores, & ſertis redimiri iubebis, & roſa. Martial. lib 6,
Tectulibus ſertis omne rubebat iter. Chariſius lib. 1. Serta neutro genere dicuntur, vt Virgilius.
Serta procul tantum capiti delapſa iacebant. Sed Propertius fœmininè extulit,
Quum tuæ præpendent demiſſæ in pocula ſertæ. Et Corn. Seuerus,
Hic ades Aonia crinem circundata ſerta. Hæc Chariſius. Propertij locus lib. 2 eleg 34. nunc ſic legitur,
Quum tua præpendent demiſſa in pocula ſerta.
Flauentia ſerta Claud. 3. de raptu Proſerp.
Florida. Tibul. lib 1. eleg. 2.
Genialia. Ouid 13 Metam.
Recentia. Virg 2. Æneid.
Spicea. Ouid. 13 Amor. eleg 9.
Stellantia ſerta. Claudian. de Nupt. Honorij & Mariæ.
Variis ſertis florentia limina. Virg. 4. Æneid.
Myrtea gerit ſerta. Tibul. lib 1. eleg. 3.
Odoratis ſertis innectunt tempora Ouid. 5. Triſt. eleg 4.
Intendere locum ſertis, Vide INTENDO.
Legere ſerta. Virg. 10. eclog.
Laurea ſerta ponere in coma. Ouid. 2. Triſt.
Texere ſerta. Seneca Medea. 10.
Adſuit & ſertis tempora vinctus Hymen. Ouid. epiſt. 6.
Sero, Aduerb. Serotinus, Vide SERVS.
SCRUPTA {[illegible]} Ciuitas Phœniciæ, apud quam naſcebatur vinum

laudatiſſimum. Vnde Seroptanum vinum. Sidonius,
Quæque Seroptano palmite miſſa bibas.

Serpens, ſerpentis. Vide SERPO.

Serperaſtrum, neut. gen. Inſtrumentum quod geniculis puerorum imbolare diſcentium alligabatur, ne vari fierent, aut compernes. Varr. lib. 8. de ling. Lat. Nun ſequitur vt ſtultè faciant, qui pueris in geniculis alligent ſerperaſtra, vt eorum deprauata corrigant crura, &c.

Serperaſtri. Cic. Attic. lib. 7. epiſt. 3. De ſerperaſtris cohortis meæ nihil eſt quod doleas. Serperaſtros interpretatur Turnebus, homines auariſſimos & ſordidiſſimos, quales erant Prætorum & Proconſulum comites, velut omnia radentes, aſſimiles raſtris per humum ſerpentibus, & radentibus: ioculéque ſic appellauit, ad illa interim alludens ſerperaſtra, quæ geniculis infantium adminicula iuuandi greſſus cauſa alligata adhibebantur, ne compernes fierent: Paulus Manutius explicat, homines qui nihil ſublime cogitent, ſed humi ſerpant, pecuniæ, qua nihil ſordidius, addicti. Suſpicatur tamen legi poſſe Cerberaſtris, quaſi Cerberi imitatoribus, famelicis videlicet hominibus, & ad pecuniam, tanquam Cerberus ad offam latrantibus.

Serpo, ſerpis, ſerpſi, ſerptum {ἕρπω, ἑρπύζω} ſerpere, Repere, Paulatim decurrere & progredi. Plin. lib. 9. cap. 13. Pinnis quibus in mari vtuntur, humi quoque vice pedum ſerpunt. Cic. 5. de Finibus, Serpere anguiculos.

Vipera ſerpit humo Ouid. 3. de Ponto. eleg. 3.

Serpit draco ſubter ſuperáque reuoluens ſeſe. Cicero 2. de Natura deorum.

Serpere per humum dicitur herba. Plin. lib. 21. cap. 16.

Ad humum ſerpere. Ouid. 15. Metam.

Humi ſerpere Horat. de Arte.

Ad alios etiam hæc res ſerpit, id eſt ſpectat. Vlp. in l. Si quis pecuniam § Quanquam. D. Si quis omiſſa cauſa.

¶ Serpere homo etiam dicitur, per tranſlationem, quando paulatim prouehitur ſiue procedit in re aliqua. Cic. 2. de Amic. Serpit enim deinde res, quæ prochuius ad perniciem, quum ſemel cœpit, labitur.

Hedera ſerpit. Virg. 8. eclog.

Serpere in immenſum Cic. 3. de Nat. deor. Ergo hoc aut in immenſum ſerpet, aut nihil horũ recipiemus, nec illa infinita ratio ſuperſtitionis probabitur.

Serpit enim neſcio quo modo per omnium vitam amicitia. Cicero de Amicitia.

Ardor. Cic. 2. Tuſc.

Argumentum. Cic. 1. de Nat. deor. Etenim ſi ſemel Velleio ſuſcipimus genus hoc argumenti, attende quò ſerpat.

Conſuetudo. Cic. 1. Verr. Putant fore vt ſi paulatim hæc conſuetudo ſerpere ac prodire cœperit, &c.

Dira per incautum ſerpant contagia vulgus. Virg. 3. Georg.

Cura altius ſerpit. Plin. lib. 14. cap. 11. Id eſt, augetur.

Flamma. Liu. 10. bel. Pun. Ignibúſque in proxima tecta cõiectis, effuſa flamma primò velut ſparſa pluribus locis reluxit: dein per continuos ſerpens, vno repentè omnia incendio hauſit.

Flammæ tacitæ ſerpunt in viſcera. Ouid. 1. de Remed. amor.

Iniuria. Cic. 4. Verr. Quam facilè ſerpat iniuria, & conſuetudo peccandi, quàm non facilè reprimatur, videte Iudices.

Lacrymæ ſerpunt per vulnera. Stat. 11. Thebaid.

Lues. Martial. lib. 1,

Indignas premeret peſtis quum tabida fauces,
Inque ipſos vultus ſerperet atra lues.

Malum. Cic. 5. Verr. Ita ſerpit illud inſitum in natura malum cõſuetudine peccandi libera, finem vt audaciæ ſtatuere ſibi non poſſit. Idem 4. in Catil. Latius opinione diſſeminatũ eſt hoc malum: manauit non ſolùm per Italiam, verumetiam tranſcendit Alpes, & obſcurè ſerpens multas iam prouincias occupauit.

Murmur ſerpit per agmina. Virg. 12. Æneid.

Rumor. Cic. pro Muræna, Iacet, diffidit, abiecit haſtas: ſerpit hic rumor.

Simulatio. Cic. ad Att. lib. 14. 313. Suſtuliſſe mihi videtur ſimulationem deſyderij, adhuc quæ ſerpebat in dies, & inueterata, verebar ne periculoſa noſtris tyrannoctonis eſſet.

Vlcera ſerpentia. Græci herpetes vocant. Plin lib. 34. cap. 15.

Serpentia vlcera oris, quæ ἄφθας Græci nominant, Celſus libro 2. capite 1.

Vlcus ſerpit altè atque latè. Celſ. lib. 6. cap. 18.

Serpere latius, vel longius. Liuius 8. bel. Pun. Cicero ad Atticum libro 18.

Serpens, ſerpentis, Particip. {ἕρπων} Quod longius ac latius ſerpit & dilatatur. Cic. de Senectute, Quam ſerpentem multiplici lapſu & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum ne ſylueſcat ſarmentis. De vite.

Secla ſerpentia ferarum. Lucret. lib. 6.

Serpens, ſerpentis {ὄφις} Nomen tam maſcul. quàm fœm. Generale nomen eſt ad omnia quæ ſerpunt citra vſum pedum. Plin. lib. 8. cap. 14. Nota eſt, in Punicis bellis ad flumen Bagradam à Regulo imperatore, baliſtis tormentíſque, vt oppidum aliquod, expugnata ſerpens CXX pedum longitudinis. Idem lib. 8. cap. 13. Nec pedibus tantùmdas tantùm ſerpentes, ſed & miſſili volare tormento.

Lapſus ſerpentum, Vide LABOR, laberis.

Igneі ſerpentium oculi Seneca Hercule furente 4 5.

Pares ſerpentum ſpiræ. Virg. 12. Æneid.

Immani corpore ſerpens. Lucret. lib. 5.

Ille malum virus ſerpentibus addidit atris. Virg. 1. Georg.

Attollens minas ſerpens, Vide ATTOLLO.

Cæruleus ſerpens Ouid. 3. Metam.

Dira. Ouid. 2. Metam.

Lætiferi ſerpentes. Lucan. lib. 9.

Lubrica. Lucret. lib. 4.

Minax vibrante lingua Lucret. lib. 5.

Pigra. Ouid. 2. Amor. eleg. 13.

Tumens. Claud. 6. Paneg.

¶ Serpentes, pro pediculis. Plin. lib. 7. cap. 51, Morborum verò tam infinita eſt multitudo, vt Pherecydes Syrius copia ſerpentium è corpore eius erumpente expirauerit. Laërtius lib 1. in Pherecyde, Alij à pediculis conſumptum, obiiſſe diem tradunt. Ælianus lib. 5 Pherecydes Syrius miſerrimè omnium hominum vitam exegit, toto ſuo corpore à pediculis exeſo atque conſumpto. Idem tradit Serenus cap. 5. Proinde Cornarius 107. cap. lib. 1, Galeni De compoſitione pharmacorum ſecundum locos, rectè ſic exponit verba Plinij: Neque aliud ſerpentium genus accipio, quam pediculorum. Solent enim Græci ἑρπετὰ ſimpliciter, & ἑρπετὰ τὰ ἐν τῷ σώματι, pediculos appellare, quos Plinius eorum imitatione, ſerpentium voce expreſſit.

Serpentiger, pen. corr. Adiectiuum {ὀφιοῦχος} Ouid. 4. Triſt. eleg. 6,
Sphyngáque, & Harpyias ſerpentigeróſque Gigantes.

Serpentigena, penult. correp. {ὀφιογενής} Ex ſerpentibus natl. Ouidius 7. Metamorphoſeos,
Vos ſerpentigenis in ſe fera bella dediſtis.

Serpula, à verbo ſerpo, ſerpens à Feſto dicitur. Meſſalla ſerpula ſerpſerit, & ſerpens inrepſerit. Paulus.

Serpyllus, ſerpylli, m. gen. vel Serpyllum, ſerpylli {ἕρπυλλος} Herba paruorum foliorum. Plin. lib. 20. cap. 22, Serpyllum à ſerpendo putant dictum. Quod in ſylueſtri euenit, in petris maximè Satiuum non ſerpit ſed ad palmi altitudinem increſcit. Pinguius voluntarium, & candidioribus folijs, & ramis aduerſus ſerpentes efficax, maximè cenchrin. Varro 1. de Re ruſt. cap. 3, A Fauonio vſque ad Arcturum ſerendũ ſerpyllum. Virg 2. eclog.
Allia, ſerpyllumque herbas contundit olentes.

Olentia ſerpylla. Virgil. 4. Georgic. Quidam per i Latinum ſcribi malunt.

Serra, ſerræ {πρίων} Inſtrumentum dentatum, quo ligna & lapides ſecantur. Colum. lib. 5, Vno ictu arborem præcidere ſi nequeas, ſerra deſecari. Martialis,
Et pingues tunicas ſerra ſecare poteſt. Colum. de Arboribus, cap 9. Vitem ſerra præcidito, & plagam læuato. Taleas reciduto.
Vſum ſerræ repperit Talus Ouid. 8. Metam.

¶ Serra, Inſtrumentum ligneum, quo trahentibus bobus homines torquebantur.

¶ Serra, Militare inſtrumentum. Veget. Item, inquit, ſerra dicitur, quæ ab ſtrenuis directa ante frontem opponitur hoſtibus, vt turbata acies reparetur.

Serra præliari dicitur, cùm aſſiduè acceditur, receditúrque, neque vllo conſiſtitur tempore. Cato de Re militari. Siue forte opus ſit cuneo, aut globo, aut forcipe, aut turribus, aut ſerra, vti adoriare. Feſtus.

Serram ducere ante aliquem. Varro, De Pauone liberè liceт dicas, quia diſceſſit Fircellius, qui ſecus ſi qui diceret de iis, gentilitatis cauſa ante eum ſerram duceret. Quidam locum explicant de ſerra militari, Feſti & Vegetij authoritate freti. Nam ſerra pugnari dicitur, cùm ſubinde acceditur ad hoſtem & receditur. Verùm hanc expoſitionem ingenioſiorẽ quàm veriorẽ Turnebus credidit, exiſtimátque Varronem dicere, Fircellium Pauonem propter nomen commune & gentilitatem, quæ ei cum Pauonibus intercedebat, ſi quis de eis ſecus, id eſt malè loqueretur, ſtrepεrum & odioſum putaturum fuiſſe, neque libentius hominem eum auditurum, quàm ſtridentem & obſtrepentem ſerram, cuius argutia auribus moleſta eſt. Hæc ille.

¶ Serra, Genus piſcis marini, apud Plin. lib. 32. cap. 11.

¶ Serra, Tyberini fluuij cognomen. Seruius in illud 8. Æneidos,
-ego ſum pleno quem flumine cernis
Stringentem ripas, & pinguia culta ſecantem.
Cæruleus Tybris, cælo gratiſſimus amnis. Stringentem (inquit) radentem, imminuentem. Nam hoc eſt Tyberini fluminis proprium, adeò vt ab antiquis Rumon dictus ſit, quaſi ripas ruminãs & exedẽs. In Sacris etiam Serra dicebatur. Vnde ait nunc,
-& pinguia culta ſecantem. In aliqua etiam vrbis parte Terentum dicitur, eo quòd ripas terat. Hactenus Seruius.

Serrula, ſerrulæ, pen. corr. Diminutiuum {πριόνιον} Colum. de Arboribus cap. 6, Etſi fieri poteſt, infra aliquem nodum ſerrula deſecato. Cicero pro Cluẽtio, Quidam ex amicis Saſſiæ recordatus eſt, ſe nuper in auctione quadam vidiſſe in rebus minutis aduncam ex omni parte dentatam, & tortuoſam venire ſerrulam, qua illud potuiſſe ita circunſecari videretur.

Serro, ſerras {πρίω} ſerrare, Per medium ſecare. Silius lib. 6, Auro ſerrauit ſquamos Iunonius angues.

Serratus, penult. produ. Participium {πεπρισμένος} Quod ſerra ſectum eſt.

Serratus {πριονωτός} Ad modum ſerræ factus Plin. lib. 11. cap. 37. Dentium tria genera, Serrati, aut continui, aut exerti. Serrati pectinatim coeuntes, ne contrario occurſu atterantur, vt ſerpentibus, piſcibus, canibus. Continui, vt homini, equo. Exerti, apro, hippopotamo, elephanti.

Serratu ambitu folia. Plin. lib. 25. cap. 6.

¶ Serrati nummi ab impreſſa ſerræ nota appellati. Tacit. de Moribus Germanorum, Pecuniam probant veterem, & diu notam, ſerratos bigatóſque. Quem ſanè locum Rhenanus in caſtigationibus in Tacitum ex Plinij lib 33. cap. 3 hunc in modum explicat. Nota argenti, inquit, fuêre bigæ atque quadrigæ, & deinde bigati, quadrigatíque dicti. Porrò argenti bigati ex Gallis Boiis, item ex Liguribus Romam allati ſæpe fit mentio Liuio. Nec aliter apparet ſerratos ab impreſſa ſerræ nota appellatos.

SERRANVS, pe. prod. Qui Attilius Serranus fuit. Vel à Serendo dictus. Virg. 6. Æneidos, parvóque potentem
Fabricium, vel te ſulco Serrane ſerentem? Sub. tacitum relinquat? Vide Seranus poſt SERO, ſeris.

Serrata, ſerratæ, pen. prod. {χαμαίδρυς} Herba à ſerrata foliorum textura ſic dicta. Plin. lib. 24. cap 15, Chamædrys herba eſt quæ Latinè triſſago dicitur.

Serratula, ſerratulæ. pen. cor. {βεττονική} Herba. Plin. lib. 25 cap. 8, Vettones in Hiſ-

in Hiſpania eam quæ betonica dicitur in Gallia, in Italia autem ſerratula, à Græcis ceſtron, ſiue pſicentrophon, ante cunctas laudatiſſima.

SERRHIVM, ſiue Serrhium, pen. prod. {[illegible]} mons Thraciæ, cuius meminit Plin. lib. 4 cap. 11. Meminit & Stephanus.

SERRHI {[illegible]} populi ſunt Colchidi vicini inter Cercetas & Cephalotomos ſiti, quorum meminit Plin. lib. 6 cap. 5.

SERTORIVS {[illegible]} è Nurſia oriundus, partium Marianarum fuit vnà cum Cinna, moderatius tamen ſe geſſit quàm alij. Sylla redeunte è bello Mithridatico, vibéque potito, ipſe quoque in Hiſpaniam profugit: vbi breui tempore ob virtutem, ſibi gratiam earum gentium conciliauit, tradıtúrque per eum Hiſpanos, diſciplinā rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Dux Luſitanorum delectus, parua copiis multas vrbes ſubegit. Sed & quatuor Romanorum duces a contra ſe miſſos variis cladibus afflixit. Primùm Cottam naualı prælio ſuperauit. Phidiam Hiſpaniæ Prætorem cum duobus millibus ciuium Romanorum interfecit. Domitium Proconſulem conſtriuit. Poſtremò Toranium à Metello miſſum cum toto exercitu deleuit. Denique à Perpenna ſocio ſuo belli & eiuſdem factionis per proditionem in cœna interfectus eſt. Ex Plutarcho. Lucan. lib. 2.

Quique feros mouit Sertorius exul Iberos.

Sertula, Campana {[illegible]} Herba quæ melilotos aliàs dicitur. Plin. lib. 21. cap. 9.

Sertum, ſerti, Vide SERO, ſerui, triſyllabum.

Serua, ſeruæ {[illegible]} Sertum quòd ex floribus fiebat. Plin. lib. 21. cap. 2. Tenuioribus vtebantur antiqui ſtrophis appellatis, vnde nata ſtrophiola. Quin & vocabulum ipſum tardè communicatum eſt, inter ſacra tantùm & bellicos honores coronis ſuum nomen vindicantibus. Quum verò è floribus fierent ſerta, à ferendo ſeriæ appellabantur: quod apud Græcos quoque non adeò antiquitus placuit.

SERVILIORVM Gens nobiliſſima ex Volaterrano lib. 19.

SERVILIVS, Lacus appellabatur ab eo qui eum faciendum curauerat in principio vici Iugarii, contin ens Baſilicæ Iuliæ, in quo loco fuit effigies Hydræ poſita à M. Agrippa. Feſtus.

Seruilis. Seruiliter, Seruio, Seruitium, Seruitudo, Seruitus, Vide Seruus, in SERVO, ſeruas.

SERVIVS {[illegible]} Cognomen apud Romanos fuit. Seruius, qui mortua matre in vtero ſeruatus eſt. Probus in Epitome.

Seruius Tullius præcipuus ſanctor legum fuit. Tacit. lib. 3.

Seruianus, a, um: à nomine Seruius, vt pleraque alia à ſuis deriuatur Seruiana actio § item Seruiana. De actionib. lib. 4 Inſtitutionum ciuilium. l. vlt. De Saluiano interd. in P.

Serum, ſeri, Vide SERVS adiectiuum.

Seruo, ſeruas {[illegible]} ſeruare, Liberare. Plautus Epid. 8.

Me quidem certò ſeruauit conſiliis ſuis. Cic. ad Atticum, libro 1 7. Clodium Appij filium credo te audiſſe cum veſte muliebri deprehenſum domi C. Cæſaris, quum pro populo fieret, eúmque per manus ſeruulo ſeruatum & eductum.

Ope noſtra ſeruare aliquem. Ouid 7 Metam.

Inuitum qui ſeruat, idem facit occidenti. Horat. in Arte.

Hœdos naſcentes ſeruare. Virg. eclog. 3.

¶ Seruare, Diligenter ac ſuperſtitioſè obſeruare. Terent. Heaut.

Dic me hic oppidò eſſe inuitam, atque ſeruari. Virg. 1 Georgic.

Hoc metuens, cœli menſes & ſydera ſerua. Idem 6. Æneidos,

Qui Lybico nuper curſu dum ſydera ſeruat,

Exciderat puppi.

¶ Seruare, cuſtodire, tueri. Terent. Eunuch. 5 9.

Serua obſecro hæc nobis bona.

Amicitiam ſeruare, apud Ciceronem de Amic. Plaut. Rud. 20.

-etiam qui it lauatum

In balineas, ibi quum ſeduló ſua veſtimenta ſeruat,

Tamen ſurripiuntur. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 2. Te nunc mea Terentia ſic vexari, ſic iacêre in lachrymis & ſordibus: idque fieri mea culpa qui cæteros ſeruaui vt nos periremus!

Heu mihi, quòd dominam, nec vir, nec fœmina ſeruas. Ouidius 2. Amorum eleg. 3.

Ad reditum, vel ad alia tempora ſeruare. Cic. Attico, lib. 8 146. Non expoliſi, ſed cunctanter patria, quam non ſeruandam ad reditum noſtrum, ſed diripiendam & inflammandam reliquimus. Idem 2. Offic. Vtinam, inquit, C. Pontius Samnis, ad illa tempora fortuna me ſeruaſſet.

Retinere & ſeruare amicos. Horat. 1 Serm. ſaty. 5.

Amorem nati ſeruare. Virg. 2. Æneid.

Animi rectum ſeruare Horat 2. Serm ſaty. 3.

Concentum ſeruare. Cic. 4 de Repub. Vt, inquit, in fidibus pluribus, ſi nulla earum ita contenta numeris ſit vt concentum ſeruare poſſit, omnes æquè incontentæ ſint.

Hectoris Andromache Pyrrhin' connubia ſeruas? Virg. 3 Æneid.

Conſuetudinem. Colum. lib. 12. cap. 3. Seruántque adhuc antiquorum conſuetudinem religioſiores agricolæ.

Conſuetudinem in re aliqua facienda. Vatinius ad Ciceronem, libro 5 9. Si tuam conſuetudinem in patrociniis tuendis ſeruas, P. Vatinius cliens aduenit.

Qui conſulta patrum, qui leges, iuráque ſeruat Horat 1. epiſt.

Curſum eundem conſtantiſſime ſeruare. Cic. 1 Tuſcul. Tum in eodē orbe in duodecim partes diſtributo quinque ferri ſtellas, eaſdem curſus conſtantiſſime ſeruantes diſparibus inter ſe motibus.

Seruare de cœlo, Eſt notitare aut pluiſſe aut intonuiſſe: ideo dirēptum eſſe auſpicium, & contra auſpicia eſſe factum. Cic. pro Domo ſua, Negant fas eſſe agi cum populo, quum de cœlo ſeruatum ſit. Et ad Atticum lib. 2 31, Bibulus de cœlo tum ſeruaſſet, néene, ſibi quærendam non fuiſſe. Eidem lib. 4 72, Profeſſiſſit ſe per omnes dies comitiales de cœlo ſeruaturum, ex Budæo.

Sed tum ſeruare illud poëtas quod deceat dicimus, quum id quod quaque perſona dignum eſt, & fit & dicitur. Cic. 1. Offic.

Eo me ſeruaui. Cic. ad Attic. lib. 5. 105, Paucis diebus habebam certos homines quibus darem literas: itaque eò me ſeruaui.

Fidem ſeruare, Præſtare promiſſum. Plautus Moſtel. 14. Terentius in Andria, 1. 5.

-neque amor, neque pudor

Commoueat neque commoueat, vt ſeruem fidem?

Fidem ſeruare, & manere promiſſis Virg 2. Æneid.

Fidem ſeruare in eo quod dixeris. Terent. Hecyra 3. 3. Cicero in Vatinium, Secundum ea, quæ ſi ſeruaſſine in eo fidem.

Fidem ſeruare de re aliqua Cæſar. 6 bel. Gall.

Fidem veritatis ſeruare. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Fœdera ſeruare. Ouid 2. Faſt.

Gloriam ſeruare. Plaut. Rud 13.

Qui ſemper ſeruas gloriam aritudinis.

Inſtitutum ſeruare Cæſar 3. bel. Ciuil. Cic. 4. Acad. In eodem tanta prudentia fuit in conſtituendis temperandiſque ciuitatibus, tanta æquitas, vt hodie ſtet Aſia Luculli inſtitutis ſeruandis, & quaſi veſtigiis perſequendis.

Omnia integrà principi ſeruare. Plin. epiſt. 126.

Intus ſerua, Vide INTVS.

Iura induciarum ſeruare. Cæſ. 1 bel. Ciuil.

Limen ſeruare Virg 6 Æneid.

Modum. Hoc eſt menſuram tenere & obſeruare. Colum. lib. 8. ca. 5.

Traditum ab antiquis morem ſeruare. Horat 1. Serm. ſat. 4.

Muros tuto aggere ſeruare. Virg 9 Æneidos,

Quo ſemel eſt imbuta recens, ſeruabit odorem

Teſta diu. Horat 1. epiſt. 2.

Officium aduerſus inimicum. Cic. 1 Offic. Sunt autem quædam officia etiam aduerſus eos ſeruanda, à quibus iniuriam acceperis.

Ordinem. Liu. 6 bell. Pun.

Intrepido vultu otia ſeruare. Silius lib. 11. De Decio loquitur, qui quum Annibalem intra mœnia ſuſcepi audiret, non ſolùm non fugiebat, ſed otioſe in foro ambulabat.

Pecudes ſeruare vallibus. Ouid. 1 de Arte.

Promiſſum. Plaut. Amph 19. 1. Cic. 1 Offic. Nec promiſſa igitur ſeruanda ſunt ea quæ ſint iis quibus promiſeris, inutilia.

Pudicitiam. Virg 2. Georg.

Si dum tu ſectaris apros, ego retia ſeruo? Virg. eclog. 3.

Temperamentum Plin. lib 15 cap. 3. Qui medium temperamentum in hoc ſeruant, perticis decutiunt.

Deſcriptas vices ſeruare, & operum labores Horat in Arte.

In vetuſtatem ſeruare vinum. Cato cap. 114. Colum. lib 12 cap 28.

Vulnus æternum ſeruare ſub pectore Virg. 1 Æneid.

¶ Seruare nom. pro Recuperare. Vlpianus D. de fideiuſſ. & mandat. in l. ſi mādato meo, à Titio credideris: & cum Titio egeris, ego non liberabor. Sed in id duntaxat tibi obligatus ero, quòd à Titio ſeruare non potueris. Modeſt. in l. ſi fideiuſſores. D. eod. tit. Si fideiuſſores in id accepti ſunt, quòd à curatore ſeruari non poſſit, & poſt impletam legitimam ætatem tam ab ipſo quàm ab hæredibus eius ſolidum ſeruari potuerit. Cicero ad Rufum, lib 5. 20, Sed ego putaui eſſe viri boni quum populus ſuum ſeruaret, conſulere fortunis tot vel amicorum vel ciuium. Idem ad Qu. fratr. lib 3 17, Caluus aiebat aqua dempta, & eius aquæ iure conſtituto, & ſeruitute illi fundo impoſita, tamen nos pretium ſeruare poſſe, ſi vendere vellemus. Budæus.

¶ Seruaueris, pro Vide ne feceris. Plaut. Amph 4.

Quid, ſi ego illum tractim tangam, vt dormiat? S. ſeruaueris.

¶ Seruare, Inhabitare, Poſſidere Virg. 4 Georg.

Centum quæ ſyluas, centum quæ flumina ſeruant. Nonius.

¶ Seruare, Tenere Virg 7 Æneid.

-curuam ſeruans ſub imagine falcem.

Cura ſeruandi dominam penes Bagoum. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

Dare ſeruandam aliquam alicui Ouid 1 Metam.

Seruans {[illegible]} Particip. ſiue Nomen ex participio, vt Lumina longè ſeruantia Stat 3 Syl. 2.

Æqui ſeruantiſſimus Virg 2. Æneid.

Seruatus, pen. prod. {[illegible]} Aliud participium: vt Centum clauibus ſeruatus Horat 2. Carm ode 14.

Seruatos ciues indicat huius ope. Ouid. 3 Triſt. eleg 2.

Seruatíque tuos iuuenis ſeruaneras annos. Ouid. 8 Metam. De ramo qui quandiu duraturus erat, tandiu etiam victurus Meleager.

Amores ad finem ſeruari. Ouid. 11 Metam.

Odium ſeruatum perenni ſtudio. Silius lib. 1.

Vitam ſeruatam dote aliqua reprehendere Ouid 5 Metam.

Seruator, penul. prod ſeruatoris {[illegible]} Qui ſeruat & liberat. Liu. 4. bel. Maced. Quorum agmen imperator ſecutus, proſequentibus cunctis, ſeruatorem, liberatorémque acclamantibus, ſalutatis dimiſſiſque eis, eadem qua venerat via, Elatiam redit. Senec. Nec ſeruatoris illum loco numerabo, ſed fœneratoris, cui ſciam reddendum quod accepi.

Salutis alicuius ſeruator. Ouid 4 de Ponto eleg. 15.

Seruatrix, pen prod. ſeruatricis, fœm. gen. Verbale {[illegible]} Terentius Hecyra 5 4.

O Bacchis, ô mea Bacchis, ſeruatrix mea. Cic. 5 de Finibus, Non dubitemque dicere omnem naturam eſſe ſeruatricem ſui, idque habere propoſitum quaſi finem & extremum, ſe vt cuſtodiat quàm in optimo ſui generis ſtatu.

Seruabilis, pen. cor. Adiectiuum {[illegible]} Res quæ poteſt ſeruari. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5.

Et iurare caput nulli ſeruabile. Plin. lib. 14. cap. 3. Duracina ſine vllis vaſis in vite ſeruabilis.

Seruaculum, pro Anchora, quaſi [illegible]. Vlpianus l. 29. § j. D. ad leg. Aquil. Parui referſ, nauem immittendo, aut ſeruaculum ad nauem ducendo, an tua manu damnum dederis.

Seruus, ſerui {[illegible]} Notæ ſignificationis. Plautus Pſeud. 9. Cic. 5. Verr. Quum verò hoc omnium perſuadere poſſis, te tam amentem fuiſſe, vt Apronium & Turpionem ſeruos homines, tuo, liberorúmque tuorum periculo ditiores fieri velles.

Seruum, à Seruo, ſeruus dictum, dicit Perottus: quia in bello ſerui

non necabantur, ſed viui ſeruabantur. Eſt autem ſeruus qui domino alieno contra naturam, iuris conſtitutione ſubijcitur.

Ad limina ſeruus, Vide LIMEN.

Comicus ſeruus, Vide Comicus teſtis, in TESTIS.

Fallax ſeruus. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.

Infidus ſeruus, Vide INFIDVS.

Lautiores ſerui, Vide LAVTVS.

Mali ſerui lingua, pars peſſima. Iuuen. Saty 9.

Seruus vicarius, Qui ſubeſt ordinario.

Seruus mediaſtinus, qui medius eſt inter ordinarium & vicarium.

Ordinarius ſeruus, Vide Ordinarius in ORDO.

Seruus ordinarius, Qui præeſt alijs. Iuſtinian. lib. 2. tit. De legatis. §. Si qui ancillas.

Peculiaris ſeruus, Vide Peculiaris in PECVLIVM.

Peculioſus ſeruus, Vide Peculioſus, in PECVLIVM.

Perfidi ſerui. Horat. Epod. 9.

Manumittere ſeruum, Vide Manumitto in MANVS.

Mercari ſeruum Horat. 1. epiſt. 6.

Seruus libidinum Plin. epiſt. 175.

Serua, ſeruæ, fœm. Ancilla. Vlpian. in l. Doli §. 1. D. De ſeruo corr. Si ſeruus ſeruáve feciſſe dicetur, &c.

Serui miniſteria: modò ab officio, quod in familia exercent, modò ab alio nonnunquam nomina acceperunt vt Serui atriarij, qui & atrienſes ab atrio, quod eſt propriè locus (authore Volzio) ante vel circa domum, remotius tamen, ſed ad domum pertinens.

Focarij,

Mediaſtini,

Aquarij,

Heremitæ, qui verſantur in agris,

Capſarij, vel Carpſarij,

Saccularij,

Apolides,

Orcini,

Inſularij,

Originarij,

Adſcriptitij,

Fornacarij à fornace chalcaria,

Amanuenſes,

Diſpenſatores, l. vlt. de ſer. corrupt.

Pileati, Budæus in notis ad Pand.

Artifices l. vlt. De oper. ſer. in Pandect.

Seruus ſupellecticarius l. 12. D. de Inſtruct. vel inſtr.

Seruum cicatricibus deformare. l. locum. D de vſufruct.

Seruus fructuarius. l. Sed & ſi cuti. D. de vſufruct.

Seruus hereditarius,

Seruus heres neceſſarius,

Seruus integræ opinionis,

Seruus lecticarius. Paulus.

Seruus publicus. l. Non aliter. ſ De adoptiuis. in Pandectas, & alijs multis in iure Ciuili locis.

Seruus receptitius, qui, aut excipitur, aut redhibetur ob vitium.

Serui vrbani l. ſeruis vrbanis de legat. 3. Hæc & alia ex Ciuilis iuris voluminibus facilè ſciri poterunt, Budæus porrò in notis, Ferrarius, Cuiacius & alij ſtudioſi monſtrabunt, ſed & ſuis locis omnia ſunt explicata.

Seruorum feriæ, Idibus Augusti, Romæ celebrabantur, quia eo die Rex Tullius filius ancillæ Seruæ ædem Dianæ dedicauerit in Auentino, cuius tutelæ ſint cerui, à quorum celeritate fugitiuos vocent ſeruos. Feſtus.

Seruus, Adiectiuum [illegible] vt Serua prædia, quæ alicui obſtricta ſunt. Cic. 3. pro Lege agraria, Optimo enim iure ea ſunt profectò prædia, quæ optima conditione ſunt: libera meliore iure ſunt quàm ſerua. Hic liberum ſeruo oppoſuit, Lucan. lib. 6,

O famuli turpes, ſeruum pecus.

Ædes ſeruæ. Martianus in l. ſi binarum. D. de ſeruit. vrb. præd.

Aqua ſerua. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

Area ſerua Iulian. in l. Et qui duas. D. de ſeruit. vrb. præd.

Fundus ſeruus. Vlp. in. l. traditio §. 1. D. de acquir. rer. domin.

Manus ſerua. Ouid. 6 Faſtorum.

Pecus ſeruum vitus. Ouid. 1. de Remed. Amor.

Serua, ſeruæ, Ancilla. Vlp. in l. doli. D. de ſeruo corrupto. Si ſeruus ſeruáve dicetur, &c. Rurſus in l. 1 in princip. eod tit.

Seruulus, pen. cor. Diminutiuum [illegible] Terent. And. 1. 1,

Obſeruabam mane illorum ſeruulos

Venientes aut abeuntes. Cic 3. Offic. Quærit, ſi in mari iactura facienda ſit, equíne pretioſi potius iacturã faciat, an ſeruuli vilis. Idem 4 de Finibus, At quid inter parentem & ſeruulum interſit, intelligi & poteſt & debet.

Infœlix ſeruulus. Iuuen. ſaty 3.

Seruula, ſeruulæ, pen. cor. Diminut. fœm. [illegible] Cic. ad Attic. lib. 17, Eúmque per manus ſeruulæ ſeruatum & eductum.

Seruilis, & hoc ſeruile, penul. prod. [illegible] Quod ad ſeruum pertinet. Cic. 2. de Legib. Quæ ſeruilis vnctura tollitur, omniſque circumpotatio. Horat. 2. Carm ode 7.

Animi ſeruiles altè intumeſcunt. Claud 1. in Eutropium.

Bellum ſeruile. Cic. pro Lege Manilia, Seruile nauale bellum, varia & diuerſa genera & bellorum & hoſtium.

Capita ſeruilia. Liu. 7. bel. Pun.

Color ſeruilis. Cic. in Piſ. Neque enim nos color iſte ſeruilis, non piloſæ genæ, non dentes putridi deceperunt.

Horror ſeruilis præcordia concutit. Claud. de bello Getico.

Indoles ſeruilis. Liu. 1. ab Vrbe.

Iugum ſeruile. Cic 1. Philip.

Officia ſeruilia facere. Propert lib. 4. eleg 10.

Supplicio ſeruili animaduertere Liu. 4 bel. Pun.

Vernilitas ſeruilis. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Seruiliter, pen. corr. Aduerbium [illegible] Seruorum more. Cic. 2. Tuſc. Sed hoc quidem in dolore maximè eſt prouidendum, nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid ſeruiliter muliebritérue faciamus.

Seruitus, pen. corr. ſeruitutis, penul prod. [illegible] Ipſa ſeruiendi vel ſeruorum conditio. Cic. 2. Philipp. Pax eſt tranquilla libertas: ſeruitus, poſtremum malorũ omnium, non modò bello, ſed morte etiam repellendum. Idem 10. Philipp. Omnis eſt miſera ſeruitus.

Vinculum ſeruitutis. Tacit. lib. 13.

Clemens, Vide CLEMENS.

Iuſta, Vide IVSTVS.

Intolerantior. Tacit. lib. 3.

Muliebris. Liu. 4 bel. Maced.

Perſica ſeruitus. Senec. de Benefic. lib. 2. cap 2.

¶Abducere in ſeruitutem, Vide ABDVCO.

Abſtrahere in ſeruitutem, Vide ABSTRAHO.

Addicere in ſeruitutem, *Aſſeruir, ou aſſeruager aucun*, Vide ADDICO.

Adducere ad vel in ſeruitutem, Vide ADDVCO.

Aſſerere in ſeruitutem vrbes, Vide ASSERO.

Aſtringere ſe ad ſeruitutem iuris. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Colere ſeruitutem, Vide COLO.

Noua ſeruitus creſcit tibi. Horat. 2. Carm. ode 8.

Cauere ſeruitutem. Liu. 4. bel. Maced.

Habere in ſeruitute, Vide IN præpoſitionem.

Imponere ſeruitutem, Vide IMPONO.

Iniungere ſeruitutem, Vide INIVNGO.

Mittere vrbes in ſeruitutem, Vide MITTO.

Pati ſeruitutem. Tacit. lib 27.

Reddere leuem ſeruitutem, Vide LEVIS.

Seruire ſeruitutem. Quintil. lib. 7 cap. 4. Vide infrà in SERVIO.

Seruitus eſt ius agendi quicquam habendíue in prædio alieno, ad ſui prædij vtilitatem, quod iure communi agere, habere non liceat. Idque præter notiorem ſignificationẽ in iuris Ciuilis libris ſignificat.

	Vrbana,	Piſcandi,
	Ruſtica,	Hauriendi,
	Luminum,	Recipiendi,
	Proſpectus,	Colendi,
Seruitutes	Stillicidiaria,	Negatiua,
ſic diſtinguunt,	Coquendi,	Affirmatiua,
quòd alia ſit.	Tollendi,	Appellendi,
	Immittendi,	Fodiendi,
	Eundi,	Habitandi,
	Agendi,	Vtendi,
	Ambulandi,	Fruendi,

Et huiuſmodi, quæ ex Pandectarũ libris ſeptimo & octauo, facilè poterunt intelligi.

Seruitium, ſeruitij, [illegible] Tam multitudinẽ ſignificat ſeruorum, quàm actionem aut rem ipſam. Terent. And. 4. 1,

Ego Pamphile, hoc tibi pro ſeruitio debeo.

Acre ſeruitium. Perſ. Sat. 5.

Crudum. Tacit. lib 1.

Diutius ſeruitium Tacit lib. 11.

Graue ſeruitium Seneca, Octauia 6,

Nobile ſeruitium. Stat. 2. Sylu 2.

Superbũ ſeruitium, Id eſt, ſeruitium ſub domino ſuperbo. Propert. lib. 3 eleg. 17.

¶Triſte ſeruitium datur. Tibul lib. 2. eleg. 4.

Extra ſeruitio. Virg eclog 1.

Ferre ſeruitium. Ouid. 2. Amor. eleg 2.

Genitus in ſeruitio. Plin. lib. 7. cap 39. Id eſt In ſeruili conditione,

Eſſe in ſeruitio. Vlp. in l. Ædiles. § ij. D. de Ædil. edict.

Iugum ſeruitij ferre. Stat. 3 Sylu. 4.

Leuare aliquem longo ſeruitio. Horat 2. Serm. ſaty. 5.

Premere ſeruitio. Virg. 1. Æneid.

Eſſe è ſeruitio alicuius. Tacit. lib. 1.

¶Seruitium, & frequentius ſeruitia, in plurali, dicuntur ſerui ipſi. Cic. 4. in Catil. Hic ad euertenda fundamenta Reipublicæ, Gallos acceſſiuit, ſeruitia concitauit, Catilinam euocauit. Idem 7. Verr. Et tamen cœptum eſſe in Sicilia moueri aliquot locis ſeruitium ſuſpicor. & 4. in Catil. Solicitantur Allobroges, ſeruitia excitantur.

Molle ſeruitium. Tacit. lib. 16.

Inſida ſeruitia. Vide INFIDVS.

Seruitia recentiora, politioráque immenſo pretio cõparauit. Suet. in Cæſare cap. 47.

Ampliare ſeruitia. Tacit. lib 18.

Seruitudo, penult prod. ſeruitudinis, Idem [illegible] Liuius 4. bel. Pun. Seruitudinis indignitatiſque homines expertos aduerſus nouum malum irritatos eſſe.

Seruio, ſeruis, ſeruiui, ſeruitum, penult prod. [illegible] ſeruire, Propriè ſeruorum eſt, dum heri præceptis obſequuntur. Plaut. Menæch 21,

Propterea heri imperiũ exequor bene, & ſedulò ſeruio. Idem Truc. 4.

Tibi ſeruio, atque audiens ſum imperij.

Æternum ſeruire Horat. 1. Epiſt. 10.

Benignè ſeruire alicui. Catul. ad Ianuam 62.

Fideliter ſeruire. Propert. lib 3 eleg. 24.

Fidelius alicui ſeruire. Ouid 7. Metam.

Ingratè ſeruire. Ouid. 2. de Arte.

Seruire liberaliter, Vide Liberalis in LIBER adiectiuo.

Vtiliter ſeruire. Horat. 1. epiſt 17.

Puellæ ſeruire Ouid 2. Amor. eleg 17.

Vni domino ſeruire. Catul. de Septimio 5.

Mens mea tibi dedita ſeruit. Tibul. lib. 1. eleg. 3.

Seruio apud te. Plaut. Aulul. 4.

Seruire alicui rei, pro illi, ſiue ad illam, & in illam incumbere. Cæſ. 7. bel. Gal.

Ætati

Ætati alicuius ſeruire, id eſt ætatis gratia, & ætatis habita ratione, alicui morem gerere, vel obſequi. Cic.1 de Inuib. Hæc igitur nobis explicāda ſunt: ſed ſi enodatius, vos ignoſcetis. huius enim ætati, & huic non hoc primum fortaſſe audienti, ſeruire debemus.

Amori alterius ſeruire. Cic.2 in Catil. Qui alios amabat turpiſſimè, aliorum amori flagitioſiſſimè ſeruiebat.

Auribus alicuius ſeruire, Blandiri. Cæſar 2 bel. Ciuil.

Commodis alterius ſeruire, Dare operam vtilitatibus alterius. Teren. in Prologo Heaut. Cic.1 Ver. Etenim ſi probabilius eſt eorum cauſa qui iniurias ſuas perſequi volunt, quàm in ea dolori ſuo, non Reipub. commodis ſeruiunt.

Culturæ ſeruire, pro Dare operam culturæ. Colum lib 3. cap. 4.

Cupiditatibus ſeruire. Cic. de Amicitia, Cùm homines beneuolentia coniuncti, primum cupiditatibus iis quibus cæteri inſeruiunt, temperabunt &c.

Defenſioni patriæ ſeruire. Plin epiſt. 29.

Exiſtimationi ſuæ aut alterius ſeruire. Cic. ad Att. li 5. 98, Videtur mihi noſſe nos, noſtram cauſam, & conditionem profeſſionis ſuæ, planè ſeruiunt exiſtimationi ſuæ.

Exiſtimationi populi ſeruire. Cic.2 Ver. Non ſolùm effugiemus inquit hominem in quærendo nimium diligentem, nimium ſeruientem populi exiſtimationi, M. Glabrionem.

Famæ ſeruire. Cic. ad Atticum, lib. 5. 97. Perſuaſum eſt omnibus meis ſeruiendum eſſe famæ meæ, bellè adhuc.

Gloriæ ſeruire, Dare operam. Cic. 5 Tuſc. Alios gloriæ ſeruire, alios pecuniæ, raros eſſe quoſdam qui cæteris omnibus pro nihilo habitis, rerum naturam ſtudioſè intuerentur.

Laudi atque exiſtimationi alicuius ſeruire. Cic. 3. Verr Itaque mihi videor magnam, & maximè ægram & propè depoſitam Reip. partē ſuſcepiſſe, neque in eo magis meæ quàm veſtræ laudi exiſtimationique ſeruiſſe.

Matrimonio puellæ ſeruire, pro Conſulere & prouidere. Cic. ad Terentiam, lib 14 Sed certè quomodo ſe res habebit, illius miſellæ & matrimonio & famæ ſeruiendum eſt.

Neceſſitatibus ſeruire. Cic. 1. de Diuin. Sed vigilantes animi vitæ neceſſitatibus ſeruiunt, diſiunguntque ſe à ſocietate diuina vinculis corporis impediti.

Petitioni ſeruire. Cic. 2. Verr. Petitioni toto animo ſeruire propter iudicium non licebat.

Poſteritati ſeruire. Cic. 1. Tuſc. Cùm optimus quiſque maximè poſteritati ſeruiat, eſſe aliquid cuius is poſt mortem ſenſum ſit habiturus.

Quæſtui ac reditibus ſeruire. Colum. lib 9 cap 1.

Rei familiari ſeruire. Cic pro Roſc. Amerino. Patreſfamiliâs qui liberos habent, præſertim homines iſtius ordinis ex municipiis ruſticanis, nónne optatiſſimum ſibi putant eſſe, filios ſuos rei familiari maximè ſeruire? Vide RES.

Rei ſeruire. Terent. Hecy 2,
Rus habitatum abij, concedens vobis & rei ſeruiens.

Rumori ſeruire. Plaut. Trinum. 10.

Scenæ ſeruire. Prouerbialis locutio: pro Obſequi & inſeruire tempori. Cic ad Brutum 9, Ac mihi tum Brute officio ſolùm erat & naturæ: tibi nūc populo & ſcenæ, vt dicitur ſeruiendū eſt. Vide SCENA.

Scenæ ſeruire. Cic. ad Att. lib. 2. 16, An libertinis atque etiam ſeruis ſeruiamus?

Seruitutem ſeruire. Plaut. Aulul. ar.
Nam qui amanti hero ſeruitutem ſeruit. Gell lib. 1. cap. 1. Itē cuius parentes alter ambóve ſeruitutem ſeruierunt. Liu 2. bel. Maced.

Tempori ſeruire. Cic. 3. Tuſc. An eſt vllum tēpus cui non potēdæ curæ ægritudinis cauſa ſeruiamus? Vide TEMPVS. Idem ad Attic. lib. 8. 147, Et quum ſit neceſſe ſeruire tempori, & non amittere tempus, quum ſit datum.

Valetudini ſeruire Cic. ad Qu. fra. li. 1. 1, Reliquum eſt vt te orem, valetudini tuæ, ſi me & omnes tuos valere vis, diligētiſſimè ſeruias.

Ire ſeruitum Graiis matribus. Virg 2. Æneid.

¶Seruitur, pen. prod. Impersonale. Cic. 1. Offic. Primùm vt ne cui noceatur, deinde vt communi vtilitati ſeruiatur. Martial. lib. 2,
Non bene (crede mihi) ſeruo ſeruitur amico.

¶Seruibo & ſeruiam in futuro facit. Plaut. Menæch. 24,
Tanquam ſi emeris me argento, liber ſeruibo tibi. Terēt. Hecy 3 5. Matris ſeruibo commodis.

Seruior, ſeruiris, ſeruiri, pe. pro paſſiuè. Senec. de Tranquil. vitæ, Aſſueſcamus cœnare poſſe ſine populo, & paucioribus ſeruis ſeruiri.

Seruiturus, penul. prod. Particip. {[illegible]} vt Capitolia ſeruitura ſuo Canopo Ouid. 15 Metam.

Serus, Adiect. {[illegible]} Tardum ſignificat. Plautus, Quid tā ſera aduenis? Cic. Curioni li. 2. 6, Sera Gratulatio reprehēdi non ſolet, præſertim ſi nulla negligentia prætermiſſa eſt. Mart. li. 1, Sera nimis eſt vita craſtina, viue hodie.

Anni ſeri. Ouid 6. Metam.

Conuiua Tonantis ſerus, Qui ſerò moritur. Martial. lib 8.

Crepuſcula ſera. Ouid. 1. Metam.

Hyades ſeræ Serò cadentes. Virg. 1. Geor. Seruius.

Lumen ſerum, Nocti vicinum. Virg. 1. Georg Seruius.

Nepotes ſeri. Virg 2. Georg.
Tarda venit, ſeris factura nepotibus vmbram. De arbore.

Nox ſera. Virg eclog 8.

Et ſeróſque pedes, ſeráſque aſſumere pennas. Ouid 5. Meta.

Poſteritas ſera. Ouid 1. de Ponto, eleg 5.

Segnities ſera, Quæ ſeros, id eſt, tardos facit. Virg 2. Æn. Seruius.

Spectator ſerus. Mart. lib. 8.

Veſper ſerus. Virg. 1. Georg.

Vires ſeræ ad aliquid agendum. Virg 8 Æneid.

Vlmus ſera. Virg 4. Georg Id eſt, maior. Seruius.

Serum eſt Martial. lib 1
Nil facis, & ſerum eſt alium mihi quærere regem.

Seri ſtudiorum, Horatio ſunt indocti, qui ſerò diſcunt, aut didicerunt ſcilicet, neque ſunt {[illegible]}, ſed {[illegible]} Quintil. Quare qui in ſua quidque arte optimè facit {[illegible]} dicitur. Ex Turneb.

¶ Serum, Graue, triſte Virg 5 Æneid.
Seráque terrifici cecinerunt omina vates. Idem lib. 12. de Noctis ſerum canit importuna per vmbras. Saluſt. Serum bellum in anguſtiis futurum. Seruius.

¶ Serior, & ſeriſſimus, Comparatiuum & Superlatiuum. Colum. lib. 2. ca. 10 de Lente, Sationes eius duas ſeruamus: alteram maturam per mediam ſementim, ſeriorem alteram menſe Februario. Plin. lib. 15. cap. 15. Patriæ nomina habent ſeriſſima omnium armeniaca.

Ætas ſerior. Tibul. lib 1. eleg 4.

Hora ſerior. Ouid. epiſt 11.

Serò, Aduerbium, {[illegible]} Tardè. Plaut. Trinum. 8. Serò atque ſtultè. Cic Curioni, lib. 2. 6, Longè enim abſum, audio ſerò. Idem ad Qu. fratr. li 3. 17 Reddita etiā mihi eſt peruetus epiſtola, ſed ſerò allata.

Serò eſt. Cic. ad Qu. fratrem, lib 1 2. Hoc de genere nihil te nunc quidem moneo: ſerò eſt enim.

Serò, aliquando tamen. Cic pro Quintio. De rationibus & controuerſiis ſocietatis vult iudicari: ſerò, verum aliquando tamen concedamus.

Serò, poſt tempus: quæ ſignificatio eadem ferè cum præcedenti, vt ait Valla lib. 4. Cicero, quū accuſator Milonis idētidem interrogaret eius peſtarer quo tempore Clodius eſſet occiſus, vrbanè reſpondit, Serò Non tam horam intelligēs, quàm tardius occiſum & poſt tempus quo debuiſſet occidi. Ex Quintiliano lib 6. ca. 4. Cæſar 5. bel. Gall. Contra ea Titurius ſerò facturos clamitabat.

Nimis ſerò, Vide NIMIS.

Medicina ſerò paratur Ouid. 1. de Remedio amoris.

Serò poſt tempus, apud Plautum in Captiuis legitur.

¶ Serò, Veſpere, quod eſt poſt occaſum: atque hæc vera eſt eius ſignificatio, teſte Valla lib. 4. Cice. ad Atticum, lib. 7. 139, Eo die venit ſerò alter Conſul.

Serò ſapiunt Phryges. Prouerbium eſt natum à Troianis, qui decimo demum anno velle cœperant Helenam, quæque cum ea erant rapta reddere Achiuis. Feſtus.

Serà, Aduerb {[illegible]} Idē quod Serò. Virg 4. Geor. -nec ſerà comātem Narciſſum, aut flexi tacuiſſem vimen acanthi. Serà comantē, hoc eſt ſerò flores habentem. Seruius.

¶ Serius {[illegible]} Comparatiuum aduerb. Accius,
Ne ſi fortè paulò quàm tu veniam ſerius Plin lib. 16. cap. 26. Idem 3. de Orat. Ad myſteria biduo ſerius veneram.

Egredi ſerius. Ouid. 4. Metam.

¶ Seriſſimè, pen. corr. {[illegible]} Tardiſſimè. Plin. lib. 17. ca. 2, Tarentina ſeriſſimè legi.

Serotinus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} à Sero pro Veſperè, vt Serotina hora, Tempus ſerotinum.

Serotinus à Sero, pro Tardè, vt Poma ſerotina, quæ poſt legitimum tempus, conſuetúmque cæteris pomis, vel tardè maturescunt: vt ait Valla lib 4. Col. li. de Arbor. ca. 21. Idem lib. 8. ca. 5, Item ſerotini pulli, qui à ſolſtitio nati, capere iuſtum incrementū non potuerunt.

Serum, ſeri, Subſt. {[illegible]} Extrema pars diei. Suet. in Auguſto, cap 16. In ſerum dimicatione protracta, vt in naui victor pernoctauerit. Id eſt, in horam veſpertinam. Liu 7. ab Vrbe, Caſtrorum oppugnatione quia ſerum erat dies, abſtinuere. Ibidem lib. 10.

In ſerum, Vide IN.

Rem in ſerum trahere. Liu 2 bel. Maced.

¶ Serum {[illegible]} Aqua lactis. Plin li. 11 c 41, Mirum, Barbaras gentes quæ lacte viuunt, ignorare aut ſpernere caſei tot ſeculis dotē, denſantes id alioquin in acorem iucundū, & pingue butyrū: ſpuma id eſt lactis, cōcretiúſq, quàm quod ſerū vocatur. Idem li. 28. ca. 9, Quidā & ipſum ſerū iam multo potentiſſimum decoquūt ad tertias partes, & ſub dio refrigerant. Virg. 3. Georgic. -acrémque moloſſum Paſce ſero pingui.

Liquidum ſerum. Ouid. 4. Faſt.

Sereſco, ſereſcis. Vide ordine alphabetico.

Seruus, vide SERVO.

Seſama, ſeſamæ, pen. corr {[illegible]} Genus frumenti Indici. Plin. lib. 18 ca. 10. Æſtiua frumenta diximus, ſeſamam, milium, panicum Seſama ab Indis venit, & ex ea oleum conficiunt. Color eius candidus. Huic ſimile eſt in Aſia, Græciáque eryſimum: idémque erat, niſi pinguius eſſet, quod apud nos vocant irionem, medicaminibus adnumerandū potius q̄ frugibus. Plau. in Pœn. 4. -nihil niſi laterculos, Seſamum, papauerémque, triticum & fructas nuces.

Seſamum genere neutro, & Seſama in plurali ſæpius apud Colu. legitur, vt lib. 11. cap 2, Seſami ſextarius.

Seſama à Colum. lib 2, ca. 7, inter legumina recēſentur. Idem li. 2. cap. 10, Seſama, quæ rigantur maturius, &c.

Seſaminus, pen corr. Adiect. {[illegible]} vt Seſaminum oleum. Plin lib. 23. cap. 4. Idem lib. 28. cap 11.

Seſamoides, pen prod {[illegible]} Herba à ſimilitudine nomen accepit, grano amaro, folio minore Naſcitur in glareoſis. Detrahit bilē in aqua potū. Semen illinitur igni ſacro, diſcutit panos. Eſt etiā & aliud ſeſamoides Anticyræ naſcens, quod ideò aliqui anticyricon vocant: cætera ſimile erigeronti herbæ Hæc Plin. lib 22. cap 25.

SESAMVM, mi, mu. {[illegible]} Steph. vrbs Paphlagoniæ poſteà Amaſtris appellata. Plin. li. 6. ca. 2. Seſamus, Melæ li 1 in deſcriptione Paphlag. Seſamus, Amaſtris arx dicitur. Strabo lib. 12.

SESANEVM, oppidum Catadupoto in Arabia regione. Plin. li. 6. ca. 29.

SESARASII, populi ſunt in Phrygia: Strabo li. 7. Propè verò adſunt ingētes ſolitudines in Damaſtio, vbi potentatum conſtituerunt Pety ſadies, quos Encheleos & Seſareſios nominant.

SESARETVS, p pro {[illegible]} oppidū eſt Taulantiorum, qui ſunt in ea parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit. Steph ex Hecateo.

Seſcunx, ſeſcuncis, maſc gen. & Seſcuncia, ſeſcunciæ, fœm. gen. {[illegible]} Vnciam ſignificat & vnciæ dimidium, vt ait Budæus. Colum.

lib.12.cap.17, Laſeris radicis quod [illegible] Græci vocant, ſeſcunciem. Idem lib 5 cap.2, Quæ ſumma efficit iugeri ſeſcunciam, &c.

Seſcuncialis, & hoc ſeſcunciale, pen. prod. {[illegible]} Quod ad ſeſcunciam pertinet. Plin lib.13 cap.15, Tota craſſitudine ſeſcunciali. Hoc eſt, vnius pollicis & dimidij.

Seſcuplum, ſeſcupli, pe.cor. per s, ſcriptum, quod & ſeſquiplum dicitur {[illegible]} numerum hemiolium ſignificat, qui Latinè etiam ſeſquialter dicitur, vt quum dicimus ſenarium ſeſquiplum eſſe quaternarij: continet enim eum totum, & inſuper dimidiam eius partem. Budæus.

Seſe {[illegible]} Accuſatiuus à Sui pronomine. Gell lib.5.cap.10, Is in diſciplinam Protagoræ ſeſe dedit.

Seſelis, huius ſeſelis, penul. cor. f.g {[illegible]} Herba eſt folio fœniculi, ſed craſſiore, ſemine quoque non abſimili, ſed calloſiore & habitiore, capite anethi, in quo granum habet oblongum & anguloſum: & quum eſtor, acre: radice autem longa, & odore non ingrato. Vulgus herbariorum, *Saxif agi.m maiorem* appellat. Cic. 2. de Nat. deorum, Ceruaſque paulò ante partum perpurgant ſe quadam herbula, quæ ſeſelis dicitur. Hunc idem Ariſtoteles confirmat, in libris de Natura animalium. Vide Plin.lib.8 cap 32, Seſeli neutro genere vocat Dioſcorides, eſtque multorum generum.

SESITHACVS, Ægimeri filius, Cheruſcorū ductor ie fuit Strab.li.7.

SESOSTRIS {[illegible]} Rex Ægypti, qui conatus eſt nauigabilem alueum ex Rubro mari in Nilum producere, vt ſcribit Herodo.li.2. Valer.5.Argon. -quum prima Seſoſtris

Intulerit Rex bella Græcis.

Seſqui {[illegible]} Vocabulum in appoſitione inuentum, pro hemiolio accipiendu eſt, quod perinde eſt ac ſi dicas, tātundē & ſemis. Cic in Oratore, Pes enim qui adhibetur ad numeros, partitur in tria vt neceſſe ſit partem pedis, aut æqualem eſſe alteri parti, aut altero tanto aut ſeſqui eſſe maiorem. Ita fit æqualis dactylus, duplus iambus, ſeſqui pæon. Seſqui appellauit pæona, quia pes omnis pæon longa vna ſyllaba & breuibus tribus conſtat, ac longa ſyllaba in temporum metricorum ratione duas breues æquare dicitur. Ita fit vt tres breues longam vnam dimidio ſuperent: nam ternarius ad binarium ſeſquialteram proportionem habet. Quomodo igitur dactylus æqualibus partibus conſtat, quia prima longa, duabus breuibus æqualis eſt: ſic pæon alterā partem dimidio maiorē habet. Iambus etiam altero tanto maiorem, hoc eſt duplam: breuis enim ſyllaba longa eſt dimidiata. Fortaſſe autem illa verba Ciceronis ſic legerētur rectius, Aut altero tanto maiorem, aut ſeſqui: hoc ſenſu, vt pes altero tanto maior, in ſecunda ſui parte ſit duplus: qui autem non altero tanto, ſed dimidio maior eſt, ſit ſeſqui, ad priorem partem poſteriore parte relata: non autem ſeſqui maior: quia ſeſquiplum minus eſt duplo. Seſquipedalia ligna apud Cæſarem, hoc eſt pedis vnius & dimidiati: quod ad craſſitudinem referendum eſt. Hoc autem ſeſqui ſignificat, ſiue cum vocabulo componatur menſuram aut numeri aut temporis aut modi ſignificante: ſiue etiam cum alio quocunque vocabulo, vt ſeſquiplaga apud Tacitum lib.15. Et Seſculyſſes in Præfatione Plinij: quo verbo ſi rectè emendatum eſt, ego hominem ſummè aſtutum & veteratorem planè expolitum intelligo. Fit eius mētio apud Nonium in dictione Alumnus. Plaut. Capt.12.

Ibi quum alij octonos lapides effodiunt,

Niſi quotidianum ſeſquiopus confeceris,

Sexcentoplago nomen indetur tibi. Hoc eſt, niſi tu duodenos effoderis. Budæus.

Seſquialter {[illegible]} Id eſt, pars altera dimidio maior quàm prior: ternarius enim ternarius ad binarium ratione eſt ſeſquialtera proportio. Cic. de Vniuer. Vnam principio partem detraxit ex toto: ſecundam autem primæ partis duplam: deinde tertiam quæ eſſet ſecundæ ſeſquialtera, primæ tripla.

Seſquiculeare dolium {[illegible]} Colu.lib.12 cap.18, Sunt autem ſatis ſeſquiculearibus doliis picis duræ pondo viceniquina.

Seſquicyathus, pen. corr. Celſ.lib.6 cap.7, De aurium morbis & curationibus, mellis ſeſquicyathus.

Seſquihora, pe.prod. {[illegible]} Plin.epiſt.74, Egeram horis tribus & dimidia: ſupererat ſeſquihora.

Seſquiiugerum, pen. corr. {[illegible]} Plin.lib.18.ca.19, Iterari ſeſquiiugerum.

Seſquilibra, pe.prod. {[illegible]} Colum.lib.12 cap.36, Sat erit autem aromatum ſeſquilibram in duas vrnas muſti adiicere. Plin. lib.24. cap.10, Polegij vel ſalis ſeſquilibra.

Seſquimēſis {[illegible]} Varro 1.de Re ruſt cap.27, Eius curſus annalis primùm ferè circiter ternis menſibus ad fructus eſt diuiſus in quatuor partes, & idem ſubtilius ſeſquimenſibus in octo. Idem lib 3. ca 10, Ad saginādū eligunt pullos circiter ſeſquimēſe qui ſunt nati.

Seſquimodius {[illegible]} Varro 1.de Re ruſt.ca 42, Scribunt opus eſſe in iugera ſeſquimodium. Cic.5. Ver. Nunquam tam grati hi ſeſquimodij Q. Hortenſi fuiſſent.

Seſquiobolus, pen.cor. {[illegible]} Plin lib. 26.ca.8, Deiectóque quod ſupernatat, reliquus ſuccus purgat, vtraque parte ſeſquioboli in aqua mulſa.

Seſquioctauus, pe prod. {[illegible]} Cic. de Vniuer. Seſquialteris autem interuallis, & ſeſquitertiis, & ſeſquioctauis, ſumptis ex his colligationibus, in primis interuallis ſeſquioctaui interuallo ſeſquitertia omnia explebat.

Seſquiopera, pe.cor. {[illegible]} Col lib 2.cap 13. Occantur ſeſquiopera, ſarriuntur ſeſquiopera, iterum ſarriuntur vna opera, & tertiò vna, metuntur vna: ſumma fit operarum, octo vel ſeptem.

Seſquipes, pen. cor. huius ſeſquipedis. pen. cor. m g {[illegible]} Varro 1. de Re ruſt ca. 43, Cytiſum ſerunt in terra bene ſubacta tanquā ſemen braſſicæ: inde diffeuntur, & in ſeſquipedem ponitur. Martialis libro 8,

Summa Palatini poteras æquare Coloſſi,

Si fieres breuior Claudia ſeſquipede.

Seſquipedalis, & hoc ſeſquipedale, pen. prod. {[illegible]} vt Seſquipedalis craſſitudo. Plinius lib.16.cap.40, Et apud Catonem, cap.15, Seſquipedalis paries.

Denice ſeſquipedales. Catul. de Æmylio.

Tigna ſeſquipedalia. Cæſar bell. Gall. lib. 4. de pontis Rheni ſtructura. Hoc eſt, pedis vnius & dimidiati: quod ad craſſitudinem eſt referendum.

Seſquipedalia verba apud Horatium, non tam intelligo longa & extenſa, quàm turgida & inflata ac prætumida. Nam ab architectis eſſe trāſlationē ſumptā puto, apud quos ſunt tigna ſeſquipedalia, materia: ex certaborum loquitur non raro Vitruuius. Inde igitur Horatium explicandum arbitror cùm ait,

Proiicit ampullas & ſeſquipedalia verba. Ampullarúmque figura, quæ tumidæ ſunt, huic congruit interpretationi: quanquam ſi de longis quis accipiat, qualia ſunt dithyrambica, non repugnabo, præſertim cùm dicat Martialis, etſi hoc obſcœnius eſt,

Mentula cui nondum ſeſquipedalis erat. Verba ſunt Turnebi.

Seſquipedaneus, Adiect. Longus pedem & ſemis. Plin.lib.9.cap.27, Attollit è mari ſeſquipedanea ferre cornua.

Seſquiplex, pen.cor {[illegible]} Idem quod Seſquialter, vel dimidio tantùm maior. Cic in Orat. Ita fit æqualis dactylus, duplex iambus, ſeſquiplex pæon. Quo in loco ſeſqui tantùm legitur, Vide paulo antè SESQVI.

Seſquiſenex, pro pluſquā anus. Seneca enim de muliere etiam dicitur, vt tua amica ſenex. Hæc vox extat apud Varronem, quo tamē loco ſeſqui ſenex mendoſe legitur, auctore Turnebo.

Seſquitertius {[illegible]} Vide SESQVIOCTAVVS.

Seſquivlyſſem, pro aſtutiſſimo & callidiſſimo in tituliſdam Satyræ titulo Varro poſuerat Turnebus.

Seſsilis, Seſsio. Vide SEDEO.

Seſsimonium, ſeſſimonij, n.g Eſt templum & ſedes. deducitūrque à ſeſſu vel ſede ſeſſimoniū, vt a merce mercimonium. Vitruuius lib.7, Suſpectus habeor in deorum ſeſſimoniis id eſt in dicendum ædificandis templis: & ſedibus ſtatuēdis. ac ſeſſimonium dici videtur, vt [illegible] Græcè Turnebus.

Seſtans, ſeſtantis, quod quibuſdam per x, ſcribitur ſextans, m g {[illegible]} Nummulus erat quadrante minor, duas vncias valens. Plin. lib.13 cap 10 ad finem. Nam quod Agrippæ Menenio ſextantes aeris in funus contulit, honoris id, neceſſitatiſque propter paupertatem Agrippæ, non largitionis eſſe diceres. Liu 2.ab Vrbe, Extulit eum plebs ſextantibus collocatis in capita.

Seſtans, Genus ponderis, Duæ vnciæ. Plin.lib 26 ca.11, Prodeſt & vino myrteo fouere: mentæ ſextans, vtrius ſulphuris vncia.

¶ Sextans, Duorū cyathorū mēſura. Vide Sextarius Rom. in mēſu. Sueton. in Auguſto ca 77, Vini quoque natura parciſſimus erat. Non amplius ter bibere eum ſolitum ſuper cœna in caſtris apud Mutinā, Corn. Nepos tradit. Poſteà quoties largiſſimè ſe inuitaret, ſenos ſextantes non exceſſit aut ſi exceſſiſſet, reiiciebat. Senos ſextantes pro ſextariis dixit, ſed ſignificare voluit, ſenis hauſtibus ſextarium tantum bibere eum ſolitum Bud in Aſſe. Vide Sextari Romanus in aaa.

Seſtans agri, Pars ſextaiugeri: Hoc eſt duæ vnciæ. Eſt autem vncia, duodecima pars iugeri, vt aſſis. Varro 1 de Re ruſt. cap.10. Colu. lib 5 cap. 1. Pars ſexta, pedes quatuor millia & octingentos, hoc eſt ſextans, in quo ſunt ſcrupula xlviii.

Seſtantarius, Adiect. {[illegible]} Quod ſextantis habet pondus. Plin. lib.33.cap 36, Libræ autem pondus æris imminutum bello Punico primo, quum impenſis Respub. non ſufficeret, conſtitutúmque vt aſſes ſextantario pondere ferirentur.

Seſtertius, ſeſtertij {[illegible]} Idem quòd Nummus apud Romanos.

Seſtertius ex eo dictus eſt quod duos aſſes & ſemiſſem valeret. Qua ratione quaterni ſeſtertij denarium Romanum valebant. Et ſeſtertius dictus, quia tertius ſemis eſt, duo ſunt ſolidi aſſes, & ſemis. Hic etiam nummus dicebatur, & argenteus erat.

Libra Romana, quæ & mina & pondo dicitur centenos, ſeu (quod idem eſt) centenas drachmas habebat. Quum igitur denarius quaternos ſeſtertios æquaret pondere & æſtimatione, liquet in libra Romana quadringentos fuiſſe ſeſtertios, & in duas libras & ſelibra mille ſeſtertios. Qua ratione fit, vt ſeſtertia ſingula numero plurali millenos ſeſtertios valeant, hoc eſt duas libras & ſemiſſem. Vt enim ſeſtertius nummus dicitur ex eo, quód duos aſſes & ſemiſſem valebat, hoc eſt duas libras æris grauis, & ſelibram: ita ſeſtertia numero plurali & genere neutro ideò dicuntur, quód ſingula, duas libras & ſelibram argenti valerent, hoc eſt ducentos & quinquaginta denarios, ſiue mille ſeſtertios, quod idem eſt. Sic fit vt decem ſeſtertia, & decem millia ſeſtertiûm nummorum pro eodem ab antiquis dicerentur. Horat. 1. epiſt. 2,

Accepit & bis decem ſuper ſeſtertia nummûm.

Seſtertius dicitur quarta pars denarij, quo tempore is decuſſis valebat, id eſt dupondios & ſemis Paulus

Intercepit decem quæritur ſeſtertia fraude. Iuuen. Saty. 13.

Mercari ſeſtertiis ſexcentis, Vide MERCOR.

Mille ſeſtertij æſtimatione noſtra viginti quinque coronatos valent. Dicitur autem mille ſeſtertij, & mille nummi: vel mille ſeſtertiûm, & mille nūmûm: vel copulatè, Mille ſeſtertiûm nummûm. Quum autem mille ſeſtertij, Id eſt ducenti quinquaginta denarij duas libras argenti & ſemiſſem valerent, ſequitur vt libra Romana, quæ & mina dicitur & pondo, decem aureos coronatos valuerit. Coronatos autem ita intelligi volo, vt ſinguli viginti quinque ſolidos valeant: quod eſt legitimum pretium.

Igitur decem millia nummûm, vel decem millia ſeſtertiûm, quod idem eſt ducentos & quinquaginta aureos coronatos valebāt. Hæc etiam decē ſeſtertia dicuntur, quum ſingula ſeſtertia, ſingula millia ſignificant.

Decies ſeſtertiûm, Idem eſt quod Decies centena millia ſeſtertiûm, quæ ſumma centies maior eſt decem ſeſtertiis. Idem eſt enim decies ſeſtertiûm, quod mille ſeſtertia. Quum enim ſingula ſeſtertia

millenos

millenos nūmos ſeſtertios valeant, ſi mille ſeſtertiis millies multipli ces, fiēt decies cētena millia, quę lingua vernacula *millionem* vocant.

Decies igitur ſeſtertiûm, centies ducentos & quinquaginta aureos valet, hoc eſt viginti quinque millia. Sic fiet vt millio Romanus vigintiquinque millia coronatorum valeat.

Hoc igitur tenere oportet, quòd quemadmodum, quum à nūmis ſeſtertiis ad ſeſtertia genere neutro fit tráſitus, numerus millies multiplicatur: ita quum ad eam locutionem ventum eſt, quæ per aduerbia numeralis enunciatur, ſeſtertia ſingula códuplicata creſcunt. vt verbi gratia. Si centum ſeſtertia dicam, centum millia ſeſtertiûm intelligere debes. Quod ſi centies ſeſtertiûm dicam, non iam centum ſeſtertia, ſed centies centena ſeſtertia, ſeu centies millia ſeſtertiûm intelligendum fit. Hæc omnia e Budæi Aſſe.

Seſtertiûm, in huiuſmodi locutionibus, Duo millia ſeſtertiûm, genitiui caſus eſt pluralis numeri, pro ſeſtertiorum: ideò more veterum, circumflexum adſcripſimus.

Seſtertius, dicitur quaſi ſemis tertius, eo quòd cótineat in ſe aſſes duos & dimidiatum tertium. Et per geminum I I, & s, à qua incipit ſemis, notatur hoc modo H-S. Veteris conſuetudinis fuit vt ſemis anteponerent, vt ſemiſquartus, ſemiſquintus, ſemiſtertius à quo ſeſtertius, & eſt compoſitio Attica more facta. Illi enim [illegible] hoc eſt ſeptem ſemi taléta dicebant, ſeruantes illud vt expreſſius numerus pro dimidio caperetur.

Chariſius lib. 1, Seſtertius vnde appellatur, ſolet quæri. Quod manifeſtū erit, ſi ſciamus apud antiquos denarium decē aſſes habuiſſe. Ideóque in rationibus faciendis denarium decuſſi X ſubductum notamus, cuius quarta pars dipondius ſemis, ſeſtertius dicitur, quòd de tribus aſſibus ſemis deficiat. Denique & nota nihil aliud quam dipondium & ſemis H-S. oſtendit. Varro lib 4. de ling Lat. Eſt veteris conſuetudinis vt tertiò æris dicerentur, ita vt ſemis tertius, ſemiſquartus pronunciarent. Ab Semiſtertius, Seſtertius dictus.

Seſtertium, Genus veli triplici licio texti, vt tertiū filum duobus impar ſit. Suet. in Auguſto, cap. 83. Ita vt in caſtrenſis ſpatiis ſubluſtris decurreret, ſeſtertio vel lodicula inuolutus.

Seſtertiolum, ſeſtertioli, pen cor. Diminut. Martial. lib 1,

Sed ſeſtertiolum donauit mentula Phœbo

Bis decies, hoc da tu mihi, pluris emam.

SESTIVS, prænomine, Publius ciuis Romanus fuit magni animi, qui Ciceroni aduerſus Clodium contractis armatis auxilio fuit, quo nomine in iudicium vocatus, à Cicerone defenſus eſt elegantiſſima illa oratione, quæ pro P. Seſtio inſcribitur. ¶Fuit & alter Seſtius Aquarum Seſtiarum in agro Salyum conditor. Aquas Seſtias *Aix en Prouence*, nunc dicunt. Strabo lib. 4.

SESTIAE aquæ. {[illegible]} in Narbonenſi prouincia. Plin. li. 31. c. 2.

Seſtiana mala {[illegible]} à Seſtio cognominata. apud Colu lib. 12. cap. 45, Ita poſſunt alia genera malorum, ſicuti orbiculata, ſeſtiana, melimela, martiana hoc liquore cuſtodiri.

SESTOS {[illegible]} Vrbs erat in littore Thracio ad Heleſpontum ſita è regione Abydus Leandri & Herus amoribus nobilitata, apud Muſæum. Strabo lib 13.

Seſtias, ſeſtiadis, Patronymicum à Seſto. Stat. 6. Theb.

Conſpicit autem ſcuſſi a ſedet anxia turre

Supremis Seſtias in ſcopulis. Mela lib 2. Lucan. lib. 2,

Xerxes pontibus admouit Seſton Abydo.

Seta, ſetæ {[illegible]} Pilus craſſior, rigidiórque, atque arectus, qualem habent ſues. Cic. 5. Tuſc. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari ſeta equina aptum demitti iuſſit, vt impenderet illius beati ceruicibus.

Hirtæ ſetæ. Ouid. 13 Metam.

Terga horrentia rigidis ſetis. Ouid. 8. Metamorphoſeos,

Protinus ex vias rigidis horrentia ſetis Terga dat.

Setæ leonis. Cic. 3. de Orat. Oculos autem natura nobis, vt equo & leoni ſetas, caudam, aures ad motus animorum declarandos dedit.

Setis os hirtum muſculis marinis. Plin. lib. 11. cap 37.

Vellera hirſuta ſetis. Ouid. 2. Faſt.

Io obſita ſetis. Virg. 7. Æneid.

Setiger, pen. cor. ſetigera, ſetigerum. pen. corr. {[illegible]} Quod ſetas gerit. Martial. lib. 13, Ouid. 8 Metamorphoſeon,

Vulnera feciſſent, niſi ſetiger inter opacas

Nec iaculis iſſet, nec equo loca perueta ſyluas. Aprum intelligit.

Pecus ſetigerum. Ouid. 14 Metam.

Sus ſetigera Virg. 12. Æneid.

Frons ſetigera, Stat. 8. Thebaid.

Setoſus, pe. prod. Adiect. {[illegible]} Quod ſetis abundat. Plin lib. 8 cap. 45, Tauris in aſpectu generoſitas, torua fronte, auribus ſetoſis. Celi lib 2. Corpus teque, mas iméque lati pectoris, & ſetoſi.

Aper ſetoſus. Virg 7. eclog.

Verbera ſetoſa Propert. lib. 4 eleg 1,

Verbera pellitus ſetoſa mouebat arator. Id eſt, ſcuticas ex caprina pelle villoſa.

SETABIS, pen. corr {[illegible]} Fluuius eſt Hiſpaniæ, ſecundum Strab. Plin. Ptolem. & Pomponium Melam. Silius lib 3. pro oppido poſuit, quod inſigne fuiſſe indicat arte texendi. Hinc

Sudaria ſetaba, apud Catullum in Aſin. 13, Volaterranus. lib. 2. Geograph. Setabis lino tenuiſſimo nobilitata, vnde Sudaria ſetaba à Catullo commemorata. Hanc abluit Sucro è montibus ortens Oroſpedanis Hæc Volater.

SATHROIS, præfectura Thebaidis eſt apud Plin. lib. 5. cap 9.

SETIA {[illegible]} Vrbs Campaniæ, ex cuius agro Setinum vinum commendatur Plin. lib. 3. Nat. hiſt. cap 5 Martial. lib. Xeniorum,

Pendula pampineos quæ ſpectat Setia campos,

Exigua veteres miſit ab vrbe cados.

Setiger, Setoſus. Vide SETA.

SETVBIA {[illegible]} Ptole. li. 2. ca. 6. vrbs Hiſp. alio nomine Sepulueda.

Seu {[illegible]} Diſiunctiua particula, qua iungimus ea quorum alterum, non vtrunque affirmamus, Cic. pro Quintio. Quemadmodū ſolent homines nobiles ſeu rectè, ſeu perperàm facere cœperunt, ita in vtroque excellunt, vt nemo noſtro loco natus aſſequi poſſet. Quintil. in Prooem lib. 8, Figuras ſeu tranſlationes mutuamur.

Seuectus, ſeuecta, ſeuectum, Propert. lib. 3 eleg 3,

Cur tua præſcripto ſeuecta eſt pagina gyro? Seuecta dicitur egreſſa, & ſeorſū vecta quàm ne debebat. Cur auſa eſt tua pagina elegiaca egredi ſpatiū ſibi præſcriptū, tentádo materiā ſtylúmq; grandiorē.

Seuerus, pen. prod. {[illegible]} Adiect. Quaſi Secus, id eſt iuxta verum, Grauis & cenſorius. Plaut. Pœn 17,

Opinor hercle hodie quòd ego dixi per iocum,

Id euenturum eſſe, & ſeuerum & ſerium. Terent. Heaut. 5. 3,

Sed ipſe egreditur, quàm ſeuerus: rē quū videas cēſeas. Vir. 8 Æn Romulidis, Tatióque ſeni, Curibúſque ſeueris.

Seuerus ad iudicandū. Cic 2. Ver. L. Caſſius ex familia tum ad cæteras res, tum ad iudicandum ſeueriſſima.

¶Seuerior, Aſper. Virg 7. Æneidor,

Qui Tetricæ horrentes rupes, montémque ſeuerum. Seruius putat eſſe nomen proprium.

Acerbe ſeuerus in filium. Cic. 3. Offic Magnus vir in primis, & qui perindulgens in patrem, idem acerbè ſeuerus in filium,

¶Seuerus, Triſtis, vitabilis. Virg. 3. Georgicorum,

Inuidia infœlix furias, amnémque ſeuerum Cocyti metuet.

¶Agricolæ ſeueri. Lucret. lib. 5.

Seueriſſimus author. Plin. lib 11 ca. 52, Addidit morum aſpectus ſimili modò apud nos Trogus & ipſe author ſeueriſſimus.

Canities ſeuera. Claud. 1. de rapru Proſerp.

Comas ſeueras ligare fronde. Stat 1. Achill.

Conſilium ſeueriſſimum. Cic. Quint. fra. lib. 3 27, Annali pergratæ literæ tuæ fuerunt, quod & curaſtea de te diligenter, & tamen conſilio ſeueriſſimo tuearea.

Cuſtos legis ſeuerus, Grauis & accuratus. Cic. 1. Verr. Cuius legis non modò à Pop. Ro. ſed etiam ab vltimis nationibus iampridē ſeueri cuſtodes requiruntur.

Eques ſeuerus. Ouid 3. Amor eleg 7.

Falernum ſeuerum. Horat. 1 Carm. ode 7.

Fidibus voces creuere ſeueris. Horat. de Arte.

Frons ſeuera. Ouid. 2. Triſt.

Homo ſeuerus. Cic. 2 de Finib.

Iudex ſeuerus. Cic. 5. Verr. Si ea prouincia tota centum ſeptuaginta cieciſſet, poſſe ſne ſeuerit iudicibus ſaluus eſſe.

Lex ſeuera Ouid. de 3. Ponto, eleg 3.

Non ſinit Endimion te pectoris eſſe ſeueri. Ouid. epiſt. 17.

Senes ſeueriores. Catull. ad Leſbiam.

Supercilium ſeuerum. Ouid 3. Amor. eleg 4.

Vita ſeuera. Ouid 2 Amor. eleg 10.

Hoſtibus eueniat vita ſeuera meis.

Vultus ſeueros aduertere. Stat. 1. Thebaid.

Exuere vultus ſeueros. Ouid. 3 Amor. eleg. 4.

Seuera ſilētia noctis. Lucret. lib. 4. Id eſt, à vero ſeorſa & ſeparata: quoniam per id tempus animus erraticus eſt, nihílque ferè videt quòd ſit veritati congruum.

Seueritas, pen cor. ſeueritatis {[illegible]} Ipſa ſeuerorum grauitas. Cic. 7. Verr. Quum iſte veſtra ſeueritate permotus, multa ſigna dederat quamobrem is reſponſurus non videtur, &c.

Aculeus ſeueritatis, Vide ACVLEVS.

Leniſſimæ vir ſeueritatis, Paterculus lib. 2. ſub finem.

Seueritas animaduerſionis. Cic. ad Dolabellam lib. 9. 14, Contigit enim tibi quod haud ſcio an memini, vt ſumma ſeueritas animaduerſionis non modo non inuidioſa, ſed etiam popularis eſſet.

Diſciplinæ ſeueritas. Quint. lib. 1. cap. 2.

Diſputādi ſeueritas. Cic. 3. de Finib. Ne blāditiis eius, illecebríſq; impediatur diſputandi ſeueritas.

Nimia emendationis ſeueritas Quint. lib. 1. cap. 4.

Imperij ſeueritas Cic. 7. Verr. Summæ diligentiæ ſummam imperij ſeueritatem addidit.

Salutaris ſeueritas vincit inanem ſpeciem clementiæ. Cicero ad Brutum epiſt. 2.

¶Vini vnguentorum ſeueritas, Aſperitas. Plin lib. 13 cap. 3.

Adhibere ſeueritatem. Cic. 1 Offic. Et tamē ita probanda eſt manſuetudo atque clementia, vt adhibeatur Reip. cauſa ſeueritas: ſine qua adminiſtrari ciuitas non poteſt.

Commodare ſeueritatem magnis peccātis. Tacit. in vita Agric. Omnia ſcire, non omnia exequi, paruis peccatis veniam, magnis ſeueritatem commodare.

Conuerquere ad ſeueritatem, Cic 2 de Orat.

Habere ſeueritatem. Cic in Brut. Craſſus in ſumma comitate habebat etiam ſeueritatis ſatis.

Mitigare ſeueritatem. Cic. 1. ad Qu. fra.

Reuocare ad ſeueritatem. Cic. 1. ad Attic.

Seueritudo. pen, pro ſeueritudinis, f. g {[illegible]} Idē Plaut. Epid. 13, Quid illuc eſt, quod illi caperat frons ſeueritudine?

Seuerè, pen prod {[illegible]} Aduerb. Grauiter, Aſperè.

Grauiter & ſeuerè. Cic 2. de Fin. Ita grauiter & ſeuerè voluptatem ſecreuit à bono.

Seuerè dicere. Cic 3. Tuſcul. Video enim ab eo dici multa ſeuerè, multa præclarè.

Agere ſeuerè. Cic 3. de Legib. Primùm enim obſiſtitur quū agitur ſeuere: deinde vi opprimi in bona cauſa eſt melius q̄ malè cedere.

Seuerius aliquem adhibere, Vide ADHIBEO.

Seueriſſime acta ætas. Cic. pro Roſc. Comœdo. Nihil mihi detraham, quum i lis exactæ ætatis ſeueriſſimè fructum quem meruerūt, retribuam.

Seueriter, pen cor. {[illegible]} Aliud aduerb. Idem. Titinnius, Seueriter hodie ſermonem amica mecum contulit.

SEVERVS, pen. prod. {[illegible]} Proprium multorum virorum nomen, vt

Seueri Cæſaris, Seueri Attilij ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cuius meminit Hieronymus. ¶ Lis & Seuerus, proprium montis in Italia, authore Seruio, cuius meminit Virg. 7. Æn. Qui tetricæ horrentes rupes montémque Seuerum.
uerianæ pyra à Seuero inſitore dicta. Eorū meminit Plin. li. 15 ca. 15.

SEVERIANI, Hæretici quidam fuerūt à Tatiano primùm propagati, deinde & à Seuero aucti, qui matrimonio penitus abſtinendū prædicabant. Meminerunt horum Hieronym. & Sophronius.

Seuir, ſeuiri. Sex erant Romanorum equitum decuriæ, Rhamnenſes, Tatienſes, Luceres primi ſecundique: erant enim primi Luceres & ſecundi, ac ſic quoque Tatienſes & Rhamnenſes geminati erāt. His qui præerant Seuiri vocabantur: ac in inſcriptionibus antiquis Seuirum equitum Romanorū reperimus: vt in hac, Trib. mil. vij gem. felic. vj viro. eqnit. Romano. & in illa, x. viro à litib. iudic. vj. viro. equit. Roman. turm. Turnebus.

Seuitum, à veteribus dicebatur libū quod in ſacrificio Seceſpita ſecabatur. Feſtus. Secium in Auguſtin. Feſto legitur, de quo ſuo ordine.

SEVMARA, Armeniæ ciuitas eſt. Strabo li. 11 Ex Armenia verò anguſtiæ, quæ ſecus Cyrum ſunt atque Aragum, qui prius quàm inuicem concurrant, vrbes veteres munitas habēt, quæ ſaxis impoſitæ, XVI inter ſe ſtadiis abſunt, prope Cyrum Armozycam, prope Aragum Seumara, quibus ingreſſibus prius Pompeius vſus eſt, ex Armenia mouens, poſteà verò Canidius.

Seuoco, ſeuocas, pen. cor. {[illegible]} ſeuocare, Seorſum, ſeu in alteram partem vocare. Plaut. Aulul. 16,
Quid tute ſolus è Senatu ſeuocas? Ouid 6. Metamorphoſeos,
Seuocet hunc genitor, nec cauſam faſſus amoris.
Seuocare in montem, Cic. pro Muræna, Facis vt rurſus plebs in Auentinum ſeuocanda eſſe videatur.
Curam me ſeuocat è virginibus. Catull. ad Ortalum 65.
Seuocare ſe ab aliquo Plaut. Merc. 7.
Seuocare animum ab omni negotio. Cic. 1. Tuſcul. Quum à re familiari quæ eſt miniſtra & famula corporis, quum à Repub. quum à negotio omni ſeuocamus animum.
Seuocare ſe à corporibus. Cic. 1. Tuſc. Quibuſque fuiſſet minima cum corporibus contagio, ſeſéque ab his ſemper ſeuocaſſent: eſſéntque in corporibus humanis vitam imitati deorum.
Seuocare ad ſe in priuatā domū de cōmuni. Cic. pro Quint. Itaq; herculè haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad ſe in priuatam domum ſeuocabat.
Seuocari à ſocietate. Cic. 1. de Diuin. Quum ergo eſt ſomno ſeuocatus animus à ſocietate & contagione corporis, &c.

Seuum, ſeui, quod & Sebum, vel Sepum dicitur {στέαρ} Pinguedo ex animalium omentis detracta, & elota ac curata, vt in vſum noſtrum conuertatur: vnde nos hodie ſeuo candelas cōcinnamus & componimus. Plin. Seuū ex omēto pecudis. Idē li. 28. c. 9, Quæ tamen adipis, eadē in his quæ ruminant, ſeum eſt, aliis modis non minoris potētiæ.

Seuoſus. pen. prod. Adiect. {[illegible]} Quod inſtar ſeui pinguis. Plin. lib. 11. cap. 37. Seuoſa cornigeris medulla.

Seuo, ſeuas {[illegible]} ſeuare, Seuum imponere, ſeu candelas ex ſeuo facere. Colu. li. 2. ca. 22, Feriis autem ritus maiorum etiam illa permittit, far pinſere: faces incidere, candelas ſeuare. Legitur & Sebare.

Sex, numerale nomē notæ ſignificationis {ἕξ} à quo hæc deducta ſunt: Sextus, ta, tum ordine ex ſex vltimus, Sextans, quaſi ſextus as: Eſt enim ſextās ſexta pars aſſis. i. vnciæ duæ. Sextarius: mēſura ſexta, &c.
Sex ſuffragia appellātur in Equitū centuriis, quæ ſunt adiectæ ei numero centuriarū, quas Priſcus Tarquinius rex conſtituit. Feſtus.
Sex Veſtæ ſacerdotes conſtitutæ ſunt, vt populus pro ſua quaque parte haberet miniſtrā ſacrorū, quia ciuitas Romana in ſex eſt diſtributa partes, in primos ſecundóſque Tatienſes, Ramnenſes, Luceres.
Sex ſeptē, pro ſex ſeptémve, Vide Plebs, de vno tantū in PLEBS.

Sexagenus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Idem quod Sexaginta. Plin. lib. 8. cap. 40, Gerunt vtero ſexagenis diebus. Liu. 8. ab Vrbe, Ordo ſexagenos milites, duo centuriones, vexillarium vnum habebat.
Sexagena millia modiorum. Cic. 7. Verr.

Sexagies, Aduerb. {[illegible]} Cic. 4 Philip. Orabat vt te contra ſuum patrem, ſi ſeſtertium ſexagies peteret, defenderem.

Sexaginta, Indeclinabile {ἑξήκοντα} Cic. 3. Ver. Poſſum ſexaginta decreta proferre, in quibus vt ego pecuniam non dicam interceſſiſſe, ipſa decretorum nouitas iniquitaſque declarat.

Sexangulus, pe. cor. Adiect. {ἑξάγωνος} Quod habet ſex angulos. Plin. li. 11. cap. 11, Apum ſexangulæ omnes cellæ. Ouid. 15. Metamorphoſeos,
Nónne vides quos cera tegit ſexangula fœtus
Melliferarum apum ſine membris corpora naſci?

Sexangulatus, pen. prod. Solinus cap. 46, Inuenit & itidem in mari Rubro, ſicut cryſtallum ſexangulatam, quæ radiis icta ſolis, &c.

Sexatrus, ſextus dies eſt feriis, vt Triatrus, tertius, Feſtus. Vide Quinquatrus in QVINQVATRIA.

Sexcenus, pe. pro. Adiect. {[illegible]} pro Sexcentenus. Cic. 7. Ver. Ciuitatibus pro numero militū pecuniarū ſummas deſcribere, certo pretio ſexcenos nūmos nautarū miſſione cōſtituere. Colu. lib. 3 cap. 3.

Sexcentenus, pen. prod. {[illegible]} Aliud adiect. Colum lib. 3. cap. 5, Qui ducentos quadragenos pedes obtinent, ſexcentenæ mal. colis pangendi ſunt. Id eſt, ſexcenti vtrinque.

Sexcenti, ſexcentæ, ſexcenta {ἑξακόσιοι} Plurale tantùm. Cic. 2. de Diui. Sexcenta licet eiuſmodi proferre. Terent. Phorm. 4 3.
Sexcentas proinde potius ſcribito dicas. Vbi Donatus, Apud nos ſexcēta dicere pro infinito numero, ferè vſitatum eſt. Cic. pro Roſc. Amer. Sexcenti ſunt qui inter ſicarios & de veneficiis accuſabant.

Sexcentoplagus, pen. prod. {[illegible]} Fictum à Plauto nomen, in Captiu. 11,
Sexcētoplago nomē indetur tibi. Hoc eſt, Sexcētas plagas accipies.

Sexcenteſimus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Plin. lib. 8. ca. 7, Anno vrbis ſexcenteſimo quinquageſimoquinto. Sic lib. 14. cap. 14.

Sexcenties, Aduerb. {[illegible]} Cic. Att. li. 4 86, Vt forū laxaremus, & vſq; ad atriū Libertatis explicaremus, contēpſimus ſexcenties H. S.

Sexdecies {[illegible]} Aliud aduerb. Plin. lib. 6. cap. 29 Seboſus ab Ægypti extremis ſexdecies centena LXXV. M. paſſuum.

Sexennis, & hoc ſexenne {ἑξαετής} Quod eſt ſex annorū. Plaut. Pœn. 14, Inde ſurreptus ferè ſexennis. Plin. lib. 8. cap. 30.

Sexennium, ſexennij {ἑξαετία} Tempus ſex annorum. Cic. 1. de Diuin. Quod quidem ſexennio poſt Veios captos factū eſſe videmus. Idem Attic. lib. 6. 11, Confeceram vt ſoluerent centeſimas ſexennij ductas cum renouatione ſingulorum annorum.

Sexies, Aduerbium. {ἑξάκις} Sex vicibus. Liu. 4. ab Vrbe, Veientem hoſtem ſexies victum pertimeſcant. Colum. lib. 5. cap. 2.

Sexiens, Vide SEXIES.

Sextantarius, a, um: Sextantarij aſſes (inquit Feſtus Pōpeius) in vſu eſſe cœperunt ex eo tempore, quo propter bellum Punicum ſecundum, quod cum Hannibale geſtum eſt, decreuerunt patres, vt ex aſſibus, qui tum erant librarij, fierent ſextantarij, per quos eūm ſolutio ſieret cū eſſet, & populus ære alieno liberaretur, & priuati, quibus debitum publice ſolui oportebat, non magno detrimēto adficerētur. Sed priuerſo quoque (anno) vſus eſt, vt priore numero: ſed id non permanſit in vſu, nec amplius proceſſit in morem. Vide Antonij Auguſt. notas ad Feſtum.

¶ Sextarius, ſextarij. m. g. {ξέστης} Dicitur quod ſit ſexta pars congij, quæ menſura apud antiquos tam liquidis quàm aridis ſeruiebat. Capit autem ſextarius cotulas binas, quæ Latinè Heminæ dicuntur.
Ad ſextarios decoquere, Vide AD.
Sextarius, aridorum menſura. Colum. lib. 2. ca. 9. de Panico & Milio verba faciens, Nec impenſa graui ſationē cultoris onerant, quippe ſextariis ferè quatuor iugerum implent. Idem lib. 12. cap. 5, Salis ſextarium ſubiicito. Paulo poſt, Quidam hordei tolli ſextarios quatuor. Celſo cap. 105, Schœnum & calamum in pila contundito, quod ſiet ſextarium vnum eodem in dolium infundito, vt odoratum ſit, &c.
Sextarius Romanus, vt in Aſſe docet Budæus, eam menſuram capit, quam ternos ſeptarolos lingua noſtra appellat, hoc eſt ternos ſemiſextarios: qui eſt dodrans pintæ noſtræ Pariſienſis. Hic ſextarius in xij. cyathos diſtribuitur, quemadmodum as vel libra in vncias duodecim. Proinde pinta Pariſienſis ſedecim cyathos implet. Notum eſt autem antiquos, cùm hilariori conuiuio ſeſe ad potus inuitationes inuitabant, tot cyathos hauſtibus ſingulis ebibere ſolitos, quot erant literæ in nominibus amicarum: à quo more illud Martialis emanauit, lib. 1,
Næuia ſex cyathis, ſeptem Iuſtina bibatur
Quinque Lycas, Lyde quatuor, Ida tribus.
Omnis ab infuſo numeretur amica Falerno. Inde inuenta ſunt vocabula triens, quadrans, quincunx, ſeptunx, bes, dodrans, deunx, & reliqua, quæ non magis pocula quàm menſuras ſignificant: id quod apertè docet idem poeta lib. 8. epigram.
Det numerum cyathis Inſtantis litera Rufi,
Author enim tanti muneris ille mihi.
Si Teleſina venit, promiſſáque gaudia portat,
Seruabor dominæ Rufe triente tuo.
Si dubia eſt, ſeptunce trahar: ſi fallit amantem,
Vt iugulē curas, nomen vtrumque bibam. Septuncem pro hauſtu ſeptem cyathorum dicit, tot enim ſunt elementa in recto Inſtantis: & trientem pro phiala & hauſtu quatuor cyathorum. Item rurſus in vndecimo quincuncem pro quinque cyathis, & beſſem pro octo. Epigram 37,
Quincunces & ſex cyathos, beſſémque bibamus
Caius vt fiat Iulius & Proculus. & 12. epig. 28,
Poto ego ſextantes, tu potas Cinna deunces
Et quereris quòd non Cinna bibamus idem. Deunces vndenos cyathos intelligit, vt ſextantes binos. Romani autem ſextarium quaſi legitimam ac quotidianam virilis potus menſuram ſtatuentes, ab eo quaſi ab aſſe incipientes, reliqua vocabula partes eius fecerunt: quomodo & nos pintam virilem menſuram ponentes, ſemiſſem eius partis vini deſtinamus, dodrantem autem continentibus, quadrantem ægrotis, ſeſquipintam bibacibus, in quotidiano quidem conuiuio. Cyathis verò antiquos potus ſui menſuram metiri ſolitos etiam inter epulas, ex eo colligitur, quòd ſerui quidam ad cyathos ſtare vel eſſe dicebantur, vt ſerui ad limina & ad pedes. Vide SEPTVNX.
Sextarius aquæ. Cic. 2. Offi. At ij qui ab hoſte obſidentur, ſi emere aquæ ſextarium cogerentur, hoc primò incredibile nobis videri.
Sextarius olearius. Cato cap. 13.
Sextarius vini. Liu. 7 ab Vrbe.
Ducere ſextarium, Ebibere. Iuuen. ſaty 6.

Sextilis, huius ſextilis, pe. prod. Dicebatur qui nunc Auguſtus menſis: quòd ſextus eſſet in ordine menſium. Horat. 1. epiſt 7,
Quinque dies pollicitus me tibi rure futurum,
Sextilem totum mendax deſyderor.
Menſis ſextilis Horat. 1. epiſt. 11.

Sextula, ſextulæ. pen. corr. Æris minima pars: dicta quòd ſit ſexta pars vnciæ. Cic. pro Cæcinna, Fecit heredē ex deunce & ſemuncia Cæcinnam, ex duabus ſextulis M. Fulcinium libertū ſuperioris viri, Ebutio ſextulā aſpergit. Hereditatē. i. aſſem his verbis Cic. in deuncē, ſemūciā, & tres ſextulas diuiſit. Ex quo liquet ſextulā tertiā eſſe partē ſemunciæ, & vnciæ ſextā. Dum ſextulas dixit pro tertia parte vnciæ: quū tamen aliud vocabulū Latinū haberet, duellā. ſ. Nā duæ ſextulæ duellam faciunt, quæ tertia pars eſt vnciæ. Vide Bud. in ASSE.
¶ Sextula, Menſura agri. Colum lib. 5. cap. 1. Pars ſeptuageſima ſecunda, pedes CCCC. hoc eſt ſextula, in qua ſunt ſcrupula quatuor.

Sextus, Adiect. {ἕκτος} vt Sexta ætas.

Sextum Conſul {[illegible]} vt Tertiùm Cōſul. Cic. in Piſ. Qui C. illi Mario fortiſſimo viro & Conſuli, & ſextùm Conſuli, &c.
Ad ſextam decoquere, vide AD.

Sexi, ſenæ, ſena {[illegible]} à ſex deriuatur Cic. 4. Ver. Ab iſto, & præco qui voluit, iſtum ordinem pretio mercatus eſt, & pueri annorum ſenùm ſeptenumque denûm, Senatorium nomen nundinati ſunt.

Anni

Anni decies ſeni, Sexaginta. Ouid.5.Faſt.

Senarius, Adiect. {ἑξάς, ἑξαδικός} Quod conſtat ſex rebus: vt Senarius numerus. Hinc

Senarij verſus, qui & Senarioli dicti ſunt à ſex pedibus. Cic.5.Tuſc. Tenebam enim quoſdam ſenariolos, quos in eius monumento eſſe inſcriptos acceperam, qui declarabant in ſummo ſepulchro ſphæram eſſe poſitam cum cylindro.

Senariolus, ſenarioli, pen.corr. Diminut. Vide SENARIVS.

SETTIVS Caballus {...} Scurra maximus, qui à calcitrando Caballi nomen adeptus eſt. Mart. in Cæcilium lib.1.

SEXTVS {σέξτος} Philoſophus Cheronenſis, Plutarchi nepos, qui doctor fuit Marci Antonini imperatoris, de quo Iulius Capitolinus, Audiuit & Sextū philoſophum Cheronenſem. Fuerunt & alij Sexti multi.

Sexus, huius ſexus, m.g. {ἄρρεν ἢ θῆλυ, γένος...} Et hoc Sexus, ſexi, ſecundum Priſcianum. Plaut. Rud.

Virile ſexus nunquam habui vllum. Varro lib.2. de Analibus, Sexus vtrunque, virile, an muliebre, an neutrum ſit, dici poteſt. Salluſt. lib.2. Hiſtor. Colum. lib.6 cap.24, Certis ſignis comprehendere licet quem ſexum generaturæ.

Mentiri ſexum. Vide Mentior in MANS.

Sexus à Græco dicitur ἕξις, quod eſt habitus, ſignificátque naturam & habitum, authore Feſto. Vnde maſculinum & fœmininum ſexum dicimus. Plin. de Viris illuſtr. 2, Ad quos quum vtriuſque ſexus multitudo conueniſſet, dato ſuis ſigno virgines raptæ ſunt.

Secus, n. g. dixit Salluſt. hiſt. lib.2, At Metellus in vlteriorē Hiſpaniā poſt annū regreſſus magna gloria cócurrētiū vndiq; virile & muliebre ſecus per vias, & tecta omnium viſebantur. Vide plura apud Nonium.

SEYA, Fortuna Romæ templum habuit, à Seruio Tullio conſtructum, quòd Seruio Seya natus ad regni faſtigia conſcendiſſet. Alexand. Alexandrinus lib.1 cap.13.

S I

Si {εἰ, αἰ, ἐάν, ...} Coniunctio, Quando res facta ſignificatur, finitiuis iungitur, authore Diomede. Cic.1. in Catil. Si illuſtrantur, ſi eorum pateant moria. Nec enim dubitat an illuſtrantur: ſed quia illuſtrantur, ſuadet vt mutet Catilina mentem. Virg.6. Æneidos,

Si potuit manes arceſſere coniugis Orpheus. Affirmat enim potuiſſe.

Si, cum futuro indicatiui. Cic. Corneu. lib 2 6, Nunquam labere, ſi te audies. Idem ad Thermum, lib.2.17, Si me audies, vitabis inimicitias: & poſteritatis otio conſules.

Subiunctiuis iungitur, quoties conditionalis & incertus eſt ſermo, veluti, Si facias, Si faceres. Qui enim ſic loquitur, non factum incertum declarat. Hæc Diomedes. Cic. pro Cluent. Tum ei quadraginta millia, ſi eſſet abſolutus Oppianicus, pollicetur.

Finitiuis, Græcè ...., id eſt Indicatiuis etiam iungitur quum conditionem ſignificat. Terent. And.1.5,

Si illum relinquo, eius vitæ timeo: ſin opitulor, huius minas. Ibid.2.1,
　　-Pamphile
Si id facis, hodie poſtremum me vides.　Idem Eunuch.1.1,
Si incipies, neque perficies nauiter.　Virg 1.Georgicorum,
At ſi triticeam in meſſem, robuſtáque farra
Exercebis humum.　Vbi Seru. dicit, Exercebis pro Exercueris poſitū.

Si, in principio orationis. Cic. pro Cœlio, Si authoritates patronorum in iudicijs valerent, ab ampliſſimis viris, &c.

Si deus, ſi dea es. Cato. de Re ruſt. Sic verba cōcipito: Si deus, ſi dea es. Hæc verba erant in precibus Romanorum ſolennia, cùm deos ſexu diſtinctos, vt & homines exiſtimarent: in quo ab Arnobio illuduntur meritò & reprehenduntur, cuius hæc ſunt verba, Nam conſueſtis in precibus, Siue tu deus, ſiue tu dea, dicere.

Si nihil aliud: ſaltē: &c. Cic.3. Ver. Hic iſtius ſcelerata locatione nefarióque latrocinio bonis patrijs fortunisq; omnibus ſpoliatus, venit in iudicium: ſi nihil aliud, ſaltē vt eam cuius opera ipſe multos annos eſt in ſordibus, paulò tamen obſoletius veſtitam videret. Compendiaria locutio ſumpta à Græcis, teſte Budæo.

Si minus, Si non. Cic. pro Cluent. Non timuiſſe, ſi minus vim deorū, hominúmq; famam: at illam ipſam noctem, facéſq; illas nuptiales? Et ad Curionem lib.2.5, Propter ipſius excellentem in eo genere vel gratiam vel diligentiam, noſtram ſuffragationem ſi minus potentem, at probatam tamen.

Si modò Cic. Att. li 13.176, Quæ diligēter à me expreſſa acumē habēt Antiochi, nitorem orationis noſtrū, ſi modò is eſt aliquis in nobis.

Si non, pro Si minus. Plin. epiſt. 6. lib 3, Si adſunt amici, honeſtiſſimi ſermones explicantur: ſi non, liber legitur.

Si non faciat, &c. Cæſ.1. bel. Ciuil. Vti ante certam diem Cæſar exercitum dimittat: ſi non faciat, eum aduerſus Remp. facturum videri.

Si non, at. vel, Si nequaquam, at. Cic. in Orat. Nulla eſt enim vllo in genere laus oratoris, cuius in noſtris orationibus non ſit aliqua, ſi non perfectio, at conatus tamen. Idem de Oratore, Alteri ſi nequaquam parem illius ingenio, at pro noſtro tamen ſtudio meritam gratiam debitámque referamus.

Si non maximus. Cic. in Orat. Hoc vno perfecto magnus orator eſt, ſi non maximus.

Si paterer, Verba ſunt formulæ iudicij recuperatorij. Cic.2. Ver. Iudicium dat ſtatim, ſi paterer eam ſe & ſua Veneris eſſe dixiſſe: iudicant Recuperatores id, quod neceſſe erat. Sic legendum eſt ex Feſto in dictione pater, per eliquidam, non paterer.

Si tamen, pro Si modò Plin epiſt. 1. lib.5, Liber legitur, interdum actis in præſentibus amicis, ſi tamen illa non grauantur.

Si ego hos bene noui. Cic. pro Roſc. Amer. Sed ſi ego hos bene noui, litteram illam, cui vos vſque eò inimici eſtis, vt etiam omnes eas oderitis, ita vehementer ad caput affigent vt poſteà neminē alium niſi fortunas veſtras accuſare poſſitis.

Si quam fungi munere debemus. Cic 4. Acad. Quod ſi quam fungi munere debeamus, non modo operam noſtram nunquam à populari cœtu remouemus.

Si, id eſt defendere. Cic. pro Quintio, Qui communi ſtudio, ſummis opibus Sext. Næuium defendunt: ſi id eſt defendere, cupiditati alterius obtēperare, quo is facilius, quē velit, iniquo iudicio opprimere poſſit.

Si me amas. Cic. Varinio lib.5. cap 11, De Dionyſio, ſi me amas, confice. Quaſi dicat, Rogo te per amorem. Et eſt modus adiurandi.

Si maximè. Cic.4. Verr. Neque enim ſi maximè ſtatuæ deiectæ eſſent, eas ego vobis poſſem iacentes oſtendere.

Si per commodum Reip. poſſet. Liu.1. bel. Maced.

Si videtur, per parentheſim poſitū. Cic.1. Acad. Eam quoque (ſi videtur) correctionem explicabo, ſicut ſolebat Antiochus. Idem Sulpitiu, lib 4.2. Tu (ſi videbitur) ita cenſeo facias.

Si vlli rei ſapiens aſſentietur vnquam, aliquando etiam opinabitur Cic.4. Acad.

Si potes. Cic.2. de Orat. Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, ſi poteſt eſſe poſſeſſor.

Si fortè. Cic. Qu. fra. lib.1.2, Intelliges eſſe nihil à me, niſi orationis acerbitatem & iracundiam & ſi fortè raro litterarum miſſarum indigentiam reprehenſam.

Si, pro Quanuis, ſubiunctiuo iungitur. Terent. And. 4.2,
Non, ſi capiundos mihi ſciam eſſe inimicos omnes homines.

¶Si, cum Quis, indicatiuo ferè iungitur. Ouid.2. de Arte,
Si quis in hoc artem populo non nouit amandi.　Cic.1. Offi. Et ſi quis ſibi plus æquo appetet, violauit ius humanæ ſocietatis.

¶Si, pro Etſi. Terent. Eun.5.2,　-nam ſi ego digna hac contumelia
Sum maximè, at tu indignus qui faceres tamen.　Vbi Donatus, Deeſt ET, vt ſit, etſi.

¶Si, Etiam ſi. Plaut. Merc.14,
Decem vocaſſet ſi ad cœnam ſummos viros, nimium obſonauit.

¶ Si, pro Cum, vt non cōditionem, ſed tempus ſignificet. Horat. lib. 1. epiſt.2. ad Mecœn.
Quòd ſi bruma niues Albanis illinet agris.　Id eſt cùm bruma aduenerit. Vide plura apud Lambinum in hunc locum.

¶Si, pro An poſitum Græcorum more. Liuius, Percūctatus ſi conſilium, nō vtile ſolùm, ſed etiam ſalutare, admittere auribus poſſet. &c. Horat. lib 1. epiſt. 2 ad Mecœnat.
Inſpice ſi poſſum donata reponere lætus.　Lambinus.

Aliàs pro An, ſic ponitur. Terent. Heaut.1.1,
Viſam ſi domi eſt.　Colum. lib.8. cap.5.

¶Si, pro Vtinam, aliquando ponitur. Virg.6. Æneidos,
Si nunc ſe nobis ille aureus arbore ramus
Oſtendat nemore in tanto.　Vbi Seruius, Si, Aduerbiū rogantis & optantis eſt per ſe plenum.

¶Si dijs placet, Proprium eſt exclamātis propter indignitatē alicuius rei, ſiue temeritatem, & indignātis, inquit Donatus. Teren. Eu.5.3. Vide vt otioſus ſit, ſi dijs placet.　Cic. in Orat. Etiā Latini, ſi dijs placet, hoc biennio magiſtri dicendi extiterunt. Idem 5. Tuſc. Qua gloria commotus Epicurus exortus, cui etiam, ſi dijs placet videtur ſemper ſapiens beatus.

¶Si eſt vt. Terent. Hecyr.,
Si eſt vt velit reducere vxorem, licet.　Id eſt, ſi velit. Idem Phorm.2.1,
Si eſt patrue culpam vt Antipho in ſe admiſerit, &c. Pro, ſi admiſit, vt Donatus interpretatur.　Rurſum Hecyra 4.1.

¶Si te in germani fratris dilexi loco, Sic dicimus, inquit Donatus, quando præſtitimus aliquid, & tamen nolumus exprobrare. Terentius Andr.1 5,　-ne abs te hanc ſegreges, neu deſeras:
Si te in germani fratris dilexi loco:
Siue hæc te ſolum ſemper fecit maxumi.　Virg 9. Æneidos,
Si qua tuis, &c.　Idem 4. Æneidos,　Si bene quid de te merui.

Si, pro Poſtquàm. Terent. Phorm.1.2,
Non ſi rediſſet pater ei veniam daret.　Virg.5. Æneidos,
Præterea ſi nona diem mortalibus almum
Aurora extulerit.　Donatus.

¶Si, pro Siquidem. Virg 1. Georgicorum,
Liber & alma Ceres, veſtro ſi munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutauit ariſta.　Vbi Seruius Si, ſiquidem: nam Si confirmatis eſt.　Idem 5. Æneidos,
Si conceſſa peto, ſi dant ea mœnia Parcæ.

¶Si ſapis, pro Si ſapias, ait Donatus. Terent. Eun.1.1.

¶Si redierit, pro Si redijt. Terent. Adelph. 4.2. Donatus.

¶Dicis, ſi facies modò. Plaut. Trinum.17.

¶Si, per apoſiopeſim ſiue reticentiam dictum. Terent. And.4.5.
Non me attingas ſcelerte: ſi pol Glycerio non omnia hæc.

¶Si ſis homo. Terent. Adel.5.8,　-ſi tu ſis homo,
Hic faciat.　Vbi Donatus, Si ſis, pro Si eſſe volueris, & ſi credi homo volueris. Rurſum idem, Si tu ſis, non ſi tu es, dixit: quaſi in eo ſe hominem ſit Æſchinus probaturus.

¶Si, aliquādo ſubaud. Horat.1. Ser. ſat.3,　-decies centena dediſſes
Huic parco paucis contento, quinque diebus
Nil erat in loculis.　Budæus.

Sialochi {σιαλόχοι} dicuntur, qui inter loquendū vnà cum verbis ſalinā, expuunt. σίαλον enim Græcis dicitur ſpuma, vel ſaliua ore emiſſa.

SIAMBIS {σιαμβίς} Inſula eſt in Oceano Britannico Plin. lib.4. cap.16.

SIBAGAE Indiæ ſunt populi iuxta Plin. lib.6. cap.20.

SIBARIS, Vide SYBARIS.

SIBDA, æ {σίβδα} Cariæ oppidum Halicarnaſſo ab Alexandro Magno attributum. Plin. lib.5. cap.29.

Sibi {σοί} Datiuus à Sui pronomine. Vide ſuo loco.

Sibi habeat ſuam fortunam. Cic. Att. lib 7.150.

Sibimetipſis conſciuere mortem. Liu.4. ab Vrbe.

Sibilus, ſibili, pe. cor. {συριγμός, σύριγμα} In ſingulari m. g. eſt, in plurali m. & neutri. Eſt autē ſonus oris, qui cōpreſſis dentibus, & parū deductis labris fieri ſolet. Col. lib.2 cap.3, Sibilóq; allectari, quo libentius bibant.

Paſtoria ſibila. Ouid.13 Metam.

Conſtrindere ſibilo, Vide CONSTRINGO.

Sibilo ſignum dare. Liu.5. bel. Pun.

Edere ſibilum. Catull. de Phaſelo.

Mittere horrenda ſibila. Ouid.3 Metam.

Stridula ſibilis. Lucan. lib. 9. … angues,
Stridula fuderunt vibratis ſibila linguis.
Trepidantia ſibila iuſſit draco. Valer. lib. 7. Argon.
Vibrata ſibila ſæuis linguis Silius lib. 3.
Plauſus & Sibilus, contraria. Cic. pro Seſtio, Ei verò qui pendet rebus leuiſſimis, qui rumore, & (vt ipſi loquuntur) fauore populi tenetur & ducitur, plauſum immortalitatem, ſibilum mortem videri neceſſe eſt.
Sibilo conſectari aliquem. Cic. Attic. lib. 2. 35, Feſſum clamoribus, & conuitiis, & ſibilis conſectantur.
E ſcena explodi ſibilo & conuitio. Cicero pro Roſc. Comœdo, Qui poſteaquã e ſcena nõ modò ſibilis, ſed etiã cõuitio explodebatur, &c.
Intactus à ſibilo, Vide INTACTVS.
Sibilum, neutri gen. vt apud Serenũ, Suaue ſibilum. Author Nonius.
Sibilus poëticè, pro Venti flatu. Virg. 5. ecloga,
Nam neque me tantùm venientis ſibilus Auſtri, &c.
Sibilus, penult. corr. Adiect. vt Ora ſibila, pro Sibilantia, inquit Seruius. Virg. 2. Æneid.
Colla ſibila. Virg. 3 Georg.
Toruæ coma ſibila frontis: Id eſt ſibilans. Val. Flac. 3. Argon.
Sibilo, ſibilas, pen. corr. {συρίττω, συρίζω} ſibilare, Sibilum emittere. Cic. Attic lib. 2. 34, Populares iſti iam etiam modeſtos homines ſibilare docuerunt.
Populus me ſibilat. Horat. 1 Serm. ſaty. 1.
Ore ſibilat draco Virg. 11 Æneid.
SIBINI, ſunt Populi cõtermini Sueuis, Mugilonibus & Butonibus. Strabo lib. 7.
Sibus, ſibi, ſino, an attributiuè per omne genus? Sibus (inquit Feſtus) ſignificat callidum, vel acutum …
SIBVT, oppidum Blamitarum, apud Plin. lib. 6. cap. 28.
Sibylla, ſibyllæ {σίβυλλα} Puella cuius pectus non decipit, & quæ vaticinatur, inquit Varro. Et à conſilijs deorum nuntiandis veteres hoc nomen impoſuerunt. Æoles enim σιοὺς deos dicunt, βουλὴν ſententia ſeu conſilium dicitur. Sibyllas igitur, quaſi ſiobullas dixerunt, quæ Dei ſententias enuntiarent. Cic. 2. de Diuinat. Sybillæ verſus obſeruamus quos illa furens fudiſſe dicitur, quorum interpres nuper falſa quędam hominum fama dicturus in Senatu putabatur, eum quem re vera regem habebamus, appellandum quoque eſſe regem, ſi ſalui eſſe vellemus.
Sibyllam Apollo pio amore dilexit: & ei obtulit poſcẽdi quod vellet arbitrium. Illa hauſit arenam manibus: & tum lõgam vitam popoſcit. Cui Apollo reſpondit id poſſe fieri, ſi Erythræam in qua habitabat inſulam relinqueret, & eam nunquam videret. Profecta igitur Cumas tenuit: & illic defecta corporis viribus, vitam in ſola voce retinuit. Quod quum ciues eius cognouiſſent: ſiue inuidia, ſiue miſeratione commoti, el epiſtolam miſerũt creta antiquo more ſignatam. Qua viſa, quia erat de eius inſula, in mortem ſoluta eſt. Vnde nonnulli hac eſſe dicunt, quæ Romana fata cõſcripſit, quòd iuxta ſu Apolinis templo inde Romam allati ſunt libri, vnde hæc fuerat. Hæc Seruius in illud. 6. Æneidos,
Olli ſic breuiter fata eſt longæua ſacerdos. Ouidius tamen 14. Metam. fabulam recitat paulò aliter.
Sibyllæ, vt author eſt Varro in libris rerum diuinarum, decem fuerunt. Prima, de Perſis, cuius mentionem fecit Nicanor, qui res geſtas Alexandri Macedonis ſcripſit. Secunda, Lybica: cuius meminit Euripides. Tertia, Delphica: de qua locutus eſt Chryſippus de Diuinatione. Quarta, Cumæa: quam Næuius in libro belli Punici, Piſo in Annalibus nominauit. Quinta, Erythræa: quam Apollodorus Erythræus ſuam ciuem eſſe affirmauit: Graiſque Ilium petentibus vaticinatam, & perituram eſſe Troiam, & Homerum mendacia eſſe ſcripturum. Sexta, Samia: de qua ſcripſit Eratoſthenes in antiquis annalibus Samiorum reperiſſe ſe ſcriptum. Septima, Cumana nomine Amalthæa, quæ ab aliis Demophile vel Erophile nominatur. Hanc fuiſſe affirmãt, quæ dicitur nouem libros ad regem Tarquinium Priſcum attuliſſe, ac pro eis trecentos philippeos poſtulaſſe. Vide Gell. lib. 1. cap. 19. Octaua, Helleſpontica, in agro Troiano nata, vico Marmeſſo, circa oppidum Gergythium: quam ſcribit Heraclydes Ponticus, Solonis & Cyri fuiſſe temporibus. Nona, Phrygia: quæ vaticinata eſt Ancyræ. Decima, quæ Tyburs ſiue Tyburtina dicta eſt, nomine Albunea, quæ Tyburi vt dea colitur, iuxta ripam Anienis: cuius in gurgite ſimulachrũ eius inuentum fuiſſe dicitur, tenens in manu librum: cuius ſacra Senatus in Capitolium tranſtulerit. Harum omnium Sybillarum carmina & feruntur & habentur, præterquàm Cumææ: cuius libri à Romanis occuluntur, nec eos ab vllo niſi à Quindecimuiris inſpici fas eſt. Et ſunt ſingularum ſinguli libri: qui, quia Sybillæ nomine inſcribuntur, vnius eſſe creduntur: ſuntque confuſi, nec diſcerni, ac ſuum cuique aſſignari poteſt, præter quàm Erythrææ, quæ & nomen ſuum carmini verum inſeruit, & Erythræam ſe nominatum iri prælocuta eſt, quum eſſet orta Babylonię. Omnes igitur hæ Sybillę vnum Deum prædicant, maximè tamen Erythræa, quæ celebrior inter cæteras ac nobilior habetur.
Horrendæ ſecreta Sibyllę Virg. 6. Æneid.
Caſta Sibylla Virg. 5. Æneid.
Cumęa Sibylla. Virg. 6 Æneid.
Viuax Sibylla. Ouid. 4. Faſt.
Sibyllinus, penul. prod. Adiect. {σιβυλλιακός} Quod eſt Sibyllæ, vel quod à Sibylla fit, vt Sibyllini libri. Plin. de Viris illuſt. Cic. de Aruſp. reſp. Nunc hoc quidem in mentem tibi veniebat Sibyllino ſacerdoti, hæc ſacra maiores noſtros ex veſtris libris expetiſſe? Sibyllinum ſacerdotem vocat, cui iuſerat Sibyllinos libros aperire & proferre, ſi quando vaticinium aliquod petendum erat.
Verſus Sibyllini Horat. in Carm. ſecul.
Sibyna, Genus erat haſtæ Grę̨cis. Eo verbo vſus eſt Ennius,
Illyrij reſtant ſicis ſibyniſque fodentes. Reperiat apud Gellium ſcibones pro Sibynę mendosè. Turnebus.
SIBYRTVS {σίβυρτος} oppidum Cretæ, vt ex Polybij ſententia tradit Stephanus. Hinc Sibyrtius gentile nomen σιβύρτιος.
Sic, Aduerb. Affirmantis {οὕτως, …} Terent. Phorm. 1. 2,
Itáne patris ais conſpectum veritum hinc abiiſſe? n. admodum.
P. Phaniam relictam ſolam? n. ſic. Plaut. Amph. 10,
Eſt autem inimicos? A. ſic eſt vera prædico. Terent. And. 2. 2.
Sic eſt factum, Sic eſt res, Sic res habet. Terent. And. 3. 4.
Simulani, vos vt pertentarem. D. quid ais? S. ſic eſt res. Cic. pro Roſcio Amer.
Sic, Ita, aut Quemadmodum. Virg. 2. Æneidos,
Non ſic aggeribus ruptis quum ſpumeus amnis
Exiit. Terent. Eunuch 3 5.
Noſtin' hanc quam amat frater? A. noui: nempe opinor Thaidem.
C. Iſtam ipſam. A. ſic commemineram. Plaut Stich. 3. Cic. pro Quintio. Sic cogitabam, &c.
Sic ſatis. Terent. Heaut. 5. 2,
Sit quidem hera 'ſt forma luculenta. C. ſic ſatis.
Sic, Cùm aliquid ab altero petimus, id vt facilius impetremus, ea ſolemus illi precari & optare, quæ ſciamus ei eſſe optatiſſima, addita particula ſic. Eſtque hoc genus omnibus poëtis Grę̨cis & Latinis perquam vſitatum Horat. 1. Carm. ode 3,
Sic te diua potens Cypri. Virg. in Mœrid.
Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos. Vide plura apud Lambinum in illud Horatianum quod attulimus.
Sic, Demonſtrat. Terent. Eunuch. 3 5,
Ego limis aſpecto ſic per flabellum clanculum, & ſimul alia circumſpecto. Idem Phorm 1. 2,
Quid ille pædagogus, qui citharistriam?
Quid rei gerit? G. ſic tenuiter. D. non multum habet
Quod det fortaſſe. Ibidem 1. 2,
… ad precatorem abeam credo, qui mihi ſic oret,
Nunc amitte quæſo hunc. &c. Sic And. 1. 1,
Sic cogitabam, Hic parum conſuetudinis
Cauſa, mortem huius tam fert familiariter, &c.
Sic eſt, Sic ſum, Sic viuit erat: pro, Hoc ingenio, his moribus. Terent. Phorm. 1. 2,
Cui tanta erat res, & ſupererat? G. deſinas:
Sic eſt ingenium. Idem. And. 1. 1,
Sic vita erat, facilè omnes perferre, ac pati. Idem Phorm. 5. 2.
Itáne tandem facere oportet? D. ſic ſum: ſi placeo, vtere. Cicero pro Roſc. Comœdo, Sic eſt vulgus, ex veritate pauca, ex opinione multa æſtimat. Idem pro Roſc. Amer. Sic vita hominum eſt, &c.
Sic ego, ſic me decet. Plaut. Pœn. 6.
Sic, Leuiter, & negligenter. Terent. And. 1. 2.
Mirabar hoc ſi ſic abiret.
Sic agam. Terent. Adelph. 5. 2.
Sic, tam. Plaut. Trinum. 10,
Nihil ſic celere eſt, nec volat. De amore.
Sic, Coniunctio illatiua. Cic. Sic tot ſimul virtutes cõtinentię, grauitatis, iuſtitię, fidei defecerunt. Id eſt igitur.
Sic, pro Valde, Apuleius, Nec ego rebar ſic multorũ id opus dierum eſſe.
Sic, vt. Cic. Trebatio lib. 7. 17, Sic ei te commendaui, & tradidi, vt grauiſſimè diligentiſſiméque potui.
Sic vt quimus. Terent. And. 4. 6.
Sic, vt, pro Tam, quàm Horat. 2. Serm. 8,
Tum pathici faciem nil ſic metuentis vt acres Potores, &c.
Sic tamen, vt. Vlp. in l. Siquis pecuniam. D. Siquis omiſſa cau. Et maximè, ſi ob euertenda iudicia id fecit, aduerſus poſſeſſorem competere actionem, ſic tamen vt ibi quidem pecunia accepta repudiauit, &c.
Sic, ſic. Virg. 4. Æneidos,
Sed moriamur, ait, ſic, ſic iuuat ire ſub vmbras. Vbi Seruius, Quaſi interrogatio & reſponſio, Et placet ſic inultam perire? Placet.
Sic & Quaſi. Plaut. Amphit 8,
Sic ſalutas atque appellas, quaſi dudum non videris.
Sic & Quomodo. Cæl. ad Cic lib. 8 4, Ego tamen ſic nihil expecto, quomodo Paulum Conſulẽ deſignatum primum ſententiã dicentem.
Sic demum, pro Ad poſtremum. Virg. 6. Æneidos,
Sic demum lucos Stygios, regna inuia viuis Aſpicies.
Siccine, pen. corr. {οὕτως} Aduerb. interrogantis, pro An ſic? vel Sicne? Terent. Eunuch. 4. 7, … ain' verò canis?
Siccine agis? Ibid. 1. 2. Cic. 1. de Fin.
Siccine lentè iaces? Propert. lib. 2. eleg. 16.
Sica, ſicæ {ἐγχειρίδιον} Genus gladij breuioris, quaſi ſeca. Cic. 3. in Catil. E quibus ille maximum ſicarum numerum & gladiorum extulit. Ibid. 2, Non enim iam inter latera noſtra ſica illa verſabitur. Et 3. de Natu. deor. Tum hæc quotidiana, ſicæ, venena, peculatus, &c.
Sicula, ſiculæ, pen. corr. Dimin. {ξιφίδιον} Plaut. Rud. 2. 4.
Pòſt eſt ſicula argenteola. & duæ connexæ maniculæ.
Sicarius, ſicarij {ξιφήρης} Qui ſicam gerit maleficij alicuius gratia, & pro interfectore accipitur. Cic. pro Roſc. Amer. Ab his hoc poſtulare homines ſicarios atque gladiatores, non modò vt ſupplicia vitent, &c. Idem pro eodem, Vetus videlicet ſicarius, homo audax, & ſæpe in cæde verſatus Horat. 1. Serm. ſaty. 4.
Sicarij appellantur à ſica, quæ ſignificat Ferreum cultrum. Author Iuſtinianus lib. 4. Inſtit. De public. iudiciis.
Immittere in forum ſicarios, Vide IMMITTO.
SICAMBRI {σίκαμβροι} Populi Germaniæ, Menapiis finitimi, ad vtramque Rheni ripam habitãtes. Hi crinem natura flauos habent, quem creſcere ſinunt & artificio quodam intorquent. Martial. lib. 1, Quidam cum y Græco ſcribunt. Hodie Geldrẽſes vel Cliuanos volunt eſſe. Meminit horum Strabo lib. 4.
Cæde gaudentes Sicambri. Horat. 4. Carm. ode 14.
Indomiti Sicambri Ouid. ad Liuiam.
SICANI {σικανοί} populi Hiſpani, à fluuio Sicore dicti. Hi duce Siculo, exclußs Aborigenibus, Italiam tenuerunt: ipſique poſteà ab ipſis pulſi quos

quos antè populerant, inſulam vicinam Italiæ occupauerũt, & eam Sicaniam à ſuo nomine nuncupauerunt.

SICANIA {[illegible]} dicta eſt inſulæ Siciliæ quædam pars, in finibus Agrigentinis. Ea autem in ea Sicanis olim fuit. Sed & inſula quandoque tota, Sicania dicta eſt, à Briarei Cyclopis filio Sicano: vel à Sicanis populis, qui primi eam inſulam incoluiſſe feruntur: qui tamen non ſunt indigenæ, ſed Hiſpani. Sicilia verò à ducis nomine: quanquam Thucydides dicat de Sicilia Italum regem veniſſe, & ab eo eſſe Italiam appellatam. Hæc Seruius illud Virgilij enarrans 8. Æneidos,
Tunc manus Auſoniæ, & gentes venere Sicanæ. De hac vide in dictione SICILIA.

Sicanus, pen. Indiff. Adiect. vt,
Ætna Sicana Horat. Epod. 17.
Fluctus Sicani. Virg. 10. eclog.
Portus Sicani. Virg. 5. Æneid.
Saxa Sicano patientior Propert. lib. 1. eleg. 15.

Sicanius, Aliud adiect. {[illegible]} vt
Arenæ Sicaniæ Ouid. 15. Metam.
Populi Sicanij. Lucan. lib. 3.
Sinus Sicanius. Virg. 3. Æneid.
Vrbes Sicaniæ Lucan lib. 3.

SICANUS, Fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis non procul ab Ilerda fluens, iuxta quem Cæſar Afranij & Petreij exercitum ſiti ad deditionem compulit. Lucan. lib. 4,
Heſperios inter Sicoris non vltimus amnes. Allj tamen hūc fluuium Sicorim malunt appellare, per quartam vocalem in media ſyllaba.

Sicarius. Vide SICA.

SICCA, vrbs Numidiæ, Romanorum colonia, apud Plinium libro 5. cap. 3.

Siccaneus, Siccatio, Siccesco, Vide SICCUS.

Siccine. Vide SIC.

Siccus, Adiect. {[illegible]} Aridum & ſine humore, inquit Nonius. Virg. 6. Æneidos,
Summa petit ſcopuli, ſiccáque in rupe reſedit. Plaut. Curcul. 3,
Egón' ſalua ſim ſicca ſum ſiti?
Agri ſicci. Horat. 2. Serm. ſaty. 4.
Arena ſicca. Tibull. lib. 3. eleg. 6.
Fauces ſiccæ fluminum. Virg. 4. Georg.
Feruores ſicci. Ouid. 1. Metam.
Siccisſima herba Plin. lib. 19. cap. 40.
Hyems ſicca Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Littus ſiccum. Virg. 3. Æneid.
Ocelli ſicci. Propert. lib. 1. eleg. 16.
Os ſiccum, Vide OS, oris.
Pedibus ſiccis currit ſuper æquora. Ouid. 14. Metam.
Pocula ſicca. Tibull. lib. 3. eleg. 6.
Puluis ſiccus Ouid. 1. Triſt. eleg. 4.
Senex ſiccus. Horat. 2. Serm. ſaty. 5.
Sitis ſicca. Ouid. 4. Triſt. eleg. 7.
Tempora ſicca æſtiui Canis. Tibul. lib. 1. eleg. 4.
In ſicco, Id eſt extra aquam. Plin. lib. 9. cap. 8. Virg. 2. Georg.
¶Sicca, Abſolutè apud Plautum pro puella, quæ nõdum lauet. Siccam, inquit, ſuccidam.
¶Siccus, Sobrius. Horat. 1. Carm. ode 18,
Siccis omnia nam dura deus propoſuit. Hoc eſt, ſobriis & ieiunis, vel vino abſtinentibus. Plaut. Aſin. 16,
Præter alios meum virum fui rata
Siccum, frugi, continentem, amantem vxoris maximè. Cicero lib. 2. Acad. quæſt. Alius adultis, alius ſenibus, alius ægris, alius ſiccis, alius vinolentis Ibid. lib. 4, Dormientium & vinolentorum & furioſorum viſa imbecilliora eſſe dicebas, quàm vigilantium, ſiccorum, ſanorum.

Siccè, Aduerbium {[illegible]} Colum. lib. 6. cap. 12, Maximéque datur opera ne in aquam pedem mittat, & vt ſiccè ſtabuletur. Declarat ſeipſum Columella.
Siccè dicere, per tranſlationem, quemadmodum & Ieiunè. Cicero in Oratore, Id verò deſinant dicere, qui ſubtiliter dicunt, eos ſolos Atticè dicere, id eſt quaſi ſiccè & integrè: & amplè, & ornatè & copioſè, cum eadem integritate Atticorum eſt.

Siccitas, penult. corr. huius ſiccitatis, fœm. gen. {[illegible]} Humoris vacuitas. Varro Cato, vel De liberis educandis, Per ſæ propter exercitationes pueriles modicas eam ſunt conſecuti corpore ſiccitatem, vt neque ſputarentur, neque emungerentur, ſuffocatíque corpore eſſent. Cicero ad Quintum fratrem, libro 3. 17, Aquámque, quam ij ducebant non longè à villa bellè ſanè fluentem vidi, præſertim maxima ſiccitate, vberioremque aliquanto ſeſe collecturos eſſe dicebant.
¶Siccitas, Firmitas, interprete Nonio. Cicero de Senectute, nullo imbre, nullo frigore adduci vt capite operto ſit: ſummam eſſe in eo corporis ſiccitatem.
¶Siccitas orationis. Cic. 2. de Nat. deor.

Sicco, ſiccas {[illegible]} ſiccare, ſiue humore efficere. Columella libro 2. cap. 5. Si humidus erit, abũdantia vliginis ante ſiccetur foſſis.
Calices ſiccare Horat. 2. Serm. 6.
Capillos rorantes ſiccabat. Ouid. 4. Faſt.
Cruores ſiccabat veſte. Virg. 4. Æneid.
Lachrymas ſiccauerat ardor. Ouid. 8. Metam.
Lumina humida ſiccabat impreſſa lana. Propert. lib. 3. eleg. 6.
Caprenli ſiccant vbera ouis. Virg. 2. eclog.
Vulnera ſiccabat lymphis. Virg. 10. Æneid.
Siccari, infinitiuus pro nomine. Plin. lib. 13. cap. 7, Cæſa ſtatim ſtagnis merguntur: hoc eſt eius ſiccari.

Siccatus, pen. prod. Partic. {[illegible]} vt Pontes ſiccati. Ouid. 13. Metam.
Siccatio, ſiccationis, f. g. Verbale. Plin. lib. 34. cap. 13, Additur & in emplaſtra, quibus lenis quæritur refrigeratio & ſiccatio.

Siccesco, ſiccescis {[illegible]} ſiccescere, à Sicco, ſiccas. Col. lib. 12. ca. 28,

Fœnum Græcum, vetere vino macerato: deinde in ſole expoſito, aut in furno vt ſiccescat.

Siccoculus, Adiect. {[illegible]} Plaut. Pſeud. 3,
Genus noſtrum ſemper ſiccoculum fuit. Nomen videtur à Plauto fictũ, pro eo quòd eſt Siccis oculis, id eſt nec lippi, nec lachrymoſi.

Siccaneus, aliud Adiect. {[illegible]} Cui contrarium eſt Irriguum & humidum, Quod eſt naturaliter ſiccum, vel quod nullo humore irriguum vel aſperſum eſt. Colum lib. 2. cap 17, Eius prati animaduertimus duo genera: quorum alterum eſt ſiccaneum, alterum riguum. Ibidem cap 13.

Siccanus, pen. prod. Adiect. Plin. lib. 16. cap. 17. de vlmorum generibus. Italia atinias vocat excelſiſſimas, & ex his ſiccanas præfert, quæ non ſint riguæ. Rem ipſam exponit Plinius, De vlmorum generibus.

Siccificus, pen. corr. Adiect. Macrob. lib. 7. Saturn. ad finem. Ineſt æri vis quædam remedialis & ſiccifica. Id eſt, vt loquuntur, deſiccatiua.

Sicclion {[illegible]} Dioſcoridi, herba eſt, quæ alio nomine Pulicaris dicitur, à ſemine pulicis ſimilitudinem referente. Plin. lib. 25. cap. 11.

SICELIS, Vide SICILIA.

SICENUS, Lacus eſt Theſſaliæ, mutas habens ranas, quæ tamen aliò tranſlatæ clamant, vocaléſque fiunt Plin. lib. 8. cap. 58.

SICENUS, Inſula eſt, non procul ab Io, ſed ex Io ad occaſum nauiganti ea occurrit. Strab. lib. 10.

SICHÆUS, {[illegible]} Didonis maritus, qui & Sicharbas dictus eſt, teſte Seruio apud Virg. 1. Æneidos,
Huic coniunx Sichæus erat ditiſſimus agri
Phœnicum, &c.

Sichæus, Adiectiuum. Virg. 4. Æneidos,
Non ſeruata fides cineri promiſſa Sichæo.

SICHEM {[illegible]} filius Chanaam, qui ciuitatẽ ſui nominis ædificauit in Phœnice, quæ Sidon à Græcis appellata eſt.

Sicila, ſicilæ, in antiquo lexico exponitur [illegible]. Sicilum, [illegible]. Annotauit Turnebus.

Sicileo, ſicilas, pen. corr. ſiciliui: vel Sicilio, ſicilis, ſiciliui, ſicilitum {[illegible]} ſicilire, Quæ malè ſecta ſunt ſecare, vt fit quum quod fœniſeces prætereunt in pratis. Plinius libro 18. cap. 28, Prata quorum ſecta ſunt, ſicilire oportet: hoc eſt quæ fœniſeces prætereunt, ſecare. Varro 1. de Re ruſtica cap 49, Quo facto ſicilienda prata, id eſt, falcibus conſectanda quæ fœniſeces prætereunt, ac quaſi barba tuberoſum reliquerunt campum. A qua ſectione arbitror dictum, Sicilire pratum.

Sicilimentum, ſicilimenti, Quod ſicilitum eſt. Cato cap. 5. item fœnum cordum, ſicilimenta de prato demito, eáque arida condito.

SICILIA {[illegible]} quod Ouid. 15. Metam. & Claudianus de raptu Proſerpinæ lib. 1 confirmat,   -Trinacria quondam
Italiæ pars vna fuit.
Sicilia, à Siculo Neptuni filio dicta. Vel quaſi ſicilita, hoc eſt execta. Nam olim agro Brutio annexa, mox interfuſo mari Siculo auulſa. Ob hoc Græci Rhegio nomen dedere, quaſi auulſo. Virgil. 3. Æneidos. Plinius libro 3. cap. 8, Sicilia quondam agro Brutio cohærens, mox, interfuſo mari auulſa eſt. Nam Siciliam Italiæ, Cyprũ Syriæ, Eubœam Bœotiæ, Eubœæ Atalantem & Macrim, &c. creditum eſt, vt idem Plin. lib. 2. cap. 88. auentauit. Sicania etiam dicta eſt hæc inſula à Sicano rege, qui, vt Solinus & Capella ſcribunt, cum Iberica manu in eandem terram ante bella Troiana peruenit: deinde Siculus, Neptuni filius, à quo nomen commutatum, nam Trinacria dicta, quòd tribus promontoriis triangula eſt. Ouid. 4. Faſt. Vel Triquetra, quòd trianguli figuram habeat huiuſmodi Δ. Quorum vnus angulus, qui in Meridiem vergit, Pachynus dicitur: alter Pelorus, qui ad Septẽtrionem ſpectat, & ab Italia mille quingentis paſſibus diſtat: tertius Lilybæus, qui Carthaginem maximè ſpectare videtur, & ab Africæ littoribus c x x. millibus paſſuum diſtare dicitur. Silius lib 3,
Hic Ætnæa cohors Triquetris quam miſerat oris
Rex Arethuſæus. Hæc ab Oriente & Occidente, Septentrionéque Tyrrheno mari: à Meridie Africo alluitur. Patet in longitudine à Peloro vſque ad Pachynum, millia paſſuum centum octoginta ſeptem: in latitudine centum octoginta nouem. Hæc à principio, vt Iuſtinus ſcribit, Cyclopum patria fuit: quibus extinctis, Æolus regnum inſulæ occupauit. Virg 3. Æn. Elegantiſſima eſt eius inſulæ deſcriptio apud Claudianum libro de raptu Proſerpinæ primo. Meminit & Lucret. lib. 1. Silius Italicus lib. 14. Polybius lib. belli Punici 1. Diodorus lib. 5. & 16.
Sicilia optima inſularum omnium, antiquitate rerum cæteras antecellit. In ea ſunt Panormus, Cathana, Syracuſæ, vndecima Olympiade conditæ. Præterea Meſſana, Eryx, & Leontinum Gorgiæ rhetoris patria. Ibi Arethuſa fons: Eryx & Æthna montes. In ea comœdia primùm inuenta. Hic Archimedes natus, qui ſyderum diſciplinam machinatus eſt. In ea ſpecus Leſtrigonum, vbi habitabant, & Achates lapis inuenitur. Locorum verò Siciliæ frequens eſt apud Ciceronẽ in Verrinis, Thucydidémque lib 6. mentio. Aliáe ex profeſſo Dionyſius. Strabo lib. 6. Plin. lib 3 cap 8 & multa ad eius imitationem Iulius Solinus.

Sicelis, penult. corrept. ſicelidis {[illegible]} forma Græca à Sicilia fit. Virgil. 4. ecloga 1,
Sicelides muſæ, paulò maiora canamus.

Siciliensis, Poſſeſſiuum, Qui in Sicilia verſatur.
Siciliensis annus {[illegible]} Cic. de Claris Orat. Interim me Quæſtorem Siciliensis excepit annus.
Bellum Sicilienſe. Cic. 7. Verr. Punicis Sicilienſibúſque bellis.
Iterum Sicilienſe. Cic. lib. 3. de Natur. deor.
Pecunia Sicilienſis Cic 2. Verr. Reperiebam fiſcos complures cum pecunia Sicilienſi à quodam Senatore ad equitem eſſe tranſlatos.
Prætura Sicilienſis. Cic 4. Ver. De iſtius pictura Sicilienſi non recuſo quin ita me audiatis. De Verre loquitur, qui Prætor fuerat Siciliæ.
Quæſtura mea Sicilienſis. Cic ad Attic. lib 13 epiſt.
Spiritus Sicilienſes Cic 5 Verr. Aſpicite Iudices vultum hominis & aſpectum, & ex ea contumacia quã hic in perditis rebus retinet, illos eius ſpiritus Sicilienſes quos fuiſſe putetis, cogitate ac recordamini.

Siciliſſo, ſiciliſſas {[illegible]} ſiciliſſare, Sicula lingua loqui. Plaut. Menæch. 2, Non Atticiſſat, ſed Siciliſſat.

Siculus pen. cor. {[illegible]} Qui è Sicilia eſt, vel incola vel indigena. Laſcini & dicaces Siculi. Quintil. lib. 6 cap. 3.

Siculus, Adiect. {[illegible]} vt poeta Empedocles: nam fuit Agrigentinus. Horat. in Arte,

Siculique poetæ Narrabo interitum.

Dapes Siculæ. Horat. 3. Carm. ode 1.

Montes Siculi Virg. eclog. 2.

Regiones Siculæ. Virg. 1. Æneid.

Tyranni Siculi. Horat. 1. epiſt. 2.

Siculum mare, Boetio, ambit Siciliam, à qua ita denominatur. Ab Occaſu Sardum habet, ab Aquilone Tuſcum, ab Oriente Ionium, à Meridie Africum. Hoc mare, teſte Strabone li. 1, eadem cum Oceani æſtuariis pati dicitur. Quolibet enim die, ac nocte bis fluxum alternat, ſicuti & oceanus bis inundat, totieſque recidit.

Fretum maris Siculi, nunc vulgò dicitur *El far de Meſſina*, vt ſcribit Olinarius in Melam.

Mare Siculum purpureum Pœno ſanguine. Horat. 2. Carm. ode 12.

Sicilices, apud Gellium haſtæ ſunt habentes ſpicula lata. Feſtus hunc Ennij verſum affert,

Incedit miles vulgò ſicilibus latis.

Sicilicum, ſicilici, vel Sicilicus, ſicilici, penul. cor. {[illegible]} Duæ drachmæ. Plin. lib. 13 cap. 15. Tribus ſicilicis infra quatuor pedes. Priſcianus in libello de ponderibus. Drachmam ſi gemines, aderit quem dicier audis Sicilicum. Voluſius, Diuiditur vncia in quatuor ſicilicos, id eſt quatuor quartas. Feſtus, Sicilicum dictum, quòd ſemunciam ſecet. Alij per qu ſcribunt Siciliquum. In ſumma, ſicilicus eſt quarta pars vnciæ, eſt igitur dimidium ſemunciæ, proinde ſemunciam ſecat.

Sicilico vtimur non ſolum in pōderibus, ſed etiam in mēſuris, Vide Colum. lib. 5. cap. 1.

Sicilici lectorum quid ſint, Vide SILICIVS.

Sicimina (inquit Hieronymus) quidam interpretantur genus arborum, quæ Paleſtinæ in campeſtribus naſcuntur, quæ ſi non vellicentur, amariſſimas caricas faciunt, & à culicibus corrumpuntur. Nobis autem, inquit, quia ſolitudo in qua morabatur Amos, nullam huiuſmodi gignit arborem, magis videtur rubos dicere, qui ferunt mora, & paſtorum famem ac penuriam conſolantur.

SICINNIVS dētatus {[illegible]} Strenuus bellator, qui ob ingentē fortitudinem Achilles Romanus appellatus eſt. Is pugnaſſe dicitur centū & viginti prælijs. Cicatricē auerſam nullam, aduerſas quadragintaquinque tuliſſe fertur. Coronis aureis octo donatus eſt. Triumphauit cum imperatoribus ſuis triumphos nouem. Vide Plin. lib. 7. cap. 28. Item lib. 22 cap. 5.

Sicinnis {[illegible]} ſaltationis ſatyricæ genus teſte Athenæo, à Sicinno inuentore, ſiue is Barbarus fuit, ſiue Cretenſis, ita dictum, à quo & Satyri ipſi Sicinniſtæ appellantur.

Sicinniſtæ genus quoddam Tibicinum fuit à Sicinnio ſic dictum, quod ſpecies veteris ſaltationis fuit. Saltabundi autem canebant, quæ nunc ſtantes canunt. Poſuit hoc verbum L. Accius in Pragmaticis, vt refert Gell. lib. 20. cap. 2.

Siclus, ſicli, maſc. gen. {[illegible]} Hebræorum numiſma, quatuor drachmas Atticas valens, vt ait Ioſephus.

SICORIS, pen. corr. {[illegible]} Plin. lib. 3. cap. 3. Fluuius Hiſpaniæ, iuxta Ilerdenſes Surdaonum gentis. Lucan. lib. 4.

Heſperios inter Sicoris non vltimus amnes.

Sicrica, à ritu, quòd Romano ritu fœminæ facientes ſacrificium, ea capita velabant, vt tradit Varr. lib. 4. de ling. Latin. Quanquam multò veriſimilius eſt, Varronē ibi de rica loqui: locúmque librariorum incuria corruptū eſſe, qui duas dictiones ſic rica in vnam cōtraxerūt.

Sicubi, pe. cor. {[illegible]} id eſt, Si alicubi. Terent. Eunuch. 3. 1,

-tum ſicubi eum ſatietas

Hominum, aut negotî ſiquando odium ceperat,

Requieſcere vbi volebat, quaſi, &c. Virg. 3. Georg.

Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus

Ingentes tendat ramos.

SICVLVS, Vide SICILIA.

Sicunde, Aduerb. {[illegible]} Si alicūde. Liu. 6. bel. Pun. Nec Conſul Romanus tentādis vribus, ſicunde ſpes aliqua ſe oſtendiſſet, deerat. Cic. Attic. lib. 13. 28. Sicunde potes eruere qui, &c.

Sicut, Sicuti, pen. cor. {[illegible]} Aduerbia ſimilitudinis. Plaut. Rud. 22,

Sic faciam ſicut conſilium eſt, ad herum vt veniam. Ibidem 24.

Quibuſcum parua periit Athenis, ſicut dixi. Idem Bach. 15.

Sicuti, ſic Cic. 2. de Orat. Reliquæ duæ ſicuti ſanguis in corporibus, ſic illæ in perpetuis orationibus fuſæ eſſe debebunt.

Sicut & ſicuti, interdum non res ſimiles, ſed diuerſas & planè contrarias denotant: & ita in ſecundo membro ponitur. Quintil. lib. 10. cap. 1, Sed hæc eloquendi præcepta, ſicuti cognitioni ſunt neceſſaria, ita non ſatis ad vim dicendi valeant, niſi illis firma quædam facilitas, quæ apud Græcos ἕξις nominatur, acceſſerit. Idem lib. 1, cap. 3. Sed ſicut firmiores in literis profectus alit æmulatio, ita incipientibus atque adhuc teneris iucundior eſt ipſa, &c.

Sicut, pro Vt. Cicero pro lege Manilia, Sinite hoc loco Quirites, ſicut poetæ ſolent qui res Romanas ſcribunt, præterire me noſtram calamitatem. Idem 2. Academ. Eam quoque (ſi videtur) correctionem explicabo ſicut Antiochus.

Sicut, Tanquam. Cicero pro Roſcio Comœdo, Qui poſtea quàm è ſcena non modò ſibilis, ſed etiam conuitio explodebatur, ſicut in aram confugit in huius domum, diſciplinam, patrocinium, nomen. Quintilianus libro 10. cap. 1, Ennium ſicut ſacros vetuſtate lucos adoremus.

Sicut, habet nonnunquam venuſtatem magnam atque vtilitatem in diſponendo, quoties antecedentem annectit cum ſequente ſententiam Quintil. in Procem. lib. 1. Sed nonnunquam ita deſunt, vt bona etiam ingenij ſtudiíque corrumpant, ſicut & hæc ipſa ſine doctore perito, ſtudio pertinaci, legendi, ſcribendi, dicendi multa & continua exercitatione per ſe nihil proſunt. Plin. lib. 7. cap. 19, ferunt Craſſum auum Craſſi in Parthis interempti nunquam riſiſſe, ob id ἀγέλαστον vocatum, ſicut nec fleſſe multos.

Sicyia {[illegible]} Græca vox eſt. Medicis cucurbitam ſeu cucurbitulam ſignificans, quæ materiæ extrahendæ in corporibus humanis aptiſſima eſt. Vſus eſt Horatius ex Lambini ſententia quæ & mihi ſit veriſimilior, lib. 2. epiſt. ad Iulium Florum hoc carmine,

Quæ poterunt vnquā ſatis expurgare ſicyiæ. Senſus eſt, quibus cucurbitis ſatis expurgari potero: quæ cucurbitæ ſanguinem vanoſum ex vniuerſo meo corpore exhaurire poterunt, niſi melius eſſe putem dormire quàm verſus ſcribere? Eſt autem translatio perperam à corpore non ſano, & corrupto, ad animi, vt ita dicam, inſaniatem, qua ſignificat ſe parum ſanæ mentis meritò viſum iri, ſi nunc verſus ſcribat potius quàm dormiat. Hactenus lectum eſt ſicuta, mendoſè prorſus.

SICYNVS {[illegible]} Inſula eſt non procul à Creta, vna Sporadum anteà Oenoe dicta teſte Plinio lib. 4. cap. 12, A Strabone tamen & Stephano Sicenus appellatur, de quo anteà ſcripſimus.

SICYON {[illegible]} Vrbs vetus Achaiæ, à qua Sicyonij: quorum vetuſtiſſimus rex Ægialeus terram illic latè tenuit, vt Pauſanias in Corinthiacis refert. In Sicyone ſpectatiſſima quondam Occaſionis imago extitit, authoris Lyſippi, cuius erudita eſt apud Politianum in Miſcellaneis explicatio. Regiuncula & ipſa Sicyonia dicta. In Sicyone Aratus ille fuit cuius meminit in Catalogo præſtantium virorum Plutarchus. Iuxta Sicyonem Aſopus fluit, olea lauróque virens. Vnde Virgil. 2 Georgicorum,

Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

Sicyonem, fuiſſe officinarum omnium metallorum patriam. Plin. lib. 36. ca. 4. ſcribit, In ea etiam, Cicerone teſte, molles & muliebres calcei confici ſolebant. Vnde Sicyonia calceamenta dicta ſunt. Lucilius in Satyra,

Et pedibus læua Sycionia demit honeſta. Cic. 1. de Orat. Sed, inquit, vt ſi mihi calceos Sicyonios attuliſſes, non vterer, quamuis eſſent habiles & apti ad pedem, quia non eſſent viriles: Sic illam orationem diſertam ſibi & oratoriam videri, fortem & virilem non videri.

Oliuifera Sicyon. Ouid in Ibin. Stat. 4. Thebaidos,

Qui Drepani ſcopulos, & oliuiferæ Sicyonis Culta ferunt.

Sicyonia, Calcei Sicyonij Lucret. lib. 4,

-& pulchra in pedibus Sicyonia rident.

SIDA, æ, ſiue Side, es {[illegible]} Pamphiliæ vrbs teſte Plinio lib. 5. cap. 27. & Pomponio Mela, lib. 1. in deſcriptione Pamphiliæ.

SIDENVS, flumen quo alluitur oppidum Polemonium in Themiſcyrena regione, ab Amiſo CXX. M. paſſ. diſtans. Inde

SIDENI, populi. Author Plin. lib. 6. cap. 4.

Siderari, Sideratio, Sideratus, Sidereus. Vide SYDVS.

Sideritis {[illegible]} herba eſt folijs Marrubij ſed longioribus, cauliculis quadratis palmi longitudinem non multum excedentibus, guſtus non iniucundi & ſubaſtringentis, in quibus per interſtitia, orbiculatæ vertebræ, vt in Marrubio ſpectantur, & ſemen in his nigrum. Vulgus *Tetrahit ſiue Iudaicam herbam* appellat. Eſt & Sideritis altera binorū cubitorū, ramulis exilibus, folio filicis numeroſo, vtrinque per oras diuiſo, pediculo longo, prodeuntibus è ſummo alarum ſinu furculis longis teretibus, capitulo in cacumine orbiculato, aſpero, in quo ſemen continetur quàm Betæ rotundius aliquāto & durius. Hodie Chimici & Herbarij nonnulli herbam Lunariam appellant. Sunt & alia Sideritis genera, quæ ex Dioſcoride & Plinio lib. 25. cap. 17, ibi petenda relinquimus. Sideritis ſiue ſiderites gemma: item eo nomine Adamantis genus. Ferrum ad ſe, naturæ vi occulta, rapiens: Magnes, & Heracleus lapis, alijs nominibus appellatus: eo quòd primùm inuentus fuerit in Magneſia Aſiæ, circa Heracleam vrbem. Plinius tamen in Ida monte primùm, repertum arbitratur, à Magnete quodam paſtore, & ab eo nomen accepiſſe. Plin. lib. 37. cap. 4, Poſt hunc eſt Siderites ferrei ſplendoris, pondere ante cæteros, ſed natura diſſimilis. Nam & ictibus frangitur, & alio adamante perforari poteſt, quod & Cyprio euenit, breuitérque vt degeneres, nominis tantùm authoritatem habent. Vide Dioſcoridem lib. 4. cap. 27.

Sideron heracleon {[illegible]} herba eſt ab Hercule inuenta, caule tenui, digitorum quatuor altitudine, flore puniceo, folijs coriandri, iuxta amnes & lacus naſcēs, & omnia vulnera ferro illata ſanans. Plin lib. 25. cap. 4.

Sideropœcilos, qua Siderites, ferro ſimilis gemma, litigio illata diſcordias facit: quæque naſcitur in Æthiopia, Sideropœcilos ex eo ſit variantibus guttis. Plin. lib. 37. cap. 10.

SIBOSVANI, populi ſunt Africæ, qui oras Carthaginenſium occupant. Strabo lib. 3.

SIDICINVM {[illegible]} Appullorum Dauniorum ciuitas mediterranea, quod & Teanum dicitur, teſte Plinio lib. 3. cap. 5. De Teano, vide Ptolemæum lib. 3. cap. 1.

Sidicinus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} vt Sidicina bella, apud Sil. lib. 11.

Sido, ſidis, priore prod. ſedi, ſeſſum {[illegible]} ſidere, mutuatur præteritum à Sedeo, Deorſum tendere ſignificat. Oua plena ſidunt in aquis. Aues ſidunt, quum ad quieſcendum in arbore, deuolant. Virg. 6. Æneidos,

Sedibus optatis, gemina ſuper arbore ſidunt. Plin. lib. 6. cap. 22, Mare intereſt vadoſum, ſenis non amplius altitudinis paſſibus, ſed certis canalibus adeò profundum, vt nullæ anchoræ ſidant. Idem lib. 2. cap. 103. Eiuſdémque pōderis alia ſidere, alia innchi. Et lib. 10. ca. 54, Eſt in aqua eſt experimentum, inane fluitat, itaque ſidentia, hoc eſt plena, ſubtrahi volunt.

In aqua ſidit. Plin. lib. 12. cap. 25.

Sidere ad ima vaſa. Plin. lib. Ibidem.

Sido habet proprium præteritū, nempe ſidi, apud Col. lib. 12. cap. 24. Deinde patiemur picem conſidere, & quū ſiderit, aquā eliquabimus.

Sidens particip. vt Sidens fundamentum imperij, id eſt dehiſcens, metaphoricōs dicitur à Plinio lib. 13 cap. 18.

Sedimentum, ſedimenti {[illegible]} Subſeſſio, cùm moles ſubſidunt. Plin.lib.36. cap.10. Siue vrbis tremoribus ibi tantum gnomone intorto, ſiue inundationibus Tyberis ſedimento molis facto. Budæus.

SIDON {[illegible]} vrbs Phœnicia inſignis Chananæorum ad Aquilonem reſpiciens, & poſteà regionis Iudææ. Hanc Phœnices, vt quidam aiūt condidere, qui terræmotu, relicto patrio ſolo, Aſſyrium ſtagnum primò, mox mari proximum littus incoluere, condita ibi vrbe, quam à piſcium vbertate Sidona vocauere, eo quòd tali nomine piſcem vocent. Sed deinde poſt multos annos expugnati ciues ſunt, qui nauibus appulſi, Tyrum vrbem anno Troianæ cladis condiderūt. Hanc Euſtathius à Sida Beli filia dictam putat. Ioſephus à Sichem filio Chanaam, quæ apud Hebræos etiam Sichem vocatur. Nunc volgò dicitur *Sidon* Oliuarius in Melam. Hinc

Sidonius, poſſeſſiuum {[illegible]} vt Veſtis Sidonia, id eſt purpurea. Et licèt Do ſyllabam correptam habeat, vt apud Virgil.4.Æneid. Sidoniáſque oſtentat opes. Inuenitur tamen quandoque producta, vt apud eundem 1.Æn. Obſtupuit primo aſpectu Sidonia Dido. Sicut in primitiuo, 1.Æn.

-Teucrum memini Sidona venire.

Chlamys Sidonia. Virg.4.Æneid.

Equus Sidonius. Virg.5 Æneid.

Mœnia Sidonia. Ouid.l.1. de Ponto, eleg.4.

Oſtro Sidonio fulget. Ouid 4. Triſt. eleg.2.

Vrbs Sidonia. Virg .1.Æneid.

Sidonis, Patronymicum f.g pro gentili {[illegible]} Ouid.5.Faſt.

Sidonis ſia fuerat aſpicienda Ioui.

Sidonij {[illegible]} populi Sidonis vrbis. De Sidoniis & Tyriis ſcribit Iuſtinus lib.18.

SIDRONA {[illegible]} Ptolemæo lib.2.cap.17. Dalmatiæ vrbs: aliis Seridona, vulgò *Sdrigna*: S.Hieronymi patria.

Sidus, ſideris, Vide SYDVS.

SIDVS, ſiduntis {[illegible]} oppidulū eſt in agro Megarenſium, Plin.lib 4. cap.7. Hinc deducitur gentile Siduntius, [illegible], Steph.

Sifilare, inquit Nonius, quod nos vilitatem verbi vitantes Sibilare dicimus, Et eſt maledicæ vocis ſignificatio, vel contumelioſa popularium, cùm ſifilationibus quis exploditur. A Græco ducere originem inuenimus. Huius rei author eſt Homerus Iliad.14. [illegible] Hæc Nonius.

Sifilator, oris: ſifilatores olim dicebantur ſibilatores: & ſifilare, quod nos ſibilare dicimus [illegible]. Nonius. Nos græciſmo retento gallicè *Siffler* dicimus.

SIGA {[illegible]} ciuitas, Colonia Mauritaniæ Cæſarienſis, Authore Ptolemæo lib.4.cap.2. Syphacis olim regia: Plin. lib. 5. cap. 2. Oliuarius in Melam ſcribit nunc vocari *Lagardia*.

SIGAEVM {[illegible]} Troiæ promontorium. Seruius. Duo ſunt, inquit, Troiæ promontoria, Rhœteum & Sigæum, quod dictum eſt propter Herculis taciturnitatem, qui prohibitus hoſpitio, ſimulauit abceſſum, & inde contra Troiam per ſilentium venit, quod dicitur [illegible]. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilianum 2. Æneid.

-Sigæa igni freta lata relucent. Suidas dicit Sigæum eſſe vrbem Troadis: à qua Sigæos & Sigæum promontorium, quod nunc vocatur Caput ſanctæ Mariæ, vt teſtatur Oliuarius in Melam. *Cavo ſanta Maria*.

Sigæus, Adiect. {[illegible]} vt littora Sigæa. Ouid.4.Faſt.

Sigeius, Aliud adiectiuum quadriſyllabum {[illegible]} vt tellus Sigeia. Ouid.epiſt.1.

SIGALION Harpocrates. Silentiarius Deus quem digito labellum comprimere finxerunt Ægyptij. Hunc & ſilentium appellarunt & Piceum Deum. Auſonius ad paulinum,

Aut tua Sigaleon Ægyptius oſcula ſignet. [illegible], id eſt à ſilendo & populo, quod ſcilicet populis ſilentiū indicat. Lilius Syntagm.1 Hiſtor Deorum.

Sigillum. Sigillare, Vide poſt SIGNVM.

Sigillatim, Vide SINGVLVS Adiectiuum.

SIGIVS mons Galliæ Narbonenſis à quo ſinus gallicus incipit. Strabo lib.4. Vernaculo idiomate dicitur, *Puech, ou Pue de Sete*.

Siglum, ſigli: vel Sigla, æ & in plurali ſigla, vel ſinglæ, Notæ ſunt, quibus vti librarij in ſcribendo ſolebant. Victor Iuſtinian. in Conſt. P. priore. Bud. authore, §. Ne autē. Nec etenim (inquit) per ſpecialia ſigla numerorum manifeſtari, ſed per literarum conſequentiam explanari concedimus. Et in Conſtit. Omnem. §. Illud autem. Nemo (inquit) audeat eorum qui libros conſcribunt ſigla in his ponere, & per compendium ipſi legum interpretationi, vel compoſitioni maximum afferre diſcrimen. Idem in Conſt. Tanta. §. Hoc autem verſic. Eandem. Eandem autem (inquit) pœnam falſitatis conſtituimus & aduerſus eos qui in poſterum leges noſtras per ſiglorum obſcuritates auſi fuerint conſcribere: omnia enim id eſt & nomina prudentium & titulos & librorum numeros per conſequentias literarum volumus, non per ſigla manifeſtari, ita vt qui, &c.

Sigma, ſigmatis, pen.cor.n.g. {[illegible]} Menſa exculta, vel ſella, quæ duntaxat ſeptem caperet conuiuas, in ſimilitudinem elementi Græcanici facta, ſpiriſque inuoluta. Lampridius de Heliogabalo, Primus inuenit ſigma in terra ſternere. Paulò pòſt, Habuit & hanc conſuetudinem, vt octo caluos rogaret ad cœnam, item octo luſcos, & item octo podagroſos, octo ſurdos, octo nigros, octo lōgos, & octo pingues, quum capi non poſſent vno ſigmate, vt de his omnibus riſus citaret. Martial.lib.10. Septem ſigma capit: ſex ſumus, adde Lupum. Vide Crinitum lib.19 cap.10.

SIGNIA {[illegible]} Plin.lib 5.cap 19. mons eſt, in cuius radicibus ſita eſt Apamia. Eſt item Latij oppidum. Plin.lib 14 cap 6.

SIGNINI, pen.prod. {[illegible]} Populi Italiæ, de quibus Plin.lib 3 5 Vnde Signinus, pen pro. Adiectiuū {[illegible]} vt Signinum opus, quod confractis tubiſque teſtis addita calce conficiebatur. Columel.lib. 1. cap. 6. Cum ſolum terrenum prius quàm cōſternatur perfoſſum, & amurca recenti non ſalſa maleſactum, velut Signinum opus, paniculis condenſatur. Idem lib 8.cap.17.

Signinum vinum. Celſus lib.4. cap.5. Potui quidem aptiſſimum eſt vinum frigidum, vel certè bene calidum meracum, potiſſimum Rheticum vel Allobrogicum, aliúdve quod & auſterum ſit, & reſin condītum eſt: ſi id non eſt quàm aſperrimum: maximéque Signum. Eadem quoq; ratione Signina pyra dicebantur. Iuuen. Sat. Plin. lib. 15. cap.15. Patriæ nomina habent ſeriſſima omnium Signina, &c. & in iis Tarentina, Signina, quæ alij colore Teſtacea appellant.

Signum, ſigni {[illegible]} Eſt parua quædam ſignificatio, indicans totius rei qualitatem, inquit Donatus. Terent. Andr 5 3.

Vide num eius color pudoris ſignum vſquam indicat?

Signa ad ſalutem, Salutis prognoſtica. Terent. And.3.2.

Morborum cauſæ & ſigna. Virg 3. Georg.

Mortis ſigna, Prognoſtica mortis. Lucret.lib.6.

Clarum ſignum, Vide CLARVS.

Dubia ſigna. Virg 4 Georg.

Immutabilia ſigna. Quint.lib.5 cap.10.

Inſolubile ſignum Quint.lib.5.cap 9.

Magnum ſignum, Argumentum, Vide MAGNVS.

Paſtorale ſignum, Vide PASTOR.

¶Colligere aliquid ſignis Quint.lib.3.cap.6.

Comprehendere ſignis, Vide COMPREHENDO.

Conuenerat id ſignum, Vide CONVENIO.

Signa tibi dicam, tu condita mente teneto. Virg 3. Æn.

Dicere aliquid ſigno. Ouid.15 Metam.

Manifeſta ſigna dare. Ouid.5. Metam.

Dare ſigna quamobrem. Cic 7. Verr. Ouid.2. Metam.

Sed ſilet, & læſi dat ſigna rubore pudoris.

Dare ſignum militibus. Terent Eunuc 4.7.

Tacitum dat teſſera ſignum. Silius lib.15.

Intenti ſignum expectant. Virg.5 Æneid. Intelligit ſignum quod centuriis ſolet dari.

Coniecturam facere ex ſignis. Terent. Adel.5.3.

Loqui nutu & ſignis. Ouid.4 Metam.

Ponere ſigna nouis præceptis. Horat 2. Serm. ſaty.4.

Solem certiſſima ſigna ſequentur. Virg.1. Georg.

Signi id erit, me, &c. Cic. pro Roſc. Amer.

¶Signum. Quo quid conſignamus vel obſignamus & notamus, quod & Sigillum dicitur. Cic. pro Quint. Tabulæ maximæ ſignis hominum nobilium conſignantur.

Adulterina ſigna, Vide ADVLTER.

Signis impreſſis pacta conuentáque cuſtodire. Senec. de Benef. lib.3 cap 15.

Imprimere ſignum pecori. Virg.1. Georg.53.

¶Signum, Quod ad tabernas ſolet ſuſpendi. Quintil.lib. 6. cap.4. Tabernæ autem erant circa forum, ac ſcutum illud ſigni gratia poſitum.

¶Signa, dicuntur ſculptilia, ſiue fuſilia ad effigiem animalium, vel aliarum rerum fabricata. Plaut. Rud.14.

Hic in fano Veneris ſignum flentes amplexæ tenent. Cic. de ſigno Cupidinis loquens, in Verrem, act.6. In auctione ſignum æneum non magnum H-S. CXX millibus venire non vidimus? Ibidem, 3 Delum venit: ibi ex fano Apollinis religioſiſſimo noctu clàm ſuſtulit ſigna pulcherrima atque antiquiſſima, eáque in onerariam ſuam nauem coniicienda curauit. Liu.2.ab vrbe, Signum inde factum eſſe, & inſcriptum, A CASSIA FAMILIA DATVM.

Signis aſpera pocula, quæ & Sigillata dicebātur, hoc eſt, ſignis decorata & ornata, qui antiquorum mos fuit. Virg.9. Æn.

Cymbia argento perfecta, atque aſpera ſignis. Virg 5. Æn.

Ahenea ſigna. Horat. 2. epiſt.

Dædala ſigna. Lucret.lib. 5.

Nobile ſignum. Ouid.3 de Arte.

Rigida ſigna. Cic. in Brut. Quis non intelligit Canachi ſigna rigidiora eſſe quàm vt imitentur veritatem? Calamidis dura illa quidem, ſed tamen molliora quàm Canachi. Nondum Myronis ſatis ad veritatem adducta, iam tamen quæ non dubites pulchra dicere. Pulchriora etiā Polycleti, & iam planè perfecta. Rigidiora, id eſt, aſperiora, duriora, quibus opponit molliora, quæ quum ita ſint rigida, nō imitantur veritatē, non videntur verè homines referre, qui natura ſunt molles: cum ſignorum ſumma ſit commendatio ad veritatem proximè accedere.

Stabunt & Parij lapides, ſpirantia ſigna. Virg 3. Georg.

Exculpere ſignum. Quint.lib.2.cap.19.

Factum de marmore ſignum. Ouid.14 Metam.

E marmore Pario formatum ſignum. Ouid.3. Metam.

Sic vbi tolluntur feſtis aulæa theatris,

Surgere ſigna ſolent, primúmque oſtendere vultus. Ouid.3. Metamorph.

¶Signum, Vexillum, Ab effigie animalium quæ in vexillis fieri conſueuerunt. Lucan.lib.1. -infeſtíſque obuia ſignis,

Signa, pares aquilas, ac pila minantia pilis. Cic. pro M. Font. Ac infeſtis propè ſignis inferuntur Galli in Fonteium, & inſtant atque vrgent ſummo cum ſtudio, Horat.1.epiſt.19.

-cantabrica bella tuliſti.

Sub duce, qui templis Parthorum ſigna refixit.

Militaria ſigna. Horat Epod.9.

Minantia pugnam ſigna. Lucan.lib.6.

Abeſſe à ſignis, Vide ABSVM.

Attollere ſigna, Vide ATTOLLO.

Canere ſigna, Vide CANO.

Conferre ſigna, Vide CONFERO.

Conſtituere ſigna. Liu de Bell. Punic.

Conuenire ad ſigna iubentur milites. Cæſ. in principio lib.6. Bell. Gallic. *Se retirer chacun à ſon enſeigne.*

Conuertere ſigna, Vide CONVERTO.

Infœlicia ſigna deſigunt vallo. Silius lib. 7.
Dilabi à ſignis. Liu. de bell. Punic.
Efferre belli ſignum. Virg. 8. Æneid.
Expedire ſigna. Liu. de bell. Punic.
Habere ſigna, pro Conſtituere. Liu. de bell. Punic.
Inferre ſigna Cic. Philipp. 5.
Militare ſub ſignis. Liu. de bell. Punic.
Mouere ſigna. Liu. de bell. Punic.
Aſpice Torquatum & referentem ſigna Camillum. Virg. 6. Æn.
Reuellere ſigna. Lucan. lib. 7.
Reuocare ad ſigna. Liu. de bell. Punic.
Sequi ſigna. Liu. de bell. Punic.
Tollere ſigna. Liu. de bell. Punic.
Caſtris ſigna vellere. Virg. 4. Georg.

¶Signum, pro Oſtento & augurio. Cic. 1. de Diuin. Equus eius repentè concidit: nec eam rem habuit religioni, obiecto ſigno vt peritis videbatur, ne committeret prælium. Budæus.
Proſpera ſigna Ouid epiſt. 18.
Signum pro Sydere. Ouid. 13 Metam.
-quum ſol duodena peregit Signa.
Orientia ſigna noctis. Virg. 7 Æneid.
Rabioſi tempora ſigni, Dies caniculares. Horat. 1. Ser. ſaty. 5.
Splendida ſigna, Aſtra Lucret. lib. 4.
Vaga ſigna Ouid. 1. Faſt.
Nox cœlo diffundere ſigna parat. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.
Obitus ſignorum ſpeculari. Virg. 1 Georg.
Ortus ſignorum ſuſpicere. Virg. eclog. 9.

¶Signum, pro ſydere alio ab illis duodecim Zodiaci ſignis. Ouid. lib. 5 Faſt.
Naſcitur Oleniæ ſignum pluuiale Capellæ:
Illa dat cœlum præmia lactis habet. Proxime carmine ſtellam vocatas, -primo mihi nocte videnda
Stella eſt in cunis officioſa Iouis. Certè Hyginus de Auriga ſiue Heniocho ſic ait, Habet prætereà ſtellam vnam in capite: in vtroque humero vnam, ſed in ſiniſtro clariorem, quæ vocatur Capra. Idem quoque tradit Aratus, & eius interpres Germanicus, ſiue (vt alij malunt) Baſſus: in hoc ſigno, inquit, & Capra eſt, quam in humero portat, quæ Iouem nutriuit. Et paulo pòſt: Auriga ſtellas habet, in capite vnam, in ſingulis humeris ſingulas: ſed ea eſt clarior, quæ in ſiniſtro humero eſt, & appellatur Capra. Idẽ lib. eodẽ de Orione,
Quorum ſi mediis Bœoton Oriona quæris,
Falſus erit: ſigni cauſa canenda mihi. Hoc eſt, cauſam quis fuit Orion, & qua cauſa locatus ſit in cœlo. Conſtat Orion, Hygino teſte, ſtellis decem & ſeptem. Rurſus ibidem, De Canicula,
Nocte ſequente diem Canis Erigoneius exit.
Eſt alio ſigni reddita cauſa loco.

Sigillum, Diminutiuum (σφραγὶς, σιγιλλάριον) Paruum ſignum. Cic. 6. Verr. Appoſuit patellam, in qua ſigilla erant egregia. Apud Mart. lib. 14. titulus eſt, Sigillum Gibberi fictile.
Perparuula ſigilla, Vide PERPARVVLVS.
Imprimere ſigilla annulo, Vide IMPRIMO.
Grata ſigilla pudico. Horat. 1. epiſt. 21. Odiſti claues & grata ſigilla pudico. Horatius dicit librum ſuum non optare vt includatur, & non amare eſſe ſub ſigillo, quod verecundi ſolent.

Sigilliola, diminutiuum à Sigillis: Eſt autem ſigilliolum, ſi quid Arnobio lib. 6. diſputationum Chriſtianarum aduerſus gentes, credimus, Paruum ſignum, aut ſimulacrum, effigies, idolum: Ait Arnobius, Abſtinetis à riſu cùm pro Diis immortalibus ſigilliolis hominum formis ſupplicatis humanis. Quinimò Deos eſſe ſigillaria ipſa creditis.

Sigillo, ſigillas (σφραγίζω, ἐπισφραγίζω) ſigillare, Sigillum alicui rei apponere. Vnde Scyphi ſigillati dicuntur, emblematis & incruſtamentis ornati. Cic. 6. Verr. Accurrit Venerius. iubet me ſcyphos ſigillatos ad Prætorem ſtatim afferre. Id eſt, in quibus erant ſigilla. vt ibidem, Patella grandis cum ſigillis ac ſimulachris deorum.
¶Sigillare, Claudere. Varro, Contrà, lex minus impia eſt, ne filij parentibus luce ſigillent oculos.

Sigillatus, pen. pro. Participium (ἐσφραγισμένος) Cic. ad Att. lib. 1. 6. Prætereà typos tibi mando, quos in tectorio atrioli poſſim includere, & putealia ſigillata duo. Alij legunt ſigilla.

Sigillaris, & hoc ſigillare, pen. pro. Quod ad ſigillum pertinet. Vnde ſigillaria opera dicuntur paruæ imagines fictilibus deſcriptæ: dicta à ſigillis, id eſt, paruis ſignis. Arnob. lib. aduerſ. gent. Quinimò deos eſſe ſigillaria ipſa creditis.

SIGILLARIA, plurali numero (σιγιλλάρια) Vici erant Romæ vbi ſigilla vendebantur. Gel lib. 5. cap 4. Apud ſigillaria fortè in libraria, ego & Iulius Paulus poëta, vir memoria noſtra doctiſſimus, conſederamus. Idem lib. 2. cap. 3 Oſtendiſſe mihi librum Æneidos ſecundum mirandæ vetuſtatis, emptum in Sigillariis xx. aureis.

Sigillaria (σιγιλλάρια) Dies feſti Saturnalibus additi, vt teſtatur Macrobius lib 1 Saturn. cap. 10. ad finem In his ſigilla, id eſt, parua ſigna miſſitabant amici, vt in Saturnalibus cereos. Originem eorum deſcribit Macrobius 1. Saturnal. cap. 11. & 7. multis verbis explicat Suetonius in Claudio, cap. 5. Tiberius patruus petenti honores, Conſularia ornamenta detulit. Sed inſtantius legitimos flagitanti; id ſolùm codicillis reſcripſit, quadraginta aureos in Saturnalia, & ſigillaria miſiſſe ei.

Signifer, penult. corr. (ζωφόρος) Qui fert ſigna, quaſi vexillifer. Cic. 4. Tuſcul. Et quidem ipſam illam iram Centurio habeat aut ſignifer, vel cæteri, de quibus dici non neceſſe eſt, ne rhetorum aperiamus myſteria. Idem 1. de Diuin. Quo tempore quum ſignifer primi haſtati ſignum non poſſet mouere loco. Ouid. 2. Amor. eleg. 12.
Ipſe eques, ipſe pedes, ſignifer ipſe fui.
Sæuus ſignifer. Stat. 10. Thebaid.
Puppis ſignifera. Lucan. lib. 3.
Polus ſignifer. Lucan. lib. 3.

Crater ſignifer, Ornatus ſignis. Valer. 2. Argon.
Signifer dicitur circulus, in quo XII. ſigna ſunt, qui Græcè Zodiacus appellatur, ab effigie animalium quæ in eo ſunt. Plin. lib 2. cap 4. Cic. 2. de Nat. deor. Infra autem hanc ſtella Mercurij eſt, quæ anno ferè vertente, ſigniferum luſtrat orbem Idem 2. de Diuin. Vim quandam eſſe aiunt ſignifero in orbe, qui Græcè ζωδιακὸς, dicitur.

Signifex, pen. cor. huius ſignificis, Signorum ſeu ſtatuarum fabricator, ſtatuarius. Arnob. lib. 6. aduerſ. gent Iouem ſignifices ille memoratus Phidias. Apul. lib. 2. Egregius ille ſignifex.

Signo, ſignas (σημειῶ, σφραγίζω, σημαίνω, χαράττω) ſignare, ſignum imprimere. Virg 3 Georg.
- & ſummo veſtigia puluere ſignent.
Area ſignabitur noſtro curru. Ouid. 1. de Arte.
Cera ſignatur figuris. Ouid 15 Metam.
Humum ſignare limite. Ouid. 3. Amor. eleg 7.
Mœnia aratro ſignat Romulus. Ouid. 4. Faſt.
Nomina ſignata ſaxo, Epitaphium in ſaxo ſculptum. Ouidius 8. Metamorph.
Carmine ſaxum ſignare. Ouid. 2. Metam.
Signare argentum, Signo alicuius principis honeſtum reddere & approbare. Cic ad Plancum, lib. 13 36. Quum ſignaretur argentum Apolloniæ, non poſſum dicere eum præfuiſſe, neque poſſum negare affuiſſe.
Imago ſignatur titulo. Ouid epiſt 2.
Signare ex auro denarium Plin lib. 33. cap 3.
Signare in animis. Cic. 4. Acad. Nihil ita ſignari in animis noſtris à vero poſſe, quod non eodem modo poſſit à falſo.
¶Signare, oſtendere, ſigno indicare. Plaut. Ciſtel. 10. Etiam locum ſignat, vbi ea cecidit. Idem, Hic meretricem deperit, ſignat tamen ſe eam non amare.
Oculis ſignati. Virg 12. Æneid.
Diem ſignare honore celebri. Ouid. 5 Faſt.
¶ Signare numeris, Verſibus declarare, & exprimere. Colum. lib. 1. cap 3.
Carmine rem ſignare. Sepulchri ſaxo epitaphium Inſcribere. Virg. 3 Æneid.
Verba Latina Græcis verbis ſignare. Quint. lib. 2. cap 14.
Signare vota. Veteribus erat votum ſuum nuncupatum, & in cartha conceptum conſcriptúmque, deorum genibus cera obſignatum adfigere. Plinius iunior in epiſt ad Traianum, Solennia vota pro incolumitate tua qua publica ſalus continetur, & ſuſcepimus domine pariter, & ſoluimus, precati deos, vt velint ea ſemper ſolui, ſempérque ſignari. Turnebus.
Signare appellatione aliquid. Quintil. lib 4. cap 1. Idem lib 6. cap. 3. Et vt proximè vtriuſque differentiam ſignem, illud comœdiæ, hoc tragœdiæ ſimile.
Signare ſignificat modò ſcribere, modò annulo ſigna imprimere, modò pecora ſignis notare. Paulus apud Feſtum.

Signandus, participium (ſω.) vt iura ſignanda. Propertius libro 3. eleg. 10.

Signatus, pen. pro. (σφραγιςθεὶς) Participium. Vlpianus, De rebus eorum qui ſub tutela vel cura ſunt. l. Ad teſtium. Signatas tabulas accipi oportet, etſi linteo quo tabulæ inuolutæ ſunt ſigna impreſſa fuerint. Iuuenal. Saty. 14.
Pectus ſignatum ſanguine. Ouid. 2. de Arte.
Tabellis ſignatis mandare aliquid. Tibull. lib. 4. eleg. 7.
Cicatrix ſignata in ſtirpe Virg. 2. Georg.
¶ Signatus (ἐπίσημος) pro inſigni aliquando captum à veteribus legitur: vnde ſignatam virginem dicebant, quaſi inſignem virginitate, & integram, vt ait Nonius. Plautus,
Negat ſe puellam ſignatam domum reuerſuram. Lucil. lib. 29.
Primam Chryſicum negat ſignatum reddere.

Signatè, pen. pro. Aduerb. Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 7. Qui propriè & ſignatè locuti ſunt. Eadem omnino verba ſunt apud Gellium lib. 2. cap. 6.

Signatio, Verbale. Tacitus de Oratore. Sed priùs hoc rogabo, quos vocetis antiquos, quam oratorum ætatem ſignatione iſta determinetis.

Signator, pen. pro. Verbale (σημάντωρ, σφραγιστὴς) Qui teſtamentis ſignandis adhibetur. Saluſtius in Catil. Ex illis teſtes, ſignatoréſque falſos commodare. Suet. in Tyber. cap. 23 Illatum deinde Auguſti teſtamentum, non admiſſis ſignatoribus niſi Senatorii ordinis.

Signatorius, Adiect. (σφραγιστικὸς) Quod ſignat, ſeu quo ad ſignandum vtimur. Paulus Iureconſultus, Annulus ſignatorius ornamenti appellatione non continetur.

Signatura, ſignaturæ, penultima producta. Suetonius in Nerone, cap. 17. Cautum vt in teſtamentis primæ duæ ceræ teſtatorum modo nomine inſcripto, vacuæ ſignaturis oſtenderentur.

Significere, pro ſignificare Metianus. l. 65 §. iij. D. ad SC. Trebel. Nam ſi auditus capaces ſint, vel interrogati nutu poſſint ſignificere, velle ſe periculoſo ſuo hereditatem adire.

Significo, ſignificas, pen. corr. (σημαίνω, μηνύω, ὑπομιμνήσκω, δηλόω, ἐμφανίζω) ſignificare, Signum facere, ſiue per ſigna notum facere, Demonſtrare Plau. Tru. 17.
Etenim ſic iſtuc volo: ne iuret vos ſignificetis, ego iuro pariter.
Significare & annuere. Cic. 5. Verr. Hoc enim mihi ſignificaſſe & annuiſſe viſus eſt.
Significare de. Brut. Attic. Scribis mihi mirari Ciceronem, quòd nihil ſignificem vnquam de ſuis actis.
Res ſignificanda per geſtum Ouid. 5. Triſt eleg. 12.
Significare, Oſtendere. Cic pro Roſc. Amer. Quid hæc tanta citu celeritas feſtinatióque ſignificat?
Significare & apertè oſtendere. Cic. 4. Verr. Ex tua prætura primùm nata eſt hæc poſtulatio: qua quum vtuntur, hoc ſignificant, atque adeò apertè oſtendunt, ſeſe ad ſtatuas pecuniam metu ac malo coactos inuitiſſimos contuliſſe.

Significare

Significare elatè. Cæſ. 7. bel. Gal. Nam vbi maior atque illuſtrior incidit res, clarè per agros, regionéſque ſignificant.

Significare aliquem in appellando. Cic. pro Fonteio, Is igitur vir quem ne inimicus quidem ſatis in appellando ſignificare poterat, niſi antè laudaſſet.

Significare per literas. Cic. ad Atticum lib. 1. At ne illud mirere, cur quom ego antea tibi ſignificarem per literas, me ſperare illum in noſtra poteſtate fore, nunc idem videar diffidere.

Significare ſi. Cic. pro Roſc. Amer. Anſeribus cibaria publicè locantur, & canes aluntur in Capitolio, vt ſignificent ſi fures venerint.

Significor, patiendi verbum pro actiuo ſignifico poſuiſſe veteres teſtis eſt Gellius lib. 18. cap. 12.

Significans, pen. cor. {[illegible]} Nomen ex participio Quintil. lib. 8. cap. 1. Quo nihil inueniri poteſt ſignificantius. Idem lib. 4. cap. 2. Verbis propriis & ſignificantibus. Et lib. 9. cap. 2. Dilucida & ſignificans deſcriptio.

Significanter. Aduerb. {[illegible]} Quod vulgus intelligibiliter dicit, vel notabiliter. Quintil. lib. 6. cap. 3. Non parum ſignificanter etiam illa in ſcholis dicebamus.

Dicere ſignificanter atque ornatè. Quintil. lib. 1. cap. 7.

Diſponere ſignificantius. Quint. lib. 3. cap. 6. Colligere tantùm eadem, ac diſponere paulò ſignificantius.

Significatio, ſignificationis {[illegible]} Verbale. Indicatio, indicium. Author ad Herenn. lib. 4. Exclamatio eſt, quæ conficit ſignificationem doloris.

Significationem dare. Cic. de Orat.

Significationem habere. Cic. 5. Famil.

Inueterauit aliena verbi ſignificatio, Vide INVETERO.

Significatio virtutis vel probitatis. Cic. de Amic. Quum autem contrahat virtus amicitiam, vt ſuprà dixi, ſiqua ſignificatio virtutis eluceat, ad quam ſe ſimilis animus applicet & adiungat, id cùm contigerit, amor exoriatur neceſſe eſt.

Significatio aduentus, Declaratio. Cæſar 6. bel. Gal.

Iacere ſignificationes, Vide IACIO.

¶Significatio {[illegible]} Nuntium. Cæſar 1. bel. Ciuil. Id verò militibus fuit pergratum & iucundum, vt ex ipſa ſignificatione potuit cognoſci.

Vno nuntio, atque vna literarum ſignificatione, ciues Romanos necandos, trucidandóſque denotauit. Cic. pro l. Manil.

Significatio magna fit, Cic. 1. Offic. Ex quibus magna ſignificatio fit non adeſſe conſtantiam.

Significatiuus, pen. prod. Adiect. Vlp. in l. Vbi autem. in prin. D. de verb. obligat. Quo fit, vt boni appellatio nõ ſit certæ rei ſignificatiua. Paulo poſt, Quæ res efficit, vt ea appellatio certi ſignificatiua ſit.

Significatus, huius ſignificatus, pen. prod. {[illegible]} Idem Plin. lib. 18. cap. 25. Ipſi dies certò non aliquos tempeſtatum ſignificatus habent. Idem lib. 2. cap. 25. Acontiæ iaculi modò vibrantur ocyſſimo ſignificatu. Et lib. 18. cap. 35. vehementiſſimo ſignificatu.

SIGOVASVS, Vide AMBIGATVS.

SIGRIVM promontorium eſt, Leſbiæ regionis initium. Strabo lib. 13.

Sil, ſilis, neut. gen. Genus pigmenti, luteum colorem, quemadmodum ochra reddens. Plin. lib. 33. cap. 12. In argenti & auri metallis naſcuntur etiam nunc pigmenta, ſil & cæruleum. Sil propriè limus eſt. Optimum ex eo quod Atticum vocatur. Ibidem, cap. 13. Sile pingere primi inſtituere Polygnotus & Mycon, Attico duntaxat.

Silaceus color, apud Plinium libro 35. cap. 6. hoc eſt, ſile compoſitus & luteus.

SILA, Mons eſt ſyluæ Lucaniæ. Virg. Ac veluti ingenti Sila ſummóve Taburno. Saluſt. de fugitiuis, In ſylua Sila fuerunt. Hinc quod apud Cic. in Bruto ſcribitur, Nam cùm in ſylua ſua ita facta cædes eſſet, &c. Procul dubio inquinatum eſt, & fortaſſe ea ſupradicta, cùm in ſylua Sila facta cædes eſſet, ſcribẽdum eſt. Non me latet alios emendare, cùm in ſylua Scantia, &c. Ex Turnebo.

SILACENI, qui ſint, vide Strabonem lib. 16. & in dictione Sagapeni.

SILANION ſtatuarius, cælator. Plin. lib. 34. cap. 8.

SILANIVS {[illegible]} mons Hyberniæ inſulæ altiſſimus à Silanio rege in vertice eius ſepulto dictus.

Silanus, Tubus & fiſtula dicitur, è quibus erũpit aqua. Lucret. lib. 6.

-próque voluta

Corpora ſilanos ad aquarum ſtrata iacebant. Celſus. Confert etiam aliquid ad ſomnum ſilanus iuxtà cadens.

SILARVS {[illegible]} vel ſilaris, pen. cor. Lucaniæ amnis cuius hæc natura eſt, vt in eum non virgulta modò immerſa, verùm & folia lapideſcant, aliàs ſalubris potus eius aquæ. Plin. lib. 2. cap. 103. Silius item Italicus lib. 8.

Hos amor Lucaniã eger terminatur. Virg. 3. Georg.

Eſt lucos Silari circa, ilicibúſque virentem

Plurimus Alburnum volitans, &c.

Silarum, antiqui (inquit Feſtus) dicebant quod nunc ientaculum dicimus, eo quòd tum ieiuni vinum Sili herba conditum abſorbebant ante meridiem.

Silaus, vt nonnulli apud Plinium legunt lib. 26. cap. 8. Herba eſt in petroſis & glareoſis riuis naſcens Apij ſimilitudine. Hermolaus tamen in caſtigationibus Plinianis exemplaria corrupta aſſerit. Contenditque lauer eſſe legẽdum: ſumitque Laner pro ea herba, quam vulgus *Creſſonem* vocat. Officinæ Beralam, Sium appellat Dioſcorides lib. 2. cap. 129.

Sile, ſilis: herba, quam alio nomine Seſelim *[illegible]*, vocant: cuius vel radice vel ſemine vinum cõdiebant, quod ante meridiem ſumere mos erat: propterea Silarum antiqui dixere quod nunc ientaculum dicimus: Feſtus. Dioſcorides lib. 3. cap. 51. Seſeli Maſſilienſe folia fœniculi habet, craſſiora: caulem vegetiorem: vmbellam Anethi, in qua ſemen oblongum, angulofum: deguſtanti ſtatim acre: radix longa eſt, iucundi odoris &c. Et paulo poſt: Semen cum vino potum, concoquit, & tormina diſcutit.

SILANI populi ſunt Indum accolentes autore Plinio lib. 6. cap. 20.

SILENVS, pen. pro. {[illegible]} Bacchi nutritius, vel pædagogus. De quo Virg. eclog. 6.

Famulúſque dei Silenus alumni. Horat. de Arte.

Nyſigenæ Sileni. Catul. Argon. 59.

Pater Silenus. Propert. lib. 3. eleg. 3.

Sileo, ſiles, ſilui {[illegible]} ſilere, dicitur qui nondum cœpit loqui. Frequenter præpoſitioni De adiungitur. Cic. 6. Verr. Me non ſolùm ſilere de veſtris monumentis oportebit, ſed etiam lætari, &c. Plin. lib. 16. cap. 25. idque mirum eſt, Græcis authoribus proditum, apud nos poſteà ſileri.

Silere, tacere ſignificat, ficto verbo ab, s, litera, quæ nota ſilentij eſt. Paulus.

Muta ſilet virgo. Ouid. 10. Metam.

Facti culpam ſilere. Ouid. 2. Triſt.

Cauſa mala ſilenda eſt. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Ille nefaſtus erit per quem tria verba ſilentur. Ouid. 1. Faſt. Vide VERBVM.

Et nunc omne tibi ſtratum ſilet æquor. Virg. eclog. 9.

Silent inter arma leges. Cic. pro Mil. Silent enim leges inter arma, nec ſe expectari iubent.

Iura ſilent. Ouid. ad Liuiam.

Leges bello ſiluere coactæ. Lucan. lib. 1.

Loca latè ſilent. Virg. 9. Æneid.

Silent Muſæ Varronis. Cic. 1. Acad. Silent enim diutius Muſæ Varronis quàm ſolebant. Hoc eſt, Nihil ſcribit, nihil edit Varro.

Sileo verbum facere. Hirt. de bel. Hiſpan. Vnus ex noſtris reſpondit, vt ſileat verbum facere. Pro, ne verbum faciat. Rarum.

¶Siletur, penul. prod. Impersonale. Terentius Phorm. 5, 2. De iurgio ſiletur. Cic. ad Brut. lib. 11. 6. Nefas eſſe duxi, aut ita haberi Senatum, vt de tuis diuinis in Remp. meritis ſileretur, aut, &c.

Sileatur ille, apud Plinium epiſt. 175. Quiſquis ille, qualiſcunque, ſileatur: quem inſignire, exempli nihil non inſignire, humanitatis plurimum refert. Plin. maior, lib. 12. in Proœ. 1. Nullum ſileatur rerum naturæ opus.

Silens, ſilentis {[illegible]} Participium ſiue nomen ex participio. Mox etiam lemures animas dixere ſilentum. Hoc eſt mortuorum. Ouidius 5. Faſt.

Anni ſilentes. Vide ANNVS.

Cœtus ſilentum. Ouid. 5. Metam.

Concilium ſilentum. Virg. 6. Æneid.

Sedes ſilentum. Ouid. 15. Metam.

Vulgus ſilentum, Seneca Medea, 10.

¶Cœlum ſilens, pro tempore ſereno. Plinius libro decimooctauo, capit. 28.

Dies ſilens à ventis. Colum. lib. 4. cap. 29.

Flos ſilens, qui non amplius creſcit & quodãmodò declinat. Col. lib. 11. cap. 7. Item ferulæ cum coliculo ſilentes quam tenerrimum florem paſtinacæ agreſtis, vel ſatiuæ cum coliculis, ſilentem florem vitis albæ, & aſparagi, &c. Ego tamen florem ſilentem dici putauerim, qui nõdum ſe explicat & aperit. Tunc enim ſilet, nec ſe promit.

Luna ſilens, deficiens & declinans: quando non amplius apparet ſuper terram, vtpote in interlunio, nobis non lucens. Plin. lib. 16. cap. 39. Inter omnes verò conuenit vtiliſſimè in coitu eius ſterni, quem diem alij interlunium, alij ſilentia lunæ appellant.

Luci ſilentes. Silius lib. 17.

Nox ſilens. Virg. 4. Æneid.

Spiritus ſilentis dies. Colum. lib. 3. cap. 19. Veruntamen præſtat eligere ſationi ſilentis vel certè placidi ſpiritus diem.

Surculi ſilentes, Nondum germinantes. Colum. lib. 11. cap. 2.

Venti ſilentes. Colum. lib. 12. cap. 25.

Vineæ ſilentes. Colum. lib. 4. cap. 27. Id eſt, nondum gemmantes.

Vmbræ ſilentes. Virg. 6. Æneid.

Vnda ſilens. Valer. 5. Argon.

Silentium, ſilentij {[illegible]} Plin. lib. 10. cap. 69. Silentium in mari piſcantibus.

¶Silentium, Augurale vocabulum eſt, cùm in augurio vitium non eſt. Nam vitium iis quæ auſpicata ſunt & augurata opponitur. Cic. Peritum autem, inquit, eſſe neceſſe eſt eum, qui ſilentium quid ſit intelligat. Ex Turnebo.

¶Silentium lunæ. Virg. lib. 2. Æneid. -tacitæ per amica ſilentia lunæ. Aliud eſt autem ſilente nocte, aliud luna ſilente, vt docet Plin. lib. 18. cap. 7. Nam ſilentium lunæ, interlunium intelligitur, id eſt, tempus id quo luna non lucet. Ex Lambino.

¶Silentium noctis, pro Intempeſta nocte, quam alij concubium, alij conticinium vocant. Liu. 5. ab Vrbe. Eodem anno M. Cæditius ex plebe enuntiauit Tribunis, ſe in Noua via, vbi nunc ſacellum eſt: ſupra ædem Veſtæ vocem noctis ſilentio audiſſe clariorem humana.

Somni ſilentia. Ouid. 4. Faſt.

Acre ſilentium, & intentum, & cupidum vlterioris audiendi. Plin. epiſt. 10. cap. 2. Vide ACER adiectiuum.

Alta ſilentia. Ouid. 1. Metam. Virg. 10. Æn.

Alti & egregij ſilentij homo. Horat. 2. Serm. ſaty. 6.

Amica ſilentia tacitæ Lunæ. Virg. 2. Aeneid.

Cæca ſilentia. Silius lib. 7.

Fidele ſilentium. Horat. 3. Carm. ode 2.

Muta ſilentia noctis. Ouid. 7. Metam.

Rabioſa ſilentia. Perſ. Saty. 3.

Sacrum ſilentium. Horat. 2. Carm. ode 13.

Serena ſilentia noctis. Lucret. lib. 4.

Suſpicax ſilentium. Tacit. lib. 3.

Taciturna ſilentia. Ouid. 2. de Arte.

Tranquilla ſilentia noctis. Stat. 1. Thebaid.

Vaſtum ſilentium. Tacitus lib. 19.

¶Agere ſilentium de aliquo. Quint. lib. 10. cap. 1.

Agere alta ſilentia. Ouid. 1. Metam.

Animaduertere cum ſilentio, Vide CVM præpoſitionem.

Audire ſilentio, Vide AVDIO.
Confiteri ſilentio Quintil. lib. 4. cap. 2.
Continere ſuos ſilentio, Vide CONTINEO.
Silentio conueniſſe videtur, inter locatorem & conductorem. Id eſt, tacitè, quamuis diſertè non ſit verbis expreſſum. Iaboleous in l. E lege D. locati.
Deſcendere in ſilentium. Quint. lib. 10. cap. 3.
Diſſimulare aliquid ſilentio. Quint. lib. 5. cap. 13.
Facere ſilentium. Quint. lib. 2. cap. 5.
Tectis facta ſilentia. Virgil. 2. Æneid.
Longa ſilentia facere. Ouid. 1. Faſt.
Facere ſilentia maieſtate manus. Perſ. Saty. 4.
Silentio aliquid ferre. Cic. 2. Tuſc.
Iubere ſilentia. Lucan. lib. 1.
Eximia eſt virtus præſtare ſilentia rebus. Ouid. 2. de Arte.
Silentio præterire. Cic. Famil. 5.
Silentio præteruehi. Cic. Philip. 7.
Silentium tegere. Horat. Diana quæ ſilentium regis. Ex ritu ſacrorum dictum eſt, in quibus imperabatur à Præcone, vt qui aderant, linguam paſcerent, id eſt tacerent, & linguis fauerent. Spectatricem igitur & arbitram magici ſacri Lunam, cui & ſilentiũ tribuitur, vt à Marone -per amica ſilentia Lunæ. Regere dicit in nocturnis & magicis ſacris ſilentium. Turnebus.
Rumpere ſilentia ſermone. Ouid. 1. Metam.
Rumpere alta ſilentia. Virg. 10. Æn.
Rumpere taciturna ſilentia. Lucret. lib. 4.
Suadere ſilentia digito. Ouid. 9. Metam.
Silentium eſſe à. Vide A præpoſitionem.
Silentium eſt cauſarum & iuris. Cic. 7. Verr.
Eſt ſilentium de. Cic. ad Att. lib. 5. 104. De Partho ſilentium eſt, ſed tamen conciſos equites noſtros à barbaris nunciabant iij qui veniebant.
Tenuere ſilentia cuncti. Ouid. 1. Metam.
Furibunda ſilentia torquent illam. Stat. 10. Thebaid.
Tramittere aliquem ſilentio. Tacit. lib. 1.
Tranſire quidpiam ſilentio. Quint. lib. 2. cap. 3.
Silentium, pro Quiete. Liuius lib. 7 bel. Maced. Silentium deinde biduum fuit, neutris tranſgredientibus amnem. Intelligit non fuiſſe ad certamen congreſſos.
¶ Silentium dicimus in auſpiciis, quod omni vitio caret. Cic. 2. de Diuinat.
¶ Silentio, vice aduerbij. Liu. 9. ab Vrbe, Nocte deinde, ſilentio, vt mos eſt, L. Papirium. Dictatorem dixit.
Silentiarius, tria hominum apud veteres officia ſignificat. Eſt ſilentiarius, qui ſilentiũ indicit, & murmur cohibet tumultuantium. Eſt ſilentiarius, ſecretarius, qui ſilenda audit. Eſt Seruus ſilentiarius: qui garrientes ſeruos coërcet, & tacere iubet: Erat ſilentiariorũ ſchola Conſtantinopoli, vt docet Nicephorus lib. 16. cap. 24. De ſilentiariis ſacri palatij, id eſt illis qui ſunt in ſecretis Principum aſſidui, meminit l. vltima de excuſat. tuto. lib. 5. C. l. 30 § vlti. C. de inofficioſo teſtamen. Hi ſpectabiles ſilentiarij appellantur ab eodem Iuſtiniano ibidem: Galli appellamus *Conſiliarios priuati Conſilij*: id eſt ſacri. Saluia. Maſſilienſis lib. 4. de vero Dei iudicio: Pauetis quippe actores, pauetis ſilentiarios, de ſeruis aut miniſtris, non de ſpectabilibus loquitur. Procopius lib. 2. de bel. Perſ. De ſpectabilibus in hunc modum loquitur: Silentiarij ſunt miniſtri ad ea, quæ ſilentij, quæcunque ſunt interiores in Principis domo, arcanorum principis conſcij, quique ſilendis, & arcanis principis conſiliis intereſſe ſolent. Quidam eos auricularios appellant. Vide l. 3. C. de Silentiar. lib. 12.
Sileſco, ſileſcis {[illegible]} Sileſcere, Tacitũ fieri, Silere. Teret. Adelph. 5. 2. Niſi dum hæc ſileſcunt turbæ. Id eſt ſedabitur hic tumultus.
Deûm domos Ioue dicente ſileſcit. Virg. 10. Æn.
Furor e cœli ſileſcit. Catul. ad ſeipſum, 43.
Siler, ſileris, pen. cor. n. g. Frutex nonnunquam arboreſcens, vt baculos ruſtici ex eo faciant: aquoſis locis creſcit quaſi pumila ſalix, cuius etiam generibus annumerari creditur, inquit Ruellius, cõtendítque non eſſe id quod *Seſeli Maſſilienſe* officinæ, & Siler montanum appellant. Virg. lib. 2. Georg.
-vt molle ſiler, lentæque geniſtæ. Plin. lib. 24. cap. 10. Sileris folia illita fronti, capitis dolores ſedant.
Silex, ſilicis. penul. corr. maſc. gen. {[illegible]} Lapis durus, ex quo ignis excuti ſolet. Dictus quòd de eo ignis ſaliat: vel quòd ictu ferri grauiter percuſſus diſſiliat: vel quod latentem & velut ſilentem intra ſe ignem habeat, qui attritu aut percuſſu excitetur. Ouid. li. 7. Metam. Aut vbi terrena ſilices fornace ſolui. Plin. lib. 7. cap. 59. E ſilice ignem Pyrodes inuenit.
Silex, fœminino genere protulit. Virg. lib. 8. Æneid.
Stabat acuta ſilex præciſis vndique ſaxis.
Venæ ſilicis. Virg. 1. Æneid.
Acutus ſilex. Catul. de Berecyntb.
Atra ſilex. Virg. 6. Æneid.
Durus ſilex. Ouid. 1. Metam.
Impenetrabilis ſilex ferro, Vide IMPENETRABILIS.
Nuda ſilex. Virg. eclog. 1. Numidicus ſilex, Vide NVMIDIA.
Ordinarius ſilex, Vide Ordinarius in ORDO.
Rigidi ſilices. Ouid. 9. Metam.
Validi ſilices. Lucret. lib. 2.
Scintillam ſilicis excudere. Virgil. 1. Æneid.
Et ſilicis venis abſtruſum excuderet ignem. Virg. 1. Georg.
Ab vſu ſilices terimantur. Ouid. 3. de Arte.
Stat tibi ſilex in corde. Tibul. lib. 1. eleg. 1.
Siliceus, Adiect. {[illegible]} quod eſt ex ſilice. Cato cap. 18.
Silicarius, Aliud adiectiuum. Quod eſt ex ſilice factum. Vnde ſtratæ viæ dicuntur ſiliceæ.
SILIA {[illegible]} Fluuius eſt: de quo Strabo lib. 15. In regione Montana, Siliam flumen eſſe, in quo nihil innatet, quãquam id Democritus non credat, qui multam Aſiæ partem peragrauit: ſed nec id Ariſtoteles concedit, etſi aëres quidam ſint adeò tenues, vt nulla in eis volatilia inueniantur.
Silicernium, ſilicernij {[illegible]} ſcribit Nonius eſſe funebre conuiuiũ quod ſenib. exhibetur. Feſtus docet eſſe farc omnis generis, quo familia in luctu à fletu purgatur: quia cuius nomine inſtituebatur ea, is iam ſolũ cerneret. Cæcil. Credidi me ſilicerniũ eius eſſe eſurum. Donatus inquit eſſe cœnam quæ infertur diis Manibus: vel quòd eam ſilentes cernant vmbræ, id eſt vmbræ poſſideant, vel quòd qui hæc inferant, cernant, neque deguſtent. nam de his quæ libantur inferis, quiſquis ederit vel biberit, funeſtatur. Hinc Terentius in Adelphis, 4. 2. appellat ſenem ſilicernium, qui iamiam ſilentibus cernendus ſit. Alij ſilicernium nomen fictum à Terentio exiſtimarunt pro ſene, quod incuruitate ſilices ſpectet. Qui rectè ſentiunt, affirmant ſilicernium, funebre conuiuium eſſe: quod apud veteres ſenibus exhiberi ſolebat, dictũ quòd eum ſilentio edentes cernerentur: vel quòd cogitarent ſe mox illum ſecuturos. Quapropter abeuntes à conuiuio, veluti ſe amplius non viſuri, mutuò ſe ſalutabant. Varro, Funus exequti, laute ad ſepulchrum antiquo more ſilicernium confecimus. Id eſt conuiuium in quo pranſi diſcedentes dicimus alius alij Vale. Silicernium ergo Terentius ſenem vocat, atque decrepitum. id eſt, dignum vel cui ſilicernium fiat, vel qui ad ſilicernium vocatur.
Silicernios, dici voluerunt ſenes incuruos, quaſi iam ſepulcrorum ſuorũ ſilices aſpicientes. Vnde Cincius Alimetus Hiſt. de Gorg. Leone, ſcribit dicens, Qui dum iam ſilicernius ſui finem temporis expectaret, etſi mortẽ non potuit, tamen infirmitatibus inſultauit. Hæc Fulgentius.
SILICES Populi ſunt montana Armeniæ ad Tigridis oſtia incolentes, Plin. lib. 6. cap. 6.
Silicia, ſiliciæ. Herba, de qua ſic Plin. lib. 24. cap. 19. Nec fœnograeco minor authoritas quod telin vocant, alij carphos, alij buceras, alij ægoceras, quoniam corniculis ſemen eſt ſimile, nos ſiliciam.
Silicius, ſilicij, m. g. Plin. lib. 16. cap. 16. Si magnitudinem menſarum caperet, haud dubiè præferretur cedro. Nunc intra pugillares, lectorúmque ſilicios aut laminas raro vſu ſpectatur. Quo in loco legendum eſt Sicilicos, à verbo Sicilio, ſicilis, quod à verbo Seco, ſecas deriuatur. Sicilicos autem interpretor ſegmenta & teſſellas.
Siligo, pen. prod. ſiliginis, f. g. {[illegible]} Frumenti genus, ex quo panis optimus fiebat. Iuuen. Saty. 6.
Excepitta ſiligo. Plin. lib. 18. cap. 10. Vide OLYRA.
Siliginarius, ſiliginarij, Siliginis venditor, vel diſtributor. Vlpian. in l. Siquis vxori §. Apud. D. De furtis Siliginario quis dixerit, &c.
Siligineus. Adiect. {[illegible]} Ex ſiligine factum. Plin. lib. 18. cap. 9. Siligineæ farinæ modius Gallicæ XXII. libras panis reddit.
Siligineum panem pro Delicato ſumit Seneca: vnde Plebeio opponit, epiſt. 120. Item epiſt. 114. Malum panem dicis: expecta. bonus fiet, etiam tenerum tibi & ſiligineum fames reddet.
Siliqua, ſiliquæ. pen. cor. {[illegible]} Folliculum ſeu integumentum vbi grana leguminum includuntur, & ſiquid leguminibus ſimile. Plin. lib. 18. cap. 12. de fabis. Nam ſiliquæ, caulé́ſque gratiſſimi ſunt pabulo pecori. Horat. 2. epiſt. 1.
-viuit ſiliquis, & pane ſecundo. Perſ. ſaty. 3.
Quaſſans legumen ſiliqua. Virg. 1. Georg.
Siliquæ fallaces. Virg. lib. 1. Georg.
Grandior vt fœtus ſiliquis fallacibus eſſet. Id eſt, quæ fallere plerumque ſolent. Interdum enim leguminum folliculi maiores videntur, quum inanes ſint.
¶ Siliqua, Fœnumgræcum aliàs dicitur. Colum. lib. 2. cap. 11. Fœnumgræcum, quod ſiliquam vocant ruſtici, duo tempora ſationum habet, quorum alterum eſt Septembris menſis (quum pabuli cauſa ſeritur) iiſdem diebus quibus vicia circa Æquinoctium. Alterum autem menſis Ianuarij vltimo, vel primo Februarij, quum in meſſem ſeminatur. Idem lib. 8. cap. 2. Siliquæ modij ſex vel ſeptem totidem operis obteruntur, metuntur vel.
¶ Siliqua, arbor, Galen. lib. 7. Simplicium. Latinis etiam ſiliqua Græca, quòd fructum ferat ſiliqua obtectum fabæ cuiuſdam more. Colum. lib. 5. cap. 10. Siliquam Græcam, quam quidam ceration vocant, & perſicum, ante brumam per Autumnum ſerito.
Siliqua, Fructus prædictæ arboris lignoſus, falcatus, digitali longitudine, latitudine pollicari: quatuor intus grana continens quæ ceratia à cornu ſimilitudine appellantur. Plinius Dulces ſiliquas vocat, quòd dum eduntur, prædulces ſentiantur, & ſuccum caſſiæ referãt, lib. 15. cap. 24.
¶ Siliqua, alia arbor quam Iones ceratoniam appellant, omnino diuerſa à ſiliqua Græca, de hac ſic Plin. lib. 13. cap. 8. Similis his ſiliqua quam Iones ceratoniam vocant, trunco & ipſa fertilis, ſed pomo ſiliquæ &c.
Siliquor, pen. cor. ſiliquaris {[illegible]} ſiliquari, Siliquas facere, hoc eſt integi ſiliquis, quod de leguminibus ſiliquis tectis dicitur. Plin. lib. 17. cap. 9. Inter omnes autem conſtat nihil eſſe vtilius lupini ſegete priuſ quàm ſiliquetur, aratro vel bidentibus verſa. Idem lib. 18. cap. 7.
Siliquaſtrum, ſiliquaſtri {[illegible]} Herba quæ & Piperitis dicitur, à piperis ſapore, vulgus noſtrum *coſtum* appellat. Plin. lib. 19. cap. 12. Panax piperis ſaporem reddit, magis etiam ſiliquaſtrum, ob id piperitidis nomine accepto. Idem lib. 20. cap. 17.
¶ Siliquaſtrum, alio ſignificatu. Hyginus lib. 2. in Caſſiopeia: De hac, inquit, Euripides & Sophocles & alij plures dixerunt, vt gloriata ſit ſe forma Nereidas præſtare. Pro quo facto inter ſydera ſedens in ſiliquaſtro conſtituta eſt. Idem lib. 3. Caſſiopeia ſedens in ſiliquaſtro collocata eſt: cuius ſedilis, & ipſius Caſſiopeiæ pedes poſiti in ipſa circumductione circuli qui Arcticos vocatur, effigies autem corporis ad æſtiuum circulum peruenit. Paulo pòſt rurſus ſedile vocat, & in fine ſellam. Commentarius in Aratum Germanici, Iuxta tem, inquit, eſt Caſſiopeia in ſella ſedens. Pompeius Feſtus lib. 17,

Seliquaſtra, ſedilia appellantur antiqui generis, diſlecta in l, conuerſa, vt etiam in ſellis factum eſt, & ſubſellio, & ſolio, quæ non minus à ſedendo dicta ſunt. Hinc apparet, apud Hyginum legi debere ſeliquaſtrum per ſecundam vocalem.

SILIS {[illegible]} Plin. lib. 3. cap. 18. Fluuius eſt Venetiæ ex montibus Taruiſanis fluens: Sylis verò cum y Græco in vltima, nomen eſt, quo, vt idem teſtatur lib. 6. cap. 7. & 16 Scythæ Tanaim fluuium appellant.

Silla, vt vult Diodorus. Vide SCILLA.

SILLANIVS Appollodorus: Plin. lib. 34 cap. 8. Sillanion Appollodorum fecit, fictorem & ipſum, ſed inter cunctos diligentiſſimum artis, & inimicum ſui iudicem, crebro perfecta ſigna frangentem, dum ſatiare cupiditatem nequit artis, & ideò inſanum cognominatum.

Silli {[illegible]} Dicacitates & ſales. Vide Gellius lib 3 cap 17. refert Timonem quendam ſcripſiſſe librum maledicentiſſimum, qui Sillos inſcribitur.

SILLI, Æthiopum gens, quam cum Struthophagis bellū gerere continuò, annotat Strabo lib 16.

Sillographus {[illegible]} Sillorum, id eſt ſalium, atque dicacitatum ſcriptor, qualis fuit Timon ille Phliaſius, qui librum quendam conuitiorum & irriſionis plenum in Philoſophos adidit, Sillos inſcripſit, quo nomine Græci maledicta & leriſiones intelligunt.

SILVRA {[illegible]} Inſula in Oceano Britannico, vt Solinus inquit, cuius incolæ pecuniæ ignari, permutationibus commercia exercēt.

Silo, ſilonis. Qui prominentia habet ſupercilia, à Sileno, quem hirſutis ſuperciliis fuiſſe tradunt: vt author eſt Feſtus. Plaut. Rud. 9.

-eccum Recaluum, ac ſilonem ſenem ſtaturum. Silonem quidam naſo repando hominem dicunt: quod Plinius ſenſiſſe videtur lib. 11 cap 37. Vide SIMVS.

SILON, Inſulam Indiæ docet eſſe Auguſtinus in libr de Ciuitate Dei. Sectione, 21. Quæ ex eo cæteris terris præfertur, quòd omnis arbor, quæ in ea gignitur, nunquam foliis nudatur.

SILOSON, Vide SYLOSON.

Silphium, ſilphij {[illegible]} Idē quod Laſerpitium. Vide LASER. Plin. lib. 19 cap 3. & lib. 22. cap 23.

SILPHIVM, Regio Libyæ, ab inſula Plateæ vſque ad os Syrtium protenſa, teſte Herodoto lib 4

SILVANI tres fuerunt. Vnus dicebatur domeſticus, poſſeſſioni conſecratus: alter agreſtis, paſtoribus: tertius orientalis, cui eſt in confinio lucus poſitus, à quo inter duo pluréſve fines oriuntur. Ideóque inter duo pluréſve eſt & lucos. Omnis autem poſſeſſio quare Siluanum colit, quia primus in terram lapidem finalem poſuit. Ex libello variorum authorum De limitibus.

SILVIVS, & ſiluſ: Feſtus Pompeius: Siluij ſunt appellati Albani reges, à Lauiniæ filio, quem poſt exceſſum Æneæ grauida relicta timens periculum, & ſuæ vitæ, & eius, quem ventre gerebat, in ſyluis latens enixa eſt. Qui reſtitutus in regnum eſt poſt mortem Aſcanij, prælatus Iulo fratris filio, cùm inter eos de regno ambigeretur.

Silurus ſiluri, penult. prod {[illegible]} vulgò in Germania *holch*, In Vngaria *[illegible]*, Peculiaris Nili piſcis traditur: quæ quam & in Danubio reperiatur: quem non abſimilem ei putant quidam doctiſſimi, quem ſturionem appellamus. Plin. lib. 9 cap. 15. Iuuenal. Saty. 4,

Vendere mu[illegible]cipes fracta de merce ſiluros.

Silus, {[illegible]} Naſus ſurſum verſum aduncus. Vnde galeæ quoque à ſimilitudine, ſilæ appellatæ ſunt. Hæc Feſtus. Cic. 1. de Nat deor. Equos ſilos, flaccos, frontones, capitones, quæ ſunt in nobis!

Silybon, Lata ſpina eſt, folia ferens Chamæleonis albi. Hæc recens cum ſale oleóque cocta editur. Dioſcorides lib. 4 cap 153. apud Matthiolum.

SILYS, Fluuius Europam ab Aſia diſcriminans, quem notiore nomine Tanaim appellamus: Plinius libro, 6. cap 7. Tanaim Scythæ Sylin vocant.

Simbella, æ, quaſi Semilibella, hoc eſt dimidia libella. Eſt præterea ſimbella inſtrumentum paruum, quo ſinguli nummi ponderantur. Sipontinus.

SIMBRVINA ſtagna, Tacitus lib 14 Nam quia diſcumbentis Neronis apud Simbruina ſtagna, cui Sublaqueum nomen eſt ictæ dapes menſáque diſiecta erat.

Simenia nuncupatur à Græcis {[illegible]} id eſt Canina prominentia. Cælius lib 3 cap. 17.

SIMMVS Cælator argenti apud Plinium lib. 34. cap. 8.

SIMETHIS {[illegible]} Nympha. Ouid. 13 Metam.

Acis erat Fauno Nymphâque Simethide cretus.

Simethius, Adiect. {[illegible]} Ouid. 13 Metam.

Terga fugæ dederat conuerſa Simethius heros. Hoc eſt Acis filius Nymphæ Simethidis.

Simia, ſimiæ: & Simius, ſimij {[illegible]} Hominum figuris proxima animalia quæ cauda carent, & in Libya naſcuntur. Dictæ quòd ſimæ ſint, id eſt naribus depreſſis. vel quaſi mimæ, id eſt imitatrices. Mart. libro 14.

Callidus emiſſas eludere ſimius haſtas. Vide Plin lib 8 cap. 54. Cic. 1. de Diuinat, Simia quam rex Moloſſorum in deliciis habebat, & ſortes ipſas. & cætera quæ erant ad ſortem parata diſturbauit, & aliud alio diſſipauit.

Simulator humani oris ſimius Claud. 1. in Eutrop.

¶ Simia, per tranſlationem, Qui alium imitatur. Plin epiſt 5. In quo Ruſticum inſectatur, atque etiam Stoicorum ſimium appellat. Horatius 1 Serm ſaty 10.

Simiolus, pen. corr. Diminutiuum {[illegible]} Qui vtcunque alterum ſimulatur. Cic ad Marium lib. 7. 2, Hic ſimiolus animi cauſa, me, in quem inueheretur, delegerat.

Siminus, pen. prod. Adiectiuum Iulius Obſequens in libro de prodigiis. C. Mario & C. Flacco COSS. in Lucanis duo agni equinis pedibus nati, alter ſiminimo capite.

SIMIAS grammaticus, à Strabone nobilitatus, lib. 14.

SIMICHIDAS {[illegible]} Nomen paſtoris apud Theocritum in Idyll. quem ipſius enarratores præter Theocriti fuiſſe exiſtimant.

Simila ſimilæ, pen. corr. vel Similago, pen. prod ſimilaginis, fœminini generis {[illegible]} Farina alba & flos, ſeu delicia farinæ triticeæ. Martial. lib. 13.

Nec poteris ſimilæ dotes numerare, nec vſus.

Similagineus, Adiectiuum, vt Panis ſimilagineus, apud Senecam, epiſtula 119.

Similago, Vide SIMILA.

Similax, Vide SMILAX.

Similis, & hoc ſimile, pen. corr {[illegible]} Quaſi ſimul is. Terē. in Prologo Phor.

Ne ſimili vtamur fortuna, atque vſi ſumus. Plaut. Moſtel. 3.

Sibi quiſque ſimile ſomit.

Similis atque eadem, Vide IDEM.

Magis ſimilis, Vide MAGIS.

Similis, genitiuo iunctum, ad morum, vel doctrinæ, vel huiuſmodi imitationem refertur. Terent. Eunu. 3. 2, Domini ſimilis es Ibidem 4, Deos eſſe ſimiles tui putas? Cic. ad Cornificium, lib. 12. 22. Spes tamen vna eſt, aliquando Populum Romanum maiorum ſimilem fore.

Similis, datiuo iunctum, de forma, vel ætate, vel fortunis, aut aliis huiuſmodi rebus. Virg. 1. Æneid. Os humeróſque deo ſimilis. Plinius, Effigie ac lineamentis corporis patri ſimilis. Hæc differentia Diomedis ducentis, Sum ſimilis tui, moribus: ſimilis tibi, figura: non ſemper vera eſt: quia vtrunque indifferenter reperitur. Cic. 2. de Leg. Nihil eſt enim vnum vni, tam ſimile, tam par, quàm omnes inter noſmetipſos ſuimus. Idem lib. 5. de Fin. Sed non video cur non potuerit patri ſimilis eſſe filius. De figura in genitiuo. Plautus Menæch. 2. 4,

Nec aqua aquæ, nec lacte lacti (crede mihi) vſquam ſimilius,

Quàm hic tui eſt, tuque huius. Cic. 1. Tuſc. Quærerem ex eo cuius ſuorum ſimilis fuiſſet Africani fratris nepos, facie patris: vita, iſte omnium perditorum ita ſimilis, vt eſſet facilè teterrimus.

Anhelanti ſimilis. Virg 5. Æneid.

Hinnuleo ſimilis Horat. 1. Carm. ode 23.

Nimbo ſimiles. Virg. 5. Æneid.

Primus ad extremum ſimilis ſibi. Horat. in Arte.

Sæpius tamen per genitiuū mores ſignificamus. Terent. Adel. 3 3. Saluus ſit filius: ſpero eſt ſimilis maiorum ſuûm.

Similes eorum, vel illorum. Cicero 4. Acad. Quum aliquos ex antiquis claros viros proferūt, quos dicunt fuiſſe populares, vt eorum ipſi ſimiles eſſe videantur. Idem 4 de Finibus, Stoici autem, quòd finem bonorum in vna virtute ponunt, ſimiles ſunt illorum.

Similis mœrenti Plin. lib. 9. cap. 8. Triſtis, & mœrenti ſimilis, ipſe quoque (quod nemo dubitaret) deſyderio expirauit.

Simile veri & vero. Cic 4. Acad. Etenim is quoque qui à vobis ſapiens inducitur, multa ſequitur probabilia, non comprehenſa, neque percepta, neque aſſenſa, ſed ſimilia veri. Quint. lib. 6. cap. 3. Vero ſimilis dolor. Idem lib 3 cap. 10. Quod eſt vero ſimilius.

Similis ac. Cic. 4. de Fin. Nec ſi ille ſapiens ad tortoris eculeum à Tyranno ire cogatur, ſimilem habeat vultum, ac ſi ampullam perdidiſſet. Liu. ab Vrbe, Similem pauorem inde, fugámque fore, ac bello Gallico fuerat.

Similis atque. Cic. pro Rabirio perduel. reo, Et ſimilis viri tu vlciſcereris patrui mortem, atque ille perſequeretur fratris ſui, ſi iſta ratione agere voluiſſet? Idem 5. de Fin. Itaque & ſimilis erit finis boni atque antea fuerat

Similes inter ſe. Cic. 4. Acad. Anaxagoras materiam infinitam, ſed ex ea particulas ſimiles inter ſe minutas, eas primum confuſas, poſteà in ordinem adductas mente diuina. Idem pro Cluentio, Homines inter ſe cum forma, tum moribus ſimiles, municipum autem ſuorum diſſimillimi.

Similis in re diſſimili. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. Simillimámque in re diſſimili mei temporis nunc, & noſtri quondam fuiſſe rationem.

Similes ſunt vt ſiqui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant, quum alij malos ſcandant, alij per foros curſent, alij ſentinam exhauriant: ille autem clauum tenens ſedeat in puppi quietus, &c. Cic de Senect.

¶ Simile eſt, pro ſimilis eſt, pro maſculino poſitum neutrum. Titinnius Tullonib.

Formicæ pol perſimile eſt ruſticus homo. Næuius Militibus,

Tu pueri puſilli ſimile es:

Quia eum ad [illegible] fers, quicquid nactus es. Ex Nonio.

¶ Similior & ſimillimus, Comparatiuum & ſuperlatiuū. Cic pro M. Marcel. Hæc qui faciat, non ego eum cum ſummis viris comparo, ſed ſimillimum deo iudico. Plin. lib. 12. cap. 17. Maſtice terra in Ponto bitumini ſimilior. Quint. lib 10. cap. 5.

Iuſtis & fraude ſimillimi illi. Ouid 5. Metam.

Amor puro ſimillimus. Horat. 2. epiſt. 2.

Buxo ſimillimus. Ouid. 11 Metam.

Flos violæ ſimillimus. Ouid. 4. Metam.

Pallor ſimillimus buxo. Ouid. 11. Metam.

Quies ſimillima morti placidæ. Virg. 6. Æneid.

Simile {[illegible]} aduerbialiter poſitum. Cicero 1. Acad. Similè vos quum perturbare, vt illi Ramp ſic vos philoſophiam, benè iam conſtitutam velitis, Empedoclem, Anaxagoram, Democritum, &c. proferetis

¶ Simillimè pen. corr. Superlatiuum. Cic. 2. Tuſc. Simillimè animus intentione ſua depellit preſſum omnem ponderum: remiſſione autem ſic vrgetur, vt ſe nequeat extollere.

Simillimè atque Cic. pro Lege Agrar. Hic tamen excipit Pompeium: ſimillimè vt mihi videtur, atque in illa lege, qua peregrini Roma eiiciuntur, Glaucippus excipitur.

Similo, ſimilas, pen. corr. {[illegible]} ſimulare, conſtruitur cum accuſatiuo, Similem eſſe. Martial. lib 2 ad Phœbum,

Quum ſint crura tibi, ſimilent quæ cornua Lunæ, &c. Alij legunt ſimulent, per vltimam vocalem.

Simulare enim dicimus & Aſſimulare, nõ autem Similare: vt quidam indocti præcipiunt. Hæc Raphael Regius in illud 5. Metam. Aſſimulare freto poſſis.

Similitudo, pen. prod. ſimilitudinis {ὁμοιότης, ὁμοίωμα, ὁμοίωσις, ἀπεικασία} Ipſa rei ſimilis forma. Cic. lib. 1 Offic. Nihil autem amabilius, nec copulatius quàm morum ſimilitudo bonorum.

Ad ſimilitudinem. Vide ad præpoſitionem.

Similitudo periculi. Cic. 7. Verr.

Similitudo veri. Plin. lib. 34. cap. 7.

Abripere à parentis ſimilitudine, Vide ABRIPIO.

Accedere ad ſimilitudinem alicuius rei, Vide ACCEDO.

Arripere alicuius ſimilitudinem, Vide ARRIPIO.

Similitudine veri capi. Liu. 5. bel. Pun.

Eludere ſimilitudines. Quint. lib. 5 cap. 13.

Ducere ſimilitudinem. Cic. in Orat. Vide, Formam alicuius facere, in FORMA.

Similitudo cum. Cic. 2. Tuſc. Sunt enim quædã animi ſimilitudines cum corpore.

Similitas, pen. corr. ſimilitatis, fœ. ge. {ὁμοιότης} antiquum pro Similitudine. Cæcilius, Vide quid ferat morum ſimilitas. Nonius.

Similiter, pen. corr. Aduerb. {ὁμοίως, παραπλησίως, ὡσαύτως} Pariter, eodem modo. Cic. pro Roſc. Amer. Ego etiam ſi omnia quæ dicenda ſunt, liberè dixero, nequaquam tamen ſimiliter oratio mea exire atque in vulgus emanare poterit.

Similiter ac Cic. 3. de Nat. deor. Tu autem quid quæris? ſimiliter facis ac ſi me roges, cur te duobus contuear oculis.

Similiter atque. Cic. 1. Philipp. Neque verò illum ſimiliter atque ipſe eram, commotum eſſe vidi.

Similiter, vt. Cic. de Offi. Similiter facere eos, qui inter ſe contenderent, vter Remp. potius adminiſtraret, vt ſi nautæ inter ſe certarent, quis eorum potiſſimùm gubernaret.

Similiter, cum datiuo Plin. lib. 11. cap 25. Similiter his & ſcorpiones terreſtres, vermiculos ouorum ſpecie pariunt.

Simitu {ὁμοῦ} pro Simul poſuere veteres. Plaut. Stich. 4.
Vt mecum ſimitu ires ad ſeſe ouuë domum. Sic Amphit. 7,
Non enim ego ſum vino ſimitu ebibi imperium tuum.

Simiolus. Simius, Vide SIMIA.

SIMMIAS {σιμμίας} Philoſophus Thebanus, Socratis auditor, cuius ſcripta enumerantur à Suida. Vide Diogenem Laertium, lib. 2. Simmias Thebanus.

Simo. ſimonis, Simones, ſimonum. ſimonibus {σίμωνες} Iidem qui & Simi, id eſt qui nares habent preſſas, quos inſolenti vocabulo *Camuſos* appellamus.

Simo, ſimas, ſimare, Deprimere, Antiquum. Poëta apud Nonium, Simauit taxim ad nares delphinus vt olim. Sic emendat Turnebus, cùm in Nonio legatur ſimat. Muneri ſe dicit & ſententia, & quòd delphini ſimi ſint: vnde & ſimonis nomine eos gaudere Plinius refert. Hæc ille.

SIMOIS, pen. cor. huius Simoentis {σιμόεις} Fluuius qui ex Ida monte Troiano defluens, iuxta Troiam labitur: & mari appropinquans, commiſcetur Xantho, ac in paludem cogitur. Deinde exit in mare iuxta Sigæum promontorium.

Lubricus Simois Horat. Epod 13.

Phrygius Simois. Virg 1. Æneid.

Simoeſius, a, um: attributiuũ: campus Simoeſius, hoc eſt Troadis campus Simoente irrigatus. Simoeſius nomen adoleſcentis cuiuſdam Troiani ſic nominati, quod apud Simoentem fluuiũ eſſet natus. Homerus, lib. 4. Iliad.

SIMONES {σίμωνες} plures, Hoc nomen poſt Philippum Græcis, Latinis, Hebræiſque pariter commune. Ex his antiquiſſimum ſanè legimus Athenienſem ac philoſophum Socratis diſcipulum fuiſſe, qui ſcripſit dialogos XXIII. Simon Magneſius muſicus egregius, qui & ipſis ſuperiorum muſicorum more corrupto, Simodiam introduxit, quemadmodum etiam & Lyſis Lyſiodiam. Strabo lib. 14 Simon Cõſtantinopolitanus, ludi magiſter, annos abhinc circiter ducentos compoſuit Græcè Metaphraſtas, id eſt ſanctorum vitas, quæ habentur in bibliotheca Vaticana. Ex Hebræis verò Simonem Magum legimus, caput & authorem totius Hæreſeos. De quo Euſebius lib. 2. latiſſime: & Iuſtinus in apologia ad Antonium principem: & Irenæus in primo aduerſus hæreſes libro. Simon item ille qui à Petro Spiritus ſancti gratiam mercari volebat. Præter hos, Simon Tridentinus puer. Hic ſedente Sixto quarto Pontifice, die Veneris ſanctæ à Iudæis clàm comprehenſus, ac omnibus cruciatibus prius affectus, demum cruci affixus eſt. Ex quo templum ei velut martyri dicatum eſt Volaterranus.

Emunctus Simon. Horat. in Arte.

Simonia, vt putatur, à Simone mago dicta, vox eſt non Latina, qua ſoli theologi vtuntur. Dicitur autem quando quis vult dare aut accipere dona Dei, data aut accepta pecunia.

SIMONIDES, pen. corr. {σιμωνίδης} Ceus poeta Melicus. Cic. in Orat. Simonides Ceus primus artem memorandi inueniſſe fertur. Vide ibidem plura. Plinius octauam chordam in lyra inueniſſe ſcribit: Euſtachius verò tres duplices literas. ξ, ψ, θ. Simonides, Iambicus poeta. De quo Quint. lib. 10. cap 1. Iambicum poetam Strabo fuiſſe dicit. Suidas verò Caryſtium ſiue Erythræum, qui ſcripſit Gigeorum apud Aulidem conuentum, trimetrorum libros duos, & alia. Præter hos alios duos ponit: vnum filium ſororis Simonidis Cei, Cognominatum Melicertam, qui antè bellum Peloponneſiacum fuit, ſcripſitque genealogiam libris tribus. Alterum Simonidem Magnetem, poetam Antiochi magni temporis, cuius res geſtas ſcripſit, ac bellum aduerſus Galatas Suidas.

Somnium de Simonide. Cic. 2 de Diuinat.

Simonum, cognomen, Vide in SIMVS.

Simplex, ſimplicis, penult. corr. om. gen. {ἁπλοῦς, ἀπλάστος, ἀπλόος, ἀφελὴς, μοναδικός} Nomen numerale. Terentius in Prologo Heaut.
Duplex quæ ex argumento facta eſt ſimplici.

Crinis ſimplex collectus in vnum nodum. Ouid. 8 Metam.

¶Simplex, Verum & ſyncerum: cui falſum opponitur. Martius Cic. lib. 11. 28, Trebatio noſtro magnas ago gratias, quòd tuum erga me animum ſimplicem atque amicum aperuit. Idem 2. de Finib. His initiis inducti omnia vera diligimus, id eſt fidelia, ſimplicia, conſtantia: tum vana, falſa, fallentia odimus, vt fraudem, periurium, malitiam, iniuriam Hic ſimplici oppoſuit falſum.

Simplex, Simplicem appellant Latini apertum, liberum, nihil diſſimulantem, omnia & loquentem & facientem quæ ſentit, & recta iudicat, ſicuti & Græci Horat. lib. 1. Satyr. 3.
—at eſt truculentior, atque
Plus æquo liber. ſimplex fortiſque habeatur. Huic opponitur duplex Horat. lib. 1. Carm ode 6,
Nec curſus duplicis per mare Vlyſſei. Ex Lambino.

In docendo ſimplicem eſſe. Quint. lib. 2. cap. 2.

Munditiis ſimplex mulier. Horat. 1. Car. ode. 5. Id eſt, inquit Acron, Animo faſtidioſa. Meretricis enim aſtutias inſectatur, quæ ſimplici munditia inſidias mentiretur.

Ætas ſimplex. Stat. 9 Theb.

Anni ſimplices, Primi & qui ſimplici numero efferuntur, nempe vſque ad decimum: vel in quibus ſimplex toga & pura quæ poſtea tu dicebatur, ſumi ſolebat. Mart. lib. 10.
Tu mihi ſimplicibus Mani dilectus ab annis,
Et prætexiata cultus amicitia. Id eſt, puerilibus.

Verum & ſimplex bonum. Cic. 1. Acad.

Cibus ſimplex, Purus, non affectatus, aut alio condimento corruptus vel compoſitus. Martial. lib. 1. Plin. lib. 11. cap. 53. Homini cibus vtiliſſimus ſimplex.

Condimentum orationis ſimplex. Quint. lib 6. cap. 3. Salſum igitur erit, quod non erit inſulſum, velut quoddam ſimplex orationis condimentum.

Domus ſimplex & inſcia fraudum. Stat. 5. Sylu. 1.

Homo ſimplex, Purus, apertus, nihil tectum, nihil ſimulatum habens. Cic. 4. Acad.

Iter ſimplex & directum. Cic. 2 de Nat deor. Flexuoſum iter habet nequid intrare poſſit, ſi ſimplex & directum pateret.

Natura vocis ſimplex. Quint. lib 1. cap. 11.

Ruta ſimplicia. Plin. lib. 12. cap. 2.

Via morꝫ ſimplex Virg 3. Georg.

Vtilitas ſimplex. Quint lib 2. cap 4.

Simplicior ſiquis, qualem me ſæpe libenter
Obtulerim tibi Mecœnas. Horat. 1. Serm. ſaty 3.

Simplicitas, pen. corr. ſimplicitatis, fœ. gen. {ἁπλότης, ἀφέλεια, ...} Martial. lib. 10.
Prudens ſimplicitas, pares amici.

Fabularum conuiualium ſimplicitas. Tacit. lib. 5.

Nuda ſimplicitas. Ouid. 1. Amor. eleg 3.

Rudis ſimplicitas. Ouid 3 de Arte.

Gloriari ſimplicitate. Quint. lib. 5 cap. 7.

Simpliciter, pen. corr. {ἁπλῶς, ἀπλάστως, ...} Purè, apertè. Plin. epiſt. 94. Amicè & ſimpliciter reprehenderunt. Idem epiſt. 97. lib. 5. Cic. in Topic. Quom autem quæritur quale id ſit, aut ſimpliciter quæritur, aut comparatè.

Dicere ſimpliciter Martial. lib. 14.

Oberrare ſimpliciter. Plin. lib 8. ca. 4. Elephas homini obuio fortè in ſolitudine, & ſimpliciter oberranti clemens placidúſque etiam demonſtrare viam traditur.

Viuere ſimpliciter. Cic. 1. Offi. Hęc præſcripta ſeruantem, licet grauiter, magnificè, animoſéque viuere, atque etiam ſimpliciter, fideliter, & vitæ hominum amicè.

Sequi docentes ſimpliciter. Quint. lib. 2 cap. 12.

¶Simpliciter, quaſi dicas Generaliter, ſine alia adiectione aut interpretatione. Paulus in l. Lecta. D Si cert petat. Pactum autẽ, quod ſubiectũ eſſet, quidã dicebat ad ſortis ſolutionẽ tãtùm pertinere, nõ etiam ad vſurarum, quæ priore parte ſimpliciter in ſtipulationem veniſſent. Vlpian. in l. Ab hoſtibus. §. vlt. D. Ex quib. cauſ. maior. &c.

Simplicitus {ἁπλῶς} antiquum, pro Simpliciter. Plaut. Mercat.
Sed eam ſimplicitus dicam, ſi opera eſt auribus. Nonius.

Simplus. Adiectiuum {ἁπλοῦς} Vnicus, vel ſemel tantùm Plau. Moſtel. 7. Sceleſtæ hæ ſunt ædes, ſimpla eſt habitatio Varro 2. de Re ruſt. cap. 10 Aut ſi mancipio non datur, dupla promittit: aut ſi ita pacti, ſimpla.

Simplarius, Aliud adiect. Simplariæ venditiones ſunt, pro quibus neceſſe venditor non habet de dupla emptori repromittere, quarum meminit Vlpianus in l. Emptori. D De euictionibus. Ita enim ſimplariæ venditiones à Pomponio dicuntur, vt ſimplariæ actiones, duplariæ, & quadruplariæ dicebantur, quæ in ſimplum, duplum, quadruplum dabantur. Eadem ratione armaturæ ſimplares, duplaréſque à Vegetio dicuntur, lib. 2 de Re militari: quas qui geſtabant, ſingulas & duplas conſequebantur annonas. Et à Modeſto De vocabulis rei militaris, Torquati ſimplares, dupláreſque. Budæus.

Simplones (fortè à Simpulo Simpulones rectius) Dicitur conuiuator & amicus ſponſi, qui eum co pes conuiuia ambulat, Simplator dicitur. Sutrius Piſcatoria,
Summates viri ſimplones facti ſunt ganei. Eſt autem ganeum Taberna. Nonius.

Simpulum, ſimpuli: ſiue Simpuuium, ſimpuuij, à ſumendo, quòd eo probaretur minutatim. Bayſius autem legẽdum putat Simpullum, vt forma quam ampullam dicimus.

In ſimpulo aliquid facere, prouerbialis locutio. Cic. 3. de Leg. Et auus quidẽ noſter, inquit, ſingulari virtute in hoc municipio quoad vixit, reſtitit M. Gratidio, cuius in matrimonio ſororem auiam noſtram habebat, ferenti legem Tabellariam. Excitabat enim fluctus in ſimpulo, vt dicitur, Gratidius, quos pòſt filius eius Marius in Ægæo excitauit mari. Quantum igitur conſecuti ſumus quiſque licet, In ſimpulo fieri dicebant, quod vel clanculum, vel in re minuta atque humili fieret. Eſt enim ſimpulum, authore Feſto, vas paruum, non

diſſimi-le

diſſimile cyatho: quo vinum in ſacrificiis libabatur: vnde & mulieres diuinis rebus deditæ ſimpulatrices dicuntur. M. Varro ſcribit vas eſſe minutum fundens, in cuius locum ſucceſſerit epichyſis: vnde veteres res minutas, nulliúſque pretij, ſimpulatas appellabant. Plinius lib. 35. cap. 12. In ſacris quidem etiam inter has opes non murrhinis, cryſtallináſve, ſed fictilibus prolibatur ſimpulis innocentius. Et M. Varro apud Nonium Marcellum ait, deos ipſos vili ſimpulo mutiaſſe. Sunt qui pro ſimpulo legunt ſympuuium, cuius meminit Iuuenalis Satyra 6. Simpuuium ridere Numæ, nigrúmque catinum. Proinde non abſurdum mihi videtur, ſi quis exiſtimet ſumptam allegoriam à paſtorum ludo, quo ſolent per fiſtulam anguſtam in ſimpulum inſlantes, quaſi fluctus quoſdam & aquæ ſtrepitum excitare. Hæc Eraſmus.

Simpulariæ res, priſcis minutæ, nullius ferè pretij: Notat Eraſmus in paroemia, In ſimpulo. Sed vereor ne non legendum ſit, Simplariæ res, & in Simpulo, ex eraſſe Spiegelum facile percipi poſſit.

Simpludiarea funera ſunt, quibus adhibetur D.T. ludi corbitoréſque. Quidam ea dicerunt eſſe, quibus omnium genus interueſſet ludorum, nam indictiua ſunt, quibus adhibentur non ludi modò, ſed etiam deſultores, quæ ſunt ampliſſima. Feſtus.

Simpuuium, eſt vas ligneum. Varr. Eſt mud. Mat. [illegible], Non vides ipſos deos, ſiquando volunt guſtare vinum, derepere ad hominum fana, & tamen tum ipſi illi libero ſimpuuio viuitent? Ex Nonio.

Simul [illegible] Aduerb. congregandi. Terent. Eun. 1.2. Simul conſilium cum re amiſti. Plin. epiſt. 1.6. Simul militauimus. Virg. 9 eclog. -heu tua nobis

Pene ſimul tecum ſolatia rapta Menalca?

Simul tecum. Plaut. Amph. 8. Cic. pro Fonteio. Niſi aliquoties ex ipſis accuſatoribus vobiſcum ſimul iudices audiſſem. Idem pro Domo ſua, Sed etiā optimi ciues fruérent nobiſcum ſimul hac ciuitate.

Simul eā. Cic. de Amicit. Neque enim aſſentior iis qui hæc nuper diſſerere cœperunt, cum corporibus ſimul animos interire, atque omnia morte deleri. Idem 3. Tuſc. Quòd ſi cui, vt ait idem, ſimul animus cum re concidit, &c.

Simul cum datiuo conſtructum more Græco. Tacit. lib. 4. Verùm Hypæpeni, Trallianíque Laodicenis ac Magnetibus ſimul tranſmiſſi. Idem lib. 5. Accuſatur ex eo Aſinius Pollio, Appius Silanus, Scauro Mamerco ſimul, ac Sabino Caluiſio, maieſtatis poſtulantur. Nam ſic ſuum [illegible], Græci cum datiuo copulare ſolent, Vt, [illegible].

¶ Simul, Deinde etiā, vel præterea. Vatinius ad Ciceronē, libro 5. re Ciues Romanos occidit, abripuit, diſperdidit, regiones vaſtauit, ſimul verò ſemiſſis homo contra me arma tulit. Verùm exemplar legit Semius, non ſemiſſis homo. Saluſt. His amicis, ſociiſque confiſus Catilina, ſimul quòd æs alienum per omnes terras ingens erat. Id eſt etiam. Terent. And. 1.2.

Simul, cum particula Que ſunctum. & cum Ac vel Et. Quint. lib. 10. cap. 1. Qualis fieri fulgor non mens ſimul viſúſque perſtringatur. Plin. lib. 9 ca 35 Superbo ſimul ac procaci faſtu, vt regina meretrix. Plin. Iunior epiſt. 7. lib. 2. Sordidum ſimul & ſumptuoſum.

¶ Simul, pro Eadem opera. Plaut. Merc.

Duas res ſimul nunc agere decretum eſt mihi.

¶ Simul, quandoque geminata legitur, & habet eandem penè vim quā Cum & Tum, ſiue Partim. Quint. in Præf. lib. 1. Simul vt pleniore obſequio demererer amantiſſimos mei: ſimul ne vulgarem viā ingreſſus, alienis demū veſtigiis inſiſterē. Liu. 1. ab Vrbe. Nuſquam benignè legatio audita eſt, adeò omnes ſimul ſpernebant, ſimul tantam in medio creſcentē molē ſibi ac poſteris ſuis metuebāt. Idem 7. bel. Pun. Miliſſet ædificiis emotos, ſimul vt cū agro tecta vrbis fruenda locarentur: ſimul metuēs ne ſuū quoq; exercitū, ſicut Annib. &c.

Simul ac, ſignificat Quamprimùm, vel ſtatim quū, ſiue poſtquam. Cic. 3. Verr. Verres ſimul ac tetigit prouinciā, ſtatim Meſſanā literas dedit. Idē ad Leptā. lib. 6.18. Simul ac accepi à Seleuco tuas literas, ſtatim quæſiui è Balbo per codicillos quid eſſet in lege. Virg. 4. Æn. Quam ſimul ac tali perſenſit peſte teneri.

Simul ac primum. Cic. 3. Verr. Simul ac poteſtas primùm data eſt, adeunt hi quos dixi. Idē 2. de Nat. deor. Quædámque ſerpentes ortæ extra aquam, ſimul ac primùm oiti poſſunt, aquam perſequuntur.

Simul atque, Idem Cic. 5. de Finib. Omne animal ſimul atque natum ſit, voluptatem appetere, eáque gaudere vt ſummo bono. Idem 5. Verr. Vt temporibus illis ſimul atque hoſtis ſuperatus eſſet, ager araretur omnis.

Simul &, pro Atque etiam, vel præterea. Cic. 3 Verr. Quemadmodum ſine periculo ſuo dare poſſent, non videbant, ſimul & iſtum fore tam improbum non arbitrabantur.

Simul primum. Liu. 6 ab Vrbe, Quum ciuitas in opere ac labore reficiendæ vrbis teneretur. interim Q. Fabio ſimul primum magiſtratu abiit. ab C. Martio Tribuno pleb. dicta dies eſt.

Simul vt. Cic. 5. de Finib. Omne autem animal ſimul vt ortum eſt, & ſeipſum, & omnes partes ſuas diligit. Idem 4. Acad. Itaque ſimul vt experrecti ſumus, viſa illa contemnimus.

Simul, ſine particulis Ac, vel Atq; Liu. 6. bel. Pun. Qui ſimul in poteſtate veſtra erunt, extemplò omnia quæ nunc ſub Carthaginenſibus ſunt, in ditionem tradunt. Simul dixit pro Simulac. Cic. 4. Acad. Et ſimul inflauit tibicen, à perito carmen agnoſcitur.

Simulachrum, ſimulachri, pe. pro. [illegible] à Simulo, ſimulas. Propriè dicitur alicuius rei ficta imago: ſimulachra. n. principio ex deſyderio mortuorū orta ſunt, vt qui iā defecerāt, viuere viderētur. Cic. pro Domo ſua. Mulieris ſimulachrúmque è marmore. Ibidem. Libertatis ſimulachrum in ea domo collocabas.

Effigies ſimulachrúmque Mithridatis. Cic. 4. Verr.

Diuum ſimulachra. Virg. 2. Æneid.

Non ita antiqua ſimulachra, Vide NON.

Auguſta ſimulachra, Vide AVGVSTVS.

Aurea ſimulachra. Lucret. lib. 2.

Ioania ſimulachra Ouid. 3. Metam.

Lignea ſimulachra deorum. Ouid. 3 Metam.

Nitentia ſimulachra fragili cera. Iuuenalis Saty. 12.

Vaſta ferarum ſimulachra. Ouid. 2. Metam.

Imbecilla ac mortalia vultus ſimulachra. Tacitus in vita Agric.

¶ Simulachrum ciuitatis, metaphoricῶs pro ſigno & nota. Cic. ad Plancum, lib. 10.1. In qua nec Senatus, nec populus vim habet vllam, nec leges vllæ ſunt, nec iudicia, nec omninò ſimulachrum aliquod ac veſtigium ciuitatis.

Ciuilitatis particulæ ſimulachrum Quint. lib. 2. cap. 15.

Simulachra animorū. Cic. pro Arch. Statuas & imagines nō animorū ſimulachra ſed corporū, ſtudioſè ſummi homines reliquerunt.

Simulachra virtutū. Cic. 2. de Finib. Ergo in beſtiis etiā ſecreta à voluptate humanarum quædam ſimulachra virtutum: in ipſis hominibus virtus niſi voluptatis cauſa nulla erit?

Belli ſimulachra cientes. Lucret. lib. 2.

Pugnæ ſimulachra. Quint. lib. 1. cap. 10.

Multa modis ſimulachra videt volitantia miris Virg. 7 Æneid.

Simulachrū oratoris. Cic. in Orat. Atq; vtinā in Latinis talis oratoris ſimulachrum reperire poſſemus: eſſet egregium non quærere externa, domeſticis eſſe contentos. Simulachrum vocat, quod ad perfectæ eloquentiæ ſimilitudinem formatum ſit.

¶ Simulachrū, pro ſigno, & re viſa. Eucl. in Specularia Theor. 21. In conuexis ſpeculis ſimulachrū ſpectāt minus eſt. Idē Theor. 22. In conuexis ſpeculis à minoribus ſpeculis minora ſimulacra ſpectantur.

Simulo, ſimulas, pen. cor. [illegible] ſimulare, Imitari & referre. A ſimilis deriuatur: vel vt quidam volunt, à ſimul. Nihil enim aliud eſt ſimulare, quàm ea quæ abſunt, ſimul eſſe oſtendere. Horat. 2. epiſt. -duceret æra

Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Simulare anum Ouid. 3 Metam.

Lumine tecto lumous ſimulatur. Ouid. epiſt. 20.

¶ Simulare, Fingere, ac pro vero falſum tradere, vt ait Donatus Terent. Heaut. 4.1.

Non ſimulare oportet verbis, re ipſa ſpem vitæ dare. Cic. de Amicit. Et litigare ſe ſimulans, blandiatur. Idem 3. Verr. Vt tertius dies ſie hominem proſterneret vt morbo ſimulato nūquid reſponderet, ſed quēadmodum non reſponderet deliberaret. Sic apud Cæſ. 1. bel. Gal. Simulare amicitiam. Et Cic. 2. Verr. Simulat his ſe rebus confidere, ſed video quid agat.

Gaudia vultu ſimulare. Ouid. 1 de Arte.

Vultu ſpem ſimulat. Virg. 1 Æneid.

Simulo non ſentire, pro Diſſimulo. Plin. epiſt 14. lib. 3.

Non es quod ſimulas, inquit Horat. 1. Serm. ſaty. 7.

Simulat quaſi. Plaut. Amph. 4.

Verū quaſi aſſuerim, tamē ſimulabo, atq; audita eloquar. Idē Cur. 8.

Simulare cupreſſum, Prouerbium conueniens, qui id, quod vnum ſciunt, fortaſſe non valdè magnum, quouis loco ineptè atque intempeſtiuè inculcāt, ab illo imperito pictore natū, qui à naufrago conductus, vt in tabula naufragium eius depingeret, quærebat ab eo, num cupreſſum appingi vellet. Hor. de art. poetic.

Sed nunc non erat his locus, & fortaſſe cupreſſum

Scis ſimulare. &c. Ex Lambino.

Inter Simulare & Diſſimulare. Simulare eſt fingere ſcire, quæ neſcias: Diſſimulare, fingere neſcire, quæ ſcias. Saluſt. in Catil. Cuius rei libet ſimulator, ac diſſimulator. Ex Nonio.

Simulans, pen. cor. [illegible] Nomen ex Parte. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Non fuit in terris vocum ſimulantior ales.

Simulatus, pen. prod. [illegible] Aliud nomē ex participio, vt Dolor ſimulatus. Lucan. lib. 9.

Amorem ſimulatum fingere. Propert. lib. 2. eleg. 25.

Conſcientia ſimulata. Tacit. lib. 2.

Verba ſimulata. Virg. 1. Æneid.

Simulatè, pen. prod. [illegible] Aduerb. cui opponitur Ex animo. Cic. 2. de Nat. deor. Mala enim & impia conſuetudo eſt, contra deos diſputandi, ſiue ex animo id fit, ſiue ſimulatè.

Simulatio, ſimulationis. f. g. [illegible] Fictio, ſimulata & ficta alicuius rei internæ per vultū repræſentatio. Vnde pro deceptione & circumuentione ponitur, quòd animo vel vultu, aut voluntate ſimulata fiat. Cic. ad Lent. lib. 1.9 A quibus tuendus fueras: derelictus: idque non ſolū fronte, atque vultu, quibus ſimulatio facillimè ſuſtinetur. Terent. Heaut. 4 5. -non mea eſt ſimulatio.

Simulatione officij &c. Cæſar 1 bel. Ciuil. Cic. 3. Verr. Nullæ ſunt occultiores inſidiæ quàm hæ, quæ latent in ſimulatione officij, aut in aliquo neceſſitudinis nomine.

Fallax imitatio, ſimulatióque virtutis. Cic. 4 Acad.

Induere ſimulationem alicuius rei. Vide INDVO.

¶ Simulatio, pro Similitudine. Plin. lib. 11. cap 44. Simiarum genera perfectam hominis ſimulationem continent, facie, naribus, auribus, palpebris, &c.

Simulator, pen. prod. Verbale [illegible] Cic. 1. Offic. De Græcis autem dulcem & facetum, feſtiuíque ſermonis, atque in omni oratione ſimulatorem, quem [illegible] Græci nominauerunt, Socratem accepimus. Idem ad Quint. fratrem, lib. 1. 3. Meſſalam tui ſtudioſum eſſe arbitror, Pompeium etiam ſimulatorem puto.

Tantum ne pateat verbis ſimulator in illis. Ouid. 2. de Arte.

Artifex & ſimulator figuræ Morpheus. Ouid 11. Metam.

Simulatrix, ſimulatricis Simulatrices, ſcribit Feſtus eſſe mulieres Iſiacas & capitis raſæ, vel ſacerdotes quæ capitis tunt ſuliis, quod verbū putem ex eo natū eſſe, quòd in ſacris multa ſimulentur, & ſimulata pro veris habeantur: ſicut apud Virgil.

Sparſerat & latices ſimulatos fontis Auerni. Aliàqui mulieres rebus diuinis dedicatæ ſimulatrices dicebātur, ſed & ſimpulatrices. Tur.

Simulamen, pen. prod. ſimulaminis [illegible] Simulachrū. Ouid. de Adonide interempto ab apro, lib. 10. Metamorph.

Annua plangoris peraget ſimulamina noſtri.

Singulis annis Adonia, id eſt ſacra in Adonis honorem celebrentur:

in quibus Adonis plangebatur, ac luctus Veneris referebatur.

Simultè, pro ſimiliter. Plaut. Pſeud.

Exoſſabo ego illam ſimultè iiſdem, vt murænam coquus.

Ocſuleiam. Ex Nonio.

Simultas, ſimultatis, f.g. {[illegible]} Latens odium, inquit Valla in Raudenſem: Et ſimultas pleriſque intelligi contenta eſt, quum inimicitia opere ſe oſtendat. Plaut. Pſeud. 5.

Nam hic id metuit, ne illam vendas ob ſimultatem ſuam. Cic. pro leg. Manil. Vt multas etiã ſimultates, partim obſcuras, partim apertas intelligam mihi non neceſſarias, vobis non inutiles ſuſcepiſſe. Idem ad Qu. frat. lib. 1. Ex quibus nõnullas ſimultates cum magna mea laude ſuſceptas habemus.

Simultas (inquit Feſtus) eſt odium: dicta ex contrario, quia minimè ſint odientes ſe ſimul. Poteſt & à ſimulatione dicta exiſtimari, quia ſimulata loquuntur adinuicem.

Vetus atque antiqua ſimultas inter finitimos. Iuuen. Saty. 15.

Simultatem deponere. Cic. Fam. 2.

Exercere ſimultatem. Cic. pro Flacc.

Habere ſimultatem cum aliquo. Cic. pro Cluent.

Intercedit ſimultas, Vide INTERCEDO.

Subire ſimultatem. Cic. pro leg. Manil.

Eſſe ſimultatem alicui cum aliquo. Cic. Fam. 8.

Suſcipere ſimultatem. Cic. ad Q. fratrem.

SIMVS pictor. Plin. lib. 35 cap. 11. Simus pinxit iuuenem requieſcentem in officina fullonis, Quinquatrus celebrantem.

Simus herba eſt, de qua ſic Plin. lib. 22. cap. 22. Simus lapides renum in vino decocta atque pota eximit. Mures necat canetra cotum Simo præclaſa. Vlcera tamen totam Simi radix tollit.

Simus, A. recti. {[illegible]} Quod eſt preſſum. Plin. lib. 11 ca. 37. Et altior homini tantùm, quem noui mores ſubdolæ irriſioni dicauere, naſus. Non alij animalium nares eminent. Auibus, ſerpentibus, piſcibus foramina tantùm ad olfactus, ſine naribus. Et hinc cognomina, ſimorum, ſilonum. Virg. 10. eclog.

Dum tenera attondent ſimæ virgulta capellæ. Mart. lib 6.

Atque ille ſima nare, turgidis labris.

Simulus, diminutiuum. Martial. lib. 6.

Simulus iſte quis eſt, vxori ſemper adhæret

Qui, Menedore, tuæ.

Sin {[illegible]} ex Si & Ne componitur, abiecta e, ſignificátque ſi verò: quod nunquam in prima parte collocatur, & niſi præceſſerit ſi: ſed in ſecunda, vbi ferè duorum eſt oppoſitio. Terent. Hecy. 4. 4.

Ego Pamphile eſſe inter nos, ſi fieri poteſt,

Affinitatem hanc ſanè perpetuam volo:

Sin eſt vt aliter tua ſiet ſententia,

Accipias puerũ. Ibid. 4. 1. Cic. ad Att. li. 9. 188. Si mihi veniã quã peto, dederit, vtar illius cõditione: ſin minus, impetrabo aliquid à meipſo.

Sin poſitũ non præcedente Si. Cic. 3 de Orat. Nunc cõtrà plerique ad honores adipiſcẽdos & ad Remp. gerendã nudi veniunt atq; inermes, nulla cognitione rerũ, nulla ſcientia ornati. Sin aliquis excellit vnus è multis, effert ſe, &c. Id eſt, Quod ſi aliquis &c. Saluſt. in Iug.

Sin, pro Sin aliter. Cic. ad Att. lib. 16 Veruntamen, ſi pares æquè inter ſe: quieſcendum: ſin: latius manabit, & quidem ad nos, deinde communiter. Priapeiorum author,

Donec proterua nil mei manu carpes,

Licebit ipſa ſis pudicior Veſta.

Sin: hæc mei te ventris arma lædent.

Sin aliter. Cic. ad Brutum, lib. 11. 14. Si ita eſt omnia faciliora: ſin aliter magnum negotium.

Sin autem. Cic. ad Atticum, lib. 10. 196. Si vir eſſe volet, præclara ſynodia: ſin autem, erimus nos qui ſolemus.

Primùm, ſin. Terent. Adelph. 3. 4.

Hæc primùm vt fiant, deos quæſo, vt vobis decet.

Sin aliter animus veſter eſt, &c. Cic. de Amic. Quamobrem primùm danda opera eſt, ne qua amicorum diſſidia fiant: ſin tale aliquid euenerit, vt extinctæ potius amicitiæ, quàm oppreſſæ videantur.

SINA Vrbs Meſopotamiæ: quo nomine etiam dictus eſt mons Petreæ Arabiæ. Quidam montem Sinai vocant. Iuſtinus lib. 36 Appellat Sinæum. Nomen habet a vepribus & dumetis quibus ſeptus eſt. Eſt enim Hebræis Seneh, arbor ſpinoſa.

SIOANDA, pen. cor. {[illegible]} ciuitas Aſiatica ad Cariæ fines, De hac Strabo lib. 13. Vide SYNNADA.

SINAE {[illegible]} populi ſunt in India ad Septentrionem Scribus, ad occaſum Indis extra Gangem finitimi, terras incognitas deſertáſque ad ortum & meridiem habentes. Horum caput eſt Thina. Ptolemæus lib 7 cap 3 Stephanus vrbem quoque ipſam Sinas appellat.

Sinapi, indeclinabile, neu. gen. & Sinape, media producta {[illegible]} herba quã Græci etiã napi quaſi naphy vocant, vt Athenæus interpretatatur: quoniam acri, & proinde incõmoda natura eſſe videtur. Sinapi verò dici putat, quia olfactum luminibus officiat. Plin. lib. 20. ca. 22. Sinapi, cuius in ſatiuis tria genera diximus, Pythagoras principatum habere ex his, quorum ſublime vis feratur, iudicauit, quoniam non aliud magis in nares & cerebrum penetret.

Sinapis, pen. prod. etiam fœ. gen. legitur {[illegible]} Plautus Pſeud. 15.

Teritur ſinapis ſcelerata cum illis. Plin. lib. 19. cap. 8.

Sinape, ſinapis, n.g. {[illegible]} Colum. lib. 11. cap. 3. 23. Sinape atque coriandrum, et e minus erucam & ozimum, ita vti ſata ſunt, ſua ſedu immota permanẽt. Varr. 1 de Ra ruſt. cap 59 Seruare rapa confecta in ſinape, nuces iuglandes in arena. Vetus exẽplar habet confecta. Proinde ſinape accuſatiuus non eſt, ſed ablatiuus à nominatiuo ſinapis.

Sinapiſmus, Compoſitio medica ex ficubus & ſinapi, efficaciſſima ad morbos permultos.

Sinariſtuſæ. Menandri: apud Plinium lib. 23. cap. 9. Sunt qui ſcribũt Synariſtuſæ.

Sinceraſtum, Vide SYNCERASTVM.

Sincerus, Vide SYNCERVS.

Sincinia, æ, Sincinia (inquit Feſtus) eſt cantio ſolitaria.

Sinciput, Vide SYNCIPVT.

SYNDA, æ {[illegible]} oppidum Licaoniæ in confinio Galatiæ, atque Cappadociæ, teſte Plinio, lib. 5. cap. 27 Stephanus Sindam aliam in India collocat ad ſinum magnum à Sindis populis habitatam.

SINDI ſunt populi Meotidis Strabo lib 11.

Sindon, ſindonis, pen. corr. maſc. gen. Velum ſubtiliſſimum, linteum. Martial. lib. 4.

Nec ſic in Tyria ſindone tutus eris.

Sine, {[illegible]} Præpoſitio ſemper ſeparatiua, ſignificat Abſque. Terent. Heaut. 1. 3. Sine omni rum ornatum.

Sine cortice nare. Horat 1. Serm. ſaty. 4.

-ſimul ac durauerit ætas

Membra, animũmque tuum, nabis ſine cortice. Id eſt, citra cuſtodem ac pædagogum ipſe te reges ac moderaberis. Aeroo prouerbij admonet, patet metaphorã a more ſumptam à iuuenibus, qui quum primitus nãre diſcũt, corticibus aut ſuberibus vẽtri ſubligatis nat ãt: deinde exercitatiores, citra huiuſmodi adminicula natare incipiũt.

Sine delectu. Vlp in l. 1. § 1 D de poſtulando.

Sine dubio. Pomp in l. Liber homo. D de acquit. rer. domin.

Sine riuali amare, Prouerbialis tranſlatione in eos aptabitur, qui ea magni faciunt, aut magnopere expetunt, quæ nemo alius magni admodum æſtimet. Vtitur Cic. in epiſt. quadam ad Q. Fratrem. lib. 3 Hirrus auctor foret videtur. ò dij quam ineptus, quam ſe ipſe amas ſine riuali!

SINGA, Palladis nomen apud Phœnices, cuius nominis ſimulachrum Thebis Cadmus conſtituit, docet Pauſanias.

SINNAR, Indici populi apud Plinium lib. 6 cap. 20.

SINGARA, æ, {[illegible]} Arabiæ vrbs, Rhatanorum caput. Plinius lib. 5. cap 24.

Singultus, huius ſingultus, m.g. {[illegible]} Dicitur quoties ſpiritus vacant ab humore, in loco ſpiritus deputatu retinetur: hic enim dum emittitur, nec poteſt erumpere, & diſtentionem inducit, quæ appellatur ſingultus. Colum. lib. 4. cap. 11. Reducuntur ad villam, perſequentes, vt ſint, natricis ſingultus. Cic. pro Plancio. Non modò lachrymulam, ſed multas lachrymas, & fletum cum ſingultu videre potuiſti.

Ciere ſingultus. Catul. Argon. 59.

Frigidulos vdo ſingultus ore cientem.

Concutiunt membra ſingultus. Lucret. lib. 6.

Conentiense ſingultu ſonant ora. Ouid. 3. Amor. eleg. 8.

Frequens ſingultus corripit neruos. Lucret. lib 6.

Singultu medios impediente ſonos. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3.

Crebris ſingultibus. Plin. epiſt. 95. lib 4.

Longis ſingultibus ilia pulſat. Virg. 9. Æneid.

Ruptáque ſingultu verba loquentis erant. Ouid. 2. de Reme.

Ilia tendere ſingultu. Virg. 3 Georg.

Singultus, de gallinis. Colum. lib. 8. cap. 5.

Singultio, ſingultis, ſingultiui, ſingultitum {[illegible]} ſingultire, Singultum emittere. Plin. lib. 23. cap. 1. Nec ſingultientibus, nec ſi cum febre diſpnœa ſit, &c.

Singultiens gallina Colum. lib 8. cap. 11.

Singulto, as {[illegible]} Qui frequentes ſingultus emittit, vt ferè nunquam ſolus ſingultus audiatur: apud Quintilianum libro 10. cap. 7. Virg. 9. Æneid.

Tum caput ipſi aufert domino, truncúmque relinquit

Sanguine ſingultantẽ. Id eſt cum ſingultu animam efflantem, vt ait Seruius.

Singultans anima Ouid. 5. Metam. &c. Id eſt animam cum ſingultu exhalans.

Singultatus, pen. prod. Adiect. Ouid. lib. 3. Triſt. eleg. 5.

Brachiáque excepi preſſo pendentia collo,

Et ſingultatis oſcula miſta ſonis. Hoc eſt, cum frequenti ſingultu emiſſis.

Singultim, Aduerb. {[illegible]} Horat. 1. Serm. Satyr. 6.

Vt veni coram, ſingultim pauca locutus. Eſt autem ſingultim loqui, ſermone interrupto, & veluti voce identidem compreſſa loqui: quod vſuuenire ſolet verecundis & timidis natura. Talem autem locutionem, [illegible] vocant Græci, non [illegible], quæ eſt vocis gracilitas. Lambinus.

Singulus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quaſi ſine angulo: quòd ea quæ vnica ſunt nequeant conſtituere angulum. Dicitur autem ſingulum, vnumquodque per ſe, hoc eſt, ſeparatum ab aliis. Plaut. Ciſtel. 111. At at ſingulum video veſtigium. Hoc eſt vnum tantum, vel vnius tantum hominis. Cic. 3. de Orat. Refert etiam qui audiant, Senatus, an populus, an iudices, frequentes, an pauci, an ſinguli. Idem in Orat. Sæpe ſingulis vtendum eſt, plerunque binis & vtriuſque addi pedis pars poteſt, non ferè ternis amplius.

Luſtrare ſingula. Virg. 1. Æneid.

Pandere ſingula ordine. Virg. 6. Æneid.

In ſingulis annis. Cic. 2. de Nat. deor. Sol binas in ſingulis annis reuerſiones ab extremo contrarias facit.

Singulis diebus. Cice. 2. de Nat. deor. Quod efficitur in cœlo ſingulis diebus & noctibus. Idem pro Murena. Qui ſingulis diebus ediſcendos faſtos populo propoſuit.

In ſingulos dies. Cic. ad Att. lib. 5. 94. Quotidie vel potius in dies ſingulos, breuiores literas ad te mitto. Idẽ 4. Verr. Lex eſt de religione, quæ in annos ſingulos Iouis ſacerdotẽ ſortito capi iubeat. Et 1. in Catil. Creſcit in dies ſingulos hoſtiũ numer'. Itẽ ad Att li. 6. 114. Scaptius cẽteſimis renouato in ſingulos annos fœnore cõtẽtus nõ fuit.

Verba inter ſingula fudit lachrymas. Virg. 9. Æneid.

¶ Singulum, pro ſingulare. Plaut Ciſtellar. At at, ſingulum video veſtigium. Varro [illegible] libro 1. Tum verò doces hiſtoriam neceſſariam ſimul vnum ſingulum eſſe. Nonius.

Singularis, & hoc ſingulare, pen. prod. {[illegible]} Quòd eſt vnicũ. Plin. lib. 18 cap. 10. Democritus etiamnum effectus auget eius qui ſingularis natus ſit.

Singularis

Singulare certamen, Singulare prælium. Vide ſuis locis.

Pugna ſingularis, Vide PVGNA.

Verbis ſingularibus gratias agere, Hoc eſt, quæ vnum tantùm, non etiam plures complecterentur. Cic. 4 in Catilin. Primùm quòd mihi gratias egiſtis ſingularibus verbis, & mea virtute atque diligentia perditorum hominum patefactam eſſe coniurationem decreuiſtis.

Rate ſingulari fluctum ſecans. Senec. Troade 11. id eſt vnica.

¶ Singularis {[illegible]} Accipitur aliquando pro excellenti: & ſæpius in malum quàm in bonum ſumitur. Cic. pro Sylla. Me ſingulari immanitate & crudelitate præditum. Idem 4. Verr. Quo facilius de ſingulari eius impudentia exiſtimare poſſitis. Sic pro Cluentio, Singulare ſcelus. Et quinto de Finibus, Singulari nequitia prædita.

Singularia in te quædam. Cic. 5. Verr. Sunt quædam omnino in te ſingularia, quæ in nullum alium hominem neque dici, neque conuenire poſſint: quædam tibi cum multis communia.

Singularis in. Cic. 4 Acad. Omitto per ipſum Ariſtotelem, meo iudicio in philoſophis propè ſingularem.

Singulares milites vocat Cæſar 4. bell. Gall. qui ab aliis ſeparati ſunt.

Singulares pro Singulis. Cic. in Acad. Quintum genus eſſe dicunt è quo aſtra ſunt mentéſque ſingulares, id eſt ſingulis vel ſingulorum. Nizolius.

Singularius {[illegible]} Adiectiuum antiquum. Plautus Capt. 4. Hic indito catenas ſingularias. Hoc eſt, ſingulis catenam vnam. vtitur & Caſſiodorus lib. 12. Var.

Singularie, pro ſingulariter, quaſi vnicè, teſte Chariſ. lib. 2.

Singlariter, pro ſingulariter, per ſyncopen Lucret. lib 6,
Quæ memorare queas inimica ſe ſingulariter apta.

Singulariter pen. corr. Aduerbium {[illegible]} Magnopere, mirum in modum. Plin. iunior lib 3 epiſt. 5 De vita Pomponij Secundi duo: à quo ſingulariter amatus, hoc memoriæ amici, quaſi debitum munus exploluit. Cic. 4. Verr. Quem ego in Prætura mea ſingulariter dilexiſſem.

Singulariter & mirari & diligere aliquem. Plin. iunior lib. 1. epiſt. 22. ad Catilium Seuerum.

Singulariter declinari, id eſt, numero ſingulari. Chariſ. lib 1. Sunt quædam quæ ſingulariter quum declinantur, in pluralibus mutant genera: hic locus, pluraliter hæc loca, & hi loci. Tale eſt illud Vlpiani in l. 1. D. Quod falſ. tutor. Item hoc edictum licèt ſingulariter ſcriptum ſit, ſi tamen plures interuenerint, qui tutores non erant, locum habere debere Pomponius ſcribit.

Singularitas, pen. corr. ſingularitatis. f. g. Vide Pluralitas, in MVLTVS.

Singulatim pen. prod. Aduerb. {[illegible]} Vnumquodque per ſe. Cæcilius,
Primùm malo publico ſingulatim gratias agere. Hoc eſt vnicuique ſeparatim. Cic. 1. Ver. Vt ea quæ ſingulatim ac diu collecta ſunt, vno tempore vniuerſa perdamus.

Singulatim vnicuique reſpondere Cic. 1 Verr.

Singulatim de vnoquoque genere in ſecundo libro dicemus. Cic. 2. de Inuent.

Singillatim ſiue ſigillatim. pe pro. {[illegible]} Aliud aduerbium, Idem. Cic. 5. Tuſc. Hæque voluptates ſingillatim extenuantur. Idem Verr. 7. Quærit ex his ſigillatim, quot quiſque nautas habuerit. Et 6. Sigillatim vnicuique calamitati fore ſe denuntiabat, vniuerſam ſe funditus euerſurum eſſe ciuitatem minabatur. Terent. Phorm. 5. 9.
· quid ego nunc commemorem Demipho
Singillatim qualis in iſtum fuerim?

Sigillatim, Generatim, ſiue vniuerſè, contraria. Cic. 7. Verr. Nam quid ego de cæteris ciuium Rom. ſuppliciis ſigillatim potius, quàm generatim atque vniuerſè loquar?

Siniſtra ſiniſtræ {[illegible]} Manus læua dicitur: à Sino, ſinis, quòd gerere nos dextra manu, quæ aptior eſt, ſinat.

Infirma ſiniſtra. Ouid. 3. Faſt.

Siniſtra pro ea parte quæ verſus manum ſiniſtram eſt. Cic. 1. de Diuinat. Cur à dextra coruus, à ſiniſtra cornix faciat ratum. Idem 16. Philip. Aſpicere à ſiniſtra.

Ad ſiniſtram, Vide AD.

Siniſtrà, Aduerbium {[illegible]} pro A parte ſiniſtra. Cic. 4. Acad. Et quum in vno mundo ornatus hic tam ſit mirabilis, innumerabilis, ſuprà infrà, dextrà ſiniſtrà, antè poſt, &c.

Siniſter ſiniſtra, ſiniſtrum {[illegible]} Quod ad ſiniſtram eſt vt Siniſtrum cornu Liuius 3 ab Vrbe.

Cubitus ſiniſter. Ouid. 9 Metam.

Lateri ſiniſtro affixus. Virg. 10 Æneid.

Pars ſiniſtra murorum. Virg. 9. Æneid.

Siniſtrum ſoli. Colum. lib. 1 cap. 5. Ferè peſtilens habetur quod eſt remotum ac ſiniſtrum ſoli, & apricis flatibus.

¶ Siniſterior, & hoc ſiniſterius. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 5. Si quidem ſi mas eſt, in dexteriorem partem abit: ſi fœmina, in ſiniſteriorem. Cic. in quadam epiſt. Cornu ſiniſterius quod erat infirmius.

Rota ſiniſterior. Ouid. 2 Metam.

¶ Siniſtrum, quantum ad augurium pertinet, ſignificat Proſperum. Plaut. Pſeud 11,
Omnes ordines ſub ſignis ducam, legiones meas
Aui ſiniſtra, auſpicio liquido, atque ex ſententia. Cic 3. de Legib. Ex aue ſiniſtra dictus populi magiſter eſt. Idem 2. de Diuin. Quanquam haud ignoro quæ bona ſint, ſiniſtra nos dicere, etiamſi dextra ſint: ſed certè noſtri ſiniſtrum nominauerunt, exteri dextrum.

Siniſtrum auſpicium, lætum, proſperum, fœlix: At ſilentium dubij duntaxat vacat vitio. Igitur ſilentio ſurgere cum dicitur, ſignificat non interpellari, quominus rem gerat. Ad ſiniſtrum hortari quoque auſpicia ad agendum, quod animo quis propoſuerit. Feſtus.

Siniſtra, meliora quare ſint auſpicia, quàm quæ dextra, declarat Varro lib. 5. Epiſtolicarum quæſtionum, his verbis, A deorum ſede quum in meridiem ſpectes, ad ſiniſtram ſunt partem mundi Exorientes, ad dexteram Occidentes, factum arbitror vt ſiniſtra meliora auſpicia, quàm dextera eſſe exiſtimentur. Idem ferè ſentiunt Sinnius Capito & Cincius Feſtus.

Tonitrus ſiniſtri. Ouid. 1. Triſt eleg 8.

¶ Siniſtrum, Aduerſum, noxium: quòd quæ ſiniſtra manu fiunt, minus rectè fieri videmus Virg. lib. 1. Georgicorum,
Arboribúſque, ſatíſque Notus, pecoríſque ſiniſter. Plin. epiſt. 148. Igitur ad alios hanc ſiniſtram diligentiam conferant. Idem epiſt. 9. Nemo me apud quenquam ſiniſtris ſermonibus carpit. Virgil. 9. eclog.
Antè ſiniſtra caua monuiſſet ab ilice cornix.

Aues ſiniſtræ. Ouid epiſt. 2.

Fama ſiniſtra. Tacit. lib 5.

Et fuit ad cœptas hora ſiniſtra vias. Ouid. epiſt. 20.

Liberalitas ſiniſtra. Catul. in Iulium Cæſarem 27.

Omen ſiniſtrum. Ouid. 13 epiſt.

Siniſteritas, penult. corr. ſiniſteritatis, fœm gen. {[illegible]} Plin. iunior lib. 9. epiſt. 5 ad Tyronem. Pleríque autem dum verentur ne gratiæ potentium nimium impertire videantur, ſiniſteritatis atque etiam malignitatis famam conſequuntur. Id eſt aſperitatis: quia nimium ſeuerè in potentes prouinciales ſe gerunt.

Siniſtrè, Aduerbium {[illegible]} vt Accipere cædem ſiniſtrè. Tacit. lib. 17. Id eſt in malam partem.

Exceptus ſiniſtrè, id eſt contrariè. Acron Horat. in Arte.

Siniſtrorſum, Aliud aduerbium {[illegible]} Verſus ſiniſtram. Apud Feſtum ſiniſtrorſus etiam legitur. Cæſar 6 bell. Gall. Hinc ſe flectit ſiniſtrorſus, diuerſis à flumine regionibus.

Siniſtrorſum, cui opponitur Dextrorſum. Horatius 2. Sermon. ſatyra 3,
Ille ſiniſtrorſum, hic dextrorſum abit.

Siniſtimum veteres dicebant pro ſiniſtro. Feſt.

SINNACA, Meſopotamiæ ciuitas eſt, in qua Surena Parthorum imperator Craſſum dolo captum interemit. Strabo lib 16.

Sino, ſinis, ſiui, ſitum {ἐάω} ſinere, Permittere. Terent. And. 1. 2,
Sine nunc meo me viuere interea modo. Ibidem, 5 3,
Sine te hoc exorem. ſ ſino.

Sine vt veniat. Terent And. 3 5.

Sed paululum ſine ad me vt redeam. Idem Eunuch. 4. 6.

Situs, Participium {[illegible]} Permiſſus Cic. pro P. Seſtio, Accuſare eum moderatè, à quo ipſe nefariè accuſatur, per Senatus authoritatem non eſt ſitus.

Siturus, pen. prod. Aliud participium. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 10, Cato concionatus comitia haberi non ſiturum.

Sinodontes, piſces quidam, è quorum cerebro gemma eiuſdem ferè nominis eruitur: nam & ea Sinodontites appellatur. Plin. lib 37. capite 10, Sinodontites è cerebro piſcium eſt, qui Sinodontes vocantur.

SINON {σίνων} Inſignis proditor apud Virgilium. De quo Seruius, Autolycus quidam fur fuit, qui ſe varias formabat in ſpecies. Hic habuit liberos, Siſyphum, vnde natus eſt Sinon: & Anticliam, vnde Vlyſſes. Conſobrini ergo ſunt: nec immeritò Virgilius Sinoni dat & falſitatem, & proditionis officium ne multum diſcedat à fabula: quia ſecundum Euphorionem Vlyſſes hoc fecit. Hæc Seruius, enarrans hunc locum Virgilij 2 Æneid.
· nec ſi miſerum fortuna Sinonem
Finxit, vanum etiam, mendacémque improba finget.

Periurus Sinon Virg. 2. Æneid.

SINONIA, æ: inſula Corſicæ vltra Tyberina oſtia, in Antiano, Plinius lib. 3. cap 6.

SINOPE penul. prod vel vt ſcribunt alij Synope {σινώπη} vrbs Ponti, Cynici Diogenis patria, Gymaſio olim clariſſima fuit, & rubrica Sinopica cognominata celebris. Cicero in oratione pro Pompeio haud obſcurè indicat in Sinope & Amiſo, Mithridatis olim domicilia fuiſſe omnifariis rebus ornatiſſima refertiſſimáque. De Sinope item Strabo li. 12. Oliuarius in vltimo capite. lib. 1. Melæ dicit eam hodie vocari Sinopi.

Magna Sinope. Valer. 5. Argon.

Optima Sinope. Valer 5 Argon.

Sinopeus triſyllabum {[illegible]} Qui eſt ex Sinope. Ouid. 1. de Ponto, eleg 4,
Non doluit patria Cynicus procul eſſe Sinopeus De Dio gene.

Sinopis pen. prod. ſinopidis, fœ. gen. {[illegible]} Color quidam natiuus ſeu rubrica. Plin. lib 35. cap 6, Naſcuntur ſinopis, rubrica, prætonium, melinum, eretria, auripigmentum. Sinopis inuenta eſt primùm in Ponto, inde nomen à Sinope vrbe. Naſcitur & in Ægypto, Balearibus, Africa: ſed optima in Lemno & in Cappadocia. Effoſſa & in ſpeluncis. Quæ ſaxis adhæſit, excellit. Glebis ſuus color, extrà maculoſus. Hácque vſi ſunt veteres ad ſplendorem. Species ſinopidis tres, rubra, & minus rubens, & inter has media. Pretium optimæ in libras XIII denarij. Vſus ad penicillum, aut ſi lignum colorare libeat.

Sinopicus, pen corr. Adiectiuum {[illegible]} Sinopicam rubricam vocat Vitruuius lib. 7. de qua Strabo lib 12. ſic ſcribit, In Cappadocia naſcitur ea quæ ſinopica rubrica dicitur, omnium optima quæ cum Iberia decertat. Ideo ſinopica appellatur, quòd eam mercatores eò deferebant prius quàm Epheſiorum emporium tam celebre eſſet.

SINOTIVM, vrbs Dalmatiæ. Vide in Salo.

SINTI, populi Thracum, qui Samum inſulam habitarũt, quos & Saios nominarunt. Strabo lib 10 & in dict. Saij

SINVESSA {[illegible]} teſte Plin. lib 3. cap 5. ciuitas mediterranea Campaniæ, (nunc vulgò *Seſſa*) vino ſatis abũdans, quod Sinueſſanum dicitur. Liu. 10. ab Vrbe, In ſaltu Veſtino Falernum cõtingente agrum,

Sinope dicitur Græca vrbs fuiſſe, Sinueſſa deinde à Romanis colonis appellata. Strabo lib.5. Sinueſſa in Sentino ſita eſt ſinu, à quo nomen vendicat. Ei proximæ calidæ ſunt balneæ ad ægritudines quaſdam accommodatiſſimæ. Horat. 1. Serm. Saty. 5.

Tepens Sinueſſa. Silius lib. 8.

Sinueſſanus, penultima product. Adiectiuum { [illegible] } Horatius 2. epiſtola 5.

Inter Minturnas, Sinueſſanúmque Petrinum. Vide PETRINVS.

Sinuo Sinuoſus, Vide SINVS.

Sinus, huius ſinus, maſc. gen. { [illegible] } Dicitur illa pars quæ eſt inter pectus brachiorúmque complexum, inquit Valla, & tunc Si corripitur, teſte Seruio. Terent. Adel. lib. 4. 5.

Hic non amandus? hiccine non geſtandus in ſinu eſt?

Trepidus ſinus Ouid. epiſt. 3.

¶ Abſtrahere ſinu vel gremio, Vide ABSTRAHO.

Complecti ſinu, Vide COMPLECTOR.

Blando ſinu fouens nepotem. Senec. Troad. 12.

Fouere dextram ſinu Ouid. 1. Amor. eleg. 4.

Inque meo cupido raptu ferére ſinu Ouid. epiſt. 19.

¶ Sinus, in veſte. Sueton. in Iul. Cæſ. Toga caput obuoluit, ſimul ſiniſtra manu ſinum ad ima crura deduxit. Erat autem ſinus, pars quædam laxior, & tanquam pendens in dextra laciniа veſtis, vt cum corpus toga amictum inuolutúmque eſſet, à dextra in ſiniſtrum humerum reiiceretur, & è ſiniſtro humero in brachium plerúmque deſcenderet, aut ſtatim principio brachio ſiniſtro exciperetur, aut ipſum inuolueret. Tum enim ſic ſibi togam induebant, vt & in humerum ſiniſtrum ſibi ſinum reiicerent: quem Iulius Cæſar cùm ſibi moriendum videret, nequid è corpore ſeminudaretur inhoneſtè, deduxit ad crura ſiniſtra manu, quæ eum fortaſſe tum gerebat. Id autem quod diximus eſſe ſinum, oſtendemus è Quintiliano, cuius hæc verba ſunt lib. 10. Illud verò reprehendum, quod quidam reiecta in humerum toga, cum dextera ſinum vſque ad lumbos reduxerunt. Hic Quintilianus illos improbat, qui ad lumbos vſque ſinum reducunt, reiecta in humeros illa parte togæ. Nam non debet tam altè deſcendere ſinus, neque tam deprimi, vt ad lumbos detrahatur. Iterum. Nam veteribus nulli ſinus, perquam breues poſt illos fuerunt. De veterum togis loquitur, quæ eam non habebant laxitatem vltra humeros expatiantem. Rurſum, Dextera, quum iam incipiendum erit, paulùm prolata vltra ſinum, geſtu ne modeſtiſſimo. Hic ſinum vocat quicquid veſtis ante pectus natat, brachióque vel humero ſeruatur. Nam vltra eum ſinum humero & brachio læuo iniectum, paulùm proferenda dextra eſt. Rurſum, Sinum verò in dextrum humerum ab imo reiicere ſolutum ac delicatum. Romanorum moribus erat ſoluti & delitijs diffluentis ſinum, qui in ſiniſtrum humerum reiici ſolebat, in dextrum reiicere. Ex Turnebo.

Diſſutus ſinus. Ouid. 1 Faſtorum.

Altera diſſuto pectus aperta ſinu. Id eſt, veſte.

Enormes ſinus, Veſtes laxiores. Stat. 2. Syl.

Lacera ſinus Ouid. epiſt. 11.

Vt fieret torto nexilis orbe ſinus. Ouid. 2. Amor. eleg. 14.

Purpurei ſinus, Veſtes. Ouid. epiſt. 14.

¶ Ferre nuces ſinu laxo Horat. 2. Serm. ſaty. 5.

Onerato ſinu portare aliquid Senec. Hippolyto.

Rupto ſinum Ouid. in Metam.

Soluere ſinus Catul. in Epithal. Iuliæ 96.

Subſtringere ſinus veſte remiſſa Senec. Troade 2.

Ex toga facere ſinum. Liu. 1. bell. Pun. Quum ſinu effuſo bellum ſe dare dixiſſet. Hoc eſt excuſſa toga quam in ſinum collegerat. Budæus.

Subducere ſinum bonis. Senec. Thyeſte 5.

Quæ cauſa cogit genitor à patria gradum

Referre viſúmque bonis tantis ſinum

Subducis? Id eſt, cur ſinum ſubtrahis tantis bonis quæ tibi offeruntur, nolens eis frui?

¶ Sinus in caſſibus & plagis venatorum, à Gratio in libro De venatione nominatur, his verbis: Ingrati maiora ſinus diſpendia ſument. Plin. Atque ita in plagis lineæ offenſæ præcipitant in ſinum.

¶ Sinus pro ipſis præcordijs Ouid. epiſt. 5 8.

Attoniti micuere ſinus: gelidúſque cucurrit,

Vt mihi narraſti, dura per oſſa tremor.

E ſinu illius aut illius eſſe dicimus, quos ex intima familiaritate volumus intelligi. Cic. 3. Verr. Calumniatorem ex ſinu ſuo appoſuit qui illam hereditatem Veneri Ericinæ commiſſam eſſe diceret. Ibidem 4. qui è Chelidonis ſinu in prouinciam profectus eſſet. Idem 2. in Catil. De eius delectu, imò verò de complexu eius ac ſinu. Eraſmus.

In ſinu ſuo habere. Scæuola in l. Qui teſtamentum. D. de probatione. Titio centum do lego, quæ mihi pertulit, quæ ideo ei non cauí, quòd omnem fortunam & ſubſtantiam, ſiquam à matre ſuſceperat, in ſinu meo habuit ſine vlla cautione. In ſinu meo dixit, pro in occulto, & penitus apud me & in poteſtate mea. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 15. Mihi crede in ſinu eſt, neque ego diſcingor. Ac ſi diceret, In poteſtate habeo: neque periculum eſt vt imprudenti mihi vel immemori excidat. Vel In ſinu, hoc eſt in occulto: neque periculum eſt vt indicio meo excidat. Budæus.

In ſuum ipſius ſinum inſpue. dicimus aliquem tanquam admonentes vt domeſticorum malorum recordatione, deſinat arrogantius inſectari vitam alienam. Idem antiquitus fieri ſolere, colligi vtcunque poteſt ex verbis Plinianis, qui lib. 28. cap. 43. ſcribit hunc in modum, Veniam quoque à dijs ſpei alicuius audaciorıs petimus, in ſinum ſpuendo. Idem in eodem capite ſcribit ex authoritate Salpæ, torporem ſedari quocunque membro inſtupente, ſiquis in ſinum exſpuat. Quorum vtrumque non prorſus abhorret à noſtro vulgato prouerbio. Siquidem qui carpit aliena, ſpe quadam improba peccat, quaſi ſperet ſibi nihil ſimile à quoquam exprobrari poſſe, quum nemo ſit qui non aliquo vitio teneatur. Eraſmus.

In ſinu alicuius deflere. Plin. iunior lib. 2. epiſt. 1. Neceſſe eſt tanquam immaturam mortem eius in ſinu tuo defleam.

In ſinu gaudere, Eſt tacitam apud ſe voluptatem ſentire. Vide GAVDEO.

Soluto ſinu Budæus, Sinus pro copia ponitur. Senec. Non recipit ſordidum virtus amatorem: ſoluto ad eam ſinu veniendum eſt. Id eſt, plena liberalitate & copia effuſa.

¶ Sinus, pro ſecuritate & præſidio. Plin. in Paneg. Geſtus conſulatus non in hoc vrbis otio & intimo ſinu pacis. Alibi, Confugit in ſinum tuum concuſſa Reſp. Id eſt in præſidium.

¶ Sinus vrbis. Saluſt. in Catil. Alij intra mœnia, atque in ſinu vrbis ſunt hoſtes.

¶ Sinus, Per tranſlationem vocantur litora quæ curua ſunt ad ſimilitudinem ſinus, & quaſi brachijs mare amplectentia. Plin. lib. 12. cap. 10. Tylos inſula in eodem ſinu eſt. Virg. 11. Æneidos,

-curuo ſinuque perfudit arenam. Seruius curuatione & flexu vndarum. Sinus igitur ſunt flexuoſi litorum anfractus: excauati maris in terram receſſus: terra ſpatioſè in mare excurrens: curua litora mare quaſi brachijs amplectentia. Quod in fluminibus vocant ſinuum, hoc in mari ſunt ſinus, terra videlicet in fretum excurrens. Vide Plin. lib. 3. cap. 3.

Orbis extremi ſinus. Virg. 2. Georg.

Anguſtus ſinus. Virg. 2. Georg.

Acer ſinus Adriæ Horat. 3. Carm. ode 27.

Curui ſinus Stat. 6. Theb.

Falſarus ſinus. Ouid. epiſt. 2.

Gelidi ſinus Ouid. 3. de Ponto, eleg. 10.

Perſicus ſinus. Vide Perſis in PERSA.

Profundus ſinus. Senec. Troad. 6.

Vadoſi ſinus, Aquarum flexiones. Senec. Troad. 12.

Vaſtus ſinus, Virg. 4. Georg.

¶ Monſtriferos agit vnda ſinus. Lucan. lib. 5.

Strymonis abſciſſo feruet ut ora ſinu. Propert. lib. 4. eleg. 4.

In medio ſinu labitur amnis. Senec. Herc. fur. 9.

Scindit ſe vnda in ſinus reductos. Virg. 1. Æneid.

Laxant arua ſinus, Zephiri tepentibus auris, Terræ viſcera calore ſoluuntur. Virg. 2. Georg.

SINVS magnus { [illegible] } Ptolemæo, in Indiis eſt, quem *mare de Sur* hodie vocant, ad quem Hiſpani verſus Occidentem nauigando peruenerunt, terreſtri itinere duorum dierum interiecto.

¶ Sinus vlceris. Celſus lib. 5. cap. 28. Sequitur enim ſub medicamentis erodentibus cruſta, vndique à viua carne didecta, quæ trahit ſecum quicquid corruptum erat, puróque iam ſinus curari poteſt implentibus.

Imus ſinus exitum habeat Celſ. lib. 7. cap. 2.

Latè ſe ſinus ſuffundit. Celſ. lib. 7. cap. 2.

¶ Sinus, Concauitas oculorum, ſcilicet palpebræ, vbi lachrymarum conceptacula ſunt, propter quandam ſimilitudinem. Virgil. lib. 4. Æneidos,

Sic effata, ſinum lachrymis impleuit obortis. Ex Seruio.

¶ Sinus, Rete, Virg. Impleuítque ſinus Martial. lib. 13.

¶ Sinus, Velum quod ventis flantibus curuatur, & ſinum facit. Iuuenal. Saty. 2.

Totos pande ſinus.

Plenáque curuata pendere vela ſinu. Ouid. 3. de Arte.

Crepantes ſinus carbaſei. Virg. 11 Æneid.

Obliquat ſinus in ventum. Virg. 5 Æneid.

Sinus { [illegible] } Vaſis genus ventris tumidioris & rotundioris formæ. Virgilius,

Sinum lactis & hæc te liba Priape quotannis

Expectare ſat eſt. Idem nomen & in Curgulione Plauti extat. A Græco [illegible] deſinxiſſe author eſt Turneb.

Sinuoſus, pen. prod. { [illegible] } Quod habet multos ſinus. vt Mare ſinuoſum, Vela ſinuoſa, quæ ſinus, id eſt curuationes faciunt. Claud. lib. 1. de raptu Proſerp.

-ſinuoſa draconum

Membra regens. Id eſt nodoſa. Plin. lib. 11. cap. 37. Cor prima domicilia intra ſe animo & ſanguini præbet, ſinuoſo ſpecu, & in magnis animalibus triplici, in nullo non gemino.

Æquora ſinuoſa Valer. 3. Argon.

Arcus ſinuoſus. Ouid. 1 Amor. eleg. 1.

Flexu ſinuoſo elabitur anguis. Virg. 2. Georg.

Narratio ſinuoſa Quintil. lib. 2. cap. 4.

Terga ſinuoſa draconis Stat. 5. Theb.

Vela ſinuoſa Propert. lib. 4. eleg. 1.

Veſtis ſinuoſa Ouid. 5. Metam.

Volumina ſinuoſa ſerpentis. Virg. 11. Æneid.

Vorago ſinuoſa. Stat. 9. Theb.

Sinuo, ſinuas { [illegible] } ſinuare, Curuare, in ſinus flectere. Virgil. lib. 2. Æneidos,

-ſinuátque immenſa volumine terga. Id eſt in ſinus flectit. Ouid. lib. 2. Metamorp.

-tremulæ ſinuantur flamine veſtes. Id eſt formantur, rugantur, vel in ſinus colliguntur. Claud. 1. de raptu Proſerp.

Cœperat & vitreis ſummo iam margine texti

Oceanum ſinuare vadis. Plin. lib. 9. cap. 33. Denſata, porrecta, ſinuata, breui nodo ligans, toto latere connexis.

In orbem luna ſinuata. Plin. lib. 2. cap. 9.

Serpens ſinuatur in arcus ſaltu immenſo. Ouid 3. Metam.

Arcus ſinuare Ouid 8 Metam.

¶ Sinuare, Cauare, Celſus lib. 7. cap. 2. Dandáque opera, vt imus ſinus curſum habeat, ne quis humor intus ſubſidat, qui proxima & adhuc ſana rodendo ſinuet.

Sinuatus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt

Gurges ſinuatus in curuos arcus. Ouid. 14. Metam.

Chlamydem ſinuatam implere ſe aliqua. Stat. 10. Theb.

Sion, huius ſij, n. g. {σίον} vulgò *gorgoleſtro*, Herbæ nomen. Plin. lib. 22. cap. 22. His adnumerant ſion, latius apio, in aqua naſcens, pinguius, nigriúſque, copioſum ſemine, ſapore naſturtij. Prodeſt vrinis, renibus, lienibus, mulierúmque menſibus, &c. Ruellius lib. 2. cap. 59. docet ſion ſiue lauer herbam eam eſſe quam officinæ *berlam* vocant, expunctis à lauere duabus literis prioribus. *Laberlam* Gallis om vulgus, vel *berlam* adhuc appellat. In quo nomine veteris vocabuli relucent veſtigia: vt quod antiquitas lauer dixerit, ſequuta ætas diminutione gaudens, lauerulum pronunciarit: & tandem, vt in pleriſque moris eſt, extritis prioribus elementis in verulum & berulum appellationem deflexit. Paulò pòſt, Non ſunt audiendi qui herbam vulgò *creſſionem* dictam, ſion ſeu lauer eſſe contendunt. Idem Ruellius lib. 1. ca. 20. Sion ſibi nomen aſſciuit à conſaſſu, quod Græci σείειν dicunt. nam excutiendi vim nactum eſt, vtpote quòd renibus calculos emoliatur, vrinam & menſes exigat. Lauer, vt mea fert opinio nomen à lauatu contraxit, quòd perſonantibus aquis enatum ſemper eluui gaudeat.

Siparium ſipatij {παραπέτασμα} Velum mimicum, quod Apuleius appellat ſcenicum. Eo vtebantur mimi, ſcenisque ad ſcenam velandam. Prætendebatur enim populo, dum fabularum actus mutabatur. Et hæc ſiparia pro aulæis poſtera ætas vſurpauit. Cicero de Prouinc. Conſul. Itaque ille alter, aut ipſe eſt homo doctus, & a ſuis Græcis ſubtilius eruditus, quibuſcum iam in orcheſtra helluatur, anteà poſt ſiparium ſolebat. Quint. lib. 9. cap. 4. Scribitur & ſipparium duplici pp. Iuuenal. Saty. 8,

Conſumptis opibus vocem Damaſippe locaſti
Sipparìo, clamoſum ageres vt phaſma Catulli.

SIPHNOS {σίφνος} Inſula eſt maris Ægei, nó procul à Scyro XXVIII. M. paſſ. ambitu. antè Meropia & Acis appellata, vt tradit Plinius lib. 4. cap. 12. Hæc inſula locupletiſſima erat, teſte Herodoto lib. 3. Vt in qua auraria & argentaria metalla eſſent: vnde tantum pecuniæ fiebat, vt ex decima eius parte reponeretur apud Delphos theſaurus locupletiſſimo cuique aut par, aut ſuperior, Siphniis pecuniam quæ quotannis conficiebatur diſtribuentibus. Gentile eſt Siphnius, σίφνιος, Stephano. Siphnos à quibuſdam.

Sipho, ſiphonis {σίφων} Inſtrumentum aduerſus incendium comparatum, quod altiſſimè in ipſa vſque ædium faſtigia aquam exprimebat & eiaculabatur. Subſcribit huic ſententiæ Heſychius his verbis, [illegible] Plin. in epiſt. Et alloqui nullus vſquam in publico ſipho, nulla hama, &c. Turneb.

Siphon, ſiphonis. maſcul. gener. {σίφων} Canalis fiſtula, vel tibia, per quam vrgente ſpiritu, aqua vel alius liquor emittitur. A ſono vocis dictus σίφων. Iuuenal. Saty. 6,

Effigiémque deæ longis ſiphonibus implent. Plin. lib. 2. cap. 65. de aqua in ſummis iugis erumpente, Quò ſpiritu acta, & terræ pondere expreſſa, ſiphonum modo emicat. Colum. lib. 3. cap. 10. Naturali enim ſpiritu omne alimentũ virentis quaſi quædam anima per medullam trunci velut per ſiphonem, quem diabeten vocant mechanici, trahitur in ſummum. Idem lib. 9. cap. 14.

Siphunculus, ſiphunculi, pen. corr. maſc. gen. Diminut. {σιφώνιον} Plin. iunior lib. 5. epiſt. 6. ad Apollinarem, In hoc fonte crater, circa ſiphũculi plures miſcent iucundiſſimum murmur.

Sipho, vel Sipo, as, are: Obſoletum verbum, relictis compoſitis Diſſipo, Inſipo, & Obſipo: Spargere, in partes diuellere, σκεδάζειν [illegible].

SIPONTUM {σιποῦς} Vrbs Apuliæ iuxta Garganum montem à Diomede ædificata, quæ & Sipus, & à Græcis (ob multitudinem ſepiarum quæ ibi capiuntur) Sepius, Sepiuntis, dicitur. Hinc Sipontinus à Siponto, & Sepiuntinus, à Sepiunte, Vulgò *Siponto*. Vide Pomponium lib. 3. cap. 1.

Sipya, eſt apud Ariſtophanem arca panaria. Cælius lib. 9. cap. 16.

SIPYLUS, Vrbs fuit in Epheſo, cui Archæpolis ſubſtituta eſt. Plin. lib. 5. capite 29.

SIPYLUS, pen. corr. {σίπυλος} Vrbs eſt, & mons Phrygiæ, Strabo lib. 1. Dicta quoque ad hæc ab Democle memoria repetit, qui ingentes quoſdam olim circa Lydiam & Ioniam vſque Troadem factos terræmotus ſcribit. A quibus & vici ſunt abſorpti, & Sipylus ſubmerſa regnante Tantalo. Idem lib. 12. Ouid. 6 Metam.

Flebile ſaxum Sipyli. Senec. Herc. Oetæo, 3.
Phrygius Sipylus. Senec. Herc. fur. 6.

Sipyleius, Adiectiuum {σιπυλήϊος} vt Genitrix Sipyleia, Niobe. Stat. 3. Sylu. 1.

Siqua, pro Siquo modo, ſi aliquo modo. Virgil. lib. 1. Æneid. Siqua fata ſinant.

Siquando, Aduerbium temporis {εἴποτε} Id eſt ſi aliquando, vel aliquo tempore, primam productam & acutam habet. Terentius Eunucho, 3. 1,

—tum ſicubi eum ſatietas
Hominum, aut negotij ſiquando odium ceperat. Cic. de Amicit.

Non ergo erunt homines diuitiis diffluentes audiendi, ſiquando de amicitia, quam nec vſu, nec ratione habent cognitam, diſputabunt. Et 3. de Finib. Et tamen puto concedi nobis oportere vt Græco verbo vtamur, ſiquando minus occurret Latinum. Item 6. Verr. Si quando tacerent omnes, tamen cogunt eius ſortitio dicere.

Siquidem {εἴγε} Coniunctio, accentum habet in prima ſyllaba. Significat enim Certè, nam, quoniam. Terent. Heaut. 2. 3,

Quid aliud tibi vis? CLIT. ſi quidem hoc ſit. S ſiquidem experiundo ſcies. Cic. Dolabellæ. lib. 9. 12, Gratulor Baiis noſtris, ſiquidem vt ſcribis, ſalubres repentè factæ ſunt. Idem 1. Tuſcul. Antiquiſſimum è doctis genus ſit poëtarum: ſiquidem Homerus fuit & Heſiodus ante Romam conditam.

Si quidem, Interdum duæ dictiones ſunt, pro Si certè. Plautus Curcul. 4,

Si quidem hercle mihi regnum detur, nunquam id potius perſequar. Terent. Eunuch. 1. 2,

—biduum
Saltem vt concedas ſolum. PH. ſi quidem biduum.

Siquis, ſiqua, ſiquod vel ſiquid, Pronomen {εἴτις} Si aliquis. Plin. epiſt. 6. lib. 3. Nec vitia, ſiqua ſunt, celant.

Siquis alius, Elocutio ornata: vt quum dicimus, Varro doctus eſt, ſiquis alius. hoc eſt, ſiquis alius doctus eſt, vel reperiri poteſt. Suetonius in Claudio, Siquem alium, & ſe libertum eſſe, &c.

Siquid tale acciderit Cic. ad Atticum, lib. 16. 3. Itaque non mihi videor erraſſe quòd ad Balbum ſcripſi apertius: vt ſiquid tale accidiſſet, vt non concurrerent nomina, ſubueniret, méque tibi etiam mandaſſe, vt ſiquid eiuſmodi accidiſſet, cum eo communicares.

Siquid cum periculo experiri velis, in Caria id potiſſimum eſſe faciendum. Cic. pro Flacco.

Siquo pacto Cic. ad Attic. lib. 1. 7, Et nebulonem illum, ſiquo pacto potes, ex illis locis amoue.

Siquo vſut. Liu. 10. bel. Maced. Imperatum, vt claſſem primo quoque tempore duceret in Lygarum oram, ſiquo vſui eſſe L. Æmylio, atque eius exercitui poſſet. Fortè accipitur ſiquo, pro ſi quo pacto.

SIRACI {σιρακοί} Populi ſunt Scythici, Caucaſi radicibus ad ſeptentrionem proximi, quorum meminit Strabo lib. 11.

SIRBIS, Xanthus fluuius, quem in Lycia cognitum eſſe conſtat. Strabo libro 14.

SIRBON, ſirbonis: ſiue Sirbonis, dis, {σιρβὼν, καὶ σιρβωνὶς} Stephano, Paleſtinæ lacus, non procul à Caſio monte olim, CL. M. paſſ. circuitu. Plinij verò ætate in exiguæ paludis anguſtiam contractus. Herodotus Serbonidem vocat. Plin. lib. 5. cap. 13. Strabo lib. 16.

Siremps, dicitur quaſi ſimilis res ipſa habetur. hoc in libris Catonis. Flau. Soſipater libro 1. Inſtitutionum, tradit Siremps nominatiuo tantùm caſu dici, & ablatiuo ab hac ſirempſe: ſignificare autem, Similiter lex eſto. Vide notas Antonij Auguſtini ad Feſtum in dictione Siremps.

Siren, ſirenis, vel Sirena, Sirenæ, penult. prod. fœmin. gener {σειρήν} Monſtrum maris, ab εἴρειν, quod connectere vel retinere ſignificat. Vel ab σειρὰ catena, eo quòd libidinis vinculum Sirenes fuerint. Quidam hoc nomen à σύρω, traho deducunt, & per y ſcribunt.

Sirenes ſecundum fabulam partim virgines fuerunt, partim volucres, Acheloi fluminis & Calliopes Muſæ filiæ. Harum vna voce, altera tibiis, alia lyra canebat: & primò iuxta Pelorum, pòſt in Capreis inſulis habitauerunt. quæ illectos ſuo cantu in naufragia deducebant. Secundum veritatem meretrices fuerunt, quæ tranſeuntes, quoniam quos ducebant ad egeſtatem, his fictæ ſunt inferre naufragia: has Vlyſſes contemnendo deduxit ad mortem. Hæc Seruius apud Virgilium in fine lib. 5. Æneidos,

Iamque adeò ſcopulos Sirenum aduecta ſubibat, &c.

Voces Sirenum Horat. 1. epiſt. 2.
Acheloidum Sirenum ſcopuli Ouid. 14. Metam.
Volucres Sirenes. Claud. 3. de raptu Proſer.
¶ Sirenes, Aues in India, Vide Plin. lib. 10. cap. 49.

SIRENUSAE {σειρηνοῦσαι} Inſulæ tres ſunt Lucaniæ adiacentes ex aduerſo eius promontorij, à quo ſinus Pæſtanus initium ſumit.

SIRAEI {σιραῖοι} Thraciæ populi ſupra Byzantios, author Stephanus.

Siriaſis, huius ſiriaſis, pen. corr. fœm. gen. {σειρίασις} Plinio dicitur, lib. 22. cap. 25. Oſſibus in canino fimo inuentis, adſtrictio infantium quæ vocatur ſiriaſis, adalligatis emendatur. Vide Solſtitialis morbus, in SOL.

SIRIS {σῖρις} ab Æthiopibus dicitur Nilus, antequàm totus confluat, Nam (vt inquit Plinius) nec antè Nilus dicitur, quàm ſe totum aquis concordibus iunxit. Ruffus ex Dionyſio,

Hic qua ſecretis incidit fletibus agros, &c. Dictum Sirin autumat Stephanus & Euſtathius, à Sirio, quoniam ſub ortum Canis per introitum Solis in Leonem augeatur, vt Hermolaus ſcribit.

SIRIS, à qua Siritæ, fuit Ciuitas in Metaponto. Siritarum fœlicitatem ampliter admiratur Archilochus. Cælius Rhodigin. lib. 7. Lectionum antiq. cap. 10.

SIRITAE, pen. prod. {σειρῖται} magnæ Græciæ populi, Siridis vrbis incolæ ne ipſis quidem Sybaritis luxu cedentes. Cælius Rhodig. lib. 7. capite 10.

SIRITES {σειρίτης} Nomadis cuiuſdam nomen fuit in Libya, primus auleticæ inuentor, qui & Marſias, hoc eſt, magnæ matris latra primus fertur tibia cecuniſſe. Cælius lib. 9. cap. 7.

SIRIUS, ſirij, maſc. gen. {σείριος} Stella in ore Canis perniciosa. Continet enim Canis, a VIII. ſtellas. Stat. lib. 1. Sylu. 3. 1,

—nec calido latrauit Sirius aſtro. Vide SIRIUS.

Ductum nomen ἀπὸ τοῦ σείειν, hio: quod per æſtum præcipuè canes faciunt, quo tempore plerunque in rabiem conuertuntur. Vel ἀπὸ τοῦ σειραίνω, quod eſt areſacio: quia tunc maxima ſiccitas eſt, amnibus ac fontibus deficientibus. Vel dicitur Sirius, à longo tractu, quo etiam magnitudine ſuarum ſignorum ſpatium occupare videtur. Hæc annis omnibus, vt ait Seruius, oritur circa VIII. Calend. Iulij. Ea quantum in ipſa eſt, peſtifera eſt: ſed pro qualitate adiacentium aut vincitur, aut maioribus vtitur viribus. Hinc eſt quòd quum tempore certo oriatur, non ſemper eſt noxia. Seruius enarrans illud Virgilij lib. Æneidos 10,

Non ſecus ac liquida ſiquando nocte cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor.

Rapidus Sirius Virg. 4. Georg.

Sirius, interdum ſolem ſignificat, vt tradunt grammatici Græci, ac quos accendit caniculą morbos, ſoli acceptos ferre debemus: & ſiriaſis morbus eſt non tantùm infantium, ſed etiam virorum. Turnebus.

SIRMION {σίρμιον} Vrbs eſt Pannoniæ inferioris longiuſculè à Danubio flumine diſſita. Ptolemæus lib. 2. cap. 16. Vulgo *Sirmich*.

SIRNIDES {σιρνίδες} inſulæ aliquot ante Sammonium Cretæ promontorium iacentes. Plinius lib. 4. cap. 12.

Sirpices, Regula cum pluribus dentibus, quam vt plauſtrum boues trahunt, vt eruant quæ in terra ſunt. Vide Varr. 4. de Ling. Latin.

Sirpiculæ vocatæ à ſirpando, id eſt ab alligando. Sic ſirpata dolia quaſſa cum alligata dicta. Author Varro lib. 4. de Ling. Latin.

Sirpus, Vide SCIRPVS.

SIRRANA, æ { [illegible] } Thraciæ oppidum eſt apud Theopompum referente Stephano, à quo gentile Sirrheus.

Sirrhus { [illegible] } Suidæ, Cuniculus ſiue foſſa ſubterranea in qua frumentum quamdiutiſſimè incorruptum adſeruatur. Vide in dictione SIRVS.

Sirulugus, Plin. lib. 31. ca. 15. Iidem authores nominauere Sirulugum, quod nec quale eſſet animal, nec vbi naſceretur tradiderunt.

Sirus { [illegible] ſiue [illegible] } Sirrhus Suidæ, Spelunca eſt ſubterranea condendo adſeruandóque frumento accommodata. Varro lib. 1 de Re ruſt. cap. 57. Item huius generis granaria alia quidem habẽt ſub terra, vti ſpeluncas, quas vocãt Siros, vt in Cappadocia, ac Thracia, alij vt in Hiſpania citeriore, puteos, vt in agro Carthaginienſi & Oſcenſi. Horum ſolum paleis ſubſternunt & curans ne humor, aut aër tangere poſſit, niſi cùm promitur ad vſum.

Sirus, Vide SYRVS.

Sis { [illegible] } pro Si vis dixere veteres. Ad verba enim imperatiua, quia videbantur contumelioſa, addebant ſis pro ſi vis: vt Fac ſis, Vide ſis. Plaut. Amphit. 4.

Modò ſis veni huc, inuenies infortunium. Cic. pro Sexto Roſc. Age nunc, refer animum ſis ad veritatem.

Siſachthia, Lex apud Lacedæmonios qua fœnoribus obrutis ſuccurſum eſt. Alex. Alexand lib 1. Genialiũ dierum cap 7 Ferunt Ægyptios & Athenienſes cùm hæc contagio mali latius ſerperet, pluribus decretis cauiſſe ne ob fœnus corpora adiudicari, vel addici poſſent, néve ſuper corporibus fœnerari fas foret, nec citra debitoris facultatẽ ſæuire quæ lex Siſachthia & Creocopia dicta eſt: adeo, vt Lycurgus è tota Sparta fœnus & vſuras exterminaſſe dicatur. Adde c. 10 lib. 6.

Siſama, ſiſamæ, f. g. { [illegible] } genus leguminis. Vide SESAMA.

SISAMVS, aut vetus Seſamum, vrbs eſt Paphlagoniæ, de qua ſuo ordine. Vide Homer. lib 2. Iliad.

SISAPO, pen. corr. { [illegible] } teſte Plin. lib. 3 cap 1. Oppidum eſt Hiſpaniæ, vnde & Siſaponenſis regio in Bætica, vbi optimum minium naſcebatur, eodem Plinio authore lib 33. cap. 7.

Siſara ſiſaræ, pen. corr. { [illegible] } Fruiex eſt, quem & ericam ſiue ericen vocant. Plin. lib. 11. cap. 16.

Siſaron, ſiue Siſarum, ſiſari, penult. corr. { [illegible] } appellant Græci, quod Latini ſiſer: inter ea olera annumeratur à Dioſcoride, quorum radix tantùm in vſu eſt; duorum generum eſt, ſatiuum & erraticum. Ruellius putat eam eſſe radicem quæ vulgò *Seruilla*, vel *Cheruille* vocatur, & *Cheruy*.

Siſer, ſiſeris, pen. corr. neut. gen. { [illegible] } Idem quod ſiſarum. Plinius lib. 20 cap. 5. Siſer erraticum ſatiuo ſimile eſt & effectu: ſtomachum excitat, faſtidium abſtergit.

SISCIA { [illegible] } Pannoniæ ſuperioris vrbs, Ptolemæo lib 2. cap. 15. hodie *Lablarum*, *Lublana*.

SISIGAMBIS { [illegible] } vxor fuit Darij, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Curtio, quam tamen victo Dario Alexander non ſolùm non violauit, ſed & ſummam adhibuit curam, nequis captiuo corpori illuderet.

Siſon { [illegible] } Semen eſt exiguum in Syris naſcens Apio ſimile, nigrum ſeruens & oblongum. Dioſcor lib. 3. cap. 53.

SISPITEM Iunonem, quam vulgò ſoſpitem appellant antiqui vſurpabant cum ea vox ex Græco videatur ſumpta, quod eſt [illegible]. Feſtus.

Siſſara, ſiſſaræ, pen. corr. { [illegible] } Nuncupatur apud Hebræos omnis potio quæ inebriare poteſt.

Siſto, ſiſtis, ſtiti, ſtatum { [illegible] } ſiſtere, Facere vt aliquid conſiſtat, ſeu retinere. Plin. lib. 26. cap 12 Sanguinis profluuium ſiſtit herbæ pæoniæ ſemen rubrũ. Virgil 6 Æneidos,

Siſte gradum, téque aſpectu ne ſubtrahe noſtro.

Tramite faciſi vos ſiſtam. Virg 6. Æneid.

Aciem ſiſtere, Vide ACIES.

Aluum ſiſtere, Reprimere. Plin lib 20. cap 6.

Aquam ſiſtere fluuiis. Virg 4. Æneid.

Pace ſiſtitur bellum. Ouid. 14. Metam.

Fletus ſiſtere. Ouid. 14 Metam.

Fugam. Liu. 10. bel. Pun.

Labores immenſos. Ouid. 5. Metam.

Lachrymas. Ouid. 6 Faſt.

Legiones ferociter inſtantes. Liu. 1. ab Vrbe.

Metum Ouid. epiſt. 19.

Minas. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2.

Modum. Ouid 15. Metam.

Opus. Ouid. 3 Metam.

Pedem. Ouid. 1. de Remed.

Querelas Ouid 7. Metam.

Profluuium genitale. Plin. lib 7 cap. 14. Sic lib. 20. cap. 7. Sanguinem ſiſtit. Apud eundem lib. 28. cap. 4, Siſtere vlcera. Et apud Martial lib. 13, Siſtere ventrem.

Templum iiſdem veſtigiis ſiſteretur. Tacit. Hoc eſt conderetur.

¶Siſtere, Præſentare, & quaſi præſentiam corporis exhibere. Cic. Attico, lib 3 67, Des operam, id quod mihi affirmaſti, vt te ante Calend. Ianuarias, vbicunque erimus ſiſtas. Idem 3. Offic. Vas factus eſt alter ſiſtendi eius: vt ſi ille non reuertiſſet, moriendum eſſet ipſi. Vlpian in l. Si ſeruum. D. Si ex noxali cauſa agatur, Si ſeruum in eadem cauſa ſiſtere quis promiſerit, & liber factus ſiſtatur, &c. Plaut. Curcul 4,

Vbi tu es qui me libello Venerio citaſti? ecce me ſiſto, ades contrà:
Siſto ego tibi me, & mihi contra itidem vt ſiſtas, ſuadeo. Idem Trinum 10,

-non ſiſti poteſt, video caculam militarem
Me futurum. Cic. ad Attic lib. 10. 107.

Siſtere aliquem iudicio. Vlpianus in l. 1. §. 1, de eo per quem, &c. Verùm qui alios quoque rogauerit, vt eum detinerent, vel abducerent ne in iudicio ſiſteret. Et paulo antè, Qui impedit aliquem iudicio ſiſti.

In iudicium ſiſti Vlpian D. In ius vocat. vt eant. l. vlt. & D. Si quis in ius vocat. non ier. l. vlt. Pandectæ Florentinæ vtrobique habent in iudicio.

In iudicio ſiſtere. Paulus, D. De eo per quem factum erit, &c. l. 2. Si actoris ſeruus domino ſciente, & (quum poſſit) non prohibente, dolo fecerit, quominus in iudicio ſiſtam.

Se ſiſtere in iudicio. Vlpian. D Si quis caution l. Non exigimus.

Siſtere ſe iudicio. Caius in l. Etſi poſt D Si quis cautionib.

Siſtere fana, cùm diceretur, ſignificabatur lectiſternia certis in fano locis componere. Paulus. Feſtus verò ſiſtere fana, ait, cùm in vrbe condenda dicitur, ſignificat loca in oppido futurorum fanorum conſtituere, quod Antiſtius Labeo ait in commentario quinto decimo iuris Pontificij, fana ſiſteri, eſſe lectiſternia certis locis & diis habere.

¶Siſtere, pro Conſiſtere & ſtare. Cic 5. Verr. Qui Remp. ſiſtere negat poſſe, ni ad Equeſtrem ordinem iudicia referantur? Virgil. lib. 1. Georgicorum,

-ſiſtunt amnes, terræque dehiſcunt. Id eſt ſtant, vel ſiſtuntur, non præfluunt. Pomponius Sabinus exponit, ſiſtunt, Sub. ſuos curſus.

Siſtere capite, Est capite præbere, & in caput inuergere. Plaut. Milite 11,

Mihi imperabas, ego promebam poſteà
Huic illecebroſo capite ſiſtebas cadum. Hoc eſt, Inclinabas cadum, cuius quidem caput illecebroſum erat, quod eſt, Ad potãdam illiciebat. Ex Turnebo.

Siſtere capite, pro In caput cadere. Plaut. Curcul.

Quin cadit, quin capite ſiſtit,
Non hercle tam iſtoc validè cadabunt cadi. Id eſt, quia eos capite ſiſtebam, non tam validè cadebant, quod feciſſent, cum ſit aliter lubricus locus. Turnebus.

Siſtere ore. Plaut. Captiu 13,

Eminor, interminor ne quis mihi obſtiterit obuiam, &c.
Nam qui obſtiterit, ore ſiſtet. Id eſt, ore terram calcabit, quemadmodum pedibus cæteri ſiſtere ſolent.

¶Siſtere, Confirmare, corroborare Plin in Paneg 81, Magnum hoc tuum non erga homines modò, ſed erga tecta ipſa meritum ſiſtere ruinas, ſolitudinem pellere, ingẽtia opera eodem quo extructa ſint animo, ab interitu vendicare. Virg 8. Æneidos,

Hic rem Romanam magno turbante tumultu
Siſtet eques.

Stiti, Præteritum. Vlp. in l. 1. D. De eo per quem factum erit, &c. Si reus dolo actoris non ſtiterit, non habebit ex hoc edicto aduerſus eum actionem. Vide Gell lib. 2. cap. 14.

Statum { [illegible] } Supinum. Vlpianus, Si quis in ius vocatus l. tertia, Quum quis iudicio ſiſti promiſerit, neque adiecerit pœnam, ſi ſtatum non eſſet. Idem, Si ex noxali cauſa, l. prima, Non videris in eadem cauſa ſtatum.

Status, Participium paſſiuum, à Siſtor, ſiſteris. Vlpian. in l. Si ſeruus D. Si quis cautionibus. Si plurium ſeruorum nomine, iudicio ſiſtendi cauſa, vna ſtipulatione promittatur: pœnam quidem integrã committi, licet vnus ſtatus non ſit, Labeo ait: quia verum ſit omnes ſtatos non eſſe Neratius in l. Si procurator. D. eod. tit. Si procurator ita ſtipulatus, vt ſiſtat duntaxat eum quem ſtipularetur: non etiam pœnam, ſi ſtatus non eſſet, ſtipularetur: propemodum nullius momenti eſt ea ſtipulatio. Paulo pòſt, Vt quantum domini litis intereſſet ſiſti, tantum ex ea ſtipulatione, non ſtato reo, procuratori debeatur. Vlpian in l. 1. D Si ex noxali cauſa agatur.

Stator, ſtatoris, maſc. gen. { [illegible] } Qui apud magiſtratum aſſiduè eſt, quales ſunt nuntij vel tabellarij, vel apparitores, qui reos in ius vel in carcerem ducunt. Cic. Caninio, lib. 2. 16, Literas à te mihi ſtator tuus reddidit Tharſi. Tullius M. F. Cælio, lib. 2. 18, Vt ad te ſtatores meos & lictores cum literis mitterem.

Stator Iuppiter dictus eſt quia ſtitit, id eſt ſtare fecit Romanos in fugam à Samnitibus verſus. Cic 2. in Catil. Senatum in ædem Iouis ſtatoris vocaui. Idem Antè quàm iret in exilium: Iuppiter ſtator, quem verè huius imperij ſtatorem maiores noſtri nominauerunt. Sic 3. de finib. Iouem quum optimum & maximũ dicimus, quémque eundem Salutarem, hoſpitalem, ſtatorem dicimus, hoc intelligi volumus, ſalutem hominum in eius eſſe tutela. Ouid. 6. Faſt.

Siſtrum, ſiſtri, { [illegible] } Muſicum inſtrumentum, hoc eſt cornu recuruum, peculiare Ægiptiorum, quo vtuntur in Iſidis ſacris, argutum & ſonorum, dum percuteretur: qui ob id Siſtrati dicũtur. Ouid. 2. Amor. eleg. 13.

Per tua ſiſtra precor, per Anubis ora verendi. Apul. Æreis, & argenteis, & aureis ſiſtris argutum tinnitum conſtrepentes. Martial. libro 14.

Hæc quatiat tenera garrula ſiſtra manu. Sipontinus, Siſtrum, æneum crepitaculum, cuius per anguſtam laminam in modum baltei recuruatam, traiectæ mediæ paucæ virgulæ criſpante brachio trigeminos ictus reddunt argutum ſonum.

Siſtrum, apud Ægyptios vicem tubæ exhibebat. Virgilius 8. Æn.

- patrio vocat agmina ſiſtro. Inde à Martiale dicitur. Siſtrata turba, lib. 12.

Ægyptia ſiſtra Ouid. 3. Amor eleg. 8.

Multiſonum ſiſtrum. Stat. 3. Sylu. 2.

Quantis ſiſtro perſonat Io. Valer 4. Argon.

Sonabile ſiſtrum crepuit. Ouid. 9 Metam.

Tinnula ſiſtra. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.

Siſtratus, ta, tum: Id eſt ſiſtrum pulſans, quod eſt proprium epiteton ſacerdotum Iſidis. Martialis lib. 12,

Linigeri fugiunt calui ſiſtrataque turba.

Siſymbrion, inter ornamenta muliebris poſitum, Pollucí lib. 5. capite 26. Verùm apud Ariſtophanem Siſymbria vocantur folia & flores,

flores, quibus ſponſi coronantur, vt etiam inter cæteros annotauit Cælius lib.18.cap.14.

Siſymbrium, ſiſymbrij {σισύμβριον} Herbæ genus quod prouenit, vt Dioſcoridi placet, in incultis, hortenſi mentæ proximum, latioribus tantùm folijs, & odoratioribus. Hoc nunc noſtrates officinæ, *balſamitam* & *mentam Romanam* vocant, quòd quandã mentæ ſpeciem exprimat, & riguos tractus pleriúnque ſequatur. Ouid 4. Faſtorum,
Cùmque ſua dominæ data grata ſiſymbria myrto.

SISYPHVS, penult. corr. {Σίσυφος} fuit Æoli filius, qui ob latrocinia à Theſeo fertur occiſus, & hac pœna apud inferos affici, vt grande ſaxum ſupra montem portare coactus, quum ad apicem deduxerit, continuò ad ima relaberetur, Vnde Ouid. lib 13 Metam.
Æolides Siſyphus. Horat. 2. Carm. ode 14.

Siſyphus, alius Corinthiorum rex, qui Meropem Atlantis filiam vxorem duxerat. Ouid. 4. Faſtorum,
Septima mortali Merope tibi Siſyphe nupſit.

Siſipheus, penultima prod. {σισύφειος} Adiectiuum. Senec. Hercul. furent. 9.

Siſyphius, a, um: Saxum Siſyphium, quem apud inferos ob latrocinia voluere Siſyphum poetæ fabulantur. Sanguis Siſyphius. Ouid. libro 13. Metamorphoſeos,
-quid ſanguine cretus
Siſyphio furtiſque & fraude ſimillimus illi
Inſerit Æacidis alienæ nomina gentis. Et paulo antè,
Æacus huic pater eſt, qui iura ſilentibus illic
Reddit, vbi Æolidem ſaxum graue Siſyphon vrget.

SISYPHIVM, Locus in Aſia, de quo ſic ſcribit Strabo lib 8, Sub ipſam inde Pyrenen Siſyphium iacet, ſiue ſacellum quoddã, ſiue regale domicilium, niueo conſtructum lapide, in quo non modica ſeruantur adhuc rudera. E ſummo autem cacumine, in Aquilone Parnaſus aſpicitur & Helicon montes excelſi, atque niuales.

Siſyrinchium {σισυρίγχιον} Bulbi genus, cuius imæ radices hyeme creſcunt, verno autem tempore cùm apparuerit viola, minuuntur ac contabeſcunt, bulbo interim pingueſcente. Plin. lib. 19. cap 6.

Sita {σῖτα} Aut potius, vt notauit Dioſcorides lib. 2 cap 77 Sitanium, aut σῖτα, pro σιτία. Cibus, cibi. A quo, Sitagogos, Nauis frumentaria. Sunt etenim Sitis frumenta omnis generis apta cibis. Hinc Sitarchia, Præfectura annonæ. Annona militaris, militare ſtipendium, annona ciuilis. Badæus.

Sitanion, ij {σιτάνιον} Frumenti genus, quod quoniam tertio à ſatu metitur, à Græcis, τρίμηνον, à Latinis etiam trimeſtre dicitur, toti Alpino tractui atque adeò omnibus regionibus notiſſimum, certiſſimúmque agricolis famis leuamen, quoties aut niues aſſiduæ, aut aquæ affluentiores, maturam feſtinámque ſationem prohibuerunt. Hinc Sitanius panis. Vide Dioſcor. lib. 2. cap. 77.

Sitanius, Adiectiuum {σιτάνιος} Sitanius panis dicitur ex nouo frumento intra trimeſtre à tempore meſſis factus. Græci enim σῖτον, frumentum dicunt, νέος, nouum. Hinc σιτάνιος, quaſi σῖτος νέος. Plin. lib 22 cap. 25 Sitanius, hoc eſt trimeſtris, incuſſa in fartæ, aut diſquamata cum melle aptiſſimè curat.

Sitarchia, Eſt in frumentum & alia cibaria præpoſitura. Situs enim σιτοῦς Cereris ara fuit, σιτὼ enim vocabant, à cibariis videlicet: Eſt enim σῖτος frumentum. Lilius Syntag. 14. Hiſtoriæ deorum.

Sitarchus {σιτάρχης} Annonæ, vel commeatus præfectus, à Græco, σῖτος, ſiue σιτία, quorum illud cibum, hoc frumentum ſignificat, & ἀρχὴ, quod præfectum denotat.

Sitella. Vide SITVLA.

SITHONIS, ſiue Sythonia {Σιθωνία} Regio littoralis Macedoniæ, verſus Thermopontum teſte Herodoto lib. 7. in qua mons eſt Sithon niuoſus. Virg. 10. ecloga,
Sithoniáſque niues hyemis ſubeamus aquoſæ. Hoc etiam nomine dicta fuit Thracia, vt inquit Gellius lib. 20. Vnde ſpirat Aquilo, quoniam ad ſeptentrionem expoſita.

Sithonius, Adiectiuum, id eſt Thracius. Sithonij enim ſunt Thraces. Horat. 3 Carm. ode 26, &
Memphim carentem Sithonia niue.

Sithonis, penult. corr. huius Sithonidis {Σιθωνίς} Patronymicum, fœm. gener. pro poſſeſſiuo. Ouid. epiſt. 2,
Nec vehit Actæas Sithonis vnda rates.

Sithonius, Adiectiuum {Σιθώνιος} vt
Mattes Sithoniæ. Senec. Herc. Oethæo 15.
Aquilon Sithonius. Ouid. epiſt. 11.
Agri Sithonij Ouid. 13. Metam.
Nurus Sithoniæ. Ouid. 6. Metam.

SITTA a' {σίττα} Hiſpaniæ Bæticæ oppidum in cõuentu Tarraconenſi. Plin. lib 3. cap 1.

Siticines. vt Liticines à lituo, vt tubicines à tuba, ita ſiticines, qui apud funeratos, & ſepultos, hoc eſt, iam ſitos canere ſoliti erant, honoris cauſa, cantus lamentabiles. Hoc in libris collectaneis Attei Capitonis inuenitur, & Cato id vocabulum indubitanter appoſuit. Hæc Nonius. Vide Gell. lib. 20. cap. 2.

SITTOGSNVS, Flumen eſt quo Paſſargadas ſeptimo die nauigatur. Oritur atque fluit per Carmaniam. Plin. lib 6 cap 23.

Sitis, huius ſitis, fœm. gen {δίψα, δίψος} Bibendi appetitus. Plin. lib. 11. cap. 34, Æquè eſt mira ſanguinis & hirundinum generi in paluſtri aqua ſitis.
Deſerta ſiti regio. Virg 4 Æneid.
Anhela ſitis quæ homines reddit anhelantes. Lucret. lib. 4.
Auida, Vide AVIDVS.
Inſedabilis, Vide INSEDATVS.
Importuna. Horat. 1 epiſt. 19.
Moroſa ſitis, id eſt difficilis Martial. lib. 14.
Rabida. Senec Herc. Oethæo, 8.
Abluitur ſitis de corpore, Reſtinguitur. Lucret. 4.
Accendere ſitim, Vide ACCENDO.
Adduxere ſitim tempora. Horat. 4. Carm. ode 12.
Ardere ſiti. Claud 1. in Ruff.
Auertere ſitim fluuio. Silius lib. 8.
Colligere ſitim, Vide COLLIGO.
Compeſcere ſitim multa vnda. Ouid. 4. Metam.
Concipere ſitim labore. Ouid. 5. Metam.
Conſumi ſiti, Vide CONSVMO.
Defendere ſitim fonte Silius lib. 7.
Depellere ſitim potione. Cic. 2. de Fin. Quum cibo potionéque fames ſitiſque depulſa eſt.
Deponere ſitim in vndis. Ouid. 4. Metam.
Euectus ſiti Tantalus. Cic. 1. Tuſc.
Exceſſit ſitim potio. Celſus lib. 1. cap. 2. Hoc eſt, maior largiórque quàm pro ſiti fuit.
Excutere ſitim vndis. Senec. Herc. Oeth. 8.
Explere ſitim. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11. Cic. de Senect. Græcas literas ſenex didici, quas quidem ſic auidè arripui, quaſi diuturnam ſitim explere cupiens.
Extincta eſt ſitis bibendo. Ouid. 7. Metam.
Enecat miſeros ſitis. Lucret. lib. 3.
Arua ſitis findit Canis æſtifer. Virg 1. Georg.
Finire ſitim copia lymphæ. Horat. 1. epiſt. 2.
Incenſum ſiti flagrat cor. Senec. Thyeſte, 2.
Leuare ſitim de fonte. Ouid. 15. Metam.
Pellere ſitim. Horat. 2. Carm. ode 2.
Pulſa ſitis fluuio. Stat 5. Theb.
Quærere ſitim. Cic. 5 Philip. Ipſe interea, &c. de me in Tyburtino Scipionis declamitauit, ſitim quærens, hæc enim ei cauſa eſſe ſolet declamandi.
Releuare ſitim. Ouid. 6. Metam.
Reſtinguere ſitim riuo. Virg 5 ecloɡ.
Sedare ſitim flumine. Lucret lib. 2.
Dúmque ſitim ſedare cupit, ſitis altera creuit. Ouid. 3. Metam.
Siſtere & Alere ſitim, contraria. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1,
Nec tibi ſunt fontes, laticis niſi penè marini:
Qui potus dubium eſt ſiſtat, alátne ſitim.
Sitis ſorbet ora Stat 3. Theb.
Torret miſeros ſitis arida Lucret. lib 3.
Arentí ſiti torret arua Canis. Tibul. lib. 1. eleg. 4.
Vincere ſitim. Senec. Herc. Oetæo, 5.
Arida ſitis vrit guttur. Ouid. 11 Metam.
Vſſerat herbas ſitis. Ouid. 4. Faſt.
¶Sitis, Nimia auiditas cuiuſcunque rei dicitur, per tranſlationem. Plautus,
Cupio, te amplecti, neque aliter ſitim iamdiu conceptam ſedare poſſum. Cic. in Parad. Neque enim vnquam expletur, nec ſatiatur cupiditatis ſitis.
Argenti ſitis. Horat 1. epiſt. 19.
Famæ ſitis. Iuuenal. Saty 10.
Scelerata ſitis prædæ. Claud. 1 in Ruff.
Facere alicui ſitim audiendi. Quintil. lib. 6 cap. 3.

Sitio, ſitis ſitiui, ſitire. Cic. in Piſon. Ipſe cum hominibus quindecim malè veſtitis ad portam Cælimontanam ſitiens perueneram.
Ipſi fontes iam ſitiunt Cic. ad Qu. frat. lib. 3 17.
Gemmant vites, ſitiunt agri. Cic. in Orat. Et Sitire ſegetes, Quintil. lib. 6, cap. 6.
Herba ſitit. Virg. 7. eclog. Aret ager: vitio moriens ſitit aëris herba, Idem 4. Georg.
Tellus tota ſitit. Ouid 4. Faſt.
¶Sitiri, Paſſiuum. Plinius lib. 17. cap. 2. Sed quomodo ſititur diſtillans.
Aquæ ſitiuntur. Ouid. 1. Faſt.
¶Sitire, per tranſlationem, pro Vehementer cupere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21, Nec ſitio honores, nec deſidero gloriam. Idem 5. Philip Qui ſanguinem noſtrum ſitiebat.

Sitiens, Participium, ſiue nomen ex Participio.
Sitiens voluptates. Cic. 5. Tuſcul. Quóque affluentius voluptates vndique hauriat, eo grauius, ardentiúſque ſitientem, nónne rectè miſerrimum dixeris?
Sitiens annos. Plin. lib. 13. cap. 4.
Sitientes loci. Plin. lib. 11. cap. 18.
Hortus ſitiens. Ouid. 1. de Ponto, eleg 9.
Sitientes aures. Cic. ad Attic. lib. 2. 19, Proinde ita fac venias ad ſitientes aures.
Famæ ſitiens. Silius lib. 3.
Sermonis ſitiens. Claud. 8 Paneg.
Sitiens virtutis. Cic pro Plancio, Deinde ſitientem me virtutis tuæ deſeruiſti, ac dereliquiſti.

Sitientia Africæ. Plin. lib. 10 cap. 73. Orygem perpetuò ſitientia Africæ generant, & natura loci potu carentem, & mirabili modo ad remedia ſitientium.
Sitientia, ſine adiuncto. Plin. lib. 15. cap. 11. Naſcitur in ſitientibus.

Sitienter, Aduerbium {διψαλέως} Ardenter. Cic. 4. Tuſc. Nec ſitienter quid expetens.

Sitibundus, Adiectiuum {διψαλέος} Vehementer ſitiens.

Siticuloſus, pen. prod. {διψαλέος} Aliud adiectiuum idem ſignificans. Plin. lib. 23. cap. 6, Melimela & reliqua dulcia ſtomachum & vẽtrem ſoluunt, ſiticuloſa, æſtuoſa, ſed neruos non lædunt.

Siticuloſa, loca aſpera & arida. Colum de Arb cap. 16, Sed ſi aſpera & ſiticuloſa loca arboribus obſerenda erunt. Idem lib. 3. cap. 11, Id autem ſolum vel vliginoſum eſt, vel ſalſum, vel amarum, & vel ſiticuloſum, & peraridum.
Apulia ſiticuloſa Horat. Epod 3.

Sitlæ {σίτλαι} Aurium muliebrium ornamentorum apud Dores, teſte Polluce lib 5 cap. 16.

Sitocomia {σιτοκομία} Quod frumentum ſignificet. Eſt etiam σίτου annona penſitatio, ad alimentum viduarum, pupillorum & militum;

quæ à Curatoribus bonorum, vel Sitarchis, vel à viris vxoribus repudiatis. Hinc opinor Sitocomiæ verbum eductum, quod in ſolis Ciuilis iuris voluminibus legimus, pro [illegible], id eſt largitione frumenti: aut vt ait Vlpianus pro Sitonia. l. ij De vacatoin. munet. lib. 50. Pandect. tit. 5. Alciatus in libris poſterioribus Cod. Sitocomiam nomen magiſtratus eſſe dicit, eius ſcilicet qui frumenta & annonam curabat.

Sitonia, æ, ab Vlpiano Res frumentaria, l. j. Sextumdecimum ætatis. De Vacatione & excuſat. muner. lib. 50. P. tit. 5. meo iudicio, appellatur. Sextumdecimum (inquit) ætatis annum agentem ad munus Sitoniæ vocari non oportet. Idem Vlpianus in l. ij de Adminiſtrat. rer. ad ciuit. per. lib. 50. P. tit. 8. de huiuſmodi munere copioſè diſſerit: eum ſi placet legito, Antonianus.

Sitoſtaſius dicitur in Codice Iuſtiniani, qui vendendo frumento præeſt, certámque ſtationem ſeu locum ad illud officium exercendum tenet. Honorius Imp. In æſtimatione frumenti, quod ad ciuitatem Alexandrinam conuehitur, quicquid decreto elogij in Sitoſtaſij munere, eminentia tua diſpoſuit, imperiali authoritate roboramus. Ex l. j. De frumento Alexandrino lib 11. Cod. tit. 27. Quo in loco ſtudioſè ſe torquet Alciatus cum Pyrrho.

SITTACENE { [illegible] } regio Aſiæ, Medis ad meridiem proxima, alio nomine Arbelitis dicta. Sittacene autem appellata à Sittace vrbe regionis eius à capite. Plin. lib. 6. cap 26 & 27.

Sittybus. Vide Pingere, per tranſlationem, &c. in PINGO.

Situla, ſitulæ, pen. corr. { [illegible] } Ciſta qua populi ſuffragia in creandis magiſtratibus legibúſque ferendis colligebantur. Plaut. Caſin.

Sortiar illa in ſitula.

Situla etiam vas ad hauriendam aquam accommodum, quòd aquam ſitiat. Plaut. Amphitr. 8. Idem Caſina. 7.

Et ſitulam huc tecum afferto cum aqua, & ſortes.

Situlus aquarius. Cat cap. 10. & 11.

Sitella, ſitellæ, Diminut. { [illegible] } Plaut. Caſin. 8,

Coniiciam ſortes in ſitellam, & ſortias

Tibi & Chalino. Cic. pro Corn. Balbo, Neque maius eſt legere codicem quam intercedaret, quàm ſitellam ipſam cum ipſo intercesſore deferre. Liu 5 bel. Pun.

Situatus, pen. prod. à Situo, ſituas, ſituare. Florus libro 2. cap. 18, Numantia edito in tumulo apud flumen Durium ſituata.

Situs, ſita, ſitum { [illegible] } Poſitus. Plaut. Capt. 11,

Res omnis in incerto ſita eſt. Terent. Phorm. 1. 2,

Ea ſita erat ea aduerſo.

Situs in. Liu. 10. bel. Pun. Ea ſinum ab alto claudit, in quo ſita Carthago eſt

In te ſpes omnis Hegio nobis ſita eſt. Terent. Adel. 3. 4.

Situm eſt in te. Cic. 5. de Fin. Eſt autem ſitum in nobis, vt & aduerſa quaſi perpetua obliuione obruamus, & ſecunda iucundè ac ſuauiter meminerimus. Terent. And. 1. 5.

Situm in poteſtate. Cic. 4. Acad Aut ei ſenſus adimendus eſt, aut ea quæ in noſtra poteſtate ſita, reddenda aſſenſio.

Sita poteſtas in te. Cic. pro Murena, Quanquam huiuſce rei poteſtas omnis in vobis ſita eſt Iudices, totam Remp. vos in hac cauſa tenetis, vos gubernatis.

¶Situs, pro Conditus. Tacitus lib. 3. Vrbémque Philippopolim à Macedone Philippo ſitam. Idem lib. 19. Iiſdem rurſus veſtigiis ſitum eſt.

Ara ſita Druſo, pro Poſita, ſiue conſtituta Druſo Tacit. lib. 2.

¶Siti (inquit Cicero lib. 2. de Legib.) dicuntur ij qui conditi ſunt, nec tamen eorum antè ſepulchrum eſt, quàm facta iuſta & corpus incenſum eſt. Liu 6 bel. Pun. Hic ſiti ſunt Acarnanes, qui aduerſus vim atque iniuriam Ætolorum pro patria pugnantes, mortem occubuerunt.

Situs huius ſitus, maſc. gen. { [illegible] } Poſitus, ſiue Poſitio, & qualitas loci. Virg. lib 1. Georg.

Et ſegnem patiere ſitu dureſcere campum. Id eſt, ſicut ſtat. Cæſar 1. bell. Gall. Situm caſtrorum cognoſcere. Ibidem, lib. 3 Erant eiuſmodi ferè ſitus oppidorum. Cic 6. Verr. Nam ipſa Meſſana, quæ ſitu, mœnibus, portúque ornata ſit, ab his rebus quibus iſte delectatur ſanè vacua atque nuda eſt.

Situs membrorum. Cic. 1. Tuſcul.

Terrarum ſitus [illegible]cere. Horat. 2 epiſt 1.

Regali ſitus pyramidum. Horat 3. Carm. ode 30.

Aquilonius ſitus, Vide AQVILO.

Cæruleo tenebroſa ſitu tellus. Val. Flac. lib. 3.

¶Situs { [illegible] } Eſt etiam, vt ait Seruius in lib. 6. Æneid. lanugo ex humore procreata, quæ fit in locis ſole carentibus. Donatus, Situs eſt corruptio ex humore & diuturnitate contracta, qua deteriores fiunt ſpecies vno loco & prolixo tempore conſtitutæ. Valla lib. 6 Situs ſordes illa & illuuies, qualis naſcitur inter opaca domos quæ diu non repurgatur. Plin. lib. 21. cap 6, Peſſimum crocum, quod ſitum redolet. Plin. in Paneg. Datur intueri pulcherrimas ædes deterſo ſitu adauctas, ac vigentes.

¶Situs { [illegible] } Eſt etiam in vultu, capite, totóque corpore & habitu, præſertim inopum, qualem Lucanus deſcribit lib 6.

Fœda ſitu macies. Virg 7. Æneidos,

Sed te victa ſitu, veríque effœta ſenectus. Id eſt ſenio & nihil agendo corrupta. Ex Valla lib. 6.

Situs in vetuſtate ſentit celerrimè malobathrum. Plinius libro 12. capite 26.

¶Situs, in vitibus. Colum. lib. 4. cap. 24, Iam verò muſcus, qui more compedis crura vitium deuincta comprimit, ſitúque & veterno macerat, ferro diſtringendus & eradendus eſt.

Loca ſenta ſitu, Squalida Virg. 6. Æneid.

Araneoſus ſitus. Catul. ad Thalum, 28.

Immundus ſitus. Ouid. 1. Amor. eleg 12.

Iners ſitus, Ignaua deſidia. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.

Informis ſitus & deformis vetuſtas. Horat. 2. epiſt. 2.

Longo æui ſitu qualitatem cæli ſtatúmque mutari. Columel. lib. . capite 1.

Torpi ſitu caneſcunt tecta. Ouid. 1. Amor. eleg 8.

Corrumpi ſitu. Vide CORRVMPO.

Depellere ſitum cutis Stat. 5. Sylu. 3.

Detergere ſitum ferro. Silius lib. 7.

Ducere ſitum. Quintil lib. 1. cap. 2. Excitanda mens & attollenda ſemper eſt, quæ in huiuſmodi ſecretis, aut langueſcit, & quendam velut in opaco ſitum ducit, aut contrà tumeſcit inani perſuaſione.

Exeſi ſitu ligones. Claud. 2. Paneg.

Horrent ſitu campi. Claud. 3. de raptu Proſ.

Cano ſitu obductus color, Vide OBDVCO.

Obrutum ſitu vetuſtatis, Vide OBRVO.

Obſitus ſitu. Paterculus lib 2. Sepultæ, ac ſitu obſitæ, Iuſtitia, æquitas, induſtria, ciuitati redditæ.

Pati ſitum indignum. Stat 3 Theb.

Pigro ſitu perit forma. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Rigido ſitu relicta ceſſat teres. Ouid. 3 Triſt. eleg. 10.

Fœdo ſitu ſqualent ſceptra. Claud. 1 de raptu Proſerp.

Siue { [illegible] } Coniunctio, quum ex Si & ve compoſita ſit, duorum generum vim ſimul obtinere videtur. Itaque quum orationem inchoat, minimè mirum eſt, ſi præter morem aliarum coniunctionum tres minimum ſenſus poſtulat, quum & Si continuatiua ſuam apodoſin, & ve alteram disiunctiuam exigat: vt Siue me amas, ſiue odiſti, non magni æſtimo. Aliquando quatuor. Ouid. 1. epiſt.

Siue quis Antilochum narrabat ab Hectore victum,

Antilochus noſtri cauſa timoris erat:

Siue Menœtiaden falſis cecidiſſe ſub armis:

Flebam ſucceſſu poſſe carere dolus. In qua figura notandum eſt ſolere elegantes cum protaſibus apodoſes miſcere. Ex Linacro.

Siue interdum non geminatum Horat. Satyr. lib. 2. Sat. 5.

-turdus

Siue aliud priuum dabitur tibi, deuolet illuc. 1. Carm ode 6,

Cantamus vacui, ſiue quòd vrimur, &c. Sic aliis pleríſque in locis, & apud alios quoque authores.

Siue, Disiunctiua coniunctio. Terent. And. 1. 3,

Siue iſta vxor, ſiue amica eſt, grauida è Pamphilo eſt. Cic. 4 Acad. Quamobrem ſiue tu probabilem viſionem, ſiue improbabilem, & quæ non impediatur, vt Carneades volebat, ſiue aliud quid proferes, &c.

Siue, cum ſubiunctiuo. Plin. epiſt. 41 lib. 8, Quæ præſtant multarum vrbium faciem, ſiue ipſo mari, ſiue littore vtare.

Siue, Aliquando explanandi vim habet, ſiue declarandi. Quintil. lib. 1. cap. 6, Vt Ariſtarchus & ætate noſtra Palæmon, qui vocabulum ſiue appellationem omnini ſubiecerunt.

Siue dolo: ſubaudi, id fecerit: ſequente Seu. Virg 2. Æneidos,

Siue dolo, ſeu iam Troiæ ſic fata ferebant.

Siue etiam, pro Vel etiam Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1, Contráque erigas ac reſiſtas, ſiue etiam vltro occurras negotiis.

Siue, quinquies repetitum. Quintil. lib. 11. cap. 3, Manus ſiniſtra nunquam ſola rectè geſtum facit, dextræ ſe frequenter accommodat, ſiue in digitos argumenta digerimus, ſiue auerſis in ſiniſtrum palmis abominamur, ſiue obiicimus aduerſas, ſiue in latus vtrunque diſtendimus, ſiue ſatisfacientes, aut ſupplicantes.

S M

Smaragdus, ſmaragdi, maſc. gen. { [illegible] } Gemma qua oculorum acies recreatur, eáque nihil viridius. Plin. lib. 37. cap 5 Smaragdos verò tanto libentius, quoniam nihil omnino viridius comparatum illis viret. Præterea ſoli gemmarum contuitu oculos implent, nec ſatiant, &c. Martialis lib 5.

Sardonicas, ſmaragdos, adamantas, iaſpidas, vno

Portat in articulo.

Claris ſmaragdis lucens ſolium Ouid. 2. Metam.

Grandes viridi cum luce ſmaragdi. Lucret. lib. 4.

Graues ſmaragdi. Claud. de Nupt. Honorij.

Virides ſmaragdi. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Smaragdinus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod factum eſt ex ſmaragdo.

Smaris, ſmaridis { [illegible] } Piſcis exigui genus, mari peculiare, quod Theodorus ex Ariſtotele Cerrum vertit. Plinius lib 32. cap. 2, Mulieribus copiam facit Glauciſcus e iure ſumptus, & Smarides cum ptiſana ſumptæ, vel cum fœniculo decoctæ.

Smegma, ſmegmatis, pen. corr. neut. gen. { [illegible] } Dicitur omne illud quod purgat, à [illegible], purgo, abſtergo. Plin. lib. 22. cap. 25, Si verò cæleſti aqua diſcoquantur, ſuccos ille ſmegma fit: quo ſouetur gangrænas, vtiliſſimum.

Smegma, Deterſorium medicamentum. Plin. lib. 24. cap 7. Item maſticha lentiſci replicandis palpebris, & ad extendendam cutem in facie, & ſmegmata adhibetur.

Smegmaticus, penult corr. Adiectiuum { [illegible] } Plinius lib. 31. cap. 7. Sudorem ciet, aluum ſoluit in vino & aqua, acopicis & ſmegmaticis vtilis. Hoc eſt, medicamentis quæ laſſitudinem tollunt, & deterſoriis.

Smecticum { [illegible] } Dicitur quod habet vim abſtergendi & purgandi. Vnde Smectica vis, quæ & ſmegmatica. Plinius libro 30, capite 4, Omnium quidem cochlearum cinis ſpiſſat, calfacit ſmectica vi.

SMERDIS, Cambyſæ Perſarum regis frater quem cùm Cambyſes per ſomnium vidiſſet regio throno inſidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi iuſſit. Fuit & alter Smerdis Magus, qui poſt Cambyſæ mortem, fratrem ſe illius eſſe adſimulans eóque aſtu in regni ſucceſſionem irrepſit. Regnauítque aliquot menſes, donec fraude per Phædimam Otanis filiam detecta, conſpiratione ſeptem optimatum eſt interfectus. Herodotus lib 3.

Smilax, ſmilacis, penultima corr. fœmin. generis. { [illegible] } Arbor,

Phatus

Plin.lib.16 cap.10. Similis etiamnum his aſpectu eſt taxus minus virens, gracilíſque & triſtis ac dura, nullo ſucco, ea omnibus ſola baccifera. Et paulo pòſt, Hanc Sextius ſmilacem à Græcis vocari dixit, &c. Vetus codex habet milacem. Dioſcor. lib.4.cap 83, Smilax à Græcis, Taxus à Latinis appellatur, &c.

Smilax {μίλαξ, σμίλαξ} Genus herbæ denſis geniculatæ caulibus, ſpinoſæ, fruticoſæ ramis, folio hederaceo, flore candido, olente lilium, infauſtæ omnibus ſacris atque coronis. Plin.lib 24.cap 10, Smilax quoque, qui & Nicephoros cognominatur, ſimilitudinem hederæ habet, tenuioribus foliis. Coronam ea eo factam impari foliorum numero, aiunt capitis doloribus mederi. Quidam duo genera ſmilacis diſcere. Alterum, &c. Hactenus Plinius. Smilacum autem multa genera. Eſt enim hortenſis, quæ noſtris phaſeolis mbentibus à Ruellio comparatur. Eſt & ſmilax, quæ Græcis λεία, Latinis læuis & alia quæ ſmilax aſpera dicitur, de qua Plin. loco ſuperiori.

SMILAX {σμίλαξ} Puella, quæ amore Croci iuuenis tabeſcens, mutata ferrur in herbam ſui nominis, quæ ſimilis eſt hederæ. Ouidius 4. Metamorphoſeos.

Et Crocon in paruos verſum cum ſmilace flores.

Smilion, ſmilij, vnde Smilion collyrium apud Celſum lib 6.cap 6. Vbi eius docet compoſitionem. Et paulo poſt, At ſi craſſæ cicatrices ſunt, extenuat vel ſmilion, vel canopite collyrium. Smilij meminit & Galenus lib.5.cap 5, De compoſitione pharmacorum ſecundum locos. Videtur autem ſic appellatum, quòd inſtar ſcalpelli ſeu acriculæ abſceſſum rumpat. Sic enim ibi ait Galenus: Aos ſanè per acre pharmacum abſceſſum rumpere, quale eſt Smilium appellatum. σμίλιον. cælum vel ſcalprum.

SMINTHEVS {σμινθεύς} Nomen eſt, quo Apollo vocitatus eſt: cuius duplicem originem refert Homeri interpres. Primam hanc fuiſſe in Chryſe oppido Myſiæ, Crinim ſacerdotem Apollinis: cui deus iratus, immiſit in agros illius mures, qui fructus illius vaſtabant. A quo exoratus deus, quum tutſum placatus peſtem hanc tollere vellet, ad Ordem paſtorem illius venit: à quo hoſpitio acceptus, pollicitúſque mali remedium, mures ſagittis omnes interfecit: éóque facto iuſſit paſtorem Crinidi indicare, ipſum Apollinem humana ſpecie apud ſe diuertiſſe, & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinis, templum deo conſtruxit, vocauítque Apollinis Sminthei, quòd eius linguæ dialecto mures σμίνθοι, vocantur. Altera talis eſt. Quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apolline reſponſum acceperunt, vt ibi vrbem conderent, vbi eis terra geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arroſerunt: itaque mane quum id factum viderent, memores oraculi, vrbem poſuerunt, eámque Sminthias appellauerunt.

Intonſus Smintheus Ouid.12.Metam.

SMINTHIVM, ſiue Smintheum Apollinis delubrum {σμίνθιον} Id circa Chryſam vrbem, quæ fuit in confinio Troadis & Æolidis, erat. Strabo lib 13.

Smurna, vt in Pandectis Piſanis legitur, alioqui Smyrna, ea eſt quam vulgus *Myrrham* appellat. Martianus libro ſingulari de Delatorib. relatum in l. Interdum nec videndus eſt. §. Species. De Publicanis & vectigal.lib 38 P tit.4.

Smyrna, Poëma Cinnæ vatis inſcriptum fuit, nouem perpetuis elaboratum annis De Cinnæ poëmate Catullus ſcribit,

Smyrna mei vatis nonam poſt denique meſſem

Quàm cœpta, nonámque edita poſt hyemem. Videtur tamen poëma obſcurum fuiſſe, vnde Martialis ſcripſit,

Iudice te melior Cinna Marone fuit. Ego crediderim argumentum eius fuiſſe de nefandis & inceſtis amoribus Myrrhæ, quæ deperiit patrem ſuum Cinyram. Eam ego coniecturam facio ex verſu vno poëmatis illius, quem profert Priſcianus,

At ſcelus inceſto Cinyræ creſcebat in aluo. Nam quæ Myrrha, eadem Smirna dicitur. Hæc Turneb.

SMYRNA {σμύρνα} vrbs Ioniæ in Aſia, de qua Strabo lib.14. Quum Lydi Smyrnam euertiſſent, circiter annos quadringentos in vicis modum manſit habitata: poſtmodum Antigonus eam ſuſcitauit, deinde Lyſimachus, & nunc omnium pulcherrima eſt. Eius pars in monte ſita eſt, pars maxima in campo præter portum, & gymnaſium, & mattonatum locum. Viæ ſunt in rectum pro viribus diſtinctæ, & lapidibus inſtratæ, porticus magnæ, quadratæ, planæ & altæ. Habet etiam bibliothecam & Homereum & porticū quadratam cum Homeri templo & ſtatua. Nam & hi maximè hunc poetam ſibi vendicant, vnde & nummus quidem æneus apud eos, Homerus vocatur. Vrbis mœnia Melas amnis præterfluit: ad cæteram ſtructuram etiam portum clauſum habet. Hactenus Strabo. Smyrna etiam à Græcis myrrha dicitur. Inde Smyrnium, herba quæ & oluſatrum. Theophraſtus lib 9 cap.3. Dioſcor lib.1 cap.77.

Smyrnæus, Adiectiuum {σμυρναῖος} Plectra Smyrnæa, Homerica. Silius lib 8.

Smyrnion {σμύρνιον} Herba eſt ex dauci generibus, myrrhæ odorem referens, vnde & nomen accepit, Vulgus *Leuiſticum* appellat. Plin.lib 27.cap.15. Theophraſtus lib 6.cap 3. Dioſcorid. lib 3. cap. 63. Smyrnion, quod in Silicia Petroſelinum vocant, plurimum in Amano monte gignitur. Caulem habet Apij. & ſtolones multos, folia latiora, ſubq; ingula, ad terram infracta, robuſta, &c.

Smyrrha, quam alij Myrrham vocant, ſimillima eſt cicutæ, caule foliíſque & flore minus tantum & exilior, cibo non inſuauis. Plinius libro 24 cap 16.

Smyrus, Piſcis, quem Plinius commemorat lib.32.cap.11. Vide Rondeletium.

S O

SOANA {σόανα} apud Ptolemæum lib.11. dicta ſunt oſtia fluuij cuiuſdam in Taprobana inſula.

SOANDVS, locus eſt in Cappadocia. Strabo lib.14.

SOANES, Scythiæ populi ſunt Strabo lib.11. Soanes veneno ad ſpicula mirificè vtuntur, quod eos etiam, qui non venenatis ſagittis ſaucij ſunt, odore offendit.

SOBOLAVAL, eſt Sabæorum ciuitas ad mare rubrum, includens ſuis muris templa ſexaginta. Plin lib.6.cap 28.

Soboles, ſobolis, pen. corr. fœm. g. {ἀπόγονος} Succeſſio, aut rectius propago dicitur: ab oleſcendo, id eſt creſcendo, vt quidam putant, dicta, Plin. lib.10 cap.34. Amor vtrique ſobolis æqualis.

Propagatio & ſoboles. Cic.1.Offic. Sequuntur connubia & affinitates, ex quibus & iam plures propinqui: quæ propagatio & ſoboles origo eſt Reipub.

Noua ſoboles Stat.3 Sylu 1.

Chara deûm ſoboles. Virg eclog 4.

Suſcepta ſoboles. Virg 4 Æneid.

Denſior ſoboles. Virg.3 Georg.

Robur & ſoboles militum interiit, Pollio Cic. lib.10 33.

Soboles in plurali. Cic.3.de Legib. Cenſores, populi æuitates, ſoboles, familias, pecuniáſque cenſento. Colum.lib 9 cap.14. de apibus, Nenouæ ſoboles diffugiant. Gel.lib 19 cap 12, Soboles virium è radicibus caudicum ſuper terram fuſas reuellentem. Gallicè, *les ſourgeons, les rejettons, ou rejectons.*

Sobolesco, ſoboleſcis {ἐπιγίγνομαι} ſoboleſcere. Liu. 9. bell. Pun. Illis Romanam plebem, illis Latium iuuentutem præbuiſſe maiorem ſemper, frequentioremque pro tot cæſis exercitibus ſoboleſcentem.

Sobrinus, ſobrini, pen prod. {ἀνεψιός} Sobrini, duarum pluriúmve ſororum filij, quaſi ſororini dicuntur. Iuſtinianus lib.3. Inſtit tit.6. de grad. cogn. Item ſobrini, ſobrinæ, id eſt qui quæ ve ex fratribus vel ſororibus, patruelibus vel conſobrinis, vel amitinis progenerantur Plaut. Pœnul.18,

Nam mihi ſobrina Ampſigura tua mater fuit. Terent. And. 4 6,

Quem video? Eſtne hic Crito ſobrinus Chryſidis? Vbi Donatus, Sobrini, ſunt conſobrinorum filij: nam ſic dicit Menander. Verùm, vt alij putant, de ſororibus nati: vt ſint ſobrini, quaſi ſororini. Cic. 1.Offic Sequuntur fratrum coniunctiones, pòſt conſobrinorum ſobrinorúmque, qui cum vna domo iam capi non poſſunt, in alias domus tanquam in colonias exeunt.

Sobrinus eſt patris mei conſobrini filius, & matris conſobrinæ filius. Paulus. Feſtus: Sobrinus eſt, vt ait Gallus Ælius, Patris mei conſobrini filius, & matris meæ conſobrinæ filius. fœmina iiſdem de cauſis appellat fratrem & fratrem patruelem, & conſobrinum propius ſobrino & ſobrina iidem gradus in ſobrina quoque ſunt.

Sobrinus, pro quocunque cognato. Terent. Phorm.1.3,

Eho tu, ſobrinum tuum non noras? Hunc ſuperius paulò, cognatum vocauerat.

SOBRIVS vicus Romæ: Paulus ex Feſto: Sobrium vicum Romæ dictum putant, vel quòd in eo taberna nulla fuerit, vel quòd in eo Mercurio, lacte, non vino ſupplicabatur.

Sobrius, Adiectiuum {νηφάλιος, σώφρων} Qui in cibo ac potu temperans eſt, quaſi ſine ebrietate: item qui non eſt actu ebrius. Cic.4. Acad. Ne vinolenti quidem quæ faciunt, eadem approbatione faciunt qua ſobrij. Hîc ſobrium vinolento oppoſuit. Idem in Oratore Futere apud ſanos, & quaſi inter ſobrios bacchari vinolentus videtur.

Sobrius, Sanæ mentis. Terent. And.4.5.

Tu pol homo non es ſobrius.

Cor ſobrium. Plaut. Trucul 18.

Mens ſobria. Claud 1. in Eutrop.

Nox ſobria. Propert.lib 3.eleg 17.

Opera ſobria. Plaut. Perſa, 27,

Ædepol dediſti virgo operam laudabilem,

Probam, & ſapientem, & ſobriam.

Paupertas ſobria. Claud 7 Paneg.

Pocula ſobria. Tibul.lib.1.eleg 6.

Rura ſobria, In quibus vinum non naſcitur Stat.4 Sylu.1.

Terræ ſobriæ. In quibus vineta ſuccidi iuſſerat Domitianus, vt eſt author Sueton. in Domitian. Stat 3 Sylu.3.

Verba non ſobria. Martial.lib.1.epigr 84.in Procillum.

Sobriè, Aduerbium, Temperanter. Cic.1.Offic. Intelligemus quàm ſit turpe diffluere luxuria, & delicatè ac molliter viuere: quámque honeſtum, parcè, continenter, ſeuerè, ſobriè.

Sobriè, Prudenter, Plaut Pſeud.14. Idem Milit.10,

Hæc præcepta ſobriè vt cures face.

Sobriè & frugaliter accurare rem aliquam, Plaut. Perſa 3.

Soccus, ſocci {ἐμβάτης} Genus calceamenti, à ſacco deductum ad cuius ſimilitudinem erat factum, ita quòd ligatum ſupra pedem, plicas multas per totum effundebat.

Soccis vtebantur viri, quemadmodum etiam mulieres. Plautus Bacchid.5,

Sed diuéſne eſt iſtic Theotimus? tu etiam rogas,

Qui ſoccis habeat auro ſuppactum ſolum! Idem Ciſtel. 10,

Sed in hâc, aut hâc: ſocci video veſtigium

In puluere. Terent. Heaut 1.1.

Aſſido: accurrunt ſerui, ſoccos detrahunt. Cic pro Rab. Poſthumo, Canuleius homo ſoccos habuit & pallium. Idem 3.de Orat.

Sed annulum quem haberet, pallium quo amictus, ſoccos quibus indutus eſſet, e ſua manu confeciſſe.

Luxhens ſoccus Senec. Hippol.3.

Muliebris. Sueton.de Cal.cap.52.

Adimere ſoccos, Vide ADIMO.

Calceare ſoccis, Vide Calceo, in CAL.

Soccis vtebantur & Comœdi. Horatius, Hunc ſocci cepere pedem. Plin.lib.7.cap 30. Magnum & Menandro in comico ſocco teſtimonium regum Ægypti, & Macedoniæ contigit. Quintil.lib.10. cap 1. Horat de Arte,

Indignatur item priuatis, ac propè ſocco

Dignis carminibus narrari cœna Thyeſtæ. Idem 2.epiſt.1.

Quàm non adſtricto percurrat pulpita ſocco.

Riſus ſocci, & Luctus cothurni, contraria. Claud. in Eutrop.

Socculus, ſocculi, penult. corrèp. Diminutiuum {ἐμβάδιον} Suetôn. in

Vitellio, cap. 2. Pro maximo munere à Meſſalina petijt, vt ſibi pedes præberet excalceandos: detractúmque ſoccolum dextrum, inter togam tunicáſque geſtabat aſſiduè. Plin. lib. 9. cap 35.

Socerinus, pen. prod. Adiect. Seneca lib. 2. de Beneſ. cap. 12. Parum fœdè furioſéque ſuperbus fuerat qui de capite viri Conſularis ſoccatus audiebat, &c.

Socer, ſoceri, pe. cor. m. g. {πενθερὸς, [illegible], ἑκυρός,} Vxoris meæ pater. Cic. 1. Offic. Noſtro quidem more cum parentibus puberes filij, cum ſoceris generi non lauantur. Sic. 2. Toſc. Abſocer, 12, §. 1. Rer. amotar.

Gener & ſocer. Ouid. 1. Metam.

- non hoſpes ab hoſpite tutus

Nec ſocer à genero.

Magnus ſocer, Vide M A G N V S.

Socerus, ſoceri, {ἑκυρός,} Idem. Plaut. Menæch 20, Abijt ſocerus, abijt medicus, nunc ſolus ſum.

S O C H I S {σῶχις} Ægypti rex, qui numini ſolis apud Heliopolin obeliſcos quatuor quadraginta octo cubitorum longitudine dedicauit: Plinius lib. 36. cap. 8.

Socialis, Societas, Socio, Vide S O C I V S.

Socienus pro ſocius. Vide in S O C I V S.

S O C I O N {σωτίων} philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit κέρας ἀμαλθείας id eſt Cornu copiæ, librum multæ variæque doctrinæ. Author Gellius.

Socius, ſocij {[illegible], σύμμαχος, [illegible], κοινωνός, [illegible], [illegible]} Socij dicuntur qui pari conſilio & authoritate rem aliquam ſimul aggrediuntur: vel etiam qui in re ſeria & laborioſa, aliquorum pares ſunt. Vnde ſocij Pop. Rom. dicebantur, ita cum his fœdere coniuncti, vt pacis ac belli participes eſſent. Plin. in Panegy. Bellorum iſtud ſocijs, olim periculorum conſortibus, parcè tamen tribuebatur. Cic. 5. Verr. Nam ſocij putandi ſunt quos inter res communicata eſt.

Nauales ſocij, Vide N A V I S.

Iugales ſocij. Silius lib. 16. De equis dixit.

Conditione ſocij. Cic. 5. Verr.

Ad malam rem ſocius, & ad ſalutem. Plautus Aſin. 7. Idem Ciſtella. 10.

- ſociam te mihi opto

Ad meam ſalutem.

Hoc eſt volo vt me adiuues.

In negotio aliquo ſocius. Terent. Heaut. 3. 1.

- atque æquali ſuo

Video inſeruire, & ſocium eſſe in negotiis.

Conſiliorum ſocius & particeps conſiliarius. Plautus Milite 24. Cic. Attico, lib. 11. 214. Ex eo minus quòd huius conſilij iam ne ſocium quidem habeo quenquam.

Culpæ ſocius. Cic. Attico, lib. 11. 223. Ita præter Lælium, neminem habeo culpæ ſocium.

Doloris & periculorum ſocius. Plin. lib 35. cap. 11. Cic. ad Seruilium, lib. 13. 72. T. Auguſius & comes meus fuit illo miſerrimo tempore, & omnium itinerum, nauigationum, laborum, periculorum meorum ſocius.

Flagitiorum & rapinarum ſocius. Cic 4. Verr. Te unum Siculorum patronum vna Mamertina ciuitas ſocia furtorum ac flagitiorum ſuorum publicè laudat.

Hereditatis ſocius, apud Plinium iuniorem in Panegy.

Operum ſocij. Horat. 2. epiſt. 1.

Regni ſocij. Lucan. lib 1.

Noſtri ſocius ſanguinis. Cic. 2. Tuſc.

Titanum ſoboles ſocia noſtri ſanguinis. Ex poëta.

¶ Addere ſe ſocium alteri. Virg. 2. Æneid.

Adhibere aliquem ſocium ſibi. Virg. 8. Æn.

Adiungere ſibi ſocium, Vide A D I V N G O.

Pars amiſſa ſociorum. Ouid 14. Metam.

Aſciſcere ſibi ſocios, Vide A S C I S C O.

Adſcribere ſe ſocium. Cic. ad Attic. 14.

Capere aliquem ſocium conſiliis. Virg. 5. Æneid.

Habere ſocium. Cic. Famil. 1.

Inferre ſe ſocium. Virgil. 4. Æneid.

Profiteri ſe ſocium Cic 3 Famil.

Recuſare ſocium. Senec. Agamem. 7

Socia, ſociæ f. g. {ἑταίρα} Ouid 10. Metam.

Appellátque tori ſociam.

Thalami ſocia. Senec. Hippol 8.

Aſſumere ſociam Plaut Sticho, 3.

Socius, Adiect. {[illegible]} vt Acies ſociæ, Vide A C I E S.

Agmina ſocia. Virg 2. Æneid.

Arma ſocia ferebat auxilio Silius, lib. 7.

Claſſis ſocia. Ouid. 13. Metam.

Honor ſocius. Ouid. 13. Metam.

Linguæ ſociæ commercia Ouid. 5 Triſt. eleg 12.

Nox ſocia, Quæ alicuius ſæ noxis perpetrationem iuuat. Cic. 2. Philipp. Quum tamen tu nocte ſocia, hortante libidine, cogente mercede, per tegulas demitterère. Aliter vſus eſt Statius 3 Sylu. 5.

Quid mihi mœſta die, ſociis quid noctibus vxor

Anxia, &c. Id eſt quas ſimul tranſigimus.

Sanguis ſocius. Ouid. 2. Amor. eleg 14.

Sermo ſocius. Ouid 1 de Arte.

Vrbe ſocia frui. Virgil lib. 3. Æneid.

Socij, Publicani eiuſdem ſocietatis. Nam publicanorum erant ſocietates, quæ publica vectigalia redimebant, conducebántque à Cenſoribus, vt ſæpe apud Ciceronem leges. vt in Bruto. Quum in ſylua Scantia facta cædes eſſet, notique homines interfecti: inſimulatcúmque familia, partim etiam liberti ſocietatis eius, quæ picarias de P. Cornelio, L. Mummio Cenſoribus redemiſſet: decreuiſſe ſenatum, vt de ea re cognoſcerent & ſtatuerent conſules: cauſam pro publicanis accuratè elegantérque dixiſſe Lælium. Paulò pòſt, Tum Lælium, quum eum ſocij domum reduxiſſent, egiſſéntque gratias, &c. Paulo pòſt, Itaque multis querelis, multáque miſeratione adhibita, ſocios omnibus approbantibus, illa die quæſtione liberatos eſſe.

Socij Latini, dicebant veteres coniunctè, cùm tamen & de ſociis, id eſt Italis extra Latium, & de Latinis intelligerent: ſicuti, æquum bonum, copula omiſſa, pro æquum & bonum. ſic Socij Latini nominis, pro ſocij, & qui erant Latini nominis. nam Latini, cùm ipſi quoque ſocij eſſent, proprio tamen nomine à reliquis Italis diſtinguebantur, & proprio etiam iure fruebantur: vnde, ius Latij, & ius Italicum, diuerſè poſita. erat igitur ſocij nomen generale, ſicut & fœderati. tam enim ſocij fœderatíque Latini, quàm reliqui Itali. Liuius lib. X L I. Mouerunt ſenatum, inquit, legationes ſocium nominis Latini, quæ ſatietati quærelarum erat: Ciues ſuos, Romæ cenſos plerúſque Romam commigraſſe: quod ſi permitteretur, perpaucis luſtris futurum, vt deſerta oppida, deſerti agri nullum militem dare poſſent. dixit ſocium nominis Latini, pro, ſociorum, & nominis Latini. quod idem Liuius ibidem oſtendit: ſubiungit enim: Lex ſociis, ac nominis Latini, qui ſtirpem ex ſeſe domi relinquerent, dabat, vt ciues Romani fierent. ea lege malè vtendo, alij ſociis, alij populo R. iniuriam faciebant. nam & ne ſtirpem domi relinquerent, liberos ſuos quibuſquibus Romanis in eam conditionem, vt manu mitterentur, mancipio dabant, libertinique ciues eſſent: & quibus ſtirps deeſſet, quam relinquerent, ciues Romani fiebant. hic duo ſunt animaduertenda: primum, de quibus dixerat, ſocium nominis Latini, de iiſdem intuliſſe, ſociis, ac nominis Latini: deinde, cùm in eo, Sociis, ac nominis Latini, diſtinxiſſet, ac ſeparaſſet ſocios à Latinis, vno tamen poſteà nomine ſimul omnes comprehendiſſe, cum dixerit, Alij ſociis, alij populo R. iniuriam faciebant. apparet, quanquam Latini ac reliqui Itali non eodem iure eſſent, æquè tamen omnes ſocietate iunctos fuiſſe populo R. Eſt etiam eadem de re, verbibus aliquot interiectis, eiuſdem generis exemplum Legem inquit de ſociis C. Claudius tulit S. C. & edixit: qui ſocij ac nominis Latini ipſi maioréſve eorum, M. Claudio T. Quinctio cenſoribus, póſtque ea apud ſocios nominis Latini cenſi eſſent, vt omnes in ſuam quiſque ciuitatem ante cal. Nouemb. redirent. & lib X L II. cum iiſdem loqueretur, Poſthumius, inquit, conſul pro concione edixerat: qui ſocij Latini nominis ex edicto C. Claudij conſulis redire in ciuitates ſuas debuiſſent, ne quis eorum Romæ, & omnes in ſuis ciuitatibus cenſerentur. ſexcenta ſunt huiuſmodi tum apud hunc, tum apud alios quæ legendo, ſi quis volueris, obſerues. Ex obſeruationibus. P. Manut.

Socialis, & hoc ſociale, pen. pro. {συμμαχικός} Quod eſt ſociorum: vt Sociale bellum. Quod cum ſociis geſtum eſt. Cic. pro Fonteio, Cuius ſanguine non ſolùm Aſculanorum manus à qua interfectus eſt, ſed totum illud ſociale bellum macula ſceleris imbutum eſt.

Amor ſocialis. Ab effectu, quòd ſocios reddat. Ouid 7. Metam.

Anni ſociales. Ouid 2. Triſt.

Carmina ſocialia, Nuptialia carmina. Ouid. epiſt. 12.

Cœtus ſocialis. Liu. 7. ab Vrbe,

Equitatus ſocialis. Liu 6. bel. Pun.

Exercitus ſocialis. Liu. 3. ab Vrbe,

Fœdus ſociale. Liu 4. bell. Maced.

Iudicium ſociale. Cic. 4. Verr. Primùm ſi ita eſſet, tamen vos in quæſtione de pecuniis repetundis, quæ ſociorum cauſa conſtituta eſt, lege iudicióque ſociali, ſociorum querimonias audire oporteret.

Iura ſocialia lecti Ouid. 3. Amor eleg. 10.

Res ſocialis. Senec. de Benefic. lib. 5. cap. 11. Beneficium dare, ſocialis res eſt: aliquem conciliat, aliquem obligat. Sibi dare non eſt ſocialis res: neminem conciliat, neminem obligat.

Sacra ſocialia. Ouid. epiſt 20.

Torus ſocialis. Ouid. 2. Faſt.

Socialitas, pen. cor. ſocialitatis, {τὸ συμμαχικόν.} Plin. Iunior in Paneg. Non remiſſionibus tuis eadem frequentia, eadémque illa ſocialitas intereſſet?

Socialiter, pen. cor. Aduerb. {συμμαχικῶς.} Horat. de Arte,

- non vt de ſede ſecunda

Cederet, aut quartus ſocialiter.

Societas, pen. corr. ſocietatis, {κοινωνία, [illegible], συμμαχία, [illegible]} Quaſi participatio, quæ fit dum ſocium ad aliquod negotium gerendum nobis adiungimus. Cic. pro Roſc. Comœdo, Quum præſertim ex tua oratione, quodcunque tibi peteres, huic peteres: quodcunque tibi exigeres, id in ſocietatem recideret. Idem 5. Verr. Primùm eam, quum poſita eſſet apud eas ſocietates vnde erat attributa, binis centeſimis fœneratus eſt.

Societas rei alicuius cum altero. Cic 1. Verr. Video enim permulta eſſe crimina, quorum tibi ſocietas cum Verre eiuſmodi eſt, vt ea in accuſando attingere non audeas.

Capioſa ſocietas, Vide Captio in C A P I O.

Interior & propior ſocietas, Vide I N T V S.

Infida regni ſocietas, Vide I N F I D V S.

¶ Accedere ſocietatem alicuius, Vide A C C E D O.

Accipere ſocietatem, Vide A C C I P I O.

Adiungere aliquem in ſocietatem, Vide A D I V N G O.

Aſſumere in ſocietatem, Vide A S S V M O.

Auctus ſocietate. Tacit. lib. 20.

Coire ſocietatem, Vide C O I O.

Coire ſocietatem ſalutis & periculi cum aliquo. Cic. pro Rabirio perduel. reo. An cum Mario, Scauro, Catullo, Metello, Scæuola, cum bonis denique omnibus coire non modò ſalutis, verùm etiam periculi ſocietatem?

Cum eo voluntariam ſocietatem coibas, qui te in hereditaria ſocietate fraudarat. Cic pro Quintio,

Coitur ſocietas. Cic. pro Roſc. Amer.

Colere ſocietatem fide. Cicer. pro Quintio, Etenim ſi veritate amici-

amicitia, fide ſocietas, pietate propinquitas colitur, &c.

Componere ſocietatem, Vide COMPONO.

Conferre ſe in ſocietatem, Vide CONFERO.

Confirmare ſocietatem. Cic. Philipp. 2.

Conflare ſocietatem, Vide CONFLO.

Contineri ſocietate. Cic. 1. Acad. Hominem eſſe cenſebant quaſi partem quandam ciuitatis & vniuerſi generis humani, eúmque eſſe coniunctum hominibus humana quadam ſocietate.

Conuocare ad vitæ ſocietatem, Vide CONVOCO.

Copulare ſocietatem cum deo, Vide COPVLO.

Deuincire ſocietatem. Cicero 2. Offic. Tum artibus, tum opera, tum facultatibus deuincire hominum inter homines ſocietatem.

Dirimere ſocietatem. Cic. pro Domo ſua, ad Pontif. Hanc noſtrã coniunctionem, hanc conſpirationem in Repub. bene gerenda, hanc iucundi ſimam vitæ atque officiorum omnium ſocietatem, certi homines fictis ſermonibus & falſis criminibus diremerunt.

Facere ſocietatem cum aliquo. Cic. pro Quintio, Qui ſocietatem cum Sex. Næuio fecerit.

Gerere ſocietatem magna fide. Cic pro Quintio, Qui in re diligens erat, quaſi ij qui magna fide ſocietatem gererent, &c.

Habere ſocietatem. Cic de Fat.

Implicare ſe ſocietate omnium, Vide IMPLICO.

Ingenerauit natura ſocietatem vtriſque, Vide INGENERO.

Inire ſocietatem cum aliquo. Cic. 13 Philipp. Patúmque videtur, omnium facinorum ſibi cum Dolabella ſocietatem initam confiteri?

Iungere ſocietatem alicui, Vide IVNGO.

Iungi ſocietate alicui regi, Vide IVNGO.

Labefactare ſocietatem. Cic. Famil 5.

Manet ſocietas, Vide MANEO.

Paciſci ſocietatem Aſcon. Pædian.

Pangere ſocietatem, Vide PANGO.

Perſtare in ſocietate, Vide PERSTO.

Renouare ſocietatem Cic. Famil. 12.

Renunciare ſocietatem alicui, pro Diremptam ſignificare. Liu. lib. 8 bel Maced.

Seiungere ſe à ſocietate. Cic. Parti. 20.

Seruare ſocietatem. Cic. 1 Offic.

Societas eſt. Cic pro Quintio, Quum annos iam plures ſocietas eſſet, & quum ſæpe ſuſpectas Quintio Næuius eſſet, &c.

Venire in ſocietatem. Cic. Famil. 9.

Socienus, ſocieni { [illegible] } Idem quod Socius, antiquè. Plaut. Aulul 2.4.

Ibo rectò, atque illic tuo ſocieno iam interſtringam gulam.

Socio, ſocias { [illegible] } ſociare, Quaſi ſocium ſocio apponere, adiungere, coniungere. Colum lib 3. cap 3, At ſiqui cum ſcientia ſociauerit diligentiam. Liuius 9. bel. Maced. Eos eſſe qui aut coniurare, aut ſociari facinoribus, aut ſtuprum pati noluerint. Cic. pro Flacco. Quid ſi teſtium ſtudium cum accuſatore ſociatum eſt? Silius lib. 1. Et ſe participem caſus ſociarat in omnes.

Vrbe & domo ſociare aliquem. Virgil 1. Æneid.

Cubilia ſociare cum aliquo Ouid. 10. Metam.

Curas ſociare. Valer. lib 5 Argon.

At Iuno, & ſummi virgo Iouis intima ſecum

Conſilia, & varias ſociabant pectore curas.

Dextras ſociare, & fœdere iungi Silius lib 11.

Iuuencos ſociare impoſito aratro Stat 1. Thebaid.

Gaudia ſociare cum aliquo. Tibul. lib 3, eleg 3.

Vires ſociaront iunctu aggere Id eſt caſtris iunctis. Silius, lib. 17.

Socians Participium { [illegible] } vt

Carmina ſocians neruis. Ouid. 11. Metam.

Sociandus Aliud participium { [illegible] } vt verba ſocianda chordis. Horat. 4. Carm ode. 9.

Sociatus pen. prod. Similiter participium { [illegible] } vt Fœdera lecti ſociata mihi Ouid in Ibin.

Corpus ſociatum. Ouid 2 Amor. eleg. 8.

Labor ſociatus. Ouid 8 Metam.

Vitem ſociatam palmite vlmus amat. Stat. 5. Sylu. 2.

Sociatrix penul. prod. Verbale, fœm. ge. { [illegible] } Valer. 5. Argon.

Sed me nuda fides, ſanctique potentia iuſti

Huc tulit, ac medij ſociatrix gratia Phryxi.

Sociabilis & hoc ſociabile, penul. corr. { [illegible] } Quod facilè coniungi ſinit alteri. Plin. lib. 19. cap. 42. Eadem & curribus, maximè ſociabilis glutino, in tantum vt finditur antè quàm ſolida eſt. De abiete.

Sociabilis conſortio, pro ſociali Liu. 10. bel Maced Meliora quoque exempla parte altera poſui, ſociabilem conſortionem inter binos Lacedæmoniorum reges ſalutarem per multa ſecula ipſis patriæque.

Socors, ſocordis, qui & ſecors dicitur { [illegible] } Qui nihil ſe ad probitatẽ exercet, & qui tardus vel negligens eſt in conſulendo, meditando, proſpiciendóve quid opus ſit facto: Quaſi ſine corde & ignauus. Terent. Adelph. 4. 5.

Nolim cæterarum rerum te ſocordem eodem modo. Cicero 1. de Nat. deor. Vt excitares homines non ſocordes ad veri inueſtigandi cupiditatem. Idem de Claris Orat. Nam eius æqualem M. Glabrionem bene inſtitutum aui Scæuolæ diligentia, ſocors ipſius natura, negligénſque tardauerat. Colum. lib. 1, in Præfat. Itaque iſtam vitam ſocordem perſequitur valetudo.

Futuri ſocors. Tacit. lib. 19.

Socordia, ſocordiæ, hæc ſecordia { [illegible] } Ignauia. Terent. And 1. 3.

Enimuerò Daue nihil loci eſt ſegnitiæ neque ſocordiæ. Liu 1. bel. Pun. Sed Pœnus aduena, ab extremis orbis terrarum terminis noſtra ignauia & ſocordia iam huc progreſſus.

Induſtria, Socordiæ opponitur. Tacit. lib. 2.

Socordia cæca ac ſopita. Quint. lib. 1 cap 2.

Per ſocordiam. Liu 7. ab Vrbe, Cum hoſte res eſt qui heſterno die delendi omnis exercitus fortuna per ſocordiam vſus non ſit.

Abijcere ſocordiam, Vide ABIICIO.

Accedere ad maiorem ſocordiam, Vide ACCEDO.

Compellere ſocordiam, Vide COMPELLO.

Intendere ſocordiam. Tacit. lib. 2, Langueſcet alioqui induſtria, intendetur ſocordia Hoc eſt augebitur.

Socorditer, pen. corr. ſocordiùs, ſocordiſſimè { [illegible] } Liu. 1. ab Vrbe. Ab Albanis ſocordiùs res acta.

SOCRATES penult. corr. { [illegible] } Philoſophus Athenienſis, vnus omnium ſapientiſſimus iudicatus. Pater Socratis fuit Sophroniſcus lapidarius, mater Phanarete obſtetrix. Qui in paupertate beatiſſimus, amicis olim audientibus, Emiſſem, inquit, pallium ſi nummos haberem. Neminem popoſcit, omnes admonuit, à quo acciperet ambiguus fuit. Hic auditor fuit Anaxagoræ & Damonis, poſteà ad Archelaum Phyſicum ſe contulit. Qui animaduertens, naturalis ſpeculationis fructum nullum eſſe, inuenit primus ethicen, id eſt moralem philoſophiam, ad quam tranſiens, fertur dixiſſe, Quæ ſupra nos, nihil ad nos. Author eſt Xenophon Socratem nunquam de naturarum, neque de ſublimioribus rebus diſputaſſe, quum ea ſine ſupra captum hominum. Quid ipſe præter cæteros ſuo tempore mortales, & vita caſtiſſimus, & moribus patientiſſimus fuerit, exempla vtriuſque rei conſtant. Vide Gellium. Caſticatis illud ab Aeliano memoratum, quòd Zophirus Phyſiognomus dixiſſe fertur, Socratem ex Phyſiognomia omnium libidinoſiſſimum eſſe: cæteribus autem tanquam falſa locutum eum ridentibus, Socrates minimè mentitum dixit, ſed naturæ vim ſe animi virtute extuliſſe. Cicero tamen de Fato non laſciuum, ſed bardum ac mente ſtupidum & obtuſum dicit. Nihil vnquam ſcripſiſſe conſtat, ſed eius diſſertationes à Platone commemorantur. Dæmonem ſe habere fatebatur, qui ei futura prædiceret. Accuſatus poſtremò ab Athenienſibus, quòd de diis malè ſentiret, ac in carcere cauſam dicere iuſſus, neglexit, & Lyſiæ orationem elegantiſſimam reſpuit, vt ſcribit Cic. lib 1 de Oratore, qui pluribus perſequitur hiſtoriam de morte Socratis, eodem lib. 1 de Orat. Hic æquabilitatem in omni vita ſeruauit, vt idem ſemper vultus, eadémque frons, ſiue proſperis, ſiue aduerſis rebus extiterit vſque ad extremum. Vide Plin. lib 7 cap. 19 Ex Socratis variis in omnem partem diffuſis diſputationibus, plures fluxêre diſcipuli. Et quum alius aliud apprehenderet proſeminatæ ſunt quaſi familiæ diſſentientes inter ſe, quum tamen omnes ſe philoſophos, Socraticos & dici vellent & eſſe arbitrarentur. Primùm ab ipſo Socrate Plato, à Platone Ariſtoteles & Xenocrates. Deinde ab Antiſthene, qui patientiam & duritiam in Socratico ſermone maximè adamarat, Cynici: quum ab Ariſtippo quem maximè voluptariæ diſputationes delectarunt, Cyrenaica philoſophia manauerunt. Quintil lib 1. cap 11, Quid de philoſophis loquor, quorum fons ipſe Socrates iam ſenex inſtitui lyra non erubeſcebat?

Clarus ſcientia Socrates, Vide CLARVS

Da Græcis dulcis & facetus Socrates. Cic. 1. Offic.

Socraticus, pen. cor. Adiectiuum { [illegible] } vt

Chartæ Socraticæ Horat in Arte,

Domus Socratica. Horat. 1. Carm. ode 29.

Opus Socraticum Ouid. in Ibin.

Sermones Socratici. Horat. 3. Carm. ode. 21.

¶ Socrates alter pictor inter cuius opera, piget qui appellatur ſpartum torquens quod aſellus arrodit. Author Plinius libro 35. cap. 11 Pauſanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum. Ad hanc tabulam alludens ait Propertius lib. 4. eleg. 3.

Dignior obliquo funem qui torqueat ocno,

Æternúſque tuam paſcat aſelle famem.

¶ Alius Socrates Conſtantinopolitanus, qui hiſtoriam eccleſiaſticam, à tempore Apoſtolorum vſque ad Chryſoſtomum ſcripſit, quo tempore fuiſſe par eſt, vnus ex his qui in Tripartita cõnectitur hiſtoria.

Socrus huius ſocrus { [illegible] } Vxoris mater, aut mariti. Nam & ad generum, & ad nurum refertur. Cic. pro Cluentio, Nubit genero ſocrus, nullis auſpicibus, nullis authoribus, funeſtis omnibus omnium.

Arida ſocrus. Claud 2. in Eutropium,

Magna ſocrus, Vide MAGNVS.

Socrus & maſcul. genere veteres dici poſſe voluerunt. Næuius Pellico,

Deſine ſocri tuo, fratri, patri meo Nonius.

SOCVS vir Troianus Hippaſi filius, generoſus animo & corporis dignitate. Hic teſte Homero magno animo Vlyſſem vulnerauit: ſed ab eo deinde ipſe interfectus eſt.

Sodalis huius ſodalis, pen. prod. { [illegible] } dicitur in rebus lenioribus & ferè in conuiuiis dicuntur ſodales quaſi ſimul edales: vel, vt quibuſdam placet, quia vnà ſedeant, & ſint ſimul in menſa. Quintilianus in Gladiatore, Et intempeſtiua conuiuia & peruiliges locos aduocata ſodalium turba ſolutus atque affluens agerem.

Plaut. Merc 22,

Ita ſodales reperi,

Vitam, amicitiam, ciuitatem, lætitiam, ludum, iocum. Cicero 4. Acad At hoc Anaximandro populari & ſodali ſuo non perſuaſit.

Sodales dicti ſunt, quòd vnà ſederent, & eſſent: vel quòd ex ſuo dapibus veſci ſoliti ſint, vel quòd inter ſe inuicem ſuaderent quod vtile eſſet.

Chari ſodales Horat. 1 Carm. ode 36.

Dilecti ſodales. Ouid. 4. Triſt eleg 5.

Fidus ſodalis Ouid. 1 de Arte,

Ingrati ſodales Iuuen Saty 11.

Iucundus ſodalis. Ouid. 1. de Ponto, eleg 9.

Primus meorum ſodalium. Horat. 2. Carm. ode. 7.

Se alicui ſodalem facere. Martial. lib. 12,
Nolis te facias nimis ſodalem.

Sodales ſunt (inquit Caius Iuriſconſ. in l. vlt. D. de collegiis & corporibus) qui ſunt eiuſdem collegij. Tacit. lib. 1. Idem annus nouas cæremonias accepit, addito ſodalium Auguſtalium ſacerdotio, vt quondam T. Tatius retinendis Sabinorum ſacris ſodales Titios inſtituerat.

In ſodalibus illis es, Vide ſum.

In morbo ſodalis. Cicero 3. Verr. Nam ille quoque ſodalis iſtius erat in hoc morbo & cupiditate. Id eſt eodẽ animi vitio tenebatur.

Turba ſodalis. Ouid 2 de Remed. amor.

Sodalitas, pen cor. ſodalitatis, f. g. {ἑταιρεία, ἑταιρεία.} Collegiũ multorum, ſeu conuiuium. Cic. de Senect. Sodalitates autem me Quæſtore conſtitutæ ſunt. Idem pro Plancio, Cumſeruque tribu largitor eſſet, & per conſenſionem magiſtratuum quæ honeſtè ſodalitas nominaretur.

Paſtoritia ſodalitas, Vide PASTOR.

Sodalitium, ſodalitij {ἑταιρεῖον} Idem Author ad Herennium lib. 4. Venit in ædes quaſdam, in quibus ſodalitium erat eodem die futurum. Cic. pro Plancio, Lex Licinia, de ſodalitiis.

Dulce ſodalitium. Catul. de Cælio & Quintio, 95.

Fraternum ſodalitium. Idem, ibidem.

Sodalitium ſacrilegij. Cic. in Salutium, Non ita eſt, ſed abiit in ſodalitium ſacrilegij Nigidium.

Sodes {δέομαι} Blandientis vel exhortantis aduerbium ſeu magis interiectio, quaſi tu dicas quæſo, rogo, obſecro. Priſcianus putat eſſe verbum: ait enim quædam verba eſſe, quæ in vſu deficiunt perſonis, vt cedo, ſodes, salue, aue.

Sodes, dictum quaſi ſi audes, vt Sis, pro Si vis. Terent Heaut. 2. 4. At ſcin' quid ſodes? Cic. in Oratore, Libenter etiam copulando verba iungebant, vt ſodes pro ſi audes, ſis, pro ſi vis. Idem Attico lib. 7. 213. Tarteſium illum tuum mihi euenti, iube ſodes nummos cmare. Horatius de Arte.

SODES, populi ſunt in Iberia authore Plinio lib. 6 cap. 10.

SODINVS, fluuius Capiſſenæ eſt apud Plinium lib. 6. cap. 23.

SODOMA. & Sodomum, pen. corr. & Sodoma, Sodomorum, pluraliter tantùm {Σόδομα} Oppidum fuit Iudææ, de quo in Geneſi. Solinus de ſitu Iudææ, Ibi duo oppida, vnum Sodomum, alterum Gomorrũ. Hinc Sodomitæ, pen prod. dicti ſunt Sodomorum incolæ.

SOGDIANA {Σογδιανή} prouincia Aſiæ, quæ, vt ſcribit Ptolemæus lib. 6 cap. 12, à Septentrione parte Scythiæ terminatur, ab Oriente a Sacis, A Meridie & Occaſu Bactriana In ea ſunt vrbes, Oxiana, Maruca, & Alexandria, quam, vt Solinus ait, Alexander tertiam condidit, ad conteſtandos itineris ſui terminos.

SOGDONACVS, Paſinis regis Arabum pater fuit, qui Caracem vrbem Perſici ſinus intimam, à fluminibus infeſtatam reſtaurauit. Plinius lib. 6. cap. 27.

SOGIONTII populi in Alpibus, author Plin. lib. 3 cap. 20.

Sol, ſolis, m. g. {ἥλιος, ἀέλιος, ...} Plaut. 3.
Meliorem neque tu reperies, neque ſol videt.

Sol, à ſolus fit, quòd ſolus ex omnibus ſyderibus ſit tantus: vel quòd ſolus quum eſt exortus, obſcuratis omnibus aliis appareat. Ita Cic. lib. 2 de Nat. deor. Græcè ἥλιος dicitur.

A primo ſole, Hoc eſt poſt ſolis ortum. Iuuen. ſat. 2. Liu. 7 bel. Punici, Poſtero die Romani ab ſole orto in multum diem ſtetere in acie.

Primo cum lumine ſolis. Virg. 7 Æneid.
Acceſſus ſolis, Vide ACCEDO.
Defectus ſolis varij Virg. 2. Georg.
Fulgura ſolis. Lucret lib. 2.
Imago ſolis nitidiſſima. Ouid. 14. Metam.
Incurſus ſolis, Vide INCVRRO.
Labores ſolis Quint. lib 1. cap 10.
Lumina ſolis radiantia Ouid 1. Triſt.
Meatus ſolis lunæque. Lucret. lib 1.
Obſcuratio ſolis. Quintil. lib. 1. cap. 10. ad finem.
Occaſus ſolis. Virg 1. Georg.
Ortus ſolis, Vide Ortus in ORIOR.
Iniqui ſolis plaga, Plaga ſeu Zona torrida. Virg. 7. Æneid.
¶ Acer ſol, Vide ACER adiectiuum.
Acutus, id eſt, penetrabilis. Horatius 1. epiſt. 10.
Æſtiuus Virg 4. Georg.
Ætherij ſolis obſcura lumina. Virg. 8 Æneid.

Algentem rapiat cœnatio ſolem. Iuuenal. ſatyr 7. Hoc eſt, ab hyberno ſole illuſtretur.

Sol alius, & idem. Alius, quia alio quotidie loco oritur, vel quia alius eſt dies hodiernus ab heſterno: vel quia alio colore eſt propter cæli temporiſque diſſimilitudines. Idem autem, quia ſemper vnus eſt. Horat. Carm. ſeculari, Alme ſol, &c.
-aliúſque & idem Naſceris, &c.

Almus. Horat in Carm. ſeculari.
Ardens Virg. 2. eclog.
Aſſus, Vide ASSVS.
Aureus. Virg. 1 Georg.
Auricomus. Valer 4. Argon.
Cadens. Virgil 3. Georg.
Candidus. Ouid 15. Metam.
Clariſſimus. Quintil. lib. 5 cap. 12.
Exoriens. Virg 1. Georg.
Flammeus. Stat 4. Sylu. 3.
Flammiger. Valer. 5. Argon.
Grauis. Horat 2. Serm. ſaty 4.
Igneus. Claud. 2. Paneg.
Incertus. Ouid 2. Metam.

Liquitur vt glacies incerto ſaucia ſole. Id eſt, debili, & parum vehementi.

Infuſus Virgil 9. Æneid.
Luridus, Vide LVRIDVS.
Medius operum ſol, Stat. 5. Thebaid.
Nitidus, Vide Nitidus NITEO.
Potens. Virg 2. Georg.
Pulcher. Horat 4. Carm. ode 2.
Purus. Horat. 3 Carm. ode 29.
Præclarus. Lucret. lib. 5.
Rapidus, pro Veloci. Virgil. 1. Georg. Seruius.
Roſeus. Claud. 6 Paneg.
Supremo ſole, Id eſt ſub occaſum. Horat. 1. epiſt. 5.
Surgens. Horat 1 Serm. ſaty. 4.
Tepidus. Virg 1. Georg.
Veniens, Oriens. Virgil. 7. Æneid.
Vernus. Ouid 3. Triſt. eleg. 12.
Abiit ſol, Vide ABEO.
Accendit ſol medios æſtus Virg. 4. Georg Meridiem notat.
Admittere ſolem, Vide ADMITTO.
Calor ſolis adurit, Vide ADVRO.
Arcere ſolem, Vide ARCEO.
Caligare in ſole, Vide Caligo, caligas, in CALIGO caliginis.
Carent ſole domus. Ouid. 11. Metam.
Circumuoluitur ſol magnum annum. Virg. 3. Æneid.
Collucet ſol, Vide COLLVCEO.
Colorat ſol. Quint. lib 3 cap. 10.
Condit ſe ſol in vndas. Virg 1. Georg.
Coqui ſole, Vide COQVO.
Diſcutit vmbras ſol. Virg 3 Georg.
Diſſipat ardorem ſol. Lucret. lib. 2.
Decedens ſol creſcentes duplicat vmbras. Virg. eclog. 2.
Exuri in ſole. Celſ. lib. 1 cap 3. Si quis verò exuſtus in ſole eſt, &c.
Altiſſimus ſol exiguas ſcerrat vmbras. Ouid. 3 Metam.
Acri ſole feruescunt terræ. Lucret. lib 6.
Frangunt ſolem frigora. Stat. 1. Sylu 3.
Igneus ſol medium hauſerat orbem. Virg. 4. Georg. Meridiei eſt periphraſis.
Radiis ſolis inardeſcit nubes. Virg 8. Æneid.
Inclinat ſe ſol, Vide INCLINO.
Incoqui ſole, Vide INCOQVO.
Inſiſtit ſol culmini ædium. Plin. Iunior lib. 2. epiſt 17. ad Gallum, Ipſa verò cryptoporticus tum maximè caret ſole, quum ardentiſſimus culmini eius inſiſtit.
Laxauit pruinas ſole Ortus. Diſſoluit gelu. Stat. 3. Thebaid.
Luſtrans omnia ſol. Lucret. lib. 6.

Procedere in ſolem & puluerem. Cic. in Brut. Proceſſerat enim in ſolem & puluerem, non vt è militari tabernaculo, ſed vt è Theophraſti doctiſſimi hominis vmbraculis. De Demetrio Phalereo loquitur. Hoc eſt, in aſpectum, in lucem, in medium, in locum vbi publicè vtatur: quemadmodum milites, à quibus ducta eſt tranſlatio, è tabernaculo in Solem & puluerem pugnaturi prodeunt. Vide Vmbracula eruditorum in VMBRA.

Proferre in ſolem, Vide IN præpoſitionem.
Repercuſſum ſole lumen. Virg 8. Æneid.
Ruit ſol. Virgil 3 Æneid.
Occiduo ſole tepeſcunt littora. Ouid 1 Metam.

Soles, in plurali numero, pro diebus legimus. Virgilius tertio Æneidos,
Tres adeò incertos cæca caligine ſoles
Erramus pelago. Martial, lib 10,
Fœlices, quibus vrna dedit ſpectare coruſcum
Solibus Arctois, ſyderibúſque ducem.

Arcti ſoles, Dies breues. Stat. 1. Sylu. 3.
Aſſiduo curata cuticula ſole. Perſ. Satyr. 4.
Blandi ſoles. Ouid. 1 Faſt.
Candidi ſoles fulſere mihi, Id eſt fortunatus fui. Catullus ad ſeipſum, 8.
Dulces ſoles mihi ſurgunt. Valer. 4. Argon.
Hyberni ſoles properent ſe tingere Oceano. Virg. 2. Georg.
Longi ſoles Virg 9 eclog.
-ſæpe ego longos
Cantando puerum memini me condere ſoles. Id eſt æſtiuos dies finire, inquit Seruius.
Occidunt ſoles & redeunt. Catul. ad Leſbiam, 5.
Conſumere longos ſoles cum aliquo. Perſ. ſat. 5.
Niger ſol, Infauſtus. Horat. 2. Serm. ſat 9.
Sole nouo. Virg. 1. Georg Id eſt oriente die & ſole adhuc recenti, needum feruenti. Seruius.
Sol nouus propriè eſt octauo Calend. Ian. Virg 7. Æneidos,
Vel quum ſole nouo denſæ torrentur ariſtæ. Id eſt, prima æſtatis parte Seruius.
Soles, Solis ſplendores vel radij dicuntur. Martial. lib. 8,
Hybernis obiecta Notis ſpecularia puros
Admittunt ſoles, & ſine fæce diem.
Ætherei ſoles. Ouid. 1. Metam.
Incerti cæca caligine ſoles. Virg. 3. Æneid.
Maturi ſoles. Virg 1 Georg.
Puluerulenta coquat maturis ſolibus æſtas. Id eſt, vehementer feruidis, magnis. Seruius. Sabinus tamen exponit feſtiuis.
Rapidi ſoles. Ouid 3. Amor. eleg 5.
Solibus coctus. Plin. lib. 12. cap 5. ad finem.
Solibus expoſitus locus. Plin. lib 25. cap. 5. ad finem.
Solibus oſtentus locos. Plin. lib 24. cap. 4.
Soles nocent capiti. Tibull. lib. 1. eleg 4.
Longis ſolibus tepuerunt ſydera. Stat. 5. Thebaid.
Soles, Æſtus, vel ardores ſolis. Horat. 1. epiſt. 21,
Corporis exigui, præcanum, ſolibus aptum.

Æſtas euocat ſoles. Senec. Herc. Oetæo,5.

Altis ſolibus obruta hyems. Stat. 4. Sylu. 5.

Aſſiduis ſolibus peruſta pars terræ. Lucret. lib. 5.

Aſſiduis ſolibus vſta ariſta. Ouid. epiſt. 5.

Peruſta ſolibus vrnt. Horat. Epod. 1.

Solifer, pen. corr. Adiectiuum { ἡλιοφόρος. } Seneca Hercul. Oetæo,

Aut qui ſoliferæ ſuppoſitus plagæ

Vicino Nabathæ vulnera dirigit.

Soligena, pen. corr. Adiect. { ἡλιογενής } Valer. 5 Argon.

-nec fama fefellit

Soligenam Aeten media regnare ſub Arcto.

Solaris, & hoc ſolare, penult. product. { ἡλιακός } Quod eſt ſolis. vt Radij ſolares. Annus ſolaris, quum ſol expleto per omnia ſigna circuitu, ad id vnde digreſſus fuerat, redit: quod fit ferè c c c l x v. diebus.

Lumen ſolare. Ouid. 5. Triſt. eleg. 10.

Solaris herba, Cornelio Celſo, lib. 5. cap. 27, Aduerſus ictum ſcorpionis, ea eſt quæ Græcè heliotropium dicitur, quòd ſe cum ſole circumagat, etiam nubilo die: tantus eſt eius ſyderis amor.

Solanus, pen prod. Adiect. { ἡλιακός } Idem quod ſolaris. Vnde Subſolanus ventus, qui ſub ſole oriente naſci videtur.

Solarium locum editum ſignificat. in quo veteres apricari & ſolem captare ſolebant, l 13, De ſeruit. vrban. prædior. Macrobius lib. 2 cap. 4, De Auguſto, Cum de Tyriæ purpuræ, quam emi iuſſerat, obſcuritate quereretur, dicente venditore: Erige altius ac ſuſpice, his vſus eſt ſalibus, Quid ergo, vt me popul. Rom. dicat benè cultum, in ſolario ambulaturus ſum? Veteres enim hyberno tempore valetudinis gratia in ſole apricari, &, vt Seneca ait, in ſole percoqui ſolebant, habebántque in ædibus ad eum vſum loca accommodata, quæ teſte Iſidoro lib. 15. cap. 3, ſolariorum inde nomen acceperunt. Quod & Imperator Leo conſtit. vltima, tradit. Solarium etiam inſtrumentū id ſignificat, quo horæ ſolis vmbra declarantur, vt in illis feſtiuis Plauti verſibus, quos Gellius lib. 3 citat,

Vt illum Dij perdant, primus, qui horas repperit,

Quique adeò primus ſtatuit hic ſolarium. Cicero libro 2. de Natura Deorum, Aut cum ſolarium deſcriptum, aut ex aqua contemplere, intelligere declarari horas arte, non caſu.

¶Eſt & ſolarium Soli precium, aut cenſus, qui pro ſolo annuatim ſoluitur. Vide SOLVM

Ad ſolarium verſari, Vide AD præpoſitionem.

Solatus penul. prod. Adiect. { ἡλιόβλητος } Sole correptus, quemadmodum Syderatus, qui ſydere. Plin. lib. 29. cap. 6, Sic & ſolatis proſunt.

Solſtitium ſolſtitij { τροπαί, θερινή, θέρος } Solis ſtatio, quum ſol vltra non progreditur, ſed retrocedere incipit. Singulis quippe anni duo ſunt ſolſtitia, vnum æſtiuum, alterum hyemale: ſunt enim duo tropici, hybernus & æſtiuus. Hybernus enim eſt, per quem ſol tranſmittens octauam Capricorni partem, ſolſtitium hybernum facit V I I I. Cal. Ianuarias, quo tempore ſol altiores incipit circulos petere. Æſtiuus verò, per quem ſol octauam partem Cancri tranſmittens, ſolſtitium æſtiuum facit V I I I Calend. Iulij, quo tempore remeans ſol ad inferiores incipit circulos.

Solſtitium veteres ferè vocant æſtiuum, licèt nihil adijciatur. Virgil. 1. Georg.

Humida ſolſtitia atque hyemes optate ſerenas Agricolæ. Cic. 2. de Nat. deor. Poſſétne vno tempore florere, dein viciſſim horrere terra, aut tot rebus ipſis ſe immutantibus ſolis acceſſus, diſceſſúſque ſolſtitiis brumiſque cognoſci.

Solſtitium æſtiuum & hybernum. Columell. lib 7. cap 3. Magis ad rem pertinet, vt ante æſtiuum quam hybernum ſolſtitium conualeſcat.

Solſtitium brumale. Columel. lib 11. cap 2, Non ita procul à fine,

Sextodecimo Calend. Ianuarij, Sol in Capricornum tranſitum facit, brumale ſolſtitium.

Solſtitialis, & hoc ſolſtitiale, pen. prod. { θερινός } Quod ad ſolem pertinet, vel ſolſtitium: vt Solſtitialis circulus. Plin. lib. 2 cap 11. Sic ſolſtitialis dies. Cic. 1. Tuſcul. Et ſolſtitialis orbis. Idem 3. de Natura deorum.

¶Annus ſolſtitialis, id eſt ſolaris. Seruius in illud lib. 4 Æneid.

Vixi, & quem dederat curſum fortuna, peregi. Tribus, inquit, humana vita continetur. Natura, cui vltra centum & viginti ſolſtitiales annos conceſſum non eſt, &c. Ambroſius Hexæmeri libro quarto, cap. 5, in fine, Solſtitialis, inquit, annus eſt, quum ſol, expleto per omnia ſigna circuitu, in id, vnde curſus ſui duxit initia, recurrit. Annua enim fertur eius ſpatij totius eſſe perfunctio.

Solſtitialis herba. Plinius lib 26. cap 5, Condurdon herba ſolſtitialis, flore rubeo, ſuſpenſa in collo, comprimere dicitur ſtrumas. Plaut. Pſeud. 3,

Quaſi ſolſtitialis herba paulìſper fui,

Repentè exortus ſum, repentinò occidi.

Herbam ſolſtitialem ſuſpicantur interpretes Plautini Heliotropium eſſe: de quo ſic Plin. lib. 22. cap. 21. Heliotropij miraculum ſæpius diximus, cum ſole ſe circumagentis, etiam nubilo die: tantus ſyderis amor eſt. Noctu velut deſyderio contrahit cæruleum florem. De hac herba, inquiunt, Poſſe hoc loco Plautus intelleait, alludens ad naturam herbæ, quòd ſole exiſtente ſuper terram floreat, occidente autem florem contrahat: quaſi ſimul cum ſole ſtare, cúmque eo videatur occidere. Cælius ſolſtitialem interpretatus, vitæ breuis: putátque probabilius eſſe, Plautum vniuerſim herbas intellexiſſe vel flores, vno tantum perſeuerantes die, aut ſpatio prorſum minimo: quoniam & ſolſtitium vnius tantùm diei eſt, ſole videlicet Cancri obtinente partem primam. Plin. lib. 14 cap. 16, Acinorum, inquit, labruſcæ pars æſtu moritur prius, quàm reliqui, qui ſolſtitiales dicuntur: vniuerſi nunquam mateſcunt.

Solſtitialis morbus. Plaut. Trinum. 8,

-nemo extat qui ibi ſex menſes vixerit,

Ita cuncti ſolſtitiali morbo decidunt. Id eſt, ſubitaneo.

Solſtitiali morbo, ait interpres, id eſt ſubuerſione ſenſuum. Vt enim quum ſol ad primam Cancri partem venit, ſolſtitium æſtiuum facit, ita plurimæ fiunt mutationes. ex vino optimo fit vapa: ita hominum mentes nonnullorum auertuntur. Inde morbus ſolſtitialis, quum repentè auerſis ſenſibus quiſpiam concidit. Hæc ille. At Cælius lib. 29. cap 4. ſic: Solſtitialem intelligunt ægritudinem, quam Siriaſin, quādo nimis ſolis el cauſtione, quæ prouenit in primis quum aſtrum Sirium diuexat ſol, carbunculantur arbores, & intermoriuntur. Plin. lib. 17. cap 24. Proprium ſyderationis eſt, ſub ortu Canis ſiccitatum vapor, quum inſitæ ac nouellæ arbores moriuntur. Siriaſin idem Plinius tunc diſtillationem infantiū interpretatur, nunc aduſtionem. Libro enim 22. cap 21. Verrucariæ, inquit, folia infantium diſtillationibus, quod Siriaſin vocant, illita medentur. Libro autem 30 cap. 15. Oſſibus, ait, in canino fimo inuentis, aduſtio infantium, quæ vocatur Siriaſis, adalligatis emendatur. Aduertendum item, quum Plin. lib 20. cap. 2. ardores capitis dicit, Siriaſim intelligere. In infantibus priuatim Paulus Æginets Siriaſim intelligit, vbi cerebro circumiecta inflammantur cum membranis, recedere viſitur ſinciput, recedere item in cauum oculi cum pallore.

Spina ſolſtitialis. Columel. lib. 2, cap. 18, Primùm ne ſtirpes aut ſpinas validioreſque incrementi herbas ineſſe patiamur. atque alias ante hyemem, & per autumnum extirpemus, vt rubos, virgulta, iuncos: alias per ver euellamus, vt intuba, ac ſolſtitiales ſpinas. Cælius lib 29. cap 4. Columella, inquit, ſolſtitialem vocat ſpinam, vel quia ſolſtitio proueniat, vel floreat, vt putant.

Tempus ſolſtitij ait Ouid. 6. Faſt.

Solſtitialis, & ſi à ſolſtitio deducitur, tamen in eo ſæpenumero ſolis tantum ſignificatio attenditur, vt ſolaris ſit. Liuius, Defúntque dies ſolido anno, qui ſolſtitiali circumagitur orbe, id eſt ſolari. Et Solinus, Qua ſolſtitiali plagæ obuia eſt: id eſt ſolari plagæ, & meridici. Turnebus.

Nox ſolſtitialis. Ouid. 2. de Pont. eleg. 4.

Solis dies, quem nos dominicum diem dicimus, ſæpè in Ciuilis iuris voluminibus legitur: cùm enim ſeptem ſint Planetæ, cuilibet ſuum diem tribuerunt veteres: Lunæ primum, quem Lunarium dixerunt: Marti ſecundum, quem & Martium: Mercurio tertium ei indito Mercurij nomine: Ioui quartum, quem & Iouis diem nuncuparunt: Veneri, Venereum: Saturno, Saturnium: à quo & Saturnalia: nos ex ritu Iudaico Sabbathum appellauimus: Poſtremò Solis diem, de quo in. l. 3. C. de feriis. Dion libro, 37. Auſon. in Edyll. l. 13 & 10 de exactionibus in C. Theod. l. 2 & vlt. C. de feriis. Nicephorus lib. 15. cap. 25. Gregor. Turonen. lib. 3. cap. 13. Aimonus libro, 2. cap. 11 De geſtis Francorum.

SOLIS fons, Vide in dictione FONS Solis.

SOLIS gemma, quæ ad inſtar ſolis fulgentes in orbem radios habet ἡλίου λίθος: Plinius lib. 37. cap. 10.

SOLIS inſula { ἡλίου νῆσος } eſt in mari Indico ſemper rubens, & (vt Solinus refert) omni animantium generi inacceſſa, quoniam eò ingreſſos, vis circumfuſi aëris confeſtim exanimat: Plinius lib. 6 cap. 23, Inſula, quæ Solis appellatur. & eadem cubile Nympharum cubēs in qua nullum animal non abſumitur.

Solis menſa { ἡλίου τράπεζα } Æthiopiæ locus apparatis epulis ſemper refertus, & quia vt libet, inquit Pomponius, veſci volentibus licet, ἡλίου τράπεζαν, id eſt, Solis menſam appellant: & quæ paſſim appoſita ſunt, affirmant naſci ſubinde diuinitus. Ad quem locum Seuerus imperator, quum Alexandriam veniſſet, rei fama permotus profectus eſt. Author Spartianus. Cælius libro Antiquarum lectionum 29. cap 4, ſcribit: Solis menſam, adagio dici diuitum opulentorúmque hominum, domos omni rerum copia vbertim affluentes, expoſitáſque inopum neceſſitatibus & alimentis.

SOLIS, oſtia, Loca ſunt ob æſtum intolerabilem & aquarum longo tractu penuriam ſic dicta apud Indos extremos, quibus in locis periclitatum Alexandri exercitum Diodorus libro 17. ſcribit. Pomponius in deſcriptione Indiæ.

Solamen, ſolaminis, Vide SOLOR.

SOCANIDAE, inſula eſt maris Arabici apud Plinium libro 6. capite 28.

Solanum, penult. prod. { στρύχνον } Herba quam Græci ſtrychnon vocant, vt tradidit Cornelius Celſus. huic vis reprimendi, refrigerandíque. Plin. lib. 27. cap. 13, Sunt autem multæ ſolani ſpecies: eſt enim horteuſis: eſt & quæ veſicaria dicitur. Item ſolanum ſomniferum, *Solatro maggiore*, herba *Bella donna* vulgò dicitur, & ſolanum quod manicum dicitur, de quibus videro quid Ruellius doceat.

Solaris, **Solarium**, Vide SOL, & SOLVM, ſoli.

Solatium, ſolatij, Vide SOLOR.

Solatum genus morbi, maximè à ruſticantibus dictus, cuius meminit etiam Afranius. Feſtus.

Soldum { στερεόν } pro Solidum. Martial. lib. 2,

Ex inſulis, fundiſque tricies ſoldum,

Ex pecore redeunt ter ducenta Parmenſi.

Soldurii, apud Gallos, qui Latinè dicuntur deuoti. Cæſar bel. Gall. lib 3. Adcantuannus, qui ſummam imperij tenebat, cum ſexcentis deuotis, quos illi ſoldurios appellant: quorum hæc eſt conditio, vt omnibus in vita commodis vnà cum his fruantur, quorum ſe amicitiæ dediderint: Siquid iis per vim accidat, aut eundem caſum vnà ferant, aut ſibi mortē conſciſcant. Neque adhuc hominum memoria repertus eſt quiſquam, qui eo interfecto cuius ſe amicitiæ deuouiſſet, mortem recuſaret: Gallicè, *Souldoyers. Souldars.*

Solea { ὑπόδημα, σανδάλιον } Id genus calceorum eſt quo plantæ tantùm obteguntur, cæteris propè relictis nudis pedis partibus, supernè pedem vinciens anſis, quas ligulas vocant. alio nomine ſuberea dicuntur, & à Græcis crepidæ: licet hæc differre putent aliqui. Dictæ ſoleæ, quòd ſolo pedis ſubijciantur, vt ait Feſtus. Plautus Caſin. 16,

Effcais hoc, ego ſoleas tibi dabo, & annulum

In digito aureum. Cicero de Aruſp.reſp. P. Clodius à crocota, à mitra, à muliebribus ſoleis, purpureiſque faſciolis, à ſtrophio. Propert.lib 2 eleg.30,

Profilis in laxa nexa pedem ſolea. Horat.1.Serm ſat 3,

Nec ſoleas fecit, ſartor tamen eſt bonus. Catul.ad Mallium,63,

argutа conſtitit in ſolea.

Rubra ſolea Perſ.Satyr.5.

¶Soleæ ferreæ equis & mulis applicantur. Catul. ad Coloniam,17,

Et ſupinam animam graui derelinquere cœno,

Ferream vt ſoleam tenaci in voragine mula. Suet in Nerone,cap. 30 Nunquam carrucis minus mille feciſſe iter traditur, ſoleis mularum argenteis,canuſinatis mulionibus.

Soleæ ligneæ. Cic. 2. de Inuent. Quidam iudicatus eſt patrem occidiſſe: ei ſtatim, quòd effugiendi poteſtas non fuit, ligneæ ſoleæ in pedes inductæ ſunt.

Induere ſoleas iumentis, Vide in ovo. Plin.lib.33 cap.11.

Solearum lanatarum epigramma eſt Martial. lib 14.

¶Solea, inſtrumentum oleo conficiendo aptum. Columel.lib.12. cap 50,Oleo autem conficiendo molæ vtiliores ſunt, quàm trapetū: trapetum quàm canalis & ſolea.

¶Solea, Genus piſcis plani, à ſimilitudine ſoleæ. Plin.lib.9.cap 20,Marinorum alij ſunt plani, vt rhombi, ſoleæ, paſſeres. Plin.Iunior epiſt.42.

¶Solea, Materia roborea, ſuper quam paries craticius extruitur. Feſtus.

Soleatius ſolearij maſ.ge. { [illegible] } Solearum ſutor. Plaut. Aulul. 15.Solearij aſtant.

Soleatus, Cic.in Verr. Stetit ſoleatus Prætor Pop.Rom. cum pallio purpureo tunicáque talari. Romani non ſolebant in publico vti ſoleis, ſed vel in triclinio, vel in cubiculo: verùm ſuis calceis, atque ea de cauſa crimini vertit Cicero Verri quòd ſoleatus fuerit. Meretricula apud Plautum in Truculento puerperam mentiens, & decipere militem cupiens, ſoleas poſcit, Soleas, inquit, mihi date. omnimóque foris ſolea muliebre potiùs quàm virile calceamentum habebatur Catul.de Leſbia,

Arguta conſtitit in ſolea Turnebus.

SOLSANAA populi ſunt Indum fluuium accolentes apud Plinium lib. 6 cap 20.

Solenes. [illegible], genus concharum quod & Onychas,& digitos vocamus,itémque Donacas & Aulos. Solenes dicti à canaliculata longitudine, [illegible] enim Græci canales appellant.

Solennis & hoc ſolenne { [illegible] } Quod omnib annis præſtari debet anniuerſarium, legitimum, ordinarium, præſcriptum, in formulam redactum. Compoſitum nomen ex ſolo & anno. Valerius Max. lib 1.cap 1. Maiores ſtatas ſolennéſque cæremonias Pontificum ſcientia, bene gerendarum rerum auctoritate, &c. Plin.in Panegy Peracta erant ſolennia comitiorum, ſi principem cogitares.

Aræ ſolennes Virgil 5 Æneid.

Auſpicia ſolennia.Claud 2.Paneg.

Curſus ſolennis.Claud 2 in Ruffinum.

Dapes ſolennes. Legitimæ, Anniuerſariæ. Seruius Virg 3. Æneid.

Solennis dies. Suet.de Octa. Auguſto,cap.53. Officia cum multis mutuo exercuit: nec prius dies cuiuſque ſolennis frequentare deſiit, quàm grandior iam natu, & in turba quondam ſponſaliorum die vexatus.

Dies ſolennis mihi Horat 4.Carm ode.11.

Epulæ ſolennes. Liu.lib 10 bel Maced.

Feſtum ſolenne. Ouid.2.Faſt.

Habere ſolenne. Plin. lib. 28. cap 9. Certè nunc nuptæ intrantes, etiamnum ſolenne habent poſtes eo attingere. Subaudi, adipe ſuillo.

Habitus ſolennis. Liu.lib 7 bel. Maced.

Ignis ſolennis. Ouid 3. Triſt.eleg 13.

Imperium ſolenne Virg 12. Æneid.

Iter ſolenne. Cic pro Milone, Interim quum ſciret Clodius (neque enim erat difficile ſcire) iter ſolenne legitimum, neceſſarium, ante diem XIII Calend Februarij Miloni eſſe Lanuuium ad Flaminem prodendum, quòd erat Dictator Lanuuij Milo, &c.

Ludi ſolennes. Ouid 6.Faſt.

Luſtrale ſolenne exercitus. Tacit lib 10.

Mos ſolennis ſacrorum. Lucret.lib.5.

Opus ſolenne. Horat.1 epiſt.16.

Pompas ſolennes ducere. Virg 3 Georg.

Preces ſolennes mouere. Ouid 6 Faſt.

Sacramentum ſolenne. Tacit.lib.17.

Sacrum ſolenne. Senec. Troade,8.

Sacra ſolennia, inquit Feſtus, dicuntur quæ certis temporibus anni fieri conſueuerunt. Saluſt.in Catil. Sicuti in ſolennibus ſacris fieri conſueuit.

Verba ſolennia. Liu 8.bel Maced. Ouid.10.Metam.

Vota ſolennia reddere. Virg. eclog 5.

¶Solenne, pro Solitum { [illegible] } Suet.de Auguſto cap.44 Fœminis ne gladiatores quidem, quos promiſcuè ſpectari ſolenne olim erat, niſi ex ſuperiore loco ſpectare conceſſit. Cic ad Atticum, lib.7. 316. Tantum igitur noſtrum illud ſolenne ſeruemus, vt ne quem iſtinc euntem ſine litteris dimittamus.

Solenne & ſtatutum ſacrificium. Cic.2. Toſcul. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificium curru vehi iuſſus eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, morarentúrque iumenta &c.

Solenne, Subſtantiuum, neut.gen. { [illegible] } Tacit.lib.12. Et funeris ſolenne perinde ac diuo Auguſto celebratur.

Inſtituere ſolenne. Liuius 1.ab Vrbe, Ibidem, Et ſoli Fidei ſolenne inſtituit, ad id ſacrarium Flamines bigis curru arcuato vehi iuſſit.

Solennia, ſolenniorum { [illegible] } Feſta quæ ſingulis annis certo tempore fiunt.

Magna ſolennia. Iuuen. Saty.10.

Tumulo referre ſolennia. Virgil 5 Æneid.

Mittere ſolennia tumulo. Virg.6. Æneid.

Funerum ſolennia. Tacit.lib 3.

Nuptiarum ſolennia. Tacit.lib.11.

Pietatis ſolennia. Tacit.in vita Agricolæ.

Regni ſolennia. Tacit lib.5.

Solennitas penul.corr. ſolennitatis { [illegible] } Quæ quotannis celebratur. Gellius lib.2.cap.24. Per dierum varias ſolennitates.

Solennitatem peragere. Vlpian. l. Poſt mortem. D. De adoptionibus. Neque adoptare, nec arrogare quis abſens, nec per alium eiuſmodi ſolennitatem peragere poteſt.

Solenniter pen.cor. Aduerbium { [illegible] } Liuius 5. ab Vrbe, Ibíque omnibus ſolenniter peractis, eadem reuertens, ſimiliter conſtans vultu gradúque ſatis propitios eſſe deos ſperans.

Solennitus, Aduerbium pro ſolenniter. Liuius Ægyſtho.

Solennitúſque adeò diem lauder lubens. Nonius.

Solenistæ { [illegible] } dicuntur qui id genus concharum piſcantur, quo cognomine Philoxenum quendam dictum legimus quòd primus [illegible] fuiſſet: deinde Demagogus, & poſtremò tyrannus effectus. Cælius lib 13 cap 5.

Soleo ſoles, ſolitus ſum { [illegible] } ſolere, Sipontinus. Soleo, quod ſignificat conſueui, quaſi ſolus, hoc eſt totus eo. Terent. Andr 3.4.

Quod vulgus ſeruorum ſolet, dolis vt me deluderes.

¶Solui præterito vſus eſt Saluſtius lib.2. Hiſtor. Neque ſubſidiis vti ſoluerat compoſitis. Vide Nonium.

¶Solitus pen.cor. Virgil.2. Æneid.

-vndeomnis Troia videri,

Et Danaûm ſolitæ naues, & Achaica caſtra. Cic.de Orat. Antipater ille Sidonius, ille quem tu probè Catule meminiſti, ſolitus eſt verſus hexametros alióſque variis modis atque numeris fundere ex tempore. Idem de Amicit. Si prius quod maximè reprehendere ſolitus ſit, dixero.

¶Solere, Conſuetudinem habere. Plaut Ciſtel.2, -frigidam Subdulè ſuffundunt: vitia cum ſuis non ſolere prædicant.

¶Solet impersonale, vt Solet, pro Vt ferè fit. Cic. pro Cluentio, Quum quædam in collibus, vt ſolet, controuerſia paſtorum eſſet orta. Idem 1 de Orat. Vt in conditionibus ſcribi ſolet. Ibidē 2. Quod optimo cuique Athenis accidere ſolitum eſt.

Solens participium { [illegible] } Plautus Amphit.4,

Si dixero mendacium, ſolens meo more fecero. Et Caſina 22,

Lubens fecero, & ſolens, vt ſoleo.

Solitus, pen.corr. { [illegible] } nomen ex participio, vt Mos ſolitus. Ouid. 3.de Ponto, eleg.1.

Labori ſolito finem impoſuere. Ouid 6.Metam.

Solitum mel Plinio vocatur, quod è floribus colligitur, cui alterum accedit non ita ſolitum, quod cauberas ea tempeſtate, magnorum ſyderum exortu ex aere in ſtirpes cadens. Locus Plinij eſt, Præſereà ſoliti, cum thymum & vua florere incipiunt. In editis ſolſtitio perperàm legitur Turnebus.

Solito, ſolitas, Frequentatiuum à verbo Soleo. Gell.lib.7 cap 1. Id etiam dicere haud piget, quod idem illi, quos ſuprà nominaui, literis mandauerint, Scipionem hunc Africanum ſolitaſſe noctis extremo, priuſquàm diluculare, in Capitolium ventitare, &c.

Solito { [illegible] } ablatiuus à Solitus participio verbi Soleo, qui niſi aduerbiis aut nominibus comparatiuis non iungitur. Liu 5 bel.Pun. Reate ſaxum ingens viſum volitare: ſol rubere ſolito magis, ſanguineóque ſimilis.

Blandior ſolito Ouid.3.de Arte.

Tardius ſolito orta eſt dies. Ouid.1 Amor.eleg.13.

Velocius ſolito currere Ouid.14.Metam.

Solers ſolertis, om.g. { [illegible] } Contrarium eſt Inerti, In omni re prudens, quaſi totus ars: Ingenioſus, perſpicax, ſagax. Cic. de Senect. Nec conſitiones modò delectant, ſed etiam inſitiones quibus nihil inuenit agricultura ſolertius. Terent. Eunuch.v.2,

- fac periculum in literis,

Fac in paleſtra, in muſicis: quæ liberum

Scire æquum eſt adoleſcentem: ſolertem dabo.

Sollers dictus quaſi [illegible], id eſt totus ars ſeu virtus: Itaque prior ſyllaba rectè ſcribitur duobus ll. vt producatur: voce oſca ſollo, id eſt toto, & arte, inquit Feſtus.

Solers & ingenioſus. Cicero pro Roſc. Comœdo, Iam quo quiſque eſt ſolertior, & ingenioſior, hoc docet iracundius & laborioſius.

Solers & ſubtilis. Cic.2.de Natura deorum, Solers, ſubtiliſque deſcriptio partium, quámque admirabilis fabrica membrorum.

Ambagibus ſolers. Plin.lib.18.cap.8.

Cunctandi ſolers Fabius. Silius lib.7.

Ancilla ſolers. Ouid.1.Amor.eleg 8.

Animo ſolerti rem nouam excogitare. Liu 7.ab Vrbe.

Solerti auditu animal. Plin.lib.8.cap 28.

Cor ſolers. Catul. Argon 59.

Cuſtodia ſolers. Colum.lib.8.cap.13.

Dimicatio ſolers. Plin.lib.10 cap.17.

Genus virile ſolertius eſt multo. Lucret.lib.5.

Ingenium ſolers. Ouid.3 Faſt.

Manu ſolerti facere aliquid. Tibul.lib 1.eleg.7.

Natura hominum ſolers. Ouid.3 Amor eleg.7.

Prouida ſoléſque natura. Cic.2.de Nat.deor.

Sculptura ſolers Plin.lib 8.cap 36.

Vir ſolers. Ouid.in Ibin.

Solerter, Aduerbium { [illegible] } Ingenioſè, perſpicaciter, ſubtiliter. Cicero 1. de Legibus, Res ad vitam neceſſarias ſolerter conſecuta eſt. Idem 2.de Natura deorum, Præſertim cum multis partibus ſint illa perfecta, quàm hæc ſimulata ſolertius. Idem 6. Verr.

Tu illius æris temperationem, tu operum liniamenta ſolertiſſimè perſpicis?

Solertia ſolertiæ. { ἀγχίνοια, ἐπίνοια } In omni re prudentia & induſtria, perſpicacitas & ingeniorum acumen. In bonam & in malam partem accipitur.

In bonam. Cic. de Senect. Tum eum dixiſſe, mirari ſe non modò diligentiam, ſed etiam ſolertiam eius à quo eſſent illa dimenſa, & deſcripta. Idem. 4. Acad. Negatis hoc tam politè támque ſubtiliter effici potuiſſe ſine aliqua ſolertia.

In malam partem. Cic. lib. 1. Offic. Decipere hoc quidem eſt, non iudicare. Quocirca in omni re fugienda eſt talis ſolertia. Plin. lib. 14. cap. 22. Heu mira vitiorum ſolertia! Claud. lib. 3 de rapt. Proſerp.

-terúmque remotas
Ingenioſa vias paulatim explorat egeſtas,
Viquæ artes pariat ſolertia, nutriat vſus.

Adhibere ſolertiam. Vide ADHIBEO.

Sed in venatu ſolertia & ſagacitas præcipua eſt. Plinius libro 8. cap. 40.

Machinatio & ſolertia. Cic. 2. de Nat. Deor. data eſt quibuſdam etiam machinatio quædam atque ſolertia, vt in araneolis.

Belli ſolertia. Silius lib. 5.

Solertia agendi & cogitandi. Cic. 1. Offic. Sic homines ac multo etiam magis, natura congregati adhibent agendi congregandíque ſolertiam.

Mentis agitatio atque ſolertia. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Sollar, Quo ſolium tegebatur, vt toral, quo torum. Varro, Phrygio qui puluinar poterat pingere, ſoliar deſingebat. Nonius.

Solicitudo pe. pro. ſolicitudinis { μέριμνα, ἐγρήγορσις } Cura & inquietudo quæ mentibus inhæret. In verſu, duplici ll ſcribitur, vt producatur prima ſyllaba. Cice. 4. Tuſc. Solicitudo, eſt ægritudo cum cogitatione. Ibidem. Nulla reliqua cura, nulla ſolicitudo futura. Idem 3. Offic. Angores, ſolicitudines, diurni & nocturni metus. Et 2. de Diuin. Perfugium videtur omnium laborum & ſollicitudinum eſſe ſomnus.

Aculei ſolicitudinum, Vide ACVLEVS.

Altior ſolicitudo. Quintil. in Proœ lib 4.

Mordaces ſolicitudines. Horat. 1. Carm. ode 18.

Abducere animum à ſolicitudine, Vide ABDVCO.

Abſtrahere ſe à ſolicitudine, Vide ABSTRAHO.

Solicitudines acuere. Planc. Famil. 11.

Adducere in ſolicitudinem, Vide ADDVCO.

Adire ſolicitudinem pro aliquo. Plin. epiſt 9. lib. 2.

Afferre ſolicitudinem. Vide AFFERO.

Afficit me ſolicitudo duplex. Cic. de Clar. Orat.

Alleuare ſolicitudines, Vide ALLEVO.

Conficere alicui ſolicitudines, Vide CONFICIO.

Demere ſolicitudinem. Tacit. lib. 18.

Solicitudines duplicare. Lucceius Famil 5.

Exedi ſolicitudine. Cic. 1. de Finib. Eáſque ipſas ſolicitudines, quibus eorum animi noctes diéſque exeduntur, dijs immortalibus ſupplicij cauſa importari putant.

Exoluere aliquem ſolicitudine. Plin. Iun. lib. 1. epiſt. 22. ad Catilium Seuerum Vide EXOLVO.

Habere ſollicitudinem. Cic. pro Cluentio, Quicquid hoc tempore habeat ſolicitudinis ac negotij, id omne à matre eſſe conflatum.

Solicitudinem hærere in aliquo. Cic. Nec hærere in animis hominum ſolicitudinem ſempiternam.

Importare ſolicitudines, Vide IMPORTO.

Diris ſollicitudinibus leuare pectora. Horat. Epod. 13.

Solicitudine liberare. Cic. ad Attic. 6.

Liberari ſolicitudine. Vide Exoluere aliquem ſolicitudine, In EXOLVO.

Omittere ſolicitudinem, Vide OMITTO.

Pati ſolicitudinem, Vide PATIOR.

Perferre ſolicitudinem. Vide Planè manè, in MANE Aduerbium.

Struere ſollicitudinem. Cic. ad Attic. lib. 5 109, Sed dices meipſum mihi ſolicitudinem ſtruere.

Solicitudini ſubuenire. Cic. Famil 8.

Eſſe ſolicitudini alicui. Plaut. Milit 10.

Eſſe ſolicitudini dicitur res aliqua. Terent. Phorm. 4. 1.
Scio ita eſſe, & iſtæc mihi res ſolicitudini eſt.

Eſſe magna ſolicitudine. Cic. Non minore nunc ſunt ſolicitudine quàm tum erant ſtudio.

Solicitudinem ſuſtinere. Planc. Famil. 10.

Diſtrictum ſollicitudine torqueri. Horat. 2. Serm. ſatyr. 8.

Vrgeri ſolicitudine. Cic ad Attic. lib. 6. 116, Solicitudine prouinciæ tamen vel maximè vrgebamur.

Solicitus, pen. corr. Adiectiuum { μεριμνῶν } Inquietus, & curis affectus. In carmine, gemino ll ſcribitur, vt prima producatur. Plautus Mercat. 7.
Sollicitus mihi neſcio quare videtur.

Sollicitum eſſe & angi. Cic. ad Att. lib. 9 173, Antea ſolicitus eram, & angebar ſicut res ſcilicet ipſa cogebat, quum conſilio explicare nihil poſſem.

Suſpenſus & ſolicitus. Cic. pro Domo ſua, Suſpenſa ac ſolicita tota ciuitate, &c.

Suſpecta atque ſolicita ſemper omnia in vita tyrannorum. Cicero de Amicitia.

Solicitus de. Cicero ad Tironem, libro 16. 2, Qu. autem pater & filius Butroti ſoliciti eramus de tua valetudine mirum in modum.

Solicitus es ea re. Terent. Andr. 1. 5.

Solicitus in. Quintil. lib. 8. cap. 3, Nec ſum in hoc ſolicitus, cùm res ipſe volentibus diſcere appareat.

Solicitus pro anima. Gell. lib. 19 cap. 1.

Solicitus quid. Cic. ad Cælium, lib. 10, Mirificè ſum ſolicitus quidnam de prouincijs decernatur Idem ad Atticum, lib. 8 130, Quàm ſum ſolicitus quidnam futurum ſit.

Solicitus ſuſpicione. Cic. 1. de l. Agraria, Solicitam mihi ciuitatem ſuſpicione, ſuſpenſam metu, perturbatam veſtris legibus & concionibus, & ſeditionibus tradidiſtis.

Solitus vicem. Liu 8 bel. Pun. Ibidem libro 8, Quum clamor vndique ab ſolicitis vicem imperatoris militibus ſublatus.

Agere ſolicitum. Quintil lib 4 cap 1.

Solicitum habere. Cic. Mario, lib. 7 3. Solicitum autem te habebat cogitatio cùm officij, tum etiam periculi mei. Idem de Senectute. Quarta reſtat cauſa quæ maximè angere, atque ſolicitam habere noſtram ætatem videtur.

Tenere aliquem ſolicitum. Liu. 2 ab Vrbe, Solicitúmque hoſtem ad lucem tenere.

¶ Actiones accuratæ, & ſolicitæ. Quintil lib. 4. cap 1.

Amores ſolliciti. Virg 10. eclog

Amor ſolicitus atque anxius. Cic. ad Atti. lib. 2. 39.

Animi ſolliciti. Horat. 1. epiſt. 5.

Anxio & ſolicito animo eſſe. Cic. 2. de Finib. Nõ igitur eum poſteà cenſes anxio animo aut ſollicito fuiſſe.

Armis ſollicitis quæritur victoria. Ouid. 14. Metam.

Aures ſollicitæ. Id eſt, inquietæ. Lucret. lib. 6.

Carcer ſollicitus. Ouid. 2. Amor. eleg 6.

Curæ ſolicitæ. Stat 9. Thebaid.

Rei cuſtodia ſolicita, & Libera: contraria Cic. 2. Offic. Id enim eſt proprium, vt ſuprà dixi, ciuitatis atque vrbis, vt ſit libera, & non ſolicita ſuæ rei cuiuſque cuſtodia.

Diligentia ſolicita. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Dolor ſollicitus. Ouid. 3. de Arte.

Lepus ſolicitus. Id eſt, timidus. Ouid. 5. Faſt.
Imbelles capreæ, ſollicitúſque lepus.

Manus ſollicitæ, Dubiæ, & quæ aliquid frangere metuunt. Martialis libro 14.
Frangere dum metuis, frangis criſtallina, peccant
Securæ nimium, ſollicitæque manus.

Mare ſollicitum ſtridet refluentibus vndis, Id eſt, ventis impulſum & agitatum. Virg 4. Geor.

Mentes ſollicitæ pauent. Ouid. 5. Faſt.

Metus ſollicitus, Solicitudinem inijciens. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.

Opes ſollicitæ, Quæ ſollicitos faciunt. Horat. 2. Serm. ſaty. 6.

Pectore ſollicito repetens ſuſpiria. Ouid. 2. Metam.

Pecus ſollicitum. Mart. lib. 5.

Res ſolicita, Plena ſolicitudinis. Cic. de Amic. Omnia ſemper ſuſpecta atque ſolicita ſunt, nullus locus eſt amicitiæ.

Status ciuitatis ſolicitus. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Timor ſolicitus. Ouid. epiſt. 1.

Vita ſollicita. Propert. lib 3. eleg. 7.

Voce ſollicita inuocare aliquem. Ouid 10. Metam.

Solicitior, comparatiuum. Plancus Ciceroni, libro 10. 18, Quintil. libro 7. cap. 2. Quibus nos circa lites raras ſolicitiores ridiculi videmur.

Solicitior locus. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 13.

Solicitiſſimus, pen corr. Superlatiuum. Senec. lib. de Breuit. vit. cap. 15 Breuiſſima ac ſolicitiſſima ætas.

Solicitè pen. corr. Aduerbium { ἐπιμελῶς } Quintil. lib. 2. 15. Ouid 4. de Ponto, eleg. 6. Qui mala ſollicitè noſtra leuaris.

Solicitius, Aduerbium comparatiuum. Plin. Iunior. lib. 2. epiſt. 19. ad Romanum, Nam ſolicitius cuſtodiendus eſt honor, in quo etiam beneficium amici tuendum eſt.

Solicito ſolicitas { αἰκάζω, ταράττω } ſolicitare, Inquietare, & curam inijcere, ſeu contriſtare, vt ait Valla li. 5. Terent. And. 5. 3.
Cur meam ſenectutem huius ſolicito amentia? Idem Eunuc. 1. 2.
Egóne id timeo? PH. quid te ergo aliud ſollicitat? Idem Hecyra, 4. 4.
Aut quid ſit id quod ſolicitere ad hunc modum? Id eſt, perturberis, commoueare, inquit Donatus.

Arcu ſollicitare feras. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Stamina ſollicitat docto pollice. Citharæ chordas percutit. Ouid. 11. Metam.

Excruciare & ſolicitare. Cic. 1. de Finib. Quemadmodum temeritas & libido & ignauia ſemper animum excruciant, & ſemper ſolicitant, turbulentæque ſunt.

Solicitare & angere. Cic. 1. de Finib. Nec prætereà eſt res vlla quæ ſua natura aut ſollicitare poſſit, aut angere.

Sollicitant hæc toreumata furem. Alliciunt ad furtum. Mart. libro 12.

Cura quietos ſollicitat. Virg. 4. Æneid.

Metus ſollicitans Ouid. 4. Triſt eleg. 7.

Bello ſolicitare aliquem Ouid. 5. Faſt.

¶ Solicitare { ἐπισείειν, πειράζειν } Inſtare, & velut allicere, vel ſpem oſtendendo, vel metum, vt ait Valla lib 5. Curtius lib. 3. Verùm enimuerò quum modò milites meos literis ad proditionem, modò amicos ad perniciem pecunia ſolicitet. Terent. Andr. 5 4.
-túne hic homines adoleſcentulos,
Imperitos rerum, eductos liberè, in fraudem illicis?
Solicitando, & pollicitando eorum animos lactas?

Plaut. Caſin. 6.

Solicitare ad ſe eum. Plin. lib. 8. cap. 24.

Solicitare pretio animos egentium. Cic. 4. in Catil. Quare ſi quem veſtrum commouet hoc, quod auditum eſt, lenonem quendam Lentuli concurſare circum tabernas, pretio ſperantem ſolicitari poſſe animos egentium atque imperitorum: eſt id quidem cœptum atque tentatum.

Iudicium alicuius ſolicitare donis. Ouid. epiſt. 15.

Precibus ſollicitare aliquem. Ouid. 9. Metam.
Votis ſollicitare numina Tibul lib 3 eleg. 4.
Solicitare ad. Cic pro Cluentio, Cuius ſeruum Diogenem Fabricius ad venenum Habito dandum ſpe & pretio ſolicitare cœpit. Liu. 1. ab Vrbe.
Ad laborem ſolicitare. Sene. de Benef. lib 3 cap. 11.
Solicitare pacem, Inſtare vt fiat pax Liu. 4. bel. Maced.
Toros legitimos ſollicitare Ouid. 3. de Ponto, eleg 3.
Voluptas ſollicitat concubitus Virg. 3 Georg.
¶Solicitare, Propriè terram vertere eſt. Tibull. lib. 1. eleg 7,
Primus aratra manu ſolerti fecit Oſiris
Et teneram ferro ſollicitauit humum.
Componitur (ait Paschaſius) ex Solo, & Cio, quod (vt Varro Placet) eſt moueo. Solum verò Maris etiam nomen eſt. Virg.
Subit abruptáque ſolum.
Tellus ſollicitanda. Virg. 2. Georg.
¶Solicitare, pro Nauigare aliquando ponitur, quòd ſolum de mari etiam dicatur. Claud. in Præfatione lib 1 de raptu,
Et rudibus remis ſollicitauit aquas. Hoc eſt mouit, & agitauit.
¶Solicitare, Eſt ſolo citare, id eſt ex ſuo loco mouere. Solum autem quin ſignificet locũ quis dubitat, quum exules quoque dicantur ſolo patriæ ſuæ pulſi? Feſtus.
Forem ſollicitare, Mouere aut aperire ianuam. Ouidius 3. Amorum, eleg. 1.
Solicitatio ſolicitationis, Verbale, dicitur quæ ab alio fit, vt ait Donatus. Terent Andr. 1. 5,
Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diuerſè trahunt.
Amor, miſericordia huius, nuptiarum ſolicitatio. Cic pro Cluentio, Et de ſolicitatione Diogenis rectè iste ſecum Cleophantum locutum eſſe dicebat.
Solicitator pen. prod. Verb maſ. { [illegible] } Paulus de extraord. criminib. Solicitatores alienarum nuptiarum, itémque matrimoniorum interpellatores.

Solidago, herba, Conſolida à quibuſdam appellata, deſcribitur à Matthiolo poſt Dioſcoridem lib. 4 cap 9.

Solidus pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Plenum, Integrum nihil cõcaui aut vacui habens. Vnde ſolidum corpus dicimus, quod conſtat longitudine, latitudine, & altitudine. Virgilius,
Solidóque adamante columnæ. Idem 3. Georg.
In foribus pugnam ex auro, ſolidóque elephanto
Gangaridum faciam. Id eſt, ex ebore integro, non ſectili, vt ait Seruius. Plaut. Curc 8.
Solidum, Iuge ac continuum ſignificat Plaut.
Decem annos ſolidos errauit puer. Terent. Eunuch. 5. 2,
Vt ſolidum parerem hoc mihi beneficium.
¶Fragile, & Solidum, contraria. Horat. 2. Serm. ſaty 1.
Agger ſolidus. Stat 4. Sylu. 4.
Annus ſolidus, Integer. Liu 1. ab Vrbe.
Argentum ſolidum Virg 9. Æneid.
Aurum ſolidum. Ouid 3. Amor. eleg. 7.
Cautes ſolida. Ouid 12. Metam.
Cetuos ſolidos haurire. Plin. lib 8. cap. 14.
Columna ſolida. Cic. 1. de Diuin. Quum columnam auream quæ eſſet in fano Iunonis Laciniæ auferre vellet, dubitarétque vtrùm ea ſolida eſſet, an extrinſecus inaurata.
Cornu ſolido grauiter ſonat vngula. Virg 3. Georg.
Corpus ſolidum. Terent. Eunuc. 2 3.
Color verus, corpus ſolidum, & ſucci plenum. Vbi Donatus, Solidum corpus, quia non vitiatum. Lucret. lib. 1.
Solidam & expreſſam virtutis effigiem tenere. Cic. 3. Offic.
Ferrum ſolidum Ouid 15 Metam.
Fœlicitas ſolida, Integra. Plin. lib. 7. cap. 40.
Gaudium ſolidum. Terent. And. 4. 1. Donatus, Plenum, idoneum, integrum.
Glacies ſolida. Virg 3. Georg.
Gratia ſolida. Ouid 12. Metam. Plaut. Curcul. 8,
Inibis à me ſolidam & grandem gratiam.
Humus ſolida, Dura. Ouid. epiſt. 12.
Infortunium ſolidum Plaut. Merc. 3.
Solida legata, Integra l. 14 §. 1, D. ad l. Falc.
Mare ſolidum. Iuuen. ſatyr. 10.
Marmor ſolidum. Virg 6. Æneid.
Mens ſolida Firma & conſtans. Horat. 3. Carm. ode 3.
Montes ſolidi. Ouid 4 Metam.
Nomen ſolidum. Cic. 1. de Finib. Illi enim negant bonum quicquam eſſe, niſi neſcio quam illam vmbram quod appellant honeſtum, non tam ſolido quàm ſplendido nomine.
Pax ſolida. Senec Troade, 6.
Solida proprietas, plena & non deducto vſufructu. l. 26. D. de vſufruct legat.
Robur ſolidum. Virg. 2 Georg.
Spiritus ſolidus. Ouid. ad Piſonem.
Summa ſolida, Vide Summa excurrit, in EXCVRRO.
Tellus ſolidiſſima. Ouid 15 Metam.
Vires ſolidæ ſuo ſtant robore. Virg 2. Æneid.
Vtilitas ſolida. Cicero 1. de Finib. An ille tempus aut in poetis euoluendis conſumeret, in quibus nulla ſolida vtilitas, omniſq; puerilis eſt delectatio?
¶Petere ſolidum. Quintil. lib. 5 cap. 10, Argentarius ab argentario ſolidum petit.
Solidum ſuum cuique ſoluere. Cicero pro Rabirio Poſthum. At hoc etiam optat miles, vt condemnetur à vobis, ita bona veneant, vt ſolidum ſuum cuique ſoluatur, nihil iam aliud niſi fidem curat. Id eſt integrum.
Crepa ſolidum. Perſius ſatyr. 5.
Solidus dies, qui idem & integer, dicitur, quo nihil quis edit, nec bibit. Solebant enim magna ex parte Romani illi veteres totum ferè diem in rebus agendis ponere: ſub veſperum autem, aut certe ſub meridiem corpora curare, vinóque & epulis operam dare. Dies autem fractus opponitur ſolido & integro, vt integer ſit, de quo nihil ſit detractum, quod in curando corpore ponatur: fractus verò, qui totus in negotio non ſit poſitus, ſed diuiſus ita, vt eius pars, vel multò maxima, vel quantacunque ſit, ad vinum atque epulas, eiuſmodíque delitias & voluptates ſiue neceſſarias, ſiue non neceſſarias conferatur. Horat. 4. Carm ode 5,
-dicimus integro
Sicci manè die. &c. & 1 Carm. ode 1,
Nec partem ſolido demere de die
Spernit. Ex Lambino.
Solidum, apud Mathematicos, eſt quod longitudinem, latitudinem & craſsitudinem habet. Eucl. 11. elem. Solidi autem extremum eſt ſuperficies.
Solidus, ſolidi, penult. corr. { [illegible] } Subſtantiuum, Genus nummi, quod pro aureo accipitur. Solidi ideò dicuntur quia toto & integro pondere erant percuſſi, non dimidiati, aut trientales. Lampridius in Alexandro, Vectigalia publica in id contraxit, vt qui decem aureos ſub Heliogabalo præſtiterant, tertiam partem aurei præſtarent; tuncque primùm ſemiſſes aureorum formati ſunt: tum etiam quum ad tertiam partem auri vectigal decidiſſet, tremiſſes, dicente Alexandro etiam quartarios futuros: ſed quum non potuiſſet per publicas neceſſitates, conflari eos iuſſit, & tremiſſes tantum, ſolidóſque formari. Ex his verbis Lampridij, facilè intelligimus ſolidos primum dictos eſſe aureos nummos certi cuiuſdam, ſuíque ponderis, quaſi integros. Budæus.
Solidè, penultima correpta, Aduerbium { [illegible] } Integrè. Plautus Trinum 13,
Neque noui, neque natus nécne is fuerit, id ſolidè ſcio. Ibidem,
-hic homo
Solidè ſycophanta eſt. Terent. And 5 5.
Nam hunc ſcio mea ſolidè ſolum gauiſurum gaudia.
Soliditas, pen. corr. ſoliditatis. f. g. { [illegible] } Cic 1. de Finib. Ille atomos quas appellat, id eſt corpora indiuidua, propter ſoliditatem cenſet in infinito inani. Idem de Vniuerſ. Sed quum ſoliditas mundi quæreretur.
Solidipes, pen. cor ſolidipedes, pen. cor. om. g. { [illegible] } Quod ſolidos habet pedes, non biſulcatos. Plin. lib. 10. cap 65, Contra naturam ſolidipedum, aut biſulcorum.
Solidamentum Lactant. de opific. Dei. cap 7, Deus igitur ſolidamenta corporis, quæ oſſa dicuntur, nodata, & adiuncta inuicem neruis alligauit atque conſtrinxit.
Solido, ſolidas, pen. corr. { [illegible] } ſolidare, Roborare, firmare, glutinare, ferruminare. Virg 1. Georg.
Area cum primùm ingenti eſt æquanda cylindro,
Et vertenda manu, & creta ſolidanda tenaci. Apud Plin. iunior. lib 8. epiſt 20, Solidantur fracta.
Facies ſolidata veneno. Lucan. lib. 8, Hoc eſt medicamento firmata contra putrefactionem.
Solideſco, ſolideſcis { [illegible] } ſolideſcere, Solidum fieri. Plin. lib. 11, cap 37, Veſica membrana conſtat, vulnerata cicatrice nõ ſolideſcit. Hoc eſt, glutinatur. Sic enim ait Celſus lib 8. cap 6, Illud & in hac, & in ceteris ignorari non oportet, non quidem cartilaginem ipſam glutinari, circa tamen carnem increſcere, ſolidarique eum locum.

Soliferreum, ſoliferrei { [illegible] } Genus teli, appellatum quaſi totum ferreum. Liu 4 bell. Maced. Vt emiſſis ſoliferreis falaricíſq; gladios ſtrinxerunt, tum velut redintegrata eſt pugna.

Solifuga, ſolifugæ. pen. corr. { [illegible] } Genus formicæ venenatæ, à fugiendo ſole dicta. Plin lib. 22. cap. 25, Et leguminibus innaſcuntur beſtiolæ venenatæ. quæ manus pungunt, & periculum vitæ afferunt, ſolifugarum generis.

SOLIMNIA inſula eſt in Pegaſico ſinu, author Plinius libro 4. capite 12.

Solino, as, are: Meſſala idem eſſe ait alt, quod Conſulere.

SOLINVS, hiſtoriographus Plinij ſummè æmulus, ſcripſit de Geographia libros nobiliſſimos, quibus, De ſitu orbis, inſcriptionem dedit. præter opus præcipuum, narrat præclara multa, multa incredibilia.

Solipunga, Vide SOLPVGA.

Soliſtimum, penult. corr. (inquit Feſtus) Appius Pulcher augurali diſciplinæ lib. primo, ait, eſſe tripudium, quod aut exciderit, ex eo, quòd illa ferit ſaxum ſolidum, aut arbor viuiradix ruit, quæue vi humana cædantur, iaciantúrve, pellantúrve. Cicero 1. de Diuinat. Quod autem ſcriptum habetis, aut tripudium fieri ſi ex ea quid in ſolum ceciderit, hoc quoque quod dixi coactum tripudium, ſoliſtimum dicitis. Liu. ab Vrbe, Tripudium ſoliſtimum Conſuli nunciauit.

Solitanus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Cochleæ ſolitanæ, quæ in Africa reperiuntur. Plin. lib 30 cap 6, Laudatiſſimæ autem ſunt cochleæ Africanæ, ex his ſolitanæ. Varro 3. de Re ruſtica, capite 14. Nam & valde amplæ ſunt quædam ex Africa, quæ vocantur ſolitanæ, ita vt earum calices quadrantes octogiota capere poſſint.

Solitarius, Solitus. Vide SOLVS.

Solitaurilia, ſolitaurilium, n. g. pl n. Feſta erãt, ſiue ſolennia ſacrificia Romanorum, in quibus trium diuerſi generis beſtiarum immolatio fiebat, tauri, arietis, & verris: quia omnia ſolidi integríque corporis ſint. Solum enim lingua Oſcorum, ſignificat totum & ſolidum. Vnde tela quædam ſoliferrea vocantur tota ferrea. Hæc Feſtus lib. 17, Hoc ſacrificium cenſores, vt ſcribit Aſconius, vrbem cõpleto quinquennio luſtrantes, de ſue, oue, tauro faciebant. Liu. 8 ab Vrbe, Telo ſuper quod ſtans Conſul precatus eſt, hoſtem potiri fas non eſt: ſi potiatur, Marti ſolitaurilibus piaculum fieri. Alius

codex habet Suouetaurilibus. Chariſius lib. 1, Suouetaurilia quidam putant dicenda à victimis ſue, oue, & tauro. Sed Valgius de rebus per epiſtolam quæſitis, Solitaurilia dicta ait eſſe, & à ſolis maribus ſumptum eſſe. Quintil. lib. 1. cap. De virtutibus & vit. Orat. non ita procul à fine. Capſis Cicero dicit compoſitum eſſe ex cape & ſi vis: & inueniuntur qui Lupercalia æquè tres partes orationis eſſe contendant, quaſi luere per caprum. Nam Solitaurilia (alij legunt Suouetaurilia) iam perſuaſum eſt eſſe ex ſue, oue, & tauro. Et ſanè ita ſe habet ſactum, quale apud Homerum quoque eſt. Sed hæc non tam ex tribus, quàm ex particulis trium coeunt. Liu. 1. ab Vrb. Cenſu perfecto edixit, vt omnes ciues Romani equites pedites que in ſuis quiſque centuriis in campo Martio prima luce adeſſent. Ibi inſtructum exercitum omnem ſolitaurilibus luſtrauit. Alij legunt ſuouetaurilibus. Vide Catonem cap 141.

Solito, ſolitas, & **Solito** ablatiuus, Vide SOLEO.

Solitudo, Vide SOLVS.

Soliuagus, Vide SOLVS.

Solium, ſolij { θρόνος } Armarium ex vno ligno factum, in quo reges ob corporis ſui tutelam ſedebant. Dictum quaſi ſolidum, quoniam ex prædura materia roboris fiebat. Vel dicitur quaſi ſolum: quòd in in his ſoli ſederent. Vel, ſecundum Aſperum, per antiſtichon, quaſi ſedium à ſedendo: nam & ſella, quaſi ſeda dicta eſt. Ex Seruio. Vide Sola, inquit Feſtus, in SOLVM, ſoli.

Eburno ſolio fultus. Claud. 3. Paneg.

Rudi ſolio fultus. Claud. 1. de raptu Proſerp.

¶Solium, abuſiuè quandoque ponitur pro ſella Regali. Virgilius 8 Æneid. Præfatus diuos ſolio rex infit ab alto. Liu. lib. 2. ab Vrbe.

Aureum ſolium. Virg 10 Æneid.

Regale ſolium. Ouid. 6. Faſt.

Sublime ſolium. Ouid. 14 Metam.

Surgere ſolio Virgil. 10. Æneid.

Tollere ſe à ſolio Virgil. 8 Æneid.

¶Solium, pro ſella iuriſconſulti, in qua ius reſpondere ſolebat. Cicero de leg. lib. 1, Quum præſertim non recuſarem, quo minus more patrio, ſedens in ſolio, conſulentibus reſponderem.

¶Soliũ, pro Vaſe ſaligno, vel abiegno ponitur. eo enim vtimur ad vinum, pluri móſq; liquores trãsferendos: & ad pannos lineos cum lixiuio calido & cinere emaculandos. Eſt & ſolium vas quo in balneis mulieres vtebantur, & in quo ſedentes lauabantur *Vne baignoire*. Vnde nobiles Romanas ait Plinius lib 33. cap. 12, Solia argentea ad delicias vſas. Celſus lib 7. cap. 26, Quæ curatio calculo euulſo habenda ſit. Interpoſitis duabus horis, in ſolium aquæ calidæ reſupinus dimittendus eſt, ſic vt à genubus ad vmbilicum aqua teneat. Suet. de Auguſto, cap. 82, At quoties neruorum cauſa, marinis, Albulisque calidis vtendum eſſet, contentus hoc erat, vt inſidens ligneo ſolio, quod Hiſpanico verbo *duretam* vocabat, manus ac pedes alternis iactaret. Cato cap. 10.

Deſcendere in ſolium. Celſus lib. 1. cap. 3.

Deſidere in ſolio Celſus lib 2 cap 17.

¶Solium, Loculamentum ſepulchrale, in quo conduntur defuncti. Plin. lib. 35 cap 12, Quin & defunctos ſeſe multi fictilibus ſoliis condi maluere. Vetus exemplar habet doliis. Curtius lib. 10, ad finem. Septimus dies erat, ex quo corpus regis iacebat in ſolio. Paulo pòſt, Purgauere corpus, repletúmque eſt odoribus aureũ ſolium. De corpore Alexandri.

Solla, Solia, vel **Sola**, appellantur ſedilia in quibus non plures ſinguli poſſint ſedere, ideóque ſolla ſternere dicuntur, qui ſel alternum habent, & ſolaria vocantur Babylonica, quibus eadem ſternuntur, quæ, vt ait Verrius, omnia ducta ſunt à ſolo. Aluei quoque lauandi gratia inſtructi, quo ſinguli deſcendunt, ſolia dicuntur, quæ à ſedendo potius dicta videntur quàm à ſolo. Feſtus.

Sollicuria, in omni re curioſa: nam ſollo Oſcis, dicitur id quod nos totum vocamus. Liuius: Sollicuria, in omni re curioſa. Feſtus.

Solliferrea (inquit Feſtus Pompeius) vocantur tota ferrea, & homo bonarum artium, ſolers, & quæ nulla parte laxata, cauaque ſunt, ſolida nominantur, vnde ſolium ſolidum. Sollum enim (notat Paulus) lingua Oſcorum ſignificat totum, & ſolidum.

Solo, ſolas, Vide SOLVS.

SOLOES magna Ciuitas, quæ noſtro nomine Seleucia dicitur, de qua ſuo loco. Vide Strabonem lib. 16.

SOLON, numero plurali, more Græcorum { σόλοι } ſicut Dioſcuræ pro Dioſcon, vt placet Hermolao, ciuitas eſt Ciliciæ. Ab hac Solenſes, vt Solenſis Aratus, Chryſippus Stoicus, & Philemon, poeta comicus. Strabo libro 14. Plinius ex Polycleti tradit authoritate, iuxta Solos fontem fuiſſe, cuius aquæ olei vicem præſtiterint vtentibus. Curtius Heliopolin ceu Solis ciuitatem nominat. Vide Solinum. Euſtathius Dionyſij interpres, hoc oppidum, ab exulante Solone colonis Atticis ornatum fuiſſe ſcribit. Quum verò barbari linguam Atticam paulatim coinquinaſſent, Solœciſſare dicti ſunt, & inde Solœciſmi. Lege in Solonis vita Laërtium & Strabonem, lib 4.

Solœciſmus, ſolœciſmi { σολοικισμός } Impar & inconueniens compoſitura partium orationis. A noſtris imparilitas, à vetuſtioribus Latinis Stribiligo dicebatur: nempe inæqualitas & prauitas quædam tortuoſa orationis, tanquam ſtrebligo. Siquidem στρεβλόω torqueo, & depr auo ſignificat. Vide Gell. lib. 5 cap. 20. Quint. lib. 1 cap. 5, Quædam tamen & faciem ſolœciſmi habent & dici vitioſa non poſſunt

Fœditas ſolœciſmi. Quintil. lib. 1, cap. 5. Prima barbariſmi, ac ſolœciſmi fœditas abſit.

Solœciſmus per tranſlationem ſumitur aliquando à poëtis. Iuuenal. Saty. 6,

-ſolœciſmum liceat feciſſe marito. Martial. lib. 5,

Vnus quum ſitis, duo Calliodore ſedetis.

Surge, ſolœciſmum Calliodore facis.

¶Solœcon etiam dicitur, ſicut & barbaron. Solœci autem nomen à Solone deductum Laërtius teſtatur. Vide Gellium, lib. 5. cap. 20. Vide etiam paulo antè SOLOS.

Solœcophanes, penul. correp. { σολοικοφανές } Quæ & alleoſis, figura eſt: vt Prenæſte ſub ipſa: quum Præneſte ſit neutri generis, ſed retulit ad ciuitatem. Et Terentius in Prologo Eunuch.

In Eunuchum ſuam. referens ad comœdiam cogitatum.

SOLON. { Σόλων } Salaminius genere, vnus è ſeptem ſapientibus, Athenienſibus leges dedit: ac eas quas Draco tulit præter quàm quæ de cæde erant, omnes abrogandas curauit, ob magnitudinem pœnarum. Nam vna omnibus pœna conſtituta fuerat, vt etiam qui otij damnati eſſent, aut qui olera ſurripuiſſent, capite plecterentur, &c. Florebat tunc in Repub. Piſiſtratus æmulus Solonis, cui & genere propinquus erat. Illius igitur eloquentia plus potuit apud populum, quam huius ſapientia. Ceſſit ſponte Solon, tyrannum fugiens, primùm in Ægyptum, deinde in Cyprum, poſtremò ad Crœſum regem: inde in Ciliciam profectus, ciuitatem à ſuo nomine Solos dixit, in qua Athenienſes colonos ſtatuit. Deceſſit in Cypro annorum LXXX. mandauit oſſa Salaminem transferri, ibíque per regionem proijci ac diſſipari, ne Athenas inferrentur, quoniam diſcedens iureiurando ciues adegit, non antiquaturos leges ſuas, donec rediret. reliquit etiam conciones & epiſtolas quaſdam. Epigramma ſepulchro inſcriptum commemorat Cic. lib. 1. Tuſcul.

Mors mea ne careat lacrymis, linquamus amicis

Mœrorem, vt celebrent funera cum gemitu. Ex plutarcho, & Diogene Laertio Vbi plura.

Ærumnoſi Solones. Perſius Satyra 3. Per Solones intelligis aut philoſophos, aut quoſcunque viros bonos.

Iuſtus Solon. Iuuenal. Satyra 10.

Solon Smyrnens. Plinius lib 20. cap. 20.

SOLOPHYTVS iuuenis fuit regius qui cum Ilino regio ſimiliter per optimatum factionem domo regia pulſus ingentem iuuentutem ſecum contraxit & in Cappadociæ ora conſedit.

Solor, ſolaris { παραμυθέομαι, παρηγορέω } ſolari, Quaſi ſolidum redintegrare. Plautus Aſinar 10,

Aliquem habet peculiarem, qui ſpem ſoletur ſuam.

Virgilius primo Georg.

Interea longum cantu ſolata laborem,

Arguto coniux percurrit pectine telas.

Allocutione ſolari aliquem. Catull. ad Cornificium, 36.

Dictis amicis ſolari aliquem. Virgil. 5. Æneid.

Verbis amicis ſolari aliquem Ouid. 5 Faſt.

Amorem ſolatur muſa. Virgil. 10. Æneid.

Famem ſolari. Virgil. 1. Georg.

Lachrymas alicuius ſolari Ouid. 2. Faſt.

Metum alicuius ſolari. Virgil 12 Æneid.

¶Lenire dolentem ſolando. Virgil 4. Æneid.

Solandus Particip. { παρηγορητέος } Ouid. 5. Triſt. ele. 5.

-qua conſolatus amicum

Sis ope, ſolandos quum ſimul ipſe fores.

Solator pen. prod.- Verbale { παρηγόρος } vt Solator lugentum. Stat. 5. Sylu 5.

Solatium ſolatij { παραμύθιον } Oblectamentum: quod & Solamen dicitur. Quintil. in Pariete palmato, Cæcitatis miseræ ſolatium eſt, habere rem videntium. Cic. Mario, lib. 7. 3. Vacare culpa, magnum eſt ſolatium. Virgil 9 ecl.

-heu tua nobis

Penè ſimul tecum ſolatia rapta Menalca?

Oblectamentum & ſolatium ſeruitutis. Cic. 6. Verr. vt illi &c. haberent hæc oblectamenta & ſolatia ſeruitutis.

Solatium & fomentum dolorum. Cic. 2. Tuſc. Hæc ſunt ſolatia, hæc fomenta ſummorum dolorum.

Dulcia ſolatia Lucret. lib. 5.

Exigua ſolatia ingentis luctus. Virgil. 11. Æneid.

Frigida ſolatia Ouid. 4. de Ponto, eleg 4.

Mœſta ſolatia Stat 2. Achilleid.

Vnicum aduerſorum ſolatium, literæ. Quint. in Procem. li. 6.

Adhibere ſolatia, Vide ADHIBEO.

Admittere ſolatia Vide ADMITTO.

Afferre ſolatium, Vide AFFERO

Afficere ſolatio, Tacit. lib 5.

Conſolari ſe ſolatio. Cic. de Amicitia, Sed non egeo medicina: me ipſe conſolor, & maximè illo ſolatio, quod &c. Idem ad Att. lib. 4. 75. Nóſque malo ſolatio, ſed non multo tamen conſolamur, quód ipſius vicem minimè dolemus.

Dare ſolatia. Cic. de Claris Orat. Vos verò, inquam, Attice, & præſentem me cura leuaſtis, & abſenti magna ſolatia dediſtis. Et ad Att. lib. 4. 85, Multa mihi dant ſolatia.

Habet hæc res aliquid ſolatij. Cic. ad Att. lib. 3. 49. Quæ quidem tamen aliquid habebant ſolatij antequam eò veniſti à Pompeio.

Luctum alicuius nullo ſolatio leuare poſſe. Cic 6. Philipp.

Præbere ſolatium. Cic. pro Archia, Hæc ſtudia adoleſcentiam alunt, ſenectutem oblectant, ſecundas res ornant, aduerſis perfugium ac ſolatium præbent.

Proponere ſibi aliquid ſolatij. Cæſar. 7. bell. Gall.

Recolere aliquem in ſolatium. Tacit. lib. 17.

Reportare ſolatium ex aliqua re. Cic. 7. Verr.

In ſolatio eſſe. Plaut. Amphit. 2. 12.

Solatio eſſe. Cæſar. 1. bel. Ciul. Quod de ſua ſalute impetrauerit, fore etiam reliquis ad ſuam ſpem ſolatio.

Vti ſolatio Brutus Cic. lib. 1. 26 Maximo meo dolore, hoc ſolatio vtor, quod, &c.

¶Solatium, ij, id, pro lectiuſcula mercede vſurpauit Vlpianus lib. 6. Opinionum. Si conſtat (inquit) in tuo agro lapidicinas eſſe: inuito te, nec priuato, nec publico nomine quiſquam lapides ex de re poteſt, cui id ius faciendi non eſt: niſi talis conſuetudo in illis lapidicinis conſiſtat, vt ſi quis voluerit ex his cædere, non aliter hoc faciat, niſi pro his ſolitum pro hoc ſolatium domino præſtet. L. 13. in fine. Communia prædiorum, in. P. lib. 8. tit. 4. Calliſtratus in l. 35.

Auctoribus ſcribit ſolaciſſimo §. vltimo: Niſi (inquit) ab eo certum ſolaciū conſtitutū ſit. Solacium item pro ſubſidio, vitǽque adiumento, vel alimento ponitur in l. Si cum dotem. § Si maritus verſic. Sin verò dotem. Solut. matrim. lib. 24. P. tit. 3 Sin verò (inquit) dotem ita diſſipaturus, ita manifeſtus eſt, vt non hominem frugi, oportet tunc dotem ſequeſtrari, quatenus ex ea mulier competens habeat ſolacium, vnà cum ſua familia. In Codice ſolacium à Principibus pro commodo & ſolatio militum. l. 15. C. de aduocat. diuerſor. iudic. & eo tit l. 3. 5. 6. l. penult. C. de præd. Decur. lib 10 l. 3. C. de agentib. in reb lib. 12. l. vltim. C. de ſilentiar. lib. 12. Inde Solacia annonarum in l vo. C. de annon & capit lib. 12 C. l. 17. C. de erogat. militar. annonæ lib 12. C. l. 4. C. de Nauiculariis. lib. 11. l. 32. eodem titul in C Theod. In Nouellis porrò Iuſtiniani ea vox non vno in loco legitur. Hæc ſignificat ſolatium præter notam eius verbi ſignificationem de qua ſuperius dictum eſt.

Solatiolum, penult. corr. Diminutiuum {[illegible]} Catul. ad paſſerem Leſbiæ, 2,
Vt ſolatiolum ſui doloris.

Solamen, pen. prod. ſolaminis {[illegible]} Idem. Hoc tamen poetæ frequentius vtuntur. Cic. de Amic. Etſi illis planè orbatus eſſem, magnum tamen afferret mihi ætas ipſa ſolamen. Vetus exemplar legit ſolatium.
Mali ſolamen. Virg 3 Æneid.
Breue ſolamen malorum. Senec. Octau 5.
Petere ſolamen. Senec Medea, 7.

SOLOE, vrbs in Lycia. Strabo lib. 14.

Solox, ſolocis, maſc gen. Lana craſſa, quaſi ſulida: Item pecus lana contectum. Titinnius in Baratho, Lana ſoloci ad purpuram data. Lucilius,
Paſcali pecore. Montano hircoatque ſoloce. Feſtus.

Solpuga, ſolpugæ, penult. product. Genus formicarum venenatum, quod à fugiendo ſolem, ſoliſuga etiam nominatur: eneicatur vnum acerrimè feruore ſolis: ideóque eum fugit quantum poteſt. Non nouit eas Italia Bætica. Lucanus libro 9.
Quæ calcare tuas metuat ſolpuga latebras? Vbi quidam correptè legunt, Salpinga.
Solpugæ ſunt minuta animalia à quibus ciuitates & gentes deletæ ſunt Plin. libro 8 cap 29, Citra, inquit, Cynamolegos Æthiopas, latè deſerta regio eſt, a ſcorpionibus & ſolpugis gente ſublata. Forſitan in p, verius eſt. Soliſuga aliàs dicitur, vt diximus, & ſolipunga à Feſto, niſi codex mendoſus eſt.

Solſtitium, Vide SOL.

Soluenſe, oppidum in Norico Germaniæ. Plinius lib. 3 cap. 24.

Solum, ſoli, priore correpta {[illegible]} Dicitur omne quod ſuſtinet, & vnicuique rei ſubiacet. Vnicuique enim rei quod ſubiacet, ſolum eſt ei cui ſubiacet. vnde eſt ſolum nauis, mare: & aër, auium. Seruius in 5. Æneid.
Solum aquæ ſuperficies dicitur, quæ nauium fundamentum eſt Virgil. 5 Æneid.
Subtrahitúrque ſolum.
Solum foſſæ. Cæſar 7. bel Gal.
Solum ſtellarum, cœlum eſt. Ouid. 1. Metam.
Aſtra tenent cœleſte ſolum.
Viridi ſedere ſolo. Virg. 6. Æneid.
Tellus tremefacta ſolo. Virg. 10. Æneid.
Terræ ſolum. Lucret. lib. 1.
Agri ſolum. *Le treſfond.* Cæſar bell. Gall. lib. 1, Allobroges, qui trans Rhodanum vicos poſſeſſionéſque habebant, fuga ſe ad Cæſarem recipiunt, & demonſtrant ſibi præter agri ſolum nihil eſſe reliqui.
¶Solum, Terra: quia hominum & animalium fundamentum eſt. Colum lib 2. cap. 8 Nam quod ſicco ſolo ingeſtum, & inoccatum eſt, perinde ac ſi repoſitum in horreo nō conſumpitur. Ouid 2. Meta.
inqua ſolo quod texerat herba iacebat.
Sabuloſum ſolum. Plin. lib 35. cap. 14 Lateres non ſunt è ſabuloſo, neque arenoſo, multóque minus calculoſo ducendi ſolo, ſed è cretoſo & albicante.
¶Solum, propriè Terra dicitur, inquit Feſtus Neuius lib. 2. Tarquinio dedit imperium, ſimul & ſola regni. Et alibi, Sed ſola terrarum poſtquam permeaſſa patumper.
Bonitas ſoli. Quintil lib 2. cap 19.
Accliue ſolum, Vide ACCLIVIS.
Crudum ſolum, Vide CRVDVS.
Culti ſoli magna iugera. Tibul. lib. 1. eleg 2.
Exiguum ſolum Tibul. lib 1 eleg 1.
Ferax & fœcundum ſolum. Ouid. 7. Metam.
Fœcundum Quintil. lib 1. cap 19.
Macrum, Vide MACER.
Lætum, Vide LAETVS.
Marmoreum. Tibul. lib 3. eleg 3.
Mite Horat 1 Carm. ode. 18.
Natale ſolum, Patria, hoc eſt terra in qua nati ſumus. Ouid. 1. de Ponto, eleg 47.
Nudum. Claud. 2 in Eutrop.
Præpingue. Virgil 3. Æneid.
Pingue. Virg. 2. Georg.
Putre. Virg 1. Georg.
Puluereum. Ouid. 7. Metam.
Siccum, & ſine humore vllo. Quintil. lib. 2 cap 4.
Sitiens ſolum. Col. lib. 2 cap. 8.
Summum. Quintil lib. 2. cap. 5. Vt quæ ſummo ſolo ſparſa ſunt ſemina, celeriter ſe effundunt, &c.
Triſte, Infœcunda, & infructuoſa terra. Ouid. 8. Metam.
Vile. Ouid. epiſt. 21.
Viuas, Vitam ſubminiſtrans animalibus è cœno terræ procreatis. Ouid. 1. Metam.

¶Æquare ſolo magiſtratum, Deprimere, euertere, Li. 6. ab Vrbe.
Appellare ſolum, Vide APPELLO.
Solum in terra id etiam dicitur quod Iuriſconſulti Fundum vocant. Cæſar lib. 1, Demonſtrant præter agri ſolum ſibi nihil eſſe reliqui.
Compingere ſolum aſſibus, Vide COMPINGO.
Concedere ſolum, Vide CONCEDO.
Diffiſſit omne ſolum. Ouid. 2 Metam.
Exercere ſolum preſſo ſub vomere. Virg. 2. Georg.
Findere ſolum. Tibul. lib 1 eleg. 1.
Hæret ſolo immobilis. Virg. 7 Æneid.
Ingredi ſolo. Virg. 4 Æneid.
Inſultare ſolo. Virg 3. Georg.
Pingue ſolum fortes inuertant tauri. Virg. 1. Georg.
Mutare ſolum. Vide MVTO.
Recubant ſolo Virgil 3. Æneid.
Repens ſolo. Stat. 5. Sylu. 5.
Vertere ſolum. Cicero pro Cecinna, Interpretatur his verbis, Nam qui volunt pœnam aliquam ſubterfugere, aut calamitatem, eò ſolum vertunt, hoc eſt ſedem ac locum mutant. Idem pro Corn. Balbo, Hanc autē amittere non potuiſſent, quàm huius ſolum ciuitatis mutatione vertiſſent.
Exilij cauſa ſolum vertere. Licebat reis poſt primam actionem exilium ſibi conſciſcere ante iudicium peractum, idque appellabant, Exilij cauſa ſolum vertere. Liuius ab Vrbe, lib 3. de Decemuiris loquens, Itaque ſpe inciſa, priuſquam prædicta dies adeſſet, Appius ſibi mortem conſciuit. Paulò poſt, Oppius quoque ductus in vincula eſt, & ante iudicij diem finem ibi vitæ fecit. Bona Claudij Oppiſque, Tribuni publicauere: collegæ eorum, exilij cauſa ſolum verterunt: bona publicata ſunt.
Sola dura, in plurali dixit Catullus de Berecynthia,
Sed vbi horis aureis ſol radiantibus oculis.
Luſtrauit æthera album, ſola dura, mare ferum.
Arida ſola. Virg 1. Georg.
Saturare ſola fimo pingui. Virgil. 1. Georg.
Solum, Menſam appellauit Virg 7. Æneid.
Et cereale ſolum pomis agreſtibus augent.
Solum, Inferioris pars pedis, quam vulgus *ſoleam* vocat, quæ calloſa fit, & dura etiam diſcalceatis. Cicero 5. Tuſculan. Mihi amictui eſt Scythicum tegmen, calceamentum ſolorum callum, cubile terra.
Solum, pro Solea calceamenti, & corio. Martial. lib. 6. In Sutorem,
Et mordere luto putre vetúſque ſolum.
Solum oratoris. Cic. in Bruto, Solum quidem, inquit ille, & quaſi fundamentum oratoris vides locutionem emendatam, & Latinam. Solum, id eſt baſim, firmamentum.
Sola, inquit Feſtus lib decimoſeptimo, appellantur ſedilia, in quibus nōn plures ſinguli ſedere poſſunt. ideóque Solia ſternere dicuntur, qui ſelliſternium habent: & ſolatia vocantur, Babylonica quibus eadem ſternuntur: quæ, vt ait Verrius omnia dicta ſunt à ſolo. Alnei quoque lauandi gratia inſtituti, quò ſinguli deſcendunt, Solia dicuntur: quæ à ſedendo potiùs, quàm à ſolo. Qui Feſti locus vulgo corruptè legitur. Solum etiam pro ſolio & ſede regia dixit Ennius apud Cic. lib. 1. de Diuinat, Auſpicio regni ſtabilita ſcamna ſolúmque.

Solarium ſolarij, Quid ſit declarat Vlpianus, D. Nequid in loco vel itinere publico fiat. l. j. §. Si quis nemine prohibente. Si tamen obſtet ædificium id publico vſui: vtique is, qui operibus publicis procurat, debebit id deponere: aut ſi non obſtet, ſolarium ei imponere. Sic enim vectigal hoc appellatur, ex eo quòd pro ſolo pendatur.
Solarium in alio ſignificatu, vide SOL A, inquit Feſtus, &c.

Soluo ſoluis, ſolui. ſolutum, penu. prod. {[illegible]} ſoluere, Quod ligatum erat, non ligatum facere. Virgil. 7. Æneid.
Soluite crinales vittas, capite Orgia mecum. Terent. Andr. 5. 4, Iube ſolui obſecro.
Aluum ſoluere, Laxare & liberam facere. Plin. li. 14. cap. 18.
Amores alicuius ſoluere. Propert. lib. 1. eleg 4.
Ab amplexu alicuius ſolui. Ouid. epiſt. 13.
Animum arctum ſoluere. Horat. 2. Serm. ſaty. 6.
Cæde ſoluere aliquem, Id eſt purgare à crimine cædis. Ouid. 2. Faſtorum.
Capillos ſoluere. Ouid. 3. Amor. eleg 8.
Corpora ſoluere in Venerem. In Venerem reſolui. Virg 4. Georg.
Crimine ſoluere aliquem. Stat. 11. Thebaid.
Crinem ſoluere. Ouid. 3. de Arte.
Somnus ſoluerat curas. Ouid. 10. Metam.
Dementia ſoluere aliquem, Liberare. Horat. Epod. 17.
Ebrietatem ſoluere, pro diſcutere. Celſus lib. 2. cap. 6.
Fidem ſoluere, Rumpere & non ſeruare. Terent. And. 4. 2.
Fœdera ſoluere. Virg. 10. Æneid.
Soluent formidine terras. Virg. eclog. 4.
Ieiunia ſoluere. Ouid. 5. Metam.
Iras ſoluere. Ouid. 6. Metam.
Arator ſoluit iuga tauris. Virg. eclog. 4.
Lachrymas ſoluere, Flere. Stat. 2. Achil.
Legibus ſoluere. Liu. 1. bel. Maced. 201. Vide LEX.
Soluere linguam ad iurgia. Ouid 3. Metam.
Luctu ſoluere ſe. Virg. 2. Æneid.
Lumina alicuius ſoluere in lachrymas. Lucan. lib. 8.
Maieſtatem ſoluere, Vide MAIESTAS.
Membra ſoluere formidine. Virg. 12. Æneid.
Membra ſoluuntur frigore. Id eſt, morte. Virg. 12. Æneid.
Soluere menſtrua, eſt ſacra ſoluere, vt ait Turnebus, quæ menſe quoque debentur. Saluſt. Conuentum vitantes ad menſtrua ſoluenda montem aſcendunt.

Mentes

Mentem ſoluere, Liberare curis. Virg 4. Æneid.
Metum ſoluere corde. Virg 1 Æneid.
Metu & curis ſoluere animum, vel aliquem: Hoc eſt liberare metu & curis. Virg. 1. Æneid.
Soluite corda metu Teucri, ſecludite curas. Terent. Hecy. 2. 1.
Morem ſoluere, Antiquare. Liu. 3. bel Maced.
Nodum ſoluere. Horat. 3. Carm. ode 21.
Obſidionem ſoluere. pro Recedere ab obſidione. Liu. 4. bel. Pun.
Obſidione ſoluere. Plin. De Viris illuſtr.
Obſidium ſoluere. Tacit. lib 4.
Soluere operam, eſt interdum ſacra facere & ſoluere rem diuinam, quæ debebatur. Operari enim verbum eſt in ſacris frequentiſſimum. Afranius, Soluo operam Dianæ. Turnebus.
Pudorem ſoluere. Virg. 4. Æneid.
Quies ſoluerat homines, In ſomnum erant reſoluti. Ovi. 7. Meta.
Texta ſoluere, Telam retexere, Diſſoluere quod textum erat. Propert. lib. 2. eleg. 10.
Ventrem ſoluere, & ventris onus. Colu. lib. 9. cap. 13. Mart. lib. 13.
Vincla ſoluere alicui. Tibul lib 2. eleg. 1.
Vitam ſoluere alicui. Propert. lib. 2. eleg. 10.
Vita ſoluere aliquem, Occidere Plaut Menæch. 20.
¶Soluere dicuntur qui naui vehuntur, quum ſoluto fune quo nauis retinetur, recedunt. Dicimus autem Soluere ſimpliciter nullo adiecto, & ſoluere nauem. Cic. ad Tironem, lib. 16 9. Nos eo die cœnati ſoluimus. Plaut. Milit. 16.
Niſi erat te ſoluturum eſſe nauim, vento ut operam dares.
Soluere Alexandria. Cic 3. Offic. Si idem ſerat complures mercatores Alexandria ſoluiſſe, naueſque in curſu frumento onuſtas petentes Rhodum viderit, dicturuſne ſit Rhodiis id?
Soluere è portu Cic. pro Mur. Quod ſi è portu ſoluentibus, ij qui iam in portum ex alto inuehuntur, præcipere ſummo ſtudio ſolent, &c.
Puppis ſoluitur de littore Stat. 5. Sylu. 1.
Soluere naues è portu Cæſar. 4. bel. Gal. Plau. Amphi 4.
Nam hac noctu ſoluta eſt nauis noſtra e portu Perſico.
Vela ſoluere. Virg. 4. Æneid.
¶Soluere, Aperire. Colum. lib. 6. cap. 14. Ea porrò vena, quæ in aure videtur eſſe ampliſſima, ſarmento prius verberatur: deinde quum ad ictum intumuit, cultello ſoluitur. Brutus ad Ciceronem, libro 11. 10. Reuertor nunc ad Antonium. &c. ergaſtula ſoluendo. Vide Ordinatum in ORDO.
Argumentum ſoluere. Quint. lib. 1. cap. 17.
Contradictiones ſoluere Quint lib 7. cap. 2.
¶Soluere, Mollem facere. Horat. 1. Carm. ode 4.
Soluitur acris hyems, grata vice Veris Plin. lib. 2. cap. 39. Solui humores Ouid. 2. Metam.
Niues ſoluuntur. Ouid. ad Liuiam.
Æſtu ſolui. Ouid. 1. de Arte.
Anima ſoluitur in aëra. Ouid. 15. Metam.
Cœlum ſoluere in Tartara. Virg. 12. Æneid.
¶ Soluere, Debitas pecunias creditori numerare. Cic. 5 Verr.
Pro frumento nihil ſolui omnino. Terent. Adelph. 4 4.
Egomet rapui, ipſe egomet ſolui argentum. Plau. Curc. 8.
Pugnare eum ſoluant, ſi quis poſcat durius. Cic. ad Att. lib. 1. 1. Miſimus qui pro vectura ſolueret. Cæſar 1. bel. Ciuil.
Ad denarium ſoluere, Id eſt, ad Romanæ pecuniæ rationem. Cic. pro Quintio, Decidis, ſtatuiſque tu propter neceſſitudinem quæ tibi cum Scapulis eſt, quid iis ad denarium ſolueretur. Quẽ locum ſic interpretantur viri docti. Romani non vno genere conficiebant ſuas rationes: alij ad denarium, alij ad ſeſtertium: fortaſſe etiam ad quinarium, ac victoriatum Igitur vt facilius explicaretur ſolutio pecuniæ quæ Scapulis debebatur, ea denariis æſtimata eſt. Proinde intelligunt vniuerſum debitum ad eã monetæ ſpeciem redactum: vt conſtaret quod in ſumma denarii Scapulis eſſent perſoluendi.
Ad diem ſoluere. Cic. Att. lib. 16, Vt pecuniam reliquam Buthrotij ad diem ſoluerent.
Soluere aliquem, id eſt Alicui ſatisfacere, & pecunia reddita aliquem dimittere. Plaut. in Bacchid. act. 4 ſcen. pen.
Ego ad forum autem hinc ibo, vt ſoluam militem. Hoc etiam dicitur per Abſoluere, Vide in ABSOLVO.
Rem ſolui ab trapezita meo, Vide A, vel AB.
Se à me ſoluere, Vide A, vel AB præpoſitionem.
Soluere verbis. Terent. Adelph. 2. 1.
Neque tu verbis vnquam ſolues, quod mihi re maleſeceris. Vbi Donatus, Solues, lues, perſolues, Id eſt ſatisfacies & te purgabis.
Fidem ſoluere voti. Ouid. 1. Faſt.
Inferias ſoluere alicui. Seneca Hippol. 12.
Iuſta ſoluere alicui. Senec. Hippol. 12.
Soluere iuſta funeri. Cic. pro Roſc. Amer. Hunc miſerum luctu perditum, qui nondum etiam paterno funeri iuſta ſoluiſſet, nudum eiicis domo.
Munera ſoluere. Ouid 11. Metam.
Suprema alicui ſoluere, pro Parentare. Tacit. lib. 1.
Soluere votum, pro Adimplere. Matt. lib. 12.
Ne votum ſoluat, nunc Maio vota facit. Liu. 1. bel. Maced. Quod niſi factum eſſet: votum ritè ſolui non poſſe. Cic. ad Att. lib. 15. 326. Etenim erat abſurdum, quæ ſi ſtetiſſet Reſp. bonis non ſoluere, ea euerſa illa vota diis ſoluere. Correctius exemplar ſic legit, Vouiſſem, ea me euerſa illa vota diſſoluere. Virg 1 Georg.
¶ Soluendo eſſe, Id eſt ſatisfacere pro eo quo obligatus ſum, ſiue pecunia, ſiue remuneratione. Cic. 2. Offic. Idem ad Attic. lib. 13. 268. Quanquam nihil habeo quod dubitem, niſi ipſi Magio quæ fuerit cauſa amentiæ, Pro quo quidem etiam ſponſor factus & nimirum id fuit: ſoluendo enim non erat.
Soluendo æri alieno eſſe Liu. 3. bel. Maced.
Tempus ſoluendi. Lucret. lib. 5.
¶ Soluiſſe, quatuor ſyllabarum per diæreſim. Tibul. lib. 4. eleg. 5.
Sed potius valida teneamur vterque catena,
Nulla queat poſthac quam ſoluiſſe dies.
Solutus, pen prod. {[illegible]} Part ſiue Nomẽ ex participio Cic. ad Att. lib. 1 8. Tertiam quã (vt ſcribis) anchoris ſolutis de phaſelo dediſti.
Expeditus, ſolutus & liber. Cic. 4 Acad. Sic igitur inducta & conſtituta probabilita, & ea quidem expedita, ſoluta, libera, nulla re implicata. Idem 4. Acad. Hoc autem liberiores & ſolutiores ſumus, quòd integra nobis eſt iudicandi poteſtas.
¶ Solutus eſt, quòd vulgò dicimus, *Il eſt payé.* Paulus in l. Cùm fuo dua. in princip D Si cert pet.
Culpa liberatus, & crimine nefario ſolutus. Cic. pro Roſc. Amer.
Solutus à cupiditatibus, liber à delictis. Cic pro L. Agrar.
A natura ad dicendum ſatis ſolutus, atque expeditus. Cic. in Brut.
Belli cura ſolutus, Dormiens Plin lib 22 cap 4
Iureiurando ſolutus. Cic. 1. Offic. Deinde egreſſus è caſtris, iureiurando ſe ſolutum putabat. & erat verbis, re non erat.
Languore molli ſolutus Ouid 11 Metam.
Legibus ſolutus, pro Abſolutus. Cic. pro lege Manilia. Quid tam ſingulare, quam vt ex Senatuſconſulto legibus ſolutus Conſul antè fieret, quàm vllum aliũ magiſtratũ per leges capere licuiſſet? Idẽ ad Att. lib. 1. 11, Lurco autem Trib. plebis qui magiſtratum ſimul cum lege Æliana iniit, ſolutus eſt & Ælia & Fuſia, vt legem de ambitu ferret. Horat. 2. Serm ſaty. 6.
Luxu ſolutus Quint. lib 3 cap 8.
Morbo ſolutus, Mortuus Plin de Viris illuſt.
Morte ſolutus. Ouid. in Ibin
Famuli ſoluti operum. Orat. 3. Carm. ode 17. Hoc eſt, vacantes, & ab opere feriati Acron.
Somno ſolutus. Cic. 1 de Diuinat. Sic animum, cùm aut ſomno ſoluti vacant corpore, aut mente permoti per ſeſe liberi incitati mouentur, cernunt ea quæ permixti cum corpore animi videre non poſſunt. Liu. 5. ab Vrbe, Nuda corpora & ſoluta ſomno trucidantur.
Vino ſolutus. Virg 9 Æneid.
Æquor ſolutum. Stat 3. Thebaid Id eſt, tranquillum & quietum.
Soluti agri ſunt, quorum fines deprehendi non poſſunt, vt ait Siculus Flaccus.
Animo ſoluto ac libero. Cic. 7. Verr.
Soluto ac vacuo animo cogitare. Cic. 5. Verr.
Soluto ac quieto animo eſſe. Cic. pro Roſc. Comœd. Hoc ego loco, ſoluto & quieto ſum animo: & quorſum recidat reſpõſum tuum non magnopere laboro.
Cœtu ſoluto diſcedunt. Ouid. 13. Metam.
Culpa ſoluta mea eſt. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4.
Solutior cura. Liu. 3. ab Vrbe.
Gradu ſoluto labitur moriens. Senec. Hipp 4.
Libido ſolutior Liu. 1. ab Vrbe.
Merces ſoluta. Ouid 1. Amor. eleg 10.
Nix ſoluta verno ſole. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12.
Optio ſoluta eligendi, Libera. Cic. 1. de Leg. Nam libero tempore, cùm ſoluta nobis eſt eligendi optio, quumque nihil impedit quominus id quod maxime placet facere poſſimus, omnis voluptas aſſumenda eſt, omnis dolor depellendus.
Oratio ſoluta, Quæ metrica lege non tenetur, & pedibus non obuincitur. Plin. epiſt 16 Plautum vel Terentium metro ſolutum legi credidi. Varr 2. de Re ruſt. cap. 1. It, quos dixi, omnes ſoluta oratione ſcripſerunt. Quint. lib 9 cap. 4. Oratio alia vincta atque contexta, alia ſoluta, qualis in ſermone & epiſtolis.
Ratio ſoluta. Cic. ad Appium, lib. 3. 5. Quo mea ratio facilior & ſolutior eſſe poſſet.
Riſus ſolutus, Magnus & à curis liber. Virg. 2. Georg.
Verſibus incomptis ludũt riſuq; ſoluto Hoc eſt cachinno, inquit Ser.
Sopor ſolutus clamore Ouid. 3 Metam.
Terra ſoluta, Rara, contraria Spiſſæ Plinius lib. 18. cap. 6. & Colum. lib. 1. Soli pinguis vel macri, ſoluti vel ſpiſſi, humidi vel ſicci.
Zonæ ſolutæ. Horat. 1. Carm. ode 30.
Solutiſſimus Cic. ad Lent. li. 1. 9, Si eſſẽt omnia mihi ſolutiſſima, tamen in Rep. non alius eſſem atque nunc ſum. Id eſt, etiamſi liberrimum eſſet mihi.
Solutè, pen. prod. Aduerb. {[illegible]} Cic. 1 de Diuin Si aut furore diuino incitatus animus, aut ſomno relaxatus ſolutè moueatur ac liberè.
Solutè, lenter & oſcitanter agere. Cic. in Bruto.
Solutè & ſuauiter dicere, Vide DICO, dicis.
Facilè ſolutèque voluere ſententias. Ibid.
Solutio {[illegible]} Verb. et Solutio ſtomachi, quod & diſſolutio dicitur, nempe quum vires ventriculi infirmæ diſſoluuntur. Plin. lib. 20 cap. 22.
Solutio linguæ. Cic. lib 1. de Orat. Vide Solutè ac ſuauiter dicere, in DICO, dicis.
Solutio, ad omnẽ liberationẽ quoquomodo factã transfertur: magiſq; ad ſubſtantiã obligationis, quàm ad nummariã ſolutionẽ. Vlp. de Verb. ſignif. Solutionis verbo ſatisfactionẽ quoq; omnẽ accipiendam placet. Soluere dicimus eum qui facit id quod facere promiſit. Cic 2. Offi. Nec enim vlla res vehementius Remp. cõtinet, quàm fides: quæ eſſe nulla poteſt, niſi erit neceſſaria ſolutio rerũ creditarũ.
Explicata ſolutio. Cic. Attic. lib. 15. 329 Tamen, niſi explicata ſolutione, non ſum diſceſſurus Id eſt niſi videro eſſe, vnde ſatisfiat creditoribus meis.
Solutilis, & hoc ſolutile, pen corr. {[illegible]} Quaſi ſolubilis, Quod facilè ſolui poteſt, vel quod ſolutum & non ſideliter conſutum eſt vt nauis quã Nero matri Agrippinæ fecit naufragium. Suetonius in Nerone, cap. 34 Solutilem nauem, cuius vel naufragio vel cameræ ruina periret, commentus eſt.
Solus, priore producta {[illegible]} Adiectiuum à Solon dicitur, quod Oſcorum lingua Totum ſignificat. Cicero 3 Offic. Cui quum viſum eſſet vtilius ſolum ſe quàm cum altero regnare, fratrem interemit. Vide SOLLICVRIA.

Solus, more ſuperlatiuorum, genitiuum aliquando regit, vt Solus omnium accipenſer ſquamis ad os verſis, contra aquas natando meat. Apud Plin.lib.9 cap.17. Vnus omnium, legimus. Ibidem, cap.51. Ita fit vt ſola piſcium & animal, & oua concipiant.

Solus ex omnibus, vel inter omnes, etiam dicimus. Cicero de prouinc. Conſul.15. Tib.Gracchus, ſolus ex toto illo collegio, &c. Idem 3. de Orat. Stoicos autem, &c. Soli ex omnibus eloquentiam virtutem ac ſapientiam eſſe dixerunt.

Soli in plurali dicimus, quum in ſingulari pluralitatem ſignificet. Terent. Adelph 3.1, Solæ ſumus.

¶Solus, Deſertus. Virg 3.Georg.

Heu malè tum Lybiæ ſolis erratur in agris.

Locus ſolus, Id eſt ſolitudo. Cicero 1 de Diuinatione. Quum in locis ſolis mœſtus errares. Terentius And.2.4.

Venit meditatus alicunde ex ſolo loco. Id eſt deſerto, vt ait Donat.

Sola ſub rupe iacentem. Virg eclog.10.

Terræ ſolæ oræque vltimæ. Idem. Plautus Moſtel. 14. Terentius Phorm.5.8,

Nónne hoc publicitus ſcelus hinc deportarier in ſolas terras?

¶Solis tribus ictibus. Plaut. Bacchid.10. Terent. Phorm 3 3, Solæ triginta minæ. Cic. ad Atticum, lib. 5.105, Quod Scæuolæ contigit, qui ſolos nouem menſes Aſiæ præfuit. Idem 3. Verr. Is mihi etiam queritur quòd à nobis nouem ſolis diebus prima actio ſui iudicij tranſacta ſit.

¶Solius in genitiuo facit, & ſoli, ſolæ, ſoli. Terent. Eun.5.7,

Mihi ſolæ ridiculo fuit.

Solùm [illegible] Aduerbium à Solus, Id eſt Tantùm. Cic. in Philip. Nos nuntiationem ſolùm habemus, Conſules & reliqui Magiſtratus etiam inſpectionem. Idem 2. de Legib. De re vna ſolum diſſident, de cæteris mirificè congruunt.

Non ſolùm oratione, ſed multò etiam magis vi & dolore. Cic. 2. Orat. Et pro Corn. Balbo. Neque etiam dicatione, &c. ſed etiā poſtliminio poteſt ciuitatis fieri mutatio.

Quaſi ſolùm, ac non, vel non etiam. Cic.3. Tuſcul. Quaſi verò atra bili ſolùm mens, ac non ſæpe vel iracundia grauiore, vel timore, vel dolore moueatur. Idem 2. de Finib. Quaſi verò inquit, perpetua oratio rhetorum ſolùm, non etiam philoſophorum ſit.

Solitarius, Adiectiuum {[illegible]} Qui ſolus eſt. Cic. de Amicit. Sic natura ſolitarium nihil amat, ſempérque ad aliquid, tanquam adminiculum, annititur. Ibidem, Vt quoniam ſolitaria non poteſt virtus ad ea quæ ſumma ſunt peruenire, coniuncta & ſociata cum altera perueniret. Sic.1. Off. Solitario homini, atque in agro vitam agenti.

Solitarium & rarum. Cic. 1. de Inuent. Oportet autem animaduertere, ne cùm aliter multa ſint iudicata, ſolitarium aliquod, aut rarum iudicatum afferatur.

Solitus {[illegible]} Aliud Adiectiuum, à Solus. Plau. Amph.

Qui ſoliti nuſti cubant.

Solitudo, pen prod. ſolitudinis {[illegible]} fœ. gen. Vbi nullus vel nullus habitat, receſſus, inhabitata plaga. Cæſ.6. bel. Gal. Ciuitatibus maxima laus eſt, quàm latiſſimas circum ſe vaſtatis finibus ſolitudines habere.

Solitudo hominis dicitur, quando neminem habet qui eum defendat. Teren. Adelph 3.2,

Tot res repentè circunuallant vnde emergi non poteſt:

Vis, egeſtas, iniuſtitia, ſolitudo, infamia.

Solitudo puerorum. Cic. 3. Verr. Habemus enim liberos paruos: incertum eſt quàm longa noſtrum cuiuſque vita futura ſit: conſulere viui ac proſpicere debemus, vt illorum ſolitudo & pueritia quàm firmiſſimo præſidio munita ſit.

Solitudo ab oratoribus. Cic. de claris Orat.

Solitudo ante oſtium. Terent. And.2 2. Id eſt, neminē ante oſtium ſtare vidi. Cic.5. de Finib Solitudo erat ea quam volueramus.

Inſueta ſolitudo, Vide INSVETVS.

Captare ſolitudines, Vide Capto in CAPIO.

Collocare in ſolitudinem, Vide COLLOCO.

Conſidere in ſolitudinibus, Vide CONSIDO.

Fugæ, ſolitudiníque mandare vitam, Vide MANDO, mandas.

Obturbare alicuius ſolitudinem, Vide OBTVRBO.

Solitas, pro ſolitudo. Accius Euryſace,

Tuam ſolitatem memoras, formidas tibi. Nonius.

Soliuagus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Qui ſolus vagatur: cui opponitur Congregatus. Plinius lib. 8. cap. 7, Nec niſi laceſſiti noceant, ideóque gregatim ſemper ambulent, minimè ex omnibus ſoliuagi. Cic 5. Tuſc. Alias volucres cælo ferri libero, ſerpentis quaſdam, quaſdā eſſe gradientes: earū ipſarū partim ſoliuagas, partim congregatas.

Soliuagum cælum. Cic. de Vniuerſ. Deinde cùm circundedit corpore, & veſtiuit extrinſecus, cælóque ſoliuago & volubili, & in orbem incitato complexus eſt.

Soliuaga cognitio, & ieiuna. Cic.1. Offic. Itaque ea virtus quæ conſtat ex hominibus tuendis, id eſt ex ſocietate generis humani, attingat rerum cognitionem, ſoliuaga cognitio & ieiuna videatur.

Solo, ſolas {[illegible]} ſolare, Solum & deſertum facere locum aliquem, Vaſtare. Stat.5. Theb.

-furor omnibus idem,

Idem animos ſolare domos, &c.

SOLVS, ſoluntis {[illegible]} Stephano Cypri inſulæ oppidum à Phalerio & Acamante Athenienſibus conditum portum nobilem habens, cum flumine, item Veneris & Iſidis delubra. Gentile eſt. Solius. Strabo lib.14. Eſt & Solus Siciliæ oppidum non procul à Lilybæo promontorio. Plin. lib.3. cap.8.

SOLYMI, pen. corr. {[illegible]} Straboni lib.1. Populi iuxta Lyciam, quos Homerus pugnaciſſimos fuiſſe ſcribit, & à Bellerophonte deuictos. Corn. Tacitus de Iudæorum origine. Alij clara Iudæorum initia Solymos carminibus celebratam Homeri gentem, conditam vrbem Hieroſolymam nomine ſuo feciſſe: De Solymis ita Stra. lib.14. Poëta Solymos diuerſos facit à Lyciis, nam Bellerophontes à rege Lyciorum miſſus, Hic Solymis iterum præſtantibus tulit arma. Quod verò Lycios prius Solimos vocatos dicunt, poſteà Termilas, qui ab iis, qui cum Sarpedone ex Creta venerunt, & poſteà Lycios à Lyco Pandionis filio, qui quum à propria terra exiſſet, in regni partem à Sarpedone acceptus eſt, cum Homero non concordant. At qui dicunt eos à poeta Solymos dici, qui nunc Milyes appellantur, melius ſentiunt. Valer.1. Argonaut.

Nanque potens Solymis nigrantem puluere fratrem.

Declinatur vrbs, Solymæ, Solymarum: & Hieroſolymæ, Hieroſolymarum: Hieroſolyma, Hieroſolymæ. Vnde Hieroſolymitanus. Solyma, mons in Coryco litore Strab. lib.14.

Solymus, ma, mū: attributū ex Solymis populis Iehudæorū. Iuue. Sat.6, Interpres legum Solimarum.

Somatophylax, cis: Somatophylaces {[illegible]} cuſtodes corporis, quos Latini priſco vocabulo Latrones dixerunt quaſi laterones, quòd Principum latera cingerent aduerſus vim inſidiantium.

Somatopœia {[illegible]} figura affinis proſopopœiæ, qua rei corporis experti, corpus, vocémve, tribuimus.

Sommurnæ, priſci ſeculi viris erant, quę in ſomnis videantur. Varr. Prometh. lib.1. Læuis meus cum ſommurnas imagines

Affatur, non vmbrantur ſomno pupulæ. Nonius.

Somnus, ſomni, m.g. {[illegible]} Dicitur quum dormimus, Nempe ipſe dormiendi actus. Terentius Heaut, 3.2,

Somnum herclè ego hac nocte oculis non vidi meis.

Somnus, Nox. Terent. And.2.1,

-quo æquior ſum Pamphilo,

Si ſe illam in ſomnis, quàm illum amplecti maluit. Donatus, In ſomnis, per noctem. Virg.1. Georg.

Libra die, ſomníque pares vbi fecerit horas. Cic.1. de Diuinat.

Quia mater grauida parere ſe ardentem facem

Viſa eſt in ſomnis Hecuba. Ex poëta.

In ſomnis, Vide IN.

Somnus Græcè dicitur [illegible]. Apud antiquiſſimos autē primùm dicebatur ſypnus: poſteà ſopnus, mutata aſpiratione in ſ, & v in o, ſicut fit in herpyllon ſerpyllon. Frequentius nunc ſomnus, quàm ſopnus dicimus.

Somnus, cibus eſt in corpore macilento. Oui.li. 1. de Ponto epiſt. Is quoque, qui gracili cibus eſt in corpore ſomnus, (vlt.

Non alit officio corpus inane ſuo.

Perfugium omnium laborum & ſolicitudinum eſt ſomnus. Cic. 2. de Diuinat.

Mortis imago & ſimulachrum eſt ſomnus. Cic.1. Tuſc.

Nihil morti eſt tam ſimile, quàm ſomnus. Cic. de Senect.

Luminis expertis ſomno. Lucret. lib.6.

Feſſa ſomno. Tibul. lib.1. eleg.3.

Ac circa grauibus penſis affixa puella

Paulatim ſomno feſſa remittat opus.

Grauis ſomno. Ouid.3. Metam.

Languidus ſomno. Quint. lib 4. cap.2. Somnóne te languidum, an graui lethargo putem preſſum?

Marcidus ſomno, Vide MARCEO.

Vacuus ſomno. Ouid.1. Amor. eleg.2.

Vini ſomníque benignus, Qui bene dormit, indulgens vino & ſomno. Horat.2. Serm. Saryt 3.

Inertia ſomni. Ouid. epiſt.14.

Domitor curarum ſomnus. Senec. Agamen.2.

Domitor malorum ſomnus. Senec. Herc. furen.2.

¶ Arctior ſomnus Cic. in Somn. Scipionis.

Breuis ſomnus, Vide BREVIS.

Celer ſomnus. Senec. Hippol.4.

Deterior ſomnus. Stat.1. Theb.

Difficilis ſomnus eſt omnibus phreneticis, & præcipuè neceſſarius. Celſ. lib. 3. cap.18.

Dulces ſomni. Virg 1. Georg.

Facilis ſomnus. Horat.2. Carm. ode 11.

Fallax ſomnus. Catul. Argon.59.

Ferreus ſomnus. Virg.10. Æneid.

Olli dura quies oculos, & ferreus vrget

Somnus: in æternam clauduntur lumina noctem. Epitheton eſt Homericum [illegible], vt adnotauit Seruius quoque.

Frigidus ſomnus, Mors. Valer.3. Argon.

Furentes ſomni. Lucan lib.7.

Ignauus ſomnus. Ouid.11. Metam.

Immodici ſomni. Ouid.1. de Arte.

Inceſtus ſomnus Claud. de bel. Gildon.

Inexcitabilis ſomnus, Vide INEXCITABILIS.

Lenis ſomnus. Horat.3. Carm. ode 1. Ouid.8. Metam.

Lethæus ſomnus. Virg. lib.1. Georg.

Leuis ſomnus. Silius lib.7.

Liquidus ſomnus. Valer.4. Argon.

Longus ſomnus, Tranquillus. Horat.3. Carm. ode 11.

Medicatus ſomnus. Ouid. epiſt.12.

Mendaci ſomno credere. Tibul lib.3. eleg.4.

Molles ſomni. Virg.2. Georg. Ouid.1. Metam.

Parcus & breuis ſomnus, Vide PARCVS.

Placidus ſomnus. Ouid.6. Metam.

Primo ſomno prodita tentoria. Virg.1. Æneid.

Quieti ſomni. Seneca Herc. furen.10.

Salubres ſomni. Virg 3. Georg.

Soporifer. Lucan. lib.3.

Tacitus ſomnus. Tibul. lib.2. eleg.1.

Tener ſomnus. Ouid 2. de Arte.

Tumultuoſi ſomni per ſomnia. Celſ. lib.8 cap.4. Si verò ſub prima curatione febris intenditur: breuéſque ſomni, & iidem per ſomnia tumultuoſi ſunt: vlcus madet, &c.

Volucer

Volucres ſomnus. Virg. 6 Æneid.
¶ Abducere ſomnum, Vide ABDUCO.
Abiit ſomnus. Ouid. 3. Faſt.
Abrumpere ſomnum, Vide ABRUMPO.
Matutinos abrumpere murmure ſomnos Stat. 2. Sylu. 1.
Abrumpis ſomnos cura. Virg. 3. Georg.
Abſtinere ſomno. Celſus lib. 3. cap. 18.
Accedit ſomnus, Vide ACCEDO.
Dulces accerſere ſomnos. Stat. 5. Sylu. 5.
Accerſitus ſomno, Vide ACCERSIO.
Otia ſomni accipere, Dormire. Stat. 5. Theb.
Adimere ſomnum, Vide ADIMO.
Adapertu ſomno lumina. Ouid. 1. Metam.
Afferre ſomnum, Vide AFFERO.
Allicere ſomnum, Vide ALLICIO.
Amouere ſomnum, Vide AMOVEO.
Somno aptum eſt papauer, lactuca, & c. Celſus lib. 3. cap. 32.
Arcere ſomnos. Ouid. 1. Metamorph. & Plin. lib. 30. cap. 15.
Auertere ſomnum alicui. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.
Auferre ſomnos pauore. Horat. Epod. 5.
Capere ſomnum. Cic. ad Atticum, lib. 8. 145. Ego ſi ſomnum poſſem capere, tam longis te epiſtolis non obtunderem.
Nimio e labore ſomnum capiunt ſine Cerere. Catul. de Berec. 58.
Captare ſomnos, Vide Capto in CAPIO.
Carpere ſomnos, Vide CARPO.
Catenodatus ſomnus fuluis alis. Tibul. lib. 2. eleg. 1.
Complectitur nos ſomnus arctior. Cic. in Som. Scip. Deinde ut cubitum diſceſſimus, & arctior quàm ſolebat, ſomnus cõplexus eſt.
Conciliaſſe ſomnum, Vide CONCILIO.
Concitare ſomnum, Vide CONCITO.
Condit lumina natantia ſomnus. Virg. 4. Georg.
Confert ad ſomnum geſtatio poſt cibum. Celſ. lib. 3. cap. 18.
Mulſum conferre ſomno potum capiti utum. Plin. lib. 20. cap. 6.
Contrerere partem æui ſomno. Lucret. lib. 3.
Corripere corpus è ſomno. Virg. 4. Æneid.
Defendit ſomnos excubitor, Vigil qui extra cubiculum eſt, dormientem dominum tuetur. Seneca Thyeſte 5.
Ignauus deſiluit pectore ſomnus. Id eſt, excitatus ſum. Tibull. lib. 3. eleg. 4.
Leuis ſomnus delapſus ab aſtris ætheriis. Virg. 5. Æneid.
Depellere ſomnos. Seneca Troade 6.
Deuincti ſomno. Lucret. lib. 4.
Dulci deuictus lumina ſomno. Catul. Argon. 59.
Cum diuellit ſomnos. Horat. 2. epiſt. 10.
Dare corpora ſomno, Ouid. 6 Metam.
Dare ſe ſomno. Cicer. 2. Tuſcul. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe.
Ducere ſomnos. Virg. 4. Æneid.
-potes hoc ſub caſu ducere ſomnos?
Ducere ſomnos & arcere. Ouid. 2. Metam. De caduceo Mercurij loquitur, quo dat ſomnos, adimitque, & lumina morte reſignat, ut canit Virg. 4 Æneid.
Ire in ſomnum. Plin. lib. 16. cap. 8. Datur & in ſomnum euntibus.
Eripitur ſomnus. Celſus lib. 2. cap. 7.
Euincere ſomnos. Ouid. 1. Metam.
Excitare ex ſomno. Cic. in Som. Scip. Quæſo, inquit, ut me ex ſomno excitetis. Et 4 Tuſc. E ſomno ſuſcitari.
Excitus ſomno. Silius lib. 17.
Excutior ſomno. Virg. 2. Æneid.
Pingues ſomnos exigere. Lucan. lib. 10, - tu mollibus inquit
Nunc incumbe toris, & pingues exige ſomnos. hoc eſt, uſque ad ſatietatem age ſomnos longos & quietos, unde pinguis fias.
Fieri ſomnum lepore ſumpto in cibis Cato arbitratur. Plinius. lib. 28. cap. 19.
Frui ſomno. 2. Ouid. Metamorph. in deſcriptione Inuidiæ.
Nec fruitur ſomno vigilantibus excita curis.
Fugare ſomnum. Plin. lib. 14. cap. 18, Thaſios duo genera vini diuerſa facere proditur. Vnum quo ſomnus concilietur, alterum verò quo fugetur.
Fuſa corpora vino ſomnóque. Virg. 9 Æneid.
Odor ſomnum gignit. Plin. lib. 21. cap. 19.
Grauatus ſomno. Virg. 6 Æneid.
Habet ſomnus animalia, Id eſt dormiunt animalia. Virg. 3. Aen.
Iacens ſomno. Virg. eclog. 6.
Nigros imitantia murmura ſomnos. Stat. 1 Syl. 5.
Impedit ſomnum urentior febris. Celſus lib. 3. cap. 18.
Inducere ſomnum. Celſus lib. 5. cap. 25.
Indulgere ſomno. Claud. de Theodoro & Adriano.
Inire ſomnum, Vide INEO.
Interrumpere ſomnos. Vide INTERRUMPO.
Inuitat ſomnus. Ouid. 11 Metam.
Labitur ſomnus in artus. Ouid. 11. Metam.
Moliri ſomnum. Celſus lib. 3. cap. 18, Quidam ſomnum moliuntur, potui dando aquam, in qua papauer decoctum ſit.
Moluit corpora ſomnus, Vide MOLLIO.
Mouere ſomnum. Celſus lib. 3. cap. 32.
Mulcens pectora ſomnus Ouid. epiſt. 17.
Breuis ſomnus feſſis obrepſit genis Seneca Troad 6.
Obrepens ſomnus mouet caput. Ouid. epiſt. 18.
Obruta ſomno legio Stat. 10. Theb.
Oppreſſit ſomnus virguiem, Vide OPPRIMO.
Parere ſomnum. Plin. lib. 19. cap. 8. Omnes lactucæ ſomnum parere creduntur.
Parere ſomnum alicui mero. Tibul. lib. 2. eleg. 6.
Pellere inertes ſomnos, Vide PELLO.
Perſuadere ſecuros iuuenum ſomnos ſanguine. Stat. 5. Theb. Id eſt occidere dormientes iuuenes. Satis licenter.
Lethæo ſomno perfuſa papauera. Virg. 1. Georg.
Petere ſomnum. Quint. lib. 9. cap. 4. Virg. 7 Æneid.
- ſub nocte ſilenti
Pellibus incubuit ſtratis, ſomnóſque petiuit.
Porrectus ſomno ſub frondibus. Stat. 2. Achill.
Silentia præbent ſomnum. Ouid. 5. Faſt.
Premi graui ſomno. Plin. lib. 9 cap. 13. & lib. 8. cap. 36.
Priuare ſomno. Cic. ad Atticum, lib. 18 Quum me ægritudo non ſolùm ſomno priuaret, verùm ne vigilare quidem ſine ſummo dolore pateretur.
Proſtare ſomnum pectore. Virg. 9. Æneid.
Prohibet ſomnum vulua dolens. Celſus lib. 5. cap. 25.
Quærere ſomnum odore mandragoræ. Plin. lib. 25. cap. 13.
Quærere ſomnum multa ſtrictione Celſus lib. 3. cap. 18.
Imbelli ſomno recubant littora. Stat. 3. Theb.
Reducere ſomnum alicui. Horat. 3. Carm. ode 1.
Reliquit me ſomnus. Virg. 8. Æneid.
Repetere ſomnum. Cic. ad Atticum, lib. 13. 290.
Sepulti ſomno dicuntur, qui profundo maximè ſomno tenentur. Lucret. lib. 1. 27 Idem lib. 5.
Sepulta vrbs ſomno vinóque. Virg. 1. Æneid.
Fugam ſomni ſua alma ſecura eſt. Ouid. 15. Metam.
Serpit ſomnus Plin. lib. 7. cap. 24 ad finem.
Solutus vino ſomnóque. Virg. 9. Æneid.
Nec me ſopierat menti Deus vtilis ægræ
Somnus, ſollicitas deficit ante domos. Non enim ad tectum vſque ingreditur Tibullus lib. 3. eleg. 4.
Sopitus ſomno. Virg. 1 Æneid.
Sternere ſe ſomno Virg. 4 Georg.
Tegit ocellos ſomnus quiete Catul. ad Licinium 47.
Pigro torpebant æquora ſomno Stat. 3. Sylu. 2.
Trahere ſomnum per ſuſpiria. Ouid 2. Amor. eleg. 19.
Irriguo ſomno turgeſcere Perſ. Saty. 5.
Et quum te fuſco ſomnus velauit amictu,
Vanum nocturnis fallit imaginibus. Tibull. lib. 3. eleg 4.
Videre ſomnum, Dormire. Cic. Curio lib. 7. epiſt. 31, Ita Caninio Conſule ſcito neminem prandiſſe: nihil tamen eo Conſule mali factum eſt: fuit enim mirifica vigilantia, qui toto ſuo conſulatu ſomnum non viderit. Iocatur in Caninium, cuius Conſulatus paucarum fuit horarum. De quo Suetonius in Cæſare cap. 76, Pridie autem calendas Ianuarias repentina Conſulis morte ceſſantem honorem in paucas horas petenti dedit. Et Macrob. Saturnal. lib. 2. cap. 3, Vigilantem habemus Conſulem Caninium, qui in Conſulatu ſuo ſomnum non vidit. Terentius Heauton. Act 3. ſcen. 1,
Somnum hercle ego hac nocte oculis non vidi meis.
Et profugos vincturi papauera ſomnos. Columel. lib. 10.
Vrgeri ſomno vltra debitum Celſ. lib. 2. cap 4.
Vti medicamento aliquo ad ſomnum. Plin. lib. 10 cap. 18.
Per ſomnum. Cic. 1. de Diuin. Illud autem naturale aut concitatione mentis edi, & quaſi fundi videbatur, aut animo per ſomnum ſenſibus & curis vacuo prouideri.
Somnium, ſomnij { ἐνύπνιον, ὄνειρος, ἐνυπνίασμα, ὀνείρατα } Illuſio quam patimur quum dormimus Cic. 2. de Lege Agrar. Hæc, per deos immortales, vtrùm eſſe vobis conſilia ſiccorum, an vinolentorum ſomnia: & vtrùm cogitata ſapientum, an optata furioſorum videntur? Idem 4. Acad. Vera eſſe auſpicia, oracula, ſomnia, vaticinationes.
Ægri ſomnia. Horat. de Arte.
Vigilantium velut quædam ſomnia. Quint. lib. 6. cap. 2.
Admonitio in ſomniis. Cic. 1 de Diuinat. Eandem in ſomniis admonitionem fuiſſe tertiam.
Coniectores ſomniorum & ſuperſtitioſorum Quint. lib. 4. cap. 2.
Concurſatio ſomniorum, Vide Concurſatio in CONCURRO.
Coniector ſomniorum. Cic. 2. de Diuinat.
Somniorum interpres vaferrimus Chryſippus. Cic. 1. de Nat. deor.
Ratio ſomniorum. Cic. 4 Acad.
¶ Crudelia ſomnia. Tibull. lib. 3. eleg 4. ad fin.
Hæc Deus in melius crudelia ſomnia vertat,
Et iubeat tepidos irrita ferre notos.
Dira ſomnia. Valer. 3. Argon.
Lymphatica ſomnia, Vide LYMPHA.
Nigra ſomnia. Tibul. lib. 2. eleg. 1 ad finem,
Póſtque venit tacitus fuluis circundatus alis
Somnus, & incerto ſomnia nigra pede.
Nocturna ſomnia. Horat. 4 Carm. ode 1.
Sæua ſomnia. Seneca Herc. fur. 12.
Sollicitum ſomnium Seneca Troade 5.
Somnia fallaci ludunt temeraria nocte. Tibull. lib. 3. eleg 4.
Tetris ſomnia. Virg. 4. Æneid.
Tumultuoſa ſomnia facit ſemen nymphææ. Plin. lib. 26. cap. 8. Celſus lib. 2. cap. 2.
Vaga ſomnia. Statius 10. Theb.
Vera ſomnia. Horat. 1. Serm. ſaty. 10.
¶ Cernere ſomnia. Lucret. lib. 3.
Alicui enarrare ſomnium. Cic. 1. de Diuinat.
Explicare interpretatione ſomnia Cic. 1. de Diuinat.
Fingere ſomnia. Lucret. lib. 1. 51. Virg. eclog. 8.
Interpretari ſomnium, Vide INTERPRETOR.
Pertinet ſomnium ad hoc, Vide PERTINEO.
Videre ſomnia Ouid. 9. Metam.
Vti ſomniis iucundiſſimis Cic. 5 de Fin. Itaque ne ſi iucundiſſimis quidem nos ſomniis vſuros putemus. Endymionis ſomnum nobis velimus dari: idque ſi accidat, mortis inſtar putemus.
¶ Somnium, Inutile dictũ, quemadmodũ nugæ, & ſimilia. Teren. Phorm. 5. 6.
Quid ais? o. cum eius conſueuit matre olim in Lemno clanculum,

P. Somnium: vtinę hæc ignoraret ſuum patrem? Quaſi dicat, non eſt verum. Idem Adelph. 2, 1,

Vbi me dicato data tanti, teſtes faciet ilico
Vendidiſſe me, de argento ſomnium, mox cras redi. Id eſt nulla mentio negligitur, non curatur.

Somnio, ſomnias {[illegible]} ſomniare, Per quietem aliquid, quaſi ſiquis vigilaret, videre. Terent. And. 5, 6,

- num illa ſomniat
Ea, quæ vigilans voluit? Plaut. Curcul.
Quos tu mihi luſcos libertos, quos ſumanos ſomnias? Id eſt ſomniando loqueris.

Si ita natura paratum eſſet, vt ea dormientes agerent, quæ ſomniarent, alligandi omnes eſſent qui cubitum irent. Cic. 2. de Diuin.

Mortuum eſſe ſomniare. Cic. 4. Acad.

Somniare aliquem. Terent. Eunu. 1, 2,
Dies noctéſque me ames: me deſyderes.
Me ſomnies, me expectes, de me cogites, &c.
Cic. Attic. lib. 9. 185.

Somniare canterino ritu. Plaut.
Certè hæc mulier canterino ritu ſomniat. Iocus ex ambiguo eſt. Nam & ſomniare ſomnia, eſt videre inter dormiendum. dormiunt autem equi ſtãtes plerique tamen cantherij magis, qui quòd caſtrati ſunt, mitiores & placidiores ſomnoſuloſique & dormitantes magis ob torporem videntur. Somniare etiam delirare, nugáſque & deliramenta effutire valet, vt in Curculione, quos ſumanos ſomnias? id eſt nugaris & blateras. Mulierem igitur inſanire & delirare dicit. Ex Turnebo.

Somniare ineptias Colu. lib. 1. cap. 8. Cic. Attic. lib. 7. 131. Sine Senatu, ſine magiſtratu, ne ſomniare quidem poterit quicquam [illegible]. Vetus codex habet Simulare.

Somniari. Impersonale. Plin. lib. 18. cap. 4. Ariſtoteles & Fabianus plurimum ſomniari circa Vernum & Autumnum tradunt.

Somnians, Parti. {[illegible]} Cic. 1. de Diui. Hæc ſomniãtis eſt diuinatio.

Miracula non diſſerentium philoſophorũ, ſed ſomniantium. Cic. 1. de Nat. deor.

Somnioſus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Qui crebris ſomniis vexatur. Plin. lib. 28. ca. 19. Somnioſus fieri lepore ſumpto in cibis, Cato arbitratur.

Somnifer, pe. corr. Aliud adiectiuum {[illegible]} Quod affert ſomnum, & Soporiferum etiam dicitur. Plin. lib. 18. cap. 25. Viſque ſomnifera etiam ſatiuo papaueri.

Venena ſomnifera. Ouid. 9. Metam.

Somnificus, pen. corr. {[illegible]} Itam adiect. Plin. lib. 37. cap. 10. Et viſo dracone ſpargere ſomnifica medicamenta. Idem lib. 29. cap. 4. Quonam vincatur aſpidum ſomnifica vis.

Somniculoſus, pe. pro. {[illegible]} Similiter adiectiuum. Somno plenum & ignauia. Cic. de Senect. Quæ vitia ſunt non ſenectutis, ſed inertis, ignauæ, ſomniculoſæ ſenectutis. Colum. lib. 3. cap. 8. Socors & ſomniculoſũ genus id mancipiorũ, otiis, cãpo, circo, aleę, popinæ, lupanaribus conſuetũ, nunquã non eaſdẽ ineptias ſomniat.

Somniculoſus interdum dicitur non qui ſomno indulget, ſed qui ſomnum inducit, habétque vim ſomnificam: vnde Siſenna aſpidem vocat ſomniculoſam, non quòd ipſa dormiat, ſed quòd vi ſomnifica homines percuſſos necet.

Somniculoſè, pen. prod. Aduerbiũ {[illegible]} Negligenter. Plau. Capt. 5, Haud ſomniculoſe hoc agendum eſt.

Somnolentus {[illegible]} Somno plenus. Huius nullum exemplum reperi.

Somnoſinus {[illegible]} Adiectiuũ apud antiquos dicebatur id quod in ſomnis videbatur. Varro Prometheo, lib. 1.

Hic ſomnoſinas imagines affatur. Nonius.

Somphos {[illegible]} Cucurbitæ ſylueſtris genus digitali craſſitudine, non niſi in locis ſaxoſis naſcens, intus inane, vnde & nomen inuenit: nam Græci [illegible], vocant inane. Quidam *Cucurbitam marinam* appellant. Plinius lib. 20. cap. 3.

Sonabilis, Vide SONVS.

Sonchos {[illegible]} Herba quam Latini, atque adeò Colum. cicerbitam vocant, intybi, ſiue ambubaiæ, & lactucæ quædam ſpecies: nam & lacte abundat, quæ antiquis eſui erat, & in hortis ſerebatur: nunc autem nobis neglecta, & tantum cuniculorum cibis commendata. Plin. lib. 22. cap. 22. Eſt & ſonchos, vt quem Theſeo apud Callimachum apponat Hecate, vterque albus & niger, lactucæ ſimiles ambo, niſi ſpinoſi eſſent, caule cubitali anguloſo, intus cauo, ſed qui fractus copioſo lacte manat. Vulgus noſtrum vocat *Creſpino*.

SONOR AE gentes ſunt in India, apud Plinium lib. 6. cap. 20.

Sonipes, Sonitus, & Sono, Vide SONVS.

Sons, ſontis om. gen. {[illegible]} Propriè dicitur cuius culpa iam ſonat: hoc eſt qui reatu conuictus eſt. Feſtus, Sons, nocens: ſontes, innocens. Cic. 3. de Legib. Vincula ſontium ſeruanto, capitalia vindicanto. Et 1. Off. Punire ſontes.

Animam ſontem dare. Virg. 10. Æneid.
Protegere ſontes. Ouid. 2. Triſt.
Puppis ſontibus impulſus. Valer. 5. Argon.
Sanguine ſonti fœdatus. Ouid. 13. Metam.
Thalamus ſontes. Stat. 4. Theb.
Turbæ ſonti dactere plaga Seneca Herc. fur. 13.

Sonticus, pen. cor. Adiectiuum, Quod nocet. Vnde Sonticus morbus, qui perpetuò nocet, & totum inuadit corpus. Plin. lib. 36. cap. 19. Venuleius in l. vlt. D. de ædil. edicto. Qualis morbus ſonticus nominatur, cum ſignificari Caſſius ait, qui noceat, Nocere autem intelligi, qui perpetuus ſit, non qui tẽpore finiatur. Sed & morbum ſonticum videri, qui inciderit in hominem poſtquàm is natus ſit. Sontes etenim nocentes dicuntur.

Sonticum morbum in duodecim, ſignificare ait Ælius Stilo, certum, cum iuſta cauſa, quem nonnulli putant eſſe qui noceat, quòd ſontes ſignificat nocentes.

Cauſa ſontica. Tibul. lib. 1. eleg. 8.

Sonticus, pro Iuſto aliquando accipitur. Næuius, Sonticam eſſe oportet cauſam, quamobrem perdas mulierem. Ex Paulo.

Sonus, ſoni {[illegible]} Omnis vox, & quicquid auribus percipi poteſt. Cic. 1. de Diuinat. Qui ſono quodam vocum & Phrygiis cantibus inciantur.

Sonus pronuntiandi Cic. 1. de Orat.
Acuti ſoni. Quint. lib. 1. cap. 8.
Amœnior ſonus. Gell. lib. 13. cap. 19.
Cæcus ſonus, Profundus, vel cuius cauſam ignoramus. Senec. Troad. 3,
Quàm ſubitò cæco terra mugitu fremens
Concuſſa cæcos traxit ex imo ſonos.
Craber ſonus, Vide CREBER adiectiuum.
Dulcis ſonus. Cic. in Somnio Scip. Quis eſt qui complet aures meas tantus & tam dulcis ſonus?
Elegantior ſonus. Gall. lib. 13. cap. 19.
Firmior ſonus, Gell. lib. 13. cap. 19.
Grauis Quint. lib. 1. cap. 8.
Immanis ſonus ferri. Stat. 4. Sylu. 3.
Imus, Vide IMVS.
Inanis ſonus vocis. Cic. 5. Tuſc.
Lætior vocis ſonus. Gell. lib. 13. cap. 19.
Legitimus. Horat. de Arte.
Lenis ſonus, Vide LENIS.
Magici ſoni. Ouid. 2. de Arte.
Miſtáque cum magicis Muſa venena ſonis.
Medius. Quint. lib. 1. cap. 8.
Miſerabilis, Vide MISER.
Peregrinus ſonus. Quint. lib. 1. cap. 7.
Repens ſonus. Senec. Medea 12. id eſt repentinus.
Reſultans ſonus. Vide Reſultans in RESVLTO.
Sonus ſummus, medius, imus, Vide MVNDVS.
Vaſtus ſonus. Senec. Herc. furen. 9.
Viridior ſonus Gall. lib. 13. cap. 19.
Vocalior ſonus. Gall. lib. 13. cap. 19.

¶ Sonus vocis, pro Accentu, ſeu proſodia. Cic. in Orat. Mira eſt enim quædam natura vocis, cuius quidem è tribus omnino ſonis, inflexo, acuto, graui, tanta ſit & tam ſuauis varietas, perfecta in cantibus.

Addere ſonum vocis hiſtoriæ, Vide ADDO. Cic. 2. de Orat. Paululum ſe erexit, & addidit hiſtoriæ maiorem ſonum vocis vir optimus Craſſi familiaris Antipater.

Blandis ſonis adire aliquem. Alloqui blandis verbis. Ouidius epiſtola 15.

Admouere ſonum vocis, Vide ADMOVEO.
Grauior ſonus auditur. Virg. 4. Georg.
Longè remotos ſonos audire. Senec. Thye. 2.
Concipere ſonos aure. Senec. Theb. 2.
Lætum ſonum crepuit populus. Horat. 2. Carm. ode 17.
Concordi ſono dicere aliquid. Ouid. 3. Metam.
Dare ſonum. Virg. 3. Georg.
Efficere ſonum. Cic. 2. de Nat. deor. In ore ſita lingua eſt finita dentibus, &c. quæ ſonos vocis diſtinctos & preſſos efficit, &c.
Elicere ſonum neruorum. Cic. 2. de Nat. deor. Itaque ad pingendum, fingendum, ad ſcalpendum, ad neruorum eliciendos ſonos, ac tibiarum, apta manus eſt.
Fundere ſonum. Cic. 4. Acad. Fuerit tibi Empedocles videtur: at mihi digniſſimum rebus his, de quibus loquitur, ſonum fundere. Idem 5. Tuſcul. Diſtáque nos in vocibus occupatus, inanes ſonos fundere.
Inflare vi ſonum, Vide INFLO.
Infuſcare ſonum, Vide INFVSCO.
Multiplicare ſonos Stat. 6. Theb.
Peragere ſonos. Ouid. 3. Faſt.
Reddit ſonum chorda. Horat. de Arte.
Blæſo ſono reddere verba. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Sum miſera ſonum fremitus virorum. Stat. 10. Theb.

¶ Sonus, ſonus, per quartam antiquis aliquando declinatum. Siſenn. hiſtor. lib. 4. Poſtquàm in ſono ſignorum prælium magno cum clamore virorum commiſſum eſt. Ex Nonio.

Sonor, ſonoris, pen. prod. m. g. {[illegible]} Vehementior ſonus. Virg. 7. Æn.

-magno veluti cum flamma ſonore, &c. Idem 9. Æn.
Et crines albos, & læua ſonoribus arma.
Clarus ſonor. Lucret. lib. 4.
Sentire ſonorem. Lucret. lib. 4.
Plenæ ſonoribus aures Lucret. lib. 6.

Sonorus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Graue ſonans. Virg. 1. Æn.

Cithara ſonora. Tibul. lib. 3. eleg. 4.
Flumina ſonora. Virg. 12. Æneid.
Tempeſtates ſonoræ Virg. 1. Æneid.
Tonitru ſonoro cuncta concutiens. Claud. 2. Paneg.

Sono, ſonas, ſonui, ſonitum, pen. corr. & rarò ſonaui, ſonatum {[illegible]} ſonare, Sonum facere. Plaut. Curcul. 3,

Amabo cuia vox auribus ſonat procul? Horat. 1. Serm ſat. 4,
Magna ſonaturum des nominis huius honorem.
Grauiter ſonare. Virg. 3. Georg.
Acutè ſonare, Vide Acutus in ACVO.
Dulce ſonant tenui gutture carmen aues. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Leuiter ſonant cachinni. Catul. Argon. 59.
Plenius ſonans aureo plectro Horat. 2. Carm. ode 13.
Plangore ſonat mœſta domus Ouid. ad Liuiam.
Tinnitibus acutis ſonuit enſis. Ouid. 5. Metam.
Nimbi ſonuerunt toto æthere. Virg. 2. Æneid.
Plauſu ingenti ſonuerunt omnia. Virg. 5. Æneid.

Sonat pharetra, Sonant tela. Virg. 4 Æneid.
Ripæ ſonant balatu pecorum. Virg. 3. Georg.
Rupes ſonant carmina. Virg. eclog. 5.
Diuerſa ſonare. Ouid. 10. Metam.
¶Vox hominem ſonat. Virg. 1. Æneid.
¶Idem ſonát hæc verba, pro ſignificant. Cic. 3. Offi. Honeſtate igitur dirigenda vtilitas eſt, & quidem ſic, vt hæc duo verba inter ſe diſcrepare, re vnum ſonare videantur. Idem 2. de Finib. Non intelligere interdum quid ſonet hæc vox voluptatis: id eſt quæ vis huic voci ſubijciatur. Hic Cicero quid ſonare ſignificet, declarat.
¶Acerba ſonans. Virg. 1. Georg.
Grande ſonare. Stat. 3. Sylu. 1.
Lene ſonans aqua. Ouid 2. Faſt.
Mortale ſonans. Virg. 6 Æneid.
Pingue & peregrinum ſonare dicuntur rudes poëtæ. Cicero pro Archia. Qui præſertim vſque eò de ſuis rebus ſcribi cuperet, vt etiam Cordubæ natis poëtis pingue quiddam ſonantibus atque peregrinum, tamen aures ſuas dederet.
Raucum quiddam ſonare. Ouid. 3. de Arte.
Rauca ſonans amnis. Virg. 9 Æneid.
Saxoſum ſonans Hypanis Virg 4. Georg.

Sonans {ἠχῶν} Nomen ex participio: vt Æs ſonans: Ouid. 12. Metam.
Auræ ſonantes Virg. 11. Æneid.
Fila ſonantia. Ouid. 10 Metam.
Ora ſonantia centum linguis. Ouid. 8. Metam.
Scopuli ſonantes. Virg 1. Æneid.
Turba ſonans. Virg. 3 Æneid.
Verba ſonantia. Plin. Iunior lib. 1. epiſt. 16.

Sonandus, Participium {[illegible]} Ouid. 5 Faſt.
. ſigni cauſa ſonanda mihi eſt. Alij legunt, canenda.
Ore magno ſonandus. Ouid. 1. de Arte.

Sonabilis, & hoc ſonabile, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum, vt Siſtrum ſonabile. Ouid. 9 Metam.

Sono, ſonit {[illegible]} ſonere, Tertia coniugandi forma dixerunt veteres. Lucret. lib 3.
Caligare oculos, ſonere aures, ſuccidere artus.
Syncerum ſonere. Lucret. lib. 3.

Sonitus, huius ſonitus, pen. cor. maſc. gen. {[illegible]} Idem quod Sonus. Virg 6 Æneid.
Dum flammas Iouis & ſonitus imitatur Olympi. Plaut. Trinum. 17.
. quis homo
Tam tumultuoſo ſonitu me excivit ſubitò foras?
Sterilia ſonitu corpora. Lucret. lib. 2.
Innumeri ſonitus æris. Stat. 1. Sylu. 1.
Aquæ ſonitus Tibul. lib. 1. eleg. 1.
Armorum ſonitus. Virg 1. Georg.
Plangoris ſonitus. Ouid. 3. Metam.
Fractu ſonitus tubarum. Virg 4. Georg.
Perterricrepus ſonitus. Lucret. lib. 6.
Quadrupedans ſonitus. Virg 8. Æneid.
Sonans ſonitus Lucret. lib 1.
Terribilis ſonitus. Virg. 6. Æneid.
Vagus ſonitus Aſopi fluentis. Propert. lib 3. eleg 15.
¶Creber ſonitus adeſt ad fores. Virg. 1. Æneid.
Agnoſcere ſonitum, Vide AGNOSCO.
Capere ſonitum, Vide CAPIO.
Captare ſonitum, Vide Capto in CAPIO.
Clareſcunt ſonitus. Virg 2. Aeneid.
Acrem ſonitum dare. Virg 4 Georg.
Ingentem ſonitum dedit ignis Virg. 1. Georg.
Vaſtos ſonitus dare. Virg 5. Aeneid.
Excitur ſonitus pedibus. Lucret. lib. 2.
Faciunt ſonitus venti. Lucret. lib 6.
Venti ferunt ſonitum ad littora. Virg 12. Aeneid.
Increpuit ſonitum tuba. Virg 9. Aeneid.
Quatit ſonitu campum vngula. Virg. 8 Aeneid.
Terrere aues ſonitu. Virg. 1. Georg.
Soniti, Genitiuus antiquus pro ſonitus. Pacu. Duloreſte: Quidnam antè hoc ſoniti eſt, quòd ſtrident fores? Cæcil. [illegible]. Nam quidnam fores facere ſoniti? Nonius.

Sonipes, pen. cor. ſonipedis. pen cor. maſc gen. {[illegible]} ſignificat celerem equum, à ſonitu pedis, quòd pedibus ſonet. Cic. 3. de Orat. Aut à breuibus deinceps tribus extrema producta atque longa, ſicut illa ſunt, domuerant, ſonipedes.
Acrior ſonipes Stat. 5. Theb.
Inſignis oſtro & auro ſtat ſonipes. Virg 4. Aeneid.
Martius ſonipes. Silius lib. 1.
Nobilis ſonipes. Claud. de Nup Honorij & Mariæ.
Vegeti ſonipedes. Catul. de Berecyoth 58
Celſos ſonipedes ocyus ſubigit iugo. Senec. Hipp. 16.

Sonitius, Adiect. Feſtus, Sonitio, ſonanti. Cic. ad Cecinnam, lib 6. 6. Non igitur ex alitis inuolatu, nec è cantu ſiniſtro oſcinis, vt in noſtra diſciplina eſt, nec ex tripudijs ſoliſtimis, aut ſonitiis tibi auguror: ſed habeo alia ſigna quæ obſeruem.

SOPHANÆ, pen prod. {[illegible]} Armenij populi: quos Plin. lib. 6. cap 9. Vocat Sophenos: eorúmq; regionē Sophenē li. 5. cap. 12. & lib. 6. cap. 13.
Molles Sophenæ. Lucan lib. 2.

Sophia, ſophiæ, pe. cor. {σοφία} Latinè Sapiētia dicitur. Mart. li. 1. à fine,
Quum tibi ſit ſophiæ par fama, & cura deorum. Cic. 1. Off. Princepſque omnium virtutum eſt illa ſapientia quā σοφίαν, Græci vocāt.

Sophus, ſophi, maſc gen. {σοφός} Sapiens. Virgilius.
Hinc omnis certa dialectica turba ſophorum. Cic. 5. Tuſc. Itaque & illos ſeptem, qui à Græcis σοφοί, ſapientes à noſtris, & habebantur & nominabantur. Martial. lib. 7.
Tepla Cecropiæ comitatur turba Mineruæ:
Te ſecreta quies, te ſophos omnis amat.

Grande ſophos, id eſt, magna voce acclamatum. Mat. lib. 1. Sipontinus, Mos eſt Græcorum, dum ſcripta alicuius vel legerint vel audierint, aſſentando dicere, σοφῶς, hoc eſt ſapiens, doctus. Neutro autem genere dixit poëta, Grande ſophos, id eſt grandem illam & adulatoriam vocem tot hominum clamantium Sophos. Sic alibi,
Quòd tam grande ſophos clamet tibi turba togata, &c. Idem li. 3.
Mercetur alius grande & inſanum ſophos, Miſerere ro fœlicium.
Tergeminum mugiet ille ſophos Martial. lib. 5. epigrām. ad Candidum.

Sophiſtes, ſophiſtæ, vel ſophiſta. {σοφιστής} Orator, præceptor, ſapiens. Olim autem ſophiſtæ dicebantur philoſophi & ſapientiæ profeſſores: deinde vero rethores: poſtremò abijt nomen in inuidiam, vt Sophiſtæ dicerentur, qui fictam quandam ſapientiæ ſpeciem iactitarēt, Cic. 1. de Nat. deor. Abderites quidem Protagoras, cuius à te modò mentio facta eſt, ſophiſtes temporibus illis vel maximus. Idem 4. Acad. At quis eſt nunc hic ſophiſtes? Sic enim appellantur hi qui oſtentationis aut quæſtus cauſa philoſophantur.

Sophiſtica, {σοφιστική,} Pars dialecticæ plus verborum, quàm veritatis, pluſque oſtentationis, quàm vtilitatis habens, qua docemur fallacibus concluſiunculis aduerſarium irretire, atque argumenta ita acutè inuenire, vt quæ falſiſſima ſunt atque fallaciſſima, veriſſima eſſe videantur. Sophiſtam declamandi magiſtrum dixerunt olim. Cælius Rhod.

Sophiſma, ſophiſmatis, pen corr. neut. g. {σόφισμα} quid ſignificet, declarat Cic 4. Acad. his verbis, Atqui habebam moleſtos vobis, ſed minimè Stilbonem, Diodorum, Alexinum, quorum ſunt contorta & aculeata quædam ſophiſmata. Sic enim appellantur fallaces concluſiunculæ. Vide Cauillatio, in CAVILLA.

SOPHILVS, {[illegible]} Sicyonius, vel Thebanus Comicus, Mediæ Comœdiæ ſcriptor, cuius fabulæ nō nullæ commemorantur à Suida.

SOPHOCLES, pen. corr. {[illegible]} Athenienſis poëta Tragicus, æqualis Periclis, eiúſque Collega quandoque in præturæ: docuit fabulas CXXIII. victorias retulit XXIV. authore Suida. Deceſſit poſt Euripidem annis VI. cui ſtyli magnitudine præfertur, licet ei ſit ſententijs inferior. Filios habuit Leophontem, Leoſthenem, Ariſtonem, Stephanum, Meneclidem. Hæc ex Suida. De quo Cic. de Senec. Sophoclē ex inſperato gaudio ob victoriam ex tragœdia quadam repentinò obiiſſe, Valerius author eſt. Hunc Cicero diuinum poëtam lib. 1. de Diuinat. vocauit.
Sophocles non ignobilis Tragicus. Quintil. lib. 1. cap. 11. Horat. 2 epiſtol. 1.

Sophocleus, pen. prod. Poſſeſſiuum, {[illegible]} Vnde, Carmina Sophoclea. Cice. ad Tyronem, libr. 16. 18. An pangis aliquid Sophocleum? Martial lib. 3. Virg 8. eclog.
Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.
¶Sophocles ſuperioris nepos, poeta item Tragicus, qui docuit tragœdias XL. vicit VIII. commemoratur à Suida.
¶Sophocles etiam grammaticus, minor appellatus, enarrauit Lycophronem, Appollonium, alióſque poetas, quorum opera habemus.
¶Sophocles alius, dux Athenienſium Soſtratidæ filius, apud Thucydidem.

Sophron, ſophronis, pen corr. maſ g. {σώφρων} & Sophroſyne, ſophroſynes, f g. Cice. 3 Tuſc. Veriſimile etiam illud eſt, qui ſit temperans, quem Græci σώφρονα appellant: eamque virtutem σωφροσύνην vocant, quam ſoleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare, nonnunquam etiam modeſtiam

Sophroſyne, es: {σωφροσύνη} temperantia. modeſtia, caſtitas, Hieronymus contra Iouinianum: Non enim, vt male habetur in Latinis codicibus, ſobrietas eſt legendum: ſed caſtitas, id eſt, σωφροσύνη.

SOPHRON {σώφρων} Comicus, cuius meminit Athenæus. Implicitum hunc vocat Statius lib. 5 Syl. 3.
SOPHRON poeta Mimorum ſcriptor fuit tanti, à Platone æſtimatus, vt moriēs libros eius capiti ſubiectos narretur habuiſſe. Cælius Rhodig lib. 7. cap. 1.

SOPHRONIA {[illegible]} matrona Romana fuit, quam ob inſignem pudicitiam Lucretiam Chriſtianam vocant. Hæc cum ſe vim Decij principis videret non poſſe effugere cōſentiente viro, arrepto gladio ſeipſam transfixit, & in Diuorum numerum eſt relata. Euſebius in Eccleſiaſtica hiſtoria.

SOPHRONISTAE {[illegible]} magiſtratus quidam erant apud Athenienſes non diſſimiles iis quos Romani Cenſores vocabāt, licèt lōgè plures eſſent, & poteſtate aliquanto inferiores: legebantur autem ex ſingulis tribubus decem, qui iuuenum mores cenſerent.

Sophroniſteres {[illegible]} dentes duo, qui omnium extremi naſcuntur, circa annum ætatis vigeſimum, hoc eſt circa id tempus, quo iam ſapere incipimus.

SOPHRONIVM {[illegible]} meretriculæ nomen apud Plautum, amatoria quadam adulatione per diminutionem prolatum ἀπὸ τῆς σωφροσύνης, quod temperantiam, modeſtiam ſiue caſtitatem ſignificat.

Sopio, Vide SOPOR.

SOPIS Sopithis, Rex fuit Indicæ regionis eius, quam Sopithem appellari diximus Strabo lib. 15. In eadē terra eſſe canes optimos narrant, atque Alexandrum centum & quinquaginta canes à Sopithe accepiſſe, atque vt periculum faceret, duos Leoni immiſiſſe: quibus illum tenentibus, alios duos ſolmiſſe, qui cùm iam in certamine cōſiſterent, Sopithes iuſſit, vt vnus ex canibus crure apprehenſus abſtraheretur à morſu: & niſi obtemperaret, crus amputaretur. quod Alexander primò non conceſſit, cani videlicet parcens. Sed cùm Sopithes diceret ſe quatuor pro vno daturum, conceſſit. Canis verò prius ſibi crus incidi profundo vulnere paſſus eſt, quàm morſum dimitteret.

SOPIES, ſopithis: Indica regio de qua ſic Strabo lib 15. Dicunt in terra Sopithis, in mōnte quodam ſales effodi, qui toti Indiæ ſufficiant. Itē auri & argenti metalla, non longè in alijs montibus dicuntur, vt Gorgus tredidit.

Sopor, ſoporis, maſc gen {[illegible]} Idem quod Somnus. Cicero in

Saluſtium. Noli nobis languorem ac ſoporem olnium exprobrare.
¶ Sopor interdum differt à ſomno. Plin. lib. 21. cap. 18. Horas ſemne ſomnum alhci: ſed modum ſeruandum, ne ſopor fiat.
Conſanguineus lethi ſopor. Virg. 6. Æneid.
Altus ſopor, Vide ALTVS.
Doloſus ſopor Stat. 1. Sylu. 2.
Dulci ſopore languides. Horat. Epod. 5.
Fœlix ſopor. Stat. 5. Theb.
Grauiſſimus ſopor. Lucret. lib. 4.
Impauidus ſopor. Silius lib. 13.
Piger ſopor. Catul. de Berecynthia 58.
Semiſomnus ſopor. Quint. lib. 4 cap. 2.
Temulentus ſopor. Quint. lib. 4 cap. 2.
Trepidus ſopor Stat. 1. Achil.
¶ Collocare aliquem in ſoporem, Vide COLLOCO.
Complectitur artus ſopor. Virg. 2. Æneid.
Continuans ſe ſopor interdiu noctúque. Celſ. lib. 2. cap. 4.
Ducere ſoporem. Tibul. lib. 1. cap. 2.
Nam neque tum plumæ, nec ſtragula picta ſoporem,
Nec ſonitus placidæ ducere poſſet aquæ. Id eſt, inducere.
Firmare ſoporem alicui. Ouid. 1. Metam.
Suaui ſopore deuinxit membra ſomnus. Lucret. lib. 4.
Altus ſopor habet animalia. Virg. 8. Æneid.
Irrigat artus ſopor. Virg. 3. Æneid.
Languens ſopore. Lucret. lib. 4.
Secuto ſopore mulcens membra. Silius lib. 3.
Occupat artus ſopor. Virg. 4. Georg.
Pati ſoporem. Ouid. 15. Metam.
Grauitate ſoporis preſſus. Ouid 15. Metam.
Profligatus temulento ſopore. Quin. lib. 4. cap 2.
Receptus ſopor parte oculorum Ouid. 1. Metam.
Remouet ſoporem cura. Ouid 6 Metam.
Segnis ſopor tenuit corpora noſtra. Lucan. lib. 5.
Vincere caput ſopore. Propert. lib. 3. eleg. 17.
Victa ſopore corpora Ouid. 1. Faſt.
Perpetuus ſopor vrget illum, Mortuus eſt. Hor. 1. Car. ode. 24.
¶ Sopor, pro poculo ſoporifero. Æmilius Probus in Dione. Patri ſoporẽ medicos dare coëgit. Hoc ergo ſumpto ſomno ſopitus, diem obiit ſupremum.

Soporifer pen. corr. Adiectiuum, {ὑπνωτικός, ὑπνοποιός} Quod ſoporem inducit. Plinius lib. 9. cap. 13. Prætereà dextræ pinnę vim ſoporiferam ineſſe, ſomnoſque allicere ſubditam capiti tradunt. Idem lib 19. cap. 8. A copia lactis ſoporiferi.
Aula ſoporifera Somni. Ouid. 11. Metam.
Flos ſoporifer. Stat. 10. Theb.
Lethe ſoporifera. Ouid. 4. Triſt. eleg. 1.
Noctis ſoporiferæ dona. Silius lib. 7.
Papauer ſoporiferum. Virg. 4. Æneid.
Soporo, ſoporas, pen. prod. {[illegible]} ſoporare, Soporem inducere. Plin. lib. 28. cap. 8. Cauda, flumina & aquarum impetus ſiſti, ſerpentes ſoporari. Stat. 11. Theb.
- & inſuetos angues omnia aſtra ſoporant.

Soporatus pen. prod. Particip. {[illegible]} Plin. lib. 10. cap. 75. Aquatilia ipſa quiete cernuntur placida ceu ſoporata.
Artus ſoporatos premit quies. Valer. 4. Argon.
Dolor ſoporatus, Curtius lib. 7. Hoc eſt ſopitus, & qui interquieuerat.
Offa ſoporata melle Virg. 6 Æneid.
Melle ſoporatam & medicatis frugibus offam obiicit. Sunt qui legendum putent ſoporatam, quod mel ſoporem non faciat, ſed ſaporem.
Ramus ſoporatus vi Stygia. Morte plenus. Seruius. Virg. 5. Æne.

Soporus, pen. prod. Adiectiuum {ὑπνώδης} vt
Nox ſopora Lucan. lib. 2. 48. Stat. 2. Theb.

Sopio, ſopis, ſopiui, ſopitum {κατακοιμίζω, κοιμῶ, [illegible]} ſopire, pen. prod. Soporẽ inducere. Liu. 4. bel. pun. Lenior denique æqualiórque accidens auribus, magnam partem hominum ſopiuit.
Somno ſopire aliquem. Ouid. 7. Metam.
Deus me ſopierat. Tibul. lib. 3. eleg 4.

Sopitus, pen. prod. Participium {[illegible]} Liu. 5 bel Pun. Nico ex improuiſo ad portas ſopitos vigiles in cubilibus ſuis obtruncat, portámque aperit. Idem 7. ab Vrbe.
Lecto ſopitus. In lecto dormiens. Lucret. lib. 3.
Somno ſopitus. Virg. 1. Æneid.
Quiete ſopitus. Lucret lib. 3.
Sopitus vino & epulis. Liuius 8. ab Vrbe.
¶ Sopitus anguis cantibus magicis. Colum lib. 10.
Aras ſopitas excitat ignibus. Virg. 8. Æneid.
Brachia ſopita. Ouid. epiſt 14.
Sopitus vbique armorum furor. Paterculus. lib 2.
Ignis ſopitus, Non apparens, occultus Virg 8. Æneid.
Impoſitum cinerem, & ſopitos ſuſcitat ignes. Idem 5. Æneid.
Mens ſopitæ. Ouid. 3. Faſt.
Quies ſopita Liu. lib. 9.
Sopitus, Qui ſenſus amiſit. Liu. lib 1. Iubet bono animo eſſe: ſopitum fuiſſe regẽ ſubito ictu, ferrum haud altè in corpus deſcendiſſe.

SORA {Σῶρα} oppidum Volſcorum in Campania, cuius meminit Plin. lib 3. cap. 5. Liu. 10. ab Vrbe Meminit etiam Iuuenalis, quũ ait Saty 3.
- optima Soræ
Aut Phabrateriæ domus. Silius lib 8.

SORACTE {[illegible]} Mons in Phaliſcis, Apollini ſacer, quo ſpelunca cooperta, latebrã ſibi elegit diuus Syluester. Et eſt generis neutri. Quod & hæc Soracte. & Soracter Soractis dicitur. Sil. lib. 8.
- & ſacrum Phœbo Soracte frequentant. Virg. 11. Æneid.
Summe deûm ſancti cuſtos Soractis Apollo. Plin. lib 7. cap. 2. Sacrificio annuo quod fit ad montẽ Soractẽ Appollini. Hora. 1. Car. ode 9.
Vides vt alta ſtet niue candidum Soracte?
Phœbeum Soracte. Silius lib 7.
¶ Item dicitur Soractis, huius Soractis: quemadmodum Preneſte & Preneſtis.

Soracum eſt, quo ornamenta portantur ſcenicorum: Paulus ex Feſto. Notat Antonius Aug. Refertur, ex opinione, à Feſto verſus Plauti in Perſa. Librorum enim ecce illum plenum ſoracum habeo Sed verbum, enim, non agnoſcit Feſtus, & pro ecce illum ſiue eccillum ac illum ſcripſit librarius, quod in margine notatũ eſſe eideo litera, R. Variè hoc nomen ſcriptum reperi: nam Quintilianus lib 3 cap 3. refert Ciceronem in Piſonem ſcripſiſſe: Cùm tibi tota cognatio in ſerraco aduehatur. & Vitruuius lib. 10. cap. 1. Portationes eorum non eſſent, niſi plauſtrorum, aut ſaracorum per terram, nauicularum per aquam inuentæ eſſent machinationes. Iuuenalis Satyr 3.
Longa coruſcat ſarraco veniente abies, atque
Altera pinum plauſtra vehunt. Et Satyr. 5.
Frigida circumagunt pigri ſarraca Bootæ.
Vlpianus ſub tit. ad legem Aquiliam cap. 29. Quia parui refert (inquit) nauem immittendo, aut ſerraculum ad nauem ducendo, an tua manu damnum dederis. Quem locum non intelligentes pro ſerraculo, ſeroaculum, vel verticulum, vel gubernaculum, vel ferraculum ediderunt.

SORAE, gentes in Capiſſena ſunt authore Plinio lib 6 cap 23

SORANVS, Pluto eſt cognominatus. Item Hirpini Sorani dicti ſunt, velut Ditis patris Lupi: tum quia in deum ſibi colerent: tum quòd rapto viuerent ex reſpõſo Cælius Rhodig lib. Lection. antiquar. 10. cap. 18. Lupi autem Sabinorum lingua Hirpi vocantur. Vide Seruium.

SORANVS, Epheſius medicus Alexandriæ vixit: deinde Romam venit, vbi artem exercuit Traiani & Hadriani temporibus. Suidas.

Sorbeo. ſorbes, ſorbui, ſorbitum pen. corr. vel ſorpſi, ſorptum {ῥοφῶ, ἐκροφῶ, [illegible]} ſorbere, Deglutire quicquam molle. Factitium verbum à ſono vocis quem faciunt qui ſorbent. Plaut. Mil. 2.
- ſorbet dormiens.
PA Quid ſorbet? LV. illud, ſtertit volui dicere:
Sed quia conſimile eſt, quod ſtertas quaſi ſorbeas.
Sorbere ouum. Plin lib. 7. cap 53.
Terra arida ſorbet cæleſtes aquas. Ouid 2. de Arte.
Charybdis ſorbet fluctus in abruptum. Virg 3. Æneid.
Flumina ſorbentur à terra Ouid 1 Metam.
Charybdis ſorbet fretum Ouid. 7 Metam.
Cruor veſtigia ſorbet. Silius. lib 4. Hoc eſt, Cruor ita replet veſtigia, vt non cognoſcantur.
Puppis ſorbet mare vaſto hiatu. Valer. 1. Argon.
Medullam ſorbere. Lucan lib. 7.
Sitis ſorbet ora. Stat 3 Theb.
Sanguis ſorbetur ab vbere. Lucan. lib. 4.
Sorbere odia alicuius, per tranſlationem, pro Perferre. Cicero ad Qu fratrem, lib. 3. 24. Vt eius iſta odia nõ ſorbeam ſolùm, ſed etiam concoquam.
¶ Sorbere animo. Cic. 11. Philip. Quem gurgitem, quã voraginem, quid eum non ſorbere animo, quid non haurire cogitatione, cuius ſanguinem non bibere cenſetis?
¶ Sorbui, P. ætetrum. Plin. lib 12 cap 23 Hi a qui coagulum lactis ſorbuerint.

Sorbitio, ſorbitionis {ῥόφημα} Ipſe ſorbendi actus: & interdum id quod ſorbetur. Perſius Saty 4. - ſorbitio tollit quem dira cicutæ. De Socrate.
Sorbitio, Iuſculum ad ſorbendum præparatum. Colum. lib. 6 cap. 30. Sextarii duo, factáque ſorbitio per cornu infunditur. Celſus lib 4. cap. 7. Ergo primis diebus danda eſt ſorbitio priſanæ, vel alicæ, vel oryzæ.

Sorbitiuncula, pen. cor. Diminut. {[illegible]}

Sorbillo, ſorbillas {ἀναρροφέω} ſorbillare, Diminutiuum à Sorbeo: propriè eſt Parum, & frequenter ſorbere. Terent. Adelph 4 2.
- quod quidem belliſſimum
Carpam: & cyathos ſorbillans, paulatim hunc producam diem.

Sorbilum, ſorbili {[illegible]} Porro ſorbitioni apta. Plaut. Pœn. 4.
Hem, mihi iam video propter te victitandum ſorbilo.

Sorbilis, & hoc ſorbile, pen. prod. {ῥοφητός} Quod facilè ſorbetur. Colu. lib. 8. cap. 17. Et nuces digitis infractæ ſunt dandæ, nec minus elixum molle ſorbum, quęque ſunt cibi ſorbilibus proximi, vt mulctra, recens caſeus.
Oua ſorbilia craſſiorem faciunt pituitam. Celſus lib. 2. cap. 23. Ouum durum valentiſſimæ materiæ eſt: molle vel ſorbile imbecilliſſimæ. Celſus. lib. 2 cap. 18.

Sorbus. ſorbi, f. g. {ὀα} Arbor eſt procera, quam Græci ὀα & οἴην, Fructúmque eius ὀα & ὀα vocant, cuius longiorem deſcriptionem videbis apud Theophraſtum lib. 3 cap. 21. Colum. lib. 5. cap. 10. Sorbi quoque & Armeniaci, & Perſici, non minima eſt gratia.

Sorbum, ſorbi {ὄον} Prædictæ arboris fructus, quod malum ſorbum etiam Columella appellat lib. 5. cap 10. Martial lib. 13.
Sorba ſumus, molles nimium durantia ventres.
Aptius hæc puero, quàm tibi, poma dabis Plin. lib. 15. cap 21. Sorbis quadruplex differentia. Aliis enim eorum rotunditas mali, aliis turbinatio piri, aliis ouata ſpecies, ceu malorum aliquibus. Hæc obnoxia acori Odore & ſuauitate rotunda præcellunt. Cæteris vini ſapor. Generoſiſſima, quibus circa pediculos tenera folia. Quartum genus torminale appellant, remedio tantum probabile, aſſiduum prouentu, minimúmque pomo, arbore diſſimili, foliis penè platani. Non ferunt ante trimatum ex ullo genere. Cato cap. 7. Sorba in ſapa cum eis condire vel ſiccare, viridia facias.
Acida ſorba. Virg 3 Georg.

Sordes, ſordis, fœminini generis {[illegible]} Immunditia Plaut. Pœn. 4.
Viden' tu pleni oculi ſordium qui erant, iam ſplendet mihi?

N. Imò

ſe. Imò etiam in medio oculo parum ſurdis eſt. Cic 2.de Natura deor. Sordes aurium.

Collectu ſorde dolentes auriculæ. Horat.1.epiſt 2.

¶ Sordes pro Reorum ſqualore. Quint lib.6.cap.1. At ſordes, & ſqualores, & propinquorum quoque ſimilem habitum ſcio profuiſſe, & magnum ad ſalutem momentum preces attuliſſe Idem Declamat.17. Non cauo, nõ depono ſordes: & mihi quoq; lenes tanquam accuſaturus occurrit.

Lugubres ſordes, Vide LVGEO.

Iacere in ſordibus, Vide IACEO.

Sordes hominis. Cic ad Marium, lib.7. Putas enim, vt ſcribis, propter hominis ſordes minus me magnam illam lætitiam putare.

Accipere ſordes. Vide ACCIPIO.

Sordem vrbis, Homines nequam, vel potius plebem vocat Cicero Attico ſcribens, lib 1 1, Apud bonos iidem ſumus quos reliquiſti: apud ſordem vrbis & fæcem, multò melius nunc quàm reliquiſti.

¶ Sordes, pro Auaritia Cicero ad Quint. fratrem. lib.1.1, Neque enim mihi ſanè placet, præſertim quum iſti mores tantum iam ad nimiam leuitatem & ambitionem incubuerint, ſcrutari te omnes ſordes, excutere vnumquemque eorum. Plin. epiſt.12 lib 1. Damnatúmque ſordium vel damnare alios, vel abſoluere? Quint. lib 6. cap. 4. Incuſans eius ſordes, et alcens eum veterea dicebat vendere ſolere. Idem lib. 4. cap 1 Sed vt præcipua in hoc dicentis authoritas, ſi omnis in ſubeundo negotio ſuſpicio ſordium, aut odiorum, aut ambitionis abfuerit & ita, &c. Horat.2. Serm. ſat 5. -ſepulchrum

Commiſſum arbitrio ſine ſordibus extrue.

Luxuriæ ſordes quis feret. Iuuenal Saty. 1. Id eſt ſummã prodigalitatem cum inſigni auaritia cõiunctam. Loquitur enim de illis qui quum ventribus ſuis indulgerent omnia, in aliorum egeſtate ſubleuanda parciſſimi eſſent. Gaudet autem Iuuenalis antitheta hoc pacto coniungere, vt alibi, Sueranteor Cynædus, triſtia obſcœnos, lacernatum aonicam Horat 1 Serm ſaty.6,

Si neque auaritiam, neque ſordes, ac mala luſtra

Obiiciet verè quiſquam mihi.

Sorditudo, pen. pro. ſorditudinis {[illegible]} Idẽ q́ ſordes. Plau. Pœn.16, Vt mihi abſterſeruor omnem ſorditudinem.

Sordidus, pen.corr. Adiectiuum {[illegible]} Sordibus plenum. Cic 3. Tuſc.

Sæpe eſt etiam ſub palliolo ſordidò ſapientia. Ex Cæciliano.

Amictus ſordidus Virg 6. Æneid.

Caput ſordidum tabo. Senec Herc. furen 9.

Cœnæ ſordidæ. Senec. Herc. Octæo, a.

Cera ſordida Propert. lib.3. eleg.23.

Color ſordidus. Colum. lib 8 cap.8.

Fumus ſordidus. Horat 4 Carm ode 12.

Lana ſordida. Ouid 3 de Arte.

Mappa ſordida. Horat.1. epiſt 5.

Puluis ſordidus. Ouid.3 Amor. eleg 1.

Rura ſordida Virg eclog.2.

Sanguis ſordidus. Lucan. lib.4.

¶ Sordidus homo, Egens vel vilis, & nullius reputationis, aut tenax, auarus Cic.3.de Finib. Qui non odit ſordidos, vanos, leues, futiles? Idem 3. de Legib. Quos & quantos viros homo omnium infimus & ſordidiſſimus Trib. pleb. P. Curiatius in vincula coniecit Sic 1. Off. Sordidi etiam putandi qui mercantur à mercatoribus quod ſtatim vendant.

Sordido loco natus, Ignobilis. Liu.2. belli Pun. Loco non humili ſolùm, ſed etiam ſordido ortus.

Stirpes ſordidæ, quæ ingenuis natalibus opponũtur. l. Super ſtatu. C. de pœnis.

Sordidum ad famam Cic 2. Off. Id cum periculoſum ipſi eſt, tum etiam ſordidum ad famam, committere vt accuſator nominere.

Cupido ſordidus, Auaritia, Cupiditas. Acron & Porphyr. Horat.2. Carm. ode 16.

Illiberalis & ſordidus quæſtus Cic.1. Off. Illiberales autem & ſordidi quæſtus mercenariorum, omniúmque quorum operæ, non quorum artes emuntur.

Lingua ſordida, Impura, mendax, periura. Tibul. lib.3. eleg.7.

Gaudia ſordida. Stat.3. Syl.5.

Sordidum conſilium, pro Corrupto. Cic. ad Quint. fra. lib.3.20. Gabinius abſolutus eſt: omnino nihil accuſatore Lentulo, ſubſcriptoribúſque eius infantius, nihil illo conſilio ſordidius. Budæus.

Sordida oratio, cui opponitur Nitida. Qu. lib 8. cap 3. Quædã hebes, ſordida, ieiuna, triſtis, ingrata, vilis oratio eſt. Quæ vitia facillimè ſiũt manifeſta cõtrariis virtutibus Nã primum acuto, ſecundum nitido, tertiũ copioſo, deinceps hilari, iucundo, accurato diuerſũ eſt.

Nubes ſordidior. Senec. Hipp.6.

Sorditas, pen. corr. ſorditatis, f.g. Celſ lib.6. cap 7 Ad grauem auditum, immaturæ vuæ ſuccus cum roſa inſtillatus aduerſus ſorditatem ſatis proficit. Alij legunt ſurditatem.

Sordidè, pen corr. Aduerbium {[illegible]} Auarè. Plin. epiſt. 9. lib.3. Proconſulatum ſed ſordidè geſſerat.

Sordidè dicere & cõcionari, Id eſt auarè. Cic. ad Att. li.15. 3a. Lucium Antoniũ cõcionatũ eſſe cognoui tuis literis & aliis ſordidè, ſed id quale fuerit, neſcio Idẽ 2. de Orat. Si aſperè, ſi arroganter, ſi turpiter, ſi ſordidè, ſi quoquo animi vitio dictum eſſe aliquid videatur.

Sordidulus. pen corr Adiectiuum diminutiuum. Plautus Pœn 4.

Seruulorum ſordidulorum ſcorta diobolaria!

Toga ſordidula Iuuen. Saty 3.

Sordeo, ſordes, ſordui, ſordere {[illegible]} Sordidũ eſſe. Mar. li.2, Dum nulla teneri ſordent lanugine vultus.

Iter ſordet. Stat 3. Sylu 1.

Sordere alicui res aliqua dicitur, Id eſt contemni, & vilis æſtimari. Plin. lib 35. Cic. ad Octauium, Cui ſordebat Macedonia prouincia, quam victor ſibi ſumpſerat Cæſar.

Voluptas ſordet inultis. Stat.1. Sylu.2.

Sordere ſuis, & contemni ab eis. Liu.4. ab Vrbe

Sordeſco, ſordeſcis {[illegible]} Sordeſcere, Idem Plin. lib.21 cap.15. Nunc verò è tãta cadẽs altitudine, multũmque dum venit ſordeſcẽs Cæl. ad Cic. li.8.14. Nã ſordeſcis vere vulta & venas ſibi omnes, & viſcera aperit. Vetus codex legit, Nam ſordes eluere vult. Horat.1. epiſt. 20,

Contrectatus vbi manibus ſordeſcere vulgi

Cœperis. Alloquitur librum ſuum.

Sordido, ſordidas. pen. cor. {[illegible]} ſordidare, Sordidum facere, fœdare. Plaut. Aſin 9. -quanquam ego ſum ſordidatus,

Frugi tamen ſum, nec poteſt peculiũ enumerari. Id eſt ſordidè indutus Cic. 2 Philip. Argentea vaſa colliſa, ſordidata mãcipia. Id eſt, ob inopiã vel auaritiã obſoleta veſte, vel detrita induta. Tere. Heau.2.3. Sed hanc quam dicit ſordidatum & ſordidam?

Sordidatus, pen. prod, Qui reus delatus eſt. Cic. poſt reditum in Senatu, Quum innumerabilis multitudo bonorum de Capitolio ſupplex ad eũ ſordidata veniſſet. Idem 4 in Verr. Sordidati, mea lima barbe & capil lo, Romæ biennium propè fuerunt. Ibidem 6, Diodorus Romæ ſordidatus circum patronos atque hoſpites curſare, rem omnibus narrare. Idem in Piſonem, Nec minus lætabor, quum te ſemper ſordidum, quàm ſi paulîſper ſordidatum viderem. Sordidum dixit vilem & abiectum, ac ſine vllo vitæ nitore ac lautitia vitam agentem. Sordidatum autem, accuſatum & reum. Budæus.

Sorex, ſoricis, pen. cor. m.g {[illegible]} Animal paruum, à ſono vocis, quem rodendo facit. Quidam dicũt eſſe murem ſylueſtrem. Colum. lib 12. ca.32. Si ſerpens, aut mus, ſoréxque in multum ceciderit. Idem lib. de Arboribus, cap 15. Vites quæ ſecundum ædificia ſunt à ſoricibus aut muribus infeſtantur. Terent. Eun. 5 7.

Egomet meo iudicio miſer, quaſi ſorex, hodie perij.

Delitcat ſorex Author Philomelæ.

Soricem & murem pro eodem vſurpant Plin. lib.21 cap.17. & lib. 8. cap 41 Vide PITANA.

Soricinus, pe. pro. {[illegible]} Aliud adiect. Vnde Soricinos dẽtes dixit. Plau.

Soriculatus. pen. prod. Similiter adiectiuum. Soriculata veſtis, quæ variis conſerta coloribus erat. Plin. lib 8 cap 48. Calcagninus legendum putat ſcutulata.

SORCAE populi ſunt in India, apud Plin lib 6 cap 20.

Sorilla, nauigia Iſtriea vocantur, quòd lino & ſparto conſeruntur & condenſentur.

SORITAE, pen prod Populi ſunt ichthyophagi, quos Arabis flumen ab Indis determinat, nullum alium cibum noſcentes quàm piſcium, quos vnguibus diſſectos torrent ſole, panémque ex eis conficiunt. Plin. lib.7 cap 2. Oritas vocat.

Sorites {[illegible]} Cauillationis genus, quo ab euidenter veris, ad euidenter falſa gradatim & per breuiſſimas mutationes perducimur. L 177. D. de verbor ſign. l.65. D. de diuerſ reg. iuris. Aceruale m Cicero lib. 2. de Diuinat Latinè vertit. Ab aliis aceruus vocatur. Inuentum à Chryſippo Diogenes Laertius ſcribit lib.7. Videndi, qui de Dialectica ſcripſerunt.

SOROADIOS, Dæmonis nomen apud Indos pro Deo habiti, quod in linguam Græcam tranſlatum verbum [illegible], id eſt vini factorem, ſignificat. Cælius lib 2 cap 7.

Sorodæmon, ſorodæmonis: Sorodæmones ſunt ſepulchrales lareſ. Cælius Rhodiginus lib Lect. antiq. cap.7.

Soror, ſororis f.g. {[illegible]} Dicta eſt, quòd quaſi ſeorſum à ſua ſtirpe naſcitur, ſeparatúrque ab ea domo in qua oritur, & in aliam familiam tranſgreditur Vel ſoror, quaſi diuerſa ſorte orta.

Soror germana. Cic. pro Milone. Eum quem cum ſorore germana nefarium ſtuprum feciſſe L. Lucullus iuratus ſe quæſtionibus habitis dicit compériſſe. De Clodio.

Sororis filius Cic 6. Verr. Ita C. Cato duorum clariſſimorum hominum nepos, L. Pauli & M Catonis & P. Africani ſororis filius.

Nymphæ ſorores. Virg.2. Georg.

Doctæ ſorores Ouid.5 Metam Sic vocat Muſas.

Lanificæ ſorores. Parcæ, Vide Lanificus in LANA.

Piæ ſorores Ouid.8. Metam.

Pulchræ ſorores. Stat.1. Achil.

Vipereæ ſorores. Ouid 6. Metam. Furias ſic appellat.

Maxima ſororum Ouid.2 Metam.

Dicere Mineruam ſororem ſuam. Cic. pro Domo ſua.

Sorores arbores Plin libro 13. cap 4 Minor ſpecie eæ, ſed ſepores eſ yoterum ſorores, ob hoc Adelphidæ dictæ.

Sororius, ſororij, Cui ſoror mea nupſit. Sororius ſimiliter dicitur ſororis filius, quod tamen doctis non placet. Nam rectè & latinè dicitur filius ex ſorore.

Sororius, Adiectiuum, Sororia corona. Plaut. Curcul.14.

Oſcula ſororia, Caſta & pudica, qualia ſorores decent. Ouid.4. Metamorph. in Salmacidis fabula.

Stuprum ſororiũ. Cic pro Seſtio, Qui enim in eiuſmodi viro nec ol eſſe potuerunt, hominis fraternis flagitiis, ſororis ſtupris, omni inaudita libidine infamis.

Sororium tigillum, Locus ſacer Romæ in honorẽ Iunonis Sororium tigillum appellatus hac de cauſa, ex conuentione Tulli Hoſtilij Regis, & Metij Suffetij ducis Albanorum: Trigemini Horatij & Curiatij cùm dimicaſſent, vt victores ſequeretur imperiũ, & Horatius noſter triumphaſſet, victóque domum reuerteretur, obuia ſoror, cognitã morte ſponſi, ſui fratris manu occiſi, auerſata eſt eius oſculum, quo nomine Horatius interfecit eam, & quanquã à patre abſolutus ſceleris erat, accuſatus tamẽ parricidij apud Duumviros, damnatuſq́; prouocauit ad populũ, cuius iudicio victor duo tigilla, tertio ſuperiecto, quæ pater eius conſtituerat, velut ſub iugum miſſus ſubiit, cõſecratiſq́; ibi aris Iunoni Sororiæ, & Iano Curiatio, liberatus omni noxa ſceleris eſt, auguriis approbantibus. Ex quo ſororium id tigillum eſt appellatum. Feſtus.

Sororicida, ſororicidæ pen. prod. Qui ſororem occidit. Cic. pro Domo ſua, Quid de me quod miſiſſe te dicis, patricida, fratricida, ſororicida, nónne extra ordinem tuliſti?

Sororiare, aris: Sororiari puellarum mãmæ dicuntur: cùm iam intumeſcunt, quod non ſingulæ: ſed veluti geminæ ſorores ſimul naſcantur: ſicut fraterculare puerorum. Plautus in Frivolaria.

Sororiens, huius ſororientis, Adiectiuum. Plin. lib. 31. cap. 6, Mammas ſororientes, præcordia, macriemq́; corporis piſcinæ magis corrigũt.

Sororiculatæ veſtes, apud Plinium, ſunt quæ perpetuis quibuſdam ſuris, & latioribus virgis tegulatæ erant, & eo toto texendi genere confectæ: vt ſint tanquam ſurorigulatæ, à ſuro, cuius diminutio eſt ſurculus: niſi ſiquis à ſora deducere malit. Quòd ſi à regula ductius non placet, certè à rica & ricula deducatur. Turnebus.

Sors, ſortis, fœm. gen. {κλῆρος, λάχος, λῆξις, λῆξις, τύχη, κληδὼν, συγκυρία} A ſerie ſecundum Varronem dicitur, ſortuito alicuius rei euentu. Cic. lib. 2. de Diuinat. Dicendum igitur putas de ſortibus? Quid enim ſors eſt? Idem propemodum quod micare, quod talos iacere, quod teſſeras: quibus in rebus temeritas & caſus, non ratio, nec conſilium valet. Cic. 3. Verr. Accuſaui eum quicum Quæſtor fueram, quicum me ſors, conſuetudóque maiorum, quicum me deorũ, hominúmque iudicium coniunxerat. Virg. 5. Æneid.

-deiectámque ærea ſortem Accepit galea.

Inter Sortem & Sortes hæc eſt differentia, quòd ſortes veluti teſſelæ quædam aut calculæ ligneo inſcriptæ fuerant, ipſáque ſortis inſtrumenta. Sors autem ipſa ſortitio. Cicero, Et ſortes ipſas & cæteta, quæ ad ſortem erant parata, diſturbauit.

Cæca ſors. Lucan. lib. 5.

Deterior ſors. Senec. Theb 2.

Importuna ſors. Claud. de bel. Getico.

Inaudita Græcis ſors iſta, Vide INAVDIO.

Iniqua ſors. Virg. 6. Æneid.

Mala ſors prædæ. Pars, Portio quæ ſorte euenit ſeu contigit. Ouid. 13 Metamorph.

Noua pugnæ ſors. Virg 12. Æneid.

Arripere id quod ſors effert. Cic 6. Verr.

Tueri ſortem quam tribuit fortuna. Ouid. epiſt. 16. 13.

Audacem iuuant ſórſque Venúſque. Ouid. 1. de Arte.

Sors omnia verſat. Virg eclog 9.

Sors cernere dicitur, cum eius aleæ aliquid permittitur, vt id diſceptet, vt euentus ſit quem diiudicauerit. Liuius lib. 43. Priuſquàm id ſors cerneret, in incertum, ne quid gratia momenti faceret, in vtranque prouinciam, quod res deſideraret, ſupplementi decerni. Turnebus.

Sors & Patrimonium ſignificat, vnde Conſortes dicimus, & Dei reſponſum, & quod cuique accidit in ſortiendo. Paulus ex Feſto.

¶ Sors, pro Vice & munere. Liu. Si id facere grauaretur, quòd non ſuæ ſortis id negotium eſſet, ſe quidem id facturum, quodcunque Senatus cenſuiſſet Budæus.

Æqualis ſors. Horat. 3. Carm. ode 24.

Defunctúmque laboribus Æquali recreat ſorte vicarius. Id eſt, æquali conditione, nimirum ſuccedendo ei in laboribus.

Gratam ſortem habemus. Noſtra ſorte ſumus contentæ. Ouid. 5. Metamorph.

Humana ſors. Ouid. 3. Triſt. eleg 11.

Interna ſors. Virg. 10 Æneid. Id eſt regnum, inquit Seruius.

Irrequieta ſors Ouid. 2. Metam.

Miſerandæ ſortis aſellus. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.

Mortalis ſors. Ouid 2 Metam.

Oneroſa ſors. Ouid 9. Metam.

¶ Ratio dedit mihi ſortem. Id eſt propoſitum, ſeu profeſſionem, & inſtitutum viuendi. Acron. Horat. 1. Serm. ſaty. 1.

Tota ſorte gaudens. Ouid. 3. Faſt.

Fors obiecit mihi ſortem. Horat. 1. Serm. ſaty. 1.

¶ Sors, pro Progenie. Ouid 6 Faſt.

Si genus aſpicitur, Saturnum prima parentem

Feci. Saturni ſors ego prima fui. Verba ſunt Iunonis. Sum, inquit, prima Saturni proles: prima enim ex illo ſum genita.

¶ Sors, Fatalis neceſſitas. Virg. 2. Æneid.

-hic euitus illum Sorte tulit, Seruius.

Acerba ſors. Senec. Herc. Oetæo, 7.

Aſpera ſors. Stat. 1. Theb.

Crudelis ſors Senec. Octau. 3.

Diuina ſors. Cic. 3. Philip.

Durisſima ſors Claud. 1. in Eutrop.

Duriſſima ſors fati. Lucan. lib 9.

Ferrea difficiliſque ſors vitæ me premit. Ouid. 5. Triſt. eleg 4.

Funeſta ſors. Stat 11. Theb.

Peſſima ſors rerum. Ouid 14. Metam.

Suprema ſors. Virg 6 Æneid.

Toleranda nulli ſors. Stat. Theb.

Vltima ſors rerum. Lucan. lib. 5.

¶ Sors {ἀρχαῖον} Summa eſt, ſiue caput, & prima pecunia, quæ confertur in ſocietatem, vt inde lucrum fiat. Plaut. Moſtel. 8.

Quatuor quadraginta illi debentur minæ,

Eſt ſors, & fœnus, tantum eſt. Ibidem,

Sortem accipe. o imò fœnus. Id primùm volo. Terent. Adel. 2. 2,

Hei mihi, etiam de ſorte nunc venio in dubium, Hoc eſt, de pretio quo empta erat fidicina. Ex Donato.

Sortes, numero plurali in hoc ſignificatu. Papinianus in l. Vxoris. D. de vſu & vſufr. leg. Fœnus quoque ſortium quas defunctus collocauit. Ibidem, Igitur vſuras nominum in hereditate relictorum, ante cautionem interpoſitam debitas, velut ſortes, in cautionem deduci neceſſe eſt.

¶ Sors, Iudicium. Virg 6. Æneid.

Nec verò hæ ſine ſorte datæ, ſine iudice ſedes. Tractum ex Romano more. Non enim audiebantur cauſæ, niſi per ſortem ordinatæ: nam quo tempore cauſæ agebantur, conueniebant omnes, & ex ſorte, dierum ordinem accipiebant, quo poſt triceſimũ diem cauſas ſuas exequerentur. Ex Seruio. Virg. 1. Æneid.

Non illi imperium pelagi ſæuúmque tridentem,

Sed mihi ſorte datum.

¶ Aſſignare aliquid alicui æqualiter aut ſorte. Brut. Cic. lib. 11. 10.

Triſti ſorte damnatur dextera Reguli. Silius lib. 6.

Conîicere aliquem in ſortem. Cælius Cic. lib. 8. 8.

Sorte ſummus lecti. Ouid. 14. Metam.

Loca ſorte legunt. Virg. 5. Æneid.

Nanciſci ſortem, Vide NANCISCOR.

Quem ſuffragiis tres ex tribus generibus creati ſunt, tres reuocatur ad ſortem. Cic. 4. Verr.

Renunciari extra ſortem. Cic. 4. Verr.

Simia vrnam euertit, ſortem diſſipauit. Cic. 2. de Diuin.

Ducere ſortem prædæ. Virg. 9. Æneid. Claud. 2. de raptu Proſer.

Vrna nec incertas verſat Minoia ſortes.

Conîicere ſortes in hydriam, Vide CONIICIO.

¶ Sortes, Oracula ſeu reſponſa, ſiue ſyngrapha, in quibus reſponſa inſcripta continebantur. Valerius lib. 1. Cuius rei explorandæ gratia, legati ad Delphicum oraculum miſſi, retulerunt præcipi ſortibus, vt aquam eius lacus emiſſam per agros diffunderent.

Duræ ſortes. Ouid. 13 Metam.

Fatidicæ ſortes Ouid. 15. Metam.

Malignæ ſortes tacita ambage. Claud. de bel. Getico.

Obſcuræ ſortis ambages Ouid. 5. Faſt.

Sacræ ſortes. Ouid. 1. Metam.

Fatigare ſortes. Lucret. lib. 4.

¶ Sortem trahere, pro educere, vt ait Seruius. Sueton. in Tib. Cæſare, cap. 14. Æneid.

-operúmque laborem

Partibus æquabat iuſtis, & ſorte trahebant.

Salutifera ſors. Apollinis reſponſum ſalutem efferens. Ouid. 15. Metamorph.

Sorticula, ſorticulæ, pen. corr. Diminut. {κληρίδιον} Suetonius in Nerone Claudio, ca. 21. Ac ſine mora nomen ſuum in albo profitentium citharœdorum iuſſit aſcribi, ſorticuláque in vrnam cum cæteris demiſſa, intrauit ordine ſuo.

Sortio, ſortis, ſortire, Actiuum pro ſortiri. Antiquum. Var. Rer. human. lib. 20. Cum venerint cenſores, inter ſe ſortiant. Ex Nonio.

Sortior, ſortiris {κληρόω, λαγχάνω, κληρόομαι, διαλαγχάνω} ſortiri, pen. prod. Sortes facere. Plau. Caſin. 7,

Nam ſi ſic nihil impetrare potero, ſaltem ſortiar.

Sortiri aliquibus. Plaut. Caſina 8.

Ad pœnam ſortiri Cic. pro Cluentio.

Sortiri quid loquare. Cic. 1. de Nat. deo. Hoc eſt non conſyderare, ſed quaſi ſortiri quid loquare.

Sortiri vter Liu. 2. ab Vrbe.

Sortiri, vel Comparare inter ſe, Vide COMPARO.

Sortitum in ſingulos, Sorte datũ. Cic. ad Att. lib. 4. 81. Senatus decreuit, vt tacitum iudicium antè comitia fieret, ab iis conſiliis quæ erant omnibus ſortita in ſingulos candidatos, magnus timor candidatorum.

Sortiri dicas, Vide DICA. Cic. 4. Ver. Interea dies aduenit, quo die ſeſe ex inſtituto ac lege Rupilia dicas ſortiturum Syracuſis iſte edixerat.

Domos ſortiri. Virg. 5. Æneid.

Sortiri remos Virg 3. Æneid.

Sternimur optatæ gremio telluris ad vndam

Sortiti remos. Vbi Seruius, Sortiti remos, per ſortem diuiſi ad officia remigandi, quis eſſet proretu, qui pedem teneret. Idẽ 8. Æneid.

Ocyus incubuere omnes, paritérque laborem

Sortiti. Et lib. 9.

Omnis per muros legio ſortita periclum

Excubat, exercétque vices quod cuique tuendum eſt. Id eſt ſorte diuiſa ad defenſionem pericli.

Vices ſortiri. Virg 3. Æneid.

Sortiri iudices, Per ſortem eligere. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 5. Is cùm grauiter de Clodianis incendiis, trucidationibus, lapidationibus queſtus eſſet, ſententiam dixit, vt ipſe Iudices per Prætorem vrbanum ſortiretur.

Sortiri Magiſtratũ vel prouincias, Per ſortem ſiue ſorte obtinere. Cic. 6. Phil. Eſt enim patronus triginta quinque tribuum, quarũ ſua lege, qua cũ C. Cæſare magiſtratu ſortitus eſt, ſuffragiũ ſuſtulit. Idẽ ad Lent. lib. 1. 9. Si licitum eſſet legem Curiatã ferre, ſortiturum eſſe cum Collega prouinciam. Liuius 7. ab Vrbe. Horat. 2. Serm. ſaty. 6,

-terreſtria quando

Mortales animas viuunt ſortita.

Amicum ſortiri. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.

Fœlicem dicere non hoc

Me poſſum caſu, quòd te ſortitus amicum.

Id eſt, Non caſu aliquo & fortunæ beneficio factus ſum tibi amicus, ſed virorum proborum commendatione & meis virtutibus.

Breuis vitæ ſpatium ſortiri. Ouid. 3 Metam.

Tempora nouiſſima ſortitus. Ouid. 11. Metam.

Sortiri filium. l. 3. §. ſi emancipatus. D. de bon. poſſ. contr. tab.

Fortunam oculis ſortitus. Virg. 1. Æneid. Locum ad feriendum oculis eligens, quem fortuna deſtinarat vulneri.

¶ Sortiri, Diſponere. Virg. 3. Æneid. -ſic fata deûm rex

Sortitur, voluítque vices, is vertitur ordo. Horat. 3. Car. ode 1.

¶ Sortiri aliter. Virg. 3. Georg.

Semper enim reficere ac ne pôſt amiſſa requiras,

Antè veni, & ſobolem armento ſortire quotannis. Vbi Seruius, Sortire, ſubſtitue, ſubminiſtra. Et eſt verbum iudiciorum. Nam ſubſortiri dicuntur iudices, qui occupatorum funguntur officio.

Sortiri ſecula Seneca de Benef. lib 2 cap. 28.

Sortitio, Verbale, fœ. gen. {κλήρωσις} Cic. pro Cluent. Erat e tibi eiuſmodi ſortitio, vt in primis Bulbo & Staleno, & Guttæ eſſet iudicandum. Ibidem. Statuerunt enim ita maiores noſtri, vt ſi à multis eſſet flagi-

uum

tium rei militaris admiſſum, ſortitione in quoſdam animaduerteretur: vt metus videlicet ad omnes, pœna ad paucos perueniret. Quibus verbis Cicero morem antiquum ſignificat, quo, vt ait Liuius, in decimum quemque militem ſortitò animaduertebatur capitaliter. Vnde & legimus decimatas legiones.

Sortitio prouinciarum. Cic. 3. Philip.

Sortitio iudicum. Cic. ad Qu. fratrem. lib. 2. 5, Sententiam dixit vt ipſi Iudices per Prætorem vrbanum ſortirentur: iudicum ſortitione facta comitia haberentur.

Prærogatiuæ ſortitio Cic. 2 Philip.

Religioſa ſortitio. Cic. 3. Philip.

Iudicare ſortitionem. Cic. 5. Philip.

Sortitus, huius ſortitus, pen. prod. maſc. gen. {[illegible]} pro Sortitione. Cic. pro Domo ſua, Quid ſi etiam pluribus de rebus vno ſortitu retuliſti?

Sortitas, ſortitas, Idem quod ſors. Virg. lib 4 Æn.

- quæ ſortibus non pertulit vllos. Nonius.

Sortitor, pe. prod. Verbale, {[illegible]} Senec. Troa. 10. & iniquæ ſerua Sortitor vrnæ.

Sortilegus, pen. corr. {[illegible]} Qui per ſortes futura prænũtiat, vel per ſortem aliquid eligit. Cic. 1. de Diuinat. Nunc illa teſtabor non me ſortilegos, nec eos qui quæſtus cauſa ariolentur, nec pſychomātia quidem quibus Appius amicus tuus vti ſolebat, agnoſcere. Hor. de Arte,

- & diuina futuri
Sortilegis non diſcrepuit ſententia Delphis.
Sortilegis egeant dubij, ſempérque futuris
Caſibus ancipites. Lucan. lib. 9.

Sorti, Aduerbium, {[illegible]} Virg. 4. Georgicorum,
Sunt quibus ad portas cecidit cuſtodia ſorti. Vbi Seruius, Sorti, ea ſorte. nam aduerbium eſt, quod traxit à militia.

Sortitò, pen. prod. {[illegible]} Aliud aduerbium, Ex ſorte, vel per ſortem Plaut. Merc. 4. At tibi ſortitò id obtigit. Idem Caſin. 9. Mihi ſortitò vt eueniat. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 8. Cum imperio in prouinciis pro Prætore mitti oporteret, eos ſortitò in prouincias mitti placere. Cicero pro Sextio, Quum verò ne de venalibus quidem homines electos, ſed ex ergaſtulis emptos, nominibus gladiatorum ornarit, & ſortitò alios Samnites, alios prouocatores fecerit.

Sortitò dicere. Cic. 6. Verr. Si quando taceant omnes, tunc ſortitò coguntur dicere.

Sortitò ſacerdotem capere. Cic. 4. Verr. Syracuſis lex eſt de religione quæ in annos ſingulos Iouis ſacerdotem ſortitò capi ius erat.

Sortitò obtingere Horat. Epod. 4.

Sorracus, ſorraci. Vide S O R A C V M.

Sortutillus, alias Satutillus, aut Sarsutillus, Venter ſuillus condito farre expletus Paulus.

Sory {[illegible]} corpus metallicum ſimillimũ atramento, niſi quòd hæc denſior eſt & ſolidior, illud rarius & fiſtuloſius. facultates habet eaſdē cum Chalciti & Miſy, aſtrictoriam videlicet & cauſticam, craſſioris tamen eſt eſſentiæ, vnde & in metallis infimo loco naſcitur, ſub Chalciti nimirum quemadmodum & Chalcitis ſub Miſy. Eſt autem Sory tantum foſſile, quod & temporis progreſſu in Chalcitim commutatur, quemadmodum Chalcitis in Miſy. Vulgus hodie, vt extera ferè omnia eius generis *Vitriolum* appellat.

Sos, pro eos antiqui dixerunt, Feſtus. Ennius lib. 1. Conſtitit inde loci propter ſos dea dearum. Item Circum ſoſque ſunt magnæ gentes opulentæ Et, ſis, pro ſuis. Ennius, ſis oculis.

SOSANDRA, {[illegible]} inſula Cretæ adiacens, ita dicta quod incolas ſuos à vi Lyctiorum ſeruarit incolumes: Stephanus.

SOSIANUS Apollinis cognomē, cuius Romæ erat ſtatua è Cedro ex Seleucia aduecta, teſte Plinio libro, 13 cap. 5.

SOSIAS ſiue Soſia, {[illegible]} philoſophus quidam impius, qui ſublata penitus prouidentia omnia temerè ferri aſſerebat: quo in errore & Euhemerum, Diagoram, Hipponem & Epicurum verſatos accepimus. Eſt item hoc perſonæ protaticæ nomen in Terentiana Andria.

SOSIBIUS, {[illegible]} grammaticus Lacedæmonius, cuius meminit Suidas. Fuit & alter Soſibius homo aſtutus, qui falſo tutoris nomine aſſumpto Ptolemæi regnum inuaſit, & Lyſimacho Arſinoës filio machinatus eſt necem.

SOSICLES {[illegible]} patria Syracuſius, poëta tragicus, circa nouiſſima Philippi Amyntæ filij tempora, vnus ex iis, quos à ſyderis nomine, quòd ſeptem numero eſſent, Pleiadem appellarunt. Docuit fabulas ſeptuaginta tres. Victorias retulit ſeptem. Suidas.

SOSIGENES {[illegible]} Aſtrologus inſignis fuit, cuius opera vſus eſt Cæſar, cùm annum ad Solis rationem redigeret. Plinius lib. 18. cap. 25.

SOSII {[illegible]} Bibliopolæ olim erant celeberrimi, quorum meminit Horat. de Arte. Hic meret æra liber Soſiis. Idem 1, epiſt. 21. Alloquitur librum ſuum.

SOSIMENES author nobilis, de herbarum viribus ſcripſit. Citatur à Plinio lib. 20. cap. 17.

SOSIPATER pronomine Flauius, nobilis grammaticus nomĕ è Chariſio Eubœæ oppido, cuius meminit Suidas. Huius libri quatuor inſtitutionum Grammatices ad nos, ſed mutili peruenerũt: quos Frobenius Baſilienſis, Fabricij ſtudio nuper in lucem emiſit. Antoninianus.

SOSIPATRA, pen. cor. {[illegible]} Fœmina ac vates doctiſſima è Libya, vxor Aedeſij ſophiſtæ, educata dicitur à quibuſdam numinibus. Author Eunapius.

SOSIPOLIS {[illegible]} Dæmō, ſeu genius, cultus fuit ab Eleis, q; vrbē ab Arcadibus ſeruarit: vnde illi nomen. Pauſanias in Eliacis altero. Nā cùm bellū eſſet inter Eleos & Arcadas, & Eleos Arcades vrgerēt, fortè accidit, imminentibus Arcadibus, mulier cum infante ſe Eleis obtulit, ſéq; monitā eſt, vt eis eum infante, quē ſinu gerebat, opem ferrent: illíſque puerulum exhibuit, quem illi prima parte campi depoſuere: irruentibus verò Arcadibus, eis viſus is non puerulus, ſed ſerpens: qui territi retrocedere cœperunt. Inſequentes verò Elei Arcadas fuderunt, & victoria potiti ſunt. Hinc ab Eleis templum excitatum eſt, vbi ſeſe ſerpens viſus eſt recipere, & Deus ab euentu liberatæ vrbis Soſipolis Deus vocatus eſt. Sed & ibidem Ilithyæ ara erecta eſt, ſeu ab ipſa Soſipolis eſſet productus. quem puerili ſpecie effingebāt, chlamyde ſtellata indutū, & manu altera cōtinens Cornucopiæ, quale ſcilicet Fortuna geſtare ſolet. Soſipoli rem diuinam eius templi antiſtes faciebat, caput & faciem albo obtecta velamine, ſoláque ipſa templi adytū ingrediebatur. Huic denique Deo maxima omnia ſua deferebant negotia, maximúmque eis iuſiurandum erat. De Ioue Soſipoli nuncupato, Strabo lib. 14. ſcribit, & Lilius in Ioue. Item Syntag 1. Hiſtor. deorum.

SOSITHEUS {[illegible]} poëta tragicus, patria Syracuſanus, aut, vt alij volunt, Athenienſis: quanquam non deſunt, qui ex Alexādria Troadis natum malunt, vnus ex iis, quos Pleiadas appellarunt, quod ad inſtar Pleiadum ſeptem numero eſſent: Homeri tragici æmulus. Suidas.

Soſpes, ſoſpitis, pen. cor. com. gen. {[illegible]} quamuis ſoſpita fœmininum habeat, Non ſolùm ſignificat eum qui ſeruatur, id eſt ſaluus eſt: ſed etiam eum qui ſeruat; Vnde Ennius ſoſpitem pro ſeruatore poſuit. Feſtus. Plaut. Aſin 3.

Supereſſe vitæ ſoſpitem & ſuperſtitem, &c. Idem Cap. 13,

Modò in portu Philopolemum viuum, ſaluum & ſoſpitem Vidi.

Liuius 1. ab Vrbe lib. 2, Soſpitéſque omnes Romam ad propinquos reſtituit.

Nenus ſoſpes. Virg 11. Æneid.

Caris ſoſpite mutare lares. Id eſt nauigatione proſpera, & incolumi. Horat. in Carm. ſeculari.

Domus ſoſpes ab incurſu Ouid. 10. Metam.

Nauis ſoſpes ab ignibus. Horat 1. Carm. ode 37.

Iuuenes ſoſpites. Horat. 3. Carm. ode 14.

Soſpita, ſoſpitæ, pen. cor. fœm. gen. Cic. pro Muræna, Nolite à ſacris patriis Iunonis ſoſpitæ, cui omnes Conſules facere neceſſe eſt. Idem 1. de Nat. deorum.

Soſpitalis, & hoc ſoſpitale, penul. prod. {[illegible]} Qui ſoſpitem facit. Plaut. Pſeud. 5,

- quis eſt qui moram occupato moleſtam obtulit. P. qui tibi Soſpitalis fuit.

Soſpito, ſoſpitas, pen. corr. {[illegible]} ſoſpitato, Incolumem ſeruare. Plaut. Merc. 9,

Periſtrata di tibi vnicum gnatum ſoſpitent. Idem Aſin. 12,

Quæſo hercle Litane, ſeis herum tuis factis ſoſpitari. Liuius 1. ab Vrbe, Pacem precibus expoſcunt, vti volens propitius ſuam ſemper ſoſpitet progeniem.

Soſpitare eſt bona ſpe afficere, aut bonam ſpem non fallere. Paulus ad Feſtum.

Soſpitent, ſaluēt, inquit Nonius. Ennius Menalippa, Regnúmque noſtrum ſoſpitent, ſuperſtiténtque.

SOSTRATUS Gnidius, Is eſt qui Pharum in Pharo, ſaluti nauigantium conſulens poſuit. Strabo lib. 17, Ipſúmque inſulæ promontorium eſt petra quædam, mari circumluta, quæ turrim habet, multis tabulatis excelſam & albo lapide mirificè ſtructam, eodem nomine quo inſula. Eam Soſtratus Gnidius regum amicus poſuit ob nauigantium ſalutem, vt epigramma declarat,

Soſtratus Gnidius Dexiphanis filius
Diis ſeruatoribus pro nauigantibus.

¶ Soſtratus, ſculptor qui ex ære ſigna faciebat. Plin. lib. 36. cap. 12, Soſtratus item alter Cereris ſacerdos, apud Tacitum.

¶ Soſtratus, etiam vates quidam fuit, qui per furorem Græcia multa prædixit. Nam Bacchis Nauſeus & Soſtratus, Athenienſibus Xerxis aduentum prædixerunt, vt eſt author Herodotus. Soſtratus item Sicyonius cognomento Acrochersites, vt ſcribit Suidas.

SOSUS, Strator pauimentorum induſtrius apud Plinium lib. 36. cap. 25.

SOTADES {[illegible]} Maronites poëta fuit turpiſſimi carminis author, in quo omnes nefandarum libidinum refert ſpecies. Hoc carminis genus, ſumpto nomine ex argumento, Cinædos inſcripſit. Suidas.

Sotadeum {[illegible]} carmen conſtat è quinque pedibus, primis duobus Ionicis à maiore, & tribus reliquis trochæis. Et quia Ionicus à maiore conſtat è duabus primis longis; & reliquis duabus breuibus, primus pes interdum ſoluta prima Ionici in duas breues, fit meſomacros conſtans è media longa, & duabus vtrinque breuibus: ſoluta ſecunda, fit paropæon, conſtans è prima longa & quatuor breuibus. De hoc ſic eſt Attilij Fortunatiani fragmentum: Primus ſpondeus ſecundus pariambus, tertius ſpondeus, quartus pariābus, quintus tribrachys, ſextus item tribrachys, vltimus ſpondeus. Et quo magis mirum videri poteſt, totus ſotadeus numerus è trochæis poteſt cōſtare pedibus, & duo habet Ithyphalica metra, & vnum trochæum pedem, &c. Vide Aldum in ſuis grammaticis.

Soter, ſoteris, penul. prod. m. g {[illegible]} Saluator, Conſeruator, Seruator. Cic. 4. Verr. Itaque eum non ſolùm patronum iſtius inſulæ, ſed etiam ſotera inſcriptum vidi Syracuſis. Hoc quantum eſt? Ita magnū vt Latino vno verbo exprimi non poſſit, is eſt nimirum ſoter, qui ſalutem dedit. Vetus codex ſcribit per aſpirationem, ſother.

Soter Bacchus. Cælius lib. 7. cap. 13. Bacchum legimus [illegible] nuncupatum Græcis, quòd eos in Myſia Telepho graſſante, ſeruarit, obiecta forte illi vite, quæ res ab dolo id genus dicta Sphaltes eſt.

Soteria, ſoteriæ, [illegible], Salus.

Soteria ſoteriorum, Munera quæ conualeſcentibus, & à morbo aut aliquo ſeruatis periculo ab amicis mittebantur. Mart. lib. 12. in Polycarmum,

Ægrotas vno decies, aut ſæpius anno:
Nec tibi, ſed nobis hoc Polycarme nocet.
Nam quoties ſurgis, ſoteria poſcit amicos:
Sit pudor, ægrota iam Polycarme ſemel.

Soteria etiam dicuntur vota vel ſacrificia pro ſalute amici perſoluta. Vnde Statius lib. 1. Sylu. 4. carmen gratulatorium quod pro re-

ſtituta Rutilio Gallico ſalute accinit, inſcripſit Sueteria.

SVTARICVS {σουτάριχος} verſificator fuit ex Aſſo Troadis, qui Diocletiani encomium ſcripſit, Dionyſiacorum libros duos & alia nonnulla, quæ commemorantur à Suida.

SOTAIRIDAS, Epidaurius, grammaticus Pamphilæ doctiſſimæ mulieris pater, [illegible]. Huius facit mentionem Suidas.

SOTHERICVS, Artifex quidam fuit conſtruendorum lectorum rudis, & inelegans, à cuius nomine lecti Sotherici dicti ſunt impoliti à Seneca. meminit Turnebus.

SOTIRA {σώτειρα} vrbs Arienorum ab Antiocho Seleuci filio condita. Stephanus.

¶ Sotira obſtetrix commemoratur à Plinio libr 28 cap. 7. Tertianis quartaniſque febribus planus agri menſtruo mulieris ſanguine illitis, mederi ſolitam, maximè verò ſi æger ſubterlinatur ab ipſa muliere, & ignoranti, efficaciorem quippe ea ratione medelam fieri.

SOZVSA {σώζουσα} Trium oppidorum nomen, quorũ vnum in Phœnice collocatur à Stephano, ſecundum in Piſidia, tertium in Æthiopia.

S P

SPACO {σπακώ} vxor fuit Mithridatis bubulci Aſtiagis Medorum regis & nutrix Cyri: quæ vna, quoniam Medorum lingua canem ſignificat. factum eſt, vt Cyrus ſit creditus à cane nutritus. Herodotus libro 1.

Spadix, ſpadicis, pen prod m.g. {σπάδιξ} quid ſit declarat Gellius li. 2. cap. 26. his verbis, Et rutilus & ſpadix, phœnicei ſynonyma: qui factus Græcè noſter eſt, exuberantiam, ſplendoréṁque ſignificat ruboris: quales ſunt fructus palmæ arboris non admodum ſole incocti: vnde ſpadici & phœnicei nomen eſt. Spadica enim Dorici vocant auulſum è palma termitem cum fructu. Virg. 3 Georg.

Spadices glaucíque, color deterrimus albis, &c.

Spadiſſeus, a, um Idem quod Puniceus, ſiue baius, quod coloris genus in equis potiſſimum commendatur. {[illegible]} ſignificantia quædam ruboris, ſplendoriſque qualis cernitur in termitibus palmarum, qui ſpadices appellantur. Thileſius, in libello De coloribus.

Spadicarius. Iulius Firmicus lib. 3. cap. 7 Faciet autem Saturnus, ſi ſic poſitam Venerem forti radiatione reſpexerit, aut ſpadicarios, aut textores, vel pigmentorum inuentores. hoc eſt ſpadicei coloris infectores, qui carus erat

Spadix. Inſtrumentum muſicum, Iulius Pollux author lib. 4 Meminit & Cælius lib. 9. cap. 4. Quint. lib 1. cap. 17. de Muſica, Sed qua laudes fortium canebantur, quæque & ipſi fortes canebant (nam plalteria & ſpadices etiam virginibus probis recuſanda) ſed &c.

Spado, ſpadonis, ma ge. {σπάδων} dictus Græcè, idem quod Eunuchus ſignificans, nempe cui cremaſteres ſunt conuulſi, id eſt nerui quibus coles ſuſpenſi ſunt. A σπάω, quod eſt auello, quòd ab eo pars maxima virilitatis auferatur. Plin. lib. 21. cap 37. Defluuium capillorum in ſpadonibus non viſum.

Rugoſis ſpadonibus ſeruire. Horat. Epod 9.

Spadonum genera ſunt varia: Caſtrati, qui penitus non attigunt, ſiue qui naturaliter ſine teſtibus progeniti ſunt, ſiue qui ante pubertatem omnino caſtrati. Thlaſiæ, quibus teſtes fracti ſunt. θλάω enim frango ſignificat. Hi & θλαδίαι, dicuntur. Thlibiæ, qui attritos eos habent, ἀπὸ τοῦ θλίβειν. Eunuchi qui εὐνὴν id eſt lectum virginum cuſtodiunt. Dicti quòd bonæ ſint mentis, ab εὖ & νοῦ, & à venereis ſemotæ. His non ſolum teſtes, ſed & totus coleus ipſe amputari ſolebat. ſunt & quibus quum vterque adeſſet, altero tamen exerti ſunt. Caſtrari quoque mulieres in Lydia repertum eſt. Hæ omnes ſpecies ſub Spadonis appellatione comprehendũtur. Vide Alciatum de Ver. ſig. in l. Spadonum, & Iurecon in l Si ſeruo §. ij de iure dotium.

¶ Spadones, Surculi qui nihil adferunt. Col. lib 3 cap. 10. Eiuſmodi ſurculos, qui nihil attulerint, ſpadones appellãt: quod non facerent, niſi eos ſuſpicarentur inhabiles frugibus: quæ & ipſa appellatio rationem mihi ſubiecit non aſſigendi malleolus, quamuis probabili parte vitis enatos, ſi fructum non tuliſſent, quanquam & hos ſciam non in totum ſterilitate affectus.

Spadonia lauius. Plin. lib. 15 cap. vlt.

Spagas, Piceæ genus, Plinius libro, 14. cap. 20. In Aſia, quæ ſit è Picea, admodum candida, Spagas vocatur.

Spalatra, {σπαλάθρα} Magneſiæ oppidum apud Plinium lib. 9 cap 9.

SPALAEI ſunt populi circa Mæotim autore Plinio libro 6. cap. 7.

Spara, Minimi generis iacula à ſpargendo dicta. Lucilius

Tum ſpara, tum rumices, portantur tragula porro.

Sparganium, herba eſt folia habens gladioli inſtar, ſed arctiora, & in terram magis procumbentia: in ſummo caule veluti pilulæ prominent, in quibus ſemen. Ab aliis, Sparganion, aliquibus Xiphidion dicitur. Dioſcorides lib. 4. cap. 21. apud Matthiolum.

SPARGAPISES {σπαργαπίσης} fuit filius Tomyridis Maſſagetarũ reginæ, qui captus à Cyro Perſarum rege ſeipſum interfecit. Herodot. libro 1.

Spargo, ſpargis, ſparſi, ſparſum, {[illegible]} ſpargere, Paſſim aliquid iactare, quaſi per ſpatium aliquid agere. Plaut. Trucul 2.

- ſparſiſti Aquam iam tedit animus. Virg. 9. Æneid.

Iam curru petat, & pedibus qui ſpargat arenam.

Spargere ſe in ariſtas dicitur herba, quando ſuccreſcit. Plinius li. 12. cap. 21. Cacumina in ariſtas ſe ſpargunt. Idem lib 3. cap. 9. Differt, quòd in brachia ramorum ſpargitur. Id eſt expanditur.

Spargit ſe in amnem Molam Rhenus. Plin. lib. 4. cap. 15.

Sparſerant ſe toto paſſim campo. Liu. 7. bel. Maced.

In fluctus ſpargere aliquem, Proiicere in fluctus. Virg. 3. Æne.

Spargere per. Virg 3 Æneid.

- niueámque Paron, ſparſáſque per æquor Cycladas.

Sparſi per agros & per vias. Liuius 9. bel. Pun. Et lib. 9. ab Vrbe.

Comæ canæ ſparguntur per caput omne. Ouid. 2. de Arte.

Arenam ſpargere pedibus. Virg 3. eclog.

Auxilium toto ſpargit in orbe ſuum. Ouid. de Nuce.

Bellum ſpargere per æquora. Lucan. lib 2.

Solis equi ſparſere diem. Silius lib. 5.

Famam ſpargitur in turmas. Stat. 9. Theb.

Flammas per nubila ſpargit Iuppiter. Ouid. 3. Faſt.

Flores ſpargere. Virg. 6. Æneid.

Spargere humum foliis. Virg. 5. eclog.

Spargite humum foliis, inducite fontibus vmbras. Id eſt implete. Seruius.

Eorus ſpargens naufragium. Silius lib. 10.

Nebulam ſpargere ſtellis candidis. Nebula ſtellas obſcurare. Horat 3. Carm. ode 15.

Fama ſparſerat nomen per vrbes. Ouid. 8. Metam.

Semen ſpargere. Cice. pro Roſc. Amer. Etenim qui præeſſe agro colendo flagitium putes, profectò illum Atilium, quem ſua manu ſpargentem ſemen, qui miſſi erant conuenerunt, hominem turpiſſimum atque inhoneſtiſſimum iudicares. Id eſt ſeminarem.

Humo ſpargere ſemina. Ouid 5 Metam.

Semina ſpargere in ſolum ſterile. Senec. lib 1. de Benef. cap. 1.

Suſpiciones quam maximè variè ſpargere. Quin. lib. 7. cap. 3.

Terram ſpargere imbribus. Seneca de Benef

Voces ambiguas ſpargere in vulgus. Virg. 2. Æneid.

Vulcanum ſpargere ſoris tectis. Virg. 7. Æneid.

Oculos ſpargere Perſ. ſatyr. 5.

- totáque impunè Suburra

Permiſit ſparſiſſe oculos iam candidus vmbo. Id eſt, liberè & ſine metu circunſpicere fœminas in ſuburra proſtantes

¶ Spargere, Guttatim infundere, & miſcere. Virg 12. Æneidos,

- Spargit rapida vngula rores

Sanguineos. Idem lib 4,

Spargens humida mella, ſoporiferúmque papauer. Ex Seruio.

¶ Spargere, Madefacere. Lucil. lib. 19. Latere pendens, ſaxa ſpargens tabo, Sanie, & ſanguine atro S ex Cic. 1. Tuſcul Vnde Aſpergere dicimus. Solebant enim veteres aqua corpus purgationis cauſa madefacere, dum inferis ſacrificarent

Spargere corpus aqua. Virg 6 Æneid.

Occupat Æneas aditum, corpúſque recenti

Spargit aqua: ramumque aduerſo in limine figit.

Ora ſpargunt lachrymis Lucret. lib. 2.

Spargere venena. Cic. 2. in Catil. Sed etiam ſicas vibrare, & ſpargere venena didicerant.

¶ Spargere, Diuidere. vt, Genus in multas ſpecies ſe ſpargens. Hoc eſt diuiſum. Plin. lib. 21. cap 8.

¶ Spargere, Complere Virg 9. Æneid.

Et iam prima nouo ſpargebat lumine terras. Idem 4. Æneid.

Spargendus, Participium, {[illegible]} vt

Ignia ſpargendus, Senec. Herc Oetæo 15.

Membra ſpargenda procellis dare Lucan. lib 15.

Sparſus, {[illegible]} Aliud particip. Terent. Heau 5.

Roſámne illam virginem cæſiam, ſparſo ore, adunco naſo?

Sparſus albo. Virg 2. eclog.

Præterea duo, nec tuta mihi valle reperti

Capreoli, ſparſis etiam nunc pellibus albo. Vbi Seruius, Sparſis pellibus albo, Qui habeat adhuc maculas à prima ætate venientes. Acceſſu enim temporis mutant colorem: & eorum maculæ eſſe grauiores incipiunt.

Tempora ſparſus taris canis. Ouid. 8. Metam.

Sparſus, nomen, {[illegible]} Plin. lib. 16. cap. 34. Item ſeleniſium, cuius eſt minus acinus, ſparſus, racemus.

Arena ſparſa. Virg 3. Georgic.

Capilli ſparſi. Propert. lib 1 eleg. 1.

Corpus ſparſum Senatus. Lucan. lib. 7.

Humeros ſparſus capillis. Horat. 3 Carm. ode 20.

Humus ſparſa cæleſti rore. Ouid. 1 Faſt.

Manus ſparſæ cruore. Virg 4. Æneid.

Sparſæ manus. Plinius libr. 7. cap. 17. Vetus exemplar habet paſſis manibus.

Sparſæ humanitatis ſale literæ. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8. Purè loquuntur cùm humanitatis ſparſæ ſale, tum inſignes amoris notis.

Veſtigia ſparſa ſunt laceri currus. Ouid. 2. Metam.

Sparſio, ſparſionis, Verbale, Actus ſpargendi, de qua ſic Statius,

Hunc rorem veniens profudit Eurus

Quicquid nobile Ponticis nucetis,

Fœcundis cadit aut iugis Idumes:

Quod ramis pia germinat Damaſcus. Sublicéque,

Non tantis Hyas in ſerena nymbis

Terras obruit, aut ſoluta Pleias. Iterum,

Diues ſparſio quos agit tumultus? Turnebus.

Sparſim, Aduerb {[illegible]} Huc atque illuc Plin. lib. 36. cap. 7, Auguſtum vndatim criſpum in vertice: Tiberium ſparſim conuoluta canitie. Gel. lib. 12. cap 2, Præterea ex eodem libro Catonis hæc etiam ſparſim & interſeſe commeminimus.

Spari. Teli genus apud antiquos, vt vult Gellius lib. 10 cap 25.

SPARTA, ſpartæ {σπάρτη} & Sparte, Spartes, Eadem eſt quæ & Lacedæmon, vrbs Laconiæ in Peloponeſo, à Sparto Phoronei filio, qui eam condidit, appellata Sparta. Fuit autem ciuitas Græciæ inſignis, quæ diu cum Athenienſibus grauia bella geſſit, quæ Lycurgi legibus optime inſtituta fuit. Virgil. 3 Georg.

Veloces Spartæ catulos, acrémque moloſſum Paſce ſero pingui.

Animoſa Sparte. Stat. 5 Sylu 3.

Immunita Sparte. Ouid 10. Metam.

Nobilis Sparte. Senec. Theb.

Potens Sparta, Stat. 1. Achil. Ab ea dicta ſunt Spartiatæ. pen. prod. Spartæ, & Spartani. Spartiatas legimus in libris Machabæorum, Romanis fuiſſe confœderatos.

Gens Spartana. Ouid. 3. Metam.

Virgo Spartana. Virg. 1. Æneid.

SPARTACVS, pen. cor. {[illegible]} Famoſus gladiator fuit, vt ſcribit Appianus lib. 1. ex Thracia oriundus, robore animi & corporis præſtans, qui vnà cum Chryſo & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio, cum ſeptuaginta gladiatoribus erupit Capua, manúque ſeruorum congregata, quaſi iuſto exercitu comparato, bellum ingens excitauit: ſed victus à Craſſo fuit de quo Lucan. lib. 2.

Vt ſimili cauſa caderet, qua Spartacus hoſtis. Vide Appianum. Cic. 4. Philip. Eſt igitur Quirites Populo Romano victori omnium gentium, omne certamen cum excurſore, cum latrone, cum Spartaco.

Acer Spartacus Horat. Epod. 16. 1.

Vagans Spartacus Horat. 3. Carm. ode 14.

SPARTIO {[illegible]} Promontorium eſt Sithoniæ in Thracia, nobile Orphei vatis origine, quod multi Sperchium eſſe volunt.

SPARTOPOLIOS {[illegible]} ſignificat caniciem. Sed in Tragœdia, viſili ſpecie, nigra ac ſubpallida: in Comœdia verò muliebri erat habitu perſona. Nam inter perſonas tragicas & comicas (vt ait Iulius Pollux) numerantur Polia & Spartopolios. Polia (inquit) erat anus, ætate dignitatéque cæteris anteſtans.

Spartum, ſparti, ſiue ſpartium {σπάρτιον} Dioſcoridi lib. 4. id eſt quod noſtri geniſtam appellant, forſaſſis quia genu modo flexilis ad nexus ſit, vel quia genibus medeatur dolentibus. Eſt & aliud ſparti genus quod in Hiſpania naſcitur, de quo Plin. lib. 19. cap. 2. Idem lib. 24. cap. 9, Geniſta quoque vinculi viuum præſtat. Flores apibus gratiſſimi. Dubito an hæc ſit, quam Græci authores ſparton appellauere, quum ex ea lineas piſcatorias apud eos factitari docuerim: & nunquid hanc deſignauerit Homerus, quum dixit, Nauium Sparta diſſoluta. Nondum enim fuiſſe Africanum vel Hiſpanum ſpartum in vſu certum eſt, Et quum ſutiles fierent naues, lino tamen, non ſparto vnquam ſutas. Semen eius quod Græci eodem nomine appellant, in folliculis phaſeolorum modo naſcens, purgat ellebori vice, drachmæ & dimidia pota in aquæ mulſæ cyathis quatuor, ieiunis.

Sparto fiebant funes nautici. Liu. 2. bel. Pun.

Spartarium, ſpartarij {[illegible]} Locus in quo ſpartorũ frequentia eſt, vel ſpartis conſitus. Plin. lib. 21. cap. 8, Falſò excipitur ſpartum, quippe cùm in Hiſpania multa in ſpartariis mella herbam eam ſapiant.

Sparteus, Adiect. {[illegible]} Sparto compactum & compoſitum. Colu. lib. 6. cap. 12, At ſi iam in vngulis eſt, inter duos vngues cultello leuiter aperies. Poſteà linamenta ſale atque aceto imbuta applicantur, ac ſolea ſpartea pes induitur. Id eſt iuncea, vel ex ſparto facta.

Spartei funes. Cato cap. 3.

Spartea ſporta Colum. lib. 12. cap. 6.

Sparteæ vrnæ & ſparteæ amphoræ. Cato cap. 11.

Sparus. ſpari, maſc. gen. vel Sparum, neut. gen. Telum ruſticum in modum pedis recuruum, vt ait Seruius. Eſt & militare quoque, vt in ſequentibus exemplis patet. Virg. 11. Æneidos,

Agreſtiſque manus armat ſparus. Saluſtius, Sed ex omni copia circiter quarta pars, militaribus armis inſtructa, cæteri vt vt quoſque caſus armauerat, ſparis aut lanceis, alij præacutas ſudes portabant. Feſtus, Spara minimi generis ſunt iacula, à ſpargendo dicta, quòd paſſim pugnando ſpargerentur. Lucilius,

Tum ſpara, tum mutices portantur, tragula porrò.

Spaſmus, ſpaſmi: ſiue ſpaſma, ſpaſmetis, neut. gen. {σπασμός} Contractio, neruorum rigor, ſiue diſtenſio, conuulſio. Plin. lib. 22. ca. 8, Item ex mulſa auxiliatur tuſſibus, ſtranguriæ, opiſthotonicis ſpaſmis, lumbis. Idem lib. 20. cap. 22, Ruptis, conuulſis, ſpaſmatum neruis ſalutare. Quo loco Hermolaus admonet ex veteri lectione legendum, Ruptis, conuulſis, ſpaſticis neruis.

Spaſticus, pen. corr. Adiect. {σπαστικός} Dicitur cui aliquid intus cõuulſum eſt. Plin. lib. 21. cap. 29, Radicem decoctam bibere ſpaſticis, ruptis, conuulſis, ſuſpirioſis ſalutare eſt. Sic lib. 23. cap. 1.

Spatha, ſpathæ {σπάθη} Longior enſis, ac latior à quibuſdam eſſe dicitur: à σπάζω, ſcindo, vel dilacero vel à σπάω, quòd euello ſiue euagino ſignificat. Apuleius, Et militaris ſacramenti genium ob amiſſam ſpatham verebatur. Vegetius gladios maiores, ſpathas vocari docet: minores verò, ſemiſpathas.

Spatha etiam dicitur, qua coctura in vaſis permiſcentur & agitantur. Plinius libro 23. cap. 7, Permiſcentes ſpatha coquebant. Sic in vetuſto codice, & in omnibus. Apud Celſum ſpatha ſæpe legitur. Hæc Budæus. Colum. lib. 12. cap. 22, Deinde permiſceto ſpatha lignea.

Spathula, ſpathulæ, pen. corr. Diminutiuum, {σπαθίον} Celſus lib. 8, Ac ſi vaſtius corpus, neruiq. robuſtiora ſunt, neceſſaria eſt ſpathula lignea, & quæ craſſitudinem duorum digitorum habeat. Quidam rudiculam vocant.

Spathalium. Vide SPATHE.

Spathe. ſpathes {σπάθη} Genus arboris. Plin. lib. 12. cap. 28.

¶Spathe, Ramus palmæ. Theophraſtus corticem palmæ vocat. Plin. lib. 16. ca. 26, Palma ſola (vt dictum eſt) in ſpathis habet fructum, racemis propendentem. Idem lib. 23. cap. 5, Palmæ, ſiue elate, ſiue ſpathe, medicinæ conferunt germina, folia, corticem.

Spathalium {σπαθάλιον} Diminu. Palmæ ramulus cum dactylis dependentibus: de quo eſt Martialis epigr. lib. 13.

¶Spathalium, Ornamentum muliebre inter delicias mulierum annumeratum. A verbo Græco [illegible], ſiue [illegible], quod ſignificat delicias ago & laſciuio. Plin. lib. 13. cap. 25, Iuba tradit circa Troglodytarum inſulas fruticem in alto vocari Iſidos plocamon, corallio ſimilem ſine foliis, præciſum mutato colore in nigrum durefcere: quum cadat, frangi. Item alium qui vocetur charitoblepharon, efficacem in amatoriis. Spathalia eo facere & monilia fœminas.

Spathicus, pen. corr. Firmic. lib. 4. cap. 1, Si Luna feratur ad Solem, interdum facit ſpathicos, & qui aſſiduis valetudinum vitiis contrahantur. Sed legẽdum ſuſpicor Spaſticos, omiſſum à ſpaſmo, id quod admonere videtur verbum cõtrahantur. Vtcunque ſit ſpathicos interpretor contractos, conuulſos.

Spathula. Vide SPATHA.

Spatior, Spatioſus, Vide SPATIOSVM.

Spatium, ſpatij {[illegible]} non ſolùm de loco dicitur, ſed etiam de tempore.

¶De loco, Cic. 2. de Nat. deor. Sydus ſpatiis immutabilibus ab Ortu ad Occaſum commeans.

Spatium cùm de loco dicitur, eſt quantum alicuius loci patet magnitudo. Sic etiam eiuſpatij ambulatio & decurſus vocatur. Cic. 1. de Oratore, Tum Scæuolam duobus ſpatiis tribúſve factis dixiſſe. Id eſt, cùm bis aut ter totum ambulationis ſpatium peragraſſent. Tranquillus, Singulos à ſeptenis ſpatiis ad quina corripuit. Id eſt, à ſeptenis curſibus, à ſeptenis curriculis. Turnebus.

Diſcrimina ſpatij. Ouid. 8 Metam.

Interius ſpatium, pulchérque receſſus. Ouid. 7. Metam.

Aduerſa ſpatia. Virg. 5. Æneid.

Deſertum ſpatium Lucret. Lib. 1.

Diſtans ſpatium. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Extremum ſpatium. Virg. 5 Æneid.

Immenſum & enorme ſpatium. Tacit. in vita Agricolæ.

Maxima campi ſpatia. Virg. 3 Georg.

Mediocre ſpatium, Vide Mediocris in MEDIOCRIS.

Multiplex loci ſpatium. Lucret. lib. 2.

Remotum ſpatium. Ouid. 2. de Arte.

Syluestria ſpatia. Cic. 1. de Legib.

Tritum ſpatium. Id eſt, via trita. Ouid. 2. Metam.

¶Abeſſe ſpatio, tranſitu, paſſibus, &c. Vide ABSVM.

Addere ſe in ſpatia. Virg. 1 Georg. ad finem.

Complere ſpatium. Lucan. lib. 5.

Conficere viam ſpatiis. Virg. 2. Georg. ad finem.

Corripere ſpatium, Vide CORRIPIO.

Iniquis ſpatiis diſcluſus. Virg. 4. Georg. Id eſt, anguſtis. Nimium enim excreuiſſet Georgicorum liber, ſi hortorum culturam inſeruiſſet.

Æquali ſpatio diſtare. Ouid. 8 Metam.

Pari ſpatio diſtare vtrinque Ouid. 10. Metam.

Quadrageno diſtare ſpatio. Plin. lib. 17. cap. 23.

Emetiri ſpatium oculis. Virg. 10. Æneid.

Euadere ſpatium. Virg. 12. Æneid.

Facere ſpatium. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Facere ſpatia. Ambulare. Cic. lib. 1. de Oratore, Poſtero autem die, cùm illi maiores natu ſatis quieſſent, in ambulationem ventum eſſe dicebat: tum Scæuolam duobus ſpatiis tribúſve factis dixiſſe, Cur non imitamur Craſſe Socratẽ illum, &c. Hoc eſt, bis aut ter emenſo ambulationis ſpatio. *Apres auoir fait deux ou trois tours en ſe pourmenant.*

Parenti ſpatio inſurgere. Ouid 3. Amor. eleg. 2.

Interſtincta ſpatia columnis. Stat. 4. Sylu. 5.

Ampla ſpatia vacuis laxantur locis Senec. Her. fur. 9.

Nobilia ſpatia Academiæ. Vide NOBILIS.

Notata inſcriptis lapidibus ſpatia. Quint. lib. 4. cap. 6.

Porrigere membra in ſpatium. Ouid. 2. Metam.

Planis ſpatiis porrectus locus. Horat. 1. epiſt. 7.

Relicto ſpatio ſequi aliquem, id eſt poſt interuallum ſpatij. Virgil. 5. Æneid.

Tenere ſpatij aliquid. Ouid. 1 Metam.

Viæ ſpatium me terret. Id eſt, viæ longitudo. Ouid. 8. Metam.

Tranſcurrere ſpatium. Lucret. lib. 2.

Infinitum vocet ſpatium. Idem lib. 2.

Spatium vnum baſilicæ, pro Vno verſu ambulationis. Cic. pro Murena, de ſectatoribus loquens, A quibus ſi domus noſtra celebratur, ſi interdum ad forum deducimur, ſi vno baſilicæ ſpatio honeſtamur, diligentes obſeruari videmur, & coli. Budæus.

¶De tempore, vt Spatium cogitandi. Terent. Phorm. 4 4,

Spatium quidem tandem apparandis nuptiis,

Vocandi, ſacrificandi dabitur paululum. Idem And. 1. 2. Cic. 1. Offi. Spatium etiam deliberandi habuerunt, quem, &c.

Spatium & tempus dare. Cic. pro Quintio, Quæ quanta ſit, niſi tempus & ſpatium datum ſit, intelligi non poteſt.

Spatium ad. Cic. de Finib. Aut ſpatium ſumamus ad cogitandum. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 23, Pontéſque quos feceram, interrupi: vt ſpatium ad ſe colligendum haberent homines.

Ad diſturbandas nuptias cogitandi ſpatium, Vide AD prępoſit.

¶Spatium, pro Curriculo. Lucret. lib. 4,

-ſollicitat ſpatium decurrere amoris.

Spatium & curriculum. Cic. de Amicitia, Deflexit enim iam aliquantulum de ſpatio curriculóque conſuetudo maiorum. Idem in Oratore, Fateor me oratorem ſi modò ſim, aut etiam quicũque ſim, non ex Rhetorum officinis, ſed ex Academiæ ſpatiis extitiſſe: illa enim ſunt curricula multiplicium, variorúmque ſermonum. Ex Academiæ ſpatiis, hoc eſt ex Platonica philoſophia, quoniam Plato in Academia docuit. Spatia vocat ambulationes, in quibus philoſophi docebãt. Curricula pro exercitationibus capere videtur. Idem pro Rabirio Perduel. reo, Méque ex comparato & ſpatio defenſionis, in ſemihoræ curriculum coegiſti.

Spatium vitæ. Cic. pro Archia, Si quibus regionibus vitæ ſpatium circumſcriptum eſt, &c.

Spatium temporis præteriti reſpicere. Cic. pro Archia, Quoad longiſſimè poteſt mens mea reſpicere ſpatium præteriti temporis.

Trium dierum ſpatium ante Calend. Cic. 4. Verr. Erat ſpatium dierum ferè triginta ante Cal Decemb.

Biennij ſpatio. Cic. ad Quint. fratrem lib. 1. 1, Qui tibi biẽnij ſpatio nunquam in ſuſpicionem auaritiæ veneri. Liuius 1. ab Vrbe, Quinque dierum ſpatio finiebatur imperium.

Spatium & longinquitas vitæ. Plin. lib. 7. cap. 48.

Extentum vitæ ſpatium. Id eſt longum. Patercul. lib. 1.

Sine fine ſpatium. Lucret. lib. 2.

In medio ſpatio. Cic. 3. de Orat. O fallacem hominum ſpem, fragilémque fortunam, & inanes noſtras contentiones, quæ in medio ſpatio ſæpè franguntur.

Spatium annuum. Plin. lib. 9. cap. 10.
Breue ſpatium Lucret. lib. 2.
In tam breui ſpatio. Vide IN præpoſitionem.
Diurnum & nocturnum ſpatium. Cic. 2. de Inuent.
Longo ſpatio Cic. 2. Offic. Propterea quòd tam longo ſpatio multa hereditatibus tenebantur.
Longius ſpatium anno. Ouid. epiſt. 17.
Medium noctis ſpatium. Ouid. 9. Metam.
Paruum ſpatium. Propert. lib. 2. eleg. 25.
Velocis ſpatij meta nouiſſima, Mors, finis vitæ. Senec. Troad. 5.
¶ Arcto ſpacio coërcere aliquem. Ouid. 2. Triſt.
Hoc interim ſpatio conclaue illud concidit. Cic. 2. de Orat.
Dare ſpatium. Cic. 1. de Orat. Quantum in hac acie quotidiani muneris ſpatij nobis datur.
Euaneſcit dolor ſpatio. Ouid. in Ibin, Spatio ſcilicet temporis.
Habere ſpatium ad dicendum. Cic. 2. Verr. Etiam ſi ſpatium ad dicendum noſtro commodo, vacuóſque dies habuiſſemus.
Intercedit ſpatium dum, Vide INTERCEDO.
Interiecto ſpatio, Vide INTERIICIO.
Interponere ſpatium, Vide INTERPONO.
Interpoſitum ſpatium longius æquo. Lucret. lib. 4.
Occidit ſpatium, Vide OCCIDO, pen. corr.
Breuis vitæ ſpatium ſortitur Ouid. 3. Metam.
Quum erit ſpatium, vtrunque dabo. Cic. ad Atticum. Et Varroni lib. 9. 5, Mihi ſi ſpatium fuerit, in Tuſculanum ante Nonas veniendi, iſtic te videbo.
Sumere ſpatium ad aliquid faciendum, Vide SVMO.
Surripere aliquid ſpatij. Cic. Attic. lib. 5. 104.
Vitæ ſpatium tranſcribere alicui. Id eſt, transponere. Metaphora eſt ab iis qui nomina ſine pecuniam aliis creditoribus tranſcribunt. Ouid. 7. Metam.
¶ Spatium hominum à veſtigio ad verticem, Menſura, dimenſio altitudinis. Plin. lib. 7. cap. 17.
¶ Spatium, pro Menſura & temporibus pedum in carmine. Cic. in Oratore, Trochæum autem qui eſt eodem ſpatio quo choræus, cordacem appellat. Quintil. lib. 9. cap. 4, Poëma nemo dubitauit petito quodam initio fuſum, & aurium menſura, & ſimiliter decurrentium ſpatiorum obſeruatione eſſe generatum.
¶ Spatium, pro Dilatione. Liuius libro 8, Orabant vt rem in poſterum diem differret: & iræ ſuæ ſpatium, & conſilio tempus daretur. Budæus.
Spatior, ſpatiaris {[illegible]} ſpatiari, Deambulare. Virgilius 4. Æneidos,
Aut ante deûm pingues ſpatiatur ad aras. Cic. de Opt. gen. Orat. Sed ita vt palæſtricè ſpatiari in xyſto liceat. Plin. lib. 5. cap. 9, Per totam ſpatiatur Ægyptum. Ouid. 5. Metam.
In vmbra ſpatiari Propert. lib. 4. eleg. 9.
Palæſtricè ſpatiari, Vide PALAESTRA.
Paſſibus coniunctis ſpatiantur ambo. Ouid. 11. Metam.
¶ Spatiari, metaphoricè, pro Latius vagari. Seneca de Ira 3, Prodeſt morbum ſuum noſſe, & vires eius antequàm ſpatientur opprimere.
Spatians, ſpatiantis, Partic. {[illegible]} Plin. lib. 37. cap. 8, Petitur ea alto, in cæterros pedes actis plerunque puteis, ore anguſtatia, iorus (vt in metallis) ſpatiante vena.
Flumine lato ſpatiantem Gangem bibit. Ouidius 14. Triſtium, elegia 4.
Brachia ſpatiantia compeſcere. Ouid. 14. Metam. Brachia intelligit arborum aut vitium.
Spatiatus, pen. prod. {[illegible]} Participium: vt
Littore curuo ſpatiata coniunx. Ouid. 3. Faſt.
Spatiatorem {[illegible]} pro Erratore poſuit Cato, authore Feſto.
Spatioſus, pe. prod. Adiect. {[illegible]} Amplum ſignificat. Col. lib. 6. cap. 2. Idem lib. 5. cap. 5, Laxiora interordinia relinquenda: ſiue bidentibus anguſtiora: ſed neque ſpatioſiora quàm decem pedum, neque contractiora quàm quatuor.
Æuum ſpatioſum. Ouid. 8. Metam.
Bellum ſpatioſum, Quod diu durat. Ouid. 13. Metam.
Corpus ſpatioſum. Ouid. 3. Metam.
Nox ſpatioſa. Ouid. epiſt. 1.
Senectus ſpatioſa. Ouid. 12. Metam.
Tempus ſpatioſum. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Theſes ad exercitationem dicẽdi ſpatioſæ atque huberes. Quint. lib. 2. cap. 4.
Vetuſtas ſpatioſa. Ouid. 15. Metam.
Æquo ſpatioſior. Ouid. 2. de Arte.
Spatioſe {[illegible]} ſpatioſius, ſpatioſiſſimè, Huberius, copioſius, diffuſius. Spatioſius & huberius amplexus. Plin. epiſt. 62. Plin. maior lib. 25. cap. 8, Et in Creta autem non ſpatioſè naſcitur. Idem lib. 13. cap. 5, Quoniam ſpatioſè fruticat. Propert. lib. 3. eleg. 10.
Speciaria quo ſenſu à Cæſare vſurpetur lib. 3. belli Ciuilis, vbi de Sceuæ centurionis ſcuto loquitur, parum liquet. Cohortémque, inquit, poſteà duplici ſtipendio frumentóve, & ſpeciariis militaribúſque donis ampliſſimè donauit. Victorius lib. 1. Var. lect. cap. 23. locum putat eſſe corruptum, ſicque emendari poſſe, Cohortémque poſteà duplici ſtipendio, frumento, veſte, ciariis, militaribus donis, ampliſſimè donauit.
Species, ſpeciei, f. g. {[illegible]} Effigies, facies, imago. Plaut. Bachid. 18,
Bellan videtur ſpecie mulier? Idem Moſtel. 4,
Atn' aliorum meam ſpeciem irridere? Idem Milite 18.
Accipere ſpeciem, Vide ACCIPIO.
Gemma ſpecie cryſtallina. Plin. lib. 31. cap. 10.
Gemma ſpecie vitrea. Plin. lib. 37. cap. 10.
Species & figura humana. Cic. pro Roſc. Amer. Portentum atque monſtrum certiſſimum eſt, eſſe aliquem humana ſpecie & figura, qui tantum immanitate beſtias vicerit.
Species oris. Liu. 1. ab Vrbe.
Specie ouorum. Plin. lib. 11. cap. 25, Similiter his & ſcorpiones terreſtres, vermiculos ouorum ſpecie pariunt.
Species ſoli, Forma, & qualitas. Colum. lib. 2. cap. 2.
Magnificæ ſpecies, cultúſque locorum. Stat. 3. Sylu. 5.
Species vrbis, pro Forma & ſitu Plaut. Perſa. 16.
Animorum ſpecies vertuntur. Qualitates & naturæ in brutis & hominibus variantur, Animi mutantur.
Decolor oris ſpecies, Vide DECOLOR.
Decora ſpecies, Vide DECORVS.
Eximia pulchritudinis ſpecies. Cic. in Orat.
Fœda ſpecie tetra. Lucret. lib. 2.
Formoſa & illuſtris ſpecies. Cic. 3. de Orat.
Globoſa ſpecies. Plin. lib. 37. cap. 10.
Liberalis ſpecies. Cic. 1. Offic.
Miranda ſpecies. Lucret. lib. 2.
Miſera & flebilis ſpecies. Cic. 11. Philip.
Multiformes ſpecies, Vide poſt MVLTVS.
Ouata ſpecies, Vide Ouatus in OVVM.
Sacra ſpecies. Seneca Octauia 8,
—orbem ſpecie ſacra regis Patriæ parens. Id eſt, ſpecioſo & magnifico titulo patris patriæ.
Semiferũ hominum ſpecies. Lucret. lib. 2.
Serena ſpecies mundi. Serenitas vel pulchritudo. Lucret. lib. 4.
¶ Forma, notio & ſpecies viri boni. Cic. 1. Offic.
Præter ſpeciem ſtultus es. Plaut. Moſtel. 13, Hoc eſt, ſtultior quàm vel ex vultu appareat.
Speciem boni viri præ ſe ferre. Cic. 2. Offic.
Configere quandam formam & ſpeciem deorum. Cicero 1. de Natura deorum.
Tephritis gemma nouæ lunæ ſpeciem habet curuatæ in cornua. Plin. lib. 37. cap. 10.
Reddere ſpeciem alicuius rei. Plin. lib. 37. cap. 10.
Repræſentat cordis ſpeciem Encardia gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Rurſus ibidem, Enorchis diuiſa teſtium effigiem repræſentat.
Eſt Pæantidibus gemmis ſpecies aquæ glaciatæ. Plin. lib. 37. ca. 10.
Ad ſpeciem ſyderis in orbem fulgentes radios ſpargere. Plin. lib. 37. cap. 10.
Ætatis ſpecie viri. Decore & pulchritudine iuuenilis æui. Ouid. 5. Faſtorum.
Inſidebat in eius mente ſpecies eloquentiæ. Cic. in Orat.
Probabilis, idonea ſpecies honeſtatis Cic. 3. Offic.
Habere humanitatis ſpeciem. Cic. 4. Tuſc.
Commouere animos aliquorum oratu & ſpecie. Cicero 2. Officiorum.
Scurrantis ſpeciem præbere. Horat. 1. epiſt. 1. 9.
Diſſimili ſpecie viuere. Diuerſo genere. Lucret. lib. 2.
Vera comitia adumbrata ad ſpeciem & vetuſtatis vſurpationem. Cic. 2. de l. Agraria.
Intueri huius vitæ ſpeciem. Cic. Lent. lib. 1. 9.
Suſtinere alicuius dignitatem, non ſolùm conſilio, ſed ipſa ſpecie. Cic. pro Domo ſua.
¶ Speciem priſci Iuriſconſulti appellant, quod recentiores legis caſum. Vlpianus in Tract. Donat. inter viru & vxorem, cap. Sed interim. Quãdo itaque non retro agitur, emergunt vitia, vt Marcellus animaduertit in ſpecie huiuſmodi. Paulus in Tractatu 2. de Legatis. ex. Largus. Proximè ex facto incidit ſpecies talis. Ibidem tamen, In hanc caſum, inquit ille, ancillas ſubſtitutas videri, in quẽ caſum fideicom. meruerunt, id quum contingit Fideicom. mereri. Quint. thema vocat quaſi facti poſitionem vel caſum. In hac igitur ſpecie, ſignificat Quum id contingit.
¶ Species definitur à Dialecticis, vt ſit, id quod dicitur de pluribus differentibus numero, vt homo eſt ſpecies ſub qua comprehenduntur Socrates, Plato, &c. Cic. in Topic. In diuiſione formæ ſunt, quas Græci [illegible] vocant: noſtri, ſiqui hæc fortè tractant, ſpecies appellant: non peſſimè id quidem, ſed inutiliter ad mutandos caſus in dicendo. Nolim enim, ne ſi Latinè quidem dici poſſit, ſpecierum & ſpeciebus dicere: & ſæpè his caſibus vtendum eſt, at formis & formarum velim, &c. Forma eſt notio, cuius differentia ad caput generis & quaſi fontem referri poteſt. Idem 1. Acad. Mentem volebant rerum eſſe iudicem, ſolam cenſebant idoneam cui crederetur, quia ſola cerneret id quod ſemper eſſet ſimplex, & vnius modi, & tale quale eſſet. Hanc illi [illegible] appellabãt, iam à Platone ita appellatam: nos rectè ſpeciem poſſumus dicere.
Partes generis communione quadam ſimiles, ſpecie autem differentes. Cic. 1. de Orat.
Obiici formæ, & offerre ſpeciem. Cic. 1. de Diuin.
Optima ſpecies, & figura dicendi. Cic. in Orat.
Summæ ſpecies duæ, ſicca & liquida. Plin. lib. 14. cap. 7, De reſina.
¶ Species, Demonſtratio, ſimulatio, prætextus, & quaſi velamentum: cui res ipſa opponitur. Cic. de Amic. Quæ eſt enim iſta ſecuritas? ſpecie quidem blanda, ſed re ipſa multis locis repudianda eſt.
Veri ſpecies. Horat. 2. Serm ſaty. 3.
Species adulationis. Plin. epiſt. 98. Tacit. lib. 1. Sed Pompeium imagine pacis, & Lepidum ſpecie amicitiæ deceptos.
¶ Species dicendi. Cic. in Oratore, Quid enim eſt maius, quàm quum tanta ſit inter oratores bonos diſſimilitudo, iudicare quæ ſit optima ſpecies, & quaſi figura dicendi? Verumque per trãſlationem dictum. Nam ſpecies propriè forma eſt cuiuſque rei, quam aſpicimus: figura verò à fingendo dicta eſt. Verùm quia ſpecies ea eſt, quæ rebus omnibus appellationem & proprietatem quandam attribuit, ideò pro cuiuſlibet rei propria natura poni ſolet. vt ſpecies hominis ſit idem quod natura hominis: atque ita de reliquis. Itaque dicunt ſpecies rerum æternas eſſe: quia licèt ſingularia atque indiuidua intereant, tamen ipſa natura conſeruatur. Vt, poſt centũ annos nullus

erit

eris eorum hominum, qui nunc ſunt: & tamen erit hominum ſpecies & natura, ſed in aliis hominibus. Hoc autem in loco ſpecies ponitur pro modo quodam, & quaſi facie orationis: quæ tunc optima eſt, quum res eas de quibus ſermo eſt, ita exprimit, vt ante oculos ponere videatur, & res humiles preſſè ac ſubtiliter, mediocres æquabiles ac temperatè, magnas ſublimiter & grauiter enunciet.

Species rixæ. Liu 1. ab Vrbe.

Pietas ineſſe non poteſt in fictæ ſimulationis ſpecie. Cicero 1 de Nat. deorum.

In ſpeciem, Aliter: hoc eſt, ipſa ſpecie, ipſo externo cõſpectu. Cic. 7. Ver. Prælata claſſis in ſpeciem, ſed inops & infirma propter dimiſſionem propugnatorum atque remigum.

In ſpeciem preces iactantur. Simulatè. Liu 4. ab Vrbe.

Per ſpeciem legationis in Aſiam ablegatus eſt, vt inuidiæ ſubtraheretur. Plin. de Viris illuſtrib 64. Liu 9. ab Vrbe, Celata morte Tarquinij, per ſpeciem alienæ fungendæ vicis, ſuas opes firmauit.

Accommodatus ad ſpeciem, Vide ACCOMMODO.

Adornare ad ſpeciem, Vide AD. præpoſ.

Excellentis eloquentiæ adumbrare ſpeciem. Cic. in Orat.

Demouere aliquos ſpecie clementiæ. Cic. 2. Philip.

Speciem hoſti abeuntis exercitus dedit. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Duci vtilitatis ſpecie. Quintil lib 3. cap. 8.

Speciem exercitus efficere. Caſſius ad Cic. lib. 12. 13, Ex quibus vtriſque ciuitatibus, Græcorum militum numero, ſpeciem exercitus effecit.

Speciem habere gloriæ. Cicero ad Plancum lib. 10. 12, Hæc omnia quæ habent ſpeciem gloriæ, collecta ex inaniſſimis ſplendoris inſignibus contemno. Eidem lib 13. 30, Non dubito quin ſcias, in his neceſſariis, qui tibi à patre relicti ſunt, me tibi eſſe coniunctiſſimum, non his modò cauſis quæ ſpeciem habent magnæ cõiunctionis, ſed iis etiam quæ familiaritate & conſuetudine tenentur.

Voluptas vtilitatis ſpeciem habere dicitur. Cic 3 Offic.

Habet interim aliquam ſpeciem probationis. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Inducere ſpeciem latronis, Vide INDVO.

Præbere ſpeciem atque opinionem pugnantium. Cæſar libro 4. Comment.

In ſpeciem eſſe, id eſt In decorum. Plaut. Moſtel. 3,

-parant ſeduló in firmitatem: & vt

In vſum boni, & in ſpeciem populo ſint, ſibique & materiem Reparant.

Species, Aſpectus, res viſa. Virg 2. Æneidos,

Non tulit hanc ſpeciem furiata mente Chorœbus.

Flebilis ſpecies tacitę aulæ. Lugubris aſpectus atrij deſerti. Claud. 3. de raptu Proſerp.

Species cœleſtium. Liu. 1. ab Vrbe.

Præſentare ſpeciem alicuius rei, Referre, repræſentare. Plin. lib. 20. cap. 19, Foliis (ſi procul intueare) ſpeciem paſſerum præſentantibus.

¶Species pro Viſionibus nocturnis. Liu Decad. 3. lib. 6, Pleraque apud multitudinem aut per nocturnas viſa ſpecies aut velut diuinitus mente monita agens. De P. Cornelio Scipione loquitur.

Variæ illudunt ſpecies. Virg 4. Georg.

Eadem eſt in ſomniis ſpecies eorum quæ vigilantes videmus. Cic. 4. Academ.

Vanæ finguntur ſpecies. Velut ægri ſomnia. Hor. de Arte.

Moueri falſa viſione & ſpecie doloris. Cic. 2. Tuſc.

Species ab aſpectu dicta eſt, inquit Gel. lib. 13. cap 28.

Species, Lucretio etiam eſt cernendi actio ipſa, quæ Græcè ὄψις dicitur, vel potius cernendi ſenſus, vt cum ſcribit,

Denique cam partem, quæcunque eſt ignibus aucta

Ad ſpeciem nobis vertit. Id eſt, oculos noſtros verſus. Turnebus.

Species etiam à Vitruuio vſurpatur, cùm res aliquam in partem conuerſa ſpectat. Nam cùm de Luna dixiſſet, ſuperiora ſpectat: ſubiecit, Totum iamen ad ſuperiorem ſpeciem retinere, id eſt totum eius ſic retineri lumen vt ſurſum ſpectet. Ex Turnebo.

¶Species in plurali, pro aromatibus aliquando ſumitur. Macrob. lib. vij. Saturn. cap 8, Species & acres & calidæ, ſuperficiem cui apponuntur, exulcerant. Martianus in L. vlt. D de publican. Species pertinentes ad vectigal, cinnamomum, piper longum, piper album, &c.

¶Reſiſtentes ſpecies, Vide in dictione ARATRO.

Specialis, & hoc ſpeciale, penult. prod. {ἰδικός, ἴδιος} non tam particulare quàm proprium, & veluti peculiare ſignificat. Iulius Capitolinus, Macrianorum familiam id ſpeciale ſemper habuiſſe, vt Alexandrum Magnum in auro atque argento exculptum ſemper haberent.

Speciatim, pe pro. Aduerb. {κατ' εἶδος} Contrarium habet generatim. Cic. Poſt reditum in Senatu, Multa de me C. Meſſinius & amicitiæ & Reipublicæ cauſa dixit, legem ſpeciatim in me de ſalute mea promulgauit. Vetus exemplar legit ſeparatim.

Specialiter, pro cor. Aduerb. Idem {ἰδικῶς} Colum lib 3 cap 9, Atque de cura eligendi malleoli generatim præcepimus: nunc illud propriè ſpecialiter. Quintil. lib. 10 cap 11.

Specioſus, pen prod. Adiect. {εὐειδής, ὡραῖος, καλός} Pulcher ſpecie & forma. Plin lib. 13 cap. 4, Minus ſpecioſæ ſed ſapore caryotarum ſorores. Idem lib. 19. cap. 10, Triticum quo celerius, eo ſpecioſius & robuſtius. Celſ. lib 2 cap. 2. Si plenior aliquis, & ſpecioſior, & coloratior factus eſt. Horat 1 epiſt 18,

. adde, virilia quod ſpecioſius arma

Non eſt qui tractet.

Honore viri ſpecioſus, Ouid. ad Liuiam.

Specioſè dictu. Liu. 1 ab Vrbe, Sed ſi vera potius quàm dictu ſpecioſa dicenda ſunt.

Minus ſpecioſa criminatio. Quòd parum coloris & prætexti habet. Liu. 2. ab Vrbe. Budæus.

Habere iuſtas, magnas & ſpecioſas cauſas. Cic. Att lib. 16 334.

Eloquentia locuples & ſpecioſa. Quintil. lib. 5. cap 14.

Fabula ſpecioſa locis. Horat. de Arte.

Frons ſpecioſa alias cornibus. Ouid 3 Metam.

Iuuentus ſpecioſa. Valer. 7. Argon.

Mulier ſpecioſa. Ouid 3. de Arte.

Miracula ſpecioſa. Horat. de Arte.

Nomina ſpecioſa imponere culpæ, Pulchra & honeſta. Ouidius 7. Metamorph.

Specioſas perſonas accipere debemus, Clariſſimas perſonas vtriuſque ſexus: item eorum qui ornamentis Senatoriis vtuntur. Hæc Vlpianus in l. Specioſas D. de verb. ſignific.

Vlmos ſpecioſa nitentibus vuis. Ouid. 14. Metam.

Vocabula ſpecioſa Horat. epiſt. 2.

Specioſiſſimus, pen. corr. {ὡραιότατος} Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7, Hoc enim ſpecioſiſſimum eſt in illo, quòd dedimus vel perdituri, quòd totum permiſimus accipientium arbitrio.

Specioſè {ὡραίως} ſpecioſius, ſpecioſiſſimè, Aduerbium, Ornatè, Liuius 4. Macedon. Et equus tuus ſpecioſius inſtratus erit, quàm vxor veſtita.

Specioſè ingredi, Cum ornatu. Colum. lib 2. cap 2.

Specimen, penult. corr. ſpeciminis {δεῖγμα} Argumentũ quoddam, & probatio, ſiue exemplar rei alicuius occultæ: quale eſt quod in mercibus emptori ſolet oſtendi, vt in pannis: vel degustatio in eſculentis. Plaut Moſtel. 3.

Igitur tum ſpecimen cernitur quò eueniat ædificatio.

Egregium ſpecimen Seneca Thebaid. 1.

Specimen, Id eſt indicium. Cic. in Piſonem, Damnatio iſta quæ in te flagitarat, obſtitit P. Rutilio, quod ſpecimen habuit hæc ciuitas innocentiæ. Id eſt, exemplum, vt ait Budæus. Idem 3. de Nat. deor. Cur temperantiæ, prudentiæque ſpecimen, ante ſimulachrum Veſtæ Pontifex Maximus eſt Qu. Scæuola trucidatus?

Popularis iudicij ſpecimen. Cic. de Clar. Orat.

Adhibere ſpecimen, Vide ADHIBEO.

Capere ſpecimen. Cic. 1. Tuſc. Quid illud? num dubitas quin ſpecimen naturæ capi deceat ex optima quaque natura?

Capere ſpecimen omnis affectus. Senec. Medea 6.

Dare ſpecimen. Virg 2. Georgicorum,

Salſa autem tellus, & quæ perhibetur amara,

Tale dabit ſpecimen, &c.

Dare aliquod ſpecimen aliquibus. Cic. 1. Ver.

Dare ſpecimen, & ſui periculum facere. Idem, Ibidem. Tu verò Cæcili quid potes? quo tempore, aut qua in re non modò ſpecimen cæteris aliquod dediſti, ſed tute tui periculum feciſti? Vide DO.

Specimen indolis dare, Vide INDOLES.

Habeo hoc ſpecimen probitatis illius. Plin. in Panegyr. Vide SPECIMEN innocentiæ.

Eſſe aliquibus ſpecimen. Cic. 3. de Leg.

Sumere ſpecimen. Plin. lib. 7 cap. 55.

Specillum. Vide SPECVLVM.

Specio, ſpecis, ſpexi, ſpectum {βλέπω} ſpecere, apud antiquos in vſu fuit, Quod videre ſignificat. Vnde augures ſpecere, hoc eſt inſpicere aues dicebantur Ennius,

Vnus epulo poſtquam ſpexit. Plaut. Caſin 1,

-nunc ſpecimen ſpecitur, nunc certatur.

Spectio, ſpectionis, à Specio verbo antiquo. Var. lib. 5. de ling. Latin. Et quod in auſpiciis diſtributum eſt: qui habeant ſpectionem, qui non habeant. &c.

¶Spectio, in auguralibus ponitur pro aſpectione & nunciatione, quia omne ius ſacrorum habent, auguribus ſpectio duntaxat, quorum conſilio rem gererẽt magiſtratus, non vt poſſent impedire nunciando, quæ cùm vidiſſent ſatis ſpectio ſine nunciatione data eſt, vt ipſi auſpicio rem gererent, non vt alios impedirent nunciando. Feſtus.

Spectu ſine præpoſitione. Pacuuius poſuit in Duloreſte, cùm ait,

Amplus rubicundo colore, & ſpectu protero. Vide SENOX.

Specito, ſpecitas {βλέπω} ſpecitare, Frequentatiuum antiquum à ſpecio. Plaut. Ciſtel. 2,

-per Dionyſia

Mater pompam me ſpecitatum duxit.

Specto ſpectas {θεάομαι, ἐποπτεύω, ἐπιθεάομαι} ſpectare, Aliud frequentatiuum, Sæpè, ſeu fixè intueri. Plaut. Amphit 8,

-age, me huc aſpice.

s. Specto. Apud eundem in Caſina 2,

Spectare fabulas. Cic. 3 Verr. Spectantibus omnibus. Terentius in Eunuch. 5. 6,

Here ne me ſpectes: me impulſore hæc non facit.

Viſere & ſpectare aliquid Cic. 1. Tuſcul.

Non ſemper dicere, ſed ſpectare debemus. Cic. Lent. lib. 1. 9.

Oculis protervis ſpectare aliquem Ouid. epiſt. 16.

Oculo irretorto ſpectare aliquid. Horat. 2. Carm. ode 2.

Spectare ad aliquem. Ouid. 2. Metam.

Iuſtò ſpectare, Vide IVSTO Aduerbium.

Tergo ſpectari. Ouid. 3 de Arte.

In vnuem partem ſpectare. Quintil lib. 2. cap 12.

¶Spectat Græciam, pro Tendit in Græciam. Cic. ad Attic. lib. 9. 138, Ille, vt ad me ſcripſit, legiones ſingulas poſuit Brunduſij, Tarenti, Siponti. Claudere mihi videtur maritimos exitus, & tamen ipſe Græciam ſpectare potius, quàm Hiſpanias.

¶Spectat orientem, & ſimilia: pro E regione eſt, & vergit. Plinius lib 6 cap 17.

Spectat ad, Hoc eſt verſus. Cic 7 Verr. Te iubere in ea parte figere, quæ ad fretum ſpectaret. Cæſ. 5 bel. Gall.

Spectare in Meridiem, in ventum Fauonium. Cato cap. 1, Varro 1 de Re ruſt. cap 14.

Spectare deorſum. Colum. lib. 12 cap. 16.

Retrò ſpectare. Celſ lib 7. cap. 19, Deinde replicatur, retróque caput, ac reliquum corpus ſpectat.

¶Spectare & æſtimare aliquem. Cic. pro Roſc. Comœdo.

Spectare aliquem ex bona vita, ex cenſu, &c. pro Conſyderare aliquem. Cic. pro Roſc. Comœdo, Quem ſi tu ex cenſu ſpectas, eques Romanus eſt: ſi ex vita, homo clariſſimus eſt: ſi ex te, iudicem ſumpſiſti: ſi ex veritate, id quod ſcire potuit, & debuit, dixit.

Aliquam ex vocibus ſpectare. Cic. 5. Tuſc.

Spectare animum alterius ex ſuo. Terent. And. 4. 1.

Vitam alicuius non ex oratione, ſed ex moribus ſpectare debemus. Cic. in Saluſtium.

Aurum ſpectatur in ignibus, Probatur. Ouid. 1. Triſt. eleg. 4.

Scilicet vt fuluum ſpectatur in ignibus aurum,
Tempore ſic duro eſt inſpicienda fides.

¶Spectare aliquem, Rationem habere alicuius. Cic. 2. Offi. At verò ille tenuis, quum quicquid factum ſit, ſeſe ſpectatum, non fortunam, putat. Id eſt, Non ob gratiæ relationem expectatum beneficium ſibi collatum arbitratur, quum diues aliter opinetur & potens. Budæus.

Si ad vitulam ſpectes, nihil eſt quod pocula laudes. De duobus poculis loquitur Damon, quæ fecerat illi Alcimedon. Virg. eclog. 3.

Spectare à deteriore parte. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 28.

Ad ſuam gloriam magis, quàm ad cuiuſpiam ſalutem ſpectare. Cic. pro Seſtio.

Non tam faſtidioſè in nobis, quàm in hiſtrionibus ſpectari puto. Cic. 1. de Orat.

Rem, non hominem ſpectari oportet. Author ad Heren. lib. 2.

Trademus quæ nos ſequi in dicendo, quæque maximè ſpectare ſolemus. Cic. 2. de Orat.

Quid in iudicando ſpectare oporteat. Cic. pro Milone.

Spectare ſemper vt, Cicero Lucinio lib. 5. 8. Sed vt primùm forum attigerim, ſpectare ſemper vt tibi poſſem quammaximè eſſe coniunctus.

Vetus verat, dum præſtatur fides, fortunam ſpectare. Cicero 2. de Diuinatione.

In iudice debet & fortuna & dignitas ſpectari. Cic. 1. Phil.

In pactionibus faciendis legem ſpectare. Cic. Qu. fratri lib. 1. 1.

Iuuenes magna ſpectare, & ad ea rectis ſtudiis contēdere debent. Cic. 1. Offic.

Nihil niſi ſempiternum ſpectare. Cicero pro Rabirio perduellionis reo.

Spectare retrò. Celſus lib. 7. cap. 29.

Victoriam ſpectare. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Acquieſcere, intueri, & ſpectare. Cic. pro Deiotaro.

Spectare voluntatem alicuius, Diligenter conſiderare. Cic. 4. Ver.

Séque in eo capitis periculum aditurum, voluntatem ſpectet eius, quem ſtatim de capite ſuo putet iudicaturum.

Propius ſpectare aliquid. Horat. 1. epiſt. 1.

¶Spectat {[illegible]} Tendit, pertinet, aſpirat: vt Quò, vel quorſum ſpectat illud? Cic. 1. Tuſcul. Quorſum igitur hæc ſpectat oratio? Idem 4. Acad. Quò enim ſpectat illud, quum artificia tolli quereris à nobis, niſi vt opifices concitentur? Idem 3. de Finibus. Sed eorum definitiones paulùm oppidò inter ſe differunt, ſed tamen eodem ſpectant.

Quæ ſcripta ſunt, eò ſpectant, vt te horter & ſuadeam. Cicero Valerio 13. 4.

Quid iſta edicta valeant, aut quò ſpectent, planè non video. Cic. Attico 16. 334.

Ad aliquid ſpectare. Quintil. lib. 2. cap. 2.

Conſilium eius ad bellum ſpectat. Cic. Attic. lib. 15. 313.

Spectat ad concordiam. Cic. ad Sulpitium li. 4. 2. Omnia vtriuſque conſilia ad concordiam ſpectauerunt. Et ad Terentiam libr. 4. 5. Ad arma rem ſpectare.

Sermo tuus ad perorandum ſpectare videtur. Cicero de Claris Oratoribus.

Spectat res ad interregnum. Cic. ad Q. fra. lib. 3. 18.

Spectat ad rebellionem res. Liu. 4. bel. Maced.

Spectat ad ſeditionem. Liu. 5. bel. Pun.

Beneficia quę ad ſingulos ſpectant, & ad vniuerſos pertinent. Cic. 2. Offic.

Spectat res ad vim. Liu. 5. ab Vrbe.

Aliquid requirere quod ad bene beatéque viuendū valeat & ſpectet. Cic. 2. Offi.

Prima & media verba ad vltimum ſpectare debent. Cic. in Orat.

Spectare in vnum exitum. Cic. 1. de Orat. Artem verò negabat eſſe vllam, niſi quæ cognitis penitúſque perſpectis, & in vnum exitum ſpectantibus, & nunquam fallentibus rebus contineretur.

¶Spectari, Paſſiuum. Plaut. Sticho, 3.

Vbi facillimè ſpectatur mulier quæ ingenio eſt bono?

¶Spectare me, pro Cauere. Plaut. Aſin. 13.

Spectandum ne cuiquam annulum det, neque roget.

¶Spectatur, Impersonale. Plin. lib. 10. cap. 70. Plauſu congregari feros ad cibum, conſuetudine ſpectatur. De piſcibus.

Spectando, Gerund. {[illegible]} Propert. lib. 3. eleg. 21.

Creſcit enim aſſiduè ſpectando cura puellæ.

Spectatum, pen. prod. Supinum {[illegible]} Horat. de Arte,

Spectatum admiſſi riſum teneatis amici?

Spectatu, Supinum {[illegible]} Cicero 2. Offic. Maximéque admirantur eum qui pecunia non mouetur: quod in quo viro perſpectum ſit, hunc dignum ſpectatu arbitrantur.

Spectans, Participium {[illegible]} vt

Inuicem ſpectans ambos. Ouid. 6. Metam.

Spectandus, Particip. {[illegible]} vt

Oculis nigris ſpectandus. Horat. de Arte. Plin. lib. 1. cap. 42. Nec vulgaris pictacis forma, quamuis non ſpectanda.

Spectatus, pen. prod. {[illegible]} Particip. ſiue nomen ex Participio, Probatus, Cuius ſcilicet plurimùm conſiderata ac probata & ſpectata iam virtus eſt. Virg. 8. Æneidos,

ſunt nobis fortia bello
Pectora: ſunt animi, & rebus ſpectata iuuentus. Terent. Adelp. 5. 6.
Nam is mihi eſt profectò ſeruus ſpectatus ſatis. Idem And. 5. 2.
Satis iam ſatis Simo ſpectata erga te amicitia eſt mea.

Spectatus & cognitus in rebus iudicandis. Cic. 2. Ver.

Spectatus in literas. Gellius lib. 13. cap. 20. Summa vir authoritate grauitatéque, & à diuo Hadriano in mores atque literas ſpectatus.

A doloribus ſecuritas ſpectata. Cic. poſt Red. in Senatu.

Fabula ſpectata. Horat. de Arte.

Fides noſtra ſpectata eſt per mala. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Confugere ad fidem cognitam & ſpectatam. Cic. 2. Ver.

Forma ſpectata. Ouid. 14. Metam.

Omnium artium homo probatus & ſpectatus. Cic. 1. de Ora.

In multis & magnis rebus ſingularis integritas ſpectata. Ci. 3. Phil.

Spectatæ integritatis vir. Liu. 6. bel. Pun.

Medicus ignobilis, ſed ſpectatus. Cic. pro Cluent.

Pietas ſpectata. Ouid. 4. Faſt.

Virtus ſpectata belli domíque. Horat. 2. epiſt. 1.

Virtus nobilitata & ſpectata. Cic. pro Flacco.

Vir maximus & ſpectatus. Cic. de Amic.

Fortes & ſpectati viri. Cic. 2. Verr.

Spectatus & honeſtus vir. Cic. 5. Verr.

Spectatiſſimus ſui ordinis Potitius. Cic. 3. Verr.

Fœmina ſpectatiſſima. Cic. pro Roſc. Amerino.

Spectatè, Aduerb. {[illegible]} Fœliciter, egregiè. Plin. lib. 21. cap. 1. Flores vero, odoréſque in diem gignit: magna, vt palàm eſt, admonitione hominum, quæ ſpectatiſſimè floreant, celerrimè marceſſere.

Spectatio, Verbale fœmin. {[illegible]} Cice. 5. Verr. Ex omni pecunia, quam aratoribus ſoluere debuiſti, certis nominibus deductiones fieri ſolebant. Primùm pro ſpectatione & collybo: deinde pro neſcio quo cerario. Hic probationem ſignificat.

Spectator, penul. produ. ſpectatoris, maſc. gen. {[illegible]} Qui ludos, aut aliud quidpiam, animi cauſa ſpectat. Plaut. Amphit. 19. Nunc ſpectatores, Iouis ſummi cauſa clarè plaudite. Cic. 2. Offic. Spectatoréſque ſe otioſos præbuerunt Leuctricæ calamitatis?

Homo rerum ſuperarum atque cæleſtium ſpectator. Cic. 2. de Natura deor.

Ineptiarum alicuius conſtituere teſtem & ſpectatorem. Cicer. 1. de Oratore.

Superbi ſpectatoris faſtidia. Horat. 2. epiſt. 5.

¶ Spectator, Probator. Terent. Eunucho, 3. 5.

Quum ipſum me noris quàm elegans formarum ſpectator ſiem.

Vbi Donatus, Spectator elegans eſt, qui ſit cunctantis & faſtidioſi iudicij: cui non quid placet facilè. Spectator, probator: vt ſpectatores pecuniæ dicuntur.

Equorum ſpectator. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.

Auditor gloriæ, & ſpectator laudis. Cic. pro Domo ſua.

Laudum alicuius ſpectator. Cic. Curioni, lib. 2. 6.

Officiorum cuiuſpiam diligens ſpectator. Cic. de Petit. Conſ.

Operum multorum ſpectator. Ouid. 12. Metam.

Spectatrix, pen. prod. ſpectatricis, Verbale fœ. {[illegible]} Plaut. Merc. 12.

Diuûm atque hominum quæ ſpectatrix atque hera eadem es hominibus.

Scelerum ſpectatrix turba. Lucan. lib. 3.

Spectatiuus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Quintil. lib. 3. cap. 5. Vt illa ſit ſpectatiuæ partis, hæc actiuæ.

Spectabilis, & hoc ſpectabile, pen. cor. {[illegible]} Spectatione dignum & admiratione: vel etiam magni nominis. Apul. Iubet conſtrui pulchrum & ſpectabilem currum. Plin. li. 21. cap. 14. Alibi enim ſuaui certe ſpectabiles gignuntur.

Ore placido ſpectabilis. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.

Campus ſpectabilis vndique, Qui ex omni parte poteſt ſpectari. Ouid. 3. Metam.

Corpus ſpectabile, Quod videri poteſt, Conſpicuum. Ouidius 3. Triſt. eleg. 8.

Facie ſpectabilis puer. Ouid. 4. Faſt.

Heros ſpectabilis. Ouid. 7. Metam.

Opus ſpectabile. Valer. 1. Argon.

Signum ſpectabile, Statua digna quæ ſpectetur. Iuuen. Saty. 8.

Victoria pulchra & ſpectabilis. Tacit. in vita Agricolæ.

Spectaculum, ſpectaculi, pen. cor. {[illegible]} Dicitur id quod ſpectatur, vt ludi, & alia id genus. Virgil.

Nocte pluit tota, redeunt ſpectacula manè. Plinius in Panegyrico, Obtinuit aliquis vt ſpectaculum pantomimorum populo Romano tolli pateretur. Cic. 5. de Finibus, Vt pompa, ludis, atque huiuſmodi ſpectaculis teneantur, &c. Idem 3. Ver. Cōſtituitur in foro Laodiceæ ſpectaculū acerbum, & miſerum, & graue toti Aſię prouincię. Vide MERSA. Liu. 1. ab Vrbe, Itaque ergo erecti, ſuſpenſique in minimè gratum ſpectaculum animo intenduntur.

Populi ſenſus maximè theatro & ſpectaculis perſpectus eſt. Cic. Attico, lib. 2. 34.

Acerbum ſpectaculum. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. epiſt. 12. in fine, De Republ. nimium te laborare doleo, & meliorem ciuem eſſe quàm Philocteten, qui accepta iniuria, ea ſpectacula quærebat, quæ tibi acerba eſſe video. Quo in loco nomine ſpectaculorum ea ſignificatur voluptas, quæ tum capitur, quando qui fuerunt nobis authores malorum, affliguntur. Querebatur Quintus Rempubl. eo tempore in magnis malis verſari, valdéque de eius miſeriis animo cruciabatur. Reprehendit hominem Marcus, quòd tantum ei publica damna dolerent, & meliorem ciuem eum eſſe dicit quàm Philocteten, qui accepta iniuria à Græcis, in illas eius calamitates cecidiſſe gaudebat. Fuerat enim ab eis in inſula deſtitutus.

Admiranda ſpectacula leuium rerum. Virg. 4. Georg.

Annua ſpectacula. Ouid. 5. Faſt.

Apparatiſſimum ſpectaculum. Cic. 2. Philip.

Magnum

Magnum ſpectaculum. Horat. 1. Serm. ſaty 6.
¶ Scenæ ſpectacula amantur. Ouid 3. de Arte.
Concelebrare ſpectaculum, Vide CONCELEBRO.
Excitatus eſt plauſus ab omnib. ſpectaculis. Cic. pro Seſtio.
Indicere ſpectacula, Vide INDICO. pen. prod.
Circuitus Solis & Lunæ præbent hominibus ſpectaculum. Cic. 2. de Natura deorum.
Rerum cœleſtium ſpectaculum ad hominem ſolum pertinet. Cic. 2. de Natu. deor.
¶ Spectaculum, locus vnde ſpectatur. Suet. De ſpectaculo excitatus deſcendit. Liu. Decad. 1. lib 1. Loca diuiſa patrib. æquitibúſque, vbi ſpectacula ſibi quiſque facerent, fori dicti.
Reſonant ſpectacula plauſu. Ouid. 10. Metam.
Spectamen, pen. prod. ſpectaminis, Idem quod ſpecimen. Plaut. Menæch. 21. Spectamen bono ſeruo id eſt, qui rem herilem procurat, videt, collocat.
Specium, ſpecij, { [illegible] } Inſtrumentum teres & paruum quo medici ad tentandum vulnerum ac fiſtularum viam & profunditatem vtuntur. Pacuuius,
Vt medici faciunt, qui peius ſpecio vulnus tentant.
Spectabilis, Spectaculum, Spectator, Spectatus, Spectio, Specto, Vide INSPECTO.
Spectrum, ſpectri, { [illegible] } Spectra ſunt quæ Græcè idola dicuntur, hoc eſt ſimulachra & imagines rerũ intellectui occurrentiũ. Cic. ad Caſſium, lib. 15. 16. Fit enim neſcio quid, vt quaſi coràm adeſſe videare, quum ſcribo aliquid ad te, neque id [illegible], vt dicunt tui amici noui, qui putant etiam [illegible] ſpectris Catianis excitari. Nam ne te fugiat, Catius inſuper Epicureus qui nuper eſt mortuus, quæ ille Gargettius, etiã ante Democritus [illegible], hic ſpectra nominat. His autẽ ſpectris etiã ſi oculi poſſent feriri, quòd velint ipſa accurrunt: animus quî poſſit, ego non video. Docear tu me oportebit, quum ſaluus veneris, in meane poteſtate vt ſit ſpectrum tuum, vt ſimulac mihi collibitum ſit de te cogitare, illud occurrat, neque ſolùm de te qui mihi hæres in medullis, ſed ſi inſulam Britanniam cœpero cogitare, eius [illegible] mihi aduolabit ad pectus. Ea his imaginibus fiunt viſa, id eſt phantaſiæ: quorum in Academicis longa eſt diſputatio apud eundem.
Specula, ſpeculæ penul. corr. { [illegible] } accipitur pro loco edito & eminenti, vnde aliquid longe videri & ſpeculari poteſt, ſiue ſit mons, ſiue turris, ſiue lapis ſiue arbor, ſiue quid aliud eminens. Valla in Raudenſem, Specula, locus vnde fiunt excubiæ an hoſtes veniant, tranſeántne, an maneant, quot ſint, & quæ ſunt id genus. Virg. 8. eclog.
Præceps aerij ſpecula de montis in vndas
Deferar. Ouid. epiſt. 17,
-in ſpeculis omnis Abidos erat. Liu 7. bel. Punic. Cic. 7. Verr. Non enim ſicut antea conſuetudo erat, prædonum aduentum ſignabat ignis è ſpecula ſublatus, aut tumulo.
Specula & ſpeculum ſicut genere, ita ſignificantia differunt. Nam ſpecula deſpicientiam ſignificat: Speculum, quo imago redditur, vt notius eſt quam vt exemplis ſit opus. Ex Nonio.
Alta ſpecula. Virg 3. Æneid.
In ſpeculis eſſe. Cic ad Attic. lib. 9. 18. Satius eſſe exiſtimo vos diſpertitos, & in ſpeculis eſſe.
E ſpecula proſpectare tempeſtatem futuram. Cicero ad Sulp. libro 4 3.
¶ Speculæ ſunt quod nos Galliè dicimus *Carneaux*. Virgilius 4. Æneid.
Regina è ſpeculis vt primùm albeſcere lucem, Vidit, &c.
Specula, ſpeculæ, Diminutiuum à ſpe, Vide SPES.
Speculor, pen. cor. ſpecularis, { [illegible] } ſpeculari, A ſpecula fit, quaſi è ſpecula proſpectare, vel vt aliquis videat, intendere Plaut. Moſt. 6.
Concedam à foribus huc: hinc ſpeculabor procul
Vnde aduenienti ſarcinam imponam ſeni.
Cic in Catil. Multo te etiam oculi & aures non ſentientem, ſicut adhuc fecerunt, ſpeculabuntur atque cuſtodient. Idem 7. Verr. Tum iſte ſe comperiſſe ait, eum ſpeculandi cauſa in Siciliam ab ducibus fugitiuorum eſſe miſſum.
Obitus & ortus ſignorum ſpeculamur. Virg. 1. Georg.
Acriter ſpeculari offenſas principum. Tacit. lib. 19.
Inſidiari & ſpeculari. Cic. 2. de Orat.
Obſidere & ſpeculari. Cic. pro Flacco.
Perſcrutari & ſpeculari. Cic. 5. Tuſc.
Speculatus, Participium.
Speculatus, huius ſpeculatus, pen. prod. { [illegible] } Plin. lib. 10. cap. 75. Feles quàm occulto ſpeculatu in muſculos exiliunt.
Speculator, pen. prod. Verbale, { [illegible] } Qui tacite, & à longe ſpeculatur & rimatur. Cæſ 2. bel. Gall. Hac re Cæſar ſtatim per ſpeculatores cognita, inſidias veritus, &c. Cic. 7. Verr. Gauium iſtum, quem repentinum ſpeculatorem fuiſſe dicis, oſtendam in lautumias Syracuſis à te eſſe coniectum. Ouid. 3. Triſt. elegia 9.
Quem procul vt vidit tumulo ſpeculator ab alto.
Matutinus ſpeculator amicæ. Propert. lib. 2. eleg 30.
Communium miſeriarum ſpeculator. Cic. pro Domo ſua.
Reformidare ſpeculatorem. Cic. 2. Verr.
Speculator naturæ. Cic. 1. de Nat. deo. Non pudet igitur phyſicum, id eſt ſpeculatorem, venatorémque naturæ, ab animis conſuetudine imbutis petere teſtimonium veritatis.
Speculatores oculi. Cic. 2 de Nat. deor. Nam oculi tanquam ſpeculatores altiſſimum locum obtinent, ex quo plurima conſpicientes fungantur ſuo munere.
Speculatrix, penul. prod ſpeculatricis, { [illegible] } Verbale fœm. Cic. de Natur. deor. Furiæ deæ ſunt, ſpeculatrices, credo, & vindices, & facinoroſum & ſceleris. Stat. 1. Sylu. 2.
Celſa Dicarchæi ſpeculatrix villa profundi.
Speculatorius, Adiect. { [illegible] } Quod ad ſpeculatorem pertinet: vt Speculatoria nauigia, quibus in mari ſpeculamur quid fiat. Cæſar 4. bel. Gall. Liu. 2. bel. Pun. Inde duæ Maſſilienſium ſpeculatoriæ premiſſæ retulerunt, &c.
Speculabundus, Tacit. lib. 10. Feſtus Adrumeto vbi ſpeculabundus ſubſtiterat, ad legionem tendit.
Speculabundus ex altiſſima rupe identidem Suetonius in Tiberio, cap. 65. Apparatis etiam nauibus ad quaſcunque legiones, meditabatur fugam, ſpeculabundus ex altiſſima rupe identidem. Hoc eſt ſubinde ſpeculans.
Speculum, ſpeculi, pen. corr. { [illegible] } In quod inſpicimus, ac ſpeciem id eſt imaginem noſtram contemplamur. Plau Moſtel. 4.
Mulier quæ ſe, ſuámque ætatem ſpernit, ſpeculo ei vſus eſt.
Quid opus ſpeculo tibi, quæ tute ſpeculo ſpeculum es maximum? Terent. Adelph. 3. 3.
Inſpicere tanquam in ſpeculum vitas omnium Iubeo.
Cic. de Vniuerſ. Id fit quum ſpeculorum leuitas hinc illinc que altitudinem aſſumpſit, & is dextra detruſit in læuam partẽ oculorum, læuáque in dextram.
Imago ſpeculi Lucret. lib. 4.
Nobile ſpeculum gemmato auro. Stat. 3. Sylu. 4.
Conſulere ſpeculum. Ouid. 3. de Arte.
Intueri vitam in ſpeculo. Cic. in Piſonem.
Naturæ ſpeculum. Cic 2 de Finib. Nec tamen argumentum hoc Epicurus à paruis petiuit, aut etiam à beſtiis, quæ putat eſſe ſpecula naturæ.
Specillum, ſpecilli Diminutiuum, { [illegible] } Cornelius Celſus lib. 5. cap 28 De fiſtulis & earum curationibus, Ante omnis autem ſpecillum demitti in fiſtulam conuenit, vt quò tendat, & quàm altè perueniat, ſcire poſſimus. Idem lib. 7. cap 7 Igitur adverſum ſpecillum inſerendum, diducendæque eo palpebræ ſunt.
Aſperatas ſpecillo eradunt palpebras. Celſ. lib 6. cap. 6.
Specillum lana inuolutum. Celſus lib. 6. cap. 8.
Specillum oricularium. Idem lib. 7. cap 30.
Terere medicamentum adiecto ſpecillo. Celſ lib. 6. cap 7. De aurium morbis, &c.
¶ Specillum dicimus inſtrumentum, quod curandis auribus adhibetur. Celſus lib. 5. & libr. 6. capita 7. de iis quæ in aures inciderunt, extrahendis.
¶ Specillum inſtrumentum quo oculos inungimus. Plin. lib. 7. ca. 53. Per oculum ſpecillum trahens, ex pituitis. Celius lib. 6. Specillo ſuper oculum inducatur.
¶ Specillum, Inſtrumentum vitreum quod oculis admouemus, quo facilius ſpectemus aliquid. Varro de Ling. Lat. lib. 5. Hinc quo oculos inungimus, quibus ſpecimus, ſpecillum.
Speculare, ſpecularis, pen prod n. g. { [illegible] } Et per apocopen ſpecular, & ſpecularium, Idem quod ſpeculum.
Speculare, interdum pro vitreata ſiue pro ocularis, vtpote olim facta e ſpeculari lapide trãſlucido, nunc autem è vitreis orbibus vel teſſellis plumbo iunctis. Vlpianus in l. Quæſitum. § Si domus D. de fund. inſtruct. Specularia & vela quæ frigoris cauſa vel vmbræ in domo ſunt, inſtrumento domus non contineri Caſſius exiſtimauit. Budæus, A ſpeculari lapide ſpecularia dicebantur integumenta quib. ambulationes in hortis tectæ erant. Iuuen Saty 4.
Quæ vehitur clauſo latis ſpecularibus antro. Plin. Iunior lib. 2 epiſt. 17 ad Gallum Egregium hæc aduerſum tempeſtates receptaculum: nam ſpecularibus, ac multo magis imminentibus tectis muniũtur. Hic autem Vlpianus de iis ſpecularibus intelligi voluit, quibus feneſtrarum hiatus obſtruebantur ad tranſmittendam lucem: quæ tamen exemptilia erant, vt quum liberet, auferrentur. Nunc vitro vtimur. Seneca epiſt 87. Nunc aliqui ruſticitatis damnant Scipionem, quòd non in caldarium ſuum latis ſpecularibus diem admiſerat. Paulò antè dixerat, In hoc balneo Scipionis minimæ ſunt rimæ, magis quàm feneſtræ Itaque videtur Seneca feneſtras vitreatas vocare ſpecularia. Poſſumus & de ſpecularibus intelligere, quibus pars quædam domus ad voluptatem operiebatur, varium enim vſum ſpecularia præſtabant. Martial. lib. 8.
Hybernis obiecta Notis ſpecularia puros
Admittunt ſoles, & ſine fæce diem.
Seneca de Prouid. Quem ſpecularia ſemper à flatu vindicarũt, hunc leuis aura non ſine periculo ſtringit.
Specularis, & hoc ſpeculare, penult. produ. Adiectiuum { [illegible] } vt Specularis ſignificatio. Plin. lib. 7. cap. 56. Hoc eſt quæ fit è ſpecula.
Specularis lapis, Quo olim ſpecularia fiebant. Plin. lib 36 cap 22. Specularis lapis (quoniam & hic lapis nomen obtinet) faciliore multo natura m finditur in quamlibet tenues cruſtas. Idem lib 3. cap. 3. Metallis, plumbi, ferri, æris, argenti, auri, tota fermè Hiſpania ſcatet: Citerior & ſpecularibus lapidibus: Bætica & minio.
Speculatius, ſpecularij, maſ. gen. { [illegible] } Qui ſpecula facit, & qui vitrea ſpecilla. Poſſunt & ſpecularij dici, qui feneſtris ſpecularia ad arcendum hyema frigus componunt: quorũ meminit Vlp. in l. Quæſitum. §. Si domus. De fundo inſtructo. Meminit & Iuſtinian. lib. 2. Codicis. Alciatus.
Specus, id eſt Spelunca, { [illegible] } Secundæ vel quartæ declinationis, tam maſculini quàm fœminini generis: tertiæ verò, ſolùm neutri gen. Vlpian. De riuis, Specus autem locus eſt ex quo deſpicitur. Inde ſpectacula ſunt dicta. Plin. lib. 8. cap. 36. Specus ſi non habuere, ramorum fruticúmque congerie ædificant, impenetrabiles imbribus, mollíque fronde conſtratos.
Ingens ſpecus in latere cauſi montis. Virg 4 Geor. Oui 3 Metam. Eſt ſpecus in medio ſyluis & vimine denſus. Liu. 1. ab Vrbe, Ex infimo ſpecu Ibidem Ex opaco ſpecu.
Aonij ſpecus Catul. in Epithal. Iuliæ. 56.
Fœminini. Silius lib. 6. Tabificam expirat ſaniem ſpecus vltima. Id eſt, poſtrema contauitas alui ſerpentis. Gell. lib. 3. cap. 14. Specum

quandam nactus remotam latebroſámque.&c. Pacuuius.
Aduenio in ſcrupuloſam ſpecum. Cato, Specus oppoſita, qua aqua de via abiret.
Defeſſæ ſpecus. Virg 3. Georg.
Neutri. Virgilius libro 7. Æneidos.
Hic ſpecus horrendum, &c.
Ita legendum eſſe docet Seruius. Silius lib 13.
Inuiſum cælo ſpecus.
Lectum eſt hæc Speca ſpecæ: hoc Specum, ſpeci: & hoc Specus indeclinabile.
Specis, pro ſpecubus, Antiquum. Aes. Alcmæne.
Quod dij interdum inferam penitus intepreſſum altis clauſere ſpecu? Ex Nonio.

Spelæum, {σπήλαιον} Idem quod ſpelunca. Virgil. eclog. 11.
Certum eſt in ſyluis inter ſpelæa ferarum
Malle pati.
Metuendum ferarum ſpelæa. Claud. de bello Getico.

Spelunca, ſpeluncæ {σπήλαιον, ἄντρον} Rupes cauata. Virgilius 6. Æneidos.
Spelunca alta fuit, vaſtóque immanis hiatu,
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorúmque tenebris. Cic. 1. Tuſcul.
Per ſpeluncas ſaxis ſtructas aſperis. Ex poeta. Idem 6. Verr. Etenim propter eſt ſpelunca quædam, conuerſa ad Aquilonem, infinita altitudine, qua Ditem patrem ferunt repentè cum curru extitiſſe.
Atræ ſpeluncæ. Virg 1. Æneid.
Viridis ſpelunca. Propert. lib. 5. eleg 3.
Iacere in ſpelunca. Cicer. 2. de Finib. At iam decimum annum in ſpelunca iacet.
Perdere aliquid ad ſpeluncas. Cic pro Flacco.

SPERCHIVS, penult prod. {Σπερχειός} Theſſaliæ fluuius, ortus in iugis Pelij montis, & velociſſimo curſu in Maliacum ſinum defluens. Author Strab. li. 8. de quo etiam Virg Georg 2.
Minas Sperchius. Stat 4. Thebaid.
Populifer Sperchius. Ouid 1 Metam.

Sperchionides, pen. corr {Σπερχειονίδης} Patronymicum maſc. Ouid. 5. Metamorph.
Caucaſeúmque Abarim, Sperchionidémque Lycetum.

Sperchias, pen. prod. huius Sperchiadis, pen. corr. {Σπερχειάς} Patronymicum fœm. Ouid. 2. Metamor.
Æſtuat Alphæus, ripæ Sperchiades ardent.
Vndæ Sperchiades. Ouid. 7. Metam.

SPERMO filius fuit Apollinis ex vxore Dorippe. Cælius Rhodig. lib. 7. cap. 15.

Spermologos, {σπερμολόγος} Aniculæ nomen apud Ariſtotelẽ, quam frugilegam Gaza interpretatur, vtroque nomine à ſemine legendo originem ſumente. Alioqui σπερμολόγον, appellant Græci, quem nos Locutulerum dicimus, hoc eſt, hominem magnam verborum vim inaniter profundentem.

SPERMOPHAGI, populi in extrema Ægypto poſt Meroën. Strabo lib. 16 Sunt etiam Spermophagi non procul, qui deficientibus ſeminibus, pomis nutriuntur, ea conficientes quemadmodum Rhizophagi radices.

Sperno, ſpernis, ſpreui, ſpretum {ἀτιμάζω, ἀθετέω, ἐξουθενέω, ἐξουδενόω} ſpernere, Faſtidire, deſpicere. Terent. Eunucho, 1.6.
Ob hæc facta abs te ſpernor. Cic. 1. de Finib. Qui Ennij Medeam aut Antiopam Pacuuij ſpernat, aut reijciat?
Modicè ſpernere, Vide MODVS.
Animo ſpernere aliquem Virg eclog. 3.
Repudiare & aſpernere aliquem. Cic. in Orat.
Repelli & ſperni à quibuſdam Cic in Orat.
Retinere & Spernere, oppoſita. Ci. 2. de Nat. deo. Veritas auſpiciorum ſpreta eſt, ſpecies tantùm retenta.
Spernere & parui putare. Catul. ad Furium, 20.
A quibuſdam ſperni, & pro nihilo putari. Cic. 13. Philipp.
Cibum vilem ſpernere. Horat 2. Serm ſaty. 2.
Conſilium alicuius ſpernere. Ouid. 6. Metam.
Diues vicinia ſpernebat inopes generos. Idem 3. Faſt.
Monentem vera ſpernere. Idem. 13 Metam.
Numina diuûm ſpernere. Idem 8. Metam.
Voluptates ſpernere. Horat. 1. epiſt. 2.
¶ Spernere, pro Separare poſuerunt veteres Ennius.
Ius atque æquum ſe a malis ſpernit procul. Nonius.

Spretus, {ἀτιμασθείς} Participium, ſiue Nomen ex participio, vt Preces ſpretæ. Ouid. 1. Metam.
Fides ſpreta. Senec. Octau. 6.
Forma ſpreta. Virgil. 1. Æneid.
Legum ſpretarum reus. Ouid. 15. Metam.

Spernendus, {ἀτιμαστέος} Item nomen ex participio, vt Morum ſpernendus. Tacit. lib. 14. Marcellus Aſinio Pollione proauo clarus, neque morum ſpernendus habebatur.

Spernax, ſpernacis, pen. prod. Verb. {ἀτιμαστής} Silius lib. 8. 92.
Ductor Piſo viuus ſpernaces mortis agebat. Id eſt contemptores mortis.

Spretor, Verb. {ἐξουθενητής} vt Deorum ſpretor. Ouid. 8. Metamorph.
-viquum deorum
Spretor erat, mentiſque ferox Ixione natus.

Spero, ſperas, ſperare, Vide SPES.

Spes, ſpei, f g {ἐλπίς, ἐλπωρή} Opinio futurorum. Refertúrque tam ad bona, quàm ad mala Terent. Adel. 2. 2. Spem pretio non emo. Cic. 4. Tuſc. Spes eſt expectatio boni.
Plenus ſpei bonæ atque animi. Cæſar belli Ciuil. lib. 2. Curtius li. 3. Non ſecurum modò hæc vox, ſed etiam lætum regem ac plenum bonæ ſpei fecit.

SPES, Dea apud Romanos, cuius ædes in foro olitorio fuit. Liuius li. 1. 3 Decad. Ædem Spei (inquit) quæ in foro olitorio fuit, fulmine ictam fuiſſe. M. Cicero ait Spem fuiſſe à Colatino conſecratam. Videndus Lilius Giraldus Syntag 1. Hiſtor. Deorum.
Spes & metus diuinationem & auguria repererunt, Vide Amantes ſibi ſomnia fingunt, in AMO.
Nihil ſpei. Cic ad Attic. lib. 3. 65. Sin, vt ego perſpicio, cum tua coniectura, tum etiam mea ſpei nihil eſt, oro, obteſtórque te vt Q. fratrem ames.
Malorum ſpes. Cic. Attic. lib. 1. 15. A ſpe malorum ad mearum rerum laudem conuertiſſem.
Anni ſpes. Ouid. 15. Metam. Id eſt, ſeges.
Gemelli ſpes gregis, Mas & fœmina: reparatio enim gregis, in ſexu vtroque conſiſtit. Seruius Virgil. eclog 1.
¶ Auaræ ſpes. Horat. 4. Carm, ode 12.
Adoleſcentes cum bona ſpe, Vide CVM præpoſitionem.
Caduca ſpes. Ouid. epiſt 15.
Certiſſima ſpes Plin. iunior lib. 4 epiſt. 19. ad Hiſpullum.
Commodior ſpes. Tranquillus in Claudio ca. 5. Verùm ne ſic quidem quidquam dignitatis aſſequi, aut ſpem de ſe commodiorem in poſterum facere potuit.
Credula ſpes Horat 4. Carm ode 1.
Deſperatiſſima ſpes. Balbus Cic. in epiſt ad Attic. lib. 9. 178.
Diues ſpes. Horat 1. epiſt. 15.
Dubia ſpes, certa deſperatione eſt potior. Celſ. lib. 7. cap. 16.
Non dubia ſpes, Vide NON.
Spes in anguſtu. Celſus lib. 5. cap. 27.
Exigua ſpes. Cic ad Attic. lib. 3.
Eximia ſpe adoleſcens. Cicer. Lentulo, lib. 1. 7. Lentulum eximia ſpe, ſummæ virtutis adoleſcentem, cum cæteris artibus, quibus ſtuduiſti ſemper ipſe, tum in primis imitatione tui hac erudias.
Fallax ſpes Cic pro Milone, O fruſtra, inquit, ſuſcepti mei labores, ò ſpes fallaces, ò cogitationes inanes meæ.
Fidiſſima ſpes Teucrum Hector. Virg 2. Æneid.
Firmior ſpes. Cic. ad Attic. lib. 8. 157 Quoniam authoritate & cõſilio tuo in ſpe firmiore ſumus.
Immodicæ ſpes Stat. 6. Thebaid.
Inanes ſpes Quint. lib. 6. cap. 2.
Incerta ſpes futuri Virg. 8. Æneid.
Inconceſſa ſpes. Ouid 9. Metam.
Indubitata ſpes, Vide INDVBITO.
Inuidioſa ſpes, Inuidiæ plena. Ouid. 4. Metam.
- clariſſima forma,
Multorúmque fuit ſpes inuidioſa procorum Illa.
Irrita ſpes. Ouid. 3. de Pont. eleg 7.
Læta ſpes. Virgil. 5. Æneid.
Lenta ſpes, Tarda. Ouid. epiſt. 2.
Leues ſpes. Horat. 1. epiſt 5.
Mitte leues ſpes, & certamina diuitiarum.
Longa ſpes. Horat. 1. Carm. ode 4.
Longinqua ſpes Stat 2. Sylu. 1.
O vbi venturæ ſpes non longinqua iuuentæ. Idem 11. Thebaid.
Mera ſpes, Vide MERVS.
Minuta hoſtium ſpes. Tacit. in vita Agricolæ.
Miſella ſpes Lucret. lib. 4.
Minor ſpes, Tacit lib. 5.
Obſcœnæ ſpes Ouid. 9 Metamorph.
Obſcura ſpes, Vide OBSCVRVS.
Obſcura & cæca ſpes. Cic. 2. de l. Agraria.
Perennis ſpes oſtenditur. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 5.
Publica ſpes. Ouid. ad Liuiam.
Stulta ſpes. Ouid. 3 Faſt.
Summa ſpe & animi & ingenij præditus adoleſcens. Cicero 2. Philipp. Adoleſcentem ſumma ſpe & animi & ingenij præditum rei familiaris facultatibus.
Tenuis ſpes. Cic. ad Attic. lib. 3. 60.
Non timida ſpes, Certa, firma. Ouid. epiſt. 15. ad finem.
Vana ſpes Quintil. lib. 6 cap. 4.
Spe hac Teren. Adelph. 2. 2.
Contra ſpem, Vide CONTRA.
Citius ſpe. Ouid 4. Faſt.
In ſpem, Vide IN.
Inter ſpem metúmque, Vide INTER.
Dubij inter ſpem & metum. Virg 1. Æneid.
¶ Salutis ſpes abiit. Ouid. 7. Metam.
Abijcere ſpem de aliquo Brutus Ciceroni, lib. 11. 11. Ne de Planco quidẽ ſpem adhuc abiecit, vt ex libellis eius animaduerti, qui in me inciderunt. Idẽ. 3 Ver. Socij verò nationéſque exteræ, ſpẽ omnium tum primum abiecere rerũ. Hoc eſt deſperare cœperunt de ſuis rebus omnibus.
Abijcere ſpem faciendi aliquid. Cic 2. de Orat.
Abrumpere ſpem & metum, Vide ABRVMPO.
Abrupta ſpes è medio. Silius lib. 8.
Abſciſſa ſpes. Liu. bel. Maced. lib. 4. Nec niſi abſciſſa omni ſpe, auxilium Antiochi imploraturos fuiſſe.
Abeſſe longe à ſpe Conſulatus, Vide ABSVM.
Accendere ſpem, Vide ACCENDO.
Accingere ad ſpem maiorem, Vide ACCINGO.
Addita ſpes tacitis votis. Stat. 2. Achil.
Adducere nos in ſpem dicuntur literæ, quum faciunt vt ſperemus. Cicero ad Attic. lib. 3 60. Me tuæ literæ nunquam in tantam ſpem adduxerunt, quantam aliorũ: attamen mea ſpes etiam tenuior ſemper fuit, quam aliorum.
Adduci in ſpem. Cic. pro Milone, In ſpem maximam, & (quemadmodum confido) veriſſimam adducti ſumus, hunc ipſum annum, &c.
Adduci in ſpem vt. Cic. ad Attic. lib. 2. 37. In eam ſpem adducimur, vt nobis ea contentio quæ impendet, interdum non fugienda videatur.

Adduci ſpe mercedis, Vide ADDVCO.
Adimere ſpem. Cic. pro l. Manilia.
Admota ſpes, Vide ADMOVEO.
Affecta ſpes Valer. 4 Argon.
Affectare ſpem aliquam Ouid. 5. Metam.
Afferre ſpem Cic. Appio, lib. 3. 5, Mihi non dubiam ſpem mei conueniendi afferebas. Idem Furfano, lib. 6. 9, Spem mihi magnam afferebat ſummæ probitatis, ſummæque eloquentiæ.
Affirmare ſpem, Vide AFFIRMO.
Affulget ſpes. Liuius Decad. 5. lib. 2. Quum ex inſperato obſtinatis mori ſpes affulſit. Vide AFFVLGEO.
Agitare animum alicuius ſpe, metu, admonitionibus, &c. Quintil. lib. 4 cap. 1.
Inanes ſpes agitare. Ouid. 7. Metam.
Alere ſpem. Cic. in Catilinam, Qui ſpem Catilinæ mollibus ſententiis aluerunt, coniurationemque naſcentem non credendo corroborauerunt.
Alternaos ſpéſque timorque fidem. Ouid. epiſt. 6.
Amplecti ſpem. Ouid. 3 de Pont. eleg. 7.
Spem iuuat amplecti, quæ non iuuat irrita ſemper.
Delectat homines in ea ſpe ſemper verſari, quæ non fallax ſemper auxiliatur.
Arrectæ ſpes iuuenum. Virg. 3. Georg.
Aſſumere ſpem Tacitus in vita Agricolæ, Nec ſpem modò ac votum ſecuritas publica, ſed ipſius voti fiduciam ac robur aſſumpſerit.
Auertere à ſpe. Cic. pro Murena, Primùm accuſandi terrores, & minæ, quibus tu quotidie vti ſolebas, ſunt fortis viri: ſed & populi opinionem à ſpe adipiſcendi auertunt & amicorū ſtudia debilitant.
Auferre ſpem. Cic. 3. Offic.
Augere ſpem. Cic. 12. Philipp. Auxerat autē meam quidem ſpem, credo item veſtram, quòd domum Antonij afflictam, mœſtitia audiebam, &c.
¶Ad irritum ſpes cadit, Vide AD.
Calere ſpe. Curtius lib. 4.
Capere ſpem de aliquo Quintil. lib. 1. cap. 1.
Inani ſpe captus. Virgil. 11 Æneid.
Carere ſpe Cicero Torquato, lib. 6. 1. Sed ſi eſt ſpes aliqua rebus communibus, ea tu quicunque ſtatus eſt futurus carere non debes.
Collocare ſpem in aliquo. Cic. 1. de Orat. Erant autē cum ipſo Craſſo duo adoleſcentes, & Druſi maximè familiares. & in quibus magnam tum ſpem maiores natu dignitatis ſuæ collocarant.
Complere aliquem bona ſpe. Cæſar bel. Ciuil. lib. 2.
Spem concidere. Cic. in Catilin. orat. 3.
Omnes ſpes atque opes conciderunt, hoc eſt perierunt, perditæ ſunt atque amiſſæ. Cic. 3. in Catil. Nunc quoniam Quirites ſceleratiſſimi periculoſiſſimique belli nefarios duces captos iam & comprehenſos tenetis, exiſtimare debetis omnes Catilinæ copias, omnes ſpes, atque opes his depulſis vrbis periculis, concidiſſe.
Concipere ſpem, Vide CONCIPIO.
Concipere aliquid ſpe Vide CONSPECTV.
Confirmare ſpem. Ci. Planco, lib. 13. 30 Hanc rem mi Plance, ſi effeceris, meam de tua erga me beneuolentia ſpem confirmaris. Idem Terentiæ, li. 14. 4, Si eſt ſpes noſtri reditus, eam confirmes, & rem adiuues.
Omnium rerum deſperatione confligit bona ſpes. Cicero ſecunda in Catilinam.
Conſolatur aliquem ſpes. Cicero Lucio, libro 5. 13, Te enim ſpes conſolatur.
Conſolari aliquem ſpe, Vide CONSOLOR.
Conſolari ſpe inani & tenui, Vide INANIS.
Conſtituere ſpem in aliquo, Vide CONSTITVO.
Conuertere in ſidem ſpem alicuius, Vide CONVERTO.
Anni ſpem credere terræ Virgil. 1. Georg.
¶Debilitare ſpem. Cic. 7. Philipp Faucas tu hoſti? literas ad te illemiſerat de ſua ſpe rerum ſecundarum ſuarum? eas tu lætus proferas? recites? deſcribendas etiam des improbis ciuibus? eorum augeas animos? bonorum ſpem virtutémque debilites?
Decerpere ſpes. Quint. in Procem. lib. 6.
Deciderit à vel de ſpe, Vide DECIDO, pen. corr.
Deficit ſpes. Cicero Ad Attic. lib 7. 139, Deficit enim non voluntas, ſed ſpes.
Defigere ſpem in cuiuſdam poteſtate. Cic. pro Flacc.
Demittere animo ſpes obſcœnas. Id eſt, Concipere, & immittere in animum Ouid 9. Metamorph.
Depelli ſpe. Liu. 1 bel. Maced.
Depelli de ſpe & conatu. Cic. 2. in Catil. Vide DEPELLO.
Deponere ſpem, Omittere, perdere. Horat. 2. Serm ſaty 5.
Deponere ſpem in re aliqua Curtius lib. 10.
Deſerit ſpes. Cic. de Inuent. Si tum cùm ſpes deſeruiſſet, opitulatus ſit.
Deturbare ſpe, vel ex ſpe. Cicero Cornificio, libro 12 16, Neque ſolùm ſpe, ſed certa re iam, & poſſeſſione deturbatus eſt. Idem Pompeio, libro 5 7, Sed hoc ſcito, tuos veteres hoſtes nouos amicos, vehementer literis perculſos, atque ex magna ſpe deturbatos iacere.
Deuolui ad ſpem inanem. Cic. 7. Phili. Cui cùm pridie frequentes eſſetis aſſenſi, poſtridie ad ſpem eſtis inanem pacis deuoluti. Vide DEVOLVO.
Deuorare ſpe hereditatem, hoc eſt ſperare, futurum vt aſſequamur & deuoremus. Cicero ad Atticum lib. 1. 11 Ille autē regis hereditatem ſpe deuorarat. Idem pro Flacco, Amiſſum eſt enim præter ſpem, quod erat ſpe deuoratum lucrum. Idem 3. Verr. Iſte qui iam ſpe & opinione prædam illam deuoraſſet, Vide DEVORO.
Deuouere ſpem. Ouid. epiſt 3.
Diſcedit ſpes. Cæſar belli Gal. lib. 2.

Diſſoluere ſpem nuptiarum. Vlpianus in l. Si puellæ. D. de Sponſalibus.
Ea ſpe aliquid dare. Vlpian. in l. 5. §. Sed etſi ſeruus. D. de condict. cauſ. dat.
Dare ſpē alicui. Cic. Metello, lib 5 4. Literæ Q. fratr. & T. Pomponij neceſſarij mei tantum ſpei dederant, vt in te non minus auxilij, quàm in tuo collega mihi conſtitutum fuerit.
Bona ſpes dat vires. Ouid. epiſt. 11.
Dare ſpem bonæ indolis. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Dare ſpem dubiæ menti. Virgil. 4. Æneid.
Datur ſpes opis. Virgil. 2 Æneid.
Domare ſpem. Stat. 2. Sylu. 1.
 cui pectore magno
Spemque, metumque domas.
Duci ſpe. Cic. 1 de l. Agraria, Quod ſi quis veſtrum ſpe ducitur; ſe poſſe turbulenta honori veliſicari ſon &c.
¶Elucet ſpes plurimorum in pueris. Quint. lib 1 cap. 1.
Abiicere metum, & erigere ſpem Cic. pro Domo ſua.
Frigere ad ſpem, Vide ERIGO.
Erectus in ſpem. Tacit. lib 17.
Eripere ſpem. Cic. 4 in Catil. Adiūgit grauem pœnam municipibus, ſiquis eorum vincula ruperit: horribiles cuſtodias circundat, & digna ſcelere hominum perditorum ſancit, nequis eorum pœnam, quos condemnat, aut per Senatum, aut per populum leuare poſſit eripit etiam ſpem, quæ ſola hominem in miſeriis conſolari ſolet.
Euaneſcit ſpes. Vide paulo pòſt Extenuare SPEM.
Euerſa ſpes cum mœnibus. Ouid 13 Metam.
Exardere ad ſpem libertatis, Id eſt incitatum eſſe. Cic. 4. Phil.
Excitare ad ſpem. Cic. pro Plancio, Aliā re tatio, alia cogitatio ad ſpem huius opprimendi excitauit.
Excluſa ſpes Cic. in Bruto, Quum pacis ſpem à publico conſilio eſſe excluſam videremus.
Expectare ſpem. Cic. ad Att. lib. 3. 64, Ego iam aut rem, aut ne ſpem quidem expecto.
Explorata ſpes. Cic. Philipp 10, Magna nos quidem ſpe & propè explorata libertatis cauſam ſuſcepimus
Extenuare ſpem. Cic ad Att. lib 3 53, Poſteaquàm extenuari ſpem noſtram & euaneſcere vidi, mutaui conſilium.
¶Facere ſpem. Cic. ad Atticum lib. 2, Tuæ literæ quo ſæpius à me leguntur, hoc ſpem faciunt mihi minorem, quàm quum iatæ ſunt: tum id quod attulerunt ad ſpem, infirmant. Ouid. epiſt. 15.
Fallere ſpem alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1 9.
Fallit eum ſpes. Cic. 1. Verr.
Fauere ſpei. Plin. lib 27 cap 14.
Firmare aliquem ad ſpem. Tacit, lib. 14.
Fluitare ſpe dubiæ horæ. Horat. 1. epiſt 19.
Fluit ſpes, Dubia eſt. Virgil. 2. Æneid. Vide FLVO.
Spes eum fruſtratur. Lentulus Cic. lib. 12 14, Vt ſi Syriæ ſpes eum fruſtrata eſſet, conſcenderet in naues.
¶Habere ſpem. Sperare. Cic. Curioni, lib. 2. 4. Siue habes aliquam ſpem de Republica, ſiue deſperas. Idem Appio, libro 3 10, Vide HABEO.
Habere ſpem in fide alicuius. Cic. 1. de Inuent.
Miſerum eſt non habere ne ſpei quidem extremum, & commune ſolatium. Cic 3 de Nat deor.
Habere ſpem, pro Spem oſtendere. Cicero ad Quintum fratrem, lib 2 16.
Habere aliquid in ſpe, Sperare. Cic. ad Att. lib 11, 226.
Habere ſpem in manibus. Cic 2. Verr Quam ſpem nunc habet in manibus & quid moliatur, breuiter iam Iudices exponam. Plancus Senatui, lib 10. 8.
Hæret ſpes in aliquo. Curt lib 9, In Ariſtono ſpes vltima hærebat.
Impellere in ſpem certiſſimam Conſulatus. Cicero ad Brutum libro 10 4, Sed Cæſarem meis conſiliis adhuc gubernatum, præclara ipſum indole, admirabilique conſtantia, improbiſſimis literis quidam fallacibúſque interpretibus & nunciis, impulerunt in ſpem certiſſimam Conſulatus.
Implere ſpem quam quis de nobis concepit, Vide IMPLEO.
Inchoare ſpem. Horat. 1 Carm ode 4.
Inciſa ſpes. Vide INCIDO, pen. prod.
Incitant me ſpe non dubia, Vide INCITO.
Incubare ſpe alicui pecuniæ Cicero pro Cluentio, Hic ille planus improbiſſimus, quæſtu iudiciario paſtus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, ſed iam atque animo incubaret, contrahit frontem. Vide INCVBO.
Incumbit illi ſpes, Vide INCVMBO.
Inducere in ſpem, Vide INDVCO.
Induci in ſpem. Cic pro Plancio, Ego magno in meru meorum in ſpem ſubitò inducor vos eoſdem in hoc conſeruando futuros, qui fueritis in me, quoniam iſtis veſtris lachrymis de illis recordor, quas pro me ſæpe, & multum profudiſtis.
Inducta ſpes rapinæ Ouid de Nuce.
Non odium facit hoc, ſed ſpes inducta rapinæ.
Inductus falſa ſpe pollicebar. Vide INDVCO.
Inferre ſpem, Vide INFERO.
Inflammari ſpe potiendi, Vide INFLAMMO.
Inflare ſpem alicuius, Vide INFLO.
Inflari ſpe. Cic. in Piſonem, Qui in oppido cùm tibi ſpe falſa, quod Q. Acharium non eſſe ſucceſſurum putares, animos rumor inflaſſet, quo te modo ad tuam intemperantiam ſceleratè innouaſti? Idem pro Murena, Spe atque animis inflata pereret.
Infringi ſpes dicitur. Cic in Orat. Spes infringatur, aut lãgueſcat induſtria.
Infringere ſpes immodicas. Stat 6 Thebaid.
Ingredi in ſpem. Cic. Cornificio, lib. 12. 25, Ego mi Cornifici in ſpem libertatis ingreſſus ſum Vide INGREDIOR.

Inhibere ſpem alicuius. Curtius lib 9.

Inijcere ſpem. Cic ad Att. lib. 3. 63 Spes homini eſt iniecta non eadem, quæ mihi, poſſe nos vnà decedere.

Intercipere ſpem. Ouid. 15 Metam.

Intercludere ſpem commeatus, Vide INTERCLVDO.

Interdictæ ſpes, Quæ ſperare non licet nec æquum eſt. Ouid. 10. Metamorphoſeos,

Inueteraſcit ſpes. Cic. Terentiæ, lib. 14 3. Nunc ſpes reliqua eſt in nouis Trib. plebis, & in primis quidem diebus: nam ſi inueterarit, actum eſt.

Inuitat ſpes, Vide INVITO.

Irritat ſpes. Curtius lib. 4, Illa cauſata ſine cuſtode regnum reliquiſſe, petere perſeuerabas, ne ſe irritam ſpei pateretur abire. Hoc eſt ſua ſpe fruſtratam.

¶ Labi ſpe Cæſar bell. Gall lib. 3.

Laborare in ſpem Ouid. 15 Metam.

Laudari ſpe & expectatione. Cic in Orat.

Vana ſpe ludere aliquem. Virg 11 Æneid.

¶Spem mentita ſeges. Horat 1. epiſt. 7.

Minuere ſpem, Vide MINVO.

¶ Nanciſci ſpem. Cic. Cluuio, lib. 13 8.

Nati in ſpem honorum, Vide NASCOR.

Niti ſpe. Cic ad Att. lib 3. 49, Nunc ſi ita ſunt quæ ſperas, ſuſtinebimus nos, & ſpe qua iubes nitemur. Vide NITOR.

Nunciare ſpem. Cicero, Summam ſpem nunciabant, fore vt Antonius cederet.

¶ Obiecta ſpes. Liu lib. 4 bel. Maced.

Obtentat me ſpes. Cic. Att. lib. 9. 181. Vrbem autem & populum noſtrum ſeruandum ad immortalitatem, quantum in nobis eſſet, putabam. Et tamen ſpes quædam me obſecrabat.

Occidit ſpes noſtra, Vide OCCIDO, pen. cor.

Offerrere ſpem, Vide OFFERO.

Omittere ſpem. Curtius lib 3.

Orbari ſpe. Cic. Cecinnæ, libro 6 6. Quibus te conſoler vt afflictum, & iam omni ſpe ſalutis orbatum.

Oſtendere ſpem alicuius rei. Cic. Filius Cn. Pompeio, lib 5 7. Tantam enim ſpem otij oſtendiſti, quantam ego ſemper omnibus in vno fretus pollicebar. Vide OSTENDO.

Ne ſpes quidem vlla oſtendatur fore melius, Ci. Att li. 11 119.

Oſtendere improbis ſpem, & inijcere bonis timorem. Cic. 1. de lege Agraria.

Oſtentare ſpem Cic. pro Cluentio, Mulier amiſſis liberis cum vnius filij recuperãdi ſpes eſſet oſtentata, omnes ſuos propinquos, filiique ſui neceſſarios conuocauit: & ab his flens petiuit, vt negotium ſuſciperent adoleſcentem, &c.

Spes eſt quæ capiat, ſpes eſt quæ paſcat amorem. Ouid 9 Metam. non procul à fine.

Pendet ſalus ſpe exigua & extrema. Cic pro Flacco, Quamobrem niſi hoc loco, niſi apud vos, niſi per vos iudices, non authoritatem quæ amiſſa eſt, ſed ſalutem meam quæ ſpe exigua extremáque pendet, tenuerimus: nihil eſt præterea quò confugere poſſumus.

Pendère ſpe extrema, Vide PENDEO.

Laudis magna ſpes percuſſit meum cor. Lucret lib. 1.

Perdere ſpem. Cic. pro Murena, Itaque non modo beneficij collocandi ſpem, ſed etiam illud quod aliquando fuit, licet conſulere: iam perdidiſtis.

Spem infinitam perſequi Cic pro Deiotaro, Pharſalico prælio facto, Deiotarus à Pompeio diſceſſit: ſpem infinitam perſequi noluit. hoc eſt, incertam. Qui enim victi fuerunt, inſtaurato bello victoriam ſperabant: vt Scipio, Cato, & alij.

Falſam ſpem ponere, Hoc eſt deponere. Ouid. ad Liuiam.

Ponere ſpem in aliquo, vel in re aliqua. Cic. Furnio, lib. 10. 26. Quod de Planci & Bruti concordia ſcribis, in eo vel maximam ſpem pono victoriæ. Idem ad Att. lib. 6 In Pompeio te omnem ſpem otij ponere non miror. Idem de Somnio, Nec in præmijs humanis ſpem poſueris rerum tuarum.

In arcto ſpem ponere. Ouid 9 Metam.

Ponere ſpem in armis Virg. 2. Æneid.

Ponere maiorem ſpem ſuæ emptionis in alicuius exitio. Cicero pro Roſc. Amer.

Ponere delectationis ſpem in cuiuſpiam humanitate. Cicero Attico 14.

Ponere & defigere ſpem in cuiuſpiam poteſtate Cic. pro Flac. 2.

Ponere in ſpe Cic ad Att. lib. 13 280, Alteris iam literis nihil ad me de Attica: ſed id quidem in optima ſpe pono. Idem ad Quin. fratrem lib 3 24 Plura ponuntur in ſpe, quàm in pecunijs, reliqua ad captaturam ſtruentur.

Præbere ſpem alicuius rei. Caſſius ad Cic. lib. 12. 13. Qui ſpem ſæpe tranſitionis præbendo, neque vnquam non decedendo, nouiſſimè Corycum ſe contulit.

Præcidere vel incidere ſpem alicui. Cic. 3 Verr. Id ſum aſſecutus, vt vna hora, qua cœpi dicere, reo audaci, pecunioſo, profuſo, perdito, ſpem iudicij corrumpendi præciderem. Liuius 3. ab Vrbe.

Præcipere ſpem. Vide PRAECIPIO.

Præditus ſpe. Cic 2. Verr.

Præſumere aliquid ſpe. Virg 11. Æneid.

Producere ſpem vitæ. Tacit. lib. 12. Die nuptiarum Syllanus ſibi mortem conſciuit, ſiue eò vſque ſpem vitæ produxerat, ſeu delecto die augendam ad inuidiam.

Proponere ſpem. Cic. pro Rabirio perduel. reo, Niſi fortè hanc conditionem vobis eſſe vultis, quam ſerui, ſi libertatis ſpem propoſitam non haberent, ferre nullo modo poſſent.

¶Rapi ad ſpem immortalitatis. Cicero Luceio, libro 5 12. Neque enim me ſolùm commemoratio poſteritatis ad ſpem quandam immortalitatis rapit.

Redintegrare ſpem. Cæſ. lib. 7. bell. Gall.

Reducere ſpem malis mentibus Horat. 3. Carm. ode 21.

Referre domum ſpem falſam. Cic. pro Roſc. Amer.

Refulget ſpes. Paterculus libro 2, Tum refulſit certa ſpes liberorum parentibus, viris matrimoniorum, dominis patrimonij, omnibus ſalutis.

Remorari ſpem. Cic Att. lib 3 54. Et ſcio te me iis epiſtolis potiùs & meas ſpes ſolitum eſſe remorari.

Repelli à ſpe. Cæſ bel. Gall lib. 5.

Reponere ſpem in aliquo. Cic. 5. Tuſc.

Reponere ſpem in aliquo. Quint. in Proœ. 6 9.

Reſidet ſpes in. Cicero, Ante quàm iret in exilium, Quomodo ſpes ſalutis reliquis reſidebit? Idem Caſſio, lib. 12. 3, Etiam nunc reſidet ſpes in virtute tua.

Reſpondere ſpei. Paterculus lib. 2, Adeò vt nec plus ſperari potuerit, nec ſpei reſponderi feliciùs.

¶Secare ſpem, Sequi ſpem Virg 10 Æneidos,

Quæ cuique eſt fortuna hodie, quam quiſque ſecat ſpem.

Sequi ſpem. Cic. Varroni, lib. 9 6, Secuti enim ſumus non ſpem, ſed officium: reliquimus autem non officium, ſed deſperationem. Ouid. epiſt. 16.

Serenare ſpem vultu, Id eſt Sereno vultu ſpem bonam præ ſe ferre. Virg 4. Æneid.

Subducere ſpem. Paterculus lib. 2, Sed fortuna quæ ſubduxerat ſpem magni nominis, iam tum Reipub. ſua præſidia reddiderat.

Subeſt ſpes. Curtius lib 4.

Subminiſtrare ſpem alicuius ſceleris. Saluſtius, Nunc videndum eſt, ſpem atrociſſimi ſceleris vnde illi ſubminiſtratam fuiſſe iudicemus.

Eſſe ſpe bona, pro Bene ſperare. Cic. Cornificio, lib. 12. 27.

In ſpe eſſe, pro Sperare. Cic. Seruio, lib 13 20, Et ſi eramus in magna ſpe, te meis literis, commendationéque diligẽtiſſimè facturum id quod feciſti.

Eſſe in ſpe firmiore. Cic. Att. lib. 8 157.

In ſpe eſſe dicitur aliquis, pro Sperari. Cic. Terentiæ, lib. 14. 3, Sed tamen quando vos eritis in ſpe, non deficiam, ne omnia mea culpa cecidiſſe videantur: id eſt, dum & de vobis, & de ſtatu veſtro ſpes aliqua erit. Idem ad Attic. lib. 2, An eſt aliquid in ſpe? Eidem, lib. 8. 149. Dum in ſpe pax fuit.

Spes eſt. Cic. pro Quintio, Spes eſt & hunc miſerum atque infelicem aliquando tandem poſſe conſiſtere.

Spes eſt de argento. Plaut. Moſtel 8.

Nulla eſt ſpes iuuentutis, ſeſe omnes amant. Plaut. Capt. 4. Cic. pro Milone, Quis ignorat maximam illecebram eſſe peccandi impunitatis ſpem? Idem Attico, lib. 2 21. Vide quid narrem, & quæ ſpes ſit denarij.

Spes erat in curſu. Ouid. 6 Faſt.

Spes eſt in anguſto. Celſus lib. 5. cap. 27, in Curatione aduerſus canis rabioſi morſum, Miſerrimum genus morbi, in quo ſimul æger & ſiti, & aquæ metu cruciatur: quo oppreſſis in anguſto ſpes eſt.

Spes eſt in eo. Cicero Planco, lib 10 22. In te & collega omnis ſpes eſt. Idem ad Brutum 10, Spes omnis eſt in te. Sic 2. Verr. Spes tuæ in hoc vnnet ſunt.

Superare ſpem. Cicero de Amicitia, Qui ſummam ſpem ciuium, quam de eo iam puero habuerant, continuò adoleſcens incredibili virtute ſuperauit.

Fallere & ſuperare ſpem alicuius Cic. 4. in Catil.

¶Teneri ſpe. Cic pro Cluentio, Quamobrem magna me ſpes tenet, ſi ea quæ ſunt in cauſa, explicare, atque omnia dicendo conſequi potuero, &c. Idem, Quò confugient ſocij? quẽ implorabunt? qua ſpe denique, vt viuere velint, tenebuntur?

Tollere ſpem. Cic ad Atticum, lib. 3. 66. Quod illa ipſa ſpes exigua quæ erat, videtur eſſe ſublata.

Trahere ſpem mora. Ouid 3. Faſt.

Trahi ſpe Ouid 3 Triſt eleg 5.

Et ſtultam dubia ſpem trahit vſque mora.

¶ Venire in ſpem. Cic. Varroni, lib. 9. 2. In ſpem tamen venio appropinquare ſuum aduentum. Cæſar 1 bell. Gall.

Lubrica ſpes me verſat. Stat. 1. Achil.

Videre ſpem. Cic. ad Att. lib 3 50. Nam ſi erat cauſa, ſiquid ageretur, ſi ſpem videro, aut ibidem opperiar, aut me ad te conferam.

Vincere ſpem. Cic. Terentiæ, libr. 14. 4. Saluſtius officio vincet omnes ſpes.

Vna ſpes quemadmodum Vna ſalus, pro Sola. Cic. Cornificio, lib. 12 21, Spes tamen eſt vna, aliquando Populum Ro. maiorum ſimilem fore.

Vocare in ſpem. Cic. Att. lib. 11. Hæc niſi videris expediri, quam in ſpem me vocas?

¶Spes. Virgil. 1. Æneid.

Spem vultu ſimulat, premit altum corde dolorem. Vbi Seruius, Spem, lætitiam. Eſt & crebra apud Virgilium figura, quæ fit quoties ſignificatur ab eo quod præcedit, id quod ſequitur. Nam ſpem lætitia ſequitur: ſpes verò in vultu non cernitur, ſed lætitia.

¶Spes pro metu. Stat 9 Thebaid.

· hunc retrò conuerſum, & iam petentem

Dum ſpes nulla necis, ettuiro à vertice figit.

¶Spes in plurali Plau. Curc 7.

Spes meæ vbi ſunt? Liu. 1. ab Vrbe, Has ſpes cogitationeſque ſecum portantes, vrbem ingreſſi ſunt. Cic 3. in Catil. Exiſtimare debetis omnes Catilinæ copias, omnes ſpes atque opes, his depulſis vrbis periculis concidiſſe. Horat. 1. epiſt. 5.

Spes iubet eſſe ratas, ad prælia trudit inermem.

Speres ſperis [l. me] pro Spes, ſpei, antiqui dixerunt, auth. Feſto. Varro, Quibus ſuam delectet ipſe amicam, & ſeſe ſperib. iactet ſuis. Vnde aſperè, quaſi ſine Spere: & Proſperè, pro Spere.

Specula, ſpeculæ, penultima correpta Diminutiuum [ἐλπίδιον.] Plautus Moſtel. 8,

Nam quid ita ſpecula clamas clamorem merum? Idem Perſa, 9.9. Ecquid quod mandaui tibi, eſt mihi in te ſpeculæ? Cic. ad Cæliam, li 2.13. Et eo magis quòd in communibus miſeriis hac tamen oblectabar ſpecula.

Deguſtare aliquid ſpeculæ ex ſermone alicuius. Cic. pro Cluent.

Spero ſperas { [illegible] } ſperare, Ad dolorem & ad voluptatem refertur. Speramus ad diem, & læta, inquit Donatus. Virg. 4. Æneid.

Hunc ego ſi potui tantum ſperare dolorem,
Et perferre ſoror potero. Sperare, inquit Seruius, id eſt futurum opinari, hoc timere Ibidem,
-& tantos rumpi non ſperet amores. Horat. 1. epiſt 4.

Grata ſuperueniet, quæ non ſperabitur hora. Cic. Att. lib 1 8. A quo nihil ſperes boni Reip. qui 1, &c.

Spero confore. Terent. And. 1.1. Cic. 1. Tuſc. Spero fore vt contingat id nobis.

Iubeo te bene ſperare, & bono animo eſſe, Cic. pro Deiot.

Sperare de re aliqua. Cic Attic lib. 9 175. Neque de otio noſtro ſpero iam, nec vllam acerbitatem recuſo.

Deſperare & Sperare, contraria. Cic. in Piſonem,

Expectare & ſperare Cic. ad Octauium, Quid de hoc ſperare aut expectare nos oportebat?

Auxilium ſperare. Catul. Argon. 59.

Pretium ſperare. Ouid. 6 Metam.

Salutem ſperare. Virg 1. Æneid.

¶Spero, pro Confido, vel Credo, tam de præſenti, quàm de præterito dicitur. Terent. Eunucho, 1 2.
-nam me eius ſpero fratrem propemodum
Iam reperiſſe adoleſcentem adeò nobilem. Idem Eunuc. 5 3.
Spero me habere, qui hunc meo excruciem modo. Quintil. in Gladiatore. Facilis (vt animaduertere vos ſpero) defenſionis meæ curſus eſt. Hic de præterito Et Cicero, Spero iam probarem eſſe amicitiam noſtram. Idem Att. libro 1.1, Spero tibi me cauſam probaſſe, cupio quidem certè.

Confidere & ſperare. Cic. Cornificio, lib. 12. 18. Ego & ſperarem prudentia tua fretus: & vt confiderem, fecerunt tuæ grauiſſimæ mihi literæ.

Bene de aliquo ſperare. Cic Att lib. 9 175.

Lenius ſperare aliquid de ſe. Ouid epiſt, 3 de Ponto eleg 7.

Melius ſperare. Ouid epiſt. 2.

Vt ſpero, prope diem te videbo. Cic. Att. lib. 6. 1 4.

Sperare rectè. Cic. famil. 14.

Sperare temerè. Cic. ad Attic 2.

¶Sperare, Virgil. 1. Æneid.

At ſperate deos memores fandi atque nefandi.
Vbi Seruius Sperate, pro timete. Vt lib 4,
Hunc ego ſi potui tantum ſperare dolorem?
Quum ſperemus bona, timeamus aduerſa. Item lib. 11,
Hæc adeò ex illo mihi iam ſperanda fuerunt, &c.

¶Sperare, Donato. Terent. Adelp 1.2, Sperabam iam deferuiſſe adoleſcentiam. Vbi Donatus, Rectè Sperabam pro Gaudebam. Sic enim dicimus, quum erraſſe nos cernimus.

¶Spero non veniet vſus. Terent. Heaut. 3.2,
Non vſus veniet ſpero.

¶Deos ſperauimus. Plaut. Caſin 7,
Diis ſum fretus, deos ſperauimus.

Sperans, Particip. { [illegible] } Virg 6. Æneid.

Speratus, pen. prod. Aliud participium { [illegible] } Plaut Merc. 22.

Aurea ſperata deſerit ætatem. Ouid 4 de Ponto, eleg 12.

Laborare de reliqua & ſperata gloria. Ci. Qu. frat. li. 1. 1.

Honos ſperatus fugit Stat 5 Sylu. 3.

Voluptas ſperata Ouid 2 Metam.

¶Speratum veteres dicebant eum qui vxorem petit. Et ſperatam virginem quæ petitur. Afranius,
Curre, & nuntia venire, & mecum ſperatam adducere, vt videat puellam. Speratam ſuam vocat vxorem Plautus in Amphit. 8.
Amphitruo vxorem ſalutat lætus ſperatam ſuam. Ex Nonio.

Sperabilis, & hoc ſperabile, pen. corr. { [illegible] } Quod ſperari poteſt. Plaut. Capt 10,
Hic ille eſt dies, quum nulla vitæ ſalus ſperabilis eſt mecum.

Spetile vocatur infra vmbilicum ſuis, quod eſt carnis proprij cuiuſdam habitus exos, quæ etiam antiqui per ſe vtebantur. Plautus, cum meminit vilibus obſoniis in Carbonaria ſic meminit:
Ego pernam ſumem, ſuetes, ſpetile, calitum, glandia. Feſtus.

Speuſticus, pen corr, Adiect { [illegible] } Dicitur panis qui celerrime fit & coquitur: à verbo [illegible], quod eſt feſtino. Plin. lib. 18. cap. 11, Panis ipſius variæ genera, aliàs ab obſoniis appellari, vt oſtrearij: aliàs à deliciis: vt artolagani, aliàs à feſtinatione, vt ſpeuſtici.

SPEVSIPPVS { [illegible] } Philoſophus Athenienſis, Platonis ex ſorore nepos, qui octo annis Platonicæ ſcholæ præfuit. Ferunt hunc ſenio confectum, ſibi mortem conſciuiſſe mœrore impulſum. Plutarchus verò ſcribit, illum pediculis efferueſcentibus interiiſſe. Primus inuenit, quo pacto ex gracilioribus lignis fierent vaſa capacia.

Sphaceliſmus { [illegible] } Morbi genus ipſis etiam plantis cum animalibus commune, de quo abundè multa ſuprà diximus in vocibus Aſtroboliſmus & Sideratio.

Sphacelus, herba ſaluiæ ſimilis, Theophraſtus libro 6. capite 2. De plantarum hiſtoria, Sphacelum (inquit) & Saluia inter ſeſe diſtant, quaſi alterum vrbanum, alterum genus ſyluestre diceres. Sphacelo folium leuius, contractius, minúſque ſqualens: Saluiæ ſcabrius Hæc ille.

Sphacelus, penultima correpta { [illegible] } propriè oſſium eſt affectus teſte Galeno, cùm tota illorum ſubſtantia corrumpitur Latini oſſium cariem appellant.

Sphacos, Vide in SPHAGNOS.

SPHACTERIA, quæ & Sphagia { [illegible] } Inſula eſt Meſſeniæ adiacens è regione Pyli, cuius meminit Strabo lib 8.

Sphæra, ſphæræ { [illegible] } Latinè dicitur globus, nempe qui ex omni parte exteriore rotundus apparet. Cicero 2. de Naturæ deorum, Quumque duæ formæ præſtantes ſint, ex ſolidis globus (ſic enim ſphæram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, qui [illegible] Græcè dicitur, his duabus formis contingit ſolis, vt omnes earum partes ſint inter ſe ſimillimæ, à medióque tantum abſit extremum quantum idem à ſummo: quo nihil fieri poteſt aptius. Idem 2, de Natura deorum. Habeat ſecretam & liberam ſphæram. Idem 3. de Oratore. Quanuis ſphæram in ſcenam (vt dicitur) attulerit Ennius, tamen in ſphæræ fornicis ſimilitudo non poteſt ineſſe.

Sphærice ſphæricæ, penultima correpta { [illegible] } Placentæ genus quæ ex multis globulis in ſphæram & rotundam formam coacta, ac deinde ſimul compactis fiebat. Cato capite 82. Sphæricam ſic facito ita vti ſpiram, niſi ſic fingito, detractis caſeo, melle: ſphæras pugnum altas facito, eas in ſolo componito, denſas eodem modo componito, atque ſpiram, itemque coquito. Vetus exemplar habet Spæritam.

Sphæriſterium, ſphæriſterij { [illegible] } Locus balinei, in quo veteres frictiones ſuas & varia exercitationum genera facere ſolebant. Sueton. in Veſpaſiano, capite 20. Valetudine proſperrima vſus eſt, quanuis ad tuendam eam nihil amplius quàm fauces, cæteráque membra ſibimet ad numerum in ſphæriſterio defricaret. Plinius iunior libro 5 ad Apollinarem epiſtola 6, Apodyterio ſuppoſitum eſt ſphæriſterium, quod plura genera exercitationis, pluréſque circulos capit. Sed in primis ad exercitium pilæ deputatum eſt, quam Græci [illegible] appellant, à quo Sphæriſtæ, eius ludi ſtudioſi: & Sphæriſtici, eius ludi periti dicebantur, inquit Budæus. Lampridius in Alexandro, Poſt lectionem operam palæſtræ, aut ſphæriſterio, aut curſui, aut luctaminibus mollioribus dabat.

Sphæralis, & hoc Sphærale, penultima product. Macrobius 7 Saturnalium, cap. 9. Ex his ſeptem motibus, vnus tantùm in diuinis corporibus inuenitur, ſphæralem dico, quo mouetur cælum, quo ſydera.

Sphæralis conuexitas. Macrobius libro 1. capite 16. in Somnio Scipionis.

Sphæralis forma Macrob 7. Saturn. cap. 16. Ex forma tereti ac penè ſphærali, atque vndique verſum clauſa.

Sphæ alia natura. Macrob. 7 Saturn. cap 9. Sphæralis enim natura, & ad nos de alto veniens, partem in homine & aliam & ſphæralem tenuit.

Sphæromachia, ſphæromachiæ, Certatio quæ fit pila vel globo Seneca epiſt. 81 Hodierno die non tantùm meo beneficio mihi vaco: ſed ſpectaculi, quod omnes moleſtos ad ſphæromachiam auocauit.

SPHAGIA Inſulæ è regione Pyli, Meſſeniæ, & Lepreæ: Strabo lib 8.

Sphagitides { [illegible] } Venæ duæ inſignes vtrinque ad iugulum apparentes, omnium tum colli, tum capitis partes nutrientes. Latini iugulares venas interpretantur, [illegible] enim illi iugulum appellant Galenus lib 6. De vſu partium.

Sphagnos, ſiue Bryon ſiue Sphacos ſunt cani arborum villi, quales in quercu maximè vidimus, ſed odore præſtantes. Plinius libro, 12. cap 23.

Sphenida, pilæ genus maius paganica & tenuius quam follis, ex panno ferè conſtans: nonnunquam etiam ex ex pelle. Alio nomine dicitur Harpaſtum Hoc Sipontinus: Sed Cælius libro 20 capite 14. non Sphenida, ſed Sphennida ſcribendum eſſe, [illegible], affirmat.

Sphigmos { [illegible] } eſt motus arteriæ celerius tardiúſve ſalientis, pro ratione dilatationis, & contractionis ipſius cordis dictus Sphigmos [illegible], quod ſalire, reſultare, pulſare, ſignificat.

Sphinx, ſphingis, vel ſphingos, fœm. gen. { [illegible] } Æthiopicum animal eſt è ſimiarum genere, fuſcum, pilo, mammis in pectore geminis, ad hominum ſpeciem accedens, ſolo pilo & ſolitudine feram aſſimulans. Poetæ id monſtrum faciem habere virginis fingunt, pennas auium, pedes leonis Plin. libro 8 capite 21 . & lib 37. cap. 2.

Sphinx ab effectu nomé inditũ: quod homines ſuis quæſtionibus ita ſtringeret, vt ſe expedire non poſſent Nã Græcè [illegible], cõſtringere vel vincere dicunt: vel quaſi omniũ mentes ſuis propoſitionibus ligare. Lactatius in primum Thebaid. ſcribit, Sphinga monſtrũ fuiſſe, alas & vngues habẽs in ſimilitudinem Harpyiarum: quod inſidens ſcopulo viæ imminenti, Inſolubilia ænigmata tranſeuntibus proponebat: quæ quum ſoluere non poſſent, ex improuiſo veniens, alis & vnguibus ad ſe in rupem trahebat. Hoc autem ænigma proponebat. Quod animal bipes, idémque tripes, ac quadrupes eſſet. Cuius locutionis ambages tandem calliditate ſua ita Oedipus diſſoluit, vt hominem eſſe diceret, qui in infantia manibus & pedibus nitens, quadrupes eſt. Factus vir, vt qui nullo alio quàm pedum auxilio gradiatur, bipes. At in ſenectute, viribus deficientibus, baculo titens, tripes. Inde origo huius adagij apud Terentium, Dauus ſum, non Oedipus. Id eſt, Seruili officio non quæſtionibus ſoluendis aptus De ſphingibus Diodorus Siculus lib. 4. & Plin. lib. 8 cap 21. Auſonius in Gripho Ternarij,
Terruit Aoniam volucris, leo, virgo, triformis
Sphinx, volucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

Iniqua ſphinx. Stat 1 Thebaid.

Victa cadit ſphinx. Stat 11 Thebaid.

Ænea ſphinx. Quintil lib 6 cap 3

Sphragis, dis, { [illegible] } Species eſt optimæ rubricæ, apud Plin lib 36. cap. 6, Quæ in Lemno inſula effodiebatur, ita dicta quod ſignata venderetur, ſicut apud nos ſapo, [illegible], enim Græci dicunt, quod nos ſignare. Quo autem in loco, quibuſque cæremoniis hæc terra colligatur, diximus in dictione LEMNOS. Eſt item Sphragis gemma viridis ſed non tranſlucida, ita dicta quòd ea optimè ſignemus. Plin. lib. vltimo cap 8.

Sphyræna {[illegible]} Græcis, animal marinum, quod Latinis Sudis dicitur, vt ait Plinius libro 32. capite 11. Sunt præterea à nullo authore nominati, Sudis Latinè appelata, à Græcis Sphyræna, roſtro ſimilis nomine, magnitudine inter ampliſſimos, rarus, ſed tamen non degener.

Spica, ſpicæ: & ſpicus, ſpici {[illegible]} antiquè, authore Feſto: & Spicum, ſpici, dicitur quum per culmi folliculum, id eſt extremum tumorem, ariſtæ adhuc tenues in modum ſpiculi eminent, vt ait Seruius. Cic. 5. de Finibus, Ne ſeges quidem igitur ſpicis vberibus & crebris, ſi auenam vſpiam viderit.

Spica dicta eſt à ſpe, vt ait Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 48. Nam quum fruges in ſpicam exit, ſpem præbet hominibus.

Spica in hordeo & tritico tria habet continentia, granum, glumam, ariſtam: & etiam primitus ſpica quum oritur, vaginam. Varro 1. de Re ruſt. cap. 48.

Fluentes ſpicæ. Ouid. 9. Metam.

Spica minuta & inanis. Plinius libro 18. cap. 24.

Spica minuta & vana. Columel lib. 2. cap. 9.

Spica nardi. Plinius libro 12. capite 12, Nardi cacumina in ariſtas ſe ſpargunt, ideò gemina dote Nardi ſpicas ac folia celebrant. Paulò pòſt, Pretium ſpicæ in libras c. folia diuiſere annonam, &c. Dioſcorides quoque lib. 1. cap. 6. Nardo ſpicas tribuit. Oculata etiam fides id abundè teſtatur.

Spica Ciliſſa. Ouid lib. 1. Faſt.

Cerois odoratis vt lucrat ignibus ather,
Et ſonet accenſis ſpica Ciliſſa facis. Propertius lib. 4. elegia. 6.

De pugna Actiaca nauali,

Bella ſatis cecini, citharam iam poſcit Apollo
Victor, & ad placidos exuit arma choros.
Candida nunc molli ſubeant conuiuia luco,
Blanditiæque fluant per mea colla roſæ.
Viuáque fundantur prælis eliſa falernis,
Terque lauet noſtras ſpica Ciliſſa comas.

Sunt qui per ſpicam Ciliſſam crocum intelligant, aut oleum potius crocinum. Præſtantiſſimum enim crocum in Cilicia naſcitur ad antrum Corycium. Plin. lib. 21. cap. 6, Prima nobilitas Cilicio croco, & ibi in Coryco monte. Hoc maiores vtebantur in rogis ac ſacrificiis. Stat. lib. 6. Thebaid. in Archemori funere,

Necnon Aſſyriis pingueſcunt robora ſuccis
Pallentique croco. Ouid. lib. 1. Faſt.
Antè deos homini quod conciliare valeret
Far erat, & puri lucida mica ſalis.
Nondum pertulerat lachrymatas cortice myrrhas
Acta per æquoreas hoſpita nauis aquas.
Thura nec Euphrates nec miſerat India coſtum,
Nec fuerant rubri cognita fila croci.
Ara dabat fumos herbis contenta Sabinis,
Et non exiguo laurus adusta ſono.

Crocum præterea vino mirè congruere, præſertim dulci, ſcribit Plinius libro 21. capite 6. Quo nituntur argumento, qui ſpicam Ciliſſam apud Propertium putant dici crocum. Dicuntur enim ſpicæ, non ſolùm quales in frumento ſunt, ſed quales in allijs aut croci & ſimilium bulbis videmus. Sunt tamen & qui Spicam Ciliſſam interpretantur Spicam nardi. pro quibus facere videtur illud Ouidianum ſuprà citatum,

Et ſonet accenſis ſpica Ciliſſa focis. Quid enim eſt in croco, quod vri cum crepitu queat?

Fruges ſpicæ ordine ſtructæ. Cic. de Senect. Quanquam non modò fructus quidem me, ſed etiam ipſius terræ vis, ac natura delectat, &c. vagina iam quaſi pubeſcens includitur: è quibus cùm emerſerit, fundit frugem ſpicæ ordine ſtructam, & contra auium minorum morſus munitur vallo ariſtarum.

Cererem in ſpicis intercipere. Ouid. 8. Met. de apro Calydonio.

Is modò creſcentes ſegetes proculcat in herba
Nunc matura metit fleturi vota coloni,
Et Cererem in ſpicis intercipit.

Quid ſit Cererem in ſpicis intercipi, iam expoſuit ipſe quum inquit, Matura vota coloni. Primò enim herbeſcit ſeges, vnde illud eſt, Segetes proculcat in herba. Deinde verò vbi maturuit, in ſpica eſſe dicitur.

Spicus in maſculino genere, in vtroque numero legitur. Spicum verò tantùm in ſingulari. Cic. 2. de Natur. deor.

Spicum illuſtre tenens ſplendenti corpore virgo. Ex poeta.

¶Spica, Signum in cœlo oriens in Virginis parte decima. Firmianus, Quicunque in ortu Spicæ natus fuerit, erit ruralibus officiis ſemper applicatus, & multas fruges horreis condet. Colum. lib. 11. cap. 2. Decimo quartum Calend. Octob. Spica Virginis exoritur.

¶Spica mutica, Quæ non habet ariſtam. Ariſtæ enim ſunt quaſi cornua ſpicarum. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 48. Vide Muticum in MVTVS.

¶Spica, Nucleus quo numeroſo caput allij compactum eſt. Colu. lib. 11. cap. 3. de vlpico. Habet enim velut allium plures cohærentes ſpicas. Inter palmaria ſpatia ſpicæ vlpici, Ruellius lib. 1. cap. 2. Cohærentes bulbi, in quos allij caput eximunt, qui ſeorſum conſiti nouam creant ſobolem, & nuclei & ſpicæ Latinis authoribus appellantur.

Spiceus, Adiectiuum {[illegible]} Quod ex ſpicis eſt: vt

Corona ſpicea. Tibul. lib. 2. eleg. 1. Plin. lib. 18. cap. 2, Spicea corona quæ vitta alba colligaretur.

Meſſis ſpicea. Virg. 1. Georg.

Serta ſpicea. Ouid. 2. Metam.

Spicilegium, ſpicilegij {[illegible]} Collectio ſpicarum. Varr. 1. de Re ruſt. cap. 53. Meſſe facta, ſpicilegium venire oportet, aut domi legere ſtipulam.

Spico, ſpicas {[illegible]} ſpicare, à quo paſſiuum Spicor, ſpicaris. Id eſt ſpicas emittere, legitur apud Plinium, libro decimo octauo, cap. 7. Grana in ſtipula crinito textu ſpicantur.

Spicatus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Quod habet ſpicas. Plin. lib. 21. cap. 17. Aliud rurſus ſpicatarum genus herbarum. Idem lib. 24. capite 15.

Spicatum vnguentum Romæ dici ſolitum Galenus prodidit, & fœminis præſertim diuitibus familiare. Idem & nardinum dictum, vt refert Hermolaus in Corollario. Dictum ſpicatum quòd ex ſpica nardi conficiatur, vt docet Marcellus interpres Dioſcoridis.

Spicatum pauimentum Plin. lib. 36. cap. 25.

Spicifer, pen. corr. ſpiciferum, pen corr. {[illegible]} Quod fert ſpicas, vt Spicifera Ceres à poetis dicitur. Mart. lib. 10. ſpicifer Nilus.

Dea ſpicifera, Ceres Senec. Herc. Oetæo, 5.

Ora ſpicifera. Silius lib. 3.

Spicio, ſpicis, Idem quod Aſpicio Plaut. Truculento,

Supplicium ad te hanc minam fero anti ſi mihi rides, ſpice. Id eſt, Cerne. Id enim erat antiquis ſpicere, eóque verbo alibi Plautus vtitur, ne quis hic inſolens putet. In editis ride ſpice malè legitur. Turnebus.

Spexit, Ennius libro ſextodecimo,

Quod vbi tea paulò ſpexit, de pontibus celſis. Feſtus.

Spico, ſpicas, ſpicare, Spiculo & ferro aſperare. Gratius,

Quid Macedum immenſos libeat ſi dicere contos,
Quam longa exigui ſpicant haſtilia dentes.

Longas & ſuperuacuas Macedonum sariſſas exiguo præfixas eſſe ferro dicit. Inde putauerim apud nos haſtam Macedonicam picam, quaſi ſpicam vocari, quòd ferro ſpicata ſit exiguo. Inde picare tanquam ſpicare dicimus Turnebus.

Spiculum, ſpiculi, pen correp. {[illegible]} Lancea breuis: ſeu vt Vegetius ait, telum miſſile, cuius ferrum eſt triangulum vnciarum nouem, haſtile pedum quinque & ſemis. Plautus Caſin. 6,

Si non impetrauit, ſpicula etiam infortiſſa ſunt mihi. Cicero in Piſonem, L. Craſſus homo ſapientiſſimus noſtræ ciuitatis, ſpiculis propè ſcrutatus eſt Alpes, vt vbi hoſtis non erat, ibi triumphi cauſam aliquam quæreret.

Lucida ſpicula læuato ferro. Virg. 5. Æneid.

Epaminundas ſibi euelli iubet ſpiculum. Cicero Luccio, libro 5. 12.

Lenta ſpicula contorquent lacertis. Virg. 7. Æneid.

Contorſit manu emiſſa ſpicula. Virg. 11. Æneid.

Fundere ſpicula. Silius lib. 17.

Quatere ſpicula. Ouid. 8. Metam.

Vellere ſpicula. Virg. 10. Æneid.

Vibrare ſpicula Virg. 11. Æneid.

¶Spiculum accipitur pro Sagitta. Virg. 11. Æneid.

Spicula conuerſo fugientia dirigit arcu.

Scelerata ſuccis ſpicula. Silius lib. 3. Hoc eſt venenata.

Dirigere certa ſpicula. Ouid 12. Metam.

Exercere ſpicula debita fatis Troianis. Ouid. 13. Metam.

Promere ſpicula de pharetra. Ouid. 3. de Arte.

Tincta venenis ſpicula. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 10.

¶Spiculum, Sagittæ ferrum, ſeu cuſpis ipſa, & aculeus: vt ſunt ſpicula ſagittarum & aculei apum. Virgilius 4 Georg.

- & ſpicula cæca relinquunt
Adfixæ venis. De apibus.

Calami ſpicula Gnoſij. Horat. 1. Carm. ode 15.

Haſtarum ſpicula Ouid 8 Metam.

Acuta ſpicula Ouid 3. de Arte.

Noxia ſpicula Ouid. in Ibin.

Deſignant ſpicula crabrones ondu verticé, Ouid. 3 Faſt.

Exacuunt ſpicula roſtris. Virg. 4 Georg.

¶Spiculum dictum à ſpicarum acie.

¶Spiclum, per ſyncopen pro ſpiculum. Lucret. lib. 3,

At contra lapidum coniectum, ſpiclorumque. &c.

Spiculo, ſpiculas, penultima correpta {[illegible]} ſpiculare, Cuſpidem acuere Plinius libro 11. capite 2. Telum verò perfodiendo tergori, quo ſpiculauit ingenio?

Spiculator, penultima producta, ſpiculatoris, maſculini generis {[illegible]} Spiculatores dicti ſunt ſatellites principum, à ſpiculis quæ geſtant. Cornelius Tacitus, Dilapſis ſpiculatoribus, cætera cohorte non aſpernata concionantem.

Spina ſpinæ {[illegible]} Id in ſentibus & rubis aut aliis fruticibus vel herbis, quod dum tangitur, aculeatum ſentitur, & pungit. Plin. lib. 10. cap. 32. Puiant ex ſpinis aculeaus.

Conſertum tegmen ſpinis. Virgil. 3. Æneid.

Spinam facere dicitur aſparagus quum pereremit, & ſpinoſus fit. Colum. lib. 11. cap. 3.

Acutis ſpinis ſurgit paliurus. Virg. 5. eclog.

Spina ſolſtitialis. Vide Solſtitium in sol.

¶Spina, pro Aculeo, qualis ſerpentibus & hyſtricibus, & pleriſque piſcibus ineſt. Plinius lib. 8 cap. 35 Hyſtrices generat India & Africa, ſpina contectas. Idem libro nono, capite 59, Iidem anthias quum vnum hamo teneri viderint, ſpinis quas in dorſo ſerratas habent, lineam ſecare traduntur.

Animantes aliæ villis veſtitæ, aliæ ſpinis hirſutæ. Cicero 2. de Natura deorum,

¶ Spina etiamnum appellatur vertebrarum in quocunque animali copulatus inter ſe, qui eſt à collo ad extremum vſque os, quod ſacrum dicitur: ſic autem appellata eſt, quod ipſæ vertebræ in ſuo obtorto proceſſu vtrinque oſtendunt ſpinis haud abſimiles. Plinius libro 11. capite 37 Spina lumbis oſſea, ſed teretis ſtructura per media foramina, à cerebro medullis deſcendente. Eandem eſſe et naturam quam cerebro colligunt, quoniam præciſæ eius membrana modò incisa ſtatim expiretur. In ſpinæ igitur parte ſuperiore ſcapulæ, à lateribus dorſa: quæ omnia dicuntur terga. Varr. 2. de Re ruſtica, capite 7, Scapulis latis, ſpina maximè duplici,

Crates ſpinæ. Ouid. 8. Metam. de Fame dea.

Lentæ ſpinæ curuamen. Ouid. 3. Metam.

Patrefacta

Putrefacta ſpina Ouid.15.Metam.

¶Spinæ, per tranſlationem, pro Difficultatibus. Cic. 4. de Finib. Quam illorum triſtitiam atque aſperitatem fugiens Panætius nec acerbitatem ſententiarum, nec diſſerendi ſpinas probauit, fuitque in altero genere mitior, in altero illuſtrior. Idem 4. Tuſcul. Spinas partiendi & definiendi prætermittunt.

Vellere ſpinas Cic.4 de Finib. Deinde ea quæ requirebãt orationem ornatam & grauem, quàm magnificè dicta ſunt ab illis! quàm ſplendidè! de iuſtitia, &c. de fortitudine hominum, de ſpinas vellentium, &c.

Spinifer penult. corrept. Adiectiuum { [illegible] } Cic. in Arato,
Quod ſupereſt gelido delapſum flumine fontis
Spiniferum ſubter caudam piſtricis adhæſit.

Spineus, Aliud adiectiuum { [illegible] } vt Spinea corona, Quæ è ſpinis facta eſt.

Teda ſpinea. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56.

Vincula ſpinea Ouid. 2 Metam.
.baculúmque capit, quem ſpinea rorum
Vincula cogebant.

SPINENSIS Deus, apud Auguſtinum in lib Ciuitat. Dei, quod ſpinas ex agris eradicari putaretur, à Romanis cultus eſt. Videndus Silius Syntag. 1 Hiſtor Deorum.

Spinalis. & hoc Spinale, peo. prod Ad ſpinam pertinens Macrob. lib 7. Saturnal. cap. 9. Animæ per ſpinalem medullam præbetur effectus.

Spinoſus, pe pro { [illegible] } Item Adiect. Spinis abundans. Varro 2. de Re ruſt. cap 3. In ſpinoſis locis paſcuntur. Plin. lib. 12. cap 15. Corticem leuem myrrhæ, ſimilemque vnedoni, ſcabrum alij, ſpinoſúmque dixere.

Herbæ ſpinoſæ. Ouid 1 Metam.

Iugum ſpinoſum. Propert. lib. 4 eleg 4.

¶Spinoſa oratio, per tranſlationem, hoc eſt dura & aſpera. Cic. 1. de Ora. Sed hæc erat ſpinoſa quædam & exilis oratio, longéque à noſtris ſenſibus abhorrebat. Idem in Orat. Nam & ipſe Ariſtoteles tradidit præcepta plurima differendi, & poſteà qui dialectici dicuntur, ſpinoſiora multa pepererunt.

Spinoſum diſſerendi genus. Catul. Argon. 59.

Hæc enim ſpinoſiora prius vt confitear me cogunt, quàm vt aſſentiar. Cic. 1. Tuſc.

Spinetum, ſpineti. pen pro. { [illegible] } Locus ſpinis conſitus Plin lib. 30. cap. 74. Aſinus ſpinetis ſe ſcabendi cauſa atterens, nidos ægithi diſſipat Virg 2. eclog.

SPINA, nunc viculus in finibus Græciæ, olim maxima ciuitas Græca, à qua ſpinetum Delphis theſaurus eſt dictus. Strabo lib 5.

SPINETICUM, vnum ex Padi oſtiis, quo Claudius Cæſar è Britannia triumphans prægrandi illa domo verius, quã naui intrauit Adriam. à Spina vrbe nomen habet, quam à Diomede conditam eſſe volunt. Plinius lib 3 cap 16.

Spinter, ſpinteris, n g. { [illegible] } Significat aut fibulam in humero, aut armillam, vt ait Priſcianus lib 5. Feſtus. Spinter armillæ genus, quo mulieres vtebantur brachio ſummo ſiniſtro. Plaut. Menæch. 12. Iubeáſque ſpinter nouum reconcinnarier.

SPINTHARUS { [illegible] } nobilis architectus Corinthius, qui Delphicum templum ædificauit. Pauſanias.

Spintria, ſpintriæ, Qui muliebria patitur, ſéque aliis abutendum præbet. Sueton. in Vitellio, Et ipſe perpetua ſpintriæ cognomine notatus. Certè pro ſpintria Dionis compendium [illegible] dicit, id eſt, proſtitutum & ſtuprum paſſum. Sed & ſpintrias à patientia nominatos Tacitus oſtendit his verbis, Túncque primùm ignota ante vocabula reperta ſunt ſellariorũ & ſpintriarum, ex fœditate loci & multiplici patientia. Turnebus.

Spintriæ, dicti ſunt à Tiberio Cæſare, Monſtroſæ libidinis repertores, nouíque concubitus. Suetonius in Tiberio cap 43. Monſtroſique concubitus repertores, quos Spintrias appellabat.

Spinturnix. ſpinturnicis, f. g. Auis inauſpicata, quæ & incendiaria dicitur. Plin lib. 10. cap 13.

Spintyrnix (inquit Feſtus) eſt auis genus turpis figuræ, occurſatrix artificum perdita ſpinturnix, ea Græcè dicitur, vt ait Santra [illegible]

Spinus, ſpini, f g. { [illegible] } Agreſtis ſiue ſylueſtris prunus: pruni enim ſylueſtres genera ſpinarum ſunt, inquit Columella. Vnde Virg. 4 Georgicon,
Edurámque pyrum, & ſpinos iam pruna ferentes.

Spineolus, ſpineoli, pe corr m.g. { [illegible] } Fructus ſpini.

SPIO { [illegible] } Nympha marina, Nerei & Doridis filia, ſic à ſpeluncis maris appellata, in quibus Nymphæ marinæ habitare dicuntur, [illegible] enim ſpelunca eſt. Virgil. libro, 4 Æneid.
Niſæque Spióque Thaliáque Cymodocéque &c.

Spionia, vitis, quæ & ſpinea quibuſdam dicitur. Colum. lib 3. cap. 2. At ſpiona dapſilis muſto & amplitudine magis vuarum quam numero fertilis Plin. lib 14. cap 2. Æſtum fert ſpionia, quam quidam ſpineam vocant. Autumníſque & imbribus pingueſcit, quinimo nebulis vnà alitur, ob id Rauennati agro peculiaris.

Spionicus, pen corr Adiectiuum. Colum. lib 3 cap. 21, Iam & illud magnæ dotis eſt, poſſe guſtum cuiuſque generis non mixtum, ſed verè merum condere, ac ſeparatim reponere, ſiue eſt ille biturícus, ſeu baſilicus, ſeu ſpionicus.

Spira, ſpiræ { [illegible] } Spiræ ſunt reuolutiones ſiue circuli, qui in ſeipſos non recurrunt, quales ſunt funium nauticorum & rudentum cõuolutorum, & ſerpentium. Plin. lib 37 cap. 10, Caputes plurimis ſpiris fumida.

Anguis ſe colligit in ſpiram. Virg. 2. Georg. Id eſt, in circulum. Idem 2. Æneidos,
-ſpiríſque ligant ingentibus, & iam
Bis medium amplexi. Seruius, Spiris, nodis.

Ligare aliquem ſpiris. Virg 2. Æneid.

¶Spira, Propriè (vt ait Seruius) eſt volubilitas funium: ſiue (vt vult Feſtus) funis nauticus in orbem conuolutus

¶Spira, ſubligaculum, ſiue ligula quæ à pileo ad fauces diſtenditur, & ſub mento alligatur Iuuen. Saty. 8.
de faucibus aurea quum ſe
Porrigat & longo iactetur ſpira galero.

¶Spira, Ornamentum muliebre. Plin. lib. 19 cap. 35 Lolliam Paulinam quæ fuit Caij principis matrona, ne ſeriũ quidem aut ſolenni cæremoniarum aliquo apparatu, ſed mediocrium etiam ſponſalium cœna, vidi ſmaragdis margaritiſque opertam, alterno textu fulgentibus, toto capite, crinibus, ſpiris, auribus, collo, manibus, digitiſque, quæ ſumma quadringenties H-S colligebat.

¶Spira, Baſis columnæ volutio i, aut ductum, vt ait Feſtus. Plinius lib 36 cap. 23. In Epheſiæ Dianæ æde primùm columnis ſpiræ ſubditæ & capitella addita.

¶Spira, Genus operis piſtorij, vt ait Feſtus. Cato cap. 77. Spiram ſic facito. &c.

¶Spiram hominũ multitudinem vocauit Ennius, quum ait, Spiras legionibus nexa Feſtus.

Spirula, ſpirulæ, pen, corr. { [illegible] } Baſis columnarum Seruius.

Spirarchus { [illegible] } quaſi primipilaris, aut Cohortis præfectus nam [illegible] inter cætera cohortem ſignificat.

Spireon, herba, quæ foliis tenuis venit in coronamenta: Plinius lib. 37 capite 9

Spirillum, antiqui dicebant barbam capræ. Feſtus ex ſententia Opilij Aurelij.

Spiro, ſpiras { [illegible] } ſpirare, Exhalare. Plinius, Hæc duo genera fiſtulis ſpirant quæ ad pulmonem pertinent Idem lib 9 cap. 7 1.

Sine cura quieſcere, & ſine metu ſpirare. Cicero pro Sex Roſcio Amerino.

Mali morbi teſtimonium eſt, vehementer & crebrò ſpirare Celſus libro 2. capite 2.

Valentius ſpirat Eurus, Hoc eſt flat Ouid 11 Metam.

Mali morbi teſtimonium eſt, vehementer & crebrò ſpirare. Celſ. lib 2. cap 4.

Æquatæ ſpirant auræ Virg 5. Æneid.

Clementius ſpirant Auſtri. Stat. 2. Syl 2.

Flamina ſpirant. Ouid 4 Faſt.

Pons ſpirat dulcis aquas Lucret lib. 6.

Aræ ſpirant odoratis floribus Stat 3 Syl. 3.

Spirare, Accuſatiuo iunctum, ſignificat Emittere. Virg. 1. Æn.
Ambroſiæque comæ diuinum vertice odorem
Spirauere. Colum. lib 1.

Spirare ad aliquid, pro Adſpirare. Liu. lib. 3.

Amores ſpirare Horat 4 Carm. ode. 13.

Ira ſpirat ſanguinem, Affectat, concupiſcit. Seneca Thyeſte, 6.

Spirare anima ſua. Cic. Poſt reditum ad Quirites, Nõ ſolùm dum anima ſpirabo mea, ſed etiam &c. Vetus exemplar legit, Anima ſupereto mea.

Quæ deſeri à me dum quidem ſpirare potero, nefas iudico. Cicero 3 de Nat deor.

Spirare tribunatum, pro Aſpirare ad tribunatum. Liu. 1 Decad. lib. 3 Inquietum hominem, & tribunatum etiam nunc ſpirantem, locum ſeditionis quærere.

Spirans, Participium { [illegible] } vt Altum ſpirans Statius 5 Sylu. 3.

Spirans, Quod ſpirat, & aliquando quod redolet. Virgil 3 Georgicorum.
Stabunt & Parij lapides ſpirantia ſigna. Hoc eſt, tam artificioſè facta, vt ſpirare & viuere videantur.

Aëra ſpirantia. Virg 6. Æneid.

Fretis ſpirantibus fremet æquor. Virg 1. Æneid.

Grauiter ſpirantis copia thymbræ. Virg 4 Georg.

Spirans, pro Viuente. Cic. pro Milone, Sunt qui de via Appia querantur, taceant de Curia quando ab eo ſpirante forum potuiſſet defendi, cuius non reſtiterit cadaueri Curia?

Imponere buſtum in caput viui & iam ſpirantis. Cicero pro Domo ſua.

Quædam effigies ſpirantis mortui. Cic. Q. fratri, lib. 1. 3.

Artus ſpirantes. Lucan lib 3.

Spirantia conſulere exta, Palpitantia, quaſi adhuc viua. Virgil. 4. Æneid.

Aura ſpirans, Vitalis, qua ſpiramus & viuimus, Seruius. Virg 9. Æneidos,

Corpora ſpirantia. Lucan. lib 2.

Spiritus, huius ſpiritus, penult. corr. maſcul gener. { [illegible] } Halitus, id quod ſpiramus, & quo viuimus. Plautus Milite, 3.

Curus tu legiones difflauiſti ſpiritu, quaſi ventus folia. Virg. 3. Georgicon,
-atque attractus ab alto
Spiritus. Cic 2 de Nat. deor. Tribus rebus animantium vita tenetur, cibo, potione, ſpiritu. Ibidem, vitalem & ſalutarem ſpiritum præbet animantibus. Ibidem, Sanguis per venas in omne corpus diffunditur, & ſpiritus per arterias.

Cæli ſpiritus Cic in Catil Poteſtne huius vitæ hæc lux Catilina, aut huius cæli ſpiritus eſſe iucundus?

Spiritus fœdi odoris. Celſus. lib. 5. cap. 26. De vlceribus quæ extrinſecus, &c.

Anguſtus ſpiritus, Breuis anhelitus Cicero 1 de Oratore, Deinde cùm ſpiritus eius eſſet anguſtior, tantum continenda anima in dicendo eſt aſſecutus, vt, &c. Idem 3 de Orat. Animæ interclusio, & anguſtiæ ſpiritus.

Anhelans ſpiritus. Author ad Heren. lib 4. Anhelans ex imis pulmonibus præ cura ſpiritus ducebatur.

Animalis ſpiritus, Vide ANIMAL.

Continuus ſpiritus ſine inflexus, Vide CONTINEO.

Creber ſpiritus,haud ingens,caróque coortus.Lucr.li 6.

Dirus ſpiritus.Senec Octau 5.

Extremus ſpiritus.Cic. de Senect. Quorum vſque ad extremum ſpiritum prouecta eſt prudentia.

Liber ſpiritus ut Supplicium à libero ſpiritu & communi luce ſeclusum Id eſt,in carcere Cic.7.Verr.

Mortiferum ſpiritum exhalare.Plin lib.2.cap.93.

Tenax ſpiritus Horat.3,Carm ode 11.

Vno ſpiritu.Cic.2.de Orat Demoſthenes ſumma voce verſus mul tos vno ſpiritu pronuntiare conſueſcebat,Idem 2 de Nat deor. Hæc ita fieri omnibus inter ſe conuenientibus mundi partibus profectò non poſſent,niſi ea vno diuino ac continuato ſpiritu continerentur.

Spiritus cum ſono.Celſus lib.5 cap.26.

Attractus ab alto ſpiritus Virg 3 Georg.

Auferre ſpiritum ſine ſenſu doloris.Cic.7.Verr.

Auferre ſpiritum alicui,Occidere aliquem.Senec Octau 5.

Flammata facies ſpiritum ex alto citat, Anhelitum attrahit ex profundo pectore.Senec.Medea.6.

Spiritus reciproca viciſſitudine commeat in pulmonem. Lactant. de Opiſ.dei.cap 11.

Vita continetur corpore & ſpiritu.Cic.pro Marcello.

Ducere ſpiritum,Spirare.Cic 2.de Diuinat In poetam referre ex qua affectione cæli primum ſpiritum duxerit Liu.1 bel Maced Perire namque ſemel ipſis ſatius eſſe, quàm ſub acerbiſſimi carnificis arbitrio ſpiritum ducere Hoc eſt vitam extendere.

Vitam & ſpiritum ducere Cic.pro Lege manil. Atque eos portus quibus vitam & ſpiritum ducitis.

Ducere ad tempus ſpiritum.Cic Planco lib.10 1

Aer ſpiritu ductus alit animantes.Cic 2 de Nat.deor.

Tranquillum & otioſum ſpiritum ducere Cicero pro Archia, Cùm vſque ad extremum ſpatium, nullum tranquillum & otioſum ſpiritum duxerimus.

Eliſere ſpiritum.Celſus lib.4 cap 14.

Infœlix ſpiritus in auras ibit Ouid.epiſt 10.

Euadit ſpiritus per anguſtias Celſus lib 4 cap 4.

Excipere extremum ſpiritum alicuius.Cic.7.Verr.Matréſque miſeræ pernoctabant ad oſtium carceris, ab extremo cóplexu liberûm excluſæ, quæ nihil aliud orabant, niſi vt filiorum extremum ſpiritum excipere ſibi liceret.

Nefandum ſpiritum ferro exige.Senec.Oedipo,14.

Exténuandas ſpiritus in auras Ouid.1.Triſt eleg 4.

Fertur ſpiritus cum ſono. Celſ libro 5.cap. 26.In ſignis pulmonis icti.

Cadentem ſpiritum firmare,Id eſt animum. Senec.Troad.10.

Communi ſpiritu frui Cic.4 in Catil. Puncto temporis frui vita & hoc communi ſpiritu non putat oportere,id eſt, viuere.

Rudes ſpiritus hauſi Senec.Oedipo,10.

In pulmonibus ineſt raritas ad hauriendum ſpiritum aptiſſima. Cic.2 de Nat.deor.

Ludere extremo ſpiritu.Cic.1 Tuſc.

Ora ſpiritus reluctanti obſtruitur.Virg 4.Georg.

Inde Nepæ cernes propter fulgentis acumen

Aram quam flatu permulcet ſpiritus auſtri. Cic.in Arato

Petitus ſpiritus imo latere Horat Epod 11.

Graui ſpiritu preſſæ arteriæ Senec Oedip 11.

Priuare aliquem ſpiritu,pro Interficere. Paterculus lib 2, Sextum Pompeium Antonius, quum dignitatis quoque ſeruandæ dediſſet fidem,etiam ſpiritu priuauit.

Reddere ſpiritum patriæ Cic 12.Philip.Eum ſpiritum, quem naturæ quis debeat, patriæ reddere.

Vltimum reddere ſpiritum. Paterculus lib.2. Cultello percuſſos, qui affixus lateri eius relictus eſt, intra paucas horas deceſſit. Sed etiam vltimum redderet ſpiritum,intuens,&c.

Grauiorem ſpiritum reddit tibia.Quint.lib.1.cap 11

Regit artus ſpiritus Virg 4.Æneid.

Retinere ſpiritum.Celſus lib.7 cap.24.

Suſpendere ſpiritum in lectione Quint.lib.1.cap.8.

Trahere ſpiritum Celſus lib 3 cap 17.

Vaneſcit ſpiritus in auras, Anima, Vita.Ouid epiſt.11.

¶Spiritus aliquando pro animi elatione accipitur, quòd Græcè φρόνημα dicitur. Cic.ad Qu frat.lib 1 2,Quid L. Cæcilium, nónne omni ratione placauit? quem hominem? qua ira? quo ſpiritu? Idem pro Syl. Res enim geſtæ credo meæ, me nimis extulerunt? ac mihi neſcio quos ſpiritus attulerunt?

Fiducia ac ſpiritus Cæſar.3 bel.Ciuil.

Auidus ſpiritus. Auarus animus. Horat 2.Carm.ode 2.

Contaminatus ſpiritus.Cic.in Piſonem.

Hoſtiles ſpiritus.Tacit.lib 20.

Ingenuus ſpiritus vir,Vide INGENS.

Minax ſpiritus Ouid ad Liuiam.

Regius ſpiritus.Cic 2 de Lege Agrar.

Solidus ſpiritus Ouid.ad Piſonem.

Superbus ſpiritus Ouid.ad Liuiam.

Tribunitij ſpiritus Cic.pro Cluentio.

Tumidus ſpiritus Seneca,Agamemn.4.

Frangere ſpiritus alicuius. Liu. Decad.3. lib. 6.Quorum ſe vim ac etiam ſpiritus fregiſſe.

Sumere ſpiritus.Cæſar.1.de bell Gallic.

¶Spiritus,Actus ipſe ſpirandi, ſiue ſpiratio ipſa. Cic 2, de natur. Deor. Quum aſpera arteria oſtium habeat adiunctum linguæ radicibus paulò ſuprà quam ad linguam ſtomachus annectitur, eáque ad pulmones vſque pertineat, excipiátque animam eam quæ ducta ſit ſpiritu,eandémque à pulmonibus reſpiret & reddat,tegitur quodam quaſi operculo,&c.

Reddere ſpiritum Celſ lib 8 cap 1

¶Spiritus,Odor. Virg.5.Æneid.

Ardentéſque auertit oculos,quis ſpiritus illi,

Qui vultus,vocíſve ſonus,vel greſſus eunti. Seruius.

Vnguenti ſpiritus Lucret.lib 3.

¶ Opetis ſpiritus atque animus. Quint.lib. 6.cap 2.

Acer ſpiritus.Horat 1.Serm ſaty.4.

Tenuis ſpiritus.Id eſt mediocre ingenium vel ſubtile. Horat.2. Carm ode.16.

¶Spiritus,pro Vento.Colum lib 9 cap.19. Verumtamen præſtat eligere ſationi,ſilentis,vel certè placidi ſpiritus diem.

Spiritus fœdi odoris.Celſus lib.5.cap.26.

¶ Spiritus,pro Aëre. Plin.lib. 2. cap.5. Proximum ſpiritus, quem Græci noſtrique eodem vocabulo aëra appellant Ibidem,libro 6.

Suſcipi in lucem,& augeri cæleſti ſpiritu.Cic de Aruſp.reſ.

Afflari ſpiritu diuino,Vide AFFLO.

Spiritualis,& hoc ſpirituale, & per ſyncopen Spiritalis & hoc Spiritale,pen. prod. { πνευματικός } Quod halitum emittit. Vnde Spiritales auras dicimus,id eſt vitales.

Spiritale genus machinæ.Vitruuius lib.10.cap 1.

Spirabilis, & hoc ſpirabile,pe.corr. { πνευστός } Vitale, quo ſpiramus, inquit Seruius.Virg 3 Æneid.

- per ſydera teſtor,

Per ſuperos,atque hoc cæli ſpirabile lumen. Cic.1.Tuſc.Illam verò funditus eijciamus indiuiduorum corporum leuium & rotundorum concurſionem fortuitam, quam tamen Democritus concalefactam & ſpirabilem,id eſt animalem eſſe volunt.Et paulò antè, Animales,id eſt ſpirabiles Sic 2 de Nat.deor Spirabilis natura.

Igneas & ſpirabilis. Cicero 1. Tuſc. Sed ſac igneam, ſac ſpirabilem &c.

Sumere animum ſpirabilem,à pluribus Cic.2.de Nat.deo.

Spiramen,pen prod.ſpiraminis { φυσητήρ } Per quod exit ſpiritus: vt Naris ſpiramina.Lucan lib 2.

Reficit ſpiramina feſſi ignis, Moribundum ignem flatu reſuſcitat.Stat.12 Theb.

Spiramentum ſpiramenti,Idem { ἀναπνοή.} Virg 4.Georg.

- neque illæ

Nequicquam in tectis certatim tenuia cera

Spiramenta linunt. Idem 9 Æneid.Plin.lib 34.cap.17.Hoc videtur facere relaxatis ſpiramentis ad ſatietatem infuſus aër.Colum.lib 9. cap 11. Et poſito cibo dum conuerſari conſueſcant, exiguis ſpiramentis relictis,triduò ferè clauſas habere.

Cæca ſpiramenta, Tenues cauernæ quæ videri non poſſunt.Virg. 1.Georg.

Spiramentum, Emiſſarium fumi. Plin.lib 34 cap 11, Circulis in ſpiramentis in caminis. Vbi In ſpiramento camini legendum videtur. Budæus.

Exhalantia flammam ſpiramenta Ouid 15.Metam.

Spiramentum cauernæ laſtiuas,lib 4 de Ætna monte, Vbi actioe per ſpiramenta cauernarum ventus incubuit.

Spiramenta temporum. Tacit.in vita Agricolæ, Quo Domitianus non iam per interualla ac ſpiramenta temporum, ſed continuo, & velut vno ictu Remp.exhauſit.

Spiraculum,ſpiraculi, Idem { ἀναπνοή.} Virg 7.Æneid.

Hic ſpecus horrendum,& ſæui ſpiracula Ditis

Monſtrantur. Id eſt aditus,inquit Seruius. Plin.lib.2.cap 93.

Spiſſus,ſpiſſa,ſpiſſum { πυκνός,ἐμβριθής } Propriè denſum ſignificat. A ſepium denſitate. Virg.2.Georgic.

- & ſcrobibus ſuperabit terra repletis. Spiſſus ager.

Æther ſpiſſus. Ouid.1.Metam.

Amoma ſpiſſa tegit de corris. Ouid.epiſt.20.

Arena ſpiſſa Virg 5 Æneid.

Caligo ſpiſſa Ouid 7. Metam.

Coma ſpiſſa. Horat 3 Carm,ode 19.

Corona ſpiſſa viris. Virg 9.Æneid.

Corpus ſpiſſum Lucret.lib 4.

Flata ſpiſſo impleta ſedilia, Tibiæ ſono implere theatra ſpectatoribus referta & plena Horat de Arte.

Grandine ſpiſſa glomeratur corpus. Aqua concreſcit in ſpiſſam grandinem. Ouid 2 Metam.

Igne ſpiſſo coit Pleiadum chorus. Propert.lib.3.eleg 5.

Laurea ſpiſſa ramis. Horat.2.Carm,ode 15.

Littus ſpiſſum,Denſum & durum. Ouid.15 Metam.

Nubes ſpiſſa. Ouid.1.Amor.eleg.13.

Spiſſa & Solutioris humi regio, opponuntur. Colum.lib 2.cap 2, Foſſarum duo genera cognouimus: cæcarum, & patentium. ſpiſſis atque cretoſis regionibus apertæ relinquuntur: at vbi ſolutior humus eſt,aliquæ ſunt patentes,&c.

Theatra ſpiſſa,Repleta ſpectatoribus. Horat.2.epiſt.20.

Vimine ſpiſſo quaſi. Virg.2 Georg.

Vmbræ ſpiſſæ. Virg 2 Æneid.

¶Spiſſus tactus, Qui rem aliquam ſpiſſam eſſe deprehendit. Plin. lib 12.cap.24.

¶Spiſſum, Tardum, Plaut.Pœn.11,

Quicquid boni promittunt,pro ſpiſſo euenit. Id quod mali promittunt, præſentaneum eſt. De Aruſpicibus loquitur. Idem Ciſtel.2. Spiſſum illud amanti eſt verbum,veniet,niſi venit.

Tardum & ſpiſſum Cic.ad Atticum,lib 14.208, Sed hæc quoque timidè ſcribo,ita omnia adhuc tarda & ſpiſſa. Idem 3.de Orat Sed etiam ſi eſt aliquanto ſpiſſius, aut ſi ego ſum tardior, profectò nunquam conquieſcam.

Spiſſus & productas exitus.Cic 2 de Orat Et principia tarda ſunt, & exitus tamen ſpiſſi & producti eſſe debent.

Spiſſum opus,& operoſum. Cic. Qu.frat lib 2 15, Scribebam illa quæ dixeram πολιτικά,ſpiſſum ſanè opus & operoſum.

Spiſſior & ſpiſſiſſimus. Plin.lib 12.cap 21, Edmerſo Arabica glans viridia ac tenuior: & quoniam mótola ſit,ſpiſſior. Idē lib.16.cap.40. Spiſſiſſima ex omni materie,ideò & grauiſſima iudicatur ebenus

Spiſsè,

Spiſsè Aduerb. { πυκνῶς } Plin.lib.36.c.23. Dein ſpiſſè calcatis carbonibus inducitur ſabulo,calce,ac fauilla mixtis.
Spiſſius virere. Plin.lib.37 cap.8.
Spiſsè arare. Colum.lib 2.cap.11.
Spiſſè, Tardè. Pacun.Hermion.
Habet hoc ſenectus in ſe,cùm pigra eſt ipſa,vt ſpiſſè omnia videantur confieri. Nonius.
Spiſsè atque vix Cic.de Clar.Orat. Eſt enim propoſitum ,colligere eos,qui hoc munere in ciuitate functi ſint,vt teneren oratorum locum : quorum quidem quæ fuerit aſcenſio , atque abſolutio , ex eo quod dicam,exiſtimari poteſt. Quam multi enim iam oratores commemorati ſunt , & quàm diu in eorum commemoratione verſamur? quum tamen ſpiſſè, atque vix , vt dudum ad Demoſthenem & Hiperidem , ſic nunc ad Anthonium Craſſúmque peruenimus. Spiſſè,id eſt tardè,difficiliter. Certè res ſpiſſa tardè & cum difficultate proceratur: terra ſpiſſa tardum iter facit:homo ſpiſſus ferè tardius ingreditur Non.Marc.
Spiſſo,ſpiſſas { πυκνόω,εἰργω } ſpiſſare,Spiſſum facere. Plin.lib.11 cap.41, Omne lac igne ſpiſſatur.
Spiſſari in panem farinæ modo. Plin.lib.13.cap.4.
Spiſſare pectinatim. Vide Pectino in PECTEN.
Spiſſatus,pen.prod. Participium { πυκνωθείς } vt Nubes ſpiſſatæ. Lucan. libro 4.
Igni ſpiſſatus. Ouid 15 Metam.
Humor ſpiſſatus. Plin.lib 2.cap.49.
Spiſſeſco, ſpiſſeſcis { πυκνοῦμαι } ſpiſſeſcere , Spiſſum fieri. Celſus lib 5. De curatione aduerſus ictum aſpidis : Eadem ergo vt veriſimile eſt ſpiſſeſcentem quoque intus humorem hominis ab eo diſcuti, & ſic dari ſanitatem. Lucret.lib.6.
Fecit vt ante cauam docui ſpiſſeſcere nubem.
Spiſſamentum,ſpiſſamenti { στύμμα } Spiſſamenta vocantur, quæ Græcis στύμματα dicuntur , quæ ad vnguentorum confectiones extrema ſuperponuntur, ne fluitet quod conditum fuerit. Colomel.lib.12. cap.46, Da conditura inulæ . Poſthæc in vmbra triduo ſiccentur, & ita in fideliam picatam recondantur adiecto paſſo vel defruto quod ſupernatet,ſpiſſamentóque cunilæ impoſito contectum vas polliceletur. Senec.epiſt.32, Firmiori ſpiſſamento opus eſt quàm vſum in ſociis Vlyſſem ferunt.
Spiſſigradus,ſpiſſigradi, pen corr. m g. { βραδύπους } A quo ſpiſſigradior,ſpiſſigradiſſimus. Plaut.Pœn.7,
-homines ſpiſſigradiſſimos,
Tardiores multo,quam corbitæ ſunt in tranquillo mari.
Spiſſitas,pen.corr. ſpiſſitatis, f. g. { πυκνότης } Plin.lib.18.cap 30 , Quoniam ſpiſſitate ſua concaleſcit.
Spiſſitudo,penult.prod. ſpiſſitudinis,fœm gen. { πυκνότης } Idem. Scribonius Largus , Per duplex vas coquitur, donec mellis habeat ſpiſſitudinem.
Spithama, nuncupatur menſura ab magno digito ad minimum. Cælius Rhodiginus lib.4 cap.3.
SPITHAMAEI, Pygmæorum gẽs,de qua ſic ſcribit Plinius lib. 7. cap.2, Supra hos extrema in parte montium Spithamæi Pygmæi narrantur ternas ſpithamas longitudine, hoc eſt ternos dodrantes non excedere,ſalubri cœlo , ſemperque vernante , montibus ab Aquilone oppoſitis, quos à Gruibus infeſtari Homerus quoque prodidit fama eſt inſidentes arietum capraramque dorſis,armatos ſagittis veris tempore vniuerſo agmine ad mare deſcendere, & oua pullóſque earum alitum conſumere : ternis eam expeditionem menſibus confici,aliter futuris gregibus non reſiſti. Caſas eorum luto pennîſque, & ouorum putaminibus conſtrui.
SPLANCHNOPTES Periclis ſeruus fuit , cui mortuo æream ſtatuam dominus poſuit. Plin.lib.22.cap.17.& lib.34.capite 8. Vide in STYRAX.
Splen, ſplenis,maſcul gener. { σπλήν } Latinè dicitur lien. Plinius lib. 8. capite 23 , Sanguis in corde & circa oculos tantùm : viſcera ſine ſplene.
Petulanti ſplene cachinno. Perſius Saty.1.
Splenicus pen.corr. Adiectiuum { σπληνικός } Qui ex ſplene laborat. Plinius lib. 20. cap. 9. Item ſpleniticis in vino albo per dies quadraginta.
Spleneticus,pen corr. Idem quod Spleneticus. Firmicus lib.5 cap 16. Luna alios iuſticos, alios ſpleneticos efficiet.
Splenium , ſplenij { σπλήνιον } vt Iulius Pollux inquit , eſt caput ſplenis piogais. Hinc ſplenia velut per ſimilitudinem dicũtur facta ex panno laneo vel lineo , quibus excepta vel illita medicamenta , ad curam corporis ſuperimponi ſolent. Plin. lib. 29 cap.4. Superimponi oportet ſplenium e melle decoctum,laoámque ſuccidam ex oleo & vino. Quo in loco Cornelius Vitellius Annotationum fol. 181. putat ſplenium pro medicamento accipi. Plinius epiſt. 88. a. lib. 6. quòd candidum ſplenium in hoc, aut illud ſupercilium transferebat. Quidam frontem linebant vnguento vel ceruſa : deinde panniculum ſiue faſciam ponebant , quod ſplenium dicebant : à quibuſdam exiſtimatum oculorum operimentum ad arcendam nimiam lucem. Mart.lib 3.
Et numeroſa linunt ſtellantem ſplenia frontem:
Ignoras quid ſit? ſplenia tolle, leges.
Spleniatus , pen. prod. Adiectiuum { ἐσπληνωμένος } Splenio obuolutus. Mart lib.10,
Cur ſpleniato ſæpe prodeam mento, &c.
Splendeo, ſplendes, ſplendui, { λάμπω, στίλβω, φαίνω , μαρμαίρω , γανάω, ἀγλαΐζομαι } ſplendere. Lucere Plaut. Pœn 4,
Et facies multo ſplendeat alba pilo. Mart.lib.4,
Latè ſplendere. Horat.de Arte.
Colore claro ſplendere. Lucret lib.5.
Pontus ſplendet tremulo ſub lumine. Virg 7. Æneid.
Lucere & ſplendere dicitur virtus. Cic. pro Seſtio. Quid denique virtus valeret , quæ in tempeſtate ſæua quieta eſt , & lucet in tenebris , & pulſa loco manet tamen , atque hæret in patria , ſplendétque per ſe ſemper, neque alienis vnquam ſordibus obſoleſcit.
Splendens , Participium { μαρμαίρων } vt Parius marmore ſplendens. Horat 1. Carm ode 19.
Ferro ſplendenti lancea. Ouid 3. Metam.
Fuco ſplendente comas ornare. Tibul.lib.1.eleg 8.
Splendentes habeo authores in equeſtri ordine. Pli.li.9 c 5.
Splendentior. Comparatiuum. Claud.de Gigantomach.
-clypeus ſplendentior igni.
Splendeſco, ſplendeſcis { ἀγλαΐζομαι } ſplendeſcere , Splendidum fieri. Apuleius, Quum iam aurora ſplendeſceret. Cic.in Parad. Nihil tam horridum , tam incultum , quod non ſplendeſcat oratione , & tanquam excolatur. Hîc per tranſlationem. Plin.lib.13.cap. 15. Nutriuntur optimè, ſplendeſcuntque.
Corpora ſplendeſcunt ſucco oliuæ Ouid.10. Metam.
Vomer attritus ſolco ſplendeſcit. Virg 1. Georg.
Splendor, ſplendoris { αἴγλη, ἀγλαΐα, ἀγλάϊσμα, αὐγή, μαρμαρυγή, ἀπαύγασμα, φέγγος, στίλβη, λαμπηδών, σελήνη } Lux dicitur. Plaut. Merc.22. 39. Cælum vt ſplendore eſt plenum nónne ex aduerſo vides?
Aquæ ſplendor. Lucret.lib 4 45.
Argenti ſplendor Horat. 1. Serm. ſaty.4.6.
Clarus ſplendor veſtis purpureæ, Vide NIGER.
Tremuli ſplendores Claud.5. Paneg 25.
¶Splendor,per tranſlationem ponitur pro decore,dignitate, gloria. vnde Splendor nominis,ſplendor familiæ,ſplendor virtutum. Id eſt claritas Ci pro L Manil. Nunc imperij noſtri ſplendor illis gentib lucet. Idem pro Flac In imperio,atque in publica dignitate omnia ad gloriam,ſplendorémque reuocarent. Et pro Cluent. Honeſti homines,& ſummo ſplendore præditi Sic 1.Off. Harum rerum duarum ſplendor omnis & amplitudo , addo etiam vtilitatem in poſteriore. Item pro Cœlio, Siquidem etiam minimorum horum aliquid offendit, ſi purpuræ genus , ſi amicorum caterua , ſi ſplendor , ſi nitor &c.
Splendor & dignitas. Cic. 2. Verr. Conſtat inter omnes , poſt hæc conſtituta iudicia quibus nunc vtimur , nullum hoc ſplendore atque , hac dignitate conſilium fuiſſe.
Equeſtris ſplendor. Cic.pro Roſc. Amer.
Homo eo ſplendore, ea virtute qua omnes exiſtimatis , &c. Cic. 5. Verr.
Animi ſplendor. Vide ANIMVS.
Splendor nominis. Cic.1.de Finib.
Splendor ordinis Cic.pro Cecinna.
Verborum ſplendor. Cic.in Bruto, id eſt ornamenta.
Splendor vocis. Plin lib.20.cap.6.
¶Accerſere ſplendorem, Vide ACCERSO.
Afferre ſplendorem, Vide AFFERO.
Deformare ſplendorem. Cic pro Syl.
Delere ſplendorem. Cic.Offic.2.
Parum ſplendoris habere. Horat.2.epiſt.2.
Habere magnum ſplendorem. De Clar.Orat.
Maculare ſplendorem, Cic pro Seſtio.
Obrui ſplendore. Cic 3 de finib.
Obſcurare & inquinare ſplendorem, Vide INQVINO.
Obſoleuit ſplendor, Vide OBSOLEO.
Obtinere ſuæ dignitatis ſplendorem. Cic. pro Sylla.
Eſſe ſplendore. Cic. Famil.11.
Trahere ſplendorem. Plin.lib 20 cap.19.
Splendidus,pen.cor. Adiect. { φαεινός, ἀγλαός, ἀγλαὸς, φαιδρός, ἀγλαόμορφος, στιλπνός } Clarus , fulgens. Dicitur etiam qui operas ſuas ad liberalitatem conuertit. Cic.in Parad. Reuiuiſcat M. Curius , aut eorum aliquis quorum in villa ac domo nihil ſplendidum, nihil ornatum fuit præter ipſos.
Splendidiſſimum, videri quod animo magno elatóque factum ſit. Cic. 1.Offic.
Splendidus propter virtutem. Cic 9. Verr. Homo & iu minabilis, & apud eos , quòd ſe contulit , propter virtutem ſplendidus & gratioſus.
Splendidus domi, gratioſus extra domum. Cicero Quint. fratri, libro 2.15.
Solidum & ſplendidum nomen. Cic.2.de Fin.
¶Bilis ſplendida. Horat 2. Serm. ſat.3.
Candor ſplendidiſſimus. Cic in Somnio Scipion.
Cera ſplendida. Ouid.1. Amor.eleg.11.
Crinis ſplendidus oſtro. Ouid.8. Metam.
Et certamen honeſtum,& diſputatio ſplendida. Cic.2.de Fin.
Domus ſplendida luxu regali. Virg.1. Æneid.
Eques ſplendidus. Cic.2. de Finib.
Facta ſplendida. Horat.1.epiſt.2.
Fama ſplendida. Propert.lib.3.eleg.10.
Fons ſplendidior vitro. Horat.3. Carm.ode 13.
Humor ſplendidus ſudoris. Lucret.lib.6.
Ingenium ſplendidum & magnus animus. Cic.1.Offic. In maximis animis, ſplendidiſſimíſque ingeniis plerunque exiſtunt , honoris, imperij, potentiæ, gloriæ, cupiditates.
Lucifer ſplendidior quàm cætera ſydera. Ouid.2. Metam.
Lumina ſplendida ſolis. Lucret.lib.2.
Nomen ſplendidum. Cic.2.de Fin. Quod appellant honeſtum , nõ tam ſolido quàm ſplendido nomine.
Illuminari nominibus ſplendidis. Cic.in Orat.
Magnificentius & ſplendidius Oratorum genus. Cicero de Claris Orat.
Orbis ſplendidus, Oculi. Lucret.lib.3.
Palla ſplendida multo croco. Ouid.epiſt 10.
Tenere rationem ſplendidam. Cic de Claris Orat.
Signa ſplendida. Lucret lib 4. Intelligit aſtra.
Sol ſplendidior. Tibul.lib.4.ad Meſſalam,1.

Verba ſplendida. Ouid.1.de Remed.amor.

Ornatiſſimus & ſplendidiſſimus vir. Cic pro Flacco.

Splendidè, pen.corr. Aduerbium { [illegible] } vt Splendidè dicta. Cic 1 de Fin. Quid habent cur græca anteponant his, quæ & ſplendidè dicta ſint, neque ſint conuerſa de græcis?

Splendidè & honeſtè acta ætas. Cic.3.Tuſc. Et acta ætas honeſtè ac ſplendidè, tantam adfert conſolationem, vt eos qui ita vixerint, aut non tangat ægritudo, aut perleniter pungat animi dolor.

Dicere ornatè & ſplendidè. Cic 1.Offic.

Splendidè mendax. Horat.3 Carm.ode 11.

Splendidè vaſa fœmina. Plin.iun.lib.6.epiſt.33.

Magnificè & ſplendidè ornare conuiuium. Cic.pro Quint.

Recipere aliquem ſplendidè. Author ad Heren.lib 4.

Splendidè vti authoritatis præmiis erga omnes. Cic.de Sen. Quæ ſunt igitur voluptates corporum cum authoritatis premiis comparandæ? quibus qui ſplendidè vſi ſunt, ij mihi videntur fabulam ætatis peregiſſe, nec tanquam inexercitati hiſtriones in extremo actu corruiſſe.

Multo ſplendidius. Horat.1.epiſt.18,

·rectius hoc, &

Splendidius multo eſt, equus vt me portet, alat rex.

SPLENDO, nis: vel Aſplendo: ciuitas fuit in agro Phocenſium ab Orchomeniis olim culta Strabo lib 9.

Spleneticus, Splenium, Vide SPLEN.

Splenion, alio nomine Teucrion: herba eſt iuncos tenues ſpargens, foliis paruis, aſperis locis naſcens, auſtero ſapore, nunquam aut florens, aut ſemen gignens. Plinius lib 25.cap 5.

Spodium ſpodij: ſiue Spodos Græcis { [illegible] } Latini cinerulam vertunt: id eſt repurgamentum quod ex fornacum parietibus euerritur, in quibus æs Cyprium aut plumbum decoquitur. Quin etiam extinctorum carbonum reliquiæ, & craſſius illud excrementum, quod quidam ſcoriam appellant, comprehendit. Videto Plinium lib.34.cap.18. Vide POMPHOLIX.

SPOLETIVM cum i ante um { [illegible] } ciuitas in Vmbria. Liu lib.5. Decad.5. Rex Gentius cum liberis, & coniuge, & fratre Spoletium in cuſtodiam ex Senatuſconſulto ductus. Hæc nunc ducatus Spoletanus dicitur ſicut ab Aretio Aretinus. Mart.lib.13,

De Spoletinis quæ ſunt cariosa lagenis

Malueris, quàm ſi vina Falerna bibas. Sic Cic. de Claris Oratoribus P. Cominium Spoletinum dixit. Liuius lib 3. Decad.5. Caruilius Spoletinus, & C.Afranius à præſidio Romano miſſi. Ex quo facilè intelligi poteſt, in manuſcripto Taciti codice legi Spoletinus, pro quo Spoletanus quiſpiam vulgatis æditionibus ſuppoſuit, vt ait Rhenanus.

Spolium, ſpolij { [illegible] } Quodcunque hoſtibus detrahitur vt ait Seruius. Plin.lib 7.cap.26, Magnique nomine ſpolio inde capto eques Rom.(id quod anteà nemo) curru triumphali reuectus eſt. Virg.10. Æneidos,

Vix imes, aut hodie victor ſpolia illa cruenta,

Et caput Æneæ referes, &c.

Ferarum ſpolia, Pelles. Lucret lib.5.

Leonis ſpolium, Pellis. Ouid 3.Metam.

Serpentum ſpolia, Leberides. Lucret.lib.4.

Memorabile ſpolium monſtri viperei. Ouid.4.Metam. Periphraſis eſt capitis Meduſæ.

Opimis ſpoliis inſignis Metellus Virg 6. Æneid.

Onuſtus ſpoliis Orientis. Virg 1. Æneid.

Superbus ſpoliis. Ouid.7 Metam.

Nobile ſpolium. Silius lib 5.

Opima ſpolia. Liu 4.ab Vrbe, Spolia in æde Iouis Feretrij prope Romuli ſpolia, quæ prima opima appellata ſola ea tempeſtate erant, cum ſolenni dedicatione dono fixit.

Salmacida ſpolia ſine ſudore & ſanguine. Cic.1.Offic.

¶ Adimere ſpolia, Vide ADIMO.

Aduolare ad alicuius ſpolia detrahenda aliquo ſpirante. Cicero pro Seſtio.

Capere ſpolia, Vide CAPIO.

Detrahere cuipiam cruenta ſpolia. Cic.pro Roſc.Amer.

Indutus ſpoliis. Virg.10 Æneid.

Nitere ſpoliis. Seneca Octau.4.

Occidere hominem cauſa ſpoliorum. Cic.pro Roſc. Amer.

Ornatus locus exuuiis nauticis & claſſium ſpoliis. Cicero pro Lege Manilia.

Victores præda ſpoliiſque potiti. Virg.9. Æneid.

Ampla ſpolia referre. Virg 4. Æneid.

Spolio, ſpolias { [illegible] } ſpoliare, Priuare. Terent. Hecy.2.1,

Quin ſpolies, mutiles, laceres.

Fanum ſpoliare. Cic.3 Ver. Seſe, cùm aſſet Trierarchus & Verrem ex Aſia decedentem, perſequeretur, iuſſu Dolabellæ fuiſſe vnà cum iſto Sami: ſeſeque tum ſcire, ſpoliatum eſſe fanum Iunonis, & oppidum Samum.

Templa ſpoliantur triſti rapina. Lucan.lib 3.

Aras ſpoliare. Virg 5. Æneid.

Omni argento aliquem depeculari & ſpoliare. Cic.6. Ver.

Spoliare opibus. Cic. Attico, lib.2.14.

Spoliare veſtitu Cic 3 Off.

Spoliare, ad omnia alia transfertur: vt Spoliare auxiliis. Cic. 3. Verr. Neſciebas ab eo Cn. Carbonem Conſulem, cuius reuera Quæſtor fuit, non modò relictum, ſed etiam ſpoliatum auxiliis, pecunia, nefariè oppugnatum & proditum?

¶ Animum ſanitate ſpoliare. Cic.4.Tuſc.

Deos ſpoliare. Simulachra deorum. Lucan.lib 1.

Detrahere & ſpoliare dignitatem. Cic.pro Cælio, Quæ accuſatores deformandi huius cauſa, detrahendæ ſpoliandæque dignitatis gratia dixerunt.

Omni dignitate ſpoliari. Cic.pro Murena

Spoliare fama. Cic 2 Off. Itaque ei dixiſſe Fimbriam, ſe illam rem nunquam iudicaturum, ne aut ſpoliaret fama probatum hominem ſi contrà iudicaſſet.

Augeri dignitate, & ſpoliari fortunis. Cic pro Plancio.

Spoliare iudicio. Cic.4.Acad. Eam philoſophiam ſequere, quæ confundit vera cum falſis, ſpoliat nos iudicio, priuat approbatione, omnibus orbat ſenſibus.

Ornatu alicui aliquam artem denudare atque ſpoliare. Cicero 1. de Oratore.

Prouincia ſpoliare. Cic. Attico, lib.10 195. Nunc alia ex parte perſequi, ex alia prouincia ſpoliare conatur.

Pudicitiam alienam ſpoliare. Cic.pro Cælio, Parcat iuuentus pudicitiæ ſuæ, ne ſpoliet alienam.

Syluæ ſpoliantur robore, Arboribus Lucan.lib.3.

Socius ſpoliare aliquem Ouid.14 Metam.

Terra ſpoliatur lumine. Lucret.lib 4.

Spoliare virtutem ſuo decore imbecillámque reddere Cic.1. Acad. Spoliauit enim virtutem ſuo decore, imbecillámque reddidit, quòd negauit in ea ſola poſitum eſſe beatè viuere.

Spoliare vita, Occidere Virg.6 Æneid.

Spoliare vitem pampinis. Colum.lib.11.cap.2.

Vrbes ſpoliauerat populis Stat.4. Theb.

Spolior ſpoliaris { [illegible] } Deponens fuit apud antiquos, authore Nonio. Afranius,

Quos impunè depopulatur & diſpoliatur dedecus.

Spoliandus Participium { [illegible] } vt Templa ſpolianda. Lucan. libro quinto.

Spoliatur pen.prod. Aliud particip. ſiue nomen ex participio { [illegible] } Cic. Attic lib.6.112, Et mehercule ego ita iudico, nihil illo regno ſpoliatius, nihil rege egentius.

Putare ſe ſpoliatum ornamento. Cic 2.de Orat.

Corpus ſpoliatum lumine. Virg 12. Æneid.

Conferre ſpoliatam fortunam cum florente alicuius. Cicero in Piſonem.

Orbatum & ſpoliatum forum voce alicuius erudita. Cic. de clar. Orator.

Armis ſpoliata nauis. Virg.6. Æneid.

Magiſtro ſpoliata nauis. Virg 5 Æneid.

Spoliatius, Comparatiuum. Cic. Attic.lib.6.epiſt.1 Nihil illo regno ſpoliatius, nihil rege egentius.

Spoliatio { [illegible] } Verbale. Cic. 4. Verr. Quum in legatione, oppidorum, fanorúmque ſpoliationis cogitaret. Ibidem, 6. Nullas Græci homines grauius tulerunt nec ferunt, quàm huiuſcemodi ſpoliationes fanorum, atque oppidorum.

Omnium rerum ſpoliatio. Cic.pro Seſtio,

Nobiliſſimi atque antiquiſſimi templi ſpoliatio. Cic 5 Verr.

Dignitatis ſpoliatio Cic 2.Philip.

Miſericordiam ſpoliatio Conſulatus magnam habere debet. Cicero pro Murena,

Spoliator pen prod. Aliud verbale, m g { [illegible] } Cic 6. Verr. Namque ſolum ſpoliata illa patiere, ſed etiam eorum ſpoliatorem, vexatorémque defendes.

Pupilli proſtantis ſpoliator. Iuuen ſaty.1.

Spoliatrix pen.prod Verb.fœm. { [illegible] } Mart.li.2,

Sic ſpoliatricem commendat Fauſtus amicam. Cic. pro Cælio Túne aurum ex armario tuo promere auſa es? túne Venerem illam tuam ſpoliatricem ſpoliare ornamentis.

Spoliarium ſpoliarij { [illegible] } Vbi homines ſpoliantur. Plin.in Paneg. Nunc templum illud, nunc verè deus non ſpoliarium ciuium, cruentarúmque prædarum ſæuum receptaculum. Seneca, lib.8. Controuerſ. Volo noſſe illud infaotum ſpoliarium. Significat ſpeluncam in qua ſolent latrones ſpoliare prætereuntes.

Sponda ſpondæ { [illegible] } Latus lecti. Spondæ, ſunt tabulæ quæ vtrinque latus lecti ſuſtinent. Virg 1. Æneid.

Quum venit, aulæis iam ſe regina ſuperbis

Aurea compoſuit ſponda, mediámque locauit. Mart.li.10, Orciniana ſponda.

Extrema & in ſponda cubet. Horat. Epod 3.

Spondaicus Vide SPONDAVS.

Spondeo ſpondes, ſpondi, ſponſum { [illegible] } ſpondere, A ſponte fit, quod veteres pro Dico vſurpabant; quia qui ſpondet, ſponte, id eſt voluntariè dicit. Poſteà ſpondere acceptum eſt pro ſponte promittere. Cic. ad Atticum, lib.16.331, Egis autem pater & filius vt tibi ſponderent. Idem Philip. 14, Paulò aut morte, aut victoria ſe ſatisfacturum Reip. ſpopondit.

Promittere & ſpondere. Cic pro Murena.

Officium ſpondere alicui. Ouid.10. Metam.

Spondere pro aliquo. Cicero ad Atticum, lib. 12.141. Sed tamen ſcire velim quomodo dicar ſpopondiſſe, pro patre an pro filio. Idem Lentulo, lib.1.9. Dependendum tibi eſt quod mihi pro illo ſpopondiſti.

Spondeo de. Cic. ad Trebatium, lib.15 18, Quod ego non modò de me tibi ſpondere poſſum, ſed de te etiam mihi.

Fide mea ſpondeo futurum, vt &c. Vide FIDES, fidei.

Fortuna ſpondet ſalutem. Virg.12 Æneid.

Sydera nihil placidum ſpondentia Ouid in Ibin.

Spondere in incertum apud Senecam, eſt non in certam nummorum ſummam, ſed quantumcunque quis debeat fide ſua iubere, quæ perículoſiſſima ſponſio erat. Eius ſunt verba, Sed non ſi ſponderi in incertum iubebis, ſi fiſco obligabis,

Spondere puellam dicitur pater alicui, quum pollicetur futurum eſſe vt eam in vxorem ducat. Plaut. Curc.5.4,

Spondéſne miles mihi hanc vxorem? M. ſpondeo. Idem Trinum 17.

Sponſus, Partic. { [illegible] } Promiſſus. Terent. Phorm.4 3,

·etiam

etiam nunc, ſi vult Demipho
Dare, quantum ab hac accipio, quæ ſponſa eſt mihi, &c. Idem Eunuch. 5. 9. Cic ad Attic. lib 14. 318, Suam cuique ſponſam, mihi meã: ſuum cuique amorem, mihi meum.

Sponſo, ſponſas {μνηστεύω, νυμφεύω} ſponſare, Promittere vt Sponſare filium, Paulus de ritu nuptiarum, l. Siquis officium in aliqua prouincia adminiſtrat, inde oriundam, vel ibi domicilium habentem vxorem ducere non poteſt, quamuis ſponſare non prohibeatur ita ſcilicet, vt ſi poſt officium depoſitum noluerit mulier nuptias contrahere, liceat ei hoc facere, arrhis tantummodò redditis quas acceperit. Budæus.

Sponſus, huius ſponſus {[illegible]} Sponſio. Seruius Sulpitius apud Gellium. lib. 4 cap 4 Si poſt eas ſtipulationes vxor non dabatur, qui ſtipulabatur, ex ſponſu agebat, iudices cognoſcebant.

Sponſus, ſponſi, maſcul gen. {νυμφίος} Cui ſpondetur puella, ſiue qui ſpopondit eam ſe ducturum. Vlpian. l. In poteſtate. D. de ſponſal. In poteſtate manente filia, pater ſponſo nuntium remittere poteſt, & ſponſalia diſſoluere. Caius eod. tit. l. Sæpe. Valetudo ſponſi ſponſæ ve vitetiua trahunt ſponſalia.

Sponſa, ſponſæ {νύμφη, μνηστή} Puella quæ ſpondetur. Plaut. Caſin.
Huc veniſti ſponſam præreptum meam.
Deducere ſponſam marito, Vide DEDVCO.
Turpes ſponſæ. Iuuen. Saty. 2.

Sponſor, ſponſoris, maſc gen. {ἐγγυητής, ἐγγυητὴς} Qui puellam ſpondet.
Coniugij ſponſor & obſes. Ouid. epiſt. 2.
¶Sponſor, Qui alicui promittit. Cic Lepor. lib. 6. 19, De tuo negotio quòd ſponſor es pro Pompeio, ſi Galba conſponſor tuus redierit. Idem pro Quintio, Cur cæteri ſponſores & creditores non conuenerint?
Sponſor, in fœminino genere. Ouid. epiſt. 15,
. comitata Cupidine paruo
Sponſor coniugij ſtat dea picta ſui.

Sponſio, ſponſionis, Verb. {ἐγγύησις, ἐγγύη} Promiſſio. Paulus de verb. ſignifi. l. Sponſio appellatur non ſolùm quæ per ſponſi interrogationem fit, ſed omnis ſtipulatio, promiſſióque.
Audax ſponſio. Iuuen. Saty 11.
¶Sponſio, Genus erat actionis apud antiquos: quæ fiebat interpoſita ſtipulatione certæ pecuniæ, quam perderet is qui ſponſione vinceretur, & coram Recuperatoribus, aut alio iudice diſceptabatur. Erat autem decima pars rei controuerſæ in cauſis priuatis: in publicis autem quinta apud Græcos, authore Polluce & aliis ſcribentibus, [illegible], pœna ſcilicet temerè litigantium. Cic. 3. Verr. Quid, quum palàm Syracuſis te audiente maximo conuentu P. Rubrius Q. Apronium ſponſione laceſſiuit, ni Apronius dictitaret te ſibi in decumis eſſe ſocium? Hæc te vox non perculit? non perturbauit? non vt capiti & fortunis tuis proſpiceres, excitauit? tacuiſti, ſedaſti etiam lites illorum, & ſponſio illa ne fieret laboraſti. Et paulo pòſt, Sponſio eſt, ni te Apronius in decumis ſocium eſſe dicat, prouincia tua eſt. ades, abs te iudicium poſtulatur. Valerius lib. 2. cap. 3, Pertinacius progreſſa contentione, Valerius ſponſione Lutatium prouocauit, non ſe petiturum triumphum, ni ſuo ductu Punica claſſis eſſet oppreſſa. nec dubitauit reſtipulari Lutatius. Itaque iudex conuenit inter eos Atilius Calatinus. Hactenus Valerius. Prouocans igitur ſponſione, ita dicebat, Spondeo me tantam pecuniam daturum, ni, & reliqua. Prouocatus autem contrà reſtipulabatur. Cic. 5. Verr. Cum eodem Apronio poſteà Scandilius eques Romanus, quem vos omnes noſtis, eandem ſponſionem de ſocietate fecit quam Rubrius facere voluerat, inſtitit, oppreſſit, non remiſit: facta eſt ſponſio H-S. quinque milibus. Cœpit P. Scandilius Recuperatores aut iudicem poſtulare. Fiebat ſponſio plerunque in interdictis, id quod oſtendit Quintilianus in ſeptimo. Exemplum ſponſionis eſt apud Ciceronem in oratione pro Cecinna. Erat enim Cecinna de fundo vi armata deiectus: propterea Prætor interdixerat De vi, id eſt interdicto. Vnde vt conceſſo iuſſerat Ebutium, qui vim fecerat, reſtituere Cecinnam in poſſeſſionem. Quum autem Ebutius Prætoris ſe edicto ſatisfeciſſe diceret: Cecinna autem ſe planè reſtitutum eſſe negaret, facta eſt ſponſio ni Cecinna reſtitutus ex edicto Prætoris eſſet. Quum igitur Cicero vim illatam Cecinnæ iudicibus ſponſionis expoſuiſſet, ita demum ſubdidit, His rebus ita geſtis, P. Dolabella Prætor interdixit, vt eſt conſuetudo De vi hominibus armatis ſine vlla exceptione: tantum et vnde deieciſſet, reſtitueret. Reſtituere ſe dixit. Sponſione vobis iudicandum Budæus.
Sponſiones facere Plinius lib 9 cap 32.
Sponſionem facere cum aliquo. Plinius lib 7 cap. 37, Sed maximè ſponſione facta cum Fortuna, ne medicus crederetur, &c.
Sponſionem facere quòd. Valer. Max. libro 6. cap. 1. de C. Feſcennino, Quum de ſtupro nihil negaret, ſed ſponſionem ſe facere paratum diceret, quòd adoleſcens ille palàm atque apertè corpore quæſtum factitaſſet.
Fit ſponſio, *On parte, On gage*. Iuuenalis ſaty. 11,
. ſpectent iuuenes, quos clamor, & audax
Sponſio, quos cultæ decet aſſediſſe puellæ. Quem locum exponens Britannicus ſic ait: Sponſio dicitur contentio & altercatio quæ fit depoſitis pignoribus. Spectatores igitur inuicem contendentes ſponſione, id eſt depoſito pignore, alij alium fore victorem aſſerebant. Plin lib. 33. capite 1. Ad ſponſiones etiamnum annulo exilientes. Solent enim annulum ſponſionibus ſæpe deponi. Idem lib. 7. cap. 37, de Aſclepiade medico loquens, Sed maximè, ſponſione facta cum Fortuna, ne medicus crederetur, ſi vnquam inualidus vllo modo fuiſſet ipſe. Idem lib 9 cap 35, Ergo ſponſionibus factis, poſtero die magnificam cœnam appoſuit Antonio. De cœna Cleopatræ loquitur Paulo pòſt, Iniecit alteri manum L. Plancus iudex ſponſionis eius, victúmque Antonium pronuntiauit. Rurſus paulo pòſt, de Clodio Æſopi filio: Et quidem nulla ſponſione ad hoc productus, ſingulos vniones conuiuis abſorbendos dedit. Audax autem ſponſio dicitur Iuuenali, quia in diſcrimine res verſatur, quum rei euentus ſit incertus. Martialis lib. 11 epigr. 1,
Sed quum ſponſio, fabulæque laſſæ
De Scorpo fuerint, & Incitato. Sponſionem (vt ait Calderinus) appellat depoſitionem pignorum vter eſſet futurus victor, an Incitatus, an Scorpus. Nam hi duo aurigæ omnium ſermone celebrabantur.
Sponſio quæ in verba facta eſt? ſi ex edicto Prætor. bona P. Quintij conceſſa non ſunt. Cic. pro Quintio.
Sponſio voti. Cic. 2. de Legib. Diligentia votorum ſatis in lege dicta eſt, ac voti ſponſio, qua obligamur deo: pœna verò violatæ religionis iuſtam recuſationem non habet.

Sponſalia, ſponſaliorum, neut. gen plurali numero {ἐγγύαι, ἕδνα} Seruius Sulpitius in libro quem ſcripſit De dotibus, apud Gellium lib. 4 cap. 4. Qui vxorem ducturus erat, ab eo vnde ducenda erat, ſtipulabatur eam in matrimonium ductum iri: qui daturus erat, itidem ſpondebat. Is contractus ſtipulationum, ſponſionúmque, dicebatur ſponſalia, &c. Vlpianus De ſponſalibus, l. 2. Sponſalia dicta ſunt à ſpondendo. Nam moris fuit veteribus ſtipulari & ſpondere ſibi futuras vxores. Ibidem, Florentinus, L. 1. Sponſalia ſunt mentio & repromiſſio futurarum nuptiarum. Iuuen. ſatyra 6,
Conuentum tamen & pactum, & ſponſalia noſtra
Tempeſtate paras.
Sponſaliorum dies. Suet in Auguſto, cap. 53.
Mediocria ſponſalia, Vide MEDIOCRIS.
Conſtituere ſponſalia Vlp l. Si puellæ. D. de Sponſal.
Contrahere ſponſalia Modeſtin. in l. In ſponſalibus contrahendis D. de Sponſal.
Diſſoluere ſponſalia. Vlp. l. In poteſtate. D de Sponſal.
Efficere ſponſalia. Modeſtin l In ſponſalibus. D. de Sponſal.
Facere ſponſalia. Vlp. in l. Quæſitum D. de ſponſal.
Infirmare ſponſalia. Caius in l. Furor. D de ſponſal.
Infringere ſponſalia. Vlp. in l. Si puellæ. D. de ſponſal.
Præbere alicui ſponſalia. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 8.

Sponſalitius, a, um, Quod ad ſponſos, aut pertinet, aut refertur: vt Sponſalitia largitas, id eſt donatio, quæ à ſponſo ſponſæ vel fit, apud Iuſtinianum Nouella, 119 Et ſæpe in lib. 5. Cod.

Spondeus, ſpondei, pen. prod {σπονδεῖος} Pes duabus ſyllabis longis conſtans. Legimus quidem hic qui in Heroico verſo omnium ſibi vendicat locum, licet rarò quinto loco reperiatur. Dictus, quòd in ſacrificiis & libamentis eo maximè vterentur. Nam σπονδὴ libamentum, fœdúſque, ac ſponſionem ſignificat.

Spondialia. Carmina trochaica ſacris adhiberi ſolita Latinis dicebantur, quibus etiam tibicines cùm modos faciebant, plerumque vti ſolebant. Cicer. 2. de Orat. Tamen in hoc genere ſæpe ipſe vidi, cum ex perſona mihi ardere oculi hominis hiſtrionis viderentur, ſpondialia illa dicentis, Segregare abs te auſus, aut ſine illo Salaminem ingredi? Editi libri habent ſpondalia, ſed mendosè, vt Turnebo quidem videtur.

Spondialis, Tibicen dicebatur qui in ſacris canebat, quod nomen à ſpondeo profectum initio eſt, cuius carmine Græci in libamento deorum & ſacrificiis vti ſoliti erant. Iſidorus. Vnde & ij qui tibia canebant in ſacris gentilium, ſpondiales nominabantur. Marius Victorinus, Spondeus è duabus longis, vt reges, temporum quatuor, dictus à tractu cantus eius qui per longas tibias in templis ſupplicantibus editur, vnde & ſpondiales appellantur, qui huiuſmodi tibias inflare aſſueuerunt. Ex Turnebo.

SPONDOLICI, populi Mæotidis apud Plin. lib 6. cap. 7.

Spondylis, huius ſpondylis, pen. corr. fœm. gen. {σφονδυλίς} Plin. lib. 27. cap. 13, Et animalium quidem cæterorum nullum aliud radices à nobis dictas attingit excepta ſpondyli, quæ omnes perſequitur. Genus id ſerpentis eſt. Verticellam Gaza vertit in Ariſtotelem.

Spondylium, ſpondylij, ſiue Spondylinu Dioſcoridi {σφονδύλιον} Plin. lib. 24. cap. 26, Ab hac panace, ferula differt, quæ vocatur ſpondylion, foliis tantùm, quia ſunt minora, & platani diuiſura: non niſi in opacis gignitur. ſemen eodem nomine ſilis ſpeciem habet medicinæ tantùm vtile.

Spondylus, ſpondyli, pen. corr. maſ. g. {σπόνδυλος, σφόνδυλος} Nodus ſeu vertebra ſpinæ dicitur. Sunt autem in ipſa ſpina ſpondyli quatuor & viginti, quorum ſeptem collum conſtituunt, duodecim thoracem, quinque alij lumbos.
¶Spondylus in mari animal, apud Plin lib. 32. cap 11.
¶Spondylus, Calculus æneus quo ſuffragia ſua iudices Athenis dabant, vt eſt apud Iulium Pollucem.
¶Spondylus, Verticulum quod apponitur fuſis, vt nendo melius vertantur.
¶Spondylus, Callus ſiue caro interior oſtreorum. Plin lib. 32. cap. 6, Neque in luto capta, neque in arenoſis, ſed ſolido vado, ſpondylo breui atque non carnoſo, nec fibris lacinioſo, ac tota in aluo. Columel. lib. 8 cap. 16.
¶Spondylo vtitur Martialis pro animalium oſſiculis, lib. 7.
Ruſos repenti ſpondylos ſinu condit.

Spongia, ſpongiæ. Græcis ſpongos {σπόγγος} Quiddam eſt in natura tertium ordinem habēs, vt neque animal, neque frutex, ſed tertium quiddam ac medium inter vtrunque genus dici poſſit, quod Græci zoophyton appellant. Plurimis locis in ſaxis marinis naſcūtur ſpongiæ, diuerſiſque nominibus ab antiquis diſtinctæ, quoniam non vna ſit earum formæ bonitas & vſus. Spongiis antiqui in deliciis habuerunt, ſtrigilum vice linteorúmque illis vtentes ad diſtringenda & mundanda corpora. Quapropter purpura tingebant eas, alias certè candidas faciebant tinctas per æſtatem ſalis ſpuma ad lunam & pruinas ſternentes inuerſas, vt candorem biberent. Menſas etiam hic tergere mos erat. Martialis lib. 14,
Hæc tibi ſorte datur tergendis ſpongia menſis
Vtilis, expreſſa quum leuis imbre tumet. Naſcitur in petris, alitur

conchis & piſce, & limo. Intellectum ineſſe iis apparet, quia vbi auulſorem ſenſere, contractæ multo difficilius abſtrahuntur. Auulſæ relinquunt in petris veluti cruoris veſtigium, atque ex his quaſi molliores penicilli recreſcunt. Quidam ſpongias ita diſtinguunt. Alias ex his mares exiſtimauere, tenui fiſtula, ſpiſſiores, perſorbentes: & tinguntur in deliciis aliquando purpura. Alias fœminas maioribus fiſtulis, ac perpetuis. Hæc Sipontinus ex Plinio lib. 9. cap. 45. & lib 31. cap 11.

Plenam ſpongiam aquæ manu premere & ſiccare. Luc. lib. 4.

Spongiæ retiariorum. Spongiis ad ſiccandum vulnerum ſanguinem & reprimendum vtebantur: cùmque ſæpenumero vſu veniret, vt retiarij, qui cum myrmillonibus depugnabant, vulnerarentur, & ſpongiis egerent, idcirco Septimius ſpongias retiariorum dixit. Neque enim ſatis aduerſus parem ſuum muniti erant, cùm toti in rete iaciendo intenti eſſent. Verba Tertulliani ſunt, Poterit de miſericordia moueri defixus in morſus vrſorum, & ſpongias retiariorum. Annotauit Turnebus.

Spongiæ, quibus columnæ, pauimenta, podia extergentur. Vlp. in l. Quæſitum § canales D. de fund. inſtruct.

¶Spongias, Oliuores antiqui appellabant radiculas aſparagorum inter ſe implicatas. Colum. lib. 11 cap 3.

Spongiarum oculi. Colum. lib. 11. cap. 3. Stirpes præfractæ angunt oculos ſpongiarum, & quaſi excæcant, nec patiuntur aſparagum emittere.

Spongiola, ſpongiolæ, penultima correpta {σπογγίδιον} Diminutiuum. Spongiola, Quæ aliis amentum, aliis cachrys dicitur, vſitatius bedegar, id eſt quod præter naturam in quibuſdam fruticibus ve cynosbati naſcitur, & ſquammatim compactum ſpongiolæ cuiuſdam modo propendet è ramis. Plin. lib 25. cap 2. Aliàs apud authores cynorrhodi vna medicina erat, ſpongiolæ quæ in mediis ſpinis eius naſcitur, cinere cum melle alopecias capitis expleri.

¶Spongiolæ. Radiculæ aſparagorum inter ſe implicitæ. Colum. lib. 11. cap 3. Sulci autem inter ſe pedali menſura diſtantes fiunt non amplius dodrantalis altitudinis, in quam ita ſpongiolæ deprimuntur, vt facilè ſuperpoſita terra germinent.

Spongioſus, penult prod. Adiectiuum {σπογγώδης} Quod ſimilitudinem ſpongiæ habet. Plinius libro 11. cap 37. Idcirco pulmo ſpongioſus.

Spongites. Gemma, quæ ſpongiæ (à qua & nomen habet) ſpeciem repræſentat.

Sponſa. Sponſalis, Sponſio, Sponſo, Sponſus, Vide SPONDEO.

Sponte {αὐτομάτως, ἑκουσίως, ἀφ' ἑαυτοῦ} Ablatiuus, cuius genitiuus eſt in ratione vſu ſignificat voluntate propria, & ſuapte natura, ſine hominis labore Plaut Trucul. 10,

Neque iam queo pedibus mea ſponte ambulare. Terent. And 1. 2, Age, ſi hic non inſanit ſatis ſua ſponte, inſtiga. Cic de Senec Senes autem, ſicut ſua ſponte, nulla adhibita vi conſumptus ignis extinguitur. Idem ad Lentulum, lib. 1 7, Etenim Pompeium, qui mecum ſæpiſſimè non ſolum à me prouocatus, ſed etiam ſua ſponte de re communicare ſolet, ſcis temporibus illis non ſæpe in ſenatu fuiſſe.

Oſtia patuere ſua ſponte. Virg. 6. Æneid.

Sequi ſponte. Quintil. lib. 5. cap 10, Et vt literæ, ſyllabæque ſcribentium cogitationem non exigunt, ſic rationes ſponte quadam ſequantur.

Italiam non ſponte ſequor Virg 4. Æneid.

¶Sponte, Arbitrio. Tacit. lib. 19, Nec ſponte Antonij properatum. Lucanus lib. 1,

Páxque fuit non ſponte ducum.

Sponte naturæ, Hoc eſt, à natura, & per naturam. Plin. lib. 11 cap. 49, Teſtes hominis tantum iniuria, aut ſponte naturæ franguntur. Idem lib 9 cap. 51.

Viuere ſua ſponte, Sine aliorum ope ſuſtentare vitam ſuam. Lucret. libro 5.

Spontis, genitiuus. Varro lib. 2, Spontis ſuæ ſtatuerat finem. Gellius lib. 13, Spontis ſuæ mortem manet. Columel. lib 9 cap 4, Eſt enim ſatiua & altera ſuæ ſpontis, itémque ſemper virens pinus & minor ilex.

Sponte, cum genitiuo. Hæc enim alienatio non ſponte tutorum fit Vlp. in l. Sed ſi pec. § 2. D. De reb. eor. qui ſub tut. &c.

Homo ſuæ ſpontis. Celſus lib. 1. cap. 1, Sanus homo qui & bene valet, & ſuæ ſpontis eſt, nullis obligare ſe legibus debet.

Spontè, Aduerbialiter poſitum {ἑκουσίως} Photus epiſt. 89. lib. 4. Hic ſpontè beatiſſimo otio fruitur, alius exercitum regit. Idem epiſtol 139.

Spontaneus, Adiectiuum {αὐτόματος, αὐθαίρετος} Voluntarium & naturale.

Spontalis, & hoc ſpontale, pen. prod {ἑκούσιος} Idem quod ſpontaneum & voluntarium. Apuleius lib. 4, Quúmque nulli noſtrum ſpontale parricidium ſuadens, perſuadere poſſet, gladium per medium pectus ictu fortiſſimo tranſadigit.

SPORADES, pen corr. {σποράδες} Inſulæ quædam circa Cretam in mari Carpathio, ſicut Strabo lib 10. ſcribit. Dictæ quòd in mari ſparſæ ſint, Sunt autem harum nomina, Helene, Phocusa, Hecaria Schinussa, Polegrados, Thera, Anephe, Aſtypalia, Laguſa, Ion, vbi ſepultus fertur Homerus.

Sporta, ſportæ {σπυρίς, σαργάνη, σπυρίδιον} Vaſis genus quaſi fiſcella. A ſparto herba, quæ frequens apud Hiſpanos naſcitur: aut ab aſportando, vt ait Nonius. Saluſt lib 2. hiſtor E muris canes ſportis demittebant. Suet. de Claris Rhet 1. Diu expectauerunt dum retia extraherentur, aliquando extractis piſcis nullus infuit, ſed ſporta auri obſuta. Var. de de vita Pop. Rom. lib 1. Neque enim obſonium in tota cœna cœptum ex variis rebus conſectum in vnam ſportam perſpicitur. Colum. lib. 8. cap 7, Locus ad hanc rem deſideratur calidus maximè, & minimi luminis, in quo ſingulæ caueis includantur anguſtioribus, vel ſportis incluſæ pendeant aues.

Sportæ, Sportulæ, Sportellæ, nummûm ſunt receptacula. Budæus in notis ad Pandect. & Aſconius Pedianus.

Sporta iuncea, vel ſpartea. Colum. lib 12 cap. 6.

Sportæ fæcariæ ſunt, quibus incluſa fæx prelo ſupponitur, vt vinum fæcatum exprimatur. Id capite 133 Catonis declaratur. Monuit Turnebus.

Sportula, ſportulæ, penultima corr. Diminutiuum {σπυρίδιον} Plautus Curcul 7,

Qui incedunt ſuffarcinati, cum libris, cum ſportulis. Idem Menæch. 6,

Sportulam cape, atque argentum, eccos tres nummos habes?
C. Habeo. a abi, atque obſonium affer.

¶Sportula aliquando pro diſtributione quæ ad populum fiebat, aliquando pro ipſis cibis accipitur, quòd in ſportis pecunia, quandoque etiam cibus in quotidianum vſum deferri ſolebat. Martialis libro 8.

Promiſſa eſt nobis ſportula, recta data eſt. Id eſt cœna. Sueton. in Claudio Cæſ cap 21, Gladiatoria munera plurifariam ac multiplicia exhibuit Anniuerſarium in caſtris Prætorianis: ſine venatione, apparatúque iuſtum, atque legitimum in ſeptis: ibidem extraordinarium & breue dierúmque paucorum, quódque appellare cœpit ſportulam, quia primùm daturum ſe dixerat velut ad ſubitam conditámque cœnulam inuitare ſe populum.

Sportula, pro cœna ipſa, quæ quòd initio in ſportula dabatur, inde nomen meruit: vnde & à Græcis δεῖπνον ἀπὸ σπυρίδος vocatur, id eſt cœna in calatho. Iuuenalis,

Nonne vides quanto celebretur ſportula fumo?
Centum conuiuæ: ſequitur ſua quemque culina. Ab hac conſuetudine dandi in ſportulis obſonij, aut cœnæ in ſportulis ferendæ, ſportulæ quæ centum quadrantes æſtimabantur nomen ortum videtur eſſe, quòd obſonij & cibi loco pecunia daretur in victum, quæ cùm cœnam emetiretur, & cœnæ loco daretur, rectæ cœnæ opponebatur, quòd recta ſit cœna cùm clientem lautè accipimus & paſcimus: non recta cœna, ſed in locum cœnæ, aſſes cœnæ cauſa numerati, id eſt ſportula data. Sueton. Sportulas, inquit, publicas ſuſtulit, reuocata cœnatorum rectarum conſuetudine. Turnebus. In limine autem domus ſportulæ conſtituebantur. Iuuen. ſaty. 1,

-nunc ſportula primo
Limine parua ſedet turbæ rapienda togatæ. Idem Saty. 10,
Deſoſſa in loculis quos ſportula fecit amicos.

Auida ſportula Martial lib. 10 epig 75.

¶Sportula, Locus in atrio domus, in quo proponebantur quæ quolibet die dono danda erant.

Sportella, ſportellæ {σπυρίδιον} Aliud diminutiuum. Species caniſtri, qua artolagani & bellaria ferebantur Sed & interdum ſportulis obſonia cœnaturi portabant, cùm ad aliquem cœnatum ibant, & in cœnationem domeſticam ferebant. Cic. ad Papyrium Pætum lib. 9. 20. Dediſcendæ tibi ſunt ſportellæ & artolagani tui. Ego autem puto artolaganos in parabilibus & vulgaribus cibus fuiſſe numeratos. Turnebus.

SPORVS. Spado fuit à Nerone in deliciis venereis habitus, quem in fœminam idem ipſe hominis monſtrum transfigurare conatus eſt, eundémque dote inter auſpices conſignata, palàm vxorem duxit. Poſt Neronis verò necem iuſſus à Vitellio, vt in habitu cõſtupratæ puellæ, ſe in theatro ſiſteret, non ferens tantam ignominiam, manus ſibi intulit. Vide Sueton. & Dionem in Nerone

Spudarcha. æ, Anaie dignitates affectans, & impetla. Xenophon in Sympoſio. Cælius lib. 3 cap 5.

Spudaſtes, æ, {σπουδαστής} Fautor, ſtudioſus Hieronym. in lib. De ſcriptor. Eccleſiaſtic. vbi de diuo Luca agit Sed & Tertullianus vicinus eorum temporum refert presbyterum quendam in Aſia σπουδαστήν, id eſt amatorem Pauli conuictum apud Ioannem, quòd author eſſet libri, & confeſſum ſe hoc Pauli amore feciſſe, loco excidiſſe.

Spuma, ſpumæ {ἀφρός, ἄνθος, φλοιός} Sordes earum rerum à quibus eiicitur, nempe quum per ebullitionem vel maximam agitationem fæx quædam ſupernatat, vt mero, æri ſali, &c. Virg. 1. Æneidos,

-& ſpumas ſalis ære ruebant. Martial lib. 14,

Spuma vocor nitri, dicor & aphronitrum.

Albentes ſpumæ Ouid. 2. Metam.

Albida ſpuma Ouid 3. Metam.

Cana ſpuma Senec Hippol 10.

Feruida ſpuma. Ouid 8 Metam.

Virides ſpumæ ſerpentum. Claud. de bel. Gild.

¶Agere ſpumas, Vide AGO. Lucret lib 3

Sonantibus ſpumis albet mare. Ouid. 11. Metam.

Eliſa ſpuma. Virg 3 Æneidos,

Ter ſcopuli clamorem inter caua ſaxa dedere,
Ter ſpumam eliſam, & rorantia vidimus aſtra.

Stridentem ſpumam fudit cum ſanguine. Ouid. 8. Metam.

Incaleſcens ſpuma, Vide INCALESCO.

Incanuit vnda ſpumis. Catul. Argon. 59.

Oblitus & ſpumis, & craſſo ſanguine tinctus. Ouid. 11. Metam.

Nautæ adnixi torquent ſpumas. Virg 3 Æneid.

Spumeus, Adiect. {ἀφρώδης} Quod ſpumæ colorem refert. Plin. lib. 23. cap 28 Spumeus color malis. Idem lib. 37 cap 2.

Amnis ſpumeus, id eſt ſpumans, vel ſpumoſus. Virg. 2. Æneid.

Ora ſpumea Lucan. lib 4.

Semen ſpumeum. Plin. lib. 20. cap. 19.

Vada ſpumea. Virg. 10. Æneid.

Spumoſus, penult. prod. Adiectiuum {ἀφρώδης} Quod ſpumam facit. Plinius lib. 12. cap. 7, Lyxium aptiſſimum medicinæ, quod eſt ſpumoſum.

Æquor ſpumoſum. Lucan. lib 2.

Littora ſpumoſa. Catul Argon. 59.

Vada ſpumoſa. Virg 6. Æneid.

Spumoſior, Comparatiuum. Claud. 4. Paneg.

Spumifer,

Spumifer, pen. corr. Adiectiuum { ἀφροφόρος } vt Fluctus ſpumiferi, apud Statium, lib. 1. Achil.

Spumiger, pen. corr. Aliud adiectiuum { ἀφροφόρος } vt Fons ſpumiger, apud Ouidium lib. 11. Metam.

Sus ſpumiger. Lucret. lib. 5.

Spumo, ſpumas { ἀφρίζω } ſpumare, Spumas emittere. Plin. lib 32 cap. 7. Subinde ſpuma pennis detersa, & poſtquam defierit ſpumare, tepidum infundere. Virg. 8 Æneidos,

Sed fluctu ſpumebant cærula cano.

Aſpergine ſalſa ſpumant cautes. Virg. 3. Æneid.

Freta ſpumant verſa lacertis. Virg. 5 Æneid.

Vindemia ſpumet plenis labris. Virg. 2. Georg.

Spumans Partic. { ἀφρίζων } vt Aper ſpumans. Virg. 1. Æneid.

Enſis ſpumans cruore. Virg. 4 Æneid.

Cymbia ſpumantia lacte. Virg. 3 Æneid.

Equus ſpumans. Virg. 6. Æneid.

Fræna ſpumantia mandit ferox ſonipes. Virg. 4. Æneid.

Pateram ſpumantem hauſit. Virg. 1 Æneid.

Pocula ſpumantia lacte. Virg. eclog. 5.

Sanguis ſpumans. Virg. 9. Æneid.

Spumans ſanguis. Celſus lib 5. cap. 26.

Vuæ ſpumantes. Colum lib. 10.

Spumatus, pen. prod Adiect. { ἀφρισθείς } Cic. 1. de Diuinat.

Saxáque cana ſalis niueo ſpumantia liquore

Triſtificas certant Neptuni reddere voces. Ex poeta.

Spumatus, huius ſpumatus, Subſtantiuum { ἀφρισμός. } Stat 1 Syl. 4.

Dictami florentis opem, quoque anguis abundat

Spumatu.

Spumeſco, ſpumeſcis { ἀφρίζω } ſpumeſcere, Inchoatiuum: vt Æquora ſpumeſcunt remo. Ouid. epiſt 2.

Spuo, ſpuis, ſpui, ſputum { πτύω } ſpuere, Saliuam emittere. Virgil. lib. 4. Georgicorum,

-terram ſicco ſpuit ore viator

Aridus. Plin. lib 28 cap. 4. Veniam quoque à deis ſpei alicuius audacioris petimus, in ſinum ſpuendo. Vide ET N V S.

Sputo, ſputas { ἀποπτύω } ſputare, Frequentatiuum Plautus,

Nam illic iſtic quæ ſputatur interdum morbus venit. Idem Merc. 4.

Tua cauſa rupi ramices, iandudum ſputo ſanguinem.

Sputator, penult. prod. ſputatoris, maſc gen. Verbale { πτύστης } Plautus Milit. 10,

Minimè ſputator, ſcreator ſum.

Sputum, ſputi { πτύελον, πτύσμα, σίαλον } Saliua. A pute deſcendit. Dicitur & ſputus, ſputi, maſc gen. Martial. lib. 2.

Inque ſuos mittit ſputa ſubinde ſinus.

Minuta ſputa. Lucret lib 6.

Salſa ſputa. Lucret. lib 6.

Tenuia ſputa Lucret. lib 6.

Edere ſputum ſynceium. Celſ. lib. 2. cap 9.

Sputatilicus, pen. corr. Adiectiuum { ἐμπτύσεως ἄξιος } Leuis. Cic. de claris Orat. Et ille fuit accuſator, inquit, vetus, quo accuſante Chrilium, Siſenna defendens dixit quædam eius ſputatilica eſſe crimina. Tum C. Ruſcius, Circumuenior, inquit, Iudices, niſi ſubuenitis. Siſenna quid dicas neſcio: metuo inſidias. Sputatilica quid eſt, hoc ſputa quid ſit ſcio, tilica neſcio. Maximi riſus: ſed ille tamen familiaris meus rectè loqui putabat eſſe, inuſitatè loqui. Sputatilica, i. Leuia.

Spurcus, Adiectiuum { ῥυπαρός, μιαρός, πονηρός, ἀκάθαρτος } Quod eſt impurum, obſcœnum, lutulentum, inquit Nonius. A ſpuendo dictum, quòd tale ſit vt de eo ſpuatur. Cic. 2. Tuſc: Samnis ſpurcus homo, vita illa dignus locóque. Horat. 2. Serm. ſaty. 5,

Viſne tegam ſpurco Damæ latus?

Saliua ſpurca. Catul ad Iouent. 94.

Spurcus, Fœtidus Apuleius, Tam multæ res ſpurcæ & graues, nares infeſtant.

Spurca tempeſtas. Cic Iactati tempeſtate ſpurciſſima. Id eſt vehementi. Colum. 10 Præf lib. 1. Spurcus ager.

Spurcus gladiator & carnifex, Sæuus, ſanguinarius. Varro.

Spurcæ lupæ Martial. lib. 1.

Spurciſſimus helluo, prægustator libidinum. Cic. pro Domo ſua.

Spurcum vinum eſt, quod ſacris adhiberi non licet, vt ait Labeo Antiſtius libro decimo commentarij iuris Pontificij, cui aqua admixta eſt, defrutum've, aut igne tactum eſt, muſtum ve antè quàm deferueſcat. Feſtus.

Spurcè, ſpurcius, ſpurciſſimè, Aduerb. { ῥυπαρῶς. } Cic. 1 de Inuent. In odium ducentur, ſiquid eorum ſpurcè, ſuperbè, crudeliter, malitioſè factum proferetur. Idem Attic. lib. 11. 121, Deinde perſcribit ſpurciſſimè quas ob cauſas fecerit.

Dicere in aliquem ſpurcè. Cic. 2 Philip. An crudelior qui in illam miſeram tam ſpurcè, tam impiè dixeris.

Spurcitia, ſpurcitiæ { ῥυπαρία, κακοπραγία } vel Spurcities, ſpurcitiei, fœm. gen. Immunditia. Lucret. lib 6.

At contrà nobis ... ſit

Spurcities, eadem ſubus hæc munda videtur. Plinius lib 33. cap. 4. Quæ è carmo iactatur ſpurcitia, in omni metallo ſcoria vocatur. Idem lib. 17. cap. 9. Proximè ſpurcitias ſuum laudant.

Spurco, ſpurcas { ῥυπαίνω, μιαίνω } ſpurcare: vel Spurcor, ſpurcaris, Deponens, Fœdare, vitiare, Celſus Iuriſconſ. ait apud Vlpianum in l. Si ſeruus. D. ad leg Aquil. Cum eo agi poſſe Aquilia, qui vinum ſpurcauit, vel effudit, vel acetum fecit, vel alio modo vitiauit. Plautus Menæch 4,

Ne ea iſtu loco ſpurcatur naſum odore illutibili.

Aquas ſpurcare. Paulus in l. 1. D. De extraord. crimin. Siquis fimo corrupto aliquem perfuderit: cœno, luto oblinierit: aquas ſpurcauerit: fiſtulas, lacus, quidve ad iniuriam publicam contaminauerit.

Senectus ſpurcata impuris moribus. Catul. in Siconium 103.

Spurcificus, pen. corr. Adiectiuum { ῥυποποιός } Qui ſpurca & fœda facit. Plaut. Trinum 12,

Spurcificum, immanem, intolerandum, veſanum.

Spurcidicus, pen. corr. Aliud adiectiuum { αἰσχρολόγος } Qui ſpurca & obſcœna dicit. Plaut. Capt 2.

Neque ſpurcidici inſunt verſus.

SPVRINNA, pen. prod. { σπουρίννας } Duo regis Parthorum, qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ac vates, qui Cæſari prædixit, vt Martias caueret Idus, cuius Tranquillus in Cæſare, cap 81. & Valerius meminere. Tertius huius nominis adoleſcens egregia forma, qui quum fœminas viróſque ad libidinem aſpectu decoro incitaret, oris pulchritudinem vulneribus ſponte dehoneſtauit, Author Valerius de Verecundia.

Spurius, Adiect. { νόθος } Qui ex muliere non nota ortus eſt, vel incerto patre, ab σπείρειν ſeminare: quia nihil habet à patre niſi ſemen. Vnde ſpurios verſus dicimus, incerti authoris. Spurium Modeſtinus. D. De ſtat. homin. l. vulgò concepti. Vulgò conceptum appellari ſcribit, & eum eſſe qui incerto patre natus ſit, ſiue illum qui eum patrem habet quem habere non licet. Budæus, Plutarchus in Probl. de hoc verbo loquens ita inquit: Spurius primum nomen eſt apud Romanos, vt Sextus, & Decimus, & Caius. Prima autem nomina nõ tota ſcribunt: ſed aut vna litera, vt T. Titum: aut duabus, vt Cn. Cneum: aut tribus, vt Sex. Sextum, & Ser. Seruium. Sic Spurius, Sp. ſcribebatur. Eos autem qui ſine patre erant, qui ἀπάτορες Græcè dicuntur, S & P deſignabant, quaſi ſine patre, Hoc errore factum, vt ſpurij ſine patre dicerentur. Hæc ille. Modeſtinus tamen loco ſuprà citato vocatos dicit ſpurios παρὰ τὴν σπορὰν, id eſt à ſatione. Plutarchus Probl. 103. aliorum affert rationem, ſed quam putat abſurdam. Dicunt enim, inquit, Sabinos vxoris pudenda ſporion appellare. Item qui legitimè natus non ſit, ſed ex concubina, aut ſcorto, contumeliæ cauſa ſpurium appellari ſolitum. Cæterùm quos vulgò baſtardos vocamus, interdum ſpurij dici poſſunt, interdum non poſſunt: vt hi quos principes agnoſcere ſolenniter ſolent, quóſque adoptare.

Sputalicus, Vide SPVMA.

SPYNTVMA, vrbs Arabiæ verſus Meroën, ſcribit Plin. lib 6 cap. 29.

S Q

Squaleo, ſquales, ſquallui { αὐχμέω, ῥυπάω } ſqualere, Quicquid nimis inculcatum, obſitúmque aliqua re erat, ita vt incuteret viſentibus horrorem, à crebritate atque aſperitate ſquamarum, ſqualere veteres dicebant. Hinc poſteà tractum, vt corpora inculta & veluti ſquamoſa, alta congerie ſordium, ſqualere dicantur. Virg 2. Æneidos,

Squalentem barbam, & concretos ſanguine crines. Hæc Sipontinus. Cic pro Seſtio, Erat igitur in luctu Senatus, ſqualebat ciuitas publico conſilio veſte mutata. Quintil lib. 10 cap. 1, Neque ergo arma ſqualere ſitu ac rubigine velim. Cic pro Milo. Tota ciuitas confecta ſenio eſt, ſqualent municipia, affliguntur coloniæ. Virgil. 2. Georgicorum,

- aut ſqualentes infode conchas.

Squallere dictum eſt à ſquamarum crebritate aſperitatéque, quæ in ſerpentium piſciúmque coriis viſuntur, vt Gellius vult lib. 2. cap. 6. Vide & Macrobium lib 6 Saturn cap. 7.

Arua ſqualent abductis colonis. Virg. 1. Georg.

Corpora ſqualebant exangui morbo. Ouid. 15 Metam.

Crines ſqualent à puluere effuſo. Silius lib 4.

Serpentibus atris ſqualet humus. Ouid. 14. Metam.

Squalens, Participium { αὐχμῶν } vt

Squalens auro, Fulgens. Virg 2. Georgicorum,

Alter erit maculis auro ſqualentibus ardens. Seruius, Hoc eſt ſplendentibus: quod à ſquamis venit, vt Squamis auróque triliciem. Nam à ſqualore ſordidum ſignificat, vt Squalentem barbam. Hæc ille. Squalentibus ergo, id eſt ſplendentibus more ſquamarum in piſcibus. Sipontinus autem plenum interpretatur.

Arua ſqualentia Lucan lib. 1.

Barba ſqualens. Virg 2 Æneid.

Campi ſqualentes Silius lib. 3.

Coma ſqualens Ouid. 3. Faſt.

Lorica ſqualens auro albóque orichalco. Virg. 3. Æneid.

Maculæ ſqualentes auro. Virg. 4. Georg.

Ora ſqualentia. Ouid. 4. Metam.

Tela ſqualentia venenis. Ouid. 5. Faſt.

Veſtes ſqualentes atro puluere Lucan. lib. 8.

Squalidus, pen. corr. Adiectiuum { αὐχμηρός } Incultum & ſordidum quid proximè ſimilitudinem haberet ſquamæ piſcium, ſic appellatum. Feſtus. Plaut Trucul. 19.

Hunccine hominem te amplexarier tam horridum, atque ſqualidũ? Terent. Eunuch. 2. 2.

Video ſentum, ſqualidum, ægrum, pannis, annisque obſitum. Liu. 1 belli Punici, Otium ex cutim et labore, copia ex inopia, cultus ex illuuie, tabéque ſqualida & prope efferata corpora variè mouebant.

Squalidi atque deformes. Quintil. lib 6. cap 2.

Humus ſqualida humanis albet oſſibus. Ouid. 1. Faſt.

Membra ſqualida. Lucret. lib 4.

Mors ſqualida Senec. Medea, 10.

Rubigo ſqualida. Catul. Argon 59.

Sudor ſqualidus Stat 3 Theb.

¶ Squalidæ materiæ Cic. in Orat. Sed quia ſua ſponte ſqualidiora ſunt, adhibendus erit in his explicandis quidam orationis nitor.

Squalus, Adiectiuum antiquum pro Squalidus Ennius Telamone,

Strata terra lauere lacrymis vaſtem ſqualam & ſordidam. Nonius.

Squalidè, pen corr. Aduerbium { αὐχμηρῶς. } Cic. 4. de Finib. Primum enim ipſa illa quæ ſubtiliter diſſerenda erant, politè, aptéque dixerunt, cùm definientes, tum partientes, vt veſtri etiam, ſed vos ſqualidius: illorum vides quàm niteat oratio.

Squalor, ſqualoris, maſc. gen. { αὐχμός } Inquinatio, ſordes. Gell. lib. 2.

cap 6 In corporibus incultis, ſquamoſiſque alta congerie ſordium ſqualor appellatur. Liu 2 ab Vrbe, Obſita erat ſqualore veſtis, fœdior corporis habitus pallore ac macie perempti. Cic 5. Verr. Surrexiſſet Apronius, non dignitas publicani, non vt Decumanus ſqualoris plenus ac puluetis, ſed vnguentis oblitus, vino, vigiliiſque languidus.

Squalor, Reorum ſordes, Vide Sordes pro Reorum ſqualore, in SORDES.

Incultus ſqualor, Senec. Hippol. 6.
Terribilis ſqualor. Virg. 6 Æneid.
Squalor & lachrymæ Siciliæ. Cic. 5. Verr.
Squalor, ſordéſque ſociorum. Cic 7. Verr.
Detergere ſqualorem rudis ſeculi Quintil. lib 2. cap. 5.
Omni ſordium ſqualore deterſo. Firmic. lib. 5. cap. 3.
Squalor & mœror. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 3.
In ſqualore & luctu eſſe. Metellus ad Cic. lib. 5. 1.

Squalitudo, Idem quod ſqualor antiquis. Acc. Euryſac.
Prò dij immortales ſpeciem humanam, inuſitatam, egregiam,
Indignam clade & ſqualitudine. Nonius.

Squalitas, ſqualor, obſoletum. Acc. Telepho,
Nam etſi operta ſqualitate eſt, luctúque horrificali. Lucil.
Squalitate ſumma, ſcabie ſumma, in re ſumma obrutam. Nonius.

Squalus, Piſcis eſt cui a nomen ab aſperitate fluxit. Nam è ſquatore ſqualor & ſqualus originem duxere. Eo nomine apud Plinium cenſeri videntur omnes cartilaginei piſces longæ formæ, vt cùm ſcribit, Quo in numero ſunt ſquali quoque, quamuis non plani. Turnebus tamen locum mendoſum putat. Vide Plin lib. 9. cap 51. Varro 3 de Re ruſtica, cap. 3. Eſt in ea duntaxat ſqualos & mugiles piſces.

Squama, ſquamæ { λεπίς, φολίς } Qua corpus piſcis aut ſerpentis tegitur. Plin lib. 9. cap. 12, Aquatilium tegmenta plura ſunt: alia corio & pilis teguntur, vt vituli, &c. ſquamis, vt piſces.
Aſtantes ſquamæ, Erectæ. Virg 3 Georg.
Crepitans ſquama Ouid. 15. Metam.
Arrectis ſquamis horret ſerpens Virg. 11. Æneid.
Recuſſi ſquama ſtet ſerpens. Ouid. 9 Metam.
Fulgor incendebat ſquamam. Virg. 5. Æneid.
Rutilis ſquamis clari. Virg 4 Georg. De regibus apum.
¶Squamæ, Loricarum catenulæ etiam dicuntur in modum ſquamarum compoſitæ. Virg. 11 Æneidos,
Spumantémque agitabat equum, quem pellis ahenis
In plumam ſquamis auro conſerta tegebat. Idem 9. Æneidos,
Nec duplici ſquama lorica, &c.
Nexilis ſquama. Silius lib 5.
¶Eſt & ſquama æris. Plin. lib. 34. cap 11 Et ſcoria æris ſimili modo lauatur, minori effectu quàm æs ipſum. Sed & æris flos medicinæ vtilis eſt. Fit ære fuſo, & in alias fornaces tranſlato: ibi flatu crebriore excutiuntur velut milij ſquamæ, quas vocant florem. Cadunt autem, quum panes æris aqua refrigerantur, rubentque. Similiter ex eis fit, quam vocant lepida, & ſic adulteratur flos, vt ſquama veniat pro eo. Eſt autem ſquama hæc decuſſa vi clauis, per quos panes ærei ferruminantur. In Cypriis maximè officinis omnia. Differentia hæc eſt, quòd ſquama excutitur ictibus iiſdem panibus, flos cadit ſponte Squamæ eſt alterum genus ſubtilius, ex ſumma ſcilicet lanugine decuſſum, quod vocant Stomoma.

Squamula, ſquamulæ, pen corr. Diminut. Celſus lib. 7. cap. 16. In ſe attrahens quaſdam quaſi ſquamulas.

Squameus, Adiectiuum { λεπιδωτός } Plenum ſquamis. Virg. lib. 2. Georg.
Squameus anguis Idem 5. Æneidos,
-his collo ſquamea circum
Terga dati ſuperant capite & ceruicibus altis. Sic 3. Georg.
Membrana ſquamas. Ouid. 7. Metam.

Squamiger, penult. corr ſquamigera, ſquamigerum, pen. corr. { λεπιδοφόρος } Quod habet ſquamas. Lucret lib. 1,
Squamigerum genus. Id eſt piſces. Plin. lib. 11. cap. 37. Simili modo ſquamigeris atque ſerpentibus.
Pecudes natantes ſquamigerum. Lucret. lib. 2.
Nitentes ſquamigeri Lucret. lib 1.

Squamoſus, penult. prod. Adiectiuum { λεπιδωτός } Squamis plenum. Plin. lib 9. cap 16. Vagantur gregatim ferè cuiuſque generis ſquamoſi. Cic. 2. de Nat. deor. Hanc Aries regit, & ſquamoſo corpore Piſces.
Orbes ſquamoſos volubilibus nexibus torquet. Ouid. 3. Metam.
Draco ſquamoſus. Virg 4. Georg.
Squamoſum pecus, pro Piſcibus. Plaut. Rud. 25. Columel. lib 8. cap. 17, Eorúmque alios ſimplicem & rectos, quò ſecedant ſquamoſi greges. De piſcinis.

Squamatim, penul prod. Aduerbium { λεπιδηδόν } Plin. lib. 16. cap. 10. Nucamenta ſquamatim compacta dependent. Id eſt velut ſquamæ compacta & colligata.

Squaroſus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } A ſquamarum ſimilitudine dicti ſquaroſi, quorum cutis exurgit ob aſſiduam illuuiem. Lucilius,
Varonum ac rupicum ſquaroſa incondita roſtra. Feſtus.

Squatina, ſquatinæ { ῥίνη } Ex planorum piſcium genere. Plin. lib. 9. cap. 51, Ex planis ſquatina ſola bis, Autumno & Vergiliarum occaſu parit. Ibidem cap. 12. Aſpera cute vt ſquatina, qua lignum & ebora poliuntur.

Squilla, ſquillæ, Varroni: ſiue ſcilla Plinio, & ſcilla Hippocrati { σκίλλα } vulgò Squilla, radix ſit, bulbus, an cyma, ſiue fructus, à Theophraſto dubitatur. Varro lib 1 de Re ruſt. Alia in mari, vt palmas & ſquillas. Videto Plinium lib. 19. cap. 5 & lib. 20. cap. 9. & Theophraſtum lib. 7. cap. 12.
¶ Squilla, Genus piſcis, quod ſocietatem init cum pinna, & in ipſa pinnæ concha inuenitur incluſum. Plinius lib. 9. cap. 51. Reliqua mollium tergis coeunt, vt canes. Item locuſtæ, & ſquillæ, canceri ore. Plin. epiſt. 41. Mare non ſanè pretioſis piſcibus abundat, ſoleas tamen & ſquillas optimas gerit. Rurſus Plinius maior lib 9. cap. 42. Naſcitur in limoſis ſubrecta ſemper, nec vnquam ſine comite, quem pinnoterem vocant, alij pinnophylacem, is eſt ſquilla parua. De pinna. Cicero 2. de Natura deorum, Pinna verò (ſic enim Græcè dicitur) duabus grandibus patula conchis, cum parua ſquilla quaſi ſocietatem coit comparandi cibi. Horat. 2 Serm. ſaty 4.
Toſtis marcentem ſquillis recreabis. Idem Saty. 8,
Afferens ſquillas inter murænas natantes. Iuuen. Saty. 5.

S T

St { σ } Vox eſt ſilentium indicentis. Terent. Phorm. 5. 2,
-quid nunc is obſecro es,
Quem ſemper te eſſe dictitaſti?
C. St. s. quid has metuis fores? &c.

STABIAE, arum. Campaniæ oppidum bello ſociali à Silla deletum Cn. Pompeio & L. Carbone COSS. Plinius lib 3 cap. 7.

Stabianus ager. Plin. lib. 32. cap 1, In ſtabiano Campaniæ ad promontorium Herculis Melanuri in mari panem abiectum rapiunt, iidémque ad nullum cibum in quo hamus ſit accedunt.

Stabilimen. Stabilio. Stabilis Stabilitas. Vide STO.

STABILINVS, Deaſter quidam de quo Alexand. Alexandrinus lib vlt. Genialium dierum cap. vltimo.

Stabulum, ſtabuli, pen. corr. { [illegible] } A ſtando dicitur. Locus in quem qui longo itinere feſſi ſunt, ſecedere ſolent: quod & diuerſorium, & hoſpitium dicitur, & meritorium, quia meretrices illic eſſe ſolent. Vlpian. in l. Lex Cornelia. D. De iniuriis & famoſ. libell. Tantum igitur ad meritoria vel ſtabula non pertinebit. Plaut. Aulul. 7,
Neutrobi habeam ſtabile ſtabulum.
Stabulum confidentiæ Plaut. Moſtel. 6 3. Idem Truculent.,
-ſtabulum flagitij. Idem Caſin. 4.
Stabulum nequitiæ. Cic. 2. Philipp. Huius in ſedibus pro cubiculis ſtabula, pro tricliniis popinæ ſunt.
Exercere ſtabulum, Vide EXERCEO.
Stabula, generaliter dicuntur loca in quibus armenta, gregéſque conſiſtunt, in agris & ſub dio: vt ſint veluti quædam animalium ſtationes. Virg. 8. Æneidos,
Quatuor à ſtabulis præſtanti corpore tauros
Auertit.
Alta ferarum ſtabula. Virg. 6. Æneid.
Auia ſtabula Ouid 6 Metam.
Gelida ferarum ſtabula. Catul. de Berecinth. 58.
Mollia ſtabula Virg. 3 Georg.
Munita ſtabula. Silius lib. 7.
Pinguia ſtabula. Virg 4. Georg.
Clauſa tenent ſtabulis armenta. Virg 3. Georg.
Reclaſis ſtabulis armenta rapere Ouid. epiſt. 8.
Tenere armenta propius ſtabulis. Virg. 1. Georg.
Habitare in ſtabulis. Ouid. 3 Faſt.
¶Stabulum pauonum. Colum. lib. 8. cap 11.
¶Stabulum, Præſepe in hoſpitiis. Apuleius, Duriſſimo caſui meo ſeruiens, ad equum illum vectorem meum probiſſimum in ſtabulum concedo: vbi alium etiam Milonis quondam hoſpitis mei aſinum ſtabulantem inueni.
¶Stabulum etiam ſumitur pro quacunque ſtatione, ſeu habitatione & loco vbi quis ſtare conſueuit. Virg 7. Æneidos,
Ardua tecta petit ſtabuli, & de culmine ſummo
Paſtorale canit ſignum.

Stabulo, ſtabulas, pen. corr. { αὐλίζομαι, σηκάζω, ἐπαυλίζομαι } ſtabulare: & frequentius ſtabulor, ſtabularis, ſtabulari, Deponens, Stare, diuertere, & quaſi ſtationem habere. Virg. 6. Æneidos,
Centauri in foribus ſtabulant. Seruius, Stabulant, habitant, Et vſurpatiuè dixit, vt populat, luctat: nam ſtabulor dicimus. Idem 3. Georgicorum,
Nec mos bellantes vnà ſtabulare. Stat 3. Sylu 2,
Hi Phoroneis quondam ſtabulata ſub antris, &c. Gellius libro 6. capite 3, vnum ſerpentem in illis locis ſtabulantem, inuſitatæ immanitatis.
¶Stabulare pecus. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 21. Si prata ſunt in fundo, neque pecus dominus habet, danda opera vt pabulo vendito alienum pecus in ſuo fundo paſcat & ſtabulet.

Stabulor, ſtabularis, pen. prod. { αὐλίζομαι } Deponens. In ſtabulum ago, ſtationem in aliquo loco habeo. Varro 2. de Re ruſtica capite 2, Stabulatur pecus melius ad hybernos exortus ſi ſpectat, quod eſt alſioſum.
Pecudes ſtabulantur in antris. Ouid. 13 Metam.
Turdi & pauones ſtabulantur. Varro 3. de Re ruſt. cap. 3. Vide ORNITHON.

Stabulatio, Verbale, Manſio in ſtabulo Columel. lib. 6. cap. 3, Itaque hybernæ ſtabulationi eorum præparanda ſunt ſtramenta. Id eſt, quando tempore hyberno ſtabulabuntur boues. Macrob. lib. 8. cap. 6. & Gell. lib. 16. cap 5.

Stabularius, ſtabularij { πανδοχεύς, πανδοχεῖος } Hoſpes, viatores pretio recipiens. Apuleius, Sarcinulam, & pretio manſionis ſtabulario perſoluto, capeſſimus viam. Vlpianus l. 1. D Nautæ, caupon. &c. Caupones & ſtabularios, æquè eos accipimus, qui cauponam vel ſtabulum exercent.
Stabularius, Qui ſtabuli, hoc eſt loci vbi animalia ſtant, curam gerit. Columel. lib. 6. Hic enim recognoſci grex poterit, numeruſque conſtare, ſi velut ex militari diſciplina intra ſtabularij caſtra manſerint. Varro 2. de Re ruſt. cap. 10, In quibus ſtabularij ſolent equas abigere.

Stachys, huius ſtachys, Frutex eſt, marrubio ſimilis, ſed longior, folia ferens numeroſa, hirſuta, &c. inquit Dioſcorides. Dicta autem quaſi ſpicata ob caulem quem ex ſe mittit, floribus & ſemine ſpicatum. Plin. lib. 24. cap. 15. Ea quoque quæ ſtachys vocatur, porri ſimilitudinem habet, longioribus folijs, pluribúſque, & odoris iucundi, coloriſque

tiſque in luteum inclinati. Pellit menſtrua.

Stacte, ſtactes, fœm. gen. { στακτή } vulgò *Storace liquida* vocatur. Inquit Dioſcorides, Pinguitudo recentis myrrhæ cum exigua aqua tritæ, & organo expreſſæ, à diſtillando dicta, quod Græci στάζειν dicunt, quia è ſtillatitia dumtaxat myrrha fiat. Lucret. lib. 2,

Sicut amaracini blandum ſtactæque liquorem. Pro vnguento & odoramento ſumpſit, Columel. lib. 12, Et melior ſtacte ponatur Achaica myrrha. Plin. lib. 12 cap. 15. Inciduntur bis & ipſæ, iiſdémque temporibus, ſed à radice vſque ad ramos qui valent. Sudant autem ſponte priuſquam incidantur, ſtacten dictam, cui nulla præfertur. Plaut. Curcul. 3,

Tu ſtacte, tu cinnamum, tu roſa, tu crocum & caſia es.

Stacteus, Adiectiuum { στακτινός } Myrrha ſtactea, quæ ſtacten producit, & diſtillat vnguentum, quaſi ſtillatitia: quam plaſten, hoc eſt fictitiam Theophraſtus vocat. Plinius lib. 12 cap. 16. Vetus exemplar non habet ſtactea.

Stacula, Vitis genus, quam Campani Sitculam, alij Veniculam appellant, inter optimè deſureſcentes Plin. lib. 14 cap. 4 reponit.

Stadium, ſtadij { στάδιον, στάδιος } Latine curriculum dicitur, ſiue locus in quo equi homineſve currunt, & certant athletæ. Nam & Domitianus inter cætera ſtadium extruxit. Dictum ſtadium ἀπὸ τῆς στάσεως, hoc eſt à ſtatione, quòd Hercules eo ſpatio vno ſpiritu confecto, conſtitiſſet. Inſtitutum quippe ab Hercule ſtadium tradunt, ſuîſque pedibus ſuis metatum eſſe id ſtadium quod eſt Piſis apud Iouem Olympicum, feciſſéque id longum pedes ſexcentos. Inde poſteà cætera ſtadia terris Græciæ ab aliis inſtituta pedum quidem ſimili modo ſexcentorum, veruntamen aliquantulum breuiora. Ex Gell. lib. 1. cap. 1. Cic. 2 Tuſcul. Vt in ſtadio curſores exclamant quam maximè poſſunt.

Olympicum ſtadium. Senec. Thyeſte, 2.
Celebrata ſtadia. Senec. Thyeſte, 5.
Currere ſtadium, Vide CVRRO.
Conficere ſtadia. Vide CONFICIO.

Stadium, inquit Plin. lib. 2. cap. 23. Centum viginti quinque noſtros efficit paſſus, hoc eſt pedes ſexcentos vigintiquinque. Idem lib. 10. cap. 33. Stadij ferè vnius ſpatio. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. Quum à Leucopetra profectus (inde enim tranſmittebam) ſtadia circiter trecenta proceſſiſſem, reiectus ſum Auſtro vehementi ad eandem Leucopetram.

Stadius, ſtadij, m. g. Idem quod ſtadium. Macrob. in ſomn. Scip. lib. 1. cap. 15. Hic horizon quem ſibi vniuſcuiuſque circumſcribit aſpectus vltra trecentos & ſexaginta ſtadios longitudinem intra ſe continere non poterit. Centum enim & octoginta ſtadios non excedit acies contra videntis.

Stadiodromus, ſtadiodromi, penult. corr. { σταδιοδρόμος } Qui in ſtadio curſu certat, & ſtadium percurrit. Firmicus lib. 8 cap. 8, Si Maraſeſpecterit leporem cæleſtem in horoſcopo, faciet ſtadiodromos.

Stadiodromus etiam locus in quo ludi & curſus exercentur. Plin. lib. 34. cap. 8, Eandem vicit & Leontius, qui fecit ſtadiodromon Aſtylon qui Olympiæ oſtenditur.

Stadialis ager habebat paſſus CXXV, id eſt pedes DCXXV: cuius menſura octies comparata milliarium facit, qui conſtat quinque millibus pedum. Ex libello variorum authorum De limitibus.

STAGIRA, æ { Στάγειρα } Oppidum in finibus Macedoniæ, ad ſinum Strymonicum, Ariſtotelis peripatetici patria, qui inde Stagirites Σταγειρίτης, cognominatur.

Stagnum, ſtagni { λίμνη, λίμνιον } A ſtando, dicitur aqua ſtans, vt ait Seruius. Cicero 1. de Diuinat. Abſurdóque ſono fontes & ſtagna cietis.

Stagnum quidam dici putant, quòd in eo aqua perpetuò ſtet. Alij quòd is locus à Græcis στεγνὸν dicitur, quia bene contineat aquam. Hæc Feſtus in extremo libro 17. στεγνὸν nomen à verbo στέγω, quod continere, nec pati elabi ac defluere ſignificat, deriuatur.

Ripa ſtagni. Ouid. 6 Metam.
Fontis ſtagna. Virg. 7. Æneid.
Alta ſtagna Virg. 3. Georg.
Dulcia ſtagna. Virg. 2. Georg.
Extenta latius ſtagna Horat. 2. Carm. ode 15.
Humida ſtagna. Virg. 12 Æneid.
Immenſa ſtagna. Ouid. 1 Metam.
Inferna ſtagna, Vide INFERNVS.
Liquentia ſtagna. Catul. ad Sirmionem, 29.
Mite ſtagnum. Virg. 8. Æneid.
Modeſtis tacent nullo tumultu ſtagna. Stat. 2. Sylu. 2.
Nauale ſtagnum. Stat. 4. Sylu. 4.
Operta carinis ſtagna Stat. 1. Achil.
Profunda ſtagna Ouid. ad Liuiam.
Virentia muſco ſtagna. Virg. 4 Georg.
Conſueſcunt aues ſtagno. Vide CONSVESCO.
Stagnum, pro mari imitatione Græcorum. Virg. lib. 10 Æneidos,
Cùm pedes inceſſit medij per maxima Nerei
Stagna viam ſcindens.

¶Stagnum pro parte maris profundiſſima poſuit. Virgil. 1. Æneid. quod ea minimè moueatur, ſempérque ſtet, id eſt quieſcat, niſi nimia oriatur tempeſtas,

Emiſſamque (inquit) hyemem ſenſit Neptunus, & imis
Stagna refuſa vadis. Ex Seruio Refuſa, id eſt emiſſa.

Stagno, ſtagnas { στάζω, λιμνάζω } ſtagnare, de aqua dicitur quæ non effluit nec ſorbetur. Virgil. lib. 4 Georgic. Nilus ſtagnans. Plinius, Vbi maris fluctus effuſi ſtagnare ſolent. Tacitus libro primo, Auctus Tyberis plana vrbis ſtagnauerat. Hoc eſt in planis, ſiue per plana.

Orbis ſtagnat paludibus. Ouid. 1. Metam.
Ripæ ſtagnantes. Silius lib. 10.
Vndæ ſtagnantes. Silius lib. 5.
Stagnare terram dicimus, quæ non abſorbet, ſed continet aquam. Plinius. Agris humidis atque ſtagnantibus.
Campi ſtagnantes infuſo æquore. Silius lib. 3.

Stagnantior, Comparatiuus { λιμνωδέστερος } Claudia. de Nilo, 6. Effluit Ægeo ſtagnantior.

Stagnatus, pen. prod. Adiectiuum { λιμνώδης } Colum. lib. 10.
Nam neque ſicca placet, nec quæ ſtagnata palude
Perpetitur querulæ ſemper conuitia ranæ.

Stalagma, ſtalagmatis, penult. corr. neutr. gen. { στάλαγμα } Vnguentum quod ſucco conſtat, quaſi diſtillatio, quippe σταλάζω, ſtillo ſignificat. Hinc ſtalagmia, id eſt ſtiria. Plinius lib. 34 cap. 12, Fit & pluribus modis, genere eo in ſcrobes cauato, quarum à lateribus diſtillantes hyberno gelu ſtiriæ, ſtalagmias vocant, neque eſt purius aliud.

Stalagmium, Genus inaurium, vt tradit Sext. Pomp. lib. 17. ex authoritate Cæcilij in Cratino, aut, vt alij ſcribunt, in Catine:
Ex aure eius ſtalagmium domi habeo. Hac quoque dictione vſus eſt Plautus in Menæchmis,
Amabo, mi Menæchme inaures da mihi,
Facienda pondo duûm nummûm ſtalagmia. Sunt igitur ornamenta aurium, ſimilitudinē ſtillarum congelatarum repræſentantia. σταλαγμὸς enim ſtilla eſt. Apud Sextum tamen in quibuſdam codicibus ſtalagnium legitur, in aliis ſtalagminum: vtrique, arbitror, corruptè. Apud Plinium lib. 34 cap. 12. Stalagmias legimus fœminino genere pro puriſſimo calcacanthi genere in ſtiriarum formam concreto.

Stamen, ſtaminis, penult. corr. neut. gen. { στήμων } A ſtando, dicitur quicquid in colo ad nendum ponitur. Plaut. Mil. 10,
Tam capularis ſtamine tibi diu videor viuere? Alludit ad Parcam, quæ, dum morimur, reſcindere noſtrum ſtamen dicitur. Plinius lib. 8. cap. 48 Inde factum, vt nubentes virgines comitaretur colus compta, & fuſus cum ſtamine. Martial. lib. 6,
Si mihi lanificæ ducunt non pulla ſorores
Stamina, nec ſurdos vox habet iſta deos.

Albi ſtaminis lanificæ. Iuuen. Saty. 12.
Aurea ſtamina. Stat. 11. Thebaidos,
-& pollice docto
Stamina purpureæ ſociauerat aurea telæ.
Candida ſtamina Ouid. 6. Metam.
Tenuiſſima ſtamina. Ouid. 4. Metam.
Operoſum ſtamen. Ouid. 1. de Arte.
Leuia ſtamina ducere verſato fuſo. Ouid. 4. Metam.
Gracili ſtamine intendere telas, Ordiri. Ouid. 6. Metam.
Minuant plenas colos ſtamina Ouid. epiſt. 3.
Nectere ſtamina. Senec. Herc. Oetæo, 8.
Nere ſtamina. Ouid. 2. Faſt.
Fatalia ſtamina neores Parcæ. Tibul. lib. 1. eleg. 7.
Sollicitat ſtamina docto pollice, Chordas citharæ percutit. Ouid. 11. Metam.
Torquere ſtamina digitis. Ouid epiſt. 9.
Prætioſo ſtamine ſerum velare aliquem. Claud. 1. in Eutrop.

Stamina in ligno, vel herbis, ſunt veluti filamenta. Plinius libro 16. cap. 38, Pulpa mero ſtamine & tenui conſtat. Idem libro 21. cap. 5. Ita odor colórque duplex, alius calycis, alius ſtaminis, differentia anguſta.

Stamineus, Adiect. Plin. lib. 16. cap. 43. Magna autem & glutini ratio, propterea quæ ſectilibus laminis, ac in alio genere operiuntur. Stamineam hoc vſu probant venam, & vocant ferilem, argumento ſimilitudinis, quoniam lachrymoſè criſpa.

Rota ſtaminea. Propert. lib. 3. eleg. 6.

STAMNIVS lapſus { Σταμνίου παῖς } Videtur appellari ab Ariſtophane, vt à P. Fauorino notatur, cùm inquit Σταμνίου υἱὸς, id eſt Stamnij filius Iouis ſcilicet. ſub his enim verbis intelligimus vinum in vaſa. Dionyſius enim Iouis filius Stamnos quippe vas eſt, hoc eſt ἀγγεῖον, κεραμεοῦν. Quinetiam Stamnia vaſa ſunt vinaria. Lilius Syntag. 2. Hiſtor. Deorum.

Stannum, ſtanni { κασσίτερος } Plin. lib. 34. cap. 16. Plumbi nigri origo duplex eſt. Aut enim ſua prouenit vena, nec quicquam aliud ex ſe parturit: aut cum argento naſcitur, mixtiſque venis conflatur. Eius qui primus fluit in fornacibus liquor, ſtannum appellatur: qui ſecūdus, argentum: quod remanſit in fornacibus, galena, quæ portio eſt tertia additæ venæ. Hæc rurſus conflata, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus. Ibidem cap. 17, Stannum illitum æneis vaſis, ſaporem gratiorem facit, & compeſcit æruginis virus: mirúmque, pondus non auget.

Stanneus, Adiectiuum { κασσιτέρινος } Quod ex ſtanno factum eſt. Columel. lib. 12 cap. 41, In cacabo figuli nouo, vel in ſtanneo coquitur muſti arbuſtiui amineæ vuæ. Plinius lib. 29. cap. 2. Tum in ſtannea pyxide condiunt.

Staphis, huius ſtaphidis, pen. corr. f. g. { σταφὶς ἀγρία } Vulgò *Staſiſagria*. Quæ etiam ſtaphiſagria, & Latinis pituitaria & pedicularis dicitur. Plin. lib. 23. cap. 1. Aſtaphiſagria, ſiue ſtaphis quam vuam taminiam aliqui vocant falſò (ſuum enim genus habet) cauliculis nigris rectis, foliis labruſcæ: fert folliculos verius quàm acinos, virides, ſimiles ciceri: in his nucleum triangulum. Mateſcit cum vindemia, nigreſcitque, quum taminiæ rubentes norimus acinos: ſciamúſque illam in apricis naſci, hanc non niſi in opacis.

Staphylinus, ſtaphylini pen. prod. maſc. gen. { σταφυλῖνος ἄγριος } Colum. lib. 9 cap. 4, Tum agreſtis paſtinaca, & eiuſdem nominis edomita, quam Græci σταφυλῖνον vocant. Plin. lib. 20 cap. 5. Alterum genus eſt ſtaphylinos, quod paſtinacam erraticam vocant. Idem lib. 25 cap. 9, Si iam maximè tertium genus facere libeat, eſt ſimile ſtaphylino, quod paſtinacam erraticam appellant.

Staphylodendros { σταφυλόδενδρον } Arbor, quæ in Alpium iugis excreſcit, aceri ſimillima, alba materia, ſiliquas ferens, & in eis nucleos nucis auellanæ. Quidam eandem exiſtimant cum Theophraſti colutea. Plin. lib. 16. cap. 16.

STAPHYLVS Anij pater, Theſei filius fuit ex Ariadna, vt in Theſeo

ſcribit Plutarchus, vel, vt aliis placet, Bacchi ex Erigone Icari filia, quæ ab hoc deo in vuæ ſpeciem mutato compreſſa legitur apud Ouid. lib. 6. Metamorphoſeon,

Liber vt Erigonen falſa deceperit vua. Vnde eorum filio nomen impoſitum Staphylus: quia [illegible] vuam ſignificat. Ariſtophanis tamen in Plutum commentarius hunc non Bacchi filium, ſed amicum appellat. Probus enarrator Virgilij, non Staphylum à ſtaphyle, ſed ſtaphylen à Staphylo dictam exiſtimat. Sic enim in illum lib. 1. Georgicorum verſum,

Poculáque inuentis Acheloia miſcuit vuis, ſcriptum reliquit. Ætolus paſtor Staphylus quum Oenei capellas in pabulum duceret, notauit vnam præcipuè ſecedentem à grege, lætiorem cæteris, recipientem ſe ſeries in præſepia. Cuius rei vt cauſam cognoſceret, ſecutus eſt eam clam. Et in remota ſtipe animaduertit Vuam edentem pomum ſibi incognitum: & ſuſtulit, regíque pertulit Oeneo. Qui expreſſo humore delectatur, quum eum vetuſtate cognoſceret miteſcere. Libero patri appoſuit accepto à ſe hoſpitio. Cuius rei cultum quum demonſtraret, Liber, vt perpetua inuentorum eſſet gloria, conſtituit vt ab Oeneo, Oenon appellaretur vinum. à Staphylo vua ſtaphyle. Hæc Probus.

STAPHYLVS, pen. corr. { [illegible] } Sitheni filius, teſte Plinio lib. 7. cap. 56 primus vinum aqua miſceri docuit.

STARCATERVS, Danorum rex, qui cùm Leuum quendam per nefas occidiſſet, pœnitentia ductus eius filio Hatero ſe præbuit occidendum. Saxo lib 8. Starcaterus à quibuſdam.

STASANOR, Alexandri ſodalis, vir Solius, & qui principatum meruit. Strabo lib. 14 in fine.

STASEAS { [illegible] } Neapolitanus Platonicus philoſophus, vt ſcribit M Cicero in libris De finibus bonorum & malorum.

STASIS { [illegible] } Vrbs eſt Perſidis edita in petra ſita, quã tenuit Antiochus Seleuci filius. Gentile Staſites [illegible], Stephano.

Statanus, a, um: Statana vina. Plin. lib 14 cap 6 Nam Falerno contermina Statana, ad principatum venere nõ dubiè: palámque fecere ſua quibuſque terris tempora eſſe, ſicut rerum prouentus occaſúſque.

STATANVS { [illegible] } Deus puerilitatis præſes credebatur antiquis, teſte Varrone de liberis educandis. Nonius. Vide Lilium Syntagmate 1 Hiſtor Deor.

Statarius, Vide STO.

Stater, ſtateris, pen. prod maſc. gen. { [illegible] } Genus nummi, quatuor drachmas habens, valentes quatuordecim ſolidos noſtros, vt author eſt Budæus.

Statera, ſtateræ, penultima prod. { [illegible] } A ſtando dicta eſt: Inſtrumentum quo res ponderantur. Cice. 2 de Orat. Quæ non aurificis ſtatera, ſed quadam populari trutina examinantur. Stat. 4. Sylu. 3,

Dum pondus nimium querens ſub alta
Repit languida quadrupes ſtatera.

¶Staters, pro Tympano, & quas Græci magidas vocabant. Plin. lib. 33 cap 11. Tympana verò ſe inuenere appellata ſtateras, & lances, quas antiqui magidas appellauerant.

Stathmus, ſtathmi { [illegible] } Græca vox pro Latina vſurpata, ſignificat verò ſtabulum, diuerſorium, vel ſtationem Item menſuræ Geometricæ genus apud Perſas maximè vſitatum: quorum regnum vniuerſum in ſtathmos regios diuiſum erat, diſpoſitis certo interuallo diuerſoriis, quò, vel quæ in extremis regni angulis gerenentur, celerius ad regem poſſent perferri Stathmorum menſura varia, variis in locis fuit: ferè autem ſeſquiſtadium ſupra centena vicena continebat de quo vide Herodotum lib 5.

Statice, ſtatices, pen. corr. fœm g. { [illegible] } Genus herbæ. Plin. lib. 26. cap 8, Eoſdem effectus præſtat & ſtatice ſeptem caulibus, veluti roſæ capita ſuſtinens.

Staticulum, ſtaticuli, pen. corr { [illegible] } Genus geſtatorij: ſiue vehiculi vt eſſedum, & petoritum. Plinius lib. 34. cap. 17. Similique modo ad aurea quoque & argentea ſtaticula inanis luxuria peruenit, quæque in ſcyphis cerni prodigium erat, hæc in vehiculis atteri, cultus vocatur. Idem lib. 37. cap. 10, Reddunt enim ſpecies fluminum nemorum & iumentorum etiam eſſeda & ſtaticula, & equorum ornamenta. Plaut. Sticho 17,

Nunc pariter ambo omnes voco cynædos, contra ſtaticulis ſtare
Non magis potis eſt, quàm fungus imbri.

¶Staticulus, Saltationis genus, in quo nunc ſubitò quaſi ſtandum, nunc proſiliendum eſt. Cato apud Macrobium lib. 3. Saturn. cap. 14. Præterea cantat vbi collibuit, interdum Græcos verſus agit, iocos dicit, voces demutat, ſtaticulos dat. Plaut. Perſa, 23,

Neque eo leno quin tibi ſaltem ſtaticulum dem, quem Hegea faciebat.

Statilinum, & Statanum, & Fabulinum, Præſides deos Varro Cato, vel De liberis educãdis puerilis ætatis, affirmat. Alij Statano & Statilino, quorum nomina habent ſcripta pontifices Sic cùm primò fari incipiebant, ſacrificabant diuo Fabulino Refert Nonius.

Statim { [illegible] } Aduerbium, priore producta, à ſtando, Conſtanter, perſeuerantes, continue: quaſi inſiſtendo, & vno ſtatu. Plaut. Amphit. 4,

Nec recedit loco quin ſtatim rem gerat. Ibidem 4,
Nec Iugula, nec Veſperugo, neque Vergiliæ occidunt,
Ita ſtatim ſtant ſigna. Ex Nonio.

¶Statim, priore correpta, Mox, ilico: quòd ea quæ mox fiunt, continenter fieri videantur Cic. in Verrem, Statim ad Meſſanam literas dedit Id eſt, Sine mora, ſine intermiſſione temporis.

Confeſtim & ſtatim. Cic in Orat Antè enim circumſcribitur mente ſententia, confeſtímque verba concurrunt, quæ mens eadem, qua nihil celerius, ſtatim dimittit, vt, &c.

Statim à. Plin. lib. 27 cap. 9, Semipedalibus ramulis quinis, ſenſim à radice ſtatim folioſis.

Statim atque. Vlpianus Ad legem Iuliam. l. Si maritus. Et primum Pomponius putat admitti ad accuſationem extraneum poſſe ſtatim atque negauerit: cui aſſentiendum puto. Idem de ædilitio edicto l. Ædiles.

Statim in. Cic. de Aruſp reſp. Haud poteſt grauioribus à me verbis vulnerari, quàm eſt ſtatim in facto ipſo à grauiſſimo viro P. Seruilio confectus ac trucidatus.

Statim quàm. Martianus de Officio Proconſulis l. Omnes Proconſules ſtatim quàm vrbem egreſſi fuerint, habent iuriſdictionem.

Statim quàm. Vlpianus in L. 5. Habet. D. Vſufructuarius quemadmod. caueat, Quarum prior ſtatim committitur quàm aliter fuerit vſus.

Statim vt Cic. ad Atticum, lib. 2. 27, Literas ſcripſi x. x. Cerialibus ſtatim vt tuas legeram.

Vt, ſtatim. Cic. Attico, lib. 12. 241, Nam vt heri me ſalutauit, ſtatim Romam profectus eſt.

Statim, ſequente ablatiuo. Cic. in Orat. Itaque hoc ſum aggreſſus ſtatim Catone abſoluto.

Statio, Statiua, Vide STO.

STATINAE, atum, ſecunda ſyllaba correpta, Inſulæ ſunt in ſinu Campano terræmotu renatæ, Plin. lib. 2. cap. 88. Papin. in Syluis,

Ænariæque lacus medicos Statináſque renatas.

Statius, Seruile olim nomen fuit. Plerique enim apud veteres ſerui eo nomine fuerunt. Cæcilius quoque ille comœdiarum poëta inclitus, ſeruus fuit, & propterea nomen habuit Statius. Sed poſteà verſum eſt quaſi in cognomentum, appellatúſque eſt Cæcilius Statius. Vide Gell lib 4 cap vlt.

STATIVS { [illegible] } Cæcilius poëta comicus fuit, cui Volcatius Sedigitus primas in comœdis partes tribuit, quanquam à Cicerone nõnunquam malus linguæ Latinæ author, nonnunquam etiam ferreus ſcriptor appelletur. Statius alius cognomento Papinius illuſtris poëta fuit Neapolitanus, Domitiani temporibus, Iuuenalis & Martialis æqualis, cuius multa extant poëmata: Syluarum libri quatuor: Thebaidos libri duodecim: præterea Achilleidos opus inchoatum, quod, morte præuentus, abſoluere non potuit. Scripſit & Agauen tragœdiam, quam inopia coactus Paridi hiſtrioni vendidit. Iuuenalis Satyra 7,

Curritur ad vocem iucundam & carmen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cùm Statius vrbem,
Promiſitque diem, tanta dulcedine captos
Afficit ille animos, tantáque libidine vulgi
Auditur: ſed cùm fregit ſubſellia verſu,
Eſurit, intactam Paridi, niſi vendat Agauen. Fuiſſe autem vtrumque horum ſeruilis conditionis Statij nomen ſeruile ſatis manifeſtum facit.

STATIVS Seboſus, author celebris, quem Plinius allegat ex libro de natura piſcium. Plin. lib 9 cap 16.

Statius à ſtabilitate prænomen cepit. Author Probus in Epitome.

STATONES, Hetruriæ populi apud Plinium lib. 3. cap 5 quorum oppidum Statonia commemoratur à Strabone lib. 5. In horum agro vinum ſatis generoſum naſcebatur, quod Statonienſe vinum appellabant, cuius meminit Plin. lib. 14. cap 6.

Statonienſia vina, in infero mari Italico ſeu Latinienſi naſcuntur. Plin. lib. 14 cap. 6.

Stator, ſtatoris, Seruus olim dicebatur, aut libertus, qui prope herum aut patronum ſtabat, & ei præſto erat, & ſi quem quærebat arceſſebat ſiſtebáſque. Petronius Arbiter, Quædam enim fœminæ ſordibus calent, nec libidinem concitant, niſi aut ſeruos viderint, aut ſtatores diutius cinctos. Diſcinctos legendum putat Turnebus, idque optimè meo quidem iudicio.

Stator, ſtatoris, Vide SISTO.

Statua & Statuarius, Vide STATVO.

Statuliber, Vide Status, in STO.

Statumen, Statumino, Vide STATVO.

Statuo, ſtatuis, ſtatui, ſtatutum, pen. prod. { [illegible] } ſtatuere, Decernere. Plaut. Amphit. 15,

De ſummo ſummus Iuppiter ſic ſtatuit, ſic fatum habet. Liu. 1. ab Vrbe, Ferro igitur eam arcere contumeliam ſtatuunt.

Velle mori ſtatuit. Ouid. 10. Metam.

Deliberare & ſtatuere. Cic. 3. Verr Iſte certè ſtatuerat ac deliberauerat non adeſſe,

Statuere & perſeuerare in eo. Cic. de Prouinc. Conſul. Statuit ab initio, & in eo perſeuerauit.

Ex alicuius ſermone ſtatuere. Cic. Attico, lib. 9. 190.

Statuere & decernere. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 1, In rebus ſtatuendis & decernendis.

Senatus ſtatuit. Cic. 4. Verr. Statuit ſenatus hoc, ne illi quidem eſſe licitum cui conceſſerat omnia, à populo factarum quæſitarumque rerum ſummas immouere.

¶Statuere, Prouidere: vel exiſtimare, expectare, vel prorſus ita opinari. Cic. 7. Verr. Præſertim quum ſtatuiſſes, vt ais, cauſam tibi eſſe dicendam. Ibidem, Cauſam ſibi dicendam eſſe ſtatuerat, iam antè quàm hoc vſu veneris. Budæus.

Non poſſum ſtatuere verum, &c. Cic. 3. de Oratore, Neque tamen poſſum ſtatuere, verum magis mirer, te illa quæ mihi perſuades maxima eſſe adiumenta, potuiſſe in tuis tantis occupationibus perdiſcere, an ſi non potueris, poſſe iſto modo dicere.

Statuere & iudicare. Cic. 2 de Orat. Sine vlla dubitatione ſic ſtatuo & iudico, neminem omnium tot & tanta, quanta ſunt in Craſſo, habuiſſe ornamenta dicendi.

Statuere ſummum bonum, non dolere. Cicero 2. de Finibus, Qui ſummum bonum ſtatuit, non dolere. Idem 1. Officior. Potiis verò, dolorem ſummum malum iudicans aut temperans, voluptatem ſummum bonum ſtatuens. eſſe certè nullo modo poteſt. Idem Acad. 4, Præcide inquit, ſtatue aliquando quid libet. quid? quæ dicuntur quidem.

Sic ſtatuunt. Cicero 4. Acad. Quum Dialectici ſic ſtatuant, omne quod ita diſiunctum ſit, quaſi aut etiam, aut non, non modò verum eſſe,

eſſe, ſed etiam neceſſarium.

Apud animos vel animum ſtatuere. Liu. 6. ab Vrbe.

Cum animo ſtatutum ac deliberatum habere. Cic. 5. Verr. Tu ſi ordinem Senatorium deſpexiſti, ſic ad iniurias libidinéſque tuas occaſionem eorum quæſiſti, ſic habuiſti ſtatutum cum animo, ac deliberatum, omnes qui habitarent in Sicilia, aut qui Siciliam te Prætore attigiſſent, Iudices reiicere?

De aliquo ſtatuere, pro Aliquem damnare. Tacit. lib. 2. Satis viſum de Viſtilia ſtatuere. Et lib. 12, Ius ſtatuendi etiam de procuratoribus dederat.

De ſe aliqua ſtatuere Plin. epiſt. 98.

Statuere de ſe, Eſt ſibi ipſi mortem afferre, non expectata principis damnatione. Tacit. libro 5. Eorum, qui de ſe ſtatuebant, humabantur corpora, manebant teſtamenta, pretium feſtinandi. Idem libro 12. Ius ſtatuendi etiam de procuratoribus dederat, id eſt damnandi.

Documentum ſtatuere ne. Cic. ad Brutum, 15, Dixi igitur ſententias in Antonium, dixi in Lepidum ſeueras, neque tam vlciſcendi cauſa, quàm vt & in præſens ſceleratos ciues timore ab impugnanda patria deterrerem, & in poſterum documentum ſtatuerem nequis talem amentiam vellet imitari.

Ex dignitate ſtatuere. Cic. ad Licinium, lib. 5. 8, Quamobrem tu quantum tuo iudicio tribuendum eſſe nobis putes, ſtatues ipſe, & vt ſpero, ſtatues ex noſtra dignitate.

Exemplum ſtatuere in homine, Idem quod Edere exemplum, Vide EXEMPLVM. Cic. 4. Verr. Terent. in Prol. Heaut.

Exemplum ſtatuite in me, vt adoleſcentuli, &c.

Exemplum in aliquem ſtatuere. Cic. 5 Verr. In quos aliquid exempli Pop. Roman. ſtatui putas oportere, ab iis tu defenſionis exempla quæris?

Statui te exemplum impudenti, dare pudori præmium. Plautus Rudent. 16.

Exitium in aliquem ſtatuere. Tacit. lib. 5.

Finem aliquem ſtatuere, Cicero ad Domitium, libro 6. 21, Sed quum conſilij tui bene fortitérque ſuſcepti, eum tibi finem ſtatueris.

Finem ſtatuit cupidinis atque timoris. Lucr. lib. 6.

In aliquem ſtatuere. Cæſar 1. belli Gall. lib. 1. Diuitiacus Cæſarem complecti, multis cum lachrymis obſecrare, ne quid grauius in fratrem ſtatueret.

Æquabile ius in omnibus ſtatuere. Author ad Heren. lib. 3.

Ius actioni ſtatuere. Cicero ad Trebat. lib. 7. 12, Quod ius ſtatues communi diuidendo, cùm commune nihil poſſit eſſe apud eos qui omnia voluptate ſua metiuntur.

Legem ſibi ſtatuere. Cic. 5 Verrin. Ego in iſto reo legem hanc Iudices, mihi ſtatuo, viuendum ita eſſe vt iſta non modò factis, dictiſque omnibus, ſed etiam oris, oculorúmque illa contumacia, ac ſuperbia quam videtis, diſſimilimus eſſe ac ſemper fuiſſe videar.

Locum colloquio ſtatuere. Liu. 8 bel. Pun.

Mercedem ſtatuere. Brutus Cic. in epiſt. ad eundem, 16.

Modum ſtatuere alienæ induſtriæ. Cic. 1. de Finib. Sin laboramus, quis eſt qui alienæ modum ſtatuat induſtriæ?

Modum ſtatuit narrare cupidinibus. Horat. 1 Serm. ſaty. 2.

Statuere ne. Cic. 2. Philipp. Statuitúrque ne poſt M. Brutum Proconſulem ſit Crete prouincia.

Pretium ſtatuere. Liu. 2. bell. Maced. Terent. in Prol. Heaut.

Si nunquam auarè pretium ſtatui arti meæ.

Statuere quanti. Cic. 7. Verr. Primùm inſimulatio eſt repentina, capitalis atque inuidioſi criminis: Statuite quanti hoc putetis, & quàm multo redemiſſe.

Statuere enim qui ſit ſapiens, vel maximè videtur eſſe ſapientis. Cic. 4 Acad.

Statuere ſtatuam alicui. Plinius lib. 18 cap. 3.

Stipendium alicui ſtatuere de publico Liu 1. ab Vrbe.

Triſte aliquod ſtatuere. Aliquod ſupplicium Ouidius 2. de Ponto, eleg. 2.

Ante oculos ſtatuere. Cic. 2. de Orat. Vel ſi cauſam ageres militis, patrem eius, vt ſoles, dicendo à mortuis excitaſſes, ſtatuiſſes ante oculos, complexus eſſet filium, fléńſque eum Centumuiris commendaſſet.

Statuere, Firmare, ponere. Plaut. Pſeud. 7,

At nunc diſturba quas ſtatuiſti machinas. Liu. 9. bel. Maced. Tabernacula ſtatuere in foro. Cic. 3 in Catil. Eo ipſo tempore ſignum ſtatueretur, quo collocato atque, &c.

Aras binas ſtatuit è cæſpite, Erexit. Ouid. 7. Meta.

Crateras magnos ſtatuunt Virg. 1. Æneid.

Templa ſtatuere. Propert. lib. 2. eleg. 7.

Terminos ſtatuere Liu. 1. bel. Pun.

Tumulum ſtatuere Virg. 6 Æneid.

Vrbem præclaram ſtatui. Virg. 4. Æneid.

¶Statuere, Dedicare. Virg. 5 ecloga,

Cratéraſque duos ſtatuam tibi pinguis oliui. Id eſt dedicabo.

Statuere ſtatuam alicui. Cic. pro Seſtio, Non dubito quin ſi modò eſſet in Repub. Senatus, ſi manſiſſet pop. Rom. reuixiſſet, aliquando ſtatua huic ob Remp. interfecto in foro ſtatueretur.

¶Statuo, Do eſſe, quod & conſtituere dicitur. Cic. 2 de Fin. Statue contrà, aliquem confectum tantis animi corporiſque doloribus, &c. Suprà autem dixerat, conſtituamus aliquem. Budæus.

¶Statuere, Conterere. Terent. Adelph. 3 2.

Sublimem medium arriperem, & capite primum in terram ſtatuerem,

Vt cerebro diſpergat viam.

¶Statutum eſt, Cic. Attic. lib. 12. 24, Equidem neque de genero dubito, placet enim mihi Crasſipes; neque de re, ſtatutum eſt enim: de loco nonnunquam.

Iam habeo ſtatutum quid mihi agendum ſit. Cic. Sulpit. lib. 4. 2.

Statutus, penultima producta, Participium {[illegible]} vt Statuta dies, hoc eſt conſtituta, & dies ac decreta ea conuentione. Liuius 1. bell. Macedon.

Qui ſacrificia gentilitia illo ipſo in ſacello ſtatuto loco anniuerſaria factitarunt. Cic. de Aruſp. reſp.

Solenne ſacrificium & ſtatutum Cic. 1. Tuſcul. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificium curru vehi ius eſſet, ſatiſ longè ab oppido, &c.

Statuti pali, quaſi ſtantes defixi. Id eſt ita collocati in terram, vt ſtantes, non tranſuerſi aut obliqui appareant. Varro 1. de Re ruſtica, capite 14.

Statutum, ſtatuti, penul. prod. neut. gen. {[illegible]} Decretum, Cic. Cornificio, lib. 12. 25, Neque enim ſtatuti quid in tanta perturbatione habere potuiſti.

Statua, ſtatuæ {[illegible]} à Statuo deduci videtur, & eſt imago quæ alicui vel mortuo vel etiam viuenti antiquitus decernebatur, & in foro aut aliquo loco conſpicuo collocabatur, ad alicuius rei bene geſtæ memoriam: quanquam nonnulli hoc inter ſe differre putant imagines & ſtatuas: quòd ſtatuæ ſint æneæ, eboreæ, lapideæ: imagines, ceræ, & pictæ. Sueton. in Tiberio, cap. 26 Etiam ſtatuas atque imagines, niſi permittente ſe, poni prohibuit. Cic. 9 Philip. Maiores quidem noſtri ſtatuas multis decreuerunt, ſepulchra paucis. Idem 5 Philip. Eique ſtatuam equeſtrem inauratam in roſtris, aut in quo alio loco in foro vellet, ex huius ordinis ſententia ſtatui placere.

Statua eſt Ludij ſtriae, qui quondam fulmine ictus in Circo, ſepultus eſt in Ianiculo: cuius oſſa poſteà ex prodigijs, oraculorúmque reſponſis, Senatus decreto intra vrbem relata, in Volcanali, quod eſt ſupra Comitium obruta ſunt, ſupérque ea columna cum ipſius effigie poſita eſt. Feſtus.

Inaurata ſtatua pallidior. Catul. ad Iuuentium, 76.

Infantes ſtatuas findit Canicula. Horat. 2. Sermon. ſaty. 5. Hoc eſt mutas. Acron.

Loricata ſtatua, Vide LORICA.

Mediocris ſtatua, Vide MEDIOCRIS.

Conſecrare alicui ſtatuam, Vide CONSECRO.

Decernere ſtatuam, Vide DECERNO.

Omnibus vicis ſtatuæ factæ ſunt, ad eas thus & cerei. Cicero 3. Officior.

Tempeſtate, vi, & vetuſtate interierunt ſtatuæ. Cic. 9. Phil.

Statuere ſtatuam alicui Plin lib. 18. cap 3.

Simulachrum, imago & ſtatua. Cic. pro Archia, An quum ſtatuas & imagines non animorum ſimulachra, ſed corporum, ſtudioſè multi ſummi reliquerunt, &c.

Statuaria, ſtatuariæ, Subſtantiuum, Ars faciendi ſtatuas. Plinius lib. 35. cap. 12 Laudat & Praſitelem, qui plaſticem matrem ſtatuariæ ſculpturæque & cælaturæ eſſe dixit. Idem libro 36 cap 5, Non omittendum, hanc artem vetuſtiorem fuiſſe, quàm picturam, aut ſtatuariam.

Statuarius, ſtatuarij {[illegible]} pro ſtatuarum artifice & ſculptore ponitur à Quintil. lib. 5. cap. 12. Et apud Plin. lib. 34. cap 7. caput eſt de antiquis ſtatuarijs.

Statuarius, Adiectiuum {[illegible]} Plin. lib 34. cap. 7. Fuiſſe autem ſtatuariam artem familiarem Italiæ quoque & vetuſtam, indicat Hercules ab Euandro ſacratus.

Statura, ſtaturæ, pen. prod. {[illegible]} Propriè ipſa corporis qualitas & proceritas aut breuitas. Cic. 5 de Finib. Corporis igitur noſtri partes, totáque figura & forma & ſtatura quàm apta ad naturam ſit, apparet.

Velim mihi dicas, niſi moleſtum eſt, L. Turſelius qua facie fuerit, qua ſtatura. Cic. 2. Philipp.

Apponere formam, ſpeciem, & ſtaturam ad dignitatem. Author ad Herennium, lib. 4.

Commoda ſtatura, Vide COMMODVS.

Noſcere figuram & ſtaturam. Cic. 1. Tuſc.

¶Statura arboris. Colum. lib. 5. cap. 5, Producet in tantam ſtaturam quantam permittit agricola. Hoc eſt craſſitudinem & altitudinem. Idem lib. 12. cap. 48, Maturam oliuam in ſtatura factam colymbadem, de muria ſublato.

Statumen, pen prod. ſtaminis, neut. gen. {[illegible]} Id quo fulcitur vitis, vt pali & pedamenta, & quicquid pro munimento accedit. Colum. lib. 4. cap 16, Quum menſem trigeſimum exceſſerit poſita vinea, id eſt tertio autumno, vehementioribus ſtatuminibus ſtatim impedanda eſt. Corruptè paſſim legitur impedienda. Ibidem cap. 2, Duo viduantur ſtatumina Idem lib 5 cap 4.

¶Statumen, apud Vitruuiū dicitur quicquid pro ſtrato adijcitur.

¶Statumina, pro Paris ſtipitibus cuiuſdam marbinæ qua iumenta clauſa curantur. Columel. libro 6 cap 19. Primis autem duobus ſtatuminibus imponitur firmum iugum, ad quod iumenta capiſtrantur.

Statumino, ſtatuminas, penult. corr. {[illegible]} ſtatuminare, Statuminibus firmare, Plinius lib. 17. cap. 22. Eodem modo vineam ſtatuminato

Statuminare lapidibus. Plin. lib. 18 cap. 6.

Statuminatio, Verbale. Verbis autem Budæi libet explicare ſtatuminationem & ruderationem Vitruuij in pauimentis: ſic igitur ſcripſit Budæus, Statuminatio, vt hic apparet (librum Vitruuij intelligit) fit lapidibus & cementis libralibus & manualibus ſine calce & arena: Ruderatio verò ſtatumini ſuperinducitur cum calce & arena, aut rudere nouo aut rediuiuo, id eſt ex vetere ædificio ſumpto, non nuper effoſo, quod conſtat è cemento vt hic apparet, ad differentiam nuclei qui è teſta contuſa conſtat, & tertio loco inducitur. Hæc doctiſſimi hominis oratio, non tam docet vt intelligamus, quàm manu propè ducit, vt quid iſta ſint apud Vitruuium penè palpemus. Sic autem Vitruuius ait libro 7, Tunc inſuper ſtatuminetur, non minore ſaxo, quàm quod poſſit manum implere.

ſtatuminibus inductis ruderetur. Et mox, inſuper ea teſta nucleus induratur, &c.

Status ſtata, ſtatum, & Status, huius ſtatus, Vide STO.

STATYELLI, olim Populi Liguriæ teſte Plin. lib. 3 cap. 5. quorum oppidum Aquæ Statyellæ collocatur à Strabone ea in via, quæ à Genua Placentiam ducit.

STAVAI, Gentes ſunt circa Hyrcanum mare, apud Plin. lib. 6. cap. 16.

Steatites (στεατίτης) Gemma eſt ſeui oſtentans, quod Græci στέαρ vocant. Plin. lib. vlt. cap. 10.

Steatoma (στεάτωμα) Tumor eſt foris in corpore apparens, pinguem intus materiam continens, ſeuo ſimillimam, vnde & nomen accepit nam στέαρ, ατος ſeuum ſignificat. Plin. lib. 26. cap. 14. Eadem & contra Steatomata efficax.

Stega (στέγη) Locus in naui contectus ἀπὸ τοῦ στέγειν quod eſt tegere. Plaut. in Bacchid. Fortè vt aſſedi in Stega. Hinc Triſtega, τρίστεγα, dicitur pro triplici tabulato. Stegam pro ingenio rectè quoque viſurpes. στέγω enim idem eſt, quod tego: στέγη tegumentum. Plautus in Sticho 7 12.

Sine aduocatis, ibidem in cerenſo, in ſtega,

In amicitiam, atque in gratiam conuortimus. Stege, ſteges, ſiue Stega, ſtegæ Græcè, dicitur Latinè Caſa, tectum, contignatio. *Eſtage*.

STEGNATIA, Ciuitas in Adriatico litore. Strabo lib. 6. E Brunduſio verò litus Adriaticum præternauiganti Stegnatia occurrit ciuitas, commune & nauigantibus, & terreſtre iter facientibus ad Barium diuerſorium.

Stegnus, ſtegna, ſtegnum, Strictus. Inde Febres ſtegnæ, quæ & conſtrictæ vocantur. Plin. lib. 23. cap. 7.

Stela, ſtelæ, Græcis στήλη, dicitur columna: ſtructura conſtat aut lapidea, aut cæmentitia, aut lateritia Plin. lib. 6. cap. 29. In altera ſtelæ literis incognitis. Stelæ autem propriè lapideæ pilæ ſunt erectæ, in quibus fœdera inſcribi ſolebant, vt omnibus innoteſcerent, & in quibus etiam homines proſcribi ſolebant, Iſocrates in Paneg. circa finem vitæ, & Demoſthenes identidem. Hodie ſtelæ propriè vocari poſſunt lapideæ cruces, vel huiuſmodi monumenta quæ in militaribus viis extructa videmus, literis interdum inſculptis ad memoriam alicuius rei prodendam. Latinè cippi dicuntur, quales ſuper ſepulchra extruuntur.

Stelephuros, Ortyga, Plantago: herba foliis perpetuò virentibus, ex ſpicatarum genere: Plinius libro 21. cap. 17.

Stelis, larix arbor ex qua viſcus naſcitur. Plin. lib. 16. cap. vltimo.

STELLA Aruncius poeta Patauinus Lepidiſſimus, familia conſulari ortus Violentillam amauit puellam Neapolitanam, quam tandem vxorem duxit. Hæc in deliciis habuit columbam auem dicatam Veneri, quam Stella ſtetit defunctam pulcherrimo carmine opúſqua ipſum columbam Inſcripſit. Martial. lib. 12.

Lanigeros habitat facundus Stella penates.

Stella, ſtellæ (ἀστήρ) A ſtando dicitur: quòd ſtellæ in cœlo ſtare videantur, cuius innumera exempla apud authores.

Stellam ſignificare ait Ateius capito Lætum & proſperum, authoritatem ſecutus P. Seruilij auguris, quæ ex lamella ærea adſimilis ſtellæ, locis inauguratis infigatur. Feſtus.

Sunt autem ſtellæ natura flammeæ Cic. 2. de Nat. deor.

Heraclides errantibus ſtellis diuinitatem tribuit. Cic. primo de Natura deorum.

Facilè vincunt magnitudinem terræ ſtellarum globi. Cicero in Somn. Scip.

Traiectio ſtellæ. Cic. 2. de Diuinat. Ita re nec terræ fremitus nec cæli diſceſſus, nec lapideus aut ſanguineus imber, nec traiectio ſtellæ, nec faces viſæ terrebunt.

Acceſſus ſtellarum, Vide ACCEDO.

Alba ſtella. Horat. 1. Carm ode 12.

Ardentes ſtellæ. Virg. 4. Æneid.

Aureæ ſtellæ. Senec. Herc furen. 1.

Caliginoſa ſtella. Vide CALIGO.

Candidæ ſtellæ. Horat. 3 Carm. ode 15.

Comans ſtella. Ouid. 15 Metam.

Crinita ſtella, Vide CRINES.

Stella diuina. Plautus.

Inde vſque ad diuinam ſtellam craſtinam perpotabimus.

Diurnam ſtellam vocat eleganter luciferum, vt heſperum nocſiferum vocauit Catullus Monuit Turnebus.

Gelidæ ſtellæ. Lucret. lib 6.

Quæ gelidis à ſtellis axis aguntur. Gelidis dixit non propter ſtellas, ſed propter axem, Septentrionalem ſcilicet.

Micantes ſtellæ. Ouid. 7 Metam.

Proterua ſtella canis Icarij Ouid. 2. Amor. eleg. 16.

Salubres ſtellæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.

Vagæ ſtellæ Lucan. lib. 9.

¶ Agmina ſtellarum cogit Lucifer. Ouid. 2 Metam.

Depulit ſtellas aurora. Ouid. 7. Metam.

Diffugiunt ſtellæ. Ouid. 2. Metam.

Dinumerare ſtellas Cic. 1. Offic. Etiam ſi dinumeraſſe ſe ſtellas aut metiri mundi magnitudinem poſſe arbitretur.

Fixæ ſtellæ. Ouid. 2 Metam.

Dies clara fugarat ſtellas. Virg. 5. Æneid.

Sparſa micant ſtellarum lumina cælo. Silius lib 15.

Aretes obruta ſtellis. Virg 1 Georg.

Palantes polo ſtellæ. Virg. 9 Æneid.

Reſtringat ſtellas exortus ſol. Lucret. lib. 3.

Cælum voluit ſtellas rapida vertigine. Silius lib 8.

¶ Stella, pro Sydere ex multis ſtellis compacto. Ouid lib. 3 Faſt.

Stella Lycaoniam vergit declinis ad Arcton,

Miluius: hæc illa nocte videnda venit. Miluius autem de quo agit poeta, Hygino & Arato vocatus Olor ſiue Cygnus. Hic habet, vt ita dit Hyginus, in capite ſtellam clarè lucentem vnam: in collo alteram pari fulgore: in vtriſque pennis quinas ſupra caudam, vnam. Sunt qui Aquilam eſſe putent. ſed & hæc quatuor ſtellis conſtat. Idem lib 5 Faſt.

¶ Stella, Piſcis. Plin. lib 9 cap 60. Præter claros ſapientia authores video mirari ſtellam in mari. Ea figura eſt parua admodum caro intus, extra duriore callo. Huic tam igneum feruorem eſſe tradunt, vt omnia in mari contacta adurat, omnem cibum ſtatim peragat.

Stello, ſtellas, (στίλβω, ἀστερίζω) ſtellare. Propriè ſtellarum eſt, quum ſplendorem ſuum emittunt. Eſt & ſtellare, lucere ſtellarum in morem. Martial. lib. 2. Et numeroſa linunt ſtellantem ſplenia frontem Id eſt, ſtigmatibus multis notatam & inuſtam, quomodo cælum ſtellis. Plin. lib. 37. Quoniam ſtellarum Hyadum & numero & diſpoſitione ſtellantur.

¶ Stellare, Inuidere, à ſtellione animali, cuius natura eſt inuida. Vide STELLIO.

Stellans, Particip. (ἀστερίζων) Claud. lib. 2 de rap. Proſ.

Ducitur in thalamum virgo, ſtat pronuba iuxta

Stellantes nox picta ſinus. Id eſt ſtellarum ſplendore conſpicuos.

Cæli ſtellantis regia. Virg. 7 Æneid.

Fons ſtellans bullis. Plin. lib 31. cap 2.

Gemmæ ſtellantes, Oculi caudæ pauoninæ, more ſtellarum fulgentes. Ouid. 1. Metam. 12.

Nox ſtellans. Cic. 1. de Diuin.

Cùm clara ſpeciem concreto lumine luna

Abdidit, & ſubitò ſtellanti nocte perempta eſt. Ex poëta.

Olympus ſtellans Cic. 1. de Diuin.

Nam pater altitonans ſtellanti nixus olympo Ex poëta.

Ora ſtellantia Tauri. Ouid. 5 Faſt.

Stellans volatus, Hoc eſt qui à ſtella fit, vel qui ita in cælo conſpicitur, præſertim æſtate ſuper noctem, quaſi à ſtella aliqua volante fiat. Plin. lib. 18. cap 26, Ita appellant ruſtici ſtellantes volatus, Græci verò lampyridas.

Stellatus, pen. prod. Adiectiuum, (ἀστερωτός, κατάστερος) Stellis plenum: proprium cæli epithethon quum eſt clarum & ſerenum: quanquam ad alia etiam transfertur. Plin. lib. 10. cap 67. Salamandra animal lacerti figura ſtellatum.

Stellata domus Claud. lib 3 de Rapt.

Enſis ſtellatus fulua iaſpide Virg. 4. Æneid.

Stellatus, luculenter & eleganter dictum pro inter ſydera relatus, & ſydus factus, ſed græcorum modo, quibus hoc ſignificat καταστερισθῆναι, vt qui mediocriter Græcorum literis tinctus eſt, nouit. Cic. 5. Tuſcul. Nec ſtellatus Cepheus, &c.

Stellifer, pen. cor. Adiect. (ἀστεροφόρος) Quod fert ſtellas, proprium cæli epitheton. Cic. in Somnio Scip. Quam ob cauſam ſummus ille cæli ſtelliferi curſus

Olympus ſtellifer Senec. Herc. Oetæo, 25.

Stelliger, pen. corr. Aliud adiect. (ἀστεροφόρος) vt Polus ſtelliger. Stat. 12. Thebaid.

Axis ſtelliger. Stat. 3. Sylu. 3.

Stellatura, ſtellaturæ, pen. prod. Nomen erat annonæ militaris. Lampridius in Alexandro, Annonas militum diligenter inſpexit: Tribunos qui per ſtellaturas militibus aliquid abſtuliſſent, capitali pœna affecit. Spartianus in Peſceuino. Nam & Imperator Tribunos duos, quos conſtitit ſtellaturas accepiſſe, lapidibus obrui ab auxiliaribus iuſſit. Budæus.

STELLATINA tribus. Vide TRIBVS.

Stellio, ſtellionis, maſc. gen. (ἀσκαλαβώτης, ἀσκαλαβώτην) Animal lacertæ ſimile tergo circulis quibuſdam depictum, lucentibus guttis ad modum ſtellarum, à Græcis dicitur aſcalabotes: quòd apud eos ἀσκάλαβος circulus eſt. Stelliones, inquit Marcellinus, in nouis domibus cernuntur, fortè ij quos Romanum vulgus *tarantolas* vocat, albas, innocuas, & puſillis lacertis ſimiles. Stelliones, inquit Barbarus, fraudulentiſſima ſunt animalia, phalangiorum fortaſſè generis Plin. lib. 30 cap. 10. Tunicula ſtellionis, quam eodem modo vt anguis exuit, pota, &c. Operæpretium eſt ſcire quomodo præripiatur, quum exuitur membrana hyberna, aliàs deuorantis eam, quoniam nullum animal fraudulentius inuidere homini tradunt. Inde ſtellionum nomen aiunt in maledictum translatum: Sed eo derelicto, non poteſt remeare. Nihil ei remedio in comitialibus morbis præfertur. Virg. 4. Georg.

Iam ſæpe fauos ignotus adedit Stellio.

Stellionatus, huius ſtellionatus, pen. prod. m. g. Crimen apud Iuriſconſ. à ſtellione nomen ſumpſit, quod fit quum aliquid dolo factum eſt: vt ſi quis rem alij obligatam diſſimulata obligatione, per calliditatem alij diſtraxerit, vel permutauerit, vel in ſolutum dederit, aut ſi quis merces ſuppoſuerit, vel obligatas auerterit, vel corruperit, aut impoſturam fecerit: cuius nulla pœna ordinaria eſt, ſed extraordinariè plectitur, & ad præſidem ſpectat Hæc ex Vlpiano, De crimine ſtellionatus. l. Stellionatus.

Stemma, ſtemmatis, neut. gener. (στέμμα) Coronamentum quod ex multis floribus compoſitum eſt. Dictum à Græco, quaſi στεφάνωμα. στέφω enim corono: & στέμμα corona. Firmicus lib. 4 Magnos viros faciet Mercurius, qui ſacris & religioſis ſtemmatibus coronentur.

¶ Stemmata, Imagines maiorum, quæ poni ſolebant in atriis. Martialis, lib. 1 in Poſthumum,

Atria Piſonum ſtabant, cum ſtemmate toto.

Iuuen. Saty 8 Sueton. in Nerone, cap. 73. Quod in vetere gentilium ſtemmate C. Caſſij percuſſoris Cæſaris imagines retinuiſſet. Plin. li. 35 cap. 2. 3. Expreſſi cera vultus ſingulis diſponebantur armariis, vt eſſent imagines quæ comitarentur gentilitia funera. Semperque defuncto aliquo totus aderat familiæ eius, qui vnquam fuerat, populus. Stemmata verò lineis diſcurrebant ad imagines pictas. Hæc Plinius. Polybius rem ſic explicat, Quum apud eos illuſtris vir aliquis ex hac migrauit vita, in funere cum reliquo ornatu in forum fertur in Roſtra quæ vocantur, interdum ſtans ante omnium oculos, rarò recubans. Circumfuſa autem populi corona, in Roſtra aſcendit filius ſi quem puberem reliquerit, qui fortè adſit: ſin minus, propinquus

aliquis

aliquis: & de mortui virtutibus dicit, rebuſque quas is proſperè geſſerit. Eo deinde ſepulto, iuſtiſque factis, mortui imaginem in illuſtriſſimo domus loco ponunt in cellula lignea conditam. Imago autem perſona eſt ad ſimilitudinem egregiè expreſſa, & forma, & lineamentis. Has imagines & in publicis feſtis aperiunt ornántque magnificè, & quum ex familia clarus aliquis moritur, in funus producunt. Vide imagines maiorum in SMAGO. Saluſtius quoque in Iugurth. non ita procul ab initio, Nam ſæpe, inquit, audiui ego, Qu. Maximum, P. Scipionem, præterea ciuitatis noſtræ præclaros viros, ſolitos ita dicere, quum maiorum imagines intuerentur, vehementiſſimè ſibi animum ad virtutem accendi: ſcilicet non ceram illam, neque figuram, tantam vim in ſeſe habere, ſed memoria rerum geſtarum eam flammam egregiis viris in pectore creſcere: neque prius ſedari, quàm virtus eorum famam atque gloriam adæquauerit. Iuuenalis etiam Saty 8,

Tota licèt veteres exornent vndique ceræ
Atria, nobilitas ſola eſt atque vnica virtus.

A proauis demiſſum ſtemma Stat 3. Sylu 3.

¶Stemma, pro Facinore nonnunquam accipitur: quoniam mos erat apud antiquos, vt qui quicquã bene geſſerant, coronis donarentur, & eædem ſtatuarum capitibus imponerentur. Martial. lib. 2,

Cæſaris atque Iouis confer nunc ſtemma iuuentus:
Par onus vt tuleſint, alter ille tulit.

¶Stemmata, Inſcriptiones ſaxorum. Martial. lib. 10 in Gallum,
Triſtia ſaxorum ſtemmata delet herus. Alij codices rectius habẽt, ſtigmata delet Heros. Senſus eſt, Heros medicus delet triſtia ſaxorum ſtigmata.

STENICLARVS, ciuitas regia Meſſeniorum, in qua regnauit Creſphon. Strabo lib 8.

STENNIO, [illegible] Bocatio li. 10. ca 10. filia Phorci, ex mõſtro marino ſuſcepta: quæ debilitas interpretatur, Id eſt timoris natiuũ, quod nimium iuuentem debilitat. Stenio rectius ſcribitur. Soror fuit Meduſæ.

STENTOR, huius ſtentoris, pe. cor. [illegible] vnus fuit è ducibus Græcorum, qui ad Troiam profecti ſunt, cuius tantus erat vocis ſonitus quantus aliorũ quinquaginta, vt ſcribit Hom. li. 5. Iliad. Iuuen. Sat. 13,
Tu miſer exclamas, vt Stentora vincere poſſis.

STEPHANIO, is qui primus togatus ſaltare inſtituit, vitæ diuturnioris fuiſſe commemoratur a Plinio lib 7. cap. 48.

Stephanitæ vites [illegible] Hoc eſt coronariæ, nempe quæ per ſtatumina calamorũ materiis ligatis in orbiculos, gyróſque: ſtatuuntur, & materiis ſummiſſis, eaſdem ſtatuminibus per orbem, & in coronam connectuntur. Colum lib 3. cap 2, Nec ſolum quæ iucunditate ſaporis, verumetiam quæ ſpecie commendari poſſunt, cenſeri debent: vt ſtephanitæ, vt tripedaneæ.

Stephanoma, [illegible] idem quod coronamentum, hoc eſt, materia coronarum, id eſt, flores frondéſve, quæ odoris colorisve gratia coronis ſolent inſeri.

Stephanopolis, pe. prod. & Stephanoplocos, [illegible] Plin. lib. 35. cap. 11, Amauit in iuuenta Glyceram municipem ſuam, inuentricem coronarũ: certandóque imitatione eius, ad numeroſiſſimam florum varietatem perduxit artem illam: poſtremo pinxit illam ſedentem cum corona: quæ è nobiliſſimis eius tabula appellata eſt ſtephanoplocos, ab aliis ſtephanopolis, quoniam Glycera coronas vendendo ſuſtentauerat paupertatem.

STEPHANVS [illegible] Nomen proprium. Latinè verti poteſt corona: à quo Stephanium & Stephaniſcus diminutiua: à quorum poſteriore iis tertius aliud diminutiuum Stephaniſcidium Stephanus diaconus protomartyr. Lucas in Act. Stephanus, qui de vrbib. ſcripſit.

Sterculius, Vide poſt STERCVS.

Stercus, ſtercoris, penul. correp. neu. gen. [illegible] Plin. lib. 17 cap. 9 Cato, Stercus vnde fiat, ſtramenta, lupinum, paleas, fabalia, ac frõdes ilignas, quernáſque. Plaut. Aſin. 9. Iuſſin' Iceleſte ab ianua hoc ſtercus hinc auferri? Colum. lib 2. cap. 6. Vineis emaciatis & aruis optimum ſtercus lupinum præbet. Ibidem cap. 15 De generibus ſtercoris.

Canino ſtercore fœda atria. Iuuenal. ſaty 14.
Tetrum ſtercus. Lucret. 2.
Color fucatus ſtercore crocodili. Horat. Epod. 12.
Auferre ſtercus ab ianua, Vide AVFERO.
Iniectum ſtercus. Cic. 1. de Diuin. Se interfectum in plauſtrum à caupone eſſe coniectum, & ſupra ſtercus iniectum, &c.
Stercore ſaturare agrum. Colum. lib. 2. cap. 9.
Stercore ſatiatum ſolum. Colum. lib. 2. cap 10.
Ingerere ſtercus vitibus. Colum. lib. 2. cap 16.
Nuio ſtercus curiæ dici Glauciam. Cic. 3. de Orat.

Stercoreus, Adiect. [illegible] Plaut. Mil. 4.

miles meus eſt herus,
Qui hinc ad forum abiit: glorioſus, impudens,
Stercoreus, plenus periurij, atque adulterij.

Stercoro, ſtercoras, pen. cor. [illegible] ſtercorare, Fimum agris fœcunditatis gratia inſpergere. Plin. lib. 18. cap 23. Ager, ſi non ſtercoratur, alget: ſi nimiũ ſtercoratus eſt, aduritur. Colum. li. 2. c. 16.
Colere & ſtercorare agrum Cic. de Senec. At Homerus, qui multis vt mihi videtur, antè ſeculis fuit, Laertem leniẽtem deſiderium quod capiebat è filio, colentem agrum, & eum ſtercorantem facit.
Spiſſius, vel rarius ſtercorare. Colum lib. 2. cap. 5.
¶Stercorare, Pinguefacere. Colum. lib. 11. Vicia & faba ſtercorare agrum dicuntur. Idem lib. 17. cap 9. Segetem ſtercorant fruges, lupinum, faba, vicia.

Stercoratus, pen. prod. [illegible] Participium, ſiue nomen ex participio, Stercore infectum. Colu. li. 1. cap. 16. Pomaria quoque & hortos oportet ſepto circundari, & eſſe in propinquo, atque in ea parte quò poſſit omnis ſtercorata colluuies cortis, balneóriũque, & oleis expreſſis amurcæ ſanies influere. Idem lib. 2. cap 11. Stercoratiſſimus locus. Sic apud Catonem, 4.
Ager ſtercoratus. Labeo rone 10 l. Cum vſumfructum. §. vltim. D. Quibus modis vſufruct.

Stercoratio, Verbale, [illegible] Colum lib 2 cap 16 Si tamen aliqua cauſa tempeſtiuam ſtercorationem facere prohibuerit, ſecunda ratio eſt, antè quàm ſarrias, more ſeminantis, ex auiariis puluerem ſtercoris per ſegetem ſpargere. Sic Plin. lib 10. cap. 23.
Modica ſtercoratione terra refoueatur. Colum. lib 5 ca 1 ad finẽ.

Stercorarius, Adiect. [illegible] Quod ad ſtercora pertinet: vt Crates ſtercorariæ. Varro lib. 1. de Re ruſtica.

Stercoroſus, pen. pro. Adiect. [illegible] Plenum ſtercoris. Colum. lib. 8. cap. 3. Nam plurimũ refert, aquam non eſſe in ea niſi vno loco, quam bibát, eámque mundiſſimam: nam ſtercoroſa pituitã concitat. Idem lib. 11. cap. 3. Ea quum pingui & ſtercoroſo ſolo poſt idus Februarias ſic obrueris. Cat. de re Ruſt. Locus ſtercoroſiſſimus.

Sterquilinium, Sterquilinij. [illegible] Locus ſtercoribus plenus, ſeu ſtercoris receptaculum. Colum. lib. 1 cap 6, Sterquilinia duo ſint: vnum quod noua purgamenta recipiat, & in annũ conſeruet: alterũ ex quo vetera vehãtur: ſed vtrunque more piſcinarũ deuexum leni cliuo, & extructũ, pauitũq; ſolũ habeat, ne humorẽ tranſmittãt.
¶Sterquilinium lenonem vocat Plaut. in Perſa, 11,
-eho lutum lenonium
Commixtum, eho in ſterquilinium publicum. Terent. Phorm 3. 2.

STERCVLIVS Deus apud Macrobium id eſt Saturnus quòd ſtercorandorum agrorum rationem induxerit & docuerit. Plinius Sterculiũ vocat: Sterculius (inquit) Fauni filius, Italiæ rex, ſtercorationis agrorum in Italia inuẽtor, ob id donatus immortalitate. Videndus Lilius Syntag 1. Hiſtor. deorum.

STERIA, vrbs Græciæ ad Potamum fluuium. Strabo lib. 9.

Stereobata, ſtereobatæ, pen cor m. g Vide SCYLOBATA.

STERENTEVM [illegible] Ptolemæo. lib. 2. cap 11, Germaniæ vrbs: hodie Caſſilium, vulgò *Caſſel*.

Sterilis, & hoc ſterile, penul. cor. [illegible] Infœcundus: & fructum non ferens, ſine prole, [illegible] enim Græcis priuo ſeu careo. Et [illegible], ſterilis. Plin. lib. 10. cap. 60, Sunt autem ſterilia, & minora, ac minus iucundi ſaporis oua.

Sterilis in gignendo. Plin. lib. 11, cap 39.
Veri ſterilis, Qui verum neſcit. Perſ. ſaty. 5.
¶Agros ſteriles exurit Sirius. Virg. 3. Æneid.
Amator ſterilis, qui non habet quod det amicæ. Plaut. Truc. 1.
Amator ſterilis. Stat. 3 Sylu. 4.
Arena ſterilis. Virg 1 Georg.
Auenæ ſteriles. Virg 5. eclog.
Corpora ſterilia ſonitu, Carentia & priuata ſono. Lucret. lib. 2.
Domus ſterilis. Propert. lib. 4. eleg. 12.
Dos ſterilis, ſine commodo aliquo. l. 4. in fi. D. de pact. dotal.
Februarius ſterilis. Cic. ad Qu. fra. lib. 2. 14.
Herba ſterilis. Ouid 3. Amor. eleg. 6.
Humo ſterili pauere ſemina. Propert. lib. 2. eleg 11.
Iuuenca ſterilis. Ouid. 5. Faſt.
Manus ſteriles, quæ nihil afferunt. Plaut. in Truc. 4.
Palus ſterilis. Horat. de Arte.
Pax ſterilis. Tacit. lib. 1.
Pecunia ſterilis, Quæ vſuras non parit. l. 3. §. vſuras. D. de contr. tutel. & vtil. act.
Proſpectus ſterilis. Plaut. Mil 10,
Sterilis hinc proſpectus vſque ad vltimam plateam probè eſt.
Nullum temporis punctum ſterile beneficio. Plin. in Paneg. Quod momentum, quod imò temporis punctum aut beneficio ſterile, aut vacuum laude?
Rubigo ſterilis. Horat. 3. Carm. ode 23.
Seculum virtutum ſterile. Tacit. lib. 17.
Syluæ ſteriles. Virg 2 Georg.
Vacca ſterilis. Virg. 6. Æneid.
Venus ſterilis. Lucret. li. 4. -pater à gnatis ne dulcibus vnquam Appelletur: & vt ſterili venere exigat æuum.
Vir ſterilis. Catul. de Berenyce. 58.

Sterilus, Adiect. pro ſterilis. Lucret. lib. 2.
Et ſonitu ſterila, & ſucco ieiuna feruntur.

Sterileſco, ſterileſcis [illegible] ſterileſcere, Sterilem fieri. Plin. lib. 8. cap. 50, Capræ pinguedine ſterileſcunt. Ibidem, cap. 16, Is ergo tradit leænam primo fœtu parere quinque catulos, ac per annos ſingulos, vno minus, ab vno ſterileſcere. Idem li. 7. ca 15, Sterileſcunt tactæ fruges.

Sterilitas, pen. cor. ſterilitatis [illegible] Infertilitas, infœcunditas. Cic. 1. de Diuin. Quorum ex habitu atque ex colore cùm ſalubritatis, tum peſtilentiæ ſigna percipi, nonnunquam etiam quæ ſit vel ſterilitas agrorum, vel fertilitas futura.
Abolere ſterilitatem fœminarum, Vide ABOLEO.
Annonæ ſterilitas neceſſis hominibus, Vide INCESSO.
Natali & ingenita ſterilitate laborãtes, Vide INGIGNO & NASCOR.

Sterno, ſternis, ſtraui, ſtratum [illegible] ſternere, Extendere. Valla. Sternimus quidem veſtes humi, ramos arborũ, flores, & multa eiuſmodi: tamen frequentius dicimus, Sterno humum floribus, ramis, veſtibus. Hinc eſt quare dicimus, toros, lectóſq; ſternere, & equũ ſternere: non quia ſint diuerſi ſenſus, ſed quia reſoluitor: vt ſit ſternere, verbi gratia, lectos & equos tapetis, Idem quod ſternere tapeta lectis & equis.
Sternere equos, Stratis adornare, Liu 8. bel. Pun.
Sternere lectos, Adornare inſtruere, apparare. Terent. Heaut. 1. 1. Plaut. Pſeud 4,
ſtrata, lauatáque, coctáque omnia vti ſint: nam mihi
Hodie natalis dies eſt. Cic. pro Cluent. Lectum illum genialem, quẽ biennio antè filiæ ſuæ nubenti ſtrauerat, in eadem domu ſibi ornari & ſterni expulſa, atque exturbata filia iubet.
Toros ſternere. Ouid. ad Liuiam.
Triclinia ſternere. Cic 5. Verr. Publicè ſibi conuiuia parari, ſterni triclinia etiam in foro iubebat. Idem pro Murena, Strauit pelliculis hœdinis lectulos Punicanos, & expoſuit vaſa Samia.

Iuuenes cæſi ſtrauera terram. Hoc eſt operuerunt. Virgi.8.Æneid.

Venti placidi ſtrauerũt æquora. Hoc eſt plana fecerunt, quę prius intumuerant. Virg.5.Æneid.

Fama tibi ſtrauit benignum iter. Stat.12.Thebaid.

Iter argento ſternunt. Lucret.lib.2.

Viam ſtrauit per mare. Lucret.lib.3.

¶Sternere, Deiicere, & quaſi in terram extendere, vnde etiam pro occidere ſumitur. Liuius 7 ab vrbe, Hunc imitatæ miles, aiebat, & circa iacentem ducem ſterne Gallorum cateruas. Idem 7.bel. Pun. Feſſique aliquot ſomno ac vigiliis ſternunt corpora paſſim. Idem 2. ab Vrbe, Stratis ariete muris.

Corpore toto ſternitur in vultus. Stat.12. Thebaid.

Humi ſternere aliquem. Horat.4. Carm.ode 14.

Pronum humi ſternere. Ouid 2 Metam.

Terræ ſternitur toto prouectus corpore. Virg.11. Æneid.

Aciem ſternere, Vide ACIES.

Virum ſternere cæde. Virg.10. Æneid.

Torrens rapidus ſternit agros, ſternit ſata læta boumque labores. Virgil.2. Æneid.

Pauor humilia ſtrauit corda mortalia. Virg 1.Georg.

Exitio graui ſternere aliquem. Horat.1, Carm.ode 16.

Sternere omnia ferro. Liu.4.bel.Pun.

Hoſtiles ſternit omnes. Ouid 11. Metam.

Ictu ſternere aliquem. Seneca Medea,8.

Sternere locum ſaxis. Liu 9.ab Vrbe,

Morti ſternere aliquem. Virg.12.Æneid.

Pecus ferro ſtrauit Aiax. Horat 2.Serm.ſaty.3.

Segetes ſternuntur. Ouid 1.Metam.

Sternitur omne ſolum iaculis. Virg.9.Æneid.

Telo præcipitem ſternere Silius lib.4.

Vulnere ſterni. Virg 10.Æneid.

Sternere ſe ſomno, pro Ad iacendum ſe collocare, vt quieſcamus. Virg 4.Georg Liu.bell.Maced Pars in iuueniles luſus, laſciuiámque verſi, pars veſcentes ſub vmbra, quidam ſomno etiam ſtrati.

Stratus, Particip. {[illegible]} Virg 1. Æneid.

-ſtratóque ſuper diſcumbitur oſtro.

¶Stratus ad pedes alicuius. Cic. ad Att.lib.10.195.

Æquor ſtratum ſilet. Virg 9 eclog.

Iter militari labore ſtratum. Quintil libro.cap.13.

Lapis ſtratus. Paulus in l. Si prius §.j.D de aqua pluu.arcend. Placuit, non aliàs per lapidem aquam duci poſſe, niſi hoc in ſeruitute conſtituenda nominatim comprehenſum ſit. non enim conſuetudinis eſt, vt qui aquam habeat, per lapidem ſtratum ducat.

Lectus lepidè ſtratus, Vide LACTVS.

Poma paſſim ſtrata iacent. Virgil.7.eclog.

Via ſtrata. Liu 8 Vrbe, Facto iudicio viua ſub terram ad portam Collinam dextra via ſtrata defoſſa Scelerato campo.

Vites ſtratæ, quæ & conſtratæ. Colum.lib.5.cap 4. Vltima eſt conditio ſtratarum vitium, quæ ab enata ſtirpe confeſtim velut proſtratæ per humum porriguntur.

Vnda ſtrata æqualiter. Ouid.epiſt.7.

Stratum, ſtrati, {[illegible]} ſubſtantiuum, Id quod ſtratum eſt, ſuper quod quieſcendum ſit: vt culmi equis ſuper quibus dormiant ſtrata dicuntur: lectus item homini paratus, ſtratum dici poteſt. Plin. lib.10.ca.59. Oua pauonis niſi molli ſtrato excepta franguntur. Colum.lib.11.cap.2. Nec cubiculis modò, aut ædibus, ſed ſtratis etiam, ſimilibúſque per ordinem committunt.

Dura ſtrata. Ouid.1.Amor.eleg.2.

Mollia ſtrata lecti. Lucret.lib.4.

Picta ſtrata. Ouid 8.Metam.

Corpus corripere è ſtratis. Virg 3. Æneid.

Excita ſtratis iuuentus. Lucan lib.1.

Exilire ſtratis. Ouid.5 Metam.

Incubare ſtratis. Virg 4.Æneid.

Alto ſtrato recondidit caput. Ouid.11.Metam.

Reponere membra ſtratis. Virg 4.Æneid.

Surgere ſtrato. Virg 3 Æneid.

Viarum ſtrata. Virg.1.Æneid. viæ ſtratæ.

¶Stratum pro operimento equorum. Senec epiſt. 80. Equum empturus ſolui iubet ſtratum: detrahis veſtiméta ſeruis venalibus. Plin. lib.7.ca.56. Frænos & ſtrata equorũ, Pelethronium inueniſſe dicunt.

Stratura ſtraturæ, pen prod. Sueton.in Claudio.ca.24. Quæſtorum collegio pro ſtratura viarum gladiatorum munus iniunxit. Id eſt pro cura ſternendarum viarum.

Stratura, Aliter. Pallad.in Nouembri, cap pen. Colymbades oliuæ fiunt ſic: Alternis ſtratibus oliuarum polegium ſpargis, & mel, & acetum, & ſalem modice, ſtratura intercedente, ſuffundis. Item ſternes oliuas ſupra iunculos ſruticulis, &c. Per ſtraturam intelligit, *vn lict, ou vne couche d'oliues eſtendues.* Colum.lib.12.cap.48. ad finem, Maturam oliuam in ſtratura factam Colymbadem, de muria tollito. Quo in loco omnes quotquot vidi codices habent ſtatura, ſed corrupté. Paulò antè dixerat, alterna tabulata oliuarum & ſalis.

Sternax, huius ſternacis, pen.prod {[illegible]} Adiect. Equus ſternax, qui facile ſternit ſedentem. Virgil.12 Æneid.73. Seruius.

Sternuo, ſternuis, ſternui, ſternutum, pen.prod. {[illegible]} ſternuere, Flatum è pectore exurgentem cum capitis concuſſione emittere. Plin.lib.7.cap.6, Oſcitatio quidem in enixu lethalis eſt: ſicut ſternuiſſe à coitu, abortiuum. Idem lib 28 cap.6, Theophraſtus ſenes laborioſius ſternuere dicit. Propert.lib.2.eleg 3.

Num tibi naſcenti, primis mea vita diebus

Aridus argutum ſternuit omen Amor?

Sternuto, ſternutas, pen.prod. {[illegible]} ſternutare, Frequent. Plin.lib. 19.cap 3, Capita ſternutante. Idem lib.28 cap 8, Proboſcidis tactu capitis dolor leuatur, efficacius ſi & ſternutet.

Sternutatio, Verbale {[illegible]}

Sternutamentum, ſternutamenti, Idem {[illegible]} Plin.lib 28.cap.2, Cur ſternutamentis ſalutamus? Idem lib.20.cap 12, Semen tritum & haustum naribus ſternutamenta mouet. Cic.2.de Diuinat. Quæ ſi ſuſcipiamus, pedis offenſio nobis & abruptio corrigiæ, & ſternutamenta erunt obſeruanda. Gellius libro 12. cap 5, Quum ſternutamenta quatiatur.

Euocare ſternutamenta Celſ lib 3.cap 30.

Prouocare ſternutamenta. Scribon. Largus 10, Prouocat ſternutamentum etiam per ſe contuſum & iniectum veratrum album.

Salutare ſternutamentum Celſus lib 2.cap.8.

¶Sternutamentum, Medicamentum ſternutationẽ euocans. Plin. lib.25.cap.vltimo, Radicem dolore commanducata dentium, rumpit dentes. Eadem ſicca conciſa, ſternutamentum eſt.

STEROPES, ſteropis, pen.cor. {[illegible]} vnus ex Vulcani malleatoribus miniſtris, à fulgure nomen habens. Virgil.8. Æneidos,

Brontéſque Steropéſque & nudus membra Pyracmon.

STEROPE, es, penult.cor. {[illegible]} Suidæ, Atlantis filia vna Pleiadum, quam nonnulli Aſteropen vocant, Vide in dictionibus CYOLUPA & PARTAOSS.

STEROPE, Dorylai regis Cretenſium fuit. Strabo lib.10.

Sterquilinium, Vide STERCVS.

Sterrhogonia {[illegible]} Genus thuris quod Latini maſculum dicunt à ſoliditate: [illegible] enim Græci ſolidum dicunt.

Sterto, ſtertis, ſtertui {[illegible]} ſtertere, Dormire, ſiue dormiendo ronchos emittere, in malum ferè ſemper ſumitur. Terentius in Eunucho 5.9,

Fatuus eſt, inſulſus, tardus, ſtertit noctéſque & diem. Perſ. Sat.3.

Stertimus indomitum quod deſpumare falernum

Sufficiat, quinta dum linea tangitur vmbra. Cic.2.de Diuinat. Et quum ſtertentem aliquem viderint. Idem 4. Acad. Per me vel ſtertas licet, inquit Carneades, non modò quieſcas. Iuuenal. Saty.1, Doctus & ad calicem vigilanti ſtertere naſo.

Supinus ſtertit. Horat 1.Serm.ſaty.5.

Vigilans ſtertis. Lucret.lib 3.

Diem totum ſtertere. Horat.2.Serm.ſaty 3.

STESICHORVS, pen.cor. {[illegible]} Nomen poëtæ ex Himera Siciliæ vrbe, ex qua Himereus eſt dictus. Alij ex Methauria vrbe natum dicunt. Alij ex Palantio Arcadiæ oppido. Floruit trigeſimaſeptima Olympiade, ſextáque & quinquageſima obiit. Fertur luſciniam aliquando in ore Steſichori infantis cecinisse, mirabili auſpicio, ſummum eum poëtam futurum: & cantus ſuauitate omnes qui ante eum fuerunt, ſuperaturum. Horatius 4.Carm.ode 9, Steſichoríque graues camœnæ. Fuit enim excellentiſſimus lyricus: à quo Steſichorium carmen dictum. Ideò autem dictus eſt Steſichorus, quòd primus ſaltare ad citharam inſtituit, hoc eſt choream ducere. Antè Tiſias vocabatur. Fratrem habuit Mamertinum, optimum Geometram. Dicitur & ſcripſiſſe Helenæ vituperationem, ex quo excœcatum fuiſſe, mox illíſque ob palinodiam viſum recuperaſſe. Vide Quintil.lib.10.cap.2.

Steſichorites, {[illegible]} in talis numerus eſt octonarius, ita dictus, teſte Polluce à Steſichori poëtæ ſepulchro quod omnibus ſuis partibus octonis conſtaret angulis videlicet columnis & gradibus.

Steſichorius. Alexander Alexandrinus lib 3.ca.21, Taxillorum ludus ex octo punctis, vel figuris conſtabat, inter quos vnus Steſichorus nomine, hoc eſt octonarius, præcipuus erat.

STESICREA, mulier fuit inſigni forma miráque venuſtate prædita, quæ quum à Themiſtocle, & Ariſtide adamaretur, cauſa fuit diſſidij inter duos præſtantiſſimos duces. Plutarchus in Themiſtocle.

STESIMBROTVS, penultima correpta, {[illegible]} vel vt alij volunt Steſibrotus {[illegible]} hiſtoricus fuit Tarrenſis, qui Simonis Athenienſium ducis res geſtas ſcripſit, teſte Plutarcho in vita Cimonis. Steſimbrotus alius fuit Epaminondæ filius, à ſuo patre interfectus, quod quum Lacedæmoniis ipſo inconſulto manum conſeruiſſet, etiam ſi ſpecioſiſſimam ex eo prælio victoriam reportaſſet. Plutarchus in Parallelis.

STHENELVS, pen. cor. {[illegible]} Capanei & Euadnes filius in bello Troiano, cuius meminit Homerus & Virgil.Æneid.2,

Theſſandrus, Sthenelúſque duces, & dirus Vlyſſes. Fuit & alter eiuſdem nominis, quem in noctione Agamemnonis refert Homerus Perſei filium fuiſſe ex Andromeda coniuge.

Sciens pugnæ Sthelenus. Horatius primo carmin.ode 15. Idem 4.Carminum ode 9,

-non pugnauit ingens

Idomeneus Sthenelúsve ſolus

Dicenda Muſis prælia.

Sthenelelius. Adiect. {[illegible]} Ouid epiſt 9,

Quem non mille feræ, quem non Sthenelelius hoſtis,

Non potuit Iuno vincere, vicit Amor.

Proles Sthenelæia Cycnus Ouid.2.Metam.

STHENO, {[illegible]} fuit vna ex filiabus Phorci, & belluæ marinæ, Medulæ ſoror. Vide in dictione GORGONES.

STHENOBOEA, {[illegible]} vxor Prœti regis Argiuorum. De qua in dictione BELLEROPHONTES.

Stibadium, ſtibadij {[illegible]} accipitur pro ſella & abaco, quo fulti diſcumbunt conuiuæ: quod primò herbidum fuit, poſtea verò inualeſcente luxuria, marmoreum. Hic torus rectius appellabatur, quando à tortis herbis inflectatur. nam apud Græcos ſtibades, herbæ ſunt aptæ ad diſcumbendum. Hinc ſtibadion, cubile ex ſtibade herba conſtructum. Plin.lib.5.epiſt 101, In capite ſtibadium candido marmore vitæ protegitur.

Stibadia, vt alij volunt, paruæ cœnationes erant, in quibus ſcriptũ eſſe ſolebat quot conuiuas cœnatio caperet. De quo titulus eſt apud Martialem lib.14,

Accipe lunata ſcriptum teſtudine ſignum,

Octo capit: veniat quiſquis amicus erit.

Fiebant etiam ſtibadia in tabulis quæ ebore atque auro ornabantur, tráſferebantúrq; de loco ad locum, prout libido animi ferebat.

De hoc

De hoc Martialis libro 9,
Et teſtudineum menſus quater hexaclinon, &c. Hexaclinon vocat ſtibadium ſex capiens conuiuas. Ex Sipontino.

Stibium, ſtibij: ſiue ſtibi abſolutè, {στίμμι} Spumoſus lapis, candicans & nitens: qui in argenti metallis inuenitur, & apud antiquos ad medicinæ vſum plurimum valuit: nunc autem corruptis moribus paulatim ad formæ mulierum lenocinium conceſſit, vnde γυναικεῖον, id eſt muliebre ornamentum dici cœptum eſt. Plinius lib. 33. cap. 6, in iiſdem argenti metallis inuenitur vt propriè dicamus, ſpumæ lapis candidæ, nitentiſque, non tamen tranſlucentis. ſtimmi appellant, alij ſtibium, alij alabaſtrum, alij larbaſam, vulgò *Antimonium* appellatum.

Stica, vina dulcia facit. Eſt ſtica vua, quam nos *Apianam* appellamus. Plin. lib. 14. cap. 9.

Stigma, ſtigmatis, penult. corrèp. neutri generis {στίγμα} Macula, punctum. Nota ſiue ſignum quo quis inuritur, ab στίζω, pungo. Martialis libro 6.
Stigmata nec vafra delebit Cinnamus arte. Plin. ſcribit ſtigmata deleri columbino fimo. Martial. lib. 12,
Frons hæc ſtigmate non meo notanda eſt.
Dignus ſtigmate. Iuuen. Saty. 10.
Stigmata alicui inſcribere. Seneca lib. 4. de Benefic. Philippus ita exarſit, vt ſtatim Pauſaniæ mandaret, vt improbiſſimo hoſpiti ſtigmata inſcriberet, ingratum hoſpitem teſtantia. Dignus quidem fuit, cui non inſcriberentur illæ literæ, ſed inſculperentur.
Stigmata militum, Qui militiæ erant adſcripti, in eorum manibus ſtigmata notabantur, vt ſcribit Aëtius. Veget. lib. 1, Sed non ſtatim punctis ſignorum ſcribendus eſt tiro delectus. Et lib. 2, Nam victuris in cute punctis milites ſcripti & matriculis inſerti iurare ſolent. Idem & Fabricenſibus fiebat Iuſtinianus, Arcad. & Honorius: ſtigmata, hoc eſt nota publica fabricenſium brachiis ad imitationem tironum infligatur, vt hoc ſaltem modo poſſint latitantes agnoſci. Turnebus.
¶Stigma, per tráſlationem pro Sigillatione & infamia. Suetonius in Iulio cap 73 Valerium Catullum, à quo ſibi verſiculis de Mamurra perpetua ſtigmata impoſita non diſſimulauerat, ſatiſfacientem, eadem die adhibuit cœnæ: hoſpitióque patris eius, ſicut conſueuerat, vti perſeuerauerit.
Triſtia ſaxorum ſtigmata delere. Martial. lib. 10 in Gallum.

Stigmatias, ſtigmatiæ {στιγματίας} ſeruus compúctus notis Threyciis. Cic. de Offic. Barbarus ſtigmatias.

Stigmaticus, penul. cor. {στιγματικός} Adiectiuum, Famoſus & nocens, qui nota aliqua adustus eſt, vt ſemper appareat. Cic. ſcribit Alexandrum Phereum, quum ad vxorem in cubiculũ veniret, ſolitum præmittere ſtigmaticum ſeruum compunctum notis Thraciis, diſtricto gladio ob metum. Eius verba ſunt hæc lib. 2. Offic. O miſerum qui fideliorem & barbarum & ſtigmaticum putaret, quàm coniugem. Exemplar vetus legit Stiematiam.

Stigmoſus, penultima producta, aliud Adiectiuum. {στιγματώδης} Idem. Plinius iunior libro 1. epiſt. 5. ad Voconium In quo Ruſticum inſectatur, atque etiam Stoicorum ſimiam appellat, adiicit Vitelliana cicatrice Stigmoſum.

Stigo, ſtigas, ſtigare, Stimulare, Incitare, à quo inſtigo, caſtigo, fuſtigo.

STILBO, ſtilbonis, Philoſophus, qui capta patria, amiſſis liberis & vxore, quum ex incendio ſolus, & tamen beatus exiret, interroganti Demetrio (cui cognomen ab euertendis vrbium Poliorcetes fuit) ecquid perdidiſſet, Omnia (inquit) mea bona mecum ſunt. Quo dicto dubitare Demetrium coegit an viciſſet, Nihil (inquit) perdidi, Omnia enim mea mecum ſunt: videlicet virtutes, quas nulla vis hoſtilis eripere queat, quibus ſapiens ſeptus, nullum poteſt ſubire diſpendium.

STILBO, Is qui Diodorum dialecticum pudore mori coegit, dum ei luſorias quæſtiones obiiceret, Plin. lib. 7. cap. 53.

STILBON, ſtilbontis {στίλβων} Mercurij ſtella dicitur: id eſt radians. Fit à verbo Græco στίλβω, reſplendeo, quod eius orbis ſplendeat. Cic. 2. de Natura deorum, Infra autem hanc ſtella Mercurij eſt, ea στίλβων appellatur à Græcis, quæ anno ferè vertente, ſigniferum luſtrat orbem: neque à ſole longius vnquam vnius ſigni interuallo diſcedit, tum antecedens, tum ſubſequens.

STILICO, penultima correpta {στιλίκων} Honorij imperatoris ſocer, & Occidentis adminiſtrator, multis laudibus à Claudiano poeta celebratur.
Bellipotens Stilico, Claud. 6. Paneg.
Magnanimi virtus Stiliconis Claud. 1. in Ruffinum.
Pulcher Stilico. Claud. 4 Paneg.

Stiliconius, Adiect. {[illegible]} Claud. de Nupt. Honorij, Agnoſcat famulum virgo Stiliconia Pontum.

Stilla, ſtillæ {σταγών, σταλαγμὸς ſiue ſtalis, ψακάς} Diminutiuum à Stiria, vt ait Feſtus, accipitur pro gutta: vt ſtilla olei, ſtilla aquæ. Apuleius, Et ſanguinis eruptionem villulo admoto, excipit diligenter, vt nulla ſtilla compareat vſquam. Vitruuius lib. 2. Faſtigia facientes, luto inducto proclinatis tectis ſtillicidia deducebant, per id ſtillæ decidunt in impluuium. Plin. lib. 29. ca. 4, Ex eo quum opus ſit ternis ſtillis addita in oleum.

Stillicidium, ſtillicidij {σταγών} Quaſi ſtillarum cadium, quòd guttatim cadat, vbi è tectis guttæ fluunt. Cicero primo de Legibus, Quamobrem quò me vocas, aut quid hortaris? vt libellos conficiam de ſtillicidiorum, ac de parietum iure? Plinius libro 17. capite 12, Stillicidij breuis definitio eſt. Omnium quæ proiectu frondis ita diffunduntur, vt per ipſas non defluant imbres, ſtilla ſæua eſt. Ibidem, Stillicidia pinus, quercus, ilicis ponderoſiſſima.

Stillo, ſtillas {ψεκάζω, δακρύζω, σταλάζω, λείβομαι, ῥαίνω, ψακάζω, ἀποστάζω} ſtillare, Guttatim fluere. Martial. lib. 1,
Viuebant laceri membris ſtillantibus artus. Plin. lib. 28 cap. 7, Et contra morſum eiuſdem bibitur, ſtillaturus.
Stillare lachrymam, & lachryma in ablatiuo. Plinius lib 12. cap. 23, Africa Ammoniaci lachrymam ſtillat in arenis ſuis. Idem, Frutex eſt reſina ſtillans.
Arbor ſtillans ſanguineis roribus. Lucan. lib. 7.
Coma ſtillabat Tyrio rore. Tibul. lib. 3. eleg. 4.
Diem ſtillat plumis Stat 3. Thebaid.
Cernis inexperto rotantes ſanguine ventos,
Et plumis ſtillare diem? De cycnis loquitur qui in aëre ab aquilis diſcerpebantur, quorũmque plumæ & ſanguis in terras defluebant.
Stillare cum accuſandi caſu. Horat. de Arte,
- etiam ſtillabit amicis
Ex oculis rorē. Id eſt, Illachrimabit, gaudens ſe ſimulás. Lambinus.
In aurem ſtillare. Iuuen. Saty. 3, Id eſt alicui alium clanculum nonnis mendaciis traducere.

Stillans, Participium, {σταλάζων} vt Culter ſtillans ſanguine. Ouidius 2 Faſtorum.
Pugio ſtillans Cicero 2. Philipp. Ille qui ſtillantem per ſe pugionem tulit, is à te honoris cauſa nominatus.
Sydera ſtillantia ſanguine. Ouid. 1. Amor. eleg 8.

Stillatus, penul produ. aliud Participium, {ἐσταλαγμένος} Ouidius 2. Metamorphoſeos,
Inde fluunt lachrymæ, ſtillatáque ſole rigeſcunt
De ramis electra nouis.
Stillatio, Verbale {στάλαξις} Ipſe ſtillandi actus.

Stillatitius, Adiect. {[illegible]} vt Reſina ſtillatitia. Plin. lib. 16 cap. 12, Eadem reſina ſi cum aqua leuius decoquatur coletúrque, ruffo colore lenteſcit, ac ſtillatitia vocatur.

Stilobatæ. Vide STYLOBATAE.

STILPO {στίλπων} Megarenſis philoſophus, tempore primi Ptolemæi diſcipulus Paſicles Thebani, præfuit ſcholæ Megarenſi, ſcripſit dialogos non minus viginti. Author Suidas. De hoc Cic. in lib. de Fato & Laërtius lib. 2.

Stilus, Vide STYLUS.

STIMICON, penult. corrèp Proprium paſtoris cuiuſdam, apud Virgilium in eclog. 5.
Et iſta iampridem Stimicon laudauit carmina nobis.

Stimmi, Indeclinabile nomen. Idem quod ſtibium, Vide STIBIUM.

Stimulus, ſtimuli, penultima correpta, maſculini generis. {κέντρον, βούκεντρον} Proprie dicitur fuſtis acutæ cuſpidis, quo ruſtici boues ſuppungunt. Plaut. Truc. 26,
- ſi ſtimulus pugnis
Cædis, manibus plus dolet. Idem Aulul. 4.
Si hodie herclè fuſtem ceperis, aut ſtimulum in manum, &c.
¶Stimulus, per tranſlationem, quicquid nos pungit: & à quo vexamur. Plaut. Truc. 27.
- næ iſta ſtimulum longè habet, quæ vſque illinc
Cor pungit meum. Cic 2. Tuſc. Nam ſi omnia fugiendæ turpitudinis, adipiſcendæque honeſtatis cauſa faciamus, non modò ſtimulos doloris, ſed etiam fulmina fortunæ contemnamus licebit.
Veneris ſtimuli Lucret. lib. 4.
Acres ſtimuli, Vide ACER, Adiectiuum.
Acriores ſtimuli. Tacit. lib. 17.
Accenſæ ſtimulis maioribus iræ. Stat. 11. Thebaid.
Addere ſtimulos, Vide ADDO.
Adhibere ſtimulos, Vide ADHIBEO.
Adigere ſtimulos. Senec. epiſt. 71, Vides quemadmodum extrema quoque mancipia, vbi illis ſtimulos adegit dolor, excitentur.
Adiicere ſtimulos, Vide ADIICIO.
Admouere alicui ſtimulos. Cic. pro Seſtio, Hic ego quid prædicem, quibus his rebus Conſulem ad rem gerendam excitarit, quot ſtimulos admouerit homini?
Agitatus ſtimulis amoris. Ouid. 2. Faſt.
Auertere ſtimulos cæci amoris. Virg. 3. Georg.
Cæcos ſtimulos condidit in pectore, id eſt, furores occultos. Ouid. 1. Metam.
Dare ſtimulos laudum, Exhortari ad laudes. Stat 1. Achil.
Inuidiæ ſtimulo mentes Patrum fodit Saturnia Silius lib. 7.
Frangere ſtimulos nequitiæ. Imperium fœmineum compeſcere. Propert. lib. 3. eleg. 19.
Haud mollibus ſtimulis incitat iras. Virgil. 11. Æneid.
Mouere acres ſtimulos irarum. Lucan. lib 2.
Parce puer ſtimulis & fortius vtere loris Ouid. 2. Meta.
Subiectare ſtimulos laſſo. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.
Cæcus aliquis ſtimulos ſubeſt cordi. Lucret. lib 3.
Suffigam nouos ſtimulos dolori. Occultè infigere. Senec. Thebaid. 1.
Vertere ſtimulos ſub pectore alicui. Virg 6. Æneid.
Stimulorum leges apud Plautum in Aulularia eſſe videntur, in qua velut ſegete ſe ſtimuli cædenda & verberanda, vt in ſegete ſe meſſores exercent. Turnebus.

Stimulo, ſtimulas, pen. cor. {κεντέω, κεντρίζω, παρορμάω, ὑπομιμνήσκω} ſtimulare, Pungere, agere, commouere, incitare. Plaut. Ciſtel. 5.
Iactor, crucior, agitor, ſtimulor, verſor in amoris rota. Terent. Heaut. 2. 1.
Magis me nunc amicæ dicta ſtimulant,
Da mihi, atque affer mihi.
Curram ſtimulare. Silius lib 16 Currum pro equis dixit.
Verbere caudæ ſtimulauit ſe leo. Lucan. lib. 1.
Stimulare ad arma. Liu. 1. ab Vrbe.
Accendere & ſtimulare. Liu. 5. bel Pun,
Stimulare & incitare. Liu 3. ab Vrbe.
Stimulare ac pungere. Cic. pro Roſcio Amer.
Hinc ſibi ex animo ſcrupulum, qui ſe dies noctéſque ſtimulat

ac pungit, vt euellatis poſtulat
Iras ſunctas ſtimulauimus, id eſt Compoſitam litem, & ſopitam iracundiam iterum concitauimus. Stat. 11. Thebaid.
Stimulat me ſolitudo. Cic. ad Att. lib. 12. 40.
Stimulatus, pen. pro. Participium, {[illegible]} vt
Rabie furenti ſtimulatus animus. Catul. de Berecinth. 58.
Iorgia ſtimulata vino. Ouid. 1. de Arte.
Stimulatio, Verb. {[illegible]} Plin. lib. 35. ca. 2. Et erat hæc ſtimulatio ſumma, & ingens, exprobrantibus tectis, quotidie imbellem dominum intrare in alienum triumphum. Vetus codex legit, Et erat hæc ſtimulatio ingens, exprobrantibus, &c.
Stimulator, pen. pro. {[illegible]} Aliud verbale, m. g. Cic. pro Domo ſua, Si in cauſa fuit annona, ſeditionis quidem ſtimulator & concitator tu fuiſti.
Stimulatrix, pen. prod. ſtimulatricis, Verbale, fœm. g. {[illegible]} Plaut. Moſtel. 4.
-vt veneficæ illi
Fauces prehendam, atque enicem ſceleſtam ſtimulatricem.
Stimuleus, Adiectiuum. {[illegible]} vt Supplicium ſtimuleum. Plaut. Milit. 9.
-niſi tibi ſupplicium ſtimuleum dederit,
Dedecoris pleniorem herum faciam tuum. Id eſt, cruciatus multis ſtimulis inſligi.
Stingo. ſtingis, vel ſtinguo. ſtinguis, ſtinxi, ſtinctum, {[illegible]} ſtinguere, Idem quod extinguere. Cic. in Prognoſt.
Vt quum Luna means Hyperionis officit orbi,
Stinguntur radij cæca caligine tecti. Lucret. lib. 2.
-vt cernere poſſis
Euaneſcere paulatim, ſtinguſque colorem. Idem lib. 4.
Vt bibere in ſomnis ſitiens quum quærit, & humor
Non datur, ardorem qui membris ſtinguere poſſit.
Stipa, Vide STVPA.
Stipator. Vide STIPO.
Stipendium. ſtipendij {[illegible]} Æs militare, ſeu præmium quod militibus datur. Varro de vita Populi Romani. Stipendium appellabatur æs quod militi ſemeſtre aut annuum dabatur: cui datum non ſit propter ignominiam, ære dirutus eſſet. Compoſitum nomen a ſtipe, & pendo, quaſi ſtips pendenda ſit. Vlpianus, De verborum ſignific. l. Ager Stipendium, à ſtipe appellatum eſt, quòd per ſtipes, id eſt modica æra colligatur. Plau. Epid. 2. In ſingulis ſtipendiis ad hoſtes cauuias dabit. Plinius lib. 33. cap. 3. Quin & militum ſtipendiorum, hoc eſt ſtipis ponderandæ penſatores, libripendes dicuntur. Horat. Epod. 17. Quæ finis aut quod me manet ſtipendium?
Stipendiis duobus. Plin. lib. 7. cap. 28.
Caſtrenſia ſtipendia, Vide CASTRVM.
Accipere ſtipendium, Vide ACCIPIO.
Afficere ſtipendio. Cic. pro Corn. Balbo, Idem in anguſtiis ærarij victorem exercitum ſtipendio affecit. Vide AFFICIO.
Capere ſtipendium, Vide CAPIO.
Cogere ſtipendium, Vide COGO.
Conferre ſtipendium, Vide CONFERO.
Confectis ſtipendiis. Cic. pro lege Manilia, Partem militum, qui iam ſtipendiis confectis erant, dimiſit.
Conſtituere ſtipendium militi. Quint. lib. 3. cap. 8.
Decernere triumphum alicui, ac ſtipendium, & eum decretis omnibus ornare. Brutus ad Attic. in epiſt. ad Brutum. Et Lent. lib. 1. 7. Stipendium Cæſari decretum eſt.
Dependere ſtipendium. Cæſ. 1. de bell. Gal.
Emerita ſtipendia ambitionis. Cic. de Senect. At illa, quanti ſunt, animum, tanquam emeritis ſtipendiis libidinis, ambitionis, contentionis, inimicitiarũ, cupiditatum omnium, ſecum eſſe, ſecúmque, vt dicitur, viuere?
Explere ſtipendia. Tacit. lib. 3.
Facere ſtipendia pedibus. Liu. lib. 5. ab Vrbe, Vide FACIO.
Equis ſe ſtipendia facturos promittunt. Liu. lib. 5. ab Vrbe.
Qui pedeſtria ſtipendia feciſſet. Liu. lib. 7. ab Vrbe.
Opulenta ac ditia ſtipendia facere. Liu. Decad. 3. lib. 1. in oratione Annibalis, Ad milites.
Imbui ſtipendiis caſtrenſibus, Vide IMBVO.
Imponere ſtipendium, Vide IMPONO.
Mereri ſtipendia. Cic. pro Cælio, Quum Aſellus omnes prouincias ſtipendia merentem ſe peragraſſe gloriaretur. Et pro Murena, Merere ſtipendia in bello, Vide MEREO.
Metiri ſtipendium, Vide METIOR.
Numerare ſtipendium. Cic. in Piſonem, Quid ſtipendium militibus per omnes annos à ciuitatibus menſis palàm propoſitis eſſe numeratum?
Pendere ſtipendium. Liu. lib. 2.
Perſoluere ſtipendium, Vide PERSOLVO.
Remittere ſtipendium. Cæſ. 1. de bel. Gal.
Stipendialis, & hoc ſtipendiale, pen. prod. {[illegible]} Quod pertinet ad ſtipendium. Sidonius, Poſſit fœdere ſub ſtipendiali.
Stipendiarius, Adiectiuum {[illegible]} Tributarius, qui ſoluendo ſtipendio obnoxius eſt, qui alio nomine vectigalis dicitur. Vnde multi populi ſtipendiarij Reip. Romanæ dicebantur, hoc eſt ſoluebant ſtipendium. Cæſar in Comment. lib. 1. Reliquáſque ciuitates ſtipendiarias haberent. Sic lib. 7. belli Gal. 33. Ne ſtipendiariis Heduorum expugnatis, cuncta Gallia deficeret. Plin. lib. 3. cap. 3. Cic. 2. Verr. Socij, ſtipendiariíque Pop. Rom. afflicti, miſeri. Sic pro Corn. Balbo, Quæ pateát ſtipendiariis, pateát hoſtibus. Plin. lib. 5. cap. 4. Stipendiarium oppidum.
Stipendiarium vectigal, Id eſt certum. Cic. 5. Verr. Inter Siciliam cæteráſque prouincias Iudices, in agrorum vectigalium rationibus hoc intereſt, quòd cæteris aut impoſitum vectigal eſt certum, quod ſtipendiarium dicitur, &c aut cenſoria locatio conſtituta eſt.

Stipendiarij. Milites Vegetio dicuntur, qui aliquot iam ſtipendia habent, tironíque opponit, qui nouellus eſt: alioquin ſtipendiarij ſunt vectigales, qui pendunt ſtipendia. Veget. Non tantùm à tironibus, ſed à ſtipendiariis militibus ſalitio equorum diſtrictè eſt ſemper exacta. Annotauit Turnebus.
Stipendioſus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Stipendioſos Vegetius vocat ærarios milites ſiue mercenarios, qui ſtipẽdia faciunt: quanuis & ſtipendioſi dicantur, ſtipendiis pleni: hoc eſt qui ſtipendia plurima fecerunt.
Stipendior, ſtipendiaris {[illegible]} ſtipendiari, Stipendium recipere. Plinius lib. 6. cap. 19. Regi eorum peditum ſexcenta milia, equitum x x a. milia, elephantorum nouem milia, per omnes dies ſtipendiantur. Id eſt, ſtipendia faciunt & merent.
Stipes, ſtipitis, pen. cor. maſc. gen. {[illegible]} Fuſtis terræ defixus, vt ait Feſtus. Cæſ. 1. bel. Ciuil. Foſſas tranſuerſas viis perducit, atque ibi ſudes, ſtipitéſque præacutos defigit.
Duri ſtipites. Virg. 7. Æn.
Grauis ſtipes. Senec. Herc. fur. 13.
Inanis ſtipes. Ouid. de Nuce.
Quernos ſtipes. Ouid. 4. Faſt.
Vallus ſtipes. Senec. Herc. fur. 13.
Viridis ſtipes. Ouid. in Ibin.
Defoſſus in agro ſtipes. Ouid. 2. Faſt.
Ramoſo ſtipite nixus. Ouid. 3. Faſt.
Nodoſo ſtipite mactare aliquem. Ouid. epiſt. 10.
¶Stipes, per tranſlationem accipitur pro Stulto, inſulſo, & fatuo. Terent. Heaut. 5. 1.
-in me quiduis harum conuenit, rerum
Quæ ſunt dicta in ſtultum, caudex, ſtipes, aſinus, plumbeus. Cic. in Piſonem, Sed qui tanquam truncus atque ſtipes, ſi ſteteriſſet modò, poſſet ſuſtinere tamen titulum Conſulatus.
STIPHANA, lacus in Amaſienſium agro, piſcoſus, & variis piſcibus abundans. Strabo lib. 12.
STIPHELVS, Vnus ex Centauris Ixionis & Nubis filius à Cæneo interfectus in ea pugna, quæ in Pirithoi nuptiis commiſſa eſt inter Lapithas & Centauros. Ouid. lib. 12. Metamorph.
Quinque neci Cæneus dederat Stiphelúmque Bromúmque, &c.
Stipo. ſtipas. {[illegible]} ſtipare, Claudendo coarctare, denſaréque, & quaſi ſtipa ſiue ſtupa obturare, quod in nauibus fieri videmus. Alij Stypo maluut ſcribere, à verbo Græco [illegible], id eſt obturo, ſtringo. Virgil. 3. Æneid. -ſtipátque carinis
Ingens argẽtum, Dodonæóſque lebetas. Col. lib. 9. cap. 15. Quoniam ſi non ſperant ceras omnes liquoribus ſtipare, fœtibus explent. Virg. 1. Æneid. De apibus. -aut quum liquentia mella
Stipant, & dulci diſtendunt nectare cellas.
Turba ſtipat fota. Ouid. ad Piſonem.
¶Stipare, {[illegible]} Circundare aliquem, defendendi illius cauſa. Cic. pro Murena, Catilinam interea alacrem, atque lætum ſtipatum choro iuuentutis, vallatum indicibus atque ſicarijs. Idem pro Milone, Non enim corona conſeſſus veſter cinctus eſt, vt ſolebat: non vſitata frequentia ſtipati ſumus. Idem 3. Phil. pp. Senatum ſtipaterit armatis. Virg. 4. Georg.
Ille operum cuſtos: illum admirantur, & omnes
Circunſtant fremitu denſo, ſtipántque frequentes.
Cœtus miniſtrûm hoc ſtipantur. Stat. 3. Sylu. 1.
Caterua magna ſtipante inceſſit. Virg. 1. Æneid.
Stipare Platona Menandro. Horat. Id eſt, tanquam ſtipatorem & comitem Platoni Menandrum adiungere: quòd non philoſophandi tantùm cauſa, ſed etiam ſermones ſcribendi in villã receſſiſſet, cùm in ſermonibus imitari ſoleret lepores ſaléſque Menandri, Eupolidis, Archilochi. Ex Turnebo.
Stipatus, pen. pro. Participium: {[illegible]} vt Curia ſtipata verendis patribus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.
Comitum turba ſtipata eſt dea. Ouid. 3. Metam.
Turba ſtipata tegebat eam. Virg. 11. Æneid.
Stipatio, Verbale, {[illegible]} Cic. pro Sylla, Eius aſpectus, concurſatio, ſtipatio, greges hominum perditorum, metum nobis ſeditionéſque afferebant. Plin. lib. 10. cap. 23. Feſſi proſequuntur ad primos, ita cæterã ſtipatione naturali propellunt eos.
Aggreſſionum, & enthymematum ſtipatio. Quint. lib. 5. cap. 14.
Stipatio, multorum hominum multitudo denſa & ſtipata. Plin. iunior lib. 4. ep. 16 ad Paulinum, Proximè quum dicturus apud Centumuiros eſſem, adeundi mihi locus, niſi à tribunali, niſi per ipſos iudices non fuit: tanta ſtipatione cætera tenebantur. *Tant eſtoit la preſſe grande.*
Stipator pen. prod. ſtipatoris. m. g. {[illegible]} Qui in nauibus ſtipam ſiue ſtupam componit, inquit Seruius.
Stipatores {[illegible]} Qui regum vel aliorum corpora cuſtodiunt, à ſtipe quam accipiebant: vel quòd reges ſtipent, & vndique circundent. Cic. lib. 2. Offic. Præmittebátque de ſtipatoribus ſuis, &c. Idem 5. Verr. Apronius ſtipatores Venerios ſecum habebat, ducebat eos circum ciuitates. Idem pro lege Agrar. Ianitores ex equeſtri loco ducentos in annos ſingulos, ſtipatores corporis cõſtituit, eoſdem miniſtros & ſatellites poteſtatis. Feſtus, Stipatores, ait Verrius, dictos à ſtipe, quam mercedis nomine accipiant cuſtodes cuiuſque corporis: vnde ſtipam, in quam amphoræ, quum eas tranſuehunt, formari ſolent. Idem alio loco, Stipatores corporis cuſtodes, quos antiqui latrones vocabant. Stipant enim ferro circundant corpora regum. Horat. 1. Serm. ſaty. 5.
Stipticus, pen. cor. Adiectiuum {[illegible]} Quod ſtipat, hoc eſt obſtruit. Plin. lib. 21. cap. 23. Quæ ex his phœnicium colorẽ habet, radice contrita cuiuſque animalium impoſita, vlcerum facit ſtipticam vim. Scribitur & per y pſilon, à Græco [illegible] Vide STYPTICVS.
Stips. ſtipis: vel Stipis, huius ſtipis, f. g. {[illegible]} dicitur pecunia quam antiqui vel in ærarium reponebant, vel diis offerebant, vel mendicis porrigebant ad ſuſtentationẽ vitæ. Plin. epiſt. 161. Eluctatúſque facit
gurgitem

gurgitem, qui læto gremio pateſcit purus & vitreus, vt numerare iactas ſtipes & relucentes calculos poſſis.

Stipē aſſe nummū ſignatū, teſtimonio eſt & id quod datur ſtipendiū militi, & cùm ſpōdetur pecunia, quod ſtipulari dicitur. Feſtus.

Mecænatiæ ſtipia ancilla, pro Scorto. Plin. lib. 10 cap. 63.

Cogere ſtipem. Cic. 2. de Legib.

Colligere ſtipem. Vide COLLIGO.

Stipem conferre Vlpian. de Collect. illic. Sed tenuioribus permittitur ſtipem menſtruam cōferre, dum tamen ſemel in menſe coëant. Liu. 5. ab Vrbe.

Stipem minimā non confert hæres, id eſt fructum. Col. lib. 8. ca. 1.

Largifica ſtipe ditante animos. Lucret. lib. 2.

Focillare miſerum parua ſtipe. Ouid ad Piſonem.

Parua ſtipe opes quærere. Ouid 4 Faſt.

Stipem ſpargere. Plin. lib. 33 cap 10.

Stipula, ſtipulæ, pen. corr. {[illegible]} A ſtipa, ſiue ſtupa deducitur: ſiue quòd ſtupæ inſtar vtatur, ſiue quòd ea quoque ſtipare tectorum rimæ conſueuerunt. Calamus eſt frumenti, puta tritici, hordei & ſimilium, quod ſaltem continet ſpicam. Plin. lib. 14. cap. 16. Proximum ſit è milij ſemine maturo cum ipſa ſtipula. Virg. 3 ecloga,

Stridenti miſerum ſtipula diſperdere carmen.

Crepitans ſtipula Ouid 4 Faſt.

Fabalis ſtipula Ouid. 4. Faſt.

Leuis ſtipula. Virg. 1 Georg.

Viridis ſtipula. Virg 1. Georg.

Volantes ſtipulæ. Virg 1. Georg.

¶Stipula, Quæ remanet in campo, demeſſo frumento. Terentius Adelph 5 3. -pater hæc

Meridie ipſo faciam vt ſtipulam colligat.

Stipulor, pen. cor. ſtipularis {[illegible]} ſtipulari, Verbum iuris eſt. Poſtulare ſibi promitti aliquid ſolennibus verbis Cic. 2. de Legib. Sit is cui legatum eſt, ſtipulatus eſt idipſum quod legatum eſt, vt ea pecunia ex ſtipulatione debeatur. Idem pro Rosc. Comœ. Stipulatus es? vbi? quo die? quo tempore? quo præſente? quis ſpopondiſſe me dicit? nemo. Iuriſconſ. Si ita à te ſtipulatus fuero, Quanto minus à Titio conſecutus fuero, tantum dare ſpondes? non ſolet dubitari quin ſi nihil à Titio fuero conſecutus, totum debeas quod Titius deberet. Colu. In Præfa li. 10. Fœnoris tui Syluine, quod ſtipulanti ſpoponderam tibi reliquam penſiunculam percipe.

¶ Stipulor, Verbum commune: eſt ſecundum Priſcianū lib. 8. quod tam in actiua, quàm in paſſiua ſignificatione ablatiuo iungitur, Stipulor à te, pro interrogo te, & interrogor à te. Plin. lib. 2 epiſt. 11. non ita procul à fine. Nam & rationibus Marriani, & ſermone quem ille habuerat in ordine Leptitanorum, operam ſuam Priſco ad turpiſſimum miniſterium commodaſſe, ſtipulatúſque de Marriano quinquaginta millia denariorum probabatur. Plaut. Curc. 9.

Ibidem argentarii ſunt, & aulete, quique ſtipulari ſolent. Suetonius, in 4. Prætorum, Lætoria (alii legunt Lex prætoria) quæ vetat minorem annis viginti quinque ſtipulari. Id eſt interrogari. Citat & alia Priſcianus exempla.

¶Stipulor, verbum eſt antiquum, quod firmum ſignificabat, hinc Stipulatio dicta, quod promiſſio ſtipulando facta firma eſſe debeat, authore Paulo lib. Sententiarum 5. titulo 8. Vel dicitur Stipulatio à ſtipe, id eſt pecunia, authore Varrone libro 4. de ling. Lat. nam propriè de pecunia dicitur, licèt ad alias quoque res referatur.

Stipulator, pen. pro. ſtipulatoris, Verbale maſc. {[illegible]} Qui per interrogationem obligat promiſſorem. Cic. pro Quintio, Lucius P. Quintij, teſtes tui, quibus omnibus cauſſa iuſtiſſima eſt cur ſcire potuerint: nulla aut mentiatur, quum à ſtipulatore tuo comparabuntur.

Stipulatio, Verbale. {[illegible]} Pomponius in l. ſtipulationū aliæ. D de verb. oblig. Stipulatio eſt verborum conceptio, quibus is qui interrogatus, daturum, facturúmve ſe quod interrogatus eſt reſpondet. Seneca de Benef. lib. 3. cap 15. Vtinam nulla ſtipulatio emptorem venditori obligaret: nec pacta conuentáque impreſſis ſignis cuſtodirentur, fides potius illa ſeruaret, & æquum colens animus. Cic. ad Att. lib 16. 33. Etſi eorum ſtipulationes legeram. Idem 1. de Legibus 21. Stipulationum & iudiciorum formulas componam.

Iuſtinianus Inſtitut. De verbor. obligat. dictam putat ſtipulationem, quòd ſtipulum apud veteres firmum appellabatur, fortè à ſtipite deſcendens. Alciatus putat legendum [illegible]. Sanè ſtypos truncum & ſtipitem ſignificat, omnémque arborem duram ac firmam. Omnis autem promiſſio ſtipulando facta debet firma eſſe. Varro tamen lib 4. de ling. Lat. à ſtipe, id eſt pecunia, ſtipulationem dictam mauult. Nam propriè de pecunia dicitur, licèt ad alias res etiam referatur.

Formulas de ſtipulationa vide in titulo De verborum obligationibus, & titulis ſequentibus DD.

Stipulatio purè concepta Paulus in l. 4 D De pactis.

Reſcindenda ſtipulatio Vlpian. in l. Iuriſgentium § Item ſi quis. D. De pactis. Et ſi ſtipulatio ſit interpoſita de his, pro quibus pacíſci non licet: ſeruanda non eſt, ſed omnimodo reſcindenda.

Acceptam facere ſtipulationem, eſt eum, qui per ſtipulationem promiſit, obligatione liberare. Vlpianus, in l. Iulianus. D. De do. ma. & me. except.

Stipulatiuncula, penul. corr. Diminut. {[illegible]} Cic. 1. de Orat. Tu mihi, quum in circulo decipiare aduerſarij ſtipulatiuncula, &c.

Stipulatus, huius ſtipulatus, pen. prod. m. g. {[illegible]} Idem quod ſtipulatio: Plinius, Iouis deorum ſummi ſtipulatu.

Stipulatus, huius ſtipulatus. Quint. Declamat. 12. Stipulatu legati noſtri petimus. Vlpian. l. 3. in princ. D. de verbor. oblig. Acquirere ex ea ſtipulatu actionem.

Stiria, ſtiriæ, propriè eſt aqua frigore concreta pendens, guttatímque ſtillans Martial. lib. 7.

Turpis ab inuiſo pendebat ſtiria naſo. Virg 3 Georgicorum,

Stiria que impexis induruit horrida barbis. Plin. lib. 34. cap 12. Fit & pluuiorum modis, genera eo in ſcrobe cauato quorum à lateribus deſtillantes hyberno gelu ſtirias, ſtalagmitas vocant, neque eſt purius aliud, &c.

Stiricidium, Feſtus, ſtiricidium quaſi ſtillicidium, cùm ſtillæ concretæ frigore cadunt. Stiria enim principale eſt, ſtilla deminutum.

Stirps, ſtirpis {[illegible]} ſtirpes ſunt ſetulæ, ſeu virgulta, quæ de radicibus enaſcuntur. Ea & germina dicimus, hinc & germinalis arbor. Paulus in l. Sylua cædua. D de verbo. ſignifi. Syluam cæduam Seruius eſſe putat, quæ ſucciſa rurſus ex ſtirpibus aut radicibus renaſcatur. Ex Alciato.

Stirps, quū de homine dicitur, f. g. & ſtirpis teſte Seruio. Virg. 7. Æn.

Heu ſtirpem inuiſam. Idem 3. Æneidos,

-quæ vos à ſtirpe parentum

Prima tulit tellus.

Stirpes ſceleratorum hominum. Cæſar 6. bel. Gall.

A ſtirpe, Vide A, vel AB.

Author ſtirpis Senec. Agamem. 4.

Egena ſtirpis. Stat. 1 Sylu. 2.

Antiqua à ſtirpe ortus Virg. 1. Æn.

Diuinæ ſtirpis alumnus, Æſculapius Apollinis filius. Ouid. 2. Met.

Egregia ſtirps Virg 5 Æn.

Fœminea ſtirps. Ouid. 13 Metam.

Humili de ſtirpe creatus Ouid. 14. Metam.

Lernæaca ſtirps, Vide LERNA.

Nefanda ſtirps Senec. Agamem. 41.

Præclara ſtirps Virg 4 Georg.

Virilis ſtirps. Ouid. 13 Metam.

Vltima ſtirps Senec. Herc. fur. 4.

¶Stirps, quum de arboribus dicitur, m. g. eſt. Virg 12. Æneidos,

Quum ſemel in ſyluis imo de ſtirpe receſſum. Cic. 7. Ver. Ego naues inanes fuiſſe dico; remiges, nautáſque dimiſſos: reliquos ſtirpibus vixiſſe palmarum.

A ſtirpe, pro ſtirpitus, vel funditus. Liu. bel. Maced. 4.

Committere ſtirpes ramis. Lucret. lib 5.

Cum imis ſtirpibus euellere aliquid. Virg. 2. Georg.

Obnata ſtirpes arun Virg 2. Georg.

Inuenitur etiam fœmininum. Horatius,

Stirpéſq; raptas, & pecus, & domos. Col. li. 3 ca. 2. Præfractas ſtirpes.

Octogenæ ſtirpes, Vide Octogenus in OCTO.

Validæ ſtirpes. Virg. 2. Georg

Stirps quæſtionis, Origo, Fundamentum: per tranſlationem. Cic. 4. de Fin. Differo eam partem quæ quaſi ſtirps eſt huius quæſtionis.

Altæ ſtirpes ſtultitiæ. Cic. 3. Tuſc. Audeamus non ſolùm ramos amputare miſeriarum, ſed omnes radicū fibras euellere: tamen aliquid relinquetur fortaſſè, ita ſunt altæ ſtirpes ſtultitiæ.

Stirpeſco, ſtirpeſcis {[illegible]} ſtirpeſcere, In ſtirpem conuerti. Plin. lib. 19. cap 8. Sariri iubet idem non antè quàm aſparagus natus fuerit, ne in ſariendo radices vexentur, ex eo velli aſparagum ab radice. Nam ſi defringatur, ſtirpeſcere & intermori.

Stirpitus pen. cor. Aduer. {[illegible]} Id eſt radicitus. Cic. lib. 4. Tuſ. Hunc errorem, quaſi radicem omnium malorum, ſtirpitus Philoſophia ſe extracturam pollicetur.

Stiua, ſtiuæ {[illegible]} Aratri manica, nempe quæ tenetur manibus cùm aratur. Virg 1. Georgicorum,

Stiuáque quæ currus à tergo torqueat imos. Dicta ſtiua à ſtando, quia per eam regula ſtat, & quaſi temo inter boues. Colum. lib. 1. ca 9. Quod in re ruſtica nullo minus opere fatigatur prolixior, quia in arando ſtiuæ penè rectus innititur.

Inniſus ſtiuæ arator. Ouid 8. Metam.

Premere ſtiuam. Ouid. 4 Faſt.

Stlata, ſtlatæ {[illegible]} Genus nauigij (inquit Feſtus) latum magis quam altū: à latitudine ſic appellatū: ſed ea conſuetudine qua ſtlatū, pro latū. ſtlitem, pro litē dicebant antiqui: qui dictionibus ab l incipientibus, s & t literas præponere ſolebant: vt etiā Quint. docet li. 1. cap. De Grammatica, ſiue de literis & earum poteſtate.

Stlatarius, ſtlatarij, Qui ſtlata vehitur, ſicut à ſcapha ſcapharius.

Stlatarius, adiect. Quod mari portatum eſt, quaſi ſtlata aduectum. Iuuen. Satyr. 7,

Splendet enim Tyrio ſtlataria purpura filo. Stlatariam purpurā alij intelligunt veſtem purpuream latam & amplam: vt ſit latus clauus, ſeu veſtis ſenatoria.

Stlembus, ſtlembi, m. g Grauis & tardus. Lucilius,

Atque æquum pedibus ſtlembum.

Stlopus, ſtlopi, m. g. Sonus qui ex inflatione buccarū erūpit. Perſ. Sa. 5

Nec ſtlopo tumidas intendis rumpere buccas. Alij legūt ſclopo.

Sto, ſtas, ſteti, ſtatum, {[illegible]} ſtare, In ſe, ſua mole conſiſtere, cui opponitur Sedere. Plaut. Cap. 1.

Hos quos videtis ſtare hic captiuos duos

Illi qui ſtant, hi ſtant hic ambo non ſedent. Terent. Phor. 1. 4.

-ſta il'o. u. hem.

Stāt aduerſis veſtigiis cōtra noſtra veſtigia Antipodes. Cic. 4 Aca.

¶ Stare de inanimatis etiam dicitur, vt nauis, flumen, currus, ſol quoque & luna ſtare dicuntur. Plaut Amphit. 4.

Neque ſe luna quoquam mouet, ſtátque vti exorta eſt ſemel.

Virg. 8 Æneid. Stabat acuta ſilex. Stat. 12. Thebaid.

-flentes ſtabant ad flumina ſyluæ.

¶ Stare & fugere, contraria. Cic. 2. Tuſcul. Abiecto ſcuto fugiat quantum poſſit, ob eámque cauſam pereat nonnunquam, etiam integro corpore, quum ei qui ſteterit nihil tale euenerit.

Stare, In ſententia manere. Cic. ad Brutum, Qui ſi ſteterit idem, mihíque paruerit, &c.

Stare cum aduerbio per locum ſignificante, vt hac, illac, quà, &c. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 2.

Quà ſteterant artes, pars vacat illa tibi.

¶ Stat à me, Vide in A præpoſitione, A me ſtat.

Stat à cauſa bonorum. Cicero de Clar. Orat. Talis Trib. pleb. fuit vt omnino contra auctorum perditorum popularem turbulentámque

dementiam à Senatu, & à bonorum cauſa ſteteriſ conſtantius?

Stare ab aduerſariis. Cic.1. de Inuent. Ego homini vnuniquodque in reprehenſione, aut non eſſe ſignum, aut parum magnum eſſe, aut à ſe potius, quàm ab aduerſariis ſtare.

Acies ſtat. Quintil. lib. 6. cap. 4. De altercatione.

In acie ſtare. Plancus ad Ciceronem, li. 10. 23. Tu, mi Cicero, quod adhuc feciſti, idem præſta, vt vigilanter neruoléque nos qui ſtamus in acie, ſubornes.

Ad vndam ſtare. Virg. 4. Georg.

Stetit ad eam diem ciuitas illa Lycurgi legibus. Liu. 9. bel. Maced.

Stare ad curiam. Cic. 2 in Catil. Hos, quos video volitare in foro, quos ſtare ad curiam, quos & iam in Senatum venire, qui nitent vnguentis, qui fulgent purpura, &c.

Stare ad cyathum, Vide CYATHVS.

Stare ad Senatum in Capitolio. Cic 4. Acad.

Ad verbera ſtare. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

In æquo alicui ſtare, Æqualem eſſe. Senec. de Ben. lib 2. cap. 29. Quòd infra deos ſumus, quòd non in æquo illis ſumus, quòd non in æquo illis ſtetimus.

Stat ager ſentibus, apud Cæcilium, pro Horret.

Animis ſtare, Animum non abiicere. Cic. Attic. lib 5 106, Stamus animis: & quia conſiliis, vt videmur, bonis vtimur, ſperamus.

Animo ſtare, & Deſipere, contraria. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.

Ante pedes alicuius ſtare, Coram aliquo. Virg 9 Æneid.

Ante oculos noſtros ſtetit. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

Authore certo ſtare. Liu 8 ab Vrbe, Nec quiſquam æqualis temporibus illis ſcriptor extat, quo ſatis certo authore ſtetur. Huius formę eſt illud Quin. lib. 7. ca. vlt. Verbis'ne legis ſtandum ſit, an voluntate.

Stare circum, pro Circunſtare. Virg 10 eclog.

Cōditionibus & cōuentis ſtare. Cic. ad Attic. lib 7. 134. Omnes cupiebāt Cęſarē ſtare abductis præſidiis cōditionibus his quas tuliſſet.

Conſilio alicuius ſtare. Liu. 7. ab Vrbe,

In conſpectu ſtare. Liu. 7. belli Punici.

Contra aliquem ſtare. Virg. 5. Æneid.

Hic magnum Alciden contra ſtetit. Idem 5 Æneid.

Dixit & aduerſi contra ſtetit ora iuuenci. Cic. de Claris Orator. Quoniam is contra populi ſtudium ſteuiſſet.

Stare à mendacio contra verum Cic. 1. de Inuent. Quibus in controuerſiis, quum ſæpe à mendacio contra verum ſtare homines conſueſcerent, dicendi aſſiduitas abluit audaciam.

Conuentis ſtare. Cicero 3 Offic. Facere promiſſa, ſtare conuentis, reddere depoſita: commutata vtilitate ſiunt inhoneſta.

Cum aliquo ſtare, pro Partes eius ſequi, & ei fauere. Terent. Phor. 1. In eius parte ſtamus pro quo facimus, inquit Donatus. Liu. 6. bel. Pun Quid igitur minus conueniat militi, quàm quum aliæ ſuper alias clades cumularentur, ac dij propè ipſi cum Annibale ſtarent, &c. Ci. 4. de Finibus, Mihi autem æquius videbatur, Zenonem cum Polemone diſceptantem, à communibus vitiis progredientem videre, vbi primùm inſiſteret, & vnde cauſa controuerſiæ naſceretur: nō ſtantem cum his qui ne dicerent quidem ſua ſumma bona à natura profecta. Idem 2. de Inuent. Quemadmodū ei dicebamus, qui à ſcripto diceret, hoc fore vtiliſſimum, ſiquid de æquitate ea quæ cum aduerſario ſtaret, derogaſſet: ſic huic, &c.

Decreto Senatus ſtare, pro obedire, & nō prouocare. Cæſ. 6. bel. Gal.

Fabula dicitur ſtare Terent. in prolog Hecyræ,

Partim ſum earum exactus, partim vix ſteti. Vbi Donatus, Agitur fabula quum recitatur: ſtat quum placet.

Fide ſtare. Liu 3. bel. Pun.

Stat parum fides apud eum. Plaut. Pſeud 7.

In fide ſtare. Cic. pro Rabir. perduel. reo, At ſi fides Saturnio data eſt quod abs te ſæpiſſimè dicitur, non eam C Rabirius, ſed C. Marius dedit, idémque violauit, ſi in fide non ſtetit.

Fiducia belli ſtetit auxiliis Palladis. Virg 2 Æn.

Ad fidem ſtare, Durare vſque ad extremum. Ouid. 2. Amor eleg 6.

Firmum ſtare, Non moueri, cōſtantem eſſe. Liuius, Reſiſtis autem aduerſus famam, rumoréſque hominum, ſi ſatis firmus ſteteris.

Et bene apud memores veteris ſtat gratia facti. Virg 4 Æneid.

Imperium puero ſtetit. Liu. ab Vrbe.

In eo quod iudicatum eſt ſtare. Cic. 5. de Finib. Nec enim ſatis eſt iudicare quid faciendū nō faciendúmve ſit: ſed ſtare etiam oportet eo quod ſit iudicatum. Id eſt obtemperare, aſſentiri, fidem habere, ſtare, vel perſiſtere.

In eo quod oſtenderis, ſtes Cic. ad Att. li. 2 19, Si in eo quod oſtenderat, non ſtat, mihi maximè placeat, ea quæ male empta ſunt reddi.

Stare memoria eos dicit Seneca, qui nihil habent præter memoriam, epiſt 33, Viro captare floſculos turpe eſt, & fulcire ſe notiſſimis & pauciſſimis vocibus, & memoria ſtare.

Spes & victoria ſtabat in ducibus. Silius lib. 17.

Inſtitutis alicuius ſeruandis ſtare dicitur vrbs. Cic. 4. Acad. In eodem tanta prudētia fuit in conſtituendis temperandiſque ciuitatib. tanta æquitas, vt hodie ſtet Aſia, &c.

Iudicio alicuius ſtare, pro eius iudicio adhærere, obtemperare, aſſentiri. Cic. ad Att. lib. 8. 148. Dionyſius quidem tuus potius quàm noſter, cuius ego cùm ſatis cognoſſem mores. tuo tamen potius ſtabam iudicio, quàm meo, &c. Idē 2. Toſc. Stabā iudicio multitudinis.

Iudicata re ſtare. Cic. pro Flacco, Re iudicata ſtari oſtēdit placere.

Iureiurando alicuius ſtare. Quint. lib. 5 cap. 6.

Ius exemplis ſtat. Liu. 7 bell. Pun.

Iuxta aliquem ſtare. Stat. 11. Thebaid.

Loco ſtare. Cæſar. 6. bel. Gal. Tertiæ cohortis Centuriones ex eo quo ſtabant loco receſſerunt. Virg. 3. Georg.

-tum ſi qua ſonum procul arma dedere,

Stare loco neſcit. Lucan. lib. 1,

-ſed neſcia virtus Stare loco.

Stare meliore loco, per tranſlationem. Cic. in Saluſt. At quanto meliore loco Reſp. ſtaret, ſi tu par ac ſimilis ſceleſtorum ciuium, vnà cum illis annumeratus eſſes.

Mare placidum ſtat ventis. Virg 2. eclog.

Mens ſtetit in dubio Lucan. lib 7.

Non ſtetit ante oculos meos. Ouid. in fragmento,

Opinione alicuius ſtare. Cic pro Cluentio, Et ſi vterque Cenſor Cenſoris opinione ſtādum putauit, quid eſt quamobrem quiſquam noſtrum Cenſorias ſubſcriptiones omnes ſixas, & in perpetuum ratas putet eſſe oportere?

Ordine ſtare Quint. lib. 7. c. 1, Nec mihi videntur errare qui ipſam rerum naturam ſtare ordine putauerunt.

Ordine certo ſtetit acies Lucan lib. 7.

Pacto ſtare. Liu. 9 ab Vrbe, Quin tu Spuri Poſthumi, ſi deos eſſe credis, aut omnia irrita facis, aut pacto ſtas?

Pariter ſtare. Ouid 4. de Ponto, eleg 9.

Per aliquē ſtare, pro manere in ſtatu. Cic ad Planc. li. 13. 30, Quam partem in Rep. cauſámque defenderim, per quos homines ordinéſque ſteterim, quibúſque munitus fuerim, non ignorabas.

Stat per me, per te, per illum quo minus id fiat, quum ego aut tu, aut ille cauſa ſumus ne quid fiat. Plin. lib 18 cap 28, Non ſtat per me quo minus cælum intelligas, & cæleſtia ſcias. Quint. lib. 3. cap. 8, Non per me ſtetit, ſed per illa. Terent. And 4 2,

Si poterit fieri vt ne pater per me ſtetiſſe credat,

Quo minus hæ fierent nuptiæ, volo.

Si per eum non ſtetit parēre defuncti voluntati. id eſt, quo pareretur, &c. Scæuol in l Pater §. Tuſculanus D de legat 3.

Prælia ſtant mihi cum domina mea. Propert. li. 3 eleg 5, Id eſt non extruimus prælia.

Pretium ſtat mercel Plaut Milite 10.

Pro aliquo ſtare Quintil. lib. 5. cap. 11, Pro Iubs atque Afris inimiciſſimis Pop. Rom. ſtetiſſe. Liu 8. bel. Maced.

Procul ſtare. Tibul lib. 1 eleg 6.

Promiſſis ſtare. Cic. 1. Offic. Iam illis ſtandū non eſſe quis non videt, quæ coactus quis metu, quæ deceptus dolo promiſerit?

Propius ſtare. Horat. de Arte

Ratio & fortuna cum aliquo ſtat, quum quid iure facit, & fortuna arridente Liu 5. ab Vrbe.

Sanguis ſtetit. Plin epiſt. 154.

Stat ſententia, pro immobile & fixum eſt Terent. Eun 2. 1,

Vide quid agas. PH. ſtat ſententia. Plaut. Curculione 5,

Quod eis reſpondi, ea omnes ſtant ſententia. Liu 4. bel. Maced.

In eadem ſententia ſtare Liu. 4. ab Vrbe.

Stare eodem ſtatu. Cic. 2 Offic. Atque vtinam Reſp. ſtetiſſet, quo cœperat ſtatu Liu 1 bel. Pun.

Supplicite ſtabat Horat. 1 Serm ſaty 8.

Talo recto ſtare. Id eſt non curare vtrùm placeat fabula, an diſpliceat, Horat. 2 epiſt 1.

Verbis legis ſtare Quint lib 7. cap. 2.

Vi ſtare. Ouid 6 Faſtorum,

Stat vi terra ſua, vi ſtando Veſta vocatur.

Voluntate ſtare. Quint. lib 7. cap 2.

¶ Stat, Conſtat, & in pretio eſt Liu. 3. bel. Pun. Multorúmque ſanguine ac vulneribus ea Pœnis victoria ſtetit. Gellius, Magno ei ſtetit ea nocte abſentem fuiſſe. Quintil. Declamat 13. Quanti ſteterit mihi quòd ſemel impetrata non ſ. et. Plin epiſt. 155.

Morte ſtetit Paterculus lib. 2, Vtrique vindicta libertatis morte ſtetit. *Leur couſta la mort. Leur couſta la vie.*

Pretio magno ſtare, Conſtare magno pretio. Horat. 1. Serm. ſat. 2.

Stat illi res centum talentis. Liu. 4. bel. Maced.

¶ Stare, Poſitum eſſe & cum In conſtruitur Virg 1. Æneid.

Omnis in Aſcanio chari ſtat cura parentis.

Aliquando ſine præpoſitione In. Plautus Capt. 12,

Periculum vitæ meæ tuo ſtat periculo poſt mortem.

¶ Stare, Manere, & ad multum tempus durare. Cic 2. de Legib. Multáque alia multis locis diutius commemoratione manēt, quàm natura ſtare potuerunt. Virg 2. Æneid.

Troiáque nunc ſtares, Priamíque arx alta maneres.

¶ Stare, pro Dignitatem & authoritatem ſuam retinere. Cic ad Lentulum, lib 1. Ad XVI Cal. Febr. quum in Senatu pulcherrimè ſtaremus, quòd iam illam ſententiam Bibuli de tribus legatis pridie eius diei fregeramus, &c. Idem Crotonæ, lib. 6 6. Quum me ea Rep. expuliſſent ij, qui illam cadere poſſe ſtante me non putauerunt, meminit me, &c.

¶ Stat, Certum eſt, decretum eſt, in animo fixum eſt. Virg. 2. Æne.

Stat caſus renouare omnes, omnémque reuerti

Per Troiam. Idem 12. Æneid. Stat conferre manum Æneæ.

Non adhuc ſtat, pro Non conſtat, certum, vel liberatum eſt. Cic. ad Attic. lib. 3. 54. Hinc ſi aliquid à communi audierimus, nos in Aſiam conuertemus, neque adhuc ſtabat quò potiſſimum: ſed ſcies.

Stet illud nobis, pro Certum & deliberatum ſit. Cic. Varroni, lib. 9. 2 Sed hæc tu melius: modo ſtet nobis illud, vnà viuere in ſtudiis noſtris, à quibus antea delectationem modò petebamus, nunc verò etiam ſalutem.

¶ Statur, impersonale. Plaut. Pſeud. 7.

Quid agitur? ſtatur hic ad bunc modum. Terent. Eun. 2. 2. Pro quid agis, ſto, inquit Donatus.

Standi, ſtando, ſtandum, Gerundium Virg 5 Æneid.

Quæ finis ſtandi?

Standum eſt epiſtolis Domitiani. Plin. lib, 10. cap. 62.

Stans, & ſtaturus, pen prod. (*ſtans, qui ſtans.*) participia. Cic. in Catil. Quòd incolumes ciues, quòd ſtantem vrbem reliquit, quanto tandem illum mœrore afflictum eſſe & profligatum putatis? Plin. lib 25. cap. 13. Anaxilaus author eſt, mammas à virginitate illitas, ſemper ſtaturas.

Anni ſtantes in limine vitæ. Stat. 2. Sylu. 1.

Freta ſtantia, Quieta. Ouid. 7 Metam.

Oculi ſtantes, Extantes vel immobiles Ouid. 6. Faſtorum,

Grande caput, ſtantes oculi, roſtra apta rapinæ. Deſcribit Striges.

Paludes ſtantes. Horat. 3. Carm. ode 27.

Vina ſtantia gelu. Ouid. 4 de Ponto, eleg 7.

Stans pede in vno. Horat. de Arte poet. - in hora ſæpe ducentos Vt magnum verſus dictabat ſtans pede in vno: Ideſt, temporis momento Lucilius vena facili plurimos verſus effundebat. Nam uno pede qui ſtat, aduerſarium ſe nullum, vel non fortem habere credit. Cùm enim vno pede nos ſoſtinentes pendeamus & vacillemus, ſecurus eſſe videtur, aduerſariique vires contemnere, qui ſeſe non vtroque pede firmat ſtabiliter: vnde & omni pede ſtandum Quintilianus vſurpat, pro omni contentione totiſque viribus. Ex Turnebo.

Status, Adiect. {[illegible]} Firmus. Plin. lib 18 cap. 29. Iam primùm hanc iniuriam omnibus annis accidere non poſſe propter ſtatos ſyderum curſus. Idem lib 2 cap 13.

Status dies vocatur, qui iudicij cauſa eſt conſtitutus cum peregrino. eius enim generis ab antiquis appellabantur, quod erant pari iure cum populo Rom atque hoſtire ponebatur pro æquare. Plautus in Curculione. Si ſtatus condictus cum hoſte intercedit dies, tamen eſt eundum, quo imperant ingratis Feſtus.

Status dies Plin. epiſt. 16. lib 9. ad Muſtium, Ædes vetus ſanè, & anguſta, quum ſi alioqui ſtato die frequentiſſima. Id eſt die feſto. Plin. maior lib. 10. 29.

Status dies cum hoſte. Cic. 1. Offic. Indicant XII. tab. aut Status dies cum hoſte.

Stata febris, Vide FEBRIS.

Stata forma, ab antiquis dicebatur, quæ à nimiæ pulchritudinis periculo, & à ſummo deformitatis odio vacat, velut forma quædam media. Vſus eſt Ennius in Menalippa, vbi ait fere fœminas ait incolumi pudicitia eſſe, qui ſtata forma forent. Refert Gell. li. 5. ca. 11.

STATA mater. Feſtus. Statæ matris ſimulacrum in foro colebatur, poſtquam id colluſtrauit, ne lapides igne corrumperentur, qui plurimus ibi fiebat nocturno tempore, magna pars populi in ſuos quiſque vicos retulerunt eius Deæ cultum.

Stati reditus Plinius, &c. Idem Statum red tum vocat lib 3. epiſt. 3. à fine, ad Caluiſium, Conſtant campis, vineis, ſyluis, quæ materiã, & ex ea reditum, ſicut modicum, ita ſtatum præſtant.

Sacra ſtata. Ouid 1 Faſt.

Solenne & ſtatum ſacrificium. Cic. 1. Tuſc. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatum ſacrificium curru vehi ius eſſet, ſatis longè ab oppido ad fanum, &c.

Stata ſacrificia ſunt, quæ certis diebus fieri debent. Cato in ea, quam ſcribit de L. Veturio, De ſacrilegio commiſſo cum ei equum ademit. quòd tu, quod in te fuit ſacra ſtata ſolennia, capite ſancta deſeruiſti. Feſtus.

Statum tempus Plin lib. 9. cap. 23.

Status, Participium paſſiuum. Vide SISTO.

Status, huius ſtatus, m. g. {[illegible]} Conditio, habitus. Plaut. Amphit. 4 iii. Terent. Eun. 3 5.

Tum equidem iſtuc os tuum impudens videre nimium vellem,
Quis eſſet ſtatus, flabellum tenere te aſinum tantum.

Cic 3. de Finib. Per ſe vt quidam habitus oris & vultus, vt ſtatus & motus, in quibus ſunt præponenda quædam & reiicienda. Idem in Bruto, Motu ſic vtetur, vt nihil ſuperſit in geſtu. Status erectus, & celſus, rarus inceſſus, nec ita longus.

Status ſtatuæ. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. Quam ſtatuam eſſe eiuſdem ſtatus, amictus, annulus, imago ipſa declarat.

Status bruti animalis. Col. lib 7. cap 9.

Mediocris ſtatus ſermonis, Vide MEDIOCRIS.

Statum animi pellere ictu, Vide ICO, icis.

Indecorus ſtatus. Quint lib. 1. cap 11.

Minax ſtatus, Habitus aut geſtus minax. Horat. 3. Car. ode 4.

¶ Status {[illegible]} apud Rhetores dicitur, in quo cauſa maximè vertitur. Quint. lib. 3. cap 6. Status eſt quod ex prima conflictione naſcitur. Exempli cauſa, Intentio eſt, feciſti homicidium. Depulſio eſt, non feci. Quæſtio an feceris Hinc conſtitutio coniecturalis, quæ & ſtatus dicitur, Cic. in Topic. Refutatio accuſationis, in qua eſt depulſio criminis, Græcè [illegible] dicitur, Latinè ſtatus appellatur: in quo primo inſiſtit quaſi ad repugnandum congreſſa defenſio.

Coniecturalis ſtatus, Vide CONIECTURA.

Legalis ſtatus. Quint. lib 6.

Ratiocinatiuus ſtatus, Id eſt ſyllogiſmus. Quint. lib. 3. cap. 6.

Conſtituere ſtatum, Vide CONSTITVO.

Facere ſtatum. Quint. lib. 3 cap. 6.

¶ Status pro Fortunæ conditione, ordine, loco, caſuque: variis verbis iungitur.

Rerum meatum ſtatus. Ouid. 7. Met.

Amplus ſtatus, Vide AMPLVS.

Baſilicus ſtatus, Vide BASILICVS, in Baſilica.

Incolumis ſtatus, Vide INCOLVMIS.

Amittere ſtatum vitæ. Cic. Attic lib. 10 195. Non enim quã dignitatem, quos honores, quem vitæ ſtatum amiſerim, cogito: ſed quid conſecutus ſim, quid præſtiterim, qua in laude vixerim.

Collocare aliquem Reip. ſtatum. Ci ad Brutum, 15 Qua nobis authoritate opus eſt ad collocandum aliquem Reip ſtatum.

Collocare in ſtatu ampliſſimo. Author ad Heren. lib. 4. Quam nobis facultatẽ fortuna dediſſet, iniquum erat in eorũ ſupplicio cõſumere, quos eadẽ fortuna paulo ante in ampliſſimo ſtatu collocarat.

Concidere ex amplo ſtatu. Cic. Attic lib 3. 50. Ecquis vnquam ex tam amplo ſtatu, in tam bona cauſa, tantis facultatibus ingenij, cõſilij, gratiæ, tantis præſidijs bonorum omnium concidit?

Conſiſtere in aliquo ſtatu. Cic. Quod ſi (vt ſpero) victis hoſtibus noſtris veneritis, authoritate veſtra Reſpub. exurget, & in aliquo ſtatu conſiſtet.

Conuellere aliquem de ſtatu. Cic ad Attic. lib. 8 167. Quæ me conuellerunt de priſtino ſtatu, tam tamen, vt ante ad te ſcripſi, labarem.

Conuellere Reip. ſtatum. Cic. in Piſonem. Ego adoleſcentes bonos & fortes, ſed vſos ea conditione fortunæ, vt ſi eſſent magiſtratus adepti Reip. ſtatum conuulſuri viderẽtur, meis inimicitiis, nulla Senatus mala gratia, comitiorum ratione priuaui.

Declinare de ſtatu ſuo. Cicero de Prouinc. Conſol. Quamuis excipere fortunam, ſubire vim atque iniuriam malui, quàm aut à veſtris ſanctiſſimis mentibus diſſidere, aut de meo ſtatu declinare.

Deducere aliquem de ſtatu vitæ ſuæ. Cic. 4 Verr. Fecerant etiam vt me, cuius fidem, continentiamque cognouerant, propè de vitæ meæ ſtatu, dolore ac lachrymis ſuis deducerẽt: vt ego iſtum accuſarem, à quo mea longiſſimè ratio, voluntáſque abhorrebat.

Deiicere aduerſarium de ſtatu Cic. in Orat. Quo genere nos mediocres, aut multo etiam minus, ſed magno ſemper vſi impetu, ſæpe aduerſarios de ſtatu omni deiecimus.

Deterrere aliquem de ſtatu ſuo Brutus ad Cic. lib. 11 11. Maleuolentiæ hominum in me, ſi poteris, occurres, ſi non poteris, hoc conſolabere, quòd me de ſtatu meo nullis contumeliis deterrere poſſunt.

Dimouere de, vel ex ſtatu Cic. pro Cecinna, Non ea ſola vis eſt, quæ ad corpus noſtrum, vitámque peruenit: ſed etiam multo maior ea quæ periculo mortis iniecto, formidine animi perterritum loco ſæpe, & certo de ſtatu dimouet. Idem in Parad. Mentem ex ſua ſide & ſtatu dimouet.

Figere & fundare ſtatum Reip. Cic. Attic. lib. 1. 1. Reip. ſtatum illum, quem tu meo conſilio, ego diuino confirmatum putabam, qui bonorum omnium coniunctione & authoritate Conſulatus mei fixus & fundatus videbatur, niſi quis nos deus reſpexerit, elapſum eſſe ſcito de manibus vno hoc iudicio.

Manere ſuo ſtatu, Vide MANEO.

Obtinere ſtatu. Cic. pro Corn. Balbo, Si quo quiſque loco noſtrũ eſt, ſiue dices natus, aut ſi in quo fortuna eſt naſcendi, initiò conſtitutus hunc vitæ ſtatum vſque ad ſenectutem obtinere debet.

Peruenit in hunc ſtatum Reſpu. Cic. ad Attic. li 9. 177 Quorum artificiis effectum eſt vt Re.p. in hunc ſtatum perueniret.

Redire in antiquum ſtatum. Celſ. lib 6 cap 6.

Reſtituere prouinciam in antiquum ſtatum. Cic. 1. Verr. Iam verò omnium vitiorum ſuorum plurima & maxima conſtituit monumenta, & indicia in prouincia Sicilia: quam iſte per triennium ita vexauit, ac perdidit, vt ea reſtitui in antiquum ſtatum nullo modo poſſit.

Retinere ſtatum. Cic. de Aruſp. reſp. Hunc ſtatum qui nunc eſt, qualiſcunque eſt, nulla alia re, niſi concordia retinere poſſumus.

Reuerti in antiquum ſtatum. Celſ. lib. 8. cap. 10.

Tenere ſtatum ſuum. Cic. Marcello, lib. 4. 9. Quòd honeſto otio tenueris & ſtatum & famam dignitatis tuæ.

Tueri ſtatum ſuum. Cic. Pæto. lib. 9 16. Ego me non putem tueri ſtatum meum ſic poſſe, vt neque offendam animum cuiuſquam, nec frangam dignitatem meam.

Statuliber eſt, qui teſtamento certa cõditione propoſita, iubetur eſſe liber. Etſi per heredem eſt, quo minus ſtatuliber præſtare poſſit, quod præſtare debet, nihilominus liber eſſe videtur. Feſtus. Vlp. an. tit. 2. eius libri qui eſt inſcriptus Tituli ex corpore Vlpiani. Qui ſub cõditione teſtamento liber eſſe iuſſus eſt, ſtatuliber appellatur. Statuliber quandiu pendet conditio ſeruus heredis eſt.

¶ Status, ex quibus omne genus controuerſiarum de agris exoritur, octo omnino ſunt: Inſectiuus, expoſitiuus, ſubiectiuus, recuperatiuus, aſſumptiuus, initialis, materialis, effectiuus. Inſectiuus ergo ſtatus eſt generalis. nam ſiue de poſſeſſione, ſiue de fine controuerſia naſcatur, per hoc repetitio iuſta iniuſtáque inſeritur. Expoſitiuus eſt ſtatus controuerſiæ, quoties finitimorum argumentorum caret demonſtratione, & partium magis exigit narrationem, per quam exponendum ſit, quo ſint genere terminandæ, aut perſuadendum iudici, etiam ſi ineſt natura finitimam exhibeat ſimilitudinem. Subiectiuus ſtatus eſt, cùm relinquitur ſtatus generalis, & alio quolibet ſtatu controuerſia defenditur. Recuperatiuus eſt ſtatus, quoties non à iuſfinio, aut quadrifinio, ſed ex quolibet fines loco incipientis terminum rectum dirigit, & per inceſſum diſinitionis loca quædam alteri fundo acquirit, aut ſolum aufert, & eius loco redditur. Aſſumptiuus primæ controuerſiæ ſtatus, qui eſt de poſitione terminorũ, in rigorem aut in finem tranſcendit. Initialis controuerſiæ ſtatus de rigore pertinens ad materiam, tranſcendit in controuerſiam, quæ eſt loco tertio: de fine ſtatus materiali non conditionem mutat, neque materiam efficit. Materialis ſtatus eſt, ex quo omnes controuerſiæ incipiunt de loco duntaxat. nam tranſcendentiam non habes de hoc effectiuus. ſed, dum cõſummatos fuerit, naſcitur. Effectiuus eſt, cùm de loco litigatur, & idoneas partes ad litigium aduocationes inſtituunt. Ex Aggeno De limitibus agrorum.

¶ Status, pro Ordine. Seneca de Benefic. Quicquid maximè neceſſarium erat, in primum ſtatum cõiecit: nunc liquid effugit, recolligo.

Statio, Verb. {[illegible]} Locus in quo naues aut milites tuto ad tẽpus ſtãt: vel in quo frequẽter cõſiſtunt. Plau. Mi. 11, Nanque in ſtatione ſtat ſenex. Curtius. Cognitu id per exploratores, qui ſtationes hoſtiũ fuerãt ingreſſi. Lent. Coſulib li. 12. 15. Tãtum enim abfuit vt illorũ præſidio noſtrã firmaremus claſſem, vt etiam à Rhodiis, vrbe, portu, ſtatione, quæ extra vrbem eſt, commeatu, aqua denique prohiberentur noſtri milites. Virg 9. Æneidos. - illi

Succedunt, ſeruántque vices: ſtatione relicta
Ipſe comes Niſo graditur.

Comitiata ſtatio. Vide COMITTA.

Grauiſſima ſtatio mergis. Virg 5. Æneid.

Mortalis ſtatio. Paterculus li. 2. ſub fi. Quisquid numinũ hãc Rom. imperij molẽ in ampliſſimũ terrarũ orbis faſtigiũ extulit, vos publica voce obteſtor atque precor, cuſtodite, ſeruate, protegite hunc ſtatum, hanc pacem: eique functo longiſſima ſtatione mortali, deſtinate ſucceſſores quàm ſeriſſimos. Ei, hoc eſt Tiberio.

Tutiſſima ſtatio nautis. Virg 4. Georg.

Agere ſtationem. Tacit. lib. 17.

Diſponere ſtationem. Cæſ. 8. bel. Gall.

Educere ſtationem. Liu. lib 1.

Habere in ſtatione. Cæſ. 5. de bel. Gal.

Manere in ſtatione, id eſt, portu Lucret. lib. 4.
Tu a ſtatione recepi eiectum fluctibus. Ouid. epiſt. 7.
Portæ ſtatione relicta. Stat. 11. Thebaid.
Subducere ſtationes Liu. 2. bel. Punic.
Vigili muros ſtatione tueri. Claud. 2. in Rufinum.

¶Statio, Officina in quam multi conueniunt, vt de aliqua re decernatur, & ius dicatur. Gel. lib. 13 cap. 13. Quæſitum eſſe memini, in pleriſque Romæ ſtationibus ius publicè docentium, &c. Iuuenalis Satyra 11,

-ſtationes, omne theatrum. Sipontinus.

Publica ſtatio mihi clauſa eſt Ouid. 3. Triſt. eleg 1.
Peracta ſtatio. Lucan lib. 1, -quum ſtatione peracta
Aſtra petes ſerus. Poſt cuſtoditum in terris imperium aſcendes ad ſuperos. Abſoluta gubernatione imperij tui in hac vita, in qua velut in ſtatione verſatus homo Neronem alloquitur.

¶Stationes interdũ ſunt loca publica, in quæ poſt negotia ſolent ciues conuenire confabulandi vel potius deſidendi gratia. Plin. iun. lib. 1. epiſt. 13. ad Senecionem, Plerique in ſtationibus ſedent, tempúſque audiendis fabulis conterunt. Idem lib. 2. epiſt 9 ad Apollinarem, Itaque prehenſo amicos, ſupplico, ambio, domos ſtationéſque circumeo: quantúmque vel authoritate vel gratia valeam, precibus experior.

Stationes municipiorum quaſdam fuiſſe in foro Romano author eſt Victor in deſcribenda fori Romani regione, quas ſignificare poëta Satyricus videtur his verbis,

-ſtationes, omne tribunal De Rotulo. Sed & Plinius libro 16, Radices, an, ciuit in forum vſque Cæ.atis per ſtationes municipiorum penetrant.

Statiuncula, ſtatiunculæ, pen. cor Diminutiuum {[illegible]} Parua ſtatio.

Stationarius, ſtationarij. {[illegible]} Stationarij milites dicuntur, quibus cuſtodiæ, aut præſidij gratia ſtatio aſſignata eſt. Item qui in vrbibus aut prouinciis tenentur ad populorum quietem tuendam. Sipontinus. Vlpianus in l. 1. §. Hoc autem. D. De fugitiuis, Qua declaratur & præſides, & magiſtratus, & milites ſtationarios dominum adiuuare debere in inquirendis fugitiuis. Paul. in l 4. eodem titulo, Limenarchæ & ſtationarij fugitiuos deprehenſos in cuſtodiam retinent.

Stationarij tabelliones, qui in ſtationibus cum ſubadiuuis miniſtriſque ſuis morabantur & inſtrumentis ſubſcribebant, quos Iuſtinianus in nouella 44. [illegible], appellat, id eſt cõtractuum ſcribas, qui & tabularij, & tabelliones dicuntur. Alciatus cap 19 libro 6. Parerg.

Stationalis, & hoc ſtationale, pen. pro, {[illegible]} Firmiter ſtans. Plin. de Syderibus: lib. 2. cap. 15. Eadem ſtationalis ſenis menſibus commoratur in ſignis, alioqui bimeſtris. quum cæteræ vtraque ſtatione quaternos menſes non impleant.

Statiua, pen. prod. ſtatiuorum, {[illegible]} Stationes dicuntur, ac munitiones, in quibus vt propius pugnent milites conſident. Liu. lib 2. In iis ſtatiuis (vt fit) longo magis, quàm acri bello ſatis liberi commeatus erant. Idem lib 9. Statiua noſtra munimento ſatis tuta ſunt. Idem 9. ab Vrbe, In Latino agro ſtatiua habuit. Cic. pro Lege Agra. Numquid cauſæ eſt quin omnes agros, vrbes, ſtatiua, portus, totam denique Bithyniam Decemuiri vendituri ſunt?

Statiuus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} vt Statiua caſtra. Cic. 7. Verr. Iſte nouo quodam ex genere Imperator, pulcherrimo Syracuſarum loco, ſtatiua ſibi caſtra faciebat. Idem 12. Philip. Hæc vigilia, hæc cuſtodia, hoc præſidium ſtatiuum.

Statiua perſeuerantia. Firmic. lib. 3. cap. 6. Caput malitioſis humoribus onerant, & ex humorum ſtatiua perſeuerantia, qui circa caput collecti fuerint, facient caducos & lunaticos.

Statiua tarditate ſubſiſtere Firmic. lib 1. cap. 2.

Statarius, Adiectiuum {[illegible]} à participio Status. Terent. in Prolog. Heautont.

Adeſte æquo animo, date mihi poteſtatem
Statariam agere vt mihi liceat per ſilentium. Hoc eſt comœdiam quietiorem, & quæ magnos vehementéſque motus non habeat: cuiuſmodi eſt Heautontimorumenos Comœdia, inquit Donatus, aut motoriæ ſunt, aut ſtatariæ, aut mixtæ Motoriæ, turbulentæ. ſtatariæ, quietiores. mixtæ, ex vtroque actu conſiſtentes Idem in Prolegomenis Adelphorũ: Huius fabulæ tota actio quum ſit mixta ex vtroque genere, vt ferè Terentianæ omnes, præter Heautontimorumenon: tamen maiori ex parte motoria eſt: nam ſtatarios locos perpaucos habet. Rurſus idem in prologum Adelph Ipſi ſenes in ſtatario charactere partem aperiunt, in motorio partem oſtendunt Nam duo agendi ſunt principales modi: motorius, & ſtatarius: ex quibus ille tertius naſcitur, qui dicitur [illegible]. Hæc ille. Terentius in prologo Heautontimorumenos indicat velut digito, quid differat motoria ab ſtataria, his quidem verbis,

Adeſte æquo animo: date poteſtatem mihi,
Statariam agere vt liceat per ſilentium,
Ne ſemper ſeruus currens, iratus ſenex,
Edax paraſitus, ſycophanta autem impudens,
Auarus leno, aſſiduè agendi ſint mihi
Clamore ſummo, cum labore maximo. Perinde quaſi diceret, ne mihi ſemper agenda ſit motoria.

Statarius, qui ſtatariam agit fabulam. Cic. in Bruto, Volo enim vt in ſcena, ſic etiam in foro, non eos modò laudi, qui celeri motu & difficili vtantur, ſed eos etiam quos ſtatarios appellant, quorum ſit illa ſimplex in agendo veritas non moleſta. Qui locus ſic eſt explicandus. Inter ſcenam & forum eſt quædam ſimilitudo: vnde actores tam in ſcena, quàm in foro dicuntur: & ſcenæ ſeruire, & in foro dici ſolet, eos, quos motorios vocant Grammatici. Celeri motu & difficili, quo vtrique actores, ſed hi in in ſcena, illi in foro vtuntur. Actores enim fabularum ſæpè clamore ſummo, vt ait Terentius, cum labore maximo agunt, dum repræſentant vel ſeruum currentem, vel ſale quid agentem: actores verò cauſarum ingemunt ſæpe, inclamant, dolent, queruntur, Rempublicam implorant, ſupplicant, & pedem ſupplodunt, vt ait Cic lib 2 de Orat Itaque verè vtrique motorij poſſunt appellari. Statarij, qui ſtatarias fabulas agunt, ita vt nihil penè moueãtur, ſed ſimpliciter agant: ſtatarios verò patronos tales, qualis fuit Rutilius, qui nõ modò ſupplex iudicibus eſſe noluit, ſed ne ornatius quidé aut liberius cauſam dici ſuam, quàm ſimplex ratio veritatis ferebat. Simplex veritas, ſyncera, ſine fuco & ornamentis oratoriis.

Miles ſtatarius. Liuius Decad. lib. 9, Statarius vterque miles, ordines ſeruans.

Orator ſtatarius. Cic. in Brut. C. deinde Piſo, ſtatarius, & ſermonis plenus orator. Statarius, quòd eſſet (vt ait Cicero pro Roſcio Comœdo) ſumma fide, virtute, grauitate, authoritate ornatus.

STATOR, ſtatoris, Iupiter ſtator & ſtatilio apud Romanos dicebatur ſecundum hiſtoricos, quia poſt ſuſceptum votum aciem Romanam ſtitiſſet. Seneca autem aliam rationem aſſignat, quia eius beneficio ſtant omnia. de Benefic lib 4 cap. 7.

Stabilis, & hoc ſtabile, pen. cor {[illegible]} Firmum & fixum. Terent. Adelph. 1. 1.

-errat longè, mea quidem ſententia:
Qui imperium credat grauius eſſe aut ſtabilius
Vi quod fit, quàm illud quod amicitia adiungitur.

Stabile eſt, Hoc eſt certum & ſtatutum Plaut. Bacc. 9.
Incertum & Stabile, contraria Cic. in Topic.
Nihil eſt enim tam inſigne, nec tam ad diuturnitatem memoriæ ſtabile, quàm id in quo aliquid offenderis. Cic. 1 de Orat.
Stabile & immutabile. Cic. 4. Acad. Quam nos non comprehenſionem modò rerum, ſed etiam ſtabilem quoque & immutabilem eſſe cenſemus.
Stabilis & firmus animus Cic. 3. de Fin. Quod verò negari nullo modo poſſit, quem, inquam, ſtabili & firmo & magno animo, quem fortem virum dicimus effici poſſe, niſi conſtitutum ſit, non eſſe malum dolorem?
Bonum permanens fixum & ſtabile. Cic. 5. Tuſc.
Connubium ſtabile. Virg 1 Æneid.
Habere domicilium certum & ſtabile. Cic pro Marcello.
Fauor nunquam ſtabilis. Senec. Thyeſt. 4.
Fortitudo robuſta & ſtabilis. Cic. 4. Tuſc.
Fundamento ſtabili manet fortuna. Lucret. lib. 5.
Mala ſtabilia, Non decidua poma, & quæ diutius in arbore ſtant, vel diu maturitatem retinent, neque citò corrumpuntur. Cato cap. 7. Eo lotium ſuillum aut ſtercus ad radicem eorum addere oportet, vt ſtabilia mala fiant.
Matrimonium ſtabile & certum. Cic. 2. Philip.
Patria ſtabilis, In qua quis perpetuò habitat, nec huc atque illuc diſcurrit. Plaut. Merc. 12.
Pede ſtabili manere. Ouid. 5. Triſt eleg 15
Quæſtus ſtabilis. Cato in præf. Maximeque pius quæſtus, ſtabiliſſimúſque conſequitur, miniméque inuidioſus.
Stabili firmáque ratione contemnere. Cic. 1. Offic.
Regnum haud ſtabile. Senec. Herc. fur. 6.
Stabilem ſcientiam rerum tenere. Cic. lib. 1. de Finib.
Stabilis & certa ſententia. Cic 2. de Nat deor. Eſt enim & Philoſophi & Pontificis & Cottæ, de diis immortalibus habere non errantẽ & vagam vt Academici, ſed vt noſtri ſtabilẽ certámque ſententiam.
Terminus ſtabilis rerum. Horat. in Carm. ſecul.
Via præceps & lubrica, plana & ſtabilis. Cic. pro Flacco.
Vita ſtabilis, Foelix, & non variis caſib ſubiecta. Lucret. lib. 3.

Stabilitas, pen cor. ſtabilitatis {[illegible]} Firmitas. Cæſar. 4. bel. Gal. Ita mobilitatem equitum, ſtabilitatem peditum in prælijs præſtant. Plin. lib. 23. cap. 3. Gingiuis & oris vlceribus, dentium ſtabilitati efficaciſſimè iubuenit.
Motus, & Stabilitas, contraria. Cic. 2. de Fin.
Qui enim poteris aut corporis firmitate, aut fortunæ ſtabilitate confidere? Cic. 5. Tuſc.
Stabilitas & firmitas. Cic 3. de Fin. Quod idem in artibus non ſit, & quod virtus ſtabilitatem, firmitatem, cõſtantiam totius vitæ complectatur, nec hæc eadem in artibus eſſe videamus.
Stabilitas amicitiæ vacillat. Cic. 1. de Fin. Quo loco videret quibuſdam ſtabilitas amicitiæ vacillare.
Dare aliquibus ſtabilitatem Cic. 2 de Nat. deor.
Habere ſtabilitatem. Cic de finib bon & malor.

Stabilio, ſtabilis, pen cor. ſtabiliui, ſtabilitum, pen. prod {[illegible]} ſtabilire, Stabile facere, firmare. Plaut. Amphit. 4.
Regíque Thebano Creonti regnum ſtabiliuit ſuum. Plin. lib. 9. ca. 28. Ex his longiſſimi & aſperi quibus ad ora admouent cibos, & in fluctibus ſe velut anchoris ſtabiliunt, cæteri citri quibus venantur.
Turres quaſſas ſtabilire. Senec. Thyeſte. 7.
Stabilire & figere Cic. 1. Tuſc. Hoc igitur probè ſtabilito & fixo, circumſcendum eſt veſcatur quid ſit catere, ne relinquatur aliquid erroris in verbo.
Magis ſtabilita. Lucret. lib. 3.
Stabilire Remp cui oppoſitum Euertere. Cic. 4. de Fin. Niſi fortè cenſeres Gracchum patrẽ beatiorem fuiſſe quàm filium, quum alter ſtabilire Remp. ſtuduerit, alter euertere.

Stabilimen, pen. prod. & Stabilimentum, ſtabilimenti {[illegible]} Quod aliquid firmiter retinet. Plaut. Curc. 7.
Hæc ſunt ventri ſtabilimenta: panis, & aſſa bubula,
Poculum grande. Cic. 3. de Nat. deor.
Addo (inquit) hoc quod mihi portento cæleſtium pater
Prodigium miſit, regni ſtabilimen mei.

Stœbe, ſtœbes, f. g. {[illegible]} Frutex aculeatus cum caule rum folio, ſemine molli, rubro, radice pecudis pabulo gratiſſima, non alibi quàm in aquatiiis naſcens. Plin. lib. 21 cap 15. Quædam ſpinam habent in folio, & in caule, vt phleos, quod aliqui ſtœben appellant. Idem lib. 22. cap. 12. Stœbe, quam aliqui phleon vocant, decocta in vino, præcipuè auribus purulentis medetur: item oculis ictu cruentatis,

hæmor

hæmorrhagiæ quoque & dyſenteriæ infuſa. Hæc herba non eſt Scabioſæ vt quidam putant, nec ab vllo hodie eſt cognita.

STOECHADES pen. corr. {στοιχάδες} Inſulæ tres Maſſilienſium littori vicinæ, ſingulis nominibus, Prote, Meſe, Hype, hoc eſt, prima, media, & infima. Stœchades ob ordinem quo ſitæ ſunt dictæ. Author Plin. lib. 3. cap. 5. Græci enim στίχον dicunt ordinem & verſum. Lucan. lib. 3.
ſingulariter protulit,
Veneret in fluctus Rhodani cum gurgite claſſis,
Stœchados arte tenent. *Les Iſles d'yeres.*

Stœchas, ſtœchadis, penult. cor. {στοιχάς} tenues habet cirrulos, comam hyſſopi, amarem guſtu. Hanc hodie vocant imperiti *ſticados citrinum*, namque frutex oſtenditur ſurculoſus, odoratus, capitibus luteolis, ex concoloribus floſculis compactis, vnde citrinum vocatur. Plin. lib. 27. cap. 11. Stœchas in inſulis tantùm eiuſdem nominis gignitur, odorata herba, cum a hyſſopi, amara guſtu. Menſes ciet potu, pectoris dolores leuat. Antidotis quoque miſcetur. Idem lib. 26. cap. 7. Iſchiadicos dolores & ſpinę leuat agaricum potum, vt in toſſi. Item ſtœchadis aut betonicæ farina ex aqua mulſa. Obſeruauerunt (inquit Ruellius) Arabæ factionis authores citerum ſtœchados genus, caule ſeſquipedali, pallido, coma tenui, oblonga, ſpica ſteriſ, quod ſuo gentili cognomento Arabicum vocauerât, eiuſdem cuius & Gallicum effectus. Suſpicatur prætereà idem author, Arabicam ſeu ſtœchadem inter origani genera comprehendi ſub onitide.

STOICI, pen. cor. {στωϊκοί} Philoſophi appellati ſunt ab στοᾷ, quod ſignificat porticum, quo conueniunt ac diſſerere ſolebant. Erat enim porticus Athenis dicta Pœcile, ex varietate picturæ. Græci enim ποικίλον varium dicunt. In hac porticu Zeno philoſophus diſcipulos docebat. Vnde & ſecta Stoica, & philoſophi Stoici nuncupati ſunt, qui anteà Zenonij dicebantur a Zenone doctore. Hæc eſt illa porticus Stoicorum memoratiſſima, quã Chryſippus dictus eſt fulcire, quam pinxit Polygnotus gratuitò. Cic. pro Muren. Fuit enim quidam ſummo ingenio vir Zeno, cuius inuentorum æmuli Stoici nominantur.
Ad Stoicos ſe inclinare. Cic. de Fin.

Stoicus, pen. corr. Adiectiuum {στωϊκός} vt libelli Stoici. Horat. Epod 8.

Stoicè, Aduerb. {στωϊκῶς} Cic. in Parad. De diis immortalibus, de charitate patriæ, Stoicè ſolet, nullis oratoriis ornamentis adhibitis, dicere. De Cat. Idem pro Muren. At enim agit mecum auſterè, & Stoicè Cato.

Stoicida, ſtoicidæ, pen. corr. {στωϊκίδης} Patronymicum maſc. Iuuenalis Sat. 2.
Fugerunt trepidi vera ac manifeſta canentem Stoicidæ.

STOIDIS inſula iuxta Caſſandrum, apud Plinium lib. 6. cap. 25. Ea inſula quæſtuoſa eſt margaritis.

Stola, ſtolæ {στολή, ἐσθής} Apud veteres dicebatur quicquid tegebat nam & apud Græcos στολή indumentum ſignificat, vnde ſtola deducitur. Ennius Telepho,
Cedo & cauco cum veſtitus ſqualida ſeptus ſtola. Idem in eadem,
Regnum reliqui ſeptus mendici ſtola. Ex Nonio.
Velatus ſtola. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.
Stola, Honeſtæ mulieris veſtis, vſque ad imos pedes demiſſa. Tibullus,
Impediat crines, nec ſtola longa pedes. Cic. 2. Philip. Quam ſtatim muliebrem ſtolam reddidiſti. locus eſt in Antonium qui ſe Curioni proſtituerat. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.
Ad talos ſtola demiſſa, & circundata palla.
Stola pro Honeſta muliere. Stat. Sylu. 2.
Hinc equos, hinc iuuenum cœtu ſtola miſta laborat. Mart. lib. 10.
Quiſquis ſtolæue, purpuræue contemptor, &c.

Stolatus, pen. prod. Adiect. {στολάτος} Matronale, atque honeſtum dicimus. Mart. lib. 1.
Quis ſtolata veſtit & ſtolatum
Permittit meretricibus pudorem?
Stolata mulier, pro locuplete & primaria: contrà Togata pro plebeia, & ſecundæ claſſis. Horat. 1. Serm. ſaty. 2. Budæus.

Stolidus, pe. cor. Adiect. {ἀβέλτερος, ἠλίθιος, ἀναίσθητος, ἀνόητος, ἀπαίδευτος} Excors, tetri, moleſtus, atque ille prius. Terent. Heaut. 3. 2.
Nonne ad ſenem aliquam fabricam fingit? & ſtolidus es. Idem Andr. 3. 1. ah
Vix tandem ſenſi ſtolidus.
Aures ſtolidæ. Ouid. 11. Metam.
Fiducia ſtolidè. Liu. 4 bel. Maced.
Linguæ ſtolidæ conuitia fundere. Ouid. 13. Metam.
Mens ſtolida. Ouid. 11. Metam.
Pecus ſtolidum. Propert. lib. 2. eleg. 17.
Saxum ſtolidum. Plaut. Milit. 14.
Vatum ſtolidiſſimus. Ouid. 13. Metam.
¶ Stolidus, Stultus. Ennius li. 2. Nam vidi pugnare ſues, ſtolidi, ſolidi ſunt. Et in Alexandro, Hominem appellat, quia laſcius ſtolide non intellegit. Et Cęcilius in Hypobolymæo: Abi hinc tu ſtolide, illi Andrugino, vt tibi ſit pater. Et in Andronico: Sed ego ſtolidus, gratulatum me oportuit prius. Feſtus.

Stolidè, pen. cor. Aduerb. {ἀβελτέρως, ἠλιθίως, ἀναισθήτως, ἀνοήτως} Liu. 5. bel. Pun. 108. Id non promiſſum magis ſtolidè, quàm ſtolidè creditum. Plin lib. 15. cap. 14. Stolidè tumens pulmonea.
Ferox ſtolidè. Tacit. lib. 1

STOLO, Stolonis, ciuis Romanus.

Stolo, ſtolonis m. g. {μόσχος, ῥάδιξ, παραφυάς} quid ſit declarat his verbis Var. lib. 1. de Re ruſt. cap. 2. Nam Stolonis lex illa, quæ vetat plus quingenta iugera habere ciuem Romanum, & qui propter diligentiam culturæ Stolonum confirmauit cognomen, quòd nullus in eius fundo reperiri poterat ſtolo, quòd effodiebat circum arbores è radicibus, quæ naſcerentur è ſolo, quos ſtolones appellabant. Plinius lib. 17. cap. 1.
Stolo, ſtolonis, Stolidus: & certè à ſtolone ſtolidi nomẽ ortum eſſe videtur, vtroque originẽ profitetur ſuam. Auſon. in quadã epiſt. Sed tamnon potes ô ſtulte doceri. Niſi ſi quis pro veteri, & antiquo, & ſene poſitum putet, adiuncta tamen etiam ſignificatione ſtoliditatis & ſtultitiæ. Turnebus.

Stomacace {στομακάκη} Plin lib. 25. cap. 3. In Germania trans Rhenum caſtris à Germanico Cæſ. permotis, maritimo tractu fons erat aquæ, dulcis ſolus, qua pote intra biennium dentes deciderent, compagéſque in genibus ſoluerentur. Stomacacen medici vocabant, & Sceletyrben ea mala.

Stomachus, ſtomachi, pe. cor. m. g. {στόμαχος} Fiſtula per quam cibus deſcendit, gula ſiue guttur. Plin. lib. 11. cap. 37. Summum gulæ fauces vocantur, extremum ſtomachus. Hoc nomine eſt ſub arteria tam carnoſa inanitas adiuncta ſpinæ, ad latitudinem ac longitudinem lagenæ modo fuſa. Cic. 2. de Nat. deor. Linguam autem ad radices eius hærens ſtomachus excipit, quo primùm illabuntur ea quæ accepta ſunt. Celſus lib. 4. cap. 1. Deinde duo itinera incipiunt: alterum aſperam arteriam nominant: alterum ſtomachum. Arteria exterior ad pulmonem, ſtomachus interior ad ventriculum fertur. Illa ſpiritum, hic cibum recipit.
Stomachus ponitur etiam pro ventriculo, id eſt, receptaculo ciborum. Ab στόμα, τὸ στόμα os, & ἔχω habeo, quia os ſic habet, vt effundat aliò. Iuuen. Saty. 5.
Si ſtomachus domini feruet vinóque, cibóque. Plin. lib. 19. cap. 5. Vinnot hauſti in ſtomacho in poſterum diem, nec perfici queunt in cibis. De peponibus.
Acrimoniam ſtomachi roſionéſque ſedant nuclei nucis pineæ Plin. lib. 23. cap. 8.
Defectus ſtomachi excitat Inula. Plin. lib. 9. cap. 5.
Diſſolutio ſtomachi, Vomitus. Plin. lib. 9. cap. 48. De lepore marini radice.
Fluctuationes ſtomachi ſiſtit beta. Plin. lib. 20. cap. 8.
Fluxiones ſtomachi ſiſtunt caſtaneæ. Plin. lib. 13. cap. 8.
Maleria ſtomachi. Plin. lib. 18. cap. 7.
Reſolutio ſtomachi. Celſus lib. 4. cap. 5. Vulgatiſſimum verò peſſimúmque ſtomachi vitium eſt reſolutio: id eſt, quum ſibi non tenax eſt, ſolétque deſinere ali corpus, ac ſic tabe conſumi.
Roſiones ſtomachi. Plin. lib. 20 cap. 14.
Stomachi ſolutiones. Plin. lib. 20 cap. 12.
Tempeſtiuitates ſtomachi Plin. lib. 19. cap. 13.
Torſiones ſtomachi. Plin. lib. 20 cap. 17. & lib. 18. cap. 7.
Ieiunus ſtomachus raro vulgaria temnit. Horat. 2. Ser. ſaty. 2.
Imbecillus ſtomacho. Celſus lib. 1. cap. 2.
Imbecillus ſtomachus. Celſus lib. 1. cap. 2.
Iners ſtomachus, qui ſuum officium non facit, hoc eſt non concoquit. Ouid lib. 1 De Ponto, epiſt. vlt.
Nectar, & ambroſiam, latices epuláſque deorum
Det mihi formoſa grata Iuuenta manu:
Non tamen exacuet torpens ſapor iſte palatum,
Stabit & in ſtomacho pondus inerte diu. Iuuenta, id eſt, Hebe, quæ diis pocula dicitur miniſtrare.
Infirmus ſtomachus. Celſus lib. 1. cap. 8.
Accipere vulnus in ſtomacho. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12.
Corroborare ſtomachum, Vide CORROBORO.
Erectare ſtomachum. Plin. lib. 20. cap. 5.
Tumultum ſtomacho fert pituita. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.
Laborare ſtomacho. Celſus lib. 1. cap. 8.
Latrantem ſtomachum bene leuit cum ſale panis. Horatius 2. Serm. ſaty. 2.
Mereſcens ſtomachus pridiani cibi onere, Vide MARCEO.
Laſſum ſtomachum percellere. Horat. 2. Serm. ſaty. 8.
Recreatur ſtomachus vino. Plin. lib. 25. cap. 1.
Reficitur ſtomachus diuerſitate ciborum. Quint. lib. 1. cap 12.
Reſpuit cibum ſtomachus. Celſus lib. 3. cap. 6. Sed de cibo facilior quidem cum ægris ratio eſt: quorum ſæpe ſtomachus hunc reſpuit, etiam ſi mens concupiſcit.
Stomachus acida ructans. Plin. lib. 20. cap. 17.
Rarus ſtomachus. Horat 2. Serm. ſaty 3.
Ægrum ſtomachum ſollicitat mala copia. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.
Eſſe languenti ſtomacho. Cæl. Cic. lib. 8, 13.
Ira enim dandum non fuit, quum κακοστόμαχος eſſes. Cicero Tiro. 16. 6.
¶ Stomachus pro Animo: quia quemadmodum ſtomachus facilè eo cibo mouetur, à quo natura abhorret: ſic animus eas res maximè auerſatur & abhorret, quas ſuæ naturæ contrarias eſſe ſentit. Cicero ad Cælium, lib. 2. 15. Noſti enim non modò ſtomachi mei, cuius tu ſimilem quondam habebas, ſed etiam oculorum in hominum inſolentium indignitate faſtidiũ. Plin. in epiſt. Mei certè ſtomachi hæc natura eſt, vt nihil niſi totum & meum velit. Id eſt, animi mei.
Nauſeare ſtomachum, Vide NAVSEO.
Sollicitare ſtomachum. Plin. iunior lib. 1. epiſt. vlt. In hoc autem agello, ſi modò artiſicii pretium, Tranquilli mei ſtomachum multa ſollicitent, vicinitas vrbis, opportunitas viæ, mediocritas villæ, &c. hoc eſt, emendi deſyderium ſtimulant & augent.
¶ Stomachus, pro Re quæ obiectat. Cic. ad Marium, lib. 7. 1, Omnino, ſi quæris, ludi apparatiſſimi, ſed non tui ſtomachi: coniecturam enim facio de meo. id eſt, qui tibi minimè placuiſſent. Budæus.
Stomacho ſuo viuere. Plinius in epiſt. Id eſt, Pro ſententia animi. Budæus.
¶ Stomachus, Æquitas animi. Plin. in Præfatione, Argumentum huius ſtomachi mei habebis, quod in his voluminibus auctorum nomina prætexui. Id eſt, æquitatis meę, & candoris animi, quòd ſcilicet nihil malignitati dederim. Budæus. Non ineptè etiam expoſueris ſimpliciter, pro animi.
Nec tam animum me, quàm ſtomachum non habere arbitrantur. Cic. Dolabellæ in epiſtolis ad Atticum. lib. 15. 358.
Bonum ſtomachum Martialis pro æquitate animi poſuit Quint. lib. 2. cap. 3. Error tamen in te duplex: vnus quòd interim ſufficere illis minores præceptores exiſtimant, & bono ſanè ſtomacho côtenti

ſunt. Id eſt, Contenti ſunt ſtomacho præceptorum qui hæc elementa diſciplinæ docere non dedignantur, nec faſtidiunt. Budæus.

Stomachus pro affectu animi Quintil lib 6. Hæc aut Catonis animo, aut Ciceronis ſtomacho ſecunda ſunt. Budæus.

¶ Stomachus aliquando pro ira, odio, & faſtidio Cic. 4. Tuſcul. Tracta definitionem fortitudinis, intelliges eam ſtomacho non egere. Idem ad Cælium, lib. 2. 15. Hoc aſpexi vt ſcires me tamen in ſtomacho ſolere ridere. Id eſt, etiam in indignatione.

Locus ille animi noſtri, ſtomachus vbi habitabat olim, concaluit. Cic. Attic lib. 4 epiſt. 15. Hoc eſt vbi ſedes iræ fuit. Cōcaluit, calorem concepit ad concoquenda quæ dura ſunt. Id eſt, vt non ferenda feram tamen.

Epiſtola plena ſtomachi & querelarum. Cic. Qu. fratri, lib. 3. 24.

Grauis ſtomachus Pelidæ. Horat. 1. Carm ode 6.

Exardere iracundia & ſtomacho. Cic 4. Verr.

Stomachus & moleſtia. Cic. Attic li 16. epiſt. 2. Mihi autem quo lætiora ſunt, eo plus ſtomachi & moleſtiæ eſt, Pop Rom. manus ſuas nō in defendenda Republica, ſed in plaudendo conſumere.

Sollicitudo ac ſtomachus. Cic. ad Brutum, 13. Scribere multa ad te neque poſſum præ ſollicitudine ac ſtomacho, neque debeo. Idem pro Murena, Seruius hic nobiſcum hanc vrbanam militiam reſpondendi, ſcribēdi, cauendi, plenā ſollicitudinis ac ſtomachi ſecutus eſt.

Stomachum facere, pro Dolore afficere ac commouere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. epiſt 9. Non illi quidem vt mihi ſtomachum facerent, quem ego funditus perdidi, ſed certè vt facere ſe arbitrarentur.

Stomachum mouere. Idem. Cic. pro Murena. Itaque ſi mihi homini vehementer occupato ſtomachum moueritis, triduo me Iuriſconſultum eſſe profitebor. Idem ad Atticum lib 6. 14. In quo tamen ille mihi riſum magis, quam ſtomachum mouere ſolet, Vide MOVEO.

Stomacho eſſe dicitur res aliqua. Cic. Att lib 1. Et multa præterea quæ tum mihi maiori ſtomacho fuerunt quàm ipſi Quinto.

Stomachum erumpere in aliquem. Cic. ad Att. lib 16. 33. Hunc tu tralatum in Macroculum lege in arcano conuiuis tuis: ſed, ſi me amas, hilaris & bene acceptis, ne in me ſtomachum erumpāt, quum ſint tibi irati.

Non ſine ſtomacho. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 21. Puto enim te exiſtimaturum à me illos libros non ſine aliquo meo ſtomacho eſſe relictos.

Stomachor, pen. cor. ſtomacharis {[illegible]} ſtomachari, Indignari ac turbari. Quandoque accuſatiuo iungitur, quandoque abſolutè, quandoque cum præpoſitione ponitur. Terent Eunuch. 2 3.

-id quidem adueniens mecum ſtomachabar modó. Cic. ad Caſſiū, lib. 15. 18. Si enim ſtomachabere & moleſtè feres, plura dicemus. Idem 4. Academic Et homo natura leniſſimus (nihil enim poterat fieri illo mitius) ſtomachari tamen cœpit. Idem ad Atticum, lib. 14. 319. Amariorem enim me ſenectus facit, ſtomachor omnia, ſed mihi quidem, &c. Horat. 1. epiſt. 1,

- & prauè ſectum ſtomacheris ob vnguem.

Non dubito quin mirere, atque etiam ſtomachere, quòd tecum de eadem re agam ſæpius. Cicero Capitoni in Epiſt. ad Atticum, lib. 16 348.

Iucundiſſimis tuis literis ſtomachatus ſum in extremo. Cic. Furnio lib. 10 26.

Stomachabatur ſenex ſiquid aſperius dixeram. Cicero 1. de Natura deorum, 118.

Stomachans, penult corr. Participium {[illegible]} Cic. ad Atticum, lib. 4. 35, Quid aliud noui? & tamen abſoluto Gabinio ſtomachabantur alij iudices.

Videre quempiam iraſcentem & ſtomachantem. Cic. de Claris Oratorib.

Stomachicus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Qui è ſtomacho laborat. Plin. lib 25. cap 5. ſcribit, helleborum mederi ſtomachicis. Idem lib. 20. cap 9. Item ad ſpleneticos & ſtomachicos, &c.

Stomachoſus, pen. pro. {[illegible]} ſtomachoſior, ſtomachoſiſſimus, Qui facilè indignatur, ac cuncta faſtidit. Firmicus lib. 5. cap. 10. Erūt hi quoque animo malo, & ſtomachoſo.

Eques ſtomachoſus Horat. 1. epiſt. 15.

Stomachoſa res. Cic. 2. de Oratore, Me quidem herclè valde illa mouent ſtomachoſa, & quaſi ſubmoroſa ridicula, non quum à moroſo dicuntur, tum enim non ſal, ſed natura ridetur. Idem de claris Oratorib. Quod erat in reprehendendis verbis verſutum & ſolers, ſed ſæpe ſtomachoſum, nonnunquam frigidum.

Cicero Appio Pulchro, lib 3. 11 accipit pro eo qui iniuriam contumeliámque facit, Stomachoſiores, inquit, meas literas quas dicas eſſe non intelligo. Id eſt, ex animi magno ſtomacho & indignatione ſcriptas.

Stomaticus, pen. cor. {[illegible]} Adiectiuum, à [illegible], quod os ſiue buccam Latinè ſignificat: dicitur qui vlcus aliquod in ore habet. Plin. lib. 24 cap. 14. Huius flos cum melle epiphoris illinitur, & ignibus ſacris, ſtomaticiſque ex aqua bibendus datur. Hoc eſt, iis qui oris vlceribus laborant, vel cum iis medicamentis quæ ſtomatica dicuntur. Ob eandem rationem Stomatice eſt, hoc eſt ori cōfert, & oris affectus ſanat. Plin. lib. 22. cap. 9 De glycyrrhiza. Ideò & commanducata, ſtomatice eſt, vlceribus oris inſperſa ſæpe, & pterygiis.

Stomatica pharmaca dicuntur, quæ ad vuas, tonſillas, ac omnes quæ in ore fiunt derepentè inflammationes, conueniunt. Galen. cap. 2. lib 6. De compoſitione pharmacorum ſecundum locos.

Stomia {[illegible]} à Polluce poſita inter ornamenta colli lib. 5. cap. 16. Vbi Gualtherus vertit Oreas.

Stomoma, pen. prod. ſtomomatis, n. g. {[illegible]} Plin. lib. 34. cap. 1. De ſquama æris, Squamæ eſt alterum genus ſubtilius, ex ſumma ſcilicet lanugine decuſſum, quod vocant ſtomoma.

Stomoma, ferrum eſt in vſum aliquem formatum, hoc eſt in inſtrumenti alicuius formam redactum, ac chalybe roboratum, à verbo [illegible], quod roboro, ac quaſi os & aciem firmo ſignificat, verbali forma deducta appellatione. Eſt etiam chalybs ipſe Id quod facilè colligitur ex Aetio & aliis. Hinc apud Dioſcoridem lib. 5. & alios medicos ſquama ſtomomatis, eſt ſquama chalybis, vel inſtrumenti alicuius ferrei chalybe roborati, quæ tundendo decutitur. Quod parum intellexiſſe videtur Plinius, ſtomoma putās eſſe æris ſquamam. Matthiolus in Dioſcoridem hac de re ſubtiliſſime diſſerit.

STONI, populi ſunt imas Alpium radices ex Italiæ parte habitantes prodit Strabo lib. 4.

Storea, ſtoreæ {[illegible]} quam extendimus ſuper terram. Plin. lib. 15. cap. 15. Colligi mala poſt æquinoctium autumnale, neque ante ſextamdecimam lunam, neque ante primam horam. Caduca ſeparari, ſtramentis, ſtoreis, paleiſue ſubſterni. Dicta ſtorea [illegible], quod ſignificat ſternere. Liu. 10. bel. Pun. Numidæ præcipue arundine texta ſtoreáque. Cæſ. 2. bel. Ciuil. Vbi quarum ſtoriarum demiſſio quatiebatur, tantum eleuabant. Quidam ſtoriam, per tertiam vocalem ante a, ſcribunt.

Strabo, ſtrabonis, m. g. {[illegible]} Qui oculos habet diſtortos. Cic. 1 de Nat. deor. Redeo ad deos ecquos ſi non tam ſtrabones, at pætulos eſſe arbitramur? Plin. lib. 11. cap 37. Vni animalium homini oculi deprauantur, vnde cognomina Strabonum & Pætorum. Varro Flexabulis, Multi enim qui lumina intetuntur integris oculis, ſtrabones ſunt facti.

STRABO {[illegible]} eruditione Græcus, profeſſione geographus & philoſophus Stoicus, ortus ex Amaſia ciuitate Pontica, id quod ipſe de ſe teſtatur, & Stephanus prodidit, matre fuit è Gnoſo Cretenſi vrbe orta. Amicitia vſus eſt Ælij Galli, cum quo Nilum nauigauit, & totam ferè Ægyptum luſtrauit, ac bonam etiam Africæ partem. Claruit Romæ temporibus Auguſti & Tiberij.

Strages, ſtragis, f. g. {[illegible]} Eſt inquit Valla, multitudo cadauerum interfectorum. Liu. lib. 8 Per arma, per vicos latè ſtragem dedere. Cic. ad Att lib. 2. 21, Quas ego pugnas & quantas ſtrages edidi, Idem 1 de Diuinat. Stragem horribilem, cædémque vererj.

Confuſæ ſtragis aceruus Virg 6. Æneid.

Cruenta ſtrages. Lucan lib. 2.

Lacera ſtrages. Stat. 12. Thebaid.

Sanguinea ſtrages. Stat. 2. Thebaid.

Ciere ſtragem. Virg. 6. Æneid.

Cumulata vrbs ſtrage virorum. Silius lib. 15.

Magnam latè dat ſtragem Lucan. lib. 2.

Nimbus dat ſtragem ſatis Virg 12. Æneid.

Dare ſtragem ceterarum. Virg. 3. Georg.

Hiatu immani ſtragem meditatur tigris. Silius lib 4.

Propagare ſtragem. Lucret. lib. 2.

Vorans amnis ſtrage virûm. Silius lib. 17.

Nemorum ſtrages Silius lib. 3.

Stragula, ſtragulæ, pen cor. {[illegible]} Genus veſtis, ſiue quicquid inſternitur vel lecto, vel equo, vel alij rei: quod in feſtis ante altare ſternitur in pauimento, ſtragulum ritè vocabimus. Hæc ex Valla lib. 6. cap. 46 Cic. 4. Verr. Dico te maximum pondus auri & argenti, eboris, purpuræ, plurimam veſtem Meliteuſem, plurimam ſtragulam, multam Deliacā ſupellectilem, plurima vaſa Corinthia, magnum numerum frumenti, vim mellis maximam Syracuſis exportaſſe.

Picta ſtragula Tibul lib. 1, eleg 2.

Stragula veſtis, Idem. Cic 4. Verr. Dicebant ſcyphorum paria complura, hydrias argenteas, pretioſam veſtem ſtragulam, multa mancipia pretioſa Verri data eſſe. Et Liu 4. bel Maced. Et quum tibi viro liceat purpura in veſte ſtragula vti: matremfamiliâs tuā purpureum amiculum habere non ſines? Horat. 2. Serm. ſaty. 3.

Stragulum, ſtraguli, pen. cor. {[illegible]} pro eodem accipitur, nempe pro lectorum opertorio, vbi & dormiebāt antiqui & diſcumbebant, vario deliniamento figurarū & acu picto. Varro de Lingua Latina, Quicquid inſternebant, à ſternendo ſtragulum appellabant. Tibul. lib. 1. eleg. 2.

Nam neque tunc plumæ, nec ſtragula picta ſoporem. Martial. lib. 14. Sic Plin li. 13. cap. 11. Et è libro vela, tegetéſque, necnon & veſtem atque ſtragula.

Textile ſtragulum. Cic. 5. Tuſc. Quum ſe ille cupere dixiſſet, collocari iuſſit hominē in aureo lecto ſtrato pulcherrimo, textili ſtragulo, magnificis operibus picto, &c.

STRAGONA {[illegible]} Ptolemæo lib. 2. ca. 11. Germaniæ vrbs. Vulgò *Poſſenaw*.

Stramen, ſtraminis, pen. corr. neutri generis {[illegible]} Stipula, vel quiduis aliud ſtramineum, quod ſolo quieſcēdi gratia ſternitur, nempe id propriè in triticeis calmis quod terræ hæret, & poſteà ſubſecatur, quod alij à ſtando dictum putant, alij à ſtratu, quòd id ſubſternatur pecori.

Contecta ſtramine caſa. Ouid. 5. Metam.

Agreſte ſtramen. Virg 11. Æneid.

Stramentum, ſtramenti {[illegible]} Idem, Varro de Re ruſt lib. 1. cap. 50. Tertio modo metitur, vt ſtramentum medium ſubſecent, quod manu ſiniſtra ſummum prehendunt, a quo medio meſſem dictam puto. Infra manum ſtramentum quod terræ hæret, poſteá ſubſecatur. Liu. 5. bel. Pun. 218. Pars ignis eſcas ſtramento arido tectis iniiciunt, pars portas occupant, Plaut, Truc. 6,

-noctem in ſtramentis pernoctare perpetem. Plin. lib. 18. cap. 3 Quies, ſomnuſque in ſtramentis erat. Cæſar 8. bel. Gall. Faſces vbi conſederant per manus ſtramentorum ac virgultorū, quorum ſumma erat in caſtris copia, inter ſe traditos, ante aciem collocauerunt. Ibidem, lib. 6 Et ferrefacta iacula in caſas, quæ more Gallico ſtramentis erant tectæ, iacere cœperunt.

Incubare ſtramentis. Horat 2. Serm. ſaty. 3.

Stramentum, quod ſternitur latiore ſignificatu: nam ex Varrone, quid propriè ſit ſtramentum iudicatum eſt. Stramentum à veſtimento ſecernitur. Oſilius ad Atticum att verbo victus veſtimenta & ſtramenta

ſtramenta ſignificari, continerſque l. 234. §. vltimo, de verb. ſig. Sed & ſtragula veſtis rectè, quæ ſternimus dicitur apud Vlpianum in l. 12. §. Sed ſi fundus non ſit. D. de inſtruct. vel inſtrumen. legat. lib. 3. P. tit. 7. Stragulæ veſtes Stratoriæ à Paulo dicuntur lib. 3. Senten. tit. 6. §. Veſte virili. Quo loco ait: Stragula quoque huic legato cedunt. l. veſtis. §. Vitelia. De auro & arg. lega. lib. 34. P. tit. 2.

Stramineus, Adiectiuum {[illegible]} Quod eſt ex ſtramine. Propertius lib. 2. eleg. 17.

Straminea poſſet dux habitare caſa.

Caſæ ſtramineæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 9.

Stramentitius, Aliud adiectiuum. Quod ex ſtraméto fit: vt tectum ſtramentitium, tegetes ſtramentitiæ.

Strangulo, ſtrangulas, pen. cor. {[illegible]} ſtrangulare, Stringendo gulam necare. Columel. lib. 3. cap. 12. Eadémque velut concluſa & coarctata ſemina comprimere atque ſtrangulare. Cic. ad Pætum, lib. 9. 22. Nos autem ridiculè ſi dicimus, ille patrem ſtrangulauit: honorem non præfamur. Iuuen. Saty. 10.

Sed plures nimia congeſta pecunia cura Strangulat.

Strangulare diuitias dixit Papinius, quòd tanquam inuitæ & conſtrictæ retinerentur conſtipatæ, vt quæ reſpirare nequirent, ſuffocarentur. Papinianus,

Non tibi ſuppoſitas infœlix ſtrangulat arca Diuitias. Turnebus.

Liquor ſtrangulat ora. Ouid. in Ibin.

Strangulat ſeges in nimia tenera lætitia. Quint. lib. 8 in Procem.

Natura ſtrangulare fontium. Plin. lib. 2. cap. 43.

Strangulatus pen. prod. Participium {[illegible]} Plinius lib. 7. cap. 7.

Strangulatus, pen. prod. {[illegible]} Verbale, Ipſa ſtrangulatio: vt ſtrangulatus vuluæ, quæ & ſtrangulatio dicitur, pro compreſſione, & anguſtia vteri. Plin. lib. 20. cap. 18. Datur & olfactandum in aceto in ſtrangulatu vuluæ. Idem lib. 21. cap. 20.

Strangulatio {[illegible]} vt,

Strangulatio vuluæ. Plin. lib. 20. cap. 15.

Stranguria, ſtranguriæ {[illegible]} Difficultas vrinæ quæ ex meatus contractione accidit: vnde fit vt ſtillatim vrina dimittatur. Vnde etiam vrinæ ſtillicidium Latinis dicitur. Ab [illegible] conſtringo, & [illegible]. Vel ab [illegible], quod apud nos ſtillicidium ſignificat: [illegible], meiu Latinè ſubſtillium dicitur. Plin. lib. 20. cap. 5. 2. Philiſtion in lacte coquit, & ad ſtranguriam dat radicis vncias quatuor. Cice. 2. Tuſc. Quanuis idem forticulum ſe in torminibus & in ſtranguria ſua præbeat.

Strata, quam fœminino genere vocant Itali, ſtrata plurali dixit Lucretius, qui ei nomini fœminino occaſionem dediſſe prope videtur.

Strataque, inquit, iam pedibus populi detrita viarum
Saxa conſpicimus. Turnebus.

Strata, ſtratæ: via, quæ cuiuis ſternitur, id eſt publica via. Honorius & Theodoſ. PP. l. 4 De priuilegiis domus. Aug. lib. 11. C. tit. 74. Abſit vt nos inſtructiones viæ publicæ, & pontium, ſtratarúmque opera, titulis maiorum Principum dedicata, inter ſordida munera numeremus. Idem. l. 6. de lunere muniendo. in C. Theod. & apud Iſidorum lib. 15. Etymol. cap. vlt. Procopius lib. 1. de bello Perſico. viam à Latinis, ſtratam, etiam dici tradit.

Stratagema, ſiue ſtrategema, pe. pro. ſtratagematis, n. g. {[illegible]} Stratagemata, Aſtutiæ rei militaris, geſta militaria, exempla ſiue conſilia militaria, quibus poſteri ad ſimilia facienda ducuntur, [illegible] enim, exercitus: [illegible] ducere. Stratia, militia, exercitus, Cic. 3 de Natura deorum. Conſilium illud imperatorium fuit, quod Græci [illegible] appellant, ſed eorum imperatorum qui patriæ conſuluerunt, vitæ non pepercerunt. Idem ad Atticum, lib. 5. 19. Quum interim Ruſio noſter quòd à ſe Veſtorio obſeruari videbat, ſtratagemate hominem percuſſit.

Strategus, ſtrategi, pen. prod. maſc. gene. {[illegible]} Dux exercitus. Plautus Curc. 7.

Nec ſtrategus, nec tyrannus quiſquam.

Strategum te facio huic conuiuio, dixit Plaut. in Sticho, 14.

Strategia, ſtrategiæ, pen. prod. {[illegible]} Militatio, præfectura, imperium rei militaris & gubernatio. Plin. lib. 6. cap. 9. A Tigranocerta ad Iberiam Diuiditur (quod certum eſt) in præfecturas, quas iſ ſtrategias vocant. Idem lib. 4 cap. 11.

¶ Stratiotes, ſtratiotis, pen. prod. m. g. {[illegible]} Miles.

Stratioticus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Militaris. Plautus pſeud. 9.

Stratioticum nuntium aduenientem percutiam probé.

STRATARCHAS, Dorylai filius, ſex fuit Cretenſium, quem Strabo ſe vidiſſe aſſerit lib. 10.

Stratiotes {[illegible]} milleſolium, frutex exiguus palmi altitudine ſoliis, auicularum pennas imitantibus breui admodum diſſectoque foliorum exortu. Latini & militarem herbam appellant propterea quòd vulnera omnia ferro facta intra dies quinque ſanare dicatur ex oleo impoſita. Eſt & Stratiotes aquaticus ſine radice viuēs, aquis tantùm ſupernatans folia habens ſempervivo ſimilia; ſed maiora. Huius meminit & Plin. lib. 24 cap. 18. Celebratur (inquit) & à Græcis Stratiotes: ſed ea in Ægypto tantùm ex inundatione Nili naſcitur, Aizoo ſimilis, ni maiora haberet folia. Refrigerat mirè & vulnera ſanat ex aceto illita.

STRATIVS {[illegible]} Iouis cognomē qui apud Caras colebatur, quod nos bellicolum interpretari poſſumus Herodotus lib. 5 Item vnus ex filiis Neſtoris.

STRATONES octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus, Theophraſti diſcipulus, qui vocatus eſt Phyſicus, propter ſpeculationem phyſicæ Præceptor fuit Ptolemæi Philadelphi. ſcripſit multos libros. Tertius medicus qui Eraſiſtratum audiuit. Quartus hiſtoricus. Quintus poëta Epigrammatum. Sextus antiquus medicus, vt ait Ariſtoteles. Septimus Peripateticus, qui vixit Alexandriæ. Hæc Diogenes Laertius. Octauum Plutarchus Stratonem ponit Rhetorices præceptorem, ac Bruti familiarem, qui vnà cum eo in bello Philippenſi fuit: ſoluſque adhibitus dum ille ſibi

mortem conſciuit. Conciliatus poſt. à Auguſto per M. Meſſalam, qui comes ad bellum Actiacum fuit. Vide Ælianum. Hic (vt Hieronymus ſcribit) manu propria ſe volens confoſſe, ne imminentibus Perſis ludibrio foret: quantum ſordus Ægyptij regia ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine: & gladium quem arripuerat circunſpectans, hoſtium pauidus expectabat aduentum. Quem iam tamē capiendum vxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus eius tranſuerberauit. Compoſitóque ex more cadauere ſe mortuis ſuperiecit, ne poſt virginalia ſocietata alterius coitum ſuſtineret.

STRATONICA, es {[illegible]} Ariarathis Cappadocum regis filia, vxor Eumenis Pergami regis, cui Attalum peperit, qui illi in regnum ſucceſſit. Strabo lib. 14.

STRATONICEA, vrbs eſt Meſopotamiæ ad Babylonem autore Plinio lib. 6 cap. 26.

STRATONICEA, ciuitas eſt nobiliſſima in mediterraneo Aſiæ. Strabo libro 14.

Stratos, Stratam, Vide STERNO.

Stratorius, a, um: idem quod Stragulus, a, um: Stratoria ſtramenta, Stratoria veſtis: Vide in dictione ATRAMENTVM.

Stratura, æ: (ſic enim apud Iauolenum lib. 2. Ex poſterioribus Labeonis, non ſtructura legendum eſſe docent antiquiores Codices) eſt locus arcuatus ex tabulis factus, qui æſtate tollatur, & hyeme ponatur. Iureconſultus in l quum nos §. vltimo. De verb. ſignifi. in P.

STRATVS, Acarnaniæ ciuitas, ad fluuium Achelòum: Strabo lib. 10.

Strebula, Pompeius ait, ſignificat Vmbrorum lingua, partes carnium ſacrificatarum. Varro, De ſtrebula vt delumbes cœnabis Chærea ſtrebula, vt Opilius ſcribit, circum coxendices ſunt nobis. Arnobius lib. 7. ferè vt Varro interpretatur ſic ſcribens, Non enim placet carnem ſtrebulam nominare, quæ taurorum è coxendicibus demitur. Etymologiam et græcam reddit Varro à verbo [illegible], quod eſt Vertere.

Strena, ſtrenæ {[illegible]} Munus quod datur die feſto, ominis boni gratia. Feſtus, Strenam vocamus, inquit, quæ datur die religioſo ominis boni gratia à numero, quo ſignificatur alterum tertiúmque venturum ſimilis commodi, veluti trenam, præpoſita s litera, vt in loco & lite, ſloco, ſlite ſolebant antiqui. Sueton. in Caligul. cap. 42. Edixit & ſtrenas ineunte anno ſe recepturū, ſtetíque in veſtibulo ædium Calendis Ianuariis ad captandas ſtipes, quas plenis ante eum manibus ac ſinu omnis turba ferebat.

Strena, dicta a ſtrenuitate, teſte Nonio. Pompon. Piſtorib. Aſſide, ſiqua ventura eſt alia ſtrena ſtrenæ.

Strenarum origo, qua fœlicem ominamus annum ipſius auſpicio & initio, à Tatio rege manaſſe dicitur, qui primùm Romuli hoſtis, deinde collega in regno Romano fuit. Symmachus in quadam epiſtola, Ab exortu penè vrbis Martiæ ſtrenarum vſus adoleuit authoritate Tatij regis, qui verbenas felicis arboris ex luco ſtrenæ noui anni auſpices primus accepit, DD. Imperatores: nomen indicio viris ſtrenuis hæc conuenire ob virtutem. Ex Turnebo.

Strenarum commercium, Viciſſitudo dandi & accipiendi ſtrenas. Sueton. in Tiberio, cap. 34. Quotidiana oſcula prohibuit edicto: item ſtrenarum commercium, ne vltra Calendas Ianuarias exercerentur. Conſueuerat quadruplam ſtrenam & de manu reddere, ſed offenſus interpellari ſe ab iis qui poteſtatem ſui die feſto non habuiſſent, vltra non reddidit. Quadruplam, id eſt quadruplo maiorem quam accepiſſet. Interpellari, impediri, & à rebus gerendis auerti: toto menſe Ianuario Strenæ meminit idem Suetonius in Auguſto cap. 57.

STRENVA, Dea, quæ & Strenia dici videtur, Varro de lingua Latina Hinc oritur caput ſacræ viæ, ab Strenuæ ſacello. Diuus Auguſtinus à ſtrenuè faciendo denominatam ait. Lilius Syntag. 1. libri Hiſtor. Deorum.

Strenuus, Adiectiuum {[illegible]} Fortis, celer, vigilans, & ad res gerendas promptus. Terent. Phorm. 3. 1.

Tum Phormio itidem hac re (vt in aliis) ſtrenuum hominē præbuit. Colum. lib. 7 Magiſter pecoris acer, durus, ſtrenuus, laboris patientiſſimus, alacer, atque audax eſſe debet.

Vt cognoſceret te, ſi minus fortem, attamen ſtrenuum. Cicero 2. Philipp.

Putare aliquem ſtrenuum. Hirtius Ciceroni epiſt. ad Att. li. 15. 3. 5.

Dextra ſtrenua. Ouid. de Medicamine faciei.

Facies ſtrenua. Plaut. Rud. 9.

Inertia ſtrenua. Horat. 1. epiſt. 11.

Miniſtra ſtrenua faciendis iuſſis. Ouid. 9. Metam.

Strenua mors, pro Cita & celeri. Curtius lib. 9.

Membra ſtrenua Ouid. 4. Faſt.

Saltus ſtrenuus, pro Celeri. Curtius lib. 9. Tranſiliebántque in vehicula ſtrenuo ſaltu, quum ſuccurrere laborantibus ſuis vellent.

Strenuior, pro Magis ſtrenuus; & ſuperlatiuum Strenuiſſimus, Plaut. Epid. 10.

Nam ſtrenuiori deterior ſi prædicet ſuas pugnas, de illius ore fiunt ſordidæ. Cato in Præfat. At ex agricolis & viri fortiſſimi, & milites ſtrenuiſſimi gignuntur. Plin. lib. 18. cap. 5. Fortiſſimi viri, & milites ſtrenuiſſimi.

Strenuè, Aduerbium, {[illegible]} Fortiter, diligēter. Cic. ad Atticum, lib. 16 333. Magis commode quam ſtrenuè nauigaui. Idem ad Quint. fratrem, lib. 2 8, Domus vtriuſque noſtrum ædificatur ſtrenuè.

Capere arma pro aliquibus ſtrenuè. Cic. pro Rab. Perduel. reo.

Comparare aliquid ſtrenuè. Author ad Herenn. lib. 4.

Sanè ſtrenuè accepi tuas literas. Cic. Terentiæ lib. 14. 5.

Strenuè, pro Celeriter, ſiue protinus. Curtius lib. 8. Reuocatóque ſtrenuè Oxarte futurum ſe in regis poteſtate reſpondit.

Strenuitas. penult. corr. ſtrenuitatis {[illegible]} Fortitudo, celeritas, agilitas. Ouid. 9 Metam.

Strenuitas antiqua manet.

Strepo, ſtrepis, ſtrepui, ſtrepitū, pen. corr. {[illegible]} ſtrepere, Pedibus aut aliquo quocunq; alio modo ſtrepitum facere. Plin. lib. 11. ca. 10. Quō aduesperaſcit, in aluo ſtrepūt.

Murmure ſtrepit omnis campus Virg 6. Æneid.
Cornua ſtrepuerunt rauco cantu. Virg 8. Æneid.
Mauors ſtrepit per omnem Auſoniam. Silius lib 4.
Strepere aliquid, pro Submurmurare Liu 1. ab Vrbe.
Strepere inter ſe. Cic. 1. de Diuinat. Inter ſe ſtrepere, aperteque artem obterere, &c.
Strepunt aures clamoribus plorantium. Liu. 2. bel. Pun.

Strepitus, huius ſtrepitus, pen corr. {[illegible]} Propriè pedum ambulantium, manuúmque aliquid pertractantium ſonus eſt. Cic 2 Ver Tū verò non ſtrepitu, ſed maximo clamore ſuam Pop. Rom. ſignificauit voluntatem. Idem ad Att lib. 13. 295. Heri neſcio quid in ſtrepitu videor exaudiſſe, quum diceres te in Tuſculanum venturum. Cæſ. 4. bel. Gall. Atque ipſo terrore equorum, & ſtrepitu rotarum ordines plerunque perturbant.
Strepitus arboris. Plin. lib 16 cap. 42.
Concurſus hominum forſque ſtrepitus. Cic. de claris Orat.
Fluminum ſtrepitu. Cic. 1. de Leg.
Pedum crepitus, & ſtrepitus hominum. Cic. in Topicis.
Strepitus, fremitus, clamor, tonitruum Cælius Ciceroni lib. 8. 1.
Acerbus plagarum ſtrepitus. Iuuenal. Saty 14.
Demens ſtrepitus. Horat 3. Carm ode 19.
Dulcis ſtrepitus aureæ teſtudinis Horat 4 Carm. ode 3.
Ingens valuarum ſtrepitus. Horat 2. Serm. ſaty. 6.
Nocturni atque diurni ſtrepitus Horat. 2. Ser.
Popularis ſtrepitus. Horat. de Arte.
¶Audire ſtrepitū cum fremitu in aliquo loco. Cic de Aruſp. reſp.
Fit ſtrepitus tectis Virg 1 Æneid.
Haurire ſtrepitum, Audire ſtrepitum. Virg 6. Æneid.
Remugit ſtrepitu ianua. Horat. 3. Carm ode 10
Pedum ſtrepitu terrere aliquem. Tibul. lib 1 eleg 2.
¶Strepitus, Pompa diuitiarū, à comitātium ſtrepitu dicta. Quintilla. Declamat. 13. Hic quū me euocaſſet ſubito trepidum, totoque fortunæ ſuæ, ſtrepitu circonſtetiſſet.
¶Strepitos, per ſecundam declinatum antiquis, authore Nonio, Ennius Hectoris Lytris, Quid iu caſtris ſtrepitu eſt?

Strepito, ſtrepitas, pen. cor {[illegible]} ſtrepitare, Sæpe ſtrepitum facere Virg. lib. 1. Georg.
Inter ſe foliis ſtrepitant.
Alæ ſtrepitantes. Tibul. lib 2 eleg. 14.
Arma ſtrepitantia. Tibul. lib 2 eleg 6.

Strepſicerotes, Tranſmarinum animal feriſſetum. Plin lib 8 ca. 53.

Streptes vua, quæ cum Sole circumagitur vbique. Plin. lib 14. cap 3.
¶Streptos {[illegible]} Torquis apud Perſas, à [illegible] torqueo. Vnde apud Herodotum [illegible] id eſt torquati, ſiue torquem ferentes. Pollaci autem lib. 5. cap 16 [illegible] ponuntur inter ornamēta muliebria.

Stria, ſtriæ, Eminentia illa quæ eſt inter canaliculos & ſulcos in eo columnarum genere quod ſtriatum dicitur. Vitru lib 3. cap vltimo, Columnarum ſtrigæ faciendæ ſunt XXIIII. Ita excauatæ, vt norma in cauo ſtrigis quum fuerit coniecta, circumacta, ita ancunibus ſtriarum dextra ac ſiniſtra angulos tangat, vt acumen normæ circumrotundatione tangendo peruagari poſſit Plin. lib. 28 cap 11, Quorundam ea his facilè noſcuntur venena, diluto rubo, rancido aſpectu, liuido intus colore, rimoſa ſtria, pallido per ambitum labro.
Stria & Strix, hoc differunt ex Vitruuij deſcriptione: In columnis ſtriatis, pars eminula dicitur ſtria, pars caua, ſtrix. Vitru lib 10 cap. 15. Canaliculi, qui Græcè [illegible] dicitur, longitudo, &c Idem lib 4 cap 4. Circa ſtrigium caua, & angulos ſtriarum. Vide in STRIGILES, Budæus Strigiles.
Striæ etiam in herbis (inquit Ruellius) ſunt partes quædam, &, vt ita dicam, femora quæ protuberant: [illegible] Græci vocant: ſicut caua canaliculi ue, ſtrigiles, ſi Vitruuio credimus appellantur.

Strio, ſtrias ſtriare, Strias facere. Vitruuius lib. 4. cap 3. Columnas autem ſtriari viginti ſtriis oportet.
Striare etiam dicuntur boues, quū peracto aut non peracto priore verſu, alius ſuper alium innituntur. Hoc autem fieri, dum boues adhuc in priore verſu anhelant, non conuenit. Plin. lib. 18. cap. 19. In arando verſum peragi, nec ſtriare in actu ſpiritus.

Striatus, pen. prod. Participium. Striis diſtinctum: vnde & folia ſtriata, & columnæ ſtriatæ, & conchæ ſtriatæ dicuntur. Plinius lib. 21. cap. 5. Candor eius eximius, foliis foris ſtriatis, & ab anguſtiis in latitudinem paulatim ſeſe laxantibus, effigie calathi. Idē lib 37. cap 10. Idem Striatus ſcapus. Plin. lib. 36. cap. 7. (lib. 1. cap. 33.
Striatam frontem vocat Apuleius lib. 11. Cōtractam, caperatámque, & quaſi ſulcos facientem præ triſtitia.

Striatura, ſtriaturæ, pe. pro. Vitrou. lib. 4. cap. 3 Striaturæ paribus lateribus. Paulo pòſt, Ita Dorica columna ſui generis ſtriaturæ habebit perfectionem.

Stribiligo, pen prod. ſtribiligiuis, f g {[illegible]} A vetuſtioribus Latinis dicebātur, quę nūc imparilitas & ſolœciſmus appellatur, qui ab Aſinio Capitone definitur impar & inconueniens compoſitura partium orationis. Vide Gellium lib. 5. cap. 20.

Strictabillæ, dicuntur nō tā ambulantes quàm ſummo pede vel calcaneū ſtringētes, quod vſuuenit iis quibus pedes læſi ſunt, vel cruta. Nō enim planū ponunt veſtigiū pedis, ſed eius extremo tantū radūt ſolum, qui idē pedibus ſuis ægrè ſtant & inſiſtunt. A ſtringendo deductus ſtrictare: à ſtrictando ſtrictillare per diminutionē, & per eandem iteratā ſtrictibillare vel ſtrictabillare, vt à conſcribere conſcribillare: vnde ſtrictabillæ ſunt appellatæ, vt Var. ait: Actius apud Varr. Sratæ, ſcrupedæ, ſtrictabillæ, tantulæ. Ex Turnebo.

Strictè, Strictim, Strictura, Strictius, Vide STRINGO.

Strideo, ſtrides, ſtridui, ſtridere, pen. pro. {[illegible]} Dicuntur propriè ſiuer quum ſonum faciunt. Transfertur etiā ad alia.
Cardo foribus ſtridebat ahenis. Virg 1. Æneid.
Ignes ſtrident. Lucan. lib 6.
Mare ſollicitum ſtridet. Virg. 4 Georg.
Metum fuſum in igne ſtridet. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6.
Syræ ſtridunt Virg 2. Æneid.
Tibia ſtridebat cantu. Tibull. Argon 59.
Vulnus infixum ſtridet ſub pectore. Virg 4. Æneid.

Strido, ſtridis, ſtridi, {[illegible]} ſtridere, pen. corr. Idem Plin. epiſt. 103. At quum ſtridunt funes, curuatur arbor, gubernacula gemunt. Virg. 8. Æneid. Idem 4. Georg.
-liquefacta boum per viſcera toto
Stridere apes vtero, & ruptis efferuere coſtis.
Stridere ad alia transferunt Horat. 2. Serm. ſaty. 8,
Stridere ſecreta diuerſos aure ſuſurros.

Stridens, Particip. {[illegible]} vt Horrendum ſtridens bellua. Virg 6. Æn.
Alia ſtridentibus ludunt cygni. Virg 1. Æneid.
Haſta ſtridens. Virg 9 Æneid.
Plauſtra ſtridentia Virg 3. Georg.
Procella ſtridens Virg 1. Æneid.
Serræ ſtridentis horror Lucret. lib 2.

Stridor, ſtridoris, pen prod. m. g. {[illegible]} Virg 2. Æneid. Stridórque rudentum. Plin. lib. 8 cap 9. Stridor iuba. Et lib. 17 cap 24. Somnúmque edunt paruuli ſtridoris.
Acutus ſtridor, Vide Acutuarii ACVO, Denſus ſtridor.
Aut denſus ſtridor quum celſo è vertice montis
Ortus adaugeſcit ſcopulorum ſæpe repulſus. Cic. 1. de Diuinat.
Ferus ſtridor, Sibilus ſerpentis. Ouid. 9. Metam.
Horrifer Aquilonis ſtridor. Cic. 1. Tuſcul.
Ingens ſtridor. Virg 7. Æneid.
Raucus ſtridor, Grunnitus apri Ouid. 8. Metam.
Terrifici ſtridores. Silius lib. 5.
Terriſonus ſtridor, Claud. 1. Panegy.
¶Audire ſtridorem ferræ Cic 5 Tuſcul.
Aeri ſtridore impulit validas fores. Valer. 2. Argon.
Magnis ſtridoribus indignatum æquor. Virg. 2. Georg.
Reddit ſtridorem ianua verſo cardine. Ouid. 10. Metam.
Inuidiæ ſtridor, Vide Inuidia, in INVIDEO.

Stridulus, pen. cor. {[illegible]} Adiect. vt Plauſtra ſtridula. Ouid 3. Triſt. eleg 12.
Pix ſtridula lacrymoſo fumo Ouid. 10. Metam.
Conuitia ſtridula Ouid. ad Piſonem.

STRIDON, vulgò *Sdrigna*. Oppidum in agro Iuſtinopolitano fuit, in Dalmatiæ & Pannoniæ confinio D. Hieronymi patria à Gothis euerſum.

Striga, ſtrigæ, {[illegible]} Strigæ, ordo rerum inter ſe continuatè collocatarum, vt ait Feſtus: quòd vnā ſint conſtrictæ. Columel. lib. 2. cap. 19. de fœno loquens Vtrunque ſiccatum coarctabimus in ſtrigam, atque ita in manipulos vinciemus. Altera lectio habet ſtriam. Sed fortè legendum eſt ſtruem Paulò enim pòſt vocat metas.
Striga apud ſcriptores agreſtium mēſurarum ſic exponitur. Ager, inquit Frontinus, per ſtrigas & per ſcamna diuiſus & aſſignatus eſt more antiquo in hac ſimilitudine, qua in prouinciis arua publica coluntur. Hyginus autem ſic, Menſuræ quadratarum dimidio longiorem facere debebimus, &, quod in latitudinem longius fuerit, ſcamnum appellare, quod in longitudinem, ſtrigam. Et Aggenus, Strigatus, inquit ager eſt, qui à ſeptentrione in longitudinem in meridianum decurrit: ſcamnatus autem, qui eo modo ab Occidente in Orientem creſcit.
Striga, Higino authore in libello De caſtrorum metatione, Ordo eſt & ſeries equorum in caſtris tendentium: vel vt Soſipater ait, ſtriga caſtrēſe eſt vocabulum, interuallum turmarum ſignificans, in quo equi ſtringuntur. Hinc

Strigo, ſtrigas, ſtrigare, In ſtrigam equos vel mulos iunctos agere, & rectà dirigere, ne diuerſi abeant, hi in hanc, illi in illam partem. Eo verbo vſus eſt qui parodiam venuſtiſſimam epigrammatis Catulliani luſit in Ventidium mulionem,
Et inde tot per orbitoſa millia
Iugum tuliſſe, læua ſiue dextera
Strigare mulas, ſiue vtrunque cœperat.
Strigo, ſtrigas, ſtrigare, Velut in ſtriga interquieſcere. Plinius per tranſlationem vſurpauit, cùm inquit, in arando verſum peragi, nec ſtrigare in actu ſpiritus: id eſt in agendo ſulco interquieſcere. Vt enim in ſtriga quieſcunt equi, & vt in ſtrigam dum collocantur ſtrigare dicuntur: ita quoque cum in verſu, qui vno ſpiritu agēdus eſt, ad interſpirandum requieſcunt, ſtrigare dicuntur. Fruſtra igitur in editis legas ſtriare. Interpretationem verò hanc adiuuat Senec. lib. 4. epiſt. Itaque, inquit, in vanum operoſos culpauerim: ruſſus ad honeſta nitentes quanto magis incubuerint, minúſque ſibi vinci & ſtrigare permiſerint, admirabor & clamabo, tauro melior, ſurge & inſpira, & cliuum iſtum, vno ſi potes ſpiritu exupera. Idem tamen error eſt in editis, qui & apud Plinium. Sed ſic emendato authoribus Guliel. Peliſſerio & Turnebo.

Strigilis, huius ſtrigilis, pen cor. {[illegible]} In ablatiuo ſtrigili, Inſtrumentum ferreum, dentatum. A ſtringēdo, id eſt, radendo, quo equos & id genus iumenta expolire ſolent equiſones, è corpore ſordes abradendo.
¶Strigili vtebantur veteres in balneis ad radendas corporis ſordes, ſudorémque detergendum, præcipuè in frictionibus, antè quàm comederent. Fiebat autē hæc ex auro, argēto, ferro: interdum etiam lapidibus quibuſdam: nunc linteis vtuntur Perſius Saty. 5,
I puer, & ſtrigiles Criſpini ad balnea defer. Plaut. Sticho, 4.
Rubiginoſam ſtrigilem ampulámque rubidam.
De ſtrigili apud Martialem, lib. 14,
Pergamus has miſit curuò diſtringere ferro. Iuuen. Saty. 3,
-ſonat vncta
Strigilibus Horat. 2. Serm. ſaty. 7,
-ſo hic peccat, ſub noctem qui puer vuam
Furtiua mutat ſtrigili?
¶Strigiles quidam accipiunt pro pectinibus fricatoriis. Legimus apud Strabonem libro 15. De moribus Indorum, illos exercitium, præcipuè

præcipuè frictionem probare, & maximè ſtrigilibus hebeni leuibus corpora expolire Plin de ſpongiis loquens,lib.31. cap.11. Præſtant & ſtrigilium vicem,linteolorumque affectis corporibus.

¶Strigilem aliqui accipiunt pro quodã vaſis genere Strabo. Inde ſtrigilum & ampollarum artifices maturè euaſerunt. Plaut. Perſa.4. Cic.lib.4 de Finib Si ad illam vitam quæ cũ virtute degatur, ampulla aut ſtrigilis accedat. Quanquã tamen etiam his locis pro ſtrigili balnearoria ſumi poſſit,quæ cum ampulla vnguentaria ferebatur,vt poſt frictionem & ſudoris abſterſionem , quæ ſtrigili fiebat,vngerentur.

¶Strigilia, pro ſpecillo aurifuſorio,ſi verba fingere liceat. Specilla verò aurifuſoria Galeno ὠτεγχύτα dicuntur,velut μυξεγχύτα, ac ἐνεγχύτα ab eodem , & medicis omnibus vocantur, quæ nos vterifuſoria , & narifuſoria appellare poſſumus. Celſus ὠτεγχύτας,aliàs ſtrigiles,alias oriculatios clyſteres appellat. Verùm ſtrigilis vox videtur planè ex ξύειν facta eſſe. Nã velut hæc [illegible],ſic illa à ſtringendo deducta apparet, & pro aurifuſorio ſpecillo ambæ accipiuntur Hęc ex Cornario in Galenum Celſus lib.6 cap.7.De auriũ morbis,& curationibus In aurem verò infundere aliquod medicamentum oportet,quod ſemper antè tepefieri conuenit:cõmodiſſiméque per ſtrigillium inſtillatur. Vbi auris repleta eſt,ſuper lana mollis addenda eſt,quę humorẽ intus contineat.Scribonius Largus in titulo, Ad aurium dolorem,Prodeſt herbæ vrceolaris,aut cucurbitę rameńtorũ ſuccus tepens per ſtrigilem in foramen auris dolentis infuſus. Paulo pòſt, repoſitum medicamẽtũ in ampulla vitrea. Quũ opus eſt, ad tumorem quidem calidum per ſtrigilem infunditur:deinde foramen ſummum lana ſuccida tegitur. Ad vlcus autem frigidum, per euiſdẽ generis lanam & auriſcalpium inijcitur. Plin.lib.29. cap. vlt. Murium cinis cum melle inſtillatus,aut cum roſaceo decoctus , aurium dolores ſedat.Paulo pòſt. Sed medici malunt è nardo decoqui vſque ad tertias , atque ita aſſeruari : deinde quum opus ſit,ſtrigili tepefacta infundere.Cõſtat deplorata auriũ vitia eo remedio ſanari.

¶Strigil, Aluminis genus pumicoſum & foraminoſum fiſtulis ſpongiæ ſimile,rotundũmque natura.

¶Strigiles(inquit Plin.lib.33 cap.3. Hiſpania vocat auri paruulas maſſas,quod ſuper omnia ſolũ in maſſa aut ramento capitur , quum cætera in metallis reperta,igni perficiantur. Hoc ſtatim aurum eſt, conſummatámque materiam protinus habet , quum ita inuenitur.

¶Budæus,Strigiles in antiquis libris Vitruuij impreſſis bene legebatur,vbi nũc Striges legitur,& Strigiũ.li 4.ca.4.Et lib 5.ca.7 Nam id verbũ apud Celſum legitur lib.6. ca.7. licèt in impreſſis ſtrigẽ pro ſtrigilẽ legatur Iucũdus Veronẽſis ita immutauit,qui ſtrigẽ affirmat in antiquis legi.Grçcũ eſt verbũ,vt Vitruuius ait,li.10.ca 15 Sic enim appellat partem catapultæ, qui canaliculus ab eo dicitur. Vernacula lingua *Coulomere*. Vide in S T R I A, Stria & Stria hoc differunt.

Strigilis, inquit Nonius, certum eſt eſſe fœminini generis antiqui & neutro genere protulerunt. Strigilium erat nominatiuus generis neutri.

Strigilecula,pen.cor.{[illegible]}Dimin. à ſtrigilis pro Vaſe,vt vult Calepinus. Apuleius, Qui magno incœptu prædicauit , fabricarum ſemet ſibi ampullam quoque oleariam, quam geſtabat lenticulari forma,tereti ambitu,preſſula rotunditate, itatáque honeſtam ſtrigileculam, recta faſtigiatione clauſulæ flexa tribulo ligulæ, vt & ipſa in manu capula moraretur , & ſudor ex ea riuulo laberetur Certè hic locus apertiſſimè,vas non eſſe ſtrigilẽ notat, ſed inſtrumẽtum quod cum ampulla in balineis ferebat,poſt frictionem & ſudorem.

Strigmentum, ſtrigmenti {[illegible]} Sordes quæ ex corporibus raduntur. Celſ.lib 2.cap.6. Aluus quoque varia peſtifera eſt,quæ ſtrigmentum,ſi ſanguinem,bilem viridem,aliquid modò diuerſis tẽporibus, modò ſimul & in miſtura quadam,diſcreta tamen repræſentat. Plin. lib 9 cap.15. Anguillæ atterunt ſe ſcopulis , ea ſtrigmenta viuiſcunt.

¶Strigmenta olei dicimus gloiomata,id eſt,ſordes olei,quę ex vnctorum athletarum corporibus raduntur Plin.lib 15.ca.4 Notum eſt magiſtratus honoris eius octogenis ſeſtertiis ſtrigmenta olei vendidiſſe.

¶Strigmenta,Ramenta. Plin lib. 20.cap 3. de cucurbita ſylueſtri. Succus ex ſtrigmentis illitus cum roſaceo & aceto febrium ardores refrigerat Ibidem & ramenta & ſtrigmenta vocat.

Strigis,is,gen: Auis, quam lac habere nonnulli tradiderunt:Plin. lib. 11 capit.39.

Strigium veſtis Hiſpanica,Plautus,

Nudus eſt:iurat ſe Strigium oppigneraſſe. Hiſpanos enim initio certum eſt ſtrigio , id eſt, ſordido pallíolo vſos , quibus ſuas carnes obtegerent:nunc pannoſi quidem ſunt,ſed lautiores.

Strigones,inquit Feſtus,denſarum virium homines. Strigore in editis legitur mendoſè vt Turnebus putat.

Strigoſus,pen.prod. Adiect. {[illegible]}Quod eſt exhauſtum & macilentum, quaſi ſtringóſum. Vnde iumenta ſtrigoſa dicta ſunt. quod corpora eorum reſtricta ſint fame,aut alia vitij cauſa. Colum. lib.6.cap.37. Strigoſum patris præferret habitum. Idem lib 7.cap.6. Placidè ac lenè pabuletur,vt & largi ſit vberis,& non ſtrigoſiſſimi corporis, De capris.

Equus ſtrigoſus.Gell lib.4 cap.10.

Strigoſus orator,per tranſlationem , Ieiunus, Ineptus. Cicero da claris Orator. Habet enim certos ſui ſtudioſos , qui non tam habitus corporis opimos , quàm gracilitates conſectentur,quos valetudo modò bona ſit,tenuitas ipſa delectat:quanquã in Lyſia ſunt ſępe etiam lacerti,ſic vt & fieri nihil poſſit valentius:verum eſt certè genere toto ſtrigoſior , ſed habet tamen ſuos laudatores , qui hac ipſa eius ſubtilitate admodum gaudeant. Id eſt gracilior & tenuior , vt ipſe ibidem:cui opponit corporis habitum opimum.

Strigoſior,Comparat Liu.7.bel.Punic.Et ſtrigoſiores equos.

S T R I M O N,Vide S T R Y M O N.

Stringo,ſtringis,ſtrinxi,ſtrictum {[illegible]} ſtringere,Arctare Plinius, Apprehenſamque manu ſtrinxit.

Metis narrandi pręſſis ſtringere aliquid, Breuiter enarrare, Breui narratione perſtringere. Silius lib.8.

Nullum vinculum ad ſtringendam fidem iureiurando maiores arctius eſſe voluerunt. Cic 3 Offic.

Vultus ſtringere. Stat.1.Sylu 2.

Non talis niueos ſtrinxit Lauinia vultus

Quum Turno ſpectante rubet.

Stringere,per tranſlationem, pro Percutere poſitum. Virgilius 9. Æneidos,

Atque animum patriæ ſtrinxit pietatis imago.

Pectora tua ſtringuntur noſtro delicto, Feriantur & vulnerantur noſtra maledicentia. Ouid 5. Triſt eleg.7.

Spiritus hic,Scythicas quem non bene ducimus auras

Quod cupio,membris exeat antè meis.

Quam tua delicto ſtringantur pectora noſtro

Et videat merito vilior eſſe tibi.

¶Stringere,Rarefacere,excidere. Virg.9.eclog.

hic vbi denſas

Agricolæ ſtringunt frondes. Id eſt amputant, decutiunt, vt ait Seruius. Idem 1.Georg.

Et fragili iam ſtringeret hordea culmo. Colum. lib.6. capit 3. Aut ſtringere arbores expediat.

¶Stringere quernas glandes , Decerpere , colligere. Virgilius 1. Georgic.

¶Stringere,Cædere,dolare. Silius lib.6.

iam nautica pubes

Aut ſyluas ſtringunt remos,aut abiete ſecta

Tranſtra nouant. Stringunt,id eſt Dolant & præparant ad nauigandum. Virg.1.Æneid.

Aut ſyluis aptare trabes,& ſtringere remos.

¶Stringere ripas fluminis, Radere Virgilius 8 Æneidos. Idem 5. Æneidos.

Littus ama,& læuas ſtringat ſiue palmula cautes.

Metas ſtringere rota. Ouid.3. Amor.eleg.2.

Æquor ſtringitur aura, Raditur , & leuiter à vento attingitur. Ouid 4 Metam.

Vnda ſtringitur Noto. Ouid.1. Amor.eleg.7.

Veſtigia leporis ſtringit canis, Vide V E S T I G I V M.

¶Stringere enſem, Educere gladium. Virg. 10. Æneid. Liu. 7. ab Vrbe, Procul inde omnibus abire iuſſis,cultrum ſtringit.

Gladios ſtringunt manibus. Virg 12. Æneid.

¶Stringere, Vulnerare. Virg 9. Æneid.

hunc primum leuis haſta Themillæ Strinxerat.

Strictus, Participiũ {[illegible]} vt Strictus gladius , Euaginatus. Cicero 2. Philip. Quidnam homines putarent,ſi tum occiſus eſſet,quum tu illum in foro ſpectante Pop.Rom.gladio ſtricto inſecutus es? ;

Acies ferri ſtricta mucrone corusco. Virg 2. Æneid.

Epiſtola ſtricta ac libera , pro Vehementi & ſeuera. Senec.de Benefic 4.cap.37.

Ferro ſtricto ferit retinacula. Virg.4. Æneid.

Stricta ex arboribus folia. Cæſar 3 bel. Ciuil.

Inſequi aliquem gladio ſtricto. Cic.2.Philipp.

¶Strictus homo. Firmicus lib.5.cap.2. Facier ſtrictos,auaros,ſordidos,& qui in omni vita gratiam lætitiæ vitent.

Lex ſtricta. Stat.3.Sylu 5.

Manus ſtrictæ in mea fata. Ouid.1. Amor.eleg 6.

Mucronibus ſtrictis obſedere fores. Virg.2. Æneid.

Strictè. Aduerb {[illegible]} A quo Strictius & ſtrictiſſimè.

Obſeruare ſtrictè ne plus reddat , quàm acceperit. Cic. de Amic. Alij legunt reſtrictè.

Strictim, Aliud aduerbium {[illegible]} Compreſſius & breuiter. Cic.ad Att.lib. 2. 16. Quem tu Corcyræ, vt mihi aliis literis ſignificas,ſtrictim attigiſti.De libro loquitur.Idem pro Cælio, Poſſumus arcim,atque id tamen titubanter & ſtrictim,&c.

Breuiter & ſtrictim. Cic.pro Cluentio. Audiſtis quum ea quæ copioſiſſimè dici poſſunt,breuiter à me,ſtrictímque dicuntur.

Strictim,& multa dicere,cõtraria. Cic 3 de Natura deorum,Quibus de quæſtionibus tu quidem ſtrictim , noſtri autem multa ſolent dicere.

Subnuugere ſtrictim Quintil.lib.1.cap.10.

Strictim attondere. Plaut. Capt 6,

Strictor, ſtrictoris, Qui digitabulis & manu oleam decerpit ex arbore: Legulus cõtrà,qui manu legit caducam & verberãdo decuſſam Cato de Re ruſtic. Legulos quot opus erunt præbeto , & ſtrictores. Turnebus.

Strictura, ſtricturæ, pen.prod {[illegible]} Nonius, Stricturæ dicuntur propriè ſcintillę quę de ferro feruenti exeunt,quòd aut ſtrictæ emittantur , id eſt celeriter,aut oculos ſuo fulgore perſtringant. Virgilius 8. Æneidos.

Stricturæ chalybum & fornacibus ignis anhelat. Lucilius Satyra libro 3.

¶Stricturæ , pro Maſſis terræ,ex qua ferrum fit. Plinius libro 34. cap 14. Aliud rubiginem celerius ſentire, ſtricturæque vocantur eæ omnes , quod non in aliis metallis,à ſtringenda acie vocabulo impoſito. Budæus.

Strictiuus , penultima producta , Adiectiuum {[illegible]} vt Strictiuæ oleæ , quæ manu colliguntur , ad differentiam caducarum. Cato capit.146.

Striculus , ſtriculi , Striculi grandiuſculi pueri vocabantur , à ſtricta quadam corporis ſoliditate & duritie. Arnobius, Facit ſumere habitum puriorem,& in ſpeciem leuigari nondum duri atque ſtriculi puſionis.

Stringor , ſtringoris , Frigus , quo dentes perſtringuntur, Lucretius libro 3,

Morbus vt indicat,& gelidai ſtringor aquai. Lambinus.

Stringor, ſtringeris, ſtringi, Denſari, conſtringi. Lucr. lib 7,

Ignes in ennus ſtringi,maſſaſque corpus.

Strigillo, as, are: verbum eſt à ſtringendo deductum eiuſdem cum illo ſignificationis, à quo fit cõpoſitum Obſtrigillo, quod eſt Obſto, impedio. Varro: Quid Curio cum id feciſſet, dicebat amicis, vt illi non tiaretur, ſe obſtrigillaturum, ne aut triumphus decerneretur, aut iterum Conſul fieret.

Strio, Vide STRIA.

Strix, ſtrigis, f. g. Auis quædam nocturna & importuna, à ſtridendo dicta. Lucan. lib. 6. Quod trepidus bubo, quod ſtrix nocturna queruntur. Plin. lib. 11. cap. 39. Fabuloſum enim arbitror de ſtrigibus, vbera eas infantium labris immulgere. Eſſe in maledictis iam antiquis ſtrigẽ conuenit: ſed quæ ſit auium, conſtare non arbitror. Stat. 3. Thebaid.
Infauſtæ ſtrigis omen triſte, Senec. Herc. furen. 9.
Violenta ſtrix. Tibull. lib. 1. eleg. 5.
De ſtrigibus ita habet. Ouid. 6 Faſt.
Sunt auidæ volucres, non quæ Phineïa menſis
Guttura fraudabant, ſed genus inde trahunt, &c.
Eſt illis ſtrigibus nomen: ſed nominis huius
Cauſa, quòd horrenda ſtridere nocte ſolent.
¶Strix {στρὶξ} Idem quod canaliculus. Vide Stria & Strix hoc differunt, in Stria.
¶Striges, ſtrigis, Frumenti genus apud Hippocratẽ, quod tritico leuius eſt, & ventrem magis ſoluit: neſcio an pro trago accipiẽdum.
¶Striges, ſunt olera vilia. Plaut. Pſeud. 13.
Ei homines cœnas ſibi coquunt: quum condiunt,
Non condimentis condiunt, ſed ſtrigibus.

Striare, ab eo qui ſiſtit ægrè. Varroni lib. 6 de ling. Latin. Antiquum.

Stritauus, vt Stlocus, ſtlit. pro tritauo loco, lite antiqui dicebãt. teſt.

Strobilia {στροβίλια} Poſita inter ornamenta muliebria à Polluce lib. 5. cap. 16.

Strobilus, ſtrobili, pen. corr. {στρόβιλος} Nux pinea integra quæ etiam Græcis conus & conarium appellatur. Pityides vero ſunt nuclei, qui in ipſis ſunt conis. De Strobilo, vide Lexicon Græcum. Vlp. l. ligni, in fine. D. de legat. 30. De pinu etiam integri ſtrobili ligni appellatione continebuntur.
¶Strobilus. Arbor ex pinaſtrorum genere, à natalium cognitione ſic dicta. Plin. lib. 16. cap. 10. 4. de pinaſtro. Eaſdem arbores, alio nomine eſſe per oram Italiæ, quas ſtrobilos vocant, pleriſque arbitrantur, ſed graciles, ſuccinctioreſque, & enodes, liburnicarum ad vſus, penè ſine reſina. Vetus codex legit, quos tibulos.
¶Strobilum à Romanis Carduũ ſatiuũ appellari Dioſcorides ait, Græca quidem voce, ſed tunc forte quotidiana, & in vſu populi. quæ à pineæ nucis figura, cui ſimile in ſummo carduus capitulũ habet, facta eſt. Græci enim στρόβιλον, arborẽ pinum, & nucem eius pariter vocant. Quæ quoniam coni figura in pinaſtris & oblonga eſt (quã formam cardui capitulũ habet) cõmunicata appellatione ſtrobilos carduus hic à Romanis dici potuit. Hæc Marcellus in Dioſcoridem.

Strobus, ſtrobi, f. g. {στρόβος} Arbor odorifera. Plin. lib. 12. cap. 17. Petiit & in Carmanos arborem ſtrobum ad ſuffitus, perfuſam vino palmeo accendentes. Huius odor redit à cameris ad ſolum iucundus, ſed aggrauans capita, citra dolorem tamen.
Strobus, ex ſucco pinguis, morſu capræ in caule fruticis odorati, & in puluerem conglomerati liquoris fit. Plin. lib. 12. cap. 17.

Stroma {στρῶμα} vox Græca eſt, qua illi quoduis ſtraguli genus ſignificant. Vnde & pro auleis accipitur, quæ & periſtromata dicuntur, multa colorum varietate picturati. Clemens Alexandrinus libros quodã miſcellaneos vario ornamẽto cõſtantes Stromata inſcripſit.

Strombites, penultima producta {στρομβίτης} lapis eſt Strombi marini figuram omni ex parte referens.

STROMBVS, ſtrombi, maſc. gen. {στρόμβος} Animal in mari ceu concha tortilis, nomen habens à figura tortta. Plin. lib. 32. cap. 11.

STRONGYLION, Amazonem fecit ex ære Sillanion ſtatuarius: Plinius lib. 34. cap. 8.

Strongyloproſopa dicuntur quibus rotunda eſt facies. Cœlius Rhodig. lib. 4 Lect. antiq. cap. 1.

STRONGYLOS, & Strongyle Strongyles, pen. corr. {στρογγύλη} Inſula in mari Ægæo, vna ex Æoliis: ſic dicta, quia ſit rotunda & globoſa, quod στρογγύλον Græcè deſignat. Hæc (vt Plin. lib. 4. cap. 12. ſcribit) vinearum fertilis eſt, cuius ambitus patet LXXV. millibus paſſuum. Ea nunc Naxos, ſed antea Dia vocata. Silius lib. 14.
Mille Agathyrna dedit, perflatáque Strongylos Auſtris.

Stropha, ſtrophæ {στροφή} Acumen, ſabtilitas, Cunctatio ſubdola, aut tergiuerſatio fraudulenta & ludificatrix fallacia. Tractum à cerui quum à venaticis canibus vrgentur. Budæus Vaframentum. Plin. epiſt. 18. Quod dubites ne feceris, id ipſum reſcribe, ego aliquam ſtropham inueniam, agámque cauſam tuam. Mart. lib. 3.
Nihil ſtropharum eſt, iam ſalarium dandum eſt. Idem. lib. 11.

STROPHADES, pen. corr. {στροφάδες} Inſulæ duæ in Ionio mari ſuper Zacynthum in meridiem ſitæ, ab aliis Plotæ dictæ, quibus Seruius à conuerſione Harpyiarum ex Arcadia volantium nomen datum voluit. Virg 3. Æneid. Vide HARPYIA.

Strophium, ſtrophij {στρόφιον} Faſcia pectoralis, quæ virginalem tumorem papillarum cohibet. Turpil.
Me miſeram, quòd inter vias epiſtola excidit mihi.
Infœlix inter tuniculam ac ſtrophium collocaram. Catul. Argon. 59.
Non tereti ſtrophio lactantes vincta papillas.
Strophia etiam coronæ dicebantur ab inſigni quod imponebatur capitibus ſacerdotum. Quod ſit ἀπὸ τοῦ στρέφειν, hoc eſt à vertẽdo. Plin. lib. 21. cap. 1. Tenuioribus vtebãtur antiqui. ſtrophia appellantes, vnde nata ſtrophiola. Quin & vocabulum ipſum tardè inde communicatum eſt, inter ſacra tãtum & bellicos honores coronis ſuum nomen vindicãtibus. Cic. de Aruſp. reſpon. P. Clodius à mitra, à muliebribus ſoleis purpureiſque faſciolis, à ſtrophio, à pſalterio, à flagitio, à ſtupro eſt factus repentè popularis.

Strophiolũ, ſtrophioli, pe. cor. Dimi. {στροφίδιον} Vide in STROPHIVM.

Strophiarius, ſtrophiarij {στροφιοποιός} Qui ſtrophia facit. Plau. Aulul. 19.
Strophiarij aſtant, ſemiſonarij.

STROPHIVS {Στρόφιος} Rex Phocidis, pater Pyladis. Vide PYLADES.

Strophos {στρόφος} dolor inteſtinorum, quod tormen Latini vocant. Celſus lib. 6 cap. 2. Eiuſdem morbi nota eſt, cum circa vmbilicum inteſtina torquentur: νόσον Græci nominant, eoſque dolores mouent. Significat & funiculum peræ apud Græcos, & cincinnos tortuoſos, aliáque nonnulla quæ ſignificationes, quoniam Latinis vſitatæ non ſunt ex Græcorum monumentis eas petendas relinquimus.
Struppus eſt, vt Atelus philologus exiſtimat, quod Græcè στρόφιον vocatur, & quod ſacerdotes pro inſigni habent in capite. Quidam coronam eſſe dicunt, aut quod pro corona inſigne in caput imponatur, quale ſit ſtrophium. Itaque apud Faliſcos diem feſtum eſſe, qui vocatur Struppearia, quia coronati ambulent, & à Tuſculanis, quod in puluinari imponatur Caſtoris, Struppum vocari ſolent.

Structilis, Structor, Structura, Strues, Vide STRVO.

Strufertarii, à ferto ſacrificij genere dicti ſunt. Paulus apud Feſtum Strufertarios dicebant, qui quædam ſacrificia ad arbores fulguritas faciebant, à ferto ſcilicet quodam ſacrificij genere. Strufertaria ſacra ſic fiebant. Cato in libro de Re ruſtica ita ſcribit: Priuſquam meſſim facias, porcam præcidaneam hoc modo fieri oportet. Et poſteà: Priuſquàm porcum fœminam immolabis, Iano ſtrue commoueto ſic. Iane pater te hac ſtrue commouenda bonas preces precor, &c. ferctum Ioui moueto, & mactato ſic. Iupiter te hoc fercto obmouendo bonas preces precor, vti ſies volens propitius mihi, liberiſque meis, domo familiæque meæ, mactus hoc fercto, &c.

Struices {σωρεῖαι} inquit Feſtus, antiqui dicebant omnium rerum extructiones. Plaut. Menæch. 3.
Cereales cœnas dat, ita menſas extruit,
Tantas ſtruices concinnat patinarias.

Struma, ſtrumæ {χοιράς} Tumor, in quo ſubtus concreta quędã ex pure & ſanguine, quaſi glandulæ oriuntur. Quæ vel præcipuè fatigare medicos ſolent, quoniam & febres mouent, nec vnquam facilè maturaſcunt. Hæc ex Celſo, lib. 5 cap. 28. Naſcuntur maximè, vt idem teſtatur, in ceruice: ſed etiam in alis, & inguinibus, & lateribus. Plin. lib. 11. cap. 37. Guttur homini tantum & ſuibus intumeſcit, aquarum quæ potantur plerunque vitio. Idem multis locis meminit ſtrumarum morbi.
Propter quod quædam tubera ſpongioſa per corpus aliquando inſperſa, ſcrophulæ dicuntur, quę, etiam ſubſtrumę appellatione continentur, vt rectius ſtrumulæ, quaſi paruæ ſtrumæ, quàm ſcrophulæ contineantur.
Strumas ſemidoctũ vulgus *Scrophulas* vocat, quoniam eas Græci ab eiuſmodi bruto χοιράδας appellauerint. Hæc Cœlius lib. 30. ca. 26.
Male cum habet ſtruma. Celſus lib. 5. cap. 28.
Frigida aqua ſtrumas excitat. Celſus lib. 1 cap. 9.
¶Struma (inquit Cœlius) lib. 30 cap. 16. Eſt etiam quædam in tergo. Cic. ad Attic. lib. 2. 24. Proinde iſti licèt faciant quos volent Conſules. Trib. pleb. denique etiam Vatinij ſtrumam ſacerdotij διβάφῳ veſtiant. Videbis, &c. Hoc eſt, Vatinij ſcelera & turpitudinẽ occultẽt honeſtiórique honorũ faſtigio. Eſt autẽ Dibaphum, purpura tincta.
¶Struma ciuitatis. Cic. pro Sextio. Ij medentur Reipub. qui exſecant peſtem aliquam tanquam ſtrumam ciuitatis.

Strumoſus, pen. prod. Adiectiuum {χοιραδώδης} Qui id vitium patitur. Iuuenalis Saty. 10.
Nec prætextatum rapuit Nero loripedem, nec
Strumoſum, atque vtero pariter, gibbóque tumentem. Columel. lib. 7. cap. 10.

Strumaticus, pen. cor. Adiectiuum Idem Iulius Firmicus lib. 8. cap. 19. Vigeſima tertia pars arietis ſi in horoſcopo fuerit inuenta, ſtrumaticum faciet, exulcerata maculatum labe poſſeſſum, vel certè elephantiaca contagione maculatum.

STRVMA {Στρούμας} Nomen viri apud Catullum, 49.
Sella in curuli Struma Nonius ſedet.

Strumea, herba. Plin. lib. 25 cap. 13. De quarta ranunculi ſpecie, Noſtri, inquit, herbarij ſtrumeam vocant, quoniam medetur ſtrumis, & panis, parte in fumo ſuſpenſa, vel addit Ruellius, quòd ſtrumoſam radicem habeat. Hæc herba eſt, qua validi mendicantes ſibi crura & lacertos dilaniant, quo poſſint impudentius ſtipem extorquere, vel hac impoſtura pecuniolam aucupari, hinc nonnullis herbariis *vlceraria* vulgò dicitur, aliis *ſcelerata*.

Struo, ſtruis, ſtruxi, ſtructum {συντίθημι, συναρμόζω, συγχωννύω} ſtruere, Ordinare, & in ordinem redigere. Cic. 1. Tuſcu. Per ſpeluncas ſaxis ſtructas aſperis. Ouid 1. Metam.
Atque congeſtos ſtruxiſſe ad ſydera montes.
¶Struere aliquid, Machinari, moliri. Terent. Heaut. 3. 2.
Num me fefellit hoſce id ſtruere? Tacit. lib. 1.
Struere, pro Inſtruere. Tacit. lib. 4. Struebãtur, qui munerent perfugere, &c. Hoc eſt inſtruebantur.
¶Aciem ſtruere. Cic. ad Octauium, 9. Virg 9. Æneid.
Aggeres ſtruere. Cæſar. 8. bel. Gall.
Arcus ſtruere. Tacit. lib. 2. Struxit & arcus.
Bellum ſtruere. Cic. ad Att. lib. 9 181. Ego, ſi Pompeius manet in Italia, nec res ad pactionem venit, longius bellum puto fore: ſin Italiam relinquit, ad poſterum bellum ἐκ παρασκευῆς ſtrui exiſtimo.
Calamitatem alicui ſtruere & moliri. Cic. pro Cluentio. Vt velle atque optare aliquẽ calamitatem filio potiùs, quàm id ſtruere & moliri videatur.
Cauſas ſtruere. Tacit. lib. 2.
Conſilia ſtruere. Liu. 2. ab Vrbe. Legati cum aliis alia moliri, aperte bona repetentes, clam recuperandi regni conſilia ſtruere.
De nomine & vocabulo controuerſiam ſtruere. Ad Heren. lib. 2.
Conuiuia ſtruere. Tacit. lib. 15.
Copias ſtruere. Cæſar. 3. bel. Ciuil.
Crimen alicui ſtruere. Tacit. lib. 17.
Frondes congeſtæ ſtruxere cubilia. Lucan. lib. 9.
Dolos ſtruere. Senec. Herc. Oetæo, 11.

Domos,

Domos ſtruere. Horat. 1. Carm. ode 18.
Epulas ſtruere. Tacit. lib. 13.
Fercula luxurioſè ſtruere. Colum. in Præfa.
Inſidias alicui ſtruere. Liu. 3. bel. Pun. Ouid. 1. Metam.
Medicina ſtruitur doloſi. Stat. 5. Sylu. 1.
Mendacium ſtruere. Liu. 3. bel. Pun.
Moles ſtruere. Tacit. lib. 2.
Odium ſtruere in aliquē. Cic. 2. de Orat. Atque iiſdem his ex locis & odium in alios ſtruere diſcemus, & à nobis ac noſtris dimouere.
Opes ſtruere. Liu. 2. ab Vrbe.
Orationem ſolutam ſtruere. Gell. lib. 1. cap. 19.
Ordine, non aceruatim ſtruere. Vitru. libro 2. capit. 8. Vide ORTHOSTATA.
Penum ſtruere. Virg. 1. Æneid.
Periculum ruinæ ſtruere. Cecinna ad Ciceronem, lib. 6. 7. Quemadmodum igitur ſcalarum gradus ſi alios tollas, alios incidas, nonnullos malè hærentes relinquas, ruinæ periculum ſtruas, non aſcenſum pares.
Pyram ingentem ſtruere. Virg. 6. Æneid.
Reliquas ad iacturam ſtruemus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 24.
Solicitudinem ſibi ſtruere. Cic. ad Att. li. 5. 109. Sed dices, meipſum mihi ſolicitudinem ſtruere, cogis, & velim ita ſit.
Struere ſycophantias. Plaut. Aſina 3.
Verba cōponere, & ſtruere. Cic. 3. de Orat. Collocationis eſt cōponere & ſtruere verba ſic, vt neve aſper eorū curſus neve biulcus ſit.
Durè verba ſtruere. Quintil. lib. 1. cap. 5. Cæterùm etiam ea præpoſitione & duobus vocabulis durè videtur ſtruxiſſe Pacuuius, Nerei repandi roſtrum, incuruicervicum pecus. Id eſt compoſuiſſe.
¶ Struere, pro Augere. Feſtus. Struere antiqui dicebāt, pro adiicere, augere. vnde induſtrios quoq; M. Cato, iure, lege, libertate, Republica communiter vti oportet: gloria, atque honore quomodo ſibi quiſque ſtruxit. At in duodecim quod eſt: Si caluitur, pedemve ſtruit, manum endo iacito. Alij putant ſignificare retrorſus ire, alij in aliam partem, alij fugere, alij gradum augere, alij minuere, ac via pedem pedi præferre, otioſè ire, remorari. Paulus adnotat. Struere antiqui dicebant pro adiicere, augere: vnde inſtruere, induſtria.
Structus, Participium {[illegible]} Cic. de Senectute. Fundit frugem ſpicæ ordine ſtructam.
Acies ſtructa, Vide ACIES.
Atria ſtructa lenibus tophis. Ouid. 8. Metam.
Compoſiti oratoris bene ſtructam collocationem diſſoluere permutatione verborum. Cic. in Orat.
Eloquentia, collocata & quaſi ſtructa & ornata verbis. Cic. in Orat.
Mœnia ſtructa meis manibus. Virg. 5. Æneid. 163.
Scena in tempus ſtructa. Tacit. lib. 14.
Templa ſtructa vetuſto ſaxo. Virg. 3. Æneid. 17.
Via ſtructa labore Herculeo. Propert. lib. 3. eleg. 18.
Structum, ſtructi, Subſtant. vt Structa ſaxorum, id eſt Saxa quæ ſtructa ſunt, ſimili dicendi forma, qua ſepta domorum, ſtrata viarum, & cætera id genus. Lucret. lib. 4.
Fit, quaſi tornata vt ſaxorum ſtructa ruantur.
Structio, ſtructionis Verbale, Firmicus lib. 8. cap. 9. Arma venatoribus aut facient, aut parabunt, vt retia, venabula, ſagittas, & quicquid ad ſtructionem eius ſtudij pertinet.
Structor, ſtructoris, maſc. gen. {[illegible]} Qui aliquid ſtruit. Cic. ad Quin. fratrem, lib. 1. 8. A pueris vt diſceſſi, in aream tuam veni: res agebatur multis ſtructoribus. Sic ad Attic. lib. 14. Structores vocat eos, quorum vtebatur opera ad villam ædificandam. Hos ſtructores Budæus interpretatur fabros cæmentarios.
¶ Structor pro Cellario ponitur, qui inſtruendæ menſæ & ciborum curā habet. A ſtruendo, id eſt, ordinando & cōponendo. Mart. lib. 10. Et quæ non egeant ferro ſtructoris ofellæ.
Structores annonæ. Cic. Attico, lib. 1. 4. 301.
Structura, ſtructuræ, pen. prod. {[illegible]} Ædificium, ſiue compoſitio & ordinatio lapidum in ædificiis. Colum. lib. 1. Igitur ad ſtructuram quum primùm fundamenta iaciuntur, conſulendum eſt. Liu. 1. bel. Pun. Structura antiqua.
Surgens operum ſtructura. Lucan. lib. 6.
Verborum eſt ſtructura quædam. Cic. de Opt. gen. Orat. Sed & verborū eſt ſtructura quædā duas res efficiens, numerū & lenitatē &c.
Carminis ſtructura mirifica. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13.
Structilis, & hoc ſtructile, pen. cor. {[illegible]} Quod conſtructum eſt multis materiis: vt Columnæ ſtructiles, quæ non ſunt ex vno lapide, ſed ex multis. Columel. lib. 11. cap. 3. Vetuſtiſſimi autores viuam ſepem ſtructili prætulerunt. Martial. lib. 9.
Non ſilice duro, ſtructilive cæmento.
Columnæ ſtructiles. Vlpian. l. Si cui § 1. D. Si ſeruit. vindic.
Lapis ſtructilis. Vlpian. in l. Etſi forte. §. Modus. D. Si ſeruit. vendic. Fortè, vt reficiat lapide quadrato, vel lapide ſtructili.
Strues, ſtruis, f. g. {[illegible]} Propriè lignorum cōgeries eſt. Liu. 1. bel. Pun. Struem ingentē lignorū faciunt. Cic. ad Att. li. 5. 99. Strues ſalinarum.
Strues vuarum. Plin. lib. 14. cap. 4.
¶ Strues, Genus libi quod in ſacris antiqui prolibabant. Ouid. 1. Faſt. Hæc adolet flammis cum ſtrue farra ſuis. Vide Catonem cap. 134. & cap. 141.
¶ Strues genera liborum ſunt, digitorum cōiunctorū non diſſimilia, qui ſuperiecta panicula in transuerſum continentur. Feſtus.
Struppearia, Feſta quædā apud Faliſcos. Vide in dict. STRUPPUS.
Struppi {[illegible]} ſtuppi, vt ait Feſt. vocabantur in puluinaribus faſciculi de verbenis facti, qui pro deorum capitibus imponebantur.
Strutheum, in mimis præcipuè vocant obſcœnam partem virilem à ſalacitate: videlicet paſſeris, qui Græcè στρουθὸς dicitur. Feſtus.
Struthia mala, quæ & Struthomela, pen. prod. vno vocabulo proferuntur {[illegible]} Cato cap. 7. Mala ſtruthia, cotonea ſcantiana. Colum. lib. 5. cap. 10. Cydonia, quorum genera tria ſunt, ſtruthia, chryſomeliana, muſtea. Plin. lib. 15. cap. 10. Dolori capitis cum coronis malis aut ſtrutheis illinitur. Legitur & ſtruthiis. Vide COTONEUM.
Struthium, ſtruthij {[illegible]} Latinè Paſſerculus dicitur.
Struthium. Plin. lib. 19. cap. 3. At quæ vocatur radicula, lanis demum lauandis ſuccum habet mirum quantum conferens candori molliti ǽque. Et paulo pòſt, Struthion Græci vocant, floret æſtate, &c.
Struthiocamelus, ſtruthiocameli, pen. pro. m. g. {[illegible]} Maxima auium eſt, ſi tamen auis eſt dicenda. Plin. lib. 10. cap. 1. Sequitur natura auium: quarum grandiſſimi & pene beſtiarum generis, ſtruthiocameli Africi vel Æthiopici, altitudinem equitis inſidentis equo excedunt, celeritate vincunt: ad hoc demum datis pennis, vt currentem adiuuent: cæterò non ſunt volucres, nec à terra tolluntur. Vngulæ iis ceruinis ſimiles, quibus dimicāt, biſulcæ, comprehendendis lapidibus vtiles, quos in fuga contra ſequentes ingerunt pedibus. Concoquēdi ſine delectu deuorata mira natura, ſed nō minus ſtoliditas, in tāta reliqui corporis altitudine, quū colla frutice occultauerint, latere ſeſe exiſtimantiū. Præmia ex iis oua, propter amplitudinē pro quibuſdā habita vaſis: conoſque bellicos & galeas adornātes pennæ.
STRUTHOPHAGI, gens Æthiopica. Vide in dictione SILI.
Struthopodes, Plinio vocantur fœminæ quæ paruas pedum plantas habēt, velut paſſerini pedis: ſic Themiſtius ſtruthocephalos minimi & paſſerini capitis, in Paraphraſi phyſicorū vocat, vt annotauit Tur.
Struthos {[illegible]} à Græcis dicitur quem nos paſſerem vocamus. Ab antiquis etiam mimorum ſcriptoribus Struthos vſurpabatur, pro virili membro, à paſſeris ſalacitate ſumpta nominis ratione.
Strygnus {[illegible]} herba eſt quam Latini Solanum, vulgò *Solatrum* vocant: multas ſub ſe continens ſpecies, quas vide ſupra in dictione SOLANUM.
STRYMON, huius Strymonis, pen. corr. {[illegible]} Fluuius Traciæ, de quo Virg. 4. Georg.
Rupe ſub aëria deſerti ad Strymonis vndam.
Niuolus Strymon. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4.
Strymonius, Poſſeſſ. {[illegible]} vt Grues Strymoniæ. Virg. 1. Georg.
Aquilo Strymonius. Seneca Agamem. 6.
Matres Strymoniæ, Mulieres Thraciæ. Ouid. in Ibin.
Studium, ſtudij {[illegible]} Donatus, Studium eſt dedita opera voluntatis hominis vehementior atque impēſior. Cic. 1. de Inuentione, Studium autem eſt animi aſſidua & vehemens ad aliquam rem applicata magna cū voluptate, occupatio, vt philoſophiæ, poëticæ, geometriæ, literarum. Plaut. Aſin. 5. Terent. Hecyra. 1. 1.
Viris eſſe aduorſas, æquè ſtudium eſt, ſimilis pertinacia eſt. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.
Molliter auſterum ſtudio fallente laborem.
Alacritas ac ſtudium. Cæſar 4. bel. Gall.
Pondere ſtudiorum feſſas. Ouid. ad Piſonem.
Formæ ſtudium. Tibul. lib. 1. eleg. 8.
Belli ſtudijs aſperrima vrbs. Virg. 1. Æneid.
Laſſus ſtudio venandi. Ouid. 3. Metam.
Acre ſtudium, Vide ACER adiectiuum.
Agile ſtudium, Exercitium ad curſum. Stat. 6. Thebaid.
Fortia ſtudia. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Inane ſtudium. Vide INANIS.
Pertinax ſtudium. Quintil. in Procem. lib. 1.
Vecordiæ plena ſtudia. Tacit. lib. 3.
Puellare ſtudium. Ouid. 5. Metam.
Viridia ſtudia. Ouid. 12. Metam.
¶ Adhibere ſtudium, Vide ADHIBEO.
Ardeo ſtudio hiſtoriæ. Cic. Attico. lib. 16. 337.
Ardere ſtudio belli, Vide ARDEO.
Studia aſſequi vel conſequi. Cic. Famil. 2.
Eundi ſtudio incautus cecidit, Cupiditate currēdi. Ouid. 8. Metam.
Anili ſtudio celerare gradum. Virg. 4. Æneid.
Habemus hæc omnia, ſtudium conciliatum ex Tribunatu, &c. Cic. Famil. 2.
Conſurgunt ſtudiis Teucri. Virg. 5. Æneid.
Contendere omni ſtudio, Vide CONTENDO.
Contendere ad magna rectis ſtudiis, Vide CONTENDO.
Studium declarare, vel ſignificare. Cic. Famil. 3.
Deponere belli ſtudia. Iuſtin. lib. 1. de Nino Iuniore.
Studium dicare. Cic. Famil. 2.
Fideli ſtudio diſpoſita dona. Lucret. lib. 1.
Dare ſtudium alicui rei. Quintil. lib. 3. cap. 2.
Dare ſtudium agricolationi. Columel. lib. 1. cap. 1.
Dare ſtudiis exercere aliquem. Claud. 7. Paneg.
Studia expectare ab aliquo. Cic. Famil. 1.
Studia habere. Cic. ad Attic. 2.
Inani ſtudio iactare aliquid. Virg. eclog. 2.
Incenſus ſtudio diſcendi. Cic. 2. de Orat.
Incenſi ſtudio, quod ad agrū colendū pertinet, Vide INCENDO.
Quorum ſtudio legendi, meum ſcribendi ſtudium vehementius in dies incitatur. Cic. 2. de Diuinat.
Inflammatum ſtudium, Vide INFLAMMO.
Inhærere ſtudiis alicui. Ouid. 8. Metam.
Inijcere ſtudium alicui, Vide INIICIO.
Inſtigare aliquem ſtudiis. Virg. 5. Æneid.
Interponere ſtudium, operam, Vide INTERPONO.
Ponere ſtudium lacri. Horat. 4. Carm. ode 12. 6. Vide PONO.
Studium profiteri. Cic. Famil. 5.
Perenni ſtudio ſeruaſſe odium, Vulgitate perſeuerauit. Silius lib. 2.
Studium in aliquo eſſe. Cæſar 1. bel. Ciuil.
Cicero tuus noſterq; ſummo ſtudio eſt Pæonij ſui rhetoris, id eſt tenetur. Cic. ad Qu. Frat. Studiū eſſe in aliquem. Cic. Fam. 14.
In ſtudio eſt mihi labor, militia, palæſtra, &c. Cicer. 2. Tuſcul. Illi autem voluerunt, nihil horum ſimile eſſe apud Lacænas virgines, quibus magis palæſtra, Eurotas, ſol, puluis, labor, militia in ſtudio eſt, quàm fertilitas barbara.

Studium in aliquo eſt, hoc eſt ſtudiorum & literarũ amor & ſcientia ac doctrina. Cic. 1. Acad. Sed meos amicos, in quibus eſt ſtudium, in Græciam mitto, id eſt ad Græcos ire iubeo, vt ea &c.

Teneri ſtudio aliquo. Horat. 1. epiſt. 1.

Seueris ſtudiis vigilare. Propert. lib. 1. eleg. 3.

¶ Studium alicuius in ſalutem alterius. Cic. ad Qu. fratrem, libro 3. 17. Quòd literis tuis ſtudiũ illius in ſalutem noſtram facilè perſpexi.

Inſigne ſtudium alicuius erga alterum, Vide INSIGNIS.

Studium tuum erga me. Cic. ad Appium, lib 3. 10. Neque enim de meo erga te ſtudio dubitare debes, neque id eſt obſcurum cuiquam in prouincia, nec Romæ fuit.

Studium meum dignitatis tuæ tuendæ, Labor & diligentia mea in conſeruatione tuæ dignitatis. Cic. ad Licinium, lib 5. 8. Quantum meum ſtudium extiterit dignitatis tuæ vel tuendæ, vel etiam augendæ, non dubito quin ad te omnes tui perſcripſerint.

Cupiditas & ſtudium defendendæ nobilitatis. Cic. 3. Verr.

Conferre ſua ſtudia in aliquem, Vide CONFERO.

Studio alicuius aliquid habere, Hoc eſt diligentia & labore. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. Eam autem tui vnius ſtudio me aſſequi poſſe confido.

Incenſus eſt ſtudio vtriuſque veſtrum, Vide INCENDO.

Tibi omnes nauare operam & ſtudium volunt. Cic ad Brutum, 8.

Polliceri alicui ſuum eximium ſingulare ſtudium. Cicero Licinio, lib. 5. 8.

Reſtinguere ſtudia. Vide RESTINGVO. Liuius lib. 10. ab Vrbe. Acuebant hac moderatione tam iuſta ſtudia: quæ verecundia legum reſtinguenda fuerant, legem recitari iuſſit. &c. Sigonius admonet in vetuſtis libris legi reſtringenda.

¶ Studium, Exercitatio: vt quum dicimus, ſtudia literarum. Colu. in præfatione lib 1. Et ne ſingula perſequar: eſt ſtudio, quod quiſque agere velit, conſultiſſimum rectorem adhibeat. Id eſt exercitio, vel operi vel arti. Terent. And 1. 1,

Vt animum ad aliquod ſtudium adiungant, aut equos
Alere, &c. Idem Heaut. 1. 3,

Quo ſtudio vitam ſuam te abſente exegerit. Cic de Seneƈt. Atque hæc quidem ſtudia ſunt doƈtrinæ. Idem 1. de Inuent. Mihi videntur cuncta ſtudia recta atque honeſta per otium concelebrata ab optimis enituiſſe. Sic 1. Tuſcul. Studiũ ſapiẽtiæ, quæ philoſophia dicitur.

Claritudo ſtudiorum. Tacit. lib. 12.

Hiſtrionale ſtudium. Tacit. lib. 1.

Muſicum ſtudium, Vide Muſicus in MVSA.

Conſortes ſtudij. Ouid. 5 Triſt. eleg. 4.

Cupidus ſtudiorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.

Sacri ſtudij communia fœdera. Ouid 4. de Ponto, eleg. 13.

Participem ſtudiis habere aliquem. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5.

Lenius ſtudium. Ouid. 1. de Remed. Amor.

¶ Adhærere ſtudio alicui. Lucret. lib. 4.

Adhibere multum ſtudij ad dicendum, & ad omnes bonarum rerum diſciplinas. Cic. de claris Orato.

Mollibus ſtudiis aſſuetus. Ouid. 1. Triſt. eleg 4.

Celebrare ſtudium agriculturæ, Vide CELEBRO.

Collocare ſtudium, Vide COLLOCO.

Concitari cohortatione alicuius ad ſtudium cognoſcendæ virtutis. Cic. 1. de Orat.

Conticeſcit ſtudium. Cic. in Brut. de ſe & Hortenſio loquens, Maximè verò perſpecta eſt vtriuſque noſtrum exercitatio, paulò antè quàm perterritum armis hoc ſtudium Brute noſtrũ conticuit ſubitò, & obmutuit. Prius dixerat, Subitò in ciuitate, cùm alia ceciderunt, tum etiam ea ipſa, de qua diſputare ordimur, eloquentia obmutuit.

Conuertere ſtudium ad operam ſcribendi, Vide CONVERTO.

Deditus ſtudio citharæ. Horat 2. Serm. ſaty. 3.

Deſerere ſtudia. Cic. de Fato.

Otij ſtudiis florens. Virg. 4. Georg.

Formare boues ad ſtudium atque vſum agreſtem. Virg. 3. Georg.

Aſperioribus ſtudiis formandæ mentes. Horat. 3. Carm. ode 24.

Frangere ſtudium. Cicerona Cic. Famil. 6.

Imbuere ſtudio. Cic. pro Deiotaro.

Impertire ſtudium philoſophiæ, Vide IMPARTIO.

Ingredi diſciplinarum ſtudia Quintil. lib. 1. cap. 10.

Verſari in ſtudio literarum, Vide LITERA.

Vigere ſtudia. Cic. 1. de Orat.

¶ Studia, pro Literarum ſtudiis. Quint. lib. 12. cap. 3. Lectionis opus eſt, qua nihil eſt in ſtudiis minus laborioſum.

Acerrimum ſtudium. Cic in Bruto.

Secreta ſtudia. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Abducere à ſtudiis. Cic. Famil. 4.

Abhorrere ſtudio, Vide ABHORREO.

Abruptum ſtudium, Vide ABRVPTVS.

Abundare ſtudio. Cic. 2. de Orat.

Accerſita ſtudia, Vide ACCERSO.

Affluere ſtudio. Cic. pro Archia poëta.

Aſſerere ſe ſtudiis, Vide ASSERO.

Attingere leuiter ſtudia, Vide ATTINGO.

Auferre ſtudium alicui. Catul. ad Mallium, 63.

Colere ſtudia, Vide COLO.

Concelebrare ſtudia, Vide CONCELEBRO.

Conferre ſe ad ſtudia, Vide CONFERO.

Confluere ad ſtudia, Vide CONFLVO.

Conquieſcere in ſtudiis, Vide CONQVIESCO.

Continere te in tuis perennibus ſtudiis. Cic. in Bruto, ſub finem.

Detinere animum ſtudiis. Ouid. 5. Triſt. eleg 8.

Flagrans ſtudium. Cic. 3. de Orato.

Formare ſtudia alicuius ab infantia. Quintil. in Proœm, lib. 1.

Iacent ſtudia, Vide IACEO.

Impedita ſtudia, Vide Impeditus in IMPEDIO.

Incitari in ſtudia, Vide INCITO.

Iuuare ſtudium. Cic. de Diuin.

Incumbere ad vel in ſtudia. Vide INCVMBO.

Ingredi ſtudia, Vide INGREDIOR.

Mori in ſtudio, Vide MORIOR.

Obſoleſcere ſtudia. Cic de Inuent.

Omittere ſtudia. Cic. 1 de Inuent.

Referre ſe ad ſtudia. Cic. Famil. 2.

Remittere ſtudia Cic. in Brut.

Renouare ſtudia Cic in Brut.

Repetere ſtudia. Cic de Fato.

Reſtinguere ſtudia Cic. in Orat.

Reuocare intermiſſa ſtudia. Vide INTERMITTO.

Silent ſtudia. Cicero, Omnia denique bonarum artium ſtudia ſiluerunt.

Acerrimo ſtudio teneri. Cic in Brut.

Inutile ſtudium tentare. Ouid. 4. Triſt eleg. 6.

Vigent ſtudia Plinius iunior lib. 1. epiſt 13.

¶ Studium, pro Deſyderio Cic. de Seneƈt. Equidem efferor ſtudio patres veſtros (quos colui & dilexi) videndi. Idẽ 1. Acad. Archeſilas ſibi omne certamen inſtituit, non pertinacia aut ſtudio vincendi. Idem pro Roſcio Amerino, Vt omnes intelligant, me non ſtudio accuſaſſe, ſed officio defendere. Sic 2. Verr. Tanto ſtudio ſequeſtuit.

Acuere ſtudia, Vide paulò antè RESTINGVERE STVDIA.

Alicuius ſtudio & cupiditati morem gerere. Cic. pro Quintio.

Immane ſtudium loquendi. Ouid. 5 Metam.

Adduci certandi ſtudio, Vide ADDVCO.

Famæ ſtudium ereſſit honore. Ouid. 1. de Remed. Amor.

Ardentibus ſtudiis depoſcunt. Ouid 1. Metam.

Falleus laborem ſtudium. Ouid. 6. Metam. Studium, id eſt, vincendi cupiditas.

Minuens labores ſtudium. Ouid 4. Metam.

Rapi ad aliquem locum ſtudio inflammato. Cic. pro lege Manil.

Petere ardentiore ſtudio, Vide ARDEO.

¶ Studium, Fauor, amor Saluſtius, D. Syllanum certè ſcio quæ dixerit ſtudio Reip. dixiſſe, Cic. pro Plancio, Illud debes putare, comitiis, præſertim Ædilitiis, ſtudium eſſe populi, non iudicium, eblandita illa, non enucleata eſſe ſuffragia.

Accendere ſtudium, Vide ACCENDO.

Accinctus ſtudio popularium, Vide ACCINGO.

Acquirere ſtudia vulgi, Vide ACQVIRO.

Studia amittere. Cic. ad Attic. 2.

Studium conferre. Cic. ad Attic. 1.

Studium conſtare. Cic Fam. 10.

Studium conſumere. Cic. Fam. 6.

Hæc amicorum ſtudia debilitant. Cic. pro Muren.

Studia deponere. Cic. pro Muren.

Detrahere de ſtudio. Cic. Fam. 3.

Mouere ſtudia hominum. Vide MOVEO.

Studium nauare. Cic. ad Attic. 15.

Studia præſtare. Cic. Fam. 2.

Studia prætermittere. Cic.

Studia remanere erga aliquem. Cic.

¶ Studium, Voluntas, ſententia, Virg 2. Æneid.
Scinditur incertũ ſtudia in cõtraria vulgus. Ter. Adelph. 1. 1. Is adeò Diſſimili ſtudio eſt iam inde ab adoleſcentia.

Voluntas & ſtudium. Cic. de Amicit. Voluntatum, ſtudiorum ſententiarum ſumma conſenſio.

Studio habere aliquid. Terent. Adelph 3. 3.

Indulgere aliquid ſtudio ſuo, Vide INDVLGEO.

¶ Studium, pro opera. Martianus in l. Si prægnans, D. de fideicõm. libert. Si prægnans ancilla moram non ſtudio manumiſſoris, ſed fortuitu patiatur, ne manumittatur, &c.

Studioſus, pen. pro. Adiectiuum (σπουδαῖος, φιλόπονος) Aſſiduus & perſeuerans in re aliqua. Autor ad Herennium, Ideóque bonis viris & ſtudioſis amicus erat. Cic. 4. Academ. Homo & acutus vt Pœnus, & valdè ſtudioſus ac diligens.

Cohors ſtudioſa. Horat. 1 epiſt. 3.

Pectora ſtudioſa. Ouid. 4 Triſt. eleg. 9.

Studioſa placendi, Cupida Ouid. 3. de Arte.

Studioſiſſimi defenſores, diligentiſſimi. Cic. 4. Verr. Videte, quid potuerit, qui quatuor in prouincia Quæſtores, ſtudioſiſſimos defenſores, propugnatoréſque habuerit

¶ Studioſus (φιλόλογος) pro Literarum cupido Plin epiſt. 5. li. 3. Itaque ſoleo ridere, quum me quidam ſtudioſum vocant.

Suſcepi laborem vtilem ſtudioſis. Cic. de Opt. gen. Orat.

Inſtruere ſtudioſis a ſcientiam alicuius rei, Vide INSTRVO.

Studioſa quæſtio vel diſputatio, Literata & docta. Quintilianus, lib. 11 cap. 1.

¶ Studioſus, pro Cupido, addicto ſiue dedito alicui rei, Genitiuo iungitur, rariſſimè datiuo, vt Studioſus laudis, id eſt, cupidus: & Studioſus Cæſaris, id eſt, amator vel beneuolus.

¶ Genitiuo. Cic. Cecinæ, Viri ſunt optimi, & tui ſimiliium ſtudioſi, & mei neceſſarij. Idem de Amicitia, Nec ſiqui ineunte ætate venandi aut pilæ ſtudioſi fuerint. Ouid. 14. Metam.
Nec fuit arborei ſtudioſior altera fœtus.

Habet enim certos ſui ſtudioſos, qui, &c. Cic. de claris Orat.

Doctrinarum ſtudioſus. Cic. Sulpitio, lib. 4 3.

Studioſi & amantes doloris. Cic. 2. Tuſcul. Itaque induſtrios homines illi ſtudioſos, vel potius amantes doloris appellant, nos commodius laborioſos.

Eloquentiæ ſtudioſi. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Equorum ſtudioſus. Ouid. 14 Metam.

Quem in prouincia exiſtimationis meæ ſtudioſiſſimum, cupidiſſimúmque cognoui. Cic. 4 Verr.

Nemorum ſtudioſus. Ouid. 7. Metam.

Nobilitatis ſtudioſus Cic. 4. Acad. Idem 4. de Finib. Studioſiſſimus philoſophiæ.

Ille ref-

Ille reſtituendi mei quàm retinendi ſtudioſior. Cicero Attico, lib.8.147.

¶ Datiuo. Plaut. Milite.20.

Qui niſi adulterio ſtudioſus, nulli alii rei eſt improbus.

Studioſè pen.prod. Aduerbium, Diligenter. Terent. Heaut. 2.3.

Texentem telam ſtudioſè ipſam offendimus. Cic. de Senectute, Multas ad res perutiles Xenophontis libri ſunt, quos legite quæſo ſtudioſè.

Audire ſtudioſè. Cic. 4. Acad.

Colere ſtudioſe prædia. Cic. pro Roſcio Amerino,

Conquirere ſtudioſe omnia. Cic. 4. Acad.

Studioſe diligentérque curare aliquid. Ci. Planco, in epiſt. ad Atticum, lib.16 341.

Defendere ſtudioſe ſententiam alicuius. Cic. 4. Acad.

Legere aliquid ſtudioſius. Quintil. lib 3. cap.6.

Ludere ſtudioſa pila. Cic.2. de Oratore,

Polliceri ſtudioſe. Cic. 4. Verr. Facturos eſſe, ſiquid imperaſſet, ſtudioſe pollicerentur.

Requirere aliquid ſtudioſa. Ouid. 1. de Arte.

Studeo, ſtudes, ſtudui, { [illegible] } ſtudere, Operam dare alicui rei. Plaut. Pſeud.7.

Studeo hercle audire, nam auſcultabo lubens. Terent. Eun. 5 5,

Dum ſtudes dare verba nobis. Ibidem, 2 3,

. quas matres ſtudent

Demiſſis humeris eſſe. Cic. in Partit. Studeo mi pater, Latinè ex te audire ea quæ mihi tu de ratione dicendi Græcè tradidiſti.

Stude verum inuenire. Autor ad Herennium, lib. 4.

Studet rem ad arma deduci. Cæſar 1. bell. Ciuil. Simul infamia duarum legionum permotus, quas ab itinere Aſiæ Syriæque ad ſuam potentiam, dominatúmque conuerterat, rem ad arma deduci ſtudebat.

¶ Iungitur hoc verbum datiuo aliquando, aliquando accuſatiuo.

¶ Datiuo. Cæſar 10 Comment. Cupiditate regni adductus, nouis rebus ſtudebat. Plaut. Sticho, 13,

Feſtinamus omnes, lectis ſternendis ſtuduimus, munditiiſque apparandis.

Cui rei, cui gloriæ, cui virtuti ſtudes? Cic. 1. de Orat.

Studere optimis diſciplinis & artibus. Cic. 1. Verr. In quo ſi te multum natura adiuuaret, ſi optimis a pueritia diſciplinis atque artibus ſtuduiſſes. &c.

Artibus & literis ſtudere. Cic. ad Lentulum, lib 1.7. Lentulum eximia ſpe, ſummæ virtutis adoleſcentem, cùm ceteris artibus quibus ſtuduiſti ſemper ipſe, tum in primis imitatione tui fac erudias. Idem ad Torquatum, lib. 6 4. Non tantùm literæ, quibus ſemper ſtudui.

Auribus ſtudere. Martial. lib. 10. epigr. 19. de Plinio iuniore,

Dum ſtudet auribus Centumuirum. Hoc eſt, Dum cauſas agit apud Centumuiros iudices.

Studere literis, quibus fines eloquentiæ continentur. Cic. de Claris Oratoribus.

Laudi & dignitati ſtudere. Cic. 4. de Finib. Sed quia ſtudebat laudi & dignitati, multum in virtute proceſſerat.

Student magis melliſicis, quam fœtibus apes. Colu. lib.9. cap. 13.

Ego ſemper omnia ſtudui. Cic. 8. Philipp.

Studere pecuniæ, imperiis, gloriæ. Cic. 1. de Finib.

Rebus nouis ſtudere. Cic 1. in Catil.

¶ Studere, Fauere. Ouid. Cui ſtudeat deus omnis habet. Cic. pro Cælio, Studuit Catilinæ, quum iam aliquot annos eſſet in foro Cælius. Id eſt, fauit, coluit, & ſtudio eius tenebatur.

¶ Accuſatiuo iunctum, ſignificat Cupere, velle. Plaut. Truc. 7,

Credo militem illum ſtudere iam quaſi volturii. Cic. Poſt reditum in Senatu, Quum verò litteras ſtudere incipit, & belluo immanis cum Græculis philoſophari, tum eſt Epicureus. Idem lib.5. epiſt. Qui ſi nihil aliud ſtudeat, niſi id quod agit. Terent. Hecyra, 2 1,

Vt omnes mulieres æquè ſtudeant, nolintque omnia. Cic. 6. Philip.

Vnum ſentitis omnes, vnum ſtudetis.

Accuſatiuo, cum præpoſitione In. Quintilian. lib 10. cap.2. Poetæ & pictores in id ſolùm ſtudent, vt deſcribere tabulas menſuris ac lineis ſciant.

Ablatiuo, cum præpoſitione In. Gellius, Si quis in ea re ſtudebat.

¶ Abſolutè, Amare ſiue fauere. Saluſt. in Catilin. in oratione Cæſaris. Neque ſtudere, neque odiſſe, ſed minimè iraſci decet.

¶ Studere, pro Literis operam dare. Quintil. lib. 11. cap. vltimo, Nunc computamus annos, nõ quibus ſtuduimus, ſed quibus viximus. Et in primo, Vtiliúſne ſit domi, atque intra priuatos parietes ſtudentem continere, an publicis præceptoribus tradere.

¶ Studere, cum Genitiuo. Cic. 3. de Nat. deor.

Parentem habere auarum, illepidum in liberos,

Difficilem, qui te nec amet, nec ſtudeat tui. Ex antiquo poëta.

Studens, Participium, { [illegible] } Cic. pro Plancio, Hiſce ego auxiliis ſtudentibus atque incitatis vix me Laterenſis potuiſſe confitetur.

STVLPINI, populi ſunt in Illyrico apud Plinium lib.3. cap.22.

Stultus, Adiectiuum { [illegible] } Imprudens, improuidus, imperitus. L.9. §. ſi quis ius. D. de iuris & fact. ignorant. L. 4 D. quod vi aut clàm. Nam & multi non inſipientes aliquando ſtultè aliquid cel agunt, vel loquuntur. Afranius, Ego ſtultum me exiſtimo, fatuum eſſe non opinor. Cice. ad Curionem, li.7. 29. Quanquam me non ratio ſolùm conſolatur, quæ plurimùm debet valere, ſed etiam dies, quæ ſtultis quoque mederi ſolet. Terent. Eunucho, 2.2,

En ſtultis inſanos facis. Horat.1. Serm ſaty 3,

Hic ego mendacem ſtultiſſimus vſque puellam

Ad mediam noctem expecto.

Stultorum plena ſunt omnia. Cic. Pæto, lib 22.

Vt hominem ſtultum magis etiam infatuat mercede publica. Ci. 3. Philipp.

Amor ſtultus & improbus. Horat.1. Serm. ſaty 3.

Ars ſtulta. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. Liber de arte amandi ſtultè ab Ouidio compoſitus.

Stultus auditor & credulus. Cic pro Fonteio.

Conſilium ſtultum capere. Cic 7. Verr.

Credulitas ſtulta. Ouid. 3. Amor. eleg 3.

Dies ſtulti prætereunt, Id eſt, in ſtultitia peracti. Tibul. lib. 1. ele 4.

Iuuenta ſtulta. Tibul. lib 3. eleg 7.

Senex ſtultus, credulus, obliuioſus, diſſolutus. Cic. de Senect.

Stultorum feriæ appellabantur Quirinalia, quòd eo die ſacrificabant ii, qui ſolenni die, aut non potuerant rem diuinam facere, aut ignorauerunt. Paulus apud Feſtum.

Stultè, Aduerbium { [illegible] } Imprudenter Plaut. Menæch. 2 4.

Quæſo ignoſcas ſi quid ſtultè dixi atque imprudens tibi. Terent. Heaut 2 3, Factum à nobis ſtultè eſt.

Agere omnia ſtultè & incautè. Cic. Attico, lib 7.189.

Arrogans ſtultè. Cic. 2. de Legib. Quid eſt enim verius quàm neminem eſſe oportere tam ſtultè arrogantem, vt in ſe rationem & mentem putet ineſſe, in cælo mundóque non putet?

Credere ſtultè. Cic. 2 de Nat. deor. Hæc & dicuntur & creduntur ſtultiſſimè, & plena ſunt futilitatis ſummæque leuitatis.

Dicere ſtultè. Cic. 4. de Finib. Itémque illa quæ in corpore excellerent, ſtultè antiquos dixiſſe, per ſe eſſe expetenda, & ſumenda potius quàm expetenda?

Quaſi ſtultè aliquid cum ſale dicere. Cic. 2. de Orat. Habet nonnunquam aliquid etiam apud nos loci, vt vel non ſtultus quaſi ſtultè cum ſale dicat aliquid, &c

Miſcere ſtultè aliquid. Horat. de Arte.

Stultitia, ſtultitiæ, { [illegible] } Imprudentia, imperitia. L. 15 D. de excuſationib Plin. lib 11. cap 52, Auricularum magnitudo loquacitatis & ſtultitiæ nota eſt. Terent. Heaut 4 1,

Vt meæ ſtultitiæ iuſtitia tua ſit aliquid præſidi.

Iis inſunt aliæ ſtirpes ſtultitiæ Cic 3 Tuſcul.

Eſt enim proprium ſtultitiæ, aliorum vitia cernere, obliuiſci ſuorum. Cic. 3. Tuſcul.

Miſerius ſtultitia nihil dici poteſt. Cic. 1 de Nat deor.

O delirationem incredibilem: non enim omnis error ſtultitia dicenda eſt. Cic. 2. de Diuinat.

Sed huius iſtius facti ſtultitiam maior iam ſuperior ſtultitia defendit. Cic. pro Rab. Poſthu.

Loquax ſtultitia. Cic. 3 de Orato. Malo indiſertam prudentiam, quàm ſtultitiam loquacem.

Mala. Horat 2 Serm. ſaty 3.

Praua Ibidem, 4.

Abdere ſtultitiam, Vide ABDO.

Damnare ſe ſtultitiæ. Lucret. lib 4.

Exuere ſtultitiam. Horat. Serm ſaty. 3.

Stultitiáne erret, nihilum diſtabit, an ira.

Stultitiam patiuntur opes. Horat. lib. 1. epiſt. 19.

Stultitia eſt à quibus bona precamur, ab iis porrigentibus & dantibus nolle ſumere. Cic. 3. de Nat. deor.

Stultiloquium, ſtultiloquii, { [illegible] } Imprudens ſermo. Plaut. Milite 6,

. paratum eſt dupliciter, ut reprimas tuum Stultiloquium.

Stultiloquentia, ſtultiloquentiæ, Idem, { [illegible] } vt Occloſior ſtultiloquentia. Vide Occlutus in OCCLVDO.

Stupa, ſtupæ, vel Stypa, vt quibuſdam placet, { [illegible] } Linum vile, aut, vt Feſtus notat, Linum impolitum. Stuppam ſcribit idem Feſtus, quod lini cortici proximum eſt, vt ait Plinius, lib.19. cap 1. à Græco [illegible], quod ſtupam ſignificat: vel à ſtipando, quod ea ſtiperetur ofanis. Liu 2. bel. Pun. Id ſicut in pilo, quadratum ſtupa circumligabant, liniebántque pice. Lucret lib 9.

Frigidus eſt etiam fons, ſupra quem ſita ſæpe

Stupa iacit flammas concepto protinus igni. Virg. 5. Æneid.

Stupa vomens tardum fumum, &c.

Stuparius, Adiect. Quod ad ſtupã pertinet: vt Stuparius malleus, quo lina tunduntur Plin lib. 19 cap 1.

Stupeus, Aliud adiectiuum. Virg. 8. Æneid.

Stupea flamma manu, teliſque volatile ferrum

Spargitur: arua noua Neptunia cæde rubeſcunt. Idem 2. Æneid.

Subiiciunt lapſus, & ſtupea vincula collo Intendunt.

Retinacula ſtupea puppis. Ouid. 14. Metam.

Stupeo, ſtupes, ſtupui, { [illegible] } ſtupere, Eſt ita timere, vt quodammodo ſenſum rerum non habeamus. Propriè ſtupere dicitur is, qui torpore quodam captus langueſcit immobilis, aut inopia conſilii, aut aliqua re tarditatem inieceint. Perſius Saty. 3.

Sed ſtupet hic vitio Id eſt, infanus factus eſt vitiis Terent. And 2.1,

Ita poſtquam adempta ſpes eſt, laſſus cura confectus ſtupet. Cic. 7. Verr Confirmant ipſi ſe, quum & etiam, tum ſemiſomnis ſtuperet. Ouid 5 Metamor.

Mater ad auditas ſtupuit, ceu ſaxea, voces.

Occurſu ſtupuere ducis Lucan. lib 8.

Acies oculorum ſtupet, Vide ACIES.

Ars ſtupet ambiguis malis, Nauigandi peritia propter ventos aduerſos, & inter ſe pugnantes ſtupet incerta quid agat. Ouid. 1. Triſt. eleg 2.

Corda ſtupent ſepulta mero. Ouid. 2. de Remed Amoris.

Verba ſtupuerunt ignauo palato. Ouid. 2. Amor eleg. 6.

Re aliqua ſtupere, Id eſt, propter rem aliquam obſtupeſcere. Horat. 2. Sermo. ſaty. 4.

Stupere in aliquo, Id eſt, aſpectu alicuius ſtupere. Valerius 1. Argonaut.

Stupere aliquem. Cic 2. de Finib Hæc cùm loqueris, nos Varrones ſtupemus, tu videlicet tecum ipſe rides.

Stupens, Participium: { [illegible] } vt Carminibus ſtupens bellua. Horat. 2. Carm. ode 13

Stupens ad frigus natura vini. Plin. lib. 14. cap. 22.

etiam Plin. iun. lib. 1. epiſt. 8. ad Saturninum, Quid fuerit vtilius, quàm munificentiæ rationem etiam ſtylo proſequi?

Requieſcat ſtylus lectione. Quintil. lib. 1. cap. 12.

Signare rem aliquam ſtylo. Paterculus lib. 2. Nequeo tamen temperare mihi, quin rem ſæpe agitatam animo meo, neque ad liquidum ratione perductam, ſignem ſtylo. Hoc eſt, in mea includam hiſtoria.

Vertere ſtylum. Horat. 1. Serm. ſaty. 10.

Stylum vertere, Eſt inducendi expungendíque cauſa, ſtyli partem acutam ſurrigere qua ſcribimus: altera quæ retuſior eſt aut latior, proclinata, & ſcriptis delendis impacta. Quippe Hieronymus quoque meliorem ſtyli partem vocat, quæ peiora de auctoribus confodiat eradátque. Cic. Verr. 4. Quum hæc ad iſtum afferrentur, timuit aliquando, & commotus eſt, vertit ſtylum in tabulis ſuis, quo facto, cauſam omnem euertit ſuam. Sed & in Ruffinum idem Hieronymus, Illico vertis ſtylum, & immuta laudata prius, vituperas, de eodem ore & dulce proferens & amarum. In ſumma, ſtylum vertere, eſt mutare quod ſcripſeris. Nam antiquitus in tabellis ceratis ſcriptitabant ſtylo graphiario, cuius altera parte, nimirum acuta, per æquor cereum ductas literas exarabant, altera lata ore ruſum obliterabant quod exarauiſſent.

¶ Stylus, pro Punctione ac reprehenſione aliquando accipitur, quæ ſcriptis & inuectiuis libellis fieri ſolet. Plinius in Præfatione, Quòd ſi hoc Lucilius, qui primus condidit ſtyli naſum, dicendum ſibi putauit, &c. Vide Naſus, pro reprehenſione, in NASVS. Cic. pro Aulo Cluentio, Si ideò quia ſubſcripſerint: videte quid agetis, &c. Cenſorium ſtylum, cuius mucronem multis remediis maiores noſtri retuderunt, æque poſthac, atque illum Dictatorium gladium pertimeſcamus.

Dare pœnas ſtyli. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7.

¶ Stylus, pro Stolone. Columel. libro 5. capite 10. de nuce arbore, Omnis autem nux vnam radicem mittit, & ſimplici ſtylo prorepit. Legitur & Stolone. Fortè intelligit nucis radicem, quæ vnica eſt & acuta.

STYMBARA, ciuitas quondam Græciæ non procul à Tripoli, in mare Ionica. Strabo lib. 7.

Stymma, ſtymmatis, pen. corr. neut. gen. {στύμμα} Eſt, vt ait Hermolaus ſpiſſamentum, & dominium vnguenti, authore Dioſcoride. Columella ſpiſſamentum nominat id et aſſamentum exuſtum quod poſt expreſſionem remanet quaſi vinacea ex vua. στύφω enim aſtringo & exprimo ſignificat. Vulgò *ματον* vocant. Plin. lib. 13. cap. 1. Narciſſinum quoque ex flore narciſſi deſiit componi. Ratio faciendi duplex, ſuccus & corpus. Ille olei generibus ferè conſtat, hoc odorum. Hæc ſtymmata vocant, illa hedyſmata. Vide HEDYSMATA.

STYMPHALVS, Vrbis & montis nomen in Arcadia, & Stymphalis palus: vnde Stymphalides aues, quæ magnitudine gruibus pares erant (vt tradit Pauſan. Arcad.) Figura ibibus ſimiles, roſtra habebant ita ſolida & dura, vt arma penetrarent. ſoberi autem ſoli cedebant. Stymphalia monſtra appellat Catull. carm. ad Mallium. has aues ſagittis ſuis confixit Hercules, vt declarant verſus Catulli. & tradit Pauſanias Arcad. Sed Diodorus Siculus ſcribit lib. 4. eum conſtructo æneo crepitaculo, & ingenti per id ſonitu excitato illas abegiſſe. De his Lucret. lib. 5.

-volucreſque timendæ

Vnguibus Arcadiæ volucres Stymphala colentes

STYMPHALVS, pen. prod. {Στύμφαλος} Arcadiæ lacus eſt, ex quo Eraſinus fluuius erumpit in Argiuam terram.

Actiſonus Stymphalus. Stat. 4. Thebaid.

Niualis Stymphalus Statius 4 Sylu. 6 A Stymphalo

Stymphalides {Στυμφαλίδες} Aues appellatæ, tantæ magnitudinis, vt ſolis radios obumbrare dicerentur, omnem Arcadiam deuaſtantes.

Stymphalius, Adiectiuum {στυμφάλιος} vt Monſtra Stymphalia. Catulli ad Mallium. 63.

Stymphalum, penult. prod. {Στύμφαλον} Oppidum ſitum ad lacum, vt ſcribit Plin. lib. 4. cap. 6. Hinc Stymphalis, ſtymphalidis, Patronymicum Hierony. contra Iouin. Ariſtoclides Orchomeni tyrannus adamauit virginem Stymphalidem.

Vndæ Stymphalides. Ouid. 2. Faſt.

STYPAX, Cyprius cælator ſtatuarius. Plinius lib. 34. cap. 8. Stypax Cyprius vno celebratur ſigno, Splanchnopte. Periclis Olympij vernula hic fuit, exta torrens, ignem oris pleni ſpiritu accendens.

Stypo, ſtypas, Vide STYPO.

Stypterium, rij, vide & Stypteria, ſtypteriorum {στυπτήριον} Alumen. Vlpianus in l. 3. § vltimo. D. de reb. eorum qui ſub tut. Si (inquit) lapidicinas, vel quæ alia metalla pupillus habuit Stypteriæ, vel cuius alterius materiæ, &c. lib. 27 P. tit. 9.

Stypticus, pen. corr. Adiectiuum {στυπτικός} Strictiuus vel obſtructorius Latinè dicitur: à στύφω. Plinius lib. 24 cap. 12. Iure medicamenta quæ ſtyptica vocant, nihil efficacius ibi more ferentis, radice decocta in vino ad tertias partes.

STYRA {Στύρα} Eubœæ inſulæ oppidum fuit, non procul à Caryſto à Phædro Athenienſium duce bello Maliaco euerſum. Strabo libro 10.

Styrax, ſtyracis, penult. corr. maſc. gen. {στύραξ} Arbor eſt cotoneæ malo ſimilis fructu maiore quàm auellana, ſpecie candidi prunigna vuæ & ea ex liquor eiuſdem nominis. coloris flaui, ſordidi, reſinoſi, albicantibus fragmentis, odoris per ſeucrantis: hodie officinæ ſtyracem appellant. Plin. lib. 12. cap. 17. Ex Syria reuehunt ſtyracem, acri odore eius in focis abigentes iniucum taſtidium. Cæterò, non alia ligni genera ſunt in vſu quàm odorata.

Idæus ſtyrax Virg. in Cyri.

STYX, {Στύξ} (inquit Seruius) palus quædam apud inferos dicitur. de qua legimus, 6. Æneidos, -Stygiámque paludem,

Dij cuius iurare timent & fallere numen.

Quod ſecundum fabulas ideò eſt, quia dicitur Victoria Stygis filia bello Gigantum Ioui fauiſſe: pro cuius remuneratione Iupiter tribuit, vt iurantes dij per eius numen non audeant fallere. Ratio autem hæc eſt, Styx mœrorem ſignificat: vnde ἀπὸ τοῦ στυγεῖν, id eſt, à triſtitia Styx dicta eſt. Dij autem læti ſunt ſemper, vnde & immortales. Ergo quia mœrorem non ſentiunt, iurant per rem ſuæ naturæ contrariam, id eſt, triſtitiam, quæ eſt æternitati contraria. Ideo iuſiurandum per execrationem habent. Hactenus Seruius, enarrans hunc locum Virgilij 6. Æneid.

Bis Stygios innare lacus, &c. Hæc de Styge idcirco ficta ſunt, quia Styx, fons eſt ad Nonacrin Arcadiæ è ſaxis profluens, exitialis animalibus. Eius aqua venenum eſt præſentiſſimum, epota illico necat. Eſſe piſces in ea paruos tradit Theophraſtus, lethales & ipſos. Noxiam putant eſſe nimio frigore, utpote quum profluens ipſa ſtatim lapideſcat: traduntque etiam æs ac ferrum ab ea erodi, & ſolis mulæ vngula contineri. Cætera vaſa nullo modo eam vim ferre poſſe, ſed ſtatim frigoris magnitudine diſrumpi. Vide Plinium libro 31. cap. 16. Antipatrum hoc venenum conſilio, vt quidam putant, Ariſtotelis, Alexandro regi tradidiſſe dediſſe. Eſt & alia palus in Ægypto iuxta Memphim. quam veteres Styga vocauere.

Atra Styx Virg. 4 Georg.

Violenta Styx Ouid. 3. Faſt.

Stygius, Poſſeſſiuum, {στύγιος} Columel. lib. 10.

Tumque ſimul Stygium regem videre trementem Tartara.

Amnes Stygij Ouid. 14. Metam.

Aqua Stygia. Tibullus lib. 1. eleg. 10.

Canis Stygius, Cerberus. Seneca Hercule furente. 9.

Ianitor Stygius, Cerberus. Silius lib. 9.

Iuppiter Stygius, Pluto Virg. 4. Æneid.

Mors Stygia. Ouid. 3. Metam.

Os Stygium, Venenatum. Ouid. 3. Metamorphoſeos,

-quique halitus exit

Ore niger ſtygio vitiatas inficit herbas. De ſerpente quodam.

Palus Stygia. Virg. 6 Æneid.

Regnum Stygium. Lucan. lib. 7.

Rex Stygius, Pluto. Virg. 6. Æneid.

Tenebræ Stygiæ. Virg. 3. Georg.

Vallis Stygia. Ouid. 6. Metam.

Vmbræ Stygiæ Ouid. 1. Metam.

Vndæ Stygiæ Virg. 3. Æneid.

S V

Suadeo, ſuades, ſuaſi, ſuaſum {παραινέω} ſuadere. Accommodatis & ſuauibus verbis conari aliquem in opinionem noſtram inducere: hoc eſt hortari aliquem ad id quod intenderimus. Terent. And. 4. 1. Suadere, orare, vſque adeò donec perpulit. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. Nox & amor, vinúmque, nihil moderabile ſuadent.

Hortari & ſuadere. Ci. Valer. lib. 13. 4. Hæc quæ ſuprà ſcripta ſunt, eò ſpectant vt te hortor & ſuadeam, reliqua ſunt quæ pertinent ad rogandum

Acerrimè ſuadere. Vide Vir vita ac morte conſentaneus, in CONSENTIO.

Suadere & rogare. Cicero de Prouinc. Conſul. Nam poſtea me, vt ſibi eſſem legatus, non ſolùm ſuaſit, verùm etiam rogauit.

Suadere & perſuadere. Cic. ad Atticum lib. 13. 290. Tu autem quod ipſe tibi ſuaſeris, idem mihi perſuaſum putato. Idem. Philipp. At C. Trebonio perſuaſi, cui ne ſuadere quidem auſus eſſem?

Suadere alicui contra alterum. Cic. 2. Philip. Duo tempora tamen inciderunt, quibus aliquid contra Cæſarem Pompeio ſuaſerim.

Suadere alicui aliquid per alterum. Cic. ad Attic. lib. 8. 160. Meministi quid mihi tum ſuaſeris per Theophanem, per Culleonem.

Amor ſuaſit facinus. Ouid. 8 Metam.

Fugam ſuadere. Stat. 12. Thebaid.

Legem ſuadere. Cic. de Senect. Legem Voconiam magna voce & bonis lateribus ſuaſiſſem.

Lucum ſuadere rapinæ. Lucan. lib. 1.

Paupertas multa ſuaſit. Lucret. lib. 6.

Egeſtas ſuaſit nefas. Lucan. lib. 1.

Pacem ſuadere, & de pace. Cic. Mario, lib. 7. 3. Quintilianus lib. 3. cap. 10.

Digito ſuadere ſilentia. Ouid 9. Metam.

Nox humida ſomnos ſuadet. Ouid 2. Faſt.

Sydera cadentia ſuadent ſomnos. Virg. 2. Æneid.

¶ Suadetur, pen. prod. Paſſiuum. Plaut. Trinum. 10.

Minus placet magis quod ſuadetur: quod diſſuadetur placet.

Suadens, Particip. vt Verba ſuadentia. Stat. 11. Thebaid.

Suadela, ſuadelæ, pen. prod. {πειθώ} Suaſio dicitur. Plaut. Ciſtell. 7. Iam perducebam illam ad me, ſuadela mea. Vide PYTHO.

SVADELA, dea fuit apud Romanos, quæ nuptiis vnà cum Venere præerat, quod ex Plutarcho colligere eſt, cum ſcribit, [illegible] Phurnutus etiam ſcribit, aſſidere Veneri Gratias, Suadelam, Mercurium, quod Suadela oratione & gratia amatores pelliciat. Horatius.

Scilicet vxorem cum dote, fidémque & amicos

Et genus & formam regina pecunia donat

Et bene nummatum decorat Suadela Venúſque. Hoc eſt, Qui nummatus eſt, eum decorat Suadela & Venus, eaſque propitias habet & faciles, vt vxorem cum grandi dote facilè inueniat, tùm omnibus placeat gratúſque ſit. Ex Turneb.

¶ Suada, ſuadæ, Pitho, ſuaſionis dea dicta eſt Cic. de Claris Oratoribus, {πειθώ} quam Græci vocant, cuius effector eſt Orator, hanc Suadam appellauit Ennius: eius autem Cethegum medullam fuiſſe vult, vt quam deam in Periclis labris ſcripſit Eupolis ſeſſitauiſſe, huius hic medullam noſtrum Oratorem fuiſſe dixerit.

Suaſor, ſuaſoris, Verbale, Qui ſuadet. Cic. 3. Offic. Poſthumius ſuaſor & author fuit. Idem ad Atticum, libro 16. 332. Etſi quamuis non fueris ſuaſor & impulſor profectionis meæ, approbator certè fuiſti. Eidem libro 16. 340. Quanquam hæc epiſtola non ſuaſoria

eſt, ſed rogatoria. Idem 2. Philip. Quid enim intereſt inter ſuaſorem facti & probatorem?

Suaſorius, Adiect. Quod pertinet ad ſuadendum, vt Suaſorium munus, Id eſt officium ſuadendi. Et pars deliberatiua, à Rhetoribus ſuaſoria dicitur, vt apud Quintilianum, lib. 3 cap 8.
Suaſoriæ ſunt apud Rhetorem materiæ inter rudimenta dicendi. Quintil. lib. 2. cap. 1.
Declamare ſuaſorias. Quintil. lib. 3 cap 8.

Suaſio, Verbale, f. g. Cic. in Orat. Sed quoniam plura ſunt orationum genera, eáque diuerſa neque in vnam formã cadũt omnia, laudationum, ſcriptionum, & hiſtoriarum, & talium ſuaſionum, qualem Iſocrates fecit panegyricum. Et 2 de Ora. Præcepta quæ de ſuaſionibus tradenda ſunt. Sic de Claris Orat. Suaſio legis Seruiliæ.

Suaſus, huius ſuaſus. Vlp in l. Item ſi obſtetrix. § 1 D. Ad legem Aquil. Si quis per vim vel per ſuaſum medicamentum alicui infudit, vel ore, vel clyſtere, &c.

SVANETAE, populi in Alpibus autor Plin. lib. 3 cap. 20.

Sualternicum, pen corr. { [illegible] } Genus electri. Plinius libro 37. cap. 2.

Suamet. pen prod. { [illegible] } à Ablatiuus à Suus, cum ſyllabica adiectione met. Plin. lib. 10. cap 39. Anſeres ſuamet vi colla ſua abrumpunt.

Suapte. { [illegible] } Sua ipſius natura: & Suopte, ablatiui, à Suus cum ſyllabica adiectione pte: vt Suopte nutu, pro ſuo ipſius nutu: ut Meopte, meo ipſius. Cic 4. Tuſc Terrena & humida ſuopte nutu & ſuo pondere ad pares angulos in terram & in mare feruntur.
Suapte, Sine adiecto. Cicero ad Atticum, lib. 6. Quintius filius ſuapte, pie ſanè, me quidem certè multum hortatore, ſed currentem, animum patris ſui ſorori tuæ reconciliauit. Vetus autem codex nõ habet ſuapte. Lucre. li 6. Sed natura loci hoc opus efficit ipſa ſuapte.

Suarius, Vide SVS.

Suarni. Indomitæ gentes, quæ auri tantum metalla in Caucaſiæ portis fodiunt. Plin. lib 6. cap 31.

Suaſio. Suaſor, Vide Suadeo.

Suaſum, ſuaſi, Color appellatur (inquit Feſtus) qui fit ex ſtillicidio fumoſo in veſtimento albo. Plautus Truc. 6,
Quia tibi ſuaſo infeciſti propudioſa palliolam. Quidam legunt Intuaſo Nec deſunt qui dicant omnem colorem qui fiat inficiendo, ſuaſum vocari, quòd quaſi perſuadetur in alium ex albo tranſire. Hæc Feſtus.

Suatim, pen prod. { [illegible] } ad ſimilitudinem ſuis, inquit Nonius, Nigidius Commento grammatico, Sunt etiam adſimilanter dicta hæc canatim, ſuatim, bouatim, quæ ab animalibus ſumuntur.

Suauis, & hoc ſuaue { [illegible] } Dulcis. Plaut Ciſtel. 2.
Ventum gaudeo ad te eccaſtor: Ita hodie hic acceptæ ſumus
Suauibus modis. Cic. pro Corn. Balbo, Comes, benigni, faciles, ſuaues homines eſſe dicuntur.
Amicitia ſuauis. Lucret. lib. 2.
Amicus ſuauis. Cic. ad Cælium, lib. 2. 12, Nam & honorificus in me Conſul fuit, & ſuauis amicus.
Amor ſuauis. Lucret. lib. 2.
Auræ ſuaues. Lucret. lib. 3.
Conſuetudo ſuauis, vel coniunctio Cicero ad Sulpicium, libro 13. 27. Tum pro familiari conſuetudine ſæpe ex me audierat quàm ſuauis eſſet inter nos, & quanta coniunctio.
Flores ſuaues. Lucret. lib. 2.
Herbæ ſuaues. Virg eclog 2.
Homo ſuauis, per ironiam Terent. Phorm. 2 3.
Lingua ſuauis. Lucret. lib. 2.
Loquelæ ſuaues. Lucret. lib. 2.
Sermo ſuauior. Horat 1. Serm. ſaty. 10.
Sopore ſuaui deuinxit membra. Lucret lib. 4.

Suauitas, pen. corr. ſuauitatis, F. g. { [illegible] } Dulcedo. Cic. ad Att. lib 6. 1. 14, Miram in eo pietatem, ſuauitatem, humanitatémque perſpexi. Idem ad Appium Pulchrum libro 3. 1. Sic enim tibi perſuade, chariſſimum te mihi eſſe, quum propter multas ſuauitates ingenij, officij, humanitatis tuæ.
Odoris ſuauitas. Plinius lib 12. cap 12.
Oris ſuauitas. Quint. in Proœm. lib. 6.

Suauitudo. pen. prod ſuauitudinis, fœm. gen. { [illegible] } Idem. Plaut. Stich. 15, Age mulſa mea, ſuauitudo ſalta. Author ad Herennium lib. 3, Quoniam igitur res eædem vocis firmitudini, & pronunciationis ſuauitudini proſunt. Aliqui legunt ſuauitati.

Suauiter, penultima corr. Aduerbium { [illegible] } Cicero 4 Acad. Veruntamen video quàm ſuauiter voluptas ſenſibus noſtris blanditur. Idem Trebonio, libro 15 21, Nunc ad epiſtolam venio, cui copioſè & ſuauiter ſcriptæ nihil eſt quod multum reſpondeam. Idem 1. de Fin. Et ſecunda iucundè ac ſuauiter meminerimus.
Multo ſuauius Horat. 2 Serm ſaty 8.

Suauè, Aduerbium { [illegible] } Idem quod ſuauiter. Virg ecloga 3,
& ſuaue rubens hyacinthus. Idem eclog. 2. 9.

Suauidicus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Qui ſuauiter dicit: vt Verſus ſuauidici. Lucret. lib. 4.

Suauiloquus, pen. corr. { [illegible] } Aliud adiect. Idem vt Verſus ſuauiloqui Lucret lib 2.

Suauiloquens, omn g. Idem. { [illegible] } Cic. de Clar. Oratoribus,
Additus Orator Cornelius ſuauiloquenti
Ore Cethegus. Et poëta.
Carmen ſuauiloquens Lucret. lib 1.

Suauiloquentia, ſuauiloquentiæ { [illegible] } Cic de Clar. Orat. Et oratorem appellat, & ſuauiloquentiam tribuit.

Suauium, ſuauij { [illegible] } vel Sauium, ſauij, per detractionem literæ u, Voluptas dicitur. Terent. Eunuch. 3. 2,
. ô Thais mea,
Meum ſuauium, quid agitur?
Suauium, Baſium laſciuum. Horat. Epod. 3,
Manum puella ſuauio opponat tuo.
Suauium quid ab oſculo differat, Vide in OSCVLVM.
Suauium dare. Cic. ad Atticum. lib. 16 336, Atticæ quoniam (quod optimum in puerisest) hilarula eſt, meis verbis ſuauium des. Alij nõ optimum legunt, ſed primum.
Suauium facere, Idem. Plaut. Aſin. 13.
Sumere ſuauium Plautus Aſin. 5.

Suauiolum, ſuauioli, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Catullus ad Iuuentium,
Suauiolum dulci dulcius ambroſia.

Suauio, ſuauias, Pompon Mundo,
Ego illam non amplectar, non ſuauiem? Nonius Quæſt.
Mammas teneas, pedes extollas, ſuauies cùm gemis. Nonius.

Suauior, ſuauiaris { [illegible] } ſuauiari, Suauium dare. Gellius lib. 3. cap 15, Quum ibi eum tres adoleſcentes amplexi, coronis ſuis in caput patris poſitis ſuauiarentur. Cic. ad Attic. lib. 16 333, Atticam noſtram cupio ſuauiari: ita mi dulcis ſalus viſa eſt per te miſſa ab illa. Catullus de Acme & Septimio, 42,
Et dulcis pueri ebrios ocellos
Illo purpureo ore ſuauiata.

Suauiatio, Verbale { [illegible] } Gellius lib. 18. cap. 2, Suauiationes puerorum & puellarum.

Sub { [illegible] } Præpoſitio, vtrique caſui ſeruit & accuſatiuo & ablatiuo: variáque ſignificat, vt ſequentibus exemplis docetur.
Sub accuſatiuo iunctum, paulo antè vel paulo pòſt ſignificat Vtrũque enim reperitur apud probatos authores, ſed illud frequentius. Horat. 1. Carm. ode 9,
Lenéſque ſub noctem ſuſurri. Sic ſæpe alibi.
Sub vitem præliari dicuntur milites, cùm ſub vinea militari pugnant Lucilius,
Neque prodire in altum, præliari procul ſub vite. Feſtus.
Sub iugum mitti dicuntur hoſtes victi, ereptis omnibus armis, teliſque, cum haſtis defixis duabus in terra, tertiaque ad ſummum earum deligata, ipſi eam iubentur ſubeuntes tranſire. Feſtus.
Sub, Ablatiuo iunctum Plaut Rud. 5,
Pleræque hæ ſub veſtimentis ſecum habebant retia. Virg. 8. Æneid.
Arma ſub aduerſa poſuit radiantia quercu.
Sub Alexandro, Id eſt tempore Alexandri. Quintil lib. 5. cap. 10, Nunc, olim, tunc, ſub Alexandro.
Sub aduentum, pro In aduentu. Liu 3. bell. Punic Sub aduentum Prætoris Romani Pœnus agro Nolano exceſſit Ibidem, lib. 8.
Sub conditione, Ea lege, hoc pacto. Cic. pro Archia, Statim ex his rebus quas tunc vendebat, iubere ei præmium tribui ſub ea conditione, ne quid poſteà ſcriberet.
Sub corona lege belli venire. Liu 8 ab Vrbe, Sic, Sub haſta venire. Liu. 3. bell. Pun.
Sub corona venire, ſingularis formula: ſed elegans Feſtus. Sub corona venire dicuntur, quia captiui coronati ſolent venire, vt ait Cato in eo, qui eſt De re militari, Vt populus ſuus, ſua opera potius ob rem benè geſtam coronatus ſupplicatum eat, quàm re malè geſta coronatus veneat. Id autem ſignum eſt, nihil præſtari à populo, quod etiam Plautus ſignificat in Hortulo,
Præco ibi adſit cum corona, cuique liceat veneat.
Sub dio, ſiue diuo. Varro 3. de Re ruſt. cap. 14. Nam & idoneus ſub dio ſumendus eſt locus cochlearis, quem totum circùm aqua claudas. Sic apud Colum. lib. 1. cap 8. Nullus dies tam intolerabilis eſt, quo non ſub diuo moliri aliquid poſſit.
Sub diuo carpere ſomnos. Virg. 3 Georg.
Sub domina meretrice, Id eſt, ſub imperio & in poteſtate meretricis. Horat. 1. epiſt. 2.
Sub exceptione. Plin iunior li 1 epiſt. 2 ad Arrianum, Acres enim, non triſtes eſſe volebamus Nec eſt quod putes me ſub hac exceptione veniam poſtulare, quòd ſcilicet acres eſſe volebamus.
Sub exemplo. Plin. iun epiſt. 18. lib 3. ad Curium Seuerum, Deinde vt futuri principes, non quæ potiſſimum via poſſent ad eandem gloriam niti.
Sub exitu vitæ, pro Sub exitum: hoc eſt circa exitum. Sueton, in Claud Cæſare, cap. 43.
Sub his nihil proficitur. Celſ. lib 5. cap. 28.
Sub ictu rem habere dicitur, qui ita propinquus eſt vt attingere queat. Senec. epiſt. 73. Quam quidem nondum attigerunt: in conſpectu tamen, & vt ita dicam, ſub ictu habent.
Sub imperio alicuius eſſe Terent. Heaut. 2. 2.
Sub ipſa die Plin. lib. 8. cap. 32.
Sub manu tabellarios habere, Id eſt in promptu & ad manum, quod dicitur. Plancus Ciceroni, lib. 18. 23. Senecu, Sub manu naſcitur conſilium. Vide MANVS.
Sub manus, hoc eſt Faciliter, non ægrè, appoſitè Plaut. Milite. 13, Lepide hoc ſuccedit ſub manus negotium. Ibid 16.
Sub oculos adactum pilum in vitalis capitis venerat. Plin. libro 8, capite 7.
Sub oculis accipere detrimentum, pro Ante oculos. Cæſar bell. Ciuil. 26.
Sub pœna mortis vel capitis denunciare. Sueton, in Calig cap. 48. Idem in Tiberio Cæſa. cap 36.
Sub ſacramento militare Liu. lib 5. bel. Maced.
Sanefcere ſub ſomno. Celſ. lib. 3 cap. 18.
Sub frigido ſudore mori. Celſ lib 5 cap. 26. Vbi verò penitus inſedit, inſanabile eſt: pluriméque ſub frigido ſudore moriuntur.
Sub veteribus, ſubaudi Curiis. Plin. lib. 35. capite quarto, Hinc enim Craſſi oratoris lepos agentis ſub veteribus. Idem capite 10. E diuerſo Meniana, inquit Varro, omnia operiebat Serapionis tabula ſub veteribus. Sueton in Auguſto capit. 100. Bifariam laudatus eſt: pro æde Diui Iulij à Tyberio, & pro Roſtris ſub veteribus à Druſo Tyberij filio. Var. li 4. De lingua Latina, Curię duorum generũ. Nam & vbi curarẽt ſacerdotes res diuinas, vt Curiæ veteres: & vbi Senatus humanas,

humanas, vt Curia Hoſtilia, quam primus ædificauit Hoſtilius rex ſub Veteribus. Aſinea hic Ruſtra. Pompeius Feſtus lib. 12. Nouæ coniæ proximè compitum Fabiuij ædificatæ ſunt, quòd paucũ amplæ erãt veteres à Romulo factæ, vbi is populum & ſacra in partes triginta diſtribuerat, vt in iis ea ſacra curarent. Plautus in Curculione, Act. 4. ſcena 1.

Sub veteribus, ibi ſunt qui dant, quique accipiunt fœnore. Cic. li. 4 Academic. qui Lucullus, inſcribitur, Vt enim ij, qui ſub nube ſolem non ferunt: item ille, quum æſtuaret, Veterum & Menianorum, ſic Academicorum vmbram ſecutus eſt. Sed & (ait in Plio Hermolaus) pars in foro Sub nouis appellabatur. M. Varro: Sub nouis dicta pars in foro ædificiorum, quod vocabulum eius peruetuſtum, vt nouæ viæ, quæ via iam diu vetus eſt.

Sub vmbra fœderis Liu. 8. ab Vrbe.

Sub vrbe eſt ugelli paululum: Id eſt iuxta. Teren. Adel. 5. 8. Sic Varro 1. de Re ruſt. cap. 50. Tertio modo metitur, vt ſub vrbe Roma, & locis p. eriſque. Virg. 3 Æneid.

-claſſemque ſub ipſa

Antandro, &c.

¶ Sub, Accuſatiuo ferè iungitur quum tempus ſignificatur vt ait Seruius: vt Sub tempus, & ſub idem tempus: hoc eſt circa. Sueton. in Tib. Cæſare, cap. 38. Sub idem tempus conſulente Prætore, Liu. 1. ab Vrb. Quibus indictis ſub tempus paſtos venatum abiegauit. Sic. 6. bel. Pun.

Sub finem. Liu. 2. Bel. Pun. Sub equeſtris finem certaminis coorta eſt peditum pugna Hoc eſt paulò ante finem.

Sub ipſum finem. Virg. 5. Æneid.

Sub prima frigora Autumni. Virg. 2 Georg.

Sub horam pugnæ iam ſicto repente ſomno deuictus, vt ad dandum ſignum ab amicis excitaretur Suet. de Auguſto, cap. 16.

Sub lucem, Surgente ſole. Virg 3. Georg Hoc eſt, paulò ante lucẽ.

Sub lucis ortum. Liu. 7. bel Pun.

Primi ſub lumina ſolis & ortus. Virg 6. Æneid.

Sub noctem, Incipiente nocte Horat. 1 Carm ode 9.

Sub noctem, Noctu. Cæſar 1. bel. Ciuil. Pompeius ſub noctem naues ſoluit.

Sub hoc tempus. Horat. 2. epiſt 2.

Sub iudicij tempus. Liu. 4 ab Vrbe.

Sub veſperum Cæſar 2. bell. Gall Sub veſperum Cæſar portas claudi, militéſque ex oppido exire iuſſit. Cicero ad Quintum fratrem, libro 2. 5. Menſe Decembri ſub dies feſtos.

Sub vos placo, precum formula Feſtus Sub vos placo in precibus fere cùm dicitur, ſignificat idẽ quod ſupplico, vt in legibus. Tranſq. dato, edendoq. plorato.

¶ Sub & Statim. Cic. Planco, lib 10. 16, Sub eas literas ſtatim recitatæ ſunt tuæ, non ſine magnis quidem clamoribus.

Statim. Cælius ad Ciceronem, lib 8. 4. Pompeius ſe legionem adducturum, ſed non ſtatim ſub mentionem, & conuitium obtrectatorum.

¶ Sub ipſos poſtes pro Ante. Virg 2. Æneid.

¶ Sub. Poſt. Virg 9 Æneid.

-quo deinde ſub ipſo

Ecce volat, calcémque terit iam calce Diores, Seruius.

¶ Sub templo ingenti, pro In. Virgilius 1. Æneid. Idem 2. Æneid.

Exercet ſub ſole labor Hoc eſt, in templo, & in Sole.

¶ Sub nocte, id eſt, Per. Virgilius 7. Æneidos. Idem 4. Æneidos.

¶ Sub leges pacis tradere ſe. Virg 4. Æneid.

Sub amplexus alienus ire. Ouid. epiſt. 16.

Subabſurdus, Adiect. {[illegible]} Parum, ſiue vtcunque abſurdũ, ſignificat. Cic. 2. de Orat. Sunt etiam illa ſubabſurda ſed eo ipſo nomine ſæpe ridicula, non ſolùm minus perapposita, ſed etiam quodammodo nobis.

Subabſurdè, Aduerb. {[illegible]} Cic. 2. de Orat. Valde hæc ridentur, & herculè omnia, quæ à prudentibus, quaſi per diſſimulationem non intelligendi, ſubabſurdè ſalſéque dicuntur.

Subacidus, pen. corr Adiectiuum {[illegible]} Aliquantulum acidum ſignificat. Plin. lib 12. cap. 25. Eſſe enim debet lenis, non ſubacidus. Cato cap. 108. Si ſubacidum erit, non durabit.

Subacidulus, pen. cor. Adiectiuum diminutiuum. Cato de Re ruſt. Vinum ponito ſub dio, poſtridie manè guſtato: ſi id ſapiet, quod in dolio eſt, ſcito id duraturum: ſubacidulum non durabit.

Subaccuſo, ſubaccuſas, penul. prod. {[illegible]} ſubaccuſare, pro Nonnihil accuſare, & leniter. Cic pro Plancio, Sed ſunt hæc leniora, illa verò grauiora atque magna, quòd meum diſceſſum, quem ſæpe defleras, nunc quaſi reprehẽdere & ſubaccuſare voluiſti. Idem ad Attic. lib. 13. 394. Subaccuſa quæſo Veſtorium. Idem lib. 16. 334. Addebant etiam me deſiderari, ſubaccuſari.

Subactus, ſubacta, ſubactum. Vide SVBIGO.

Subadiuuo, ſubadiuuas (à quo verbo deduxit Zeno Imperator ſubſtãtiuum nomen Subadiuuus, ſubadiuua, ſubadiuuo: & plur. numero Subadiuui, ſubadiuuorum) non legi apud probatum, licètea Græco Suida, Sineſio, & Notitia Romani imperij colligi poſſit: Sed & eius fœmininum ſubadiuua, ni ſi attributiuè id nomen legendum putes. Ait Zeno. l. vltim. §. huius autẽ. De agentibus in rebus libro 12. C. Huius autem beneficij prærogatiuam ſubadiuuis etiam, qui pro ſingulis inueniuntur temporibus deferri iubemus. Eſt autem ſubadiuuus ad iutoris adiutor.

Subadiuuus, a, um: adiutoris adiutor. Vide in SVBADIVVO.

Subadmoueo, ſubadmoues, pen. cor. ſubadmóui, ſubadmótum, ſubadmouêre. Aliquantum admouere. Columel. lib. 6. ca. 36. Huiuſcemodi mas ſenſim magiſtri ſubadmouere debent generis eiuſdem fœminam.

Subæratus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Quod habet æs ſubter. Perſius Satyra 5.

Ne qua ſubærato mendoſum tinniat auro.

Subagito, ſubagitas, pen. cor. {[illegible]} ſubagitare, Subtus fodiendo arare. Vnde per tranſlationem Subagitare dicitur aliquem: hoc eſt multis verborum lenociniis allectare & commouere. Plaut. Ciſtel. 7.

Subagito blandis & benedictis

Dictis. Frequentatiuum à Subigo.

Subagreſtis, & hoc ſubagreſte, {[illegible]} Aliquantum agreſtis. Ci. de Claris Orat. Cotta, quia ſe valde dilatandis literis à ſimilitudine Græcæ locutionis abſtraxerat, ſonabáque contrarium Catullo, ſubagreſte quiddam planéque ſubruſticum, alia quidẽ quaſi inculta & ſylueſtri via ad eandem laudem peruenerat.

Subalaris, & hoc ſubalare, pen. pro. {[illegible]} Quod ſub alis eſt. Vnde ſcribit Lampridius, Heliogabalum ſolitum fuiſſe in accubitis habere plumas ſubalares, & ſubalares culcitras.

Subalbico, ſubalbicas, pen. corr. {[illegible]} ſubalbicare, Aliquãtum album fieri. Varro 3 de Re ruſt cap. 6. Roſtro breui, acuto, oculis rauis aut nigris, palea rubra ſubalbicanti.

Subalbidus, penul. cor. Adiect. {[illegible]} Quod aliquantum albidum eſt. Plin lib. 21 cap 25 Ramulos habet candidos, folis ſubalbida abrotono ſimilia. Celſ. lib 5. de puſtularum generibus, Phyzacion autem paulò durior puſtula eſt, ſubalbida, acuta, ea qua ipſa quod exprimitur humidum eſt.

Subalpinus., pen. prod. Adiect. {[illegible]} Quod ſub Alpibus montibus eſt. Plin. lib. 25. cap 7. Radice lenta, ſubnigra, ſine odore, aquoſa, montibus ſubalpinis plurima. Idem lib. 16. cap. 1. Nec niſi in paucis locis ſubalpinæ Italiæ.

Subamarus. penul. prod. Adiect. {[illegible]} Aliquantulum amarum ſignificat. Cic. de Fato, At enim quoniam in naturis hominum diſſimilitudines ſunt, vt alios dulcia, alios ſubamara delectent. Idem 2. de Inuent.

Subaqueus. Adiect. {[illegible]} Quod ſub aqua manet: vt Scopulus ſubaqueus. Sipontinus.

Subaquilus, penultima correpta. Adiectiuũ. {[illegible]} Subfuſcum. Plaut. Rudente, 11.

-eia corpus cuiuſmodi.

Subuolturium? Illud quidem ſubaquilum volui dicere.

Subare, vt Equæ, Vide SVBO, ſubas.

Subargutus, pen. prod. Aliquantulum argutus. A quo diminut. Subargutulus apud Gellium lib. 15. cap 30.

Subaro, ſubaras, pen. cor. {[illegible]} ſubarare, Subtus arando terram mouere Plin. libro 16. cap. 27. Item quæ ſubarantur, aut quæ ablaqueantur, celerius neglectis. Ibidem, cap. 28 Et ſubarata ocyus ſeneſcunt.

Subaratio, {[illegible]} & Subarator. Verbalis, Plin lib. 17. cap. 24. Vel etiam ſubarator imprudens luxauit radices.

Subarrogans, pen. cor. omn. g. {[illegible]} Aliquantum arrogans.

Subarroganter, Aduerbium, {[illegible]} Cic. 4. Acad. Vereor ne ſubarroganter facias, ſi dixeris tuam.

SVBATII ſunt populi inferioris germaniæ, quos Druſus Germanicus in triumphum traxit Sugambris bello victis: Strabo lib. 7.

Subauſculto, ſubauſcultas, {[illegible]} ſubauſcultare, Leniter, & quaſi prætereundo auſcultare. Plaut. Mil. 14.

Tace, ſubauſcultemus, ecquæ de me fiat mentio. Cic. 2. de Orator. Subauſcultando tamen excipere voces eorum, & procul quid narrarent attendere. Idem in Topicis Qui ea locutus eſt bonis viris ſubauſcultantibus pariete interpoſito.

Subbaſilicanus. pen. prod. Adiect. {[illegible]} Qui libenter & frequenter ſub baſilica ſpatiatur. ita Priſcianos appellari docet. In baſilica nanque negotiationes & publicæ cõciliationes tractabãtur, & iudicia quoque in baſilicis fiebant. Plaut. Capt. 13.

Quorum odos ſubbaſilicanos omnes abigli in forum.

Subbibo, ſubbibis pen cor ſubbibi, ſubbibitum, pen. corr. {[illegible]} ſubbibere, Aliquantulum bibere. Plautus Truculent. 17.

Qui improbus eſt, ſiue ſubbibit, ſiue adeò caret temeto,

Tamen ab ingenio eſt improbus. Sueton. in Nerone, cap. 20. Si paululum ſubbibiſſet.

Subblandior, ſubblandiris, penult. produ. {[illegible]} ſubblandiri, Paululum, vel leniter blandiri. Plautus Caſina 13.

Non matronarum eſt officium, ſed meretricum, viris alienis,

Mi vir, ſubblandirier.

Subcærulus pen. cor. Adiectiuum, {[illegible]} Aliquantulũ cærulum. Celſus lib. 6 cap. 5. ſucca pares portiones ſunt myrobalani, magmatis, cretæ, cimoliæ ſubcærulæ, nucum amararum, &c.

Subcandidus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Aliquantulum candidum ſignificat. Plin. lib 27. cap 8.

Folia bouis linguæ ſimilia, minora, ſubcandida.

Subcauus, penult. corr Adiect. Subter cauus, vt Subcaua montis natura. Lucret. lib. 6.

primùm totius ſubcaua montis Eſt natura &c.

Subcenturio, ſubcenturionis, maſc. gen. {[illegible]} Qui centurioni ſubdicitur. Liuius 8 ab Vrbe, Vt ſubcenturionem ſibi quem vellet legeret, qui tutaretur eum ab vno deſtinato hoſte.

Subcerniculum, ſubcerniculi, penul. corr. {[illegible]} Fariuarium cribrum, quod fit è ſetis equinis, quemadmodum excuſſorium & pollinarium fit è lino.

Subcineritius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ſub cineribus coquitur & aſſatur. Vnde ſubcineritium panẽ legimus in ſacris literis.

Subcingulum, ſubcinguli, pen. corr. {[illegible]} Idem quod balteus. Plaut Menæch. 5.

ab Hippolyta ſubcingulum

Haud Hercules æquè magno unquam abſtulit periculo.

Subcilium, Vide SVCCIDO. penult produ.

Subcoacta Cæſar lib 3 bell. ciuil Magnus inceſſerat metus ſagittarum, atque omnes fere milites aut ex ſubcoactis, aut ex centonibus, aut ex coriis tunicas, aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent.

Subcoboneum. poſitum pro ſubcutem. Titinius teſtis eſt in Pſaltria, Contemplari ancillas quam a. bitcer illarum ſubcoboneum eſſe. Hæc Nonius.

Succum ſubducere ſpiritu Surſum trahere. Plin. lib. 20 cap 14. Recentis ſuccus narium vitia ſpiritu ſubductus emendat.

Subducere ſurſum è puteo Plaut. Aulul. 15.

Subducere ſupercilia. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 1.

Vultu ſubducto procedere. Hoc eſt leuato & frõte caperata. Propert. lib. 2. eleg. 12.

Subducere animam, Spiritum & anhelitum ſurſum attrahere. Cato cap 157.

Naribus ſubducere. Plin. lib 2. capite 19. Naribus ſubductum caput purgat.

¶ Subducere aliquem, Decipere. Plaut. Menæch. 2.

¶ Subducere aliquem dictis, Circumuenire. Terent. And. 4. 1.

¶ Subducere cum hoc nomine Ratio, Significat computare, quod & inire & habere & facere rationem dicimus. Plaut. Capt. 4.

Ibo intrò, atque intus ſubducam ratiunculam,
Quantillum argenti mihi apud trapezitam ſiet.

Subducta ratione eſſe ad vitam. Vide RATIO.

Inita & ſubducta ratione ſcelera meditari. Cic. 3. de Nat. deo. Medea modò & Atreus commemorabantur à nobis heroicæ perſonæ inita ſubductáque ratione, nefaria ſcelera meditantes.

Subducunt calculos voluptatum. Ci. 2 de Finib. Quid fortes viri? voluptatúmne calculis ſubductis prælium ineũt, ſanguinem pro patria profundunt? Id eſt computant quantum voluptatis percepturi ſint illud.

Numerum ſubducere rei alicuius, Numerare rem aliquam. Catull. in Epithal. Iuliæ. 56.

Subducere ſummam. Cic. ad Attic. lib. 5. 110 Collaudaui hominem, Rectè, inquit, Scaptius, ſed ſubducamus ſummam. Colum. lib. 5 cap 2. Id vulgus *Summare* dicit.

¶ Subducere, non adiecto nomine Ratio. Cicero Attico, lib 5 110. Quid vos, quantum inquam debetis: Respondet, Cui?. Refert ad Scaptium homo clamare Quid opus eſt, inquam? rationes conferatis. Adſidunt: ſubducunt: ad nummum conuenit. Sic enim diſtinguit Budæus, non vt alij, ſubducunt ad nummum. Vide CONVENIO.

¶ Subducere fundamenta alicuius rei. Cic. 4. de Finib. Id eſt calcare, vt ait Budæus.

¶ Subductum omnibus ventis ædificium. Plin. epiſt. 17. libro 2. ad Gallum.

Subductio, Verbale, {[illegible]} Ratio, & quod vulgus *computum* vocat. Cic. 2. de Orato. Quo perſpecto, ſtatim occurrit naturalis quædam prudentia, non his ſubductionibus, quas illi docent, qui? faciat cauſam.

Subductio, Ipſe ccm[?] ſcendi ſiue leuandi actus. Cæſar 5 bel. Gal. Ad celeritatẽ onerandi, ſubductionéſque paulò facit humiliores, quàm quibus in noſtro mari vti conſueuimus.

Subductarius, Adiect. {[illegible]} vt Funis ſubductarius, quo quid leuatur. Cato cap 12. Funes loreos quinque, ſubductarios quinque, medipontos quinque. Idem cap 18.

Subdulcis & hoc ſubdulce, {[illegible]} Parum dulce Plin. lib. 26. ca. 8 Radix ſubdulcis, in petris naſcens, aut ſub arboribus vetuſtis.

Subedo, ſubedis, pen. cor. ſubedi, pen. prod. ſubeſum, ſubedere. Ouid. 11 Metam.

Dixit, & è ſcopulo, quem rauca ſubederat vnda Decidit in põtum.

Subeo, ſubis, ſubiui vel ſubij, ſubitum, pen cor. {[illegible]} ſubire, Aſcẽdere, Intrare. Accuſatiuo iungitur. Cæſ. lib. 2. bel. Gal. Qui turria annos quatuordecim tectum non ſubiiſſent. Plin. epiſt. 203 Ingloriuſ ſubit portum. Plin. lib 31. cap 3 Sed hi rationem adferunt, quoniam leuiſſima ſit imbrium aqua, vt quæ ſubire potuerit, ac pendere in aëre. Lucan. lib 8,

Nulla tibi ſubeunda magis ſunt mœnia victor.

Tecta ſubire. Virg. 3 Æneid.

Vrbem ſubire. Lucan. lib. 3.

Nemus ſubire. Ouid. 2 Metam.

Paſſinum protulit Iuuen. ſat. 16. -nã ſi ſubeantur proſpera caſtra.

Subire ad hoſtes Liu. 2. ab Vrbe, Idem 6. bel. Pun. Vt ſubeundi ſæpe ad mœnia vrbis recurſus pateret. Sic 4. bell. Macedon. Subire ad portam. Et 1. ab Vrbe, Subire ad montem.

Subire in. Plin. lib 9. cap. 27. Subit in ſumma maria, piſcis ea argumento appellatus lucerna, &c.

Subire vultum alicuius, In eius conſpectum venire. Cicero pro Quintio, Denique ipſius inimici vultum ſuperbiſſimum ſubiit, ipſius Sex. Nævij lachrymans manum apprehendit, in propinquorum bonis proſcribendis exercitatam.

Subire muto in datiuo. Virg 9 Æneid.

Iámque propinquabant caſtris, muróque ſubibant. Idem 6. Ænei.

-pars ingenti ſubiere pheretro.

¶ Leones ſubiêre currum. Virg 3 Æneid.

Onus ſubire dorſo. Horat. 1. Serm ſaty 9.

Humeris ſubire aliquem, Ferre aliquem humeris. Virg 4. Æneid.

Quem ſubiiſſe humeris confectum ætate parentem, &c.

¶ Subire & Vocare in teſſerarum ludo contraria ſunt. Nam ſubit ille eam partem, quam ſi referat teſſera vincitur: vocat quam partem quémque numerum optat reduci vt vincat. Itaque qui iactat teſſeras, optionem dat colluſori ſubeundi vel vocandi: qui non iacit, is è iacturis deligit quos ſubeat, & quos vocet. Ac ea conditio eſt, vt legamus eum numerum, quem poſſe rediturum putemus: eum ſubeamus, quem minus rediturum ſperemus, vt augurentur omnia potius lucrum, quàm iacturam ominemur. Martial lib. 3.

Et modò tres iactet numeros, modò cogitat aptè.
Quem ſubeat partem callida quémque vocet. Ex Turnebo.

¶ Subire aliquid, pro Suſcipere defendendum, onus accipere. Plinius epiſt. 196. Cuius nunc mihi ſubeunda defenſio eſt. Idem in Panegyr. Quis enim curæ tuæ molem ſpontè ſubeat?

Pectus rude vix ſubit primos amores. Ouid. 4. epiſt. Id eſt, ſuſtinet.

Subire conditionem pacis. Cæſar 7. bel. Gal.

Subire deditionem. Cæſar 1 bel. Ciuil.

Hereditatem ſubire, pro quo vſitatius dicimus Adire hereditatem. Iuriſcon. de verb.

Iuſſa ſubire. Claud 7 Paneg.

Labores ſubire. Cic. ad Attic. lib. 1. 55. Iſtos labores, quos nunc in ſuffragiis ſuſcipis, non ſubiiſſes.

Labores duros ſubire. Tibul. lib. 1. eleg 4.

Nauigationem ſubire Cæſar 4 bel. Gal.

Negotium ſubire. Vide NEGOTIVM.

Partes ſubire. Quintilian. lib 6. cap. 1 Et ipſe patronus has partes ſubit.

Vicem eandem ſubire. Vlp. in l. Minor. D de procuratoribus.

¶ Subire, Succedere. Liuius 7. bel. Pun. Primæ legioni tertia, dextræ alæ ſiniſtra ſubit: & apud hoſtes integri à feſſis pugnam accepere.

Subire per vices Plin lib. 8. cap. 7. Equitatu circumuenti, infirmos, aut feſſos vulneratóſve in medium agmen recipiunt: ac velut imperio ac ratione per vices ſubeunt. De elephantis.

Subire in locum alicuius. Ouid 1. Metam.

-fugêre pudor, verúmque fidéſque:
In quorum ſubiere locum, fraudéque, doliſque, &c.

In partes alicuius ſubire Munus eius & officium obire ſeu peragere. Ouid 4. de Ponto, eleg 9.

¶ Subire, Pati. Cic. 3 Offic. Qui retinendi officij cauſa cruciatum ſubierit voluntarium? Cælius Ciceroni, lib. 8. 11. Curio omnia potius ſubire conſtituit, quàm id pati.

¶ Aleam ſubire, Fortunam, ac ſortem capturi alicuius rei. Colu. lib 3 cap. 21

Calamitatem ſubire Cic. Bruto, 12 Atque ille ſi armis poſitis de vi damnatus eſſet, qui in iudicio certè defenſionem non haberet, eandem calamitatem ſubirent liberi bonis publicatis, quanquam quod ius mater & ſoror deprecatur pro pueris.

Caſum ſubire Cic. Attico, lib 8. 145 Eundum, vt quemcumque fors tulerit caſum, ſubeam potiùs cum iis qui dicuntur eſſe boni, quàm videar à bonis diſſentire.

Crimen ſubire. Liu. 2. ab Vrbe

Dolorem ſubire Cic 2. Tusc. Quæ vt effugias, quis eſt non modò non recuſandus, ſed vltro appetendus, ſubeundus, excipiẽdus dolor?

Famam crudelitatis ſubire. Cic. in Catil. Sin remiſſiores eſſe voluerimus, ſummæ nobis crudelitatis in patriæ ciuiúmque perniciem fama ſubeunda eſt Brutus ad Attic. in epiſt ad Brutũ, 18. Ne famam ſubeam temeritatis. Id eſt, ne dicar temerarius.

Fortunam ſubire. Cic. ad Terentiam lib. 14. 5, Quando ſubeunda fortuna eſt.

Incommoda ſubire. Cic. 3. Offic. Cuius ſocietatis arctiſſimum vinculum eſt, magis arbitrari eſſe contra naturam, hominem homini detrahere ſui commodi cauſa, quàm omnia incommoda ſubire vel externa vel corporis, vel etiam ipſius animi quæ vacent iuſtitia.

Infamiam ſempiternam ſubire. Cic. Qu. fratri, lib 1 10.

Inuidiam orationis ſubire. Cic 1 Verr.

Iudicium imperitæ multitudinis ſubire. Ci pro Flacco, Exiſtimabam L. Flaccum multitudinis imperitæ potiùs, nullo tamen cum periculo, quàm ſapientiſſimorum & lectiſſimorum virorum iudicium eſſe ſubeundum.

Pagina ſubitura iudicium docti principis. Ouid. 1. Faſt.

Leges ſubire Stat. 1 Syl 2,

-ſubiit leges, & fræna momordit
Ille ſolutus amor.

Locum alterius ſubire. Martianus in l. Creditor. §. A Titio. D. Qui potiores in pignore, &c.

Nomen exulis ſubire. Cic pro Domo ſua, Verum igitur peccato meo cauſſa nomen ſubeo, an re iudicata.

Nomina vitiorum ſubire. Cic. 3. Offic. Hæc tot & alia plura nónne turpe eſt vitiorum ſubire nomina?

Notam turpitudinis ſubire. Cic. in Piſonem. Vos autem ſempiternas fœdiſſimæ turpitudinis notas ſubieritis?

Odium alicuius ſubire. Cic. Attico, lib. 11. 225. Quanquam quid mea interſit vt eorum odium ſubeam, non intelligo.

Periculum omne ſubire Horat. Epod 1,

Periculum ſubire. Cic 3 Verr. Si pupilli calamitas, propinquorum lachrymæ, Decij Bruti, cuius prædia ſubierunt periculum, M. Marcelli tutoris authoritas apud te ponderis nihil habebat ne illud quidem animaduertebas.

Pœnam ſubire. Cic 3. Offic. Nam cùm ex duodecim tabulis ſatis eſſet ea præſtari quæ eſſent lingua nuncupata, quæ qui inficiatus eſſet, dupli pœnam ſubiret.

Pœnas meritas ſubire. Ouid. epiſt 12.

Pœnas ſubire ex merito. Ouid. 5. Metam.

Sermonem ſubire. Cicero Attico, libro. 11. 214 Minus ſermonis ſubiiſſem, minus accepiſſem doloris, ipſum hoc me non angeret. Id eſt, Non tantus de me ſermo ſiniſter eſſet, Non ita mihi obloquerentur homines.

Supplicia ſubire. Cic. Bruto, 21.

Tela ſubire. Cic. pro Corn. Balbo, Tum certè digniſſimi ſunt qui ciuitate ea donentur, pro qua pericula ac tela ſubierunt.

Tempeſtatem inuidiæ ſubire, Cic. 2 in Catil.

Tempeſtates ſubire. Cæſar 8 bel. Gal.

Triſtitiam ſubire Attic. lib. 8. 180. Atque ego qui omnia officio metior, recordor tamen tua conſilia: quibus ſi paruiſſem, triſtitiam illorum temporum non ſubiiſſem.

Turpitudinem ſubire, ſiue turpitudines. Cicero 3. Verrin. Sic 14. Philipp.

Verbera ſubire. Plinius libro 20. capite 13. Horatius 1. Sermonum, ſatyr 3.

Vicem eandem ſubire. Vlpianus in l. Minor. D. de procurat. Quoniam autem defendere eſt eandem vicem quam reus ſubire. &c.

Vim ſubire, atque iniuriam malui, quàm aut à veſtris ſanctiſſimis mentibus diſſidere, aut de meo ſtatu declinare. Cic de Prouin Con.

Vim legis ſubire. Ci. pro Cecinna, Qui ſi in ciuitate legis vim ſubire vellent non prius ciuitatem, quàm vitam amitterent.

Vituperationem ſubire. Cic. ad Attic. lib 14 317. Poſtremò ſe libenter vituperationem ſubire, quòd amarer etiam mortuú Cæſarë.

¶ Subire, Succreſcere. Virg. 1. Georg.

Neu ſubeant herbæ, neu puluere victa fatiſcat.

¶ Subeunt morbi. Virgilius 3. Georgicor. Id eſt adueniunt, inquit Seruius.

Curæ ſubeunt Ouid. 4. Triſt eleg 3.

Senecta ſubiens. Silius lib. 7.

Sopor furtim ſubit feſſa lumina. Ouid. epiſt. 18. Latenter ingreditur oculos.

Tædia ſubeunt animo. Ouid 4. de Ponto, eleg. 15.

¶ Subit religio animos. Plin. lib 5. cap 1.

Timor ſubit animum Liu. lib 9 bel. Maced.

Spes ſubit animum. Liu. 10. bel. Maced.

¶ Subire, In memoriam venire. Plin. lib. 7. cap. 46. Subeunt in hac reputatione Delphica oracula.

Datiuo. Curtius, Cogitationi noſtræ nunquam ſubiit. Quintil. Declamat 6.

Faſtidia ſubeunt mihi, Ouid. epiſt. 15.

Accuſatiuo. Plinius epiſtol. 51. Quod me recordantem, fragilitatis humanæ miſeratio ſubit. Curtius lib. 5. Subiit regem verecundia.

Imago me ſubit. Ouid. 2. Faſt.

Infinitiuo. Plin. lib 35. Subit antiquitatem mirari.

Subit recordatio. Plin. iunior epiſt. 9. ad Fundanum. Tunc enim ſubit recordatio quot dies quàm frigidis rebus abſumpſit.

Subit cogitatio. Liu. 5. bel. Pun. Ea quum vniuerſa occurrerent animo, ſubiretque cogitatio, iam illa momento horæ arſura omnia, & ad cineres reditura.

Subiit cogitatio animum. Curtius lib. 6. Horum cogitatio ſubibat animum.

Subit cogitatio animum, quomodo. Liu 10. ab Vrbe.

Subit animum. Liuius 6. bell. Punic. Idem 2. ab Vrbe, Dulcedo agrariæ legis ipſa per ſe dempto authore ſubibat animos.

Subit animos memoria maleficiorum. Liuius 7. bel. Maced. Curtius libro 5. Subit ipſa per ſe, dempto authore ſubibat animos.

Subit memoria. Liu. 10. bel. Maced. Subituram vobis aliquando germanitatis memoriam, puerilis quondam ſimplicitatis conſuetudiniſque inter vos, meorum denique præceptorum, &c.

Subit mentem. Plin. lib. 14. cap. 11. Verùm inter hæc ſubit mentem quum ſint genera nobilia, &c. Virg 10. Æneid.

Affectu ſubire. Ouid 3. Triſt. eleg 3.

Subire, Subdere, ſupponere. Virg 10 Æneid.

Æneæ ſubiit mucronem, ipſumque morando Suſtinuit. hoc eſt, Lauſus ſe ſuppoſuit enſi Æneæ iam ſublato ad plagam inferendam, ictúmque Parma ſuſtinuit.

¶ Subire, Aggredi. Vale. Flacc 6 Argonaut.

Illum vbi congreſſu ſubiit Geſander iniquo

Territat his, &c. Non erant viribus æquis congreſſuri Geſander & Canthus id quod probauit mors Canthi.

¶ Subiri, Paſſiuum. Cic 7. Verr. Inimicitiæ ſunt? ſubeantur: labores? ſuſcipiantur. Plin. lib. 4 Hæmi excelſitas, vi. m. paſſ. ſubitur.

¶ Subire, Obſequioſè colere, alicui ſe venditare, & eum obſeruare. Quint. lib. 4. cap. 5. Fallendus eſt iudex, & variis artib ſubeundus, vt aliud agi, quàm quod nos petimus, putet, Bud.

Auxilio ſubire alicui. Virg 2. Æneid.

¶ Subire, Reſpondere, ſeu reſiſtere. Cic. de Diuinat. Poteriſne orationem eius ſubire? Idem pro Roſc. Amer. Quoniam quidem ſemel ſuſcepi, licet hercules vndique omnes errores, minæ, periculáque impendeant omnia, ſuccurram atque ſubibo.

Loquentem ſubire, Reſpondere loquenti. Claud. 8 Paneg.

Subitus, pen. corr. Adiectiuum, {αἰφνίδιος} Idem quod Repentinus. Terentius Phorm. 1. 4.

Nam quod ego huic nunc ſubito exitio remedium inueniam miſer? Idem Adelph. 5. 9.

Quod proluuium? quæ iſtæc ſubita eſt largitas? Cic. Planco, lib. 10. 16, Néue in rebus tam ſubitis, támque anguſtis, à Senatu conſilium petendum putes. Idem 2. Verr. Subita lætitia.

Subiti nihil eſt Plaut Perſa. 16.

Subitum eſt nimis. Plaut. Aulul. 8. Cicero Memmio, lib. 13. 2. Nam propter opera inſtituta multa multorum, ſubitum eſt remigrare. Calendis Quintilibus.

Aſpectu ſubito territus hæſit Virg 11. Æneid.

Concurſus ſubiti. Ouid. 14. Metam.

Dolores ſubiti Ouid. epiſt. 21.

Flammas ſubitas extinguere. Ouid in Ibin.

Formidine ſubita trepidus. Virg 6. Æneid.

Fragore ſubito intonuit. Virg. 2. Æneid.

Imber ſubitus. Ouid. 4. Faſt.

Morte ſubita ſternere aliquem. Virg 11. Æneid.

Rubor ſubitus onerauit ora. Ouid 6 Metam.

Timore ſubito intremuere genua. Ouid 2 Metam.

Vim ſubitam tolerare. Lucret. lib. 2.

Subitò, pen. corr. Aduerbium. {ἐξαπίνης, ἄφνω} Repentè, confeſtim. Cic. Terentiæ, lib. 14. 8. Nam mihi & ſcriptum & nuntiatum eſt, te in febrim ſubitò incidiſſe.

Mutata ſemina ſubitò Virg 2. Georg.

Subitò & improuiſò. Cic. pro Fonteio, Cùm tot bella à nobis neceſſariò ſuſcipiantur, aut ſubitò atque improuiſo naſcantur.

Subitò poſteaquam literas communes cum Oppio ad te dedi, ab Cæſare epiſtolam accepi, cuius exemplum tibi miſi. Balbus Ciceroni in epiſtolis ad Atticum lib. 9. epiſt. 9 Id eſt, ſtatim vt dedi. Malè legebatur Sub pro ſubito.

Subitò quum mihi dixiſſet Cæcilius Quæſtor puerum ſe Romam mittere, hæc ſcripſi raptim Cic ad Attic. lib. 2 24.

Subitò, Properè. Plaut. Amphit 17.

Vt ſubitò? vt properè? vt valdè? Idem Trinum. 17. ...ita

Subitò eſt properè quod eum conuentum volo. Idem Curc. 7.

Ita nunc ſubitò, properè, & celerè obiectum eſt mihi negocium.

De ſubito, Vide DE.

Subitaneus, Adiect. {ἐξαπιναῖος} Idem quod ſubitus. Col. lib 2. cap. 6. Si ſubitaneos imber incesſerit.

Subitarius, Aliud adiectiuum, {ἐξαπιναῖος} Idem. Plautus Milit. 5.

Hanc age rem, res ſubitaria eſt.

Subitarij milites, pro repentino auxilio. Li 3. ab Vrbe, 16. Idē 1 bel. Mace. 8. Duabus legionibus ſubitariis tumultus eius cauſa ſcriptis.

Suber, ſuberis, pen. corr. maſculini vel fœminini generis eſt, ſæpius neutri, {φελλός} Plin. lib. 16. cap 15. Tardiſſimo germine ſuber Ibidem, cap. 8. Suberi minima arbor, glans peſſima, rara, cortex tantùm in fructu præcraſſus ac renaſcēs, atque etiam in denos pedes vndique explanatus. Vſus eius anchoralibus maximè nauium, piſcantiúmque tragulis. & cadorum obturamētis: præterea in hyberno fœminarum calceatu. Quamobrem non infacetè Græci corticis arborem appellant. Sunt qui fœminam ilicem vocent, atque vbi non naſcitur ilex pro ea ſubere vtuntur, in carpentariis præcipuè fabricis, vt circa Elin & Lacedæmonem. Nec in Italia tota naſcitur, aut in Gallia omnino. Col li 4. cap. 26. Nam eſt præcipua cnocis fiſſa ulea, quercus & ſuber, & ſi qua ſunt ſimilia Perſius ſa 7. 1,

Vt ramale vetus vegrandi ſubere coctum.

Subereus, {φελλινός} Adiect. apud Colum.

Suberigo. ſuberigis, pen. corr. ſuberigere. Erigere, vel aliquantum erigere. Silius lib. 15.

Vt quum ſæua fretis immiſit prælia Corus,

Iſthmon euerſura ſublime ſuberigit vnda.

Suberro. ſuberras, {ὑποπλανάομαι} ſuberrare. Claud. 5. Panegyr.

Indigenas fluuios, Italis quicunque ſuberrant

Montibus, Alpináſque bibunt de more pruinas. Id eſt fluuus ſub montibus.

Subex. Vide Subiices in SVBIICIO.

Subexhibeo, ſubexhibes, pen. cor. ſubexhibēre. Arnobius lib. 6. Aduerſus gentes, deorum impugnans ſimulacbra, Non dicitis præſentiam vobis quandam his numinum ſubexhiberi ſimulachris?

Subferueſio, penult prod ſubferueſis, ſubferueſieri. Plin. lib. 17. cap. 9. Affirmant lapillos qui ſubferueſiant vnà rumpi.

Subferuefactus, {ὑποζεσθείς} Participium à Subferuefacio, Paulùm feruefactū ſignificat. Plin. li. 28. ca. 9. Contra ſcabiem verò quintis admixto iumentorum ſeuo, pro parte tertia & pice, pariterque ſubferuefacti. Idem lib. 24. cap. 7, Ad mulierum mammas beutia ex vino ſubferuefacta cum polline Farraceo. Vide SVBSERVIO.

Subfrigidus, pen. cor. Adiect. {ὑπόψυχρος} Aliquantum frigidum ſignificat A quo

Subfrigidè, Aduerb. {ὑποψυχρῶς} Gel. lib. 2. cap. 9. Nimis minutè, ac propè etiam ſubfrigidè.

Subgrandis, Adiect. {ὑπομέγας} vtcunque grande vel aliquantulum. Cicc. Qu. fratri lib 3. 17. Subgrande cubiculum autem, & hybernum altum valde probaui, quòd & ampla erant, & loco poſita ambulationis vno latere, eo quod eſt proximum balneariis.

Subgrauis, & hoc ſubgraue, pen. cor. {ὑποβαρής} Aliquantum graue. Plin. lib 27. cap 9. Radice tenui, nigra, ſubgraui odore.

Subgrunda, ſubgrundæ, ſiue ſuggrunda, {γεῖσον, γεῖσα} Pars tecti prominens, qua ſtillicidia à parietibus arcentur (inquit Budæus) qualia ferè ſunt Lugdunenſia tecta, quæ à Græcis γεῖσα & γεῖσα dicuntur. Varro 3. de Re ruſti. capite 3. Apes enim ſubter ſubgrundas ab initio villatico vſæ tecto.

Subgrundatio, Verbale, {γεισηπόδισμα} Huiuſmodi prominentium partium conſtructio. Vitruuius lib 4 cap. 2. Sub tectis (inquit) ſi maiora ſpatia ſunt, columē in ſummo faſtigio culminis, vnde & columnæ dicuntur, & tranſtra & capreoli: Si commoda, columen & canterij, prominentes ad extremam ſubgrundationem.

Subgrundia. ſubgrundiorum, plu. ou. gen oeut {γεῖσα} Idem quod ſubgrundæ, vel ſuggrundæ. Plin. lib. 25. cap. 13. Alij ſtergetron vocant, quòd amatoriis conueniat, alij hypogeſon, quoniam in ſubgrundiis ferè naſcitur.

Subhæreo, ſubhæres, ſubhæſi, ſubhærere. Celſus lib. 5. cap. 28 de Fiſtulis & earum curationibus. At cartilago vbi ſubhæſit, ipſa ſedes docet.

Subhaſto, as, are: eſt ſub haſtam mittere, hoc eſt, per actionem vendere. Solebat quippe haſta figi in publicis actionibus in quibus aliquid belli iure vendebatur. Forenſe verbum & vſu frequens.

Subhorridus, penult. corr. Adiectiuum, {ὑποφρικώδης} Aliquantum horridus. Cicero pro Seſtio, Quia triſtem ſemper, quia taciturnum, quia ſubhorridum atque incultum videbant.

Subiacco, ſubiaces, pen. corr. ſubiacui, {ὑπόκειμαι} ſubiacere. Subtus iacere. Plin. epiſt 101 libro 5 Sed hi procul à mari receſſerunt: quinetiam Appennino, ſaluberrimo montium ſubiacent. Columel. lib. 10,

Et mater ſœcli molliſſima ſubiacet aruo.

Ad aliquid ſubiacere. Quint. lib. 3 cap. 6.

Subiacto, ſubiactas {ὑπορριπτῶ} ſubiactare, Sæpe in altum iactare, quod fit quum in areis frumenta à paleis ſecernuntur Varr. 1. de Re ruſt ca 52, His tritis, oportet è terra ſubiactari vallis aut ventilabris, quum ventus ſpirat lenis.

Subiecto, ſubiectas, Surſum iacto. Lucret. lib. 6,

Saxáque ſubiectare, & arenæ tollere nimbos.

Subigo, ſubigis, pen. corr. ſubegi, pen prod. ſubactum {ἀναγκάζω, δαμάζω} ſubigere, Ex ſub & ago agis compoſitum, ſignificat cogere. Plaut. Moſtel. 11,

Qui ſubegi, fœnore argentum ab danista vt ſumeret. Idem Ciſtell. 2,

Nam eum pater eius ſubegit. Tacit. lib. 14. Notos quoque equites Romanos operas arenæ promittere ſubegit.

Subigit fateri. Virg.6.Æneid.

Ad deditionem ſubigere. Liu 6 ab Vrbe.

¶Subigere {[illegible]} Subiicere, domare. Saluſtius, Poſtea verò quàm in Aſia Cyrus, in Græcia Lacedæmonij & Athenienſes cœpere vrbes atque nationes ſubigere. Plautus Curcul.8.

Arma inimica ſubegi metu. Lucan.lib 5.

Subigere armis, & in ditionem redigere. Cicero pro Cornelio Balbo, Hanc tu igitur patrone fœderum ac fœderatorum conditionem ſtatuis tuis ciuibus, vt quod his, quos Gaditanis adiutoribus armis ſubegimus, atque in ditionem noſtram redegimus, liceat.

Subigi imperio. Liu.1.ab Vrbe.

¶Subigere {[illegible]} glebas, ſiue terram, Colere, arare. Cic. pro lege Agrar. Atque illi miseri nati in illis agris & educati, glebis ſubigendis exercitati. Cic 2. de Nat.deor. Quibus quum terræ ſubigerentur fiſſione glebarum ab illo aureo genere, vt poetæ loquuntur, vis nulla vnquam afferebatur. Virg 1.Georgicon,

Ante Iouem nulli ſubigebant arua coloni. Cic.de Senec. Quæ quũ gremio mollito ac ſubacto ſparſum ſemen acepit.

Boues preſſo ſubigebant vomere terram. Ouid.10.Metam.

Subigere in cote ſecures, Acuere. Virg 7.Æneid.

Terga bouis multo oleo & vino ſubigere. Colum.lib.6.cap 13.

Subigere terga equi, pro Defricare. Colum lib.6 cap.30.

Farinam ſubigere Cato cap.74.

Opus ſubigere digitis. Ouid 6.Metam.

Scrobem ſubigere, Fodere. Virg 2.Georg.

¶Subigere, Surſum agere, compoſitum à Sus, id eſt ſurſum. Virg. 1.Georgicon,

Non aliter quàm qui aduerſo vix flumine lembum

Remigiis ſubigit. Hoc eſt, vrget & impellit contra vim & curſum fluminis. Seruius.

Ratem conto ſubigere. Virg.6.Æneid.

Subigo gallam, quod in mordaci inco ſutor apud Macrobium reſpondit aduerſus Plancum, valet gallam tero. Eam enim ſutores tritam atramento ſutorio conficiendo aliis rebus miſcent. Subeſt etiam alia torpis ſignificatio ea ſuſpitione & fama, quæ de amoribus Planci & Gallæ manarat. Nam Plancus in ea muliere malè audiebat. Turnebus.

Subactus, Participium {[illegible]} vt Subactus ab imperatoribus, & dominus. Cic pro Fonteio.

Inſidiis ſubactus. Virg.12.Æneid.

Emplaſtrum ſubactum ex aceto. Celſ.lib.6.cap 3.

Lutum ſubactum. Colum.lib 4.cap 29, Fiſſura diligenter ſubacto luto linitur, atque ſuperpoſito muſco ligatur.

Mundus ſubactus. Lucan.lib.1.

¶Subactus multitudine petieliteranſiam, pro Coactus. Tacit.lib.5. Idem lib 13, Donec vi amoris ſubactus.

¶Subactus, Aliquando idem eſt quod vſu crebro exercitatus. Liu. lib.2.Decad.5, Ipſi à pueris eruditi artibus militiæ, tot ſubacti atque durati bellis. Sumpta metaphora à luto, quod ſubigitur, ſi valere debeat, aut farina.

Subactum ingenium, pro Exercitato, per tranſlationem poſuit. Cic.lib.2.de Orat.

Subactus, huius ſubactus, maſcul gener. {[illegible]} Idem quod Subactio. Plinius lib.18. cap. 7, Quod in ſubactu congium aquæ capiat.

Subactus modò ſignificat mollitus, modò victus, modò compulſus, vt cùm dicimus, Pecus ſub arbore ſubactum: modò coactus. Paulus apud Feſtum.

Subactio, Verbale {[illegible]} Vide ſubactum ingenium.

Subigatrix pen.prod. ſubigatricis, fœm.gener. Plautus Perſa.6,

Ne me attrectes ſubigatrix.

Subiicio, ſubiicis, penul corr. ſubieci, pen.prod. ſubiectum {[illegible]} ſubiicere, Supponere. Virg 4.Georgicon,

-& ramea coſtis

Subiiciunt fragmenta. Plaut Moſtel.12,

Brachia ſubiecit collo. Ouid.3 Amor.eleg 6.

Subiicere ſub alterum regem. Varro 3. de Re ruſt.cap 16. Cicero 5.Tuſcul.

Subiicere ſub oculos. Quintil.lib 8 cap.vltimo. Nam tranſlatio permouendis animis plerunque & ſignãdis rebus ac ſub oculis ſubiiciendis reperta eſt.

Subiicere ſecuri ceruices. Liu 3.ab Vrbe, Et iam ne tergo quidem abſtinebatur: virgis cædi alij, alij ſecuri ſubiici. Id eſt occidi. Cic. 2.Philipp. Tum iſte venditum atque mancipatum tribunatum conſiliis veſtris oppoſuit, ceruicéſque ſuas ei ſubiecit ſecuri, qua multi in minoribus peccatis occiderunt.

Prælo ſubiicere. Colum.lib.12.cap.39. Tum permiſcere, & ſubactã briſam prælo ſubiicere, &c. Plin.lib.15 cap.6.

Ignem ſubiicere. Cic.3 Verr. Omnes ad eam domum in qua iſte diuerſabatur, profecti ſunt, cædere ianuam ſaxis, inſtare ferro, ligna & ſarmenta circundare, ignem ſubiicere cœperunt.

Subiicere ignem fornaci. Vlpian. in l. Si ſeruus. §. Si quis inſulam. D. Ad legem Aquiliam.

Oua ſubiicere gallinis. Plin.lib 10 cap.53.

Sacculum puluino ſubiicere. Senec de Benef lib.2.cap.10.

Subiicere ſcientiam. Celſ.in Præfat lib 1.

Subiicere ſe periculo. Vlpianus in l.1. § 1 D. De pericul. & com. rei vend.

Brachia ſubiicere pallæ, Accipere pallam in vlnas. Ouidius 3. Metamorph.

Subiicere Acherontem pedibus. Virgil 3.Georg.

Subiecit pedibus, ſtrepitumque Acherontis auari. Ideo ſcripſit, quòd philoſophiæ cognitione tolli inferos crederet, vt & Lucretius, & Epicurei cenſent: quorum metus liquidam omnem voluptatem hominibus adimit, vitamque, vt exiſtimabant, beatam labefactat & euertit. Turnebus.

¶Subiicere, Subiugare. Plin in Paneg. In roſtris quoque ſimili religione, ipſe te legibus ſubiecisti. Cic. Tot ſibi populos repentè ſubiecit.

Subiici præliis. Cic Attic.lib. 8. 159. Subiiceres eiſdem præliis, vt mea perſona ſemper ad improborum ciuium impetus aliquid videretur habere populare.

Subiicere ſacra publica & priuata ſcitis Pontificis. Liuius 1. ab Vrbe.

Subiici tutelæ alicuius. Cic 4 de Finib. Quum autem aſſumpta ratio eſt, tanto in dominatu loquatur, vt omnia illa prima naturæ, huius tutelæ ſubiiciantur.

Omnia ſubiecta eſſe libidini alicuius. Cic pro Domo ſua.

Subiicere ſe imperio. Cic 2 Offic. Atque etiam ſubiiciunt ſe homines imperio alterius & poteſtati pluribus de cauſis.

¶Subiicere, pro Submittere vel ſubornare. Quint.lib.5.cap. 7. De teſtibus. In iis quoque qui conſueuerunt ſibi varandæ inſidiæ. Nam frequenter ab aduerſario ſubiici ſolent: & omnia profutura polliciti, diuerſa reſpondent. Sueto in Nerone, ca 35.

¶Subiicere puellos, Supponere. Alienos ſiue adulterinos pro veris ponere, quod & Subdere dicitur. Plin.libro 10. cap.9. De coccyce.

Subiicere nomen alterius. Vlpian. in l. Quoniam anteceſſor. D. de rebus cor.qui ſub.&c.

¶Subiicere {[illegible]} ferro terram, pro Colere. Cic.2.de Leg. Terræ cultum ſegniorem ſuſpicor fore, ſi ad eam tuendam ferróque ſubiiciendam ſuperſtitionis aliquid acceſſerit.

¶Subiicere, Suggerere, ſubmonere, In memoriam redigere. Terent. Phorm.2 3,

Si meminiſti quod olim dictum eſt, ſubiice. Liu.6 bel.Pun. Quod mens ſua ſponte diuinat, idem ſubiicit ratio haud fallax.

Subiicere cogitationi ſuæ Cicero pro Cluentio, Ne ipſi quæ contraria ſunt, tãen cogitationi veſtræ ſubiiciatis, ſed ad extremum expectetis, & me meum dicendi ordinem ſeruare patiamini. Has mihi ſpes ſubiicit fortuna Populi Romani. Cicero 8 Philipp.

Subiicere carmina alicui. Propert.lib.1.eleg.7.

¶Subiicere {[illegible]} aliquid oculis, Ita aliquid narrare alicui, vt tanquam oculis ſubiectum & oblatum conſpicere videatur. Plinius epiſtol.101. Similiter nos, vt parua magnis, quum totam villam oculis tuis ſubiicere conamur, ſi nihil inductum, & quaſi deuium loquimur.

Subiicere oculis, Aliter. Liu.3 ab Vrbe, Et agreſtium fuga, ſpoliatíque in agris, & vulnerati, fœdiora his quæ ſubiiciebantur oculis, nunciantes, totam vrbem ira implenere. Id eſt conſpiciebãtur. Idem 7 bel Pun Subiecta res oculis certius dabis conſilium. Id eſt, Quum rem ipſam intuebimur. Horat. de Arte,

Subiicere ſenſibus. Cic 1.Acad. Senſus autem omnes hebetes & tardos eſſe arbitrantur, nec percipere vllo modo res eas quæ ſubiectæ ſenſibus viderentur.

Subiicere calumniæ, per tranſlationem. Liuius 8.bell.Macedon.

Subiici crimini. Liu.6.ab Vrbe.

Fortunas innocentium ficto ſermoni ſubiicere. Cic. pro Planc.

Subiicere faces inuidiæ alterius. Cic, pro Milone, Quia hoc tempore ipſo cùm omnes à ſuis inimicis faces inuidiæ meæ ſubiiciãtur tamen omni in hominum cœtu gratiis agendis & gratulationibus habendis, & omni celebratione celebramur.

Subiicere odio ciuium aliquid. Cic. 1. de Orat. Tum qui ſcelus fraudemque nocentis poſſet dicendo ſubiicere odio ciuium, ſupplicióque conſtringere

¶Subiicere, pro Loco alterius ponere. Liuius. 9. bell.Punic. Relictiſque quos non idoneos credebat, in locum eorum ſubiecit quos ſecum ex Italia adduxerat: ſuppleuitque ita legiones eas.

¶Subiicere teſtamenta, Hoc eſt pro veris falſa ſupponere. Cic.14. Philipp Internecti noua teſtamenta credo ſubiiciunt, aut eiiciunt vicinos, aut adoleſcentulos circumſcribunt. Idem in Parad.

¶Subiicere, Addere. Varro 1 de Re ruſt.cap. 7. Subiicit Scropha, De formæ cultura hoc dico, &c. Cic.7.Verr. At quæ cauſa tum ſubiiciebatur ab ipſo Iudices huius tam nefariæ crudelitatis?

Subiicere exemplum. Col.lib.5.cap 11.

Subiicere rationem Cic.2.de Diuina. Et quidem cur ſic opinetur, rationem ſubiicit: ſed nihil eſt neceſſe dicere quæ ſequantur.

Materiámque ei res omnes de quibus dicere oporteret ſubiecimus. Quintil. lib.3 cap. 1. De Rhetorice. Silius lib.1. His acuit ſtimulis, ſubiicitque haud mollia dictu.

¶Subiicere, Reſpondere. Virg 3 Æn.

Subiicio, & raris turbatis vocibus hiſco.

¶Subiicere aliquid præconi Cic. Attico, lib.12 455. De hortis Scapulanis hoc videtur effici poſſe, aliud tua gratia, aliud noſtra, vt præconi ſubiiciantur. Idem 2. Offic. Haſtam in foro ponere, & bona ciuium voci ſubiicere præconis.

¶Subiicere vim voci alicui, pro Significationem dictionis exprimere. Cic.2.de Finib. Eúmque qui crebrò dicat, diligenter oportere exprimi quæ vis ſubiecta ſit vocibus: non intelligere interdum quid ſonet hæc vox voluptatis, id eſt quæ vis huic voci ſubiiciatur. Ibidem, Huic verbo, omnes qui vbique ſunt, qui Latinè ſciunt, duas res ſubiiciunt, lætitiam in animo, commotionem ſuauem iucunditatis in corpore. De voluptate.

¶Subiicere, Surſum iacere. Virg 12. Æn.

-ani corpora ſaltu

Subiiciunt in equos. Liuius 2.bell.Macedon.

Subiicere delatorem vel accuſatorem: ſummittere & ſupponere eſt l.50. § 1 D.de legat 1.7.35.D.ad Turpilianum.l.14. §.12 demum videtur. D de bon libert.

Subiectus, Participium {[illegible]} vt Subiectus ignis. Cicero in Catil.

¶Subiecti oculis imperatoris. Liu.8 ab Vrbe.

Subiecta oculis vrbs. Liu.5 bel.Pun.

¶Subiectus alicui. Cic 1.Acad. Omniúmque rerum quæ ſunt ei ſubiectæ.

Nulli naturæ eſt obediens aut ſubiectus Deus. Cic. 2. de Natura deorum.

Subiectus, & in ſua poteſtate, contraria Author ad Heren. lib. 4.

Omnes res ſubiectæ ſunt naturæ ſentienti. Cicero 2. de Natura deorum.

Subiectus miſeriis Cic. 3 Tuſc.

Amori ſubiectus Propert. lib. 1. eleg. 10.

Subiectus animus Plin. in Paneg.

Subiectus animus. Plin. in Paneg.

Subiectæ triſti ſeruitio gentes. Liu. 6. bel. Pun.

Subiecta inuidiæ lex Liu. 4. ab Vrbe.

Mare eſt ventis ſubiectum. Cic. 4. Tuſc. In hanc tu igitur tanquã in mare quod eſt ventis ſubiectum, perturbationem cadere tibi dixiſti videri.

Sed inuidioſum nomen eſt, & infamiæ ſubiectum. Cic. 2. de Fin.

Pedibus ſubiecta religio, obteritur Lucret. lib. 1.

Verborum ſonitus inanis, nulla ſubiecta ſententia. Cicero 1. de Oratore.

Subiecta ſub varios caſus virtus. Cic 5. Tuſc. Sin autem virtus ſubiecta ſub varios incertóſque caſus famula fortunæ eſt, nec tantarum virium eſt, vt ſeipſa tueatur.

Sub metum ſubiecta ſunt pigritia, pudor, terror, timor, &c. Cic. 4. Tuſc.

Subiectior, Comparat. { [illegible] } Horat 2. Ser. ſat 6.

Per totum hoc tempus ſubiectior in diem, & horam [illegible] diæ.

Subiectio Verbale { [illegible] } Cic 3. de Orat Rerúmque, quaſi gerantur, ſub aſpectum penè ſubiectio, quæ & in exponenda re plurimùm valet, & ad illuſtrandum id quod exponitur.

Rationis ſubiectio. Author ad Herennium lib. 4.

Subiectio teſtamentorum Liu. 9. bel. Maced. Qui falſis teſtimoniis, ſignis adulterinis, ſubiectione teſtamentorum, fraudibus aliis contaminati eos capitali pœna afficiebant.

Subiectio apud Vitruuium in catapultæ deſcriptione, eſt velut baſis, aut [illegible] aut [illegible]: certè [illegible] vocatur à Philone. Vitruuius, Subiectio iuguli, foraminum a t t Ex Turnebo.

Subiectus m. g. Verbale. Plin. lib 26 cap. 15 Vuluas quoque procidentes inhibet fotu, vel ſuffitu, vel ſubiectu.

Subiector ſubiectoris, Verbale { [illegible] } Cic. 2 in Catil. Quis tota Italia veneficus, quis gladiator? quis latro? quis ſicarius? quis parricida? quis teſtamentorum ſubiector? quis circumſcriptor? &c.

Subiicet Ennius Achille pro Subiectis poſuit, quum dixit,

Ergo deum ſublimes ſubiices, humidus

Vnde oritur imber ſonitu ſæuo & ſtrepitu. Hæc Feſtus. Gell lib 4. cap 17. Congruens igitur eſt, vt ſubiices etiam, quod perinde vt obiices compoſitum eſt, u litera breui dici oporteat. Ennius in tragœdia quæ Achilles inſcribitur, ſubiices pro aëre alto ponit, qui cœlo ſubiectus eſt. Pleróſque omnes tamen legere audias u litera producta. Nos igitur quemadmodum Obex, obicis, vel obiicis à verbo obiicio rectè dicemus. Hinc apud Budæum Subices epitpiarij, *des eſtriers* Subices focarij, *des chenets, ou landiere*.

Subiecto ſubiectas { [illegible] } ſubiectare, ſæpe ſubiicere, Virg. 3. Georgicon.

Nigrámque altè ſubiectat arenam. dicitur & ſubiacto. Ouid. 4. Metamorphoſeos,

Subiectátque manus, inuitáque pectora tangit.

Subiectare ſtimulos laſſo, Stimulis vrgere. Horat. 2. Serm. Satyr. 7.

Subiicito, ſubiicitas, pen. corr. { [illegible] } ſubiicitare, Aliud frequentatiuum Plaut. Caſin. 26.

Nunc ſi in venit ſubiicitare me, &c.

Subiculum, ſubiculi, pen corr. { [illegible] } Qui ſemper flagris ſubiicitur. Plaut. Perſa, 12.

Vir ſummæ populi ſtabulum ſeruitritium,

Scortorum liberator, ſubiculum flagri,

Compedum contritor, piſtrinorum ciuitas.

Subidus, à ſue deduci videtur, ſignificátque turpem & ſui ſimilem & ineptum. Verſus eſt antiqui poetæ apud Gellium, Tacitus, ſubidus, duplo ideò pereo. Hoc eſt, Ego tacitus, inquit, & mutus & ſua adſto, neque explico quid me vrat, quidve à te poſcam, Ita duplo pereo. In eadem notione & inſubidus vſurpatur apud eundem, particula in non inficiante, ſed potius augente. Locum autem eo libentius adſcribam, quòd eo vocabulo velut moleſto offenſi emendatores ſubſtituere vicariam operam inſipidius. Verte enim, inquit, & muta, vt vrbes dicas, inſubidus neſcio quid facies. Iterum, Hæc tamen inepti & inſubidi hominis mea non prætteribo. Turnebus.

Subimpetrandus, Particip. à verbo Subimpetro. Tacit. libro 4. Nam priores duces ſubimpetrando triumphalium inſigni, ſufficere res ſuas crediderant.

Subimpudens, penultima correpta, Adiectiuum { [illegible] } Aliquantulum impudens Cicero Trebatio, libro 7. 17, Interdum timidus in labore militari, ſæpe autem etiam (quod à te alieniſſimum eſt) ſubimpudens videbare.

Subinanis, & hoc ſubinane, penul. prod. { [illegible] } Aliquantulum inane. Cicero Att lib. 2 32. Quin etiam, quod eſt ſubinane in nobis, & non [illegible], (bellum eſt enim ſua vitia noſſe) afficitur quadam delectatione.

Subinfluo, ſubinfluis, ſubinfluxi, ſubinfluere. Sene. 3. Nat. quæſt. Quum aliæ aquæ ſubinfluunt terras, aliæ circunfluunt.

Subinde, { [illegible] } ſignificat deinde, vel ſtatim póſt. Horat. 1. epiſtola octaua,

Si dices rectè, primùm gaudere, ſubinde

Præceptum auriculis hoc inſtillare memento Liu Dec. 1 li. 7 Vno alteróque ſubinde ictu ventrem atque inguina hauſit. Idem lib. 8. Subinde acceptus à populo Suet. in Galba cap 1.

¶ Subinde { [illegible] } Frequenter, ſiue identidem: hoc eſt crebro, ſed tamen cum quodam interuallo. Sueto. in Tibe. ca. 57 Sæua natura ne in puero quidem latuit: quam Theodorus Gadareus & proſpexiſſe primus ſagaciter, & aſſimilaſſe aptiſſimè viſus eſt, ſubinde in obiurgando appellans eum, lutum à ſanguine maceratum. Plin. epiſt 7. li. 2 Erit ergo pergratum mihi, hanc effigiem eius ſubinde intueri ſubinde reſpicere, ſub hac conſiſtere.

Subinſulſus, Adiect. { [illegible] } Aliquantulum inſulſum. Cic. de Opt. gen. Orat. Eſt enim vitioſum in ſententia, ſi quid abſurdum, aut non alienum, aut non acutum, aut inſulſum eſt.

Subinueſtio, à quo verbum Subinueſtitus eductum, idque Ciuile ius adductum Friderichis temporibus, quibus militibus beneficia diſtribui cœperunt, pulſis ſua ſede hoſtibus, dici cœpit à cliente, quem illi Vaſſalum nominant, ſubſtitutus. Huiuſmodi & alia barbara verba, quæ tamen ſcire eſt neceſſum ab eo, qui iura ſtit, reperiuntur in feudis. Notat Oldendopius, in actionum claſſibus

Subinuideo, ſubinuides, penultima corrept ſubinuidi, ſubinuiſum, penultima producta, { [illegible] } ſubinuidere, Aliquantulum inuidere. Cic. Trebat in lib. 7. epiſt. 10. Subinuideo tibi vltro te etiam acceſitum ab eo, &c.

Subinuiſus, Adiect. { [illegible] } Aliquantum inuiſus. Cicer. pro Rabir. Poſthumo, Ille Puteolanus ſermo illius temporis, veſtitum eius ſus atque oſtentatio, tum ſubinuiſum apud maleuolos Poſthumi nomen propter opinionem pecuniæ neſcio quam, æſtatem vnam complures aures refecit iſtis ſermonibus.

Subinuito. ſubinuitas, pe. pro. { [illegible] } ſubinuitare, Aliquantum inuitare, & prouocare. Cic ad Marium, lib 7. 1. Hæc ad te pluribus verbis ſcripſi quàm ſoleo, non otij abundantia, ſed amoris erga te, quòd me quadam epiſtola ſubinuitaras.

Subiraſcor, ſubiraſceris, ſubiratus ſum { [illegible] } ſubiraſci, Nonnihil iraſci. Cic. ad Att lib. 9. 175, In Epirum quòd me non inuitas comitem, non moleſtum, ſubiraſcor: ſed vale. Idem 2. de Orat. Sed vt ſolebat C. Lucilius ſæpe dicere homo tibi ſubiratus, mihi propter eam ipſam cauſam, minus quàm volebat, familiaris. Idem 2 de Finib. Et ſi ſatis clemens ſum in diſputando, tamen interdum ſoleo ſubiraſci.

Subis, Auis quæ aquilarum oua frangit. Plin lib. 10. ca. 14.

Subitaneus Subitarius. Subitò. Subitus, Vide SVBEO.

Subiugis, & hoc ſubiuge, pen corr. { [illegible] } Idem quod Subiugalis & quod ſub iugo eſt. vt Equa ſubiugis, quæ iugo aſſueuit. Plin. lib. 11 cap 49.

Subiugia, Lora quibus iugum collis boum vel equorum aptabatur. Cato cap. 63. Subiugia in plauſtrum p. a ix. funiculum p. x v. in aratrum ſubiugia lorum p. a v i. funiculum p. v i i i. Idem cap. 135 Subiugia in luſtrum lora ped x ii.

Subiugo, ſubiugas, pen. cor. { [illegible] } ſubiugare, Debellare, & imperio ſuo ſubiicere. Claud. 4 Paneg.

-nulla eſt victoria maior,

Quàm quæ confeſſos animo quoque ſubiugat hoſtes.

Pœnæ ſubiugari Scæuola in l. De rebus D De arbitris.

Subiungo, ſubiungis, ſubiunxi, ſubiunctum { [illegible] } ſubiungere, Addere. Plin. epiſtol. 153 Venimus ad Conſules, dicit Seuerus quæ res ferebat: aliquos ſubiungo. Cicero de. Aruſp. reſp. Video in Aruſpicum reſponſis hæc eſſe ſubiuncta.

Oratori omnes artes ſubiungere. Cic 2. de Orat.

Opportunè alicui rei quidpiam ſubiungere. Quint. lib. 4. cap 3.

Tigres ſubiungere curru. Virg. 5 eclog.

Brachia ſubiuncta ſunt lateribus Ouid 14 Metam.

Subiungere vrbem ſub imperium Romanum Cic. 3. Verr. Idem 2. de leg. Agrar Vt ſub veſtrum ius, iuriſditionem, poteſtatem, &c. terrarum denique orbem ſubiungeretis.

Subiunctiuus modus dicitur { [illegible] } quia ſubiungitur alteri verbo: nam eget aliqua re vt impleat ſententiam, vt ſi dico, Quum clamem, quare me tacere dicis?

Sublabor, pen. pro. ſublaberis, ſublapſus ſum { [illegible] } ſublabi, Latenter, ac ferè labi, ſiue etiam ſubtus labi ac decidere. Virg. 1. Georgicôn.

-ſic omnia fatis

In peius ruere, ac retro ſublapſa referri.

Sublabro, ſublabras. pen. corr. { [illegible] } ſublabrare, Cibum intra labra mittere, inquit Nonius. Næuius Decuma,

Iam ego illis ſubiens ſublabrabo eſui illud ſinciput.

Sublatè, pe pro. { [illegible] } Aduerbium à Sublatus participio verbi Suſtollo, Vide ſuo loco.

Sublateo, ſublates, pen corr. { [illegible] } ſublatere. Varro 1. de Ruſt cap. 48. Ariſtæ enim quaſi cornu ſunt ſpicarum: quæ primitus quum oriuntur, neque planè apparent, in qua ſublatent herba, ea vocatur vagina, vti qua latet conditus gladius.

Sublatio { [illegible] } & Sublatus, Vide SVSTOLLO.

Sublego, ſublegis, pen corr. ſublegi, pen prod. ſublectum { [illegible] } ſublegere, Idem quod curſim, & primis tantùm oculis legere, ac in tranſcurſu. Gell. lib 3 cap 12, Quom hæc tu ex Capitonis epiſtola ſublegiſſemus.

¶ Sublegere { [illegible] } Furto aliquid ſurripere. Virg 9 eclog.

Vel quæ ſublegi tacitus tibi carmina nuper.

¶ Sublegere, Colligere. Colum. lib. 12, cap 50, Niſi baccæ tempeſtatibus in terram deciderit, & neceſſe eſt eam ſublegere, ne à domeſticis pecudibus feriſve conſumatur. Ibidem. cap 17, de ficu, quæ quum ſublecta eſt, &c. Horat 2. Serm. ſat 8,

-puer altè cinctus, acernam

Gauſape purpureo menſam perterſit, & alter

Sublegit quodcunque iaceret inutile.

¶ Sublegere, in locum demortui legendo ſubſtituere. Liuius 3. bel. Pun. Vlp l 2. D. de decurion.

¶ Sublegere ſermonem alicuius. Plautus Mil. 14. Clàm noſtrum hunc illi ſublegerunt ſermonem. Id eſt, Exceperunt quod diximus.

Sublectus, in locum alicuius lectus. Varr lib. 5 de ling. Lat. Hine legitima: & collegæ, qui vnà lecti: & qui in eorum locum ſuppoſiti, ſublecti: additi, adlecti, &c.

Suble

Subleſtus { [illegible] } Adiectiuum antiquum, Infirmum, leue, friuolum, debile. Plaut. Mil. 24.
Quid ergo tu ſubleſtus. Idem Perſa, 20,
Nam vbi ad paupertatem acceſſit infamia,
Grauior paupertas fit, fides ſubleſtior. Et Bacchid 21.
Lingua factioſi, inertes opera, ſubleſta fide. Ex Feſto.

Subleuo, ſubleuas, pen. corr. { [illegible] } ſubleuare, Surſum leuare, erigere. Cic. Att. lib. 10 195, Alter is qui nos ſibi quondam ad pedes ſtratos vt ſubleuat quidem.
Siniſtra mentum ſubleuare. Author ad Heren. lib. 4.
¶Subleuare { [illegible] } Auxilium, defenſionémque præſtare vt ait Valla lib. 5 Cic. 4. Tuſc. Quum multa in conuentu vitia collegiſſet in eum Zopyrus, qui ſe naturam cuiuſque ex forma perſpicere profitebatur, deriſus eſt à cæteris qui illa in Socrate vitia non agnoſcerent. Ab ipſo autem Socrate ſubleuatus eſt quum illa ſibi ſigna, ſed ratione à ſe deiecta diceret. Idem pro Domo ſua, Quid? cum Gabinio Syria daberet, Macedonia Piſoni, &c. vt tibi omnia permitterent, te adiuuarent, tibi manum, copias, tibi ſuos paratos centuriones, tibi pecunias, tibi familias compararent: te ſuis ſceleratis concionibus ſubleuarent.
Euertere & Subleuare, contraria. Cic. 5. Verr. Sed eadem iſta æſtimatione alter ſubleuarat aratores, alter euerterat.
Subleuare & Lædere, contraria. Cic. pro Cecinna, Etenim non minus nos ſtultitia illius ſubleuat, quàm lædit improbitas.
Stratum atque abiectum ſubleuare. Cic. Anteq. iret in exilium.
Erigere & ſubleuare ſe. Cæſar 6. bel. Gal.
Subleuari adiumento & ſolatio aliquo. Cic pro Quintio, Hoc tamen in miſeriis adiumento & ſolatio ſubleuabar.
Auxilio ſuo ſubleuare aliquem. Ouid. 1. Triſt. eleg 3.
Cauſam inimici ſui ſubleuare. Cic. 5. Verr.
Defendere & ſubleuare homines. Cic. 1 Verr.
Subleuare inopiam. Cæſar 3. bel. Ciuil.
Subleuare laborem militum. Cæſar 5 bel. Gal.
Impartire ſuum laborem hominum periculis ſubleuandis. Cic. pro Murena.
Res aduerſas alicuius ſubleuare. Cic. pro Sylla.
Vicinos ſuos facultatibus ſuis ſubleuare. Cic 7. Philipp.
¶Subleuare teſtimonio aliquem, dici debet quod *exonerare* vulgò dicimus, inquit Budæus Cic pro Cluentio, Pater itaquam illius adoleſcentis, quem propter animi dolorem pertenuis ſuſpicio potuiſſet illo loco teſtem in Aulum Cluentium conſtituere, is hunc ſuo teſtimonio ſubleuat.

Sublica, ſublicæ, pen. corr. quæ & ſublicium dicebatur { [illegible] } Pertica & palus ligneus, qui rectus in aquam defigebatur ad pontis alicuius conſtructionem. Cæſar 4. bel. Gal. In deſcriptione Rhenani pontis, inquit, Non ſublicæ modò directæ ad perpendiculum, ſed prona ac faſtigiatæ, vt ſecundum naturam fluminis procumberent.

Sublicium, ſublicij { [illegible] } Idem quod ſublica. Liu. 4. bel. Pun. Quia muro ſatis per ſe alto ſubiectis validis ſublicis pro ſolo vſus erat.

Sublicius, Adiectiuum. Pons ſublicius Romæ dictus eſt quia ex ſublicis ita extructus erat, vt trabes ſine fulturis eximerentur. Liuius 1. ab Vrbe, Id non muro ſolùm, ſed etiam ob commoditatem itineris, ponte ſublicio, tum primum in Tyberi facto, coniungi vrbi placuit.

Subligo, ſubligas, penult. correpta { [illegible] } ſubligare, Idem quod ligare. Plin. libro 17. capite 22. Vbi non vana fieri cœperit, vites ſubligato.
Subligare enſem lateri. Virg 8 Æneid. Idem 11. Æneid.
Subligatus, pen. prod. Participium. Vide n a p a s.

Subligar, penultima corr. ſubligaris, pen. pro. neu. ge. { [illegible] } Quo pudendæ partes abteguntur. Martialis in Dionem, libro 3,
Tecta tamen non hac qua debes parte lauaris
Si pudor eſt, tranſfer ſubligar in faciem. Plin. lib 22. ca. 14.
Subligaria ſignantur opifici. Iuuen. Saty. 6.

Subligaculum, ſubligaculi. pen. corr. Idem { [illegible] } Cic. 1. Offi. Vt in ſcenam ſine ſubligaculo prodeat nemo.

Sublimis, & hoc ſublime, pen. prod. { [illegible] } In altum eleuatus. Plaut. Menæch 22,
Illic homo iam in medicinas ablatus ſublimis fiet. Terentius And 5 2,
Sublimem hunc intrò rape, quantum potes. Id eſt, in ſublime, per altum, inquit Donatus. Idem Adelph 3 2. Columella lib. 2, Quo ſpecioſius ingrediantur ſublimes, & elatis capitibus. Cicero 1. Tuſculanarum.
Ex ſublimi vertice ſaxi. Ex poeta.
Anhelitu ſublimi fugere. Horat. 1. Carm. oda 15.
Atrium ſublime. Horat. 3 Carm. ode 1.
Carmina ſublimia. Ouid. 3 Amor. eleg. 1.
Nomen ſublime. Ouid. 4. Triſt. eleg 9.
Pectora ſublimia. Ouid 1 Faſt.
Sceptrum ſublime Iouis Claud 3 Paneg.
Solio ſublimi ſedet. Ouid. 14 Metam.
Tectum ſublime centum columnis. Virg. 7. Æneid.
Verſus ſublimes tuctatur. Horat. de Arte.
¶Sublimem abire, pro in cœlū abire. Liu. 1 ab Vrbe, Hæc (inquit) locutus, ſublimis abiit. Virg 1. Æneid.
Rapere ſublimem. Virg 5. Æneid.
In ſublime, In altum. Plin. libro 2. cap. 5. Leuibus in ſublime tendentibus.
Iacere in ſublime. Plin. lib 8. cap 7.

Sublimus, Adiectiuum. Lucret. lib 1,
At nunc per maria, ac terras, ſublimáque cæli, &c. Nonius.
Sublima, inquit, pro ſublimia. Accius Phœniſſ.
Aut ſæpe ex humili ſede ſublima euolat. Vide apud eundem plura.

Sublimiſſimi iudices ſunt Præfecti prætorio, Quæſtores, Magiſtri officiorum l 37 § pen. & l. pen. C. de appellat. inde ſedes Prætoriana ſublimiſſima appellatur, in l. 14. C. de iudic.

Sublimitas, pen. corr. ſublimitatis { [illegible] } Exaltatio. Plin. lib. 19. cap 5, Natura ſublimitatis auida. Idem lib. 7. cap. 25, Nec virtutem conſtantiámque nunc commemoro, nec ſublimitatem omnium capacem quæ cœlo continetur. Colum lib. 8 cap. 3, Eæque longitudinis & altitudinis duodenos pedes habeant, nec plus latitudinis, quàm media ſublimitas.

Sublimiter, pen corr. { [illegible] } Aduerbium. Altè. Cato cap. 70, Hæc omnia ſublimiter legi, teti, darique oportet. Columel. lib. 8. cap. 11, Quoniam nec ſublimiter poteſt, nec per longa ſpatia volitare. De pauonis.

Sublimè, penul. prod. { [illegible] } pro Sublimiter, cui opponitur Humi. Cic. 1 de Diuin. Eáque ſcuta quæ fuerant ſublime fixa, ſunt humi inuenta.
Nihil mea intereſt humine, an ſublime putreſcam. Cicero 1. Tuſculan.
Ferri ſublime animos. Cic. 1. Tuſcul Perſpicuum debet eſſe animus cùm è corpore exceſſerunt, ſiue illi ſint animales, id eſt ſpirabiles, ſiue ignei, ſublime ferri.
Ferre ſublima ad ſydera. Virgil 9. eclog.
Cantantes ſublime ferent ad ſydera cygni.
Extenuatus aër ſublime fertur. Cic. 2. de Nat. deor.

Sublimo, ſublimas, pen prod. { [illegible] } ſublimare, Exaltare, in altum mittere, attollere. Ennius,
Si qui candentem in cœlo ſublimat facem. Nonius. Solin. cap. 45.
Sublimauit dixit Cato, id eſt, in altum extulit, Originum lib. 2. In maximum decus, atque in excelſiſſimam claritudinem ſublimauit. Id autem dicitur à limine ſuperiore, quòd ſupra nos eſt. Feſtus.

Sublingio, ſublingionis, à ſublingendo, Qui auidè lingit. Plautus Pſeudolo,
Iam hic quoque ſceleſtus eſt coqui ſublingio. In aditu verſus hic mirum in modum eſt depravatus. Pro ſublingio enim ſubiicitur, anquit ſub linteo, inepta & ſtolida ſententia.

Sublino, ſublinis, pen. corr. ſubleui, ſublini, ſubliui, pe. pro. ſublitum, pen. corr. { [illegible] } ſublinere, Aliquantulum tingere, vel notare, & ceu quodam modo illinere. Corn. Celſus, Idem quoque vmbilico ſublitum facit. Plin. libro 35. capite 6. Hac minium ſublinunt, adulterántque.
Os ſublinere alicui, pro eo quod eſt Dare verba, & arte quadam illudere, reperitur aliquoties apud authores. Nonius Marcellus tractum putat à ridiculo quodam luſus genere, quo dormientibus ora pinguntur. & vt Budæus legit, fuligine inficiuntur. Plaut. Aulul. 22,
Fidei cenſebam maximam multò fidem eſſe, ea ſubleuit os mihi penitiſſimè. Idem Capt 11. Et Epid. 9,
Ego ſi allegaſſem aliquem ad hoc negotium
Minus hominem quàm doctum, minúſque ad rem hanc callidum,
Os ſublitum eſſet. Ex Eraſmo.

Sublitio, ſublitionis, Verbale { [illegible] } Eſt quaſi primum tectorium & fundamentum coloris eius quem reddi volumus induſtriæ manus vltima.

Sublíuidus, pen. corr. { [illegible] } Aliquantulum liuidus. Celſ. lib. 5. cap. 18. Puſtulæ eminent ſubliuidæ, aut pallidæ.

Sublucanus, pen. pro Adiect. { [illegible] } vt antelucanus. Plin. lib. 11. cap 12. Venit mel ex aëre, nec omnino prius Vergiliarum exortu, ſublucanis temporibus.

Subluceo, ſublucet, pen. pro. ſubluxi { [illegible] } ſublucere, Aliquantulum lucere. Ouid. 1. Amor. eleg. 5,
Qualia ſublucent fugiente creſpula Phœbo: &c. Plin. li. 9. cap. 36. Nigricantis roſæ colore ſublucent.
Hunc retinens aries ſublucet corpore totus. Cic. in Arato,
Candida nec mixto ſublucent ora rubore. Ouid. epiſt. 20.
Violæ ſublucet purpura nigræ. Virg 4. Georg.

Subluco, ſublucas, pen. pro. { [illegible] } ſublucare. Feſtus, Sublucare arbores, eſt ramos earum ſupputare, & veluti ſubtus lucem mittere.

Subluo, ſubluis, ſublutum, pen pro. { [illegible] } ſubluere, Subtus lauare. Col. lib 6. cap. 32. Intertrigo bis in die ſubluitur aqua calida: mox decocto ac trito ſale cum adipe defricatur, dum ſanies vis emanat. Martial. lib. 6,
Iratus tanquam populo Charideme lauaris
Inguina ſic toto ſubluis in ſolio.

Sublutus, pen. prod. Participium. Martial. lib. 2. epigr. 42,
Zoile, quid ſolium ſubluto podice perdis?

Subluridus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Aliquantum luridum ſignificat, Plaut. Amphit. 26,
-eodem in loco,
Signo eodem apparet probè, vt primum coiuit cicatrix rufula, Sublurida.

Subluſtris, & hoc ſubluſtre { [illegible] } Subluſtria verba dicuntur non ea toto corpore luminoſa, ſed aliquid luminis habentia. Gellius libro 13. de Catonis oratione, Quæ quoniam ſunt eloquentiæ Latinæ tunc primum exorientis lumina, verba quædam ſubluſtria libitum eſt mihi [illegible].
Nox ſubluſtris Horat 3. Carm. ode 27.
Vmbra ſubluſtris, Virg 9. Æneid.

Subluuies, ſubluuiei { [illegible] } Quemadmodum Illuuies, & Proluuies, pro Sordibus & immunditiis accipitur.
Subluuies, Genus morbi in diſcrimine vngulæ ouium naſcens. Col. lib. 7. cap. 5. Claui quoque duplices infeſtant ouem: ſiue quum ſubluuies atque intertrigo in ipſo diſcrimine vngulæ naſcitur: ſeu quum idem locus tuberculum habet, cuius media ferè parte caninæ ſimilis extat pilus, eíque ſubeſt vermiculus. Subluuies & intertrigo pice per ſe liquida, vel alumine & ſulphure atque aceto mixtis curantur.

Submergo, ſubmergis, ſubmerſi, ſubmerſum { [illegible] } ſubmergere. Sub aquas mergere. Cic. 2. de Nat. deor.
Propter quas Centaurus
Cedit Equi patris properans ſubmergere Chelis. Ibidem, Quot genera, quàmque diſparia partim ſubmerſarum, partim fluitantium, & innantium belluarum, partim ad ſaxa natiuis teſtis inhærentium?
Medio in fluctu ſubmerſus. Virg. 1 Æneid.
Submerſus voraginibus. Cic. 1. de Diuinat. Qui cùm per agrum leontinum iter faciens, equum ipſe demiſiſſet in flumen, ſubmerſus equus voraginibus non extitit.
Submergere tota membra palude. Ouid 6 Metamorph.
Puppes ſubmerſas obruere. Virg. 1 Æneid.
Innatare & Submerſam eſſe, contraria. Colum lib. 12 cap. 4.
Viſtus ſubmerſa tenebris. Claud. 7. Paneg.

Submerus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Id eſt ferè merus. Plaut Stich. 4.
Næ iſte ædepol vinum poculo pauxillulo
Sæpe exanilauit ſubmerum ſcitiſſumé. Quædam exemplaria legũt ſubmetrum.

Subminia, ſubminiæ. Veſtis genus apud Plaut. in Epid. 5.
-crocotulam,
Supparum, aut ſubminiam, ricam, baſilicam, aut exoticam.

Subminiſtro, ſubminiſtras { [illegible] } ſubminiſtrare, Subſeruire, ſuppeditare. Cæſar 1 bel. Gal. Hæc ſibi eſſe curæ, frumentum Sequanos, Leucos, Lingones ſubminiſtrare: iámque eſſe in agris frumenta matura. Cic. pro Cælio, Palàm in eum tela iaciuntur, clàm ſubminiſtrantur. Idem pro Deiotaro, pecuniam ſubminiſtrare alicui.
Ad manum tela ſubminiſtrare Quint. lib 5 cap. 7.
Subminiſtrare auxilia & adiumenta. Cæſar 4 bell. Gall. Cicero 1. de Inuent.
Subminiſtrare tabellarios. Cic. ad Qu. frat. lib 2. 15. Et quoniam tabellarios ſubminiſtras, hodierni diei res geſtas lupercalibus habebis.
Subminiſtrare aquam radicibus. Colum. lib. 5. cap. 10.
Subminiſtrare vites Colum lib 4 cap 24.

Subminiſtrator, ſubminiſtratoris. Senec. epiſt 115. Lætus pro ſuis voluptatibus habet alienarum ſpectaculum, ſubminiſtrator teſtíſque libidinum, quarum ſibi vſum capiendo abſtulit.

Subminiſtratus, huius ſubminiſtratus, pen. prod. Verbale. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 12. Cibus exiguo ſubminiſtratu paulatim penuriam conſolatur.

Submiſceo, ſubmiſces, ſubmiſcui, ſubmiſcere: vnde Submiſtus. Tibull. lib. 3 eleg. 4.
Scyllàque virgineam canibus ſubmiſta figuram. Sunt qui legant ſubnixa.

Submitto, ſubmittis, ſubmiſi, pen. pro. ſubmiſſum { [illegible] } ſubmittere, Notæ ſignificationis. Plin libro 7. cap. 30. Faſces lictorios ianuæ ſubmiſit is, cui ſe Oriens, Occidénſque ſubmiſerat.
¶Submittere vitulos habendo pecori, Admiſſarios facere. Seruius.
Vitulos non caſtrare, ſed alere vt tandem tauri fiant, ſoboli procreandæ idonei. Virg. 3. Georg.
Et quos aut pecori malint ſubmittere habendo
Aut aris ſeruare ſacris, aut ſcindere terram.
¶Submittere progeniem vel Pampinum vitis, Id eſt, non reſecare, ſed ſinere vt creſcat, & vuas progeneret. Col. lib. 3. cap. 6. Idem libro 4 cap. 6.
Submittere ſarmentum in materiam. Columella libro 4. cap. 6. Idem libro 3 cap. 10 Ideo in reſectem ſubmitti, vt progenerare poſſit.
Submittere prata in fœnum Col lib. 11 cap 2. Cato ca 8. Pratum ſi irriguum habebis, fœnum non deficiet, ſi non erit, ſiccum ne fœnum deſiet ſubmittito.
¶Submittere fœtum matribus. Supponere, ſiue alendum præbere. Col. lib. 3 cap 10. Idem libro 7. cap. 4. Singuli agni binis matribus ſubmittendi.
Tauros ſubmittere. Virg. eclog 1.
Paſcite, vt antè, boues pueri, ſubmittite tauros. Qui locus duplicem habet interpretationem. Aut enim ad arationem refertur, bobus enim arabant Romani: tunc ſenſus erit, Submittite, ſubaudi iugo ad arandum, hoc eſt domate & ſubiugate tauros, id eſt validiores iuuencos. Vel ad ſobolis propagationem pertinet: nam ſubmittere eſt propagandæ ſobolis gratia educare atque alere. Ad quem modum lib. 3 Georg dixit,
Tu modò quos in ſpem ſtatuis ſubmittere gentis &c. Vide paulo antè, [illegible].
Submittere genua, pro Flectere & incuruare. Plin. lib. 8. cap 1. Nam quod ad docilitatem attinet, regem adorant, genua ſubmittunt, coronas porrigunt. De elephantis. Idem li. 11 ca. 48.
Genu ſiccum ſubmiſit. Ouid. 4. Metamorph.
Latus ſubmiſit in herba. Ouid. 5. Metamorph.
Oculos ſummittere. Ouid. 3. Faſtor.
Somnus laſſos ſubmiſit ocellos. Ouid. in fragmento.
Poples ſubmiſſus in terra. Ouid. 7 Metamorph.
Submittere fidem tormentis, apud Senecam, pro tormentis cogi ad fatendum aliquid contra fidem, epiſt 36.
¶Submittere per tranſlationem, vt Submittere animos. Liu. 3. bel. Punic. Idem 6. ab Vrbe, Adeo ergo obnoxios ſubmiſerant animos, non infimi ſolùm, ſed principes etiam plebis, vt, &c.
Animos ſubmittere amori. Virg. 4. Æn.
Submittere animum alicui periculo. Brutus ad Antonium libro 11. Quorũ fiducia nihil eſt quod nos terreas, neque enim decet aut conuenit nobis periculo vlli ſubmittere animum noſtrum.
Faſces populo ſubmittere. Quint. lib. 3 cap 7.
Cedere alicui & faſces ſubmittere. Cic. de Claris Orat. Cùm enim in maximis cauſis verſatus eſſes, & cùm tibi ætas noſtra iam cederet, faſcéſque ſubmitteret, ſubitò in ciuitate cùm alia ceciderunt, tum etiam ea ipſa de qua diſputare ordimur, eloquentia obmutuit.
¶Submittere aliquid in oratione: cui contrarium eſt augere. Cic. 3. de Orat. Neque id actores prius viderunt, quàm ipſi poetæ, quàm denique illi etiam qui fecerunt modos à quibus vtrique ſubmittitur aliquid, deinde augetur, extenuatur, inflatur, variatur, diſtinguitur. Idem 1. Verr. Vt in actoribus Græcis fieri videmus, ſæpe illum qui eſt ſecundarum, aut tertiarum partium, cùm poſſit aliquanto clarius dicere quàm ipſe primarum, multum ſubmittere, vt ille princeps quammaximè excellat.
¶Submittere pretia, Minuere. Plin lib 29. cap. 1.
¶Submittere ſe, cui Extollere ſe opponitur. Cic. de Amic. Quamobrem vt ij qui ſuperiores ſunt ſubmittere ſe debent in amicitia, ſic quodam modo inferiores extollere. Idem pro Plancio, Appellaui populum, tribubus ſubmiſi me, & ſupplicaui. Horat. 1. epiſt. 1.
Et mihi res, non me rebus ſubmittere conor.
Submittere faſtigium. Vide FASTIGIVM.
¶Submittere alicui, Id eſt ſubrogare vel ſucceſſorem mittere alicui. Cic. de Prouinc. Conſul. Huic vos non ſubmittetis? Hunc diutius manere patiemini? Id eſt an non vultis vos ò iudices aliam huic ſubrogare?
Submittere ſe in humilitatem. Liu. 8 bel. Maced.
Submittere ſe in faſtigium priuatum. Liu 7 bel. Pun.
Ad menſuram diſcentis ſe ſubmittere. Quint. lib. 2 cap. 3. 6. De officiis præceptoris.
¶Submittere capillum, pro Demittere. Plin. epiſt. 147.
Submittere barbam & capillum. Seneca in Conſolatione ad Polybium. cap. 35. Suet. in Iulio cap 67. *laiſſer croiſtre ſa barbe & ſes cheueux.*
Submittere pro Submarare. Senec libro 1 de Tranquil. vitæ
Submittere vitia in locum inutilium. Id eſt, ſubſtituere. Vlpian. in l. Vetus fuit quæſtio. in fine. D de vſufructu. Planè ſi gregis vel armenti ſit vſuſfructus legatus: debebit ex natis gregem ſupplere, id eſt in locum capitum defunctorum vel inutilium alia ſubmittere: vt poſt ſubſtituta fiant propria fructuarij.
Submiſſus accuſator, & falſa accuſatio. Suetonius in Nerone, cap. 28. Submiſſis Conſularibus viris, qui regiu genere natam peierarent.
Submittere alicui delatores. Martianus in l. Diuus. D. De iure patronatus.
¶Submittere, Clanculum & furtim mittere. Sueton. in Cæſare, Submiſſis nonnunquam lictoribus atque militibus. Cic. in Verrem, Iſte tametſi ſingulari eſt audacia, tamen ad pupillæ matrem ſubmittebat. Cæſar 4 bel. Gal. Et quos laborantes conſpexerat, iis ſubſidia ſubmittebat. Cic. 5. Verr. Submittebat ille Timarchidem, qui moneret eos, ſi ſapere(n)t vt tranſigerent.

Submiſſus { [illegible] } Participium, ſiue nomen ex participio Liu. 1. ab Vrbe, Lupam ſitientem ex montibus qui circa ſunt, ad puerilem vagitum curſum flexiſſe: eam ſubmiſſas infantibus adeò mitem præbuiſſe mammas.
Submiſſa faſtigio planities. Liu 7 bel. Pun.
Submiſſa prata Varro 1. de Re ruſt. cap. 49.
Submiſſus & Abiectus, cui contrarium Efferens ſe. Cicero 1. Offic. Priuatum autem oportet æquo & pari cum ciuibus iure viuere, neque ſummiſſum & abiectum, neque ſe efferentem: tum in Rep. ea velle, quæ tranquilla & honeſta ſint.
Submiſſum & populare. Cic ad Att li 2. 15. Et ſi de quo ſcribis, nihil habet amplum, nihil excelſum, nihil non ſubmiſſum atque populare.
Submiſſum & molle aliquid facere. Cic. 4. Tuſcul. Nam videndum eſt in vtriſq; nequid humile, ſubmiſſum, molle, effœminatum, fractum, abiectúmque faciamus.
Submiſſa oratione loqui de pace. Cæſar 3. bel. Ciuil. Cic pro Plancio, Submiſſa voce agam, tantum vt iudices audiant. Martial. lib 8.
Hos comes inualidus ſubmiſſa voce precatur, &c.
Sono ſubmiſſo dicere aliquid. Tibull lib 3 eleg 1.
Submiſſum dicendi genus concitato opponitur. Quintilianus lib. 11. cap 1.
Submiſſa oratio & lenis Quintil. lib 11 cap 1.

Submiſſio verbale, f. g. { [illegible] } Ipſe ſubmittendi actus.
Contentio & ſubmiſſio vocis, contraria Cic. 1. Offic. Ex locutione, ex reticentia, ex contentione vocis, ex ſubmiſſione, ex cæteris ſimilibus facilè iudicabimus quid eorum aptè fiat.
Elatio & ſubmiſſio, contraria. Cic. in Topicis. Parium autem comparatio nec elationem habet, nec ſubmiſſionem: eſt enim æqualis.
Submiſſio orationis. Cic. in Orat. Itémque ſi quæ verborum iterationes contentionem aliquam & clamorem requirent, erunt ab hac ſubmiſſione orationis alienæ.

Submiſsè, Aduerbium { [illegible] } Cic pro Plancio, Meum beneficium potius ad eum detuli, qui à me contenderat, quàm ad eum qui mihi non nimis ſubmiſſe ſupplicarat.
Submiſſè dicere, Cic. 2 de Orat. Quare qui aut breuiter, aut ſubmiſſe dicunt, docere iudicem poſſunt, commouere non poſſunt, in quo ſunt omnia.
Loqui ſubmiſſé Quint lib 6 cap 5.
Submiſſè ſe gerere. Cic. 1. Offic. Vt quanto ſuperiores ſimus, tanto nos geramus ſubmiſſius.
Quidam ſcribunt ſummiſſè, conuerſa b in m: quod & in aliis dictionibus compoſitis à ſub ſere fit, quæ ab m incipiunt.

Submiſſim, Aduerbium { [illegible] } Idem quod ſubmiſſé Sueton. in Augusto, cap. 74. Nam & ad communionem ſermonis tacentes, etiam ſubmiſſim fabulantes prouocabat.

Submoleſtus, Adiectiuum { [illegible] } Parum moleſtus. Cic. ad Attic. lib. 16. 333. Illud eſt mihi ſubmoleſtum, quòd parum Brutus properare videtur.

Submoleſtè, Aduerb. {[illegible]} Cic. Att. lib 5. Te in Epirum ſaluum veniſſe, & vt ſcribis, ex ſententia nauigaſſe, vehementer gaudeo: non eſſe Romæ meo tempore pernecessario, ſubmoleſtè fero.

Submoneo, ſubmones, pen. corr. ſubmonui, ſubmonitum, penult. corr. {[illegible]} ſubmonere, Latenter, ſiue vt ait Donatus, leuiter monere. Terent. Eun. 3. 5.

-ſubmonuit me Parmeno

Ibi ſeruus, quod ego arripui. Scribitur & ſummoneo. Plin. epiſt. 2. lib 1. Quoties paulùm itinere decedere non intempeſtiuis amœnitatibus ſubmonebamur.

Submoroſus, penul. prod. Adiectiuum {[illegible]} Vtcunque moroſum ſignificat. Cic. 2. de Orat. Me quidem herculè valde ille mouent ſtomachoſa, & quaſi ſubmoroſa ridicula: non quum à moroſo dicuntur: tunc enim non ſal, ſed natura ridetur.

Submoueo, ſubmoues, pen. corr. ſubmoui, ſubmotum, penul. prod. {[illegible]} ſubmouere, Clàm ſiue ſubtus, vel à longe mouere. Liuius 3 ab Vrbe, I, inquit, lictor ſubmoue turbam, & da viam domino ad prehendendum mancipium. Cic. pro Flacco, Quæ ſciſceret plebs, aut quæ populus iuberet ſubmota concione, diſtributis partibus, &c.

Inſtantes ſubmouere, Repellere reſiſtentes. Ouid. 13. Metam.

Longè ſubmotus arcet arena. Virg. 6. Æneid.

Patria ſubmotus, Relegatus Ouid 4. de Pont. eleg 16.

Populum ſubmouere oppoſita ſera, Arcere. Ouidius 3. Amor. eleg. 13.

Pudor ſubmotus, Amotus, expulſus. Horat. epod. 11. 4.

Submoſſes, pro Submouiſſes per ſyncopen. Horat. 1. Serm ſatyr 9.

-diſpeream ni

Submoſſes omnes.

¶Submouere, ſine adiecto, vt tamen ſubaudiatur turbam: pro eo quod dicimus *faire place, comme font les bedeaulx, & fergens auec leurs verges.* Liu. lib 8. bel. Punici, In prætorio tetenderunt Albius & Atrius: claſſicum apud eos cecinit: ſignum ab iis petitum eſt: ſedarunt in tribunali proconſulis Scipionis: lictor apparuit: ſubmouente eo inceſſerunt. faſces & ſecures prælatæ ſunt.

¶Submoueri, Imperſonale: Seneca de Prouident. Quid ergo? fœlix Lucius Sylla quòd ei deſcendenti in forum gladio ſubmouetur. Id eſt, quod gladio diſpellitur turba ne viam eius impediat.

Inſidias ſubmouere. Propert. lib 1 eleg 19.

Tabes ſubmota eſt capiti. Demptum eſt è caluaria cerebrum corruptum. Lucan. lib 8.

Submouet maleficio magnitudine pœnæ. Cicero pro Roſcio Amer. Vt quos natura ipſa retinere in officio non potuiſſet, ij magnitudine pœnæ maleficio ſubmouerentur.

¶Submouere, Separare. Plinius lib 3, cap. 19. Germaniam ab Italia ſubmouent.

Submouere aliquos in extremam aciem, Vide ACIES.

Arcere & ſubmouere. Plin. in Paneg.

Submouere aliquem à negotiatione. Colum. lib. 1. A Proconſulatu. Plin. epiſtol. 36. Ab haſta. Liu. 9. bell. Maced. Scribitur & ſummoueo, vt dictum eſt de Submitto.

Submotor, pe. prod. Verbale. Liu. 5. Decad. lib. 5. Submotor aditus, præco accenſus, infinita omnia oculis auribúſque.

Submuto, ſubmutas, pen. producta, ſubmutare, Vide SVMMVTO, ſummutas.

Subnaſcor, ſubnaſceris, ſubnatus ſum {[illegible]} ſubnaſci, Vltra & poſt iam nata naſci, ſuccreſcere. Plin. lib. 11. cap 23 Atque ita ſubnaſci ſui generis plumas. Idem lib. 5. cap. 1. Fructibus omnium generum ſponte ita ſubnaſcentibus, vt nunquam ſatietas voluptatibus deſit. Idem lib. 12. cap. 3. Malus Aſſyria omnibus horis pomifera eſt, aliis cadentibus, aliis matureſcentibus, aliis verò ſubnaſcentibus.

Subnato, ſubnatas, pen. corr. ſubnatare. Silius lib. 14.

Transfigitur valida medius, dum ſe alleuat alui

Cuſpide Marmarides Scyron: pars ſubnatat vnde

Membrorum, pars extat aquis.

Subnecto, ſubnectis, ſubnexui, ſubnexum {[illegible]} ſubnectere, Nectere ſub te aliqua. Virg. 1. Æneid.

Aurea ſubnectens exertæ cingula mammæ. Idem 10. Æneid.

-fuſos ceruix cui lactea crines

Accipit, & molli ſubnectit circulus auro. Et 5. Æneid. Plinius lib. 28. cap 2. Duabus literis Græcis P & A chartam inſcriptam, circumligatam lino, ſubnectebat collo.

¶Subnectere {[illegible]} Subiungere. Plin. lib. 24. cap. 14. Hic ſubnectemus ea quæ Græci communicatione nominum in ambiguo fecere, àune arborum eſſent. Aliud exemplar habet ſubtexamus. Quintil. lib 3 ca. 3. His adiecerunt quidam tertiam partem, ita vt inuentioni iudicium ſubnecterent.

Subnexus, Participium: vt Comam ſubnexus. Stat. 5. Sylu 3.

Subnego, ſubnegas, penul corr. {[illegible]} ſubnegare, Aliquantulum negare. Cic. Trebatio, lib 7. epiſt. 20. Veruntamen quod præſenti tibi propè ſubnegarem, id abſenti debere non potui.

Subniger, ſubnigra, ſubnigrum, penul. corr. {[illegible]} Aliquantulum nigrum. Plaut. Merc. 11.

-bucculentum, breuiculum,

Subnigris oculis, oblongis malis. Varro e de Re ruſt. ca. 5. Subnigris labris pecudes. Vide SVBLIVIDVS.

Subnitor. pen. prod. ſubniteris, ſubnixus ſum {[illegible]} ſubniti, Idem quod niti, nihil enim videtur minuere compoſitio. Plau. Perſa 9.

Subnixis alis me inferam, atque amicibor glorioſe. Sic Cicero in Somnio, E quibus duos maximè inter ſe diuerſos, & cœli verticibus ipſis ex vtraque parte ſubnixos, obriguiſſe pruina vides. Idem 2. de Oratore.

Solio ſubnixa reſedit. Virg. 1 Æneid.

Subnixus & fidens innocentiæ animus. Liu 4 ab Vrbe.

Barba ſubnixa rutilis capillis. Hoc eſt, ſubiecta. Ouid. 6. Metam.

Matrimonium liberis ſubnixum. Vlp. in l. 1 § vlt. D. de lib. exhib.

Priuilegio ſubnixus. Aurelius Arcad. *in* l. 1. ſub finem. D. de off. præfecti prætorio.

Subnixus victoria. Liu. 5 bel. Pun.

Subnoto, ſubnotas, penultima corr. {[illegible]} ſubnotare, Martial libro. 1.

Et non ſobrie verba ſubnotaſti. Hoc eſt, notaſti & memoriæ mandaſti verba quæ ego potus & ebrius dixi. Idem lib 6.

Quidam me modo Ruffe diligenter

Inſpectum, velut emptor aut laniſta

Quum vultu digitóque ſubnotaſſet,

Tu ne es, tu ne ait, ille Martialis? Subnotaſſet, id eſt Diligenter conſideraſſet, & reſpexiſſet.

Subnotare libellos, Id eſt ſubſcribere, confirmare. Plinius iunior libro 1. epiſtola 10 ad Attium, Sedeo pro tribunali, ſubnoto libellos, conficio tabulas.

Subnubilus, penultima correpta, Adiectiuum {[illegible]} Parum nubilum. Cæſar 3 bel. Ciuil. Et quinque intermiſſis diebus, alteram noctem ſubnubilam nactus, obſtructis omnibus caſtrorum portis, & ad impediendum obiectis, tertia inita vigilia, ſilentio exercitum educit.

Limes ſubnubilus longa vmbra, Subobſcurus. Ouid. e. de Remed.

Subo, ſubas {[illegible]} ſubare dicuntur ſues quum libidine pruriunt, vt equæ, equire. Plin. lib. 10. cap 63. 21. Verres ſubantis audita voce, niſi admittatur, cibum non capit.

Subo, Dicuntur autem ſubare quadrupedes fœminæ cùm libidine flagrantes marem appetunt, & maximè ſues. Feſtus, Suillum genus inuiſum Veneri prodiderunt poetæ, ob interfectum ab apro Adonim, quem dea illa diligebat. Quidam autem quòd immundiſſimi ſint, ex omni manſueto pecore, & ardentiſſimæ libidinis, ita vt opprobrium inde mulieribus tractum ſit, cùm ſubare & ſubire dicuntur. Vtitur hoc verbo Horat. epod. 12.

-iámque ſubando

Tecta, cubilia, tentáque rumpis.

Subatio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 8. cap. 51. Implentur vno coitu qui & geminatur propter facilitatem abortiendi. Remedium ne prima ſubatione, neque ante flaccidas aures coitus fiat. De ſuibus.

Subobſcœnus, Adiectiuum {[illegible]} Cice. in Oratore, Illud admonemus tamen, ridiculo ſic vſurum Oratorem, vt nec nimis frequenti, ne ſcurrile ſit: nec ſubobſcœno, ne mimicum.

Subobſcurus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Aliquantum obſcurus. Cic. de claris Orat. Grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breues, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.

Subodioſus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Aliquantum odioſum. Cic. ad Attic. lib. 1. 3, Non mihi graue duxi ſcribere ad te de illius querimoniis, quum eas audire (quod erat ſubodioſum) leue putaſſem.

Suboffendo, ſuboffendis, ſuboffendi ſuboffenſum {[illegible]} ſuboffendere, Aliquantum offendere. Cice. ad Q. fratrem, lib. 2. 10. Nam apud perditiſſimam illam infimam fæcem populi, propter Milonem ſuboffendit: & boni multa ab eo deſyderant, multa reprehendunt.

Suboleo, ſuboles, penul. corr. ſubolui, ſubolitum, pen. corr. {[illegible]} ſubolere. Quaſi olere, & odorem ſentire. Plaut. Pſeud. 13. Corrumpitur iam cenatibus ſubolet: ſis vide.

¶Subolere, per tranſlationem, Præſentiſcere, ſubdubitare. Plautus Caſina 6.

Tu eaſtor tibi homo malam rem quæris, ſubolet ſentio. Teren. Phorm. 3. 1.

Nunquid patri ſubolet?

Suboles ab oleſcendo, id eſt creſcendo, vt adoleſcentes quoque & adultæ, & ſoboles dicitur. Lucretius lib. 5.

Siue virum ſuboles, ſiue eſt muliebris origo. Virgil.

Chara Deûm ſuboles, magnum Iouis incrementum. Feſtus.

Suborior, ſuboriris, penul prod. vel ſuboreris, penul. cor. ſubortus ſum {[illegible]} ſuboriri, Idem quod oriri. Plin. lib. 2. cap. 93. Metallorum opulentia tam varia, tam diues, tam fœcunda, tot ſeculis ſuboriens. Lucret. lib. 1.

Ex infinito ſuboriri copia poſſet.

Subortus, ſubortus, à verbo ſuborior quod eſt In alterius locum orior. Lucret. lib 5.

-ſtelláſque putandum

Ex alio, atque alio lucem iactare ſuborta

Suborno, ſubornas {[illegible]} ſubornare, Aliquàtulum ornare, hoc eſt honorare, ſiue laudare. Plancus ad Ciceronem, li. 10. 23, Tu Cicero, quod adhuc feciſti idem præſta vt vigilanter, nauuoléque nos qui ſtamus in acie, ſuborna.

¶Subornare aliquem {[illegible]} Latenter ſubducere. Plautus Milite, 2.

-mox ei dominus ædium

Suam clientem ſolicitandum ad militem

Subornat Gellius, In caput meum ſubornauit. Cicer. pro Deiotaro Hac ſuſpicione ſum perculſus: medicum indicem ſubornabit, finget videlicet aliquod crimen veneni. Idem pro Roſc. Comœdo, Falſum ſubornauit teſtem Roſcius Cluuium, cur rem ſero?

Idem pro Cæcina, Et fictus teſtis ſubornari ſolet, & imponi falſæ tabulæ.

Aliqua pecunia aliquem ſubornare. Cic. 13 Philipp.

Confeſſus es à te accuſatores eſſe inſtructos & ſubornatos. Cicero in Vatinium.

¶Subornare, pro In ſpeciem aliquam veſtire. Senec lib. 3 de Benef. Quò te penulati iſti militum, non vulgarem quidem in cultum ſubornati, quò te, inquam, iſti efferunt?

Subornatus criminibus. Id eſt, clam inſtructus criminandi materia Liu. 9 bel. Maced. Itaque ad inuidiam ei faciendam legatos Am-

braccatenſes ſubornatos criminibus in Senatum introduxit.

Subpallidus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Aliquantulum pallidus. Celſus lib. 3. de medicina, Alterum eſt minus ſuper corpus eminens, durum, latum, ſubuiride, ſubpallidum, magis exulceratum.

Subpinguis, & hoc ſubpingue { [illegible] } Aliquantum pingue. Celſus lib. 10 cap. 4. Peius eſt quod denſum autem, & ſubpinguem, & ex toto glabram facit.

Subpudet. Vide SVPPVDET.

Subrancidus pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod aliquantum rancidum eſt. Cic. in Piſonem, Extructa menſa non conchyliis aut piſcibus, ſed multa carne ſubrancida.

Subraucus. Adiectiuum { [illegible] } Vtcunque raucum. Cic. de Claris Orat. Omniſque motus cum verbis ſententiiſque conſentiens, vna permanens, verum ſubrauca natura.

Subrectus, Vide SVBRIGO.

Subrefectus, Adiectiuum Aliquantulum refectus. Paterculus lib. 2. Subrefectus primo conſpectu alloquioque chariſſimi ſibi ſpiritus. De Cæſare Auguſto moribundo loquitur.

Subremigo, ſubremigas, pen. corr. { [illegible] } ſubremigare, Subtus remigare. Plin. lib. 9 cap. 30, Cæteris ſubremigans brachiis, media cauda vt gubernaculo ſe regit. Virg. 10 Æneid.

-dextra puppim tenet, ipſaque dorſo

Eminet, ac læua tacitis ſubremigat vndis. Id eſt, ſubnatat, vt vult Seruius.

Subrepo, ſubrepis, pen. prod. ſubrepſi, ſubreptum { [illegible] } ſubrepere, Latenter repere. Plin. lib. 34 cap. 8. Fecit & puberem Apollinem ſubrepenti lacertæ cominus ſagitta inſidiantem Sauroctonos. & Surrepo, b in r conuerſo. Vide SVRREPO.

Subrepunt claſſis animalia. Colum. lib. 9. cap. 1.

Ætas iners ſubrepit, Senectus tacitè aduenit. Tibul. libro 1 eleg. 1.

Peſtis ſubrepens in imos artus. Catul. de Lesbia, 71.

Hoſtes tacitus ſubrepſit fratribus Stat. 1. Thebaid.

Subrepere ſe alicui, Furtim ſiue clàm accedere Plaut. Mil. 6.

Subrepere ſub tabulas Cic pro Sextio, Is quum quotidie gladiatores ſpectaret, nunquam eſt conſpectus: quum veniret, immergebat ſubitò, quum ſub tabulas ſubrepſerat.

Subrepſit hæc appellatio paulatim. Plin. lib. 21. cap. 2.

Subrepit animo iudicis inſinuatio, id eſt, in animum demittitur. Quintil. lib. 4 cap. 1. Idem ita ſubrepitur animo iudicis.

Subrepſit illi obitum. Plin. lib. 8. cap. 12.

Subreptitius, Vide SVRREPO.

Subrideo, ſubrides, pen. prod. ſubriſi, ſubriſum { [illegible] } ſubridere, Leniter vel aliquantum ridere, vel riſus ſigna oſtendere. Virg. 1. Æneid.

Olli ſubridens hominum ſator atque deorum. Cicero pro Roſcio Comœdo, Qua de cauſa? ſubridet Saturius veterator, vt ſibi videtur.

Subriſi modicè leniſque nutu. Martial. lib. 6.

Limis ſubriſit ocellis. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.

Subriſit crudele pater. Claud. 2. in Eutrop.

Ira mixta ſubridens. Virg. 12 Æneid.

Subridiculè, pen. corr. Aduerbium { [illegible] } Cic. 2. de Orat. Quid hoc Neuio ignauius? ſeuerè Scipio. At in malè olentem, Video me à te circumueniri. Subridiculè Philippus.

Subrigo, ſubrigis, pen. corr. ſubrexi, ſubrectum { [illegible] } ſubrigere. Idem quod paulatim attigere, & in altum leuare. Plin. lib. 9. cap. 29, Supinus in ſumma æquorum peruenit, ita ſe paulatim ſubrigens, vt emiſſa omni per fiſtulam aqua velut exoneratus ſentina facile nauiget. Idem lib. 36. cap. 9, Opus id fecit ſe dicuntur a a m hominum. Ipſi rege quum ſubrectum eſſet, vereretúrque ne machinæ ponderi non ſufficerent. &c. Virg. 4. Æneid.

Tot linguæ, totidem ora ſonant, tot ſubrigit aures. Scribitur & ſurrigo. Colum. lib. 7 cap. 3 Vide SVRRIGO.

Caput ſubrigens. Senec. Herc. furent. 6.

Subrectus, Participium { [illegible] } vt Cuſpis ſubrecta, Silius lib. 10.

Subriguus. Adiectiuum { [illegible] } Idem quod ſiriguus. Plinius libro 17. capite 8, in craſſo, aut humido, aut ſubriguo à meſſe ad brumam.

Subripio, ſubripis, pen. corr. ſubripui, ſubreptum { [illegible] } ſubripere, Clàm auferre, ſuffurari. Plaut. Menæch. 4.

Hanc modo vxori meus pallam ſubripui. Mart. lib. 12,

Prætori mappam ſubripit Hermogenes. Scribitur & Surripio b in r conuerſo. Vide SVRRIPIO.

Eripere & Subripere. Cic. in Parad. Quanti eſt æſtimanda virtus, quæ nec eripi nec ſurripi poteſt: neque naufragio, neque incendio amittitur: nec tempeſtatum, nec temporum permutatione mutatur?

Subripere per fraudem. Cic. pro Lege agraria, Verum populus Rom. eum, cui velit, deferat: an is imprudenter Populo Rom. per legis fraudem ſubripiatur.

Subreptum Senatuſconſultum. Cic. ad Atticum lib. 10 [illegible].

Subripere aliquid ſpatij. Cic ad Atticum, lib 5. 104. Etſi in ipſo itinere & via diſcedebant publicanorum tabellarij, & eramus in curſu: tamen ſubripiendum aliquid putaui ſpatij, ne me immemorem mandati tui putares.

Subripere aliquando vſurpatur pro eo quod eſt per mendacem narrationem aliquid extorquere & quaſi furari.

Subreptio, ſubreptionis { [illegible] } Verbale. Ipſe ſubripiendi actus.

Subreptio, Impetratio quæ fit à principe, ſiue magiſtratu, per falſam rei narrationem.

Subreptitius, Adiectiuum { [illegible] } vt Subreptitia poſtulatio, Subreptitiæ literæ, quæ ad falſam alicuius ſuggeſtionem conceſſæ ſunt.

Subreptitius puer, Furtim ſublatus Plaut. Menæch. 2.

SVBRVOCRINI populi in Alpibus, author Plin. lib 3. cap 20.

Subrogo, ſubrogas, penultima correpta { [illegible] } ſubrogare, Subſtituere. Plinius de Viris illuſt. Quia in locum Tricipitini collegæ Conſulem ſubrogauerat. Cicero ad Atticum libro 4. 74. Vberiorea, ſi & ille libenter accipiet, & hi ſubrogentur qui villam me moleſtè ferunt habere. Vbi vetus codex legit Subringentur. Vide SVRROGO.

Subrogare collegam Conſul dicebatur, qui alterum in demortui Conſulis locum ſufficiebat. Cic. ad Brutū. 5. Liu. 9 ab Vrbe, M. Cornelium Maluginenſem collegam ſubrogauit. Ibidem, lib 2, Quia nec collegam ſubrogauerat in locum Bruti.

Subrogatio ſ. Vide SVRROGO.

Subroſtrarius. Adiectiuum { [illegible] } Cælius ad Cic. libro 8. 1, Tu ad 10. Calend Iun. ſubroſtrarij (quod illorum capiti ſit) diſſiparant periiſſe. Vbi interpres, Subroſtrarij, qui erant iuſta Senatores, hoc eſt qui ſub roſtris ſedebant. Vetus tamen exemplar habet ſubroſtrani. Porrò ſic alij:

Subroſtrarij, id eſt, qui ſub roſtris ſedent nouarum rerum captatores. Nam à Roſtris omnia Romæ edicebantur. Subroſtrarios ea forma dici arbitrantur, quaſi ſubbaſilicanos, circumforaneos: non ex dignitatis gradu, vt volunt interpres.

Subrubeo, ſubrubes, pe. corr. ſubrubui { [illegible] } ſubrubere, Aliquantum rubere Ouid. 2. de Arte.

Plenáque purpureo ſubrubet vua mero.

Cælum ſubrubet Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

Subrubicundus, Adiect. { [illegible] } Aliquantulum rubicundus Plin. lib 25. cap. 13. Herba eſt ſinapis ſpecie & multitia, cauliculis ſubrubicundis. Sic apud Celſum. lib 8. cap 12

Subrufus, pen prod. Adiect. { [illegible] } Aliquantum rufus. Plin. lib. 37 cap 10, Indica gentium ſuarum habet nomen, ſubrufo colore, in attritu ſudorem purpureum emanat. Item lib. 23. cap. 7, Rhizotomos ſubrufa.

Subrufus aliquantum, criſpus, cincinnatus Plaut. Capt. 11.

Subrumus, ſubrumi, pen. corr. m. g. { [illegible] } Agnus qui adhuc ſub mamma eſt Varro 2. de re ruſt. cap. 1. Etſi parum habet lactis mater vt ſubiiciat ſub alterius mammam, qui appellantur ſubrumi, id eſt, ſub mamma: antiquo enim vocabulo mamma rumis, vt opinor. Ibidem, cap. 11 Mammæ enim rumis, ſiue rumæ, vt antè dicebant, à rumi: & inde dicuntur ſubrumi agni lactentes, à lacte.

Subrumor, ſubrumaris { [illegible] } ſubrumari, dicuntur hœdi quum ad mammam admouentur, quia ea rumis vocatur, vel quia rumine reſiduo: lac ſugentes, inquit Feſtus. Colum. lib. 7. cap. 43. Diligenti cura ſeruandum eſt, vt & ſuis quotidie matribus & aliena non amantibus agni ſubrumentur. Idem lib. 12. cap 7. Nec minus intereſſe paſtoribus fructum cogentibus, aut fœtus ouium aliarúmve pecudum ſubrumantibus.

Subrunciui, limites ita nominantur ab Hygeno. Limites linearij menſuræ tantùm diſterminandæ cauſa ſunt conſtituti: & ſi, finitimis interueniunt, latitudinem ſecundum legem Mamiliam acceperunt. in Italia itineri publico ſeruiunt ſub appellatione ſubrunciuorum, habent latitudinem pedum octonum. hos conditores coloniarum, fructus aſportandi cauſa, publicauerunt.

Subruo, ſubruis, pen. corr. ſubrui, ſubrutum, pen corr. { [illegible] } ſubruere, Deſtruere, ſubuertere. Cæſ. 2 bel. Gal. Muróque defenſoribus nudatus eſt, teſtudine facta portis ſuccedunt, murúmque ſubruunt.

Muneribus ſubruit reges, auro proditoribus dato. Horat. 3 Carm. ode 16.

Dies ventura ſubruet arces mundi Prop. lib 3 eleg. 5.

Subruet, Lucret. lib 4, -& omnis

Subruet natura. &c.

Subrutus, pen. corr. { [illegible] } Participium: vt caſtra ſubruta ferro. Propert. li. 3 eleg. 9. Liu. 5 ab Vrbe. Subruta cuniculis mœnia.

Veſtigia ſubruta limo fallaci. Euerſa, & ſubterruentia. Fallaci, id eſt qui conditos ſibi greſſus decipiebat, & nutare faciebat. Stat. 9. Thebaid.

Subruſticus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Aliquantum ruſticus. Cic. de Claris Orat. Tum etiam ipſo ſono quaſi ſubruſtico proſequebatur: atque imitabatur antiquitatem. Ibidem, Cotta quia ſe valdè dilatandis literis à ſimilitudine Græcæ locutionis abſtraxerat, ſonabátque contrarium Catulo, ſubagreſte quiddam, planéque ſubruſticum. Quod iam ſubruſticum videtur, olim autem politius. Cic. in Orat. Quod iam ſubruſticum videtur, olim autem politius.

Subrutilus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Parum rutilus. Plin. lib. 10. ca. 33. Merops pallido intus colore pennarum, supernè cyaneo, priori ſubrutilo. Idem lib 12. cap. 14 Alij leuiſco ſimilem ſubrutilo folio arborem thuris prodidere. Idem lib. 10. cap 3 Media magnitudine, colore ſubrutilo, raro conſpectu.

Subſalſus, Adiect. { [illegible] } Aliquantum ſalſum ſignificat. Plinius lib. 12. cap. 29 Subſalſa guſtanti herba.

Subſanno, as, are, verbum actiuæ ſignificationis idem ſignificans, quod irridere { [illegible] } Nam ſanna, vt ſuo loco apparet, triſionem ſignificat, quæ & ſubſannatio dicitur. [illegible] verbum frequens apud ſacrarum literarum interpretem.

Subſcribo, ſubſcribis, pen. prod. ſubſcripſi, ſubſcriptum { [illegible] } ſubſcribere, Subnotare, ſubſignare. Suet. in Auguſto, cap 27. Pinarium equitem Romanum quum concionante ſe, admiſſa turba paganorum, apud milites ſubſcribere quædam animaduertiſſet, curioſum & ſpeculatorem ratus, coràm confodi imperauit.

Numerus aratorum quotannis apud magiſtratus ſubſcribitur. Cic 3. Verr.

Subſcribere audita Quintil. lib. 12 cap 8 Nec tanta ſit actoris memoriæ fiducia, vt ſubſcribere audita pigeat. Id eſt ſubnotare.

Exemplum literarum alicuius ſubſcribere. Balbus Ciceronis in epiſtolis ad Atticum lib. 9 186. Cic. eidem. lib. 8. 158.

¶Subſcribere, Verbum eſt iudicum & foro accommodatum, & ſignificat iudicium dictare, quaſique dicam ſcribere. Plin. lib. 5 epiſt. 1, Poſt hoc Curianus à matre exheredatus, cum cæteris coheredibus,

bus, ſubſcripſiſſe centumuirale iudicium: mecum non ſubſcripſit. Id eſt, controuerſiam mouit hæreditatis, teſtamentum ſcilicet impugnare vt inofficioſum volens. Idem, Scis te nõ ſubſcripſiſſe mecum: & iam biennium tranſiſſe omniáque me vſu cepiſſe. Id eſt, mecum querelam non eſſe expertum. Budæus.

¶ Subſcribere dicebant veteres Iuriſconſulti, quod nunc *adiungere ſe* dicunt. Subſcribendi igitur facta poteſtas dicendum, quod nunc dicunt, dictum eſt quod adiungere ſe poterit. Ci. 3. Ver. Et qui iſtius Quæſtor fuiſſet, & ab iſto læſus inimicitias iuſtas perſequeretur, non modò deferendi nominis, ſed ne ſcribendi quidem, cum id poſtularet, faceret poteſtatem. Hoc etiam à Cicerone dicitur, Accedere ad cauſam, & Deſcendere in cauſam, & Incumbere in eandem cauſam, & Dimittere ſe in cauſam. Budæus.

In crimen ſubſcribere. Vlpianus l. vlt D. de priuat. delict. Siquis actionem quæ ex maleficiis oritur, velit exequi: ſiquidem pecuniariè agere velit, ad ius ordinarium remittendus erit, nec cogendus erit in crimen ſubſcribere.

¶ Subſcribere ſignificat aliquando fauere, aſtipulari, & aſſentiri. Marcellus in l. Non aliter, D de Adop. Non aliter enim voluntati eius, qui arrogare pupillum volet, etiam ſi cauſam eius ob alia probabit, ſubſcribendum erit. Colum. lib 1. cap 2. Quod ſi voto fortuna ſubſcripſerit, agrum habebimus ſalubri cælo, vberi gleba.

Iræ alicuius ſubſcribere. Ouid. 2 Triſt eleg. 2.

Subſcribere odiis alicuius Liu. 3 bel. Maced.

Votis alicuius ſubſcribere. Ouid. ad Piſonem.

Subſcribere luxuriæ cubantis. Celſ. lib 3. cap. 4. His enim vlterioribus cubantis etiam luxuriæ ſubſcripſit, primis verò terrorem vicem cadibus.

¶ Subſcribere, cum accuſatiuo eſt cauſam ſententiæ teſtari, & addere. Cic. pro Cluentio, Video igitur Iudices, animaduertiſſe Cenſores in iudices quoſdam illius conſilii Iunianı, quum iſtam ipſam cauſam ſubſcriberent. Ibidem, 100. Nam hæc quidem, quæ de iudicio corrupto ſubſcripſerint, quis eſt qui ab illis ſatis cognita & diligenter iudicata arbitretur? In M. Aquilam & T. Guttam video eſſe ſubſcriptum.

Cauſam parricidii ſubſcribere. Cic. 2 de Inuent.

Subſcriptæ rationes, Vide ASCRIBO.

Subſcriptio, ſubſcriptionis, Verbale {ὑπογραφὴ, ὑπογραφεύς} Cic 1. Ver. Quartum quem ſis habiturus, non video: niſi quem fortè ex illo grege oratorum qui ſubſcriptionẽ ſibi poſtularunt, cuicunque vos delationem dediſſetis. Id eſt, qui poſtulauerunt à vobis vt ad quemcunque Verris accuſatio eſſet delata, ſibi liceret accuſationi ſubſcribere. Hæc Budæus. Cic. pro Cluentio, Quare quicquid de ſubſcriptionibus eorum mihi dicendum erit, eo dicam animo, vt omnem orationem meam, non de illorum facto, ſed de ratione cenſoria habitam exiſtimari velim.

Subſcriptio ac profeſſio agri. Cic. 5. Verr In leontino iugerum ſubſcriptio ac profeſſio non eſt plus triginta, decumæ triginta ſex a medimnum venierunt.

Iugerum ſubſcriptio ac profeſſio non eſt plus X X X. Cicero 5. Verrina.

Subſcriptio Cenſoria. Cicero pro Cluentio, Ne ſubſcriptio cenſoria non minus calamitatis ciuibus quàm præſcriptio acerbiſſima poſſit afferre Budæus cenſuram Interpretatus. Vide Quintil. lib. 5. cap. 13.

¶ Subſcriptio, decretum: id eſt quod à principe vel præſide libello oblato, ſubſcribitur. l. j. D de conſtit. Princip. l. 1. C. Quomod. & quan. iudex. l. 1 C. commination. epiſtol.

¶ Subſcriptio, pro accuſatione. Senec de benefic. lib 3. cap. 26. Sub Tiberio Cæſare fuit accuſandi frequens, & penè publica rabies. Excipiebatur ebriorum ſermo ſimplicitas iocantium. Nihil erat tutum. Cœnabat Paulus Prætorius in conuiuio quodam, imaginem Tiberij Cæſaris habens exſculptam, eminente gemma. Rem ineptiſſimam fecero, ſi nunc verba quæſiero, quemadmodum dicam illum matellam ſumpſiſſe. Quod factum ſimul & Maro ex notis illius temporis veſtigatoribus notauit. At ſeruus eius cui nectebantur inſidiæ, ei ebrio annulum extraxit. Et quum Maro conuiuas teſtaretur admotam eſſe imaginem obſcœnis, & iam ſubſcriptionem componeret, oſtendit in manu ſua ſeruus annulum Alij legunt proſcriptionem.

Subſcriptor, ſubſcriptoris. Subſcriptores Pedianus eos ait eſſe appellatos cauſidicos, qui adiuuare accuſatorem poterant: quos oportebat ſummiſſius agere, quàm eum quem ſequebantur. Cic 1. Verr. Veruntamen L. Apuleium eſſe video proximũ ſubſcriptorem, hominem non ætate, ſed vſu forenſi, atque exercitatione tyronem. Budæus. Cic. ad Q. fratrem, lib 3. 20, Omnino nihil accuſatore Lentulo ſubſcriptoribúſque eius infantius. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 8, Itaque ſine vllo ſubſcriptore deſcendit.

Exercitatus & diſertus ſubſcriptor. Cic. 1. Verr.

Vænalis aſcriptor & ſubſcriptor alicuius. Ci. pro Domo ſua.

Subſcriptor & approbator. Gellius lib. 5. cap. 21.

Subſcus, ſubſcudis, pen. prod. f. g. Subſcudes tabellæ (inquit Feſtus) appellantur quibus tabulæ inter ſe confinguntur: ſic dictæ quia quà immittuntur, ſucciduntur. Pacuuius, Nec vlla ſubſcus cohibet cõpagem. Cato cap. 18 Orbem olearium latũ pedibus quatuor punicanis coagmentis facito craſſum digitis ſex, ſubſcudes iligneas addito. Eas vbi confixeris, clanis corneis occludito. Vitruuius lib. 4. cap. 7. Et ita ſiunt compactæ ſubſcudibus & ſeuericulis, vt compactura duorum digitorum habeat laxationem.

Subſcudes, à ſuccudendo nomen videntur potius habere, quàm à ſuccidendo Et ſi enim locus cui inſeruntur, excauatur, ſucciditúrque inde aliquid vt immittantur, cùm tamen id fiat cudendo ſcalpri malleo percuſſi, & immittantur ictu mallei, non video, inquit Turnebus, cur non debeant potiùs à ſuccudendo quàm ſuccidendo deduci. Quòd ſi Feſtus à ſuccidendo ſcripſit, vt & fortaſſè ſcripſit, tum ab eo libentiſſimè diſſentio. Verba ſunt Turnebi.

Subſcudes, quæ & Subcudes, & Suſcudes dicuntur, ſunt lignea retinacula quæ etiam ſecuriculæ à forma vocãtur, quaſi ſecuriculæ quibus duo tigna tenaciſſimè inter ſe vinciuntur: vnde ſecuriclati cardines apud Vitruuium lib 10. licet vulgò ſecuridati legantur. Galli *hirundinum caudas* appellant. Apud Auguſtinum lib 15 de Ciuitate, ſuſcudines legitur. Vitruuius lib 10 cap 10 de tympano ad molendam farinam loquens, Secundum id tympanum, maius item dentatum planum eſt collocatum: quo continetur axis habens in capite ſummo ſubſcudem ferream, qua mola continetur. Quod Vitruuius ſubſcudem hic appellat: noſtri *ferrum molendini* vocant, ex quo forma ſubſcudis intelligi poteſt. Budæus.

Subſeco, ſubſecas, pen corr. ſubſecui, ſubſectum {ὑποτέμνω} ſubſecare, Subtus vel paulatim ſecare Colum lib 2. cap 9. Quædam etiam ſubterraneæ peſtes, adultas ſegetes radicibus ſubſectis enecant. Varro 1 de Re ruſt. cap 50. Vbi falce ſecundum terram ſuccidunt ſtramentum, & manipulum, vt quemque ſubſecuerint, ponunt in terra. Plin. lib 18. cap. 17. Quæ velluntur è terra, non ſubſecantur. Ouid. 4. Faſtorum,

Illa papauereas ſubſecat vngue manus.

Vngues ferro ſubſecare. Ouid. 6 Faſt.

Subſeciuus, a, um: Iſidor. lib. 15. Ethymol. cap. 13. ſcribit ſubſeciua propriè eſſe, quæ ſutor de materia præcidens, quaſi ſuperuacua abiicit. Indéque ſubſeciuos agros dictos, quos in pertica diuiſos recuſant quaſi ſteriles, vel paluſtres. Item quæ ſubſeciua, quæ in diuiſione agri non efficiunt Centuriam, id eſt iugera ducenta, quæ à ſubſecante linea ita appellata eſſe Frontinus in libro de agrorum qualitate ſcribit. A quo & eius interprete Aggeno Vrbico ſubſeciuorum duo eſſe genera didici: vnum quod in extremis aſſignatorum finium centuria expleri non potuit. Aliud, quod in mediis aſſignationibus & integris centuriis interuenit. quicquid enim inter quatuor limites minus, quàm intercluſum fuerit adſignatum in hac remanet appellatione, ideo quod is modus, qui aſſignationi ſupereſt, linea cluditur & ſubſecatur. Et generaliter ſubſeciuum appellatum, quod inter menſuralem lineam & Centuriæ extremitatem, minus, quàm vt Centuriam expleret, ſupererat. Tertul. lib 1. aduerſus Marcionem. Et videndum, ne qua adhuc illi vacent ſubſeciua, in quibus & tertius aliquis ſtipare ſe Deus poſſit. Apuleius lib 8, Ac me relictum ſolum & ſubſeciuum cum faſtidio pleriqúe præteribant. Sueton. in Domitiano cap 9, Subſeciua quæ diuiſis per veteranos agris carptim ſuperfuerant, veteribus poſſeſſoribus vt vſucapta conceſſit.

Ager ſubſeciuus is eſt Boëthio lib 2. Geometriæ, qui ſecundum ſuas determinationes aſcriptus in finibus ſuis tabulariis Cæſaris inſertur, & qui beneficio conceſſus, aut aſſignatus Coloniæ fuerit: ſiue is proximus, ſiue longius poſitus: quem Colonia in tabulario Cæſaris manu ſubſcriptum habere debet. Item ager ſimilis ſubſeciuus eſt, qui non aſſignatur Reipublicæ, populóque, aut Coloniæ cuius ſint munitendus, remanet in eius poteſtate qui aſſignare potuerit, hoc eſt principis.

Operæ ſubſeciuæ. Sunt autem operæ ſubſeciuæ, non principales (vt ita dicam) ſed proximæ, quas ludis, & feriis, ſcilicet quas à functione muneris in Rempublicam, forum, amicos, ſtudiis ac muſis damus. Dictæ ſubſeciuæ, ab iis quæ in agrorũ aſſignationibus Subſeciua nominantur: de quibus Frontinus, & nos paulò antè ex eodem. Ab hac ſimilitudine operæ, horæ, tempora, quæ amicorum, fori, reipublicæ ſuperſunt atque ea iis eripiuntur, & quaſi ſubſecantur quæ nobis reſeruamus, nec perire ſinimus, ſed in legendo, commentando, ſcribendo conſumimus, ſubſeciua nuncupantur. Quare apud Varronem lib. 1 de re ruſtica, In ſubſeciuum, non ſubſiciuum, apud M. Tullium multis in locis, apud cæteros ſcriptores eodem modo ſcribendum eſſe contendunt etiam docti. Vide Succiſiuus, in SVCCIDO.

Subſecundarius, Adiectiuum {ὑποδευτεραῖος} Idem quod ſucciſiuus, & quod quaſi ſecundo tempore aduenit. Gell lib. 20. cap. vltimo, Quantũ autem vitæ deinceps mihi deûm voluntate erit, quantumque à cura publica, & à re familiari, procurandóque cultu liberorum meorum dabitur otium, ea omnia ſubciſiua & ſubſecundaria tempora ad colligendas huiuſmodi memoriarum delectatiunculas conferam.

Subſecundaria tempora dixit, quæ ſubciſiua alij vocant non ineleganter Gellius lib vlt. cap. vlt.

Subſellium, Vide SEDEO.

Subſentio, ſubſentis, ſubſenſi, ſubſenſum {ὑπαισθάνομαι} ſubſentire. Aliquantulum ſentire, aduertere. Terent. Heaut. 3. 2,

Etſi ſubſenſi id quoque,

Illos ibi eſſe, & id agere inter ſe clanculum.

Subſequor, pen. corr. ſubſequeris, ſubſequutus ſum {ὑπακολουθέω} ſubſequi, Statim ſequi. Plaut. Merc 52,

Si quidem mecum fabulari vis, ſubſequere. Cæſar 8. bel. Gall. C. Calenum legatum cum legationibus duabus reliquit, qui iuſtis itineribus ſe ſubſequerentur.

Ipſe cum legionibus ſubſequor Plancus Ciceroni, lib 10 15.

Furtim ſubſequi aliquem. Ouid epiſt. 19.

Omnes hos motus ſubſequi debet geſtus. Cice 3. de Orat.

¶ Subſequi aliquem, & imitari. Plin. in Panegy.

Iudicium alicuius ſubſequi. Ouid. epiſt. 4.

Subſequitur Prætor voluntatem Imperatoris. Vlpianus in l. certum D de Confeſſis.

¶ Aliud illico ſubſequatur aut atomos illas è quibus quicquid efficiatur, illatum ſit diſſimillimum Cic. 4 Acade.

Subſequi ſermone. Cic. ad Appium, lib 3 1, Mirificè ipſe ſuo ſermone ſubſequutus eſt humanitatem tuarum literarum.

Subſequenti anno exitu veris emittunt paruas locuſtas. Plinius lib. 11. cap 19.

Subſequenter, Aduerbium. Meſſala Coruinus ad Cæſarem Auguſtum, Nunc ad reges Romanos, conſules, dictatores, tribunos militares ac plebeios ſubſequenter calamum deducam. Paulò pòſt, Hinc

aduerſus Cruſtominos ſubſequentes tumultuantes, in armis Romulus profectus, &c.

Subſericum, eſt, cuius ſubſtamen ea ſerico eſt. Bayf. lib. de Re veſtiaria, cap. 5.

Subſero, ſubſeris, pen. corr. ſubſeui, pen. prod. ſubſitum, penul. corr. { [illegible] } ſubſerere. Colum. lib. 4 cap 15. Plurimum intereſt, adhuc noua conſitione pedamen omne veſtiri: nec mox vineam tum ſubſeri, quum fructus capiendus eſt. Hoc eſt, in demortuæ locum ſerendo ſubſtitui.

Arbores ſubſerere. Vlp. in l. Vſufructu legato. § vlt. D. de vſufruct.

Subſeruio, ſubſeruis, ſubſeruiui, ſubſeruitum, pen. prod. { [illegible] } ſubſeruire, Seruiendo obtemperare. Plaut. Menæch. 17.

-iſta iſtæc ſolent, quæ viros

Subſeruire ſibi poſtulant, fretæ dote feroces.

Subſeruire alicui. Plaut. Amphit. 2. 4 Terent. And. 4. 4.

-tu vt ſubſeruias

Orationi, vtcunque opus ſit verbis, vide.

Subſeſſa. Subſeſſor. Vide ſubſideo.

Subſideo, ſubſides, pen. corr. ſubſedi, pen. prod. ſubſeſſum { [illegible] } ſubſidere, Subtus ſedere, & ſine motu eſt Columella, Villica debet curam adhibere, et ſi quæ feces, aut amurcæ in fundis vaſorum ſubſederint, ſemel ſtatim emundentur. Idem lib 12. cap. 19.

Subſidet pecunia apud eum. Plin. epiſt 77. Id eſt, remanet.

Subſidere in caſtris. Cæſar 6 bell. Gall. Cic in Saluſtium, Quicquid impudicorum cylonum parricidarum, ſacrilegorum, debitorum fuit in orbe, municipiis, coloniis, Italia tota, ſicut in fretis ſubſederant. Virg 5. Æneid.

Extremus, galeáque ima ſubſedit Aceſtes. Vbi Seruius, ſubſedit, remanſit: nec enim proferebatur ſors quæ remanſerat ſola: aut certè delituit.

Subſidere in via. Cic. ad Atticum, lib 5 104 Itaque Subſedi in ipſa via, dum hæc quæ longiorem deſyderant orationem, ſummatim tibi perſcriberem.

Subſidere, pro Clàm ſubſiſtere, & in Inſidiis ad ſtuprum deliteſcere. Virgil. 11 Æn. -deuicta Aſia ſubſedit adulter.

¶Subſidere, pro Inſidiari. Cic. pro Milone, Cur neque ante occurrit, ne in villa reſideret? nec eo in loco ſubſedit, quo noctu venturus eſſet? Budæus.

Subſellium, ſubſellij { [illegible] } Subſellia antiquis dictæ ſunt ſedes & pulpita, vel, vt ita dicam, ſcamna in quibus qui poetas recitantes audiebant, ſedere conſueuerant: vel in quibus ab equitibus ſpectabantur ludi. A ſubſedendo dicta, quaſi ſubſedia, permutatione d in l: vt ſella pro ſeda. nã Senatores in ſellis altioribus conſedebant Perſius, ſat. 1,

Trosſulus exultat tibi per ſubſellia læuis. Plaut. Stich 8,

Scis tu me dudum eſſe imi ſubſellii virum. Id eſt, qui ſoleam ſedere in infimo loco. Scribit Aſconius in Diuinationem Ciceronis, Subſellia eſſe Tribunorum, Triumuirorum, Quæſtorum & huiuſmodi minora iudicia exercentium, qui non in ſellis Curulibus, nec Tribunalibus, ſed in ſubſelliis conſidebant.

Subſellium, Varro lib. 4. de ling. Lat. Vt ſubſidere, quod non planè ſapit: ſic quod non planè erat ſella, ſubſellium dictum.

Homo reſupinus ſuper ſubſellium aut lectum eſt collocandus. Celſ lib. 7. cap 26.

Deſtituere ſubſellia. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Subſellia item erant in Curia, vbi Senatores ſedebant, vt oſtendit Cic. 1. in Catil.

¶Subſellia etiam erant iudicum, id eſt, eorum qui publicis iudiciis diſceptandis operam dabãt, autore Aſconio in 4 in Verr. actione. Cic. pro Cluentio, Accuſabat Tribunus pleb. idẽ in concionibus, idem ad ſubſellia. Idem in Vatinium, Quæro ex te, &c. num quis reus poſt vrbẽ conditam in Tribunal ſui quæſitoris aſcẽderit, eumque vi deturbaris, ſubſellia diſſiparis, vrnas deiecerit, eáſque denique omnes res in iudicio diſturbãdo commiſerit, quarũ verò cauſa iudicia ſunt cõſtituta Hoc in loco Tribunal Cic. Prætori aſſignauit, qui iudiciis pub. icis præerat, & quæſitor vocabatur: ſubſellia verò iudicibus, qui reos ſententiis ſuis tabellariis iudicabant. Hæc Bud.

Occupare locum in ſubſelliis. Cic. de Clar. Orat.

Subſellia, Iudicia publica dicebantur, quæ in foro Romano exercebantur ſub dino. Quint. lib. 12. cap. 8. Nonnunquam etiam inter ipſa ſubſellia didiciſſe ſe gloriantur. Idẽ lib. 10 cap. 5. Quod accidiſſe Porſio latroni traditur, vt quum ei ſummam in ſcholis opinionem obtinenti cauſa in foro eſſet oranda, impenſè petierit, vt ſubſellia in Baſilicam transferrentur: ita illi cælum nouum fuit, vt omnis eius eloquentia contineri tecto ac parietibus videretur. Ex Budæo.

Optima fide & fama verſari in ſubſelliis. Cic. Bruto li. 13 12.

Grandiorem & pleniorem vocem deſyderant ſubſellia. Cicero de clar. Orat. Vide comitia Comitiorum.

A ſubſelliis in roſtra rem deferre. Id eſt, à foro in roſtra. Cic. pro Cluentio, Is, quaſi non eſſet vllo modo ferendum, ſe ex iudicio diſceſſiſſe victum, rem ab ſubſelliis in roſtra detulit.

¶Subſellia, Sedes in theatro. Suet. in Auguſto, cap. 44. Facto igitur decreto Patrum, vt quoties quid ſpectãdi vſquam publicè ederetur, primus ſubſelliorum ordo vacaret Senatoribus.

¶Subſellia, Vbi ſedebant rei, & accuſatores, & teſtes. Cicero pro Roſcio Amerino. Etenim cæteros inimicitiæ cũ duobus Roſciis Amerinis, quorum alterum ſedere in accuſatorum ſubſelliis video, alterum tria huiuſce prædia poſſidere audio.

¶Subſellia, pro ipſis iudicibus aliquando accipitur. Martial. lib. 1, Sextiliane bibis quantum ſubſellia quinque. Budæus.

Subſeſſor, ſubſeſſoris { [illegible] } Qui deliteſcens inſidiatur, & inſidiis circumuenitur Interimit. Subſeſſores vocantur qui inſidiari alicuẽ deliteſcunt. Seruius in illud 5. Æneid. -ſubſedit Aceſtes.

¶Subſeſſor, ſubſeſſoris, Qui clàm domi ſubſidet, inſidiaturque ad adulterium obeundum. Valerius Max lib 2. cap. 1, Nulli enim tunc ſubſeſſores alienarũ matrimoniorum oculi metuebãtur, ex Turneb.

Subſeſſa, ſubſeſſæ { [illegible] } Subſeſſæ à Vegetio lib 3 cap. 6. dicuntur inſidiæ, quib in itinere exercitus imparatus, ac nihil tale ſuſpicans, opprimi ſolet. Subſcribit Seruius in illud 11, Æn.

-deuicta Aſia ſubſedit adulter.

Subſidium, ſubſidij { [illegible] } dicitur id (inquit Feſtus) quod poſtpoſitũ eſt ad ſubueniendũ laborantibus. Erant autẽ triarij milites, nempe qui tertio ordine in acie conſtituerentur. Hi enim poſt omnes acies cum ſcutis, galeis, ocreis, gladiis, plumbatis locabantur: vt ſi fortè prima acies vinceretur, ab iis, velut de integro reparato certamine, victoria ſperaretur. Subſidi bant itaque nixi genibus à quo ſubſidium dictum Plautus,

Agite nunc, ſubſidite, quaſi ſolent triarij. Cæſar de geſtis in Italia, Ad eum mittit, niſi ſubſidium ſibi ſummittatur, ſeſe diutius ſuſtinere non poſſe. Cic ad Catonem, lib 15 4. His ego ſubſidiis ea ſum conſecutus, quæ nullis legionibus cõſequi potuiſſem. Subſidiũ (inquit Budæus) eſt vltima acies, quæ ad extremum diſcrimen ſuccenturiata eſt: id quod Græci [illegible] dicunt. Vnde fit, vt Subſidium ſit auxilium & opitulatio penè ad extremum caſum ſeruata. Cæſ. Cæſar ſubſidia ad omnes caſus parabat.

Subſidia belli. Cic. pro Lege Manil. Aguntur certiſſima Pop. Rom. vectigalia & maxima, quibus amiſſis, & pacis ornamenta & ſubſidia belli requiretis.

Belliſſimum ſubſidium, Vide bellus.

Fidiſſimum ſubſidium. Tacit lib. 5

Subſidium inutile bellis. Stat. 6. Thebaid.

Lautiſſima ſacerdotum ſubſidia, Id eſt ampliſſimæ facultates, ſeu opes. Firmic. lib. 5. cap. 12.

Miſerum & innocens ſubſidium. Cic. pro Fonteio.

Comparare ſubſidium, Vide comparo.

Conſtabilitæ ſubſidiis legiones. Lucret. lib. 2.

Currere alicui ſubſidio, Vide curro.

Inuocare ſubſidium, Vide inuoco.

Mittere ſubſidium, Vide mitto.

Miſſus ſubſidio globus Stat 3. Thebaid.

Parare ſubſidium, Vide paro.

Seruare quempiam ſubſidio beſtiæ. Cic Q fratri, lib. 2. 7.

Venire ſubſidio. Cic pro Fonteio, Venit huic ſubſidio miſero atque innocenti Maſſilienſium cuncta ciuitas.

Subſidium, ſubſidij, pro loco in quo nauigia ſubſidere poſſunt, & ſtare, & ſuffugia habere. Is ſubſidiũ ſimile quiddã eſt portus & ſtationis, etſi minus. Corn. Tacit. lib. 4. Quoniam importuoſum mare, & vix modicis nauigiis pauca ſubſidia. Hæc ſubſidia Græci videntur [illegible] appellare.

¶Subſidium, pro Adminiculo & auxilio. Cicer. in Catil. Quũ induſtriæ ſubſidia atque inſtrumenta virtutis in libidine, audaciáque conſumerentur.

Subſidium ſenectutis. Cic. ad Atticum, lib 15 327. Res Hiſpanienſes valde bonæ, modò Balbũ incolumẽ videã ſubſidiũ ſenectutis.

Subſidior, ſubſidiaris, ſubſidiatus ſum, ſubſidiari. Hircius li. 8. bel. Gall. Perterriti non ſolùm ij qui cominus opprimebantur, aut eminus vulnerabantur, ſed etiam qui longius ſubſidiari conſueuerant.

Subſidiarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod in ſubſidium datur aut venit. Liu. 5. ab Vrbe, Paulùm erat ab dextera editi loci, quem ſubſidiariis repleri placuit. Sub. militibus. Ibidem lib 9 Qui ſubſidiarias cohortes, quæ integræ ad longioris pugnæ caſus reſeruabantur, in primam aciem extemplò emiſit.

Acies ſubſidiariæ, Vide acies.

Actio ſubſidiaria l. 1. § non tantum D de magiſtrat. conueniend.

Subſidiarius palmes qui & præſidiarius & reſex à Colu. à Catone cuſtos, & viuarius appellatur palmes. Colum lib 4. cap. 24. Subſidiarius, idemque cuſtos in pollicem reſecari non debet, quum palmæ, ex quibus proximi fructus ſperantur, idoneo loco ſitæ ſunt.

Subſido, ſubſidis, pen. prod præteritum & ſupinum mutuatur à ſedeo, ſubſedi, ſubſeſſum { [illegible] } ſubſidere, penul. corr. Subtus cadere, deſcendere: ſic enim cum motu. Virg Subſedit dubius. Idẽ li. 5,

Subſidunt vndæ, tumidúmque ſub axe tonanti

Sternitur æquor aquis. Ouid. 1. Metam.

Iuſſit & extendi campos, ſubſidere valles. Id eſt, depreſſas eſſe. Colum. lib 6. ca. 1. Lateribus porrectis, lumbis latis, dorſo recto, planóque, vel etiam ſubſidente, &c.

¶Subſido, ſubſidis, a ſub & ſido, ſignificat ita ſidere, vt planitiem efficiant. Lucret. lib. 5. -neq; enim poterãt ſubſidere ſaxa.

Poplite ſubſidens. Virg 12. Æneid.

Mare ſubſidit. Ouid 1. Triſt. eleg 2.

Venti ſubſidunt. Propert. lib. 1. eleg 8.

Vrbes ſubſidunt, terræque dehiſcent. Lucan lib 1.

¶Subſidere dicitur fœmina in coitu. Horat. Epod 16.

Nouáque monſtra iunxerit libidine,

Mirus amor, iuuet vt tigres ſubſidere ceruis. Id eſt, ſuccumbere, ſe ſubiicere ad ineundum.

Subſidere & Conſurgere, contraria. Liu. 8 bel. Pun.

¶Subſidere, Inuadere aliquando ſignificat. Lucan. lib. 5.

Iure ſed incerto mundi ſubſidere regnum

Chalcidos Euboicæ vana ſpe rapte parabas. Id eſt (ait Beroaldus) Inuadere. Inde dicti ſubſeſſores, occulti inſidiatores. Sulpitius & Badius ſic ordinant, O Appi rapte, id eſt ſeducte vana ſpe, parabas regnum Chalcidos Euboicæ ſubſidere, id eſt, Suppoſitum iri tibi, iure mundi incerto, id eſt dubio cui cedas.

¶Subſidere in loco aliquo, pro Commorari: cui opponitur Proficiſci. Cic. ad Cecinnam, lib 6. 8 Quid ſim tibi author, in Siciliáne ſubſidas, an vt ad reliquias Aſiaticæ negociationis proficiſcare?

Impetus dicendi ſubſidit. Quintil. lib. 3. cap 8.

Mulierum menſes ſubſidunt. Plin. lib. 22. cap. 8. Mulierum menſibus, ſiue ſubſidant, ſiue abundent, &c.

Subſignani, Milites olim dicebãtur, qui ſub ſignis habebantur, & à legionariis differebant, quia ſub aquila non erant. Tacit. lib. 17. Primo itineris ſubſignanum militem, & grauis legionum agmẽ hibernis adhuc niuibus traduxit.

Subſi

Subſigno, ſubſignas, {[illegible]} ſubſignare. Feſtus, Subſignare, pro ſubſcribere vtimur Plin. epiſt. 1. lib. 3. Eundem mihi curſum, eundem terminum ſtatuo, idque iam nunc apud te ſubſigno, vt ſi me longius euehi videris in tuas voces ad hanc epiſtolam. Id eſt, ſuſcr bo, ſigillo, obligo, affirmo. Calliſtratus De iure immunitatis, Sed ne ex cendentur facultates eorũ, quæ ſubſignatæ ſunt fiſco. Paulus Iuriſcon. D. de verb. ſignif. l. 39. Subſignatum dicitur quod ab aliquo ſubſcriptum eſt: nam veteres ſubſignationis verbo pro ſubſcriptione vti ſolebant. Cic. pro Flacco, Illud quæro, ſunt'ne iſta prædia cenſui cenſendo, habeãt ius ciuile, ſubſignari apud ærarium, apud Cenſorem poſſint?

Subſilio, ſubſilis, pen. corr. ſubſilui, & ſubſiliui, ſubſultum, {[illegible]} ſubſilire, paululum ſaltare. Plaut. Curcul. 5.
Peſſuli, &c. Subſilite obſecro, & mittite iſtanc foras.
Ignes ſubſiliunt ad tecta domorum. Lucret. lib. 2.

Subſulto, ſubſultas, {[illegible]} Subſultare, Frequentatiuum. Idẽ. Plaut.
Tu ſubſultas, ego miſer vix aſto præ formidine. Idem Caſin. 2.
Vt ſubſultabat, poſtquam vicit villicus?

Subſultim, Aduerbium, {[illegible]} Subſultando. Sueton. in Auguſto, cap. 83. Mox nihil aliud quàm vectabatur & deambulabat, ita vt in extremis ſpatiis ſubſultim decurreret.

Subſilles, dicebantur quædam lamellæ ſacrificiis neceſſariæ. Paulus ex Feſti ſententia.

Subſimilis, pen. corr. Adiect. Celſ. lib. 5. cap. 26. de ſanguine, ſanie, & pure, Meliceria craſſior, & glutinoſior, ſubalbida, melique albo ſubſimilis fertur.

Subſimus, ſubſima, ſubſimũ, pen. prod. {[illegible]} Parum ſimus. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 5. Vt ſint bene compoſitæ, vt integris membris, &c. piloſis auribus, compreſſis malis ſubſimæ ſive, gibberibus demiſſis, &c.

Subſipio, ſubſipis, ſubſipere, Quod non planè ſapit, vt vult Varro lib. 4. de ling. Latin.

Subſiſto, ſubſiſtis, ſubſtiti, ſubſtitum, pen. corr. {[illegible]} ſubſiſtere, Cõtra ſiſtere. Cæſ. 1. bel. Gal. Quo prælio ſublati Heluetij quòd quingentis equitibus tantã multitudinem equitum propulerant, audacius ſubſiſtere: nonnunquam ex nouiſſimo agmine prælio noſtros laceſſere cœperunt.
Clypeo & dextra ſubſiſtere. Virg. 6. Æneid.
Ergo nec clypeo iuuenis ſubſiſtere tantum, Nec dextra valet.
Vires infirmæ ſubſiſtere valent. Tibul. lib. 4. ad Meſſalam, 1.
¶ Subſiſtere feras, Excipere, non cedere irruentibus, vt ait Budæus. Liuius 1. ab Vrbe, Hinc robore corporibus, animiſque ſumpto, iam non feras tantùm ſubſiſtere, ſed in latrones præda onuſtos impetum facere, paſtoribus capta diuidere.
¶ Subſiſtere in aliquo loco, {[illegible]} Commorari aliquandiu. Virg. 5. Æneid. quater ipſo in limine portæ
Subſtitit, atque vtero ſonitum quater arma dedere. Liu. 4. ab Vrbe, Conſules an ambo profecti ſint ad arcem Carmentanam, an alter ad comitia habenda ſubſtiterit, incertum diuerſi autores faciunt.
Subſiſtere & expectare. Cic. pro Milone, Sic nullum quum inſidiator eſſet, ſi illum ad vrbem nocte acceſſurum ſciebat, ſubſiſtendum atque expectandum fuit.
Circa ima ſubſiſtere. Quint. in Procem. lib. 1.
Lingua ſubſtitit in medio ſono. Ouid. 1. Faſt.
Lingua ſubſtitit timore. Ouid. epiſt. 23.
Ingeniũq; meis ſubſtitit omne malis. Repreſſum eſt. Ouid. epiſt. 1.
Subſiſtit vnda, Stat, conſiſtit. Virg. 8. Æneid.
¶ Subſiſtere liti. Celſus in l. Si rẽ quæ. D. de euictionibus. Si de induſtria nõ venerint in iudiciũ, vnus tamẽ ex his liti ſubſtitit. Sic habẽt Pãd. Flor. & vulgati codices; quãuis Haloãder legat, liti ſuſtineat.
¶ Subſiſtere ſumptui. Brutus Cic. lib. 11. ep. 10. Non ſi Varronis theſauros haberem, ſubſiſtere ſumptibus poſſem.
Subſiſtunt opes Romanorum apud eas gentes. Plin. lib. 6. ca. 18.
Subſiſtit proceritas balſami intra bina cubita: Hoc eſt procera eſt balſamus duos cubitos, nec amplius. Plin. l. 12. c. 25.
¶ Subſiſtare, pro Dubitare. Vlpian. in l. Seruum. § 1. D. De procur. Et quantũ ad filiũ familiàs, verum eſt: in ſeruo vero ſubſiſtimus.

Subſolanus, ſubſolani, pen. prod. {[illegible]} Ventus Fauonio cõtrarius, vt ait Plin. lib. 2. ca. 46. Hic ſole oriente ſubnaſci videtur.

Subſortior, ſubſortiris, ſubſortitus ſum, {[illegible]} ſubſortiri. Sorte in iudicum reiectorum locum ſubſtituere. Vnde ſubſortitos iudices dicimus qui etiam ſubſtituti dicuntur. Cic. 3. Verr. Cur ea quãdiu alium Prætorem, cum iis iudicibus, quos in horum locum ſubſortitus es, de ea in conſilium iturum putaſti, tamdiu domi fuerunt? Idem pro Cluentio, Si ex lege ſubſortitus non erat Iunius, aut ſi in legem aliquando non iurauerat, idcirco illius damnatione aliquid de Cluentio iudicabatur? Ibidem, Ab illo enim ſiue quòd in legem non iuraſſet, ſiue quòd ex lege ſubſortitus iudicem non eſſet, mulcta petita eſſe dicitur.

Subſortitio, ſubſortitionis, {[illegible]} Verbale. Suffectio. Sueto. in Iulio Cæſare, cap. 41. Ac ne qui noui cœtus recenſionis cauſa moueri quandoque poſſent, inſtituit, quotannis in demortuorum locum, ex his qui recenſiti non eſſent, ſubſortitio à Prætore fieret. Aſconius actione 2. in Verrem, moris fuiſſe ſcribit, celebrata iudicum reiectione habere in officio Prætoris & in arca reponi nomina iudicum ſelectorum: reiectionẽque ideo dictam, quia quum multi iudices à Prætore ſuo ad conſilium aduocandi eſſent, qui quæſitor fuiſſet in publica aliqua cauſa, vt ambitus, vt repetundarum, maieſtatis: neceſſe erat primùm de Curia conſcribi Senatores, eo ſcilicet tempore quum Senatus iudicaret. Deinde in vrnam ſortito mitti, vt de pluribus neceſſarius numerus confici poſſet. Tertio permitti accuſatori ac reo, vt ex illo numero reiicerẽt quos putarent ſibi inimicos, aut aliqua ratione incommodos fore. Solebat autem ex moribus, ac fama iudicũ ex illorum quos aut reiiciebant, aut retinebãt iudices, voluntate, coniecturam facere Prætor, qui & au'ę ſuę cõſcıẽre, qui eos rũpere iudices vellet. Reiectione autẽ celebrata, in eorũ locum qui reiecti fuerãt, Prætor alios ſubſortiebatur, quoad numerus legitimus impleretur, quę ſubſortitio dicebatur. Nã prima delectio, ſortitio erat: hæc autẽ, ſubſortitio. His peractis iudices in leges iurabãt, vt obſtricti religione iudicarẽt: quum iuraſſent omnes præter Prętorem, nomina eorum libellis continebantur, & vbique habebantur, ne pro ſelectis iudicibus (vt fit in multitudine) aliqui ſuppoſiti, corruptique iudicarent. Hactenus ex Aſconio. Cic. 3. Verr. Nam de ſubſortitione illa Iuniana iudicum nihil dico. Idem pro Cluentio. Et quod C. Verres, Prætor vrbanus, homo ſanctus & diligens ſubſortitionem eius in eo codice non haberet, qui tum interlitus proferebatur.

Subſtamen, Vide SVBTEMEN.

Subſtantia, Vide SVBSTO.

Subſterno, ſubſternis, ſubſtraui, ſubſtratum, pen. prod. {[illegible]} ſubſternere, Sternere ſub re aliqua. Terent. And. 4. 4.
-ex ara hinc ſume verbenas tibi, Atque eas ſubſterne. Plin. lib. 15. cap. 16. Cadiua ſeparari, ſtramentis, ſtoreis, paleiſve ſubſterni. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9. Subſternitur eis acus, aut quid aliud, quo mollibre cubili facilius educantur.
Subſternere ordos molliſſimè. Cic. 2. de Nat. deor. Iam gallinæ, auéſque reliquæ & quietum requirunt ad pariendum locum, & cubilia ſibi nidóſque conſtruunt, eóſque quàm poſſunt molliſſimè ſubſternunt, vt quàm facillimè oua ſeruentur.
Subſternere ſemina nidei. Colum. lib. 5. cap. 9.
Subſternere herbam ouibus. Cato cap. 37. Stipulas, ebulum & cicutam, & circum ſata herbam altam ſeccide, & eam ſubſternito ouibus, bubúſque.
Brachia ſubſternens collo. Catull. Argon. 59.
Languidulóſque paret tecum coniungere ſomnos,
Læuia ſubſternens robuſto brachia collo.
Subſternere alicui pudicitiam ſuam. Sueton. de Auguſt. cap. 68.
Subſternere animo omnia. Subiicere, ſupponere. Cic. de Vniuerſ. Omne quod erat concretum atque corporeum ſubſternebat animo interiúſque faciebat.
Delicias multas ſubſternere, Abundè ſuppeditare. Lucret. lib. 2.

Subſtratus, huius ſubſtratus, pen. prod. maſc. gen. {[illegible]} Ipſe ſubſternendi actus: & aliquando id quod ſubſternitur. Plin. lib. 18. cap. 30. Culmum ſaxoſis locis quũ inaruit, baculo frangunt aut ſubſtratu fugant venenata.

Subſtramen, pen. prod. ſubſtraminis, n. g. {[illegible]} Quod animalibus ſubſternitur. Var. 3. de Re ruſt. cap. 10. Eáſque cellas prouident, ne habeant in ſolo humorem ſed habeãt molle ſubſtramen è palea aliáve qua re. Ibidem cap. 6.
Subſtramen aliud ſignificat apud Silium lib. 11. nimirum rotas, & lapſus.

Subſtillum, Tempus ante pluuiam iam penè vuidum, & poſt pluuiam non perſiccum, quod iam ſtillaret, aut nondum defuiſſet. Paulus ex Feſto.
Subſtillum, Morbus eſt quem ſtranguriam medici vocant, ſic dictus antiquis eleganter, quod ſtillatim cadat vrina in eo genere valetudinis. Cato de Re ruſtic. Nunc de illis, inquit, quibus ægrè lotium it, quibúſque ſubſtillum eſt. Annotauit Turnebus.

Subſtituo, ſubſtituis, ſubſtitui, ſubſtitutum, pen. prod. {[illegible]} ſubſtituere, Subordinare. Plinius lib. 10. cap. 54. Próque eis alia ſubſtituenda.
Subſtituere & ſupponere. Cicero 7. Verr. Tum iſte homo nefarius in eorum locum, quos domum ſuam de piratis abduxerat, ſubſtituere & ſupponere cœpit ciues Romanos, quos in carcerem anteà coniecerat.
Permutare & ſubſtituere. Plin. lib. 5. cap. 9.
Subſtituere in locum & in vicem alterius, quod & ſufficere dicimus. Columella lib. 11. cap. 1. Etenim qui me abſente in meum locum ſubſtituitur, & vicarius meæ diligentiæ ſuccedit, is ea quæ egi ſcire debet. Idem lib. 5. cap. 6. Primam quamque ſenio aut tempeſtate afflictam ſummoueat, & in vicem nouellam ſobolem ſubſtituat. Cicero 6. Verr.
Subſtituere aliquem crimini. Plin. iunior lib. 6. epiſt. 31. Tertio die inducta cognitio eſt, multis ſermonibus & vario rumore iactata, de Iulij Tyronis codicillis, quos ex parte veros eſſe conſtabat, ex parte falſi dicebantur. Subſtituebatur crimini Sempronius Senecio, eques Romanus. Id eſt, accuſabatur, agebatur reus tanquam id crimen feciſſet.
Subſtituere aliquem pro altero. Cic. 2. de Diuinat.
Subſtituere animo ſpeciem quandam. Liu. 8. bel. Pun.
Heredem ſubſtituere, Vide HAERES.

Subſtitutio, Verbale {[illegible]} Paulus Iureconſul. in vulgari ſubſtitutione, qua ei qui ſupremus morietur, heres ſubſtituitur rectè heres ſubſtitutus etiam vnico intelligitur. Vide ſubſtituere heredem in HAERES.

Subſto, ſubſtas, ſubſtiti, ſubſtitum, pen. corr. {[illegible]} ſubſtare, Conſtantem eſſe. Terent. Andr. 5. 4.
Perij, metuo vt ſubſtet hoſpes.
Subſtare, ſubſtantiam eſſe. Cic. in Topic. Non eſſe rurſus ea dico, quæ tangi demonſtrarique non poſſunt, cerni tamen animo atque intelligi poſſunt: vt ſi vſucapionem, ſi tutelam, ſi agnationem definias quarum rerũ nullum ſubeſt quaſi corpus, hoc eſt, ſubſtãtia ſit. Bud.

Subſtantia, ſubſtantiæ {[illegible]} Eſt quæ per ſe ſubſtat, & fundamentum eſt rei alicuius.
¶ Subſtantia, Materia, & quaſi eſſentia & ſoliditas, ac nerui cuiuſque rei. Plin. Subſtantia omnia orationis fuit cohortatio eius ad pacem. Quintil. in Procemio lib. 1.
Subſtantia, Facultates. Quin. Vt plus ſubſtantię filio relinquerem. Scęuola l. Qui teſtamentum. D. De probationibus, Titio centum do lego, quæ mihi pertulit: quæ ideò ei non caui, quòd omnes fortunas & ſubſtantiam, ſi quam à matre ſuſceperat, in ſino meo habeo ſine vlla cautione. Item eidem Titio reddi & ſolui volo de ſubſtantia eius centum quinquaginta, quæ ego ex reditibus prædiorum eius

percipi. Vlp. l. Tutor D. Suſpectis tutoribus, Si pupilli ſubſtantiam expilauit, ſed antè quàm tutor eſſet, accuſari debet expilatæ hereditatis: ſi minus, furti. Firmicus, lib. 4. cap 2, Sed & paternam maternámque ſubſtantiam varia laceratione dilapidat Paulus. D. Vi bonorum raptorum. l. 2. non ita procul à fine, Vt ea bona mea, hoc eſt ex ſubſtantia mea, tea ablata eſſe proponatur,

Subſtantiæ facultas Firmicus lib. 4. cap. 8, Propriis tamen laboribus ſubſtantiæ facultatem acquirens. Aliquot poſt verſibus, Erit etiam in aliqua poſitus poteſtate, vnde paternæ ſubſtantiæ augeat facultatem Idem lib 4. cap. 18, Hi maximas conſequentur ſubſtantiæ facultates.

Subſtantiuum {[illegible]} nomen apud Grammaticos dicitur, Quod per ſe ſtare poteſt. Vide Priſcianum.

Subſtantiuari, Subſtantiuum fieri: Valla lib. 3. cap. 4, Mille hominum licet dicere, quia mille ſubſtantiuatur.

Subſtrahere, Vide S V B T R A H O.

Subſtramen, Vide S V B S T E R N O.

Subſtringo, ſubſtringis, ſubſtrinxi, ſubſtrictum {[illegible]} ſubſtringere, Subtus conſtringere. Quint. lib. 10. cap 5. Omiſſa ſupplere, & effuſa ſubſtringere carbaſa nautæ. Hoc eſt, colligere. Iuue. Sat. 6,

Nauſeat, atque oculis bilem ſubſtringit opertis.

Comas ſubſtringens ligatas auro Lucan. lib. 3.

Subſtringere aurem. Horat. lib. 2. Saty 4,

- aurem ſubſtringere loquaci. Id eſt, ſi tibi res eſt cum loquaci ſene, aures tuas, ſi fieri poteſt, comprime, vel obtura, vt ne eius loquacitate offendaris: ſed potius, vt cum, quãdiu ei videatur, loquentem perferre ac perpeti poſſis. Sic explicat Lambinus aliter quam Acro & Porphyr.

Subſtrictus {[illegible]} Participium, ſiue nomen ex participio, cui contrarium eſt promittens & effuſus. Colum lib. 6 cap 20 Vt ſit magna portio corporis, ventre paolò ſubſtrictiore, qui magis rectus, & ad ineundas fœminas habilis ſit. De tauri forma.

Cura obſtricta, Gracilis Ouid. 11. Metam.

Frænis ſubſtrictis ora domita ligat, Aliquantulum arctis. Senec. Hippol 10.

Ilia ſubſtricta, Conſtricta & parua. Ouid. 3. Metam.

Subſtricti teſtes. Plin lib. 32. cap 3. Quinimo paruos eſſe ſubſtrictóſque & adhærentes ſpinæ, nec adimi ſine vita animalis poſſe.

Subſtruo, ſubſtruis, ſubſtruxi, ſubſtructũ {[illegible]} ſubſtruere, Subtus ſtruere, ſubædificare. Plaut. Moſt. 3,

- & fundamentum Liberorum ſubſtruunt. Liu. 6. ab Vrbe, Capitolium quoque ſaxo quadrato ſubſtructum eſt, opus vel in hac magnificentia vrbis conſpiciendum.

Subſtructio, Verbale {[illegible]} Cic pro Mil. Ante fundũ Clodij, quo in fundo propter inſanas illas ſubſtructiones facilè hominum mille verſabatur valentium aduerſarius. Ibidem, Subſtructionum inſanis molibus oppreſſerat. Cæſar 2. bell. Ciuil Colum. lib. 1. ca. 5. Sed & pro fultura & ſubſtructione fungentur aduerſus ea, &c.

Inſanæ ſubſtructiones Plin. lib 36 cap. 15. Vide I N S A N V S.

Subſulto, ſubſultas. Vide S V B S I L I O.

Subſulum, eſt oculi crebra ſubſultatio quam Barbari *Oculbada* vocitant. Cælius lib 7. cap. 19.

Subſum, ſubes, ſubfui {[illegible]} ſubeſſe, Infra eſſe. Plin. Suberant tecto abiegnæ trabes.

Subeſſe, Latenter ineſſe. Virg 2. Georg.

Quippe ſolo natura ſubeſt. Quia naturaliter rerum omnium mater eſt terra. & vniuerſa in ſe continet ſemina, licèt non appareant.

Cauſa ſubeſt. Ouid. 4 Faſt.

Subeſt intra cutem vulnus Planc. ad Cic lib. 10 ep. Sed non poſſum non exhorreſcere, ſi quid intra cutem ſubeſt vulneris.

Subeſt cauſa. Cic. 5 de Finib. Intelligant aliquã ſubeſſe eiuſmodi cauſam Idem 1. Offic Quum verò de imperio decertatur, belloque gloria quæritur, cauſas omnino ſubeſſe tamen oportet eaſdem, quas dixi paulò antè, &c.

Subeſt cura tacita. Liu. 4. bel. Maced.

Subeſt ſimultas. Cic pro Cælio Sin autem iam ſuberat ſimultas, extincta erat conſuetudo, diſſidium exciterat, hinc, &c.

Subeſt ſpes. Cic ad Att. lib 3 ep. 7. Neque enim (ſed bonam in partem accipiat) ſi vlla ſpes noſtræ ſalutis ſubeſſet, tu pro tuo amore in me hoc tempore diſceſſiſſes.

Subeſt ſuſpicio. Cic 9 Philipp. At ea fuit legatio Octauij in qua periculi ſuſpicio non ſubeſſet.

Subeſſe, Adiuuare. Plaut. Trinum. 15. - quod ago

Aſſequitur, ſubeſt, ſubſequitur, ita gaudiis gaudium ſuppetat.

Subſuo, ſubſuis, pen corr. ſubſui, ſubſutum, pen prod. {[illegible]} ſubſuere, Subtus ſuere. Horat 1. Serm ſaty. 2,

- ſunt qui nolint tetigiſſe niſi illas

Quarum ſubſuta talos tegat inſtita veſte. Subſutam veſtem prætextam intelligit, quæ fimbriæ inſtitarum ſubſuebatur,

Subſurdus. Adiect. Aliquantũ ſurdus, vt Vox ſubſurda, apud Quint. lib. 11. cap 3 Deinde vox non ſubſurda, rudis, immanis, &c.

Subtal, ſubtalis, n. g. Ex ſub & talus cõponitur, ſignificátque cauum pedis: quanuis & pro vola ponatur. Sipontinus.

Subtegmen, ſubtegminis, pen. corr. n. g. {[illegible]} Dicitur filum quod ſub ſtamine texitur. Terent. Heaut. 2. 3, - anus

Subtegmen nebat præterea vna ancilla erat. Ouid 6. Metam.

Inſeritur medium radiis ſubtegmen acutis. Catul. Argonaut. 59.

Currite ducentes ſubtegmina, currite fuſi.

Veſtes picturatæ auri ſubtegmine. Virg. 3. Æneid.

Subtegulanea {[illegible]} Loca ſub tegulis: diſtinguuntúrque à ſubdialibus, quæ Græci vocant [illegible], ſicut priora illa [illegible], & [illegible] ſiue [illegible]. Plin. lib. 36. cap 25. Pauimenta credo primùm facta, quæ nunc reuocamus barbarica atque ſubtegulanea.

Subtemen, ſubteminis, Filum quod ſtamini ſubtexitur: vel vt Varro quod ſubit ſtamini Ex quo loco quidam dicẽdum putãt ſubſtamen. Teren. Heau. Anus ſubtemen nebat. vbi vulgò loquitur ſubtegmen. Hor. Epod. od. 13.

Vnde tibi reditum certo ſubtemine Parcæ Rupere, &c. Sic enim legendum non ſubtegmine. Lambinus.

Subtendo, ſubtendis, ſubtendi, ſubtentum, & ſubtenſum {[illegible]} ſubtendere, Subtus extendere, Cato cap. 10. Lectum in cubiculo vnum, lectos loris ſubtentos quatuor, & tomices tres. Lectos loris ſubtentos appellat, de ſolario loris propendentes, qui mos antiquorum erat.

Subtento, ſubtentas {[illegible]} ſubtentare, Idem quod tentare. Plaut. Truc. 6,

Aduenisti huc ſubtentatum exornatis oſſibus.

Subtenuis, & hoc ſubtenue {[illegible]} Aliquantum tenue. Varr. 2. de Re ruſt cap. 74. Non anguſta iuba, crebra, fuſca, ſubcriſpa, ſubtenuibus ſetis implicata in dexteriorem partem ceruicis.

Subter, Præpoſitio {[illegible]} vtrique caſui ſeruiens, accuſatiuo & ablatiuo. Relatiuum habet Super. Ferè autem ſemper accuſatiuum habet, ſiue quies fuerit, ſiue motus Statius,

Deſilit in campos qui ſubter mœnia nudos

Aſſeruat manet. Poëtæ ablatiuum habet. Virg 9. Æneid.

- quum tamen omnes

Ferre libet ſubter denſa teſtudine caſus. Cic in Somnio. Deinde ſubter mediam ferè regionem ſol obtinet dux & princeps & moderator luminum reliquorum Plin. lib 3 cap. 19.

Subter radices earum Virg. 3 Æneid.

Subter, cum ablatiuo Catull ad Ortalum.

Troia Rhœteo quem ſubter littore tellus.

Ereptum noſtris obterit ex oculis.

¶Subter, ſine caſu. Cic. 3 de Orat. Qui omnia hæc quæ ſupra & ſubter, vnum eſſe & vna vi, atque vna conſenſione naturæ conſtricta eſſe dixerunt.

Subterduco, ſubterducis, pen. prod, ſubterduxi, ſubterductum {[illegible]} ſubterducere, Verbũ Plautinũ, pro Subterfugere, & clàm ſeſe proripere ex aliqua ſocietate vel loco Datiuo iungitur. Plaut. Milit. 6,

- ſerua iſtas fores,

Ne tibi clàm ſe ſubterducat iſtinc. Id eſt, ne hinc abeat, te inſcio.

Subterduxit ſe tempus huic occaſioni. Plaut. Aſin. 7.

Subterfluo, ſubterfluis, ſubterfluxi, ſubterfluxum {[illegible]} ſubterfluere: Plin lib 8 cap. 56. Torrente rapido minaciter ſubterfluente.

Subterfugio, ſubterfugis, pen cor. ſubterfugi, pen. pro. ſubterfugitũ, pen. cor. {[illegible]} ſubterfugere, Clàm aufugere. Datiuo iungitur. Plaut. Bacchid 17,

Nimio illæc res eſt magnæ diuidiæ mihi,

Subterfugiſſe ſic mihi hodie Chryſalum:

¶Accuſatiuo iunctum, Vitare ſignificat. Plaut Merc. 4.

Nequicquam ego mare ſubterfugi ſæuis tempeſtatibus. Cic. de Amicit. Hæc ita multa quaſi fato impẽdere amicitiis: vt omnia ſubterfugere, nõ modò ſapiẽtis, ſed etiã fœlicitatis diceret ſibi videri.

Subterfugere, & deuitare. Cic. 2. Ver. Vt quoniam criminum vim ſubterfugere nullo modo poterat, procellam temporis deuitaret.

Subterfugere crimen. Cic. 3 Verr. Homo ſtultiſſime & amentiſſime, tabulas cùm conficeres, & quum extraordinaria pecunia crimen ſubterfugere velles, ſatis te elapſurum omni ſuſpicione arbitrabare, ſi quibus pecuniam credebas, ita expenſum non ferres.

Subterfugere impudentiam alterius. Cic. 2. Ver. Tantum quiſque habet in Sicilia, quantum hominis auariſſimi & libidinoſiſſimi aut imprudentiam ſubterfugit, aut ſatietati ſuperfuit.

Subterfugere militiam ſimulatione inſaniæ. Cic 3. Offic.

Subterfugere pœnam & calamitatem. Cic. pro Cæcina.

Subterfugere periculum. Cic. ad Senatum, lib. ep. t.

Subterfugere abſolutè. Vlp. in l. Eum qui circa. D. de priuileg. credit Eum, qui circa columnas ſe occultat, vt creditorem euitet: latitare placet. Nam & eum, qui recedit, hoc eſt qui ſubterfugit, vt ne ſecum aliqua actio moueatur, latitare placet.

Subterlabor, pen. prod. ſubterlaberis, ſubterlapſum {[illegible]} ſubterlabi, Clàm elabi & effugere Liu. 10. bel. Pun. Sed neque roſtro ferire celeritate ſubterlabentem poterant, neque tranſilire armati ex humilioribus in altiorem nauem. Virg 10. eclog.

Sic tibi quum fluctus ſubterlabere Sicanos, &c.

Subterlino, ſubterlinis, pen. corr. ſubterlini, & ſubterleui, pen. prod. ſubterlitũ, pen cor {[illegible]} ſubterlinere, Subtus linere. Plin. lib. 28. cap. 7 Sotira obſtetrix, tertianis, quartaniſque efficaciſſimum dixit plantas ægri ſubterlini.

Subtermeo, ſubtermeas {[illegible]} ſubtermeare. Claud de Aponi balneis, 5.

Et iunctos rapido pontes ſubtermeat oſtio.

Subtero, ſubteris, pen corr. ſubtriui, ſubtritum, pen prod {[illegible]} ſubterere, Comminuere. Colum. lib. 12. cap. 5. Salis ſextarium ſubterito, & ſubtrita cum quartario mellis aceto diluito. Ibidem, cap. 56,

Boues ſubterunt pedes, Continuo attritu vngulas ſubtus conſumunt. Cato, cap 72 Sic apud Senecam epiſt. 52. In molli paluſtrique paſcuo iumenta ſaginata citò ſubteruntur.

Subtritus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} vt Subtritæ vngulæ: hoc eſt attritu nimio corroſæ Plau Aſin. 7.

Subterraneus, Adiect. {[illegible]} Quod eſt ſub terra. Colum lib 1. cap. 6. Vinctis quàm ſaluberrimum ſubterraneum ergaſtulũ plurimis, ſitque id anguſtis illuſtratum feneſtris. Plin. lib 9. cap. 57. Quicquid eſt, hoc certè minus admirabile talparum facit vita ſubterranei animalis. Idem lib. 36 cap. 13 Subterranea domus.

Subterraneæ peſtes. Vide S V M A C O.

Regna ſubterranea. Iuuen. Saty. 2.

Subterraneæ venæ. Plin. lib 9. cap. 15.

Subtertenuo, ſubtertenuas {[illegible]} ſubtertenuare, Conterere. Lucret lib. 1.

Annulus in digito ſubtertenuatur habendo. Hoc eſt in ſubteriore parte quæ proxima eſt digito, minuitur & atteritur, dum habetur in vſu frequenti.

Subtexo, ſubtexis, ſubtexui, ſubtextum {[illegible]} ſubtexere, Subiungere, Tranſlatione ſumpta à textoribus, qui dum ſubtus texunt opus,

opus, eluendant & abſoluunt. Plin lib. 25 cap. 11 Verùm & generatim, membratímque ſingulis corporum morbis remedia ſubtexemus. Liu 7. bel Maced. Subtexit deinde fabulæ huic, Legatos Aetolos in Senatu inter cætera hoc quoque interrogatos eſſe.

Cœlum ſubtexere fumo, Cooperire. Virg 3 Æneid.

Cœlum ſubtexitur vmbra. Stat 3 Sylu. 1.

Subtexturus, pen. prod. Participium. Paterculus lib. 1 Huic rei per idem tempus ciuitates propag[illegible], auctúmque Romanum nomen, communione iuris, haud intempeſtiuè ſubtexturi videmur.

SVBTHEBAE oppidolum in Thebaico agro: Strabo lib 9.

Subtilis, & hoc ſubtile, penul. prod. {[illegible]} Notæ ſignificationis.

Subtilis argumentatio Plin. lib. 2. cap. 108. Quintil. lib 2. cap. 5.

Concluſio ſubtilis & ad morem dialecticorum formata. Quintil. lib 7. cap 4

Corpora ſubtilia Lucret. lib. 3.

Definitio ſubtilis. Cic. 1 de Orat.

Epiſtolæ ſubtiles, Vide EPISTOLA.

Filum ſubtile. Lucret. lib 4.

Genus ſubtile vel ſpinoſum potius diſſerendi. Cic. 3 de Fin. Stoicorum autem non ignoras quàm ſit ſubtile, vel ſpinoſum potius diſſerendi genus.

Gula ſubtilior Colum. lib. 8 cap 16. Hæc igitur periurium multorum ſubtiliorem fecit gulam, doctáque & erudita palata faſtidire docuit fluuialem lupum.

C. Serenus ſubtiliſſimus homo: fuit enim & animi ſatis magni & conſilij Cic. pro Plancio.

Ignis ſubtilis fulminis. Lucret. lib 2.

Iudicium ſubtile. Cic. ad Catonem, lib. 15. 6, Nam ad meum ſenſum, & ad illud ſyncerum ac ſubtile iudicium nihil poteſt eſſe laudabilius, quàm eſt tua oratio Hora. 2. epiſt. 1.

Palatum ſubtile. Horat. 2. Serm. ſaty 8.

Succus ſubtiliſſimus. Plin lib. 11. cap. 5.

Subtilitas, pen. cor ſubtilitatis {[illegible]} Plin. lib. 10 cap. 75. Hæc nanque reſtant immenſæ ſubtilitatis animalia. Cic. 2. Acad. Apud noſtros enim non ignotas quæ ſit & quanta ſubtilitas.

Alia eſt illa quum veritas ipſa limatur in diſputatione, ſubtilitas Cic. 2. Offic.

Subtilitas & elegantia ſcriptorum. Cic ad Sulpitium, lib. 4. 4. Facilè cedo tuorum ſcriptorum ſubtilitati & elegantiæ.

Subtilitas iudiciorum. Mart. lib. 12.

Intima quæſtionum naturalium ſubtilitas Quint. lib. 1. cap. 4.

Anguſta ſubtilitas, Vide ANGVSTVS.

Inenarrabilis ſubtilitas, Vide INENARRABILIS.

Ludicra ſubtilitas. Vide LVDVS.

Habere ſubtilitatem in dubiis. Quint. lib. 1. cap. 7.

Subtiliter, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} Cic. 1 Acad. Sed Zeno quum Archeſilam anteiret ætate, valdéque ſubtiliter diſſereret, & peracutè moueretur, corrigere conatus eſt diſciplinam.

Subtiliter connexa res Lucret. lib. 3.

Subtiliter & dilucidè. Cic. 1. Tuſc. Si verò aut numerus quidā ſit, animus, quód ſubtiliter magis quàm dilucidè dicitur.

Verſute & ſubtiliter dicere. Cic. in Orat.

Diſſerere de aliqua re ſubtiliter & copioſè. Cic. pro Flac. 33.

Subtiliter iudicare. Cic. 6. Verr. Quod iſte eruditus homo, & Græculus qui hæc ſubtiliter iudicat, ſolus intelligit: ſi vnam literam græcam ſciſſet, certè non ſuſtuliſſet.

Subtiliter & Magnificè opponit inter ſe. Quint. lib. 8. cap. 3.

Subtiliter numerum exequi, pro Minutatim. Liu. lib. 3.

De Repub. quid ego tibi ſubtiliter? tota periit. Cic. ad Attic. lib. 2. epiſt. 21. hoc eſt, Quid minuta perſequar?

Cauſas petitmas & tenues agere ſubtilius, capitis aut famæ ornatius Cic. ad Pætum lib 9. epiſt. 21.

Subtiliſſimè perpolitum Cic. pro Cornel. Balbo, A quo hæc quæ ego nunc percenſeo, ſubtiliſſimè ſunt omnia perpolita.

Subtimeo, ſubtimes, penultima correpta, ſubtimui {[illegible]} ſubtimere, Aliquantulum timere, ſubuereri, ſubformidare. Cicero 2. Philippica. Nunquid ſubtimes, ne ad te hoc crimen pertinere videatur?

Subtraho, ſubtrahis, ſubtraxi, ſubtractum {[illegible]} ſubtrahere, De medio auferre. Plin. lib. 11. cap. 18. Subtrahitur itaque deducta multitudine. Ouid. 10 libro,

Subtrahitur preſſo mollis arena pede.

Solum ſubtrahitur. Virg 5. Æneid.

Subtrahere fuga. Cæſ 8 bel. Gall. Magna autem impedimenta oppidanorum videret, quæ ſi clandeſtina fuga ſubtrahere conarentur, effugere, &c.

Subtrahere è pondere. Plin lib. 33. cap 9.

Subtrahere aliquid alicui. Plaut. Caſina. 4.

Subtrahere aliquem bello dicitur morbus. Liu. Decad. 1. lib. 8. Poſtum grauì morbo implicitum fortuna bello ſubtraxit.

Subtrahere ſe, Id eſt, otium amare & dignitates refugere. Plin. in Paneg O rem memoriæ, literíſque mandandam, præfectum Prætorij, non ea ingerentibus, ſed ex ſubtrahentibus legere: eundémque otio, quem pertinaciter amet, reddere.

Subtrahere ſe à curia. Cic. ad Qu. fratrem, lib 2. 10. Quo ego me libentius à curia & ab omni Reip. parte ſubtraho.

Amplexu alicuius ſubtrahere ſe. Virg. 6. Æneid.

Aſpectu alicuius ſubtrahere ſe. Virg. 6. Æneid.

Colla iugo ſubtrahere. Ouid. 5. Triſt eleg. 2.

Subtrahere aliquem famæ. Plin. epiſt. 145.

Subtrahere aliquem inuidiæ. Plin. de Viris illuſt.

Subtrahere aliquē iudicio Liu. 6 ab Vrbe, Cui iudicio eum mors adeò opportuna, vt voluntariam magna pars crederet, ſubtraxit.

Subtrahere ſe labori. Colum. lib. 1. cap 9. Id minimè conducit agricolæ, ſeu quia nemo ſuum proprium aliquod opus eſſe credit ſeu quia quum curæ eſt, non ſuo, ſed communi officio proficit. Ideoque labori multum ſe ſubtrahit.

Subtrahere ſe poteſtati dominorum. Martianus in l. Interdum. §. ſerui. D. de public. & vectigal.

Materiam furori alicuius ſubtrahere. Cic. pro Domo ſua.

Neque verba ſedem habere poſſunt, ſi rem ſubtraxeris. Cic. 3. de Oratore.

Timor ipſe ſubtrahit vires. Ouid. epiſt. 14.

Subtrahere & adimere alicui vicariū ſuæ diligētiæ. Cic. pro Mure. Nolite mihi ſubtrahere vicarium meæ diligentiæ: nolite adimere eum cui Remp. cupio tradere incolumem ab his tantis periculis defendendam.

Subtrahere aluum Celſ. lib. 3. cap. 4.

Subtractus, Participium. Vlpian. in l. Sed ſi mora. D. De dona. Vt plenam pleniſſimam habeat infirmitatem quando ab hac luce fuerit ſubtractus.

Subtriſtis, & hoc ſubtriſte, {[illegible]} Aliquantulum triſtis. Teret. And. 2. 6.

Subtriſtis viſus eſt eſſe aliquantulum mihi.

Subtundo, ſubtundis, ſubtudi, penul correpi. ſubtuſum, penul. prod. {[illegible]} ſubtundere, Idem quod ſimplex, vel aliquantum tundere. Tibul. lib 1. eleg. 10.

Flet teneras ſubtuſa genas, ſed victor & ipſe.

Flet ſibi dementes iam valuiſſe manus. Hoc eſt, genas habens aliquantulum tuſas, ſeu percuſſas.

Subturpis, & hoc ſubturpe, Adiect. {[illegible]} Parum turpe. Cic. 2. de Orat. Exprimenda enim ſunt, & ponenda ante oculos ea, quæ videantur & veriſimilia, quod eſt proprium narrationis: & quæ ſint, quod ridiculi proprium eſt, ſubturpia.

Subturpiculus, pen cor. Diminut. Cic ad Attic. lib. 4. 74. Quid? etiam (dudum enim circumrodo quod deuorandum eſt) ſubturpicula mihi videbatur eſſe [illegible].

Subtus, Aduerbium {[illegible]} Idem quod ſub. Varro 1. de re Ruſt. ca. 9. Labris ſubnigris aut ſubtertundis, neque reſimis ſuperioribus, neque pendulis ſubtus, mento ſuppreſſo Lucret. lib. 6.

Extemplò ſubtus frigeſcit terra, coitque.

Subtuſus, pen prod. Vide SVBTVNDO.

Subucula, ſubuculæ, pen. cor. {[illegible]} Genus veſtis, quæ ferè ex lino fit, Dicta, quód ea ſubter induamur. Varro de vita Pop Rom. lib. 1 Poſtquam binas tunicas habere cœperunt, inſtituerunt vocare ſubuculam, & induſium. Horat. 1. epiſt. 1,

—ſi fortè ſubucula pexæ Trita ſubeſt tunicæ. In quem locum ſic ait Acro. Subucula propriè dicitur pannus additicius, à ſubiiciendo, vel à ſubſuendo. Intelligit Acron, quam vulgò *ſoderaturam* vel *duplicaturam* appellant.

Subucula apud Suetonium in Auguſt cap. 82. videtur acci pro eo quod dicimus, *Pourpoint* vel *Chemiſe rouge ou de blanchet.* Hyeme (ait) quaternis cum pingui toga tunicis, & ſubucula thorace laneo, & fœminalibus & tibialibus muniebantur.

¶Subucula, Libum quod diis dabatur ex alica, oleo, & melle compoſitum. Feſtus.

Subuculatus, pen prod. Adiect. {[illegible]} Subucula indutus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Nec à verbis modò, ſed à nominibus quoque deriuata ſunt quædam, vt à Cicerone ſubuculatum, & ab Aſinio fimbriatum & ſigulatum. Alij legunt Sullaturit.

Subuectio. Subuecto. Subuectus, vide SVBVEHO.

Subueho, ſubuehis, ſubuexi, ſubuectum, {[illegible]} ſubuehere, Extollere ſiue portare. Plin lib. 34. cap 1 Sæpe etiam lapides ſubuehunt, portantes aliena pondera. Liu 9. ab Vrbe, Nam inſeſſis omnibus viis per quas commeatus ex Samnio ſubuehebatur, fame domiti Samnites qui Luceriæ in præſidio erāt, legatos miſere ad Conſulem Romanum. Stat. 3. Sylu 2. —qualis te ſubuehat aura Doris.

Subuehi flumine auerſo. Liu. 4. bel Pun. Nuntiantes, Philippū primùm Apolloniam tentaſſe, lembis biremibus C. X X flumine auerſo ſubuectum.

Subuehere naues amne contrario. Plin. lib. 21. cap. 12.

Subuehi ad arcem. Virg. 11. Æneid.

Subuehere in altitudinem. Plin. lib. 36. cap. 12.

Subueho, Subtus veho. Lucret. lib. 5.

Aſt alium ſubter, contrà qui ſubuehat orbem. Hoc eſt, alium eſſe alterum ſub pedibus noſtris, qui cœlum extrinſecus ſubuehat & ſuſtollat, quemadmodum videmus à fluuiis rotas & hauſtra ſubleuari & circumuerſari. Lambinus.

Subuecto, ſubuectas ſubuectare, frequentatiuum Plau. Aſin. 7.

Ipſos qui tibi ſubuectabant rure huc virgas vlmeas. Vir. 6. Aen.

Et ferruginea ſubuectat corpora cymba.

Subuectio, ſubuectionis. {[illegible]} Verbale Cæſar 7. bel. Gall. Sin maturius ex hybernis educeret, ne ab re frumentaria duris ſubuectionibus laboraret.

Subuectus, ſubuectus, ſubuectui, {[illegible]} Idem. Tacit. lib. 15. Et prouiſi auté commeatus, quorum ſubuectu, &c.

Subuenio, ſubuenis, pen. corr. ſubueni, pennul. prod. ſubuentum, {[illegible]} ſubuenire, Interuenire. De hoc ſignificatu nullum exemplum reperi.

¶ Subuenire, Adiuuare, propitium eſſe. Plau. Aulul. 13.

Apollo quæſo ſubueni mihi, atque adiuua.

Subuenire inopi. Cic ad Catonem, libro 15. 4. Cumque eo animo veniſſem, vt vtrique prouinciæ, ſi ita tempus ferret, ſubuenirem.

Succurrere & ſubuenire. Cæſar 5. bel. Gall.

Homini iam perdito, & collum in laqueum inſerenti ſubuenire. Cicero 6. Verr.

Curis ſubuenit ſententia Stat 1. Thebaid.

Dolori ſubuenire. Plin. li. 26. cap. 5.

Sanguinem expuentibus ſubuenit agaricum. Plinius libro 26. capit. 7.

Subuenire feſtinanter. Celſ. lib. 3. cap. 18.

Erroribus ſubuenire. Cic. 4. Acad. Nam qui voluit ſubuenire erroribus Epicurus, is qui videtur conturbare veritatem &c.

Grauedini quæſo omni ratione ſubueni. Cic. Att. lib. 16. 334.

Acrioribus ſalutis ſuæ remediis ſubueniendum putauit. Cicero pro Cluent.

Sollicitudini alicuius ſubuenire, Opem ferre, adeſſe. Cic. ad Curionem, lib. 2. 5.

¶ Subuenitur, pen. pro. Impersonale. Cic de Aruſp. reſpon. Idémque earum templum inflammauit dearum, quarum ope etiam aliis incendiis ſubuenitur.

Huic rei ſubuentum eſt. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. Huic quoque rei ſubuentum eſt maximè à nobis.

Subuenturus, pen. prod. {ἐπικουρήσων} Particip. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.

Quod ſi Neptuni ventura potentia vincat,

Et ſubuenturos auferat vnda deos.

Subuento, ſubuentas, ſubuentare, Frequentatiuum. Plaut. Rud. 6. 11.

Spes bona obſecro ſubuenta mihi.

Subuentanea oua, quæ & Zephyria, & irrita, & hypenemia vocantur, Vide Eraſmum in Adagio, Subuentanea parit. Et Ariſtot. de Hiſtor. animalium.

Subuerbuſta, Feſtus eſt ſubuerberibus vſta, Licentia & petulantia comica vocabulum è multis coagmentatum. Sic, Vlmi virgis ſatióque ſecari, dixit Horatius Ex Turneb. Sed & ſubuerbuſtum apud Septimiũ in libro de Pallio reperimus.

Subuereor, ſubuereris, pen. prod. ſubueritus ſum {ὑποχωροῦμαι} ſubuereri, Aliquantum vereri. Cic. ad Marcellũ lib. 4. 10. Veniſ enim mihi in mentem ſubuereri interdum, ne te delectet tarda deceſſio.

Subuerto, ſubuertis, ſubuerti, ſubuerſum {ἀνατρέπω} ſubuertere, Verbum ruſticum, id ſignificans quod fit dum terra vel aratro, vel alio quouis inſtrumento ſuper ſemina conuertitur, & ita vndecunque veſtitur, vt ipſum ſemen operiatur. Colum. lib. 11. cap. 2. Idem qui lupinum ſtercorandi agri cauſa ſerit, nunc demum aratro ſubuertit.

¶ Subuertere, Demoliri, deſtruere. Saluſt. in Iugurth. Probarent ne tantum flagitiũ, an decretum Conſul. ſubuerterent, parũ cõſtabat.

Opera ſubuertere mules. Ouid. 6. Faſt.

¶ Subuertere, pro Perdere calumniis. Tacit. lib. 3. Quum omnis domus delatorum interpretationibus ſubuerteretur.

Subuerſus, Participium {ἀνατετραμμένος} vt Maieſtas ſolıorum ſubuerſa iacet. Lucret. lib. 5.

Subuerſo, ſubuerſas, ſubuerſare, Frequentatiuum. Plaut. Cur. 9.

Vel qui ipſi vorſent, vel qui alij ſubuerſandos præbeant.

Subuexus, Adiectiuum {ἀνάντης} vt conuexus dicitur, & deuexus. Liu. 5. bel. Pun. Omnia faſtigio leni ſubuexa.

Subuiridis, & hæc ſubuiride, pen. cor. {ὑπόχλωρος} Aliquãtum viride. Plin. lib. 47. cap. 11. Balaniæ genera duo habent, ſubuiride, & Corinthij æris ſimilitudine. Idem lib. 25. cap. 9. Therionaca fruticoſa, foliis ſubuiridibus, flore luteo.

Subula, ſubulæ, pen. cor. {ὀπεύς} Inſtrumentum cerdonum, quo ad perforandos calceos ac ſuendos vtuntur. Martial. lib. 1.

Quodque tibi tribuit ſubula, ſica rapit. Columel. lib. 6. capit. 5. Ænea ſubula pars auriculæ latiſſima circumſcribitur, ita, &c.

Subulo, eſt Feſto Tibicen Hetruſca lingua: quod vocabulum ſoni imitatione factum eſſe putat Turnebus, vt ſit ſubulo tanquam ſibilo.

Subulones dicuntur cerui, quibus ſunt cornua ſimplicia minimèque ramoſa, ad ſubularum ſimilitudinem Plin. lib. 11. cap. 37. Aliis ſimplicia ſeruntur, vt in eodem genere ſubulonibus ex argumẽto dictis. Idem lib. 18. cap. 17.

Subulcus, ſubulci, m. g. {συβώτης, συφορβός, ὑοβοσκός} Qui ſuũ dos eſt: cuíque porcorum nutriendorum cura commiſſa eſt. Varr. de Re ruſt. lib. 2. cap. 4. Altitudinis haræ modus is, vt ſubulcus facilè circunſpicere poſſit, ne quis porcellus à matre opprimatur. Colum. in Præfat. lib. 1. Paſcuarioris verò & ſubulci diuerſa profeſſio, diuerſæ paſtiones.

Hircoſus ſubulcus Id eſt malè olens. Martialis lib. 10. ad Publium epigram. c. à nuc.

Hircoſi mihi filios ſubulci.

Tardus Virg. Eclog. 10.

Venit & vpilio, tardi venere ſubulci.

Subuolo, ſubuolas, pen. cor. {ὑποπέτομαι} ſubuolare, Paululum volare, vel ſurſum volare. Colum. lib. 8. cap. 8. Pulli verò facilius ſub matribus pingueſcunt, ſi iam firmis prius quàm ſubuolent, paucas ſubtrahas pinnas, & vrieras crura, vt vno loco quieſcant. Ouid. 14. Metamorph.

In cæleſtem locum ſubuolare. Cic. 1. Tuſc. Eam porrò naturam eſſe quatuor omnia gignentium corporum, vt quaſi partita habeant inter ſe & diuiſa momenta, vt terrena & humida ſuopte nutu, & ſuo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur: reliquæ duæ partes, vna ignea, altera animalis, vt illæ ſuperiores in medium locum mundi grauitate ferantur & pondere, ſic hæ ſurſum rectis lineis in cæleſtem locum ſubuolent, ſiue ipſa terra ſuperiora appetente, ſiue quod à grauioribus leuiora natura repellantur.

Subuolturius, Vide SVBVVLTVRIVS.

Subuoluo, ſubuoluis {ὑποκυλίω} ſubuoluere. Virg. 1. Æneid.

Inſtant ardentes Tyrij pars ducere muros,

Moliríque arcem, & manibus ſubuoluere ſaxa.

SVBVR {Σοῦβουρ} eſt Hiſpaniæ oppidum ad flumen Rubricatum, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3. vulgò *Cubelles*. Oliuarius in Melam dicit nunc vocari Siges.

Suburbia, ſuburbiorum, neutri generis, plu. num. {προάστεια} Quaſi via ſub vrbe, hoc eſt vrbi contigua: ſunt frequentes extra vrbem domus inſtar vici vrbani ædificatæ. Cicero 12. Philip. Hiſce ego me viis committam, qui Terminalibus nuper in ſuburbium, vt eodem die reuerterer, ire non auſus ſim? Idem ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. In eius ſermone ego vtrunque ſoleo admirari, & te de ſuburbano emendo, quum ad illum ſcribas, non modò ad me non ſcribere, ſed etiam aliam in ſententiam de ſuburbio ſcribere. Vetus exemplar de ſuburbano legit.

Suburbanum, ſuburbani, & pluraliter ſuburbana, pen. prod. {προάστειον} Significat prædium extra vrbem. Suburbana in plurali tantùm, ſignificat frequentias domuum extra vrbem, quæ tamen ſub vrbe ſunt. Plin. epiſt. 11. lib. 3. Fui apud illum in ſuburbano. Suetonius de Augusto, cap. 6. Nutrimentorum eius oſtenditur adhuc locus in auito ſuburbano iuxta Velitras permodicus.

Deportare aliquid in ſuburbana amicorum. Cic. 3. Verr.

Suburbanus, pen. prod. Adiectiuum {προαστεῖος} vt Suburbanus ager, qui vrbi vicinus & proximus eſt. Cic. 2. de Diuin. Ita aqua Albana deducta ad vtilitatem agri ſuburbani, nõ ad arcẽ vrbémque retinendam.

Fundus ſuburbanus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17.

Gymnaſium ſuburbanum. Cic. 1. de Orat.

Hortus ſuburbanus. Cic. pro Rabirio Poſthum.

Hortulus ſuburbanus. Plin. lib. 35. cap. 10.

Littora ſuburbana. Plin. lib. 9. cap. 18.

Regio ſuburbana ſtercoratur. Colum. lib. 11. cap. 2.

Rura ſuburbana. Horat. 1. epiſt. 9.

Rus amœnum & ſuburbanum Cic. pro Roſc. Amer.

Villa ſuburbana. Catul. ad Fund. 41.

Suburbanitas, penultima correcta ſuburbanitatis {τὸ προάστειον} Cicero 4. Verrina, Sic Populi Romani iucunda ſuburbanitas eſt huiuſce prouinciæ.

Suburbicarius, a, um: Suburbicariæ regiones & ſuburbicariæ partes in l. 9. De annonis & tribut. in C. Theod. l. 12. De extraordinariis muner. eod. C. & l. 12. de indulgen. debitor. & in Notitia Imperij Romani, vbi de Comite rerum priuatarum per occidentem tractatur.

Suburgeo, ſuburges, ſuburgere, pen. prod. Virg. lib. 5. Æneid.

Attamen ipſe viris optatum caſus honorem:

Namque furens animi, dum proram ad ſaxa ſuburget

Interior, ſpatióque ſubit Sergeſtus iniquo,

Infelix ſaxis in procurrentibus hæſit. Suburget, aliquantum vrget. Ad ſaxa, quæ Mneſtheus prudenter vitarat, quæque Cloanthus feliciter pertranſierat. Interior, ſiniſterior, ab læua parte. Siquidem paulo ante dixerat,

Ille inter nauémque Gyæ, ſcopulóſque ſonantes,

Radit iter læuum interior. Spacio iniquo, nimis arcto, non ſatis magno pro capite Centauri ſuæ nauis, anguſto.

Suburo, ſuburis, pen. prod. ſubuſſi, ſubuſtum, ſuburere, pro Leuiter vrere. Sueton. in Auguſto. cap. 68. Solitúſque ſit crura ſuburere nuce ardenti, quo mollior pilus ſurgeret.

SVBVRRA, Suburræ {Σουβούρρα} Vicus Romæ: à quo regio Suburrana dicta eſt, vt ſcribit Iunius: ab eo quòd fuerit ſub vrbe antiqua. Varro verò li. 4. de Ling. Latin. à pago Succuſano, putat dictã Succuſam: deinde mutatis literis Suburram. Nunc, ait ibidem Varro, ſcribitur tertia litera c. non r. Pagus Succuſanus, quòd ſuccurrit carinis. Quintil. lib. 1. cap. de Orthographia, Quid quæ ſcribuntur aliter quam enunciantur? Paulo pòſt, Suburra quum tribus literis notatur, c tertiam oſtendit. Vide etiam Pompeium Feſtum lib. 17. in verbo SVBVRRA. Hinc Suburranus, pen. prod. Adiectiuum, vt Regio Suburrana, in qua meretricum diuerſoria erant: quæ ob id Suburranæ dicuntur à poëtis. Hæc Sipontinus ex Feſto. Martialis libro 6.

Famæ non nimium bonæ puellam,

Qualeis in media ſedent Suburra, &c. Liu. 3. ab Vrbe. Si haud multo poſtquam peſtilentia in vrbe fuerit, in iuuentutem graſſantem in Suburra incidiſſe. Plin. lib. 8. cap. 3. Itáque quatuor ſolæ erant à partibus vrbis, in queis habitabant, Suburrana, Palatina, Collina, Exquilina. Horat. Epod. 5.

Latrent Suburranæ canes.

Subuulturius, Adiectiuum {ὑπόγυπος} Corpus ſubuulturium Plauto, dictum rapiens ad ſe homines, quemadmodum ſolent vultures, Rudente. 11.

... era corpus cuiuſmodi

Subuulturium?

SVCCASSES Aquitaniæ populi, apud Plinium lib. 4. cap. 19.

Succedo, ſuccedis, penult. prod. ſucceſſi, ſucceſſum {ὑπεισέρχομαι, διαδέχομαι, ἀντικαθίσταμαι} ſuccedere, Subire. Dativo iungitur. Virgilius 3. Georg.

Aut tecto aſſuetus coluber ſuccedere, & vmbræ, &c.

Succedere, Ingredi. Virg. 8. Æneid.

Et noſtris ſuccede penatibus hoſpes. Idem 4. Æneid.

Rex iuſſæ ſuccedit aquæ Ouid. 11. Metam.

Antro ſucceſſimus. Virg. 5. eclog.

Succedere muris, portis, &c. Liu. 3. bel. Pun. Cæſ. 2. bel. Gall.

Tectis ſuccedere, Domum ingredi. Ouid. 2. Metam.

Tectis alicuius ſuccedere Virg. 7. Æneid.

Imo ſucceſſit tumulo. Virg. 5. Æneid.

Acies Romana ſucceſſit vallo, Vide AGGER.

Paruæ ſuccedimus vrbi Virg. 3. Æneid.

Ad muros ſuccedere. Liu. 8. ab Vrbe, &c. Ibidem lib. 1. Albano non plus animi erat, quàm fidei: nec manere ergo, nec tranſire apertè auſus, ſenſim ad montes ſuccedit.

Aliquò ſuccedere. Cic. pro Domo ſua, Tectum quo imbris vitãdi cauſa ſuccederet, nullum haberet.

Murum ſuccedere. Tacit. lib. 2.

Minutatim ſuccedere. Lucret. lib. 6.

Subire & ſuccedere ſub acumen ſtyli. Cic. 2. de Orat. Omnia ſub acumen ſtyli ſubeant & ſuccedant neceſſe eſt.

Succedere, In alterius locũ venire. Cicero in Piſonem, Quum tu non ſolum quòd tibi ſuccederetur, ſed quod Gabinio non ſuccederetur, exanguis & mortuus concidiſti. Idem ad Caſſium, lib. 12. 4. Dolabella valde vituperabatur ab hominibus non intulſis, quòd tibi tam citò ſuccideret.

Succedere in locum alterius. Cicero ad Brutum, 13. Sororis meæ liberos

liberos obliuiſcaris eſſe Lepidi filios, méque his in patris locum ſucceſſiſſe exiſtimes. Idem 3 Offic. Quid ergo? hic non noceat qui quodam quaſi veneno perficiat vt veros heredes moueat, in eorum locum ipſe ſuccedat.

In vicem alterius ſuccedere. Plin. lib. 11. cap. 37.

Succedere in orbem prælio. Liu. 6. ab Vrbe.

Succedere in pugnam Liu. 9. ab Vrbe.

Succedere in paternas opes. Liu. 1. bel. Pun.

Succedere ſub primam aciem. Cæſar 1. bell. Gall.

Succeſſit vicarius muneri alterius. Cic. 6. Verr. Succedam ego vicarius tuo muneri, ſuſcipiam partes quas alienas eſſe arbitrabar.

Ad ſummum ſuccedere honorem, Conſcendere. Lucret. lib. 5.

Alicui ſuccedere. Cic. de clar. Orat.

Proximè alicui ſuccedere. Quintil. lib. 1. cap. 9.

Si prorſus vt ipſe mereris, mihi ſucceſſeris Planc. Cic. lib. 10. 4.

Nihil ſemper floret, ætas ſuccedit ætati Cic. 11. Philip.

Honori alicuius ſuccedere. Ouid. 2. Metam.

Orationi ſuccedere Cic. pro Corn. Balbo.

Magnis ſuccedere, & æquales habere. Cic. in Orat.

Succedere in tabernaculum, pro Subire. Curtius lib. 4 Strenuéque opere perfecto, in tabernaculum, ex quo tota acies hoſtium conſpiciebatur, ſucceſſit.

¶ Succedere {[illegible]} Proſperè cedere, & euenire. Tere. And. 4. 1, Hac non ſucceſſit, alia aggrediemur via. Liu. 8 ab Vrbe.

Si quando minus ſuccedet, magnum tamen periculum non adibit. Cic. in Orat.

Succedit ex ſententia. Cic. ad Brutum, 9. Nos te, tuúmque exercitum expectamus, ſine quo, vt reliqua ex ſententia ſuccedant, vix ſatis liberi videmur fore.

Si ex ſententia ſucceſſerit, bene erit opera poſita. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 13.

Melius ſuccedit tempus Cæſ. 3. bel. Ciuil.

Succedere, Proſperè cedere, &c. Cum datiuo. Liu. lib. 1. bel. Pun. Non ita proſperè vbi ita ad effectum operis ventum eſt, cœptis ſuccedebat.

¶ Succeſſit, pro Accidit. Plin. lib. 18. cap. 8 Quòd ſi ſucceſſerit alienari mente, ac vel ea equo hominem decidere.

¶ Succeſſum eſt, Impersonaliter. Cic. ad Plancum, lib. 13. 30. Qui cùm forte Quæſtor Macedoniam obtineret, neque ei ſucceſſum eſſet, Pompeius in eam prouinciam cum exercitu venit.

Succeſſus, Adiect. paſſiuum {[illegible]} Quod proſperè ceſſit. Cic. filius ad Tironem lib 16 21, Nam quum omnia mea cauſa velles mihi ſucceſſa, tum etiam tua.

Succeſſus, huius ſucceſſus, m. g. {[illegible]} Euentus tam bonus quàm malus: ſæpius tamen bonus. Virg. 2. Æneid.

Atque hic ſucceſſu exultans animiſque Chorœbus. Liu. 2. ab Vrbe. Inde conſilium ex re natum, inſidiis ferocem hoſtem captandi, gaudentem etiam multo ſucceſſu Fabii audaciam creſcere.

Succeſſus & euentus Plin. lib. 27. cap. 8.

Acrior ipſo ſucceſſu. Virg. 5. Æneid.

Lætior ſucceſſu. Ouid. 8 Metam.

Succeſſus proſperi. Liu. 1. ab Vrbe, in præfatione.

Augere ſucceſſus nouis ſucceſſibus. Claud. 1. Paneg.

Carere ſucceſſu. Ouid. epiſt. 2.

Vigere ſucceſſus ſuos, Nec pati proſperos ſucceſſus langueſcere, Tauentem fortunam proſequi. Lucan. lib. 1.

Succeſſa, ſucceſſorum, plur. neu. {[illegible]} Ouid. 2. Metam.

Murmura parua dedit, ſucceſſorúmque Mineruæ Indoluit.

Succeſſor, Succeſſoris {[illegible]} Qui ſuccedit Martial. lib. 9.

Sic quaſi Pythagoræ loqueris ſucceſſor & hæres. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. Succeſſorem habes perblandum.

Succeſſorem mittere vel dare alicui, eſt quod nûc *Officium auferre* vulgò dicimus Lampridius de Alexandro, Si vnquam alicui præſentium ſucceſſorē dedit, ſemper illud addidit, Gratias tibi agit Reſpu. Capitolinus in Antoninum, Succeſſorem viuenti iudici nulli dedit, niſi Orphito præfecto vrbis. Budæus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9. Idem 4. de Ponto, eleg. 9.

Succeſſor tanti frater honoris erit.

Quum ſucceſſor aliquid immutat de inſtitutis priorum. Cicero pro Flacco.

Præfinit enim ſucceſſori diem. Cic. de Prouinc. Conſul.

Succeſſio, ſucceſſionis, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 12. cap. 14. Ferúntque non amplius eſſe familiarum, quæ ius per ſucceſſiones id ſibi vindicent.

Succeſſio in locum. Brutus ad Atticum in epiſt. ad Brutum, 17. Quid hoc mihi prodeſt, ſi merces Antonij oppreſſi poſcitur, in Antonij locum ſucceſſio?

Succeſſio voluptatis. Cicero 1. de Finib. Vt enim cum cibo potionéque fames ſitiſque depulſa eſt, ipſa detractio moleſtiæ conſecutionē affert voluptatis: ſic in omni re doloris amotio ſucceſſionem efficit voluptatis.

Succeſſio prouinciarum. Cælius ad Ciceronem, lib 8 1. Præterea Marcellus quod adhuc nihil retulit de ſucceſſione Prouinciarum Galliarum.

Succidia, ſucceſſio neceſſaria, vt vult Nonius. Cic. de Senect. Iam hortum ipſi agricolæ, ſuccidiam alteram vocant. Dicitur & ſuccidia, quod eſt lardum. Hæc ille.

Succedaneus, a, um, Adiectiuum {[illegible]} Suppoſitus vicarius. Plautus Epid. 3.

Vt meum tergum ſtultitiæ tuæ ſubdas ſuccedaneum? Legitur & ſuccidaneum, pro eodem.

Succedaneus alicui periculi. Vlpian. D. De adminiſtratione tutorum l. Si plures.

Succeſſiuus, pen. prod. Adiect. Lactantius De opificio Dei cap 12, Mirabile inſtitutum Dei eſt, quod ad conſeruationem generum ſingulorum, duos ſexus maris ac fœminæ machinatus eſt, quibus inter ſe per voluptatis illecebras copularis, ſucceſſiua ſoboles pareretur, ne omne genus viuentium conditio mortalitatis extingueret.

Succeſſorius. Adiect. Paul. in l. 1. D. de iur. & fact. ignor. Ignoret autem ſibi ex ſucceſſorio capite bonorum poſſeſſionem competere.

Succendo, ſuccendis, ſuccendi, ſuccenſum {[illegible]} ſuccendere, Incendere. Liu. 8. bel. Pun. Quum turbam fœminarū puerorúmque imbellem inermémque ciues ſui cæderent, & in ſuccenſum rogum ſemianima pleraque inijcerent corpora, &c.

Crines ſuccendit flamma Lucan. lib. 6.

Claſſica ſuccendere cantu. Lucan. lib. 6.

Succenſus, Participium {[illegible]} vt Ignibus ſuccenſis torreri. Cic. in Piſonem.

Amore alicuius ſuccenſus. Ouid. epiſt. 21.

Ira ſuccenſus Silius lib. 1.

Mero multo ad bella ſuccenſi Lapitæ. Senec. Herc. fur. 9.

Ira ſuccenſa rabie. Claud. 7. Paneg.

Mentes ſuccenſas agit libido Senec. Hippol. 4.

Succenſeo, ſuccenſes, ſuccenſui {[illegible]} ſuccenſere, In re graui, & iuſta iraſci, vt ait Donatus. Idem alio loco, Succenſere, inquit, ii dicuntur, qui quum amare debeant, læſus iraſcitur. Plaut. Aſin. 3,

— aut cur poſtremò filio ſuccenſeam,

Patres vt faciunt cæteri? Item Capt. 12,

An obſecro hercle in id nunc ſuccenſes mihi? Id eſt, an propter id, vt interpretatur Donatus Terent. And. 2. 3,

Si id ſuccenſeat nunc. Ibidem, 4. 1. Cic. ad Att. lib. 2. 16. Mihi quòd defendiſſem, leuiter ſuccenſuit. Ouid. epiſt 16,

Nec tamen iraſcor, quis enim ſuccenſet amanti?

Non enim iam metuo ne tu illi ſuccenſeas: illud vereor, ne tibi illum ſuccenſere aliquid ſuſpicere. Cic. pro Deiotaro.

Dij homini b⁹ iraſci & ſuccēſere cōſuerūt. Cic. pro Roſc. Comœd.

Succentiuus, Vide SVCCINO.

Succenturio, ſuccenturiat {[illegible]} ſuccenturiare, Propriè ſignificat explendæ centuriæ gratia numerum ſupplere, autore Feſto, A re militari tranſlatio facta, vt ait Donatus.

Succenturiatus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} vnde Succenturiati milites dicuntur non primæ, ſed ſecundæ centuriæ, vbi ad inſidiandum maximè collocabātur: ex quo in ſuccenturiatis, quaſi in inſidijs, quempiam poſitum appellamus. Terent. Phorm. 1. 4,

Nunc prior adito tu: ego in inſidiis hîc ero Succenturiatus.

Succerda, ſuccerdæ {[illegible]} Stercus ſuillum. Titinnius,

Quid habet, niſi vnam arcam ſine claue, eò condis ſuccerdas? Feſtus, Putaſſe ſcribendum Suſcerda, vt Muſcerda.

Succerno, ſuccernis, ſucceſtui, ſuccretum, pen. prod. {[illegible]} ſuccernere, Separare, ſecernere. Plin. lib. 18. cap. 11. Farinario cribro ſuccernunt. Plaut. Pſeud. 7,

Nam iſte quidem gradus ſuccretus eſt cribro pollinario.

Succernere de. Cato cap 37. Partem de oleis ſuccernito, & in lacum conijcito.

Succeſſor. Succeſſio, Vide SVCCEDO.

Succido, ſuccidis, ſuccidi ſucciſum, pen. prod. {[illegible]} ſuccidere, Ex ſub & cædo. Plin. lib. 16. cap. 12. Poſteà tota arbor ſucciditur, & medulla eius vritur. Ouid. 4 Faſt.

Naiada vulneribus ſuccidit in arbore factis.

Trunco ſucciſa fagus. Senec. Herc. Oeteo, 13.

Nemus ſucciſum Lucan. lib. 4.

Segetes ſuccidere. Virg. 1. Georgic. Cæſar 4. bel. Gall. Omnibus eorum agris vaſtatis, frumentis ſucciſis, &c.

Seges ſuccidi tur enſe. Silius lib. 14.

Succidaneus, Adiectiuū {[illegible]} vnde Succidaneæ hoſtiæ dicebantur, quæ ſecundo loco cædebantur. Apud veteres enim, ſi prima hoſtia litatum non fuerat, aliæ poſt eaſdem ductæ, hoſtiæ cędebantur duæ, quæ prioribus iam cæſis, luendi piaculi gratia ſubſcribūt.

Succedaneus. Pro Vicario, Vide ſuccidaneus in SVCCEDO.

Succidia, ſuccidiæ {[illegible]} Tergum, ſiue maſſa carnis porcinæ ſalitæ & in neceſſarium vſum ſeruatæ: quæ quoties opus eſt, ſuccidit ur, Nonius ſuccidiā pro lardo exponit. Succidia autem continet pernam, petaſonem, & lardum Varr. lib 4 de Ling. Lati. Non à ſuccidendo, ſed à ſuibus cædendis, ſiue cędendis, nam id pecus primum occidere cœperunt domini, & vt id ſeruarent, ſalire. Idem de Re ruſt. lib. 2. cap. 4. Ignauum & ſumptuoſum eſſe, qui ſuccidiam in carnario ſuſpenderit potius ab laniario, quàm ex domeſtico fundo? Ibidem, E queis ſuccidias Galli optimas & maximas facere conſueuerunt. Rectius itaque ſuccidam à ſucco dici putaueris. Proinde penultimam habet correptam, quæ in Succidu producitur.

Succidia, per tranſlationem. Cic. de Senect. Iam ortum ipſi agricolæ ſuccidiam alteram appellant. Id eſt, vt ait Nonius, ſucceſſionem neceſſariam. Quem Ciceronis locum facit illuſtriorem Plin. lib. 19 ca. 14. Hortorum Cato prædicat caules. Hinc primùm agricolæ æſtimabantur priſci, & ſic ſtatim faciebant iudicium, nequam eſſe in domo matremfamiliàs (etenim hæc cura fœminæ dicebatur) vbi indiligens eſſet hortus. Quippe è carnario aut macello viuēdū eſſe. Indiligens hortus, id eſt indiligenter cultus.

Succida, ſuccidæ, pen. cor. Lana, à ſuccidendo, vt quidam volunt: quòd talis ſit, qualis ſucciſa eſt: hoc eſt, plena ſordibus. Varr. de Re ruſtic. lib. 2. cap. 11. à ſudore denuat: dicit enim, Tonſuræ tempus inter æquinoctium vernum & ſolſtitium, quum ſudare cœperunt oues, à quo ſudore recens lana tonſa, ſuccida eſt appellata. Rectius itaque ſuccidam à ſucco dici putaueris. Eſt enim ſudor ſeu. ſuccus lanæ recens tonſæ. Proinde penultimā habet correptam quæ in Succidu producitur. Iuuenal. Satyr. 5.

Qualis cœna tamen? vinum quod ſuccida nollet

Lana pati.

Succida lana inuolutum. Celſus lib 4. cap 4 de tuſſi, Imponendáque ex inſeſſu ſupra id quod dolet, lana ſuccida ex aceto eſt.

Succidus, Adiectiuum, Succulentus, & bene habens. Plaut. Milit.

Lautam vis, an quæ nondum ſit lauta? Siccam, ſuccidam. Id eſt, vulo

quæ nōdū lauet,ſed ſicca ſit,quæ tamē ſit ſucculēta, & bene habita. Hoc autem eo eſt lepidius, quòd alluſum eſt ad lanam, quæ illota ſuccida eſt lauta,iam non ſuccida. Turnebus.

Succiſiuus,pen.pro.{παρεργος} Adiectiuum, vnde Succiſiuum tēpus,dicitur quod ſubtrahitur & ſuccidit ur à rebus neceſſariis & vrgentibus,vt ad aliquem vſum accommodemus. Gell.lib.20.cap.11. Quantum autem vitæ mihi deinceps deûm voluntate erit, quantúmque à cura publica,& à re familiari, procurādóque cultu liberorum meorum dabitur otium,ea omnia ſucciſiua & ſubſecundaria tempora ad colligendas huiuſcemodi memoriarum delectatiunculas conferam. Cic.1.de Legib. Succiſiua quæ iam tempora incurrunt, quæ ego perire non patior: vt ſiqui dies ad ruſticandum dati ſint,ad eorum numerum accommodentur quæ ſcribimus. Alij ſcribunt Subciſiuus,alij Subſecinus,Vide S V B S E C O.

Succiſiuæ operæ,quæ poſt neceſſarias ſiunt,& quaſi intermiſſariæ. Cic.2.Philip. Nec verò tibi de verſibus reſpondebo: tantùm dicam breuiter, neque illos, neque vllas te omnino literas noſſe: me nec Reip.nec amicis vnquam defuiſſe, & tamen in omni genere monimentorum meorum perfeciſſe operis ſucciſiuis, vt meæ vigiliæ, meæque literæ, & iuuentuti vtilitatis, & nomini Romano laudis aliquid afferrent. Idem 2.de Orat. An ſe neſcire,quæ ego ſero quę curſim arripui,quæ ſucciſiuis operis, vt aiunt, iſte à puero ſummo ſtudio,ſummis doctoribus?

Temporum ſucc.ſiua.Subſtātiuè.Quint.lib.1 cap.15. Quibus potius ſtudiis hæc temporum velut ſucciſiua donabimus?

In ſucciſiuum eſſe,Menſorum agrorum apud antiquos locutio aliquid præter id quod demetiēdum erat,ſupereſſe videbatur. Varr.1. de Re ruſt.cap.10. Ad hoc principiō menſores nonnunquam dicunt in ſucciſiuum eſſe vnciam agri,aut ſextantem,aut quid aliud,quum ad iugerum peruenerint.

Hinc ſubciſiua apud Suetonium in Domitiano cap.9. Subciſiua, quę diuiſis per veteranos agris carptim ſuperfuerunt,veteribus poſſeſſoribus vt vſucaptu conceſſit. Quem locum exponens Beroaldus, In codicibus, inquit, luculentiorum ſcriptiōnū mo ſtrugis modò ſubſiciua,modò ſubciſiua ſcribi deprehendes. Eadem tamen huius verbi vis eſt, & ſignificantia. Nam ſubciſiua dicuntur,quæ ſubciſa ſunt, & quaſi ſubtracta. à ſubcidendo dicta, quaſi relicta. Quod ſi ſubſiciua legeris à ſubſecando inclinabitur. Plinius in proœmio Naturalis hiſtoriæ, & Aulus Gellius in nouiſſimo Noctium Atticarum, ſubciſiua ſiue ſubſiciua tēpora dixerunt,quæ ſubducta,ſubtractáque ſunt,& veluti ſubciſa,ſiue ſubſecta à rebus neceſſariis. Eadē dictione vſus eſt Cicero in primo De legibus. Apuleius in vltimo de Aſino aureo: Quid ſubſiciuum quamuis iteratæ iam traditioni remanſiſſet? vbi ſubſiciuum poſuit pro reliquum. Iadem in eadem ſignificatione dixit in octauo: Ac me relictum ſolum,ac ſubſiciuum,cum faſtidio pleríque præteribant. Iſtidem Tranquillus ſubciſiua appellat portiunculas agrorum, quaſi ſubciſas relictáſve,quæ velut reliquiæ in diuidendis agris ſuperfuerant. Talia Domitianus conceſſit veteribus poſſeſſoribus,qui videlicet illos agros prius poſſederāt, quàm veteranis diuiderentur. Idem Apuleius ſcribit in Apologia, Pythagoram animaduertiſſe euerriculum,quod genus rete eſt,trahi à piſcatoribus iuxta Metapontum in litore Italiæ ſuæ,quâm ſubſiciuam Græciam fecerat, Vbi ſubſiciua Græcia accipi videtur,quaſi pro ſubſecta, ſuretiáque,& veluti ſecundaria Græcia,quæ eſt Italiæ portio, quam Græci magnam Gręciam appellauerunt. Hęc Beroaldus. Vide S V B S E C O. Aeginius Vrbicus in Frontinum, Subſeciua, inquit, ea dicuntur,quæ aſſignari non potuerunt,id eſt, quum ſit ager centuriatus in loca culta diuiſus, quæ in centurias erant,quum centuria expleri non potuit,ſubſeciuum appellant. Hæc aliquando author diuiſionis aut ſibi reſeruauit, aut aliquibus conceſſit, aut Reipublicæ, aut priuatis perſonis. Subſeciua quidam vendiderunt,quidam vectigalibus certo tempore locant. Domitianus per totam Italiam ſubſeciua poſſidentibus donauit. Hæc Agenius.

Succido, ſuccidis, ſuccidi, pen. corr. ſuccaſum {ὑποπίπτω} ſuccidere, Quaſi ſubtus cadere. Gellius, Iam continuo labore grauia genua ſuccidebant. Plaut. Curcul.7.

Tenebræ oboriuntur,genua media ſuccidunt.

Artus ſuccidunt. Lucret.lib.3.

Succidere etiam dicuntur,qui cadunt in genua. Senec,de Prouid. Etiam ſi ſuccīderit,de genu pugnat.

Succiduus, Adiectiuum {ὑπόπτωτος} Quod eſt pronum ad caſum,ſiue fermè cadens. Ouid.epiſt.16,

Succiduo dicor procubuiſſe genu.

Greſſus ſuccidui titubant. Claud.3.de raptu Proſerp.

Poplite ſuccidu o genua intremuere. Ouid.10.Metam.

Succidus, Vide S V C C V S.

Succingo, ſuccingis, ſuccinxi, ſuccinctum {ὑποζώννυμι} Succingere, Subtus cingere,vt ſolemus quo expeditiores ſimus ad aliquod opus faciendum. Horat.2.Serm.Saty.6,

-veluti ſuccinctus curſitat hoſpes. Ouid.13.Metam.

Illa feris atram canibus ſuccingitur aluum,

Virginis ora gerens. De ſcylla.

Veſtem ritu ſuccincta Dianæ. Ouid.10.Metam.

Miniſtri ſuccincti. Ouid 4.Faſt.

Succingere ſe canibus, armis, &c. pro Circundare & ſepire copiis & potentia,vt ait Budæus. Cic.7. Verr. Hoc etiam iſte infeſtior, quòd multò ſe pluribus & maioribus canibus ſuccinxerat. Liuius 1. bel. Pun. Si ex bellis bella ſerendo ſuccinctus armis legionibúſque viuat.

Succinctus cultro qui cultrum ſuccinctum habet. Liu.7.ab Vrbe.

Ferro. Liu 10 bel Maced.

Pugione. Cic 13 Philip Galam eodē pugione ſuccinctum videtis.

Gladio ſuccinctus. Autor ad Herennium,lib.4.

Pinus ſuccincta comas. Ouid.10.Metam.

Vrbs ſuccincta portubus, circunſepta,ac munita. Cicero de Lege Agrar. Deleta Carthago eſt, quòd cum hominum copiis, tum ipſa natura ac loco ſuccincta portubus,armata muris, &c.

Nemit corpus ſuccinctum. Plin.lib.20.cap.17.

Terrore ſe ſuccingere. Plin.in Paneg. Fruſtra ſe terrore ſuccinxerit,qui ſeptus charitate non fuerit: armis enim arma irritantur.

Pectora ſuccincta curis. Stat 4.Sylu.1.

Succinctus {ὑπεζωσμένος} Nomen ex participio. Plin.lib 16 cap. 10. Eaſdem arbores alio nomine eſſe per oram Italiæ,quos tribulos vocāt, plerique arbitrantur,ſed graciles,ſuccinctióréſque & enodes. Hinc eſt compactiora & denſiores.

Succinctus, Agilis & paratus. Quint lib.2.cap.2. At nūc proni atque ſuccincti ad omnē clauſulam nō exſurgunt modò, ſed etiā excurrit.

Succingulum,ſuccinguli,pen.corr.{ὑπόζωσμα} Balteum inquit Feſtus.

Succino,ſuccinis,pen.corr.{ὑπᾴδω} ſuccinere, Ex ſub & cano compoſitum, quaſi canendō ſubſequi,& inuicem reſpondere: vt ſolent mendici. Horat.1.epiſt 18,

-clamat,Victum date,ſuccinit alter,

Et mihi diuiduo findetur munera quadra.

Succentiuus,pen.prod. Adiectiuum,vnde Tibia ſuccentiua apud Varronem de Re ruſt.lib.1.cap.2. Vide Incentiuus in I N C I N O.

Succinum,ſuccini,pen.cor.{ἤλεκτρον} Græcis electrum, Germani gentilitio nomine *gleſſum* appellant: Autumno quibuſdam pinei generis arboribus exudatur, & vt gummi ex cetaſis,copia humoris erumpit,& rigore aut tepore autumnali denſatur. Intumeſcente æſtu raptum ex inſulis Septentrionalis Oceani expuitur in litus, ibíque vndis inter cætera maris eiectamenta rude colligitur. Ex Plin.lib.37. cap.3 Succinum noſtræ officinæ(inquit Ruellius)ruráque, & vulgus medicorum *ambram* vocant citrinam. Mauritani *karabe* geſtant noſtræ mulieres decoris cauſa: quædam monilium vice: aliæ in orbiculis quibus ſuas preces numerant. Plin lib 37.cap.4. Arboribus ſuccum eſſe priſci noſtri credidere,ob id ſuccinum appellantes.

Pinguia ſuccina. Iuuenal ſaty.6.

Succinus,pen cor. Adiect {ἠλέκτρινος} vt Succina gutta. Mart.li.6.ep.15.

Dum Phaethontea formica vagatur in vmbra.

Implicuit tenuem ſuccina gutta feram, Pro Succinea.

Succineus, Aliud adiectiuum. Plin.lib.22.cap.23, Succineis nouaculis, aut argenteo apparatu eximitante.

Succiſiuum,tempus, Vide S V C C I D O,ſuccidis,penult.prod.

Succlamo,ſuccamas,pen.prod {ὑποβοάω} ſucclamare, Idem,quod acclamare. Liu. ab Vrbe, lib.3. Hæc Virginio vociferanti ſucclamabat multitudo,nec illius dolori,nec ſuæ libertati ſe defuturos.

Succlamare ad. Liu.10.ab Vrbe, Ain' tandem, inquit, nam caſtra vallata non habetis? ad hoc quum ſucclamatum eſſet: duplici quidem vallo,& foſſa,& tamen in ingenti metu eſſe.

Succlamatum eſt & frequenter à militibus Brutus Ciceroni,11 13.

Succlamari dicitur aliquis de quo ſermones palàm ac publicè habentur. Quintilian. Declam 18 In illa virgine publica ſucclamat inuidia. Item Declamat.19. Omnium maledictis ſucclamatus,omnium denotatione damnatus eſt.

Succlamatio, Verbale {ἐπιβόησις} Liu.10.bel Maced. Si ea eo quod ante inter ſe loquantur, aut ſucclamationibus apud concionantem imperatorem ſignificent,quid ſentiant,&c. Idem.8.bel.Pun.

Succollo, ſuccollas {ἀναβαστάζω} ſuccollare, Collum ſupponere, ſuſtollere,ſubleuare ceruicibus ſubiectis,quod propriè eſt eorum qui aliquem in lectica geſtant. Sueton in Othone, cap. 6 Succolatus, & à præſente comitatu imperator conſalutatus,&c. Plin.lib 35. cap.10. Sunt in eius exemplaribus nobiles paluſtri acceſſu villæ, ſuccolantium ſpecie mulieres labentes,trepidæque feruntur.

Succonditor, ſucconditoris, Succonditores in factionibus circi ludíſque circenſibus illi erant, teſte Turnebo, qui ſub currum & iugum ſeſe condebant,ſi fortè malè iuncti eſſent equi, aut loris ſe impediſſēt. Horum mentio eſt in epigrammate iſto veteri M. Vipſanio Fulloni tinctori. M. Vipſanio Migdoni viatori M. Vipſanio Quartino ſucconditori. M. Vipſanio Eroti aurigatori. &c. Hæc ex priſcis titulis eruit Turnebus.

Succrotilla, Verbum antiquum, Vox tenuis & alta.

Succoſus. Vide S V C C V S.

Succreſco,ſuccreſcis,ſuccreui,ſuccretum,pen prod.{ὑποφύομαι} ſuccreſcere, Inferius vel paulatim creſcere. Plaut. Trinum 3.

-interim mores mali quaſi herba irrigua

Succreuerunt vberrimè. Col. lib. 4. cap. 14. Frequenter ſolum exercendum eſt, dum id incremento ſuo cites inumbrent, nec patiantur herbam ſuccreſcere. Ouid.9.Metam.

Succreſcere ætati alicuius. Cic.3. de Orat. Non enim iſte mediocris Orator veſtrę quaſi ſuccreſcit ætati,ſed & ingenio peracri & ſtudio flagrantis.

Succreſcere gloriæ ſeniorum. Liu 10 ab Vrbe.

S V C C V B A R colonia Tingitaniæ apud Mauros Plin.lib.5.cap.2.

Succubi, {ὕπουκοι} dæmones dicuntur qui ſub humana ſpecie corporibus aſſumptis, ſe viris ſubiiciunt: Sicut Incubi qui mulieres ineūt.

Succuba,pen.cor.{παλλακὴ} dicitur quæ ſe alieno marito ſubiicit,& alienum thalamum violat, Concubina. Ouid.epiſt.6,

-lecti quoque ſuccuba noſtri

Mœreat,& leges ſentiat ipſa ſuas.

Succula, Machina eſt in torculari, à ſcrophæ ſimilitudine ſic vocata. Vt.n.ſcropha vel ſuccula porculos habet, vt comicus Plautus ſcribit. I directa cum ſuccula & cum porculis: Eodem etiam modo ſuum hæc machina porculum habebat. Nam in media circiter ſuccula baxillus aut vncus,qui figebatur vt teneret funem,qui dum verſabatur ſuccula circumplicabatur, porculus vocatur. Cato de Re ruſt. Porculum in media ſuccula facito. Turnebus.

Succumbo, ſuccumbis, ſuccubui, ſuccubitum, penult.corr. {ὑποπίπτω, ὑποκατακλίνομαι, ὑποτάσσομαι} ſuccumbere. Subiici, ſubtus cadere. vt Succumbere oneri. Liu.6. ab Vrbe, Cui ſuccumbere oneri coacta plebes.

Genu flexo ſuccumbere. Ouid.4. Triſt.eleg 2.

¶Succumbere,ad animum relatum, pro frangi, & ita debili animo eſſe,vt

eſſe, vt ferre audacter quiſpiam nequeamus. Cic. 1. de Fin. turpe eſſe viro debilitari, dolere, frangi, ſuccumbere.

Succubuiſſem enim potius ipſe. Cic. pro Domo ſua.

Succumbentibus ſuccumbere, Brutus Ciceroni in epiſtolis ad Brut. 16.

Subuenire ſuccumbenti, oppreſſo oneribus alicuius. Cic. 1. de L. Agraria.

Animo ſuccumbere. Cic 1. Tuſc.

Culpæ ſuccumbere. Virg. 4 Æneid.

Doloribus ſuccumbere Cic. 1. de Fin. Vt enim mortis metu omnis quietæ vitæ ſtatus perturbatur: & vt ſuccumbere doloribus, eóſque humili animo imbecillóque ferre miſerum eſt, &c.

Fatis ſuccumbere. Lucan. lib 8.

Fortunæ ſuccumbere. Cic ad Dolabellam, lib. 9 ep. Nō quo ita ſim fractus, vt aut hominem me eſſe oblitus ſim, aut fortunæ ſuccumbendum putem.

Fortunæ cedere & ſuccumbere. Cic. 3. Tuſcul.

Labori ſuccumbere. Cæſar 7. bel Gall.

Precibus alicuius ſuccumbere Ouid. epiſt. 3.

Senectuti ſuccūbere. Cic. de Senect. Quatuor robuſtos filios, quinque filias, tantam domum, tantas clientelas Appius regebat & ſenex & cæcus. Intentum enim animum tanquam arcum habebat, nec languescens ſuccumbebat ſenectuti.

Virtutem turbæ ſuccumbere vidit. Ouid. 5. Metam.

Oculi ſuccumbunt. Ouid. 1. Metam.

Lumina oſcitã ſuccumbere ſomno. Ouid. 12 epiſt.

Succumbere viro dicitur mulier. Varr. 2. de Re ruſt ca. 10. Necnon etiã hoc quas virgines ibi appellãt, nonnunquam annorum viginti, quibus mos eorum non denegauit ante nuptias vt ſuccumberent quibus vellent, & incomitatis vt vagari liceret, & filios habere.

Succurro, ſuccurris, ſuccurri, ſuccurſum (Ἐπικουρέω, ἐπαρκέω) ſuccurrere, Auxilium præſtare. Virg 1. Æneid.

Non ignara mali miſeris ſuccurrere diſco. Teren. Adelph 5 3.

Succurrere laborantibus. Cæſ. 2 bel. Ciuil. Cic. 2. de Orat.

Succurrere atque ſubire. Cic pro Roſc. Amer. Quoniam quidem ſemel ſuſcepi, licet Hercules vndique omnes terrores, iniuriæ, periculáque impendeant omnia, ſuccurram atque ſubibo.

Succurrunt ſubſidia hæc tantis malis. Cæſar 3. bel. Ciuil.

Dolori noſtro ſuccurre. Propert. lib. 2. eleg. 17.

Expectationi aliquorũ quàm celerrimè ſuccurrere. Cic. 2. de Ora.

Infamiæ communi ſuccurrere. Cic. 2. in Verr. Hunc ego cauſſ iudices, cum ſumma voluntate, & expectatione Pop Rom actor acceſſi, non vt augerẽ inuidiã ordinis, ſed vt infamię commun ſuccurrerẽ.

Labori alicuius ſuccurrere. Virg. 9. Æneid.

Lapſis ſuccurrere. Ouid 2. de Ponto, eleg 9.

Miſeris ſuccurrere. Virg. 1. Æneid.

Pudicitiæ & vitæ mulieris ſuccurrere. Cic. 3. Verr. Hæc vbi filio nunciata ſunt, ſtatim exanimatus ad ędes cõtendit, vt & vitæ patris, & pudicitiæ ſororis ſuccurreret.

Rebus ſuccurrite læſis. Ouid. 1. Triſt. eleg 4.

Ferre opem patriæ, ſuccurrere ſaluti, fortunisque communibus. Cic. pro Rabirio perduel. reo.

Vrbi incenſæ ſuccurritis. Virg 2. Æneid.

Succurrere celeriore via. Celſ. lib 3. cap. 21.

Succurrere, In mentem venire. Cic. Neque enim mihi ſuccurrebant verba, quæ ante diſceſſum à Dolabella audieramus Cic. filius ad Tironem, lib. 16. 21, Deinde illud etiam mihi ſuccurrebat, graue eſſe me de iudicio patris iudicare. Virg 2. Æneid.

-pulchrúmque mori ſuccurrit in armis

Vt quidque ſuccurrit, libet ſcribere. Cic. Att. lib. 14 ep. 9.

Mirari ſuccurrit. Plin. lib. 17. cap. 1.

¶Succurſum, impersonale. Plin. lib 23 cap 1. Intellectum ibi remedium eſt, poſtque ſuccurſum. Liu 3, ab Vrbe. cuius aduerſæ fortunæ velit ſuccurſum.

Succus, ſucci, m. g. (ὀπός, χυμός) Eſt humor in corpore, quo abundant bene valentes. Virgil. eclog. 2.

Et ſuccus pecori, & lac ſubducitur agnis. Succus, propriè quaſi ſugus, à verbo ſugo: quem ſibi ex alimentis membra ſumunt, vt ſe reficiant. Hæc Donatus in illum Teren Eunuch. 2. 3,

Color verus, corpus ſolidum, & ſucci plenum.

Herbæ ſuccus, Ouid 13. Metam.

Succus lactis. Plin. lib. 8 cap. 14.

Succo hordei elephantos mitificari tradit Plin. lib. 8. cap. 7.

Succus in purpuris. Plin. lib 9 cap. 36. Vnam capeſſunt contendunt, quia cum vita ſua ſuccum emittunt.

Succus arboris. Plin. lib. 14 cap. 20.

Et ſi enim non plurimi ſanguinis eſt, habeat tamen ſuccum aliquem oportet. Cic. in Orat.

Acer ſuccus, Vide A C E R.

Acerbi ſucci. Ouid. de Medicamine faciei.

Albicans ſuccus. Plin lib. 12 cap. 16.

Amarus ſuccus. Ouid. epiſt 9.

Atri ſucci Ouid 7. Metam.

Barbarus ſuccus, Vide B A R B A R V S.

Blandior ſuccus Vide B L A N D V S.

Commodatus ſtomacho ſuccus, Vide C O M M O D O.

Crudus ſuccus Iuuen. Saty. 11.

Dulces ſucci Ouid. 3 Faſt.

Dulcis mellis: úſque ſuccus, Vide M E L.

Expreſſus nuci ſuccus. Plin. lib. 15. cap 18 ad finem.

Fœtens ſuccus Ouid. de Nuce.

Horrendis infamia pabula ſuccis Ouid 14 Metam.

Humiger ſuccus. Cic 1. de Diuin.

Mollipedéſque boues ſpectantes lumina cœli

Naribus humiferum duxere ex aëre ſuccum.

Ignauus ſuccus, Vide I G N A V V S.

Infectos ſuccus, Vide I N F I C I O.

Languidus ſuccus & euanidus, Vide L A N G V O R.

Mites ſucci Ouid. 14. Metam.

Tabeſcens ſuccus Plin lib. 15. cap 16.

Exceptus ſuccus inciſo caule meſſibus. Plin. lib 25. cap. 16.

Triſtes ſucci. Virg 2. Georg.

Vitales ſucci, Lactant. De opific. dei cap. 5, Deus viſceribus venas admiſcuit, quaſi riuos per corpus omne diuiſos, per quos diſcurrẽs humor & ſanguis, vniuerſa membra ſuccis vitalibus irrigaret. Ibidem cap 11. Prouidentiſſimus artifex in hominis medio receptaculum cibis fecit quibus concoctis & liquefactis, vitales ſuccos membris omnibus diſpertiret.

Corporis ſuccus abit in aëra Ouid 3 Metam.

Adempti ſucci, Vide A D I M O.

Vua & ſucco terræ, & calore ſolis augeſcit. Cic. 2. de Senec.

Veneni ſuccos ſpargit. Ouid. 14. Metam.

Nocituro ſucco tumeſcit herba Senec. Herc fur. act. 9.

Succus ciuitatis, Per tranſlationem Cic ad Attic lib 4. 85. Amiſimus, mi Pomponi, non omnem modò ſuccum ac ſanguinem, ſed etiam colorem & ſpeciem priſtinam ciuitatis.

Ingenij ſuccus. Quintil. in Procem. lib. 1. Nam plerunque nudæ illæ artes nimiæ ſubtilitatis affectatione frangunt atque concidunt quicquid eſt in oratione generoſius, & omnẽ ſuccũ ingenij bibunt.

¶Succus orationis. Donatus in illud Terent Phorm. Act. 1 ſcen 2. Si eſt patrue, culpam vt Antipho in ſe admiſerit &c. Bono, inquit ornatu addidit, vt ſequum & ſine hoc plenum videri poſſis. Et hic eſt, quem Cicero ſuccum orationis appellat. Cic. in Bruto, Succus ille, & ſanguis incorruptus vſque ad hanc ætatem oratorum fuit, in quo naturalis ineſſet, non fucatus nitor. Succus, figura orationis plena Sic enim dicitur lib. 3. de Orat cui tenuis opponitur, quæ arida vocatur lib 4 ad Heren Cic lib. 3 de Orat Sed ſi habitum etiam orationis, & quaſi colorem aliquem ſequimini, eſt plena quædam & tamen teres: & tenuis, & non ſine neruis ac viribus: & ea quæ particeps vtriuſque generis quadam mediocritate laudatur. His tribus figuris inſidere quidam venuſtatis non fuco illitus, ſed ſanguine diffuſus debet color. Quemadmodum tria ſunt orationis genera, ſublime, humile, medi ocre: ſic Tullius tres facit orationis formas, ſeu figuras. Plenam dicit illam ſublimẽ & grauem: quia ſucculenta eſt ac copioſa, & omnes recipit ornatus. Vult tamen eã eſſe teretem, & quaſi rotundam: quoniam inflata ac tumida, plena quidem videtur, vt corpus aqua inter cutem ſua laborans: ſed non eſt teres, & in ſe vireſque ſuas collecta. Sæpe autem accidit, vt ij qui ſe in ſublime attollere conantur, cadunt in genus illud ampulloſum, turgidum, ſucco vitioſo grauidum & prægnans. Infima oratio tenuis dicitur, à gracilitate corporis. Illã nõ vult carere neruis ac viribus, & ſimilem eſſe quorundam, qui quum tenues & graciles vt Lyſias videri volunt, adeò exangue & imbecillum corpus orationis interdum, vt nullis neruis, nullis præditum ſit viribus. Hoc enim vitium eſt imo generi abutentibus. Oratio mediocris eſt particeps vtriuſque generis & imi, & altiſſimi: aut potius (vt ait in Oratore) neutrius, ſed ſui propriſque generis & coloris. His tribus figuris (figuras appellat, vt paulo ante, habitus & colores) inſidere quidam venuſtatis non fuco illitus, ſed ſanguine diffuſus debet color. Sine colore pulchro fœdæ ſunt, atque deformes. Si fuco illinuntur & adulterino colore, ceu ambitioſæ formæ, facillime deprehenſæ mouent in ſe cachinnos atque contemptus. Quis eſt igitur iſte color, quem expetere debemus? Pulchritudo ſic auribus iucunda, vt bonus color oculis: quæ à ſanitate & bonitate ſententiarum verborúmque perficitur. Author Rhetor. ad Heren. lib. 4. Sunt igitur tria genera, quæ nos figuras appellamus, in quibus omnis oratio non vitioſa conſumitur. Vnam grauem, alteram mediocrem, tertiam extenuatam vocamus. Ibidem, Qui non poſſunt in illa facetiſſima verborum attenuatione commode verſari, veniunt ad aridum & exangue genus orationis, quod non alienum eſt exile nominari Vbi facetiſſima interpretatur, eleganti & exculta. Sed ad ſuccum redeamus. Cic. de Orat. lib 2. Conſecuti ſunt hus Critias, Theramenes, Lyſias: multa Lyſiæ ſcripta ſunt, nonnulla Critiæ, de Theramene audiuimus: omnes etiam tum retinebant illum Periclis ſuccum, ſed erant paulò vberiore filo. Succum, id eſt multarum ſententiarum copiam Vberiore filo, hoc eſt abundantiore genere dicendi. Tranſlatio eſt à corporis humani ſucco potiſſimùm ſumpta, quo abundant bene valentes. Vnde Terentius Eunuch. Act ſcen 3 dixit,

Color verus, corpus ſolidum, & ſucci plenum. Cicero quoque illos oratores qui huiuſmodi ſuccum habeant, ſanos, bonam valetudinem, ſanitatem, & integritatem ſecutos ſæpe dicere non dubitauit vt in Bruto, Nã vt ſemel è Piræeo eloquẽtia euecta eſt, omnes peragrauit inſulas, atq; ita peregrinata tota Aſia eſt, vt ſe externis oblineret moribus, omnémque illam ſalubritatem Atticæ dictionis quaſi ſanitatem perderet, ac loqui penè dediſceret. Ibidem, Inſulſitatem enim & inſolentiam, tanquam inſaniam quandam orationis odit: ſanitatem autem & integritatem, quaſi religionem, & verecundiam oratoris probat. Idem de optimo genere Orat. Qui quum careant omni vitio, non ſunt contenti quaſi bona valetudine, ſed vires, lacertos, ſanguinem quærunt, quandã etiam ſuauitatẽ coloris: eos imitemur, ſi poſſumus: ſin minus, illos potius qui incorrupta ſanitate ſunt, quod eſt proprium Atticorum, quàm eos quorum vitioſa abundantia eſt, quales Aſia multos tulit. Rurſus in Bruto, de Lyſia Græco, & Catone Latino: Sed ille Græcus ab omni laude felicior: habet enim certos ſui ſtudioſos, qui non tam habitus corporis opimos, quàm gracilitates conſectentur: quos, valetudo modò bona ſit, tenuitas ipſa delectat Quanquam in Lyſia ſunt ſæpe etiam lacerti, ſic vt eo fieri nihil poſſit valentius, verùm eſt certe genere toto ſtrigoſior: ſed habet tamen ſuos laudatores, qui hac ipſa eius ſubtilitate admodum gaudeant. Paulo pòſt, Attico genere dicendi ſe gaudere dicunt. Sapienter id quidem: atq; vtinã imitarentur nec oſſa ſolùm, ſed etiam ſanguinẽ. Lacertos vocat Cicero, fortem ora-

tionem & robuſtam, quæ vires, lacertos, & neruos habeat. Strigoſior, id eſt tenuior, gracilior, ſubtilior, vt ipſe quaſi interpretatur, hac ſubtiligine. Tranſlatum eſt ab equis potiſſimùm, qui ſtrigoſi dicuntur, quum morbus eos ita ſtringit, vt (quod ait Virgil. eclog. 3) vix oſſibus hæreant. Oſſa, tenuitatem, ſubtilitatem, & caſtitatem, & eſt tranſlatio ab animantibus macris, & quæ vix oſſibus hæreant. Hinc Plautus Capt. Act. 1. ſcen. 1 dixit,

Oſſa, atque pellis ſum, miſera macritudine,

Sanguinem, orationem fortem & robuſtam vires, lacertos, & neruos habentem.

Ornatur oratio genere primùm, & quaſi colore quodam, & ſucco ſuo Cic. 3. de Orat.

Succus Cyrenaicus, Medicus, Syriacus, Vide L A S E R.

Succoſus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Plenum ſucco. Colum. lib 2. cap. 17. Meliúſque habetur fœnũ quod natura ſucculo gignitur ſolo, quàm quod irrigatum aquis elicitur. Plin. lib. 12. cap. 25.

Terra ſuccoſa, Vide T E R R A.

Succoſior & firmior liber arboris. Colum. lib. 4 cap 29.

Succidus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Idem. Plaut. Milit 10.

Minime ſputator, ſcreator ſum itidem minimè ſuccidus. Ibidem.

Succida lana, & Succida vellera. Vide S V C C I D O pen. prod.

Succutio, ſuccutis, pen. cor. ſuccuſſi, ſuccuſſum {[illegible]} ſuccutere, Subtus quatere.

Curtus altè ſuccutitur Ouid. 2 Metam.

Succuſſo, ſuccuſſas {[illegible]} ſuccuſſare, Frequenter excutere. Quod proprie de equo dicitur, qui gradario contrarius eſt, hoc eſt concutiendo ſeſſorem graditur. Accius, Vtque ne vulnus ne ſuccuſſet greſſus caute ingredimini.

Succuſſus, huius ſuccuſſus [[illegible]] Cic. 2. Tuſc. Pedetentim ingredere, & ſedato niſu, ne ſuccuſſu arripiat maior dolor.

Succuſſor, ſuccuſſoris, maſcul. gen. {[illegible]} Equus qui ſeſſorem frequenter excutit.

Succuſſarius, ſuccuſſarij, m. g. Idem. {[illegible]}

Succuſſator, pen. prod. ſuccuſſatoris, m. g. {[illegible]} Idem Lucilius, Succuſſatoris tardi, taetrique caballi.

Succuſſatura, ſuccuſſaturæ, pen. prod. {[illegible]} Talis greſſus.

Suchus, Crocodilus eſt manſuefactus, de quo ſic Strabo lib. 17. In Arſinoe præfectura, mirum in modum colitur Crocodilus, & eſt ſacer apud eos in laco quodam ſeorſum nutritus, & ſacerdotibus manſuetus, & Suchus vocatur.

S V C R O, Hiſpaniæ fluuius dictus apud Melã lib. 2. ca. 6 Nunc vulgò *Xucher* vocatur teſte Oliuario in Melam.

Sucrotilla, inquit Feſtus, vox tenuis & alta. Deducitur à crotalo, aut voce Græca [illegible], cum diminutionis formatione, vel certè vt græca vox eſt ficticia, ſic de ſuo Latina fuerit efficta. Turnebus.

Suctus, Vide S V G O.

Sucula, ſuculæ, pen. cor. {[illegible]} Dimin. à ſuc. Plaut. in Rud. 24.

Quin tu directa cum ſucula & porculis.

¶ Suculæ, {[illegible]} dictæ ſunt ſtellæ, quæ alio nomine vocãtur hyades à pluuia. Nam & orientes & occidentes, tempeſtates & pluuias cient. Exoriuntur a 12. Calen Iulij. Cic. 2. de Natu. deor. de Tauro ſigno cœleſti, Eius caput ſtellis cõſperſum eſt frequentibus. Has Græci ſtellas hyadas vocitare ſuerunt, à pluendo. [illegible] enim eſt pluere: noſtri imperitè Suculas, quaſi à ſuibus eſſent, non ab imbribus nominatæ. Plin. lib. 18. cap. 6 Ægypto Suculæ occidunt veſperi. Sydus vehemens, &c.

¶ Sucula. Cato. 18. Stipites craſſi pedes duos, alti cum cardinibus pedes decem. ſucula præter cardines pedes nouem. Idem cap. 12. Prela temperata quinque, ſuperuacanea tria. ſucula quinque, ſuperuacaneam vnam. Sucula (inquit Budæus) machina eſt tractatorij generis. Conſtat autem tereti ligno, duobus aut pluribus vectibus traiecto, vtrinque æquo extantibus longitudine. Hæc dum verſatur, funis qui ductarius dicitur, circa eam obuoluitur Budæus. Ab his vectibus vectiarij, dicti ſunt homines, qui vectes verſanda ſucula manu ducunt. Hæc autem machina trium generum eſt. Vnum genus porrecta ſucula & iacens, duobus tignis incumbens ad parietem admotis: qualis viſitur quum vina aut doliaria aut aculearia ex hypogeis educuntur. Alterum genus eſt erectum, ſuis fulcimentis & ſua velut baſi nixum: quod nõ ductu brachiorum, vt illud primum, verſatur: ſed ambientibus machinam vectiariis, ac brachiis & pectore connitentibus. Simia à fabris appellatur: à Vitruuio etiam ergata dicta. Tertium genus etiam erectum, quaternis tignis fibularis conſtans. Quod genus viſitur, quum in ponte ſublicio fabri ſublicas in aquam magna vi adigunt. Hac enim machina ad tollendam fiſtucam vtuntur: qua fiſtuca identidem ſublata demiſſáque ſublicas in alueum defigit. Vitruuius lib. 10 cap. 2. de ſtructuris machinationibus. Quum autem funis habet caput ad ſuculam religatum, & vectes docentes eam verſant, funis ſe inuoluendo circum ſuculam extenditur: & ita ſubleuant onera ad altitudinem & operum collocationes.

¶ Sucula, Genus intimæ veſtis. Plaut. Rud. 24.

Poſt eſt ſicula argenteola & duæ connexæ maniculæ,

Et ſucula. o quin tu directa cum ſucula & porculis.

Sudes, ſudis, f. g. {[illegible]} Pertica ſeu genus teli militaris hoc eſt paxillus rigor torridus. Virg. 7. Æneid.

-ſudibúſve præuſtis. Idem 2. Georg.

Quadrifidáſve ſudes, & acuto robore vallos. Vbi Seruius, Vallus & ſudes idem eſt. Cæſ. 5. bel. Gal. Eiuſdémque generis ſub aqua defixæ ſudes flumina tegebantur. Idem 1. bel. Ciuil. Totas tranſuerſas viis perducunt, atque ibi ſudes, ſtipiteſque præacutos defigunt.

Denſæ ſudes. Claud. de bello Getico.

Ferratæ ſudes. Virg. 5. Æneid.

Fraxineæ ſudes Virg. 2. Georg.

Vaſtæ ſudes. Stat. 5. Thebaid.

¶ Sudibus inter ſe concurrere. Liu. 6 bel. Pun.

Obuſta ſude figere aliquem. Ouid. 12. Metam.

Crebris ſudibus percuſſæ crates. Lucan. lib 3.

Torrere ſudes Stat. 1. Achill.

Vibrare ſudem. Sil. lib 8.

Sudiculum, aut Seduculum, genus flagelli dictum, quod vapulantes ſudantes facit: Paulus apud Feſtum.

Sudificus, Vide A V R V M.

Sudis, huius ſudis, f. g. {[illegible]} Piſcis Plin. lib 32. cap. 11. Sunt præterea à nullo authore nominati, ſudis Latinè appellata, à Græcis ſphyræna roſtro ſimilis nomine, magnitudine inter ampliſſimos, rarus, ſed tamen non degener.

Sudo, ſudas {[illegible]} ſudare, [illegible], quod aquam vndámque ſignificat, deriuatum exiſtimant quidam.

Abſolutè aliquando ponitur Horat. de Arte.

Sudauit & alſit. Idem 2. Serm. ſaty. 2.

-to pulmentaria quære Sudando.

In armis ſudauit puer. Stat. 3. Sylu.

Nuntiatum eſt alicui, deorum ſudaſſe ſimulachra. Cicero 2. de Diuinat.

Voltúſque in marmore ſudat Eliſæ. Sil. lib. 1.

Sine cauſa ſudare. Cic. 2. de Orat. Quum ille diceret ſe ſine cauſa ſudare, minimè mirum, inquit: modò enim exiſti de balneis.

Cum ablatiuo. Liu. 7. bel. Punic. Quatuor ſigna ſanguine multo diem ac noctem ſudaſſe.

Humore ſudant ſaxa. Lucret. lib 6.

Lacunæ ſudant tepido humore. Virg 1 Georg.

Cum accuſatiuo. Virg eclog 4.

Et duræ quercus ſudabunt roſcida mella Idem eclog 8.

Prælia ſudare. Claud. de Nupt. Honorij.

Sudare ad Virg. 3. Georg. de equis,

Hic vel ad Elei metas, & maxima campi

Sudabit ſpatia & ſpumas aget ore cruentas.

¶ Sudare, per tranſlationem dixit Terentius, pro Vehementer laborare, quod qui vehementer laborant, frequenter ſudant. in Phorm. 4. 3.

-aſia ſudabis ſatis,

Si cum illo inceptas homine: ea eloquentia eſt.

Pro communibus commodis ſudare. Cic pro Seſtio.

Sudatus, penul. prod. Participium {[illegible]} vt Labor gelido ſudatus in Aemo. Stat. 5. Thebaid.

Fibula ſudata marito. Claud. 2. de raptu Proſerp.

Thura ſudata ligno, velut per ſudorem emiſſa, vel in modum ſudoris fluentia. Ouid. 10. Metam. -ſudatáque ligno

Thura ferat, floréſque alios Panchaica tellus. Alia verò ſignificatione, Veſtis ſudata. Sudore madefacta. Quintil. lib. 11. cap 3, Et vigilandæ noctes, & fuligo lucubrationum bibenda, & in ſudata veſte durandum.

Sudator, pen prod. ſudatoris {[illegible]} Verbale. Plin. lib. 23. cap. 1. Dyſentericis, ſudatoribus, in longa tuſſi, in epiphoris, meracum.

Sudatrix, pen. prod Verbale, f. g. {[illegible]} Mart. lib. 12,

Dum per limina te potentiorum,

Sudatrix toga ventilat, &c.

Sudatorius, Adiect. {[illegible]} Plaut. Stich 4,

Vel vnctiones Græcas, ſudatorias vel alias malis.

Sudatorium, ſudatorij. Seneca de Vita beata, Circa balnea & ſudatoria ac loca ædilem metuentia, &c. Item epiſt. 52. Quid mihi cum ſudatoriis, in quæ ſiccus vapor corporum exhauſturus includitur?

Sudabundus, Adiectiuum {[illegible]} Ouid ad Piſonem.

-totáque ludos

Turba repente ſuos iam ſudabunda reliquit.

Sudatio, ſudationis, Verbale. Seneca. epiſt. 87. Niſi Thaſius lapis, quondam rarum ſpectaculum in aliquo templo, piſcinas noſtras circundederit, in quas corpora multa ſudatione exinanita demittamus.

Sudor, ſudoris, pen. pro {[illegible]} Plin. lib. 10. cap 72. Serpentes neque caloris, neque ſanguinis, neque ſudoris, vim habent, quæ auiditatem naturalem ſale augent. Virg 9 Æneid.

-& multo phaleras ſudore receptas.

Nec enim ſanguis, nec ſudor niſi è corpore fluit Cic. 2. de Diuin.

Cæruleúſque fluit toto de corpore ſudor. Ouid. lib. 9. Metam.

Illotus ſudor. Virg 3. Georg.

-vel quum tonſis illotus adhæſit Sudor.

Immundus ſudor. Virg 3. Georg

Ardentes papulæ, atque immundus olentia ſudor

Membra ſequebatur. Seruius interpretatur morbum pediculatem, id eſt [illegible].

Peſtiferus ſudor. Vide Peſtiferus in P E S T I S.

Sudor piceus. Virgil. -tum toto corpore ſudor

Liquitur, & piceum, nec reſpirare poteſtas,

Flumen agit. Sudor piceus per tranſumptionem dicitur niger, & ea eo multus. Multus enim humor nigreſcat, qui paucus pellucet & limpidus eſt. Turnebus.

Crudis virum ſudoribus ardet puluis. Stat. 1. Thebaid.

Tepidi ſudoribus effœti artus. Stat 6. Thebaid.

Calens ſudore belli. Stat. 8. Thebaid.

Conſequi multum ſudorem. Cic 3. de Orat.

Elicere ſudorem. Celſ. lib. 2. cap 17.

Emittere ſudorem. Plin. lib 6. cap. 18.

Salſus ſudor iit per artus. Virg 2. Æneid.

Sudor fluit vndique riuis. Virg. 5 Æneid.

Fumantes ſudore equi Virg 12. Æneid.

Paruo ſudore madentes vultus Sil. lib. 12.

Manat ſudor è toto corpore Lucret. lib 6.

Gelidus toto manabat corpore ſudor. Virg 3. Æneid.

Herculis ſimulachrum multo ſudore manauit. Cic. 1. de Diuinat.

Frigidus ſudor obſeſſos occupat artus. Ouid. 5 Metam.

Sudor peſtiferus. Celſ. lib. 2. cap. 6.

Sudor remittit ſe. Celſ lib 2. cap 3.

Sudor

¶Sudor, pro humore nouo more à Lucretio vſurpatur. Sudor vbi manat eſt, inquit, &c. Quo loco Turnebus, Etſi non me fallit ſudorem eſſe ſuapte natura ſalſum, & à quibuſdam exiſtimatum mare ſudorem quendam eſſe, quod ab Ariſtotele relatum eſt, tamen puto ſudorem maris hic nihil aliud quicquam, quàm humorem eſſe. Hæc ille.

¶Sudor, pro Labore. Cic. pro Fonteio. Qui cum ipſo M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt: multóque eius ſudore ac labore ſub pop. Rom. imperium ditionémque ceciderunt. De Gallis.

Stylus ille tuus, multi ſudoris eſt. Cic. 2. de Orat.

Sudarium, ſudarij, Linteum quo ſudor faciei detergitur, & nares purgantur. Sueton. de Nerone, cap. 48. Adoperto capite, & ante faciem obtenſo ſudario, equum aſcendit quatuor ſolis comitantibus. Ibidem, cap. 25. Parceret artetiis, ac ſudarium ad os applicaret. Catul. in Aſinium, 12. ſudaria Setaba. Quintil lib. 6 cap. 3. Quum reus agente in eum Caluo candido frontem ſudario detergeret, &c.

Sudariolum, Diminutiuum, Idem. Vſus eſt D. Hieronymus ad Nepotianum De vita clericorum.

Sudum, ſudi {[illegible]} Siccum, quaſi ſeudum, id eſt ſine vdo. Paulus apud Feſtum, Propriè pars ſerena dicitur quæ eſt inter nubes. Virgil. 8. Æneidos,

Arma inter nubem, cæli regione ſerena

Per ſudum rutilare vident.

Sudum, Serenum tēpus poſt pluuiam. Plaut. Milit. 3. Idem Rud. 4. Qui peregamus villam dum ſudum eſt. Cic. ad Tironem, lib. 16. 18. Horologium mittā & libros ſi erit ſudum.

Ver ſudum, Adiectiuè. Virg. 4. Georg.

Sudificus, ſudifica, ſudificum, penult. corr. Sudum faciens. Gellius lib. 2. cap. 22,

Sudificúſque ſimul Boreas mala plurima voluens. Rurſus cap. 33.

Sudificúſque altos Aquilo rotat impete fluctus.

S V E L, vrbs Hiſpaniæ, apud Melam lib. 2. nunc *Cheſsona* dicitur, teſte Oliuario.

Sueo, ſues, ſueui, ſuetum {[illegible]} ſuere. Antiquū verbum. vnde Sueſco, ſueſcis. Lucret. lib. 1,

& ſemina rerum

Appellare ſuemus. Id eſt, ſolemus. Idem lib. 6,

Concidere vt pronos mittere ſuerit.

Has Græci ſtellas Hyadas vocitare ſuerunt. Cic. 2. de Nat. deor. Lucret. lib. 4,

Quinque etiam ſēſu vt fieri ſimulacra ſuerint. Idem lib. 5,

& gemmis florere arbuſta ſueſſe.

Sueſco, ſueſcis, ſueui, ſuetum, {[illegible]} ſueſcere, Conſuetudinem capere. Cicero Marcello, lib. 15. 9. A te id quod ſueſti peto in maiorem modum, vt me abſentem diligas atque defendas. Claud. lib. 3. de Raptu,

hæc poſt cunabula dulci

Ferre ſinu, ſummóque Ioui deducere paruam

Sueuerat, & genibus ludentem aptare paternis.

Suetus, Partic. {[illegible]} Virg. 5 Æn.

geminos immani pondere ceſtus

Proiecit: quibus acer Eryx in prælia ſuetus

Ferre manum.

Suetus legibus. Cic ad Att. lib. 6 ep. 3. Ita multæ ciuitates omni ære alieno liberatæ multæ, valde leuatæ ſunt, omnes ſuis legibus & iudiciis ſuetæ [illegible] adeptæ reuixerunt. Lucan. lib. 1.

Bella geſſanda parat ſuetus ciuilibus armis.

Adulatio ſueta Tacit. lib. 15.

Requies ſueta. Tacit. lib. 3.

Suera, Suilla caro antiquis. Varro, Offula, ab offa minima ſueræ. Sueris item pro Suis dicebatur Idem Varro, Perna à pede ſueris, à nomine eius. Annotauit Turnebus.

S V E S S A, {[illegible]} Campaniæ oppidum, vt author eſt Plinius lib. 3. ca. 5. quod Tarquinius Superbus expugnauit. Silius lib 8,

attritaque bellis Sueſſa.

S V E S S I O, à quo Sueſſiones incolæ Galliæ Belgicæ oppidū nobiliſſimum, & in eo populi, *Soyſſons* Gallicè appellamus. Plin. lib. 4. cap. 17. In prouincia Remenſi Sueſſio.

S V E V I, pen. pro. {[illegible]} Germaniæ populi, Bauaris finitimi, gens valida, & bellicoſiſſima. De qua Lucan. lib. 2,

Fundat ab extremo flauos Aquilone Sueuos, &c. Seneca Medea, 9.

Aut quos ſub axe frigido ſuccor legunt

Lucis Sueui nobiles Hercinius.

Crinis Sueuus, pro Crine flauo dixit Silius lib. 15. 5.

Caſſis erat munita viro, cui vertice ſurgens

Triplex criſta, iubas effundit crine Sueuo. Poteſt tamen & propriè intelligi, quoniam Hannibal, de quo hic loquitur, Liguros, Boios, & Sueuos vicerat.

Suffarcino, ſuffarcinas, pen. cor. ſuffarcinare, Inſtipare, inculcare, degrauare, onerare. Plaut Curcul. 7.

Qui incidunt ſuffarcinati cum libris. Teren. And. 4. 5.

verùm vidi Cantharam

Suffarcinatam. Vbi Donatus, Proprium eſt anibus ſuffarcinatas eſſe.

Suffarraneus, Adiect. à farre, quemadmodum confarratio deduci videtur, & ſignificet eum qui far in caſtra connectit, ſed modicum, aliorūm vel ſuo iuſſu commeatu aliquo, ſed crebris, & viribus ſuis totum vecturis. Plin. lib 7. cap 43. Cicero mulionem caſtrenſem ſuffaraneum fuiſſe, &c.

Suffero, penult corr. ſuffers, ſuſtuli, pen. corr. ſublatum penult prod. {[illegible]} ſufferre, Suſtinere. Vir. 2. Æneidos.

nec clauſtra, nec ipſi

Cuſtodes ſufferre valent. Terent. Heaut. 3. 1,

Satrapes ſi ſiet

Amator, nunquam ſufferre eius ſumptus queat

Laborem ſufferre. Plaut. Merc. 22.

Laborem dolorum ſufferre Lucret. lib 3.

Plus oneris ſuſtuli, quàm ferre poſſum. Cic. pro Roſc. Amer.

¶Sufferre, Pati. Plaut. Curc 8. Terent And. 5 3,

Vt pro huius peccatis ego ſupplicium ſufferam.

Malum: quaſi hoc perire ſit, hæc ſufferre & perpeti. Seruius Ciceroni lib 4 5.

Mulctam ſufferre. Cic pro Cecinna. Quam mulctam ſi ſufferre voluiſſent, tamen manere in ciuitate potuiſſent.

Pœnam ſufferre. Cic. 2 in Catil. Quod ego ſic adminiſtrabo Quirites, vt ſi vllo modo fieri poterit, ne improbus quidem quiſquam in hoc vrbe pœnam ſui ſceleris ſufferat.

Suffertus ta, tum, {[illegible]} Seneca Naturalium quæſtionum libro 1, Præterea quum dicitur tibi, nubem ſolet eſſe ſuffertam, non dicitur, colorem illum immiſſum eſſe velut duro corpori ac ſtabili & manenti, ſed vt fluido & vago. Cælius lib 9 cap. 10. Suffertam nubem intelligit interfuſam, aut illuſtratam Sueton. in Nerone cap 20. Mediāque in urbe ſtra frequenter populo epulatus, ſi paulum ſubbibiſſet aliquid ſe ſufferti tinnituros Græcē ſermone promiſit. Hoc eſt, Cantaturum ſe clarius aliquid, aut quod Græci dicunt [illegible], id eſt denſum quippiam aut ſucci plenum. Nam & differtum pro pleno legimus. Quæ vox duci videtur à ſuffercio, vt Refertus à refercio. Farcio enim mutata a, in e, in compoſitis.

Sabellicus Suffertū exponit ſubtolerabile, vt ſit vox partim Latina partim Græca [illegible] enim dicitur Latinè Tolerabilis. Egnatius legit Seffertim, vt ſit aduerbium, hoc ſenſu, Nero promiſit fore vt plenius & grandius tinniret.

Sufferueo, ſufferuees, ſufferbui, {[illegible]} ſufferuere, Aliquantum feruere. Plin lib. 18 cap. 11. Vulgò verò nec ſufferuere faciunt. Vetus codex legit ſufferuefaciunt.

Sufferuefacio, ſufferuefacis, pen. corr. ſufferuefeci, pen. pro. ſufferuefactum, {[illegible]} ſufferuefacere Plin. lib. 12. cap 26, Odor verò in vino ſufferuefacti antecedit alios. Idem lib. 22. cap 25, In veſicæ verò dolore, ſemuncia amyli cum ouo & paſſi tribus uncis ſufferuefacta à balneo. Vide S V F F E R V E F A C T V S.

Sufferuefio, pen pro. ſufferuefis, pen. indiff. ſufferuefieri, penult. corr. {[illegible]} Aliquantum feruens fieri. Plin. lib. 17. cap. 9. Qui ſidem promiſſo huic quærunt, affirmant lapillos, qui ſufferuefiant, vnà rumpi.

Suffes, ſuffetis, pen corr. m. g. Lingua Punica Conſul dicitur. Liuius 20 bel. pun. Senatum itaque Suffetes, quod velut Cōſulare imperium apud Carthaginienſes erat, vocauerunt. Idem 8. bell. Punic. Infeſta ob direpta quædam ab conſcendentibus naues militibus, ad colloquium Suffetes eorum, qui ſummus Pœnis eſt magiſtratus, cum Quæſtore elicuit. Fufes ſcripſit Feſtus.

Suffibulum, ſuffibuli, penul. corrrep. {[illegible]} Eſt, vt ait Feſtus, veſtimentum album, prætextum, quadrangulum, oblongum, quod in capite Veſtales virgines ſacrificantes habebāt: idque fibula comprehendebatur.

Sufficio, ſufficis, pen. cor. ſuffeci pen. prod. ſuffectum, {[illegible]} ſufficere, Satis eſſe. Conſtruiturque cum datiuo. Plin. epiſt. 226. Mihi autem vel ſola voluntas tua ſuffeciſſet. Stat. lib 5 Sy. 2.

Vade puer, tantiſque ēhi aus ſuffice donis. Plin in Paneg. Quis noſtrum idē curat, idem ſudoris ſumit? quis adeò expetiuit honoribus aut deficiunt, aut ſufficit? Suetonius de Claris Grammat. Luxuriæ ita indulſit, vt ſæpius in die lauaretur, nec ſufficeret.

Poſtea quàm immenſæ gulæ impudiciſſimi corporis quæſtus ſufficere non potuit. Cic in Saluſt.

Nec ſufficit vmbo ictibus: Id eſt, non poteſt ferre ictus. Virgilius libro. 12.

Animus ſufficit malis. Ouid. 3. Triſt eleg 2.

Sufficit animus animo. Senec. de benef lib. 2. cap. 31.

Sufficere paucorum cupiditati. Cic. 7. Verr.

Sufficit hic mons alimentis hominum Liu. 9 bel. Pun.

Largè ſufficiens prædium annuis victibus. Plin. lib. 7. cap. 46.

¶Sufficere, ſine datiuo. Virg. lib. 5. Æneidos,

Nec nos obniti contrà, nec tendere tantùm

Sufficimus.

Quanquam nec ſcribæ ſufficere, nec tabulæ nomina illorū capere potuerunt. Cic. e. Philip.

Non ſufficiētibus iam viribus homo: hoc eſt imbecillis. Liuius 2. ab Vrbe.

Sufficere ad. Quint. lib. 2. Ad quas nec mens, nec corpus, nec dies ipſa ſufficiat.

¶Sufficere cum accuſatiuo, Subminiſtrare. Virg. lib. 2. Georg.

Ipſe ſatis tellus quum dente recluditur vnco,

Sufficit humorem. Ibidem,

Aut illæ pecori frondem, aut paſtoribus vmbram

Sufficiunt, ſepémque ſatis, & pabula melli. Et 3. Georg.

¶Sufficere, Subſtituere. Virg. lib. 3. Georgicon,

Atque aliam ex alia generando ſuffice prolem. Cic. pro L. Murena, Nam ne ſufficiatur Conſul non timent. Ibidem.

Sufficere in locum {[illegible]} Liu. 5. ab Vrbe. Idem 2. bel. Pun. Nec tamen ne ita quidem prius dimittendum ad exercitum Q. Fabium, quàm eos. in locum C Flaminij feciſſet. Vatinius Ciceroni, libro 5. 10. Si mehercule Appij os haberem, in cuius locum ſuffectus ſum.

¶Sufficere, Maculare. Cic. in Hortenſio. Vt ij qui conuiuij purpuram ſuo ſufficiunt, prius facè me medicamentis quibuſdam. Ex Nonio. Virg 2. Æneidos,

Ardentéſque oculos ſuffecti ſanguine & igni.

Maculis ſuffecta genas. Valer. c. Argon.

Lumina ſuffecta ſerbo. Valer. 1. Argon.

Sufficiens Particip. ſiue nomen ex Participio. Paulus in l. Conſiciuntur. D de iure codicil. Quid enim ſi ſufficientium teſtium facultatem non habuit?

Mm 5

Suffectus, penult. cor. Particip. {ὑφαψάμενοι} Ilia ſuffectura calcaribus. Stat. 1. Sylu. 2.

Sufficienter, Aduerb. Vlpian 1. in l. Sed & ſiquid. §. 1 D De vſufruct. & quemadmodum. Sufficienter autem alere, & veſtire debet, ſecundum ordinem & dignitatem mancipiorum.

Suffigo, ſuffigis, pe. pro. ſuffixi, ſuffixum, {ἐμπήγω} ſuffigere, Affigere. Plin. lib. 33. cap. 3, Agentem Tetrum Alexandri Magni præfectum aureis clauis ſuffigere crepidas.

Suffigere cruci, & in cruce. Cic. in Piſ. An ego, ſi te & Gabinium cruci ſuffixos viderem? Hirtius de bello Africano, libro 5, In cruce omnes ſuffixit. Horat. 1 Serm. ſaty 3.

Statulos nouos ſuffixit dolor. Senec. Thebaid. 2.

Suffiſus, Particip. {ὑποσφηνωθείς} vt Robore erecto ſuffiſus. Sil. lib. 2.

Caput ſuffiſum veruto. Lucan. lib. 8.

Suffio, pen. cor. ſuffis, ſuffiui, ſuffitum, pen prod. {ὑποθυμιάζω, θυμιάζω} ſuffire, Suffumigare. Plinius, Hippocrates ruta vuluarum cauſſa natatam ſuffire iubet. Virg. 4 Georg. Colum. lib. 12 ca. 18, Cella quoque vinaria omni ſtercore liberãda, & bonis odoribus ſuffiẽda. Propert. lib. 4. eleg. 9,

Dein quæcunque locum externæ tetigere puellæ

Suffiit, & pura limina tergit aqua.

Ignibus ætheriis terras ſuffire feraces. Lucret. lib. 2.

Suffitus, pen. prod. {ὑποθυμιαθείς} Participium. Plin. lib. 20. cap. 17, Anifum dolores capitis leuat ſuffitum naribus. Colum. lib. 9 cap 14, Suffitas deinde & æſtimantes apes ſeſtigarare oportet.

Suffitus huius ſuffitus, pen. prod. {ὑποθυμίασις} Suffumigatio. Plin. Et vuluarum conuerſionem ſuffitu excitant Idem lib. 24 cap 11.

Suffitio, ſuffitionis {ὑποθυμίασις} Verbale. Idem lib. 1 cap. 6, Ne rurſus nimia ſuffitione medicata ſint. Idem lib 11 cap 50.

Suffimen, penultima producta, ſuffiminis {ὑποθυμα.} Idem. Ouidius Faſtorum 4,

I, pete virgineas populus, ſuffimen ab ara.

Suffimentum, ſuffimenti {θυμίαμα} Idem. Plinius, Quod & ſuffimentis quibuſdam facere conſueuerunt.

Suffimenta à veteribus dicta ſunt quæ fieri ſolebant ex faba, milióque molito: mulſo ſparſo, vt ait Feſtus. Ea dis eo tempore dabantur quo vuæ calcatæ prelo premebantur. Cic. 2. de Legibus, Nam & in iis ſine illius ſuffimentis expiati ſumus.

Suffitor, pen prod. ſuffitoris {ὑποθυμιατής.} Plin. lib. 34. cap 8, Lycus & ipſe puerum ſuffitorem.

Sufflamen, Sufflamino, Vide ſuo loco.

Sufflauus, pen. prod. Adiect. Aliquantulum flauus, non planè flauus. Suet. in Nerone. cap. 51, Statura fuit penè iuſta, corpore maculoſo & fœdo, ſufflauo capillo.

Sufflo, ſufflas {φυσάω, ἐμφυσάω} ſufflare, Id dicitur quod fieri ſolet quum ignem accendere volumus. Plin. lib. 34. cap 8, Stichyreus Lycius Myronis diſcipulus fuit, qui fecit dignum præceptore puerum, ſufflantem languidos ignes.

Sufflare buccas. Plaut. Sticho 14.

Sufflare buccis. Martial. lib. 3.

Sufflauit neſcio quid vxori, Hoc eſt inſufflauit, In aurem dixit. Plaut. Caſina 14.

Sufflatum, dicitur propriè tumidum & rectum, & quaſi vento quodam elatius factum. Varr. Agatb. Neque auro, aut genere, aut multiplici frieutia ſufflatus quærit Socratis veſtigia. Nonius.

Sufflatio, Verbale {ἐμφύσησις.} Plin. lib. 9. cap. 7, Præterea bullantium aquarum ſufflatio, huiuſque effectu conchatum quoque corpora augeſcentis.

Sufflata cutis, Inflata. Plin. lib 8 cap. 38.

Sufflamen, penult. produ. ſufflaminis, neutri generis, Retinaculum rotæ decurrentis, ne velocius decurrat, vt ait Budæus. Eſt enim machinæ genus, quo in deſcenſu vel procurſu nimio, rota ſolet retineri. Iuuenal Saty 16,

Quod placitum eſt illis præſtatur tempus agendi:

Nec res atteritur longo ſufflamine litis. Idem ſaty. 8,

Ipſe rotam ſtringit multo ſufflamine Conſul.

Sufflamino, ſufflaminas, penultima correpta, ſufflaminare, Sufflamine comprimere & retinere. Seneca 4. Declamatione, Tanta illi erat velocitas orationis, vt vitium fieret. Itaque diuus Auguſtus optimè dixit, Aterius noſter ſufflaminandus eſt. Vbi aliàs legitur ſufflamandus, aliàs ſuffibulandus. Meminit Cælius libro 9. capite 10. Seneca de morte Claudij, Aliquando Iatorius miſeri rotam ſufflaminatorem.

Suffoco, ſuffocas, penultima producta {ἄγχω, πνίγω} ſuffocare, Ex ſub & faux compoſitum, au in u productam conuerſa, ſignificat ſpiritum præcludere, velut obſtructis faucibus. Ouidius,

Suffocent animam dira venena tuam. Lucret. lib. 3,

Aut in melle ſitam ſuffocari, atque rigere Frigore.

Gallum gallinaceum ſuffocare. Cic pro Murena

Suffocare fame vrbem, pro Opprimere & extinguere. Cicero ad Atticum, lib. 9. 175.

Suffocatio, Verbale {πνῖξις, ἄγχόνη.} Plin. lib 20. cap. 5, Eius ſemen contritum, & in vino potum, tumẽtem aluum, & ſuffocationes mulierum, doloréſque leuit.

Suffodio, ſuffodis, pen. corr. ſuffodi, ſuffoſſum {ὑπορύσσω} ſuffodere, Subtus excauare. Colum lib. 2. ca. 18, Neque ſuem velimus impaſci, quoniam roſtro ſuffodiat, & cæſpites excitet.

Suffodere equos, Confodere, enecare. Cæſar 4. bel Gal.

Suffodere murum. Plin. lib. 36. cap. 15.

Suffoſſus, Particip. {ὑπορυχθείς} vt Suffoſſa ſacella, deſtructa. Cicero de Aruſp reſp. A Sext. Saturno ſanctiſſima ſacella ſuffoſſa, euerſa, inædificata, oppreſſa.

Equus ſuffoſſus. Virg. 11. Æneidos,

quorum alter habenas

Suffoſſo reuolutus equo, dum colligit. &c. Suffuſſo, id eſt caſuro. nam ſuffoſſi equi dicuntur quos vulgò *succiſſatos* vocant. Alij ſuffuſo legunt. id eſt præcipiti & iam cadenti. Seruius.

Suffoſſio, Verbale. Seneca epiſt. 50, Quum hoſtilis in partes tela vibrarent, & ipſum ſolum ſuffoſſionibus tremeret & cuniculis.

Suffrago, penultima producta, ſuffraginis, fœminini generis {ἰγνύα} Dicitur in poſterioribus pedibus animalium, quod in prioribus genua. Vel eſt nodus ſub crure, quo pedis verſura conſtant, illáque ita annectitur pes, vt verti poſſit: ad quod ſpectamus in bubus, equis, & cæteris armentis. Dictæ ſuffragines quòd ſuffringantur, hoc eſt in altum frangantur. Conſtat ſane genua animalium, quæ animal generant, ante ſe flecti. ſuffragium verò artus in aduerſum. Quemadmodum igitur poplites dicti ſunt, quòd pòſt plicentur: ita ſuffragines, quòd ſubter frangantur. Plinius libro 8 cap. 45, Victimarum probatio in vitulo, vt cauda articulum ſuffraginis contingat. Idem, Aues & quadrupedes alas in priora curuant: ſuffragines in poſteriora. Plinius libro 8. cap. 15, Nullo ſuffraginum flexu. Idem lib 30. ca. 6, Aquilæ pedes euellunt in aduerſum à ſuffragine. &c.

¶ Suffragines, nodi vel articuli ſunt ſub crure, quibus pedes inflectuntur, dictæ quod ad ingreſſum ſuffragentur, vel ſupinà frangantur. Suffraginoſa mula, cuius ſuffragines morbo vitiatæ ſunt. Hæc Ruellius in Veterinariam.

¶ Suffragines dicuntur etiam vitis ſoboles. Colum. lib. 4. cap 24, Et ſi ſoboles, quam ruſtici ſuffraginem vocant, radicibus adhæret, diligenter expurganda, ferróque allæuanda eſt, vt hybernas aquas reſpuat.

Suffraginoſus, pen prod Adiect. Equus ſuffraginoſus, cuius ſuffragines morbo vitiatæ ſunt. Colum. lib 6. cap 38, de mula, Suffraginoſæ hordeacea farina imponitur.

Suffragor, pen prod ſuffragaris {ψηφίζω} ſuffragari, A ſuffragine, vt ait Sipontinus, ſignificat adiuuare, Fauorem ferre Vergilius,

Copiamque perdit, tu ſuffragare rogatus. Cic. 1. de Legibus, Mihi enim videris fratrem laudando ſuffragari tibi.

Si nihil erit præter ipſorum ſuffragium tenue aſt: ſi vt ſuffragantur, nihil valent gratia. Cic pro Muren.

Nemo ab ignotis hominibus nullis ſuffragantibus meritis honore afficitur. Cic de petit. Conſul.

Vide ne hæc ipſa quæ deſpicis, huic ſuffragata ſint. Cic. pro Plan.

Suffragari & Aduerſari, contraria. Cic 7. Verr. Cui legi cùm veſtra dignitas vehementer aduerſaretur, iſtius ſpes falſa & inſignis impudentia maximè ſuffragatur.

Laudibus cuiuſpiam ſuffragari. Lent Ciceroni lib 12. 14.

Suffragari alicui ad Conſulatum. Cic 1. Offic Quæ cùm vulgò viſeretur, ſuffragata domino nouo homini ad Conſulatum putabatur.

Suffragante natura videtis res maximas conſequutus. Cicero ad Plancum lib 10. 5.

Suffragando. Liuius 8 bel. Pun Conuenerant vndique non ſuffragandi modo, ſed etiam ſpectandi cauſa P Scipionis.

Suffragatio, Verbale {ψηφοφορία} Cic. pro Murena, Tum verò in Conſule declarando multum etiam apud vniuerſum Populum Romanum authoritatis habet ſuffragatio militaris.

Vrbana ſuffragatio. Cic. pro Murena.

Facilis ſuffragatio pro ſalute. Cic pro Domo ſua.

Accedere ad dignitatem alterius ſuffragatione ſua. Plancus Ciceroni lib 10 9.

Perdere alicuius officij ſuffragationem. Cic pro Milone.

Suffragator, pen. prod. ſuffragatoris {ψηφιστής, ψηφολόγος} Qui ſuffragatur Plaut. Caſin 6,

Ibi ego te, & ſuffragatores vleiſcar tuos. Plin. epiſt 64. Cic. pro Mureos, Tua verò nobilitas Serui Sulpitij tametſi ſumma eſt, tamen hominibus literatis & hiſtoricis eſt notior, populo verò & ſuffragatoribus obſcurior.

Suffragatrix, pen prod. ſuffragatricis pe. prod fœm gen. Auguſtinus de Ciuitate Dei lib 18 cap 10.

Suffragatorius, Adiect. {ψηφιστικός} Cic. de Petit. Cõſul. Modò intelligat te magni æſtimare, ea animo agere, bene ſe ponere, fore ex eo non breuem & ſuffragatoriam, ſed firmam & perpetuam amicitiam.

Suffragia {ψῆφοι} Voces illæ dicebãtur quæ dabantur in comitiis, & in tabellis deſcribebãtur, quibus vnuſquiſque ſuam declarabat voluntatem de aliquo in Magiſtratum eligẽdo. Fuit olim (inquit Budæus) modus geminus ferendi ſuffragij in concilijs, & ſententiæ dicendæ in iudiciis. Interdum enim voce, interdum tabella eo munere fungebantur.

Suffragia quomodo ferri ſolerent, ita colligit Corradus in Brutum Ciceronis. Populus Romanus ſemper à principio de tribus rebus, de Magiſtratibus, de Legibus, & de Bello conſtituit, atque idipſum ſuffragia per Curias latis: vnde Curiata comitia ſunt appellata: in quibus ex generibus hominum, vt ſcribit Gellius. lib. 15. cap. 27. ſuffragium ferebatur, & quidem *κατ' ἄνδρα*, vt Dionyſius lib. ſeptimo dixit, ſed lib quarto pluribus explicauit quum docuit, pauperes diuitibus in his comitiis non modò pares, ſed ſuperiores etiam fuiſſe, quòd multo plures eſſent pauperes, quàm diuites. Quicunque igitur erant in triginta Curias diſtributi, viritim ſuffragium ferebant: & quum quid hoc modo decretum fuerat, id Curiæ dicebantur iuſſiſſe: vt in oratione pro domo ſua ad Pontif. Cicero demonſtrat. Si triginta Curiæ iuſſiſſent, id eſſet ratum In Centuriatis autem comitiis ex deſcriptione Serui Tullij non omnes, ſed ſinguli per ſuas Centurias, vt libro ſeptimo ſcribit Dionyſius. ſuffragium ferebant, quum à Magiſtratibus vocabantur. Nam Centuriæ centum nonaginta tres ex vniuerſo populo Romano confectæ fuerant ab illo Rege: ex quibus erant decem & octo equitum, peditum octoginta primæ claſſis, viginti ſecundæ, viginti tertiæ, viginti quartæ, triginta quintæ, vna ſextæ. Vocabãtur igitur Centuriæ equitum, & peditum primæ claſſis: quæ ſi omnes decernebant, res decreta putabatur Nã plures erant, quàm reliquæ omnes: & equitum Centuriæ plurimum in comitiis poterant: & ob id Cicero lib. 11 epiſt 16 in Sen. à D Bruto petit, vt ibi equitum Centurias conficiat. Sic tu his faſſet vaſtatum,

tum, tunc cæteræ deinceps vocabantur, donec nonaginta ſeptem minimùm idem decernerent. Tunc enim abſoluebantur comitia Centuriata: in quibus ex cenſu, & ætate, vt ait Gellius lib. 15. cap. 27. ſuffragium ferebatur. Hinc Cic. lib. 3. de Legibus, ſcribit in comitiis populum cenſu, ordinibus, ætatibus deſcriptum fuiſſe. In Tributis verò comitiis, quæ fiebant, quum ex regionibus & locis ſuffragium, vt ait Gellius, ferebatur, populus ipſe ferebat, & quidem (quod Cic. lib. 3. de Legibus affirmat) iuſſè in tribus conuocatus. His primùm Tribuni plebis Ap. Claudio. T. Quintio Conſulibus, anno ab Vrbe condita ducenteſimo octogeſimo ſecundo ſunt creati. Itaque primùm Curiata, deinde Centuriata, poſtremò Tributa comitia videntur inſtituta. In his omnibus, qui cum populo agebat, is illum rogabat: Velitis, iubeatíſne hoc fieri? Populus verò, ſi res placebat, hoc modo iubebat, Vti rogas. Nam ſingulis ſic voce ſuffragium ferebant, vt rogatori dicerent, Vti rogas, perinde ac ſi dicerent, Iubeo meo ſuffragio fieri, Vti rogas. Nec dubitari poteſt, quin ita ſuffragiũ ferrent, quandò ex lib. tertio Ciceronis de Legibus 50. appàret, legem primam tabellariam, qua ſuffragium occultaretur, anno ab Vrbe condita ferè ſexcenteſimo decimoquarto latam fuiſſe, quũ prius ſine tabula ſuffragium ferrent, & Vti rogas, dicerent. quod Liuius quidem ſæpe, ſed libro tamen poſtremo in ſecto verbis hiſce demonſtrat: Vti rogaſſent primæ tribus dixerunt. Pro verbo, dicere, Cicero lib. ſecundo de Legib. verbum edicere, ita videtur vſurpare: Suada igitur, ſi placet, iſtam ipſam legem, vt ego, Vti rogas, poſſim edicere. Alij codices habent, dicere. Ibi loquitur Cicero cum Attico, & cum Q. fratre, qui vocis ſuffragium magis, quam tabellæ probabant, vt videre eſt lib. 3. de Legib. Ob id ad eundem Atticum lib. primo, epiſtola cuius initium eſt, Vereor, ſic olim ſcripſit: Operæ Clodianæ pontes occuparant: tabellæ miniſtrabantur ita, vt nulli darentur, Vti rogas. id eſt ita inſtabant Clodiani, vt iudices ſuffragium tabella ferentes nec vlli concederetur, vt ſuffragium voce ferre poſſet. Nam quum multi eſſent corrupti, volebãt occultè ſuffragia ferri, ne poſſent notari. Voce quidem Romani ſuffragium tulerunt vſque ad annum ferè ſexcenteſimum decimumquartum. Tunc enim Gabinia lex de ſuffragiis per tabellam ferendis eſt lata, ſecuta biennio pòſt Caſſia eſt: tertia Papyria: quarta Cœlia: quæ tabellariæ ſunt appellatæ: quibus latebra populo data eſt, in qua, bonis ignorantibus quid quiſque ſentiret, tabella vitioſum occultaret ſuffragium, vt Cic. lib. 3. de Legib. ſcribit. Sic enim quiſque ſuam tabellam in ciſtam coniiciebat, vt occultè poſſet aduertere. Nam iudicibus ternæ ſingulis tabellæ dabãtur: quarum vna A, altera C, tertia N L. literas inſcriptas habebat: quæ notæ erant abſolutionis, condemnationis, ampliationis: ex quibus iudex quiſque quam volebat, in ciſtam poterat coniicere, atque id ipſum ita occultè, vt quem vellet poſſet abſoluere, vel condemnare, vel ampliare ſua tabella, ſine vlla ſuſpicione beneuolentiæ, vel odij: quod nemo poſteà poſſet cognoſcere, quis iudex vel abſoluiſſet, vel condemnaſſet, vel ampliaſſet: nam omnes vel abſoluiſſent, vel condemnaſſent, vel ampliaſſent. Vnde Cic. epiſt. famil. lib. 3. epiſtola penultima, quum audiſſet Ap. Claudium omnibus ſuffragiis abſolutum fuiſſe, miratus eſt, nullam ne in tabellæ quidem latebra fuiſſe abſconditam maleuolentiam. Lege tamen Cornelia videtur olim reo licuiſſe optare, clàm, an palàm de ſe ſententiam ferri vellet. id Cicero in oratione pro Cluentio docet. In reliquis verò ſuffragiis, in quibus magiſtratus, vel leges, vel tale quid rogabatur, binæ (niſi fallor) tabellæ ſingulis ſuffragium laturis dabantur: quarũ altera punctum ſine dubitatione, altera nihil (vt ego puto) ſcriptum habebat. Itaque qui fauebant, tabellam puncto inſcriptam: qui aduerſabantur, alteram in ciſtam coniiciebant. Hinc Cic. in oratione pro Plancio dixit: Tribus non nullas punctis totidem tulit. & ibidem paulo pòſt: Queſtus es, plures te teſtes habere de Voltinia, quàm quot in ea Tribu puncta tuleris. Huc & illud Horatij in Arte. est referendũ: Omne tulit punctũ, qui miſcuit vtile dulci. Hanc ferendi ſuffragij rationem Cicero non reprehẽdit, Demoſthenem ſecutus, qui ſuffragia occulta magis probabat: quãuis Plato lib. nono de Legibus illa ſcribat verba, [Greek] . ſed Cic. id populo Romano concedebat. vnde tabellam vindicem libertatis contra Rullũ oratione ſecunda non ita procul ab initio, & lib. tertio de Legibus appellauit. Quod verò nos diximus de ternis iudicum tabellis, & ciſta, obſcurè quidem, ſed tamen id ſcribit Aſconius. De ciſta verò quæ in comitia deferretur, author Rhetoricæ ad Herẽnium lib. primo ita ſcribit: Saturninus legem ferre cœpit, collegæ eius intercedere: ille nihilominus ciſtellam detulit: Cæpio, vt contra Senatusconſultum intercedẽtibus collegis aduerſus Remp. vidit ferre, cum viris bonis impetum facit, põtes diſturbat, ciſtas deiicit. Quo quidem loco quum ciſtas dicat, oſtendit plures fuiſſe: vt fortè vnaquæque Curia, Centuria, & Tribus ſua ciſta veteretur. Hæc Corradus.

Suffragium populus R. primũ voce, deinde per tabellã ſuffragiũ tulit. quo modo autem à voce ad tabellam deuentum ſit, & quibus temporibus, & quibus auctoribus, operæpretiũ eſt cognoſcere. Quatuor igitur leges nominantur, omnes vt potè, tribunitiæ, Gabinia, Caſſia, Papiria, Cœlia. Gabinia ſanxit, vt populus in magiſtratibus mandandis ſuffragium, non, vt anteà, voce, ſed per tabellam ferret. Caſſia biennio pòſt idem iuſſit, in omnibus iudiciis populi, perduellione excepto. Papiria & ipſa populo tabellam dedit, in iubendis ac vetandis legibus. Cœlia, quo vno in genere vocis ſuffragium reliquum erat, hoc eſt, in perduellione, quod lex Caſſia exceperat, in eo genere tabellam dedit. ita quatuor Tribunorum pl. rogationibus factũ eſt, vt populus liberè, quod ſentiret, in omnibus comitiis, nullo ſummatiarũ metu, poſſet oſtendere. ideò tabellam vindicem tacitæ libertatis appellat Cic. in Agrar. 2. & lib. 3. de Legib. in oratione autem pro C. Cornelio principium iuſtiſſimæ libertatis Caſſiam legẽ, quæ tabellam in iudiciis populo dedit. magis enim intererat populi tabella voluntatem in iudiciis tegere, cùm ageretur de capite fortunisque ciuium, quàm aut in magiſtratibus, quod lex Gabinia ſanxerat, aut in legibus quod poſtea Papiria. His igitur quatuor legibus ferendi ſuffragij mutata ratio eſt. nunc de latoribus earum legum, & quo quæque anno lata ſit, agamus. Gabiniam rogauit homo ignotus, & ſordidus: quod lib. 3. de Legib. Cic. tradit. &, eam biennio ante Caſſiam rogata ſit, quod idem eodem in loco demonſtrat. Caſſiam verò Lepido & Mancino coſs. eſſe latam, ex lib. de Clar. Orat. conſtat: neceſſe eſt, Piſone & Lenate coſs. rogatam, exiſtimare. Caſſiam Lepido & Mancino coſs. authore Scipione Africano poſteriore tulit L. Caſſius Q. F. Longinus Rauilla, pater illius L. Caſſij, qui in omnibus cauſſis quærere ſolebat, cui bono & C. Caſſij, eius quem C. Mario C. Flauio coſs. leges multas ad minuendam nobilitatis potentiam tuliſſe, in quibus hanc, vt, quem populus damnaſſet, cuíve imperiũ abrogaſſet, in Senatu non eſſet, Pedianus tradidit. Papiriã tulit C. Carbo, ille eloquẽtiſſimus: tulit autem, vt opinor, P. Popilio & P. Rutilio coſs. nam eo anno Tribunũ pl. fuiſſe, quo Scipio Æmilianus de Numãtinis triũphauit, omnes hiſtoriæ declarant: quẽ à porta ad cõcionẽ productũ, quid de Ti. Gracchi morte ſentiret, ſeditioſè interrogauit. Cœlia, non facilè eſt coniicere, à quo ſit rogata: ſed, rogatam Q. Metello T. Flaminio coſs. crediderim, & ex iis verbis, quæ ſunt apud Cic. lib. 3. de Legib. Vt opprimeret Cœlius Popilium. nam, id de P. Popilio dictum eſſe, quem C. Gracchus Metello & Flaminio coſs. Tribunus pl. in exilium eiecit, videtur intelligẽdum, vt eius iudicij cauſſa, quo Popilius, tribuno pl. Graeco eſt oppreſſus, Cœlius ſua lege tabellam dederit. Suffragia vel in cãpum Martium, ſi centuriata comitia haberentur, vel in forũ, ſi tributa, aliòve, ciſtis in pontes deferebantur, & ex his pontibus populo miniſtrabãtur. Id ſignificat Cic. in epiſt. ad Att. lib. 1. his verbis: Operæ Clodianæ pontes occuparunt: tabellæ miniſtrabantur, ita vt nulla daretur, Vti rogas. nã quæ tabellæ legẽ accipiebant, & probabant, in iis duæ literæ ſcriptæ erant, V. R. quæ ſignificant, Vti rogas, id eſt, vti tu, qui legẽ fers, nos rogas, ita iubemus: quæ verò leges legẽ antiquabant, hoc eſt, reiiciebant & improbabãt, in iis vnica litera A, ſcripta erat: quæ ſignificat antiquo id eſt, antiqua maneãt: noua nõ placẽt: legẽ reſpuimus. In iis verò comitiis quo populus vt ſuffragium de reo ferret, coire ſolitus eſt, ternæ tabellæ dabantur. quarum in vna ſcriptũ erat, A, in altera, C, in tertia N L. & prima ſignificabat, abſoluo: ſecũda, cõdemno, tertia, non liquet, id eſt, neque abſoluo neque condẽno, cauſſam planè non intelligo. Verùm, vt ad pontes redeamus, anguſtiores vt eſſẽt, legẽ tulit C. Marius Trib. pl. qui poſteà ſepties Cõſul fuit. tulit autẽ eam legẽ, ne quid fraudis in diſtribuẽdis tabellis cõmitteretur. multis enim locus eſſe non poteſt, vbi pontes anguſtiores ſunt. at in turba viritiſè aliquid agere, difficilis negotij nõ eſt: propterea, quòd hac lege ſancitũ, id ambitioſis oppoſitum fuiſſe: & planè Cic. narrat lib. 3. de Leg. & Plutarchus ſignificat in Marij vita, cùm ait, In tribunatu legẽ de ſuffragiis tulit qua potentium opes tum in ferendis ſuffragiis, tum in creãdis magiſtratibus imminuit. ſuffragium ferebant omnes ciues Romani, in ea quiſque tribu, vbi cenſus erat, aut in ſua quiſque eſſe. libertini tãtùm in quatuor vrbanis tribubus, quæ minus nobiles erant, ſuffragiũ tulerunt. nam etſi P. Sulpicius tribunus pl. L. Sylla Qu. Pompeio coſs. tulit, vt in omnibus planè tribubus, quæ xxxv erant, ſuffragium ferre poſſent: hanc tamen legem, puto à victore Sylla, Sulpicij inimico, eſſe abrogatam. puto autem ob eam cauſſam, quia C. Manilius Tribunus pl. aliquot poſt annis eãdem legem ferre conatus eſt, idémque poſteà & P. Clodius cogitauit. teſtis Cicero in duabus orationibus, pro C. Cornelio, pro Milone. Hæc ex libro de legibus Romanis P. Manutij.

Ciſtæ ſuffragiorum. Plin. lib. 33. cap. 2. Ad cuſtodiendas ciſtas ſuffragiorum in comitiis.

Cæca ſuffragia. Sil. lib. 8. Inconſultus fauor populi.

Corruptum ſuffragium. C. 3. de Legib.

Deuincta largitione ſuffragia. Cic. Suffragia largitione deuincta, id eſt, Corrupta donis.

Eblandita ſuffragia. Cic. pro Planc.

Occulta de honore ſuffragia. Cic. 2. Offic.

Tabellaria ſuffragia & vocalia Cic. pro Planc. & 3. de Legib.

Triſtis ſuffragia. Damnoſa electio magiſtratus. Sil. lib. 15.

Vitioſum ſuffragium. Cic. 3. de Legib.

¶ Captare ſuffragia populi. Horat. 2. epiſt. 2.

Libera dantur populo ſuffragia. Iuuen. ſaty. 8.

Ferre ſuffragium de capite alicuius. Cic. pro Domo ſua.

Fieri Conſulem cunctis ſuffragiis. Cic. Paulo lib. 15. 21.

Flagitare confuſionem ſuffragiorum. Cic pro Murena.

Indulgere ſuffragio alicuius, Vide INDVLGEO.

Inire ſuffragia, Vide INEO.

Mittere in ſuffragium, Vide MITTO.

Vnuſquiſque ſtudio & ſuffragio ſuo viam ſibi ad beneficium impetrandum munire poſſit. Cic. 2. de Leg. Agrar.

Ornare ſuffragiis, Vide ORNO.

Priuare populum ſuffragiis. Cic. 2. de Leg. Agrar.

Tegere ſuffragium. Cic. 3. de Legib.

Ciſtæ ſuffragiorum. Plin. lib. 33. cap. 2.

¶ Suffragium, à frango, frangis, fra ſyllaba correpta, inuenitur. Ouid. de Nuce,

Quid niſi ſuffragium nimbis vitantibus eſſem? Legitur & ſuffragium nimbos vitantibus.

Suffrenatio, ſuffrenationis, Colligatio & arcta ſtructura, quæ lapidem veluti fræno retineat. Plin. lib. 36. cap. 22. Globoſus, contra iniurias firmis, ſed ad ſtructuram infidelis, niſi multa ſuffrenatione deuinctus. De quodam lapidis genere.

Suffrico, ſuffricas, pen. cor. ſuffricui, ſuffrictum, & ſuffricaui, ſuffricatum [Greek] ſuffricare. Colum. lib. 12. cap. 53. Nam oportebit poſt hunc numerum dierum confeſtim vinum emundare, & ſi quid fæcis aut labris vaſorum, aut lateribus inhæſit, eradi, ac ſuffricari, & protinus operculis impoſitis oblini.

Suffricare palpebras medicamento. Celſ. lib. 6. cap. 6.

Suffringo, ſuffringis, ſuffregi, penult. pro. [Greek] ſuffringere, Aliquantulum, ſiue per medium frangere. Plaut. Rud. 5. 4.

Hominis iſti talos ſuffringi volo. Idem Truc. 12.

-vt ego hiſce Suffringam talos. Cic. pro Roſc. Amer. Quòd ſi luce quoque canes latrent, quum deos ſalutatum aliqui venerint, opinor iis crura ſuffringantur, quòd acres ſint etiam, tum quum ſuſpicio nulla ſit.

Suffrio, ſuffrias, pe. cor. {[illegible]} ſuffriare, Idem quod friare, ſiue minimum admodū friare. Col. li. 12. ca. 59. Scopulis aridæ myrti ferta ſuffriatur, operculúmque ſuperimponitur, nequid eò decidat. Quædam exemplaria hic legunt ſuff. icatur, & fortaſſe rectius.

Suffuerat, Sub eodem tecto fuerat Feſtus.

Suffugio, ſuffugis, penult. cor. ſuffugi, pen. prod. ſuffugitum, pen. cor. {[illegible]} ſuffugere. Clàm aufugere. Liu. 4. bel. Pun. Imber à nocte media coortus, cuſtodes vigiléſque dilapſos è ſtationibus ſuffugere in tecta coegit.

Natura deûm ſuffugit tactum manuum. Lucret. lib. 5.

Senſum ſuffugere. Lucret. lib. 4.

Suffugium, ſuffugij {[illegible]} Quò quis ſufugit auxilij gratia Quint. lib. 9. Hæc diuerticula & anfractus ſuffugia ſunt infirmitatis Ouidius de Noce.

Suffulcio, ſuffulcis, ſuffulſi, ſuffulcitum, pe. pro. vel ſuffulſi, ſuffultum {[illegible]} ſuffulcire, Subtus fulciendo ſuſtinere. Plaut. Milit. 5, Ecra autem ædificat, columnam mento fulcit ſuo.

Cibus ſuffulcit artus Lucret. lib 4.

Suffultus, Particip. {[illegible]} Author ad Heren. lib. 4. Nam graui figuræ, quæ laudanda eſt, propinqua eſt, ea quæ fugienda eſt, quæ rectè videtur appellari ſi ſuffulta nominabitur.

Porticus ſuffulta paribus columnis Lucret. lib. 4.

Suffumigo, ſuffumigas, p. cor. {[illegible]} ſuffumigare, Idem quod ſimplex fumigo, vel ſubtus fumum excito. Var. 3. de Re ruſt. cap. 16. Si eæ aluo minus frequentes euadunt, ac ſubſidit aliqua pars, ſuffumigandum, & prope fumus apponendus bene olentium herbarum, maximè apiaſtri. Celſ. lib. 6. cap. 6. Suffumigare oculos acribus medicamentis.

Suffumigare vulnus. Celſ. lib. 5. cap. 17.

Suffumigare ſulphure. Celſ. lib. 4. cap. 10.

Suffumigor, Paſſiuum. Col. lib. 12 cap 12. in fin. Lagenam in tabulatum quod ſuffumigatur, reponunt Paulò antè dixerat. Lagenam in tabulatum, quod fumum accipit, reponunt.

Suffundo, ſuffundis, ſuffudi, ſuffuſum, pen. pro. {[illegible]} ſuffundere, Superfundere, aut deorſum infundere. Plaut. Curcul. 4.

Mane, ſuffundam aquulam. Idem Ciſtel 2. Colum. lib. 6. Laſſæ & æſtuanti mulæ ad os in fauces dimittitur, vtrunq; in os ſuffunditur.

Suffundere vires cibo. Var. 2. de Re ruſt. cap 8.

Suffundit ſe ſinus Celſ. lib. 7. cap. 2. Nam vbi poſt longos morbos totus corporis habitus vitiatus eſt, latéque ſe ſinus ſuffundit, & in eo pars cutis pallet, ſcire licet iā eam iam emortuam eſſe, & inutilem ſuturam.

Suffundere aciem oculorum, pro Turbare Seneca de Ira 2.

Suffunditur oculi. Sene. 2. de Cle. Imbecilles oculos eſſe ſcias, qui ad alienam lippitudinem ſuffunduntur.

¶ Suffundere, Forinſecus ſpargere. Virg. lib. 1. Georgicôn,

Atſi virgineum ſuffuderit ore ruborem,

Ventus erit. Seruius, Suffuderit, Forinſecus habuerit. Lucr. lib. 3.

Omnia ſuffundens mortis nigrore.

Maculis ſuffundi. Stat. 11. Thebaid.

Suffuſus, pen. prod. Partic. {[illegible]} vt

Genæ ſuffuſæ igne Senec. Herc. Oetæo.

Candor ſuffuſus purpureo ſanguine. Stat. 2. Syl. 2.

Lachrymis oculos ſuffuſa. Virg. 1. Æneid.

Impudentia in ore multo robore ſuffuſa. Hoc eſt, præ impudentia rubicundam & rubore conſperſam faciem habens. Plin. in Paneg.

Suffuſus rubor alicui dicitur, genis aſperſus, quod pudoris indiciū eſt. Liu. 10. bel. Pun. Maſiniſſæ, hæc audienti non rubor ſolùm ſuffuſus, ſed lachrymæ etiam obortæ.

Suffuſus æther calore. Cic. 2. de Nat. deor. Nam tenuis ac perlucens & æquali calore ſuffuſus æther, non ſatis aptus ad ſtellas continendas videtur.

Suffuſus cordi ſanguis Cic. 1. Tuſc.

Suffuſus ſanguis oculis, & Suffuſi cruore oculi. Plin. lib. 20. ca. 13. Idem lib 31. cap 9.

Lingua eſt ſuffuſa veneno, Perfuſa, infecta. Ouid. 2. Metam.

Suffuſus maleuolentia animus in cæteros. Id eſt plenus iræ & maleuolentiæ. Cic. Lent. lib 1. 9.

Sales ſuffuſi felle. Aſperſi amaritudine. Ouid. 2. Triſt.

Suffuſio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 11. cap. 23. In tuſſi vua, fellis veteri ſuffuſione.

Suffuſio, Morbus oculorum, quem vulgò *cataractam* vocant. hæc autem paracenteſi curatur. Eſt autem paracenteſis, quæ manu fit à chirurgis, dum curari aliter morbi non poſſunt. Inungitur prius locus, deinde vel acus vel hamulus infigitur, idque paracenteſis dicitur. Hæc Sipontinus. Plin. lib 21. cap. 20. Habet ſuas vtilitates contra ſuffuſiones oculorum. Celſ. lib 6. cap. 6. Suffuſio quoque, quam Græci [illegible] nominant, interdum oculi potentiæ, qua cernit, ſe opponit. Quod ſi inueterauerit, manu curandum eſt. Inter initia nonnunquam etiam certis obſeruationibus diſcutitur.

Suffundatus, p. pro. Adiect. {[illegible]} dictum à fundamentis, vt ait Nonius. Varro, Antiqui noſtri domibus latericiis paululū modò lapidibus ſuffundatis, vt humorem effugerent, habitabant.

Suffuror, pen. prod. ſuffuraris {[illegible]} ſuffurari, Clàm furari. Plau. Truc. 2,

Hæc cùm video fieri, ſuffuror, ſuppilo, de præda prædam capio.

Suffuſio, Suffuſus, Vide SVFFVNDO.

SVGAMBER, à quo Sugambri dicti ſunt, pater Melonis fuit, Is in triumphum tractus eſt à Germanico. Strabo lib 7.

SVGAMBRI, vicini Rheni amnis accolæ, belli exordia fecitaruū aduerſus Romanos cùm eos anteà Druſus Romano ſubiugaſſet imperio, Strab. lib. 7.

Suggero, ſuggeris, penul. cor. ſuggeſſi, ſuggeſtum {[illegible]} ſuggerere, Subminiſtrare. Plaut. Menæch. 5,

Madida quæ mihi appoſita menſam miluinam ſuggerant.

Cibos ſuggerere alicui. Stat 9. Thebaid.

Tellus ſuggerit alimenta, Ouid. 15. Metam.

Syluæ feras ſuggerunt Plin. epiſt 31.

Sumptus alicui rei ſuggerere. Terent. Adel 1. 3.

Copiam argumentorum ſuggerere. Cic 2. de Orat.

Materiam criminibus ſuis ſuggerere Liu 3. ab Vrbe.

Suggerebantur etiam ſæpe damna aleatoria. Cic. 2. Philip.

Ludum alicui ſuggerere. Cic. ad Attic. lib. 12. 157.

Rationes alicui ſententiæ ſuggerere. Cic 3. de Nat. deor.

Ambiguum explicatur, quum ea verba, quæ deſunt, ſuggeſta ſunt, Cic. 2 de Orat.

Suggerit res, Exigit, & poſtulat. Vlpia in l Ex facto, circa fi. D. de Hered. inſti. Quæ res in propoſito quoque ſuggerit, vt Italicarū rerum eſſe credantur eæ res, quas in Italia teſtator eſſe voluit.

¶ Bruto ſtatim Horatium ſuggerunt. Liu. 2. ab Vrbe. Id eſt in locum ſufficiunt.

¶ Suggero, pro Refero Iuſtinian lib. 2 tit. De fideicommiſ. hered. §. Sed quia ſtip. Ideò omnibus nobis ſuggeſtis tam ſimilitudinibus, quàm differentiis vtriuſque Senatuſconſulti placuit, &c.

¶ Suggerere, pro Subiicere in memoriam. Cic. 2. de Fin. Vbi ſi memoria fortè defecerit, tuum eſt vt ſuggeras.

¶ Suggerere, pro Suadere. Vlpia in l Sed & ſi. §. Item. D. Ex quibus cauſis maiores, &c. Vnde quoties æquitas reſtitutionem ſuggerit, ad hanc clauſulam erit deſcendendum. Idem in l. 3 § vlt. D. De effractoribus. Oportebit autem æquè & in effractores, & in cæteros ſupraſcriptos cauſa cognita ſtatui, prout admiſſum ſuggerit.

Suggeſtus, huius ſuggeſtus, m. g. vel Suggeſtum, ſuggeſti {[illegible]} A ſuggero, quòd ibi ligna ſuggerantur, in quibus ſtari poſſit Significat enim locum editiorem, Varro lib. 3. de Re ruſt. cap. 5. Ex ſuggeſto ſolitis, vbi ſolet eſſe periſtaſmata, prodeunt anates in ſtagnū, & nant.

Suggeſtus comæ, Globus capillorum Stat. 1 Syl. 2.

¶ Suggeſtus {[illegible]} Pulpitum: hoc eſt locus excelſior, vnde oratio haberi ad populum ſolet. Liuius 8 ab Vrbe, Naues Antiatium partim in naualia Romæ ſubductę, partim incēſæ: roſtriſque earum ſuggeſtum in foro extructum adornari placuit. Cic. 5 Tuſ. Idémque quum in communibus ſuggeſtis conſiſtere non auderet, concionari ex turri alta ſolebat.

Suggeſtus, huius ſuggeſtus, Ipſe ſuggerendi actus. Vlp. in l § 1 D. De magiſt. conuen. Si curatores fuerint minus idonei dati dicendum eſt, teneri magiſtratus oportere, ſi ex ſuggeſtu eorum, vel nominibus ab eis acceptis præſes dederit.

Neque illud in ſuggeſtum in quo cauſam dixerat aſcendenti, ſignum ſibi viſum quod conſecſſet à deo, quaſi mali alicuius impendentis datum. Cic. 1. de Diuin.

Suggredior, ſuggrederis, ſuggreſſus ſum, ſuggredi, pe. cor. {[illegible]} Verbum deponens, pro Latenter gradi. Tacit. lib. 2. Suggreſſique propius ſpeculatores. Idem li. 4. cum accuſatiuo, Quos dux Romanus acie ſuggreſſus, &c.

Suggrunda, ſuggrundæ, vel ſuggrundia, ſuggrundiorum {[illegible]} Partes tecti prominentes, quibus ſtillicidia a parietibus arcentur. Varro lib 3. de Re ruſt. Aues ſubtus ſuggrundas, ab initio villatico vſæ tecto. Budæus.

Suggrundatio, ſuggrundationis, Verbale. Vitruuius lib. 4. cap. 2. Sub tectis ſi maiora ſpatia ſunt, columen in ſummo faſtigio culminis, vnde & columnæ dicuntur, & tranſtra, & capreoli. Si commoda, columen, & cantherij prominentes ad extremam ſuggrundationem. Vide SVBGRVNDATIO.

Suggrundari antiqui dicebant ſepulchra infantium, qui necdum 40. dies impleſſent, quæ nec iam vſta dici poterant, quia oſſa quæ comburerentur non erant, nec tanta cadaueris immanitas, qua locus tumeſceret. Vnde Rutil. Germa. Aſtya. ait, Melius ſuggrundarium quæreres, quàm ſepulcrum. Hæc Fulgentius de priſc. ſermone.

Sugillo, ſugillas, {[illegible]} ſugillare: vel, vt quibuſdam placet, ſuggillo, duplici g, Ex percuſſu carnem maculare. A ſugendo dictum, quod ſuccus, hoc eſt liuor deducatur.

Sugillare propriè de facie dicitur, quum cōtuſa facies liuidis maculis dehoneſtata apparet: ſic enim ſugillata in facie dicuntur, vt vibices in corpore. Plin. lib 31. cap 9. de ſale loquens, Ex ictu ſuffuſis inuoie oculis, ſugillatiſque cum myrrhæ pari pondere. Idem lib. 27. Caſeus recens cum melle ſugillata emendat. Budæus.

Sugillatum dicitur ex Græco, quòd ea pars quæ eſt ſub collo [illegible] ab eis dicitur. Feſtus.

¶ Sugillare {[illegible]} pro Pudorem & exiſtimationem lædere, & quaſi bonam famam exugere. Vlpia. l. ſed ſi hac lege. D. de in ius voc. Si famoſa actio non ſit, vel pudorem non ſugillet. Liu. 4. ab Vrbe Primis annis ſugillatos, repulſos, tribus patribus fuiſſe.

Sugillare opinionem alicuius, Vlpian. in l. apud Celſum. §. Aduerſus. D. de doli mali exceptione. Aduerſus parentes patronóſque neque doli exceptio, neque alia quidē, quæ patroni parētiſue opinionem apud bonos mores ſugillet, competere poteſt.

Sugillatio, Verbale {[illegible]} Plin. li. 7. cap. 45. Iuxta hæc Variana clades, & maieſtatis eius fœda ſugillatio. Hoc eſt inuſta infamiæ nota.

¶ Sugillatio, Liuor ex ictu. Plin. lib 32. cap. 7. Reliquæ carnes, impoſitæ ſugillationem rapiunt.

Sugo, ſugis, ſuxi, ſuctum {[illegible]} ſugere, Succum labris extrahere. Cic. 2. de Nat. deor. Alia ſugunt, alia vorant, alia mandunt. Idem 3. Tuſc. vt pene cum lacte nutricis errorem ſuxiſſe videamur.

Vbera ſugere. Ouid. 2. Faſt.

Suctus, huius ſuctus, {[illegible]} Plin. lib. 28. ca 3. Tactu ipſo leuant percuſſos, ſuctúue modico Idem lib. 8. ca 36.

Sui, ſibi {[illegible]} Pronomen reciprocum. Duo ſunt pronomina reciproca, alterum primitiuum, quod vocant Sui, ſibi, ſe, à ſe, generis omnis

omnis, & vtriuſque numeri. Alterum poſſeſſiuum, ſuus, ſua, ſuum. Reciproco pronomine nunquam Latinè vtimur, niſi aliquod præceſſerit nomen in eadem oratione, aut altera vnita per copulam, ad quod referatur. nam Vis patrem ſuum, Pone ad pedes ſuos, Dedit ſibi, &c. pro illius, eius, & ei, barbarè dicuntur. Dici, Aut altera vnita per copulam: nam Obſecrauit me vt ſe adiuuarem, Petiit me vt ſuo filio opitularer, Latinè dicitur. Sed ſi tollas copulam, barbariſmus erit. vt, Petrum ſemper amaui, filio ſuo non tam bene cupio: non Latinè dicitur. Brut. ad Cic. lib. 11. 9, Bellum nobis redintegrari poſſit Antonio ſibi coniuncto. Cic. ad Sulpitium lib. 13. 21, Meám que commendationem vſui magno ſibi fuiſſe.

Offenſio aduerſarij, commendatio ſui. Cic. in Orat.
Diſſimile ſui. Ouid. 11. Metam.
Vt & ſui & Metrodori memoria colatur. Cic. 2. de Fin.
Natura eſt lena ſui. Cic. 1. de Nat. deo.
Oblitus ſui. Virg. 3. Æneid.
Imitantes genitorem & effectorem ſui. Cic. de Vniuerſ.
Hóſne vitus tam cupidos ſui perire voluit? Cic. pro Sylla.
Nihil malo, quàm & me mei ſimilē eſſe, & illos ſui. Ci. At. li. 9. 189.

Error vulgi vtentis, vel potius abutentis SVI pro EIVS & ILLIVS, partim inde profectus eſt, quod nonnulli authores his abuſi videantur: partim quòd ita obſcure vſi ſint, vt minus periti nequeãt perſpicere, ad quid fiat reciprocatio. Interdum tamen Latinè pro SVI & SVVS, licet vti IPSIVS, EIVS, vel ILLIVS, & maximè amphibologiæ vitandæ cauſa: nonnunquam varietatis aut ornatus gratia. Omnes optant quod ſibi vtile eſt, ſibi, ipſi. Ille repetit quod ſuum ſine ipſius eſt. Hæc indifferentia ſæpe fit interuẽtu præpoſitionis, ſed crebrius per IPSA quàm IS. Quintil. Quãquam aliqui reperiuntur, qui omnia quidem quod in ipſos recidere poſſit, euitent.

Hæc autem præpoſitio INTRA, id habet peculiare, vt ſi anteceſſerit genitiuus, datiuus, aut ablatiuus, ſemper liceat vti IPSIS & SVI. Si præceſſerit accuſatiuus aut nominatiuus, reciprocum poſtulat. Cic. de Clar. Orat. Nec mihi cæterorum iudicio videtur ſolùm, ſed etiã ipſorum inter ipſos conceſſu ita tributum fuiſſe. Id de genitiuo exemplum eſt. nunc de datiuo. Quint. lib. 8. cap. 6, Circa quem inexplicabilis & grammaticis inter ipſos, & philoſophis pugna eſt. De ablatiuo. Idem lib. 10. cap. 2, Natum magnis quoque authoribus incidunt vitioſa aliqua, & à doctis inter ipſos etiã mutuò reprehenſa. Exempla de nominatiuo & accuſatiuo. Cic. 3. Offic. Quòd inter ſe omnes partes quodam lepôre conſentiunt. non, inter ipſas. Idem 3. Offic. Damonem & Pythiam Pythagoreos ferunt hoc animo inter ſe fuiſſe. non, inter ipſos. Id quod dictum eſt de primitiuo, idem fit in poſſeſſiuo SVVS, Tamen hic nonnulla differentia eſt, eam vide.

Si ſubſtantiuum capiat SVVS, reſpiciat ad ſuppoſitum verbi, id eſt nominatiuum qui præcedit verbum, tum elegantius vtimur SVVS quàm IPSIVS aut EIVS: vt Miſeretur noſtri deus propter ſuã clementiam. Inclamat me ante domum ſuam, potius, quàm eius. Si ſubſtantiuũ reſpiciat ad oppoſitum verbi, id eſt, obliquum qui ſequitur verbum, tum præſtat vti IPSA, aut IS, quàm SVVS: vt, Eieci columbam è nido ipſius. Alloquutus ſum Petrum ante domũ eius: potius, quàm ſuam. Tamen nec ratio, nec authoritas vetat contrarium fieri. Si tamen appoſito adiungatur adiectiuum ad verbum, ad quod fiat reciprocatio: SVVS vtendum eſt, non IPSIVS. Video columbam trepidam in periculo pullorum ſuorum.

Suus, poſſeſſiuum non ſemper reciprocè accipitur, ſed interdum pro proprius: vt, Suus cuique mos eſt, Sua cuique ſententia. Vt gil. ecloga 2,

Trahit ſua quemque voluptas. Idem ecloga 3.

Viuit cum ſuis. Inuentus eſt inter ſuos, &c. Hæc Eraſmus ex Vallæ opuſculo de reciprocis.

Imperioſus ſibi. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.
Cùm ſibi negotium daret Antonius. Cic. Att. lib. 15. 329.

Sibi aliquando iungitur SVO, nulla neceſſitate, ſed tantùm cuiuſdam feſtiuitatis gratia. Cicero, Suo ſibi victitant ſucco. Colum. lib. 12. cap. 54, Singula ſuo ſibi iure abluito. Terent. Adelph. 5. 8,

-ſuo ſibi hunc Gladio iugulo. Gell. lib. 5. cap. 10, Suo ſibi argumento confutatus eſt.

Se, aliquando ſimiliter poſitum reperitur. Plaut. Caſin. 14,
Neſcio quid ſe ſufflauit vxori ſuæ.
Negauit poſſe, quando arceſſi, mittere.

Abijcere ſe, Vide ABIICIO.
Abripere ſe ab aliquo, Vide ABRIPIO.
Auertit ſe ex oculis Virg. 4. Æneid.
Colligere ſe, Vide COLLIGO.
Ad ſe verſum, Vide AD præpoſitionem.
¶ Seſe. Virg. 3. ecloga,

At mihi ſeſe offert vltro meus ignis Amyntas. Vide SVVS ſuo ordine.

Suitas, ſuitatis: recẽptum poſterioribus ſeculis verbum, ſeque iuriſprudentiam inuectum eſt. Eſt verò ſuitas (vt definit Alciatus) heredum qualitas, qui primum in poteſtate paterna locum obtinent, continuationem dominij, nec iteratam que ſucceſſionis inducens. § Sui autem. Inſt. de hæred. qualit. & differenc.

SVIDAS, grauis author Græcus, quem tamen in Geographica ſua Strabo extremo li. 7 Fabuloſum authorẽ appellat. Suidas (inquit Strabo) in rebus Theſſalicis fabuloſa multa tradit ad gratiam loquutus.

Suille, & Suillus, Adiect. Vide SVS.

Sulcus, ſulci, m. g. {[illegible]} Proſciſſio terræ in longum producta, in qua à ſerobe diſſert. Vnde tertio, quarto, quinto ſulco ſerere dicimus: id eſt ter, quater, quinquies arando. Plin. lib. 18. ca. 21, Quarto ſatis ſulco Virgilius extitiſſe maturius voluiſſe, quum dicit,

Illa ſeges demum votis reſpondet auari
Agricolæ, bis quæ ſolem, bis frigora ſenſit. Hoc eſt quæ bis per æſtatem, bis per hyemem aratur. Ibidem, Spiſſius ſolum, ſicut plerunque in Italia, quinto ſulco ſeri melius eſt. Cicero 2. de Diuinat. Quæ terra araretur, & ſulcus altius eſſet impreſſus. Var. 1. de Re ruſt. cap. 29, Qua aratrum vomere lacunam ſtriam facit ſulcus vocatur.

¶ Sulcus. Aratio. Virg. 1. Georgicõn.
At ſi non fuerit tellus fœcunda, ſub ipſum
Arcturum tenui ſat erit ſuſpendere ſulco. Ibidem,
Vare fabis ſatio: tum tu quoque medica putres
Accipiunt ſulci. Seruius.

Sulcus, pro Foſſa ponitur in lõgum proſciſſa ad vinearum vel arborum ſurculos in ſeminario deponendos, quando & ipſa quædam terræ proſciſſio eſt. Virg. 2. Georg.

Apertus ſulcus. Paulus in l. Qui duo. D. De ſeruit. ruſt. præd. Qui duo prædia confinia habuerat, ſuperiorem fundum vendiderat, & in lege ita dixerat: vt aquam ſulco aperto emptori educere in fundum inferiorem rectè liceat. De ſulco loquitur, qui fit ad aquam deriuandam fundi ſiccandi gratia. Col. lib. 2. cap. 2. foſſas appellat, earúmque alias vocat cæcas, alias patentes.

Sulci, inquit Feſtus, appellantur qua aratrum ducitur, vel ſationis faciendæ cauſa, vel vrbis condendæ: vel foſſura rectis lateribus, vbi arbores ſerantur. Virg. 1. Æneidos,
Pars optare locum tecto, & concludere ſulco. Id eſt foſſa, vt ait Seruius. Claud. 2. De raptu Proſerp. -& ora fatiſcunt
Vulneribus, grandéſque rubent in pectore ſulci.

Sulcus, inquit Nonius, omne quicquid in longitudine aculeatum eſt, dici poteſt, veterum authoritate doctorum. Virg. 3. Georg.
-& linguis micat ore triſulcis.

Leni canebant æquora ſulco. Valer. 3. Argon.
Actus per gra⸗ mina ſulcus. Stat. 6. Theb.
Aquarius ſulcus, Vide AQVA.
Varij ſulci in puluere. Stat. 12. Thebaid.
¶ Sata æquant ſulcos Virg. 1. Georg.
Arent ſulci. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.
Delet ſulcos iterata priores orbita. Stat. 6. Thebaid.
Infindere ſulcos telluri. Virg. eclog. 4.
Infindunt pariter ſulcos. Virg. 5. Æn.
Infodere ſulcum, Vide INFODIO.
Obtimare ſulcos inertes. Id eſt, ſteriles. Virg. 3. Georg.
Longis ſulcis obruta ſemina. Ouid. 1. Metam.
Cerealibus ſulcis obruta herba. Id eſt, in quibus frumenta naſcuntur. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12.
Patefacere ſulcum impreſſo aratro. Ouid. 3. Metam.
Subigere aruum ſulcis. Plin. lib. 18. cap. 19, Omne aruum rectis ſulcis, mox & obliquis ſubigi debet.

Sulculus, pen. cor. Diminut. {[illegible]} Colum. lib. de Arbor. cap. 30, Surculis diſponi per ſulculos pedales conuenit.

Sulco, ſulcas {[illegible]} ſulcare, Sulcos facere, Terrã in ſulcos proſcindere. Col. li. 11. c. 2, In ſubacta iam terra latiores porcę ſulcãtur. Idẽ li. 2. c. 2, Bubulcum autẽ per proſciſſum ingredi oportet, alternisq; verſibus obliquum tenere aratrum, & alternis recto, plenóque ſulcare.

Agros ſulcare. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Æquor ſulcare. Ouid. 1 de Ponto eleg. 5.
Sulcare cutem rugis. Ouid. 3. Metam.
Fluctus ſulcat aremige. Claud. 4. Paneg.
Humum ſulcare vomere. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10.
Longa ſulcat maria alta carina. Virg. 5. Æn.
Sulcare maria arbore, Vide MARE.
Pedibus ſulcare pruinas. Propert. lib. 1. eleg. 8.
Longæ ſulcant vada ſalſa carinæ. Virg. 5. Æn.
Sulcatus, pen. pro. Partic. {[illegible]} vt
Humus ſulcata. Claud. 1. de Raptu Proſer.
Æquora ſulcata. Senec. Agamemn. 6.
Rura ſulcata colono. Claud. 7 Paneg.
Rura ſulcata vomere. Lucan. lib. 1.

Sulcator, pe. pro. Verbale, {[illegible]} vt Sulcator nauita Ponti. Sil. li. 7. Vndæ vmbriferæ ſulcator, Charon. Stat. 8. Theb. Idem li. 11. Theb.
-nigri ſulcator Auerni.

Sulcatim, pen. prod. Aduerb. Per ſulcos. Pomponius, Gerens præterea ſulcatim conciſam faciem.

Sulfur, Vide SVLPHVR.

SVLGAS, fluuius eſt ex Alpibus in Rhodanum defluens ad vrbem Vindalum. Strabo lib. 4.

Sullanus. {[illegible]} pro Syllanus, à Sylla: de quo ſuo loco. Cic. ad Att. lib. 10. 197, Non tuliſſet & illa non tam acerba Africano ſapientiſſimo viro, non tam dira illa dies Sullanus calidiſſimo viro C. Mario, ſi nihil vtrunque eorum fefelliſſet.

Sullaturire, Vide Proſcripturire in PROSCRIBO.

SVLMO, {[illegible]} Oppidum in Brutiis, Pelignæ regionis, Ouidij patria. Vnde ipſe ait, 4. Triſt. eleg. 9,

Sulmo mihi patria eſt gelidis vberrimus vndis,
Millia qui nouies diſtat ab vrbe decem. Dictus Sulmo à Solemo Æneæ comite, conditore eius vrbis. Idem 4. Faſtor. Meminit huius Plin. lib. 3. cap. 5. Cn. Magnus Lentulo in epiſt. ad Att. li. 8. 161, Nã partem Albæ, partim Sulmone collocauit, neq; ſi vellet expedire poſſet.
Aquoſi Sulmonis hoſpes Ouid. 3. Amor. eleg. 14.

Sulphur, ſulphuris, pe. cor. n. g. {[illegible]} Scribi poteſt & ſulfur, Græcis thion dicitur: In venis terræ ceu decoctus quidam ardor eſt, tam vaida & firma partium confuſione, vt oleum eius arte nulla ſeparari poſſit à rebus cæteris. Plin. lib. 35. cap. 15 de ſulphure, Naſcitur in inſulis Æolis inter Siciliam & Italiam, quas ardere diximus. Sed nobiliſſimum in Melo inſula. In Italia quoque inuenitur in Neapolitano, Cãpanóque collibus, qui vocantur Leucogæi: quod eſt cuniculis effoſſum, perficitur igni. Genera quatuor, &c. Lege totum caput.

Cæruleam ſulphur. Claud. 4. Paneg.
Calido de ſulphure fumat aqua Ouid. 1. de Arte.
Lucida ſulphura. Ouid. 14. Metam.
Lurea ſulphura. Ouid. 14. Metam.
Odorum ſulfur. Claud. 5. Paneg.
Puro de ſulfure fumus cærulei. Ouid. 4. Faſt.

Sacrum ſulphur.Perſ.Saty.2.
Viuacia ſulphura. Ouid.3.Metam.
Viuum ſulphur. Ouid.1.de Remed.amor.

Sulphuratus,pe.prod.Adiect.{[illegible]} Quod ſulphur habet Plin.lib 31. cap 3.Depreſſis puteis ſulphurata vel aluminoſa occurrentia putearios necant.

Sulphuratio,Verbale.Senec lib 3.Natural quæſtionum, Aut æſtus corrumpere naturam,aut ſulphuratio contraxit humorem.

Sulphurata,pen.prod.n g plu.num. {[illegible]} Ligna dicuntur exilia, ſulphure ab vtraque parte intincta,ad accēdendas lucernas.Martial. lib.1, Qui pallentia ſulphurata fractis Permutat vitreis.
Sulphurata lana,apud Celſum lib.4.cap.5.
Sulphurata merx.Mart.lib 12.
Sulphuratum ramentum. Martial lib 10.3.

Sulphureus, Adiect.{θειώδης} Quod ſulphuris odorē, vel colorē reddit. Plin lib 36.cap.19,Quem vritur,odorem ſulphureum reddit.
Antra ſulphurea. Stat.2.Sylu.2.
Color ſulphureus.Plin.lib.35.cap 6.
Fornacibus ſulphureis ardet Ætna.Ouid.15 Metam.
Lux ſulphurea Plin lib 35 cap 15.
Vndæ Cocyti ſulphureæ. Stat.1. Thebaid. Sulphureas Lactantius interpretatur ardentes.Nunquam enim (ait) ſulphur deflnit niſi de loco flagranti:Sulphur enim terræ bullientis ſpuma eſt.

Sulfuraria,ſulfurariæ {[illegible]} Locus vbi ſulfur coquitur.

SVLPITIVS Galba Romanus quidam à quo horrea Sulpitia dicta leguntur apud Hor.li.4.Carm ode 12,
Nardi paruus onix eliciet cadum
Qui nunc Sulpitiis accubat horreis.

Sultis {εἰ βούλεσθε} veteres dicebant,pro Si vultis.Plaut.Capt.7,
Seruate iſtum ſultis,intus ſam i,ne quoquam pedem
Efferat ſine cuſtode, Idem Aul.1,
Hoc agite ſultis,ſpectatores,nunc iam. Faſtus.

Sum,es,eſt {[illegible]} Verbum ſubſtātiuum,dictum quòd per ſe ſubſter,nec indigeat alio,ſed in ipſum cætera verba reſoluantur:vt Ego lego,id eſt ego ſum qui lego, Tu legis,tu es qui legis.
Omne quod eloquimur, ſic vt id aut eſſe dicamus, aut non eſſe. Cic.2.de Orat.
Sum,ſæpenumero præpoſitis pronominibus demonſtratiuis, non poſitum,intelligitur. Virgil.1.Æneidos,
Tune ille Æneas,quem Dardanio Anchiſæ. Idem 3 Æneidos,
Nam Polydorus ego.
Sæpe etiam demonſtratiuis aduerbiis poſitis, non eſt neceſſe huiuſmodi verbum ponere. Virg 3.Æneidos,
Ecce tibi Auſoniæ tellus.
Item,nomine ſubſtantiæ poſito idem verbum frequentiſſimè deficit. Lucan.lib.1,
Quis furor,ò ciues? quæ tanta licentia ferri? Virg.4.Æneid,
Qualis quoque & Quantus , ſi addantur in oratione, deſunt aliquando verba ſubſtantiua.Iuuen.Saty.10,
O qualis facies,& quali digna tabella.
¶Sum,copulat aliquando ſimiles caſus. Virg 2.Æneidos,
Rex erat Æneas nobis.
¶Sum,Genitiuo iungitur quinque modis.Primo, quando ſignificat poſſeſſionem. Virg.eclog 3,
-cuium pecus?an Melibœi? Terent.Heaut.5.2,
Non eſſe horum te arbitror.
Iam me Pompeij totum eſſe ſcis.Cic.Cælio lib.2.12.
Secundo,quando notat laudem vel vituperationem:vt,Hæc pecus eſt magnæ vtilitatis,vel magni detrimenti.Cuius loco aliquando ponitur ablatiuus:vt, Catilina fuit magna vi corporis & animi. Plaut. Menæch 3,
Ita eſt adoleſcens ipſus aſcæ maximæ. Idem Moſtel.9,
Magni ſunt oneris:quicquid imponas vehunt.
Tertio,quando nullum habet nominatiuum,ſed genitiuum cum Infinitiuo:& ſignificat intereſt : vt,Diſcipuli eſt honorare magiſtrū. Cic.pro lege Manil.Erit igitur humanitatis veſtræ magnum eorum ciuium numerum calamitate prohibere.
Hæc non erant eius,qui,&c.Cic.2.de Finib.
Boni iudicis eſt,facere coniecturam.Cic.6.Ver.
Hominis ingenui eſt,bene velle,&c.Cic.3.de Fin.
Eſt miſerorum,vt maleuolentes ſint,atque inuideant bonis.Plautus Capt.11.
Non eſt noſtrum onus,Id eſt, non pertinet ad onus nobis impoſitum.Cic.Attic.lib.103.
Nihil æquè diſſoluendæ religionis eſſe, quàm,&c. Liu.Iudicabāt enim prudentiſſimi viri, nihil æquè diſſoluendæ religionis eſſe,quā vbi non patrio,ſed externo ritu ſacrificaretur.Idem,Nihil tā æquandæ libertatis eſſe,quàm potentiſſimum quemque cauſam poſſe dicere.Vbi (cauſam) accuſatiuum ſubintelligendum puto.Budæus.
Tota facultas eius rei tua eſt.Cic.Planc.in epiſt.ad Att.lib 26.845.
Non eſt noſtri ingenij,veſtri auxilij eſt iudices, huic ſubuenire. Cic.pro Cluentio.
Patriæ prodendæ eſſe, pro Pertinere ad patriam prodendam. Liu. Decad.1.lib.5.Quicquid Tribunus plebis loquitur,& ſi prodēdæ patriæ diſſoluendæque reipublicæ eſt, aſſuetus audire.
Quarto,quando ſumitur pro Valet,& ad pretium tendit:vt Quanti eſt ſumito,pro,Quantū valet.In qua ſignificatione iungitur etiam ablatiuo,vt,eſt tribus ſeſtertiis modius,vt in ſubſequētibus apparet, Terent.Adelph.5.9,
Argentum quanti ſumito. Id eſt, quanto pretio valet, ait Donatus.Cic.lib.2.Offic.
Magni apud aliquem eſſe.Cic.Seruilio lib.13.73.
Minus penſi eſſe.Liu.4.Decad.4,Vide penſum in PENDO.
Plurimi eſſe.Cic.in Parad.
Emere denario,quod ſit mille denariūm.Cic 3.Offic.

Minimi æris eſſe. Vlp.in l.iij.§ j.D.de alim & cibar.legat. Multi teſtamentis ſuis libertis præſtare iubent neceſſaria,quæ quia minimi æris ſunt,ad nihilum perducuntur.
Eſt tribus ſeſtertiis modius. Cic.in Ver.Verùm enimverò quum eſſet ſeſt.binis aut etiam trinis,quibuſuis in locis prouinciæ De Medimno loquitur.Idē pro Roſc.Amer Bona patris huiuſce Sex.Roſcij quæ ſunt ſexagies,quæ duobus millibus nūmûm ſeſe dicit emiſſe.
Quinto quando manſionem ſignificat:vt,Ego ſum domi meæ:tu es domi tuæ. Item,domi veſtræ:domi noſtræ:domi alienæ. Vbi notandum eſt, quòd cum aliis genitiuis non iungeretur : neque enim diceremus , ego ſum domi honeſtæ, & domi pulchræ : ſed in domo honeſta,& in domo pulchra.Et licet dicere ſum domi,& ſum in domo:ſicut egredior domo,& egredior è domo.
Nónne mauis ſine periculo tuæ domi eſſe , quàm cum periculo alienæ?Cic.Marcel lib.4 7.
Non licet mihi eſſe Romæ.Cic 4 Verr.
¶Sum,Datiuo etiam iungitur,& ſignificat habeo. Virg.1.Æneid,
Sunt mihi bis ſeptem præſtanti corpore Nymphæ.
Eſt illis aes inter ſe blandiri Plin.lib.10.cap 37.
Eras mihi mortuus,pro Videbaris mihi mortuus.Plaut.Perſ.2,
Duobus datiuis,pro Das vel afficit.Plau.Aſin.11,Cic,Curioni,lib. 2.6, Sed tibi & gratulor, & vt ſempiternæ laudi tibi ſit iſte Tribunatus exopto.
Hæ pecuniæ tibi fraudi & damnationi eſſe debent.Cic.5.Verr.
Poſtrema tua pagina mihi magnæ moleſtiæ fuit. Cic.Att.li.6 119.
Datiuo & ablatiuo Plaut.Milite 10,
Nihil me pœnitet iam quanto ſumptu fuerim tibi. Idem Bacch 23.
Datiuo & infinitiuo,ſiue nominatiuo:vt,Non eſt cuipiam fallere.
Eſt mihi minus cum illo,Id eſt minus ſum ei familiaris.Cic.Marcello lib 15.10.
Eſt mihi melius,pro Melius habeo.Cic. Tironi li.16.12.Vide Melius in BONVS.
Bene & malè eſt mihi.Terent.Adelph.1.2.
Malè eſſe animo,Vide MALVS.
Amori eſſe , vel odio dicitur ees aliqua : Amari , vel odio haberi. Caſſ.ad Cic. lib.15 19. Spero enim homines intellecturos quanto ſit omnibus odio crudelitas,& quanto amori probitas & clementia.
Bono eſſe.Id eſt vtile,cōpendioſum,& cōmodum. Cic.pro Roſc. Amerino, Accuſant ij quibus occidi patrem Sext.Roſcij bono fuit.
Crimini eſſe. Cic.pro Roſc Amer.Et illam ſicariorū multitudinē, in qua ipſi duces ac principes erant,huic criminī putabūt fore.Hoc eſt,huic in crimen verti.Budæus.
Deſiderio eſſe , pro Deſiderari. Senec de Conſolat.ad Polybium, Ille deſiderio illi eſſe vult,tormento eſſe non vult.
Eſui potuique eſſe.Vlp in l.Qui penum legat.D.de pen legat.Sed Ariſto notat,etiam quæ eſui potuique non ſunt,contineri legato.
Exitio eſſe. Val Max.lib.7.cap.2.De Socrate.
Gloriæ eſſe.Cic.2.Philip.
Inuidiæ.Liu.4.ab Vrbe.
Maledicto & probro eſſe.Senec.epiſt.116.
Melli eſſe,pro Eſſe iucundum.Horat 2.Serm.ſatyr.6,
Hoc iuuat,& melli eſt,non mentiar.
Miraculo eſſe.Plin.lib.12.cap.31.
Odio eſſe.Cæſar 8 bel Gal.
Offenſioni eſſe,Vide OFFENDO.
Oneri ferendo eſſe Liu.2.ab Vrbe,Hoc eſt onus ferre poſſe.
Ornamento eſſe alicui & præſidio.Vide Ornamentum in ORNO.
Patriæ prodēdæ ac diſſoluendæ Reip eſſe,pro Pertinere ad patriā prodendam.Liu lib 5.Eodem ſignificatu cum genitiuo, Idem.lib.7, bel Pun.Ea conſilia prodendi imperij,deſerendæque Italiæ eſſe.
Periculo alicuius eſſe.Florent in leg. Opus. D.Locati & conducti.
Pignori eſſe.Neratius in l.Eo tore.Digeſt.ex quib.cauſ.pign.
Prædæ eſſe.Quint.in Procem.lib 1.
Præſidio eſſe.Cæſar 1.bel.Gal.Cic.ad Senatum lib.15.
Pretio eſſe.Plin.lib.12 cap.12.
Signo eſſe,vt eſſe indicio.Cic.1 de Inuent.
Teſtimonio alicui eſſe.Planc.ad Cic.lib.10.27.
Vitio eſſe.Ouid.de Nuce.
Vſui eſſe.Cæſar.1 bel.Gal.
¶Plus vnus fuerit Cato,quàm omnes leges.Cic.Q fra lib.2.16.
¶Sum,variis præpoſitionibus iungitur:nunc cum ad,vel apud,accuſatiuis: nunc cum ab,in,& aliis ablatiuis.
Ab aliquo eſſe.Cic 1.de Orat Sed vide ne hoc Scæuola totum ſit à me.Hoc eſt,pro me faciat,meámque tueatur ſententiam.
Eſt ad eam rem,pro Illi rei medetur,& prodeſt.Cato cap.12,Id eſt ad aluum crudam , & ad lateris dolorem,& ad cæliacum , & ſi aluus non conſiſtet.
Ad vrbem eſſe,pro In Vrbe.Cic.ad Attic.lib.7.135.
Eſt ad,pro Expoſitum eſt & vergit.Cæſar bel.Gal.lib.1,Aquitania à Garumna flumine ad Pyrenæos montes,& ad eam partem quæ eſt ad Heſperiam.Alia exemplaria habent,& eam partem Oceani, quæ ad Hiſpaniam pertinet.
Apud aliquem eſſe. Terent.Heaut 1.1.
Apud ſe eſſe.Terent.And.2.4,
Proin tu face,apud te vt ſies.
Apud herum rectè erat : Hoc eſt, Bene ſe habebat herus, & valebat rectè.Cic.ad Q fra.lib.3.epiſt.17.
Apud matrem rectè eſt,Id eſt bene habet mater. Cic ad Att.lib.2. 4.Ibid.5.2,Apud te eſt vt volumus.
Eſſe cum imperio.Cic.ad Lent.li 1,Vide Imperium in IMPERO.
In amore atque deliciis alicui eſſe.Cic.6.Verr.
In animo eſt,Decreui,propoſui,ſtatui.Cic.ad Att.lib 3.62.
In armis eſſe.Cæſ.6.bel.Gal.Cic.ad Senatum lib.15.1, Vt opprimerentur ij qui ex Ciliciam gente in armis eſſent.
In bonis eſt, pro Iure poſſeſſione bonorum,bona poſſidet.Cic. Acillo lib.13 31.

Eſt in commemoratione omnibus omnium flagitiorũ. Cic. 3. Ver.
In delicijs eſſe alicui. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 19.
Diutius in hoc deſyderio eſſe non poſſum. Cic. de Amic.
In deditione eſſe. Cic. pro Quintio.
In exemplis eſt. Plin. lib. 11. cap. 18.
In expectando ſum, pro Expecto. Gel. lib. 3. cap. 7.
In gratia eſſe cum aliquo Cic. ad Att. lib. 2. 24.
In incerto eſſe. Tacit. lib. 19.
In infamia eſſe. Terent. Heaut. 2. 3.
Propter quã in ſumma infamia ſum, & meo patri minus obſequens.
In integro eſſe, Tacit. lib. 19. Vus, quibus fortuna in integro eſt, legiones continere. Idem lib. 3.
In meis intimis eſt, Eſt in meis familiariſſimis, ſæpè apud Ciceronem, vt ad Acilium lib. 13. 31. Peto igitur abs te, vt eum ſine adeat, ſiue non venerit in Siciliam, in meis intimis maximéque neceſſarijs ſcias eſſe.
In inſidijs eſt, Id eſt ei inuidetur. Cic. ad Att. lib. 2. 24. Alia exemplaria non habent præpoſitionem In.
In legationibus eſſe. Liu. 5. Decad. lib. 5.
In longum eſſe. Tacit. lib. 12.
In melius eſſe. Tacit. lib. 12. Vt aditus, abſceſſus, cuncta nobis importuna, & ſuis in melius eſſent.
In mentem fuit mihi. Plaut. Amph. 4.
In metu eſſe. Terent. And. 1. 2.
In mora alicui eſſe. Terent. And. 2. 5.
In noxia eſſe. Terent. Phorm. 2. 1.
In aliquo numero atque honore eſſe. Cæſ. 6. bel. Gal. Subauditur aliquando præpoſitio: vt Cic. ad Valerium lib. 1. 10.
In oculis hominibus eſſe. Cic. ad Att. lib. 6. 113.
Eſſe in officio, Vide OFFICIVM.
In opere eſſe. Cæſar 7. bel. Gal.
Sum in opinione, Id eſt habeo opinionem. Quint. lib. 3. cap. 8.
In pabulo eſſe, dicitur res aliqua, quæ ad pabulum vtilis eſt. Plin. li. 11. c. 53. Quin & ſuibus ſerpentes in pabulo ſunt, & alijs venenũ eſt.
Eſſe in perdito, pro Eſſe inter perdita. Senec. de Benefic.
Eſſe in ſermonibus, pro Fama prædicari Senec. epiſt. 123.
In procuratione regni eſſe. Cæſar 3. bel. Ciuil.
In publico eſſe non audet. Cic. 7. Verr.
In quæſtione eſſe. Plin. lib. 31. cap. 17.
In quæſtu lingua eſt. Quint. in Procemio lib. 1.
In re præſenti fui. Plaut. Amph. 4.
In rem communem eſt. Plaut. Amph. 3.
In ridiculo eſſe. Plaut. Caſina 23.
In ea eſt ſententia. Quint. lib. 1. cap. 2.
Sunt in illa priore ſententia Quint. lib. 3. cap. 10.
In ſpe eſſe, Sperari. Cæſar 2. bel. Ciuil. Magna ex illa conueniſſe, magna eſſe in ſpe atque expectatione.
In ſpe eſſe. Sperare. Cic ad Terentiam, li. 14. 3. Sed tamen quandiu vos eritis in ſpe, non deficiam.
In tuto eſſe Quint. lib. 1. cap. 8.
In venationibus eſſe multum, Multam venationibus operam dare. Cæſar 4. bell. Gall.
In vita eſſe, pro viuere. Cic. de Seneĉt.
In vſu eſſe. Plin. lib. 12. cap. 17. Cæterò non alia ligni genera ſunt in vſu quàm odorata. Quint. lib. 1. cap. 1.
Sum in poteſtatem, in amicitiam, &c. Cic. in Diuinatione. Ab exteris nationibus, quæ in amicitiam populi Romani ditionemque eſſent, iniurias propulſare. Idem in Verrem Act. 7. Qui illam partem vrbis tenuerint, in eorum poteſtatem portum futurum intelligabant. Hoc & Gellius notauit lib. 1. cap. 7.
¶ Pro aliquo eſſe. Cic. pro Cluentio, Iudicia partim nihil contra habitum valent, partim etiam pro eo ſunt.
Pro meliore fuit. Tacit. li. 12. Dein nobis pro meliore fuit, effugere hoſtes ſenui damno.
¶ Sine eo eſſe non poſſum Cic. 5. Ver.
¶ Eſſe ſub vt, Omnes ſub cælo ſumus, Eſſe ſub imperio. Cæſar 1. bell. Gall. Neque recuſaturos, quominus perpetuo ſub illorum ditione atque imperio eſſent.
¶ Cum ablatiuo ſine præpoſitione: vt Hæc eſt præſtanti corpore. Plaut. Bacchid. 28.
Scio: fui ego illa ætate, & feci illa omnia. Idem Aulul. 19.
Et nos minore ſumptu ſimus, quàm ſumus.
Mira ſum alacritate ad litigandum. Cic. Att. lib. 2. 22.
Eſſe aliqua conditione. Cic. 3. de Leg. Eſt Senatori neceſſarium noſſe Rempub. &c. quos ſocios Reſpub. habeat, quos amicos, quos ſtipendiarios, qua quiſque ſit lege conditione, fœdere.
Eſſe ſummo honore. Cic. 4. Verr.
Eſſe ſolicitudine incredibili. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12.
Mirifico eſſe ſtudio, & officio in aliquem. Cic. Teren. lib. 14. 3.
Magno eſſe, pro Conſtare. Seneca de Benef.
Sum, ſæpe aduerbijs iungitur. Terent. Hecyra, 1. 2.
Vbi illic dies eſt compluſcs, acceſſi iubet. Virg. 1. Aen.
-hic illius arma, Hic currus fuit.
Ego vos oro, vt hic ſitis hodie. Cic. 2. de Orat.
Intus eſſe, Vide INTVS.
Longè eſſe, Vide LONGE.
Male ſit, Imprecantis, Vide MALVS.
Nimium eſt, Vide NIMIS.
Nunc eſt, Vide NVNC.
Obuiam eſſe, Vide OBVIAM.
¶ Cum infinitiuo. Terent. Heaut. 3. 3.
Sed noſtrũ eſt intelligere vtcunque, atq; vbicunque opus ſit obſequi.
Non enim eſt meũ, contra ius alicuius dicere. Cic. pro Cor. Balb.
¶ Sum variè vtimur, in varijs locutionibus
Sit veſtra benignitas ad audiendum. Plaut. Mil. 4.
Sunt ſemper bibentes in œnopolio. Plaut. Curc. 7.

Eſt cum eo teſtamenti factio. Id eſt, Is habet teſtamẽti factionem. Paulus in l. Debitor. §. vlt. D de legatis ſecundo. Quum enim ſeruo alieno aliquid in teſtamento damus, domini perſona ad hoc tantùm inſpicitur, vt ſit cum eo teſtamenti factio, cæterùm ex perſona ſerui conſtituit legatum.
Eſt decem, pro Valet decem. Africanus in l. Depoſiti. §. Stichus D. de peculio.
Ius mihi eſt ædes meas altius tollere. Africanus in l. Egi. D. de exceptione rei iudicatæ.
Eſt in rebus humanis, Viuit. Paulus in l. Si ſeruum, in princ. D. de verborum obligationibus. Sed ſi ſit quidẽ res in rebus humanis, ſed dari nõ poſſit: vt fundus religioſus vel ſacer factus, vel ſeruus manumiſſus, &c. Idem in l. Qui in vtero. D. De ſtatu hominum. Qui in vtero eſt, perinde ac ſi in rebus humanis eſſet, cuſtoditur.
Es pro Sis, vt, bono animo es. Plaut. Amph. 3. 3. Et apud Terentium Heaut. 4. 6.
Eſt illi conſuetudo. Plin. epiſt. 137. Et apud Plau. Curc. 2.
Si argentum eſt, emas.
Moris eſt plerisque Quint. lib. 1. cap. 1.
Fuit dinarus. Terent. Heaut. 4. 6.
Opinor eſſe Herculem, tu autem Linus. Plaut. Bacch. 2.
¶ Sunt minus quindecim dies, quòd. Plaut. Trin. 3.
Decem dies ſunt ante ludos votiuos, quos Cn. Pompeius facturus eſt. Cicero 2. Ver.
Eſt hic tertius annus à Cic. de Amicit. Cuius à morte hic tertius & triceſimus eſt annus.
Sunt, octo anni quum. Cic. pro Cluentio, Anni ſunt octo quum iſta cauſa in iſta meditatione verſatur.
Eſt annus vt repulſam tulit. Cic. 8. Philip.
Fuerunt duæ horæ. Cic. pro Quintio, Horæ duę fuerunt, Quintius ad vadimonium non venit: quid ago?
Sunt duo menſes iam, dices. Cic. pro Roſc. Comœdo,
Quum annos iam complures ſocietas eſſet. Cic. pro Quintio.
¶ Eſtne, an nõ? Plaut. Trin. 14. -eſtne ipſus, an non eſt? is eſt, Certè is eſt, is profectò, ò mi here.
¶ Eſt mihi nomen Hecyra. Teren. in prologo Hecyræ.
Hecyra eſt huic nomen fabulæ Plaut. Menæch 24.
Mihi eſt Menechmus nomen.
In genitiuo. Plaut. Amph. 3.
Nomen Mercurij eſt mihi.
Datiuo. Plaut. Ciſtel. 4.
Nam nomen eſt mihi Auxilio.
¶ Sum totus veſter. Cic. Marcello, lib. 15. 8.
¶ Sit, nec ſit ſpes, in te vno eſt. Plaut. Milit. 14.
¶ Eſt, reſponſiuum. Teren. And. 4. 5. Sed eſt Simo intus? eſt.
Eſt ita vt dicis. Cic. 3. de Finib. Eſt vt dicis, inquam.
Non eſt huic rei locus Paulus in l. Si tamen. D. de Senatuſconſulto Maced. Sed & ſi iuſſerit pater filio credi, deinde ignorante creditor mutauerit voluntatem, locus Senatuſconſulto non erit.
Subticetur interdum datiuus: vt, Eſt tecum actio: vbi ſubintelligitur Mihi datiuus Paulus in l. Qui iniuriæ §. 2. D. De furtis.
¶ Eſt mihi iter in Lemnum. Terent. Phorm. 1. 2.
¶ Eſt, in tertia tantum perſona, pro Conuenit vel licet. Valerius Maximus lib. 1. Non eſt inter patrem & filium, vllius rei comparationem fieri, præſertim diuinitatis faſtigio iunctos.
¶ Eſt cernere, deprecari, inuenire. Virg. 6. Æn.
Necnon & Tityon terræ omniparentis alumnum
Cernere erat. Id eſt, licebat. Cic. pro P. Seſtio, Quem enim deprecari eſſet, quum omnes eſſent ſocij? Vetus exemplar habet deprecarentur. Gell. lib. 12. Eſt tamen inuenire non nuſquam ita ſcripſiſſe quoſdam non ignobiles.
¶ Eſt petitum. Plaut. Aulul. 7.
Nam ſi opulento ſit petitum pauperioris gratiam. Videtur hoc loco legendum, ſi opulentos it, pro ſi opulentus it petitum, &c.
¶ Non herclè is ſum qui ſum, ni hanc iniuriam vltus fuero. Plautus Menæch. 11.
Nullus ſum, Vide NVLLVS.
¶ Fuit, quum aliquid olim factum narraturi ſumus, præponere conſueuimus. Ter. Heaut. 3. 3. -fuit quædã anus Corinthia Hic.
Eſt, ſimiliter à narraturis aliquid vſurpatur. Ter. Eunuch. 2. 2.
Eſt genus hominum, qui eſſe primos ſe omnium rerum volunt, &c.
Fuit quoddam tempus, quum in agris homines paſſim beſtiarum more vagabantur. Cic. 1. de Inuent.
Fuere qui. Plin. lib. 12. cap. 15. Necnõ fuere qui thuris arbore vtramque naſci mentirentur.
Cn. Pompeius, vir omnium qui ſunt, fuerunt, erunt, virtute, ſapientia, gloria princeps. Cic. poſt reditum ad Quirites.
¶ Sunt qui volunt te conuentum. Plaut. Ciſtel. 10.
¶ Eſt quod, Id eſt, eſt aliquid quod. Plautus Pſeud. 4.
Etiã eſt quod domi dicere penè oblitus fui. Cic. Trebatio, lib. 7. 10.
Eſt quod gaudeam, te in iſta loca veniſſe, vbi aliquid ſapere viderere.
Nihil eſt, Vide NIHIL.
Non eſt quod, Vide NON.
Hoc quod res eſt. Plau. Menæch. 24. Quid ego ex te audio?
MEN. hoc quod res eſt.
¶ Erit vbi te vlciſcar, ſi viuo. Plaut. Pſeud. 23.
Eſt etiam vbi profectò damnum præſtet facere quàm lucrum. Plaut. Capt. 6.
¶ Eſt verò hinis credendũ Chreme. Ironicè dictũ. Teren. And. 5. 4.
¶ Eſt vt. Terent. Phor. 5. 8. -fin eſt vt velis
Manere illam apud te, dos hîc maneat Demipho.
¶ Ero vt me voles. Plaut. Capt. 5.
¶ Eſſe, Connectere, & cõgnitũ eſſe. Cic. ad Atticum, Signa quamcommodiſſimè poteris velim imponas, & ſi quod præterea ἄλλο reperies, & maximè quæ tibi palæſtræ & gymnaſij videbũtur eſſe. Bud.
¶ Eſſe, Manere, & conuocari. Cic. 2. de Orat. Niſi prius à vobis

impetrabo. Quidnam inquit Catulus? Vt hic ſitis hodie. Et paulo póſt. Neque domi imperatam & hic, apud quem eram futurus, ſine mea ſententia tam facilè promiſiſſ. Budæus.

Si eſſetis, verſarem iniquè nobiſcum. Cic. de Aruſp. reſp.

¶ Eſt, pro poſſibile eſt Celſus libro 5 cap. 27 De remediis generalibus aduerſus omnia venena, Nō tam facile iis opitulari eſt, qui in cibo venenum, vel in potione ſumpſerunt Bud.

Eſt, pro Licet Liu. lib. 8. Decad. 5. Eorum quæ obiecta ſunt mihi, partim ea ſunt quibus neſcio an gloriari debeam, partim quæ fateri non erubeſcā, partim quæ verbo obiecta, verbo negare ſit. Huc pertinent, Eſt cernere, deprecari, inuenire.

¶ Eſto, Concedentis. Terent. Heaut. 3. 3.
At mihi fides apud hunc eſt, nihil me iſtius factu tum pater.
¶ Eſto: at certè concedas aliquò ab eorum ore aliquantiſper. Cic. 5. Verr. Eſto cætera negare non potes.

Eſto, pro Sit. Plaut. Aſin. 29.
-hæc multa ei eſto, vino viginti dies Vt careat.

Verum eſto. Cic. 4. Verr.

Sit ſanè ita quanquam à Polemonis, & Peripateticorum & Antiochi finibus non facile diuellor, &c. Cic. 4. Acad.

¶ Eſſe, pro Viuere. Cic. Att. lib. 12. 141, Longumque illud tempus quum non ero, magis me mouet, quàm hoc exiguum, quod mihi tamen nimium longum videtur.

¶ Es, pro Soles. Cicero Cornificio, lib. 12. 20, Quod ſi, vt es, ceſſabis, laceſſam.

¶ Siem, pro Sim. Terent. Phorm. 5. 4,
Sin paeſit, in probroſiem. Cic. in Orat. Siet plenum eſt: ſit imminutū.

¶ Eſt, pro edit. Terent. Hecyra 3 1,
-nam ſæpe eſt, quibus in rebus alius ne iratus quidem eſt,
Quum de eadem cauſa eſt iracundus factus inimiciſſimus.

Ens, {ὤν ὄν} Participium præſentis temporis non eſt in vſu, authore Priſciano. Quintilianus lib 8 cap 3 Multa ex Græco formata noua, ac plurima à Sergio Flauio, quorum dura quædam admodum videntur, vt Ens & Eſſentia: quæ cur tantopere aſpernemur, nihil video: niſi quòd iniqui iudices aduerſus nos ſumus, ideoque paupertate ſermonis laboramus.

Futurus, futura, futurum, pen. prod. {μέλλων, ἐσόμενος} Participium idem quod erit ſignificans. Plaut. Moſtel. 4. -quid tibi
Futurum eſt cæteris qui te amant? Cic. de Senect. Aut etiam optāda ſi aliquò eum deducit, vbi futurus ſit æternus.

Præſidio ſperant eſſe futurum. Cic. 7. Verr.

Copulare futura cum præſentibus, Vide COPVLO.

Augurari futuros ſomni, Vide AVGVROR.

Serie futura. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.

Mihi cum illo poſthac nihil futurum. Cic. 2. Philip.

Genus omne futurum, Poſteri. Virg. 4. Æneid.

In futurum, Vide IN præpoſitionem.

Haud ignara futuri. Virg. 4 Æneid.

Sumen. ſuminis, pen. corr. neut. gen. {οὖθαρ, ἦτρον} Pit ex papillis ſuillis vno die poſt partum ſectis ac ſalitis. Martialis lib. 13,
Eſſe putes non tum ſumen, ſic vbere largo
Effluit, & viuo lacte papilla tumet.
Plin. lib. 8. cap. 51, Hinc Cenſoriarum legum paginæ, interdictaque cœnis abdomina, glandia, teſticuli, vuluæ, ſincipitia verrina, vt tamen Publij mimorum poetæ cœna, poſtquam ſeruitutem exuerat, nulla memoretur ſine abdomine, etiam vocabulo ſuminis ab eo impoſito. Hic Plin. vult ſumen & abdomen idem eſſe. Plau. Cap. 14,
Quanta labes latido, quanta ſumini abſumedo!

Sumen alij putant eſſe lac ſuis extractum, ac demum ſua occiſa. Vel quaſi ſumen, id eſt, mammam, nomen à ſugendo deductum. Vide ABDOMEN.

Sumen propriè à ſugendo dictum. Nam & mulieris mammam ſumen veteres dixi voluerunt. Luci. Satyr. lib. 4,
Quod ſi nulla poteſt mulier tam corpore duro
Eſſe, tamen tenero maneat ſuccuſſa lacertu
Et manus vberior lactanti in ſumine ſidat. Nonius.

¶ Sumen operis, Per tranſlationem. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 7. ad finem. Cæſar Vopiſcus ædilitius, cauſam quum ageret apud Cenſores, campos Roſeæ Italiæ dixit eſſe ſumē, in quo relicta pertica poſtridie non appareret propter herbam.

Suminatus, pen. prod. vt Suminata caro, apud Arnobium lib. 2. aduerſus gentes.

Sumenalia, Vide SVMMANALIA.

Summa, ſummæ, {κεφάλαιον} Eſt ſententiæ alicuius, aut rerum, de quibus verba fiunt, aut quæ enumerantur, collectio. Virg. lib. 4. Æn. Nauiget, hæc ſumma eſt. Plaut. Pſeud. 5,
Sicut hæc eſt præſtituta ſummæ argētariæ dies. Plin. epiſt. 155, Summæ ampliſſimæ. Cic. de Leg. Sed ipiæ ſummæ rerum ac ſententiæ.

Explicare ſummam auaritiæ Cic. in Piſonem,

Belli ſummam credere puero. Virg. 10. Æneid,

In hoc ſumma iudicij cauſaque tota conſiſtit. Cic. pro Quintio.

Summa militiæ. Tacit. lib. 18.

Numerorum ſumma. Horat. de Arte.

Operis ſumma Horat. de Arte.

Patrimonij ſumma. Horat 1. Serm. ſaty. 3.

Summam promiſſi ſui complere, Promiſſum omnino abſoluere. Cic. 5. Verr.

Summa rerum. Terent. Phorm. 1. 2,
Ad te ſumma ſolum Phormio rerum redit.

Summæ rei periculum facere. Tacit. lib. 10. Idem lib. 11. Ad maturandum ſummæ rei diſcrimen.

Communes rerum & generum ſummæ. Cic. 2. de Orat.

Salutis ſumma. Lucret. lib 2.

Victoria ſumma in eo conſtat. Cæſar. bel. 7. bel. Gall.

Summa quadrans, Vide QVADRANS.

Breuis ſumma, Vide BREVIS.

Dicere ſummam alicuius rei. Cic. 1. de Inuent.

Ad ſummam pertinet. Quintil. lib. 1 An Philippus Macedonum rex Alexandro filio ſuo prima literarum elementa tradi ab Ariſtotele ſummo eius ætatis philoſopho voluiſſet, aut ille ſuſcepiſſet hoc officium, ſi non ſtudiorum initia à perfectiſſimo quoque optimè tractari, & pertinere ad ſummam credidiſſet? Ad ſummam doctrinæ & eruditionis intelligo, quam filio deſtinauerat eſſe quærendam literarum ſtudio. Budæus.

In ſummam. Tacit. lib 13. Nihil in ſummam pacis proficiebatur. Liu. lib 1 Decad 4.

In ſummam proficere Quintil lib 1. Maiora tamen aliqua diſcet puer eo ipſo anno quo minora didiciſſet. Hoc per ſingulos annos prorogatum, in ſummam proficit. Id eſt, eam diſcendi facultatem quam adoleſcenti aut iuueni comparare volumus, & ad eum finem quem animo deſtinauimus. Budæus.

Summa illa ſit. Quicquid officij, beneficij, honoris in Genucilium contuleris, id te exiſtimato in meipſum atque in rem meam contuliſſe. Cic. ad Therm. lib. 13. 54

Summa fuit, vt ille quaſi exitum quærens vt deliberaturum, nō fuit negandum: ita diſceſſimus. Cicero ad Attic. lib. 9 190.

Summa illuc pertinet vt, &c Cic 7 Verr.

Summa eſt in teſtibus. Cic. pro Flacco,

¶ Summam cogitationum facere. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Hæc eſt ſumma. Plaut. Perſa. 1,

Summa eſt in quo mihi gratiſſimum facere poſſis, Si curaris vt Auianus, &c. Cic. ad Titium, lib 13 76.

Summa pecuniæ. Cice ad Fabium lib. 7 24, Scilicet iſta quidem ſumma ne ego multo libentius emerim diuerſorium Idem pro Q. Roſcio, Non refert parua nomina in codices? imo omnes ſummas.

Veráne ſumma ſit vniuſcuiuſque rationis. Cic. 2 de Orat.

Addendo, deducendóque videre quæ reliqui ſumma fiat. Cicero 2. Officiorum.

Creditor totius ſummæ. Quintil. lib 5 cap. 10.

Quum ipſa pecunia, quæ Stalent data eſt, numero ac ſumma ſua, non modò quanta fuerit, ſed etiam ad quam rem data fuerit, oſtendat. Cic. pro Cluentio.

Colligit ſumma Plin, lib. 9. cap 35, Quæ ſumma quadringenties ſeſtertium colligebat.

Concipere ſummam, Vide CONCIPIO.

Conficere ſummam. Cic. de Lege agra. Alij legunt fecisset,

Congruunt cum ſumma. Cic. ad Atticum, lib. 7. 131. Reliqua patebant, & cum Terentiæ ſumma congruebant.

Decedet nihil de ſumma, Vide DECEDO.

Detrahere de ſumma. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195.

Deceſſionem de ſumma facere. Cic. pro Rabirio Poſthumo,

Facere ſummam. Cic. 4. Verr. In cenſu habendo poteſtas omnis æſtimationis habendæ, ſummæque faciundæ cenſori permittitur. Idem 5. Verr.

Immouere ſummam, Vide IMMANVO.

Remittere alicui de ſumma vel de capite. Cic. 5 Verrin.

Subducamus ſummam. Cic. ad Atticum, lib. 5 110.

Summa, pro complemento. Quintil. lib 3. cap. 1. Huic ſtudium & incrementum dederit vtilitas, ſummam ratio & exercitatio? Confectionem quoque ſignificat apud eundem lib 5. cap. 10. Habēt omnia initium, incrementum, ſummam. Idem, Ex initiis ſumma colligitur: quum dicit, Non poſſum togam prætextam ſperare, quum exordium pullum video. Et alibi, An ad initium ſumma referenda, nempe an ei cædes imputanda ſit, a quo iurgium cœpit.

Summa ſummarum hæc erit, tardiloquum te eſſe iubeo. Senec. epiſt. 40.

Summa ſummarum in Plauti Truculento eſt, cùm in rationibus multa nomina & capita in vnam ſummam rediguntur, ac ſic multis ſummis factis, omnia tandem in vnam conſummantur. Nam vt capita in ſummam, ſic ſummæ in ſummam ſummarum rediguntur. In Lucretio autem ſumma ſummarum immenſitatem ipſam vniuerſi ſignificat. Ex Turnebo

¶ Habere ſummam orationis. Cicero Attico, libro 1. 16, At ille perpauca locutus, hanc ſummam habuit orationis, vt ſibi ignoſcerem.

Sed tamen hæc eſt ſumma concluſionis meæ, Cic. 2. Philip.

Quicquid dixi, ad vnam ſummam referri volo, vel humanitatis, vel clementiæ, vel miſericordiæ tuæ. Cicero pro Ligario.

Efficere longam ſummam Quintil. lib 4. cap. 2.

Tendere ad ſummam. Quintil. in Procem. lib. 1.

Ad ſummam non poſſunt iſtæc ſic abire Cic. Attic. lib. 14. 209.

In omni ſumma, me ad otium conuerto. Cic. ad Q. frat. lib 3 21.

In ſumma. Cicero ad Q fra. lib. 2. 16, Quo die hæc ſcripſi, Druſus erat de prævaricatione Trib. ærarij abſolutus, in ſumma quatuor ſententiis cùm Senatores & equites damnaſſent,

Ad ſummam, Vide AD præpoſitionem.

Ad ſummam dic M. Tullij, &c. Cic. ad Atticum. lib. 7. 127 Idem de Offic. lib 1. Ad ſummam, ne agam de ſingulis.

Summa, Abſolutè pro numero. Lucret. lib. 2.
Vt neque finis (vti docui) neque ſumma ſit vlla.

Summatim pen prod. Aduerb. {κεφαλαιωδῶς, ἐπιτομῶς} Per ſingulas ſummas, vel in ſumma, & breuiter. Varro in Præf. libri 2 de Re ruſt. Qua de re pecuaria breuiter ac ſummatim percurram. Cic. ad Atti. lib. 5. 104, Itaque ſubſedi in ipſa via, dum hæc quæ longiorem deſyderant orationem, ſummatim tibi perſcriberem.

Summatim ex eo dictum eſt, quod ſummas ipſas, non omnia æra legimus & ſubducimus. Turnebus.

A me pauca cognoſces, & ſummatim. Cic. Trebonio. lib. 10. 28.

Attingere aliquid ſummatim. Lucret. lib 3.

Breuiter & ſummatim deſcribere. Cic. in Orat.

Nunc exponamus genera ipſa ſummatim. Cic. 2. de Orat.

Narrare ſummatim & particulatim. Autor ad Heren. lib. 1.

Summatim

Summatim à ſummus. Vide pòſt SVMMVS.

Summarium, Epitome, ſeu breuiarium. Senec. epiſt. 39. Vide ne plus profectura ſit ordinaria oratio, quàm quæ nunc vulgò *breuiarium* dicitur. Olim quum Latinè loqueremur, ſummarium vocabatur.

Summanalia, Liba farinacea in modum rotæ ficta. Feſtus. Cælius Rhod. lib. 9. cap. 16. Sumenalia vocat à ſumine.

SVMMANVS, pen. prod. {*σουμμάνος*} Deus antiquis creditus, cui nocturna tribuebant. Plin. lib. 2. cap. 52. Diurna attribuentes Ioui, nocturna Summano. De fulminibus. Cic. 1. de Diuinat. Quid Summanus in faſtigio Iouis optimi maximi, qui tum erat fictilis, è cælo ictus eſſet. & Summani nomine intelligendus eſt Pluto, vt teſtatur Capella de Nuptiis Philologiæ lib. 2. quem ita nuncupant, quaſi ſummum deorum Manium. Qui deus tamen ſit Summanus addubitaſſe videtur Ouid. quum 6. Faſtorum, ſcribit 2. 11. Calendas Iulias templum illi fuiſſe ſacratum.

Summarius, Summates, Summatus. Vide SVMMVS.

Summergo, Summitto. Vide poſt SVMMVS.

Summœnium, Dicebatur locus lupanaris, quòd ferè ſub mœnibus eſſet, quaſi ſubmœnium. Inde Summœnianæ meretrices dicuntur. Martial. lib. 3.

Summœnianas cœnet inter vxores.

Summoneo. Vide SVBMONEO.

Summoueo. Vide pòſt SVMMVS.

Summus, Adiectiuum {*ἄκρος, ὕψιστος*} Quod eſt omnium altiſſimum. Virg. 4. Æneid.

 ſummóque vlularunt vertice nymphæ. Cice. 2. Tuſc. Summum, quo nihil ſit ſuperius.

Summum, & Profundum, contraria. Cic. 3. de Finib.

Summum natium tabulis augeor. Tacit. lib. 19.

Euadere in ſummum. Vide IN præpoſitionem.

Imis permiſcere ſumma. Lucan. lib. 3.

Facere paria omnia infima ſummis. Cic. 3. de Legib.

Ab imo euertere ſumma. Lucret. lib. 5.

¶ Summus, Extremus. Cic. in Hortenſio. Vixit ad ſummam ſenectutem valetudine optima. Virg. 2. Æneid.

Venit ſumma dies, & ineluctabile tempus Dardaniæ.

A ſummo. Vide A præpoſitionem.

¶ Summus, Maximus, quo nihil ſit maius. Terent. Phorm. 2. 1.

Amicus ſummus meus, & popularis Geta.

Seueritatis, & munificentiæ ſummus. Tacit. lib. 1.

Diuiſio ſumma, i. prima, generalius, præcipua. l. 3. D. de ſtat. ho. & l. j. D. de rer. diuiſ.

Summus aliquando ſolum ponitur, & intelligitur Amicus. Terent. Eunuch. 2. 2. plurima ſalute Parmenonem

Summum ſuum impertit Gnato.

Concipere ſummum de aliquo. Quintil. in Proœm. lib. 6.

Ad ſummum. Vide AD Præpoſitionem.

Biduo, ad ſummum triduo. Cic. pro Quintio.

Summus, medius, infimus. Cic. 1. Philipp.

¶ Summa aqua. Cic. 1. Tuſcul.

Æſtas ſumma, pro Vltima. Cic. 7. Verr.

Amentia ſumma. Cic. 2. de Inuent.

Artificium ſummum. Cic. 6. Verr.

Beneficium ſummum. Terent. Phorm. 2. 1.

In ſummo beneficio. Vide IN præpoſitionem.

Summum illud bonum, in animóne ſit an in corpore, virtute an voluptate definiatur. Cic. 1. de Orat.

Quod honeſtum ſit, id eſſe, aut ſolum, aut ſummum bonum. Cicero 3. Offic.

Herillus in cognitione & ſcientia ſummum bonum ponit. Cic. 4. Academ.

Epicurus ponit ſummum bonum in voluptate. Cic. 3. Offic.

Cacumina ſumma. Virg. 6. Æneid.

Summus ciuis. Vide CIVIS.

Clamore ſummo. Plaut. Merc. 3.

Contumelia ſumma. Cic. 5. Verr.

Culmina ſumma villarum. Virg. eclog. 1.

Deſperatio ſumma. Plin. lib. 13. cap. 1.

Dolor ſummus. Plin. lib. 11. cap. 37.

Faſtigia ſumma rerum. Virg. 1. Æneid.

Fide ſumma. Liu. 4. ab Vrbe.

In ſummo fluctu pendent. Virg. 1. Æneid.

Forma ſumma. Terent. Eunuch. 2. 3.

In honore ſummo vigere. Lucret. lib. 4.

Hyeme ſumma nauigare. Cic. ad Munatium, lib. 15. 61.

Summus atque perfectus imperator. Cic. pro Lege Manilia.

Ingenia ſumma. Cice. 4. Acad. Nihílne tot ſeculis ſummis ingeniis, maximis ſtudiis explicatum putamus?

Inſcitiæ ſummæ mihi videtur. Cic. 2. de Finib.

Iure ſummo agere cum aliquo. Cic. 7. Verr. Vide IVS.

Summum ius, ſumma iniuria. Cic. 1. Offic.

Laboris ſummi dolor. Cic. 5. Verr.

De ſummo loco, ſummóque genere captus. Plaut. Capt. 2.

Summo loco natus. Cic. ad Thermum, lib. 2. 17.

Dicere dolorem ſummum malum. Cic. 3. Offic.

Materia ſummi mali aurum. Horat. 3. Carm. ode 24.

Ad ſummam magnitudinem peruenire putantur decem annis delphini. Plin. lib. 9. cap. 8.

Mœror ſummus. Cic. pro Quintio.

Omnia ſumma in eo ſunt: Hoc eſt, vndecunque maximus & excellens. Cic. pro Lege Manil.

Opes ſummæ. Lucret. lib. 2.

Otium ſummum. Cic. 5. Verr.

Pax ſumma. Lucret. lib. 1.

Si homines non eruditi ſummam eſſent prudentiam atque incredibilem eloquentiam conſecuti, inanis omnis noſter eſſet labor. Cicero 2. de Oratore.

Nihil niſi ſumma ratione facere. Cic. Cn. Magno in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 159.

Summa dicebatur quæſtio antiquis, quod nunc *principale punctum* dicimus. Quintil. lib. 3. Quæſtio latius intelligitur omnis, de qua in vtranque partem, vel in plures dici credibiliter poteſt. In iudiciali autem materia dupliciter accipienda eſt: altero modo quo dicimus multas quæſtiones habere controuerſiam, quo etiam minores omnes complectimur: altero, quo ſignificamus ſummam illam in qua cauſa vertitur.

Rector ſummus deûm. Ouid. 13. Metam.

Quid mihi cum iſta ſumma ſanctimonia? Cic. pro Quintio, 32.

Homo ſenectute ſumma. Cic. 8. Philipp.

Studium ſummum literarum erat in vtroque. Cic. 1. de Prob.

Stultitiæ ſummæ eſt. Cælius Cice. omni in epiſtol. ad Attic. lib. 10.

Summa ſummarum in illo gloria fuit, Aſiam vltimam prouinciarum accepiſſe, eandémque mediam patriæ reddidiſſe. Plinius libro 7. cap. 26.

Vt ſumma hortatur. Liu. 3. bel. Pun.

Vir ſummus. Plaut. Capt. 6.

Voce ſumma reſonans. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.

Voce ſumma pronuntiare verſus. Cic. 1. de Orat.

Voluptas ſumma. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.

¶ Summa res, pro Summa rei, & pro tota Rep. Cic. 2. Philipp.

¶ Summum, Valde profundum. Plaut. Milit. 16.

Nunc hæc res apud ſummum puteum geritur. Ibidem, 9.

¶ Summus, Laudabilis, glorioſus. Virg. 9. Æneid.

Méne igitur ſocium ſummis adiungere rebus

Niſe fugis?

¶ Summam, & ad Summum {*τὸ πέρας*} pro eodem. Cic. 5. Verr. Duo millia nummûm, aut ſummum tria dediſſe. Idem ad Atticum, lib. 13. 178. Expectabam hodie, aut ſummum cras ab eo tabellarios. Vide Ad ſummum in AD.

Scies igitur fortaſſe cras ſummum perendie. Cicero Attico, libro 12. 257.

Ad ſummum pro Optimè. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. Fac planè vt valeas, nos ad ſummum, Scribes valemus. Aliud exemplar legit adſumus.

Summo, hoc eſt fine. Quintil. 7. cap. 2. Quia & initiò mouendus ſit iudex, & ſummo impellendus.

Summè, Aduerbium {*ἄκρως*} Maximè, excellenter. Plautus Pœnulo, 12.

Eſt ne hic ſeruus meus? c. ſummè herclè verò Agoraſtocles. Plin. epiſt. 243. Habui enim illum Quæſtorem in Conſulatu, mei ſummè obſeruantiſſimum.

Ab aliquo petere & ſummè contendere. Cic. pro Quintio.

Hoc me ſollicitare ſummè ſolet. Cic. 1. de Orat.

Summè miſer, Admodum. Cic. 4. de Finib.

Summè officioſus in aliquem. Cic. 3. Verr.

Summè iucundum. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 19.

Summoperè, Aduerbium {*μάλιστα*} Cicero 1. de Inuent. Vitia verò hæc ſunt certiſſima exordiorum, quæ ſummoperè vitare oportebit.

Summarius, ſummarij. Cic. ad Atti. lib. 10. epiſt. 1. Niſi fortè iſte ſummarius ei poteſt perſuadere, vt dum Oratore eat, & redeat, quieſcat. Vbi interpres Beroaldus legit Senatus, quem per fas & nefas collegit Cæſar, reliquias reliquiarum. Alij ſummarium Cæſarem interpretantur, qui prior eſſe volebat, malebat eſſe primus, ac reliquis præeminere.

Alij ſummarium exponunt, grandi ſumma emptum pacificatorem, de quo paulo antè in eadem epiſtola dixerat: Iam enim illum emptum pacificatorem perorasse puto. Emptum, id eſt, pretio à Cæſare inductum, vt de pace ageret in Senatu cuius nomen fuit in Attici epiſtola. Turnebus ſummarium interpretatur, hominem ſeditioſum, & belli ciuilis cupidum, atque adeo paruum quendam Mariû. Eſt qui mallet nummarius: vt nùmarij iudices, pretio corrupti.

Summitas, penul. corr. ſummitatis {*ἀκρότης, ὕψος*} Altitudo.

Summates, ſummatum, pen. prod. plu. nu. {*ἄριστοι*} Qui & optimates & primates appellantur. Plaut. Ciſtel. 2.

 vbi iſtas videas ſummo genere natas

Summates matronas. Apuleius libro vndecimo, Beneuolis præceptis ſummatis deæ recreatus hoc eſt, Iſidis deæ præpotentis. Vt enim hic & hæc noſtratis & hoc noſtrate, ita hic & hæc ſummatis, & hoc ſummate dixere veteres. Vide Infimates, poſt INFERVS.

Summatus, ſummatus, Principatus, ſupremus gradus, ſupremus honor. Lucre. lib. 5.

Imperium ſibi cùm, ac ſummatum quiſque petebat.

Summatim, pen. prod. Aduerbium {*κεφαλαιωδῶς*} Per ſummum, vel à ſumma extremitate. Columel. lib. de Arboribus, cap. 6. Sin autem curſumque exaruit (ſcilicet vineæ truncus) vt curuari non poſſit, primo anno ſummatim ita ne radices cruas, aut lædas, ablaqueato.

SVMMAENIVM, Romanum proſtibulum fuit. notat Alexander Alexandrinus lib. 4. genialium dier. cap. 18.

Summiſſior comparatiuè. Feſtus: Summiſſiorem aliis ædem Honoris & Virtutis C. Marius fecit, ne ſi fortè officeret auſpiciis publicis, augures eam demoliri cogerent.

Summuſſi, aliàs vt Paulus notat, ſummiſſi, murmuratores. Nævius, Odi (inquit) ſummiſſos, proinde apertè dice, quid ſit. Terentius Muſſare pro tacere poſuit, cùm ait,

Sile, cela, occulta, tege, tace, muſſa. Item in Adelphis.

Muſſitanda iniuria adoleſcentium eſt. Feſtus. qui in priore exemplo alium à Terentio allegaſſe mihi viſus eſt, quicquid annotarit Paulus.

Summuto, ſummutas, penultima producta {*ὑπαλλάττω*} ſummutare, Aliud pro alio mutare. Cicero in Oratore, Hanc hypallagen rhetores, quia quaſi ſummutantur verba pro verbis, metonymiam Grammatici vocant, quòd nomina tranſferuntur.

Quoniam aliter à rhetoribus, aliter à grammaticis hæc figura vocatur, vtriuſque nominis rationem affert. Rhetores (inquit) hypallagen vocant, quia verba pro verbis quaſi commutantur: Græcum enim hoc vocabulum eſt ὑπαλλαγή, quæ latinè ſubmutatio dici poteſt, à verbo ὑπαλλάττω, ſummuto. Grammatici verò Metonymiam vocant, quòd nomina transferuntur. Quintilianus μετωνυμίαν, nominis pro nomine poſitionem interpretatur: vt Neptunus pro mari.

Sumo, ſumis, ſumpſi, ſumptum (αἱρῶ, λαμβάνω) ſumere, Accipere, tollere. Saluſt in bello Iugurthino, epiſtolam ſuper caput temerè poſitam ſumit. Terent. Adelph 5 9.

Poſtremo à me argentum, quanti eſt ſumito. Idem Heautun. 3. 2.

Sumat, conſumat, perdat, decretum eſt pati.

In manum vel manu ſumere. Cic 2. de Lege agraria, Itaque hominem legem ſumpſi in manus, &c. Idem 2. Tuſc. Epicurum autem & Metrodorum non ferè præter ſuos quiſquam in manu ſumit.

Sumere de Colum. lib. 12. cap 24. Aqua marina quàm longiſſimè à littore de pelago ſumenda eſt. Cic. 4. Acad. Hæc autem quæ iam dicam, ſunt ſumpta de primo.

Sumpta eſt eo vatia Cic. 3. Offic.

Sumere ſibi aliquid, Multũ & penè nimium ſibi tribuere. Cic. pro Plancio, Quanquam mihi nunquam tantum indicem.

Sumere ſibi vt. Cic. ad Atticum. lib. 8 159.

Sibi ſumere, Aliter. Cic. ad Att. lib. 16 348. Tamen hoc pro coniunctione & beneuolentia noſtra mihi ſumpſi, vt id à te peterem.

Vide quid mihi ſumpſerim Cic. Cæſari lib. 7 5.

Sumo mihi pro meo iure. Cic 2 de Orat.

Sibi pro alio ſumere, Cic ad Plancum, lib. 13 70. Tantum tibi ſumito pro Capitone apud Cæſar. quantum ipſum meminiſſe ſenties.

¶Sumere aliunde. Terent Phorm 2 1.

Nam tario, verùm argentum deerat o. ſumeret Aliunde.

E medio ſumere, Auferre. Scæuola in l. Vxor ita D. De dote relegata, Vxor mea quicquid et comparaui, & quod mihi dedit, è medio ſumat.

¶Sumere in re aliqua Impendere. Plaut. Milit 10.

¶Sumere, Prouinciam recipere. Cice 4 Verr Quod quum ita ſit, nihil ſi gam tamen: meminero me non ſumpſiſſe quem accuſarem ſed recepiſſe quos defenderem.

¶Sumere, Emere. Cic. Gallo lib. 7. epiſt. 24. Sed eſſent mi Galle omnia facilia, ſi & ea mercatus eſſes, quæ ego deſiderabam, & ad eam ſummam quam volueram Paulò poſt, Prorſus ea iſtis emptionibus nullam deſidero, tu autem ignarus inſtituti mei, quanti ego genus omne ſignorum omnium non æſtimo, tanti iſta quatuor aut quinque ſumpſiſti

¶Sumere, Eligere Saluſt in Iugurtha, Sumat aliquem ex populo monitorem officij ſui.

Aliquem iudicem ſumere Brutus Ciceroni, 6.

¶Animum ſumere Ouid 1 Faſt.

Aquam ſumere è fluuio. Ouid. 2. Amor. eleg. 19.

Sumere aquam è puteo Plaut Milit. 9.

Arbitrum ſumere. Cic pro Roſcio Comœdo.

Argumenta ſumere. Cic 4. de Finib.

Arma ſumere. Cic. 1 Tuſcul.

Authoritatem ſibi ſumere. Cæſar 1. bel Gal.

Bellum ſumere. Plin. lib. 15. cap 18.

Bellum ſponte ſumebant Tacitus lib 19.

Bellum ſumere pro aliquo. Ouid epiſt. 15.

Beneficium ſumere. Plaut. Perſa, 22.

Cibum ſumere. Plin lib 21. cap 3.

Ora ſumebant cibos minimos Ouid. epiſt. 12.

Colorem ſumit, & capit faciem. Ouid. 13. Metam.

Confidentiam ſumere. Plaut. Capt 13.

Conſilia ſumere in aliquam rem. Plin. epiſt. 814.

Conſilia vana ſumere. Horat 1. epiſt. 19.

Curam ſumere. Plin in Paneg

Diem ſumere. Cic pro Cecinna, Colloquuntur: dies ex vtriuſque commodo ſumitur.

Exempla ab aliquo ſumere. Cic. pro Lege Manil. Terent. Adel. 3. 3. Iubeo atque ex aliis ſumere exemplum ſibi.

Exordia ſumere. Virg 4. Georg.

Faſtus ſumuntur ab imagine ſpeculi. Ouid. 2. Amor. eleg 17.

Hoſtes ſumere. Ouid epiſt. 12.

Ientaculum ſumere. Martial. lib. 13.

Imaginem alicuius ſumere. Plaut. Amphit. 4 12.

In argumentum aliquid ſumere. Quintil. lib 7. cap. 3.

Sumitur in conſcientiam Eudemus amicus ac medicus Liuiæ. Tacitus lib. 4.

In optionem ſumere Plaut. Aſina 3.

Inimicitias ſumere. Cic. in Vatinium.

Initium ſumere. Cic. in Salluſtium, Quò me vertam P. C? Vnde initium ſumam?

Iras vanas ſumpſit. Ouid. 2. Metam.

Iudicem ſumere de controuerſiis. Brut. ad Cic. 6.

Iudicium ſibi ſumere. Cæſar 3 bel. Ciuil.

Laborem ſumere. Cæſar 3. bel Gal.

Laudem ſumere à crimine. Ouid 6. Metam.

Literas commendatitias ad aliquem ſumere ab altero. Cic ad Sulpitium, lib. 13 27.

Mutuum ſumere, pro Mutuo accipere. Plaut. Amphit. 8.

Mutuas pecunias ſumere. Cic. 3. Verr. Quum per eos ipſos dies, per quos cauſam Dio diceret, reperiretur pecunias ſumpſiſſe mutuas, nomina ſua exegiſſe, prædia vendidiſſe.

Nomen aliud ſumere. Ouid 6. Faſt.

Obſequium animo ſumere, Animo obſequi. Plaut. Bacchid. 22.

Operam ſumere ad rem aliquam. Plaut. Mercat. 12.

Operam in re aliqua ſumere. Terent. in Prolog. Hecyr.

Operam ſumere, Fruſtra laborare Plaut Moſtel 8.

Quid ego huc recurſem? aut operam ſumam, aut conteram?

Operam fruſtra ſumere, Idem. Terent. Heaut. 4 3.

Otium ſibi ſumere. Cic. 3. Offic.

Partes alicuius ſumere. Cæſar 3 bel. Ciuil. Cic. 10 Philipp Quas enim partes ipſe mihi ſumpſeram, eas præoccupauit oratio tua.

Periculum pauci ſumpſere. Tacit. lib. 19.

Perſonam magiſtri ſumere. Plin epiſt. 160. Cic. pro Plancio, abiecta Quæſtoris perſona, comitiſque ſumpta.

Pœnas ſumere. Virg. 2 Æneid.

Principium ſumere à re aliqua. Plin. lib 18 cap 4.

Pro certo ſumere. Cic 2 de Diuin. Tantum ſat eſt intelligi id ſumere iſtos pro certo, quod dubium controuerſumque ſit.

Res non conceſſas ſumere, & ex illis efficere quod velis. Cicero 4. de Finibus.

Simile ſibi ſumere. Plaut. Moſtel 3.

Socerum ſumere. Ouid. 2 Metam.

Spatium ad cogitandum ſumere. Cic. 4 de Finib.

Speciem hominis ſumit inſans in aluo Ouid 7. Metam.

Spiritus ſibi ſumere, & arrogantiam. Cæſar 1. bel. Gal.

Superbiam ſumere Horat. 3 Carm. ode 30.

Sumere ſupplicium, Punire Plaut Merc. 24.

Supplicij ſumat quid volt ipſe ob hanc iniuriam.

Supplicium de aliquo ſumere Terent. And. 3 5.

Cur non habeo ſpatium, vt de te ſumam ſupplicium vt volo? Cic. pro Roſc Amerino.

Tempus ſumere ad rem aliquam. Cic 1. de Legib. Idem ad Q. frat. lib. 2 12. De interpellatione tantum ſumam à vobis temporibus ad ſcribendum, quantum dabitis.

Teſtimonium ſumere in ſe aliquis Cic. pro Cecinna.

Togam virilem ſumere. Liu. 6. bel. Pun.

Veſtis mihi ſumitur Ouid. 5 Triſt eleg 6.

Vires ſumunt incendia. Horat. 1 epiſt 19.

Vitam ſumere. Horat. 3 Carm ode 5.

¶Quomodo autem ſumis, vt ſiquid cui ſimile eſſe poſſit, ſequatur vt etiam difficulter internoſci poſſit? Cic 4 Acad.

Sed quum hic ſumpſit quod vult, id tamen quod aſſumit, concedi nullo modo poteſt. Cic. 2. de Diuinat

¶Sumere, pro conſumere, vnde & ſumptus nomen traxit. Terent. Hilarem hunc ſumamus diem. Eſt, vt alio loco Donatus explicat, non accipiamus, ſed impendamus atque conſumamus.

¶Sumi dicitur oratio, quæ conſumitur & ponitur. Quintil. nimiũ longa ſumatur Ex Turnebo.

Sumptus, Participium (ληφθείς.) Cic. de Amicitia, 1 Sumpta virili toga. Vide hos quaſi ſumptos dies ad labefactãdum illius dignitatem. Cic. pro Rabirio Poſthumo.

Querela aliè ſumpta. Lucret. lib 4.

Sumpturus, pen prod. (ληψόμενος) Aliud participium, vt Oſcula ſumpturus Ouid. 5. Faſtor

Sumptus, huius ſumptus (δαπάνη, ἀνάλωμα, χορηγία) dicitur quod quis impendit, ſiue impenſa. Terent. Phorm. 4. 3.

Opus eſt ſumptu ad nuptias.

Annuus ſumptus, Vide Annuus in ANNVS.

Exiguus ſumptus Cic. in Parad.

Liberales ſumptus, Vide Liberalis in suo adiectiuo.

Legitimus & infinitus ſumptus. Cic Appio, lib 3. 8.

Sumptus vbique Ciceroni pro Luxuria accipitur: vnde ſumptuoſus, et pro Cælio, Nulla luxuries reperietur, nulli ſumptus, nullum æs alienum. Ibidem, Vigeat apud mulierem venuſtate, dominetur ſumptibus. Budæus.

Egentiſſimarum ciuitatum ſumptus. Cic. Appio, lib. 3. 8.

Magnificentia & ſumptus epularum. Cic. 5. Tuſcul.

Dapſilis ſumptus, Vide Dapſilis in DAPS.

Infinitus ſumptus. Cic 2. Offic

¶Abire in ſumptus, Vide ABEO.

Accommodare ſumptus, Vide ACCOMMODO.

Admittere ſumptum, Vide ADMITTO.

Afferre ſumptum, Vide AFFERO.

Decernere ſumptum. Cic. Fam 3.

Publico ſumptu decorare oppida. Horat. 2. Carm. ode 15.

Dare ſumptum. Cic. 2. de Inuent.

Effuſus ſumptus. Cic. pro Roſcio Amerino.

Erogare in ſumptum. Cic. ad Att 8.

Exercere ſumptum. Terent. in Heaut.

Prouinciam ſumptu exhaurire Cic. Qu. frat. lib. 1. 2.

Extenuare ſumptum. Cic. 2 de Legib.

Facere ſumptum. Terent Adelph. 5. 4.

Sibi vixit, ſibi ſumptum fecit.

Nullus teruncius factus ſumptus eſt. Cic. ad Att. lib. 5. 110.

Facere ampliter ſumptum, Vide AMPLVS.

Facere ſumptum in rem militarem. Cic. Cornificio, lib. 12. 29.

Facere ſumptum pro quæſtu. Horat 1 Serm. ſat. 2.

Fit ſumptus in Quæſtorem, &c. Cic. ad Attic. lib 5. 10.

Habere ſumptum. Cic. Famil. 9.

Impendere laborem & ſumptum ad incertum caſum. Cic. 5 Verr.

Impendunt infiniti ſumptus in hos exercitus quibus nunc defendimur. Cic Brutu, 18.

Inſumere ſumptum magnum, aut laborem in aliquam rem. Cic. 2. de Inuent.

Leuare ſumptum, Vide Leuo in LEVIS.

Minuere ſumptum in aliquem. Cic. 2. de Legib.

Minuere ſumptum, aut remittere. Cic. ad Appium, lib. 3. 8.

Mutuari in ſumptum, Vide Mutuor in MVTVVM.

Parcere ſumptui, Vide PARCO.

Ponere ſumptum. Cic. Q. frat. lib. 3 17.

Prodire ſumptu extra modum. Cic.1.Offic.
Suggerere ſumptum. Cic.1.de Inuent.
Eſſe ſumptui. Cic. Attico, lib.5.102, Aduentus noſter minimi, nec minimo quidem fuit ſumptui.
Suppeditare ſumptus Cic 2.de Offic.
Suſtentare ſumptus. Cic. Non iſtorum pecuniis quicquam aliud deeſſe video, niſi iſtiuſmodi fundos, quorum ſubſidio familiarium magnitudines, & Cumanorum, ac Puteolanorum prædiorum ſumptus ſuſtentare poſſint.
Suſtinere ſumptum. Brut.Cic.Fam.11.
Temperare ſumptus. Ouid 1.Amor eleg 3.
Sumptus, in genitiuo ſumpti, antiquè Cato. cap 25, Eo ſumpti opus eſt.
Sumptuarius, Adiect. {[illegible]} Quod ad ſumptum pertinet Cic. ad Attic lib.13.295, Tu velim è Pollice cognoſcas rationes noſtras ſumptuarias.
Sumptuaria lex. Quæ de moderandis ſumptibus lata eſt, quam Cato cibariam appellat. Cic.ad Gallum, lib.7 27, Lex ſumptuaria, quæ videtur [illegible] attuliſſe, ea mihi fraudi fuit. Sic ad Att.li.13 265.
Sumptuoſus, pen. prod. Aliud adiectiuum {[illegible]} Qui magnos ſumptus facit. Cic.pro Cluent. Quum eſſet egēs, ſumptuoſus, audax, callidus, perfidioſus. Sic 2.de Orat. Quòd ſumptuoſus, de luxuria: quòd alieni appetens, de auaritia.
Nil apud hunc lautū, nihil elegans, nihil exquiſitū, ne magnopere quidem quicquam præter libidines ſumptuoſum. Cic.in Piſon.
Adoleſcentiæ ſumptuoſæ homo, Vide Adoleſcentia in ADOLEO.
Cœnæ ſumptuoſæ. Catull.ad Fund. Cicero Pæto, lib 9 23.
Conuiuia ſumptuoſiora. Martial.lib.1.
Domus ſumptuoſa, Sumptuoſa familia Terent. Adel.4.7.
Magnifica & ſumptuoſa funera. Cæſar 6.bell.Gall.
Magnificus & ſumptuoſus homo. Terent.Heaut.1.2.
Hoſtia ſumptuoſa. Horat.3.Carm.ode 23.
Ludi ſumptuoſiores. Cic.Q.frat lib.3 24.
Reſperſio ſumptuoſa. Cic.2.de Leg.
Sumptuoſè, pen.prod. {[illegible]} Cum magno ſumptu. Plin epiſt. 189, Caſtigabat quidem filium ſuum, quòd paulò ſumptuoſius equos & canes emeret. Catull.ad Portium & Socrationem.44,
Vos conuiuia lauta ſumptuoſè De die facitis,
Iactare ſe ſumptuoſiùs & inſolentius. Cic.2.in Catil.
Sumptito, ſumptitas, pen corr. ſumptitare, Frequentatiuum. Plin. lib.25.cap.5, Vt plerique ſtudiorum gratia ad peruidenda acrius quæ commentabantur, ſæpius ſumptitauerint.
Sumptio, Verbale {[illegible]} Cic 2.de Diuin. Sed demus tibi iſtas duas ſumptiones, ea quæ [illegible] appellant dialectici, ſed nos Latinè loqui malumus. Cato de Re ruſt. cap.172 Da lege oleæ faciundæ, Si ſumpſerit, in ſingulas ſumptiones, &c.
SVNIVM {[illegible]} vicus & promontorium Atticæ regionis, quod in extima acie Helladis eſt, ſupra Athenas & Marathonem. Vide tabulam decimam Europæ apud Ptolemæum.
Sunium promontorium, quod vulgò vocatur *Sunes*, ſiue *Cabo de la Colomba*. Teſtis Oliuarius in Melam.
Suo, ſuis, ſui, ſutum {[illegible]} ſuere. Partes duas panni, aut alterius rei inuicem coniungere & colligare. A ſue quidam hoc verbum deducunt: quia huius animalis pilis in ſuendo ſutores vterentur. Cic.2. de Natura deorum, Cultus dico agrorum, extructioneſque tectorū, tegumenta corporum vel texta, vel ſuta, omnemque fabricam æris & ferri. Gellius, Sed hi pleriſque naues loris ſuebant.
Aluearia ſuta lentis corticibus Virg 4.Georg.
Pilea ſuta de lacrimis exſiu. Stat.4.Sylu.9.
Suere aliquid capiti ſuo, Appingere & affigere. Terēt.Phorm 5.2.
Sutor, ſutoris, maſc.g. {[illegible]} Qui ſuit: potiſſimùm autem pro calceario ſumitur. Plaut. Aulul.4,
Quaſi claudus ſutor domi ſedet totos dies. Cic.pro L.Flacco, Se velle dixit, id ſutores & zonarij conclamarunt.
Bonus ſutor. Horat.1.Serm.ſat.3.
Sutorius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ad ſutorem pertinet. Cic.ad Atticum, lib 6 121, Noſtri enim credo grauiter habent Turpionem ſutorium, & Vectium mācipem. Plin.lib.20.cap.15, Verrucas miſto atramento ſutorio tollit. Vide ATRAMENTVM.
Sutura, ſuturæ, pen.prod. {[illegible]} Liu 8 bell.Maced. Sed triplex ſcutale crebris ſuturis duratum, ne fluxa habena ſolueretur in iactu glans.
Sutura, de aliis etiam rebus per ſimilitudinem dicitur. Corn.Celſ. lib.7, Rarò caluaria ſolida ſine ſuturis eſt, & id caput firmiſſimum, atque à dolore tutiſſimum eſt: ex cæteris id quo ſuturæ pauciores ſunt, eo capitis valetudo commodior eſt. Idem lib 5 De glutinatione vulnerum, Sutura oras iungit, quæ ne ipſæ quidem inter ſe contingere, ex toto debent.
Sutilis, & hoc ſutile, pen.corr. {[illegible]} Quod ſutum eſt. vt Nauis ſutilis. Plin.lib.24.9.
Sutilis roſa. Martial lib 9,
Sutilis aptetur decies roſa crinibus: vt ſit,
Qui poſuit ſacræ nobile gentis opus. Idem lib.5,
Pingueſcat nimio madidus mihi crinis amomo,
Laſſenturque toſæ tempora ſutilibus.
Coronæ ſutiles. Plin.lib 21 cap 3, Summáque auctoritas paſſili coronæ. Sutiles Saliorum ſacris inuenimus & ſolennes cœnis.
Cymba ſutilis. Virg 6 Æneid.
Sutrina, ſutrinæ, pen prod. {[illegible]} Officina ſutoris largæ calcei fiūt. Liu.3.bel.Pun. Plin.lib 35.cap.10, Tonſtrinas, ſutrináſque pinxit, & aſellos, & obſonia ac ſimilia.
Sutrinus, pen.prod.Adiect Tacit lib.15, Sutrinæ tabernæ.
Sutrinum, neutro genere, pro Arte ſutrina. Sene.epiſt.91, Non multum abfuit quin ſutrinum quoque inuentum à ſapientibus diceret.
Suopte. ſui ipſius. vt meopte, meo ipſius, tuopte, tuo ipſius. Feſtus.
Suouetaurilia, Vide SOLITAVRILIA.

Suparus, veſtimentum puellarum lineum, quod & ſubucula, id eſt camiſia, dicitur. Afranius: Puella non ſum, ſupparo ſi induta ſum.
Supat, iacit, vnde Diſſipat, diſiicit, & Obſipat, obiicit, & Inſipat, hoc eſt inijcit Paulus ex Feſto Vide INSIPERE.
Supellex, ſupellectilis, pen. corr. f g. vel hic & hæc Supellectilis & hoc ſupellectile, in plurali ſupellectilia: in ablatiuo ſingulari ſuppellectile vel ſupellectili {[illegible]} Domeſticum patris familiàs inſtrumentum, quod neque argento, auróve facto, vel veſti adnumeretur: id eſt, res mobiles, vt vocant Iuriſconſulti, apud quos titulus eſt, De ſupellectile legata. Cuius nomine (vt inquit Paulus) continētur menſæ, trapezophora, delphicæ, ſubſellia, ſcamna, lecti inargentati, culcitræ, toralia, mappæ villoſæ, vaſa aquaria, peluis, aquiminaria, candelabra, lucernæ, trullæ, vaſa ærea: vulgaria, id eſt, quæ non proprio ſuo loco attributa: præterea capſæ, armaria, vitrea, eſcaria, & potoria Hæc Sipontinus ex xixaiii DD. De ſupellectile legata, l 1 & l. Supellectile. Plin lib.15.cap.8, Totam ſupellectilem ligneam. Cic 4.Verr. Supellex ex ære elegantior, & Deliaca & Corinthia. Horat.1 Serm.ſat.6,
Vilis cum patera guttus, Campana ſupellex.
Supellectilis nomenclatura vnde ducta ſit, his verbis palàm facit Vlpian. De ſupellectili legata. Labeo ait originem fuiſſe ſupellectilis, quòd olim his qui in legationem proficiſcerentur, locari ſolebāt quæ ſub pellibus vſui forent.
Inſtrumentum & ſupellex. Cic.6 Verr.
Cogitatio ſupellectilis ad delicias. Cic.in Parad.
Supellex vitæ. Cic. de Amicit Amicos non parare optimam & pulcherrimam vitæ, vt ita dicam, ſupellectilem?
Barbarica ſupellex, Vide BARBARVS.
Curta ſupellex. Vide CVRTVS.
Infelix ſupellex. Quintil.lib 2.cap 4.
Multa & lauta & magnifica ſupellex. Cic.2.Philipp.
Munda ſupellex Horat.epiſt.5.
Vilis ſupellex. Virg 1 Georg In quam locum ſic ait Seruius: Sanè ſupellex vſurpatum, nam artis eſt ſupellectilis. Genitiuus enim aut par debet eſſe nominatiuo, aut maior: vt muſa, doctoris. Si duabus maiorem inuenerimus, contra artem id eſſe manifeſtum eſt: vt anceps, præceps, & pauca alia.
Supellex Oratorum. Cic.1. de Orat. In Oratoris verò inſtrumēto tam lautam ſupellectilem nunquam videram. Idem in Orat. Quo in loco ſupellectilem, Cicero vocat, omne genus ornamenti quo vtuntur Oratores.
Supellecticarius, a, um, à ſupellectile deductum attributum, id ſignificat, quod ad ſupellectilem attinet, vt ſupellecticarius ſeruus. Celſus lib.18. Digeſt. In fundo inſtructo legato etiam ſuppellecticarios, & cæteros hoc genus ſeruos legato contineri. l. Quæſitum. §. Celſus quoq;. De inſtructo vel inſtrumento legato. lib.33.P.111.7.
Super {[illegible]} Præpoſitio, vtrique caſui ſeruiens, accuſatiuo & ablatiuo. Accuſatiuo, variis modis. Primò quando aduerſatur præpoſitioni Subter, vt, Fama ſuper æthera notus. Virgil.1.Æneid. Cic de Legib Demetrius ſuper terræ tumulum noluit quid ſtatui, niſi columellam.
¶ Secundo pro Vltra. Virg 6 Æneid.
- ſuper & Garamantas & Indos
Proferet imperium. Apuleius, Iam enim ſuper oppidū profectus, nos citra reliquerat. Studui ſuper mediā noctem, bonus locutio eſt, teſte Seruio. Virg 9.Æneid. hoc etiam per ablatiuum dixit, Nocte ſuper media.
¶ Super, pro Pluſquam. Suet.in Auguſto, cap 35. Erant enim ſuper mille, & quidam indigniſſimi, &c.
Super octingentos annos. Tacit.lib 13, Quæ ſuper octingentos & quadraginta annos Remi Romulíque infantiam texerat.
Super omnem taxationem. Plin.lib.7.cap.12.
Super omnia. Virg 8. Æneid.
¶ Super, pro Præter. Sueton.in Vitellio, cap.13, Famatiſſima ſuper cæteras fuit cœna ei data aduentitia à fratre. Sic in Tiberio, cap.55, Super veteres amicos ac familiares, &c.
Super bellum. Liu.2.ab Vrbe, Obſeſſáq; vrbs foret, ſuper bellum annona premente, ni Horatius Conſul ex Volſcis eſſet reuocatus.
¶ Satia ſuper ſatia dare. Plaut. Pſeud.14. Plin.epiſt.128, Gratias alijs ſuper alias epiſtolis agit.
¶ Super Euclionis filiam Plaut. Aulul 27. Id eſt, de.
¶ Super cœnam loqui. Tempore cœnæ. Plin.epiſt 87.
Super menſam. Curtius lib.7. Debellaturus ſuper menſam Alexandrum.
Super vinum & epulas. Curtius lib 8. Hoc eſt inter epulas, inter conuiuandum.
¶ Super ſe collocare aliquem, In loco ſuperiore & honoratiore. Suet.in Auguſto, cap.43, Supérque ſe ſubſellio ſecundæ collocauit. Curtius lib 8, Polyperchon, qui cubabat ſupèr regem, &c. Hoc eſt in conuiuio diſcumbebat ſuper Alexandrum.
¶ Ablatiuo, pro De, vbi de re aliqua mentionem facimus. Virgil. 1 Æneid.
Multa ſuper Priamo rogitans, ſuper Hectore multa. Cic. ad Attic: lib.16 333, Hac ſuper re ſcribam ad te Rhegio.
Paterfamiliàs vti ſuper familia, pecuniáve ſua legauerit, ita ius eſto, Author ad Heren. lib.1.
¶ Super, pro Pluſquam, cum ablatiuo. Suet. in Auguſto, cap.38, Super triginta ducibus iuſtos triumphos, &c.
¶ Super, pro Vltra. Virg 9. Æneid,
Nocte ſuper media. Dicimus, & Super mediam noctem teſte Seruio. Id eſt, maiore eius parte tranſacta.
¶ Super pro In. Virg.eclog 1,
Hic tamen hac mecum poteris requieſcere nocte
Fronde ſuper viridi. Idem 6. Æneid.
- gemina ſuper arbore ſidunt.
¶ Super, Virg. 4. Æneid.

Nec ſuper ipſe ſua molitur laude laborem. Vbi Seruius, Super laude ſua, id eſt, pro ſua laude. & Græcum eſt ſchema. Sic enim Demoſthenes, [illegible] id eſt, pro corona, [illegible], pro illa.

¶Super gratiam eſſe, Maius eſſe, vincere, ſuperare. Saluſt. in Iugurtha, At Iugurtha manifeſtus tanti ſceleris, non prius omiſit contra verum niti, quàm animaduertit ſuper gratiam atque pecuniam ſuam, inuidiam facti eſſe.

¶Super efficitur aduerbium, vbi caſum deſiit habere. Plaut.
Hinc atq; hinc ſuper, ſubterq; premor anguſtiis. Cic. pro Qu. Roſc.
Satis ſuperque habere dicit. Virgil. 4. Æneid.
-lectúmque iugalem Quo perij, ſuper imponas.

¶Super, pro Deſuper Virg 9. Æneid.
Et ſuper è vallo proſpectant Troes. Idem 10. Æneid.

¶Super quàm quòd. Liu. 7 bel. Pun Marcellus etiam aduerſo rumore eſſe, ſuper quàm quòd primò male pugnauerat. Id eſt, præter quàm quòd.

¶Super ſomnum ſeruus, Id eſt ſeruus à cubili. Curtius, Sed per diſpoſitos quos ſuper ſomnum habebat.

¶Super, pro ſupereſt. Vt enim Græci prouerbia pro verbis interdum per elegantiam ponunt, vt [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]: ſic & Valerius ſuper pro ſupereſt illo verſu, Nec ſpes vlla ſuper. & ante eũ Virgilius,
O mihi ſola mei ſuper Aſtianactis imago. quanquam aliter à Seruio explicatur. Turnebus.

¶Pro Inſuper & amplius. Virg. 2. Æneid.
Cui neque apud Danaos vſquam locus, & ſuper ipſi
Dardanidæ infenſi pœnas cum ſanguine poſcunt. Nonnulli legunt inſuper. Idem 11. Æneid.

¶Super, veteres pro Supra vſurparunt. Horat. lib. 2. ſat. 8, Nomentanus erat ſuper ipſum, Porcius infra &c.

Deſuper, Vide DE præpoſitionem.

Super, compoſitionem ingreditur, vt Superſedeo, &c.

Supera, pro Supra, Vide SVPRA.

Supera, ſuperorum, Vide SVPERVS.

Superabilis, Vide SVPERO.

Superabundo, ſuperabundas, ſuperabundare, Redundare. Vlpian. in l. Non ſolent. D. De diuerſis reg. iur. anti. Non ſolent, quæ ſuperabundant vitiare ſcripturas.

Superaddo, ſuperaddis, ſuperaddidi, ſuperadditum, pen corr. {[illegible]} ſuperaddere, vltra addere. Virgilius eclog 5,
Lenta quibus torno facili ſuperaddita vitis. Propert. lib. 2. eleg. 14.
Et ſit in exiguo laurus ſuperaddita buſto.
Carmen ſuperaddere tumulo. Virg. eclog 5.

SVPERAEQVANI populi in quarta regione Italiæ, quos Salmonenſibus vicinos eſſe Plin. commemorat, lib. 3 cap. 12.

Superaggero, ſuperaggeras, pen corr. ſuperaggerare. Colum. lib 12. cap 44. Factæ ſcrobi operculum imponitur, & paleato luto circumlinitur, eáque humus quæ fuerat egeſta, ſuperaggeratur.

Superagnata, tunica omnium oculis tunicarum extima, cornea extrinſecus adhærens, vnde & nomen accepit [illegible].

Superalligare {[illegible]} Plin lib 30 cap 6, Caninus ſi viuenti eximatur, & in cibo ſumatur, liberat eo vitio. Quidam terentem ſuperalligant.

Superamenta, Vide SVPERO, in ſequentibus.

Superbibo, ſuperbibis, ſuperbibi, pen. corr ſuperbibitum, pen. corr. {[illegible]} ſuperbibere, Poſtrà bibere. Plin. lib 23 cap. 1, Itemque iugi ſuperbibere ebrietati, quam qui Æ frigidæ potus extemplò diſcutit.

Superbio, ſuperbis, ſuperbiui, ſuperbitum {[illegible]} ſuperbire, Compoſitum ex Super & Eo is, d melioris ſoni gratia, interpoſita: & e in i mutata. Eſt autem ſuperbire, vel ipſo inceſſu, vel faſtu quodam ſeſe extollere. Plin. lib 10. cap. 63, Equæ cum antes gloria ſuperbiunt.

¶Superbire, ad inanimata tranſlatum. Plin. Hinc geminæ certè apud Menandrum Philemonem fabulæ ſuperbiunt. Hoc eſt aliis antecellunt, & præ aliis iocuſæ. Claud. lib. 3 de raptu Proſerpinæ,
-Phlegræis ſylua ſuperbis
Exuuiis, totúmque nemus victoria veſtit. Hoc eſt nobilitatur, celebratur, illuſtratur.
Patriis actis ſuperbire. Ouid epiſt. 8.
Forma ſuperbire. Ouid. de Medicamine faciei.
Nomine tui ſuperbit ille. Ouid. 11. Metam.

Superbia, ſuperbiæ {[illegible]} Eſt ſupergrediens elatio mentis. Cic. in Partit. Magnitudinem animi ſuperbia imitatur, in animis extollendis. Idem 6 Verr.
Domicilium ſuperbiæ, & ſedes luxuriæ. Cic 2. de Lege agrar.
Damnoſa ſuperbia in vultu. Ouid 3 de Arte.
Abiicere ſuperbiam. Plaut Mercat. 22.
Accipere aliquid in ſuperbiam. Tacit. lib 5.
Facere aliquid in ſuperbia & in humanitate. Cic. 1. de Orat.
Superbiam, faſtidium, arrogantiámque magnopere fugiamus. Cic 1. Offic.
Petere ſuperbiam. Quint. lib 3. cap 6.
Ponere ſuperbiam. Horat 3. Carm. ode 10.

Superbus, Adiect. {[illegible]} Arrogans & faſtoſus. Virg 3 Æneid.
Stirpis Achilleæ faſtus, iuuenemque ſuperbum. Idem 10. Æneid.
Catullus in Iulium Cæſarem, 57.
Et ille nunc ſuperbus, & ſuperfluens.
Superbus cæde ferarum. Ouid. 2. Metam.
Pecunia ſuperbus Horat. Epod. 4.
¶Superbus, Nobilis, magnificus, excellens. Virg 1. Æneid.
Hinc populum latè regem, bellóque ſuperbum.
Superbus viribus. Plaut. Amph. 4.
Magnanimi viri, freti virtute, & viribus ſuperbi.
¶Superbus, Altus, clarus. Virg 7. Æneid.
-Atina potens, Tyburque ſuperbum. Hoc eſt altè exædificatum, vel etiam magnificum.
Superbus ornatus. Virg 2. Æneid.
Barbarico poſtes auro, ſpoliiſque ſuperbi Procubuere.
Opibus ſuperbi omnes. Virg. 5. Æneid.
Superbus, Opulentus. Virg. 9. Æneid.
-ſimul enſe ſuperbum Rhamnetem aggreditur.
¶Superbus, Iniquus. Virg 8 Æneid.
Quos illi bello profugos egere ſuperbo.
¶Superbos antiqui propter pompam funeris, mortuos dixere. Plaut. Amphit. 4,
Faciam ego hodie te ſuperbũ, niſi hinc abis. Id eſt, occidã. Nonius.
Achilles ſuperbus, Vide ACHILLES.
Ager ſuperbus. Mart. lib. 1.
Aures habere ſuperbas. Liu 4. bel. Maced.
Coniugium ſuperbum. Virg. 3. Æneid.
Corpus ſuperbum Horat 2 Serm ſat. 2.
Curru ſuperbo victor ſtetit. Senec. Troade 2.
Dominis parere ſuperbis. Virg. 12. Æneid.
Faſtidia ſuperba. Virg eclog. 2.
Forma ſuperba. Ouid. epiſt. 20.
Fortuna ſuperba. Horat 1. epiſt. 2.
Gentes frænare ſuperbas. Virg. 1 Æneid.
Greſſus glomerare ſuperbos. Virg. 3. Georg.
Honor ſuperbus. Stat 1. Achill.
Inſigne ſuperbum belli. Virg. 8. Æneid.
Iudicium ſuperbiſſimum. Cic. in Orat.
Ius ſuperbum. Cic. 3. de Leg.
Iuuencis ſuperbus Virg. 3. Æneid.
Merum ſuperbum, Vinum pretioſum. Horat. 2. Carm. ode 14.
Oculi ſuperbi Ouid. 6. Metam.
Palla ſuperba Ouid 3 Amor. eleg. 12.
Pyra ſuperba Colum. lib. 5. cap. 10.
Regna ſuperba. Tibull. lib 2. eleg 9.
Reges ſuperbi Lucret. lib. 2. Cic. Attico, lib. 6. 114.
Sceptra ſuperba. Lucret. lib. 5.
Sedes ſuperbæ. Virg 2. Æneid.
Tecta ſuperba. Virg. 7. Æneid.
Triumphus ſuperbus. Horat. 1. Carm. ode 37.
Verba ſuperba. Ouid. 5. Triſt eleg 9.
Victor ſuperbus Virg 3 Georg.
¶Præbere ſe ſuperbum in fortuna. Cic. Att. lib. 8 148.
Laudato pauone ſuperbior. Ouid 13. Metam.
Verum ſuperbiorem te pecunia facit, an quòd te imperator conſuluit? Cic. Trebatio, lib. 7 13.
Superbum eſt enim iudices, & non ferendum, dicere Prætorem in prouincia homini honeſto, locupleti, ſplendido, Vende mihi vaſa cælata. Cic 6 Verr.
¶Superbus, pro magnifico, glorioſo, & præſtanti. Horat. 1. Carm. ode 35, -vel ſuperbos
Vertere funeribus triumphos.

Superbè, Aduerb. {[illegible]} Elatè, faſtuoſè. Terent. Phor. 5. 8,
Satin' ſuperbè illuditis me?
Dictum ſuperbè. Lucret. lib. 5.
Superbè reſponſum reddere. Liu. 2. ab Vrbe.
Superbius aliquem appellare. Cic. pro Lege Manil.
Accipere preces alicuius ſuperbius. Tacit. lib 2.

Superbiter, Aduerbium antiquum, idẽ quod ſuperbè. Afr. Pantaleone.
Illa ſuperbiter imperat. Næuius.
Superbiter contemptim conterit legiones. Vide Nonium.

Superbiloquentia, ſuperbiloquentiæ {[illegible]} Elatus atque arrogans ſermo. Cic. 4. Tuſcul. Ob ſcelera, animiſque impotentiam & ſuperbiloquentiam.

Superbificus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Senec. Herc. furen. 1,
-& ſuperbifica manu
Atrum per vrbes ducit Argolicas canem. Hoc eſt, quæ ſuperbum facit Herculem, ob tam multas victorias. Canem, Cerberum.

Supercalco, ſupercalcas {[illegible]} ſupercalcare. Colum. lib. 12. cap. 39, Vbi vnum tabulatum feceris, vinum vetus cõſpergito, poſteà alterum ſupercalcato, & item vinum conſpergito.

Supercerno, ſupercernis, ſupercreui, ſupercretũ, pen. prod. {[illegible]} ſupercernere. Plin. lib. 17. cap 10, Terraque cribris ſupercernitur pollicis craſſitudine.

Supercido, ſupercidis, pen. corr. ſupercidi, pen. corr ſupercaſum, pen. prod. {[illegible]} ſupercidere, Ex ſuper & cadere. Colum. lib. 4. cap 9, Ne ſi tranſuerſa fuerit cicatrix, cæleſtem ſupercidentem aquam cõtineat. Alia exemplaria habent ſuperincidentem.

Supercilium, ſupercilij {[illegible]} Ex ſuper & ciliũ, Vltima pars frontis, pilis veſtita, quæ ciliis prominet. Plin. lib. 11. cap. 37, Supercilia homini, & pariter & alternè mobilia, & in iis pars animi. Negamus, annuimus. Hæc maximè indicant faſtus Superbia alibi conceptaculum, ſed hîc ſedẽ habet. In corde naſcitur, huc ſubit, hîc pendet. Nihil altius ſimul abruptiuſque inuenit in corpore vbi ſolitaria eſſet. Subiacent oculi, pars corporis precioſiſſima, & qui lucis vſu vitam diſtinguant à morte.
Supercilium dicitur quòd ſuper cilium ſit, Id eſt integimentum oculi ſuperius. Feſtus.
Supercilia in Iunonis tutela eſſe putabant, quod iis protegantur oculi, per quos luce fruimur, quam tribuere putabant Iunonem. Vnde & Lucina dicta eſt. Feſtus.
Superciliorũ remiſſio aut contractio, mœſtitia, &c. Cic. 1. Offic.
Abraſa ſupercilia. Cic. pro Roſc. Comœd.
Conſtricta ſupercilia. Quintil lib. 1. cap. 11.
Depreſſum & ſublatum ſupercilium. Cic. in Piſonem.
Diſſidentia ſupercilia. Quintil lib 1. cap. 11.
Duris ſuperciliis torua. Ouid. epiſt. 16.
Hirſutum ſupercilium. Virg. 8. eclog.

Inſcaa

Inſeſſa iuxta tempora ſupercilia, Vide INSESSO.
Seueri ſupercilij matrona, Seueræ grauitatis. Ouid.2. Triſt.
Triſte ſupercilium, Auſtera capetataque frons. Lucret. lib.6.
¶Alleuare ſupercilia ad ſingulos vocis conatus. Quint. lib.1 ca.11.
Libidines quas fronte & ſupercilio contegit. Cicero de Prouinc. Conſul.
Decipere aliquem rugis & ſupercilio. Cic. Poſt. red. in Senatu.
Demere ſupercilio nubem. Vide DEMO.
Vibrante ſupercilio loqui. Ouid.2. Amor. eleg.5.
Niti ſupercilio. Cic. pro Sextio, Vt illo ſupercilio Reſpub. tanquã Atlante cælum niti videretur.
Ponere ſupercilium, Deponere ſeu deprimere. Author laſciui illius carminis quod poſitum eſt initio luſuum in Priapum,
Carminis incompti lulus lecture procaces,
Conueniens Latio pone ſupercilium.
Tollere ſupercilia, Catullus ſignum eſſe voluit hominis irati, & qui malum alicui minaretur: his enim vultus iudiciis, animi ſenſus aperimus. Is enim epigram 62. ad Ianuam, ſub finem ſic ait,
Præterea addebat quendam, quem dicere nolo
Nomine, ne tollat rubra ſupercilia.
¶Supercilium, pro nutu. Horat.3. Carm. ode 1,
Reges in ipſos imperium eſt Iouis
Clari Giganteo triumpho,
Cuncta ſupercilio mouentis.
¶Supercilium, pro Superbia aliquando ponitur. Iuuen ſat.6.
Grande ſupercilium. Cic. pro Lege Agra. Hûc Capuæ Campano ſupercilio, &c. Mart. lib.1,
Tetricum dominum pone ſupercilium. Hoc eſt, Imperatoriam grauitatem.
¶Supercilium ſalit. Quoties bona quædam ſpes titillat animum noſtrum, dicere licebit nobis ſalire ſupercilium. Ita Pſeudolus apud Plautum. Sumptum à vulgi ſuperſtitione, qui futurorum auguria captat ex corporis affectibus: vt ſi quod mêbrum pruriat præter euidentem cauſam: ſi dexter oculus ſaliat: ſi auris dextra tinniat. Nec me fallit aliter legi apud Plautum: verùm & ipſa ſententia, & metri ratio docet eſſe legendum, vt à me poſitum eſt. Sic enim legendi ſunt ſenarij Iambici.
Spero alicunde hodie me bona opera, aut hac mea
Tibi inuenturum eſſe auxilium argentarium.
C. Ad id futurum vnde? P. vnde dicam, neſcio,
Niſi quia futurum eſt, ita ſupercilium ſalit. Eraſmus in Chiliad.
¶Supercilium montis, pro Summitate per tranſlationem. Liu.7. bel. Pun. Ipſe expeditos, qui pridie ſtationes hoſtium pepulerant, ad leuem armaturam infimo ſtantem ſupercilio ducit. Plin. lib.6. cap 5, Inde promontorium Cronea, quo ſupercilium arduum tenent Toretæ. Virgil.1. Georg. Stat.6. Thebaid.
Molle ſupercilium. De pyxa erecta in fronte pueri.

Supercontego. Celſ. lib.4. cap 1, Renes verò diuerſi, qui lumbis ſummis coxis inhærent, parte earum reſimi, ab altera rotundi, qui & venoſi ſunt, & ventriculos habent, & tunicis ſupercontegantur: ac viſcerum quidem hæ ſedes ſunt.

Supercorruo, ſupercorruis, ſupercorruere. Valer. lib.5. cap.6, Factáque ingenti ſtrage telis obrutus ſupercorruit.

Supercreſco, ſupercreſcis {[illegible]} ſupercreſcere. Celſ. li.6. ca. 6. De oculorum vlceribus ſupercreſcentibus. Idem lib.5. cap.28, De carcinomate, Si id vitium ſupercreuit, tentanda ſquama æris eſt. Quintil. Declam.5.

Supercubo, ſupercubas, pen. corr. {[illegible]} ſupercubare, ſuperiacere, ſuperdormire. Colum. lib.7. cap.4. Perforatis tabulis, quibus ouilia conſternuntur, vt grex ſupercubet.

Supercurro, ſupercurris, ſupercurrere. Supercurrere ager dicitur vectigali, quum habet ampliorem prouentum. Plin. epiſt.138, Et ager ipſe propter hoc quòd vectigali longè ſupercurrit, ſemper dominũ à quo exerceatur inueniet.

Superdico, ſuperdicis, pen. prod. ſuperdixi, ſuperdictum {[illegible]} ſuperdicere, Dictis addere, Dicere præter id quod dictum eſt, Subiungere dictis. Cic.2. de Leg. Superdicebant quicquid cœpiſſes aſtringi, rurſus ſacris liberantur.
Superdici in. l.23. in fin. D. de iureiurando: eſt præconis voce, & vt cum Apuleio loquar, boatu pronunciari, & proclamari, vt & in. l.16. C. ex quib. cauſis infamia irrog.

Superdo, ſuperdas, ſuperdedi, ſuperdatum, ſuperdare, pen. corr. {[illegible]} Celſ. lib 7. cap.2, Purgationis cauſa paulum mellis imponendum, dein glutinantia ſuperdanda. Ibidem, cap.7.

Superduco, ſuperducis, pen. prod. ſuperduxi, ſuperductũ {[illegible]} ſuperducere, Præter iam adducta, alia adducere. Plaut. Trucul.
Iam quin etiam ſuperducas, quæ mihi comedant cibum.
Superducere nouercam, patri tum dicitur, cũ priore vxore mortua, filiis prioris matrimonij nouercam inducit. l. vlt. De bon. matern. in C. Theodo 381. Quintil. Decla. Quidã filio ſuperduxit nouercã, & ex ea aliam filiam ſuſcepit. Plin. lib.6. epiſt. ad Rom. Inducere nouercam eodem ſenſu dixit.

Superedo, ſuperedis, pen. corr. ſuperedi, pen. prod. ſuperesſum {[illegible]} ſuperedere, Poſteà edere. Plin. lib.19. cap 6, Menander, è Græcis author eſt allium edentibus, ſi radicem betæ in pruna toſtam ſuperederint, odorem extingui.

Supereminco, ſupereminet, pen. corr. ſupereminui {[illegible]} ſupereminere, Amplius eminere. Colum. lib.12. cap.47, Vt oliuæ premantur, & ius ſupereminéat. Virgil.6 Æneid.
· victórque viros ſupereminet omnes.
Supereminet canna aquam. Plin. lib.26. cap 8.

Superenato, ſuperenatas, pen. corr. ſuperenatare. Lucanus lib.4.
Primùm cana ſalix madefacto vimine paruam
Texitur in puppim: cæſóque inducta iuuenco,
Vectoris patiens, tumidum ſuperenatat amnem. Alij legunt, ſupereminéat, cæſo iuuenco, id eſt, corio bubulo.

Supereo, ſuperis, ſuperire, Ire ſuper. Lucret. lib 3,
Ac pedibus ſalſas docuit ſuperire lacunas.

Supereuolo, ſupereuolas, pen. corr. ſupereuolare. Lucan. lib 3,
Agmine nubiferam rapto ſupereuolat Alpem. Hoc eſt, celeriter ac raptim tranſcendit.

Superescit, ſignificat ſupererit. Ennius,
Dum quidem vnus homo Romæ toga ſuperescit. & Attius in Cryſippo:
Quin hinc ſuperescit, Spartam, atque Amyclas trado. Sed per ſe, ſuper, ſignificat quidem ſupra: vt cùm dicimus ſuper illum ſedit. Verum ponitur etiam pro, de, Græca conſuetudine, vt illi dicunt [illegible]. Plautus in Milite glorioſo,
Mea opera ſuper hac vicina, quam ego nunc concilio tibi. In Phaſmate,
Ehe tandem percipio ſuper rebus noſtris, loqui te. Pacuuius in Medo,
Qua ſuper te interfectum eſſe Hippotem dixiſti? Cato contra Annium: Nemo antea fecit ſuper tali re, cum hoc magiſtratu vtiquerem. Afranius in Virgine,
Aliis de rebus in qua cœpiſti ſuper re. Virgil.
Multa ſuper Priamo rogitans, ſuper Hectore multa. Id eſt de Priamo atque Hectore. De quo in dictione, Super. Feſtus.

Superexcurro, ſuperexcurris, Effluo. de rebus inanimatis plerunque dici ſolet: Vlpianus in l.1 §. Si arbor. De arborib. cædendis. lib.43 tit. 27. Si arbor (inquit) ædibus alienis impendeat, vtrùm totam arborẽ iubeat Prætor adimi, an verò id ſolùm quod ſuperexcurrit, quæritur.

Superexigo, Suprà quàm oportuit exigo, aut iteratò exigo: vnde & Superexactores in iure Ciuili dicti ſunt. & Superexactiu. Arcadius. Siquis exactorũ ſuperexactionis crimine fuerit confutatus. & Rubrica de Superexactoribus lib.10. C. tit.22. Niſi ibidẽ legẽdum putès de Superexactionibus.

Superfero, pen. corr. ſuperfers, ſupertuli, pen. corr. ſuperlatum, pen. prod. {[illegible]} ſuperferre. Plin. lib 32. cap.10, Sed ſi caſtoreum, fibrúmve ſupergrediatur grauida, abortum facere dicitur, & periclitari partus ſi ſuperferatur. Idem lib 28 cap 8.

Superlatus, pen pro. Part. {[illegible]} vt Superlata nomina, ſuperlata verba, quæ augendi cauſa in oratione proferebantur. Cic. in Partit. Illuſtris autem oratio eſt, ſi & verba grauitate delecta ponuntur, ac tranſlata & ſuperlata, & ad nomen adiuncta, & duplicata.
Superlatum pileum, ſurſum in modum vexilli elatum. Valer. Max. lib 8. cap.6, Caius autem Marius quum magnum & ſalutarem Reſp. ciuem in L. Saturnino opprimendo egiſſet, à quo in modũ vexilli pileum ſeruitutis ad arma capienda oſtentatum erat, Lucio Sylla cum exercitu in Vrbem irrumpente, ad auxilium ſeruorum pileo ſuperlato confugit.

Superlatio, Verbale {[illegible]} Ipſe ſuperferendi actus.
Superlatio, apud Oratores. Cic.3 de Orat. Tum augẽdi, minuendíve cauſa veritatis ſuperlatio atque traiectio & rogatio, atq; huic finitima quaſi percontatio, expoſitióque ſententiæ ſuæ. Quintil. lib. 1. cap.10, Licèt per comparationes & ſuperlationes.
Superlatio, eſt oratio ſuperans veritatẽ, alicuius augendi minuendíve cauſa. Author ad Herennium, lib 4.
Superlatio, pro inſigni cognomine à re aliqua ſumpto: vt quum aliquis ſapiens, per excellentiam vocatur. Valer. Max. lib.6. cap.11, de Craſſo. Quid? Craſſo nomen pecuniæ magnitudo locupletis nomen dedit: ſed eidẽ poſteà inopia turpẽ decoctoris ſuperlationẽ iniunxit.

Superlatiuus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} vt Superlatiuus gradus: de quo abundè apud Grammaticos.
Superlatiuum, cum quàm. Liu 4 bel. Maced. Cum tyranno inſtituere amicitiam, & cum tyranno, quàm qui vnquam fuit ſæuiſſimo & violentiſſimo in ſuos.
Superlatiuum à Comparatiuo interdum ſuperatur Liu.3. ab Vrbe, Orare, ne peſſimum facinus peiore exemplo admitterent iudices.

Superficies, ſuperficiei, f.g. {[illegible]} Ex ſuper & facie, quaſi ſuperfacies, vel ſuperior facies, ſuperior pars cuiuſcunque rei, & facies quæ exterior ab oculis cernitur. Plin. lib.11. cap.48, Quia longitudo ſuperficiem corporum ſolã ampliat. Cic. ad Att. lib.4 70, Qui ſi ſuſtulerint religionem, aream præclaram habemus, ſuperficiem Conſules ex Senatuſconſulto æſtimabunt.
Ædium ſuperficies. Cic. Att. lib.4 7.
Superficies, in ædificiis dicitur domus, quæ in alieno ſolo ſiue area ædificata eſt. Itaque fieri poteſt, vt eiuſdẽ domus duo ſint domini: alter domus ſuperficiariæ, alter ſoli. Paul. in l. Damni infect. §. Ei qui D. de Damno infecto. Ei qui in conducto ſolo ſuperficiem impoſuit, dominus ſoli, quod vitio ſoli damnum futurum ſit, cauere non debebit: nec ſoli domino ſuperficiarius. Iabolenus in l. eum qui. in prin. Quũ ædes ex duabus rebus cõſtent, ex ſolo & ſuperficie. Iulia. in l. Si quis teſtam. §. Qui fundum D. de legatis primo. Appellatione ædificij ſui ſuperficiem ſignificat, aut ſolum quoque cui ædificiũ ſuperpoſitum eſt Vlp. in l Hoc amplius § Quæſitum eſt. D. de Damno infect. Quæſitum eſt, ſi ſolum ſit alterius, ſuperficies alterius; ſuperficiarius verum repromittere damni infecti, an ſatiſdare debeat? Et Iulianus ſcribit, quoties ſuperficiaria inſula vitioſa eſt, dominum & de ſoli & ædificij vitio repromittere: aut eum ad quem ſuperficies pertinet, de vtroque ſatiſdare. Pompon. in l. Inter quos. §. Damni. eo. tit. Et qui ſuperficiariã inſulam habet, vtilis eſt ei ſtipulatio, ſi quid in ſuperficie damni datum fuerit: & nihilominus etiam ſoli domino vtilis eſt, ſi ſolo damnum datum fuerit, vt ſi tuta ſuperficies tolleretur. fraudabitur enim dominus ſoli in penſione percipienda.
Superficies mathematicis eſt, quæ longitudinem, & latitudinem tantum habet. Cuius quidem termini, ſunt lineæ Eſt igitur ſuperficies plana ab vna linea ad aliam breuiſſima extenſio, in extremitates ſuas eam recipiens Eucli. 1. Elemen.

Superficium, n.g apud Pomponium legitur in hunc modum. Si ex lapidicinis dotalis fundi, lapidem, vel arbores, quæ fructus non eſſent, ſiue ſuperficium ædificij dotalis, voluntate mulieris vir dederit,

numi ex ea venditione ſunt dotis. Sic in l.j.D.de ſuperficiebus.Gaius lib.2.Inſtit.tit.1.

Superficiarius,Adiect. { [illegible] } vt Superficiariæ ædes,quæ in conducto ſolo poſitæ ſunt, quarum proprietas & ciuili & naturali iure, eius eſt, cuius eſt ſolum. Hactenus Caius de ſuperficiebus. l.Superficiarius

Superficiarius,Qui in alieno ſolo ſuperficiem habet, ita vt certã penſionem præſtet. Autor eſt Vlpianus. Senec.epiſt.89. Mathematica,vt ita dicam,ſuperficiaria eſt,in alieno ædificat.

Superficiaria prædia,quæ in conducto ſolo certa penſione annua habentur.l.10.D.famil.herciſcund.l.49 D.de verb.ſig.l.16.in fin. D. de pignor act. Superficiariæ enim ædes in conducto ſolo poſitæ dicit Gaius in l vltima. D de ſuperfic. ſic & ſuperficiaria inſula, in l.12.§ j D de publician.l j § Et generaliter D.de vi & vi armat.l.9 §. Quæſitum.l.39 § damni D. de damno infecto. Et ſuperficiarius fundus l.j D quib. mod.vſufr.amit.

Superfio,ſuperficis,ſuperfitere:non verò impersonaliter, vti quidam opinati ſunt,eſt ſupereſſe,reſtare,redundare,ſuperfluere. Hinc ſuperfiens:& ſuperficiens. Columella libro 12. cap 3, Tum ſeparare quæ conſumenda ſunt,& quæ ſuperfieri poſſunt cuſtodire, ne ſumptus annuus,menſtruus fiat. Vlpianus: Idem aiunt , aquam pluuiam in ſuo retinere,vel ſuperficientem,ex vicini in ſuum deriuare tit.de Aqua & aquæ plu.arcend.lib 39 P Sunt qui apud Vlpian Superfluentem,ſed contra veterem antiquorum codicum legant. Quæ enim aqua ſuperfluit,non deriuatur : ſed ipſa impetu ſuo ſpargitur. Quæ ſuperficit, id eſt,ſupereſt vicino , rectè deriuari poteſt : Quod enim tibi non nocet,& verò mihi prodeſt: Naturæ cõmunitate , mihi deberi iuſtum eſt.

Superfloreſco,ſuperfloreſcis,ſuperflorui, { [illegible] } ſuperfloreſcere. Plin.lib.19 cap 5,Particulatim cucumis flores , ſibi ipſe ſuperfloreſcens.

Superfluo,ſuperfluis,ſuperfluxi,ſuperfluxum { [illegible] } ſuperfluere,Abundare , redundare. Cic.de Clar.Orat. Is dedit operam,ſi modò id conſequi potuit , vt nimis redundantes nos,& ſuperfluentes iuuenili quadam dicendi impunitate & licentia reprimeret,& quaſi extra ripas diffluentes coerceret. Plin.lib.31. cap 4,Apolloniæ in Ponto fons iuxta mare,æſtate tantùm ſuperfluit, & maximè Canis ortu:parcius ſi frigidior ſit æſtas.

Superfluens pecunia. Senec.de Benefic lib.1 cap.11.

Superfluitas , pen. corr ſuperfluitatis { [illegible] } Plin.lib 14. cap.1, Aliæ improbo raptatu , pampinorũmque ſuperfluitate atria media complentes.

Superfluus, Adiectiuum, vt Fructus ſuperflui. Pap.in l.Deducta. §. vlt. D Ad S C.Trebell.

Superfluum bonorum,Ibidem.

Superfluus, cum datiuo. Plin.in Paneg Quibus mora eſt eadem illa nunc rigentia gelu flumina, aut campis ſuperflua, nunc liquida ac deferentia luſtrare nauigia.

Superfœto , ſuperfœtas { [illegible] } ſuperfœtare , Dicuntur quædam animalia dum poſt vnum fœtum edi tum , rurſum alium edunt vno aut altero die,aut paulò pluribus Plin.lib.10.cap 63, Daſypodes ſuperfœtant ſicut lepores. Idem lib.7 cap 11 , Præter mulierem,pauca animalia coitum nouere grauida. Vnum quidem omnino,aut alterum ſuperfœtat.

Superfœtatio , ſecundarius conceptus prægnantis, quem *ſuperimprægnationem* vulgus appellat. Budæus in Not.ad Pandect.l. Antiqui vero.D ſi pars hered.pet.

Superfulgeo, ſuperfulges { [illegible] } ſuperfulgere. Stat 1.Sylu.1, Ipſe autem puro celſum caput aëre ſeptus
Templa ſuperfulges,& proſpectare videris.

Superfundo,ſuperfundis,ſuperfudi,ſuperfuſum,pen.prod.{ [illegible] } ſuperfundere,De liquoribus dicitur , quum alicui rei ſuperficiuntur. Colum.lib.12.cap 57,Hanc mixturam,quum in catillo compoſueris, oleum ſuperfundito.

Corpora ſuperfundi dicuntur à Seneca de Tranquillitate vitæ, quæ ſunt nimiæ vaſtitatis.

¶ Superfundens ſe lætitia,per tranſlationem, pro Vbertim ſeſe oſtendens Liu 5.ab Vrbe.

Superfuſus Tyberis,Inundans. Liu.7.ab Vrbe.

Superfuſa gens montibus Caucaſiis, Conſperſim fuſa. Plin.lib.6. capite 13.

Superfuſi hoſtes.Liu.9.bel Maced.

Supergero,ſupergeris,pen.corr.ſupergeſſi. ſupergeſtum { [illegible] } ſupergerere, Superiacere, & quaſi aggeratim ſuperimponere : nam propriè de terra dicitur. Colum.lib 11,cap 3,Prædicti deinde funes de tabulato prompti explicantur, & in longitudinem per vtrunque ſulcum porrecti obruuntur , ſed ita vt non nimium ſupergeſta terra ſemina ſpinarum quæ inhærent tortis funiculorum enecari poſſint.

Supergradior , ſiue ſupergredior, ſupergrederis,ſupergreſſus ſum, { [illegible] } ſupergredi , pen. corr. Super aliquid greſſum facere. Plin.lib.28 cap.7, Abortum facit Ilitus , aut ſi omnino prægnans ſupergrediatur. Stat.5 Sylu.3,
Ora ſupergreſſus Pylij ſenis.

Supergredi omnem laudem,Excellere. Quintil.lib 6 in Procem.

Superiacio , ſuperiacis,pen.corr.ſuperieci , pen.prod. ſuperiactum, ſuperiacere:& Superiicio, ſuperiicis, ſuperiicere, pro eodem { [illegible] } Colum lib 2.cap.16, Quæque temporibus Autumni frutetis & arboribus delapſa folia ſuperiaciebantur, mox conuerſa vomeribus,&c.

Superiicere, Addere. Liu.10 ab Vrbe. Magna eius diei quo in Sentinati agro bellatum,fama eſt,etiam verò ſtanti. Sed ſuperiicere quidam augendo fidem,qui in hoſtium exercitu, peditum quadringenta millia CCCXXX. equitum ſex & XL.millia , mille carpentorum ſcripſere fuiſſe.

Superiacto,ſuperiactas { [illegible] } ſuperiactare,Frequentatiuum, Plin.lib.9.cap.15,Quod & aliàs faciunt,aliorum vim timentes,mugiles maximè,tam præcipuæ velocitatis, vt tranſuerſa nauigia interim ſuperiactent.id eſt,tranſcendant.

Superiectus, huius ſuperiectus,maſ. gen. { [illegible] } Colum.lib. 6. cap 36,Is enim efficitur,vt eius obiectu , quum mas etiam ſuperiectu eblanditus eſt, velut incenſus & obcæcatus cupidine, ſubtracta quam petierat,faſtiditæ imponatur equæ. Loquitur de aſino cui obiecta erat aſina,quamque ipſe inieceerat Superiectu itaque, id eſt initu.

Superiectio,ſuperiectionis,fœm gen Quintil lib 8. ca.vlti.de hyperbole,Eſt hæc ementiens ſuperiectio.

Superilligo,ſuperilligas , pen. corr. { [illegible] } ſuperilligare. Plin. lib.19 cap 5,Eadem cum oleo trita ignes ſacros leniunt, betæ folia ſuperilligetis.

Superillino,ſuperillinis,pen corr.ſuperilleui, ſuperillini,& ſuperilleui,pen.prod ſuperillitum,pen.corr. { [illegible] } ſuperillinere.Plin. lib.30.cap 11,Reduuias, & quæ in digitis naſcuntur pterygia, tollunt ecconi capitis cinis, aut vulua decocta in oleo , ſuperillito butyro ouillo cum melle.

Superimpendens,Participium { [illegible] } Catullus Argon.59, Confeſtim Peneo adeſt viridantia Tempe,
Tempe quæ ſyluæ cingunt ſuperimpendentes.

Superimpono,ſuperimponis,pen.prod. ſuperimpoſui, ſuperimpoſitum,pen corr. { [illegible] } ſuperimponere Plin.lib 22.cap. 9 , Phagedænis vlcerum,tritus cum farina hordei,ſuperimpoſito linteolo madente vino. Liu 1. bel Pun. Et Sarſinium, inter mortuum Afrorum ſtrue de Romanorum,ſtipendio etiam ſuperimpoſito,interſeptam.

Superincido , ſuperincidis , ſuperincidi ,pen. corr. ſuperincaſum { [illegible] } ſuperincidere , Ex ſuper & cado compoſitum. Liu. 3. bel Pun. Vtque Cannenſi pugna non prius prælio abſtiterit , quàm propè exanguis ruina ſuperincidentium virorum,equorum, armorúmque ſit oppreſſus Columel.lib 4 cap.9. Ne ſi tranſuerſa fuerit cicatrix , cœli item ſuperincidentem aquam contineat. Liu. 2. ab Vrbe.

Superindico , ſuperindicis, ſuperindicere. Vlpianus in l. Si duo §. vit D De iureiurando,Imperator noſter cum patre reſcripſit, fuſtibus eum caſtigatum dimitti,& ita ei ſuperindici [illegible] id eſt,petulanter ne iuraret.

Emendatiores libri habent Superdici,de quo ſuo loco.

Superindictum extraordinarium munus vltra ſolitam & canonicam collationem indictum ſignificat l.j C. de Indictionibus libro 10 l.j. C.de ſuperindict.l.3.C de excuſat muner.l.3. C de ſilentiar. lib. 12.

Superindictio.idem quod ſuperindictum l. j de priuileg domus Aug. lib 11 Vnde ſuperindictij tituli in l vlt.eo tit.

Superinduco,ſuperinducis,pen.prod ſuperinduxi, ſuperinductum { [illegible] } ſuperinducere. Plin. lib. 15. cap 17 , Dum pedum terra ſuperinducta. Quintil lib 5.ca 8. Neruis illis quibus cauſa continetur, adiiciunt ſuperinducti corporis ſpeciem.

Superinductio, Verbale. Vlpian. in l 1.§ 1 D de his quæ in teſtamento delentur. Lituras,inductiones , ſuperinductiones ipſe fecit. Sic habent Pandectæ Florentinæ , quamuis Haloander legat ſuperductiones.

Superinduo,ſuperinduis,ſuperindui,ſuperindutum,pen.producta, { [illegible] } ſuperinduere. Sueton. in Nero. cap.48,Vt erat nudo pede, atque tunicatus,penulam obſoleti coloris ſuperinduit.

Superingero,ſuperingeris, pen. corr. { [illegible] } ſuperingeſſi, ſuperingeſtum,ſuperingerere, Aggeratim,vel aceruatim ſuperimponere. Plin. libro 18 cap 30 , Sunt qui leguminum aceruos ſuperingerant.

Superinicio,ſuperinicis,pen corr. ſuperinieci,pe. pro. ſuperiniectum { [illegible] } ſuperinicere,Ex duabus præpoſitionibus,Super & in,& verbo iacio compoſitum. Celſ li 5. de Curatione eryſipelatum , Aut ſi durior locus eſt , ſolani folia contrita ſuilla ad permiſcenda ſunt,& illita linteolo ſuperinicienda. Plin.lib.27.cap.9.

Farinæ vice cribris ſuperiniici. Ouid 5.Faſt.
Tum ſuperiniecta texere madentia terra.

Superintego , ſuperintegis ,pen corr. ſuperintexi , ſuperintectum { [illegible] } ſuperintegere. Plin.lib.18.cap.6 , Ora vtrinque lapidibus ſtatu minari & ciſo ſuperintegi.

Superintono,ſuperintonas , pen.corr. { [illegible] } ſuperintonare, Deſuper tonare. Virg 9.Æneid.
Dat tellus gemitum,& clypeum ſuperintonat ingens.

Superinungo,ſuperinungis,ſuperinunxi ſuperinunctum { [illegible] } ſuperinungere. Celſ. lib 7.cap 7 de oculorum vitiis, Dein ſuperinungi collyrio debet ex his aliquo , quo lippientes oculi ſuperinunguntur.

Superior,Superius,Vide Supra.

Superiumentarius , ſuperiumentarij. Sueto. in Claudio , cap. 2, Quem barbarum,& olim ſuperiumentarium ea induſtria ſibi appoſitum,vt ſe quibuſcunque de cauſis quam ſæuiſſime coerceret , ipſe quodam libello conqueritur. Sabellicus eum intelligit, qui iumenta egiſſet.

Superlachrymo,ſuperlachrymas,pe.cor. { [illegible] } ſuperlachrymare,de palmitibus vitis dicitur,quum poſt reſectionem humorem quendam, veluti lachrymam emittunt.Colum lib 4 cap. 24 , Optimum eſt igitur medio ferè internodio ſubſidiarium tondere palmitem,deuexámque reſectionem facere poſt gemmam , ne vt iam antè diximus, ſuperlachrymet,& gemmantem cæcet oculum.

Superlatio,Superlatiuus,Superlatum.Vide Superfero.

Superliminare,ſuperliminaris,pen.pro.neu.g. { [illegible] } Ea pars oſtij ſuperior,quæ ſuper limen eſt Plin.lib.29.cap.4 , Cuius generis propè videre poſſis quæ tradunt & de veſpertilione,ſi ter circumlatus domi viuus,per feneſtram inuerſo capite infigatur , amuletum eſſe: priuatímque ouilibus circumlatum toties, & pedibus ſuſpenſum ſurſum in ſuperliminari.

Superlino,à quo participium Superlitus,pen.corr. Plin. lib. 22. cap. 23. Vel per ſe viſcu ſuperlitum vt hæreat.

Supermando, ſupermandis, ſupermandi, ſupermanſum { [illegible] } ſupermandere, Poſt manſum aliquid, aliud rurſus mandere. Plin. lib. 31. cap. 6, Qui poſtea dedere raphanos ſupermandi ex mulſo acetove iubent, vt ad vomitiones reuocent.

Supermeo, ſupermeas { [illegible] } ſupermeare, Superfluere, vel ſuperlabi. Plin. lib. 2. cap. 103, De miraculis aquarum. Quædam verò & dulces inter ſe ſupermeant alias. Vt in Fucino lacu inuectus amnis, in Lario Addua, &c.

Supermico, ſupermicas, pen. cor. ſupermicare. Id eſt, antecellere Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 31, Si quæ reddunt filij parentibus beneficia, eorum non ſupermicant. Paulo pòſt dicit Exuperare.

Supernas, Vide SVPERNVS.

Supernato, ſupernatas, pen. corr. { [illegible] } ſupernatare. Colum. lib. 12. cap. 9. Deinde arido ſpiſſamento fraceſcuſi ſic comprimi, vt ius ſupernatet. Plin. lib. 26, Poſteà ſupernatans aqua, tollitur ſpongiis.

Supernatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod pereſt alta naturo eſt. Plin. lib. 19. cap. 3, Supernato caule quem magydarim vocarunt.

Supernus, Adiectiuum { [illegible] } Quod eſt ſuprà, vt Superna regio. Plin. lib. 11. cap. 37, Dentes ſimiles aſpidi & ſerpentibus: ſed duo in ſuperna parte dextra læuáque longiſſimi.

Crinet à fronte ſuperni. Stat. 8. Theb. [illegible]

Numen ſupernum. Ouid. 15 Metam.

Supernas, ſupernatis, pen. prod. om. gen. Idem, Plin. lib. 16. cap. 39. Ideo Romæ infernas abies ſupernati præfertur. Idem lib. 15. cap. 12, Supernatia Perſica è Sabinis veniunt.

Supernè, Aduerbium { [illegible] } pro Super vel deſuper. Plin. lib. 7. cap. 16, Quibus in dextra parte gemini ſupernè, à canibus cognominati, fortunæ blandimenta pollicentur. Virg. 6 Æneid.

-vnde ſupernè

Plurimus Eridani per ſyluam voluitur amnis.

Supernè, alio ſignificatu quàm ſuprà poſitum eſt Senec. de Benefic. Quomodo ſiquis ſcriptis noſtris alios ſupernè imprimat verſus, priores literas non tollit, ſed abſcondit.

Supernè, pro Surſum. Plin. lib. 19. cap. 5, De Raporum generibus, Exit in amplitudinem adoleſcit Corinthium, nuda ferè radice. Solum enim hoc genus ſupernè tendit, non, vt cætera, in terram.

Supero, ſuperas, pen. corr. { [illegible] } ſuperare, Supergredi propriè ſignificat, & quaſi ſuperaſcendere & excedere. Virg. 3. Georg.

-ſuperant montes, & flumina tranant. Virg. 9. Æneid. Liu. bel. Maced. lib. 4, Et Parthenio monte ſuperato, præter Tegeam tertio die ad Caryas poſuit caſtra.

Aſcenſu ſupero faſtigia tecti. Virg. 2. Æneid.

Viam ſuperare ſaltu. Virg. 3. Georg.

Superans genua aqua. Liu. 6 bel. Pun.

Superat ſumptus, Excedit. Plaut. Perſ. 4. Varro 1. de Re ruſt. ca. 53. Summa enim ſpectanda, ne in ea ſe ſumptus fructum ſuperet.

Superare, Vincere, per tranſlationem. Virg. 5. eclog.

Quid ſi idem certet Phœbum ſuperare canendo? Terent. Eun. 2. 1.

-hæc ſuperat ipſam Thaidem.

Si cum aliorum improbitate certet, longè omnes, multúmque ſuperabit. Cic. 7. Verr.

Contendere & ſuperare. Cic. Licinio, lib. 5 8.

Fallere & ſuperare ſpem alicuius. Cic. 4 in Catil. Quòd ſi meam ſpem vis improborum fefellerit atque ſuperauerit, commendo vobis paruum meum filium.

Vincere & ſuperare. Cic. 1. de Orat. Si ſubitam orationem commentatio & cogitatio facilè vincit, hanc ipſam profectò aſſidua ac diligens ſcriptura ſuperabit.

Adamanta ſuperare duritia, Vide ADAMAS.

Conſtantia & grauitate quempiam ſuperare Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

Curſu ſuperare canem, vel viribus aprum. Horat. 1 epiſt. 19.

Doctrina aliquem ſuperare. Cic. 1. Tuſcul. Doctrina Græcia nos & omni literarum genere ſuperabat.

Dolores ſuperat virtute. Ouid. 8. Metam.

Dolis ſuperare aliquem. Plaut. Pœnulo, 16. & in Caſina, 2. 2.

Ferrum ſuperare duritia. Ouid. epiſt. 2.

Genus humanum ingenio ſuperauit Epicurus. Lucret. lib. 3.

Iniurias fortunæ ſuperare. Cic. 4. de Finib. Varietates autem iniuriáſque fortunæ facilè veterum philoſophorum præceptis inſtituta vita ſuperabat.

Labores ſuperare. Virg. 3. Æneid.

Nobilitate ſuperare aliquem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.

Opinionem omnium ſuperare. Cic. ad Attic. lib. 5. 104. Itaque opinionem omnium ſuperauit.

Pugnando ſuperare. Ouid. 9 Metam.

Vocta ſuperare aliquem. Virg. 3 Æneid.

Aliquem ferro ſuperare, Occidere. Virg. 1. Æneid. Clàm ferro incautum ſuperat, &c.

Superare, Superabundare, ſupereſſe. Virg. 2. Georg.

Si ſuperant fœtus, pariter frumenta ſequentur. Cic. 5. de Finib. Fabellarúmque auditione ducuntur, déque eo quod ipſis ſuperat, aliis gratificari volunt. Idem ad Atticum, lib. 13. 294.

Multa die ſuperante acceſſit. Liu. 9 bel. Pun.

Superare, Superuiuere, & quaſi ſuperſtitem eſſe. Virg. 3. Æneid.

Quid puer Aſcanius? ſuperátne, & veſcitur aura?

Superans, pen. corr. Participium { [illegible] } vt

Animis ſuperans. Virg. 5. Æneid.

Hic victor ſuperans animis, tauróque ſuperbus.

Superantior { [illegible] } Comparat. Potentior, validior. Lucret. lib. 5.

Cùm ſemel in terra fuerit ſuperantior ignis.

Superatus, pen. prod. Aliud particip. { [illegible] } vt

Bello ſuperatus Amyntor. Ouid. 12. Metam.

Iuſſa ſuperata. Ouid. 9 Metam. de Hercule.

Superabilis, & hoc ſuperabile, pen. corr. { [illegible] } Quod facilè ſuperari poteſt. Liu. 5. bel. Pun. Mediocribus ſcalis ſuperabilem, ad Marcellum rem defert.

Per vim nulli ſuperabilis Ouid. 5 Triſt. eleg. 9

Scilicet vt per vim non eſt ſuperabilis vlli,

Molle cor ad timidas ſic habet ille preces.

Superamentum ſuperamenti, Quod ſuperat, & ſuperfluum eſt. Vlpian. in l. Ligni § O ſilim. D. D. legat. & ſi lecrum. 3. Sed ſi voluntas non refragatur, etiam virgulæ, & cremia, & ſarmenta, & ſuperamenta materiarum, & vitium ſtirpes atque radices continebuntur.

Superator, pen. prod. ſuperatoris, Verbale Firmicus lib. 5. cap. 5 [illegible] ſum, Hominum interfectores erunt, ac nulla ſeruata legis æquitate, educi ſanium ſibi ſuperatores.

Superobruo, ſuperobruis { [illegible] } ſuperobruere. Propert. libro 4 eleg. 4.

Dixit, & ingeſtis comitum ſuperobruit armis. Sabaudi, Virginem Tarpeiam, de qua illic loquitur.

Superpendeo, ſuperpendes, ſuperpendi, ſuperpenſum { [illegible] } ſuperpendere. Liu. 7. bel. Maced. Ita vt quibuſdam locis ſuperpendentia ſaxa plus in altum, quàm quæ in ſtatione ſunt naues, promineant.

Superpono, ſuperponis, pen. prod. ſuperpoſui, ſuperpoſitum, pen. corr. { [illegible] } ſuperponere Colu. lib. 1. ca. 5, Sin ſummotus longius à collibus erit amnis, & loci ſalubritas, editióque ſitus ripæ permittet ſuperponere villam profluenti. Plin. lib. 29 cap. 2, Tantumque pollens vt medicamentis quoque ſuperponantur. Ouidius epiſt. 20,

Ægra ſuperpoſita membra fouere manu.

Superrado, ſuperradis, pen. prod. ſuperraſi, ſuperraſum, pen. prod. { [illegible] } ſuperradere. Plin. lib. 22. cap. 23, Perniones ex vino fouet, & ex oleo coctum imponitur: ſic & callo. Clauis pedum ſuperraſis præcipuè vtilitate.

Superſcando, ſuperſcandis, ſuperſcandi ſuperſcanſum { [illegible] } ſuperſcandere, Super aſcendere Liu. 7. ab Vrbe, Iam euaſerant media caſtra, quum ſuperſcandens vigilum ſtrata ſomno corpora miles offenſo ſcuto præbuit ſonitum. Colum. lib. 11. cap. 3. Oportebit autem virgeam ſepem interponere, quam ſuperſcandant ſemites vtriuſque ſulci.

Superſcribo, ſuperſcribis pen. prod. ſuperſcribere, Suprà ſcribere. Modeſtinus in l. 4 D. De operibus publicis, Nec præſidis quidem nomen licebit ſuperſcribere.

Superſedeo, ſuperſedes, pen. corr. ſuperſedi, pen. prod. ſuperſeſſum, { [illegible] } ſuperſedere. Omittere ceſſare. Plaut. Epid. 2, Superſede iſtis rebus iam. Idem Pœn. 5, Superſede iſtis verbis Cic. ad Seruium Sulpitium lib. 4 2, Superſedeas hoc labore itineris.

Commodè poſſumus principio ſuperſedere. Ad Heren. lib. 3.

Verborum multitudine ſuperſedendum eſt. Cicero 1 de Inuent.

Sunt autem qui putant nonnunquam poſſe complexione ſuperſederi. Cic. 1 de Inuent.

Quum acciderit, omnino narratione ſuperſedendum eſt. Cicero 2. de Inuent.

Accuſatiuo iunxiſſe videtur Gell. lib. 2. cap. 29. Cognati & affines operam quam dare rogati ſunt, ſuperſedent.

Non ſunt viſa aliqua ſuperſedenda. Autor ad Heren. lib. 2.

Superſedere, cum datiuo conſtructum apud Hircium de bel. Aphric. Poſtquam ſatis diúque aduerſarios, à ſe ad dimicandum inuitatos ſuperſedere pugnæ animaduertit, reducit copias.

Superſedi ſcribere. Plin. epiſtol. 102 lib. 5. Liu. 4. ab Vrbe, Fruſtra certare ſuperſedit. Idem 1 bel. Pun. Superſediſſem loqui apud vos. Idem 4. bel. Maced. Aut ſuperſedere de Amicitia agere. Sueton. in Auguſto capit. 93. In peragranda Ægypto, paulò deflectere ad viſendum Apin ſuperſedit.

Superſedere, inquit Nonius, Manere, perſeuerare, quaſi in voluntate & conſilio ſidere. Turpil. Ped. Vt ille hac ſe abſtineret, ego ſuperſederem nuptiis. Vide plura apud eundem.

Superſilio, ſuperſilis pen. corr. ſuperſilui & ſuperſilui, ſuperſultum { [illegible] } ſuperſilire, Ex ſuper & ſalio compoſitum. Colum. lib. 8. cap. 3. Ea pernicies vt euitetur, perticæ dolantur in quadrum, ne teres leuitas earum ſuperſilientem volucrem non recipiat.

Superſpargo, vel Superſpergo, ſuperſpergis, ſuperſparſi, ſuperſparſum { [illegible] } ſuperſpargere. Cato cap. 54. Quum ſtramenta condes, quæ herboſiſſima erunt in tecto condito, & ſale ſuperſpergito.

Superſtagno, ſuperſtagnas { [illegible] } ſuperſtagnare, Idem quod Reſtagnare & redundare. Tacit. lib. 1. Si amnis Nar in riuos diductus ſuperſtagnauiſſet.

Superſterno, ſuperſternis, ſuperſtraui, ſuperſtratum, pen. prod. { [illegible] } ſuperſternere. Colum. lib. 1 cap. 6. Tum deinde quum exaruit, ſimili modo pauimenta teſtacea, quæ pro aqua receptrix a[m]urcam mixtam calci & arenæ ſuperſternuntur, & magna vi pauiculis inculcantur atque expoliuntur. Liu. 10. ab Vrbe, Conſules corpus eo die, quia obruerium ſuperſtratis Gallorum cumulis, inueniri non potuit. Quædam exemplaria disiunctim legunt.

Superſto, ſuperſtas { [illegible] } ſuperſtare, Suprà aliquid ſtare. Gellius Quum ſedenti aquila ſuperſtaret. Liu. 10. ab Vrbe, Effedis, carriſque ſuperſtans hoſtis armatus, ingenti ſonitu equorum, rotarúmque aduenit. Idem 10. bel. Maced.

Superſtito, ſuperſtitas, pen. corr. { [illegible] } ſuperſtitare, Frequentatiuum quo veteres vſi ſunt, Saluum & incolumem reddere. Ennius Menalippo, Regnúmque veſtrum vt ſoſpitent ſuperſtiténtque. Nonius.

Superſtitare, Idem quod ſupereſſe Plaut. Perſa. 10, Vt mihi ſuperſit, ſuppetat, ſuperſtitet.

Superſtes, ſuperſtitis, pen. corr. om. gen. { [illegible] } Qui ex mortuis quaſi ſolus viuus ſuperſtat. Quintil. Defuncta exore, liberis tamen ſuperſtitibus Ouid. 3 Metam.

Superſtites antiquitus appellati ſunt teſtes: cuius rei teſtimoniū eſt, quod ſuperſtitibus præſentibus, ij inter quos controuerſia eſt

vindicias ſumere iubentur. Plautus in Artemone. Nunc mihi licet quiduis loqui, nemo hic adeſt ſuperſtes. Feſtus.

Superſtitem alteri eſſe. Terent Heaut. 5 4.

Ita mihi, atque huic ſis ſuperſtes, vt ex me, atque hoc natus es. Cic. ad Q. frat lib. 1 3, Vtinam te non ſolùm vitæ, ſed etiã dignitatis meæ ſuperſtitem reliquiſſem.

Superſtes toti conuiuio. Qui vltimus à menſa ſurgit. Senec. epiſtol. 94.

Tiberio ſuperſtes fuit. Tacit. lib 5.

Bellorum ſuperſtes. Tacit. lib. de German.

Superſtes gloriæ ſuæ. Liu. 2 ab Vrbe.

Superſtes Reipub. Cic. ad Pætum, lib 9. 17, Du iureo propè iam quadriennium viuimus: ſi aut hoc lucrum eſt, aut hæc æta, ſuperſtitem Reip vinere.

Quum ſuperſtitem te eſſe Reipub. ne ſi liceat quidem, velis. Cic. Torquato, lib. 6. 1.

Fama ſuperſtes. Ouid 3 Triſt. eleg 7.

Opus ſuperſtes manſurum. Ouid. 3. Amor. eleg 14.

¶ Superſtes, Qui ſaluus eſt. Terent. And 3 2, Deos quæſo vt ſit ſuperſtes.

Parte dimidia ſuperſtes Ouid. 2. Triſt eleg. 2.

¶ Superſtes, pro Præſenti ſumitur. Plautus,

Superſtitem vtrunque mouit ne iniuſſi abeant.

Vtriuſque ſuperſtitibus præſentibus, iſtam viam, dico, iulte viam. Cic. pro Murena.

Superſtitio, ſuperſtitionis { [illegible] } Falſus Dei cultus, error inſanus. Seruius, A ſuperſtitu ſuperſtitio dicta, quæ anicularum propria eſt, quæ multis per ætatem ſuperſtites ſunt, & quæ rebus inanibus addictæ, dum volunt videri nimis religioſæ, ſuperſtitioſæ ſiunt, & ita delirant. Cic. 2. de Nat. deor. Horum enim ſententiæ omnium non modò ſuperſtitionem tollunt, in qua ineſt timor inanis deorum, ſed etiam religionem, quæ deorum cultu pio continetur. Idem 3 Tuſcul. Accedit ſuperſtitio mulierbris quædam. Vide ASTVTO.

Superſtitio, authore Lucretio hoc carmine,

Horribili ſuper aſpectu mortalibus inſtans, Sic appellata eſt quòd ſuperſtet, & supernè impendeat nobis quæ quidem ſententia, inquit Turnebus, eſt non mea, ſed Iſidori hunc locum ſic intelligentis.

Superſtitio quæ religioni propinqua eſt. Cic. 2. de Inuent.

Imbecilli animi atque anilis eſt ſuperſtitio. Cic. 2. de Diuin.

Contaminata ſuperſtitio. Cic pro Cluentio.

Exitialis ſuperſtitio. Tacitus lib. 15 vbi de Chriſtianis loquitur.

Iudaica ſuperſtitio. Quintil. lib 3 cap. 3.

Magna ſuperſtitio. Ouid. 1. de Arte.

Triſtis ſuperſtitio. Horat. 2. Serm. ſaty 3.

Vana ſuperſtitio. Silius lib. 5.

Captus ſuperſtitione, Vide CAPIO.

Imbutus ſuperſtitione. Quintil. lib. 3. cap 1.

Inducere nouas ſuperſtitiones Quintil. lib. 4 cap 4.

Infeſtare rudes animos ſuperſtitione, Vide INFESTVS.

Leuari ſuperſtitione, Vide LAVIS.

Obligari ſuperſtitione, Vide ORATIO.

Superſtitio fuſa per gentes, oppreſſit omnium ferè animos, atque hominum imbecillitatem occupauit. Cic. 2. de Diuinat.

Non tollitur religio ſuperſtitione tollenda. Cic. 2 de Diuin.

Superſtitioſus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Superſtitioſi proprietatem habent, vt Cicero libro 2. de Natura deorum, tradit, ex hoc quòd præ cultura deorum ſuperſedeant, qui ſine cauſa timidi ſunt, qui deum timent in rebus etiam non timendis. Non enim philoſophi ſolùm, verumetiam maiores noſtri ſuperſtitionem à religione ſeparauerunt. Nam qui totos dies precabantur, & immolabant, vt ſibi ſui liberi ſuperſtites eſſent, ſuperſtitioſi ſunt appellati. Omnis tamen importuna, ineptáque religio ſecundum Gellium ſuperſtitio dici poteſt. Plaut. Amphit. 4.

Illic homo ſuperſtitioſus eſt.

Ariolationes ſuperſtitioſæ. Cic. 1 de Diuinat.

Superſtitioſæ ariolationes, Vaticinationes ſunt diuinæ & fatiloquæ. Nam ſuperſtitioſus pro fatiloquo non infrequens eſt veteribus, in his Plauto Turnebus.

Deterret aliquem ſacerdotis ſuperſtitioſa dedicatio. Cicero pro Domo ſua.

Aliqui omnia cum ſuperſtitioſa ſolicitudine & miſeria credunt. Cic. 2. de Diuinat.

Imbecilli animi facilè ſuperſtitioſa iſta concipiunt. Cicero 2. de Diuinat.

Superſtitioſus, Diuinator. Plaut. Curc. 8. Superſtitioſus hic quidem eſt, vera prædicat.

Superſtitioſè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Vanè & aniliter. Cic. 4. de Nat. deor. Neque id dicitis ſuperſtitioſè, atque aniliter, ſed phyſica, conſtantíque ratione.

Facere aliquid ſuperſtitioſè, Quintil. lib. 1 cap. 1.

Fatum dicitur non id quod ſuperſtitioſé, ſed quod phyſicé. Cic. 1. de Diuinat.

Superſum, ſupereſ, ſuperfui { [illegible] } ſupereſſe, Affluere, abundare. Terent. Phorm. 1 3.

Aliis quia deſit quod amant, ægrè eſt: tibi quia ſupereſt, dolet. Ibidem. 1. 2.

Cui tanta erat res, & ſupererat? Virg. 11. Æneid.

Auxiliáque vrbes Italæ, populíque ſuperſunt. Id eſt, ſuperabundant, adſunt vltra quàm bella depoſcunt, inquit Seruius. De Superſum vide Gellium lib. 1. cap. 22.

Spatia plura ſuperſunt. Virg 5 Æneid.

Duæ partes mihi ſuperſunt illuſtrandæ orationis. Cicero 3. de Oratore.

¶ Quod ſupereſt, abſoluta locutio, inquit Seruius, Id eſt de reliquo. Virg 11. Æneid.

Quod ſupereſt, ſcribe quæſo quàm accuratiſſimè. Cice. Attico. lib 9 191

Victor ſupereſt, vt tueri ſe poſſit. Quint. lib 7. cap. 3.

Supereſſe, Superſtitem eſſe. Plaut. Milite, 7.

-ne docto malas vt ſint malæ,

Mihi ſola ego ſuperſum. Idem Aſin. 3.

De exercitu alicuius ſupereſſe. Pollio Ciceroni lib. 11 33.

Supereſſe, Vincere, ſuperiorem eſſe Virgil. 3. Georg.

Fartáque, ne blando nequeant ſupereſſe labori. Id eſt, vincere laborem.

Supereſſe alicui, Superfluum eſſe, & nihil prodeſſe. Gellius libro 1. cap. 22. Memini ego Prætoris docti hominis Tribunali me fortè aſſiſtere, atque ibi aduocatum non incelebrem ſic poſtulare, vt quum diceret cauſam, rémque quæ agebatur, non attingeret. Tunc Prætorem ei, cuia res erat, dixiſſe aduocatum eum non habere. Et quum is qui verba faciebat, reclamaſſet, Ego illi ſuperſum: reſpondiſſe Prætorem feſtiuiter, Tu planè ſuperes, non ades.

Supereſſe & Deeſſe, contraria. Cicero ad Silium lib. 13. 64, Sed vereor ne iam ſupereſſe mihi verba putes, quæ dixeram defutura.

Supereſſe negotiis ſuis. Vlpian. in l. Et qui D. De poſtulando.

Rebus ſuis ſupereſſe. Vlpianus in l 1 §. vltim. D. De procuratoribus, Vſus autem procuratoris perquàm neceſſarius eſt: vt qui rebus ſuis ipſi ſupereſſe vel nolunt, vel non poſſunt: ſaltem per alios poſſint vel agere vel conueniri.

Supereſſe, Adeſſe, patrocinari. Suet. in Auguſto, cap. 56. Quum Aſprenas Nonius Arctius ei iunctus, cauſam veneficij accuſante Caſſio Seuero diceret, conſuluit Senatum quid officij ſui putaret. Cunctari enim ſe, ne ſi supereſſet, eriperet legibus reum: ſin deeſſet, deſtituere ac prædamnare amicum exiſtimaretur. Qui locus facit contra Gellium lib. 1. cap. 22.

Supereſſe, Durare. Virg 3 Georgic.

Primus ego in patriam mecum (modò vita ſuperſit) &c. Plaut. Perſa, 10.

Perennitatiſque adeò huic perpetuo cibo

Vt mihi ſuperſit, ſuppetat, ſuperſtitet.

Superſum, aliquando diducitur, interpoſita aliqua dictione, & aliquando pluribus. Plaut. Curcul. 2. Siquid ſuper illi fuerit, id nobis ſatis eſt. Saluſtius in Iugurtha, At Iugurtha manifeſtus tanti ſceleris, non prius omiſit contra verum niti, quàm animaduertit, ſuper gratiam & pecuniam ſuam inuidiam facti eſſe.

Superfore, penul. corrept Scæuola in l. Creditor. §. Si inter. D. Mandati vel contra, Nullam actionem ſuperfore ad recipiendam.

Superfuturus, pen. prod. Participium Plin. lib 11. ca. 53, Sola ex omnibus ſuperfutura.

Superuacuus, Adiectiuum { [illegible] } Quod non eſt neceſſarium, ſed præter rem & ſuperfluum. Plin. in Paneg. 82. Qui tam multa cõcupiſcebat, quum haberet ſuperuacuã tam multa. Colum. lib 5. cap. 4, Quo tamen ipſa paſtinatio penè ſuperuacua eſt iis locis quibus & per ſe reſolutum eſt.

Superuacuo timore deterritus, id eſt vano. Calliſtratus in l. 2. D. ex quib. cauſ. maiores, &c.

Metus habere ſuperuacuos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Habere ſuperuacuum dicere. Quintil. lib 7. cap 3. Plin. lib. 27. cap. 12, Phyteuma qualis ſit deſcribere ſuperuacuum habeo, quum ſit vſus eius tantùm ad amatoria.

¶ Superuacuum non putat oportere dici Varro de vita Pop. Rom. lib 3, Sed ſuperuacaneum, in quo eſt ſuperuacuum pro ſuperuacaneo. Nonius.

Superuacaneus, Adiectiuum { [illegible] } Idem Sueton. de Claris Rhetor. Quædam etiam ad vſum communis vitæ inſtituta, dum vtilia & neceſſaria, dum pernicioſa & ſuperuacanea oſtendere, &c. Cic. 1 de Natura deorum, Quid de tu reliqua deſcriptione omnium corporis partium, in qua nihil inane, nihil ſine cauſa, nihil ſuperuacaneum eſt?

Tum et conditiora facit hæc ſuperuacanei operis aucupium atque venatio. Cic. de Senect.

Pro ſuperuacaneo ac inutili haberi. Liu 10 ab Vrbe.

Quicquid vſum non habet, ſuperuacaneũ eſt. Cic. 1. de Nat. deor.

Superuacaneum eſt illis pugnare pro, &c. Saluſt. in oratione Catilinæ ad milites.

Superuacuò, Aduerbium. Vlpian. In l. At ſi quis §. Pleriſque D. De relig & ſumpt. fun. Quod ſi ſuperuacuò fuerit factum, &c.

Superuado, ſuperuadis, pen. prod { [illegible] } ſuperuadere, Superſcandere, ſuperare, ſupergredi. Liu. 1 bel Maced. Quum omnes victi, metúque perculſi ea prælio intra vallum protinus inde ſuperuadentem munimenta victorem hoſtem fugerent.

Superuadere { [illegible] } Omnes aſperitates ſuperare, vincere. Saluſt. in Iugurtha, Quæ poſtquam Metello comperta ſunt: quanquam inter Thalam flumenque proximum in ſpatio millium quinquaginta, loca arida atque vaſta eſſe cognouerat, tamen ſpe patrandi belli ſi eius oppidi potitus foret, omnes aſperitates ſuperuadere, ac naturam loci etiam vincere aggreditur.

Superuagor, penult corr ſuperuagaris { [illegible] } ſuperuagari, Præter iuſtum & æquum vagari, ſuperfluere, vel ſuperfluos ramos habere. Colum lib 4 cap 33, Quinquennis vineæ non alia eſt putatio, quàm vt figuretur, quemadmodum ſuprà inſtituimus, ne ea ſuperuagetur.

Superuaganea dicebatur ab Auguribus auis, quæ ex ſummo cacumine vocem miſiſſet. dicta ita, quia ſuper omnia vagatur, aut canit. Paulus ex Feſto.

Superueho, ſuperuehis, ſuperuexi, ſuperuectum { [illegible] } ſuperuehere: vt

Montem ſuperuehi. Catull. de coma Berenices, 61.

Superuenio, ſuperuenis, pen. corr. ſuperueni, pen. prod. ſuperuentũ, { [illegible] } ſuperuenire, Ex inopinato venire. Horat. epiſt. 4.

Grata ſuperueniet quæ non ſperabitur hora. Liu. 4. bell. Pun. Munientibus ſuperuenit Marcellus. Virg. 6. eclog.

Addit ſe ſociam, timidiſque ſuperuenit Ægle.

Superuenire lætitiæ alicuius. Liu. 4. bel. Maced.

Vlcus ſuperuenit vlceri. Celſus lib. 5 cap. 28. De theriomate, Eſt etiam vlcus, quod [illegible] Græci vocant. Id & per ſe naſcitur, & interdum vlceri ex alia cauſa facto ſuperuenit.

¶ Superuenire, cum accuſatiuo, Succedere, aſcendere. Columella libro 2. cap. 17. Aut ſi quis eam ſuperueniens humor, lente protepit. Idem libro 6. cap. 24. Taurus vbi iuuencam ſuperuenit. Idem libro 7. cap. 6. Matrem ſtupro ſuperuenit. Ouid. 10. Metam.

Superuenire, Inſcendere, Superſcendere coitus cauſa. Plinius lib. cap. 51, Plani piſcium quibus cauda non eſt, ucalcatique vt teſtudines in coitu ſuperueniunt. Ibidem 2. Ranæ ſuperueniunt, &c.

Superueniens, Particip. vt Heredes ſuperuenientes. Vlpian. in l. Vel hereditas. D. De procuratoribus.

Superuentus, huius ſuperuentus { [illegible] } Plin. lib. 25. cap. 2. Obſeruatum certè eſt, inflammari vulnera ac morbos ſuperuentu eorum, qui pedibus iter confecerint. Idem lib. 7. cap. 15. Acescunt ſuperuentu muſta, ſterileſcunt tactæ fruges, &c.

Superueſtio, ſuperueſtis, ſuperueſtiui, ſuperueſtitum, pen. prod. ſuperueſtire. Plin. lib. 16 cap. 33. Venatus claſſéſve & imagines rerum tenui folio, breuique & virente ſuperueſtiens.

Superunctus. Vide SVPERVNGO.

Superuolo, ſuperuolas, pe. cor. { [illegible] } ſuperuolare. Plin. lib. 10 ca. 33. Perdices concipiunt ſuperuolantium afflatu, ſæpe voce tantùm audita maſculi. Ouid. 4. Metam.

Deſpectat terras totúmque ſuperuolat orbem.

Superuolito, ſuperuolitas, pen. corr. { [illegible] } ſuperuolitare, Frequentatiuum. Virg. 6. eclog. - & quibus ante

Infœlix ſua tecta ſuperuolitauerit ales.

Superuoluo, ſuperuoluis, ſuperuolui, ſuperuolutum, pen. pro. { [illegible] } ſuperuoluere. Colu. lib. 11. cap. 3. Poteſt etiam citra hanc operam ſiniſtriſpum qualitercunque ſatum, ſi quum eſt natum, incrementum eius ſuperuoluto cylindro coerceat.

Superungo, ſuperungis, ſuperunxi, ſuperunctum, { [illegible] } ſuperungere. Cell. lib. 7. cap. 7. De oculorum vitiis, Deīn ſuperungi collyrio debet ex his aliquo, quo lippientes oculi ſuperunguntur.

Superunctus, Participium. Scribonius Largus, 29. Hoc etiam ſuperunctum ad puerorum apiphoras facit.

Superus, pen. corr. Adiect. à ſuper. vnde Superum mare, Adriaticum nominant, collatione facta ad Thyrrenum, quod Græci inferum vocant. Plaut. Merc. 51.

Limen ſuperum, inferúmque ſalue, ſimul autem vale.

Ad auras ſuperas euadere. Virg. 6. Æneid.

Conuexa ſupera Virg. 6. Æneid.

In domos ſuperas ſcandere. Ouid. 2. Faſt.

Regnis ſuperis detrudere Iouem. Virg. 6. Æneid.

Homo ſpectator ſuperarum rerum atque cæleſtium. Cic. 2. de Natu. deorum.

Nicetas, cælum, ſolem, lunam, ſtellas, ſupera denique omnia ſtare cenſet. Cic. 4. Acad.

Cogitare ſupera atque cæleſtia. Cic. 4. Acad.

Videre ſupera, infera, prima, vltima, media. Cic. 1. Tuſcul.

E a ſupero, Superne. Lucret. lib. 2.

¶ Supera, plurali numero pro Cælo ſubſtantiuè accipitur. Virgilius 6. Æneidos.

Omnes cælicolas, omnes ſupera alta tenentes. Cic. 1. Tuſcul. Nihil enim habeat hæc duo genera prona, & ſupera ſemper petunt.

Ardua ſupera. Virg. 7. Æneid.

Superi, pen. corr. ſuperorum { [illegible] } Cæleſtes ſiue viui, & qui aliis ſuperiores ſunt qui inferi dicuntur. Plaut. Aul. 12.

Si autem deorſum comedent, ſiquid coaerint.

Superi meatus i ſiat, & cœnati inferi. Plin. lib. 11. cap. 18.

Pati ſuperis. Horat. 1. Carm. ode 6.

Numina ſuperorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.

Plebs ſuperûm Fauni Satyríque. Ouid. in Ibin.

Rex ſuperûm. Ouid. 1. Metam.

Precari ſuperos. Virg. 5. Æneid.

Supinus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Qui iacet ventre cælum verſus. Iuuen. Saty. 3.

- cubas in faciem, mox deinde ſupinus. Plaut. Ciſtel. 7.

Quid nunc ſupina ſurſum in cælum conſpicis?

Curſus ſupinus, Id eſt qui retro fit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5.

Digiti ſupini. Catul. Argon. 59.

Iactus ſupinus, pro In altum. Supinantur enim qui ſurſum verſus iaculantur. Liui. 10. bell. Punic. Ex tali ſtatu, Pœni vana pleraque vt pote ſupino iactu, tela in locum ſuperiorem mittebant.

Ignorantia ſupina, quæ vulgò Craſſa dicitur. Vlpianus in l. Nec ſupina D. de iuris & fact. ignor. Nec ſupina ignorantia ferenda eſt factum ignorantis, nec ſcrupuloſa inquiſitio exigenda.

Motus corporis pronus, obliquus, ſupinus. Cic. 1. de Diuinat.

Supina etiam ora cernuntur depulſione luminum. Cicero de Vniuerſ.

Palmes ſupinus. Martialis lib. 12.

Venter ſupinus. Horat. 1. Serm. ſat. 5.

Vultus ſupinus. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Supina valle præcipitem egit. Liu. 7. ab Vrbe.

Supinis manibus excipere aliquem, quod aliàs dicitur, Obuiis manibus. Tranquil. in Vitel. cap. 7.

Manibus ſupinis orare. Virg. 4. Æneid.

Manus ſupinas ad cælum tendere. Liu. 6. bel. Pun.

¶ Supinus, pro Otioſo nonnunquam ponitur, molli, negligentíque. Iuuen. Saty. 1.

Et multum referens de Mecœnate ſupino.

Animus ſupinus, Iners. Catul. ad Coloniam, 17.

Supina aure audire, Negligenter. Martial. lib. 6.

Supiniores deliciæ, Maior ignauia. Mart. lib. 5.

Supinior arborum tonſura. Plin. lib. 17. cap. 23. ad finem.

¶ Supinus, Montoſus. Horat. lib. 3. Carm. ode 4.

- ſeu mihi frigidum

Præneſte, ſeu Tybur ſupinum. Vbi Acron, Supinum, Montuoſum, vt Colléſque ſupinos. Suam autē ciuitatem deſcripſit, quia in aſcenſu montis eſt conſtituta, ſiue in latere montis, vt ait Porphyrius.

Supinè, Aduerbium, pro Negligenter. Senec. lib. 2. de Benef. Alij beneficia ſupinè accipiunt.

Supinum, ſupini, A quibuſdam dicitur verbum participiale, cuiuſmodi ſunt gerundia, quæ nomina participialia dicuntur. Habet autem ſupinum duas terminationes, um & u, vt lectum lectu.

Quod in um finitur, habet ſignificationem actiuam. Saluſtius, Legatos ad Iugurtham de iniuriis queſtum miſit. Id eſt qui quærerētur. Terent. And. 3. 2. - miſſa eſt ancilla illico

Obſtetricem arceſſitum ad eam.

In u verò ſupinum, ſignificationis paſſiuæ eſt: iungitúrque nominibus adiectiuis. Virgil. 3. Æneid.

Nec viſu facilis, nec dictu affabilis vlli. Hoc eſt, quod nec videri, nec dici facilè poſſit.

Supino, ſupinas pen. prod. { [illegible] } ſupinare. Stat. 6. Thebaid. Præcipitátque retro iuuencem, atque in terga ſupinat.

¶ Supinari, pro Erigere in arrogantiam. Solent enim arrogantes incedere ſupini. Senec. lib. 1. de Benef. Libet interrogare quid tantopere te ſupinet, quid vultum habitúmque oris peruertat, vt malis habere perſonam quàm faciem.

Supinor, ſupinaris, { [illegible] } ſupinari, Paſſiuum. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.

- naſum nidore ſupinor. Vbi Acron interpres, Naſum, inquit, nidore ſupinatur, qui nimium delectatur, & inclinatur odoribus pulmentariorum. Accuſatiuum addidit verbo paſſiuo, quemadmodum Virg. 7. Æneid.

Loricam induitur, fidóque accingitur enſe. Statius 12. Thebaid.

Supinor in paſſiuo genere apud Quintilianum quoque legitur li. 11. cap. vlt. Interim vncis etiam digitis aut à capite deiiciatur, aut eadem manus ſupinata in ſuperiora iactetur.

Supinatus, pen. prod. { [illegible] } Particip. vt

Cornu ſupinatum, Arcus retenſus. Stat. 9. Theb. De arcu loquitur cui neruus fuerat inciſus ab aduerſario.

Glebas ſupinatas Aquiloni oſtendere. Virg. in Georg.

Manus ſupinata. Quintil. li. 11. cap. vltimo.

Os ſupinatum Stat. 5. Thebaid.

Suppactus. Vide SVPPINGO.

Suppar, ſupparis, pen. corr. m. g. { [illegible] } Ferè parem ſignificat Cic. de Claris Orat. Huic ætati ſuppares Alcibiades, Critias, Theramenes. i. propè pares, æquales.

Supparaſitor, pen. pro. ſupparaſitaris, { [illegible] } ſupparaſitari, Subſeruire, obſequi tanquam paraſitum. Plaut. Amphit. 6.

Accedam, atque hanc appellabo: & ſupparaſitabor patri. Idē Milit. 6.

Supparus, m. g. vel Supparum, ſuppari, pen. corr. { [illegible] } Genus leuis atque anguſtæ togæ, quod eo ſuperinduimus. Feſtus. Supparum, veſtimentum puellare, lineum, quod etiam ſubucula, id eſt camiſia dicitur. Afranius, Puella nō ſum, ſupparo ſi induta ſum. Plaut. Rud. 4.

Si tu de illarum cœnaturus ſupparis. Lucret. lib. 3.

- humeriſque hærentia primis

Suppara nudatos cingunt anguſta lacertos.

Supparum, eſt linteum femorale, vſque ad talos pendēs, dictum quòd ſubtus appareat. Plaut. Epi. Supparum aut ſubminium eſt, Baſilicum aut exoticum. Vide plura apud Nonium.

Supparum, n. g. Suppara non tam vela fuiſſe videntur, quàm velorum quædam ſupplementa, & ſummæ partes, quæ ſupra ipſa vela & antennam expandebantur: quòd vt opinor, ſurſum pararentur. Lucanus - ſummáque pandens

Suppara velorum perituras colligit auras. Suppara autem in alto mari & pelago pandebant aliæ naues, cùm terram legebant, colligebant, & ſubſtringebant: ſolæ Alexandrinæ naues ſupparis paſſis in portum peruehebantur. Seneca, Solis enim licet ſupparum intendere, quod in alto omnes habent naues. nulla enim res æquè adiuuat curſum, quàm ſumma pars veli: illinc maximè nauis vrgetur. Itaque quoties ventus increbuit, maiórque eſt quàm expedit, antemna ſummittitur: minus habet virium flatus ex humili.

Cum iam auere Capreas & promontorium, ex quo,

Alta procelloſo ſpeculatur vertice Pallas. Cæteræ velo iubentur eſſe contentæ. Supparum Alexandrinarum inſigne indicium eſt. Turnab.

Suppedito, ſuppeditas, pe. co. { [illegible] } ſuppeditare. Subminiſtrare, ſuggerere, Adiect. A ſub, & pes pedis. Terent. Eun. 5. 9.

- & neceſſe eſt multum accipere Thaidem,

Vt tuo amori ſuppeditare poſſit, ſine ſumptu tuo. Idem Heaut. 5. 2.

Nam ſi illi pergam ſuppeditare ſumptibus

Menedeme, mihi illæc verè ad raſtros res redit. Cic. 5. Verr. Peculiarem habes aliquam Siciliam quæ tibi ex alio genere frumentum ſuppeditare poſſit?

Ab aliquo ſuppeditare, Vide A vel Ab.

Omnium rerum in contrarias partes facultatem ex iiſdem ſuppeditari locis. Cic. 2. de Orat.

Omnium rerum quas natura deſyderat, abundantiam & copiam alicui ſuppeditare. Cic. de Amic.

Frumentum & merces ſuppeditare. Cic. 4. Verr.

Via ſatis vtiium ſtudia ſuppeditare poſſumus. Cic. ad Heren. lib. 1.

Tela ſuppeditare alicui. Sil. lib. 10.

Multam etiam caſus noſtri varietatem tibi in ſcribendo ſuppeditabunt. Cic. Lucceio, lib. 5. 12.

Suppeditare teſtes. Cic. 2. de Fin. Nec verò quoniam hæc nos tra-

ſtare etiam cœpimus, ſuppeditabit nobis Atticus noſter è theſauris ſuis quos & quantos viros habere teſtium ſat eſt.

Suppeditare teſtes. Cic. 2. de Fin.

¶ Suppeditare, neutrum abſolutè, Id eſt ſufficere, ſatis eſſe. Plautus Aſina 9.

Clamore ac ſtomacho non queo labori ſuppeditare.

Hoc modo naturæ ſuppeditabit vt doctrina. Ad Her. lib. 3.

Suppeditant hæc ad victum. Cice. 1. Offic. Ob eáſque cauſas ſtudeat parare ea quæ ſuppeditent & ad cultum & ad victum.

Suppeditare in Liu. 1. ab Vrbe, Itaque Pomptinæ manubiæ quæ perducendo ad culmen operi deſtinatæ erant, vix in fundamenta ſuppeditauere.

¶ Suppeditare, pro Suppetere. Liu 8. bell. Pun. Apud vos quemadmodum loquar, nec conſilium, nec oratio ſuppeditat.

Non ſuppeditant mihi chartæ, pro Deſunt. Cic. ad Trebatium, libro 7. 18. An hoc ſignificas, nihil fieri, frigere te, ne chartam quidem tibi ſuppeditare?

Si vita ſuppeditaſſet. Cic. 3. Philip. Cuius etiam naturalis pater, ſi vita ſuppeditaſſet, Conſul factus eſſet.

¶ Suppeditor, pen. corr. Paſſiuum. Ci. 2. in Cat. Sed ſi omiſſis his rebus omnibus, quibus nos ſuppeditamur, &c.

Suppeditor, ſuppeditaris, {[illegible]} Deponens. Cic. Attic. lib. 14. 316. De Patuleiano nomine quod mihi ſuppeditatus es, gratiſſimum eſt, & ſimile tuorum omnium.

Suppeditatio, Verbale. {[illegible]} Cic. 1. de Natur. deor. Quæ ergo vita? Suppeditatio, inquis, bonorum, nullo malorum interuentu.

Suppedo, Vide SVPPASIO.

Suppello, ſuppellis, ſuppuli, pen. cor. ſuppulſum, ſuppellere, Verbum modò honeſtū, modò turpe. Cice. ad Pætum, li. 9. 22. Quid ipſa res modò honeſta, modò turpis, ſuppellere, flagitium eſt? iam erit nudus in balneo nō reprehendes. Vetus ſcriptum exemplar legit Suppedit.

Suppendeo, ſuppendes, Vide SVSPENDEO, SVSPENDAS.

Suppeto, ſuppetis, pen. corr. ſuppetiui, ſuppetitum, pen. prod. {[illegible]} ſuppetere, Latenter ſeu per fraudem petere. Vlpianus, De furtis, l. Si quis vxori. Apud Labeonem relatum eſt, ſi ſiliginario quis dixeſit, vt ſi quis nomine eius ſiliginem petiſſet, ei daret: & quidam ex tranſeuntibus, quum audiſſet, petiit eius nomine, & accepit: furti actionem aduerſus eum, qui ſuppetiit ſiliginario competere, non mihi. Non enim mihi negotium, ſed ſibi ſiliginarius geſſit. Pandectæ Florentinæ habent, qui ſuppeteret: Haloander, qui ſic peteret.

¶ Suppetit {[illegible]} in tertia perſona, & ſuppetunt, ſignificat In promptu eſt, vel ſuccurrit, ſufficit & abundat. Plin. Iun. Cui abunde ſuppetunt facultates. Plaut. Milit. 5. Ita vehementer quod facto opus eſt, ægrè ſuppetit. Hoc eſt vix ſuccurrit, & meminit. Horat. 1. epiſtol. 12.

Pauper enim non eſt, cui rerum ſuppetit vſus.

Sed tamen ſicut hæc ſuppetant, adiuuant aliquantum ad cætera. Cic. 2. Offic.

Vt ambitioni & quotidianis ſumptibus copiæ ſuppetant. Cicero 5. Tuſcul.

Suppetere & Deeſſe, contraria Cic. 3. Verr. Credo ſi meis horis in accuſando vti voluiſſem, vererer ne mihi crimina non ſuppeterent, ne oratio deeſſet.

Suppetunt in hanc rem fœliciter cætera. Col. lib. 9. cap. 1.

Suppetit copia argumentorum. Cic in Top.

Dum vires ſuppetent. Cæſar 7. bell. Gall.

Si vita ſuppetet, Si vixero. Cic. 1. de Fin. Et ſcribentur fortaſſe plura, ſi vita ſuppetet.

Non ſuppetit conſilium. Liu. 8. ab Vrbe.

Suppetit mihi perpetuus cibus. Plaut. Perſa 10.

Suppetunt dictis data. Plaut. Aſin. 3. Idem Pſeud. 3. Vtinam quæ dicis, dictis facta ſuppetant. Hoc eſt, vtinam quod dicis, ſic ſe haberet, vel faceres quod promittis.

Suppetere dolori Horat. Epod. 17.

Non ſuppetit lingua libertati, Liberè loqui non poteſt, & pro animi ſententia. Liu. 5. ab Vrbe.

Suppetit mihi lucrum. Plaut. Amphit. 3. 14.

Suppetat ſuperſtes vitæ tuæ. Plaut. Trinū. 4. Hoc eſt, poſt te viuat.

Res ita ſuppetit. Plaut Rud 12.

Suppetit huic ſatis ad. Cic. in Partit Ex quibus ſimilibúſque, ſi attendas, ad augendum permulta ſuppetunt. Idem 2. Offic. illis ad largiendum ſuppetant copiæ.

Mihi ad remunerandum nihil ſuppetat, præter voluntatem. Cice. Paulo, lib 15. 13.

Suppetiæ, & ſuppetias tantùm habemus à ſuppeto, {[illegible]} Auxilium, ſubſidium, præſidium. Plau. Epid. 14. Quicquid ego malè feci, auxilia mihi & ſuppetiæ ſunt domi. Idem Amph. 26. Ibo ſeruatum ſuppetias mihi. Subaudi, ferat.

Aduenire ſuppetias Plaut. Menæh. 22. Ædepol bene ne tibi ſuppetias tempore aduenit modo.

Afferre ſuppetias, Vide AFFERO.

Ferre ſuppetias, Iuuare, Auxilio eſſe. Plaut Epid. 13. Idem Amphi. 37. Non metuo quin meæ vanitati ſuppetiæ ferant.

Suppetias ire. Cæſar, Atque ſuis fugientibus ſuppetias ire contēdit.

Suppetias mittere. Cæſ. lib. 5. bell. Aphr.

Occurrere ſuppetias, Vide OCCVRRO.

Venire ſuppetias Cæſar lib. 12. Comment. Et nunciabantur auxilia magna equitatus oppidanis ſuppetias venire.

Suppetior, ſuppetiaris, {[illegible]} ſuppetiari, Auxiliari, ſuccurrere. Apuleius lib. 8. At vobis facilè eſt ſuppetiari miſerrimo leni.

Suppilo, ſuppilas, pen. prod. {[illegible]} ſuppilare, Rapere, inuolare cum fraude. A pilorum rapina, ait Nonius Plautus Trucul. 11.

—hæc quum video fieri ſuffuror.

Suppilo, & de præda prædam rapio. Idem Aſin. 16.

Ille ecaſtor ſuppilabat me.

Suppingo, ſuppingis, ſuppegi, pen prod. ſuppactū, ſuppingere, à præpoſitione ſub, & verbo pango. Idem quod & ſupponere, vel ſuffigere, ſiue ſubaffigere, quomodo calceis ſuppingitur corium. Plaut. in Bacchid. Act. 5. ſcen. vlt.

Sed dic mihi eſt iſthic Theotimus? CH. etiam rogas? Qui ſocci habeat auro ſuppactum ſolum. Hoc eſt, cui tanta ſuperſtat auri vis, vt pedibus calcet. Solum enim pro infima crepidarum parte poſuit. Apud Plutarchum in Alexandri vita, Agnon quidem Teius ſuffixas clauis argenteis crepidas ferebat. Hic fingi poteſt verbale Suppactus.

Suppinguis, & hoc ſuppingue, Vide SVBPINGVIS.

Supplanto, ſupplantas, {[illegible]} ſupplantare, A planta pedis fit: & ſignificat ſuppoſito pede aliquem in terram deiicere. Ci. 3. Offic. Qui ſtadium, inquit, currit, eniti & contendere debet quammaximè poſſit, vt vincat: ſupplantare eum quicum certet, aut manu depellere, nullo modo debet.

Supplantare, ait Nonius, dictum eſt quaſi pedem ſupponere. Lucil lib 19. Supplantare autem, Græci [illegible], dicunt.

¶ Supplantare verba, per tranſlationem, pro Supprimere & veluti ſtrangulata voce efferre, quo ſuauiora videantur. Perſ. Satyr 1.

Supplantare, aliquando ſignificat decipere.

Supplantare vites. Plin. lib. 17. cap 22. In pampinatione non hoc detrahere pampinos, qui cum vua ſunt. Id enim vitas ſupplantat præterquam in nouella vinea.

¶ Supplantare, A planto plantas, Subter plantare. Colum. lib. de Arboribus, cap 7. Sin autem ipſam vitem ſternere voles, iuxta radicem ita, ne ipſam lædas, curioſe fodito, & vitem ita ſupplantato, ne radicem abrumpas Plin. lib. 17. cap. 13. Vnum etiamnum genus, eſt medium, inter hoc & propaginem totas ſupplantandi in terram vites.

Supplaudo, ſupplaudis, ſupplauſi, ſupplauſum {[illegible]} ſupplaudere, Significat latenter plaudere.

Suppleo, ſupples, ſuppleui, ſuppletum, pen prod. {[illegible]} ſupplere, In deficientia locum aliud ponere. Virg 3. Æneid.

Remigium ſupplet, ſocios ſimul inſtruit armis. Sueton. de Claris Grammat. 12. Librum autem quem Sylla nouiſſimum de rebus ſuis imperfectum reliquerat, ipſe suppleuit.

Ponite ante oculos M. Antonium Conſularem: ſperantem Conſulatum Lucium adiungite, ſupplete cæteros, &c. Cic. 12. Philip.

Supplere, Æquare. Virg. 7. eclog.

Si fœtura gregem ſuppleuerit, aureus eſto. Vbi Seruius, ſi tot agnos habuero, quot oues: hoc enim eſt gregem per fœturam ſupplere.

Legiones, vel exercitum ſupplere. Liu. 1. bell. Pun. lib. 9. In locum eorum ſubiecit, quos ſecū ex Italia adduxerat: ſuppleuitque ita eas legiones, vt ſingulæ ſena millia & ducenos pedites, trecenos haberent equites. Hic declarat Liuius quid ſupplere ſignificet. Cic. 8. Philip. Cum ſex legionibus inquit, iiſque ſuppletis ex D. Bruti exercitu, non modò ex delectu ſuo.

Remigio naues ſupplere. Liu 6 bel.

Remis Zephyros ſupplere, Id eſt remigio adiuuare ventos in promouenda naue. Stat 2. Achill.

Bibliothecam ſupplere. Cic. ad Qu. frat. lib 3. 20. De bibliotheca tua græca ſupplenda, libris commutandis, latinis comparandis, valde velim iſta confici, præſertim cùm ad meum quoque vſum ſpectent.

Vſum prouinciæ ſupplere. Cic. 6. Verr. Non enim te inſtruere domum tuam voluerunt in prouincia, ſed illum vſum prouinciæ ſupplere.

Supplere, Subiungere, addere. Cic. pro Flacco, Quieſcant igitur, & me hoc in lucem ponere, atque aliud agere patiantur. Non ſtatuit: ſupplet enim ille neſcio quis, & primum dicit ſe dediſſe.

Vt referendis præteritis verbis id ſcriptum, quandocunque deſcendimus, ſuppleatur. Cic 2. de Orat.

¶ Supplere, Implere. Cato cap 88 Ibi fiſcellam cum ſale populari ſuſpendito & quaſſato, ſuppletoque identidem. Idem cap. 66. Facito vt amurcam quotidie ſuppleas.

Vulnera ſuppleuit lacrymis. Ouid. 4. Metam.

Supplementum, ſupplementi, {[illegible]} Quod ſupplet. Cicero Ap. pro Pulchro, lib 3. 3. Cenſebant enim omnes ferè vt in Italia ſupplementum meis & Bibuli legionibus ſcriberetur. Cæſar 7. bell. Gall.

Supplex. Vide SVPPLICO.

Supplico, ſupplicas, pen. corr. ſupplicaui, ſupplicatum, {[illegible]} ſupplicare Humiliter, & cum reuerentia precari. Plaut. Curc 10. Volo hic in phano ſupplicare. Cicero in Parad. Noctu venire domum ad eum, precari, denique ſupplicare.

Implorare & ſupplicare. Cic. 1. de Orat.

Supplicare alicui. Plin. De viris illuſtr. 49. Terent. And. 2. 1.

Ipſum hunc orabo, huic ſupplicabo.

Quum amici ac propinqui ſupplicent vobis, dubitabitis, &c. Cic. pro Fonteio.

Proſternere ſe, & fracto animo ſupplicare alicui Cic. pro Plancio.

Supplicare alicui pro. Cic. pro Fonteio, Præſertim quum tot res ſint quæ veſtris animis pro huius innocentis ſalute ſupplicent, &c.

Licentiſſimè pro aliquo ſupplicare. Cic. Ligario, lib. 6. 14.

Supplicare deo thure & vino. Plaut. Aulul. 4.

¶ Supplicare publicè Sueton. in Claudio cap. 1. de Druſo Claudij patre, Exercitus honorarium ei tumulum excitauit, circa quem deinceps ſtato die quotānis miles decurreret, Galliarumque ciuitates publicè ſupplicarent.

¶ Supplicare, ſine adiecto, pro Adorare. Sueton. in Auguſto, cap. 93. Caium nepotem, quod Iudæam prætereuehens, apud Hieroſolymam non ſupplicaſſet, collaudauit.

¶ Supplicari, Impersonale, pro Supplicationes fieri & litare. Plin. lib. 13 cap. 1. Illiacis temporibus non ſupplicabatur thure. Cicero pro Lege Agrar. 32.

¶ Supplicaſſis, pro Supplicaueris, legitur apud Plaut. in Aſin. 9.

Hercle

Hercle iſtum di omnes perduint, verbo caue ſupplicaſſis.

Supplicans, pen.corr.ſupplicantis, Particip. {ἱκετεύων} Terent.Eun.4.7.
-iam hæc tibi aderit ſupplicans Vltrò.

Supplicatio, Verbale, {ἱκεσία, ἱκετεία, ἀντιβολία, ἀντιβόλησις, λιτή, λιτανεία, ἱκετηρία.} Cic. in Catil. Atque etiam ſupplicatio dijs immortalibus pro ſingulari eorum merito meo nomine decreta eſt Quirites.
Perlata ſupplicatio, Vide PERLATVS.
Prærogatiua ſupplicatio. Cato Ciceroni, lib.15.5.
Decernere ſupplicationem, Vide DECERNO.
Ad omnia puluinaria ſupplicatio decreta eſt. Cic.3.in Catil.
Indicere ſupplicationem, Vide INDICO.
Mereri ſupplicationes. Quintil.lib. 8. cap.16.

Supplicamentum, ſupplicamenti, n. ge. Apuleius lib 11, Quantoque ſumptu deberem procurare ſupplicamentis, ipſumque mihi iam illum ſuum ſacerdotem decerni. Nomine ſupplicamentorum, inquit Beroaldus, non tam ſupplicationes & ceremonias intelligere videtur, quàm apparatum neceſſarium ad ceremonias, & religionem auſpicandam.

Supplex, ſupplicis, penult. corr. om. gen. {ἱκέτης, λιτός, ἱκετήριος, προςτρόπαιος} Qui flexis genibus orat. Plaut. in Bacchid 10. Cùm ſe Alcibiades afflictaret, lachrymáſque Socrati ſupplex eſſet, vt ſibi, &c.
Vt qui deliquit, ſupplex eſt vltrò omnibus. Idem Ciſtel.2.
Sed quoniam ſuum rerum nos indigere, vt ſibi ſimus ſupplices. Cic. 3.Tuſcul. Liu. ab Vrbe, Veniámque ſupplex popoſcit.
Abijcere ſe ſupplicem, Vide ABIICIO.
Nunquam putaui fore vt ſupplex ad te venirem. Cice. Capitoni in epiſt.ad Attic.lib 16.343.
Oro atque obſecro vos, quibus ſigillatim ſæpe ſupplex ad pedes iacui. Cic. Antequam iret in exilium,
Rogabo ſupplex Stat.1.Achil.
Vobis ſupplex manus tendit patria communis Cic.4.in Catil.
Profiteri te pro aliquo ſupplicem. Cic.in Piſonem.
Captare miſericordiam, & abijcere ſupplicem. Cic.2.Philipp.
Abſterrere & excludere aliquem ſupplicem. Cice. Antequam iret in exilium.
¶ Lachrymæ ſupplices. Propert.lib.1. eleg. 15.
Libelli ſupplices, quos vulgus *requeſtas* vocat. Mart.lib.8.
Sed iam ſupplicibus dominum laſſare libellis
Deſine, & in patriam ſerus ab vrbe redi.
Manu ſupplice pretendens velamenta. Ouid.11. Metamorph.
Querelæ ſupplices Tibul.lib 1. eleg.4.
Turba ſupplex. Ouid 1 Metamorph.
Verbis ſupplicibus orare, Hoc eſt humilibus Ci. Attic.lib.10.249.
Verbis ſupplicibus placare aliquem. Ouid 4 Faſt.
Supplex veſter. Cic.pro Murena, Veſter eſt ſupplex Iudices: veſtrã fidem obteſtatur, miſericordiam implorat.
Vota ſupplicia. Virg 8. Æneid.
Vox ſupplex. Liu.lib.10 Decad.3.
Voce ſupplici rogare. Ouid 2 Metam.
Nos iacentes ad pedes ſupplicum, voce prohibebis? Cicero pro Ligario.

Suppliciter, pen. corr. Aduerb. {ἱκετικῶς} Humiliter. Supplicem enim eſſe & genibus flexis orare, magnum humilitatis ſignum eſt. Cæſ.1. bell.Gall. Qui quum eum in itinere conueniſſent, ſéque ad pedes proieciſſent, ſuppliciterque locuti flentes pacem petiſſent, &c. Oui. 2 de Ponto, eleg 11.
Suppliciter veſtros quiſque rogate deos.
Homo ita natus vt blandiri ſuppliciter poſſit. Cic 1.de Orat.
Suppliciter ac demiſſè agere gratias. Brutus ad Ciceronem in epiſt. ad Brutum, 16.
Suppliciter loqui. Cæſar 3.bel. Ciuil.
Suppliciter mittere literas. Cic.5. Verr. Quas literas cùm ad omnes ciuitates prope ſuppliciter miſiſſet Metellus, tamen, &c.
Suppliciter orare. Li.4 bel.Mace. Et 3.ab Vrbe, Suppliciter petere.
Suppliciter & demiſſè reſpondere Cic.pro Flacco,
Suppliciter poſtulare. Liu.2.ab Vrbe,
Venerans aram ſuppliciter. Virg 12. Æneid.

Supplicium, ſupplicij {ἱκεσία.} Feſtus, Supplicia veteres quædam ſacrificia à ſupplicando vocabant.
¶ Supplicium {ἱκεσία.} Supplicatio. Saluſt.in Cat. Non votis, neque ſupplicijs muliebribus deorum auxilia parãtur: ſed vigilando, agendo, bene conſulendo proſpera omnia cedunt. Idem in Iugurtha, Itaque Senatus ob ea fœliciter acta, Dijs immortalibus ſupplicia decernere, &c. Tacit.lib.3. Sed tum ſupplicia dijs, ludíque magni ab Senatu decernuntur.
¶ Supplicium, {κόλασις, τιμωρία} Pœna, quæ pro delicto commiſſo ſumitur. Cicero in Piſonem. Supplicium autem eſt pœna peccati.
Dira ſupplicia. Virg 6 Æneid.
Miſerabile vitæ ſupplicium. Stat.1. Thebaid.
Sæua ſupplicia. Stat.12 Thebaid.
Addicere ſupplicio. Cic. in orat. Ante exilium.
¶ Adhibere ſupplicium, Vide ADHIBEO.
Afficere ſupplicio. Cic.in Piſonem, Nullum eſt ſupplicium putãdum, quo affici caſu aliquo etiam boni viri, fortéſque poſſunt.
Coercere aliquem ſupplicijs, Vide COERCEO.
Coercere delicta ſupplicijs. Horat.1 Serm. ſaty 3.
Conſtituere ſupplicium alicui maleficio. Cicero pro Roſcio Amerino.
Conſtituere ſupplicium in aliquem Cic. 7. Verr. Includuntur in carcerem condemnati, ſupplicium conſtituitur in illos.
Scelus ac fraudem nocentis ſupplicio conſtringere. Cicero 1. de Orator.
Conſtringere ſupplicio, Vide CONSTRINGO.
Continere ſe à ſupplicio, Vide CONTINEO.
Dedere aliquem ad ſupplicium, Vide DEDO.
Depoſcere ſupplicia. Stat.12. Thebaid.
Deprimere ad ſupplicium. Cice. Quem virtutis gloria cum ſumma laude ad cælum extulit, eundem inimicorum inuidia indigniſſimè oppreſſum deprimit ad ſupplicium.
Dare ſupplicium Punici Catull. ad Gellium, epigr. vlt.
Alicui dare ſupplicium. Terent. Eunu.1.2.
Et re vltro accuſabis: & ei dabis Vltro ſupplicium.
Sæua ſupplicia domant impios Senec. Herc.fur.9.
Exequi ſupplicia. Senec. Thebaid 1.
Exercere ſupplicium. Stat.3 Thebaid.
Expendere ſupplicia veterum malorum. Virg.6.Æneid.
Expoſcere ſupplicium. Catull. Argon. 59.
¶ Exquirere, excogitare, inuenire ſupplicium. Cic.3. Offic. & pro Roſc. Amerin.
Ferre ſupplicium. Cic. ad Attic 8.
Haurire ſupplicia, Soluere pœnas. Virg 4.Æneid.
Inferre ſupplicia vrbibus hoſtium. Vide INFERO.
Inhibere ſupplicia alicui, Vide INHIBEO.
Interfectus omni ſupplicio, Vide INTERFICIO.
Irrogare ſupplicium. Aſcon. Pædianus.
Luere ſupplicia, Vide LVO.
Mactare ſummo ſupplicio, Vide MACTO.
Merere ſupplicium. Ouid.5. Metam.
Mergere victimis ſupplicijs, Vide MERGO.
Aliquem vinculis & verberibus atque omni ſupplicio excruciatum necare. Cic pro Lege Manilia.
Pati ſupplicium, Vide PATIOR.
Pendere ſupplicia, Vide PENDO.
Perferre ſupplicia, Vide PERFERO.
Perire ſupplicio Cic.3. de Nat.deor. Summo cruciatu ſuppliciõque Q. Varius homo importuniſſimus periit.
Rapi ad ſupplicium ob facinus Cic.2 de Orat.
Recidit ut culpa ſupplicio. Horat.3. Carm. ode 24.
Remittere & Condonare alicui ſupplicium. Vide CONDONO.
Soluere ſupplicium alicui. Cic.13. Philipp.
Subire ſupplicium. Cic. Nihil affertur quo minus ſumma ſupplicia ſubeunda nobis ſint.
Sumere ſupplicium. Plaut. Merc.24.
Sumere ſupplicium de aliquo Cic.lib. 2. de Inuent.
Sumere ſupplicium à ſeruo. Vlp.in L. Magiſtratibus. D. de Iuriſd.
Trahi ad ſupplicium. Cic. Antequam iret in exilium, Serui qui ad ſupplicium ducti verberibus trahuntur.
Vti ſupplicio in aliquem. Vatinius Ciceroni, lib.5. 10, Meam animaduerſionem & ſupplicium, quo vſurus eram in eum quem cepiſſem, remitto tibi & condono.

Supplodo, ſupplodis, pen.prod. ſupploſi, ſupploſum, pen.prod. {ὑποκροτέω} ſupplodere, Terram ſubtus percutere, quod pedibus plerunque fieri ſolebat in contemptu. Cic.1.de Orato. Pedem nemo in illo iudicio ſupploſit, credo ne Stoicis renunciaretur.

Supploſio. {ὑποκρότησις} Verbale. Cice. 3. de Orator. Supploſio pedis in contentionibus aut incipiendis, aut finiendis.
Rara ſupploſio Author ad Heren.lib.3.120.

Suppœnitet, pen.corr. ſuppœnituit, {ὑπομεταμέλει} ſuppœnitere, Aliquantum pœnitere Cic.ad Attic.lib.7.epiſt.13. Spero etiam in præſentia pacem nos habere: nam & illum furoris, & hunc noſtrum copiarum ſuppœnitet.

Suppono, ſupponis, pen.prod. ſuppoſui, ſuppoſitum, pen.corr. {ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ὑφίημι} ſupponere, Notæ ſignificationis. Colu. lib.12. ca.47. Poſtero die cribratur, & nouo fiſco incluſo prelo ſupponitur, vehementérque premitur, vt exudet, quantulumcunque habet amurcæ. Plaut. Trucul.9. -alienos dolores
Mihi ſuppoſui.
Supponere ſub. Plautus Pœnul.16.
Sub ciatim vt iubeas ſeſe ſupponi.
Oua ſupponere gallinis. Cic.2. de Natu.deor. Quin etiam anatum oua gallinis ſæpe ſupponimus, è quibus pulli orti primò aluntur ab his vt à matribus, à quibus excluſi fotíque ſunt.
Tauri ſupponant colla iugis. Ouid.3. Amor.eleg. 9.
Colla ſupponere oneri. Ouid.1. de Remed.
Falcem ſupponere ariſtis. Vir. 1.Geor. Id eſt demetere ſegetẽ, &c.
Tumulo ſupponere aliquem, Sepelire. Ouid 3. Triſt.ele.3.
Humo ſupponere aliquem, Sepelire. Ouid 3. Amor.ele.8.
Pectora ſupponere fluminibus. Ouid.13. Metam.
Supponere, Subijcere. Cic.1.de Inuent, Nam ei tres partes, quas antè diximus ſupponemus, iudicialẽ, deliberatiuã, demõſtratiuam.
Exemplum ſupponere epiſtolæ. Cic.2.de Inue. Atque vniuſcuiuſque conſtitutionis exemplum ſupponere non grauaremur.
Supponere manum lucro. Senec. Natur. quæſtion. 4.
Subijcere & ſupponere rationem. Cic.2 de Inuent.
Iudicio alicuius ſupponere aliquid Ouid.epiſt.15.
Subſtituere & ſupponere aliquem. Cic.5. Ver.
Supponere ſe reum criminib. pro aliquo. Cic. pro Deiotaro. Hieras quidem cauſam omnem ſuſcipit, & criminibus illis pro rege ſe ſupponit reum.
Vicarium ſupponere. Cic. pro Roſc. Amerino. Credo propterea quòd quibus in rebus ipſi intereſſe non poſſumus, in his operæ noſtræ vicaria fides amicorum ſupponitur.
Alium in ſuppoſiti locum ſupponere. Cic.7. Verr.
Supponere cultros, quod ὑποτέμνειν dixit Halicarnaſſeus, eſt ſub collo & iugulo victimæ ponere, quod eſt iugulare: ſed iugulare in ſacris ne dicerent cauebãt, cùm ominis mali verbum ſit. & ſacra eſſet viciaturum inauſpicata voce. Cæterùm hoſtias ſolebant veteres primùm ſecuribus cædere aut clauis, deinde proſtratas ſuppoſitis cultris iugulare, idque à miniſtris & popis, aut victimarijs fiebat. Vide Dionyſium Halicarnaſſeum. Virgil.
Supponunt alij cultros, tepidúmque cruorem
Excipiunt pateris. Annotauit Turnebus.

Supponere, Adulterinum loco veri ſubiicere. Quod & ſubiici etiam dicitur, & ſubdere. Terent. Eun. 5. 3.

-qui referam illi ſacrilego gratiam,
Qui hunc ſuppoſuit nobis?

Teſtamentum ſupponere, Falſum teſtamentum ſuppoſita perſona obſignare, authore Cicerone pro Cluentio, Qui ſuppoſita perſona falſum teſtamentum obſignare curauit. Idem in Parad. Si ſocios ſpolias, ærarium expilas, ſi teſtamenta amicorum expectas, aut ne expectas quidem, at ipſe ſupponis. Falſum teſtamentū ſupponere. Cic. 1. de Legib. Ius eſſet latrocinari, ius adulterare, ius teſtamenta falſa ſupponere, ſi hæc ſuffragiis, aut ſcitis multitudinis probarentur.

Suppoſitus, penul. corr. & Suppoſtus. Particip. { [illegible] } Pro alio fraudulenter poſitus. Cic. 7. Verr. Et vt quiuis facilè perſpiceret id ab iſto actum eſſe, vt ille ſuppoſitus facilè & libenter ſe illum qui non erat, eſſe ſimularet.

Suppoſitus in eius locum. Cic. 7. Verr.

Suppoſita furto Paſiphae. Virg 6 Æneid.

Perſona ſuppoſita. Paulus in l. Si is qui. D. de acquir. her. Si is qui bonis paternis ſe abſtinuit, per ſuppoſitam perſonam emptoris bona patris mercatus probetur, &c.

Saxa ſuppoſta cælo, Id eſt tantæ altitudinis, vt ſuppoſita cælo, cælúmque ſuſtentare videantur. Sil. lib. 3. Intelligit Alpes.

Suppoſiturus, pen. prod. Partic. { [illegible] } Ouid. 5. Faſt. 36. Ceruicémque polo ſuppoſiturus Atlas.

Suppoſitio, Verbale, { [illegible] } Colum. lib. 8. cap. 5. Semper autem quum ſupponuntur oua, conſyderari debet vt luna creſcente à decima vſque ad quintàdecimam id fiat: nam & ipſa ſuppoſitio per hos ferè commodiſſima. Plaut. Capt. 20. Nec pueri ſuppoſitio, nec argenti circunductio.

Suppoſtor, & Suppoſtrix, Verbalia, { [illegible] } Qui vel quæ alienum puerum ſupponit, & alienos pueros aliis tanquam ſuos nutriendos clàm præbet. Plaut. Truc 26.

. venefica Suppoſtrix puerûm.

Suppoſititius, Adiect. { [illegible] } Quod ſuppoſitum eſt, & alterius loco vel pro vero & natiuo poſitum. Varro 2. de Re ruſt. cap. 8, Matri ſuppoſititiæ quoque inſeruiunt, quo equa ad miniſterium lactis cibum pullo præbere poſſit. Mart. lib. 5. Hermes ſuppoſititius ſibiipſi. Hoc eſt, qui ex omnibus gladiatoribus ſolus ſibiipſi ſuccedit, quum alij feſſis ſoleant ſuccedere.

Supporto, ſupportas, { [illegible] } ſupportare, Ex ſub & porto compoſitum. Cæſ. 1. bel. Gal. Aut rem frumentariam, vt ſatis commodè ſupportari poſſet, timere dicebant. Caſſius ad Cice. lib. 12 13, Niſi quid nauibus Laodicenorum ſupportaris, citò fame pereat neceſſe eſt.

Suppoſitio, Suppoſitus, Suppoſtor, Vide SVPPONO.

Supprimo, ſupprimis, pen. corr. ſuppreſſi, ſuppreſſum, { [illegible] } ſupprimere, Occulere, abſcondere.

Abſcondere atque ſupprimere. Plin. lib. 35. cap. 2.

Ægritudinem ſupprimere. Cic. 3. Tuſcul. Hæc igitur officia ſunt conſolantium, tollere ægritudinem funditus, aut ſedare, aut detrahere quamplurimum, aut ſupprimere, nec pati manare longius, aut ad aliam traducere.

Animus ſupprimitur cibis, pro Opprimitur. Plin. lib. 11. cap. 37.

Famam rei ſupprimere. Liu. 5. ab Vrbe.

Fletum ſupprimere. Propert. lib. 4 eleg 1.

Fræna ſupprimere viudictæ Ouid. 2. de Ponto, eleg 8.

Habenas ſupprimere curſus, Siſtere curſum. Ouid. 6. Metamorp. ſub finem.

Impetum ſupprimere, Idem quod reprimere. Liu. 7. ab Vrbe.

Iram ſupprimere. Ouid 1. de Ponto, eleg. 9.

Iter ſupprimere, Retrahere ſe ab itinere. Cæſ. 1. bel. Ciuil.

Lachrymas ſupprimere. Ouid ad Liu. Prop. lib 3. eleg. 10.

Naufragium ſupprimere. l. 3 §. Item ii quibus. D. ad leg. Cornel. de ſicariis.

Nummos, vel pecuniam ſupprimere, Celare, occultare, diſſimulare ſe habere, vel dolo malo retinere. Cic. pro Cluentio, Sexcentis millibus nummûm ſe iudicium corrupturū eſſe dixerat, quæ quum accepiſſet à pupillo, ſuppreſſit, iudicióque facto, &c. Sic paulò pòſt, Capit hoc conſilium, vt pecuniam quibuſdem iudicibus leuiſſimis polliceretur, deinde eam poſteà ſupprimat.

Querelas ſupprimere. Ouid. 4. Faſt.

Senatuſconſulta ſupprimere. Liu 3. ab Vrbe.

Teſtamentum ſupprimere. Paulus lib. 4. Sentent. tit. 7. Iſydorus lib. 5. Etymol. cap 29. L 2. D. ad leg. Corn. de falſ.

Vocem ſupprimere. Ouid. 1 Metam.

Suppreſſus, { [illegible] } Participium, ſiue nomen ex Participio: vt Suppreſſa nauis, confoſſa & ſubmerſa. Iuſtinus. lib. 2. Victi Perſæ in naues confugerunt, ex quibus multæ ſuppreſſæ, multæ captæ.

Dolor ſuppreſſus alta mente. Lucan. lib. 6.

Fontibus ſuppreſſis aret amnis. Ouid 16. Metam.

Fuga ſuppreſſa, Retenta, Repreſſa. Ouid. 11. Metam.

Lingua ſuppreſſa palato. Ouid. 3. Triſt. eleg 3.

Mentum ſuppreſſum, Contractum, nec oblongum, ſed breue potius. Varro 2. de Re ruſt. cap 9.

Naufragus ſuppreſſus. l. 3. D. de incend. ruin. nauf.

Pars vocis ſuppreſſa in medio ſono. Ouid. 5. Metam.

¶ Pectora ſuppreſſa vitiis, Mentes calcatæ & oppreſſæ ab amore. Ouid. 2. de Remed.

Tabulæ ſuppreſſæ. l. 10. D. Quemad. teſtam. aperiant. Sueton. in Caligula cap. 16.

Voce ſuppreſſa dicere, Idem quod ſubmiſſa. Cice. pro Sylla. Qui cùm ſuppreſſa voce de ſcelere P. Lentuli, de audacia coniuratorum omnium dixiſſet, tantummodo vt vos, &c.

Suppreſſior oratione. Cice. in Orato. Erit enim vt voce, ſic etiam oratione ſuppreſſior. De humili oratore loquitur.

Suppreſſio, Verbale, { [illegible] } Cic. pro Cluent. Statuit ad eaſdem ſibi prædas ac ſuppreſſiones iudiciales reuertendum. Vide SVDO.

Suppreſſiones nocturnæ, dicuntur quoties per ſomnum ſpiritus ſupprimitur, aut etiam ipſa vox, vt inſerta indiſcretáque edatur, quemadmodum in eo morbi genere accidere ſolet, qui Latinis incubus, Græcis ephialtes dicitur. Plin. lib. 27. cap. 10, Grana nigra auxiliantur & ſuppreſſionibus nocturnis in vino pota quo dictum eſt numero. De Pæonia loquitur: de qua etiam verba faciens lib. 25. cap. 4 Hæc, inquit, medetur & Faunorum in quiete ludibriis. Sunt igitur Faunorum in quiete ludibria, quæ & ſuppreſſiones nocturnæ Picardi vocant *le cauquemare*. Vide Ephialtes.

Suppromo, ſupppromis, pen. pro. ſuppromſi, ſuppromptum, ſupprome re, Subtus extrahere: & propriè de vino dicitur. Plautus Milite, 21,

Eho tu ſceleſte, qui illi ſuppromis, eho tu.

Suppromus, ſupppromi, pen. pro. Plaut. Milite, 21,

Bono cella ſuppromo credita.

Suppudet, pen. corr. ſuppuduit { [illegible] } ſuppudere, Aliquantulum pudere. Cic. ad Caſſium, lib. 15 16, Puto te iam ſuppudere, quam hoc tertia iam epiſtola antè te oppreſſit, quàm tu ſchedam, aut litteram: ſed non vrgeo.

Suppudet me illius rei. Ci. Varroni, li. 9. 1. Scito enim me poſteaquam in vrbem venerim, rediiſſe cum veteribus amicis, id eſt cum libris noſtris in gratiam, etſi non idcirco eorum vſum dimiſeram, quod iis ſuccenſerem, ſed quòd eorum me ſuppudebat.

Suppuro, ſuppuras, pe. pro. { [illegible] } ſuppurare, Eſt apoſtema fieri, nempe dum ſubtus pus includitur, vel quum ſanies in pus conuertitur, & apoſtemata per corpus gignit. Colu. lib. 6. cap 12, Hic idem ſanguis, niſi emiſſus fuerit, tantam creabit: qui ſi ſuppurauerit, tardè procurabitur. Plin. lib. 25 cap. 11, Oſſa fracta à capite extrahit, aut ſi quid in corpore ſuppurat, vel ſi calcata ſunt oſſa.

Suppuratus, pen. prod. Participium, vt Suppurata triſtitia. Senec. epiſt. 81. Horum qui fœlices vocantur, aut ficta hilaritas eſt, aut grauis & ſuppurata triſtitia.

Suppuratum, ſuppurati, pen. pro. { [illegible] } Apoſtema. Plin. lib. 20. cap. 4, Strumiſque vel ſuppuratis alligat.

Suppuratio, Verbale { [illegible] } Apoſtema, Col. lib. 6. cap. 12. Plin. lib. 20 cap. 3, Caro eius interior ſine ſemine, clauis pedum & ſuppurationibus, quæ Græci vocant apoſtemata.

Inciſa vel rupta ſuppuratio. Celſus lib. 7. cap. 2 ad finem. Cætera eadem, inciſa ſuppuratione, facienda ſunt, quę vbi per medicamenta rupta eſt, facienda eſſe propoſui.

Suppuratorius, Adiect. { [illegible] } Plin. lib. 28 cap. 4, Efficaciora ad eadem ſtrigmenta à balineis. & ideo miſcentur ſuppuratoriis medicamentis. Id eſt quæ ſuppurare faciunt.

Supputo, ſupputas pen. corr. { [illegible] } ſupputare, Subtus putare, vel leniter & aliquantulum putare, hoc eſt reſecare. Plin. lib. 17. cap. 20, Præterea ſemina ipſa fruticantia ſupputata, ac falcem pati conſueſcere.

¶ Supputare { [illegible] } pro Computare, & numeros facere. vt Supputare rationem, apud Plautum in Aulul. Nunc tamen Plauti locus in Aulul. Act. 3. ſcen. 5, ſic legitur,

Iam ſupputatur ratio cum argentario
Etiam plus ipſus debet argentario.

Supputator pen. prod. ſupputatoris. Verbale. Firmicus lib. 5. cap. 8, Boni erunt ſupputatores, arithmetici, geometræ. Paulo pòſt, Sortilegi, magici, ſupputatores. Ruſſus cap. 11, Diuites quoque ac locupletes, ſupputatores, arithmeticos. Item lib. 6 cap. 26, Reddunt etiam acutiſſimos ſupputatores, & hac potiſſimùm de cauſa, regum ac principum ſcribas. Et ca. 28, Hos enim ſapientes ſcribas, ſupputatores, ac principum faciunt negotia pertractantes.

Supra, Præpoſitio { [illegible] } accuſatiuo caſui ſeruit. Virg. 3. Æneidos,

Tum mihi cæruleus ſupra caput aſtitit imber.

Supra lunam ſunt omnia æterna. Cic. in Somnio Scip.

Supra volat ardea nubem. Virg. 1. Georg.

Iniicere quempiam ſupra ſtercus. Cic. 1. de Diuinat.

Mare quod ſupra terram eſt. Cic. de Nat. deor.

Supra caput, Modus eſt loquendi, rem quæ valde vrgeat, & immineat, ſignificans Cic. ad Qu. fra. lib. 1. 2, Ecce ſupra caput homo leuis ac ſordidus, ſed tamen equeſtri cenſu Catienus.

Supra quinquagies. Celſ. lib. 4. cap. 2. Caput atque os ſupra quinquagies perfricandum.

Supra tres. Celſ. lib. 7. cap. 7. Vbi ſecta eſt, aliæ ſuturæ adiiciendæ, quæ ſupra tres eſſe non debent.

¶ Supra tres cyathos, Pluſquam tres cyathos. Horat. 3. Carm. ode 19.

Supra ætatem, ſupra conſuetudinem, ſupra etiam mortalitatem. Cic. ad Octauium.

Supra fidem. Quint. lib. 2. cap. 10. Nunquam hæc ſupra fidem poetæ (vt verè dixerim) themata nominibus pertractare poterimus.

Ratio, quo ſupra hominem putanda eſt, deóque tribuenda. Cic. 2. de Nat. deor.

Potentia, quæ ſupra leges eſſe velit. Brutus Attico, in epiſtol. ad Brutum, 17.

Supra modum. Col. lib. 4. 17. Si ſupra modum ſe numerus eorum profuderit. Sic Liu. 1. bel. Pun.

Ire ſupra modum eſt illis. Virg. 4. Georg.

Supra morem ferem. Virg. 2. Geor. Id eſt abundanter, plus æquo. Seruius.

Supra numerum, Id eſt præter vel vltra. Plin. lib. 10. epiſt. 21.

Attollere aliquid ſupra quotidianum ſermonem. Quintilianus libro 2. cap. 4.

Supra ſpem humanam, Apud Liuium de bell. Maced.

Supra vires. Horatius 1. epiſt 19,

Gloria quem ſupra vires & veſtit, & vngit.

Supra millibus nummorum emptus ager. Horat. 2. epiſt. 2.

¶ Supra

¶ Suprà ſine caſu aliquando ponimus, & eſt aduerbium. Cic. 4. Acad. Et quum in vno mundo ornatus hic tam ſit mirabilis, innumerabilis, ſuprà infrà, dextra ſiniſtra, antè poſt.

Omnia hæc quæ ſuprà & ſubter ſunt, vnum eſſe. Cic 3. de Orat.

Draco ſubter, ſupràque reuoluens ſeſe. Cic. 2. de Nat. deor.

Hoc eſt ſuprà quàm illud. Cic. in Top.

¶ Suprà pro Antè, vel antcà aut ſuperius: hoc eſt verbis ſuperioribus. Cic. pro Cecinna, Illa quem ſuprà deformaui. Cæſar 5. bell. Gal. Suprà demonſtrauimus.

Illa pollicaus, quæ ſuprà ſcripſi. Cic. Trebatio, lib. 6 10.

Nihil ſuprà, elegans locutio, quum quid efferre volumus, vt nihil eo magis elegans aut ornatum inueniri poſſe dicamus. Ter. Eun. 3. 1. Facetè, lepidè, lautè, nihil ſuprà. Cic. ad Attic. lib. 13. 376. Eos confeci & abſolui, neſcio quàm bene, ſed ita accuratè, vt nihil poſſet ſuprà. Vide NIHIL.

¶ Supera, pro ſuprà, inquit Priſcianus lib. 14. & 18. Sic enim antiqui protulerunt, & maximè Cicero, Toruu' draco ſerpit ſubter, ſuperáque retorquens, ſeſe. Hactenus Priſcianus. Lucretius libro 1. Id quod iam ſupera tibi paulò oſtendimus antè.

Supradictus, Adiect. {[illegible]} Compoſitum à ſupra. Plin. lib. 10. ca. 63. Supradictorum pleriſque fœminæ priores ſuperueniũt. Quidam ſcribunt Separatim. Horatius 2 Sem. ſaty. 7.

Adde ſupradictis quod non leuius valeat.

Suprapoſitus, pen. corr. {[illegible]} Aliud adiect. Cicer. in Topic. Reliquus eſt comparationis locus, cuius genus & exemplum ſuprapoſitum eſt. Legitur & diſiunctim.

Suprascriptus, {[illegible]} Aliud adiect. Cice. pro Cluent. Qui eorum? quorum? videlicet qui ſuprascripti ſunt. Sic Cato cap. 112, Quidam malunt ſeiunctim legere.

Superior, {[illegible]} Comparatiuus à ſuper, vel à ſuperus adiectiuo. Cic. 4. Acad. Itaque quæ contra ſenſus, contráque perſpicuitatem dicantur, ea pertinere ad ſuperiorem diuiſionem, contráque poſteriorem nihil dici oportere.

Accumbit ſuperior, Vide ACCVMBO.

Domus ſuperior, Editior pars domus. Cic. ad Attic. lib. 12. 238. Tota domus ſuperior vacat, vt ſcis.

Dicere aliquid de loco ſuperiore. Cic. 4 Verr.

Superioribus temporibus nullas de te literas miſi. Cicero Seſtio, libro 5. 17.

Superior ætas. Quæ præceſſit. Cice. de Seneƈt. Sed honeſtè acta ſuperior ætas.

Senes ſemper agunt aliquid, tale ſcilicet, quale cuiuſque ſtudium in ſuperiore vita fuit. Cic. de Seneƈt.

¶ Superiorem & inferiorem dicimus ferè quando de malis loquimur, vt Dionyſius ſuperior, & Dionyſius inferior. Quum autem de bonis ſermo eſt, ſi quidem tempus denotamus, Superior & poſterior dicimus: vt Cyrus ſuperior, & Cyrus poſterior. Si verò ad dignitatem, maior & minor: vt Maior an minor Scipio, de duobus: de pluribus autem, maximus Alexander.

Superior interdum habet vim poſitiui, quum intelliguntur ij qui ſupra gradũ quartum cognationis, vel affinitatis, ſicut inferiores qui ſunt infra ipſum gradum. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap 4, Itaque proauus ac ſuperiores, de Tremelliis nemo appellatus Scrofa.

¶ Superiores, pro iis qui ante nos vixerunt, ſiue antiquis. Cic. 4. Acad. Non modò opinionem vicit omnium, quæ de virtute eius erat, ſed etiam gloriam ſuperiorem. Idem 4. Ver. Vt ab inſtitutis ſuperiorum, ab authoritate ſenatus, ab iure omnium Siculorum ne recedatur.

Superiores, Qui alios vincunt. Cæſar 5. bell. Gall. Ita tamen vt noſtri omnibus partibus ſuperiores fuerint, atque eos in ſyluas colleſque compulerint. Sic libro 8, Hoc ipſo ſuperiores, quòd, &c.

Superior & Inferior cõtraria. Cic. 2. Ver. Tu quum omnibus rebus inferior ſis, hac vna in re te mihi anteferri putas oportere, quòd Quæſtor illius fueris. Ego ſi ſuperior cæteris rebus eſſes, te banc vnam ob cauſam accuſatorem repudiari putarem oportere.

Inuident homines maximè paribus, aut inferioribus, aut ſuperioribus. Cic. 2. de Orat.

Quanto ſuperiores ſumus, tanto nos geramus ſummiſſius. Cic. 1. Officiorum.

Habes neminem honoris gradu ſuperiorem. Cic. Ther. lib. 2, 17.

Loco, fortuna, fama, ſuperior. Cic. de Amic.

Superiorem eſſe largitione. Id eſt præcellere & præſtare. Cicer. ad Attic. li. 9 :80 Prædicat enim palàm & militibus oſtendit, ſe largitione ipſu ſuperiorem, quàm hunc fore.

Superior ordine, inferior fortuna. Cic. Valerio lib. 13. 5.

Superior vi. Cic. 1. Offic. Et ſint potius vi ſuperiores, quàm iuſtitia pares.

Superior in. Cicero pro Cecinna, Niſi fortè hoc rationis habuit, quoniam ſi facta vis non eſſet moribus, ſuperior in poſſeſſione retinenda non fuiſſet. Idem 3. de Fin. 8.

¶ Superius: eſt contrarium Inferius. Cice. 7. Vere. Id agit vt ſemper ſuperius ſuum facinus nemo ſcelere vincat. Plin. lib. 13. cap. 25, Superius genus in vadis haud procul litore.

Supremus, pen. pro. {[illegible]} Superlatiuum à ſuperior, Vltimus, aut poſt quem nemo ſit. l. 34. D. de vulg & pupill. l. 92. D. de verbor. ſig.

Supremus, Supremum (inquit Feſtus) modò ſignificat ſummum, modò extremum, modo maximum. Paulus ex Feſto.

Supremis ſuis annis Plin. lib. 23. cap. 1.

Suprema deſperatio. Plin. lib. 22. cap 4.

Dies ſuprema. Ouid 2. Faſt. -dies regnis illa ſuprema fuit.

Supremus vitæ dies. Cic. 1. Tuſc.

Differere de aliquo in ſupremo vitæ die. Cic. de Senec.

Laudare aliquem cum ſupremo die. Cic. pro Murena.

Digreſſu mœſta ſupremo. Virg 3. Æneid.

Iterum ſupremum ſtringere. Curtius lib. 8.

Finis ſupremus, Mors. Horat. 2. epiſt. 2.

Funera ſuprema. Ouid. 3. Metamorph.

Honores ſupremi, Funeralia. Ouid. ad Liuiam.

Hora ſuprema. Tibul. lib. 1. eleg. 1

Ignis ſupremus, Rogus. Ouid. 1. Amor. eleg 15.

Iter ſupremum carpere, E vita emigrare. Horat. 2. Carm. ode 17.

Suprema iudicia. l. 25. § 1. De liber. & poſth.

Manum ſupremam imponere bellis. Ouid. 1. de Remed.

Officia ſuprema, Quæ morienti exhibentur. Taci. lib. 5. Quod ſupremis in matrem officiis defuiſſet.

Salus ſuprema. Virg 11. Æneid.

Sole ſupremo, Id eſt ſole occidente. Horat. 1. epiſt. 5.

Sors ſuprema, Vide SORS.

Supremæ tabulæ. l. 1. § pen. l. penul. §. plane. D. de ſecund. tabul.

Tempus ſupremum, Tempus mortis. Horat. 1. Ser. ſaty. 1.

¶ Supremus, Summus, altus, maximus. Suetonius, Verùm ſupremum cælum intuentem ſtupidum cubuiſſe. Terent. And. 2. 1.

Prò ſupreme Iuppiter.

Montes ſupremi, Summi, altiſſimi. Virg. 4. Geor.

Macies ſuprema. Virg 3. Æneid.

Supremum ſupplicium. Cic. 2. de Leg. Inceſtum Pontifices ſupremo ſupplicio ſanciunto. Id eſt, maximo.

Supremam dicere. Plautus,

Mater ſupremam mihi tua dixit, domum ire iuſſit. Hoc è iudiciorum conſuetudine à Comico dictum eſt, Nam poſteaquam præco ſupremam dixerat, dimittebatur iudicum conſeſſus, vt à Donato annotatum eſt, quod hic Plautus imitatur. Mater, inquit, ſupremam dixit tempeſtatem, & illicet pronuntiauit, domúmque ire iuſſit, Ex Turnebo.

¶ Ordinare ſuprema ſua, Condere teſtamentum. Modeſtinus in l. Caius Seius D. De pignor. actione.

¶ Suprema alicuius, Sob. facta: hoc eſt Supremum vitæ tempus. Plin. lib. 16 cap 44. Circa ſuprema Neronis principis.

Suprema, pro morte. Tacit. lib. 3. Poſt celebre carmen, quo Germanici ſuprema defleuerat.

Soluere alicui ſuprema, pro Parentare. Tacit. lib. 1.

Supremò, Aduerb {[illegible]} Plin. lib. 11. cap. 53. Eadem commeabat, ab eo recens aſſiduè, exitura ſupremò. De anima ſiue habitu animalium.

Supum, antiqui dicebant, quem nunc ſupinum dicimus, ex Græco videlicet, pro aſpiratione, ſ ponentes literam. vt quũ ſidera [illegible] dicunt, & nos ſyluas: item [illegible] ſex [illegible] ſeptem. Huius vocabuli meminit & Lucilius,

Si verò das quod rogas, & ſi ſuggerit ſupus. Feſtus.

Sura, ſuræ, {[illegible]} Poſterior pars cruris, vel tibiæ carnoſa quæ tantùm homini ineſſe dicitur: reliqua enim omnia animalia habent crura ſine ſuris. Plaut. Pſeud. 20. -ſuram vbi

Aſpicias, ſcias eum poſſe gerere craſſas compedes. Cic. 4. Tuſcul.

-ſura ac pulmonibus ſiſto. Ex Lucilio.

Tumentes ſuræ. Horat Epod. 8.

Teretes ſuræ Horat. 2. Carm. ode 4.

Teretes ſuræ clementer extantes, ſenſimque tenuatæ, Lactantius De opific. dei, cap 5.

¶ Sura, pro toto crure aliquando accipitur. Virg. 1. Æneid.

Purpureóque altè ſuras vincire cothurno.

Euincta ſuras cothurno. Virg. eclog. 7.

Decoratam lumina ſuram

Erigit. Cic in Arato.

¶ Suræ, pro ocreis quibus induuntur ſuræ. Iuuen. ſaty. 15.

Calceus, & grandes magna ad ſubſellia ſuræ.

SVRAE, populi ſunt in India, quos commemorat Plinius lib. 6. cap. 20.

Surculus, Surculaceus, Vide SVRVS.

SVRDAONES ſunt populi in Hiſpania. Plinius lib. 3. cap. 3. Ilerdenſes Surdaonum gentis, iuxta quos Sicoris.

Surdus, Adiectiuum, {[illegible]} Qui habet aurium meatus obtuſos: ab aurium ſordibus, quæ in duritiem verſæ, marmora aurium dicũtur, nec ſinunt audire. Et tam paſſiuè quàm actiuè dicitur. Nam ſurdus & qui non audit & qui non auditur dici poteſt. Teren. And. 3, 1,

Vtrùm aut hic ſurdus, aut hæc muta facta ſit.

Vocum varietates aut modos noſcere non poteſt ſurdus. Cice. 2. de Diuinat.

Æquoribus ſurdior. Ouid. 13. Metam. in cantilena Polyphemi.

Freto ſurdior. Mare enim non audit precantes. Ouid. epiſt 8.

In te aliqua eſſe ſurdum. Cicero 5. Tuſcul. In illis linguis quas nõ intelligimus, quæ ſunt innumerabiles, ſurdi profectò ſumus.

Ad munera ſurdus, Qui non mouetur muneribus. Ouid. epiſt. 7.

¶ Aures ſurdæ. Ouid. 3 Amor eleg. 6.

Buccina ſurda, Quæ non auditur. Iuuen. Saty. 7.

Surdum diſcrimen figurarũ. Plin. li. 35. cap. 2, Ærei ponuntur clypei, argenteæ facies ſurdo figurarum diſcrimine, ſtatuarum capita permutantur, vulgatis iampridem ſalibus etiam carminum, adeò materias malunt conſpici omnes, quàm ſe noſci.

Fluctus ſurdi. Ouid. epiſt. 17.

Fores ſurdas tundere. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

Gratia ſurda officij. Ouid. 2. de Ponto, eleg 6.

Non erit officij gratia ſurda tui. Id eſt non tacebitur à me gratia officij tui. Fauor tuus erga me, intelliget gratitudinẽ meam. Intelliget ſe laudari à me.

Herbæ ſurdæ à Plinio dicuntur, ignobiles, & quarum nomina ſæpe non audiuntur, lib. 22 cap. 2.

Surda ſit oranti tua ianua, laxa ferenti. Ouid. 1. Amor. eleg 8.

Ictus ſurdi. Plin. lib. 19. cap. 2.

Iudex ſurdus. Cic. pro Fonteio. Profectò ſatis erit id quod dixi antea, non ſurdum iudicem huic muneri atque officio præeſſe.

Litora ſurda. Propertius lib. 4. eleg. 12.

Locus ſurdus. In quo vox facilè & clarè non vagatur. Vitru. li. 5.

Mens ſurda Ouid.9.Metam. ad finem fabulæ Byblidis,

Nomen ſurdum, Ignobile, non clarum. Sil.lib.8.

Poſteritas ſurda. Curtius lib. 5. Nulla erit tam ſurda poſteritas, nulla tam ingrata fama, quæ non in cœlum vos debitis laudibus ferat.

Res ſurdæ. Plin. lib. 20. in Procemio.

Saxa ſurda mouere blanditiis. Ouid.3.Amor.eleg 6.

Verbere ſurdo cædit hominem mens conſcia ſceleris. Iuuenal.Saty 13 Vide VERBER.

Vota ſurda, A diis non exaudita. Perſius Saty. 6.

¶ Surdum, cuius odor non ſentitur. Perſ. Saty. 6.

Oſſa inodora dabit, ſeu ſpirent cinnama ſurdum.

Surdum, pro ſurdé. Hoc eſt, oleant & fragrent, aut ſpirent, & odorem emittant qui vix ſentiatur,

¶ Surdus, ad viſum etiam refertur. Plin. lib.37. cap 5. Ad hoc quibuſdã intercurrit vmbra, ſurdúſque fit color, qui improbatur etiam dilutior.

¶ Surdus, cum genitiuo. Col.lib.3.cap 10 Idque nobis poëta velut ſurdis veritatis, indulget dicendo. Id eſt qui veritatem non ſtatim admittimus.

¶ Surdis etiam rerum ſua cuique ſunt venena, ac minimis quoque. Plin. lib. 24. cap. 1. Hoc eſt, inter res etiam ſurdas, &c.

Res ſurdæ Plin.lib.20.in Proœm. Odia amicitiæque rerum ſurdarum ac ſenſu carentium.

Surdaſter, ſurdaſtra, ſurdaſtrum, { [illegible] } Significat diminutionem ſurditatis: non enim eſt planè ſurdus is qui ſurdaſter dicitur, ſed eſt, vt ita dicam, ſurdulus. Cic 5. Tuſcul. In ſurditate verò quidnam eſt mali? Erat ſurdaſter M Craſſus Sed aliud moleſtius, quòd malè audiebat, etiamſi, vt mihi videbatur, iniuria.

Surditas, penult prod ſurditatis, fœm gen. { [illegible] } Cic. in ſuperiori exemplo.

SVASENA, Parthorum imperator. Vide in dictione SVRENA.

SVRENA, Varroni nomen eſt conchilij. Vernacula, inquit, ad ſimilitudinem, vt ſurenæ, pectunculi, vngues. Plura de hoc nomine vide apud Turnebum.

Surgo, ſurgis, ſurrexi, ſurrectum { [illegible] } ſurgere, neutrum verbum, à ſurſum & rego, propriè ſignificat erigi. Plaut. Aſin 26, Surge amator. Terent. Eunuch.4 5,

Poſtquam ſurrexi, neque pes, neque mens ſatis ſuum officium facit.

Ille multo ante lucem ſurrexit Cic.2.de Inuent.

Ego potiſſimùm ſurrexi, qui non ſum cum iis qui ſedeant comparandus. Cic pro Roſc.Amer.

Surgere è lecto, ſurgere à menſa, aut ab alio loco. Terent. Adelph. 4.1. Plaut.Pſeud.5. Cic 3.Verr. Qui auſpicato à Chelidone ſurrexiſſet.

Surgere de cathedra. Martial lib.12.

De cœna ſurgere. Horat 2 Serm ſaty 2.

Surgit homo pigré. Ouid 2 Metam.

Surgere ſella. Saluſt.lib.5.hiſt.

Surgere de ſella. Cic 6.Verrin. Quum ad Prætorem in ius adiſſemus, &c. antequam verbum facerem, de ſella ſurrexit & abiit.

Solio aureo ſurgit Iuppiter. Virg.10.Æneid.

Strato ſurgere. Virg.3 Æneid.

Surgere ex accuſatorum ſubſelliis Cic pro Flacco.

E thalamo ſurgere. Propert.lib 2.eleg.16.

Toro ſurgere. Ouid.9.Metam.

De toro ſurgere. Propert.lib 2.eleg 17.

Surgere maturé. Cic.4. Verr. Iſte poſtero die manè, cùm multo maturius, quàm vnquam anteà ſurrexiſſet, iudices citari iubet.

Properanter ſurgere. Silius lib.7.

Surgere cubitu. Cato cap.5.

De nocte ſurgere. Horat.1.epiſt 2.

Ad aliquem ſurgere. Ouid.13 Metam.

Ad dicendum ſurgere. Cic 1.de Orat.

Surgere ad reſpondendum. Cic pro Cluentio, Hic ego cùm ad reſpondendum ſurrexi, qua cura dij immortales, qua ſolicitudine animi, quo timore?

Ex humili ſurgere. Propert.lib.2.eleg 12.

In arma ſurgere. Sil.lib 7.

In haſtam ſurgere. Stat.1 Achil.

In ſomnos ſurgere Valer.5.Argon.

Surgitur in ſomnos, ſéque ad ſua limina flectunt. Id eſt ſurgunt vt abeant ad dormiendum.

Semel cecidi ſciens, vt honeſtiſſimè ſurgere poſſem. Cicero 12. Philipp.

Ædificia ſurgere dicuntur, quum ſenſim eminent, & in altum attolluntur. Plin.epiſt.266. Multo depreſſior eſt ædes eo opere quocum maximè ſurgit. Virg 1 Æneidos,

. ſurgentémque nouæ Carthaginis arcem.

Æquora ſurgunt. Virg 3 Æneid.

Aqua ſurgit in modum tumuli. Ouid.1.Triſt.eleg.10.

Aræ ſurgunt de cæſpite. Sil.lib.7.

Aſtra ignea ſurgunt. Virg. 4. Æneid.

Surgentibus aſtris, Superueniente nocte. Virg.1.Georg Seruius.

Aurora ſurgit. Virg.1.Georg.

Ceruus ſurgens in cornua. Virg 10. Æneid. Id eſt creſcens, cornibus eminens. Seruius.

Culmi ſurgentes in ſegetem. Lucan.lib.6.

Dies ſurgens in medium, Accedens proximè ad meridiem. Lucanus lib.4.

Fontes ſurgentes. Id eſt ſcaturientes. Vide FONS.

Fruges nitidæ ſurgunt. Lucret.lib.1.

Frutex ſurgit in altitudinem. Colum.lib.6.cap.25.

Herbæ ſurgunt, dum creſcunt. Colum.lib.9.cap.4. ex Virgilio.4. Georgicorum,

Surgentes atteret herbas.

Homo ſurgere dicitur, quando creſcit. Virg.lib.4.Æneidos,

Aſcanium ſurgentem, & ſpes hæredis Iuli

Reſpice. Ibidem 6.

Ignis ſurgit. Ouid.4.de Ponto, eleg 9.

Iræ altius ſurgunt. Virg.10.Æneid.

Limina ſurgunt gradibus Virg.1 Æneid.

Luna ſurgens. Tacit.lib.19.

Mare ſurgit. Ouid 15 Metam.

Meſſis ſurgit. Virg.1.Georg.

Mœnia ſurgunt Virg 1.Æneid.

Opus ſurgit Propert.lib.4.eleg 1,

Roma faue, tibi ſurgit opus.

Pagina ſurrexit primo verſu. Ouid.1.Amor.eleg.1.

Patres ſurgentes. Tacit.lib.19.

Pilos ſurgit, Vide SVRGO.

Prælia ſurgunt acerrima. Ouid ad Piſonem.

Pugna aſpera ſurgit. Virg 12.Æneid.

Regna ſurgunt. Virg 4 Æneid.

Rumor ſurgit. Tacit.lib.18.

Sententia ſurgit animo, Oritur. Virg.1.Æneid. Tranſlatio eſt corporis ad animum. Seruius.

Sol ſurgens. Virg.12 Æneid.

Telluris in altum ſurgentis tumulus Lucan lib 9.

Venti ſurgere dicuntur, quum flare incipiunt. Virg lib.3.Æneid.

. & flando ſurgentes demoror Auſtros? Idem 3. Æneidos,

Proſequitur ſurgens à puppi ventus euntes. Sicut è contrario quando flare deſinunt, Ponere et reſidere dicuntur.

Veſper ſurgens Horat.2 Carm ode 9.

Senſim ſurrexit virga per glebas. Ouid 4.Metam.

¶ Surgitur. pen. corr. Impersonale. Iuuen Saty 4,

Surgitur & miſſo proceres exire iubentur Concilio,

¶ Surrexe, pro Surrexiſſe. Horat.1.Serm.ſaty 9,

. hunccine ſolem

Tam nigrum ſurrexe mihi.

Manè ſurgendum eras. Horat.1.Serm.ſaty.6.

Surio, ſuris, ſurire, Vide Subo.

Surpiculus, ſurpiculi, pen. corr. m.g. { [illegible] } Vimen, caniſtrum, ciſtellula quæ è ſcirpis fieri ſolet. Propert.lib.4.eleg 2,

Surpiculis medio puluere ferre roſam. Colum.libro 10,

. cano iam vimine textum

Surpiculum ferrugineis cumulate hyacinthis. Plaut. Capt.13.

Eis ora ego verberabo ſurpiculis piſcariis. Opinor vbique ſcribendum Scirpiculus per Sc. Vide SCIRPVS.

Surregit, & Surrectus pro ſurrexit, & quaſi poſſit fieri ſurrectum, frequenter poſuit Liuius. Paulus ex feſto.

Surremit, ſumpſit, inque manu ſurremit haſtam Paulus ex feſto.

SVRRENTVM { [illegible] } Campaniæ oppidum, quod alio nomine dicitur Petræ Sirenum. Nunc vulgò *Sorrento*, vt ſcribit Oliuarius in Melan. Plin. lib. 3. cap 5. Surrentum cum promontorio Mineruæ Sirenum quondam ſede. Dicto & Virg.5 Æneid. De hoc & reliquis Cãpaniæ locis Plin.lib.3 cap.5. & Strabo lib.5.

Amœnum Surrentum Horat.1. epiſt.18.

Surrentinus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt colles Surrentini. Colu. lib.3 cap.2.

Palmite Surrentino generoſi colles. Ouid.15. Metamor.

Prætoria Surrentina. Stat. 2.Sylu.2.

Vina Surrentina. Plin.lib 23.cap. 1. Horat. 2. Ser.ſaty.4.

Surrepo, Vide SVBREPO.

Quies ſurrepſit ocellis. Ouid. 3. Faſt.

Surrigo, ſurrigis, pen. correp. ſurrexi, ſurrectum, { [illegible] } ſurrigere, Surſum vel ſurſum erigere: quo verbo vtuntur ruſtici, quum tritæ fruges ad ventilandum in areis eriguntur. Virg.4 Æneid.

Tot linguæ, totidem ora ſonant, tot ſurrigit aures. Liu.7 ab Vrbe, Romanus mucrone ſurrecto, quum ſcuto ſcutum imum perculiſſet &c Vide SVBRIGO.

Surripio, ſurripis, pen. corr. ſurripui, ſurreptum { [illegible] } ſurripere, Latenter rapere, ſeu ſuffurari. Plaut. Aſin.26,

Surripiam in delicijs pallam quam habet. Idem Pœn. 16.

. qui filias dicas tuas,

Surreptáſque eſſe paruulas Carthagine. Idem Menæh. 5.

. nimio ego hanc periculo

Surripui hodie meo animo, ab Hippolyta ſubcingulum. Vide SVBRIPIO.

In vita ſibi quenque petere quod pertineat ad vſum, nõ iniquum eſt, alteri ſurripere, ius non eſt. Cic.3. Offic.

Aliquid ex priuato ſurripere. Cic 2. de Inuent.

Surripere alicui operam. Plaut. Amph 6,

Clanculum abij à legione: operam hanc ſurripui tibi. Hoc eſt, clàm aufugi, vt tibi hanc operam traderem. Idem Caſin.21,

Capio illam operã ſeni ſurripere. Id eſt, præuenire eum in hac re.

Baſia ſurripere. Catul ad Iuuentium, 94

Diem ſurripere. Ouid.4. De Ponto eleg.2. Surripimus diem quum vacamus rei alicui iocoſæ, vt dies elabatur.

Crimina ſunt oculis ſurripienda patris. Ouid. epiſt. 21.14. Id eſt cauendum eſt ne pater hæc reſciſcat.

Aliquem captiuum ex alicuius cuſtodia ſurripere. Cicero pro Domo ſua.

Surripere ſe alicui, Diſtrahere ſe ab alicuius conſpectu. Plautus Menæh.21.

¶ Surpite, pro ſurripite. Horat. 2. Serm. ſaty 3.

. tuum me ſurpite morti.

Surpuerat, pro ſurripuerat. Horat. 4. Carm.ode, 13,

Quæ ſpirabat amores,

Quæ me ſurpuerat mihi.

Surreptus { [illegible] } Partic. vt Parma ſurrepta. Cic.14 Philip.

Surreptitius, { [illegible] } Adiectiuum, Quod clàm fit, ſiue factum eſt

& ſurre-

& ſurreptum. Plaut. Caſina 4.
Inter nos amore vtimur ſemper ſurreptitio.

Surrogo, ſurrogas, pen. corr. { [illegible] } ſurrogare, Sufficere, Subſtituere. Quintilianus, Quum defuncto patruo in eius locum ſurrogatus fuiſſet. Vide SVBROGO.

Surrogatio ſurrogationis { [illegible] } Verbale, Subſtitutio.

Surſum, Aduerbium { [illegible] } Notæ ſignificationis: ſuperiorem enim partem vel locum aut regionem denotat. Terent. Adelph. 4.2.
Præterito hac recta platea ſurſum. Plaut. Milit. 16.
Non tu ſcis, quum alto ex puteo ſurſum ad ſummum deſcenderit, &c.
Surſum ferri. Lucret. lib. 2.
Nares & quòd omnis odor ad ſupera fertur, rectè ſurſum ſunt. Cic. 2. de Nat. deor.
Surſum deorſum curſitare. Terent. Eunuch. 2.2. Cicero 2. de Natura deorum.
Surſum verſum aut verſus, Id eſt verſus ſuperiorem locum, aut partem altis vel loci. Cic. in Partitionibus Orat. Et idem quaſi ſurſum verſus retróque dicatur. Cato de Re ruſt. cap. 32. Vites propages in ſulcos ſurſum vorſum, quoad eius facere poteris facito vti ducas.

Surus { [illegible] } Antiquis palus dicebatur. Feſtus, Surum dicebant ex quo per diminutionem fit ſurculus. Ennius,
Vos ſurus ſurum ferret tamen defendere poſſent. Nonnulli ſcribunt duplici re, ſurros, fortaſſe ſcribendum ſuccus.

Surculus, ſurculi, pen. corr. maſ. g. { [illegible] } eſt in ramis quod ſimplex oritur, & frondes gerit, quale eſt præcipuè germen annotinum, Græcis autem [illegible] dicitur, detrahitúrque interdum & reſecatur ab arbore, ad alias rurſus producendas. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 40. Eſt alterum ſpecies ex arbore in arborem inſerendi, nuper animaduerſa in arboribus propinquis. Ex arbore enim, è qua quis vult habere ſurculum, in eam quam inſerere vult, ramulum traducit, & in eius ramo præciſo, ac diffiſſo implicat &c. Plin. libro 10 cap. 2. Naſcentem caſia ibusſque ſurculis conſtituere nidum. Virg. 2. Georg.
Inſerere vel ſerere ſurculum. Quintil. lib. 6. cap. 3. Cicero 2. de Oratore.
Vſurpare poſſeſſionem amiſſam ſurculo defringendo. Cicero 3. de Oratore.

Surculo, ſurculas, pen. corr. { [illegible] } ſurculare, Surculos ramis vel caudicibus adimere, vt altius creſcant, & vberius à terra nutrimentum accipiant. Colum. lib. 5. cap. 9. Atque etiam rigandæ ſunt plantæ quum ſiccitates inceſſerint, nec niſi poſt biennium ferro tangendæ: ac primò ſurculari debent, ita vt ſimplex ſtylus altitudinem maximè ſcrobis excedat. Legitur & ſurculari.

Surcularius, Adiectiuum { [illegible] } Plin. libro 11. cap. 26 de cicadis, Quidam duo alia genera faciunt earum: ſurculariam, quæ ſit grandior; frumentariam, quam alij auenariam vocant. Apparet enim ſimul cum frumentis areſcentibus. Id eſt, quæ in ſurculis viuit: ſiue quæ eo tempore apparet quum arbores ſurculos ſuos emittunt vel trudunt.
Surcularius ager. Varro 1. de Re ruſt. cap. 2.
Surculoſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Quod ſurculis abundat. Plinius, Ramis hyſſopo ſurculoſam.

Surculoſè, pen. prod. Aduerbium { [illegible] } Per ſingulos ſurculos, ſenſim vel paulatim. Plin. lib. 18 cap. 16 Areſcit ſurculoſè.

Surcularis, & hoc ſurculare, pen. prod. { [illegible] } Colum. lib. 3. cap. 11. Conſyderandum eſt, antequam paſtinemus, ſurcularis néne ſit terra: idque facillimè exploratur per ſtirpes quæ ſua ſponte proueniunt.

Surculaceus, Adiect. { [illegible] } Quidam eſt ſurculi ſimile, quod tamen ſurculus appellari iure poſſit. Plin. lib. 19. cap. 7. Surculacea in folliculo ſunt raphano, ſinapi, rapo ſub ſemina.

Sus { [illegible] } pro Surſum accipitur in compoſitione, vt Suſpicio.

Sus, ſuis { [illegible] } gen. com. ſecundum Priſcianum, Porcum & porcam ſignificat. Plin. lib. 8. cap. 51. Sues ferè ſemel anno gignunt. Cic. 5. de Finib. In quibus non corporum ſolùm, vt in ſuibus, ſed etiam animorum.
Anginæ ſuum. Plin. lib. 8. cap. 51. Obnoxium genus morbis, anginæ maximè & ſtrumæ.
Amica luto ſus. Horat. 1. epiſt. 2.
Fulmineus ſus. Stat. 2. Achil.
Grandinoſi ſues, *Porcetum ſurſumna, Ladres.* Ariſtoteles, vt quidem vertit Gaza, De animalibus lib. 8. cap. 21. Grandinoſi autem ſiunt ſues, quorum crura, & collum & armi carne conſtant humidiore, quibus partibus vel grandines plurimæ inueniuntur. Caro dulcior eſt, ſi grandines habet paucas: ſed ſi multas, humida valde & inſipida eſt. Facilè qui grandant cognoſcuntur: parte enim linguæ inferiore grandines habentur, et ſi ſetam dorſo euellas, cruorem in radice pilorum ſi videris. Pedibus etiam poſterioribus conſtare non poſſunt, qui grandent. Carent grandine quum adhuc lactent. Toliuntur grandines tipha, quæ vel in cibatu vtilis eſt.
Horrens. Lucret. lib. 4.
Horridus. Virg. 4. Georg.
Inualida. Vide INVALIDVS.
Ingens. Virg. 3. Æneid.
Lætus glande. Virg. 3. Georg.
Laniger ſus. Claud. 10. lib. de nuptiis Honorij & Mariæ.
Continuò ſublime volans, ad mœnia Gallis
Condita, lanigeræ ſuis oſtentantia pellem
Peruenit. Quo in loco nonnulli libri corruptè habent lanigeris mœnes. Eſt autem periphraſis vrbis Mediolani. Sidonius Apollinaris lib. epiſt. 7. ad Voluſianum,
Rura paludicolæ temnis populoſa Rauennæ,
Et quæ lanigero de ſue nomen habet. Quum enim Galli conſilium forent vrbem condere, ferunt effoſſo ſolo inuentam ſuem dimidiatim lanatam: à quo portento Mediolanum eſſe mox nuncupatum.
Luſulenta. Horat. 2. epiſt. 2.
Immundi ſues. Virg. 1. Æneid.
Magnorum ſuum horrentia terga. Virg. 1. Æneid.
Sitri terga ſuis rara pendentia crate. Iuuen. Saty. 11.
Vulgaris ſus, vt opponatur apro. Plin. lib. 28. cap. 15.
Vulnificus ſus. Ouid. 8. Metam.
Anima pro ſale data eſt ſui. Cic. 2. de Nat. deor. Sus verò quid habet præter eſcam? cui quidè ne putreſceret, animam ipſam pro ſale datam dicit eſſe Chryſippus.
Docebo ſus (vt aiunt) oratorem illum. Cic. 2. de Orat. Vide Chiliadas Eraſmi, Sus Mineruam.
Sus Mineruam, in prouerbio eſt vbi quis id docet alterum, cuius ipſe inſcius eſt, quam rem in medio, quod aiunt, poſitam Varro & Euhemerus ineptis mythis inuoluere maluerunt, quam ſimpliciter referre. Feſtus.

Suarius, Adiectiuum. Suarius negotiator. Plin. lib. 7. cap. 12.
Forum ſuarium. Vlpian. in l. 1. § Cura carnis. D. de officio præfecti vrbi. Cura carnis omnis, vt iuſto pretio præbeatur, ad curam præfecturæ pertinet, ideo & forum ſuarium ſub ipſius cura eſt.
¶ Suarius, Subſtantiuum, Cuſtos ſuum. Plin. lib. 8. cap. 51. Compertum agnitam vocem ſuarij furto abactis, merſóque nauigio inclinatione lateris vniùs remeaſſe.

Suinus, ſuina, ſuinum, pen. prod. { [illegible] } Quod eſt ſuis. Varro lib. 2. cap. 4. Hic enim conciliator ſuinæ carnis datur populo. Vetus exemplar habet ſuillæ.

Suillus, Adiect. { [illegible] } Diminut. à ſuinus. Plin. lib. 8. cap. 52. At in Arabia ſuillum genus non viuit in vllo genere. Liu. 2. bell. Pun. Ex ſuillo, ouillo, caprino grege, &c.
Suillum genus inuiſum Veneri prodiderunt poëtæ, ob interfectum ab apro Adonim, quem diligebat Dea. Quidam aiunt quod immundiſſimi ſint ſues ex omni manſueto pecore, & ardentiſſimæ libidinis, ita, vt opprobrium mulieribus inde tractum ſit, cum ſubare, & ſubire dicuntur. Feſtus.

Suile, pen. prod. n. g. { [illegible] } Stabulum ſuum. Colum. lib. 7. cap. 9. ad finem diligens autem porculator frequenter ſuile conuertat, & ſæpius barat. Vide HARA.

Suſa, Suſæ, & Suſa, Suſorum, { [illegible] } Oppidum & metropolis Perſidis in Suſis quæ Perſiæ eſt pars: à Suſo fluuio ſic vocata. Propertius lib. 2. eleg. 14.
Non ita Achæmeniis armantur Suſa ſagittis,
Spicula quot noſtro pectore fixit amor. Hæc Vrbs (vt ſcribit Plin. lib. 6. cap. 27.) à Dario Hyſtaſpis filio condita fuit. Ibi fuit regia Cyri, lapide candido & vario, cum omnis aureis & lacunaribus, gemmiſque diſtincta, ex qui continent ſimulachrum, ſtellis micantibus inſignium, & incredibilia multa. Ibi Aſuerus conuiuium maximis diuitiis & deliciis copioſum celebrauit.
Pharetrata Suſa. Claud. de bello Gildon. 7.

SVSIANA, Suſianæ: vel Suſiane, Suſianes, pen. prod. { [illegible] } Regio in Perſide. Plin. lib. 6. cap. 27. Suſianem ab Elymaide diſterminat amnis Eulæus, ortus in Medis: medióque ſpatio cuniculo conditus, ac rurſus exortus per Meſobatanen lapius circuit arcem Suſorum ac Dianæ templum auguſtiſſimum illis gentibus.

SVSIANI, pen. prod. { [illegible] } Qui Suſianem incolunt. Plin. lib. 6. cap. 27. Suſianis Orientem verſus iunguntur Coſſæi latrones.

Suſinus, penult. corr. Adiectiuum, { [illegible] } Quod ex ſuſis ſiue liliis factum eſt. vnde & vrbem Perſidis à liliis, quorum ibi magna eſt copia, nomen habere ſcribit Stephanus. Suſa enim Perſæ vocant lilia. Hinc oleum ſuſinum. Plin. lib. 13. cap. 1. Suſinum tenuiſſimum omnium eſt. Conſtat ex liliis, balano, calamo, &c.

Suſcio, ſuſcis, ſuſciui, ſuſcitum, { [illegible] } ſuſcire, Idem quod ſcire. Plaut. Menæch. 9.
Eho Meſſenio accede huc. MES. quid negotij eſt ſuſciri?

Suſcipio, ſuſcipis, pen. corr. ſuſcepi, pen. prod. ſuſceptum, { [illegible] } ſuſcipere, A ſuſum vel ſurſum, quaſi ſurſum capere.
¶ Suſcipere, tam ad animum, quàm ad corpus refertur. vt, Suſcepi onus, ſuſcepi voluptatem, ſuſcepi curam. Variiſque nominibus iungitur, & ſignificat capere.
Actiones periculoſas ſuſcipere. Cic. 1. Offic.
Æs alienum amicorum ſuſcipere. Cic. 2. Offic. Qui ſuis facultatibus, aut captos à prædonibus redimunt, aut æs alienum ſuſcipiunt amicorum.
Aliquem ſuſcipere & tueri: Hoc eſt amplecti & defendere. Cicer. ad Tironem, lib. 16. 21. Ego autem Varroni quem cùm amantiſſimum mei cognoui, tum etiam valdè tui ſtudioſum, diligentiſſimè commendaui, vt & valetudinis tuæ rationem haberet, & nauigationis, & totum te ſuſciperet, ac tueretur.
Authoritatem. Cic. pro Cælio. Redeo nunc ad te Cæli viciſſim: ac mihi authoritatem patriam, ſeueritatémque ſuſcipio.
Authoritatem in Rempub. Cic. 7. Verr. Verres ille vetus proditor Conſulis, tranſlator quæſturæ, auerſor pecuniæ publicæ, tantum ſibi authoritatis in Rep. ſuſcepit.
In amicitiam ſuſcipere. Liu. 7. ab Vrbe.
Bellum. Cic. 2. de Legib. Sequitur enim de iure belli, in quo & ſuſcipiendo & gerendo, & deponendo, ius ea plurimum valet. Idem 2. de Diuin. Non ſuſcepiſſet bellum ciuile Cæſar.
Bellum ſuſcipitur cum gente feroci. Ouid. 14. Metam.
Caſum ſuſcipere. Cic. 2. de Finib. Nec tamen ſua ſuperiora illa tam magna, nec tam præclara ducebat, quàm illum vltimū caſum, quem propter fidem conſtantiámque ſuſceperat.
Cauſam alicuius. Cic. 2. Verr. Suſcipe cauſam iudiciorum, ſuſcipe cauſam ſeueritatis, integritatis, fidei, religionis, ſuſcipe cauſam Senatus, vt is hoc iudicio probatus, cum Pop. Rom. & in laude & in gratia eſſe poſſit.

Cauſam contra aliquem ſuſcipere. Quintil. lib. 6. cap. 1.

Cauſam ſuſcipere mandati. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2.

Cicatrices pectore aduerſo ſuſcipere. Quintil. lib. 2. cap. 15.

In ciuitatem ſuſcipi, Ciuem fieri, & inter ciues numerari, aut ciuitate donari. Cic. 2. de Legib. Ego mehercule & illi & omnibus municipibus duas eſſe cenſeo patrias: vnam naturæ, alteram ciuitatis: vt ille Cato quum eſſet Tuſculi natus, in populi Rom. ciuitatem ſuſceptus eſt.

Cogitationem de re aliqua, id eſt Cogitare. Cic. ad Attic. lib. 9. 177. De his rebus rogo vos vt cogitationem ſuſcipiatis, id eſt cogitetis. Idem 2. Philipp. Attende enim paulиſper, & cogitationem ſobrij ad punctum temporis ſuſcipe.

Cogitationem quidnam ſit agendum. Cic. ad Attic. lib. 14. 318. Quæris vt ſuſcipiam cogitationem quidnam iſtis agendum putem.

Conſilium. Plin. epiſt. 22.

Conſuetudo ſuſcipit. Cic. 2. de Nat. deor. Suſcepit autem vita hominum, conſuetudóque communis, vt beneficijs excellentes viros in cœlum fama ac voluntate tollerent.

Conſulatum. Plin. in Paneg. 130.

Conſtantiam. Cic. ad Attic. lib. 3. 66.

Crimen aliquod ſuſcipere, Agnoſcere, confiteri. Cic. pro Rabirio perduel. reo, Ego autem, ſi mihi eſſet integrum, ſuſciperem crimen hoc, agnoſcerem, confiterer.

Crimen ſuſcipere, vel ſuſcipere crimen defenſione. Plin. epiſt. 190. Criménque quaſi in medio relictum, defenſione ſuſcipiunt. Cic. pro Sylla, Neque enim iſtorum facinorum tantorum, tam atrocium crimen Iudices P. Syllæ perſona ſuſcepit.

Crimen culpæ ſuſcipere. Cic. 7. Verr. Tibi vni pateam, & totius iſtius culpæ crimen vituperationémque inconſtantiæ potius ſuſcipiam, quàm aut in te ſim crudelis, aut tot tam graues teſtes viuus incolumeſque eſſe patiar.

Culpam. Cic. pro Cluentio, Cæteríſque huiuſcemodi ordinis non fecerunt idem quod nunc Cluentius, vt aliquid culpæ ſuſcipere ſe putarent recuſando, ſed apertiſſimè repugnarunt.

Curam. Colum. lib. 2. in Præf. Vt ne lanificij quidem curam ſuſcipere dignentur, &c.

Curam & cogitationem alicuius rei ſuſcipere. Balbus Ciceroni in epiſt. ad Attic. lib. 8. 168.

Curationem & quaſi diſpenſationem regiam ſuſcepiſſet. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Tenere curſum, quem à prima ætate ſuſceperis. Cic. pro Planc.

Defenſionem. Cic. ad Lucceium, lib. 5. 8. Quæ à me ſuſcepta defenſio eſt te abſente dignitatis tuæ, in ea iam ego non ſolùm amicitiæ noſtræ, ſed etiam conſtantiæ meæ cauſa permanebo.

Errorem & ſuperſtitionem ſuſcipere. Cic. 2. de Diuin.

Executionem eius negotij libens ſuſcepit. Tacit. lib. 3.

Exercitationem. Cic. 1. de Finib. Quis noſtrum exercitationem vllam corporis ſuſcipit laborioſam, niſi vt aliquid ex ea commodi conſequatur?

Exilium, Pati. Cic. Ante quàm iret in exilium, Neque enim mors miſeranda eſt quæ ob Remp. oppetitur, neque exilium turpe quod virtute ſuſcipitur.

Facinus in ſe. Cicero pro Cluentio, Id eſt admittere, Quo tandem habitus metu adductus, tantum in ſe facinus ſuſcipere conatus eſt?

Fidem. Plin. epiſt. 221. Quas partes impleturum te ſecundum ſuſceptam fidem confido. Id eſt ſecundum quod promiſiſti.

Fraudem ſuſcipere. Cic. in Piſonem.

Imperium ſuſcipere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.

Inimicitias ſuſcipere. Cic. 1. Offic. Nam aut inimicitias, aut laborem, aut ſumptus ſuſcipere nolunt. Terent. Hecyra, 2. 1.

Cum puella anum ſuſcepiſſe inimicitias non pudet?

Inimicitias propter alicuius ſalutem ſuſcipere. Cicero de Aruſp. reſpon.

Inimicum aliquem ſuſcipere. Brutus Attic. 17. Qui valentiſſimum Antonium ſuſcipere pro Rep. non dubitaui inimicum?

Iniquitatem. Cic. in Parad. Hereditatis ſpes, quid iniquitatis in ſeruiendo non ſuſcipit?

Inuidiam & odium. Cic. 1. de Inuent. Quibus rebus tantum odij atque inuidiæ ſuſcepit eloquentia, vt homines ingenioſiſſimi, quaſi ex aliqua turbida tempeſtate in portum, ſic ex ſeditioſa & tumultuoſa vita ſe in ſtudium aliquod traderent quietum.

Iter. Cic. ad Atticum, lib. 4. 84. Iter Aſiaticum puto tibi ſuſcipiendum fuiſſe.

Iudicium ſuſcipere. Vlpian. in l. 1. § Apud Iulianum. D. Depoſiti.

Laborem aliquem. Lucret. lib. 3.

Labores & dolorem pro patria. Cic. 1. de Finib. Sed vt omittam pericula, labores, dolorem etiam, quem optimus quiſque pro patria & pro ſuis ſuſcipit, vt non modò nullam capiat, ſed etiam prætereat omnes voluptates, dolores denique quoſuis ſuſcipere malit quàm deſerere vllam officij partem.

Laborem & periculum pro ſalute alicuius ſuſcipere. Cicero pro Murena.

Legationem. Cic. 12. Philip. Admirabantur boni viri, accuſabant amici, quòd ſpe pacis legationem ſuſcepiſſem.

Liberos ſuſcipere, Procreare. Cic. 5. Verr. Suſceperas enim liberos non ſolùm tibi ſed etiam patriæ. Idem 7. Verrin. Quià parentibus ſpe noſtri imperij, noſtræque æquitatis ſuſcepti, educatíque ſunt.

Liberos ex cuiuſpiam filia ſuſcipere. Cic. 3. Philipp.

Maculam ſuſcipere, Concipere. Cic. pro Lege Manil. Delenda eſt vobis illa macula Mithridatico bello ſuperiore ſuſcepta.

Maculam imperio. Cic. pro Fonteio, Magna mehercule cauſa iudices abſolutionis cum cæteris cauſis hæc eſt, ne qua inſignis huic imperio macula atque ignominia ſuſcipiatur.

Mandatum ſuſcipere. Caius in l. Si quis alicui. § Qui ſuſcepit. D. Mandati vel contrà.

Famulæ ſuſcipiunt collapſa membra. Virg. 4. Æneid.

Miſeriam voluntariam. Cic. 3. Tuſc. Si vero ne futurum quidem ſit, fruſtra ſuſcipi miſeriam voluntariam.

Munera ſuſcipere ſanguinei Martis. Ouid. 1. de Remed.

Negotium ſine mora ſuſcipere. Cic. 3. in Catil.

Multum negotij. Cic. 5. Verr.

Negotia atque controuerſias alicuius. Cic. pro Cæcinna, Et ad Attic. lib. 12. 541. Quod ad Tironem de Terentia ſcribis, obſecro te mi Attice ſuſcipe totum negotium.

Obiurgationem. Cic. Attic. lib. 4. 86.

Odium alicuius. Cic. ad Attic. lib. 6. 112. In quo, vt audio magnum odium Pompeij ſuſcepiſtis.

Offenſas in eligendo aliquo. Plin. epiſt. 42.

Officia & partes pro aliquo. Cic. Appio, lib. 3. 10.

Onus. Cic. 3. Offic. Suſcepiſti onus præterea graue, & Athenarum, & Cratippi.

Onus atque munus ſuſcipere & profiteri. Cic. 1. de Orat.

Suſcipit onus officij, quod ſe putat ſuſtinere poſſe: quod minimè videtur graue iis qui minime ipſi leues ſunt. Cicero pro Roſc. Amerino.

Onus vrbis ſuſceperat vna domus. Ouid. 2. Faſt.

Opus cenſorium obiurgandis moribus. Columella libro 11. in Procem.

Parricidium. Cic. pro Cluent. Cæteri non videntur in ſingulis hominibus multa parricidia ſuſcipere poſſe: Oppianicus inuentus eſt qui in vno corpore plures necaret.

Partes. Cicero Attico libro 3. 61. Intelligóque multas partes meæ ſalutis & ſuſcipere, & poſſe ſuſtinere, neque vt ita facias rogandum eſſe.

Patrocinium vel alicuius, hoc eſt Eum defendendum. Cicero 3. de Orat. Ea illa autem quæ remanent, ea philoſophia quæ ſuſcepit patrocinium voluptatis, etſi ea vera videatur, procul abeſt tamen ab eo viro quem quærimus.

Periculum pro ſalute alicuius. Cic. pro Murena, Iſtuc me rogari oportet abs te, an te potius à me, vt pro mea ſalute laborem, periculúmque ſuſcipias.

Perſonam viri boni, Simulare. Cic. pro Cluent. Irridebatur hæc illius reconciliatio, & perſona viri boni ſuſcepta.

Pœnam dignam ſcelere. Cic. pro Lege Manil. Non modò adhuc pœnam nullam ſuo dignam ſcelere ſuſcepit, ſed ab illo tempore annum iam tertium & vigeſimum regnat.

Profectionem. Cic. ad Quirites poſt reditum, Sin & ea quæ antè geſſeram, conſeruandæ ciuitatis cauſa geſſiſſem, & illam miſeram profectionem veſtræ ſalutis gratia ſuſcepiſſem, &c.

Res aliquas ſibi gloriæ cauſa ſuſcipere. Cic. pro Flac. Quod vereor ne Lælius ex his rebus, quas ſibi ſuſcepit gloriæ cauſa, putet aliquid oratione mea ſermonis in ſeſe aut inuidiæ eſſe quæſitum.

Respub. ſuſcepti. Cic. ad Brutum, 14. Quod ipſum, ſi Rempub. cui ſuſceptus es reſpicis, tibi iam iamque faciendum eſt.

Scelera aliquid ſuſcipere. Catull. in Gellium, 81.

Scelus in ſe ſuſcipere, Idem ſignificat quod Admittere in ſe facinus. Cic. 11. Philipp. Miſerior igitur qui ſuſcipit in ſe ſcelus, quàm is qui alterius facinus ſubire cogitur.

Sermones ſuſcipere. Quintil. lib. 2. cap. 15.

Simultates. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. E quibus nonnullas ſimultates cum magna mea lætitia ſuſceptas habemus.

Turpitudinem ſuſcipere. Cic. 3. Philipp. Quod reliquum eſt, non eſt tertium: ſed poſtremum omnium, maximam turpitudinem ſuſcipere cupiditate vitæ.

Quod turpiſſimè ſuſceperas, perſeuerare & tranſigere non potuiſti. Cic. pro Quint.

Vigilias diſcendi cauſa. Cic. 5. de Fin. Qui etiam nunc agendi aliquid diſcendíque cauſa propè contra naturam vigilias ſuſcipere ſoleamus.

Voluntatem erga aliquem. Cic. 2. de Finib. Sed te, vt dignum eſt, tua erga me & erga philoſophiam voluntate, ab adoleſcentulo ſuſcepta, fac vt Metrodori tueare liberos.

Diis immortalibus ducibus, hanc voluntatem ſuſcepi. Cicero 3. in Catilin.

Vota publica ſuſcipere pro aliquo. Ouid. 7. Metam.

Suſcipere deo vota pro re aliqua vel pro aliquo, Vouere. Plin. in epiſt. 152. Solennia vota pro incolumitate tua, qua publica ſalus continetur, & ſuſcepimus domine pariter, & ſoluimus, precati deos. Liu. 7. bell. Pun. Deos deáſque precabantur vt illis fauſtum iter, fœlix pugna, matura ex hoſtibus victoria eſſet, & damnarentur ipſi votorum quæ pro iis ſuſcepiſſent.

¶ Suſcipere, pro Excipere, & in vicem reſpondendi ſuccedere. Virgilius 6. Æneidos,

Dicam equidem, nec te ſuſpenſum nate tenebo

Suſcipit Anchiſes: atque ordine ſingula pandit.

¶ Suſcipi ſolitum, pro Auelli. Cic. de Aruſp. reſp. Eodem enim tempore, & ſuſcipi motum terræ, & hoc cœleſti ſpiritu augemur.

Suſcipiendus, Participium ([illegible]) vt Sacra ſolennia ſuſcipienda. Lucret. lib. 5.

Suſceptus ([illegible]) Aliud Particip. vt Fames vrbi ſuſcepta. Claudian. 1. in Eutrop.

Tranſigere ſuſceptum negotium. Cic. pro Quintio.

Vindicta legis ſuſcepta eſt tibi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.

Sempiternam pœnam ſuſtinerem mea voluntate ſuſceptam. Cic. poſt reditum ad Quirites.

Soboles ſuſcepta mihi de te. Virg. 4. Æneid.

Filius patri de nouerca ſuſceptus eſt. Cic. 3. Offic.

Suſceptum, ſuſcepti, n. g. ([illegible]) Ouid. 11. Metamorphoſeos,

-ſuſceptáque magna labore

Creſcere difficili. Hoc eſt incepta grandia.

Suſceptio,

Suſceptio, ſuſceptionis, Verbale {[illegible]} Cic 3. de Fin. Sic ea quæ proficiſcuntur à virtute, ſuſcepti, non prima, non perfectione recta ſunt iudicanda.

Suſceptio cauſæ. Cic pro Murena. Et quoniam in hoc officio ſtudium meæ defenſionis ab accuſatoribus, atque etiam ipſa ſuſceptio cauſæ reprehenſa eſt, antè quàm pro L. Murena dicere inſtituam, pro meipſo pauca dicam.

Suſceptor, oris, eſt qui luſoribus domi ſuæ ludendi dat locũ: qui ſuſcepit. Vlpian. in l. j. De aleatoribus. Item notandum, quòd Prætor ſuſceptorem verberatum quidem, & damnũ paſſum, vbicunque & quandocunque non vindicat.

Suſcito, ſuſcitas, pen. cor. {[illegible]} ſuſcitare. Plaut. Moſtel. 6,

Quis iſtic dormit? PHIL. Callidates. TR. Suſcita iſtum, Delphium.

Suſcitare ſomno, è ſomno. Cic. 4. Tuſc. Noctu ambulabat in publico Themiſtocles, quòd ſomnum capere non poſſet, quærentibúſque reſpondebat, Miltiadis trophæis ſe etiam ſomno ſuſcitari. Plaut. Mil. 10.

E quiete ſuſcitare aliquem. Catul. ad Gellium 75.

Ignes extinctos ſuſcitare. Amores remiſſos accendere. Ouidius 3. de Arte.

Ignes ſopitos ſuſcitare. Virg. 5 Æn.

¶Suſcitare, Impellere, incitare Virg 12. Æneidos,

Æneas acuit Martem, & ſe ſuſcitat ira. Idem,

Acrior ad pugnam redit. & vim ſuſcitat ira.

Suſcitare aliquem ad ſuum officium, Adhortari. Plaut. Rud 22.

In prælia ſuſcitare aliquam. Virg. 11. Æn.

Bellum ciuile ſuſcitare. Brutus Antonio lib 11. 3.

Crepitum ſuſcitare pede. Propert. lib. 2. eleg 4.

Pœnas ſuſcitare alicui. Virg. 4. Georg.

Qui nouam rationem ſuſcitant, veteres maiorum obterunt laudes. Cic. Antequam iret in exilium.

Suſcitare fictas ſententias, Commentere. Cic. 1. de Diuin. Qui ſui quæſtus cauſa fictas ſuſcitant ſententias. Ex Ennio.

Teſtem contra aliquem ſuſcitare. Cic. pro Roſc. Comœdo.

Vrbes attonitas ſuſcitat. Valer 3 Argon.

Suſcitabulum, ſuſcitabuli, n. g. Quod alios ſuſcitat. Varro,

Phœnicis adium vocis ſuſcitabulum,

Cantâtúmq; gallus gallinaceus. Quibus verſibus argutus quidã & canorus, ſe alios ad cantũ ſuſcitare iactat, ac cantãtum ſe gallum gallinaceum dicit, quòd galli ſuo cantu totum diem laceſſunt; ſe quoque idẽ eſſe Phœnicia vocis ſuſcitabulum. Eſt enim, vt e Plinio & Lactãtio cõſtat, Phœnicis modo acutiſſimus cantus: etſi pro Phœnice Turnebus legit etiam fornicis, vt meretricularum blandæ & melleæ voces intelligantur, verſu tamen claudicante.

Suſia, regio in Perſide, Vide S V S A.

Suſiana. {[illegible]} prouincia Aſiæ, (vt lib 6 cap. 3 refert Ptolemæus) quæ a Septentrione terminatur Aſſyria, ab Occaſu Babyloniæ adiacet, ab Oriente habet Perſidem, à Meridie partẽ Perſici ſinus. Cuius ciuitates inſignes Taraania & Suſa, Vide S V S A.

Suſinus, Vide S V S A.

Suſpecto. ſuſpectas, ſuſpectare, Vide S V S P I C I O.

Suſpectus, à ſuſpicor venit, & à ſuſpicio Paulus ex Feſto.

Suſpendeo, ſuſpendes, ſuſpendi, ſuſpenſum {[illegible]} ſuſpendere, pen. pro. Supra pendere. Colum lib. 4. cap 26, Sæpe enim notaui per imprudentiam ruſticos ſubiicere iugo palmam, & ita colligare, vt ſolo vimine ſuſpendeat. Legitur & ſuppendeat.

Suſpendo, ſuſpendis, ſuſpendi, ſuſpenſum {[illegible]} ſuſpendere, penultima correpta. Aliquid ſurſum ligare, & vincire vt pendeat. Columella libro 7. capite 10, Deinde ſeiſſas taleas ferularum lineo funiculo ſeligant, & ita collo ſuſpendunt, vt ſtrumæ ferulis contingantur.

Suſpendere ex ceruice. Plin. lib. 11 cap. 28.

Veſtimenta ſuſpendere Horat. 1. Carm. ode 5.

Ædificium ſuſpendere. Cic in Topicis, Non enim eius vitio qui demoliſus eſt, dãnum factũ eſt, ſed eius operis & vitio quod ita ædificatum eſt vt ſuſpendi non poſſit.

Caſtra ſuſpendunt ſaxis præruptis, Caſtra locant ſiue metantur in vertice Alpium. Sil. lib. 3.

Tignis nidum ſuſpendit hirundo Virg. 4. Georg.

Littora ſuſpendere a vomere, Arare littora. Stat. 4. Thebaid.

Tellurem ſuſpendere tenui ſulco Virg. 2. Æn.

¶Suſpendere, aliquando eſt ſuſpendendo ſtrangulare. Cic. ad Att. lib. 13 ep. 40, Ita nonciat Brutum illum ad bonos viros [illegible], ſed vbi coſtituiſſi forte ſe ſuſpendit

Suſpendere ſe è fico, Quintil. lib. 6 cap. 3.

Suſpendere de arbore. Cic 2. de Orat. Quum familiaris quidam quereretur, quòd diceret vxorem ſuam ſuſpendiſſe ſe de ficu: Amabo te, inquit, da mihi ex iſta arbore quos ſeram ſurculos.

Suſpendere in arbore. Cic. 5. Verr. Hominem corripi ac ſuſpendi iuſſit in oleaſtro quodam.

Caput obnubito, arbori infœlici ſuſpendito. Cicero pro Rabirio perduel. reo.

Piſcem hamo ſuſpendere. Ouid. 15 Metam.

Suſpendere in furcas. Vlpianus in l. Sacrilegij. § j. D. Ad legem Iuliam peculatus, Et ſcio multos etiam ad beſtias damnaſſe ſacrilegos, nonnullos & viuos exuſſiſſe, alios verò in furcas ſuſpendiſſe.

¶Suſpendere rem aliquam, Differre, prorogare. Liu. 9. bel. Mac. Moui aliquantum oratio regis legatos, itaque medio reſponſo rem ſuſpenderunt.

Fletum ſuſpendere. Lacrymas continere. Ouid. 4. Faſt.

¶Suſpendere de paxillo, tranſlatione à ſupellectile ducta, quam ſuſpendere vbi enim ſua domi ſolemus, ſignificat apud Varronẽ pararetur cũ à Zenonem dicit nouam inſtituiſſe ſectam, proinde quaſi eius ſecta ſit philoſophiæ ſupellex quædam Eius verba ſunt, Vbi dicatur primus Zeno nouã hæreſim nouo paxillo ſuſpendiſſe. Turneb.

Suſpendere, Cohibere, ſiſtere. Plin. li. 28 ca 7 Miſto præterea ouorum candido liquore, mali ſaque lana frontibus impoſitum fluxiones oculorum ſuſpendit.

¶Suſpendere aliquem, pro Incertum reddere. Plin. epiſt. vlt. libri 2, Diu miſeram expectatione ſuſpendit.

Suſpendere, Dubere, ſuſpenſum habere. Suet in Tiberio, cap. 24, Nunc precantem Senatum, & procumbentem ſibi ad genua, ambiguis reſponſis & callida cunctatione ſuſpendens.

Suſpendere animos expectatione. Curtius lib 9.

¶Naſo adunco ſuſpendere aliquem, Vide A D V N C V S.

¶Suſpendere ſpiritum, pro Mediocriter vel paulũ quieſcere inter legendũ, ſubſiſtere. Quint. de lectione loquens, Sciat puer vbi ſuſpendere ſpiritum debeat, quo loco verſum diſtinguere, vbi claudatur ſenſus, vbi incipiat.

Suſpenſus, {[illegible]} Partic. ſiue nomen ex partic. Cic. 2. Tuſc. Vel aqui Pelopis illi Nepenni, qui per vndas currus ſuſpenſos rapuiſſe dicuntur, excipiente.

Suſpenſus reſte, manibus ſe demiſit. Liu. 8 ab Vrbe.

Populus ſuſpenſus. Sen. Troade 12.

Suſpenſis leniter alit, Vide L E N I S.

Aulæa ſuſpenſa. Horat. 2. Serm. ſaty 8.

Voluptas ſuſpenſa. Stat 3 Thebaid.

Lachrymæ ſuſpenſæ oculis. Ouid ad Liuiam.

Lachrymæ diu ſuſpenſæ per ora fluxere. Ouid 1 Amor. eleg 7.

¶Suſpenſus {[illegible]} Incertus, dubius. Virg. 6. Æneidos,

Dicam quidem, nec te ſuſpenſum nate tenebo. Idem 2 Æneid.

Suſpenſus expectatione nouarum rerum. Cic. ad Conſules lib. 15, His rebus allatis, etſi intelligebã ſocios infirmè animatos eſſe, & nouarum rerum expectatione ſuſpenſos, ſperabam tamen eos, ad quos iam acceſſeram, quíque noſtram conſuetudinem, integritatémque perſpexerant, amiciores pop. Rom. eſſe factos.

¶Suſpẽſus explicatione, Propter explicationem ſiue ſolutionem nodi Gordiani. Curtius lib 3

Detinere aliquem ſuſpenſum. Cic. Att. lib. 10. ep. 2.

¶Suſpẽſus animus, Solicitus Cic. Att lib 2. 33, Accepi aliquot epiſtolas tuas, ex quibus intellexi quàm ſuſpẽſo animo & ſolicito ſcire voleres quid eſſet noui.

Animus occupatus & ſuſpenſus. Cic 1. de Orat.

Suſpẽſus animi. Liu li. 8, Inter ſpẽ metúq; ſuſpẽſos animi habetis.

Solicitam mihi ciuitatem ſuſpicione, ſuſpenſam metu, &c. Cic. 2. de lege Agrar.

Ne diutius oratione mea ſuſpẽſa expectatio veſtra teneatur. Cic. pro Cluentio.

Gaudia ſuſpenſa. Claud. 5. Paneg.

Suſpenſa manu ſcribere, pro dubitanter. Plin. epiſt 98.

Mentem ſuſpenſam pertentant viciſſim gaudia. Virg. 5. Æneid.

Habere rationes ſuſpenſas. Cic. Luceio lib. 5. 13.

Sors ſuſpenſa dubio metu Stat. 1. Thebaid.

Verba media & ſuſpenſa. Quintil. Declam. 18.

Verba ſuſpenſa & obſcura. Tacit lib. 1.

Vultus incertus & ſuſpenſus. Cic. pro Cluentio.

In ſuſpenſo relinquere, Vide I N Præpoſitionem.

¶Suſpenſus ſomnus, Leuis, inquietus, intranquillus, in quo mens eſt ſemper dubia, & curis fatigata: cui cõtrarium eſt profundus. Cic. 1 Tuſculana,

Mater te appello, tu quæ curam ſomno ſuſpenſo leuas. Ex poeta.

Auribus ſuſpenſis bibere, Diligenter audire. Propert lib 3. eleg. 6.

¶Suſpẽſa manu aliquid facere, pro Dubitanter & timidè. Plin. iunior lib. 6. ad Fabatum epiſt. 12, Tu verò non debes ſuſpenſa manu commendare mihi, quos tuendo putas.

Suſpenſa mola oliuam frangito. Col. lib. 12. cap. 52, Suſpenſa mola, id eſt, non vehemẽter, & toto pondere conterente quod ſubditũ eſt.

Suſpenſa terra, Non conculcata, leniter tantũ mota. Col. li. 11. ca. 3.

Suſpenſiſſimum paſtinatũ, In quo humus non pauicula aut cylindro, ſed ne etiam pedum veſtigiis conculcata apparet, vt radicibus ſeminum molliter cedere poſſit. Colum. lib 3. cap. 13.

Suſpenſo gradu ire, Placido & ſilenti. Terent. Phor. 5. 6.

Gradus ſuſpenſus digitis. Ouid. 1 Faſt.

Suſpenſo poplite leuiter tranſire. Stat. 5. Sylu 4.

Suſpenſa bona dicit Seneca, quæ venalia pendent in tabula proſcripta, vt Tranquillus, Lege prædiatoria in vacuum pependerit. Senecæ verba ſunt lib. de Beneficiis 4. Et ſuſpenſa amici bona libellum deiicio, creditoribus eius me obligaturus. Turnebus.

Suſpenſura, pen. pro Verb. Senec. epiſt 91, Vt ſuſpenſuras balnearum, & impreſſos parietibus tubos per quos circumfunderetur calor.

Suſpenſio, Verb. {[illegible]} Incertitudo Hirtius 5. bel. Africani, Exercitus eius magis ſuſpenſione animi ante aduẽtum Iubæ commouebatur.

Suſpendium, ſuſpendij, Suſpenſio Sueton. in Auguſt. cap. 65, Suſpendio vitam finiuit. Plaut. Aulul. 4,

Vtinam me Diui adaxint ad ſuſpendium:

Potius quidem, quàm hoc pacto apud te ſeruiam. Cic. 5. Ver. Non inquam perpetrata, vt homines iniuriæ tuæ remediũ morte ac ſuſpendio quærerent, niſi, &c Martial lib. 1,

Iam ſuſpendia ſæua cogitabas.

Suſpendioſus, pen. prod. Adiect. Qui ſuſpenſus eſt laqueo. Plin. lib. 28. cap. 4, Cardinibus oſtiorum aceto aſfuſis, lutum fronti illitum, capitis dolorem ſedare: item laqueum ſuſpendioſi circumdatum temporibus. Lu. D de iis qui ſui. tuſam.

Suſpicio, ſuſpicis, pen. corr. ſuſpexi, ſuſpectum {[illegible]} ſuſpicere, Surſum aſpicere. Virg 1. Æneid.

Æneas ait, & faſtigia ſuſpicit vrbis. Cic. 1. Tuſcul. Et aſtra ſuſpeximus, tum ea quæ ſunt infixa certis locis, tum illa non re, ſed vocabulo errantia.

Suſpicere in cælum. Cic in Somnio.

On

Bucula ſuſpiciens cælum. Virg. 1. Geor.
Soſpicare & circunſpicere. Cic. 2. de Diuinat.
¶ Suſpicere aliquem, Admirari & venerari, quaſi ſupra nos aſpicimus illum eſſe collocatum quem admiramur. Cicero 2. Officiorum, Si cuius virtutem ſuſpiciunt, quémque dignum fortuna quàm ampliſſima putant.
Eloquentia, quam ſuſpicerent omnes, quam admirarentur, quam ſe aſſequi poſſe diffiderent. Cic. in Orat.
Honores & præmia ſuſpicere. Planc. Cic. lib. 10. 9.
¶ Suſpicere aliquem, Suſpectum habere. Saluſt. in Iugurtha, Per idem tempus Bomilcar, cuius impulſu Iugurtha deditionem, quam metu deſeruit, inceperat, ſuſpectus regi, & ipſe eum ſuſpiciens, nouas res cupere, ad perniciem eius dolum quærere. Nonius.
Suſpectus, huius ſuſpectus, maſculini generis [illegible] Plinius lib. 37. cap. 9, Hoc & minimè probatur, quando præcellens debet eſſe in ſuſpectu, velut ex carbunculo refulgens quidam in purpura leniter roſeus nitor.
Aſpectu & ſuſpectu refulgens. Plin. lib. 9. cap. 38, Hoc eſt, ſi ſurſum conſpiciatur, & in aerem quid dicitur.
Suſpectu vaſto turris. Virg. 9. Æneid.
¶ Suſpectus, altitudo. Virg. 6. Æneidos,
Quantus ad æthereum cæli ſuſpectus Olympum.
¶ Suſpectus, pro admiratione. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 25, Videndū eſt quid maxime faciat ingratos: aut nimius ſui ſuſpectus, & inſitum mortalitati vitium ſe ſuáque mirādi, aut auiditas, aut inuidia.
Honorum ſuſpectus Ouid. 5. Faſt.
Suſpecto, ſuſpectas [illegible] ſuſpectare, Frequenter ſurſum aſpicere. Martialis,
Oculiſque ſuſpectans ſydera. Plin. lib 8 cap. 16.
¶ Suſpectare [illegible] pro Suſpectum habere. Tacitus libro 1, Et quidam ſcelus vxoris ſuſpectabat. Idē li. 4. ne pellex ſuſpectaretur.
Suſpicor, pen. cor. ſuſpicaris [illegible] ſuſpicari, Notæ ſignificationis. Dictum, quòd cum timore quodam ea videamus aſpicere, de quibus dubitamus Ter. Heaut. 2. 3. Falſo ſuſpicarier. Cic. 3. Verr. Hoſpes tantitor qui nihil ſuſpicatur, veritus ne quid in ipſo ſe offenderit, hominem ſumma vi retinere cœpit. Terent. Heaut 4. 2.
Quid nunc ſuſpicare, aut inuenis de illa?
Scribe non modò ſiquid ſcies, aut audieris, ſed etiam ſiquid ſuſpicabere. Cic. Att lib. 7 131.
Suſpicor fore. Ci. ad Lent. lib. 1. 6, Quòd valde ſuſpicor fore vt infringatur hominum improbitas.
Suſpicari aliquid mali. Cic. pro Cluentio.
Res nefarias ſuſpicari. Cic. pro Milone.
Aliquem abs ſe alienatum ſuſpicari. Cic Lent. lib. 1. 7.
De ingenio alicuius ſuſpicari. Cic. de Claris. Orat.
Duci ad ſuſpicandum. Cic de Claris Orat.
Suſpicans, penultima correpta, ſuſpicantis, Participium [illegible] Terent. And. 2. 1,
Nihil ſuſpicandum etiam mali.
Suſpicio, ſuſpicionis, Verbale [illegible] Cic. 1. de Fini. Pleruúnque improborum facta primo ſuſpicio inſequitur, deinde ſermo, atque fama.
Suſpicio in Fabium Plin. lib 7. cap. 45.
Suſpicio hominum. Cic. ad Lent. lib. 1. 8.
Affinis ſuſpicionis. Cic pro Sylla.
Perculſus ſuſpicione. Cic. Hac ſuſpicione ſum perculſus, &c.
Abſcondita ſuſpicio. Cic. 2. de Orat.
Cæca ſuſpicio, Vide CAECVS.
Confirmata ſuſpicio. Author ad Heren. lib. 2.
Firma ſuſpicio. Author ad Heren. lib. 2.
Repentina ſuſpicio Cic. pro Cluent.
Suſpicio belli ſubita Cic. 7. Verr. Iſte motus ſeruorum, bellíque ſubita ſuſpicio, verum tibi, &c.
Tenuiſſima ſuſpicio Cic. 2 de Lege agrar.
Ciuitas infinita ſuſpicione Cic. 2. de Lege agrar.
Abhorrere à ſuſpicione, id eſt remotum eſſe. Cic pro Cælio.
¶ Abſoluere ſuſpicione, Vide ABSOLVO.
Abeſſe à ſuſpicione. Cic. 4. Verr. Vide ABSVM.
Abeſſe a conſcientiæ ſuſpicione. Cic pro Cælio.
Adduci in ſuſpicionem, Vide ADDVCO.
Afferre ſuſpicionem, Vide AFFERO.
Amouere ſuſpicionem, Vide AMOVEO.
Aſpergere ſuſpicione, Vide ASPERGO.
Aſſequi ſuſpicione, Vide ASSEQVOR.
Attingere rem aliquam ſuſpicione, Vide ATTINGO.
Auertere rem à ſuſpicione, Vide AVERTO.
Augere ſuſpicionem. Terent. Eunuch. 3. 1. Vide AVGEO.
Cadere in ſuſpicionem, Vide CADO.
Carere ſuſpicione Cic. pro Roſc. Amer.
Coargui ab aliquo ſuſpicionibus & coniectura. Cicero 1. de Lege agraria.
Conferre ſuſpicionem in aliquem, Vide CONFERO.
Confirmare ſuſpicionem. Cic. Famil. 1.
Conflare ſuſpicionem. Author ad Heren. lib. 2.
Conſiſtit in aliquo ſuſpicio, Vide CONSISTO.
Conſtituere ſuſpicionem. Cic. Verr. 2.
Conuenit in eum hæc ſuſpicio, Vide CONVENIO.
Delere ſuſpicionem. Cic. pro Roſc. Amer.
Depellere ſuſpicionem. Cic. 10 Philip.
Deponere ſuſpicionem Cic Famil. 13.
Deuocari in ſuſpicionem maleficij. Author ad Heren. lib. 2.
Dimouere ſuſpicionem. Cic. Antequam iret in exil.
Dare locum ſuſpicioni. Cic. pro Cælio.
Dare ſuſpicionem fictè reconciliatæ gratiæ. Cic. Appio lib 3 12.
Ducere ſuſpicionem. Cic. 2. de Inuent.

Effugienda ergo in hac præcipuè parte omnis calliditatis ſuſpicio. Quint lib. 4. cap. 2.
Elabi ſuſpicione Cic Verr. 3.
Expurgare ſuſpicionem, Dimouere. Cicero antequā iret in exiliū.
Extenuare ſuſpicionem. Cic. 2. ad Heren.
Fugere perfidiæ ſuſpicionem. Cic. Attico lib. 8. 160.
Habere alicuius rei ſuſpicionem Cic pro Planeio.
Habere quaſdam ſuſpiciones periculi. Cic. Att. lib. 16 133.
Iacere ſuſpicionem, Vide IACIO.
Importat ſuſpicionem hæc res. Cic. filio ad Tironem lib. 16. 25, Ne mea nimia [illegible] ſuſpicionem ei aliquam importaret.
Incenſi ſuſpicione, rem in medium vocare cœperunt. Cicero pro Cluentio.
Incidere in ſuſpicionem regni appetendi, Vide INCIDO. pe. cor.
Suſpicio incidit de me. Terent. Adelph. 4 4.
Increpuit ſuſpicio, Vide INCREPO.
Inferre ſuſpicionem, Vide INFERO.
Inijcere ſuſpicionem alicuius rei, Vide INIICIO.
Inuecta ſuſpicio rei atrocis. Cic pro Cluentio.
Inſequitur quippiam ſuſpicio, Vide INSEQVOR.
Inſidet alicui ſuſpicio, Vide INSIDEO.
Interpoſita ſuſpicio belli, Vide INTERPONO.
Lauare ſuſpicionem. Quintil. lib 4 cap. 2.
Leuare ſuſpicionem, atque à ſe remouere, Vide LEVO.
Liberare ſuſpicione. Cic Fam 1.
Manet ſuſpicio, Vide MANEO.
Minuere ſuſpicionem, Vide MINVO.
Mouere ſuſpicionem, Vide MOVEO.
Iudex eſſe bonus nemo poteſt, qui ſuſpicione certa non mouetur. Cic. 7. Verr.
Naſci ſuſpicionem. Cic. Fam 3.
Necare aliquem propter alicuius rei ſuſpicionem. Cic. 2. Philip.
Peragrare omnes latebras ſuſpicionum. Cic. pro Cælio.
Perſtringere ſuſpicione, Vide PERSTRINGO.
Pertinere ad aliquem ſuſpicionem, Cicero pro Roſcio Amer.
Ponere in ſuſpicione. Cic. pro Cluentio.
Præbuit pleriſque ſuſpicionem conſcientiæ. Tacit. lib. 17.
Propulſare ſuſpicionem. Cic. Verr. 5.
Recipere ſuſpicionem. Cic pro Planc.
Relinquitur ſuſpicio. Cic. 1. Tuſcul. Dubitare non poſſumus quin tantus interitus in morte ſit, vt ne minima quidem ſuſpicio ſenſus relinquatur.
Reſidere in aliquo ſuſpicionem. Cic 1. ad Qu. Frat.
Remouere ſuſpicionem. Cic. Verr 6.
Suſpicionem ſegregare ab ſe Plaut. Aſin. 19.
Spargere variè ſuſpiciones Quint. lib. 7. cap. 9.
Suſpicio eſt. Plaud. Epid. 10, Sic ſuſpicio eſt. Hoc eſt, ita omnes ſuſpicantur. Terent. Eun. 3. 3. -tam tum erat ſuſpicio,
Dolo malo hæc fieri omnia.
Tollere ſuſpicionem. Cic. Omnem igitur ſuſpicionem ſuſtuli.
Trahere ſuſpicionem. Cic. 2. de Inuent.
Suſpicio amoris tranſlata in eum. Terent. Heaut. 4. 5. Hoc eſt, ſuſpicantur homines eum amare.
Vendicata eſt ſuſpicione. Cic. pro Syl.
Venire in ſuſpicionem. Cic ad Qu Frat.
Vitare ſuſpicionem. Cic. Philip. 1.
Vocare in in ſuſpicionem Cic Verr. 7.
Suſpectio, ſuſpectionis, Verbale, [illegible] Idem quod ſuſpicio. Terentius And. 3. 2.
Nam qui iſtæc tibi incidit ſuſpectio?
Suſpicioſus, pen. prod. Adiect. [illegible] Qui ſuſpicionem habet. Terent. Adelph. 4 3,
Omnes quibus res ſunt minus ſecundæ, magis ſunt neſcio quo modo
Suſpicioſi, ad contumeliam omnia accipiunt magis
Propter ſuam impotentiam, ſe ſemper credunt negligi.
Suſpicioſum veteres dixere, qui in ſuſpicione ſit. Cato de re Floriana. Sed ſiqui palam corpore pecuniam quæreret, aut ſe lenoni locauiſſet, & ſi famoſus & ſuſpicioſus eſſet, vim in corpus liberum nō æquum cenſuere adferri. Ex Nonio.
Suſpicioſum aliquid facere perſpicuum. Cic. pro Roſc. Amer.
Ciuitas maledica & ſuſpicioſa. Cic. pro Flacco.
Crimen ſuſpicioſum. Cic. in Partit.
Res perſpicua & ſuſpicioſa. Autor ad Herennium, lib. 2.
Suſpicioſiſſimum negotium, & Suſpicioſiſſimum tempus. Cic. pro Flacco, Et inest reus auaritiæ, qui in vberrima re turpe compendium in maledicentiſſima ciuitate, in ſuſpicioſiſſimo negotio, maledictum omne, non modò crimen effugit. Idem ad Lentulum, lib. 1. 7. Viſum enim ca . . lentem, & tibi tua præſtanti in eum liberalitate deuinctum, nonnihil ſuſpicantem propter aliquorum opinionem ſuæ cupiditatis, te ab ſe abalienatum, illa epiſtola retinuiſti.
Suſpicioſa mula, Quæ neſcio quid ſemper ſuſpicatur, & timet. Colum. lib. 6. cap 38. Suſpicioſæ mulæ ſanguis detrahitur. Alij legunt ſuſpitioſæ.
Suſpicioſè, pen. prod. Aduerbium, [illegible] Cic. pro Deiotaro. Id vos & à viro optimo, & ab homine minimè ſtulto cogitatum eſſe confingitis: at quàm nō modò credibiliter, ſed ne ſuſpicioſè quidē. Id eſt prorſus abſurdè & calumnioſè. Budæus.
Suſpicioſe ac criminoſè dicere aliquid. Cic pro Roſ. Amer. Cùm enim aliquid habeat quod poſſit criminoſè ac ſuſpicioſè dicere, aperté ludificari & calumniari ſciens non videatur.
Narrare aliquid ſuſpicioſè. Quint. lib. 4. cap. 2.
Suſpicax, pen. corr. ſuſpicacis, pen. prod. Adiectiuum: vt
Animus ſuſpicax. Tacit. lib 1.
Maritus ſuſpicax. Quintil. Declamat. 18.
In rumore ſuſpicax Quintil. Declam. 18.
Silentium ſuſpicax. Tacit. lib 3.

Suſpectus

Suſpectus, Adiectiuum, { [illegible] } De quo eſt ſuſpicio. Terent. Hecyra, 3.3,

-ſcio nemini aliter ſuſpectum fore. Cic. ad Seruium Sulpitium lib 13.21,

Poſteaquã ex literis illius cognoui tibi eũ falſo ſuſpectũ fuiſſe, &c.

Criminum capitalium ſuſpectus. Tacit. lib. 3.

Spei ſuſpectus. Tacit. lib 3.

Facultates alicuius habere ſuſpectas. Paulus in l. Quidem. D. ad S C. Velleien.

Habere ſuſpectum aliquid Virg 4 Æneid.

Videre ſe aliquibus ſuſpectum. Cic. 1 in Catil.

Suſpectus ſuper aliquo ſcelere. Saluſt in Iugurtha.

Suſpectus in aliqua virgine. Sueton. de claris Gramm.

Suſpectus, cum ablatiuo: vt Suſpecta inceſtu. Plin. de Viris Illuſt. Curtius lib. 8 In Caliſthenem olim contumacia ſuſpectum peruicatioris iræ fuit.

Suſpectum eſt hoc mihi. Martial. lib. 2 Cic. ad Atticum, lib. 4. 81. Et ſi quæris, omnia mihi ſunt ſuſpecta.

¶ Arue ſuſpecta linquimus. Virg 3 Æneid.

Dona ſuſpecta. Virgil. 2. Æneid.

Fides ſuſpecta. Stat 5 Sylu 2.

Locus ſuſpectus, pro Alto & cliuoſo Plin. epiſt. 311. Eſt tamen ſtatim à capite paulò amplius mille paſſibus, locus ſuſpectus & mollis.

Medicina animi ſuſpecta atque inuiſa pluribus. Cic 3. Tuſc Animi autem medicina nec tam deſyderata ſit antequam inuenta, nec tam culta poſteaquem cognita eſt, nec tam multis grata atque probata, pluribus etiam ſuſpecta atque inuiſa?

Pax ſuſpecta. Silius lib. 7.

Tumores ſuſpectos ſanat. Plin. lib 20 cap. 6.

Vita aliquorum ſuſpecta. Cic de Amici. Hæc eſt enim Tyrannorum vita: nimirũ in qua nulla fides, nulla charitas, nulla ſtabilis beneuolẽtiæ poteſt eſſe fiducia, omnia ſemper ſuſpecta atq; ſolicita ſunt.

Suſpectior, Compar. Cic 2. Offic. Quo enim quis verſutior & callidior eſt, hoc inuiſior & ſuſpectior, detracta opinione probitatis.

Hoſte ſuſpectior. Claud. 4 Panegy.

Suſpectiſſimus, penul corr. Superlatiuum. Vlp. in l. 1. in princip. D de quæſtionib. A ſuſpectiſſimo incipiendum.

Suſpiro, ſuſpiras, pen. prod. { [illegible] } ſuſpirare, Spiritum ab imo pectore trahere, quod ſolicitudinis aut doloris argumentum eſt. Plautus Menæch. 19,

Quo ſoſpirabo plus ſexcentum dies.

Amore ficto ſuſpirat mulier. Lucret. lib 4, Reperire ex magna turba neminem poſſumus, quicum aut iocari liberè, aut ſuſpirare familiariter poſſimus. Cic. Attic. lib 1 13.

Ingemit & tacito ſuſpirat pectore. Ouid. epiſt 20.

Ab imo ſuſpirare Ouid. 3. de Arte, Subaudi Pectore.

Flebile ſuſpirare. Claud. 1. in Eutrop.

Calorem ſuſpirare. Claud. 2. Panegy.

¶ Suſpirare, Deſyderare. Iuuen. Saty. 11.

Suſpirat longo non viſam tempore matrem.

Amores ſuſpirare Tibul. lib 4. eleg 5.

In aliquam ſuſpirare. Ouid. 1. Faſt.

Ad honores ſuſpirare. Valer 4. Argonaut.

Suſpirare, Surſum expirare, Exhalare, emittere. Lucan. lib. 6.

Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem

Aëra, nec ventos tenues ſuſpirat Anauros,

Suſpirans penult. prod. Participium, { [illegible] } Vt Curæ ſuſpirantes. Cic 1. de Diuinat. -quo facto pater

Rex ipſe Priamus, ſomnio mentis metu

Perculſus, curis ſumptus ſuſpirantibus

Exſacrificabat hoſtiis balantibus.

Suſpirandus, Aliud participium, { [illegible] } vt Domus ſuſpiranda. Stat. 4. Thebaid.

Suſpiratus, huius ſuſpiratus, pen. pro m g { [illegible] } Ouid. 14. Metam.

Reſpicit hunc vates, & ſuſpiratibus hauſtis,

Nec dea ſum dixit, &c. De Sibylla.

Suſpiratio, Verbale. Senec libro de Ira, Sentiet itaque ſuſpirationes quaſdam & vmbras affectuum, ipſis autẽ carebit. Plin. in Præfatione, Inde illa nobilis Marci Ciceronis ſuſpiratio.

Suſpirium, ſuſpirij, { [illegible] } Idem. Plaut. Ciſtel 2,

-hoc ſis vide vt ſuſpiritum

Petiuit alte, & pallida eſt?

Sine cura, ſine ſuſpirio. Cic 4. Tuſcul.

Ægra ſuſpiria. Stat. 6 Thebaid.

Muta ſuſpiria. Stat. 11. Thebaid.

Præſaga luctus ſuſpiria. Ouid 2. Metam.

Ducere ſuſpiria ab imo pectore. Ouid. 10. Metam.

Laxata ſuſpiria. Claud. 4. de rapto Proſerp.

Mulcere ſuſpiria alicuius. Claud. 3 Paneg.

Repetere ſuſpiria tota nocte. Tibull lib 3. eleg. 7.

Rumpere ſuſpiria in voces. Claud de bello Gildon.

Trahere ſuſpiria magno motu. Ouid 2 Metam.

Suſpirium, { [illegible] } Ipſa ſuſpirandi difficultas: eſt enim morbus qui ex pulmonis vitio, aut imbecillitate fit. Plin. lib. 20 cap 9 Ad tormina, regios morbos, tuſſim veterem cum ſuſpirio. Columel. lib 6. cap. 14. Interdum tumore palati cibos reſpuit, crebrum ſuſpirium facit.

Suſpirioſus, ſuſpirioſa, ſuſpirioſum, pen prod { [illegible] } Qui ſpirandi difficultatem patitur, vel cui vitioſa eſt reſpiratio. Plin. lib. 20. ca. 8 Suſpirioſis prodeſt.

Suſque deque, { [illegible] } id eſt, plus, minuſue, inquit Feſtus, Suſque déque habere ſiue ferre, ſignificat æquo animo eſſe, & quod accidit, non magni facere, & interdum negligere, atque contemnere: hoc eſt, ſurſum deorſum ferantur res, paruifacere. Plaut Amphit 20, Atque id me ſúſque déque eſſe habiturum putas? Vide Gellium lib. 16. cap. 9. Cice. Attico, lib. 14. 304, Nam de Octauio ſúſque dé jue ... expecto quid de Mario?

Súſque dé que fero. Gell. lib 16 cap 9.

Súſque déque habeo, Vide N A U S O.

Suſſilio, ſuſſilis, Vide S U B S I L I O.

Suſtendo, ſuſtendis, ſuſtendi, ſuſtenſum, { [illegible] } ſuſtendare, Decipiendi gratia ſubdere aliquid aut machinari. Saluſtius, Dum ſuſtendit inſidias militi.

Suſtento, ſuſtentas, Vide S U S T I N E O.

Suſterna pars, Vide S A S T E R N U S.

Suſtineo, ſuſtines, penul. correp ſuſtinui, ſuſtentum, { [illegible] } ſuſtinere, ſurſum tenere. Cic. 2. de Nat deor. Ex quo concluditur, quum omnes mundi partes ſuſtineantur calore, mundum etiam, &c. Plin. lib. 12. cap. 25. Vineæ ſine adminiculis ſe ipſæ ſuſtinent.

¶ Suſtinere, Pati, ferre. Terent Phorm. 2 2,

-prima coitio eſt acerrima:

Si eam ſuſtinueris, poſt illa iam, vt lubet ludas licet. Plinius epiſtol. 12. Et cui (inquit) me putas hos tantos dolores tandiu ſuſtinere? Ouid. 3. Amor. eleg 8.

¶ Suſtinere ſe, pro Reprimere & retinere. Cic. ad Varronem, lib. 9.8, Expectabam omnino iamdiu, méque ſuſtinebam, ne ad te prius ipſe quid ſcriberem, quàm aliquid accepiſſem Cic. 4. Academ. Suſtinenda eſt potius omnis aſſenſio, ne præcipitet ſi temerè proceſſerit.

Ab omni aſſenſu ſe ſuſtinere. Cic. 4 Acad.

Suſtinere ſe à reſpondendo. Ci. 4 Acad. Quum ſe à reſpõdendo vt aut approbet quid, aut reprobet, ſuſtineat, vt neque neget aliquid neque aiat.

Suſtinere ſe à lapſu, pro Cauere lapſum. Liu. lib. 1 bel. Pun.

¶ Non ſuſtineo, pro Nequeo, nõ poſſum, non audeo, nolo. Quintilian. lib 2 cap. 4. Nec enim huius rei iudicium differre ſuſtineo. Ouid. 4. Faſt.

-nec iam ſuſpèndere fletum Suſtinet.

Sine negatione. Curtius lib 6. Suſtinuit ſcribere mihi. Sueton. in Caligula, cap 30. Hanc vt crudeliſſimam cædem & deſſeuit edictum & eos qui ſpectare ſuſtinuiſſent, execratus eſt.

¶ Suſtinere pro Defendere & tueri. Cic. 4. Acad. Philo autem dum noua quædam commouet, quòd ea ſuſtinere vix poterat, quæ contra Academicorum pertinaciam dicebantur, & apertè mentitur.

¶ Suſtinere, Differre. Liu. 5 ab Vrbe, Compreſſique à Centurione quem ſibimetipſi præfecerant, rem in noctem ſuſtinere.

Suſtinere aliquem, pro Eius preces differre, & poſtulata negare. Ouid. 5. Faſtor.

Et Numitor dixiſſe poteſt, De Romule menſem

Hunc ſenibus: nec eum ſuſtinuiſſe nepos.

Suſtinere cognitionem. Calliſtratus in l. Interdum. D. de iudiciis. Interdum ex iuſtis cauſis & ex certis perſonis ſuſtinendæ ſunt cognitiones. Id eſt, differendæ & ſuſpendendæ.

Pœnam ſuſtinere, id eſt pœnæ exequutionem differre. Vlp. in l. Si quis filio. §. Quid tamen. D. de iniuſt. teſtam. tametſi prouocantis appellatio non fuerit recepta: pœna tamen ſuſtinenda eſt quoad princeps reſcripſerit ad literas præſidis.

¶ Aliquem ſua autoritate ſuſtinere. Fauere alicui, & illum tueri. Brutus ad Ciceronem, in epiſt. ad eundem, 7. Apuleium verò tu tua authoritate ſuſtinere debes.

Aciem ſuſtinere, Vide A C I E S.

Æſtus ſuſtinere Ouid. 2 Metamorph.

Artus infirmos baculo ſuſtinere. Ouid. 6. Metamorph.

Artus titubantes ſuſtinere ferula. Ouid. 4 Metam.

Caſus fortuitos magno animo ſuſtinere. Colum. lib. 1.

Cauſam alicuius rei ſuſtinere. Cic. 3. Ver. Idem Attico, lib. 13 168, Nónne furor eius omnem cauſam ſuſtinet? Id eſt, Nónne in eum vt furioſum omne crimen verti debet? Bud.

Cauſam publicam. Cic. 1. Ver. In mentem tibi non venit, quid negotij ſit cauſam publicam non ſuſtinere, verum vlterius totam capere? Ibidem, Tamen eſſet magnum tantam cauſam, tam expectatam, & diligentia conſequi, & memoria complecti, & oratione exponere, & voce & viribus ſuſtinere. Hoc eſt Defendere.

Ceruicibus ſuis ſuſtinere Remp. Cic. pro Domo ſua, Reuocate iam animos veſtros ab hac ſubtili noſtra diſputatione ad vniuerſam Remp. quam antea cum viris fortibus multis, in hac verò cauſa ſoli veſtris ceruicibus ſuſtinetis.

Cibo aliquo ſuſtineri. Colum. lib 8. cap 4.

Concurſum omnium philoſophorum. Cic. 4. Acad.

Conuitium quotidianum Cic. pro Quintio, At quis erat procurator? ſtudo aliquem eiectũ hominem egentem, litigioſum, improbum, qui poſſet ſcurræ diuitis quotidianum conuitium ſuſtinere.

Crimen ſuſtinere, Defendere, excuſare. Ci. 7. Ver. Videbat illis monarchis teſtibus tantum hos crimen ſuſtinere ſe nullo modo poſſe.

Culpam alicuius rei. Cic. Attico, lib 7 123. Vt iam ne iſtius quidem rei culpam ſuſtineã, quòd minus diu fuerim in prouincia quàm fortaſſe fuerit vtile.

Curam belli. Cic. Attico, lib. 6. 116. Cùm enim crederet Syria bello, & Bibulus in tanto mœrore ſuo maximam curã belli ſuſtineret, &c.

Curam ſuſtinere, Anxium eſſe. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. Interim hic maximam ſolicitudinem curámque ſuſtineo.

Curſum ſuſtinere, Hoc eſt retinere, & cohibere. Cicero Attico lib. 13 178.

Curſum & impetum beneuolentiæ ſuſtinere, Hoc eſt reprimare. Cic. de Amicit. Eſt igitur prudentis ſuſtinere, vt curſum, ſic impetum beneuolentiæ quo vtamur quaſi equis tenentis, ſic amicitiis, aliqua parte periclitatis moribus amicorum.

Diem extremum fati ſuſtinet, Mortem ſuam differt in aduentum tuum, Moriturus te expectat. Ouid. epiſt. 1.

Dignitatem & decus ciuitatis ſuſtinere, Tueri. Cic 1. Offic. Eſt igitur proprium munus Magiſtratus, intelligere ſe gerere perſonam ciuitatis, deberéque eius dignitatem & decus ſuſtinere, ſeruare leges, iura deſcribere.

Equos incitatos ſuſtinere, Retinere. Cæſar 4. bell. Gal. Ac tantum vſu quotidiano & exercitatione efficiunt, vt in decliui ac præcipiti loco incitatos equos ſuſtinere, & breui moderari ac flectere didicerint. Cic 4. Acad.

Expectationem. Cic. 3. Offic. Suſtines enim non paruam expectationem imitandæ induſtriæ noſtræ, magnam honorum, nonnullam fortaſſe nominis. Hoc eſt, Maxima eſt de te hominum expectatio, te imitaturum, &c.

Suſtinere ac tueri expectationem ſui. Cic. Curioni, lib. 2. 1. Sic ad nos confirmatus reuertare, vt quam expectationem tui concitaſti, hanc ſuſtinere ac tueri poſſis.

Famā tuā & officium non ſuſtinet, vt &c. Balbus Ciceroni in epi. ad Atticum, lib. 9. 178. De te & tua fide & pietate idem mehercule mi Cicero ſentio quod tu, non poſſe tuam famam & officium ſuſtinere vt contra eum arma feras, a quo tantum beneficium te accepiſſe, prædices.

Famem ſuſtinere. Senec. lib. 3 de Ira, cap 20. Suſtinebant famem primò teneriſſima frondium, & cacumina arborum, & tū coria igne mollita, & quicquid neceſſitas cibum fecerat.

Gradum ſuſtinere, Reprimere. Ouid. 6. Faſt.

Grauitatem alicuius ſuſtinere, Ferre, pati. Cicero Attico, libro 12. 218. Iam enim corpore vix ſuſtineo grauitatem huius cæli, qui mihi laborem adferri in dolore.

Humeris ſuſtinere Remp. Cic pro Flacco, De ſumma Reip. tacco: quam vos vniuerſam in hoc iudicio veſtris humeris, veſtris inquam, humeris iudices ſuſtinetis.

Impetus alicuius. Cæſar 1. bel. Gall. Hominem eſſe barbarum, iracundum, temerarium, non poſſe eius impetus diutius ſuſtineri.

Impetum hoſtium. Cæſar 1. bell. Gall. Cice. 3 Offic. Athenienſes quum Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere.

Incurſum alicuius. Ouid. 3. Metam.

Inuitam ſuſtinere dicitur ſementis, cui Pertica opponitur. Columel. lib. 2. cap 9.

Labentem excepit, corruere non ſiuit, fulſit & ſuſtinuit, re, fortuna, fide, hodiéque ſuſtinet. Cic. pro Rab. Poſth.

Labores. Ouid. 8 Metamorph.

Laborem propter ambitionem. Cic. Attico, lib. 1. 12.

Nihil eſt mali quod non & ſuſtineā & expectem. Cicero Attico libro 11 219.

Magnitudinem imperij. Cic. Poſt reditum in Senatu, Magnitudinem tanti imperij, nec intueri, nec ſuſtinere, nec capere potuerunt.

Manum iuam ſuſtinet iu dicitur Deus, quando retrahit. Oui. 3. Faſt.

Vix molem huius inuidiæ ſuſtinebo. Cic. 1. in Catil.

Ille enim furoris multum ſuſtinuerat, hic errati. Cicero pro Deiotaro.

Solus cum iſta copia, tātam multitudinem ſuſtinere non poſſum. Cn. Magnus Domitio, in epiſt. ad Atticum, lib. 8. 163.

Munera. Cic. de Senect.

Magnum munus de aliqua re ſuſtinere. Cic. de Claris Orat.

Munus conſulare. Cic ad Plancum, lib. 10. 12. Qui quod conſulares aberant, conſulare munus ſuſtinebat more maiorum.

Aliquid muneris in Remp. fungi ac ſuſtinere. Cic. 5. Ver.

Negotia. Horat 2 epiſt. 1.

Totum negotium gubernare, & ſuis humeris ſuſtinere. Cicero pro Milone.

Ciuitatis nomen ſua authoritate ſuſtinere. Cic. pro Flacco.

Nomen publicani. Cic. ad Qu. fratrem, lib 1 1.

Officium. Cice. Curioni, lib. 2 5. Totum negotium non eſt dignum viribus noſtris, qui maiora onera in Rep. ſuſtinere & poſſum & ſoleam.

Onus magnum. Cic. Cælio, lib. 2. 10. Vatinius ad Ciceronem lib. 5. 9. Hoc quicquid eſt oneris ac muneris, pro mea dignitate tibi tuendum ac ſuſtinendum puta.

Suſcipere aliquod onus quod ſuſtinere non poſſis. Cic. pro Roſcio Amerino.

Partes ſalutis alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 3. 61 Intelligóque multas partes meas ſalutis & ſuſcipere & poſſe ſuſtinere neque vt ita ſacias rogandum eſſe. Tacit. lib. 3. Quis non Ædilis, aut Prætoris, aut Conſulis partes ſuſtineo.

Perſonam aliquam. Ci 2. de Orat. Tres perſonas vnus ſolus ſuſtineo ſumma animi æquitate, meam, aduerſarij, iudicis.

Perſonam magiſtri. Sueton de claris Grammat.

Pœnam ſubire ac ſuſtinere. Cic. pro Domo ſua.

Sempiternam pœnam ſuſtinere. Cice Poſt Reditum ad Quirites.

Prælia. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 11. Quòd ſcribis, prælia te mea cauſa nō ſuſtinere, non tā ad laborē, vt ſiqui mihi obtrectent, à te refutētur quàm intelligi cupio, quòd certe intelligitur, me à te amari.

Pugnam Liu 3 ab Vrbe.

Se ſuſtinere à lapſu, Cauere lapſum. Liu. lib. 1. Bell. Punic. Omnis fermè via præceps, anguſta, lubrica erat: vt neque ſuſtinere ſe à lapſu poſſent.

Sermones hominum ſuſtinere, pro reſiſtere oblocutionibus hominum. Cic. ad Caſſium, lib. 15. 14. Abiens hominum ſermones facilius ſuſtinebis.

Seruitutem ferre & ſuſtinere. Cic. 5. Tuſcul.

Simulatio fronte & vultu ſuſtinetur. Cice Lentulo, lib. 1. 9. Idque non ſolùm fronte atque vultu, quibus ſimulatio facillimè ſuſtinetur, declarant ij qui tum noſtro illo ſtatu, optimates nominabantur, ſed etiam ſenſu ſæpe iam, tabellaque docuerunt.

Sumptum ſuſtinere. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. Non ſi Varonis theſauros haberem, ſuſtinere ſumptum poſſem. Vetus exemplar habet Sumptus.

Suſpicionem. Plaut. Bacchid 8. Ille innocens, ſuſpicionem hanc ſuſtinet cauſa mea. Idem Milite, 7.

Tela ſuſtinere, quod & ſubibere dicitur. Liuius Decad 4. lib. 1. Suſtinebant tela, ne in permiſtos hoſtibus ſuos conijcerent.

Vultum alicuius ſuſtinere. Liu. 3 bell. Pun.

¶ Suſtinere, Alere, reficere. Liu Milites fluuiatili piſce & herbis ſuſtinebantur. Id eſt, cibabantur. Virg 2. Georg.

-hinc patriam, paruóſque nepotes Suſtinet.

Suſtento, ſuſtentas, { [illegible] } ſuſtentare, Frequentatiuum. Plaut. Capt 16,

-quámque ex miſeriis plurimis

Munxeme unt, quæ adhuc te carent, dum hîc fui, ſuſtentabam.

Moles ſuſtentata per multos annos. Lucret. lib. 5.

Aciem ſuſtentare, Vide ACIES.

¶ Suſtentare, Alere, reficere. Plaut. Stich. 10.

Valuiſtin' bene? P. ſuſtentaui ſedulo. Hoc eſt, Dedi operam vt viuerem, & corpus ſuſtentarem. Terent. Adelph 3. 4.

-non malus,

Neque iners alit illas: ſolus omnem familiam

Suſtentat. Sueton. de Claris Grammat. Defuncto eo, filiiſque eius ſchola ſe ſuſtentauit.

Alere & ſuſtentare. Cic. 1. Tuſcul. Eáque ei demum naturalis eſt ſedes quum ad ſui ſimilem penetrauit, in qua nulla re egens alitur, & ſuſtentabitur iiſdem rebus quibus aſtra ſuſtentantur & aluntur.

Caſus ſuos alienis opibus ſuſtentare. Cic. ad Figulum, libro 4. 13. Ipſe enim pari fortuna abiectus, aliorum opibus caſus meos ſuſtentabam.

Domum & pacem ſuſtentauit. Tacitus lib. 1.

Egeſtatem & luxuriam domeſtico latrocinio ſuſtentare. Cicero Poſt red. in Senatu.

Famem ſuſtentare. Cæſar 7. bell. Gall.

Suſtentat ſpes inopiam. Cæſar 3 bel. Ciuil.

Laborem ſpe otij ſuſtentare. Saluſtius ad Cæſarem, de Rep. ordinanda.

Hominum mentes cogitationéſque ſpes ſuſtentat. Cic. pro Flac.

Suſtentare aliquem ſuis officiis. Cic. Attico, lib. 3. 65. Terentiam vnam omnium ærumnoſiſſimam ſuſtentes tuis officiis.

Parſimoniam alicuius ſuis ſumptibus ſuſtentare. Cic. pro Cæl.

Non iuris ſcientia, ſed eloquentia ſuſtentari. Cic. 1. de Orat.

Subſidiis & liberalitate aliquorum ſuſtētari. Ci. de Prouin. Cōſul.

Suſtentare tenuitatem alicuius Cic Tironi, lib. 16. 21. Vt poſſum, ex meis anguſtiis illius ſuſtento tenuitatem.

Suſtentare ac tueri valetudinem ſuam. Cic Mario, lib. 7. 1. Tu modò iſtam imbecillitatem valetudinis tuæ ſuſtenta & tuere.

Valetudo ſui corporis notitia & obſeruatione ſuſtentatur. Cicero 2. Offic.

Vitia alicuius ſuſtentare. Saluſt. in Catilinam.

¶ Suſtentare ſe. Cic. Terentiæ, lib. 14. 4 Quod reliquum eſt, ſuſtenta te mea Terentia vt potes.

Me vix miſeréque ſuſtento. Cic. Attico, lib. 3. 46.

Suſtentare ſe in furore aliquo. Cic 4. Acad. At enim ipſe ſapiens ſuſtinet ſe in furore ne approbet falſa pro veris, & alias quidē ſæpe.

Suſtentare ſe ſua virtute. Cic. Torquato, lib. 6. 4. Tu velim te, vt debes & ſoles, tua virtute ſuſtentes.

Suſtentari literis, Suſtentari præclara conſcientia, & recreari. Ci. ad Atticum, lib. 10 95. Præclara igitur conſcientia ſuſtentor, cùm cogito me de Rep. aut meruiſſe optimè quum potuerim: aut certè nunquam niſi diuinè cogitaſſe. Idem ad eundem, lib. 4 79. Sic literis ſuſtentor & recreor, malóque in illa tua ſedecula, quam habes ſub imagine Ariſtotelis ſedere, quàm in iſtorum ſella curuli?

Conſolatione ſuſtentari. Cic. de Claris Orat. Ea conſolatione ſuſtentor, quam tu mihi Brute adhibuiſti tuis literis ſuauiſſimis.

¶ Suſtentare aliquem, Suſtinere & fouere. Cic. Qu. fratri, lib. 2 7. Fide aliquos ſuſtentare. Cic. pro Rab. Poſth.

¶ Suſtentare, pro Differre. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 8, Ædificationem Arcani ad tuum aduentum ſuſtentari placebat.

¶ Suſtentare malum, Perferre. Liu. 2. ab Vrbe,

Quum ſuſtentare vix poſſes mœrorem tuum, doloremque deceſſionis. Cic. in Piſonem.

¶ Suſtentatum eſt, Impersonale. Cæſar 2. bell. Gall. Id ex itinere magno impetu Belgæ oppugnare cœperunt. Ægrè eo die ſuſtentatum eſt. De Bibracte Rhemorum oppido loquitur.

Suſtentatio, Verbale { [illegible] } Ipſe ſuſtentandi actus.

Mora & ſuſtentatio. Cic. 2. de Inuent. Deinde ex lege, vtrum ſtatim fieri neceſſe, vtrum habeat aliquam moram & ſuſtentationem.

Suſtollo, ſuſtollis, ſuſtuli, pen. corr. ſublatum, pen. prod. { [illegible] } ſuſtollere. Surſum leuare. Virgil 2. Æneid.

Suſtulit ardentes vinclis ad ſydera palmas. Plaut. Ciſtel. 2. Amiculum hoc ſuſtolle ſaltem.

Suſtollere in equum. Cic. pro Deiotaro.

Suſtollere vnus rerum aduerſarum rigida ceruice. Sene. epiſt. 72.

Suſtollere virginem, Rapere. Plaut. Ciſtel. 7.

Suſtollens, Particip. { [illegible] } Catul. Argon. 59.

Dulcis nec mœſto ſuſtollens ſigna parenti.

Sublatus, Aliud participium. Vide TOLLO.

Sublatè, Aduerb. { [illegible] } Cic. de Claris Orat. Quoniam ergo oratorum bonorum duo genera ſunt, vnum attenuatè preſſéque: alterum ſublatè ampléque dicentium.

Sublatè de ſe dicere, Magnificè de ſe prædicare. Cic. pro Domo ſua ad Pontif Nihil enim vnquam de me dixi ſublatius.

Suſtuli præteritum, Vide SVFFERO, SVSTOLLO, TOLLO.

Suſum, & ſuſus pro ſurſum. Antiquum. Varr. Cliuus proximus à Flora, ſuſus verſus. Cato cap 159. Ita ſubducito ſuſum animā, quam plurimum poteris Monuit Turneb.

Suſurrus, ſuſurri, maſ. ge. { [illegible] } Paruum & ſummiſſum murmur: propriè autem arborum & frondium dicitur. Cice. 5. Tuſcul. Leuiculus ſanè noſter Demoſthenes, qui illo ſuſurro ſe delectari dicebat, aquam ferentis mulierculæ. Horat 2. Serm ſaty 8,

-tum in lectoquoque videres

Stridere ſecreta diuiſos aure ſuſuros. Iuuen. Saty. 4.

-tenui

tenui iugulos aperire ſuſurro.

Blandos audire ſuſurros. Propert. lib. 1. eleg. 11.

Humiles ſuſurri, Murmura tacitè precantium. Perſius Sat. 2.

Lenes ſuſurri. Horat. 1. Carm. ode 9.

Leuis ſuſurrus. Virg. eclog. 1.

Occultos ſuſurros Claud. 1. in Eutropium.

Tacito ſuſurro mala vota concipere. Lucan. lib. 5. Id eſt, occultis precibus.

Suſurrus, Adiect. { ψίθυρος } Ouid. 7. Metamorph.

Procris adit, linguáque refert audita ſuſurra. Non deſunt qui putent ſubſtantiuum eſſe à Suſurrum, ſuſurri, n. g.

Suſurro, ſuſurras, ſuſurrare: vel Suſurror, ſuſurraris { ψιθυρίζω, τονθορύζω } ſuſurrari, Furtim & ſummiſſa voce loqui. Terent. And. 4. 5. Iam ſuſurrari audio, ciuem Atticam eſſe hanc. Mart. lib. 2.

Aure ſuſurrare, In aurem. Ouid. 3. Metam.

Cum aliquo ſuſurrare. Ouid. epiſt. 18.

Fama ſuſurrat. Ouid epiſt. 20.

Suſurratio, Verbale, { ψιθυρισμός } Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 1. Quod ad Cæſarem attinet, crebri & non belli de eo rumores, ſed ſuſurrationes duntaxat veniunt. Sunt qui legant ſuſurratores.

Suſurro, ſuſurronis, maſ. g. { ψιθυριστής } Qui occultè malè dicendo, odium in aliquem aut diſſenſionem mouet.

Sutates, dicuntur quaſi continuè ſuentes, vel ſtantes in ſutrina. Plau. Aulul. 15,

Sedentarij ſutores diabathrarij.

Sutela, ſutelæ, pen. prod. { δολοπλοκία } Doloſa aſtutia, à ſimilitudine ſuentium dicta, authore Feſto. Plaut. Capt. 12,

Atque ob ſutelas tuas te morti miſero,

Vel te interiiſſe, vel periiſſe prædicent. Fulgentius verò ſutelam dici putat, quaſi ſubtilem telam, affértque exemplũ ex Plauti Caſina,

Poſſis, nec ne, clam me ſutelis tuis

Præripere Caſinam vxorem, proinde vt poſtulas?

Suterna, ſuternæ, { ῥαφή } Sutura, ſiue opus ſutorium. Varro, Quid ſuternas facere ſuſcitas nihil homo agis. Alij Sutrinas legunt. Vide NONIVM.

Sutilis, & Sutor. Vide SVO, ſuis.

SVTRIVM, Oppidum vetuſtiſſimum XXXIIII. mil. paſſ. ab vrbe diſtans, quod adhuc nomen ſuum retinet.

Sutrium ire. Vide Feſtum, & Auſonium Auguſtinum.

Sutrius, Adiect. vt Sutria tecta. Silius lib. 8.

Sutura, Vide SVO, ſuis.

Suus, ſua, ſuum { ὅς, σφός } Pronomen reciprocum. Vide SVI. Plaut. Merc. 3, mihi

Talentum argenti ipſe adnumerat ſua manu. Teren. Phorm. 2. 4.

Suus cuique mos. Cic. ad Atticum, lib. 14. 38. Suam cuique ſponſam, mihi meam: ſuum cuique amorem, mihi meum.

Suis eum certis, propriíſque criminibus accuſabo. Cicero 3. Verrin.

Suum ſibi, ratione loquendi priſca valet ſuum proprium. Plaut.

Sed ut quo pacto ſeruiat ſuo ſibi patri. Et iterum,

Sed inſcientes ſua ſibi fallacia. Sic, Hunc ſibi iugulo gladio, eſt Suo proprio gladio iugulo. Turnebus.

Mineruа patrem dicitur interemiſſe, virginitatẽ ſuam violare conantem. Cic. 3. de Nat. deor. 81.

¶ Suus, pro Eius. Cice. ad Atticum, libr. 5. 65. Lege enim collegij ſui non tenebantur. Eidem, lib. 6. 119. Non deſtitit rogare & petere mea cauſa, ſuadere & hortari ſua. Eidem, lib. 10. 193, indolui illi quidem ſuus pater ſemper. Hæc probat Budæus, refragãte Valla & contendente vbique legendum EIVS.

¶ Suus proprius, Vide PROPRIVS.

Suæ ætatis homo, id eſt maior viginti quinque annis. Modeſtinus in l. Ex duobus. D. de negot. geſt. Ex duobus fratribus, vno quidem ſuæ ætatis, alio verò minore annis.

¶ Suus heres, & Suum ſeruare, id eſt, proprium. Non ſolùm eſt peculiaris Iuriſconſultorum locutio, ſed etiam Oratorum. Cicero pro Roſc. Amer. Sua quenque fraus, & ſuus terror maximè vexat, ſuum quenque ſcelus agitat, ſuæ malæ cogitationes conſcientiæque animi terrent. Idem de Aruſp. reſp. Sua concio riſit hominem. Et 2. Offic. Expendere oportebit quid quiſque habeat ſui, &c. Id enim maximè decet, quod eſt cuiuſque ſuum maximè. Hæc quum Laurentius, aut certè eorũ ſimilia probet, tamen illud improbat, Suus Ciceronis filius heres eſt patris inſtitutus: quod dici ratio vetat, vt ipſe affirmat. Quod ſi eſt verum, Plautus in Mercatore mendoſè illam ſententiam formauit,

Iubet ſalutare ſuam vt vxorem ſuam, vrbani fiunt ruſtici. Plin. Multo conſtant ſuæ dotes. Id eſt, peculiares. Hæc Budæus.

Eiicere è ciuitate ciues ſuos. Cic. pro Seſtio,

Vti populo ſanè ſuo. Cic. pro Quintio.

Recuperare captiuos redditis ſuis. Cic. 3. de Orat.

Qui profitetur eſſe ſuum facere aliquid. Cic. 2. de Orat.

De ſuo, Vide DE.

Apponere de ſuo, Vide APPONO.

Peruenire ad ſuum. Cic. pro Quint.

Tenere ſuum. Cic. ad Attic. 6.

¶ Suus in diſputando. Cic. 4. de Finib. Id eſt, non vtitur alienis inuentis argumentorum. Budæus.

Sua ſponte. { ἑκών } Cæſar 2. bell. Ciuil. Hoc inito conſilio denuntiauiſſe Gallonio, vt ſua ſponte, dum ſine periculo liceret, excederet.

Sua enim. Liuius 2. ab Vrbe, Gratæ in vulgus leges fuere, quas quum ſolus pertuliſſet, vt ſua vnius in his gratia eſſet.

Suapte, pro Propria, Plaut. Merc. 24,

Suapte culpa ex genere capiunt genus.

Suapte ingenio. Liu. 1. ab Vrbe, Plin. lib. 7. cap. 40. Et ſuopte ingenio quiſque terruiſſet.

Suopte nutu Cic. 1. Tuſc. Vt terrena & humida ſuopte nutu & ſuo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur.

Suuſmet. Saluſt. in Iugurtha, Neceſſe eſt ſuomet ipſi more præcipites eant. Plin. lib. 10. cap. 59. ad finem. Hunc ſuamet vi.

Suſmetipſe Plin. lib. 17. Corellius Eques Romanus Ateſte genitus inſeruit caſtaneam ſuometipſam ſurculo in Neapolitano agro.

S Y

SYARRA, græ. { Σύαγρα } regio Ciliciæ propè Adum & Lacten à ſuum venatione (vt ex nominis compoſitione apparet) appellata.

SYAGRON, { Σύαγρον } Extremum Arabiæ fœlicis promontorium ad mare rubrum: cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 23. & 28. & Ptolemæus Tabula Aſiæ ſexta.

SYAGROS, { Σύαγρος } Canis nomen apud Sophoclem, à ſuum venatione impoſitum. Græcis item Syagros, aprum, ſeu ſuem ſylueſtrem ſignificat.

SYBARIS, pen. correp. { Σύβαρις } Fuit oppidum antiquiſſimum a 52. millibus paſſuum ab vrbe diſtans. Quin & aliud teſte Herodoto lib. 5. quod à Crotone non longè abeſt, & eodem nomine fluuius Calabriæ, à cuius potu greges arnouent: nam ſi de eius aqua biberint, ſternutamentis agitantur. Au hor Strabo li. 6. Oppidum et Stephanus poſtea Thurion fuiſſe appellatum. Vnde Sybaritæ, penul. prod. dicti, gens in architectura voluptatum operoſiſſima, Suida teſte, luxu delitiíſque adeò notabilis, vt quicquid effœminatum, quicquid molle, quicquid accurata atque ambitioſa luxuria paratum eſſet, id vulgo Sybariticum dicerent. Vnde Ouid. in libro Triſtium ſecundo, ſcribens ad Auguſtum, Sybaritida vocat opus Hemitheonis cuiuſdam Cynædi Sybaritæ, de generibus voluptatum & obſcœnarum deliciarum. Ariſtoteles li. Moralium Eudemiorum primo, Smyndiriden quoque Sybaritam comparem Sardanapalo inter voluptuarios nominauit. Suidas fabulas aniles, aut parum pudicas, Sybariticas appellatas ſcribit. Idem refert Sybaritas inſtituiſſe vt equi ad tibiæ cantum ſaltare condiſcerent. Et luxurioſos Sybaritas appellatos & Sybariſſare, Sybaritarum ritu deliciis indulgere dictum. Aſtipulatur & Quint. lib. 5. cap. 9.

Sybariticus, penultima producta, Adiectiuum, { Συβαριτικός } Plinius lib. 8. cap. 42. Docilitas tanta eſt, vt vniuerſus Sybaritani exercitus equitatus, ad ſymphoniæ cãtum ſaltatione quadam moueri ſolitus inueniatur.

¶ Sybaritana præda Varroni apud Nonium eſt lauta & elegans, quam conuenire Tarentinis dixit. Sic enim ſcribit, Ad Sybaritanam prædam, in qua ſunt triſpodes, crateræ, amancea, populo nobilium Tarentinarum

Syбarica vocant Græci omnia impendij maioris. Sybariticam menſam Zenobius Græcè ſic intelligit &, vt Plautus inquit, ritu barbarico opiparam. Cælius Rhodig. lib. 7. Lection. antiq. cap. 9.

Sybaritis, dis, { Συβαρῖτις } patronymicum fœmininum à Sybaritis populis formatum: Ouid. de Triſt. ad Auguſtum.

Nec qui compoſuit nuper Sybaritida, fugit. Quo in loco Sybaritida vocat Ouidius opus Hemitheonis cuiuſdam cinœdi, De generibus voluptatum, & obſcœnarum deliciarum.

SYBARVS, nomen fontis in Eubœa à quo Sybaris Italiæ nomen accepiſſe commemoratur à Strabone lib. 8.

SYBOTA, orum: ſunt inſulæ perexiguæ pauliſper ab continenti terra diſiunctæ ad orientale promontoriũ Corcyræ Leucimmanticæ Strabo lib. 7.

SYCAMINON, { Συκάμινον } oppidum fuit in ora Phœnices, cuius ſua ætate nihil præter memoriam extitiſſe authores ſunt Plin. lib. 5. cap. 19. & Strabo lib. 16. Sycaminon item Græci Morum appellant, arboremque ipſam Sycamineam, συκαμινέαν.

Sycaminon, Morus Ægyptia, quæ ut ſolent in aggeribus Nili, per quos incrementa eius diſpenſantur, & coercentur: Vlpianus, in tit. de extraordinariis criminib. lib. 10. Siquis (inquit) arborem Sycaminonem exciderit: nã & hæc res vindicatur extra ordinem non leuiter pœnis, ideirco quod hæ arbores colligunt aggeres Niliacos, per quos incrementa Nili diſperſantur.

SYCE, es, { Συκῆ } Inſula eſt Aſiæ adiacens non procul ab Epheſo cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

Sycen, alio nomine Peplos & Meconion aphrodes, ex vna radice tenui fructificat, foliis rutæ paulo latioribus, ſemine ſub foliis rotũdo, minore, quàm candidi papaueris. Plin. lib. 27. cap. 12.

SYCHAEVS, in SICHAEVS.

Sycites, { Συκίτης } gemma à fici colore dicta, de qua Plin. lib. 37. cap. 11. Eſt item Sycites vini factitij genus, ex fico, quod alij palmipitinum, alij Catorchiten appellant, ſingulis modiis in aquæ congiis tribus maceratis, vt docet idem Plin. lib. 14. cap. 16.

Sycon, neu. ge. { σῦκον } Latinè ficus dicitur. Martial. lib. 5. epigr. 39. in Calliodorum

Quadringenta ſecat, qui dicit σῦκα μέριζε.

Sycomorus, penult. cor. fœmi. gen. { Συκόμορος } Arbor à fico & moro ſic dicta: σῦκον enim ficus, μόρον arbor eſt quam & Latini morum appellant. De hac ſic Ruellius, Ficum Ægyptiam Theophraſtus Ægyptiam morum, Celſus morolycen appellat, Dioſcorides, Galenus, & Theophraſti poſteriores, indito e fico & moro nomine, ſycomorum appellauerunt. Dioſcoridi arbor eſt ampliſſima, ficus ſimilitudine; Ligu ſtico, foliis moro quam proximis fructus ex argumento guſtus ignaui cognominis, ternos aut quaternos anno fundit eóſque non ramis vt ficus: ſed caudice ipſo gerit, ſimiles caprificis, dulcioréſque groſſulis, hoc eſt primitiuis ex fico pomis, nec grana interioribus Nec maturteſcunt aliter quàm ſcalpendo ferreis vnguibus, magno prouentu eorum in Caria & Rhodo, ludíſque pretius parum tritici feracibus: populis in annona caritate penuria pro pane frumentóque ſatisfaciunt: tam ſtabilis pomi eius vbertas & copia eſt. Pomum reddit quidem amicum, ſed minimam præbet alimoniam. Et poſt paulum, tradit Vlpianus hanc arborem in Nilotic is aggeribus eſſe frequentem, grauitérque inoccantrum aduerti, qui ſycomorum exciderunt. Potentiæ etiam inter morum & ficum media, quod & illi nomen apud Galenum Sycomori peperit.

Sycophanta, ſycophantæ, m.g. { συκοφάντης } Obſeruator & delator eius qui ficos furto ſuſtuliſſet. παρὰ τὸ σῦκα φαίνειν, Id eſt, ab indicando eum qui ficos edebat.

Sycophanta, pro Mendace, cauillatore, ſiue doloſo ponitur. Quod hinc originem habuit. E duobus ſeruis Græci cuiuſdam vnus alter ficus quæ domi paratæ erant, abſumpſerat: alter, quis eas abſtuliſſet, ignorabat. Quærenti eas domino ſuus innocentem accuſabat. Herus vt veritatem exploraret, haurire vtrunque ſubtepidam aquam iuſſit, deinde euomere. Tunc primùm ſycophantæ ortum vocabulum eo ita appellato, qui ficos deuorauerat, culpámque in innocentem cauillando, ac mentiendo reiecerat. Feſtus, Sycophantas appellatos hac de cauſa dicunt, Atticos quoſdam iuuenes ſolitos aiunt in hortos irrumpere ficóſque deligere: quam ob cauſam lege eſt conſtitutum, vt qui id feciſſet, capite truncaretur: quam pœnam qui perſequerentur ob paruula detrimenta, ſycophantas appellatos. Plaut. Amphit 6

Nimis hic ſcitus eſt ſycophanta, qui quidem ſit meus pater.

Pergraphicus ſycophanta, Vide PARORAPHICVS.

Sycophantia, ſycophantiæ, penult. corr. { συκοφαντία } Calumnia, delatio, falſa accuſatio. Significat & Fallaciam. Plaut. Aſin. 2, Idē Milite,

Nam ego iuuenem lepidè ſycophantiam.

Sycophantias ſtruere, Machinari. Plaut. Aſin. 3.

Sycophantor, ſycophantaris, { συκοφαντῶ } ſycophantari, Falſò accuſare. Plaut. Trinum. 11,

Quanquam hoc me ætatis ſycophantari pudet. Ibidem, 13.

Sycophantiſſo, ſycophantiſſas { συκοφαντίζω } ſycophantiſſare, Idem.

Sycophantioſè, { συκοφαντικῶς } Aduerbium antiquum, pro Doloſè. Plaut. Pſeud. 10,

Ego nec ſycophantioſè quicquam ago, nec maleficé.

Sycoſis eſt vbi intra palpebras ſuccreſcit quippiam caruneulæ imagine, ac protuberans, conſequitur & oculi totius difficilior motus. Cælius Rhodig. lib. 7. Lection. antiq. cap. 20.

SYCONIS, Vide SICONIS.

SYCVSSA, { Σύκουσσα } inſula eſt in mari Ægeo, ante Epheſum, de qua Plinius lib. 32. cap. 5.

SYNDRETA { Συνδρήτα } Flumius eſt in finibus Caſpiorum & Hyrcanorum, à cuius oſtio Caſpium mare nomine amiſſo Hyrcanum incipit appellari. Plinius lib. 6. cap. 16.

SYOIMA vrbs in montanis Lyciorum apud Plinium lib. 5. cap. 27.

Sydus, ſyderis, penult. corr. neut. gen. { ἄστρον } Quod in aliquod ſignum compluſium ſtellarum compoſitione formatum eſt: vt Aries, Taurus, Andromeda, Perſeus, Corona, & quæcunque variarum genera formarum feruntur in cælum recepta. Author Macrobius in Somnium Scipionis lib. 1. cap. 14. Vide Plinium lib. 2. cap. 18. Virg. 2. Georg. 7 Ante notam tardis ſycus te menſibus addas.

Sydera, inquit Varro, quòd quaſi inſidant, atque ita ſignificant aliquid in terris perurendo, aliáue quare, vt ſignum candens in pecore. Notum autem eſt è Marone ſolitos eſſe veteres ſigna ſuo pecori inurere,

Continuóque notas, & nomina gentis inurunt. Hanc lectionem Varronis reſtituit Turnebus, quæ alioqui in editis hodiéque mendoſa legitur.

Crinis timendi ſyderis. Lucan. lib. 1.

Regina ſyderum Luna. Horat. in Carm. ſecul.

Abruptum ſydus. Vide ABRVPTVS.

Amicum ſydus. Horat. Epod. 10.

Clarum ſydus Tyndaridæ. Horat. 4. Carm. ode 8.

Clemens ſydus. Claud. In Epithal. Palladij 46.

Decretorium ſydus, Vide DECRETVM.

Feruidum ſydus, Canicula. Horat. Epod. 1.

Inſana ſydera Capræ, Tempeſtuoſa. Horat. 3. Carm. ode 7.

Lætabile ſydus. Valer. 6. Argon.

Lugubre refulſit ſydus. Valer. 8. Argon.

Niuoſum ſydus Pliadum. Stat. 1. Sylu. 3.

Publica ſydera, Quæ omnes aſpicere poſſunt. Ouid. epiſt. 17.

Sublime ſydus Arctos. Senec. Herc. fur. 1. 2.

¶ Sydera, pro ſtellis. Cic. 1. Tuſcul. Noctúrnámque cæli formam vndique ſyderibus ornatam.

Meatus ſyderum, Vide MEO.

¶ Alta ſydera. Virg. 3. Æneid.

¶ Aurea ſydera. Virg. 1. Æneid.

Candida ſydera. Lucret. lib. 5.

Conuexa ſydera, Vide CONVEHO.

Lucida ſydera. Horat. 1. Carm. ode 3.

Micantia ſydera. Catull. in Epithal. Mallij, 56.

Palantia ſydera. Lucret. lib. 2.

Radiantia ſydera. Ouid. 7. Metamor.

Sparſa mundo ſydera. Senec. Hippol. 9.

Surgentia ſydera. Virg. 6. Æneid.

Vaga ſydera. Senec. Octau. 1.

Volantia ſydera. Virg. 5. Æneid.

¶ Adire vſque ad ſydera, Vide ADEO.

Non apparet ſydus amicum nocte atra. Horat. Epod. 10.

Crinem ducunt volantia ſydera. Virg. 5. Æneid.

Clamor ferit ſydera. Virg. 2. Æneid.

Ferire ſydera vertice, Contingere cælum vertice. Horat. 1. Carm. ode, 1.

Ferre ad ſydera nomen alicuius, Summis laudibus celebrare, Virgil. 9. eclog.

Pallent ſydera turbata vicino die. Stat. 12. Thebaid.

Conuexa polus dum ſydera paſcet. Virg. 1. Æneid.

Cadentia ſydera ſuadent ſomnos. Virg. 2. Æneid.

Tangere ſydera vertice, Id eſt fœliciſſimum eſſe. Ouid. 7. Metam.

- quo coniuge fœlix

Et diademata ferar, & ſydera vertice tangam.

Latitantia ſydera tegunt nubes. Ouid. 10. Metamorph.

Reſixa cælo ſydera tranſcurrunt. Virgil. 5. Æneid. *Stellas cadentes* vulgus appellat.

Voluuntur ſydera lapſu. Virg. 4. Æneid.

¶ Sydus pro Sole & Luna. Plin. lib. 7. ca. 60. Inclinam ſydere ſupremam prouocatiuus. Idem lib. 8. cap. 1. Atque ita ſalutato ſydere in ſyluas reuerti.

Maſculum ſydus, Sol. Plin. lib. 2. cap. 100.

Fœmineum ac molle ſydus, Luna. Plin. lib. 2. cap. 101.

Torrentia agros ſydera. Horat. 3. Carm. ode 1.

Clarior ſydere. Horat. 3. Carm. ode 1.

Pulchrior ſydere. Horat. 3. Carm. ode 9.

Æthereum ſydus. Ouid. 1. Metamorph.

Sydus cauũ Elephantos Solinus ait delectari noua luna, triſtes eſſe cornuto & cauo ſydere. Cauum autē ſydus luna eſt corniculata & cōtraria rectæ, quæ diuidua eſt, & vtrinque gibboſæ, quæ ἀμφίκυρτος vocatur. Nam hæc vtrinque tumida & exuberans eſt, etſi nondum plena: iſta recto ſegmento diuidua, illa in ſinum falcata. Sic & ab Ariſtotele lib. 2. de cælo vocatur.

¶ Sydera pro Planetis. Plin. lib. 2. cap. 6. Inter hanc terram, cælúmque eodem ſpiritu pendẽt certis diſcreta ſpatiis ſeptem ſydera, quæ ab inceſſu vocamus errantia, quum errent nulla minus illis.

Æmulum ſydus. Vide AEMVLOR.

Salubre ſydus Veneris. Lucan. lib. 1.

Hebes ſydus Veneris. Lucan. lib. 1.

¶ Affixa mundo ſydera, Vide AFFIGO.

Afflari ſydere, Vide AFFLO.

Attributa ſydera ſingulis nobis, Vide ATTRIBVO.

Dextro ſydere editus. Stat. 3. Sylu. 4.

Percuti ſydere, Vide PERCVTIO.

¶ Gētis ſuæ ſydus, Decus & ornamentũ. Oui. 4. de Ponto, eleg. 9.

¶ Sydus pro plaga & inclinatione mundi. Plin. Sub eodem ſydere pars tota mundi vergens in Caſpium mare peranigata eſt.

¶ Sydus pro tempeſtate. Virg. lib. 1. Georg.

Præterea tam ſunt Arcturi ſydera nobis

Hœdorúmque dies ſeruandi, &c. Vbi Seruius, Arcturi, inquit, ortus & occaſus tempeſtates grauiſſimas facit: vnde ſydera, id eſt tempeſtates, vt lib. 11. Æneid. -ſeit triſte Mineruæ

Sydus, & Euboicæ cautes. Hæc ille.

Sydus confici, & confectum. Sydera quædam tempeſtatem inferunt, quæ tum confici dicuntur & confecta eſſe cùm ea tempeſtas ſæuit. Plinius, Cum tempeſtatibus confici ſydus intelligimus. Oppius de bel. Africo, Nanque Vergiliarum ſigno confecto circiter vigilia ſecunda noctis nimbus cum ſaxeum grandine ſubitò eſt coortus ingens. Quod etiam de quacunque aëris mutatione, terrámque affectu vi cæli & ſtatuum ſyderum conuenienter vſurparat. Plin. lib. 18. Quamobrem eas manibus agricolarum ingeſſit, vertique iuſſit ipſa die folia, vt iiſſet confectis ſyderis ſignum. Turnebus

¶ Sydus, Morbi genus, quod & Syderatio dicitur. Martial. lib. 11. Sydere percuſſa eſt ſubito tibi Zoile lingua. Hoc eſt, vſum linguæ amiſiſti.

Sidus, qui per i Latinum ſcribunt, à Sido, ſidis, ſidere deriuant: quàm rectè, ipſi viderint: nam Sidere non ſignificat fixum manere: vt vides paulò antè in ſido. Alij malunt y Græcũ ſcribi: ſed à σὺν quod eſt ſimul, & εἴδειν, videre deriuantes, quod plures ſtellæ ſimul conſpiciantur. Alij ab συνδέω, quod eſt connecto, & conuecto, vt ſit plurium ſtellarum conuentus.

Sydereus Adiect. { ἀστέριος } Quod ex ſydere eſt, vt Splendor ſydereus, Virg. 10. Æneid.

Syderẽam in ſedem. Id eſt in aſtriferum circulum.

Æſtus ſydereus, Calor ſolis. Ouid. 6. Metamorph.

Arx ſyderea, Cælum. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.

Canis ſydereus, Canicula. Ouid. 4. Faſt.

Cælum ſydereum. Ouid. 10. Metamorph.

Ignea ſyderea. Ouid. 1. Metam.

Lux ſyderea. Ouid. 4. Metam.

Polus ſydereus. Valer. 4. Argon.

Vultus ſyderei. Stat. 2. Achill.

¶ Sydereus, Altus. Martial. lib. 8.

Hic vbi ſydereus proprius videt aſtra coloſſus.

Sydereus, Fulgens. Virg. 3. Æneid. -nec lucidus æthra

Syderea polus.

Artus ſyderei. Stat. 1. Sylu. 2.

Aues ſydereæ Iunonis. Claud. 2. In Eutrop.

Syderalis, & hoc ſyderale, pen. prod. { ἀστρικός } Quod ad ſydus pertinet. Plin. 18. cap. 24. Prius tamen ſyderalis difficultas ſubiicienda cōtemplationi eſt. Idem libro 7. cap. 49.

Syderor, penul. corr. ſyderaris { ἀστροβολίζομαι } ſyderari, Sydere afflari. Plin. lib. 9. cap. 16. Hiematibus ſiluros Caniculæ exortu ſyderatur, & altàs fulgure ſopitur, id eſt, obtorpeſcit.

Syderatus, pen. prod. Participium { ἀστρόβλητος } Qui ſyderatione morbo affectus eſt. Plin. lib. 28. cap. 16. Syderatis vrina pulli aſinini, nardo admiſto, perunctione prodeſſe dicitur.

Syderatio, ſyderationis, f.g. { ἀστροβολία, ἀστροβολησμός } Morbus eſt arborum afflatarum ſydere, quo: unque modo id acciderit. Plin. lib. 17. ca. 24. Syderatio tota cælo conſtat. Quapropter & grando in ijs cauſis intelligi debet, & carbunculatio, quod pruinatio iniuria euenit. Hæc enim verno tempore inuſtatis & erumpere audentibus ſatis moliibus inſidens, adurit lacteſcentes germinum oculos, quod in flore carbunculum vocant. Budæus.

Syderatio, Græcè dicitur aſtroboliſmus, quaſi ſyderis percuſſio, quã ſphacelismon quidam appellant, vt ait Theop. li. 5. De cauſis. quas ſyderatas arbores aſtrobletas appellat, quaſi ſydere percuſſas. Bud.

¶ Syderatio, Morbi genus, partem aliquam corporis, ſæpe verò totum corpus percutientis ſubito, atque exiccantis, & plerunque hominem enecantis: quod quum repentino quodam eueniat impetu, è cælo vi quadam ſyderis prouenire putatur.

¶ Sydera

¶ Syderatio, Conſtellatio, ſiue ſyderum in genitura coaptatio, quippiam innuens euenturum. Iul. Firmic. lib. 4. cap. 13. in fine. Hæc tamen omnia, licèt à malo ſignata fuerint talis ſyderationis influxu, beneuolarum ſtellarum vt plurimum teſtimoniis minuuntur, iis vt ſortiantur eam minaci radiatione contingant. Idem lib. 6. cap. 5. Maximos ſanè ex tali ſyderatione pallicebuntur homines. Id eſt, tali ſyderum coniunctione.

SYEDRA, Σύεδρα, oppidum eſt Iſauriæ, quæ eſt Aſiæ regio media inter Ciliciam & Pamphiliam: Stephanus.

SYENE, pen. prod. (Συήνη) vrbs in confinibus Æthiopiæ atque Ægypti ſupra Alexandriam verſus meridiem quinque millibus ſtadiorum ſub tropico Cancri directè locata. Vnde ſole exiſtente in Cancro medio ſolſtitij die ſupra verticem ciuitatis, nullam prorſus in ea vmbram iaci, ait Plin. lib. 2. cap. 73. Lucan. lib. 2.

—vmbras nuſquam flectente Syene.

Atra Syene. Claud. de Nilo, 6.

Calida Syene. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.

Eoa Syene. Stat. 2. Sylu. 2.

SYRIAVS, (Συριαῦς) Inſula eſt in ſinu Arabico in qua nulli ſunt canes, atque aliunde importati circa littora errantes moriuntur. Plinius lib. 6. cap. 28.

SYLA, per ſimplex l, (Σύλα) mons Lucaniæ, & ſylua in illo. Sic dicta quaſi σύλη, id eſt, tracta, hoc eſt, latronibus frequentata: Saluſt. de fugitiuis, In ſyluis Syla fuerunt. Virg. 12. Æneid.

Ac velut ingenti Syla.

SYLARIS, fluuius Picenum à Campania diſterminans: Strabo lib. 5. extremo, Picentes autem vſque Silarim pertinent flumen, qui ab hoc agro veterem ſeparat Campaniam. Cui quidem fluuio proprium illud ineſſe traditur, vt in eius aquas demiſſa virgulta in lapidem rigeſcant, forma tamen colore que ſeruato.

SYLLA (Σύλλας) Nobilis Romanus, teſte Saluſtio, qui ex antiqua Scipionum familia originem duxit: in adoleſcentia, omnibus flagitiis inquinatam vitam egit, hoc eſt vſque ad Quæſturam: quam ſub Mario adeptus eſt, in qua vitam omnem penitus commutauit: & (vt dicit Valerius Maximus) catenas Iugurthæ manibus iniecit, &c. Fuitque literis Græcis & Latinis bene eruditus, facundus, acer, aſtutus, gloriæ cupidus, ſui ſecurus, multarum rerum & pecuniæ maximæ largitor, animo grandis: ita vt dicat Saluſtius, dubitari potuiſſe, fortior an fœlicior eſſet. Nam fœlix ex dici voluit, quòd inimicos Marianos fœliciter vltus eſt. Dictator deinde effectus ita Remp. oppreſſit, vt teſte Cicerone in Verrem, nemo illo inuito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere poſſet. Poſtremò Rep. conſtituta Dictaturam depoſuit, & priuatus Puteolis dicitur morbo pediculari correptus interiiſſe. Vide Plutarchum.

Homo à populi cauſa remotiſſimus L. Sylla. Cic. pro Cluent.

Municipiis ciuitatem ademit L. Sylla. Cic. pro Domo ſua.

Magiſter ſcelerum Sylla. Lucan lib. 2.

Emiſti bona Sex. Alpheni, L. Sylla Dictatore vendente. Cicero pro Quintio.

Syllanus, pen. prod. Adiect. (Συλλάνειος) Cic. 3. de Lege agrar. Qui nos Syllanos in inuidiam rapis?

Cadauera Syllana. Lucan lib. 2.

Ferrum Syllanum. Lucan. lib. 2.

Manes Syllani. Lucan. lib. 1.

Syllaturio, ſyllaturis, pen. cor. ſyllaturire, Syllam imitari. Cic. Attico, lib. 9. 181. Hoc turpe Cn. noſter biennio antè cogitauit, ita Syllaturit animus eius & proſcripturit diu. Vide PROSCRIBO.

¶ Alius fuit Fauſtus Sylla, cuius meminit Seneca Octau. 2.

Perage imperata, mitte qui Plauti mihi

Syllæque cæſi referat abſciſſum caput. Verba ſunt Neronis.

Syllaba, ſyllabæ, pen. corr. (συλλαβή) Comprehenſio literarum vel vnius vocalis enunciatio, temporum capax. Vide Grammaticos.

Claræ ſyllabæ. Vide CLARVS.

Cadunt verba in ſyllabas. Vide CADO.

Leguleius anceps ſyllabarum. Cic. 1. de Orat.

Coeuntes inter ſe ſyllabæ. Quint. lib. 1. cap. 2.

Peccare in ſyllaba. Cic. in Parad.

Clauſulam longa terminare ſyllaba. Cic. 3. de Orat.

Syllabæ, pro verſibus hendecaſyllabis. Martial. lib. 1. epigr. 29. ad Licinianum.

Verona docti ſyllabas amat vatis:

Marone fœlix Mantua eſt. Doctum vatem appellat Catullum.

Syllabatim, pen. prod. Aduerb. (κατὰ συλλαβάς) Per ſingulas ſyllabas. Cic. Attico, lib. 13. 182. At ego, ne Tironi quidem dictaui, qui totas περιόδους perſequi ſolet, ſed Spintharo ſyllabatim.

Dicere ſyllabatim. Cicero 4. Acad. Quum enim tuus iſte Stoicus ſapiens ſyllabatim tibi iſta dixerit.

Syllepſis, huius ſyllepſis, f. g. (σύλληψις) Dici poteſt conceptio: ab σὺν & λῆψις acceptio: quæ fit quum pluralis dictio ſingulari verbo copulatur. Virg. 1. Æneid.

—ſociis & rege recepto. Aut ſingularis plurali verbo connectitur, vt Virg. 1. eclog. 1.

—ſunt nobis mitia poma,

Caſtaneæ molles, & preſſi copia lactis. Aut quum pro multis vnus ponitur, vt Virg. 2. Æneid.

—armato milite complent. Item pro vno multi. Virg. 9. Æn.

Vos ô Calliope precor aſpirate canenti.

Syllepſis, Pars maior autores ſunt. Liu. 1. de bell. Pun. Magna pars fauent. Ibidem.

Syllogiſmus, ſyllogiſmi, m. g. (συλλογισμός) Computatio, penſatio, ab σὺν & λόγος, quod eſt computo, concludo: vel ab λογίζομαι ratiocinor. Ratiocinatum vel colle ctionem vertit Quint. Idem lib. 3. ca. 7. In ſyllogiſmo tota ratiocinatio ab eo eſt quod intendit.

Syllogiſmi circumſcripti, & effecti Plinius iun. lib. 1. epiſtol. 3. ad Nepotem. Circumſcripti, id eſt breues & effecti, id eſt elaborati, & arte perfecti.

SYLOSON, pen. cor. (Συλοσῶν) Polycratis Samiorum tyranni frater. Is quum Dario Hyſtaſpis filio veſtem quam ferebat, aliquando largitus eſſet: nam ille quum nondum rex eſſet, eam magnopere concupiuerat: quum verò regnaret, dono Syloſonti tyrannidem dedit, qui acerbè imperauit. Quare vrbs hominibus viduata eſt. Vnde dictum eſt prouerbium, ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρίη. Id eſt, Syloſontis locus amplus eſt. Strabo lib. Geographiæ 14.

Sylua, (ὕλη, δρυμός) Generale nomen eſt, proprie arborum, & quæ ex iis eſt, hoc eſt quæ habetur in eū vſum, vt ex ea cædatur materia. Se nune, Quam Græci ὕλην vocant. poetæ nominant ſyluam, id eſt, elementorum congeriem, vnde cuncta procreantur. Virg. 2. Æneid.

—ſylua alta Iouis, lucuſue Dianæ.

Locus in media ſylua maximè opacus & frigidus. Cic. 3. de Orat.

Brachia ſyluarum, Rami. Stat. 1. Thebaid.

Comæ ſyluarum, Frondes Stat. 3. Sylu. 3.

Filia ſyluæ pinus Horat. 1. Carm. ode 14.

Gloria ſyluarum pinus. Stat. 5. Sylu. 1.

¶ Agreſtis. Ouid. 7. Metam.

Alta. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.

Antiqua. Virg. 6. Æneid.

Ardua. Ouid. 1. Faſt.

Arens. Virg. 1. Æneid.

Barbaries, Vide BARBARVS.

Cædua, Vide CAEDO.

Comata Catul. de phaſelo, 4.

Conſemineæ, Vide CONSEMINEVS.

Denſiſſima Virg. 2. Georg.

Formidoloſis ſyluis latent feræ Horat. Epod. 5.

Frequens trabibus ſylua. Ouid. 2. Metam.

Frondiferæ. Lucret. lib. 2.

Glandaria. Vide Glandarius, in GLANS.

Immenſa. Virg. 6. Æneid.

Incidua ſylua. Stat. 6. Thebaid.

Incædua ſylua per multos annos. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.

Ingentes ſyluæ Lucret. lib. 5.

Iugoſæ ſyluæ Ouid. epiſt. 4.

Magna. Virgil. 3. Georg.

Nemoroſæ. Ouid 10. Metamor.

Nigræ Horat. 1. Carm. ode 21.

Opacæ. Ouid 6. Metamorph.

Palaris ſylua Vide palaris in PALVS, pali.

Paſcua ſylua eſt, quæ paſcuis pecudum deſtinata eſt. Paul. in l. Sylua. D. de verbor ſignific.

Piniferæ. Virgil 9. Æneid.

Proceræ Ouid. epiſt. 15.

Profundæ. Lucret. lib. 5.

Rudes. Hoc eſt, materia nondum cæſa, nec dolata. Claud. 3. de raptu Proſerp.

Ruſticæ. Ouid. epiſt. 4.

Salubres Horat. 1. epiſt. 4.

Secretæ Ouid. 7. Metamorph.

Steriles. Virg. 2. Georg.

Vernantes. Senec. Herc. Oet. 4.

Vetuſtæ. Ouid. 6. Metamorph.

Virentes Catul. in Cat. ſec. 32.

Viridantes Cic. Qu. frat. lib. 3. 17.

Virides. Ouid. 3. Metamorph.

Vmbroſæ Ouid. 1. Metamorph.

¶ Mane me in ſyluam abſtruſi denſam & aſperam, non exeo inde ante veſperam. Cic. Attico, lib. 12. 241. Vide ABSTRVDO.

Ambire ſyluas plagis Ouid. 2. Metamorph.

Aucta ſylua ſororibus. Ouid. 2. Metamorph.

Canit ſylua ventis, Lucret. lib. 1. Vide AVIS.

Cædere ſyluas, Vide CAEDO.

Viridem ſyluam ab humo conuellere. Virg. 3. Æneid.

Ducere ſyluas. Quintil. lib. 1. cap. 1. De Orpheo.

Honorem ſyluis decutere. Virgil. 2. Georg.

Eruere ſyluas. Virg. 4. Georg.

Excidere ſyluas Lucret. lib. 5.

Ardor flammeus exederat ſyluas. Lucret. lib. 5.

Alta ſylua miniſtrat tedas. Virg. 2. Georg.

Obſcura nutat ſylua. Seneca Thyeſte, 2.

Nudata cacumina ſyluæ Ouid. 1. Metam.

Incultæ pacantur vomere ſyluæ, Domantur aratro, Fiunt noualia. Horat. 1. epiſt. 2.

Reboant ſyluæ Virg. 3. Georg.

Rotat ſyluas amnis. Stat. 4. Sylu. 3.

Vetus ſylua nulla ſecuri violata. Ouid. 3. Metam.

¶ Sylua, de herbis aliquando dicitur. Virg. lib. 1. Georg.

—ſubit aſpera ſylua,

Lappæque, tribuliſque. Seruius.

¶ Sylua de vitibus. Virg. 2. Georg.

Syluarúmque aliæ preſſos propaginis arcus Expectant.

¶ Horrida ſylua fiet & comæ Iuuenalis Saty. 9. —horrida ſiccæ Sylua comæ, nullus tota nitor in cute.

¶ Sylua aliquando dicitur quod extempore ſcribitur velociſſimè, eſtque veluti prima materia. Quintilianus libro 10. capite 3. Cicero 3. de Oratore. Primum ſylua rerum ac ſententiarum comparanda eſt, quā de parte dixit Antonius. Hoc eſt maxima congeries & vbertas.

Sylua dicendi. Cicero in Orato. Platonis & aliorum philoſophorum diſputationibus & exagitatus maximè orator eſt, & adiutus. Omnis enim vbertas, & quaſi ſylua dicendi, ducta ab illis eſt. Id eſt omnis copia & dicendi materia. Nihil eſt enim de quo philoſophi non loquantur, quum res omnes diuinas atque humanas ſibi tractandas ſumant.

Syluula, pen. corr. Diminutiuum { ὑλήδιον } Colum. lib. 8 cap. 15. Sunt enim quibus cordi eſt vel in ſyluulis tamaricum, aut ſirporum frutectis immorari: nec ob hanc tamen cauſam totus locus ſyluulis occupetur.

Syluester, hæc ſyluestris, & hoc ſylueſtre: vel hic & hæc ſylueſtris & hoc ſylueſtre { ἄγριος } Quod eſt ſyluæ Virg. 1. ecloga.
Syluestrem tenui muſam meditaris auena. Idem 2. Georg.

Sylueſtris, Quod eſt in ſylua. Cic. de Amic. Quum locis etiam ipſis delectemur montuoſis & ſylueſtribus. Hoc eſt, In locis qui in montibus ſunt, & ſyluis.
Agrum ſylueſtrem mitigat flammis. Horat. 2. epiſt. 1.
Anitia ſylueſtris. Ouid. 15 Metam.
Arbor ſylueſtris. Virg. 3. eclog.
Coitio ſylueſtris. Cic. pro Cælio.
Dona ſylueſtria. Catull. Argon. 59.
Homines ſylueſtres. Horat. de Arte.
Materia ſylueſtris & culta, Quæ ex ſylua decerpitur. Cicero 2 de Nat. Arborũ autẽ confectione omniſque materia & culta & ſylueſtri, partim ad calfaciendum corpus igni adhibito, & ad mitigãdum cibum vtimur, partim ad ædificandum, vt tectis ſepti frigora caloréſque pellamus.
Montes veſtiti atque ſylueſtres. Cic. 2. de Nat. deor.
Numina ſylueſtria. Ouid. 2. Faſt.
Saltus ſylueſtris. Curtius lib. 4.
Loca ſylueſtribus ſepibus denſa. Cic. 1. de Nat. deor.
Tecta ſylueſtria. Cic. 1. de Inuent. Qui diſperſos homines in agris & in tectis ſylueſtribus abditos, ratione quadam compulit in vnum locum, & congregauit.
Tumulus ſylueſtris. Liu. 7. bel. Pun.
Via inculta & ſylueſtris. Cic. de Claris Orat.
Vita ſylueſtrium. Cic. 2. de Nat. deor.

Sylueſtrior { ἀγριώτερος } Plinius lib. 16. cap. 27, Sylueſtriora omnia tardiora.
Syluaticus, penult. correp. Adiectiuum. { ὑλαῖος } Quod ad ſyluam pertinet, vt Syluaticus mus, apud Plinium lib. 30. cap. 9, habitans in ſyluis.
Syluatica laurus, Creſcens in ſyluis. Cato cap. 8.
Syluaticæ falces. Cato cap. 11.

Syluicola, ſyluicolæ, pen. corr. { ὑλονόμος } Qui ſyluam incolit. Propertius lib. 3 eleg. 13.
His tum blanditiis furtiua per antra puellæ
Oſcula ſyluicolis empta dedere viris.

Syluicultrix, ſyluicultricis, penultima producta { ὑλονόμη } Catullus de Berecynthia 58,
Vbi cerua ſyluicultrix, vbi aper nemoriuagus?

Syluifragus, penultima correpta, Adiectiuum. Syluas frangens: qualis eſt ventus à quo arbores in ſyluis & franguntur & eruuntur. Lucretius libro 1,
. . . montéſque ſupremos
Syluifragis vexat flabris. De vi & impetu ventorum.

Syluiger, penultima correpta, ſyluigera, ſyluigerum, pen. cor. { ὑλοφόρος } vt Syluigeri montes. Plin. lib. 31. cap. 3, De montibus Hircaniæ.

Syluoſus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible], ὑλώδης, ὑλήεις } Vbi multæ ſyluæ ſiue arbores ſunt. Liu. 9 ab Vrbe, Saltus duo alti, ſyluoſique ſunt, montibus circa ſe perpetuis inter ſe coniuncti. Plin. lib. 12 ca. 5 Superiores eiuſdẽ rami in excelſum emicant ſyluoſa multitudine.

Syluеſco, ſylueſcis, { [illegible] } ſylueſcere, In ſyluam redigi, ſiue ſylueſtres, aut infructuoſas arbores ſarmentáve fieri. Cic. de Senect. Ne ſylueſcat ſarmentis, & in omnes partes nimia fundatur. Colum. lib. 4. cap. 11.

Syluanus, pen. prod. { [illegible] } Seruius, Syluanus deus eſt ſyluarum. Hic amauit puerum Cypariſſum nomine, qui habebat manſuetiſſimam ceruam. Hanc quum Syluanus neſcius occidiſſet, puer eſt extinctus dolore, quem amator deus in cupreſſum arborem eius nominis vertit, quam pro ſolatio portare dicit Virg. 1. Georg.
Et teneram ab radice ferens Syluane cupreſſum. De ſyluanis & faunis. Plin. lib. 12. cap. 1.
Aruorum pecoriſque deus Syluanus. Virg. 8. Æneid.
Potentes nemorum Syluani. Lucan. lib. 3.
Arbiter vmbræ Syluanus. Stat. 6. Theb.
Horridus Syluanus. Horat. 3. Carm. ode 29.

SYLVIA { [illegible] } Nomen quo Ilia Romuli mater vocata eſt. Virg. 7. Æneid. Ouid. 2. Faſtor.
Syluia Veſtalis cæleſtia ſemina partu
Ediderat, patruo regna tenente ſuo.

Syluius, { [illegible] } Æneæ filius: à quo poſteà omnes Albani reges, Syluij dicti ſunt ab huius nomine: ſicut hodie Romani Imperatores Auguſti vocantur: Seruius enarrans hunc locum Virg. 6. Æneid.
. . . primus ad auras
Ætherias Italo commiſtus ſanguine ſurget Syluius.

SYMA, { Σύμη, σῦμα } nam & Syme, æ, etiam dicitur: Inſula eſt Cariæ adiacens portum habens clauſum triremibus aptum & nauale nauium viginti. Strabo lib. 14.

SYMAETHVS { Σύμαιθος } Fluuius Siciliæ non longè ab Ætna, qui vt ait Strabo lib. 6. agrum Catanеum influit.
Symæthius, a, um Attributum: Virg. 6. Æneid.
Eductum Martis luco Symæthia circum Flumina.

SYMBARI, populi ferè inter Arabiæ montes, & Nilum incolentes, Elephantúmque venatu victitantes. Plin. lib. 6. cap. 31.

Symbolum, ſymboli, p. cor. { σύμβολον, δακτύλιος } Annulus dictus eſt, cùm ſit nota & ſignum. Plin. li. 33. cap. 1, Et ideo miror, Tarquinij eius ſtatuam ſine annulo eſſe. Quanquam & de nomine ipſo ambigi video: Græci à digitis appellauere, apud nos priſci vngulum vocabant, poſteà & Græci & noſtri ſymbolum.
Adulterinum ſymbolum, Vide ADVLTER.
¶ Symbolum, pro Literis. Iuſtinus lib. 2, Quum colloquendi copiam non haberet, quò applicituri erant, ſymbolos proponi, & ſaxis perſcribi curat. Hæc Calepinus. Iuſtini locus ſic habet lib. 2, Atheniensium dux Themiſtocles, quum animaduertiſſet Ionas, propter quos bellum Perſarum rex ſuſceperat, in auxiliũ regis claſſe veniſſe, ſollicitare eos in partes ſuas ſtatuit: & quum colloquendi copiam nõ haberet, quò applicituri erant, ſymbolos proponi, & ſaxis proſcribi curat, Quæ vos Iones dementia tenet? quod facinus agitatis? Bellũ inferre olim cõditoribus veſtris, nuper etiam vindicibus, cogitatis? An ideò mœnia veſtra condidimus, vt eſſent qui noſtra delerent? &c. Quo in loco ſymbolos (vt enim ſymbolum, ita & ſymbolus dicitur) non pro literis acceperim, ſed pro ſignis & notis quas Themiſtocles propoſuerat, vt Iones his notis procul admoniti eò naues appellerent, appulſique ea verba legerent, quæ in ſaxis proſcribi curarat: nec refert ea verba, Saxis proſcribi, ad ſymbolos, ſed ad ea quæ ſequuntur, Quæ vos Iones, &c.
Symbolum, aliquando collatio dicitur, à συμβάλλω confero: hoc eſt, quòd plures conferunt in vnum, ita vt cœna illa dicatur collatio, in quam comparandam plures aliquid contulerunt. Plaut. Curc. 9.
Symbolorũ collatores apud forũ piſcariũ. Ter. And. 1. 1, . . . ſymbolum Dedit, cœnauit. Idem Eunuch. 3. 4, . . . vt de ſymbolis eſſemus.
Condicere ſymbolum, Vide CONDICO.
¶ Symbolum, Plaut. Bacchid.
N. Quid? vbi ei oſtẽdit ſymbolum? Symbola, ſi credimus Suidæ, appellat Demoſthenes 7. Philipp. quæ pacta conuenta ſunt ciuitatum inter ſe, quibus iura ciuibus vltrò citróque redduntur. Solebãt enim Græci in pactis conuentis teſſeris vti quibuſdam, quæ ſymbola appellabant, quæ loco tabularum & ſyngrapharum erant, atque ex his ius dicebatur. Annotauit Turnebus.

Symbola, fœ. gen. Plaut. Sticho, 7, . . . eadem ſymbolam
Dabo, & iubebo ad Sangarinum cœnam coqui.
Symbolæ, inquit Cælius lib. 15 cap. 20, dicuntur plagæ, quibus ſeruilia inſcribuntur corpora à multis perinde ac in conuiuiis collectitiis, id eſt ſymbolis, quæ comeſſalia vocant & eunſerta, quiſque nummos confert, ne ſit exſors & aſymbolos. Niſi mauis inde vocabulum inflectere, quia βολὴ percuſſionem ſignat: vt ſint ſymbolæ, multifariæ multiiugéſque incuſſæ plagæ. Videntur & ſymbolæ auxilia militaria. Plutarchus in Marco Antonio, Iniuſtum eſſe à bello mulierem reiicere [illegible]. Sed pugnam quoque indicat & cõgreſſum quemlibet, verbum id: quo & quod ad inſtruendum confertur conuiuium. Hæc ille. Eſt & ſymbole συμβολὴ confluens fluuiorum apud Strabonem lib. 4. De ſymbolis, pro plagis, eſt locus ille Plautinus in Epidico, Act. 2. ſcen. 2.
Paratæ ſunt ſcapulis meis ſymbolæ.

SYMA { Σύμη } inſula Cariæ adiacens, medio ferè ſpatio inter Rhodum, & Gnidum, vt tradit Plinius lib. 5 cap. 31. Vide in dictione SYMA.

Symmachia, authore Thucydide, eſt confœderatio iis inita legibus, vt iidem cenſeantur amici, iidem & inimici. Cælius Rhod. li. 11. ca. 6.

SYMMACHVS, pen. corr. { Σύμμαχος } Romanus orator, miſſus à Senatu Conſtãtinopolim, ad Theodoſij liberos, rogatum vt Veſtales à Chriſtianis deſtrui minimè paterentur. Cuius rei gratia, putabant ſe aduerſa multa à diis eſſe paſſos. Eius igitur orationem & Prudentius & Ambroſius, qui huius meminerunt, acerrimè confutarunt. Fuit & Symmachus, ſacrorum librorum interpres, doctrinæ parum ſinceræ & Chriſtianæ, cuius meminit Euſebius.

Symmetria, ſymmetriæ, penul. corr. { συμμετρία } Commenſuratiõ Latinis dicitur, & conuenientia menſurarum, ſeu proportio. Plin. li. 34. cap. 8 11. Primus hic multiplicaſſe varietatem videtur, numeroſior in arte quàm Polycletus & ſymmetria diligentior.
¶ Symmetria, { συμμετρία } Veſtis talaris, hoc eſt ad talos vſque demiſſa, apud Pollucem lib. 7 cap. 13.

Symmonianum, trifolium, vel (vt Ruellio placet) Symmoniacum. { [illegible] } Herba, quam deſcribit Columella lib. 7. cap. 17.

Symmiſta, { συμμύστης } Secretarius, ſeu ſecretorum conſcius, vt apud Orig. interpretẽ: Sicut Ioannes ſymmiſta pronunciat dicens: Quia ſi quis peccauerit, aduocatũ habemus apud Deum Ieſum Chriſtum.

Sympathia, pen. prod. f. g. { συμπάθεια } Latinè compaſſio dici poteſt, & naturalis conſenſus vel conuenientia. Cic. 3. de Natur. deor. Illa verò cohæret & permanet naturæ viribus, non deorum. éſtque in ea iſte quaſi conſenſus, quam συμπάθειαν Græci vocant. Plin. lib. 28. cap. 7, Suppoſita tantum calici lacinia tali, ſtatim metum eum diſcuti, videlicet prævalẽte ſympathia illa Græcorum, quum rabiem canum eius ſanguinis guſtatu incipere diximus. De menſtruis.
Continuatio cõiunctióque naturæ, quam vt dixi vocãt συμπάθειαν eiuſmodi, vt theſaurus ex ouo intelligi debeat. Cicero 2. de Diuinat.

Symphonia, penultima correp. { συμφωνία } Conſonantia, muſicus concentus. Cic. pro Cælio. Accuſatores quidem, libidines, amores, adulteria, Baias, acta conuiuia, comeſſationes, cantus, ſymphonias, nauigia iactant. Idem 7 Verr. Curritur ad Prætorium, quò iſtum è conuiuio illo præclaro reduxerant, paulo antè mulieres, cum cantu atque ſymphonia. Plin. lib. 10. cap. 29, Viſum iam ſæpe luſcas canere cœpiſſe, & cum ſymphonia alternaſſe. Horat. de Arte,
Vt gratas inter menſas ſymphonia diſcors.
Canit ſymphonia. Cic. 5. Verr. Cum in eis conuiuiis ſymphonia caneret, maximiſque poculis miniſtraretur.
Symphoniæ cantus Cic. 7. Verr. Non iudicia fieri: lucum illum littoris perſtrepare totum mulierum vocibus, cantúque ſymphoniæ, &c. Plin. lib. 9. cap. 8. Idem lib. 8 cap. 42. Ad ſymphoniæ cantum ſaltatione quadam moueri.
¶ Symphonia, pro Celebritate quadam. Cicero Tironi, lib. 16 9, Symphoniam Lyſonis velim vitaſſes.
¶ Symphonia herba. Plin. lib. 26 cap. 7, Symphonia, vel gymphena, alternis viridibus toſtiſque per caulem foliis, in poſca ſanguinem ſiſtentibus medetur.

Symphoniacus, penult. corr. Adiectiuum { συμφωνιακός } Vnde Symphoniaci ſerui. Pædianus author eſt cani remigib᷑ celeuma per ſymphoniacos ſeruos ſolitum olim fuiſſe, & per iſtam vocem, id eſt, ore

prola

prolatam, & (vt in Argo nauı) interdum per cytharam. Cic. 1. in Verr. Ab hac muliere Præfectus Antonij quidam ſymphoniacos ſeruos abducebat per iniuriam, quibus ſe in claſſe vti velle dicebat. Quem locum Pedianus enarrans, Puſſumus, inquit, intelligere ad hoc ſymphoniacos ſeruos capi ſolere, vt in claſſe claſſicum pulſantibus canant, vnde ipſi robæ claſſis claſſicum nomen eſt poſitum. Hæc Budæus. Cic. 7. Verr. Symphoniacos homines ſex cuidā amico ſuo Romam muneri miſit.

Ducere pueros ſymphoniacos. Cic pro Milone.

Symphoniaca herba eadem quæ & ſymphonia dicitur. Palladius, Si ceratur æſtu Caniculariũ fatigetur, herbam ſymphoniacam circa arboris truncũ torqueri in coronam iubet, vel ea ea iuxta truncum caudicem cubile fieri.

Symphreatides, {συμφρεάτιδες} Cic. lib. 1. de legib. Hoc eſt qui eoſdē puteos communes habent vel puteus, ſymphradas: hoc eſt eiuſdem conſilij & commercij participes. Vide PHILIVTES.

Symphyton, pen. cor. {σύμφυτον} cuius duæ ſunt ſpecies vna Symphytum petræum vocatur, altera Symphytum maius. Symphytum, vt Stryboono placet, quidam inulam ruſticam vocant, quidam alum Gallicũ. Hoc Galenus ſymphytō magnū cognominat, nec dulce guſtu, nec odoratu vt ſuperius. Officinæ autem ſymphyti retinuerunt. Herbarij & vulgo *conſolida maior* vocatur.

Sympinium, Vide SYMPVLLVM.

SYMPLEGADES, pe cor. {συμπληγάδες} Inſulę duę ſunt cōtra Boſphorum Thracium, quæ & Cyaneæ dicuntur. Author Pomponius Mela lib. 2. & Plin lib. 4 cap 13. Symplegades porrò dictæ ſunt, quòd fabulis tradatur eas intereſſe aliquãdo concurriſſe, quoniã paruo diſeretæ interuallo, ea aduerſo intrantibus geminæ cernebantur, paulũmque deflexa acie coeuntium ſpeciem præbebant. Ouid 25. Metam. Eædem Planetæ dictæ, id eſt errantes Plinio, Alibi Valerius 4. Argon.

Hinc iter ad Ponti caput errantéſque per altum Cyaneas &c.

Inſtabiles olim Symplegades. Claud. 1 in Ruff.

Superbæ Symplegades. Claud de bello Get.

Symplegas, pen. pro. ſymplegadis, f g {συμπληγάς} Complexio. Mart. lib. 11 epig 100. in Leſbiam.

Sı conſtringantur gemina ſymplegade culi.

Symplegma, ſymplegmatis, n. g. {σύμπλεγμα} Idem quod Symplegas, Amplexus, Complicatio Mart lib 12.

Præſtent & taceant quid eaoleri.

Quo ſymplegmate quinque copulentur.

Sympoſium {συμπόσιον} merè Græcum, vt pleraque alia: à Latinis tamen pro ſuo vſurpatum: ſignificat verò conuiuium: Cic lib. 9. Epiſt. ad Pætum: Sapientius nos, quàm Græci, illi ſympoſia, aut ſyndeipna, id eſt compotationes, aut concœnationes: nos conuiuia, quia tum maxime ſimul viuitur. Hinc ſit attributum. Sympoſiaces, a, um: vt Sympoſiaci ſermones: Problemata ſympoſiaca: Sermones conuiuales. De quibus apud Plutarchum lib. 3. Philoſophiæ.

Sympoſiarches {συμποσιάρχης} Conuiuij princeps, dominus, rector, ac moderator, de quo Plutarchus lepide in Quæſtionibus conuiualibus differit. Conuiuantes porrò ſympotæ, συμπόται, dicuntur, id eſt, à domino ad conuiuium acciti, & excepti. Cuius fœmininum eſt ſympotria, συμπότρια, compotrix: Vide Plutarchi Septem ſapientum conuiuium, & Problemata ſympoſiaca.

Sympſalma {σύμψαλμα} Vocum in cantando copulatio, Diapſalma disiunctio earum, vbi quædam requies diſtinctæ continuationis oſtenditur. Pſalma, quod pſallitur.

Symptoma, pen. prod. huius ſymptomatis, n. g. Accidens. Sunt enim ſymptomata, acceſſiones, ſeu acceſſoria mala, quæ ad iuſtum morbum συμπίπτουσι, hoc eſt accidunt.

Syn {σύν} Præpoſitio Græca, quæ in compoſitione ſignificat Simul: quemadmodum apud nos Con.

Synæreſis, pen. cor. f. g. {συναίρεσις} Contractio, figura qua plura per vnum contrahūtur, vt Bigæ, pro biiugæ Ex σύν con, & αἵρεσις tractio.

Synagia, mixtum centuria apud Alexandrum Alexandrinum libro 6. cap. 13.

Synagoga {συναγωγή} idē quod congregatio, vel cœtus, ἀπὸ τοῦ συνάγειν, quod eſt congregare.

Synalagma {συνάλλαγμα} eſt cùm vltra verba contractus, aliquid vtrinque agitur, quoties ſ. ex vtriuſque parte aliquid fit, quo vterque obligatus eſt. Vt do tibi Stichũ, vt Pãphilũ manumittas. Alciat. ſuper tit. de verb. ſig. in Pãdect. Synalagma, cōmutationē non ineptè dixerit. Idē n. eſt συνάλλαγμα, quod cauſa hoc eſt ratio quædã ſecũdũ iuſticiã commutatiuam efficax, vt obligationem pariat: ſcilicet quæ ab vno ad alium transfertur aliquid l. Iuriſgentiũ. § 1. D. de pact. Ariſtoteles appellat ſynalagmata omnes actiones noſtras, quibus inter nos ad aliquem vſum neceſſitatémque communicamus. Videndus Connanus lib 6. cap 1. Hotomanus quoque libro ſingulari De verborũ, quæ ad ius pertinent, ſignificatione, litera, S.

Synalœphe f. g. {συναλοιφή} dici poteſt compreſſio, cæſura. Fit enim quum in fine dictionis vocalis abijcitur, ſequẽte dictione quæ à vocali incipit, vt apud Iuuen. ſatyr. 1,

Semper ego auditor tantum? Ex σύν, quod eſt con: & ἀλείφω preſſio.

Synanche, f. g. {συνάγχη} Morbus in faucibus ſpiritum ſuffocans, Latinis angina dictus. Ex σύν, & ἄγχω, ſtringo, ango. Celſus lib. 4. cap 4. Vt hoc autem morbi genus circa totam ceruicem, ſic alterum æque peſtiferum acutũmque in faucibus eſſe conſueuit: noſtri anginã vocant: apud Græcos nomen prout ſpecies eſt. Interdum enim neque rubor neque tumor vllus apparet, ſed corpus aridum eſt, vix ſpiritus trahitur, membra ſoluuntur, id συνάγχην vocant. Interdum, &c.

Synathrœſmus. ſynathrœſmi, m. g. {συναθροισμός} Figura quæ & ſingulis verbis, & plurium verborum coniunctione fieri poteſt. Singulis, hoc modo, Sed quum ad ſupplicium ſumendum ſe confirmaret, multa ſimul animum reuocabant officia, conſuetudo, tempus, exiſtimatio, periculum, religio: quæ ſingula proprias ei cogitationes ad remorandum ſubijciebant. Plurium verborum coniunctione, ſic apud Lycurgum, Nemo enim nocens ſine ſummo mœrore eſt Iudices, ſed multa ſimul eum perturbant, quod adeſt, ſolicitudinis plenũ quòd futurũ eſt, formidoloſum: lex paratum ſupplicium oſtentans: vitia ex vitijs coacta, occaſionem arguendi maleficij captans inimicus: quæ quotidiana, vehemẽter eius animum excruciant. Ex Rueſlio Lopo.

Syncerastum, ſyncerasti {συγκεραστόν} Eſt omne edulium antiquo vocabulo Græco. Pacuuius in Phagone, Honos ſyncerasto perit, pernis gladio. Varr. lib 6. de Ling Lat.

Syncerus, pen. prod. Adiect. {ἀκέραιος, εἰλικρινής} Propriè quod eſt integrum ſignificat. Tractum ab eo, quòd qui diuidera fructum cōmunem alueorum cum ſocio volunt, ſimul cum cera mel partiuntur: quod ſi mel tantùm ſine cera conſignent, fraudant ſocium, nec agũt integrè. Syncerum itaque, quaſi ſimul cum cera. Plaut. Rud. 18,

Poſtea aſpicito meum, quando ego tuum inſpectauero,

Ni erit tam ſyncerum, vt quiuis dicat ampullarius

Optumum eſſe opere faciendo corium, & ſynceriſſimum.

Corpus ſyncerum, & ſine vulnere. Ouid. 12. Metam.

Genæ ſynceræ. Ouid. 3. de Arte.

Membra ſyncera. Lucret lib. 3.

Truncus ſyncerus. Ouid. de Nuce.

¶ Syncerus, Incorruptus & immaculatus. Cic. de Diuin. Quod licet exiſtimare in alijs quoque oraculis Delphicis aliquid nō ſynceri fuiſſe Horat. 1. epiſt. 2 Syncerum eſt niſi vas, quodcunque infundis, aceſcit. Plaut Bacchid 9. Syncera mens.

Porci ſynceri. Plaut. Menæch. 8.

Simplex & ſyncerum. Cic. ad Att. lib. 10. 195. Mirabilia multa, nihil ſimplex, nihil ſyncerum.

Nihil eſt iam ſanctũ atque ſyncerũ in ciuitate. Cic pro Quintio.

Syncerus, verus, ſimulatus, & fucatus, contraria. Cic. de Amic.

Sanum, ſiccum ac ſyncerum. Cic. de claris Orat.

Syncera fide agere. Liu 9. bel Pun. 3

Fortuna ſyncera. Ouid. ad Piſonem.

Iudicium ſubtile & ſyncerum. Cic. Catoni, lib. 15. 6.

Prudens ſyncerũmque iudicium. Cic. in Orat.

Laus ſyncera. Claud. 4 Paneg

Pronunciator ſyncerus & grandis Thucydides. Cic. de clar. Orat.

Voluptas nulla eſt ſyncera. Ouid. 7 Metam.

Conſeruare aliquem ſyncerum atque integrum. Cic. Ariſto. lib. 13. 51. Si me à tuis omnibus amari vides, hoc mihi da atque largire, vt M. Curium ſaluum & tectum, vt aiunt, ab omníque incōmodo, detrimento, moleſtia ſyncerum integrũmque conſerues.

Sonere ſyncerum. Lucret lib. 3,

Scire licet non ſyncerum ſonere, atque ſubeſſe

Cæcum aliquem cordi ſtimulum. Id eſt, Intelligere potes verba illius non ex animo, & vere dici. Perſius ſaty 5, ſolidum crepare dixit. Eſt a vaſis fictilibus deſumpta locutio, quæ tinnitu cognoſcuntur ſint ne ſolida & ſyncera, an fracta & rimoſa.

¶ Syncerum, quidam à carie deduci putant, quaſi ſine carie, id eſt corruptione. Donatus, Syncerus, Purus, ſine fuco & ſimplex, vt mel ſine cera. Iuxta has duas etymologias, I Latino ſcribendum eſſet.

Syncerè, pen. prod. Aduerb. {εἰλικρινῶς} Purè & integrè. Cæſ. 7. bell. Gall. Hæc vt intelligatis, inquit, ſyncerè à me pronunciari, audite Romanos milites.

Temperatè, prudenter, & ſyncerè agere. Cic. Att. lib. 9 181,

Loqui ſyncerè. Cic. Att. lib. 3. 55. Craſſi libertum nihil puto ſyncerè locutum.

Syncerıter, pen. cor. {εὐθαρσῶς} Aliud aduerbiũ Idē quod Syncerè. Gell. lib. 14. cap. 15. Quas qui ſynceriter cupiunt.

Synceritas, pen. cor. ſynceritatis, f. g. {εἰλικρίνεια} Puritas, integritas. Plin. libro 31. cap. 7. Salinarum ſynceritas ſummam fecit ſuam differentiam Co. um lib. 4. cap. 26.

Synchronos {σύγχρονος} Cōtemporaneus. Vnde ſcribit Hieronymus Oseam prophetã fuiſſe Synchronum Iſaiæ. Et Varro ait, non eſſe dubium, quin aliquãdo, tempore eodem vixerint Homerus & Heſiodus, eóſque ſynchronos fuiſſe teſtatur.

Synchyſis, pe cor. f g {σύγχυσις} Confuſio. Eſt enim, vt ſcribit Donatus hyperbaton vndique confuſum, vt illud Virgil. 1. Æneid.

Tres Notus abreptas in ſaxa latentia torquet:

Saxa vocant Itali mediis quæ in fluctibus aras. Eſt autem hic ordo. Tres naues abreptas Notus torquet in ſaxa: quæ ſaxa in medijs fluctibus latentia, Itali vocant aras.

Sinciput, pen. cor. ſyncipitis, pen corr. n g {ἡμικέφαλον} quaſi ſemicaput, inquit Phocas grammaticus, ſignificátque partem capitis porcinæ conditam & ad edendum paratam: nam inter edulia annumeratur. Plin lib 8 cap 51, Interdictáque cœnis abdomina, glandia, teſticuli, vuluæ, ſyncipita verrina. Iuuenal. ſaty. 13,

-comedam, inquit, flebile nati

Sinciput eliſi. Parióque madentia aceto.

Fumoſum ſinciput. Perſ ſat. 6.

¶ Syncipur, Anterior pars capitis. Cornutus in Perſium, Sinciput anterior. occipitium, dicitur poſterior pars capitis.

Syncomiſtus panis, inquit ad Glauconem lib. 1. Galenus, is dicitur, qui medius inter ea quiſtè putum eſt, ac furfuraceum. Cælius lib. 9. cap. 16. Lection. antiq.

Syncopa, ſyncopæ pen. cor. {συγκοπή} Conciſio: κόπτω enim incido ſignificat. Figura eſt, quum litera vel ſyllaba è medio dictionis tollitur: vt Compoſtus pro compoſitus.

Syncriſis, pen. corr. {σύγκρισις} ſiue Antitheſis, comparatio rerum atque perſonarum inter ſe contrariarum. Cic. pro Muræna. Vigilas tu de nocte, vt tuis conſultoribus reſpondeas, ille, vt eò quo intendit maturè cum exercitu perueniat, &c. Item 3. Verr. Iſte multo ſceleratior & nequior quàm ille Adrianus, aliquanto etiam fœlicior fuit, &c. Iulianus Rufinianus.

Syndicus, ci. pen. cor. {σύνδικος} Patronus, qui cũ alio, cauſam aliquam tuendam accepit, qui ve ſecundis actionibus cauſam defendit, vt in cauſa Cornelij Balbi Cicero. Syndici, item ſunt ciuium aduocati, & defenſores iuris publici, quaſi in cauſam publicam communiter

incumbentes. Vnde apud Plutarchum legimus Ariſtidem ab Athenienſibus creatum fuiſſe ſyndicum, vt communem cauſam Græcorum ciuium ſuorum defenderet. Demoſthenes quoque [illegible], ſcribit lege ſancitum fuiſſe Athenis, ne cui iterum Syndicum fieri liceret, creariſque à populo: idque ideo, ne [illegible] id eſt ſyndici munus ob publicam vtilitatem inuentum verteretur in quæſtum, compendiúmque priuatum. Hoc nomine vocari poſſunt, quos hodie *deputatos* noſtri vocant. Budæus.

Synecdoche, ſynecdoches, pen. cor. f. g. {[illegible]} Conceptio dicitur. Donatus, Synecdoche eſt ſignificatio pleni intellectus capax, quum plus minúſve pronuntiatur. Aut enim à parte totum oſtendit, vt Virg. 1. Æneid.

puppéſque tuæ, pubéſque tuorum. Aut contrà pars à toto vt idem 1. Æneid.

Ipſius ante oculos ingens à vertice pontus
In puppim ferit.

Meminiſſe autem debemus, quando fit à parte totum, faciendum eſſe ab inſigniori parte.

Synedria, ſynedriæ. Vlp. in l. 1. § Nauem. D. de exercit. Nauem accipere debemus, ſiue marinam, ſiue fluuiatilem, ſiue in aliquo ſtagno nauiget, ſiue ſynedria ſit. Vide Schedia. Alciatus libro 1. Prætermiſſorum, Synedriam Iudæorum interpretatur ſynagogas & conciliabula. Synedrium enim id denotat. Synedrias vero naues apud Vlpianũ De exercitoria actione, Nauiculas illas interpretabitur fortaſſe aliquis, quæ ſpatiandi cauſa factæ ſunt, in quibus ſunt ſellæ & ſedilia quando quidem Suidas ſynedriam cathedram interpretetur. Hæc Alciatus.

Synedrus, ſynedri, pen. cor. {[illegible]} Latinis conſeſſor, aſſeſſor, cõſiliarius dicitur. Liu. 5 Decad. lib. 5. His rerum externarũ cognitionibus interpoſitis, Macedonum rurſus aduocatum concilium: pronuntiatum quod ad ſtatũ Macedoniæ pertinebat: Senatores quos ſynedros vocant, legendos eſſe, quorum conſilio Reſp. adminiſtraretur.

Synephebi, pen. pro. {[illegible]} Dicuntur adoleſcentes ſimul pubeſcentes. Quod nomen inditum eſt comœdiæ Statij Cæcilij. Cic. 1. de Finib. Synephebos ego inquit, potius Cæcilij, aut Andriam Terentij quàm vtranque Menandri legam?

At Statius in Synephebis. Cic. de Seneꝏ.

Synephites, tis {[illegible]} Gemma eſt lactei coloris, alio nomine Galactites Plin. lib. vlt. ca. 1. Galactites ex vno colore lactis eſt, eandem dicunt Leucogeam, & Leucographiam. Appellans & Synephiten, lactis ſucco & ſapore notabilem.

SYNESIVS {[illegible]} e Pentapoli Africæ Philoſophus Chriſtianus, Præſul Ptolemaidis factus: ſcripſit libros in grãmatica, philoſophia, panegyricos, epiſtolas, & alia. Author Suidas.

Syngrapha, ſyngraphæ: vel Syngraphus, ſyngraphi: vel Syngraphum, ſyngraphi, pen. cor. {[illegible]} Scriptura, ſiue ſchedula quæ fit manu eorum qui paciſcuntur in alicuius rei fidem. Budæus, Syngrapha eſt cautio & conſcriptio ob locationem facta: vt & conductori merces in rato ſit, & locatori cautum ſit à redemptore & conductore operis. Plaut. Aſin. 1. 3.

Agedum iſtum oſtende, quem conſcripſi ſyngraphum
Inter me & amicam & lenam: leges pellege. Cic. Trebatio, lib. 7. 17. Tanquam enim ſyngrapham ad imperatorem, non epiſtolam attuliſſes: ſic pecunia ablata, domum redire properabas. Idem 6. Verr. Cybiratum manibus ſyngraphis venerat.

Agere ex ſyngrapha, Vide AGO.

Conſcribere ſyngrapham, Vide CONSCRIBO.

Credere alicui per ſyngrapham. Cic. de Aruſp. reſponſ. Alterum putabo regem, ſi habuerit, vnde tibi ſoluat quod ei per ſyngrapham credidiſti.

Iacere ſyngraphas cũ aliquibus. Ci. pro Domo ſua Et de Aruſp. reſponſ.

Centies facta ſyngrapha, Vide CENTVM.

¶Inter ſyngraphas & cætera chirographa hoc intereſt, quòd in chirographis tantũ quæ geſta ſunt ſcribi ſolent: in ſyngraphis etiam contra fidẽ veritatis pactio venit, & nõ numerata quoq; pecunia, aut nõ integrè numerata, pro tẽporaria voluntate hominũ ſcribi ſolent.

¶Syngrapha dicta eſt [illegible], ſimul, [illegible], ſcribo: quod ſimul ſcriptum ſit à pluribus, vel quòd manu ipſorum, qui conueniunt, ſcripta ſit.

SYNNADA, ſynnadæ, pen. corr. Vrbs Phrygiæ, de qua Plin. lib. 5. cap. 29. Alter conuentus à Synnada accipit nomen. In quem locum hæc ait Hermolaus: Scribendum Synnada ex Stephano, per y: quoniam prius Synnea diceretur à cõgregatis eò loci Græcis Macedonibuſq;, Acamantem poſt captum Ilium ſecutis, cõditorem vrbis. Hæc Barbarus. Vide SINADA. Cicero videtur Synnada, ſynnadorum declinaſſe, numero vtique plurali, Epiſtolarũ famil. li. 3. epiſt. 8. Idque, ait, me arbitror Synnadis pro tribunali multis verbis diſputauiſſe. Ibid. Quum enim Laodiceæ, quum Synnadis, quũ Philomeli, quũ Iconij eſſem, &c. Paulo poſt, Quòd iidẽ diebus meus cõuentus erat Apameæ, Synadis, Philomeli, tuus Tarſi. Legitur etiã genere fœminino Synnas, huius ſynnados. Sidonius Apollinaris in Panegyrico Maioriani, Iungitur hic Synnas, Nomadum lapis additur iſtis. Id eſt, marmor Synnadicũ, & Numidicũ. Statius Syluarũ li. 1. de Balneo Etruſci,

Sola nitet flauis Nomadum decisa metallis
Purpura, ſola cauo Phrygiæ quam Synnados antro
Ipſe cruentauit maculis lucentibus Atys. Ibidem,
Synnada diſtinctum variat. hoc eſt. Solum marmor Porphyrites excisum ex venis Numidicis illic eſt. Nullum marmor illic eſt, niſi variatum maculis purpureis, vt Numidicum, & Synnadicum: quod quidem diſtinctum eſt maculis purpureis, quoniã Atys puer quũ in Phrygia Cybelen fugeret, abſciſſis genitalibus lapidẽ hũc cruẽtauit guttis manantibus Plin. lib. 35. ca. 1. ad finem, Neronis principatu inuentum, maculas quæ non eſſent, in cruſtis inſerendo vnitatem variare, vt ouatus eſſet Numidicus, vt purpura diſtingueretur Synnadicus, qualiter illos naſci optarent deliciæ. Statius lib. 1. Syluarũ, in epitalamio Stellæ & Violantillæ, Libycus ſilex dicitur marmor Numidicum, vt Phrygius Synnadicum Sic enim ait,

Hic Lybicus. Phrygiúſque ſilex, hic dura Laconum Saxa virent.

Synochites, Synochitis, pen. prod. f. g. {[illegible]} Gemma, qua in necromantia dicunt euocatas inferorum vmbras teneri. Plinius lib. 37. cap. 11.

Synodia, ſynodiarum {[illegible]} Concentus, ex [illegible] & [illegible] cantus, ad Atticũ lib. 10. 196. Iniecta autem mihi ſpes quædam eſt velle mecum Ser. Sulpitium colloqui: ad eum miſi Philotimũ libertum cum literis, ſi vir eſſe volet, præclara ſynodia: ſin autem, erimus nos qui ſolemus. Vbi interpres, Synodia, pręclarũ concentũ & congreſſum.

Synodus, ſynodi, pen. corr. & fœminini generis {[illegible]} idem quod conuentus, ſiue cœtus à [illegible], præpoſitione & nomine [illegible].

Synodicus, a, um {[illegible]} quod ad ſynodum pertinet: Hieronymus, Ante annos plurimos, cùm iuuarem Damaſum Romanæ vrbis epiſcopum, & Orientis atque occidentis conſultationibus ſynodicis reſponderem.

¶Synodicus, alia ſignificatu. Iulius Firmicus lib. 4. ca. 6. Si in octauo loco Sole poſito, in diametro eius luna fuerit cõſtituta, nondum ſoluta cõiunctione, ſed plena lumine: vel ſi cũ ſynodica fuerit mota, &c. Synodica vocatur luna, quũ luminis vniuerſitate priuatur. ſileréque dicitur, velut cũ ſole cõmeans, vt tradit Theon. Tũc ſynodica dicitur, quũ eſt in cõiunctione (ſic enim vulgò loquuntur) oppoſitéque plenæ. [illegible] enim coitum ſignificat, & comitatum itineris.

Synodita, æ: & plur. nu. Synoditæ, arũ: ſunt clientuli monachorũ, ſeu comites [illegible] enim viaturũ ſignificat. Solent aũt monachi ex collegij ſui inferiori ordine quempiã delegare, qui eos comitentur: quos Galli *Culopalſes* appellamus: quod à tergo monachorũ cõcionãtiũ ſedẽtes, illos horæ prætereuntis pulſione admoneãt. Adnotat Hotomanus. Videnda l. 6. De epiſcopali audien. li. 1. C. Addictos ſupplicio (inquiũt Honorius & Arcadius) & pro criminũ immanitate dãnatos, nulli clericorũ, vel monachorũ, eorũ etiam, quos Synoditas vocant, per vim atque vſurpationem vindicare liceat, ac tenere. In quibuſdam Codicib. eſt lex 7.

¶Synodus, ſynodontis, genus piſcis. Plin. lib. 37 cap. 10.

Synodontites, è cerebro piſcium eſt, qui ſynodontes vocantur.

Synœceoſis, pen. prod. {[illegible]} figura quæ docet diuerſas res coniungere, & communi opinioni cum ratione aduerſari: & habet magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi. Hyperidis exemplum, Nam hominis auari atque aſoti, vnum atque idẽ vitium eſt. Vterque, enim neſcit vti, atque vtrique pecunia dedecori eſt: quare meritò vtrique pari pœna adficiuntur, quos pariter nõ decet habere. Ex Rutilio Lupo.

Synonetum, publicã cõparationem ſpecierũ quæ in cõmune fiebat, Impp appellãt. L. 1. De public. comparat. in C. Theod quã coemptionem appellat in l. 2. C. de ſtumento arb. Conſtan. & io cubic. Vt nemo ſic. in coemp. ſpec. ſe excuſat.

Synonymia {[illegible]} figura, quę cõmunio nominis interpretatur. Vtimur autem hoc genere elocutionis, quoties vno verbo non ſatis videmur dignitatem, aut magnitudinem rei demonſtrare. Ideóque in eandẽ ſignificationem plura conſerimus: vt ſi dicamus, proſtrauit, afflixit, perculit.

SYNOPA, Vide SINOPA.

Synopſis {[illegible]} Perſcriptio, repertorium, ſeu inuentarium: dicta hoc nomine ex eo, quod quæ latè patebãt, in vnũ contracta ſimul omnia conſpici cerníque poſſint. Vlp. in l. 5. §. 7. De reb. eo. qui ſub tut. vel cur. ſunt. Aut ſi nemo (inquit) inueniatur, aut ſuſpecti ſint, qui inueniuntur, ſubire debet ipſi rationes: itémque Synopſim bonorũ pupillarium, aduocatúmque pupillo dare.

Syntagma, ſyntagmatis, neutri generis {[illegible]} Ordo, exercitus, in claſſes diſtributio, & ad ſtipendium conferendum deſcriptio. Hoc etiam vocabulo penſitatio annua ſignificatur, quæ penditur à ſociis ciuitatibus & ſtipendiariis ad bellũ gerendũ. Eſt quoq; liber & volumẽ ſtudio cõſcriptũ & elaboratũ, non ex tẽpore & ſine cura, ſed quod dictionẽ habet cõpoſitione congruã, & capitum diuiſionẽ rectè atque ordine digeſtã. Eſt nõnunquã cõſtitutio atque ordinatio. Teſtimonia extat Bud. in Cõment. ling. Græc. Cælius ad Cicer. lib. 8. Famil. epiſt. 3. Illud nunc à te peto, ſi eris (vt ſpero) otioſus, aliquod ad nos [illegible] cõſcribas. i. opus, ſiue librũ ſtudioſè digeſtum.

Syntaxis, huius ſyntaxeos, f. g. {[illegible]} Conſtructio & ſeries. [illegible] enim ſeries & ordo dicitur, Vide Grammaticos.

Synterèſis, pen. pro. f. g. Attentio, Cõſeruatio, Pars animę, quæ ſemper aduerſatur vitiis. [illegible].

Syntexis, f. g. {[illegible]} Latinè defectio dicitur, & animi deliquium, quæ & ſyncope Græcis etiã dicitur. Eſt etiã tabes, & velut colliquatio, Exinanitio pę macie Plin. lib. 22. ca. 25. Talis ſorbitionis genere emendantur ſyntaxeis, id eſt, defectiones ex longis morbis ſumptæ. Huius autem emendatio, propriã recreatio & reſtauratio dicitur.

Syntecticus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Qui ſyntexi frequenter corripitur, & animi deliquio laborat. Morbo cõfectus, exhauſtus ægritudine. Plin. lib. 23. cap. 23. Præcordiorum vitiis, ſyntecticis, comitialibus in vino, in aqua mulſa linguæ paralyſi. Idem. lib. 28. cap. 9.

Synthema, pen. prod. ſynthematis pen. cor. {[illegible]} ſignũ bellicum, quod datur inſtructæ aciei. Itẽ teſſera vigiliarũ, quę erat tabella ſcripta à Tribuno data: Itẽ nota & teſſera quædam epiſtolaris cõmendatitia eius, qui eam reddebat. In Pandectis itẽ Gręcis Synthemata vocantur diplomata, quæ his dabantur, qui curſu publico vtebantur. Synthemata itẽ dicuntur breues quædã & obſcuræ ſententiæ, & quędam quaſi ænigmata altiorẽ quendã & recõditum ſenſum occultantia, cuiuſmodi ſunt Pythagoræ ſymbola. Habet & alia ſignificata apud Græcos, quæ quoniam ad linguæ latinæ inſtructionẽ nihil pertinent ex Græcorum Lexicis petenda relinquimus.

Syntheſis, pen. cor. huius ſyntheſeos, f. g. {[illegible]} Latinè cõpoſitio dicitur. Figura quum ſingulare nomen multitudinem ſignificans, verbo pluralis numeri iungitur, vt Virg. 1. Æneid.

Pars in fruſta ſecant.

¶Syntheſis, veſtis genus & varius ornatus quo ditiores ad ſumptũ vti ſolent

vti ſolēt, vt ferè quolibet die varia veſtimētorū genera aſſumāt: quæ varietas & compoſitio, antiquis ſyntheſis appellata eſt. Mart. lib. 14,
Syntheſibus dum gaudet eques, dominúſque Senatus, &c.

Et mutata tibi ſyntheſis vndecies. Sueton in Nerone, ca. 51. Ac plerunque ſyntheſim indutus, ligata circū collum ſudario prodierit in publicum ſine cinctu, & diſcalceatus. Syntheſim exponit Sabellicus veſtem breuem & expeditam ex diuerſis lanarum coloribus.

¶ Syntheſis, Cōgeſtio, aceruus. Sumitur enim pro tota veſte in veſtiario compoſita. Scæuola in l. Titia. De auro & argen. leg. Semproniæ coopertoria rabiana, & tunicas tres cū palliolis quę elegerit, dari volo. Quæro an ex vniuerſa vaſta, id eſt, ex ſyntheſi, tunicas ſingulas, ad & palliola Semproniæ eligere poſſit? Reſpōdit: ſi eſſēt tunicæ ſingulæ cum palliolis iunctæ, ex iis duntaxat eligi poſſe. Quòd ſi nō eſſent, hæredem vel tunicas & palliola ex ſyntheſi præſtaturum, vel veram æſtimationem earum. Sic in l. Alumnæ. §. Titia, De adimendis leg. Syntheſim, id eſt, omnē poſſeſſionē prædiorū. Mart. li. 4,
Sic micat innumeris arcula ſyntheſibus. Ex Budæo.

¶ Syntheſis, Vaſorum cōpoſitio, qua multa eiuſdem generis vaſa in ſe inuicem includuntur. Stat. 4. Sylu. 9,
Aut vnam dare ſyntheſim, quid horres?
Alborum calicum atque cacaborum?

Syntomia {συντομία} quā Latinè conciſionē vertere poſſumus, figura eſt, qua ita quātumuis magnæ breui & compendioſo verborū ambitu redduntur. Quam eandem nonnulli Græcorum [illegible] appellant à luce, quam rebus addit, nōnulli etiam [illegible]. Dicta συντομία ἀπὸ τοῦ συντέμνειν, quod eſt concidere, abbreuiare.

SYPHAX, huius ſyphacis, pen. indiff. {Σύφαξ} fuit Numidarum rex: cuius Liuius ſæpe meminit. Ouid. 6. Faſt.
Poſtera lux melior, vincit Maſiniſſa Syphacem,
Et cecidit telis Haſdrubal ipſe ſuis. Intelligit VIII. Calen. Iulij.
Dirus Syphax. Claud. de bello Gild.
Victi monumenta Syphacis. Propert. lib. 3 eleg. 11.

SYRACVSAE, pen. prod. {Συράκουσαι} Ciuitas Siciliæ, ſub Pachyno monte ſita, vbi fons Arethuſa. Cic. 6. Verr. ſcribit Syracuſas vrbē eſſe maximā Grecorum vrbiū, pulcherrimáque quæ ex quatuor quaſi vrbibus maximis cōſtare videbatur: quarū vna, Inſula nominatur, altera Achradina, tertia Tyche, quarta Neapolis. Idē 4. Verr. vbi de Marcello agit, ait vrbē pulcherrimā Syracuſas: quæ quo manu munitiſſimæ eſſet, tum loci natura terra ac mari claudebatur. Syracuſani multos claros principes habuerunt, ſed pręcipuè clariſſimū Dionyſiū ſeniorem. Solinus in Polyhiſtore ſcribit in Sicilia primùm comœdiam inuentam fuiſſe. De Syracuſis Vide Diodorū lib. 16 vbi de rebus Dionis. Syracuſæ nunc vulgo dicuntur *Saragoſa de Sicilia*, vt ſcribit Oliuarius in Melam. *Saragoſſe de Sicile.*

Syracuſius, vel ſyracoſius, poſſeſſiuum {Συρακούσιος} Virg. eclog. 6.
Prima ſyracoſio dignata eſt ludere verſu. Sed Græce dicitur: nam Latinè Syracuſanus dicitur, teſte Seruio.
Poëta Syracoſius. Ouid. in Ibin.
Vt quæ Syracoſio, præſtricta fauce, poëtæ,
Sic animæ laqueo ſit via clauſa tuæ.
Ars ſyracoſia. Ouid. 6. Faſt.
Arte Syracoſia ſuſpenſus in aëre clauſo,
Stat globus, immenſi parua figura poli.

Syræum {σύραιον} inquit Paulus Ægineta, pleríque appellauerunt decoctum ficorum, quod & defruto nomen eſt. Græcíſque etiam hepſema dicitur. Hippocrates ſycion vocat.

SYRIA {Συρία, Σύρια} regio Aſię, quę ab Oriēte fluuio Euphrate, ab Occidente noſtro mari & Ægypto terminatur, à Septētrione habet Ciliciam, & partē Cappadociæ, à Meridie Arabiā. Cuius inſignes ciuitates, vt lib. 5. refert Ptolemæus, ſunt Laodicea, Hierapolis, Antiochia, Apamea, Palmira, Heliopolis, Ptolemais, Sidon, Tyrus, Berytus, Botris, Tripolis, Biblus, Seleucia, Cęſarea, & Damaſcus. Mōtes clari, Carmelus, Caſius, Libanus. Fluuij, Euphrates, Chriſoras, Singas. Regiones, Phœnicia, Paleſtina, Iudæa, Idumęa, Comagena, & Samaria. Hæc regio in medio orbis cōſtituta eſt: quo fit vt nec frigore nimio rigeat, nec calore torreatur. Sunt qui quadripartitā faciunt diuiſionem, in Syricos, Aſſyricos, Leucoſyrios, & Cœleſyrios. Plin. lib. 5. cap. 12. Syriæ totius Aſſyriam partem facit. Multi confundunt, vt Herodotus, qui Syros à Græcis dictos, Aſſyrios à Barbaris dici ſcribit, & illis Chaldæos adnumerat. Acron quoque & Porphyrio, inſignes grāmatici apud Horatiū, eā quæ nūc Syria dicatur, olim Aſſyriā dictā, addita ſyllaba, ſcribūt. Idē ſentit lib. 23 Ammianus Marcellinus. Dion in Traiani vita Aſſyriā Barbaris dictā, S litera in T mutata, quam Aſſyriam nos vocemus, indicat. Scriptores in eo ferè conueniunt omnes, vt Syriæ, & Aſſyriæ nomina confuſa eſſe credant.
Populi Syriæ. Lucan. lib. 3.
Decora Syria. Claud. 1. in Eutrop.
Opima & fertilis Syria. Cic. pro Domo ſua.
Syrus, & Syrius {Σύριος} Qui ex Syria eſt. Cic. 3. de Nat. deor. Piſcem Syrij venerantur. Ouid. 2. Faſt.
Inde nefas ducunt genus hoc imponere menſis,
Nec violant timidi piſcibus ora Syri.
Agmina Syrorum. Stat. 1. Sylu. 6.
Syri venales. Cic. 2. de Orat. Vt illud M. Cicero ſenex huius viri optimi noſtri familiaris pater, noſtros homines ſimiles eſſe Syrorum venalium, &c.
Paleſtinus Syrus. Tibull. lib. 1. eleg. 7.

Syrius, Adiect. {Σύριος} vt Syria pyra. Colum. lib. 5. cap. 10. Ea ſunt Cruſtumina regia, Signina, Terentina, quæ Syria dicuntur.
Munere Syrio plenus onyx. Propert. lib. 2. eleg. 14.

Syrius, Aliud adiect. {Σύρος} Horat. 1. Carm. ode 31, Vina Syra.

Syriacus, pen. corr. Poſſeſſiuum {Συριακός} vt Syriaci boues, id eſt, qui ſunt in Syria. Plin. lib. 8 cap. 45.
Prætor Calicenſis & Syriacus. Cic. Qu. fratri, lib. 1 2.
Radix Syriaca, pro ſilphio, & quod Latini laſerpitium vocāt, quia inquit Dioſcorides, ex Syria & Media optima huiuſcemodi radix adferretur. Colum. lib. 11. cap. 13. Nec minus ſi vernum & æſtiuum fructum voles habere, Syriacæ radicis & rapæ napíque ſemina obrues. Vulgus noſtrum hanc herbam, vt inquit Ruellius, pariter & radicē ab autoritate & nobilitate *angelicam & radicem ſancti ſpiritus, & imperatoriam* appellat.

Ros Syriacus, pro ſucco radicis ſilphij, qui Græcis [illegible] etiam dicitur: hoc eſt ſuccus Cyrenaicus, quòd in Cyrenaica prouincia quemadmodum & in Syria, optimus naſceretur in ſilphio. Colum libro 12. cap. 42. Tres heminæ roris Syriaci contriti ſuper omnia adiiciuntur. Latini quidam laſer Syriacum appellant. Vulgus noſtrum *b. nuinum ſiue ben Iudaicum*: quòd, inquit Ruellius, Iudæa parens eius mittat ad nos prolem ſuam.

Syricus, pen. cor. Poſſeſ. {Συρικός} vt Syrica mala. Colum. lib. 5 ca. 10. Præterea malorum genera exquirenda maximè, Scādiana, id eſt, Syrica.
Syricum atramentum. Plin. lib. 35 cap. 6 Idem lib. 33. cap. 7. Sublimi autem Syricū minium, compendij ratio demonſtrat. Quo loco Hermolaus, Syricum, inquit, fictitius color eſt ex ſinopide ac ſandyce miſtis, quo minium adulteratur. Vetus codex legit ſcyrico.

Syriarcha, qui Syriarchiam exercet. l. vltim de expenſis ludo. in C. Theod. Poſteriores Patriarcham huiuſmodi appellaſſe author eſt Xiphilinus.

Syriarchia, Sacerdotij genus in Syria. l. 1. C. de Nat. li. l. vnic. C. de Offi. Com. Orient. l. 103. De Decurionib. in C. Theod. Nouel. 89.

Syria, eſt craſſius indumentum pinguiúſque vel quod in Cappadocia, quam Syria contribuunt, confici ſoleret. Cælius Rhodig. lib. 9. Lection. antiq. cap. 3.

SYRIANVS {Συριανός} Alexandrinus philoſophus Platonicus, docuit Athenis ſcripſitque in totum Homerū commentarios, libros ſeptem in Platonis Rempub. & alia. Huius diſcipulus & ſucceſſor fuit Proclus. Suidas.

SYRICTAE {Συρίκται} vt ex Megaſthene notat Plin. cap. 2. lib. 7 gentes ſunt inter Nomadas Indos, naſium loco foramina tantum habentes, anguium modò loripedes.

Syringa, & pluralí Syringæ, ſunt fiſtulæ, generis non vnius: eſt enim quæ dicatur monocalamos, à Mercurio inuenta, ſicut à Sileno polycalamos, à Marſia Cerodetos. Subdit Cælius lib. 9. Lection. antiq. ca. 3. Scire conuenit Syringos notionem eſſe non vnam, quippe eſt quando appellatione ea in rotæ foramen inſerta portio axis intelligatur, quin & foramen ipſum σῦριγξ. Oblongior autem foſſa dicitur Syrinx: ſed haſtæ repoſitorium quoque. Eſt & ſyringa concauum inſtrumentum quo ſenſim aqua mittitur.

Syringites {συριγγίτης} gemma quæ ſtipulæ internodio ſimilis eſt, ac perpetua fiſtula cauatur Plin. lib. 37. cap 10.

SYRINX {Σύριγξ} Nympha Arcadiæ, quæ Nympharum precibus mutata eſt in paluſtres calamos, quum acrius eam inſequeretur Pan ruſticorum deus. Mart. lib 9 Ouid. 1. Metam.
Inter Hamadryadas celeberrima Nonacrinas
Naias vna fuit, Nymphæ Syringa vocabant. Vide hoc loco totam fabulam.

Syriſcum, eſt vas plexile in quod coniiciantur fici: ſed Hyriſcum pronunciant alij Cælius lib 9. cap 3.

Syriſſa, æ: mulier è Syria {Σύρισσα} nam quemadmodum à Libys fit Libyſſa, ita à Syrus, ſyriſſa. Virg. in Moreto:
Copa ſyriſſa, caput Graia redimita Mitella.

Syrites, lapis, qui in lupi veſica naſcitur {συρίτης} Plin. lib. 11. cap. 37. In veſica lupi lapillus, qui Syrites appellatur.

SYRITHA {Συρίθα} filia fuit Syualdi Danorum regis, tantæ pudicitiæ, vt cùm ob elegantiam formæ, magna procorum frequentia peteretur, ſpretis tamen omnibus prætulerit cælibatum. Saxo lib. 7.

SYRIVS {Σείριος} ſtella eſt in ore Canis poſita: quæ annis omnibus oritur circa octauum Iulij calendas: quæ orta plerunque peſtilentiam toto anno facit, plerunque paucis diebus: interdū innoxia naſcitur. Hinc eſt, Et in totum regnaret Syrius annum. Item ſuprà, Et lethifer annus. Tunc autem peſtilentiam creat, ſi in hanc rem etiam cæterorum conſentiat curſus aſtrorum. Hæc Seruius in illud 3. Æneid.
Iura domóſque dabam, ſubitò quum tabida membris
Corrupto cœli tractu, miſerandáque venit
Arboribúſque ſatíſque lues, & lethifer annus.
Linquebant dulces animas, aut ægra trahebant
Corpora: tum ſteriles exurere Syrius agros. Vide SYRIVS.

Syrma, ſyrmatis, n. g. {σύρμα} Veſtis eſt longa & prolixa, humúmque verrens, qualis erat tibicinum & fidicinū. Solin. Veſtitus ſyrmate. Mart. lib. 12,
Aptaſti longum tu quoque ſyrma tibi. Vide Turnebum, & Alex. Alexandr. lib. 4. Genial. cap. 18.

Syrmæa {συρμαία} cibi genus ex adipe & melle confectum purgationibus inprimis aptum Idem certaminis genus apud Spartanos, in quo victor huiuſmodi Syrmæa donabatur. Item Raphani genus apud Herodotum. Cælius lib. 27. cap. 3.

SYRNA {Σύρνα} oppidum in Cherroneſo Cariæ adhærenti à Podalirio condita & à nomine Σύρνας vxoris ciuitas appellatum. Ferunt enim Podalirium, quum in Cariam eſſet eiectus, à Capraria quodā ſuiſſe ſeruatū, & ad Damæthum regem deductum, cuius filiam de tecto delapſam, quum detracto ex vtroque brachio ſanguine ſeruaſſet, admiratus hominis ingenium Damæthus, filiā eius beneficio ſeruatā, ei vxorē tradidit, Cherroneſo illi in dotē attributa. Author Steph.

SYROPHOENISSA {Συροφοίνισσα} Quæ habitat in ora maritima Syrię, circa Euphratem, cuius pars Idumæa & Iudæa. Iuue. ſat. 8,
Obuius aſſiduo Syrophœniſſa vdus amomo.

Syrpe, Pars quædam ſilphij. Priſcianus eius mentionem facit, & comicus Plautus his verbis,
Si ſperas tibi hoc anno multum futurum ſyrpe & laſerpitium,
Eámque euenturam exagogam Capuam ſaluam & ſuſpectam. Erat res magnæ æſtimationis & pretij erat. Quare dicit calumniator apud Ariſtophanem, Non ſi mihi donaueris Ditum ipſum, & Batti ſilphium. Sed & ſyrpe videtur appellari ipſum laſerpitium, vnde &

Græco nomine ſilphij degenerante. Solinus, Apud Cyrenenſes præterea ſyrpe gignitur, odoratis radicibus, virgulto herbido magis quàm arbuſto Turnebus.

SYSIGAMBIS, Darij mater, quæ audita morte Alexandri ſeſe perpetuæ nocti dedit. Author Curtius, apud quem ſunt qui legant Syſigambis.

SYRTIS, huius ſyrtis, vel ſyrtidis, ſiue ſyrtides, f. g. Syrtes (σύρτεις) ſunt loca citra fines Aphricæ, Ægyptum verſus periculoſiſſima: ab σύρειν trahere. Eſt enim inæqualitas maris & terræ magna, & in vno loco profundiſſime, in aliis verò ſatis vadoſa. Spirantéque vento cumulus arenæ, qui ſupra mare fuerat, in profundiſſimas reſidet valles: & qui deprimebatur, mox ſuper aquas egeritur. Et ſunt duæ, pares natura, impares magnitudine. Quæ dicuntur maiores & minores, & ſpatio paſſuum ducentorum quinquaginta milium ſeparantur. Minor à Carthagine trecentis millibus paſſuum diſtat, & totidem ambitus. Lat. 4. vel Maced. Ora eſt minoris Syrtis, & agri bubetis: vna ciuitas eius Leptis, maior quadringentis viginti quinque milibus paſſuũ Plin. lib. 6. cap. 30 & lib. 7. cap. 2 Cr.. à ſepulchrum à parte Syrtium maiorum eſt. Scimus verò, vbicunque ſunt arenoſa loca in mari, Syrtes aſſeueri vocari. Hoc nomẽ etiam declinatur hæc Syrtis, & has Syrtes, vt ait Priſcianus. Virg. lib. 10. Æneid.

In Syrtes in ſaxa volans, &c. Syrtes vocant Luſitani *Baxos de Barbaria*, *aliꝗ Banquos*. Oliuarius in Melam.

Æſtuoſæ ſyrtes. Horat. 1. Carm. oda 22.

Ambigua ſyrtis. Lucan. lib. 9.

Natus & ambiguæ coleret qui qui ſyrtydos arua Cherſydros.

Barbaræ Syrtes. Horat. 2. Carm. ode 6.

Exercitatæ Syrtes Noto. Horat. Epod. 9.

Getulæ Syrtes. Virg. 5. Æneid.

Inhoſpita Syrtis. Virg. 4. Æneid.

Lybicæ Syrtes. Lucan. lib. 1.

Naufraga Syrtis. Silius lib. 17.

Patientiæ Syrtes Lucan. lib. 3.

Vaſtæ Syrtes. Virg. 1. Æneid.

Sæuas accedere ſyrtes. Valer. 7. Argon.

Lybicas perrumpere ſyrtes. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.

¶ Patrimonij Syrtis, per tranſlationem. Cic. 3. de Orat. Syrtim patrimonij, ſcopulum libentius dixerim.

Syrtis nomine, tractus etiam illis finibus vicinus intelligitur. Lucanus, ... nam littore ſicco

Quam pelago Syrtis violentius excipit auſtrum

Et terræ magis illa nocens. Quinetiam arenoſa illa Lybiæ ſpatia mediterranea Syrtes appellantur, nõ tantũ littoralis ora. Prudẽtius, Nec reſponſa refert Libycis in ſyrtibus Ammon. Ex Turnebo.

Syrticus, pen. cor. adiect. (συρτικός) vt Hammon Syrticos. Lucan. lib. 10.

Syrtitæ, gemmæ ſunt, quæ in littore Syrtium inueniuntur. Syrtitæ (inquit Plinius lib. 37 cap. 10.) in littore Syrtium, tam quidem & in Lucanis inueniuntur è melleo colore croco refulgentes: intus autẽ ſtellas continent languidas.

Syrus, Syra, Syrum, poſſeſſiuum etiam Syrius, Quod ex Syris eſt. Vt Syri & Syrij, qui ex Syria ſunt. Vide SYRIA.

Syrus à Græco magis tractum eſt, καὶ τὰ σύρειν. Has nos ſcopas, rustici eo nomine ſyros vocant. Varr. Marcipore,

Ventique frigido ſe ab axe eruperant

Phreoctici ſeptentrionum filij,

Secum ferentes tegulas, ramos, ſyros. Ex Nonio.

SYRUS (Σῦρος) prima producta, Straboni lib. 10. Inſula è qua Pherecydes Babius duxit originem. Huius mentionem feciſſe videtur Homerus, Syriam illam appellans,

Inſula quæ Syria Ortygiæ, ſtat littore ſupra.

Syrus (σειρός) foſſa vbi reconditur frumentum. Syros, inquit Curtius lib. 6. vocant barbari circa Caucaſum: quos ita ſolerter abſcondunt, vt niſi qui defoderint, inuenire non poſſint. In iis condita fruges erant. Plin. lib. 18. cap. 30. Vtiliſſimè tamen ſeruamus in ſcrobibus quos ſyros vocãt, vt in Cappadocia & in Thracia, Hiſpania & Africa. Budæus contendit ſcribendum eſſe per i Latinum. quod facilè crediderim: nam Græca dictio non eſt.

SYSCIA, Caſtellum eſt penes Segeſticam ea in via, quę in Italiam ducit, ex Danubij finibus. Strabo lib. 7.

Syſsitos (σύσσιτος) Latinè ſodalis. Caius Iuriſconſultus, l. vlt. D. de colleg. Sodales ſunt, qui eiuſdem collegij ſunt, quos Græci σύσσιτους vocant. Haloander ſic legit, Sodales ſunt, qui eiuſdem collegij ſunt, quam Græci ἑταιρίαν vocant.

Syſtole, pen. cor. f. g. (συστολή) Correptio: figura eſt quum longa ſyllaba contra eius naturam corripitur. vt apud Vergil. 4. Æneid.

Connubio iungam ſtabili, propriámque dicabo. Vbi Nu breuem poſuit, quæ naturaliter longa eſt. Nam alio loco longam poſuit, vt 3. Æneid. Hectoris Andromache Pyrrhi'connubia ſeruas?

Syzygia (συζυγία) idem quod cõiugium, ſiue cõiugatio. Galenus lib. 8. 9. & 10. de vſu partium: Septem illas partium neruoſum productiones, quibus ſenſus à cerebro in vniuerſum corpus diſtribuuntur, Syzygias appellat. Harum prima eſt neruorũ, Opticum hoc eſt viſoriorum, qui circa medium ſui coeuntes, χ, Græcæ literæ imaginem referunt: rurſúſque ſeparati, in oculos recipiuntur, quibus ſpiritum viſorium ſubminiſtrant. Secundæ Syzygiæ nerui in oculorum muſculos inſerti, motum iis ſuppeditant. Tertia guſtus ſenſum in linguam reliquáſque oris partes defert. Quarta toti palati tunicæ inſeritur. Quinta ad aures fertur, iiſque ſenſum auditus ſuppeditat. Sexta ad inteſtina, viſcerâque omnis ſenſum tranſmittit, neruóſque recurrentes producit. Septima dat motum linguæ, & rectis Laryngis muſculis. Eſt & alia præter has quæ verſus nares odoratus gratia defertur, quæ idcirco non annumeratur inter neruorum ſyzygias, quod extra cranium non prodeat. Galenus in lib. De diſſectione neruorum, & lib. 8. 9. & 10. De vſu partium.

T

T LITERA consonans, cognationem quandam cum d habet, vt teſtatur Quint. lib. 1. cap. 4. Nam veteres Aleſſanter, Caſſantra ſcripſerunt non modò Aleſſander, vel Alexander, & Caſſandra. Valerius Maximus lib. 2. cap. 2. Tribunis plebis intrare curiam non licebat: ante valuas autem poſitis ſubſellijs, decreta patrũ attentiſſima cura examinabant: vt ſi qua ex eis improbaſſent, rata eſſe non ſinerent. Itaque veteribus Senatuſconſultis T litera ſub eſſe ſolebat: eaque nota ſignificabatur, illa Tribunos quoque cenſuiſſe.

Tabanus, tabani, pen. cor. m. g. (ὑργος, μύωψ) Genus vermis, à quibuſdam Aſilus dictus. Plin. lib. 11. cap. 28. Reliquorum quibuſdam aculeus in ore, vt aſilo, ſiue tabanum dici placet, &c. Varr. 2. de Re ruſt. cap. 5. Itaque quòd eas æſtate tabani concitare ſolent, & beſtiolæ quædam minutæ ſub cauda, &c.

Tabella, tabellæ, & Tabellarius, Vide TABULA.

Tabeo, Tabes, Vide TABES.

TABARENI, pen. prod. (Τιβαρηνοί) populi iuxta Chalybes, Pomponio lib. 1. quos Strabo Tabarenos nominat. Rectius Tibareni, vel Tibareni dicendi, teſte Hermolao. Iuſtiſſimi ſunt illi, nec prius prælio congrediuntur, quàm diem, locum & horam, ex fide hoſti denuntiarint. Quum mulier partu liberatur, vir in lectulum tanquam puer aut ſubor decumbit, eíque vt puerperã effœta vxor curat, vt ait Nymphodorus. Cyſius annotauit Valerius Flaccus lib. 5. Argon. 30. Quo de loco doctiſſima extat Angeli Politiani epiſtola ad Põponiũ Lætum.

Taberna, tabernę (ἐργαστήριον) dicitur quaſi trabena, à validioribus trabibus, quibus ſuperiora ſunt ſuſpenſa, vt ait Donatus. Accipitur pro omni ædificio quod eſt vtile ad habitandum, ex eo quòd taberna tabulis claudebatur, ſiue cooperiebatur, vt ait Vlpianus de verb. ſignif. Cic. Attico, lib. 14. 305. Tabernæ mihi duæ corruerunt. Idem ad Quintum fratrem, lib. 3. 13. Iuuenalis Saty. 9.

Fixa catenatæ ſiluit compago tabernæ.

Arcana taberna. Propert. lib. 4. eleg. 8.

Diuerſoria taberna Plaut. Menæch. 9.

Inſtructa & ornata taberna Cic. pro Cluent.

Meritoria taberna, Vide MERAO.

Salax taberna Catul. ad Contubernales. 35.

Obſcuræ tabernæ. Horat. de Arte.

Claudere tabernam. Cic. pro Domo ſua.

Diuertere in tabernam. Cic. 2 de Inuent.

Duas tabernas eiuſdem negotiationis exercere. Vlpianus in l. Procuratoris. D. de Tribut. action.

¶ Taberna (ἐργαστήριον) Vbi opera ipſa, cæteræque merces venditantur. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.

Nulla taberna meos habeat neque pila libellos.

Libraria taberna. Vide LIBER.

Tabernarius, tabernarij, m. g. (κάπηλος) Qui in taberna venditat. Cicero pro L. Flacco. Opifices & tabernarios, atque illam omnem fęcem ciuitatum quid eſt negotij concitare?

Clodius concitator tabernariorum. Cic. pro Domo ſua.

¶ Tabernarius, qui vinum venditat, ſicut aquarius, qui vendit aquam. Cælius ad Cic. lib. 8. 6. Niſi ego cũ tabernarijs & aquarijs pugnarem, veternus ciuitatẽ occupaſſet. Firmicus lib. 3 cap. 7. Erunt caupones, vel tabernarij. Sunt tamen qui Cælij locum ſic interpretentur: Tabernarijs, id eſt opificibus, ſiue qui præſunt curandis tabernis. Aquarijs, aquarum & aquæductuum curatoribus. Veternus, aquarum colluuio, & fœditas quædam. Aquarum ius penes Ædiles & Cenſores erat. Itaque quum tabernarij publicas aquas in ſuum vſum deducerent, Cælius, qui tunc temporis Ædilitatem gerebat, ea de re cum tabernarijs & aquarijs pugnauit. Concionẽ etiã de aquis ſcripſit, cuius meminit Frontinus libro De aquæductibus. Firmicus lib. 4 cap. 15. Faciet hoſpites, popinarios, tabernarios.

Tabernaria, adiect. (τοβερναρία) vt Comœdię tabernarię, in quibus non Magiſtratus, ſed humiles perſonæ inducuntur. Dictæ quòd olim tabulis domus vulgò tegerentur.

Tabernaculum, tabernaculi, pen. cor. (σκηνή, σκήνωμα) Tectum caſtrenſe, quòd veluti taberna quædam ſit. Cic. 2. de Nat. deor. Se quum legeret libros, recordatum eſſe vitio ſibi tabernaculum captum fuiſſe in hortis Scipionis.

Militare tabernaculum, Cic. de clar. Orat.

Collocare ſibi tabernaculum in aliquo loco. Cic. in Piſonem.

Perpotare totũ diẽ in aliquo loco poſito tabernaculo. Cic. 7. Verr.

Tabes, tabis, f. g. (φθίσις, φθόη, τακεδών, ἀτροφία) Morbus eſt cuius tres ſpecies ſunt. Vna, qua corpus non alitur, & naturaliter ſemper aliquibus decidentibus, nullis vero in eorũ locũ ſubeuntibus, ita ſumma macies oritur, & niſi occurritur tollit. Atrophiã hãc Græci vocant. Alia eſt quã appellabãt cachexiam, vbi malus corporis habitus eſt, ideóque omnia alimenta corrumpuntur: quod ferè fit, quum longo morbo vitiata corpora etiam ſi illo vacant, refectionem tamen non accipiunt. Tertia eſt ſpecies, quam Græci phthiſim nominant, ἀπὸ τοῦ φθίνειν quod eſt conſumi & tabeſcere. Oritur ferè à capite, inde in pulmonem deſtillat, huic exulceratio accedit. Ex hac febricula leuis fit, quæ etiam quum quieuit, tamen & repetit: frequens tuſſis eſt, pus excreatur.

exereatur. Hæc Sipontinus ex Celſo lib. 3. cap. 22 Feſtus, Tabem eam quæ ſaniem et tabeſcere apud antiquos vſurpatam Saluſtius lib 4. hiſtor. Quibus quiſlem mos, vt tabes in vrbem coniectus. Et Cotinnus pro Liburnia, Propter hanc tabem atque perniciem domus totius. Hactenus Feſtus Virg. 6. Æneid.

Hic quos durus amor crudeli tabe peredit. Vbi Seruius, Tabe, corpore defluente paulatim.

Cæca tabe liqueſactæ medullæ. Ouid 9 Metam.

Funeſta tabes veneni, Mortifera veneni corruptio & ſanies, Oui. 3 Metam.

Lenta tabe liquitur. Ouid 2 Metam.

Pallida tabes luerit. Lucan lib 4.

¶ Tabes interdum aliquid cruentum ſignificat, quod propriè Tabum nominant, eſtque ſanies & ſanguis corruptus. Virg. 3. Æneid.

Et terram tabo maculant. Vbi Seruius, Tabo, corrupto ſanguine. Et eſt nomen, caſus ſeptimi tantum, vt ſponte, natu. Quod ſi velis declinare, hæc tabes, huius tabis dicis Idem 8 Æneid.

-& ſanie tabóque fluentes. Seruius, Sanies mortui eſt: tabo, viuentis ſcilicet ſanguinis Cic. 2. Tuſc.

Saxa ſpargens tabo,

Sanie & ſanguine atro. Ex poëta. Ouid 2. Metam.

Protinus inuidiæ nigro ſqualentia tabo

Tecta petit. Vbi interpres Diptotum nomen eſt & duorum caſuum Nam tabi & tabo ſolùm inueniuntur.

Turbi dilapſa cadauera tabo. Virg 3. Georg.

Atro tabo fluentia membra Virg 3 Æneid.

Infecit pabula tabo. Virg 3. Georg

Putri tabo liquentia cadauera Silius, lib. 13.

Craſſo tabo oblita cuncta rubent Stat. 5. Thebaid.

Mortifera tabe tincta ſagitta. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 8.

Vndantem tabem per auras latè torquet ſerpens Sil. lib. 17.

Tabes etiam dicitur vis corrumpendi putrefaciendíque. Liu. lib. 10. bell. Maced. Arca altera inanis inuenta ſine vllo veſtigio corporis humani aut vllius rei, per tabem tot annorum omnibus abſumptis.

¶ Arborum tabes. Plin. lib. 17 cap. 24. de ſitus & morbis arborum, Quæ ſunt temporum cauſæ aut locorū non propriè dicuntur morbi, quoniam protinus necant: ſicut tabes cùm inuaſerit arborem, aut vredo: vel flatus alicuius regionis proprius &c. Quæ verba Plinij ad verbum ferè ex quarto Theophraſti, de plantis tranſcripta ſunt, qui hanc tabem [illegible] vocāt, quaſi perculſionem, aut ſtuporem arborum, quum ſtupea areſcunt tabido morbo exuſti, eo modo quo homines ægri longa tabe emaciati, defectíque.

Membrorum tabes. Lucret lib 1.

Imbribus & tabe membrorum arbuſta vacillant.

Fori tabes. Tacit. lib. 11. Et quomodo vis morborum pretia medentibus, ſic fori tabes pecuniam aduocatis ferat.

In tabem reſoluere. Plin. lib. 9. cap. 35. Ex præcepto miniſtri vnum tantum vas ante eam poſuere aceti, cuius aſperitas viſque in tabem margaritas reſoluit. De Cleopatra loquitur. Quid autem ſit in tabem reſolui, hoc quidem loco, ipſe Plinius paulo pòſt explicat his verbis: detractum alterum merſit, ac liquefactum abſorbuit.

Tabitudo, pen. prod. tabitudinis {[illegible]} Idem quod tabes. Plin. lib. 22. cap. 25, Peculiariter tamen longo morbo ad tabitudinem redactis ſubuenit. De alica.

Tabidus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Corruptum quod tabem patitur Mart. lib. 5.

Indignas premeret peſtis, quum tabida fauces.

Lues tabida. Virg. 3. Æneid.

Mens tabida facta, Ægra & triſtis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1.

Vetuſtas tabida conſumit ferrum, Longinquitas temporis qua omnia putreſcunt. Ouid 4 de Ponto, eleg 8.

Tabida nix. quum iam conſumitur, & colorem prorſus amiſit, vt iam fæci ſimillima ſit. Liu. 1. bel. Pun.

Tabificus, pen. cor Adiect. {[illegible]} Quod tabem inducit. Vide à Cicerone lib 4. Tuſc. Ægritudo & metus, tabificæ mentis perturbationes dictæ, quoniam mentem lacerant, tabem, cruciatum & afflictionem inferunt. Plin. lib. 8 cap. 10. Et certam ediſſe iis tabificum eſt, niſi ſæpius mandant.

Aër tabificus, Peſtilens, Infectio aëris. Lucan. lib. 5.

Radij ſolis tabifici. Lucret. lib 6.

Tabificis ſubigit radiis Sol omnia luſtrans.

Saniem tabificam expirat ſerpens. Sil. lib. 6.

Vis tabifica. Plin. lib. 29. cap. 4. Non enim eſt tabifica vis: itaque occiſa morſu earum animalia cibis innoxia ſunt.

Tabificabilis, & hoc tabificabile, pen. cor. {[illegible]} à veteribus dicebatur, Accius, Pars ueri vrbificos liberorum letho tabificabili.

Tabeo, tabes, tabere: ſiue

Tabeſco, tabeſcis {[illegible]} tabeſcere, Interiore ſenſu liqueſcere & conſumi. Et propriè in amore & mœrore tabeſcere dicimus: quamuis de aliis dici poſſis. Gel lib 7 cap 8. Delphinus amans deſyderio tabuit, exanimatúſque eſt. Plaut. Cap 4.

Ego qui tuo mœrore maceror,

Maceſco, conſeneſco, & tabeſco miſer.

Artus tabentes. Virg 1 Æneid.

Ceræ tabuerant. Ouid. 8 Metam.

Corpora tabent. Ouid 7. Metam.

Dies tabeſcit, quæ ad occaſum tendit. Plaut Sticho, 11.

Galea tabeſcens, Claud 4 Paneg.

Humor colore tabeſcit Cic. 2 de Nat. deor.

Sal tabeſcit. Cato de Re ruſt. Id aliquoties in die quotidie facito vſque adeò donec ſal deſierit tabeſcere.

Animus tabeſcit aſſiduis curis Ouid. 4. Triſt. eleg. 1.

Deſyderio alicuius tabeſcere. Cic. in Catil.

Ipſa ita acerba, vt tabeſcat dolore. Cic ad Att. lib 2 36.

Dolore ac miſeria tabeſcere. Terent. Adel 4 3.

Lumina tabeſcunt fletu. Catull ad Mallium, 63.

Luctu æterno tabeſcere. Lucret lib. 3.

Moleſtiis & morbo tabeſcere. Cic 4. Tuſc. Et 3. de Nat. deor.

Otio tabeſcere Cic ad Att lib 2. 19.

Tablinum, tablini, pen. prod {[illegible]} Locus hybernæ ſtationis atrio proximus, quod ferè ex tabulis conſtaret: vel tabulæ & inſtrumenta publica monumentáque rerum geſtarum, actorúmque aſſeruantur, aliàs grammatophylacium dicitur. Plin. lib. 35 cap. 2, Tablina codicibus implebantur, & monumentis rerum in Magiſtratu geſtarum. De priuato tabulario vel tablino Plinius intellexit. Cic. 3 de Nat. deor. Tabulinum dixit Apule. lib. vlt. Floridum, Medici cùm inſtaurent ad ægrum, vti viſant, neminem notum quod perpulchra tablina in ædibus viſant, & lacunaria auro oblita. Feſtus, Tablinum proximè atrium locus dicitur, quod antiqui Magiſtratus in ſuo imperio tabulas rationum ibi habebant: publicarum rationum cauſa factum locum. Alij dicunt tablinum à tabulis. Hactenus Feſtus.

Tabo, Ablatiuus. Vide T A B E S.

T A B O R {[illegible]} mons in medio Galileæ ſublimis.

T A B R A C A, pen. cor. {[illegible]} oppidum eſt Africæ minoris, Silius Sabaratam nominat libro 3.

Sabarata rum Tyrium vulgus, &c. Aliis Tabatra, quod minime mirum eſt Barbara enim vocabula inepta ſunt, nec ſemper eodem ſono vtraque lingua efferri conſueuerunt, vt Hermolaus ſcribit. Claud. in præfat. lib 2 in Eutrop.

Inclyta captiuum memoratur Tabraca Mauro.

Tabula, tabulæ, penult. corr. {[illegible]} Nota ſignificationis.

Imago alicuius in tabulis. Cic. 5. de Finib.

Incerta tabula bis literis, Vide R E C A D O, pen. prod.

Imprimere tabulas parieti, Vide I M P R I M O.

Votiua tabula. Horat. 1. Carm ode 5. Naufragi euadentes, pictas cladibus ſuis tabulas præferunt, & cum quibus euaſerint veſtimentis ad Neptuni templum ſuſpendunt. Iuuenal.

-& picta ſe tempeſtate tuetur. Et Virg. 12. Æneid.

Seruati ex vndis vbi figere dona ſolebant. Hæc Acron. Vide duodecimam Iuuenalis ſatyram.

Arripere tabulam de naufragio. Cic 3. Offic.

E naufragio tabula, Vide poſt N A V I S.

Pictæ tabulæ Horat. 1 epiſt 2 Cic. pro Roſc. Amer. Quid præterea cælati argenti? quid ſtragulæ veſtis? quid pictarum tabularum? quid ſignorum? quid marmoris apud illum putatis eſſe?

Laceræ tabulæ. Ouid. 11 Metam.

¶ Ad tabulam decumbere. Vide O A C V M B O

¶ Tabula cerata, in qua antiqui ſcribebant. Plaut. Aſin 13.

¶ Tabula, Liber eſt quem ſibi quiſque noſtrum priuatim facere conſueuit quaſi quoddam memoriæ promptuarium eorum quæ agimus, id eſt diarium & ephemeris actionum noſtrarum. Liu. lib. 4. De cenſura loquens, Conſtitutum eſt eam domum vniuſcuiuſque noſtrum debere exiſtimari, vbi quis ſedes & tabulas haberet, ſuarumque rerum conſtitutionem feciſſet. Budæus.

Tabulæ accepti & expenſi. Rationes in quas acceptæ & expenſæ pecuniæ referebantur. Cic. 3. Verr Idem pro Roſ. Comœdo. Si tabulas C. Fannius accepti & expenſi profert ſuas in ſuā rē, ſuo arbitratu ſcriptas, quo minus ſecundū illum iudiceris, nō recuſo. Mos erat (inquit Pædianus) vnūquemque domeſticum rationē ſibi totius vitæ ſuæ per dies ſingulos ſcribere: in quo appareret quid quiſque de reditibus ſuis, quid de arte, fœnore, lucróve ſepoſuiſſet quoque die, & quid item ſumptus damníve feciſſet. Sed poſtquā obſignandis literis reorū ex ſuis quiſque tabulis damnari cœpit, ad noſtrā memoriā tota hæc vetus conſuetudo ceſſauit. Hactenus Pædianus. Et hoc vocat Cic. Cōficere tabulas, ad Att lib. 12. epiſt. 4. ſub finē. Et Suetonius in Iulio cap 47. Scribit eum ſeruitia politiora comparaſſe immenſo pretio & cuius etiā ipſum puderet ſic, vt rationibus vetaret inferri.

Tuis tabulis cauſam dicis, pro Domeſticis rationibus Cic. in Ver. An tuis ſolis tabulis cauſam te dicturum exiſtimaſti? Budæus.

¶ Tabulæ nouæ appellātur, quādo debitores creditas pecunias cū vſuris perſoluere nō cogūtur ipſis creditoribus, & abolitis prioribus debitis nouæ tabulæ conſtituuntur. Cic. lib. 2. Offic. Tabulæ verò nouæ quid habent argumenti, niſi vt emas tibi mea pecunia fundum, eum tu habeas, ego non habeam pecuniam?

Vindices enim tabularum nouarum nouam tabulā ſedimus. Cic. 8. Philipp.

Proſcribere tabulam. Cic. Qu frat. lib. 2. 10.

Tabulæ, iudicum etiā dicuntur, Aſconius in Diuinatione. In cauſis maioribus iudices vniuerſi in ciſtā tabulas ſimul coniiciebāt, ſuas inſculptas literas habentes abſolutionis, ſiue condemnationis, cum de alicuius capite agebatur: N & L ampliationis. His enim literis ſignificabant non liquere. Idē Aſconius alio loco, tabellas ceteras intelligit, quibus ſentētias ferebant. erāt enim ſententiæ non vocales, ſed tabellariæ. Cic. in Piſon. Cui primam comitiis tuis dederas tabulam prærogatiuæ, quem in ſenatu Sententiam rogabas tertium.

Cenſoriæ tabulæ, Vide C E N S E O.

¶ Tabula Valeria. Cic. ad Terentiam, lib. 14 2. Quemadmodum à Veſta ad tabulam Valeriam ducta eſſes Idem in Vatinium.

Bibliothecas omnium philoſophorum vnus mihi videtur X I I. tabularum libellus, & authoritatis pondere, & vtilitatis vbertate ſuperare. Cic. 1. de Orat.

Figere tabulas, & refigere. Cic. Philip. 12. Num figentur rurſus hæ tabulæ, quas vos decretis veſtris refixiſtis? Simile eſt illud Virgilij Æneid. 6

-fixit leges pretio, atque refixit. Leges enim in tabulis æneis inciſæ erant. Hinc eſt illud Cic. epiſt. Famil. lib 12. epiſt. 1,

Tabulæ figuntur, immunitates dantur. Et paulo pòſt, Cuius acta refigere debebamus, eius etiam chirographa defendimus? Leges intelligit Cæſaris, de quibus fuſiſſimè Philip. 1.

¶ Tabulæ numero plurali, ſiue per diminutiuū tabellæ, dicebātur teſtamenta, ſiue aliæ publicæ ſcripturæ cuiuſcunque materiæ eſſent.

Vlp. in l. 1. D. de bonor. poſſ. ſecund. tabul. Tabulas teſtamẽti accipere debemus omnem materiæ figuram. Siue igitur tabulæ ſint ligneæ, ſiue cuiuſcunque alterius materiæ: ſiue chartæ, ſiue membranæ ſint, vel ſi corio alicuius animalis: tabulæ rectè dicuntur. Hæc ille. Quin. lib. 5. cap. 7. Teſtimonia dicuntur aut per tabulas, aut à præſentibus. Idem lib. 6. cap. 4. Vetus habebat teſtamentum: & vnus ex amicis recentioribus ſperans aliquid ex mutatione tabularũ, falſam fabulam intulerat, conſulens cum an primipilaris ei teſtamento ſuaderet ordinare ſuprema iudicia. Noli, inquit, facere: offendis illum. Primæ tabulæ teſtamenti ſunt, in quibus heredes primo loco inſtituuntur: ſecundæ ſunt in quibus ſubſtitutiones fiunt, ſi inſtituti hereditatẽ non adierint. Tabulæ enim teſtamentũ ſignificant. Vnde bonorũ poſſeſſiones ſecũdum tabulas & cõtra tabulas dictæ. Tabulæ etiam dicuntur folia teſtamenti. Quare primæ & ſecundæ tabulæ intelligi poſſunt prima & ſecunda charta teſtamenti, quę etiam primæ & ſecundæ ceræ dicuntur. Budæus.

Accuſare tabulas, Vide ACCVSO.

Tabulas teſtamẽti aperire. Caius, Quemadmodum teſt. ape. l. Sed ſi quis, & ſi fortè omnibus abſentibus cauſa aliqua aperire tabulas vrgeat, &c.

Conficere tabulas, Vide CONFICIO.

Configere tabulas, Vide CONFIGO.

Eximere alicuius nomen de tabulis. Cic. pro Roſc. Amer.

Inferre in tabulas aliquod commodum. Cic. pro Flacco.

Obſignare tabulas. Vide OBSIGNO.

Signatæ tabulæ. Quint. lib. 5. cap. 11.

Tabulæ ſupremæ, Teſtamentum Mart. lib. 5. epigr. ad Fauſtinum,
Quadrantem Criſpus tabulis Fauſtine ſupremis
Non dedit vxori. cui dedit ergo? ſibi. Criſpus hic omnia luxu perdiderat. moriens itaque nihil reliquit vxori, quoniam omnia dederat ſibi, id eſt, ventri ſuo.

¶ Tabulæ, Syngraphæ & documenta literaria. Cic. 2 de Orat. Nã pro tabulis & contra tabulas, & pro teſtibus & contra teſtes, &c. Vel ſeparatim dicere ſolemus de genere vniuerſo. Inde illud, Tabulis obſignatis cum aliquo agere 5. Tuſc. Budæus.

¶ Tabula pro auctione. Cic. pro Cecinna. Adeſt ad tabulã, licetur Ebutius, deterrentur emptores multi, partim gratia Ceſenniæ, partim etiam pretio. Fundus addicitur Ebutio. Tabulam poſuit pro auctione: quòd auctionis ſignum tabula figebatur. Intelligit itaque tabulam pendulam, publicè propoſitã atque ſuſpenſam, quæ loquebatur fundum Fulcinianũ venalem. Nẽpe quemadmodũ hodie in charta, ſic olim in tabula res venales ſcriptæ certo publico loco affigebantur, ac proſcribebantur: id eſt per ſcripturã proponebãtur ac publicabãtur, ſiue inſcriptione aut venales aut locandæ ſignificabãtur, vt omnes cognoſcerent. Idẽ ad Qu. fratrẽ lib. 2. epiſt. 6, Senſit Milo, dedit cuidã nõ familiari negotiũ, qui ſine ſuſpicione emeret eã familiam à Catone. Quę ſimul abducta eſt. Racilius qui vnus eſt hoc tempore Trib. pleb. rẽ patefecit, eóſque homines ſibi emptos eſſe dixit: & tabulã proſcripſit, ſe familiã Catonianã venditurũ. In eam tabulam magni riſus conſequebantur. Idẽ ad Att. lib. 12. 255. De hortis Scapulanis hoc videtur effici poſſe, aliud tua gratia, aliud noſtra, vt præconi ſubiiciantur. Id niſi fit, excludemur. Sin ad tabulã venimus, vincemus facultates Othonis noſtra cupiditate. Hoc eſt, ſin præconi ſubiicientur, & auctio fiet. Hæc tabula etiã Titulus dicebatur, & libelli. Vide ſuis locis. Vide Auctionariæ tabulæ, in AVSO.

Tabella, tabellæ, Diminut. {[illegible]} Parua tabula. Plin. lib. 16. cap. 39. Inuentum eſt pictorum tabellis immortale. Cic. ad Gallum, lib. 7. 14. Ea volebam tabellis ornare.

Blandæ denſæque tabellæ Iuuen. Saty. 9.

Legitimis tabellis tibi iuncta mulier Iuuenal. Saty 6.

Raſis tabellis infuſa cera Ouid. 1 de Arte.

Committere verba tabellis. Ouid 9. Metam.

¶ Tabellæ, Epiſtulæ dicebantur, quod in breuibus tabulis ſcriberentur. Plaut. Epid. 5. Idem Pſeud 5,
Tace dum pellego tabellas.

Croceæ membrana tabellæ Iuuen. Saty. 7.

Laureatæ tabellæ, Vide LAVRVS.

Lepidæ tabellæ, Vide LEPIDVS.

Verba dedit ferenda tabellis. Ouid. 14 Metam.

Properatæ tabellæ, Celeriter ſcriptæ Ouid. 9. Metam.

Arcanas ſignare tabellas. Ouid. 2. Amor. eleg 15.

¶ Tabellæ, in quibus iudices ſcribebant. Cic. 1. Verr. Ceratam vnicuique tabellam dari cera legitima, non illa infami ac nefaria. Idem 6. Verr. De quo vos ſententiam per tabellam feretis? De tabellis vide Vti rogas, in ROGO, & PONS.

Tabella damnatoria, & abſolutoria Sueton. in Auguſto cap. 33. Nõ tãtùm duas tabellas, damnatoriã, & abſolutoriã, ſimul cognoſcẽtib^9^ dedit: ſed tertiã quoq; qua ignoſceretur iis quos fraude ad ſignandũ, vel errore inductos cõſtitiſſet. De falſo loquitur teſtamẽto Suet.

Videtis in tabella iam antè quanta facta ſit labes. Cic. de Amicit.

Ferre tabellam Cic. 2. de Leg Agr Quod meis comitiis nõ tabellã indicẽ tacitę libertatis, ſed vocẽ viuã prę vobis, indicẽ veſtrarũ erga me voluntatũ ac ſtudiorũ tuliſtis. Alij legunt vindicem libertatis.

Obſignata tabella. Cic. 5 Tuſc.

Grata tabella. Cic pro Plancio.

Tabella dimidiata, Varro, Vis potius villæ publicę vtamur vmbra, quã priuati cãdidati tabella dimidiata ędificemus nobis? Hoc eſt, Vis ingrediamur potius villã publicã, quã in anguſtum tabernaculũ candidati noſtri nos conſtipemus? Nam dimidiatam tabellam dixit exiguam tabernaculi partem multis hominibus refertã: ædificat autem ſibi, qui tanquam ædificium ſibi parat & locum. Turnebus.

Tabellarius, tabellarij, m. g. {[illegible]} Ratiocinator, ſupputator, phyllaciſta. Qui in tabella, nomina & rationes obſeruat. Sidonius ad Petreiam, Sed & ille ſuſcipiebat hũc granditer habens in eo conſiliarium in iudiciis, vicarium in eccleſiis, procuratorem in negotiis, villicum in prædiis, tabellarium in tributis, in lectionibus comitem, in expoſitionibus interpretẽ, in itineribus cõtubernalem.

Tabellarius idem dicitur Senecæ epiſt. 89.

Locuples tabellarius, Vide Locuples in LOCVS.

¶ Tabellarius, Qui literas perfert. Cic. ad Teren. lib 14. 11, Idẽ ad Pætum, lib 9. 15, Duabus tuis epiſtolis reſpondebo: vni, quàm triduo antè acceperam à Zeto: alteri quam attulerat Phileros tabellarius.

Fidelis tabellarius. Cic. Att. lib. 18.

Tabellarios deprehendere. Cic. Famil. 12.

Tabellario excutere Aſinius Ciceroni Famil. 10.

Tabellarios mittere, vel remittere. Cic. Famil. 2.

Tabellarios ſubminiſtrare vel præbere. Cic. ad Qu. Frat.

Tabellarios ſcrutari. Aſinius Ciceroni Famil, 10.

Tabellarius, Adiect. {[illegible]} vt Lex tabellaria. Cic. pro Seſtio, Tabellaria lex ab L. Caſſio ferebatur: populus libertatẽ agi putabat ſuam: diſſentiebant principes, & in ſalute optimatium temeritatẽ multitudinis & tabellæ licentiam pertimeſcebant. Aſconius in ſecundum Verrinarũ, L. Caſſius, Inde, inquit, ſunt leges Caſſiæ tabellariæ de ſuffragiis liberè ferendis, non voce, ſed tabella. Vide, Suffragia quomodo ferri ſolerent, in SVFFRAGOR. Tabellariæ naues, Quæ præmittebãtur in portũ, ad nunciandum aduentum proximæ claſſis. Senec. epiſt. 78.

Tabellio, tabellionis. Firmic. lib 5 cap. 5 & lib. 8 cap 18. Idem lib 4. cap. 5, Tabelliones publicos facit, & qui ex literis quærant vitæ ſubſidia.

Tabularis, & hoc tabulare, pen. pro. {[illegible]} Quod ad tabulas pertinet, & in tabularum ornatũm accommodatur. Plin lib. 34 cap 9 Æs omne frigore magno melius funditur. Sequens temperatura ſtatuaria eſt, eadémque tabularis.

Tabularia, Species tormenti. Seneca lib. 3. de Ira, cap. 19 Torſerat per omnia, quæ in rerum natura triſtiſſima ſunt, fidiculis tabularibus, aquuleo, igne, vultu ſuo.

Tabularium, tabularii, Locus erat Romæ refertus omnibus inſtrumentis, tabulis, literiſque publicis, in quibus omnia paſcua, prædia vectigalia, portoria, ciuitates, redẽptionéſque publicanorũ perſcripta erãt. Erat autẽ in atrio Libertatis. Liuius, Cẽſores extẽplo in atriũ Libertatis aſcẽderũt, & ibi ſignatis tabellis publicis clauſóq; tabulario & dimiſſis ſeruis publicis, negarunt ſe prius quicquã negotij publici geſturos, quã iudiciũ populi de ſe factum eſſet. De eo Virgil. ſcripſit, Inſanũmque forum populi & tabularia vidit. Turnebus.

Tabularius, Subſtant. Supputator, ratiocinator. Vlp in l. vlt. D. Si menſor falſum modũ dixerit. Ego & aduerſus tabularium puto actiones dandas, qui in computatione feſellit. Tabularij, inquit Antonius Auguſt. ſunt qui magiſtratibus, in publicis, aut priuatis negotiis cautiones, acta & rationes cõſcriberent. Hos ſeruos publicos appellatos ſcimus, quòd ſerui fuiſſent, antequã id fieri Arcadius vetaret conſtitutione 3. De tabulariis, ſcribis, holographis, & cenſualibus, quæ in Theodoſiano quoque libro extat. Hodie Tabelliones appellãtur: ſed his rationum tabulæ nullæ committuntur, vt tabulariis. Hæc ille.

Tabularij {[illegible]} Obſignatores tabularum, ſiue hæ ad teſtamentum, ſiue ad aliud pertineant. Tacit. lib. 14. Igitur Fabianus tabulariis quoſ memoraui, & aliis minus illuſtribus obſignat.

Tabulinum, n. g. Mœnianum tabulis fabricatũ. Varr. de vit. Pop. Ro. lib. 2. Ad focum hyeme ac frigoribus cœnitabãt: æſtiuo tempore in propatulo: rure in corte: in vrbe, in tabulino, &c. Vide Nonium.

Tabulo, tabulas, pe. cor. {[illegible]} tabulare, Tabulis aliquid cõſtruere.

Tabulatio, Verbale {[illegible]} Ipſa tabularum conſtructio. Cæſar. 2. bel. Ciuil. Centonéſque inſuper iniecerunt, ne aut tela tormentis miſſa tabulationem perfringerent, aut ſaxa ex catapultis latericium excuterent.

Tabulatus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} ex tabulis factum Vt tabulatus tranſitus, Tabulis vbique interpoſitis confectus. Plin. epiſt. 17. lib. 2.

Tabulatum, pen. prod. n. g. {[illegible]} Plana in ædificiis ſuperficie, quadratis lapidibus, vel etiam tabulis conſtrata & parietibus vndecunque ſuffulta. Cato cap 3, Si in terra, vel tabulato olea nimium diu erit, puteſcet, oleum fœtidum fiet. Cæſ. 6 bel. Gal In extremo ponte turrim tabulatorum quatuor conſtituit, præſidiũmque cohortium duodecim pontis tuendi cauſa ponit. Iuuen. Saty. 10.
—numeroſis parabat
Excelſæ turris tabulata. Virg. 2. Æneid.
Summa tabulata
Deſtruit tabulata. Stat. 10. Thebaid.
Strata ſolo tabulata. Stat. 1 Sylu 5.

¶ Tabulata, in arboribus ſunt rami effuſiores in plana tendentes, non in altiora creſcentes, inquit Seruius. Plin lib 17. cap. 23, Et vlmus detruncata à media in ramorum ſcamna digeritur, nulla ferè viginti pedum altiore arbore: tabulata earum ab octauo pede altitudinis dilatantur in collibus, ſicciſque agris. Virg lib 2 Georg.
—ſummáſque ſequi tabulata per ramos. Colum. lib. 5. cap. 6.

Taburn. Vide TABES.

TABVRNVS, mons Campaniæ, oliuetis abundans. Virg. 2. Georg.
—iuuat Iſmara Baccho
Conſerere, atque olea magnum veſtire Taburnum.

TACAPA, pen. cor. {[illegible]} Ptolemæo lib. 4. cap 5. Vrbs Syrtis paruæ Plinio Tacape: vulgò *Capis*.

Taceo, taces, tacui, tacitum, pen. cor. {[illegible]} tacere, Notæ ſignificationis. Terent Eunuch. 5. 2,
Nunquid habes quod contemnas, quid tu autem Thraſo?
Tacent, ſatis laudant.

Enunciabo apud homines familiariſſimos, quos ſemper tacui, & tacendum putaui. Cic. 1. de Orat.

Ante expectatum tacuit. Ouid 4. Metam.

Tacere aliquid, Reticere. Terent. Eun 1. 5.

Callidè quid tacere. Quint. lib. 5. cap. 13.

Taceo te. Plaut. Milit. 14.

Vicisſe ſe tacendo. Ouid 2 de Rem ed.

Tacere de. Plin. lib. 13, cap 16. De menſis tamen tacuit.

De re aliqua tacere. Quint. lib 1. cap. 2.

Nimium diu de rebus alicuius tacere. Cic. Att. lib. 1. 14.

In his ſaltem rebus, in quibus de ſe taceri velit, tacere. Cicero de lege Agrar.

An me taciturum tantis de rebus exiſtimauiſtis. Cic. 2. Ver.

¶ Tacere, Securum eſſe: quoniam qui ſecuri ſunt, nullam interrogandi cauſam habent. Terent. Adel. 2. 4.

Tace modò, ac ſequere. Ibid. 2. 2.

Tace, egomet conueniam iam ipſum.

¶ Tacere etiam dicuntur quæ ſine voce ſunt. Virg. lib. 4. Æneid.

...totúmque peteret.

Luminibus tacitis. Et 4. Æneid.

Quum tacet omnis ager.

Amor tacetur in medio Marte. Ouid. 1. Amor. eleg. 18.

Iurgia turbida tacuerant. Ouid. ad Piſonem.

Oculi tacent. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

Plectra dolore tacent. Ouid. epiſt. 15.

Tacitum eſt, impersonale. Terent. Adel. 5. 4.

Ignotum eſt, tacitum eſt, creditum eſt.

Taceantur Mart. lib. 1.

Factious & pigri taceantur ſtagna Neronis.

Tacens, tacentis {[illegible]} Partic. Plaut. Rud. 2. 4.

Quia enim neque loquens es, neque tacens vnquam bonus.

Oratio tacens. Quint. lib. 1. cap. 18.

Fluuius tacens, Sine murmure, & quaſi imperceptibiliter fluens. Senec. Herc. fur. 9.

Ventum tacente tumuit mare, Non flante Senec. Medea, 10.

Tacendus, tacenda, tacendum {[illegible]} Mart. lib. 1.

Vir Celtiberis non tacende gentibus, &c.

Loqui tacenda Ouid. 2. de Arte.

Tacitus, tacita, tacitum, pen. cor. {[illegible]} Qui tacet: & quod ſecretum eſt optimè nouit tenere apud ſe, & tacere. Plautus Rud. 23.

Tu abi tacitus tuam viam. Terent. Eun. 3. 5.

Quid eſt? ec. tacitus, citius audies. Idem Hecyra, 4. 2.

Ita corripuit derepente tacitus ſeſe ad filiam.

Aſſentitur tacitus. Cic. 2. Verr.

Accepit hanc plagam tacitus. Cic. 5. Verr.

Arguit tacitus. Liu. 1. ab Vrbe.

Dat tacitus. Cic. 2. Ver. Id enim conſilij mihi profectò taciti dabitis, quod egomet mihi neceſſariò capiendum intelligo.

Perſpicere voluntatem tacitorum. Cic. 1. in Catil.

¶ Tacitus, Paſſiuè aliquando accipitur. Virg. 6. Æneid.

Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat? Cic. ad Appium, lib. 3. 8. Sed prima duo capita epiſtolæ tuæ tacita mihi quodammodo relinquenda ſunt.

Vulgator taciti. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.

Si voluntas tacitis verbis intelligi poſſet, verbis omnino non vteremur. Cic. pro Cecina.

Nihil me mutum delectat, nihil tacitum. Cic. 3. in Catil.

¶ Acceſſus tacitus. Vide ACCEDO.

Affectu tacito lætari, Amare occultè. Ouid. 7. Metam.

Annis tacitis ſeneſcimus, Tacitè fluentibus. Ouid. 6. Faſt.

Occulta & tacita aſſenſio. Cic. pro Milone.

Cælo tacito labentia ſydera, Nocturno, per quod tacetur, vel quia cæli motus à nobis non auditur.

Cogitationes tacitæ. Quint. lib. 6. cap. 1.

Commendatio tacita. Quint. lib. 4. cap. 1.

Curſus tacitus fluminis. Ouid. 14. Metam.

Tacita eſſe poterit in id dignitas noſtra? pati poterunt oculi me cum Gabinio ſententiam dicere? Cic. Att. lib. 10. ep. 7.

Dolor tacitus. Ouid. 1. Faſt.

Dulcedine tacita tangere pectus, Viſcera introrſum titillante. Lucret. lib. 3.

Reprehendi tacita exiſtimatione. Cic. de Prouinc. Conſul.

Vocat me alio iamdudũ tacita veſtra expectatio. Cic. pro Cluent.

Tacita corporis figura. Cic. pro Roſc. Comœd.

Furtum tacitum. Ouid. 1. Faſt.

Inceſſu tacito progreſſus. Virg. 12. Æneid.

Tacitæ magis & occultæ inimicitiæ timendæ ſunt, quàm indictæ & apertæ. Cic. 7. Verr.

Ira tacita exæſtuare, Tecta, occulta. Ouid. 6. Metam.

Mente tacita gerit vulnus inconſolabile. Hoc eſt maximum dolorem. Ouid. 3. Metam.

Mœſtitia tacita. Liu. 1. ab Vrbe. Sed ſilentium triſte ac tacita mœſtitia ita defixit omnium animos.

Murmure tacito venerantur nomen, Voce ſubmiſſa. Ouid. 6. Met.

Nox tacita, in qua omnia tacent animalia Ouid. 9. Metam.

Nutus taciti. Ouid. 3. Amor. 10.

Officium & ſtudium tacitum. Cic. pro Quintio.

Os tacitum præbere alicui. Cic. 5. Verr.

Pallore tacito fatetur animum. Ouid. 6. Faſt.

Paſſu tacito prætereire. Claud. 4. Paneg.

Pectus tacitum pertentant gaudia Virg. 1. Æn.

Piſces taciti, Muti. Ouid. 1. Metam.

Timor tacitus. Lucret. lib. 6.

Vis tacita. Quint. lib. 3. cap. 5.

Voce tacita dicere aliquid, Suſurrare. Ouid. 9. Metam.

Vulnus tacitũ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Tacitum iudicium, Genus quoddam iudicij fuit apud Romanos, de quo ſic ad Atticũ Cicero loquitur, Senatus decreuit vt tacitũ iudiciũ ante comitia fieret, ab iis conſiliis, quæ erant omnibus ſortita in ſingulos candidatos: magnus timor candidatorũ. Interdum cum magno ambitu honores peterentur aperta largitione, ob candidatorum contentionem diſciplinæ & inſtitutis patriis legúmque iuſſis repugnantem, populíque tribus & centurias corrũpentem, Senatus decernebat, vt iudicium fieret tacitum in candidatos, quo vel ante damnarentur ambitus, vel eorũ comitiis ratio non haberetur, quòd more maiorum petiiſſe non viderentur. Hoc meridiana luce clarius redditur, quod apud Ciceronem 3. Officiorum alioquin eſt obſcurum, vt ait. Quamuis enim demerſæ ſint leges alicuius opibus, quamuis mene facta libertas, emergunt tamen hæc aliquando aut iudiciis tacitis, aut occultis de honore ſuffragiis. Hic enim tacita iudicia non alia eſſe, arbitror, quàm quæ ea epiſtola ad Atticum erant paulò antè ſunt Ex Turnebo.

¶ Tacitum, Subſtantiuum, pro arcano quod taceri volumus. Senec. epiſt. 84. Falſum ergo eſt hoc quod patrocinij loco ponitur, eo qui ſoleat ebrius fieri, non dari tacitum.

Vulgator taciti. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.

Tacitè, Aduerbium ſiue tacitò, pen. cor. hoc eſt ſecretè, & ſubmiſſè. {[illegible]} Plau. Pœnulo, 1.

Matronæ tacitè ſpectent, tacitè rideant. Idem Aſin. 12.

Tacitè auſcultemus.

Tacitè dare poteſtatem. Cic. pro Milone.

Tacitè, obſcuréque concedere. Cic pro Quintio.

Tacitè prætereuntem execrari. Liu. 2. ab Vrbe.

Tacitè rogata. Cic. pro L. Manil.

Annus tacitè labens. Ouid 1. Faſt. Hoc dixit ad ipſum tempus reſpiciens, quod eſt menſura motus cæli, quod quidẽ tacitè mouetur.

Tacitò intelligere. Cic 4. Verr.

Habere aliquid tacitè. Liu. lib. 2. Decad. 5. Et quanquam diſſimulare, & tacitè habere id, patíque ſtatuerat.

Taciturnus, Adiect. {[illegible]} Qui natura facilè tacet.

Ripa taciturna caret ventis, Horat. 3. Carm. ode 29.

Silentia taciturna. Ouid. 2. de Arte.

Statua taciturnius. Horat. 2. epiſt. 2.

Taciturniſſimum oſtium, apud Plautum Curc. 2.

Taciturnulus, pen. cor. {[illegible]} Adiect. diminut. Apuleius, Blanda mulier, & taciturnula.

Taciturnitas, pen. cor. taciturnitatis, f. g. {[illegible]} Obſeruantiæ genus in ſilentio conſiſtens. Terent. And. 1. 1.

Sed his quas ſemper in te intellexi ſitas,

Fide, & taciturnitate. Cic. ad Lent. lib. 1. 5. Sed noſti hominis tarditatem & taciturnitatem.

Annua taciturnitas. Cic. in Piſonem.

Inuida taciturnitas. Horat. 4. Carm. ode 8.

Perpetua taciturnitas, Vide PERPETVVS.

Suſpicionẽ mihi maiorẽ tua taciturnitas attulerat. Cic. Att. lib. 7.

Experiri taciturnitatem alicuius. Cic. de Clar. Orat. {tra.

Taciturnitas imitatur confeſſionem. Cic. 1. de Inuent.

TACHAS, Rex Ægyptiorum fuit, qui cùm Ageſilaum Lacedæmoniorum regem, breuis ſtaturæ hominem, qui idcirco venerat, vt cum eo belli ſocietatem iniret, eíque auxilium ferret, hoc intempeſtiuo ioco laceſſiſſet, [illegible] id eſt, parturiebat mons: at Iupiter metuebat, illa autẽ murẽ peperit: regno ſuo eſt ſpoliatus, alienato a ſe Ageſilao, ſocietateque diremptа. Hæc Athenæus lib. 14.

TACITVS, Cornelius {[illegible]} ſub Adriano principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinij Iunioris, Belgicæ Galliæ rationes procurauit, ad Veſpaſianos vſq; peruenit, ab iiſq; honoribus auctus hiſtoriam principum conſcripſit, ab Auguſto vſque ad Adrianum, quæ ad nos haud integra peruenit. Hanc igitur non vitas imperatorum auſus inſcribere, ſed tantùm diurnales actiones, quæ medium inter hiſtoriam & vitas tenerent. Scripſit & de Clar. Orat. Cic. Brutum & materia & dicendi copia imitatus. Præterea vitam Agricolæ ſoceri ſui: & de moribus ac ſitu Germaniæ, ſtylo preſſo & eleganti, tum arguto & ſententioſo: in cætera verò hiſtoria aliquantulum ſublimior. Scribit Flauius Vopiſcus hunc auctorem tanquam è ſuis progenitoribus, Tacitum imperatorem quotannis decies deſcribi, ne liber periret, cúmque in omnibus bibliothecis poni iuſſiſſe. Tertullianus autem noſter eum mendaciorum loquaciſſimum appellat.

TACOLA, {[illegible]} Indiæ emporium extra Gangem Ptolemæo lib. 7. cap. 2. Malacha nunc dicitur, miræ magnitudinis, à Portugalenſibus vi capta: quod teſtatur epiſtola Emanuelis regis ad Leonẽ decimũ.

Tactus. Vide TANGO.

Tæda, tædæ, Vide TAEDA.

Tædet, tædebat, tæduit, & tæſum eſt, {[illegible]} tædere, Notæ ſignificationis. Terent. Eunu. 1. 1.

Et tædet, & amore ardeo.

Cõſtruitur cum infinitiuo, aut accuſatiuo à parte anteriori, & genitiuo à poſteriori.

Cum infinitiuo. Terent. Phorm. 3. 1.

At enim tædet iam audire eadem millies.

Cum genitiuo. Plaut. Caſin. 3.

Abeo intrò, tædet ſermonis tui. Subaudi me Ter. Eunu. 1. 3.

Tædet harum quotidianarum formarum. Cic. ad Attic. lib. 1. 39.

Protinus vitæ tædet, ita ſunt omnia omnium miſeriarum pleniſſima.

Tædet amorum. Stat. 4 Thebaid.

Quid quæris? tædet omnino eum nos vitæ. Cicero Attic. lib. 5. 14.

Tædium, tædij {[illegible]} Plin. lib. 19. cap. 6 de alio, Tædium huic quoque halitu, vt cepis, nullum tamen coctis.

Laboris tædium. Quint. lib. 2. cap. 2.

Sollicitum tædium. Horat. 1. Carm. ode 14.

Adducere tædium, Vide ADDVCO.

Afferre tædium, Vide AFFERO.

Cepit tædium, Vide CAPIO.

Capere tædia cœpti Ouid. 9. Metam.

Deuorare tædium. Vide DEVORO.

Dictare tædium lucis. Quint. lib. 1 cap. 3.

Effugere tædium varietate. Quintil. lib. 4. cap. 2. Nam debet eſſe quam puriſſimus ſermo, & qui varietate tædium effugiat, & mutationibus animum leuet.

Iuſſe tædia lunæ. Satyr. 16.

Ferenda tædia alicuius Ouid. 14 Metam.
Leuare tædium lectionis Quint. lib. 2. cap. 12.
Parere tædium. Quint. lib. 2 cap. 12.
Subire longa tædia. Claud. 2 in Eutrop.
Tædia ſubeunt animos Iuuen. Saty 7.

Tædulus, pen. corr. Feſtus, Tædulum antiqui interdum pro faſtidioſo, interdum quod omnibus odio eſſet, ponere ſoliti ſunt.

Tædioſus, pen. prod. Adiectiuum. Firmicus lib. 1 cap. 3. Ille iouiſſus longam ac tædioſam lucis ſuſtinet ſarcinam. Lucis, id eſt vitæ. De ſene loquitur inualido & mori cupiente.

Tænarus, pen. corr. {ταίναρος} Locus vmbroſus in radice Maleæ promontorij Laconiæ iuxta Spartam ciuitatem. In quo quia hiatus magnus eſt, & ſtrepitus progredientium percipiuntur, dixerunt veteres per hunc eſſe deſcenſum ad inferos. Virg. 4. Georg.
Tænarias etiam fauces alta oſtia Ditis. Ibi etiam λατομίαι, hoc eſt lapidicinæ lapidum pretioſorum, qui & Laconica marmora, & Tænarei lapides vocantur. Propert. lib. 3 eleg. 2.
Quod non Tænareis domus eſt mihi fulta columnis. Et in ſingulari g. m. eſt, in plurali neutri Græcè ταίναρα, quo Tænarum oppidum vbi dictum eſt, de quo ſic Suidas, Tænarū promontorium Laconiæ, in quo fauces erant ad inferos deducentes et ibi & Neptuni præſidis templum: illic ſupplicantes in ſacello Neptuni Helotes nihil veriti Lacedæmonij interfecerunt.
Inuiſi Tænari horrida ſedes Horat. 1 Carm. ode 34.
Operta ſeruis Tænarus. Lucan. lib. 9.
Spartanus Tænarus. Senec. Herc. fur. 7.

Tænarius, Adiect. {ταινάριος} vt Luci Tænarij Stat. 1. Thebaid.
Marita Tænaria, Helena. Ouid. epiſt. 13.
Tænarij lapidis meminit Plin. lib. 36 cap. 22.

Tænaris, pen. cor. Patronym. fœm. {ταιναρίς} vt Ora Tænaris. Ouidius epiſt. 16.

Tænia, tæniæ {ταινία} Vittarum extremitas. Virg. 7. Æneid.
— fit tortile collo
Aurum ingens coluber, fit longæ tænia vittæ.
Tænia, Tinea etiam Virg. 5 Æneid.
Puniceis ibat euincti tempora tænis. A tæna, non tænia. Nam & tæna & tænia dicitur. Seruius.
Tænia propriè dicitur faſcia, inquit Feſtus. Græca enim dictio eſt, ταινία, quam ſic interpretatur Verrius, vt dicat ornamentum eſſe laneum capitis honorati, vt ſit apud Cæcilium in Androgyno, Sepulchrum plenum tæniarum, ita vt ſolet. Et aliàs, Dum tæniam qui volnus vinciret petit. Ennius in Alexandro, Volans de cœlo cum corona & tæniis. Hactenus Feſtus. Plin. lib. 13. cap. 12.
Tæniæ, Sunt in mari candicantes cautes longo tractu faſciam imitantes, à quibus tænienſes purpuræ vocantur, quæ in illis degunt locis. Meminit Plinius, apud quem tænei maris perperam, pro tæniis maris ſcriptum eſt. Turnebus.
Tænienſis purpura, apud Plinium, Vide T AE N I A E.
¶ Tæniæ, aliter. Vide T I N E A. Sunt autem lumbrici ventris, lati quidem illi, ſic dicti, quòd inſtar faſciarum ſint lati ac longi. Vnde proditum eſt à Plin. lib. 11 cap. 33. Iuxta hominem tænias triceném pedum, aliquando & plurium longitudine naſci.
¶ Tænia, Genus piſcis apud Plinium, lib. 32. cap. 7.

Tæniola, pen. cor. Diminut. {ταινίδιον} Colum. lib. 11 cap. 3. Braſſica, quum ſex foliorum erit, transferri debet, ita vt radix eius liquido fimo illita, & inuoluta tribus algæ tæniolis pangatur. Hoc eſt quaſi faſciolis.

T A G A S T E {ταγάστη} Plin. lib. 5. cap. 4. ciuitas Africæ, à qua Tagaſtenſis. Vnde qui Aurelij Auguſtini vitam ſcripſere, Tagaſtenſem eum fuiſſe memorant.
Tagax, Furunculus, à tagendo, quòd videlicet alienas res tagat, hoc eſt tangat. Veteribus enim tagit, pro tangit vſitatum fuit. Vnde Plauti illud in Epid. Ne attigas Ea fieſto.

Tages {τάγης} Aruſpicinæ inuentor, Cicerone teſte lib. 2. de Diuin. Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi, cùm terra araretur, & ſulcus altius eſſet impreſſus, ex titiſſe repentè & eum affatus eſſe qui arabat, &c. Omnem autem orationem fuiſſe eam qua aruſpicinæ diſciplina contineretur, eam præterea crebriuſſe rebus nouis cognoſcendis, & ad eadem illa principia referendis.

Tago, tagis, tagi {θιγω} tagere, dixere veteres, quod nunc Tāgere dicimus Pacuuius in Teucro, vt ſi quiſquam me tagit, & tagam. Idem in Hermiona, Aut non certam niſi tagam. Feſtus, Sine dubio id antiqua conſuetudo vſurpauit. Nam nunc ſine dubitationibus non eſſet tur, vt contigit, attigitque ſecundū aliquos idē ſunt quod tagit. Feſt.

T A G V S {τάγος} Hiſpaniæ fluuius, in Luſitania aureis arenis celebratur, Plin. lib. 3. cap. 3. Nunc vulgò dicitur *Tam*, vt in Mela ſcribit Oliuarius.
Amnis aurifex Tagus. Catul. in Iulium Cæſ. 27.
Auriferi ripa beata Tagi. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Opacus Tagus. Iuuen. Saty. 3.

T A G E S T E S, Vide T A Y G E T V S.

Talaris. Vide T A L V S

T A L A S S I O {ταλασσιος} ei virginitatis deus: & apud Romanos, inquit Seruius, inuocatur. Vide T H A L A S S I O.

Talea, taleæ {φυτευτήριον} Fruſtum ligni præciſum ex vtraque parte, vt in terra inſeratur. Præciſis enim lignis vel pedali vel cubitali magnitudine nonnullæ arbores ſeruntur: idque lignum præciſum Græco nomine generali ξύλον, Latinè talea dicitur, Vulgò *Plantale*. Plin. libro 17. cap 17. Myrtus & taleis ſeritur: nucus taleis tantùm: quoniā ramo eam ſeri religio fulgurom prohibet. Quapropter de talearum ſatu nunc dicendum eſt, &c. Cato de Re ruſt. capite 45. Taleas oleaginas, quas in ſcrobe ſaturus eris, tripedaneas decidito.
Talea inſtrumentū bellicū, et vincu, Cæſ. 7 bel. Gal. Ante hęc taleę pedem longæ ferreis hamis infixis totæ in terram defodiebantur.
A talea (vt Varro ſentit) *Taleam* vulgò dicitur lignum, quum ſcinditur: & intaliatu dam præcidendo formatur. Et quum ramus ex vtraque parte æquabiliter complanatur, vt numerus aliquis in eo deſcribatur, dicitur talea.

Taleola, taleolæ, pen. cor. Dimin. Columel. lib. 3. cap. 17. Complures taleolas terræ mandauerunt. Idem lib. 12. cap 33.

Talentum, talenti {τάλαντον} Talentum multiplex fuiſſe Budæus in eo opere, quod de aſſe conſcripſit, latiſſimè docet. Tātùm hic dicemus talentum Atticum, quod plurimū celebratur ab hiſtoricis, ſexaginta libras valuiſſe, ſeu minas: hoc eſt ſex millia denariûm, vel drachmarum, quæ ſexagies denos coronatos valent, hoc eſt ſexcentos Talentum, ſexcenti aurei ſunt. Decem talenta, ſex millia aureorum. Quindecim talenta, nouem millia aureorum. Viginti talenta, duodecim millia. Horat. de Arte,
Pythias emuncto lucrata Simone talentum.
Argenti aurique talenta. Virg. 5. Æneid.
Aſferre alieni talenta. Cic. 5. Tuſc. Cùm legati ab Alexādro quinquaginta ei talenta attuliſſent, quæ erat pecunia temporibus illis Athenis præſertim maxima, &c.
Duo magna talenta auri. Virg. 9 Æneid.
Talenti magni meminit. Plaut. Rud. 18.
— nam promiſimus
Carnufici aut talentum magnum aut iſtunc hodie ſiſtere.

T A L G A {ταλγα} inquit Pomponius lib. 3. inſula in Caſpio mari ſine cultu fertilis, omni fruge ac fructibus abundans: ſed vicini populi, quæ gignuntur attingere nefas & pro ſacrilegio habent, dijs parata exiſtimantes, diiſque ſeruanda. Hactenus Mela. Ptolemæo lib 6 cap. 9. Talca dicitur. Plin. lib 6. cap. 17. in Caſpio mari vulgatam inſulam Tazatam eſſe ſcribit.

Talio, talionis, f. g {ἀντιπάθεια} Vindicta, hoſtimentum, vt ſiquis manum alicui amputauerit, illi manus Romanorum lege amputari debet. Vnde retaliare formauit Gellius. Feſtus, Talionis mentionem fieri in X I I. Tab. ait Verrius hoc modo, Si membrum rupit, viſum cum eo pacit, talio eſto. Neque id quid ſignificet indicat, puto quia notum eſt. Permittit enim lex parem vindictam Plin. lib. 7 cap. 54. Sicut in Corneliis familia nemo ante Syllam dictatorem traditur crematus. Idque voluiſſe, veritum talionem, eruto C. Marij cadauere.

Talis, & hoc tale {τοῖος, τοιοῦτος, τοιόσδε, τηλίκος, τηλικοῦτος} Notæ ſignificationis. Terent. Heaut. 5 3.
Tū præterea talem, niſi tu, nulla pareret filium. Cic. pro Quint. Tot taléſque viri. Idem Catoni lib. 15 4, Sed tale ne tantum. Virg. 1. Æn.
— qui tanti talem genuere parentes?
Vir tali dignitate præditus. Cic. pro Cluent.
Quales ſumus, tales eſſe videamur. Cic. 1 Offic.
Vereor ne talium perſonarum minuam gloriam. Cic. 4. Acad.
Aliquid tale. Cic. Attic. lib. 16. 335. Non equidem hoc diuinaui, ſed aliquid tale putaram fore.
Talis quidam. Cic. 2. de Leg. Omnem eam legem, &c. eſſe laudabilem talibus quibuſdam argumentis ducent.
Quum hæc talia ſint, quo minus, quod ad me pertinebit, homines interpellent, vt ſuprà ſcripſi, non impedio. Brutus ad Cic. lib. 11, 10.
Tale ac. Cic. in Vatinium, Honos talis Po. Ro. voluntate paucis eſt delatus ac mihi.
Talis vt. Cic. 1. Offic. Tales enim nos tunc putamus eſſe, vt iure laudemur.
Talis, qualis. Cic. 1. de Orat. Et ipſis apud quos ageret, talis qualem ſe ipſe optaret, videretur. Idem 2. de Inuent. 231.

Taliter, pen. corr. Aduerb. {τοιῶς} Cic. ad Attic. lib. 10. 308. Etenim audieram venam taliter liceret. Vetus codex legit aliter. Mart. lib. 5. ad Vulcanum.
Qualiter Aſſyrios renouant incendia nidos, &c.
Taliter exuta eſt veterē noua Roma ſenectam, &c. Plin. lib. 35. c. 8. 11.

Talitrum, taliti, pen. cor. neu. gen. Percuſſio quæ vngue frons puerorum infringitur. Suet. in Tiberio Cæſare, cap. 68. Siniſtrā manu agiliore, ac validiore. Articulis tam firmis, vt recens & integrum malum digito terebraret, caput pueri, vel etiam adoleſcentis talitro vulneraret.

Talpa, talpæ, g. m. & fœm. {ἀσπάλαξ} Animal notum, quod oculis carere dicitur & viſu, muri ſimile. Virgil. 1. Georg.
Aut oculis capti fodêre cubilia talpæ Vbi Seruius, Oculis capti, hoc eſt oculis debiles. Quum enim talpæ cæcæ naſcantur, quomodo capti oculis? Illi enim capti dicuntur, qui aliquando viderunt. Et mutauit genus nam hæc talpa dicitur.
Deſyderat lumen talpa. Cic. 4. Acad. Quid talpam num deſyderare lumen putas?

T A L T H Y B I V S, {ταλθύβιος} Homero Iliad. 1. præco Agamemnonis in Græcorum exercitu, qui vnà cum Eurybate ab Agamēnone miſſus eſt ad Achilis caſtra, vt Briſeidem ſui moliſſimam abduceret.

Talus, tali, maſ. ga. {ἀστράγαλος, σφυρόν} Pars pedis, Os eſt prope calcaneum quod exuberat Plin. lib. 26. cap. 11. Talis verò tumentibus, limus aquaticus cum oleo ſubactus, mirè prodeſt. Horat. 1. Serm. ſatyr. 9.
— quum ſudor ad imos Manaret talos.
Talus fit per contractionem à Taxillus. Teſtis Cicero in Oratore Vide A X I L L A.
Nuda contingit talos. Ouid. 3 Amor. eleg 5.
Purpura eſque ad talos demiſſa. Cic. pro Cluent.
Veſtigia tingit in vodis talo tenus Ouid. 4. Metam.
Talus eſt apud Latinos, quem Græci vocant aſtragalum. Plin. lib. 34. cap. 8 de Polycleto verba faciens: Fecit, inquit, & diſtringentem ſe, & nudum talo inceſſentem. Duóſque pueros, item talis nudos ludentes, qui vocantur Aſtragalizontes, & ſunt in Titi Imperatoris atrio: quo opere nullum abſolutius pleríque iudicant. Eſt autem Talus propriè biſulcorum in ſuffragine pedum poſteriorū oſſiculum, non rotūdum planè, ſed incuruditatis tamen parte magna particeps. Etſi verò biſulca pleraque talum habeant, non habēt tamen omnia. Quin & nonnulla quæ minimè biſulca ſunt, talo tamen à natura honeſtantur. Nam & leoni talū tribuunt ſanè tortuoſum in anfractum, & in morem Labyrinthi conuolutum, vt teſtatur Ariſtoteles hiſtor. animal. lib 2. cap. 2. Sex verò ſunt tali interanei quatuor tantum in
vſu

viſu ludentium ſint. nam duo ſunt ita incurua, vt illis talus vix poſſit conſiſtere: has Κεραίας, id eſt antennas videtur Ariſtoteles appellaſſe. Proinde ſciendum, in talo binarium & quinarium, qui duo numeri ſunt in teſſeris oppoſiti, deſyderari. Ex reliquis tali partibus, vna ſupina, altera prona dicitur: quæ duæ ternarij & quaternarij vices obeunt. Vnitas autem & ſenio duabus reliquis partibus tribuuntur. Senionem verò Coum: vnitatem Chium vocabant. Plinius Ariſtotelis de talo verba ſic interpretatur lib. 11. cap. 46. Talos aſinus Indicus vnus ſolidipedum habet. Nam ſues ex vtroque genere exiſtimantur, ideo fœdi eorum. Hominem qui exiſtimarunt habere, facilè conuicti. Lynx tantùm digitos habentium, ſimile quiddam talo habet: Leo etiamnum tortuoſius. Talus autem rectus eſt in articulo pedis ventre eminens, concauo in vertebra ligatus. Hæc Plinius. Theodorus autē ſic: Talum etiam aſinus ille Indicus ſolus in ſolidipedum genere poſſidet. Sus enim ambiguus eſt: quo fit etiam, vt talo careat probiore. Permulta ex biſulcorum numero talum habent. At verò multifidum nullum adhuc talum eiuſmodi habere cognitum eſt, vt ne hominem quidem habere certum eſt, Sed Lyncis ſemitalo ſimile quiddam: leoni autem tortuoſum in anfractum eſt, quale effingunt. Omnia verò quibus datus eſt talus, cruribus eum poſterioribus cōtinent ita, vt erectus in ſuffragine parte ſui prona foras, ſupina introrſum ſpectet: Et quæ Veneres vocantur, intus aduerſæ ſibi poſitæ ſint: quæ Caua, foris: quæ Antennæ, ſuprà habeantur. Hæc ex Ariſtotele Theodorus. Hominem verò talo carere, hinc certum eſt, quòd neque pedes habeat poſteriores: & malleoli qui humano pedi inhærent, non in ſuffragine, ſed in laterum vertebra inſerantur: quorum vtrunque ab Ariſtotele tributum eſt talum habentibus. Vnde mirari ſubit Galenum in tertio eius libri volumine quem περὶ χρείας τῶν ἐν ἀνθρώπου σώματι μορίων conſcripſit, conſtanter talum homini tribuere: &, quod admirationem auget, de Ariſtotelis ſententia nihil meminiſſe: cui tamen in eo libro ſolet frequenter magna cum libertate repugnare. Talum autem ſiue aſtragalum adſcribit humani pedis ſuffragini, medium ſcilicet inter tibiam & calcaneum; vtpote cui tibia ac fibula, quæ duo à recentioribus illiterata voce focile maius & minus dicuntur, impacta ſit: quum ipſe πτέρνῃ, id eſt calcaneo incumbat: cuius ſinis oſſi inſeritur, quod à Græcis σκαφοειδὲς, à noſtris nauiforme dicitur. Tria enim hæc oſſa poſteriori pedis parti adſcribuntur à Galeno, πτέρνα, ἀστράγαλος, καὶ σκαφοειδές. Sed neque illud diſſimulandum, hunc ipſum Galeni aſtragalum cum biſulcorum aſtragalo, quem vnum Ariſtoteles probat, nihil omnino habere commune: ne quis fortè ſuſpicetur ab illius imagine nomen inueniſſe.

Talarius ludus, vt ex Euſtathio Homeri interprete colligitur, talis quatuor exercebatur, quorum quiſque lapſus quatuor habebat, non ſex, quemadmodum cubi ſeu teſſeræ. Sed omnes caſus talorum ex conſuetudine ludentium annumerati erant quinque & triginta, quorum quidam à Diis, alij ab Heroibus, alij à claris hominibus aut à meretricibus nomen accipiebant: nonnulli verò ab euentibus, qui cum laude aut probro acciderant, denominabantur. Inter eos enim caſus quidam Steſichorius dicebatur, quippe octonarium ſignificās: quòd ſepulchrum Steſichori, quod erat in Himera vrbe Siciliæ, octo fuerit angulorum. Alius Euripidius, quippe quadraginta ſignificans. Nam Euripides vnus fuiſſe traditur è quadraginta præfectis poſt triginta tyrannos Athenis expulſos. Qui autem ſex continebat, κῷος dicebatur, & ἑξίτης, qui Latinè Senio dici ſolet. Qui verò vnū, Chius dicebatur, & κύων, id eſt canis. Ex quo prouerbium, Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν, At Chius adſtans non ſinit Coum loqui. De iis ſcilicet qui quum multo inferiores ſint, eos tamen qui maiores ſuperioréſque ſunt, compeſcunt. De celebri autem illo ac fœlici iactu Veneris, eſt illud Plauti in Aſinaria, ſcena vltima,

-hoc Venerium eſt.

Pueri plaudite, & mihi ob iactum, canthara mulſum date. Augusti epiſtolæ caput ad Tyberium extat apud Suetonium in hunc modum: Inter cœnam luſimus γεροντικῶς, & heri & hodie. Talis enim iactatis, vt quiſque Canem, aut Senionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat vniuerſos, qui Venerem iecerat. Eſt & adagium illud antiquis frequens, quo Themiſtius vtitur in libello De diuinatione per ſomnium: Si ſæpe iactaueris, aliquando Venerem iacies. Porrò dignum ſcitu eſt, Venerem nō vnius tali faciem fuiſſe, vt Canis, & Senio: id quod plerique tradiderunt, parum memores Auguſti epiſtolæ, in qua Senio à Venere nuncupatim ſeparatur. Sed quoties tali quatuor ita cecidebant, vt diuerſa eſſet omnibus facies: qui iactus inter eos, quos quinque & triginta Euſtathius dixit, vltimus numerabatur: tum fœlix ille caſus, qui Veneris nomine cenſebatur, affulgebat. Hoc ſignificat Martialis libro decimoquarto his verbis,

Quum ſteterit nullus vultu tibi talus eodem,
Munera me dices magna dediſſe tibi. Cic. lib. 2. de Diuinat. Itáne verò quicquam poteſt eſſe caſu factum, quod omnes habeat in ſe numeros veritatis? Quatuor tali iacti, caſu Venereum efficiunt. Num etiam centum Venereos, ſi quadringentos talos ieceris, caſu futuros putas? In hāc fermè ſententiā extat illud Propertianum lib. 4. eleg. 9.
Me quoque per talos Venerem quærente ſecundos,
Semper damnoſi ſubſiliere Canes. Latus vnitatem habens, Canis ſiue Canicula vocabatur, & quia minimus is numerus, idcirco damnoſus Ouid. lib. 2. de Arte,
Seu iacies talos, victam ne pœna ſequatur,
Damnoſi facito ſtent tibi ſæpe Canes. Perſius Satyra 3,
-quid dexter ſenio ferret,
Scire erat in voto, damnoſa Canicula quantum
Raderet, anguſtæ collo non fallier orcæ. Erat autem orca vaſculū aleatorium, quo coniecti agitatíque tali in abacum ſeu tabulam luſoriam emittebantur, ad cuſtōdias aleatorum fraudes & impoſturas, qui ſubdola manu vti callent, de qua ſic Pōponius poēta Bononiēſis,
Dum contemplor orcam, taxillos perdidi. Ex Pyrgos quoque Græca voce, ſed Latinis vſitata, dicitur Horat. 2. Serm. ſaty 7,
Scurra Volanerius, poſtquam illi iuſta chiragra
Contudit articulos, qui pro ſe tolleret, atque
Mitteret in pyrgum talos, mercede diurna
Conductum pauit. Pyrgi effigies in modum eſt turriculæ, vnde nomen mutuatur Pyrgo enim Græcè, turris Latinè dicitur. Martialis verbo Latino vti maluit, turriculam appellans, nam in Apophoretis lemma eſt, Turricula, quæ in eodem ſignificatu accipitur, quo Pyrgum accepit Horatius: ſic enim ipſa loquitur,
Quæris compoſitos manus improba mittere talos:
Si per me miſit, nil niſi vota facit. Quo in loco legunt nonnulli, Quæ ſcit compoſitos, &c. Gloriatur turricula, quòd doloſæ manus fraudes compeſcat, videlicet ne luſoris fraude compoſiti tali, optato puncto conſiſterent. Manus enim talos per turriculam iaciens, nil niſi vota facit, hoc eſt, nihil aliud quàm optare bonum punctum poteſt, certum præſtare non poteſt.

Talorum iactu Venerio, quòd leuiſſimus foret, Archipoſiam, id eſt in compotatione principatum, tortiebantur veteres. Hoc eſt quod dixit Horatius lib. 1. Carm. ode 4.
Nec regna vini ſortiere talis. Id eſt, Non accipies per ſortem regna vini. In Græcorum ſympoſiis mos erat, talis ſortiri quempiam, qui conuiuio præſideret, ac decreta conuiualia præſcriberet, quæ νόμους, id eſt leges appellabant, præfectum autem βασιλέα, hoc eſt Regem. Hunc Plutarchus Sympoſiarchō vocat. & Varro apud Nonium, Modiperatorem à Latinis vocatum ſcribit, quaſi modum imperantem, ne quis aut plus ſatis, aut parum biberet. Idem Horat lib. 2. Carm. ode 7, -quem Venus arbitrum
Dicet bibendi? Venus, hoc eſt, Venerius talorum iactus. Arbitrum bibendi, modiperatorem, ſiue conuiuij regem. Quo loco Acron teſſeras cum talis confudit, magno ſanè errore. Præterea quatuor talos in ludo talario conſueuiſſe ex Euſtathij ſententia diximus, in quibus miſſus quinque ſupra triginta numerabant: vtpote quatuor ſimplices eadem omnes facie, geminatos duodeuiginti, triplices duodecim, vnum verò quadriformem vltimum omnium, quippe quo nullus numeroſius accreuit. Vnde facile eſt Acronis locum caſtigare, qui Venerio iactu tricenarium numerum contineri tradidit, quū quinarium & tricenarium plane ſit ſubſtituendum. Tali, ſiue aſtragali, planè rotundi non ſunt, perfecta ſcilicet & abſoluta rotunditate, ſed parte inferiore preſſi. Non etiam ſunt quadrati, quales teſſeræ. id res ipſa indicat: oſſiculum ſcilicet in poſteriorum pedum articulo biſulcorum animalium plerúmque poſitum.

Talis quatuor ludebant. Vnuſquiſque talus quatuor habebat facies. Ex horum vario iactu proueniebant ſequentes. 35. varietates. Binarius & Quinarius non erant in ludo talorum. 1. ſiue Vnitas, Chius, Canis, vel Canicula damnoſa. 3. Ternio. 4. Quaternio. 6. Senio, ſeu Cous.

Miſſus, ſeu iactus, ſeu caſus 35.

1		1. 3. 4. 6.	Venus, iactus fœliciſſimus: omnibus talis inæqualibus.	14
2		1. 1. 1. 1.	Omnibus talis æqualibus 4	4
3		3. 3. 3. 3.		12
4		4. 4. 4. 4.		16
5		6. 6. 6. 6.		24
6		1. 1. 1. 3.	Tribus talis æqualibus, vno inæquali 12	6
7		1. 1. 1. 4		7
8		1. 1. 1. 6.		9
9		3. 3. 3. 1.		10
10		3. 3. 3. 4.		13
11		3. 3. 3. 6.		15
12		4. 4. 4. 1.		13
13		4. 4. 4. 3.		15
14		4. 4. 4. 6.		18
15		6. 6. 6. 1.		19
16		6. 6. 6. 3.		21
17		6. 6. 6. 4.		22
18		1. 1. 3. 3.	Duobus talis æqualibus, reliquis duobus mutuò æqualibus. 6	8
19		1. 1. 4. 4.		10
20		1. 1. 6. 6.		14
21		3. 3. 4. 4.		14
22		3. 3. 6. 6.		18
23		4. 4. 6. 6.		20
24		1. 1. 3. 4.	Duobus talis mutuò æqualibus, reliquis duobus inæqualibus. 12	9
25		1. 1. 3. 6.		11
26		1. 1. 4. 6.		12
27		3. 3. 1. 4.		11
28		3. 3. 1. 6.		13
29		3. 3. 4. 6.		16
30		4. 4. 1. 3.		12
31		4. 4. 1. 6.		15
32		4. 4. 3. 6.		17
33		6. 6. 1. 3.		16
34		6. 6. 1. 4.		17
35		6. 6. 3. 4.		19

Iactus talorum. Ouid 3. de Arte.
Admouere talos, Vide ADMOVEO.
Iacere talos, Vide IACIO.
Iactare talos, Vide Iacto in IACIO.
Ludere talis Cic. 3. de Orat. Libet autem ſemper diſcere, vt ſi velle, ego optimè talis ludere, aut pilæ ſtudio tenear, & iam fortaſſe ſi aſſequi non poſſim: at alij quia præclarè faciunt, vehementius quàm cauſa poſtulat, delectantur, vt Titius pila, Brulla talis.

Mittere talos, Vide MITTO.

Ex multis luſionibus nobis talos relinquant & teſſeras. Cicero de Senect.

Recto talo ſtare. Horat. 2. epiſt. 1,

Securus cadat, an recto ſtet fabula talo. Id eſt placeat, néne.

Talaris, & hoc talare, pen. prod. { [illegible] } Quod ad talum pertinet: vt Talaris tunica, quæ demiſſa eſt vſque ad talos. Cicero 7. Verr. Stetit ſoleatus Prætor Pop. Rom. cum pallio purpureo, tunicáque talari, muliercula nixus in littore. Ibidem, Per eos dies, cùm iſte cum pallio purpureo, talaríque tunica verſaretur in conuiuiis muliebribus, &c.

Talarius, Adiectiuum { [illegible] } vt Lex talaria aduerſus eos qui talis luſitant.

Talarios ludus. Cic. 1. Offic. Adde huc, ſi placet, vnguentarios, ſaltatores, totúmque ludum talarium.

Talaria, pluralis num. neutr. g. { [illegible] } Alata Mercurij calceamenta. Virgil. lib. 4. Æneidos,

-& primum pedibus talaria nectit

Aurea, quæ ſublimem alis, ſiue æquora ſupra,

Seu terram rapido pariter cum flamine portãt. Cic. 3 de Nat. deor.

Cui pinnarum talaria affigunt. Ouid. 4. Metam.

Diuerſóſque pedes vinctus talaribus aptis. Cic. in Arato.

Talaria induere, Prouerbialis allegoria, pro eo quod eſt fugam adornare, quaſique velle quopiam auolare. Cic. Attic. lib. 14. 319, Nemo eſt iſtorum qui otium non timeat: quare talaria induamus. Erasmus.

Talaria, Metaphoricè vocat Seneca tumores quos in talis generat podagra, epiſt. 54. Dubio & incipiente morbo quæritur nomen: qui vt cœperit talaria intendere, & vtroſque dextros pedes fecerit, neceſſe eſt fateri podagram.

Talipedo, talipedas, talipedare, inquit Feſtus, antiqui dicebant, pro vacillare pedibus laſſitudine, quaſi quis trahat pedes, & talis videatur inſiſtere, aut identidem pedes tollere. Lucret. lib. 3,

Tum quaſi talipedans primum conſurgit, &c. Sic reſtituit Lambinus e libro veteri.

Tam, & Quam { [illegible] } Priſciani ſententia, aduerbia ſunt, quæ poſitiuo, comparatiuo, & ſuperlatiuo adiunguntur, quum duo vel plures poſitiui, comparatiui, vel ſuperlatiui diuerſæ ſignificationis poſiti inter ſe æquantur, vel iidem geminantur, teſte Seruio.

Poſitiuo. Plaut. Capt. 6,

Tam ego fui ante liber, quàm gnatus tuus. Cicero Metello, libro 5. 2, Tam enim ſum amicus Reipub. quam qui maximè. Subaudi, amicus. Idem 5 de Finibus, Tam valde perhorreſcere. Virgilius 1. Æneidos,

-quæ te tam læta tulerunt Secula?

Comparatiuo. Cic. pro Deiotaro, Iſtam inquam dexteram, non tã in bellis & in prœliis, quàm in promiſſis & fide firmiorem.

Tam, pro Tanto, comparatiuo iungitur, ſed raró. Virgilius 7. Æneidos,

Tam magis illa fremens, & triſtibus effera flammis,

Quàm magis effuſo crudeſcunt ſanguine pugnæ.

Superlatiuo. Saluſt. in Iugurtha. Quàm quiſque peſſimè fecit, tam maximè tutus eſt. Terent. Heaut. 5 2,

-namque adoleſcens quàm minima in ſpe ſitus erit,

Tam facillimè patris pacem in leges conficiet ſuas.

Tam, pro Tantum, ſuperlatiuo. vt Hic eſt tam omnium optimus, quàm nobiliſſimus.

Tam, quàm. Seore de Beuef. lib. 2 cap. 27. Ingenij fuit ſterilis tam, quàm animi. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 14.

Tam fœlix vtinam, quàm pectore candidus eſſem.

¶ Tam, verbis iunctum. Terent. Eunuc. 4 4, Parmenonis tam ſcio eſſe hanc technam, quàm me viuere. Cic. ad Pætum, lib. 9. 25, Non me hercule tam præſcribere poſſum, quàm mihi gratum feceris ſi otioſum Fabium reddideris.

Tam ego homo ſum, quàm tu Plaut. Aſin. 9.

¶ Tam, aduerbiis iunctum. Terent. Heaut. 1,

Nunquam tam mane egredior, neque tam veſperi

Domum reuertor, quin, &c. Cic. 1. Verr. Ecquis vnquam tam palam de honore, tam vehementer de ſalute ſua contendit, quam ille atque illius amici, vt ne hæc mihi dilatio detur.

Tam conſimilis eſt atque ego Plaut. Amphit. 4.

Tam, diminutiuis additum. Terent. Adelph. 2 4,

-tam ob paruulam

Rem penè è patria. turpe dictu.

Tama, dicitur (inquit Feſtus) quum labore viæ, ſanguis in crura deſcendit, & tumorem facit. Lucilius,

Inguen ne exiſtat, papulæ, tama ne boa noxit.

TAMARAR { [illegible] } inſulæ Britanniæ vrbs, vt ſcribit Ptolemæus lib. 2 cap 3 vulgo *Tamerſtok*.

Tamarice, tamaricet, penult. prod. vel tamaria, tamaricis, fœm. gen. { [illegible] } Genus fruticis. Plin. lib. 24. cap. 9, Myricen quam & tamaricem vocat Lenæus, ſimilem ſcopis amerinis dicit. Et paulo póſt, Vulgus *infœlicem arborem* eam appellat, vt diximus, quoniam nihil ferat, nec feratur vnquam. Corinthus, & quæ circa eſt regio, bryoniam vocat: eiúſque duo genera facit, ſylueſtrem planè ſterilem, alteram mitiorem. Hæc fert in Ægypto Syriáque etiam abundanter lignoſum fructum, maiorem galla, aſperum guſtu, quo medici vtuntur vice gallæ, & in compoſitionibus quas antheras vocant. Et lignum autem & flos, & folia, & cortex in eoſdem vſus adhibentur, quanquam remiſſiora. Ruellius dicit tamaricem ſylueſtrem vocari à Gallis *bruieram*.

TAMARVS, penult. corr. { [illegible] } fluuius Britanniæ inſulæ, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 3. vulgò *Tame*.

Tamen { [illegible] } Coniunctio nihilominus ſignificans. Plaut. Epid. 9,

Sine tuo labore quod velis actum eſt tamen. Terent. Eunuc. 1. 2,

Tamen contemptus abs te, hæc habui in memoria.

Ante hanc dictionem Tamen, aliquando ſubintelliguntur iſtæ, Licet, quamuis, quanquam, aut alia huiuſmodi. Terent. And. 1. 4,

Nec ſatis digna cui committas primo partu mulierem,

Tamen eam adducam.

Sed tamen. Virg. 1. eclog.

¶ Tamen aliquando inceptiua eſt. Cic. ad Pætum lib. 9. 19, Tamen à malitia non diſcedis.

Tamen, Statim. Virg. 9 ecloga,

Hic hœdos depone, tamen veniemus in vrbem. Plaut. Rud. 13,

Vtinam fortuna nunc ego anthracina vterer,

Vt poſtquam exiuiſſem ea aqua, arcerem tamen. Ita legit Nonius, alij legunt, forteſne anatina.

¶ Tamen, pro Certè, ſiue At certè. Cic. Attic. lib. 12. 236 De Balbo & in codicillis ſcripſeram, & ita cogito ſimulac redierit. Sit ille tardius, ego tamen triduum. Senſus eſt: Quum primum Balbus redierit, Romam me conferam. ſin ille tardius, ego, quod opto, tamen aſſequar, vt hic triduum etiam manere poſſim. Hac voce tamé deſiderium ruſticandi declaratur. *Au moins, pour le moins, &c.*

¶ Tamen, Tandem. Plautus,

Ita faciam, ita placet: quid tum tamen? Idem Bacch. 10. Virgilius 1. ecloga,

Libertas quæ ſera, tamen reſpexit inertem. Id eſt ſera quidem, ſed tamen reſpexit.

¶ Tamen duntaxat. Terent. Hecy. 3 1,

Quod potero faciam, tamen vt pietatem colam. Vbi Donatus, Deeſt Ita: vt ſit Tamen pro duntaxat: vt ſit, Ita vt pietatem colam.

¶ Tamen vt. Plaut. Aſin. 12,

Licet laudem Fortunam, tamen vt ne Salutem culpem.

Si tamen, pro Si modo. Plin. epiſt. 1. lib. Liber legitur, interdum etiam præſentibus amicis, ſi tamen illi non grauantur.

Tamen aliquando. Plinius lib. 12. cap. 21, Perueniſſ tamen aliquando Seriſcharum.

Tamen nihilominus. Scæuola in l. Cùm quis decedens § Pater. D. de legatis tertio. Reſpondi: etſi neque hæreditatem adiſſet, neque bonorum poſſeſſionem petiiſſet, & nihil ex hæreditate poſſideret: tamen nihilominus & ex ſtipulatu ab hæredibus patris, & fideicommiſſo ab his quorum intereſt, quaſi debitorem conueniri poſſe. Pandectæ Florentinæ habent, tamen nihil minus, &c.

Taménne? Interrogatiuum, pro Verum propterea, vel an tamen. Cic. 7. Verr. Quid ſi ab Apollonio aliquid commiſſum eſt, quamobrem iure in eum animaduerteretur: taménne hanc rem ſic agemus, vt crimini aut inuidiæ reo putemus eſſe oportere, ſi quo de homine ſeuerius iudicauit? Idem pro Quintio, Verumtamen, quid ſi, inquit, habes eiuſmodi cauſam vt hoc tibi planum ſit faciendum, neminem eſſe qui poſſit biduo, ad ſummum triduo, ſeptingenta millia paſſuum ambulare: taménne vereris vt poſſis hæc contra Hortenſium contendere?

¶ Satis tuto tamen. Terent. Eunuch. 3 5,

Commendat virginem. a. cui? tibi ne? c. mihi. a ſatis tutò tamen.

¶ Tamen idem. Terent. And. 3 2,

-tu tamen idem has nuptias

Perge facere ita vt facis. Vbi Donatus, Idem abundat. Tamen idem, apud veteres integrum fuit. vnde apud nos tandem & tamen natum eſt.

Tametſi { [illegible] } Coniunctiua particula, in principiis orationum poſita, indicatiuo gaudet. Secundo autem loco, etiam ſubiunctiuo. Terent. Phorm. 1 3,

-metuit hic nos, tametſi ſedulò

Diſſimulat. Idem Andr. 2 2,

Obtundis, tametſi intelligo. Cic. Attic. lib. 1 7, Tametſi lactat iſte quidem illud ſuum arbitrium. Cicero 5. Verr. Non me hercule quæ loquor crederem iudices, tametſi vulgò audirem. Terentius Eunucho 2 1

¶ Tametſi, pro Tamen. Terent. And. 5. 2,

Ego iam te commotum reddam, o. tametſi hoc verum eſt.

¶ Tametſi cum interrogatione poſitum, cuiuſdam ſuſpenſiuæ correptionis vim habens. Cic. 6. Verr. Verum fac te impetrauiſſe, fac aliquid grauius in Heium ſtatuiſſe Mamertinos: quantam putas auctoritatem laudationis eorum futuram, ſi in eum quem conſtat virum pro teſtimonio dixiſſe, pœnam conſtituerent? tametſi quæ eſt iſta laudatio, quam laudator interrogatus lædat neceſſe eſt?

¶ Tametſi, tamen. Cic. pro Quintio, Verum his de rebus non neceſſe habeo dicere ea quæ me P. Quintius cupit commemorare: tametſi cauſa poſtulat: tamen quia poſtulat, non flagitat, prætereo. Idem 4. Verr. Id tametſi priore actione ex Heraclij Syracuſani teſtimonio eiuſmodi eſſet, cognouiſtis, tamen vobis alio loco, vt ſe tota res habeat, quod ad ciuitatem attinet, demonſtrabitur.

Taminia, Vua ſylueſtris generis videtur Verrio dicta, quæ iam mira ſit, quàm minium. Feſtus.

TAMVADA, Fluuius Mauritaniæ, nunc vocatur *Bedia*. rigat regionem Alarabum.

Tamus, Plautæ nomen Columella in deſcriptione hortuli.

-iam tami ſponte viteſcunt. Plin. lib. 21, In Italia pauciſſimas nouimus, fraga, tamnum, ruſcum. Sic lib. 20, Acuti tami, cauliæ. Hodie tamen vbique excuditur tani, & tanus, ſed mendoſé. Turneb.

TANAGER, pen. corr. { [illegible] } fluuius Lucaniæ, qui eſt inter Campaniam & Calabriam. De quo Virg. 3 Georgicorum,

-& ſicci ripa Tanagri.

Tanagræus, Adiectiuum { [illegible] } Stat. 9. Thebaidos,

Phocea tunc Cydona, Tanagræúmque Phalantum. Cic. pro domo ſua, Tanagræa quædam meretrix fuiſſe dicitur. eius nõ longe à Tanagris ſimulacrum é marmore in ſepulchro poſitum fuit.

TANAGRA { [illegible] } Ptolemæo lib. 3. cap. 15. Bœotiæ mediterraneæ oppidum nobile, vt author eſt Plin. lib. 10. cap. 21, gallis gallinaceis ad bella tantum & prœlia attiduis qui in eo naſcuntur.

TANAIS { τάναϊς } Scythiæ fluuius, qui diuidit Aſiam ab Europa. Fertur itaque Tanais (inquit Strabo lib. 11) à Septentrionis partibus Nilo contrarius, non tamen per diametrum, vt quidam putant: ſed orientalior, originem vt ille incertam habens. Similiter atque eſt ex Riphæis montibus deſcendere, qui immanibus ingis Arcton proſpiciunt. Vide ibi reliqua. Accedit Herodotus, qui libro quarto Tanaim ex palude oriri, & in vaſtitatem diffundi nomine Mæotim, qua Scythas à Sarmatis diſcludi ait. Non diuerſus à Ptolemæo, qui Baſilicam id eſt regiam Sarmatiam ab Europæa Tanais intermedij fontibus ſeiungit. Scythæ Tanaim Silin vocant. Oſtia eius duo ſunt, z n n inter ſe ſtadijs diſtantia. Vide Ptolemæum, lib 5 cap. 9. Nunc vocant, *La riuiere de la Tana*. Tartari & Moſconitæ vocant *Don*.

Flumen Tanais. Horat. 4. Carm. ode 15.

Extremus Tanais. Horat 3. Carm. ode 10.

Niualis Tanais. Virg 4. Georg.

TANAQVIL, pen. corr. { τανάκυλ } Tarquinij Priſci vxor. De qua Plin. lib. 36. cap. vltimo, Non præteribo & vnum foci exemplum, Romanis literis clarum, Tarquinio Priſco regnante tradunt repentè in foco eius comparuiſſe genitale è cinere maſculini ſexus: eamque quæ inſederat ibi, Tanaquilis reginæ ancillam Ocriſiam captiuam, conſurrexiſſe grauidam.

TANAS { τάνας } Oppidum non longè à Tana, & Venetis patet. Vnde & nobiliſſimæ pelles feruntur & mancipia, quæ à Scythis emunt, quos appellant Catcaſos.

Tandem { τέλος, ὀψέ ποτε, ἤδη ποτέ } Aduerbium, ſignificat Poſtremum, poſt longam moram. Terent. Eunucho, 1.2,

Heu noſter laudo, tandem perdoluit. Vbi Donatus, Tandem quaſi qui omnis patiens fuit. Virg 3. Æneidos,

-depoſita tandem formidine fatur.

Verum hic tandem diſceptationem & cognitionem veritatis, an innocentiæ labem aliquam aut turpem fore putatis? Cicero pro Flacco.

Perficere, vt iam tandem aliqui fateantur. Cicero 2. de Lege Agraria.

¶ Tandem pro Tamen, interprete Donato, Terent. Adel. 4.5,

In qua ciuitate tandem te arbitrare viuere?

Virginem vitiaſti, quam te ius non fuerat tangere. Idem And. 5 3,

Ain' tandem, ciuis Glycerium eſt? P. Ita prædicant.

¶ Tandem, Expletiua coniunctio, vt vult Priſcianus & Donatus. Terent. Phorm. 2.1,

Itáne tandem vxorem duxit Antipho iniuſſu meo? Cic. 1 in Catil. Quouſque tandem abutere Catilina patientia noſtra? Terentius Heautont. 5 1. Valla lib. 6. Dicitur in huiuſmodi locutionibus Tandem habere vrgens quiddam & accelerans, quaſi reſponſum acceleret. Virgil 1. Æneidos,

Sed vos qui tandem? quibus aut veniſtis ab oris? Quod genus tandem eſt iſtud oſtentationis & gloriæ? Cic. pro Rab. Poſthumo.

Quanto tandem illum mœrore afflictum eſſe & profligatum putatis? Cic 2 in Catil.

Cecinna vtrum noluit tandem, an non potuit accedere? Cicero pro Cecinna.

Quorſum tandem, aut cur iſta quæris? Cic. 1. de Leg.

Quonam tandem modo? Cic. 3. Tuſc. Idem in Partit.

Hoc per ipſos deos de quibus loquimur, quale tandem eſt? Cic. 1. de Nat. deorum.

¶ Tandem aliquando. Cic. in Catilin. Ibis tandem aliquando quò te iampridem tua iſta cupiditas effrenata ac furioſa rapiebat. Sic Ibidem.

Aliquando tandem poſſe conſiſtere. Cic. pro Quintio.

¶ Tandem, pro perpetuò Lucret. lib. 5,

Tandem in eodem homine atque in eodem vaſe maneret.

¶ Vix tandem. Terent Phorm. 2.1.

¶ Tandem, Nunc ſaltem. Terent. Eunuc. 5 9,

-perfice hoc

Precibus, pretio, vt hæream in parte aliqua tandem apud Thaidem. Donatus.

¶ Tandem tandem, Reticentia quædam cum abrupto ſermone, nonnihil iratus habens Plaut. Curcul. 1,

At tandem tandem. PH. tandem es odioſus mihi.

Tandiu { ἐπὶ τοσοῦτο, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον } Aduerbium, Tanto tempore. Cicer. 7. Verr. Nam tandiu fuit in carcere Apollonius.

Ego te abfuiſſe tandiu à nobis doleo. Cic Curioni lib. 2.2.

Tandiu & quandiu. Cic. 7. Verr. Ignominia autem illa grauis tandiu in illo homine fuit, quandiu iſte in prouincia manſit. Idem 3. Verr. Deûm atque hominum fidem implorabis circumuenti Verrem, quòd accuſator nolit tandiu quandiu liceat dicere.

Tandiu donec. Colum lib. 12. cap. 15. Itaque ſubinde alium ſalem tandiu ingeret, donec in ſportum permaneat integer.

Tandiu dum. Cic 2 Offic. Tyberius enim Gracchus Publij filius tandiu laudabitur, dum memoria rerum Romanarum manebit.

Corpus tandiu gaudet dum ſentit voluptatem. Cic 5. Tuſc.

Tandiu, quàm Cic de Clar. Orat. Vixitque tandiu, quàm licuit in ciuitate bene beatéque viuere.

Tandiu quoad. Vlpian in l. Hæc autem §. 1. D Quib. ex cauſ. in poſſeſſ. eat. Si autem negent ſe defendere, aut non negent, ſed taceant: tunc præter poſſeſſionem dabit tandiu ſeruicas, quoad non defendatur.

Tango, tangis, tetigi, pen corr. tactum { ἅπτω, θιγγάνω, ψαύω, ἐφάπτομαι } tangere. Notæ ſignificationis Lucret. lib. 1,

Tangere enim & tangi, niſi corpus, nulla poteſt res.

Tango aras Virg lib. vltimo,

Tango aras, medioſque ignes & numina teſtor. Ex antiquitate eſt repetitum. Nam cùm ad aras bellum in Titanas ſuſceptum dij iuraſſent, obtinuit vt poſtea religio iuſiurandi eius tactu & ignis teſtatione ſanciretur. Verba ſunt Theonis in Aratum de ara illa loquentis, περὶ τοῦ ϑυσιαστηρίου ... ἐπὶ τῷ ἀνάγκ-ᾳ ... Annotauit Turnebus.

Tangere terram, genus quoddam venerationis erat & cerimoniæ ſuperſtitioniſque antiquæ. Plaut. Moſtellaria,

Tangite vos quoque terram. Varro, Hoc me nouies cantare iubet, terram tangere, deſpuere, ieiunum cantare. Macrobius,

Cùm tellurem dicit, manibus terram tangit. Simile eſt illud Ciceronis de Aruſpicum reſponſis, Aut puer ille patrimus, aut matrimus ſi terram non tenuit, &c. Ex Turnebo.

Tangere genu terram. Cic 2 Tuſc. Genu mehercle M. Antonium vidi quum contentè ipſe pro ſe lege varia diceret, terram tangere.

Pedem pede tangere Ouid. 1 de Arte.

Baculo tetigit iuuenem Ouid. 14 Metam.

Flagello tangere aliquem. Horat 3 Carm. ode 26.

Aram tangere Horat. 3. Carm. ode 3.

Sanctiſſimum corpus meum tangere ac violare. Cic. Poſt reditum in Senatu.

Sydera tangere, Vide SYDVS.

¶ Tangere certam regionis, Appellere. Plaut Amph. 4. Cic. 3. Ver. Verres ſimul ac tetigit prouinciam.

Carinæ tetigere portum. Virg. 1 Georg.

¶ Tangit Tyberim, pro Contiguum eſt Tyberi. Cic. pro Roſcio Amerino, Fundos decem & tres reliquit, qui Tyberim ferè omnes tangunt.

¶ Tangere aliquem, pro Ludere & fatigare, inquit Donatus. Terent. Eunucho, 3 1,

Quo pacto Rhodium tetigerim in conuiuio

Nunquid tibi dixi.

¶ Tangere ferro arborem, pro Expurgare. Colum. lib. 3. cap 9.

¶ Tangere aliquid, pro Deſcribere, & mentionem facere. Cic. 4. Academic. Sed vbi Xenocrates, vbi Ariſtoteles iſta tetigit?

Carmina tangere. Ouid 3 Amor. eleg. 11.

Non omnia dicere, & leuiter vnumquodque tangere. Cicero pro Roſcio Amer.

Verba alicuius tangere ſuis verbis. Ouid. 1. Faſt.

Aliquem agrum ab inuito tangere. Cic 2. de Lege Agrar. Idcirco, inquit, agros nominare non poſſum, quia tangam nullum ab inuito.

Tetigit rem acu, Prouerbium pro Rem attigit. Plaut. Rud. 30.

Tangere vlcus, Mouere dolorem, eiúſque facere mentionem quæ nos magnopere vrit. Terent. Phorm. 4. 4,

Curas tangere. Virg 4 Æneid.

¶ Tetigit, Peruenit. Plaut Bacchid. 10,

Nam illud animus meus miratur, ſi à me tetigit nuntius,

Quid remoratus.

Tetigit vox aures meas, Id eſt peruenit ad aures. Plaut Rud. 6.

Metam tangere vitæ Ouid 1 Triſt. eleg 8.

¶ Tangere, Mouere. Lucret. lib. 1,

Nec bene promeritis capitur, nec tangitur ira.

Hæc modicè me tangunt, Id eſt mediocriter me commouent. Cic. ad Atticum lib. 2.34, Cætera in magnis rebus, minæ Clodij contentionéſque quæ mihi proponuntur, modicè me tangunt. Vide MODVS.

Amore tirali tangebat. Ouid. 1. Triſt. eleg 1.

¶ Tangit animum memoria earum rerum, Commouet, excitat. Liu. 1. ab Vrbe.

Contemptus vos tangit Ouid 2 Metam.

Cor alicuius tangere querela Horat de Arte.

Cura tangit me campi. Propert. lib 2. eleg 17,

-miſeri ne ſiqua parentis

Tangere cura poteſt. Virg. 12 Æneid.

Veſtri cura nulla vos tangit. Liu 3 ab Vrbe. Columel. libro 3. cap. 21, Potes iam (ſi te cura pomorum tangit) vltimis ordinibus in ea vineti fine, &c.

Para impia te tangunt. Virg 4. Æneid.

Quod ſi nec fratris, nec te mea gratia tangit. Ouid 5. Metam.

Honos tangit animum, Commouet. Virg 12. Æneid.

Honos tangit nos. Ouid. 5. Faſt.

Inuidia alicuius tangi. Lucan lib 9.

Mentem mortalia tangunt, Aduerſa, quibus cõſtat ſubiacere mortales. Seruius. Virg 1. Æneid.

Tangi odore. Plin. lib. 17. cap 24.

Pectus tangere dulcedine. Lucret. lib. 3.

Vota tetigere deos, Preces commouerunt deos. Ouid 4 Metam.

¶ Tangere, Circumuenire, fallere Plaut. Pœnul. 2. Idem Epid. 14,

Te iſtam ob rem tetigi triginta minis.

¶ Pedes tangendos præbuit. Propert. lib. 4. eleg 9.

Tactus. Participium { ϑιγόμενος } vt Tactus ſpiritu diuino. Liuius 5. ab Vrbe.

Cupidine laudis tactus Ouid. 4 Triſt eleg. 5.

Dolore tactus amiſſæ coniugis, Commotus. Ouid. 7. Metam.

Tactus fulmine Plin. lib. 14 cap. 19.

Tactus de vel è cælo, Fulmine ex cælo delapſo percuſſus. Cic. 2. de Diuin. Nam verò ſtatua, aut æra legum de cælo tacta, quid habent obſeruatum ac vetuſtum. Plin. lib. 36. cap. 4, Fuere autem ſimulachra ea Apollinis, Dianæ, Herculis, Mineruæ, quod è cælo poſtea tactum eſt.

¶ Tactus, Deceptus, circumuentus. Cic. lib. 2 de Orat. Sentin' ſenem eſſe tactum triginta minis?

Tacturus, pen. prod. Aliud particip. { ἁψόμενος } Cic Caninio lib. 2 16, De præda mea præter Quæſtores vrbanos, id eſt pop Rom. teruncium nec attigit, nec tacturus eſt quiſquam.

Tactus, huius tactus { ἁφή, ἐπαφή, ϑίξις, ψαῦμα } Ipſe tangendi ſenſus, vel actus. Plin. lib. 10. cap 69, Ex ſenſibus ante cætera homini tactus. Idem lib 8 cap 55, Necnon & veſtes leporino pilo facere, tentatum eſt, tactu non perinde molli vt in cute.

Aſpera tactu. Lucret. lib. 6.

Interior tactus, Vide INTRA.
Leuis tactus, Vide LEVIS.
Mollis tactus. Virg. 1. Æneid.
Molliſſimus tactus corporis, Vide MOLLIS.
¶ Abſtinere tactu Virg. 3. Æneid.
Cognoſcere corpora tactu. Lucret. lib. 5.
Reſiſtere ad tactum. Virg. 3. Georg.
Sentire aliquid tactu. Lucret. lib. 4.

Tactio, tactionis, Verbale { [illegible] } Idem. Plaut. Aulul. 16,
Sed quid tibi nos mendice homo tactio eſt? Cic. 4. Tuſcul. Et qualis eſt hæc aurium, tales ſunt oculorum, & tactionum, & odorationum & ſaporum.

Tactilis, & hoc Tactile, Quod tangi poteſt. Lucret. lib. 5,
Tactile nil nobis quod ſit, contingere debet.

TANIS { [illegible] } ciuitas Ægypti, à qua Taniticum ſiue Taniticum Nili oſtium dictum. Herodotus libro ſecundo ab inſignibus oppidis oſtiis impoſita nomina ſcribit: ea ſunt, Canopus, Bolbis, Sebenis, Pathmis, Mendes, Tanis: à qua Taniticum Ptolemæus & Strabo deriuant, & in emendatioribus codicibus Pomponij Tanicum, vt annotauit Vadianus Eadem & Taphnis & Taphium dicitur. Hæc fuit, vt annotat Villanouanus in Ptolemæum, prima Iſraelitarum captiuitas, à quo per mare rubrum duce Moſe, ſunt erepti. Sita erat in terra Greſſen, ſed nunc deſtructa eſt.

Tanquam, Similitudinis aduerb. { [illegible] } verbis ſubiunctiuis iungitur. Plin. Natur. Hiſt. lib. 2. ca. 63. Tanquam neſciamus hanc eſſe ſolam, quæ nunquam iraſcatur homini. Id eſt quaſi neſciamus.
Gloria virtutem tanquam vmbra ſequitur Cic. 1. Tuſc.
Tanquam ad aliquem libidinis ſcopulum appellere. Cicero 2. de Oratore.
Oratorem in iudicia & conciunculas, tanquam in aliquod piſtrinum detrudi & compingi videbam. Cic. 1. de Orat.
Apud eum ſic fuit tanquam domi meæ. Cic Seruilio lib. 13. 70.
Repente enim te, tanquam ſerpens è latibulis intuliſti. Cicero in Vatinium.
Tanquam ſi. Cic. ad Cælium lib. 2. 15, De Dolabella quod ſcripſi, ſuadeo videas tanquam ſi tua res agatur.
¶ Tanquam, pro vt, vel ſicut, indicatiuũ poſtulat. Teren. Phor. 1. 2,
Senis noſtri Dane fratrem maiorem Chremem
Noſtin'? o. quid ni? G. quid eius natum Phædriam?
D. Tanquam te. Idem Eunuch. 2. 2,
Tanquam philoſophorum habent diſciplinæ ex ipſis
Vocabula. Plin. lib. 9 cap. 36. Vt tanquam in vite frugum noſcitur ciſtionis omnes, qui iſtis gaudent, præmia vitæ ſuæ calleant.
Video tibi etiam nouum accidiſſe tanquam mihi. Cicero Attico libro 6. 111.
Tanquam cum Sic, pro Quemadmodum. Cic ad Caſſium libro 12. 9, Tanquam enim ſi clauſa ſit Aſia, ſic nihil perfertur ad nos præter rumores de oppreſſo Dolabella. Idem ad Quint. fratrem, libro 1. 1, Quamobrem hoc te primum rogo, ne contrahas, aut demittas animum, néue te obrui tanquam fluctu, ſic magnitudine negotij ſinas.

TANTALVS { [illegible] } penult corr. vt eſt author Lactantius, Iouis ex Plote Nympha filius Seruius, Tantalus Corinthiorum rex, amicus numinibus fuit: qui quum frequenter deos ſuſciperet, & quodam tempore defuiſſent epulæ, filium ſuum Pelopem occidit, & diis epulandum appoſuit. Tunc abſtinentibus cunctis Ceres humerum eius exedit. Et quum eum dij per Mercurium reuocare ad ſuperos vellent, eburneus ei eſt humerus reſtitutus Virg. 3 Georgicorum,
-humeróque Pelops inſignis eburno
Acer equis. Hac lege autem Tantalus apud inferos dicitur eſſe damnatus, vt in Eridano inferorum ſtans, nec vndis præſentibus, nec vicinis eius pomatis perfruatur. Per hæc autem auaritia ſignificatur: vt etiam Horatius 1. Serm ſaty. 1,
-quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur. Hactenus Seruius exponens illud Virgilij 6. Æneidos, de Tantalo,
-lucent genialibus altis, &c. Euſebius Tantalum Iouianum Plote nympha filium, regem Phrygiæ cum Troe Dardaniæ rege bellum geſſiſſe quòd Ganymedem rapuerit, Agamemnonis & Menelai auus Vnde & Tantalides dicti ſunt. Hic ob filium interfectum detruſus ad inferos ſiti torquetur & fame. Plato in Cratilo ſcribit, Tantalum dictum eſſe, quaſi [illegible], hoc eſt infeliciſſimum.
Alius fuit Tantalus, Thyeſte ex Merope filius, interfectus & appoſitus a ſeo patri. Horat. Epod. 17,
Optat quietem Pelops infidus pater
Egens benignæ Tantalus ſemper dapis.
Poetæ impendere apud inferos ſaxum Tantalo faciunt. Cicero 4. Tuſcul.
Mento ſummam aquam attingens ſiti enectus Tantalus. Cicero 1. Tuſcul.
Fallax Tantalus. Stat. 1 Thebaid.
Superbus Tantalus. Horat 2. Carm oda 18.

Tantaleus, pen. corr. Poſſeſſiuum { [illegible] } Propert. lib. 2. eleg 1,
Tantalea poterit tradere poma manu.
Menſa Tantalea. Stat. 11 Thebaid.

Tantalceus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Claud. de rapt. Proſ.
Non aqua Tantaliets ſubducitur inuida curis.

Tantalis, penult. corr. Tantalidis { [illegible] } Patronym. fœm. dicta eſt Niobe Tantali filia.
Fratres Tantalidæ Ouid 1 Faſt.

Tantheuriſi { [illegible] } Quædam ornamenti genera, lapillos quoſdam à ſe dependentes habentia: ita dicti à motu gemmarum, vt tradit Pollux lib. 5 cap. 16.

Tanti, Tantillus, Tantiſper, Tantopere, Tantum, Tantundem, Vide TANTVS.

Tantus, tanta, tantum { [illegible] } A tam deduci videtur, quantitatémque ſignificat, quaſi tam multus vel tam magnus. Plautus Pœnulo 18,
Quum hæc me lætitia tanta, & tantis affeciſtis gaudiis. Terent. Heautont. 4. 1,
Tantam ineſſe animo inſcitiam? Idem And. 5. 2,
Tantum laborem capere ob talem filium?
Tantus natu, Adeo prouecta ætate. Plaut Bacchid. 2.
Sexcenta tanta. Hoc eſt ſexcenties tantũ vel tandẽ. Plaut. Pſeud 9,
Quaſi mihi non ſexcenta tanta ſoleant credier. Idem Trin. 8,
Poſt id frumenti quando alibi meſſis maxima eſt,
Tribus tantis illi minus reddit, quam obſeueris.
Sol maiórne quàm terra ſit, an tantus quantus videatur? Cicero 2. de Diuinat.
Tantus homo, Tam magni pretij. Terent. Eunuch 4. 7. Cic. ad Brutum 9. Eſt alienum tanto viro vt es tu. Virg 1 Æneidos,
Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Idem 3. Georg.
Tantus amor laudum, tantæ eſt victoria curæ.
Quæ tanta animum dementia cepit? Virg 5 Æneid.
Tantus ergo imperator in omni genere belli fuit, præliis, oppugnationibus, naualibus pugnis, &c. Cic. 4. Acad.
In his tot & tantis malis. Cic. 5. Tuſc.
Tanta res. Terent. Andr. 1 5,
Ah tantámne rem tam negligenter agere.
Vrbs tanta atque talis. Cic. 3. de Nat deor.
¶ Tantus, pro Tam paruus. Cælius ad Ciceronem lib. 8. epiſt. 10. Nouis magiſtratibus autem, ſi Parthicum bellum erit, hæc cauſa primos menſes occupabit. Sin autem aut non erit iſtic bellum: aut tantum erit, vt vos, aut ſucceſſores parati additis copiis ſuſtinere poſſint, Curionem video ſe dupliciter iactaturum. Cic. Caſſio lib. 15. epiſt 14. Sed ſi quæ ſunt onera tuorum, ſi tanta ſunt, vt ea ſuſtinere poſſis, nihil tibi erit lautius, nihil glorioſius: ſin maiora, conſiderato ne in alieniſſimum tempus cadat aduentus tuus.
¶ Tanti & quanti { [illegible] } genitiui, cum eorum compoſitis, tantidem, quantilibet, quanticunque, ſimiliter totidem, pluris, minoris iunguntur verbis pretium ſignificantibus, qualia ſunt, emo, vendo, veneo, mercor, comparo, æſtimo, conſtat, conduco, loco, fœneror, paciſcor, pago, pepigi, condemno, poſtulo, & ſi qua ſunt ſimilia. Plaut. Merc. 8,
Tanti quanti poſcit vin' tanti emi illam? Terent. Adelp 5 1,
Vbi me dixero dare tanti, teſtes faciet illico. Idem Eunuch 1. 1.
Tanti me fugerem, mercenarium patronum hi æſtimauerunt. Cic. in Salluſtium.
Non tanti eſt, vt. Cælius ad Ciceronem, libro 8 14, Tanti non fuit Arſacem capere, Seleuciam expugnare, vt earum rerum, quæ hic geſtæ ſunt, ſpectaculo careres.
Tanti fuit. Id eſt tam optabile Cic. 6 Verr. Hic tibi in mentem nõ venit iubere hæc quoque vt referret, &c. fuit tanti, mihi crede: haberes quod defenderes. Id eſt, omnino id faciendum erat. Cic. 2. in Catil. Eſt mihi tanti Quirites, huius inuidiæ falſæ atque iniquæ tempeſtatem ſubire: dummodo à vobis huius horribilis belli periculum depellatur. Ac ſi dixiſſet, Fuit mihi tanti periculum belli à vobis depellere, vt falſam inuidiam ſubire non recuſauerim.
Nihil tanti eſt, Id eſt nihil tam mihi optatum eſt. Cic. ad Atticum, nunc nihil mihi tanti eſt: faciam quod volunt.
Nihil eſt tanti. Brutus ad Ciceronem 16, Nihil tanti fuit, quo venderemus fidem noſtram. Id eſt, nihil tanti æſtimauimus, vt ſeruire vellemus. Budæus.
Putare tanti. Quintil. lib 7. cap. 3, An etiam tanti putauerit pœnam ſubire.
Tanti vocat ille pudicam. Iuuen. Saty 6 28.
¶ Tanti, quanti, pro Tot quot. Caius in l Si ita legatum ſit. D. de legatis primo Si ita legatum ſit. Seruos ſeruos decem do, præter eos decem quos Titio legaui: ſiquidem decem tantùm inueniantur in hæreditate: inutile eſt legatum. ſi verò ampliores: poſt eos quos Titius elegit, in cæteris valet legatum: ſed non in ampliores quàm decem, qui legati ſunt, Quòd ſi minus: in tantos, quanti inueniantur. Vbi etiam notabis, ampliores accipi pro plures.
¶ Tanti, pro Tam paruo. Cic. Attic. lib 12. 248. De Silij voluntate vendendi, & de eo quanti eu vereri videris, primum ne nolit, deinde ne tanti. Secus aliter, ſed tibi aſſentior. Scire Tullius auebat, num Silius hortos vellet vendere, & quanti vellet. Cui Atticus reſcribens vereri ſe dixerat, primum ne Silius nollet vendere, deinde ne nollet eo pretio, quo Tullius emere voluiſſet. Videris, inquit, vereri, ne Silius tanti nolit vendere, quanti nos vellemus. Et dixit tanti, pro tam paruo.

Tantidem, penult. produ Genitiuus, qui verbis pretij ſolet adiici. Terent. Adelph 2. 2,
Ob malefacta hæc tantidem emptam poſtulat ſibi tradier.
Cogere aliquem ab aliquo tantidem accipere. Cic. 5. Verr.
Emere aliquid tantidem, quanti, &c. Cic. 4. Verr.

Tantiſper { [illegible] } Aduerbium, ſignificat tandiu: poſtulátque poſt ſe dum pro donec, ſiue quandiu, vel quoad. Plaut. Aulul. 11,
Tantiſper hic ego ad ianuam conceſſero. Cic ad Atticum, lib. 12. 541, Totos dies ſcribo, non quò proficiam quid, ſed tantiſper impedior. Ouid in Ibin,
Hæc tibi tantiſper ſubito ſunt miſſa libello,
Immemores ne nos eſſe querare tui.
Cogitare tantiſper de aliquo re. Cic. pro Cecina.
Tantiſper dum. Terent. Adelph 1. 1,
Dum id reſcitum iri credit, tantiſper cauet. Cic ad M. Varronem, lib 9 2, Habes rationem mei cõſilij: tibi igitur hoc cenſeo, latendum tantiſper ibidem, dum efferueſcit hæc gratulatio, & ſimul dum audiam quemadmodum negotium confectum ſit.
Tantiſper quoad. Vlpian. in l. 3. § Hoc autem D. de itiner. actũ; priuat. Qui vult ire agere tantiſper, quoad de ſeruitute conſtet,

non

non debet de ſuo iure docere.

Tanto, Ablatiuus cum verbo Conſtat, aliquando reperitur, niſi mendoſus eſt locus. Plin.lib.12.cap.18, Tanto nobis deliciæ & fœminæ conſtant.

Tanto, Aduerbium {[illegible]} vt & quanto. vt Tanto magis, tanto peior. Terent And.4 5,
Tanto herclè magis dabit. Plaut Perſa.4,
Tet tanto peior ipſa eſt.
Tanto impenſius. Virg.12. Æneid.
Tanto antè Cic.7 Verr. Quòd ſi Cleomenes non tanto antè fugiſſet, aliqua tamen ad reſiſtendum ratio fuiſſet.
Quinquies tanto amplius. Cic.5. Verr. Reperietis quinquies tanto Iudices amplius iſtum, quàm quantum ei in cellam ſumere licitum ſit, ciuitatibus imperaſſe.
Vicies tanto addita aquæ. Plin.lib 15.cap.4.
Tantóne minoris decumæ venierunt, quàm fuerunt? Cicero 5. Verrina.
Tanto quanto. Plin.lib.9.cap.38. Quippe maior vis tanto, quanto recentior.
Quanto quis audacia promptus, tanto magis fidus. Tacit.libro 1. Et lib 5 Tanto acceptius in vulgum, quanto modicus priuatis ædificationibus.
Quantum tanto. Virg 12 Æneidos,
-quantum ipſe feroci
Virtute exuperas, tanto me impenſius æquum eſt
Conſulere.

Tantopere, pen.corr. {[illegible]} ſignificat Tantum, tam vehementer. Terent. Phorm.5.8,
Poſtquam tantopere id vos velle, animum aduorteram. Idem Andr.5.1,
Ah, ne ſæui tantopere. Cic 4 Acad. Non poteſt igitur vterque ſapiens eſſe, quoniam tantopere diſſentiunt, ſed alter.
Iſtud neſcio quid, quod tantopere didiciſti. Cic. pro Mur.
Tantopere & quantopere. Cic 1 de Orat. Neque enim tantopere hanc à Craſſo diſputationem deſyderabam, quantopere eius in cauſis oratione delector.

Tantùm, Aduerbium {[illegible]} ſignificat ſolùm, & poſitiuis iungitur Plaut. Capt.1,
Tantum ſtudens vt natum recuperet. Virg.6.ecloga,
Serta procul tantum capiti delapſa iacebant. Seruius, Tantum capiti delapſa, vt oſtenderet non longius prouolutam eſſe coronam.
Nihil dicam arrogantius, tantum dicam. Cic pro Muren.
Non tantum parum commodè, ſed etiam turpiter. Cic.1. de Orat.
Tantum intereſt, quòd tu quum es commotus, acquieſcis, aſſentiris, approbas. &c Cic.4. Acad.
Tantum non, Rei nõ plane peractæ aduerbium, Fermè, ferè, propemodum Suet.in Tib Cæſare, cap.11, Tantum non aduerſis tempeſtatibus Rhodum enauigauit. Liu. Decad.4 lib.7, Vt vidit non poſſe æquare ordinem Romanos, & tantum non iam circumiri à dextro cornu, concitat naues. Idem 4.ab Vrbe, Et quum hoſtes tantum non acceſſerint.
Tantum eſt. Plaut. Moſtel.8,
Quatuor quadraginta illi debentur minæ,
Et ſors, & fœnus, tantum eſt. Terent Eunuch.5.6,
-nunquid eſt
Aliud mali, damniue quod non dixeris,
Reliquum? p. tantum eſt. Terent Hecyra 5.3,
-ſcio, Tantúmne eſt? p. tantum.
¶ Tantum quod, pro niſi. Cic in Verrem, Tantum quod hominem nõ nominat id eſt, niſi quod hominem non nominat. Turneb.
Tantum quod, pro vt ſolummodo. Lucretius,
Tantum quod nomen mutatum dicere poſſis.
¶ Tantum quod, pro aduerbio Commodùm. Cic. M. Fabio Gallo, lib.7 epiſt.24. Tantum quòd ex Arpinati veneram, quum mihi à te literæ redditæ ſunt. Sic legendum eſſe annotat P. Victorius. Alij tamen non legunt quòd. Suetun. in Nerone cap 6. Nero natus eſt Antij poſt nouem menſes quàm Tiberius exceſſit, 18 Cal Ianuar. tantum quòd exoriente ſole, penè vt radiis prius quàm terra contingeretur. Quo in loco, pro tãtum quòd, Beroaldus audaculè repoſuit, iam tum quidem. Donatus in illud Terentij Eunuch.2.3. Ille ſeſe interea commodum huc aduorterat, ſic exponit Commodùm, tantum quòd, vel ipſo eodémque tempore. Sic & in illud Phormionis, 4.3, Cum hoc id agebam commodum. Cic. Attic.327, Hæc quũ ſcriberem, tantùm quòd exiſtimabam ad te orationem eſſe perlatam. Paulus exponit, commodùm, vix tantum.
¶ Tantum, ad numerum {[illegible]} Plaut. Bacchid.5,
-vt coactus reddidit
Ducentos & mille Philippũm. N. tantum debuit?
Tantum quàm. Terent. Hecyra 3.4.
Non herclè Parmeno verbis dici poteſt
Tantum, quàm re ipſa nauigare incommodum eſt.
Tantum mihi confido. Plancus ad Cic.lib.10.18, Mihi enim ſi cõtigiſſet vt prior Antonio occurrerem, non mehercules horam conſtitiſſet: tantum ego & mihi confido, & ſic perculſus, &c. Virgilius 5. Æneidos,
-quò tantum mihi dexter abis?
In tantum vt, Vide IN præpoſitionem.
Tantum, & plus etiam. Cic. Attic.lib.7.125.
Tantum, quantum. Plaut. Moſtel.7,
Tu vt occœpiſti, tantum, quantum quis, fuge. Virg.4. Georgicorũ,
-nec tantum dulcia, quantum Et liquida.
Tantum quantum ſat eſt. Cic. de Senect.
Tantum ſat habes? Terent Heaut. 4.3.
Tantum abeſt, eandem vim in oratione habet, quam Non ſolum. Hoc autem interdum geminum vt poſtponitur, interdum vnum tantum; vt in ſequentibus exemplis liquet. Cic. de Amic. Tantum que abeſt vt amicitiæ propter indigentiam colantur, vt ij qui opibus & copiis, maximéque virtute præditi (in qua plurimum eſt præſidij) minimè alterius indigeant. Idem de Offic. Tantum abeſt ab officio, vt nihil officio magis poſſit eſſe contrarium. Hoc eſt, non modò officium non eſt, verumetiam nihil magis officio poteſt eſſe contrarium. Idem 4 Acad. Tantum abeſſe dicebat vt id conſentaneum eſſet, vt maximè etiam repugnaret Vide ABSVM.
Tantum abſum, vt perturber, pro Tantum abeſt vt perturber. Hirtius de bello Alexand Hoc detrimento milites noſtri tãtum abfuerunt vt perturbarentur, vt incenſi potius atque incitati, magnas acceſſiones fecerint in operibus hoſtium expugnandis. Græca hæc eſt phraſis, [illegible].
Tantum ponitis in arte. Cic 4 Acad. Sed quoniam tantum in ea arte ponitis, videte ne contra vos tota nata ſit, quę primo progreſſu feſtiuè tradit elementa loquendi.
Tantum, vt. Cic. ad Marium, lib.7 3. Poſtea autem quàm alicuius culpa tantum valeret vnus, vt obſiſti non poſſet, &c.
Tantum honoris Plin.lib 12.cap.1, Tantúmque poſtea honoris increuit, vt mero infuſo enutriantur. Idem lib.11.cap 53, Tantum inſidiatum eſt vitæ.
¶ Tantum, pro Tam parum Cæſar lib 6. Præſidij tantum eſt, vt ne murus quidem cingi poſſit, neque quiſquam egredi extra muros. Idem lib.3 bell. ciuil. non procul ab initio, Sed tantum nauium reperit, vt anguſtè quindecim millia legionariorum militum, & quingenti equites tranſportari poſſent.

Tantummodo, penult.corr. {[illegible]} Aduerbium. Idem. Terent. Phorm.1.2,
Poſthac ſi quicquam nihil precor: tantummodo non addas. Cic. ad Cælium lib.2.9, Velles enim, ais, tantummodo vt haberem negotij quod eſſet ad laureolam ſatis. Ouid.4 de Ponto, eleg.16,
Omnia perdidimus, tantummodo vita relicta eſt.
Arbores tantummodo per ſtirpes aluntur ſuas. Cicero 2. de Natura deorum.
Neque eum ſenatorem tantummodo, ſed hominem non putant. Cic.3 de Orat.
Tantum duntaxat, quomodo dicitur Tantummodo, pro tantum. Cic ad Atticum, lib.2.epiſt.9, Tantum duntaxat nos defendere cogitamus.

Tantuſdem, tantadem, tantundem. Vlpian. in l. Si pro patre. D. de in rem verſo. Si decem in rem domini verterit, & poſteà tantandem ſummam à domino mutuatus ſit, &c.

Tantidem ponderis. Pomponius in l. vltima. D. de præſcrip verb Si tibi ſcyphos dedi. vt eoſdem mihi redderes: commodati actio eſt ſi, vt pondus argenti redderes, quantum in illis eſſet: tantidem ponderis petitio eſt per actionem præſcriptis verbis.
Tantundem periculum, pro tantum periculi. Plaut. Pœn.9,
Malo benefacere tantundem eſt periculum,
Quantum bono malefacere. Idem Trucul.9,
-tantundem dolum aggrediar.

Tantundem, Quaſi tantum idem, ſignificat Æquè tantum. Terentius Phorm 5 6,
Num tu intelligis quid hic narret? p. num tu? a. nihil. p. tantundem ego. Idem Eunuchu 2.3,
Quid virgo, cuia eſt? ch. neſcio hercle. p. vnde eſt? ch. tantundem. Plinius lib.5.cap.1, Volubile oppidum tantundem à mari vtroque diſtans
Scipioni tantundem ſolutum eſt Cic. Qu. fratri lib 1 3,
Tantundem eſt quaſi. Plaut. Merc 6,
Nam meo quidem animo vetulus, decrepitus, ſenex
Tantundem eſt, quaſi ſit ſignum pictum in pariete.
Tantundem viæ. Cic.1. Tuſcul. Nihil neceſſe eſt, inquit: vndique enim ad inferos tantundem viæ eſt.
Tantundem, quantum. Plin. epiſt.267. Cic.5 Verr Magiſtratibus tantundem detur in cellam quantum ſemper datum eſt.
Quæ morte teſtamentóve eius tantundem capiat, quantum omnes hæredes Cic.2. de Legib.

Tantulus, penult corrcp. Adiectiuum diminutiuum, pro Tam paruus. Plaut. Trucul 11,
-tum tantuli doni cauſa, &c. Idem Pœnulo 4,
En monſtrum mulieris, tantula tanta verba funditat. Cicero pro Roſcio Amer. Si ex eo negotio tantulum in rem ſuam conuertiſſet, &c. Lucret.lib 4.
Statura tantula. Cæſar 2. belli Gall.
Epiſtola tantula. Cic. ad Atticum lib.2.9.
Sol tantulus. Cic 4 Acad.
Cauſa tantula. Cic. Attico lib. 4.77, Dices tantuláne in cauſa?
Malum tantulum. Cic.2 Tuſc.
Tantulum moræ. Cic.4. Verr. Et vendidiſſet, ſi tantulum moræ fuiſſet, quominus ei pecunia illa numeraretur.
¶ Tantulo vænire, Sub pretio. Cic. pro Roſcio Amer. Deinde cur tantulo venierint.

Tantulum, penult corr. Aduerbium, Tam parum ſignificans. Cic.7. Verrin. De omnibus nobis ſi quis tantulum de recta regione deflexerit. Idem 7. Verr. Si tantulum oculos deiecerimus, præſto eſſe inſidias, &c
Is diſcipulus magiſtro tantulum de arte concedit. Cic. pro Roſcio Amerino.
Tantulum peccaui, Id eſt paulum Plaut. Caſin.10.
Tantulum commotus. Cic.4 Verr.
Nec quicquam poſthac non modò tantum, ſed ne tantulum quidem prætereatis. Cic. Attico lib.15 330.

Tantillus, Aliud diminutiuum à tantulus Plaut Trinum 4,
Iaxo cane tantillum dederis verborum mihi Terent A del 4.2,
Quem ego modò puerum tantillum in manibus geſtaui meis Cic. de Senec. Omitto enim vim ipſam omnium quæ generantur è terra, quæ ex fici tantulo grano. Vetus exemplar legit tãtulo. Plin.lib.32.ca.1,

Statiua tarditate ſubſiſtunt. Firmicus lib. 1 cap 2. non ita procul à fine.

¶ Tarditas conſiderata. Cic. in Bruto Ser. Sulpitius, cùm dicendi cauſa duobus peritiſſimis operam dediſſet. L. Lucilio Balbo, C. Aquilio Gallo: Galli hominis acuti & exercitati promptam in agendo & in reſpondendo celeritatem, ſubtilitate diligentiáque ſuperauit: Balbi docti & eruditi hominis in vtraque re conſideratam tarditatem vicit, expediendis conficiendiſque rebus. Hoc verbo Cicero voluit oſtendere, tarditatem non fuiſſe prorſus naturalem, ſed eum ſolitum fuiſſe lente (quod aiunt) feſtinare.

¶ Tarditas ingenij, ſtupor, debilitáſque linguæ. Cic. in Piſonem. Quintil. lib. 1. cap 1.

Tarditas audientium Plin lib 20. cap 8.

Tarditas aut grauitas in ſenſibus. Cic. 4. Acad. At enim ipſe ſapiens ſuſtinet ſe in furore ne approbet falſa pro veris, & alias quidem ſæpe: ſi aut in ſenſibus ipſis eſt aliqua forte grauitas aut tarditas, aut obſcuriora ſunt quæ videntur, aut à perſpiciendo temporis breuitate excluditur.

Infinitam enim faciet ipſa res dicendi tarditatem. Quintil. libro 5 capite 10.

Æterna & diuturna opinio tarditatis. Cic. 1 de Orat.

Tarditas & taciturnitas. Cic. Lentulo lib. 1. 5. Sed noſti hominis tarditatem & taciturnitatem.

Tarditas & ſtultitia. Cic. 1. de Legibus, Quid abiectius tarditate & ſtultitia dici poteſt?

Tardities, tardities { [illegible] } Antiqui dixerunt, pro Tarditate. Accius Diomede, Multa amittuntur tarditie & ſocordia. Nonius.

Tarditudo, penult prod. tarditudinis, fœm gen. Idem { [illegible] } Plautus Pœnulo 7,

Podagroſi eſtis, ac viciſtis cochleam tarditudine.

Tardigradus, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod tardè graditur. Cic. 2. de Diu.

Quadrupes, tardigrada, agreſtis, humilis, aſpera. Ex poëta.

Tardiloquus, pen. corr. Adiect. Senec. epiſt. 40,

Summa ſummarum hæc erit, tardiloquum te eſſe iubeo.

Tardipes, pen. corr. huius tardipedis, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui tardè incedit, aut claudicans Catul. in annales Voluſij 34 2.

Electiſſima peſſimi poëtæ

Scripta tardipedi deo daturam. Id eſt Vulcano. Columel. libro 10. circa finem.

Tardor, pro Tarditas, maſcul. genere dici probat Nonius ex Varrone, quem vide.

Tardo, tardas { [illegible] } tardare, Morari, Tergiuerſari. Cæſar 5. bell. Gall. Sed ne omnino metum reditus ſui barbaris tolleret, atque vt eorum auxilia tardaret, &c. Cicero ad Cæſarem, lib 10 7 5, Mea quædam tibi non ignota dubitatio aut impedire profectionem meam videbatur, aut certè tardare.

Inertia tardat nos. Tibul lib 1. eleg 2.

Impetum inimici tardare, Reprimere, remorari. Cæſar 1. belli Ciuilis.

Tardare & frænare. Cic 5. Verrin. Quum eius animum ad perſequendum non negligentia tardaret, ſed conſcientia ſceleris, auaritiæque ſuæ frænaret.

Studia alicuius tardare, pro Morari, & frangere contentionem. Cic. in Orat. In quo vereor, ne ſi id quod vis, effecero, eúmque oratorem quem quæris expreſſero, tardem ſtudia multorum. Budæus.

Animos accuſatorum tardare. Cic 4. Verr. Statuæ illæ equeſtres, quas tu paulò antè quàm ad vrbem venires, poni iuſſiſti, vt omnium inimicorum animos, accuſatorúmque tardares.

Animo tardari. Cic 11. Philipp Vereor ne exercitus quoque noſtri, qui non delectus neceſſitate, ſed voluntariis ſtudiis ſe ad Remp. contulerunt, tardentur animis, ſi quicquã aliud nobis, niſi de inſtanti bello cogitatum putabunt.

Tardare & procraſtinare negotium aliquod Cic. ad Brutum, Si ea quæ ex tempore ſuſcepta ſunt vt agerentur, non tardata & procraſtinata ſunt.

¶ Tardare, cum infinitiuo. Cæſar 3. bell. Ciuil. Vt multitudine atque onere nonnulli deprimerentur, reliqui hoc timore propius adire tardarentur.

¶ Tardare, abſolutum Cic. ad Brutum 18. Ac illa retulit, quæſiuitque quidnam mihi videretur, accerſeremúſne te, atque id conducere putaremus, an tardare & commorari te melius eſſet ibi.

Tardans, Participium { [illegible] } vt Senecta tardans. Virgilius 5. Æneidos.

Tardatus, pen. prod. Partic. { [illegible] } Virg. 5. Æneidos,

At non tardatus caſu, neque territus heros

Acrior ad pugnam redit.

Gradus tardati. Stat 2 Thebaid.

Tardeſco, tardeſcis { [illegible] } tardeſcere, Tardum fieri. Lucretius libro 3,

Conſequitur grauitas membrorum, præpediuntur

Crura vacillanti, tardeſcit lingua, madet mens.

TARENTVS, & Tarentum { [illegible] } Nobilis vrbs Calabriæ ad mare Pyrrho Epirota in ducem contra Romanos accito clariſſima, ſita in peninſula quadam vt indicat Ptolem lib 3. cap. 1. & Strabo multis locis lib 6. Virg. 3. Æneidos,

Hinc ſinus Herculei (ſi vera eſt fama) Tarenti

Cernitur. Seruius, Lacones & Athenienſes diu inter ſe bella tractarent, & quum vtraque pars affligeretur, Lacones quibus iuuentus deerat, præceperunt vt virgines cum quibuſcunque concuberent. Quod factum eſt, hi quum poſt ſedata bella iuuentus incertis parentibus nata erubeſceret, & patriæ & ſibi eſſet opprobrio (nam Partheniatæ dicebantur) accepto duce Phalanto octauo ab Hercule, profecti ſunt: delatíque ad breue oppidum Calabriæ, quod Taras Neptuni filius fabricauerat, id auxerunt: & priſco nomine appellarunt Tarentum. Bene ergo nunc Herculei Tarenti, ſi vera eſt fama: quia Taras condiderat, auxerat Phalantus. Hactenus ille. Hæc à Tara Neptuni filio ædificata Deinde à Laconibus aucta: qui duce Phalanto illuc aduentantes expulſis incolis, vt Iuſtinus lib 3. ſcribit tenuerunt Nunc vulgo dicitur *Taranto* teſte Oliuario in Melam.

Imbelle Tarentum Horat 1 epiſt. 7.

Lacedæmonium Tarentum Ouid 15 Metam.

Molle Tarentum Horat lib. 2. Sermon Saty 4. Vide Macrob. lib. 3. Saturn cap 18. in fine.

Sacri Tarenti cuſtos Neptunus Horat. 1. Carm ode 28.

Saturnium Tarentum Virg. 2. Georg.

Tarentinus pen. prod. { [illegible] } Quod ex Tarento eſt, vel in Tarentino agro creſcit vt Tarentina nux. Plin. lib 15 cap 22, Et Tarentinarum duo genera fragili putamine ac duro: quæ ſunt ampliſſimæ, & minimè iucundæ. Vnde quidam Tarentum appellatum putant, quòd iuglandes nuces & pineas molles habet, ac ſimiliter nuces. Tarentum autem Sabini vocant molle. Ad quod alludens Horat. 2. Sermon. Satyra 4. ſcripſit,

& molle Tarentum.

Tarentina pyra. Colum lib 5 cap 10.

Venenum Tarentinum Horat. 1 epiſt 6,

Lana Tarentino violas imitata veneno. Hoc eſt purpura Tarentina.

¶ Tarentinum verſum, pro molli & laſciuo poſuiſſe Arnobius videtur, vbi de Sabaziis agit, cùm ſcribit, Tum illum exhibimus Tarentinum notúmque ſenarium, quem antiquitas canit dicens,

Taurus draconem genuit, & Taurum draco. Annotat Turneb.

¶ Tarentini vocabantur genus quoddam equitum Liuius Decad. 4 lib 5, de Philopœmene Achæo ſummo duce loquens, Et tum omnium primum agmen conſtituit dein Cretenſes auxiliares, & quos Tarentinos vocabant equites, binos ſecum trahentes equos, ad prima ſigna miſit Et infra, Luce orta, Cretenſium leuis armatura, & Tarentini equites ſuper torrentem prœlium commiſerunt. Ælianus non longè à principio libri de inſtruendis aciebus, Tarentinorum, inquit, duo ſunt genera Nam alij longius iaculantur, & ob eam rem equites iaculatores dicuntur, & Tarentini ſpeciali vocabulo. Alij quum ſemel aut bis iaculum miſerint, quo leuiori vtuntur, manum de cætero cum aduerſario conſerunt, & cominus pugnare incipiũt, non ſecus quàm quos haſtatos appellari retulimus. Leues hos nominari ſolitum eſt Ergo Tarentinorum alij Tarentini nomine ſuo vocantur, qui de longè iaculari conſueuerunt: alij leues, qui pugnam cominus ſubeunt. Hæc Ælianus. De his loqui putatur Cic. ad Attic. lib. 5. epiſtola cuius initium, Obſignaram iam epiſtolam meam. Quæ, inquit, de Tarentinis in militia laboraui, ea tibi grata eſſe gaudeo.

¶ Tarentina, Genus ornamenti muliebris, Æliano lib. 7. de Varia hiſtoria.

Tariffa, Vide in dictione ARCO.

Tarmes { [illegible] } Genus vermiculi carnem exedens Feſtus.

TARNA { [illegible] } Vrbs fertiliſſima ponitur Homero lib. Iliad. 5. quam enarratores vocatam poſteà Sardis diſcerunt.

TARPAIA { [illegible] } teſte Plutarcho in vita Romuli, filia fuit Tarpei, qui Romanam arcem in Capitolio conſtitutam, cuius pater Tarpeius dictus, (inquit Terentius Varro) à virgine Veſtali Tarpeia, quæ ibi à Sabinis necata armis, & ſepulta, eius nominis monumentum relictum, quod etiam nunc eius rupes, Tarpeium appellatur ſaxum. Hactenus Varro Hinc etiam Tarpeia ſedes apud Virgil 8. Æn. Vide Seruium in hunc locum. De hac vide etiam Propertium lib. 4. eleg 4. vbi ſic incipit,

Tarpeium nemus, & Tarpeiæ turpe ſepulchrum

Fabor, & antiqui limina capta Iouis.

Ara Tarpeia. Virg 8 Æneid.

Arces Tarpeiæ. Ouid. 15 Metam.

Iuppiter Tarpeius. Ouid. 6. Faſt.

Lucus Tarpeius Propert lib 4 eleg. 9.

Pater Tarpeius, Iupiter. Propert. lib. 4. eleg. 1.

Rupes Tarpeia. Lucan. lib. 1.

Saxa Tarpeia. Silius lib 1.

Sedes Iouis Tarpeia. Lucan. lib 5.

Templa Tarpeia. Stat 3 Sylu 14.

TARQVINIVS Priſcus { [illegible] } quintus Romanorum rex. Is centum addidit Patrum numerum auxit, Latinos ſubegit, Circum deſignauit, qui nunc maximus dicitur, vbi ſpectacula ſibi quiſque faceret, furcis duodenos ab humo pedes altis ſuſtentata. Ludicrum fuit equi, pugileſque ex Hetruria acciti. Priſcorum Sabinorum bello potitus, equitum centurias ampliauit Ex lib 1 Liuij.

Tarquinius Superbus, cognomen à moribus meruit. Occiſo Seruio Tullo regnum ſceleſte occupauit bello tamen ſtrenuus, Latinos Sabinóſque domuit, &c. Demum quum in Ardeæ obſidione filius eius Lucretiæ ſtuprum intuliſſet, cum eo in exilium actus, ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit, cuius ope regnum retinere tentauit. Pulſus Cumas ceſſit, vbi per ſummam ignominiam reliquum vitæ tempus egit. Liu lib. 1.

Tarquinius Collatinus, ſorore Tarquinij Superbi genitus. in contubernio iuuenum regiorum Ardeæ erat: vbi forte quum in conuiuio coniugem ſuam vnuſquiſque laudaret, placuit experiri. Itaque equis Romam petunt, regias nurus in conuiuio vel luxu deprehendunt. Inde Collatiam petunt, Lucretiam inter ancillas in lanificio offendunt Itaque ea pudiciſſima iudicata. Ad quam corrumpendam Tarquinius Sextus Collatiam rediit, & iure propinquitatis in domum Collatini venit, cubiculum Lucretiæ irrumpit, pudicitiam expugnat Illa poſtero die aduocatis patre & coniuge eſt, rem expoſuit: & cultro quem veſte texerat, ſe occidit. Illi exilio regum rem vendicauerunt. Tarquinius cum prole tota eiectus, ad Manilium Tuſculanum generum confugit Latinóſque omnes concitat. Contra quos Poſthumius miſſus. Ex Liuij lib 1.

Superbiſſimus atque crudeliſſimus Tarquinius. Cicer pro Rabir. perduel reo, Nam hæc tua que te hominem clementem, popularémque delectant, &c. ſed ne Romuli quidem, aut Numæ Pompilij, ſed Tarquinij ſuperbiſſimi atque crudeliſſimi regis iſta ſunt cruciatus carmina. Ouid. 2. Faſtorum,

Vltima Tarquinius Romanæ gentis habebat
Regna, vir iniuſtus, fortis ad arma tamen.
Eiectus Tarquinius. Virg. 8 Æneid.
Faſces ſuperbi Tarquinij. Horat. 1. Carm. ode 12.
Reges Tarquinij. Virg 6 Æneid.
Superbus Tarquinius regno pulſus. Horat 1. Serm. ſaty 6.

TARQVINII, Tarquiniorum { [illegible] } Vetus oppidum Campaniæ. Cic. 5. Tuſcul Demarathus quidem Tarquinij regis noſtri pater, tyrannum Cypſellum quòd ferre non poterat, fugit Tarquinios Corintho, & ibi ſuas fortunas conſtituit, ac liberos procreauit.

Tarquinienſe, abſolutum { [illegible] } pro Agro Tarquinienſi, & qui à Tarquinij heredibus primum nomen accepit. Plin. libro 8. cap 52 Qui in Tarquinienſi feras paſcere inſtituit. Idem libro 9. capite 56.

TARRACINA, penult. prod. { [illegible] } oppidum Volſcorum in Campania, ante Trachyna, id eſt aſpera, à loci aſpredine, & lingua Volſcorum Anxur dicebatur prius, diuerſam fortunam à Rheginis expeſta: à [illegible] cognomento. Liu 4. ab Vrbe, Anxur fuit, quæ nunc Tarracinæ ſunt: vrbs prona in paludes. Dicitur & Tarracina vnico r, & Tarratina. Vide ANXVR.

TARRACO, pen. corr. { [illegible] } Inſignis Hiſpaniæ ciuitas, Scipionum opus, à quo prouincia ipſa Tarraconia & Tarraconenſis vocatur, quæ (vt Pomponius ſcribit lib. 2.) altero capite Gallias, altero Bæticam, Luſitaniámque contingens, mari la cuis abiecit noſtro, quà Meridiem: quà Septentrionem ſpectat, Oceano. Vrbium è mediterraneis clariſſimæ fuerunt Pallentia, & Numantia. Nunc eſt Cæſarea Auguſta. Hinc Tarraconenſia vina, optima, Martialis lib 13,

Tarraco Campano tantum ceſſura Lyæo. Tarraco nunc vulgò *Tarragona* dicitur, teſte Oliuario.
Vrbiſem Tarraco. Silius lib. 3

TARSVS { [illegible] } Vrbs præclariſſima, & Ciliciæ metropolis, quã Perſeus Danaes nobiliſſima proles ædificauerit. Lucan. lib 4,
Deſeritur Taurique nemus, Perſeaque Tarſus. Hæc fuit Apoſtoli Pauli patria. Dicta Tarſus, vt quidam æſtimant, à ſiccitate: vel à parte pedis quæ ταρσος dicitur, vt in manu. Vel, vt Ioſephus ait lib. 1. à Tarſo nepote Iapheth Nunc vulgò vocatur *Tarſo*. Tarſis verò lapidis genus eſt, vt ait Hieronymus ad Marcellum Eſt & Tarſis regio Iudex, ad quam Ionas propheta ſe velle ire dixit. Ipſum quoque mare quia cæruleum ſit, & ſæpe ſolis radiis percuſſum, colorem ſupradictorum colorum trahit, à colore nomen accepit. Porrò Hebræi Tarſis mare dici generaliter autumant, ſecundum illud, In ſpiritu violento conſringes naues tarſis, id eſt maris. Tarſenſes adeò philoſophiæ ſtudioſi fuerunt, vt Athenienſes & Alexandrinos ſuperarent. Ex Tarſo fuerunt Antipater, Archelaus, & Neſtor, & duo Athenodori, & hi philoſophi Stoici fuere.

Tarſenſis, & hoc Tarſenſe. Poſſeſſiuum { [illegible] } vt Tarſenſe pelagus Colum. lib. 8 cap 16

TARTARI, pen. corr. { [illegible] } Sarmatiæ populi, Scythicis moribus immanes, in quibus durant adhuc crudelitatis reliquiæ. legito Vadianum apud Pomponium Melam lib 3.

TARTARVS { [illegible] } & in multitudinis numero, neutro genere, Tartara, ἀπὸ τοῦ ταράττειν, id eſt turbare: aut quod melius eſt, ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, id eſt à tremore frigoris. locus inferorum profundus, inquit Seruius. Virgil. lib 6 Æneidos,

-tum Tartarus ipſe
Bis patet in præceps tantum, tenditque ſub vmbras,
Quantus ad æthereum cæli ſuſpectus Olympum. Suidas. Tartarus, inquit, demiſſior inferni locus, & Tartarum apud nubila locus, &c.
Funeſta Tartara. Stat 11. Thebaid.
Ima Tartara Seneca Oedip. 10 Impia. Virg. 5. Æneid.
Intima Lethi Tartara. Virg 4. Georg.
Nigra Tartara Virg. 6 Æneid.
Opaca Tartara. Ouid in Metam.
Profunda Tartara. Senec Hippol 8.
Triſtia Tartara Virg 4. Æneid.

Tartareus, Poſſeſſiuum { [illegible] } Virg. 7. Æneidos,
-cornúque recuruo
Tartaream intendit vocem. Id eſt terribilem, aut fortem inquit Seruius. Idem 12 Æneidos,
Quas & Tartaream nox intempeſta Megæram. Apud Martialem libro 5, Tartareus canis.
Acheron Tartareus, Vide ACHERON.
Cuſtos Tartareus Cerberus Virg 6 Æneid.
Deus Tartareus, Pluto. Ouid. 1. Triſt. eleg 8.
Domus Tartarea Ouid. 3 Faſt.
Plaga Tartarea Cic 2. Tuſculana,
Hæc e Tartarea tenebrica abſtractum plaga
Tricipitem eduxit hydra generatum canem. Ex poëta.
Vmbræ Tartareæ Ouid. 6. Metam.

TARTESSOS { [illegible] } Hiſpaniæ ciuitas iuxta columnas Herculis, aliquando Carteia dicta, vt ſcribit Pomponius Mela lib. 2. Silius omnino aliam Tarteſſon à Carteia facit lib. 3,
Argantoniacos armat Carteia nepotes. &c.
Armat Tarteſſos ſtabulanti conſcia Phœbo. Silij Interpres eandem eſſe falsò colligit Vadiani iudicio. At Liuius lib 8. Decad 3. Dum hæc, inquit, ad Bætim fluuium geruntur, Lælius interim freto in Oceanum euectus, ad Carteiam claſſe acceſſit. Vrbs ea in ora Oceani ſita eſt, vbi primùm è faucibus anguſtis panditur mare. Hactenus Liuius Eandem igitur cum Tarteſſo fuiſſe credi par eſt. Nam & Strabo libro 3, Nonnulli (inquit) Tarteſſum huius ætatis Carteiam nominant. Vide CARTEIA.

TARTESSVS { [illegible] } Vrbs in littore prope Gades: vnde familia Columellæ emanauit, à Tarteſo dicta, vt meminit Strabo, propter ſubterraneas illic cauernas Hinc

Tarteſſiacus, pen corr. { [illegible] } Poſſeſſiuũ: vt Tarteſſiaci thyrſi, id eſt lactucæ Colum. lib 10 Silius lib. 16,
-noctiſque per vmbram
Ad Tarteſſiacos tendis per littora portus. Idem lib. 16,
Ac Tarteſſiacas profugi ſparguntur in oras.

Tarteſſius, Adiect. { [illegible] } Ouid. 4 Metamorphoſeos,
Preſſerat occiduus Tarteſſia littora Phœbus.
Tellus Tarteſſia. Silius lib 16,

TARVANNA { [illegible] } Ptolemæo lib 2. cap. 9 Galliæ vrbs Morinorum: vulgò *Terouane*.

TARVNTIVS { [illegible] } Vir fuit tum philoſophiæ, tum Mathematicarum in primis ſtudioſus. Author Plutarchus in Romulo.

TASVICVM { [illegible] } Ptolemæo libro 2. cap 10. Saluiorum vrbs in Gallia, vulgò *Taraſcon*.

Tatam { [illegible] } Pueri patrem vocant Martial lib 1,
Mammas atque tatas habet Afra: ſed ipſa tatarum
Dici, & mammarum maxima mamma poteſt. Vide Bua.
¶ Tatæ, Cantio eſt ſibi inuicem reſpondentium. Plaut. Stich 17,
-fac tu hoc modo,
Attu hoc modo. SA. babæ. ST. tatæ. SA. papæ. ST. euax. Idem Trucul 19.

T. TATIVS { [illegible] } Sabinorum dux, qui cum diu in Romanos bellum moliretur, tandem per proditionem Tarpeiæ virginis Capitolio primùm capto, vrbem poſteà inuaſit, ac regnũ Romæ quinquennio vnà cum Romulo tenuit: quem poſtremò tandem ab amicis eorum legatorum, quos Tatiani latrones interfecerant, occiſum eſſe ait Lanuuiũ, & in Auentinenſi lauretu ſepultum. De hoc vide multa apud Liuium 1 ab Vrbe, & apud Plutarchum.
Tectus Tatius Propert. lib. 4 eleg 2.

Tatienſes { [illegible] } Tertia pars populi Romani à T. Tatio dicta. Vide LVCERES.

TAVLANTII { [illegible] } Populi ſunt Illyriæ. Euphorion Taulantinos vocat. Ariſtoteles ait apud hos vinum ex melle fieri. Hæc Stephanus. Lucan lib. 6,
Quémque vocat collem Taulantius incola petram.

Tauras { [illegible] } Vaccas ſteriles dici exiſtimant hac de cauſa, quòd non magis quàm tauri pariant. Hæc Feſtus. Colum. lib. 6. cap. 22, Et vtique tauræ quæ locum occupant fœcundarum, ablegandæ. Varro de Re ruſt cap 5, Quæ ſterilis eſt vacca, taura appellatur.

TAVREA { [illegible] } (Iubelius Taurea dictus) memoranda vir fortitudine.
Sublimis Taurea. Silius lib. 13. Liu. lib 2 de bel. Punico.

Taurea. Vide TAVRVS.

Taureus { [illegible] } Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant: vel quia ſit deus maris, quòd ſonum emittat ſimilem voci taurinæ.

TAVRI { [illegible] } populi Tauricæ Septentrionalis regionis in Europa incolæ. Iphigeniæ (inquit Mela libro 2.) & Oreſtis aduentu maximè memorati, immanes ſunt moribus, immanémque famam habent, ſolere victimis aduenas cædere. Hactenus Pomponius. De Oreſtis in Tauricam aduentu, quædam habet Ouidius 4. Triſtium, elegia 4,
Immanis autem ſacrificij huius. Thoas rex author fuit. Hinc Diana ipſa Thoantica dicta Silio lib 4. Eius frequens mentio eſt apud Lucanum, Euſebium, Ciceronem, Solinum, Lactantium. Herodotus libro quarto: Tauros omnes naufragos Iphigeniæ immolare ſolere, & precibus peractis hominis caput clauâ ferire, corpus truncum de rupe deturbare, caput cruci ſuffigere. Capitis vero in bello caput amputant, referúntque domum, & ſuſpenſum fuſte in tectis ſublimia ſtatuunt, plerumque autem ſupra fumarium erigunt: ideo id agentes, quòd hos totius domus cuſtodes eſſe ſibi perſuadeant. Ex Herodoto.

Tauricus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } vt
Terra Taurica. Ouid. 1. de Ponto, eleg 3.
¶ Ara Taurica. Ouid. 4 Triſt eleg 4.
¶ Tauri, numero plurali, & Taurilia { [illegible] } Ludi in honorem deorum inferorum facti, quos & boalia, & bupetias vocatos inuenimus. Sed propriè hi ludi ſunt boum gratia inſtituti.

TAVRICA, Cherſoneſus { [illegible] } peninſula prouincia eſt Europæ, vt docet Ptolemæus lib 3 cuius fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Propontis, & Cimmerius Boſphorus Ibi ciuitates ſitæ ſunt Eupatoria & Theodoſia, nunc Capha. Eius ambitus [illegible] millia paſſuum complectitur, & à Mæotidis populis qui margines ipſius habitant, nomen aſſumpſit. Hodie vocatur *Precopia*. De hac Iuuenal. Satyra 15,
-quippe illa nefandi Taurica ſacri
Inuentrix. Vide CHERSONESVS.

TAVRINI, pen. prod. { [illegible] } Plin. lib. 3. cap. 17. populi ſunt Italiæ Tranſpadanæ in Alpium radicibus. *Turin*.

Taurinus, Adiect. { [illegible] } vt Campi Taurini Silius lib. 3.

Taurinus, Adiectiuum, Vide TAVRVS.

TAVROMINIVM { [illegible] } Siciliæ oppidũ in colle ſitum, cui Tauri nomen fuit, ab Andromacho Timæi hiſtorici patre conditum, viris opibus animóque præſtante: & Tauromenium dictum eſt, authore Diodor. lib. 16 Inde Taurominitani dicti Ciceroni in Verrem act 4. Silius lib. 14,
Taurominitana cernunt à ſede Charybdim. Lucan lib. 4,
Taurominitanæ fugiens damnoſa Charybdis. Scribit Plin. lib. 3. cap 8 hanc vrbem quandoque Naxon appellatam. Nunc vulgò dicitur *Taormina*, vt ſcribit Oliuarius in Melam.

TAVRVBVLAE, taurubularum { [illegible] } Nomen inſulæ prope Neapolim. Stat. lib 3, Sylu. 1.

Ipſa

TAVRVNVM { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 16, Taurunum Plinio lib. 3. cap. 25, alio nomine Alba Græca, Belgradum: hodie vulgò *Kriegiſchweiſſenburg* à Turca nuper expugnata, Vngariæ vrbs.

TAVRVS { [illegible] } Barytius, philoſophus Platonicus ſub Antonino principe: ſcripſit de differentia ſectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis & incorporeis, & alia, vt eſt author Suidas. Huius etiam ſæpe meminit Gellius, dicitque eius ſe maximè familiarem Romæ fuiſſe.

TAVRVS, mons { [illegible] } ab Eois veniens litoribus, Chelidonio promontorio diſterminatur. Immenſus ipſe, & innumerarum gentium arbiter: dextero latere Septentrionalis, vbi primùm ab Indico mari exurgit, læuo Meridianus, & ad Occaſum tendens, mediámque diſtrahens Aſiam, niſi opprimenti terras occurrerent maria. Reſilit ergo ad Septentriones: flexuſque immenſum iter quærit, velut de induſtria, rerum natura ſubinde æquora opponente: hinc Phœnicium, hinc Ponticum, illinc Caſpium, & Hyrcanium, contráque Mæoticum lacum. Torquetur itaque colliſus inter hæc clauſtra, & tamen victor, flexuoſus euadit vſque ad cognata Riphæorum montium iuga, numeroſis nominibus & nouis quacunque incedit, inſignis: Imaus prima parte dictus, mox Emodus, Paropamiſſus, Circius, Chambades, Pharphariades, &c. Ex Plinio lib. 5. cap. 27. Legitur Sulinum in deſcriptione Ciliciæ. Huic mons oppoſitus, Amitaurus dicitur. Vbi in excelſiſſimam cõſurgit ſublimitatem, Caucaſus appellatur: quanquam ſint qui Taurum à Caucaſo diuidant. Cic. pro Deiotaro. Etenim ſi Antiochus magnus ille rex Aſiæ, quum poſteaquam à Scipione deuictus, Tauro tenus regnare iuſſus eſſet, &c.

Taurus, tauri, maſcul. gen. { [illegible] } Bos ad procreandum reſeruatus. Cic. 6. Verr. Ille nobilis taurus, quem Phalaris habuiſſe dicitur.

¶ Taurus accipitur & pro quocunque ferè boue. Virg. 1. Georg.
Pinguefulum primis extemplo à menſibus anni
Fortes inuertant tauri.

Fortia taurorum corpora. Ouid. 1. de Ponto eleg. 5.
Tergora taurorum. Ouid. 13. Metam.
Agreſtes tauri, Vide Agreſtis, in AGER.
Alacres tauri. Claud. 2 Paneg.
¶ Acer taurus. Silius lib. 13.
Arator. Ouid. 1. Faſt.
Bellator. Stat. 3. Thebaid.
Corniger taurus, Vide CORNV.
Eximij præſtanti corpore tauri. Virg. 4. Georg.
Iners. Stat. 9. Thebaid.
Ingens. Virg. 1. Æneid.
Macer. Virg 3. eclog.
Nitens. Virg 3. Æneid.
Toruus. Ouid. 8. Metam.
Trux. Ouid. 9. Metam.
Validus. Ouid. 7. Metam.
Adiungere tauros aratro, Vide ADIVNGO.
Fumans ſub vomere taurus. Virg 3. Georg.
Paſti repetunt præſepia tauri. Virg 7. eclog.
Submittere tauros. Virg. 2. eclog.

¶ Taurus, Cæleſte ſignum. Plin. lib 17. cap. 24. Quum ſit Luna in Leone, Scorpione, Sagittario, Tauro. 1. Virg. Georg.
Candidus auratis aperit quum cornibus annum Taurus.

¶ Taurus pro Radice arboris. Quintil lib 8. cap. 2. Sicut in his quæ homonyma dicuntur, vt taurus animal ne ſit, an mons, an ſignum in cælo, an nomen hominis, an radix arboris, niſi diſtinctum non intelligitur.

¶ Taurus, Auis nomen. Plin. lib 10. cap. 42. Eſt quæ boum mugitus imitetur, in Arelatenſi agro Taurus appellata, alioquin parua.

Taurinus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod ex tauro eſt. Plin. lib. 20. cap. 13. Item vitiligines, verrucas, ſtrumas, & ſimilia cum hircino & adipe ſuillo ac taurino ſeuo.

Cornua taurina. Claudian. 5. Paneg.
Folles. Virg 4. Georg.
Frons. Ouid. 6. Faſt.
Pulſus. Stat. 2. Thebaid.
Sanguis taurinus. Catul. de coma Berenices.
Tergum. Virg. 1. Æneid.
Tympana. Claud. 3. Paneg.
Vultus. Virg 4 Georg.

Taureus { [illegible] } Aliud adiectiuum, vt
Terga taurea, pro tympanis dixit Ouid. lib. 4. Faſt.
¶ Taurea, Scutica ex corio bubulo facta. Iuuen. ſat. 6.
-taurea punit
Continuo flexi crimen, facinúſque capilli.
Taurea vincla. Lucret. lib. 6.
Quæ laxare queant compages taurea vincla. Hoc eſt, vincula ex glutine taurino. Lambinus.

Taurifer, pen cor. Adiectiuum { [illegible] } vt Campi tauriferi, Paſcua. Lucan. lib. 1.

Tauriformis, Aliud adiectiuum { [illegible] } Formam tauri habens. Horat. 3. Carm. oda 14.
Sic tauriformis voluitur Aufidus.

Taurigenus, pen cor. Adiect. Actius in Minotauro apud Macrobium lib 6 Saturn. cap 5.
Taurigeno ſemine ortum fuiſſe, an humano.

¶ Taurus in pudendis pars eſt quædam, vnde & laſtauri dicti. Solitaurilia ab hac parte non di. ſunt qui appellata cenſeant, quod innuit Feſtus cùm ſcribit. Atque horum hoſtiarum omnium inter immolari tauri. Ex Turnebo.

Tautologia, tautologiæ { [illegible] } Latinè dici poteſt eiuſdem vel eloquium, Figura eſt apud poetas frequens, qua res eadem multis verbis idem ſignificantibus explicatur. Virgil. 1. Æneid.
-ſi fata virum ſeruant, ſi veſcitur aura
Æthærea, neque adhuc crudelibus occubat vmbris. Nam totum quod repetitur, vnum eſt: ſed ad exprimendum conceptum crebro ſermone denunciatur.

Tax, neut. gen { [illegible] } Percuſſio dicitur: vox à ſonitu quem facit, formata Plaut. Perſ. 7.
Tax tax tergo erit meo, non curo.

TAXILA { [illegible] } Vrbs Indiæ maxima: vt ſcribit Philoſtrat.

Taxillus, taxilli { [illegible] } Vide TALVS.

Taxo, taxas { [illegible] } taxare, Preſſius, crebriuśque quicquam tangere. Varro Modio, Ne meum taxis libertum. Id eſt tetigeris. Nonius. Vide Gellium lib 2. cap 6. & Macrobium lib 6. cap 7.

¶ Taxare { [illegible] } Pretio æſtimare. Plin. lib 17. cap. 1. Illos qui frugiferas tanti taxauerant.

¶ Taxare aliquem { [illegible] } Maledictis tangere. Plin. lib. 15. cap. 15. Eadem cauſa in pyris taxatæ ſuperbiæ cognomine.

Taxatio, Verbale { [illegible] } Ipſe taxandi actus.
Taxatio (inquit Feſtus) dicitur quæ ſit certæ ſummæ. Plin. lib. 13. cap. 15. Interiit nuper incendio à Cethegis deſcendens. H-S. XIIII. permutata, latifundij taxatione, ſiquis prædia tanti mercari malit. De menſa citrina Idem lib. 9. cap 35. Prius id fecerat Romæ in vnionibus magnæ taxationis Clodius tragœdi Æſopi filius.

Taxator, pen prod. taxantis { [illegible] } Taxatores (inquit Feſt.) à ſcenicis dicuntur, qui alterutrum maledictis tangunt.

Taxim, Senſim, vel occultè. Pompon Bucc. adoptat. Clandeſtino tacitus taxim proſpectaui periculum. Ex Nonio. obſoletum.

Taxus, taxi, fœm. gen. { [illegible] } Arbor abieti ſimilis. Plin. lib 16. cap. 10. Similis etiamnum his aſpectu eſt, nequid prætereatur, taxus minus virens, gracilíſque & triſtis, ac dira, nullo ſucco, ex omnibus ſola baccifera. Mas noxio fructu. Lethale quippe baccis in Hiſpania præcipuè venenum ineſt. Vaſa etiam viatoria ex ea vinis in Gallia facta, mortifera fuiſſe compertum eſt. Hanc Sextius ſmilacem à Græcis vocari dixit: & eſſe in Arcadia, tam præſentis veneni, vt ſiqui dormiant ſub ea, cibúmve capiant, moriantur. Sunt qui & taxica hinc appellata dicant venena, quæ nunc toxica dicimus, quibus ſagittæ tinguntur. Repertum, innoxiam fieri, ſi in ipſam arborem clauus æreus adigatur. Hæc Plinius. Virg 9. eclog.
Sic tua Cyrneas fugiant examina taxos.
Metuenda veneno taxus. Stat 6. Thebaid.
Nocentes taxi. Virg. 2. Georg.
Peſtifera taxi. Claud. de raptu Proſerp. 3.

Taxeus, Adiectiuum { [illegible] } vt Sylua taxea. Stat 5. Sylu. 5.

Taygeta, vel Taygetus. pen. corr. { [illegible] } mons eſt Laconum, Libero patri ſacratus, teſte Seruio apud Virgilium lib. 2. Georg.
-virginibus bacchata Lacænis
Taygeta, &c. Cic. 1. de Diuinat. Quum & vrbs tota corruit, & in monte Taygeto, extrema montis quaſi puppis auulſa eſt.
Canes Taygeti. Virg 3. Georg 9.
Prima Taygeti. Propert lib 3. eleg. 14.
Ardua Taygeta Stat. 1. Achill.
Gelidi Taygeti inculta iuuencas. Lucan. lib. 5.
Horrenda Taygeta. Stat 4 Sylu. 8.

TAYGETE, pen. corr { [illegible] } vna eſt (inquit Seruius) de Pleiadibus ſeptem. Virg. 4 Georg.
Taygete ſimul os terris oſtendit honeſtum
Pleias, &c.

T E

Te, Syllabica adiectio, quæ pronominibus Tu & Te adiungitur, vt Tute, tete.

TEANVM { [illegible] } Italiæ oppidum duplex eſt. Eſt enim Teanum Sidicinum in Appia via poſitum: & Teanum Apulum: ſiue Apulorum, vt Plinius lib. 3. cap. 5 & Strabo li. 5 & 6 ſcribunt. Cic pro Cluentio 19. Quum haberet ex Nouia infantem filium, alter autem eius filius Pappia natus, Teani Apuli, quod abeſt à Larino decem & octo millia paſſuum, apud matrem educaretur, &c.

TEARCO, Æthiopiæ rex maximus, qui externas ſubegit gentes, Europæque populos vſque ad Herculis perueniens columnas. Ex Strabone lib. 5.

TEARVS { [illegible] } Thraciæ fluuius, ad cuius ripas quum Darius ad Scythas proficiſcens perueniſſet, caſtra diebus tribus continuit, eiuſque dulciſſima & limpidiſſima aqua delectatus, eo in loco columnam cum inſcriptione poſuit. Autor Herodotus lib. 4.

TEATEA { [illegible] } Marrucinorum vrbs in Italia, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Teate hodie, vulgò *Tieti*.

Techna, technæ, fœm gen. { [illegible] } Latinè Ars. Aliquando ſignificat dolum, aſtutiam, impoſturam, fraudem artificioſam, offuciam. Ter. Heau 3 1.
Falli te ſinas technis per ſeruulum.

Technicus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Artificioſus. Quintilian. lib. 2. cap 14 ſub finem, Et velut decretis Technicorum tutos putent. Id eſt, eorum qui omatam artem ſequuntur.

Technophyon { [illegible] } Græca dictio quæ ſignificatur artis productio Suet in Auguſto, cap 72. Erat illi locus in edito ſingularis, quẽ Syracuſas & technophyon vocabat.

Tecolithus, tecolithi, pen. corr. m. g. Lapis ſic dictus, quoniam calculos rumpit & abſumit. Plin. lib. 36. cap. 19. Spongiæ lapides inueniuntur in ſpongijs, & ſunt natiui. Quidam eos tecolithos vocant, quoniam veſicæ medentur, calculus rumpunt in vino poti.

Tectorium. Vide TAVR.

TECTOSAGES, pen. corr. { [illegible] } fortiſſimi aliquando Gallorum, Pyrenæis proximi & Cemmenis ſunt: adeò olim potentes opibus & virium præſtantia, vt per Græciam tunc victricem gentium magna hominum manu profecti, in Aſia ſupra Phrygiam, Cappadociámque ſedes poſuerint, incolumes ab omni finitimorum incurſu Tectoſages & Toliſtobogi dicti Floro, Plinióque libro 4. cap. 31. & cæteris. Auſonius Narbonem deſcribens in vrbium catalogo vocat Tectoſagos, hoc carmine,
Vſque in Tectoſagos primæuo nomine Belgas.

Florus lib. 2. cap. 11. Tectoſagos nuncupat.

Tectum. Vide TEGO.

Tecum, { [illegible] } Aduerbium compoſitum ex ablatiuo Te, & præpoſitione Cum. Plaut. Milit. 10.
Quid nunc taces? tecum loquor, P e. Imò ædepol tute tecum.
Tecum oro. Plautus Curcul. 8. Hoc eſt, te oro.
Tecum ſentio Plaut. Pſeud 15.
Tecum ſimul. Plaut. Amph. 8,
Neque vidi iſtam, niſi tecum ſimul.

Teda, tedæ { [illegible] } Propriè dicta (inquit Ruellius) à Græcis das & dadiua vocatur. Sed ſui generis arbor in Illyrico eſt. Impropriè autem tedas appellamus tum piceæ ſatiuæ partes imas, tum alia quoque ligna quæ flammæ olei vel picis illitu concepta, faculæ modo luceant. Plin. lib. 16. cap. 10, Sextum genus eſt teda propriè dicta abundantior ſucco, quàm reliqua, parcior liquidiorque quàm picea, flammis ac luminis ſacrorum etiam grata. Hanc mares duntaxat ferunt, & eam quam Græci ſyrem vocant, odoris grauiſſimi. Cæſ. lib. 3. bel. Gal. Magno vento & ſecundo completas onerarias naues teda & pice, & ſtupa reliquiſque rebus quæ ſunt ad incendia, in Pompeianam claſſem immiſit. Hinc tedas vocamus faces quæ optimæ ex ea arbore fiebant.
Accenſa teda. Lucret. lib 6.
Ceratæ tedæ. Ouid. epiſt. 7.
Pinea teda Ouid. epiſt. 12.
Pingues tedæ Virg. 7. eclog.
Caſtis adolet altaria tedis. Virg. 7. Æneid.
[…]nida teda piceum fert lumen. Virg 9. Æneid.
[…]a miniſtrat tedas. Virg 2 Georg.
[…]eda, Pini morbus, ex abundantia ſucci, & vbertate larga luxu[…]s naturæ proueniens. Theophraſtus, De hiſtoria planta[…] libro ſecundo capite decimo, Morbum Pinis accidere ta[…]æ incolæ narrant: quum non ſolùm cor, ſed etiam pars ex[…] tranſierit in tedam tranſierit, tunc ſtrangulari quodam modo [q]uod ſponte accidit vbertate arboris largiſſima, quoad quiſque conrectare poſſit. Tedæ enim totum efficitur. Idem De cauſis plantarum lib 5. cap. 15. Arborum autem genus etiam aliquod ſoriſeſſe eſt, cui corruptio ſecundum naturam ſponte, nec vllo pacto afflictato, ſed bene vigenti eueniat, vt Pino, quum radices mutatæ in tedam fuerint. Ita enim fit ex nimietate nutritionis, atque exceſſus: quumque per tedam tranſmittere pabulum arbores nequeant, moriuntur. Quod proximum illi videtur, quod animalibus euenit, quæ extramodum craſſantur atque pingueſcunt. Quum enim auram attrahere nequeant, nec vllo pacto ſpiritu vti poſſint, propter obeſitatem conſtrictionémque, & illa ſtrangulantur, & Pinus. Quamobrem non ineptè ruſtici vocabulum iſtud de Pino vſurpent. Pinum enim ſtrangulari aiunt obeſitate, atque pinguedine. Quippe omnia ſpiritum deſiderant aliquem, vel ſolutionem, vel meatuum libertatem. Plinius lib. 17. cap. 24. Arbores laborant & fame, & cruditate, quæ ſunt humoris quantitate. Aliquæ verò & obeſitate: vt omnes quæ reſinam ferunt, nimia pinguitudine in tedam mutantur: & quum radices quoque pingueſcere cœpere, intereunt, vt animalia, nimio adipe.
Teda pinea Columel. lib. 5. cap. 10 ex, Iuxta ipſam radicem truncum findito, & fiſſur[am] [c]unea tedæ pineo adigito, & ibi relinquito.
Senoca teda Cat[ullus] in Epithal Iuliæ 56.
¶ Teda, pro Nupti[is]. Mos enim antiquitus erat vt in nuptiis (inquit Varro) faces & tedæ ſemper præirent, quod antea non niſi per noctem nubentes ducebantur à ſponſis. Virg. 4. Æneid.
Si non pertæſum thalami tedæque fuiſſet.
Apta tedis tempora. Ouid. 6 Faſt.
Feteles tedæ. Lucan. lib 1.
Fœlices tedæ. Catul. Argon 59.
Iugalis teda apud Catonem cap. 10. Vetus exemplar legit Telam iugalem vnam. Ouid. epiſt 4.
Nuptiales tedæ. Apoleius lib. 4. Aurei aſini, ad finem.
Pudica teda. Ouid. epiſt 6.
Copulari tedis. Senec Herc. fur. 6.
Iure tedæ coire. Nuptiarum legitimo iure. Ouid 4. Metam.
Pactæ capeſſent tempora tedæ, Pactarum nuptiarum. Ouid. 9. Metamorph.
Iungere tedas. Stat. 3. Sylu. 4
Optato vos iunxit lumine teda. Catul. de coma Berenices 62.
Teda, pro Carmine nuptiali apud Senecam in Oedipo 5,
Concinit tedæ geminus Cupido.

TEDIFERA DEA { [illegible] } Ceres eſt dicta, cuius ſacra nocte (vt in Aulularia Plauti eſt) fiebant, in quibus ſacerdotes faces deferebant, Cererem imitati: quæ cum Perſephonem filiam à Plutone raptam tedis incenſis quæreret, Tedifera eſt appellata Ouid. epiſt. 2.
Hinc ſacerdotes redúcos, id eſt tedas ferentes appellarunt.

TEGEA, pen. corr. { [illegible] } Vrbs Arcadiæ, à qua Tegeæus, ſiue Tegeaticus. Vnde Propert.
Fiſtulis & calami Pan Tegeæe tui. Virg. 8. Æneid.
Tunc lateri atque humeris Tegeæum ſubligat enſem. Idem 1. Georgicon.
Adſis ô Tegeæe fauens. Seruius, Tegeæ, Panem tertium eſſe dicit.

Tegeæus volucer, dictus eſt Mercurius apud Stat. 2. Sylu. 5,
Túque inuidiæ feru volucer Tegæe ſonora
Terge premas.

Tegeaticus volucer & ales, Mercurius. Stat. 2. Sylu. 2. & 5 Sylu. 1, Olim Lacedæmonij bellum intulere Tegeatibus, ferentes ſecum compedes, tanquam eſſent redacturi illos in captiuitatem. Sed congreſſi prælio ac fugati, quicunque viui capti ſunt, eiſdem, quas ipſi attulerant, compedibus compediti, campum Tegeatem menſi ſunt coluerunt.
Tegeagens, pro Tegeæa gens. Virg. 5. Æneid.

Teges, Tegeticula, Tegillum, Tegmen. Vide TEGO.

Tego, tegis, texi, tectum { [illegible] } tegere, Operire.
Caput texit galea. Propert. lib. 4. eleg. 3.
Corpus tegere veſte. Tibul. lib. 1. eleg. 3.
Fronde teguntur aues. Ouid 1 de Arte.
Tunica tegi. Ouid 1. Amor. eleg 5.
Sepulchro tegi. Lucan. lib. 2.
Lumina tegere ſomno. Virg. 4 Georg.
Nox texit terras caligine. Lucret. lib 6,
Tenebris teguntur omnia. Ouid. 4. Faſt.
¶ Tegere, Celare. Martialis,
Quod tegitur, maius creditur eſſe malum. Terent. Hecyr 1. 2,
-incommode atque iniuriae
Viri omnes ferre, & tegere contumelias. Virg 3 Georg.
Tegere & obtendere. Cic. Qu. frat. lib 1. 1, Multis enim ſimulationum inuolucris tegitur, & quaſi velis quibuſdam obtenditur vniuſcuiuſque natura.
Tegere & velare. Cic. in Piſonē, Triumphi nomine tegere ac velare cupiditatem ſuam.
Id te admiſiſſe concedis, quod ne mendacio quidem tegere poſſis Cic. pro Quintio.
Tegere ſe latibulis. Cic pro Rabir. Poſthumo, His ipſis diebus hoſtem perſequi: cum etiam feræ latibulis ſe tegant, atque omnia bella iure gentium conquieſcant.
Commiſſe tegere. Horat. de Arte.
Conſilium vultu tegit. Virg 4. Æneid.
Vultu dolorem animi tegere. Cic. 2. Verr.
Facta tegenda loqui. Tibul lib 3. eleg 9.
Ignauiam ſuam tenebrarum ac parietum cuſtodiis tegere. Cic. pro Rab. perduel reo.
Lachrymas tegere. Ouid. epiſt. 12.
Summam prudentiam ſimulatione ſtultitiæ tegere. Cicero de Claris Orat.
Rem turpiſſimam tegere honeſta præſcriptione. Cæſar 3. bel. Ciuilis.
Sententiam ſuam tegere. Cic. 5. Tuſcul. E quibus nos id potiſſimū conſecuti ſumus, quo Socratem vſum arbitramur, vt noſtram ipſi ſententiam tegeremus, errore alios leuaremus: & in omni diſputatione, quid eſſet ſimillimum veri, quæreremus.
¶ Tegere aliquem ac tueri, pro Patrocinari & tueri ac defendere. Cic. Seruio lib 13. 67, Etiam atque etiam te rogo atque oro, vt eum & in reliquiis veteris negotiationis colligendis iuues, & cæteris rebus tegas atque tueare.
Tegere & Nocere, contraria. Cic pro Cecinna, Arma eſſe ſuis nominibus, alia ad tegendum, alia ad nocendum.
Aliquem armis ſuis tegere. Cic. Appio, lib. 3. 10.
Armis parentes tegere. Salluſt in bel. Catil.
Alicuius ſalutem & vitam ſua beneuolentia, præſidio & cuſtodia tegere. Cic. pro Plancio.

Tectus { [illegible] } Participium, ſiue nomen ex participio: Terent. Hecyr. 3 3,
Aduerſa eius per te tecta, tacitáque apud omnes fient.
Antrum tectum arboribus. Ouid. 11. Metam.
Lanugine tectus malas. Ouid. 11. Metam.
Picea caligine tectus. Ouid. 2. Metam.
Innocentia tectus. Cic pro Lege Manil. Propterea quod pericula facilè, vt hominem præſtare oportet, innocentia tecti pellemus.
Tenebris tectus. Colum. lib. 7. cap. 12.
Verba tecta, Obſcura. Cic. ad Pætum, lib. 9 22, Itaque tectis verbis ea ad te ſcripſi, quæ apertiſſimis agunt Stoici.
Amor tectus. Ouid 1 de Arte.
Sermone tecto dicere aliquid. Ouid. 1. de Arte.
Tecti ad alienos. Cic. pro Roſc. Amer. Ea ſunt animaduertenda peccata maximè, quæ difficillimè præcauentur, tecti eſſe ad alienos poſſumus: intimi multa apertiora videant neceſſe eſt: ſocium verò cauere quî poſſumus?
Tectior cupiditas. Cic. pro Roſc. Amer. Huc accedit, quod paulò tamen occultior, atque tectior veſtra iſta cupiditas eſſet.
Tectior homo. Cic in Orat. Ac fortaſſe cæteri tectiores: ego ſemper me didiciſſe præ me tuli. Tectiores, id eſt magis diſſimulantes ſe artem didiciſſe.
Tectiſſimus homo in dicendo. Cic. 2. de Orat. Ego me hercule, inquit, Antoni, ſemper is fui qui de te oratore ſic prædicarem, vnum te in dicendo videri tectiſſimum. Tectiſſimum, qui ſua conſilia maximè tegeret, vt lib 14. ad Atticum, Balbum hominem tectum dixit. Vel tectiſſimum, qui quaſi tectus & tutus loqueretur, nec quicquam diceret quod cauſæ poſſet obeſſe, quo enim apud Ciceronem verba ſequuntur hoc explicant. Tectiſſimum, minimè apertum vulneribus aduerſarij, & eum qui minimè detegeret id quod in cauſa ſua lateret mali.

Tectarus, pen. prod. Participium { [illegible] } Ouid. 4. Metam.

Tectè { [illegible] } Aduerb. cui contrarium eſt Apertè. Cic. ad Attic. lib. 1. 9, Hic dies me valde Craſſo adiunxit, & tamen ab illo apertè, tectè quicquid eſt datum, libenter accepi.
Quod tu in epiſtola appellas ſuo nomine, ille tectius penem. Cic. Pæto lib. 9 22.

Tectum, tecti { [illegible] } Pars domus ſuperior qua ipſa domus tegitur.
Domorum tecta. Virg 12. Æneid.
Culmen tecti. Ouid 12. Metam.
Faſtigia ſummi tecti Virg. 2 Æneid.
Firme tecta in domicilio habere Cic de Claris Orat.
Pectinatum tectum, Vide pectino in PECTEN.
Nudare tecto culmen, Vide NVDVS.
¶ Tectum, pro domo frequenter poni ſolet. Terent. Heaut. 5 2,

Victus, veſtitus, quo in tectum te receptes. Liu. 1. ab Vrbe, Romanus paſſim publica, priuatáque omnia tecta adæquat ſolo.
Vibis tecta. Ouid. 4 Metam.
Abſonum tectum, Vide ABSONVS.
Agreſtia tecta. Ouid 4 Faſt.
Altum tectum cœli. Horat. 1 Serm. ſat. 5.
Ardua tecta. Virg. 7. Æneid.
Anguſtum tectum. Virg. 7. Æneid.
Aurea tecta. Virg 6. Æneid.
Bipatentia tecta. Virg 10. Æneid.
Cæca tecta, Obſcura, occulta. Labyrinthum intellige. Ouid. 8. Metamorph.
Cælata tecta, Vide CAELO.
Candida tecta, Ouid. 1. Triſt. eleg. 8.
Cubantia tecta, Quæ videntur velle ſubſidere, aut in alterutrum latus magis inclinant. Lucret. lib. 4.
Deformia tecta nigro fumo. Ouid. 5. Faſt.
Denſa ferarum tecta, Syluæ denſæ. Virg. 6. Æneid.
Fumoſa tecta. Virg 2. Georg.
Hoſpita tecta. Valer. 2. Argon.
Humile tectum. Senec. Hippol. 11.
Immane tectum capax turbæ. Senec. Thyeſte 8.
Ingentia tecta. Virg 2. Æneid.
Ingens tectum. Virg 7. Æneid.
Inhoſpita tecta, Vide INHOSPITVS.
Intecta ſtramento tecta, Vide INTEGO.
Laqueata tecta, Vide LAQVEAR.
Marmorea tecta auro & ebore fulgentia. Cla. in Parad.
Obſoleti tecti ſordes. Horat. 2. Carm. ode 10.
Parua tecta. Senec. Hippol. 2.
Pauper e ſub tecto. Horat. 1 epiſt. 10.
Pinea tecta, Naues. Ouid. 14 Metam.
Placida tecta. Ouid. 1. Faſt.
Praua tecta. Lucret. lib. 4.
Prona tecta, Quæ à fronte magis propendent. Lucret. lib. 4. 10.
Pulchra tecta. Horat. 3 Carm ode 10.
Recuruum tectum. Ouid epiſt. 10.
Regalia tecta. Ouid. 6 Metam.
Regia tecta. Virg. 1. Æneid.
Ruſtica tecta. Catul. in Carm. ſecul. 32.
Saxea tecta Ouid. epiſt. 10.
Solida tecta. Ouid. 3. Metam.
Squalentia tecta. Ouid. 2. Metam.
Stellantia tecta ſummi patris. Valer. 5 Argon.
Sublime tectum centum columnis. Virg 7. Æneid.
Superba tecta Virg 7. Æneid.
Supina tecta, Quæ retro veluti in tergum curuantur. Lucretius libro 4.
Tepidum tectum. Horat. 2. Serm. ſat. 3.
Vmbroſa tecta. Tibull lib 1 eleg 4.
¶Claudere ſua tecta Ouid. 5. Metam.
Credere ſe tectis alicuius, Vide CREDO.
Fremunt tecta vlulatu fœmineo. Virg 4 Æneid.
Incumbunt tecta centenis columnis, Vide INCVMBO.
Inire tectum. Ouid. 14 Metam.
Nouare tecta. Virg 4. Æneid.
Procumbit tectum. Ouid. 4. Faſt.
Recipere aliquem tectis ac ſedibus ſuis. Cic. 2. de Lege Agra.
Replere tectum gemitu. Virg 2. Æneid.
Subire tecta alicuius. Virg 3. Æneid.
Succedere tectis alicuius. Virg. 1 Æneid.
¶Tectum, Genus ouium, ſic dictum quòd operimentis tegeretur. Plin. lib. 8 cap. 47. Ouium ſumma genera duo, tectum & colonicum: illud mollius, hoc in paſcuo delicatius. Varro de Re ruſt lib. 2 cap. 2, Similiter faciendum in ouibus pellitis: quæ propter lanæ bonitatem vt ſunt Tarentinæ, & Atticæ, pellibus integuntur, ne lana inquinetur.
Tectorium, tectorij { [illegible] } Illinimentum quoddam eſt, à tegendo dictum, & quaſi pauimentum parietis, atque incruſtatio: quod fit quum calce aut gypſo ad maiorem ſpectantium gratiam & decorem, parietem inalbamus, quæ ideò etiam albario appellatur, ſiue albarium: quanquam albarium (inquit Budæus) ea pura calce fiat, vt hodie eſt in vſu. Tectorium autem continet arenatum, hoc eſt quod fit ex calce & arena: marmoratum, quod ex calce & marmore tuſo triplici varietate comminuto, prout trium coriorum exigebat vſus. continet & trulliſſationem quæ ex gypſo, vt hodie quoque, antiquis fiebat, quod fuſiſſimè docet Vitruuius lib. 7. de Architectura. Plin. lib. 38. cap. 13, Ideóque nulla tectoria eorum rimæ fœdauere. Tectoriúmque niſi ter arenato, & bis marmorato inductum eſt, non ſatis ſplendoris habet. Cic. 3. Verr. Atqui in illis columnis dico eſſe quæ à tuo redemptore commotæ non ſint; dico eſſe ea qua tantum tectorium vetus deletum ſit, & nouum inductum. Iuuenal. Satyr. 6,
Tandem aperit vultum, & tectoria prima repouit,
Incipit agnoſci. Id eſt, fucum muliebrem.
Atriolum tectorium. Cic. Attic. lib. 1 6. Præterea typos tibi mando, quos in tectorio atrioli poſſim includere, & putealia ſigillata duo.
Pictæ tectoria linguæ, Doloſa & ſimulata linguæ fucatæ & adulatricis oratio. Perſ. Saty 5.
Concinnum tectorium, Vide CONCINNO.
Vulgaria tectoria. Proculus in l. Quidam. D. De ſeruitutibus vrbanorum prædiorum. Non pluris, quam vulgaria tectoria, debent æſtimari: quod obſeruari & in incruſtatione oportet.
Exornare domum tectoriis. Vlpian. in l. 4 § Proinde. D. De in rem verſo. Idem in l fundi. § Quæ pictæ. D. De actionibus empti & venditi. Quæ pictæ tabulæ pro tectorio includuntur, item cruſtæ marmoreæ, ædium ſunt.
Imponere tectorium parietibus. Neratius in l. Vſufructuarius nouus. D. de vſufructu. Vſufructuarius nouum tectorium parietibus, qui rudes fuiſſent, imponere non poteſt.
Tectorius, Adiectiuum { [illegible] } vt Tectoria calx, qua fit tectorium. Plin. lib 36. cap. 23, Sed cura ruentius picando parietes, quoniam & tectoria calx ruditur. Verus exemplar habet tectorij calce.
Tectorium opus ad ornamentum ædificij, id eſt ſub quo & marmoratum, & arenatum opus, & trulliſſatio intelliguntur. Varro 3. de Re ruſt. cap 1, Quum enim villam haberes opere tectorio, & inteſtino, ac pauimentis nobilibus lithoſtrotis ſpectandam, &c. Cic 2. de Legib. Neque id opere tectorio exornari nec hermas hos, quos vocat, licebat imponi.
Tector, tectoris { [illegible] } Qui opus tectorium facit. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2, Non minus villa tua erit ad angulum Velini, quam neque pictor, neque tector vidit vnquam.
Tectoriolum, tectorioli, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Paruum tectorium. Cicero ad Pætum lib 9. 22, Bella tectoriola, dic ergo etiam pauimenta iſto modo: non potes.
Tegmen tegminis, pen. corr. o. g. { [illegible] } Quicquid aliquid tegit. Cic. 5. Tuſc. Mihi amictui eſt Scythicum tegmen, calceamentum ſolorum callum, cubile terra.
Qui platani in ramo foliorum tegmine ſeptos
Corripuit pullos. Cic 2. de Diuinat.
Recubans ſub tegmine fagi. Virg 1 eclog.
Ingentis tegmine clepii ſe. Senec. Herc. furen. 9.
Cruda tegmina boum, Veſtimentum è duro boum corio factum. Stat. 6. Thebaid.
Fuluum tegmen lupæ, Indumentum ex pelle lupæ. Virg. 1. Æneid.
Capitum tegmina picto nutantia cono Ouid 3. Metam.
Conſertum tegmen ſpinis, Vide CONSERO.
Nexilis ante fuit veſtis, quàm textile tegmen. Lucret. lib. 5. Id eſt, veſtimentum textum.
Tegmen cæli. Cic. 1. de Nat. deor.
Inde eſt ales auis lato ſub tegmine cæli.
Sub tecta neruis tegmina. Silius lib. 4.
Tegmina pedum. Colum lib. 1 cap. 8.
Tegumen tegumini, pen. corr. { [illegible] } Idem Liu. 1. ab Vrbe, Et ſuper tunicam æneum pectori tegumen, cæleſtiáque arma, quæ ancilia appellantur ferre. Ibidem lib 4. 166.
Tegimen, pen. corr tegiminis, Idem { [illegible] } Ouid 3 Metam.
-tegimen direpta leoni Pellis erat. Liuius 6. bel. Maced.
Remouere tegimen Ouid. 1 Metam.
Tegumentum tegumenti, vel Tegmentum, Idem { [illegible] } Liuius 1. ab Vrbe Tegumenta corporis.
Pennarúmque contextu corpori tegumenta faciebat. Cicero 5, de Finibus.
Palpebræ ſunt tegumenta oculorum Cic 2. de Nat. deor.
Quærere flagitiorum tegumenta. Cic. pro Cælio.
Tegulum, teguli, pen. corr. { [illegible] } pro Tegmine, vel tegula potius. Plin. lib 16. cap 36, Tegulo enim earum domus ſuas Septentrionales populi operiunt De arundinibus. Ibid. cap. 37, Scirpi fragiles paluſtreſque ad tegulum tegetéſque.
Tegillum, tegilli, Diminutiuum { [illegible] } Paruum tegimen. Varro Seſquiulyſſe, Ob aquam è nubibus tortam iudicat fore, vt tegillum paſtor ſibi ſumat. Plaut. Rud. 14.
Tegillum eho illud mihi vnum areſcit: id ſi vis dabo.
Tegula tegulæ. pen. corr. { [illegible] } Dicta eſt quòd domos tegat Plaut. Milit. 9,
Quòd meas confregiſti imbrices & tegulas. Terent. Eun. 3. 5. Cic. ad Attic. lib. 9 175. De iſto licet bene ſperes: promitto tibi, ſi valebit, tegulam illum in Italia nullam relicturum. Cato cap. 14, In tectum ſic numerabitur tegula integra quæ erit Ouid. 6 Faſt.
Stratáque erat tepido tegula quaſſa ſolo. Idem 2. Faſt.
Tegula porrectis ſatis eſt velata coronis.
Admitti per tegulas, Vide ADMITTO.
Decidere de tegulis, Vide DECIDO.
Aliquem demittere per tegulas. Cic. 2. Philipp. Quum tamen tu nocte ſocia hortante libidine, cogente mercede, per tegulas demitterere.
Teges, tegetis, pen. corr. fœm. gen. { [illegible] } à tegendo dicta: Straguli genus ex vlua, ſiue ſcirpo aut ſparto, in lodicis ſimilitudinem factum, quo viliores vtuntur: hanc vulgus Italorum *ſtoream* vocat. Varro de Re ruſt. Sicque ſiunt de canabi, lino, iunco, palma, ſcirpo, vt funes, reſtes, tegetes Iuuenal Saty. 6,
Aula Palatino tegetem præferre cubili. Colum. lib 5. cap. 5. Sub ortu Caniculæ palmeis tegetibus vineas adumbrabat. Id eſt, tegminibus Idem lib. 12. cap. 50. Canea tegetes quibus oliua excipitur. Huiuſmodi ſimile quiddam apud nos, quod ſtraminibus concinnatur, vulgus *natar* vocat Iuuenalis Saty 9,
Quando ego figam aliquid, quo ſit mihi tuta ſenectus
A tegete & baculo?
Pars tegetis dimidio breuior. Iuuenal. Saty. 5.
Occulta teges. Iuuenal. Saty. 9.
Tegeticula, tegeticulæ, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Parua teges Varro 3. de Re ruſt. cap 8. Sed pro columbariis in pariete mutulos, aut palus in ordinem, ſupra quos tegeticulæ canabinæ ſint impoſitæ Colum. lib. 8. cap. 9.
Tegus, Varr. Tegus ſuis, ab eo quòd tegit, vt perna à pede, &c. Apparet deriuatione Varronis veteres non tantùm tergus, ſed etiam tegus dixiſſe. Certè apud Plautum in Captiuis, hic verſus trochaicus
-tegoribus poſtulat.
Dij immortales, vt ego callos detruncabo tegoribus. Attamen ſi in Varrone tergus placet, detracta litera deductio eius fiet. Turneb.
TEIVM { [illegible] } Vrbs in Paphlagonia, Salluſtio, à qua ortus Anacreon.
Teius poſſeſſiuum trium ſyllabarum { [illegible] } Ouid. 2. Triſt.

Quid niſi cum multo Venerem confundere vino,
Præcepit lyrici Teïa Muſa ſenis?
Anacreon Teius. Horat. epod 14.
Fide Teïa dicere aliquid, Id eſt Lyrica. Horat. 1. Carminum ode 17.
In hac fuit templum Apollinis, vnde Apollo Teius. Ex hac etiam Philetærus natus eſt author generis regum Attalicorum.

Tela, telæ {ἱστὸς} Notæ ſignificationis. Ouid. lib 6. Metam.
Vltima pars telæ tenui circundata limbo. Ouid. epiſt. 1.
Laſſaret viduas pendula tela manus.
¶ Tela iugalis. Iugo impoſita in quo texitur, ad aliarum telarum diſcrimen, quæ pinguntur acu, texuntur radio, pectine, aut alio genere, ſine iugo tamen. De iugo telarum Ouidius,
Tela iugo iuncta eſt, &c. Ex Turnebo.
Domus plena telarum. Cic. 6. Verr.
Diſcreuerat telas tenui auro. Virg 4. Æneid.
Percurrere pectine telas. Virg 7. Æneid.
Interteſtas telas retexere. Stat 3 Sylu. 5.
Penelopes telam retexere, Vide PENELOPE.
Telam exordiri, prouerbialiter dictum, pro Rem aliquam incipere & aggredi. Plaut Bacchid. 5. Vide ORDIOR.
¶ Telam texere. Cic. lib 3 de Orat. Quanquam ea tela texitur, & ea incitatur in ciuitate ratio viuendi, ac poſteritati oſtenditur, vt eorum ciuium quos noſtri patres non tulerunt, iam ſimiles habere cupiamus. Cicero telam texi dixit, quum viuendi rationem inſtitui intelligeret. Ea tela texitur, ea factio paratur à plebeis aduerſus nobiles. Tranſlatio duci videtur ab araneorum telis, in capturam muſcarum paratis.

TELAMON, pen. corr. {Τελαμὼν} fuit Æaci filius, Pelei patris Achillis frater & Aiacis pater. Eſt & Plinio lib 3. cap 5. Vmbriæ portus.
Creatus Telamone. Ouid. 13. Metam.

Telamoniades, pen. corr. Patronymicum {Τελαμωνιάδης} Ouid. 13. Metam. Id eſt Aiax.
¶ Telamones, inquit Vitruuius, dicuntur à ſtatuariis ſigna in muris quæ mutulos vel coronas, aut ſimilia ſuſtinent: quæ Græci ἄτλαντας vocant. Vide ipſum Vitruu. lib 6. cap 9 ad finem.

TELCHINES, pen. prod. {Τελχῖνες} Strabo lib 10, Sunt qui memorent Telchines in Rhodo nouem fuiſſe, Rheæ comites in Cretam: qui quoniam Iouis alendi curam geſſerant, Curetes nominati ſunt. Ouid 7 Metam.
Phœbeámque Rhodon, & Ialyſios Telchinas,
Quorum oculos ipſo vitiantes omnia viſu
Iuppiter exoſus, fraternis ſubdidit vndis.
Idæis Telchines in antris. Stat 4 Sylu. 6.

TELCHIUS & AMPHITUS {Τέλχιος καὶ Ἄμφιτος} Plinio lib 6. cap. 5. Caſtoris ac Pollucis auriga, à quibus vera gens Heniochorum orta eſt. Strabo tamen circa initium vndecimi Rhecam & Amphiſtratum nominatos dicit, vt in alterutro mendum ſit. Sed fieri poteſt, vt horum fratrum plures fuerint aurigæ. Eo ſupradicto Strabonis loco hiſtoriam reperies.

TELEBOÆ, pen. corr. {Τηλεβόαι} Populi, de quibus Ariſtoteles in Politicis, In Acarnanum politia, quandam Acarnaniæ partem Curetes habent: ſpectantem verò in occaſum plagam Leleges tenent: reliquam inde Teleboæ. Virg. 7. Æneid.
Oebale, quem generaſſe Telon Sebethide nympha
Fertur Teleboûm Capreas quum regna teneret. Seruius, Teleboæ Capreatum ſunt populi, quos Telon ſuo regebat imperio. Capreæ vero ſunt inſulæ contra Neapolim ſitæ.
Domus Teleboûm. Stat 3 Sylu. 5.

TELEGONUS, pen. corr {Τηλέγονος} Nomen propium viri, quod Latine ſignificat nouiſſimo loco natum: vnde pro humili & inglorio ponitur. Fuit etiam filius Vlyſſis ex Circe, qui patrem interfecit roſtro piſcis illius qui xiphia dicitur, quod eſt inſtar laminæ magni enſis, vt ſcribit Oppianus de piſcibus: quod genus enſis à matre acceperit.
Patricida Telegonus. Horat 3. Carm. ode 29.

TELEMACHUS, pen. corr. {Τηλέμαχος} filius fuit Vlyſſis ex Penelope, quem ad Troiam pergens, cum vxore paruulum reliquit. Ouid. 1. epiſtol.
Telemachus proles patientis Vlyſſei. Horat. 1 epiſt. 7.
Penelpæus Telemachus. Catul. Epithal Iuliæ. 56.

TELEMUS, pen. corr. {Τήλεμος} teſte Homero in Odyſſea, & Theocrito in Bucolicis, Eurymi filius, & inter Cyclopas vates egregius, qui Polyphemo prædixit quæcunque ab Vlyſſe paſſus eſt. Huius & meminit Ouid lib 13 Metam.
Telemus Eurymides, &c.

TELEPHUS pen. corr. {Τήλεφος} Herculis filius, ex Augæa filia Alexi Arcadiæ regis, qui aui iuſſu ex poſitus in ſyluis, à cerua nutritus: dein dono datus regi Myſiæ, próque filio educatus. Cic. pro Flac Longè omnino à Tyberi ad Caicum, quo in loco etiam Agamemnon cum exercitu errasset, niſi ducem Telephum inueniſſet. Horat. Epod. 17.
Mouit nepotem Telephus Nereium,
In quem ſuperbus ordinarat agmina
Myſorum, & in quem tela acuta torſerat. Claud. epig. 1.
Sanus Achilleis remeauit Telephus herbis. Hic poſteà in Licia imperauit.
¶ Telephos alter, Pergamenſis grammaticus, ſcripſit ferè omnia quæ ad grammaticam pertinent. Inter cætera collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam paratam elocutionis. Suidas.

TELETHUSA, pen. corr. vxor Lycti, mater Iphidis puellæ, quæ in puerum mutata fuit. Ouid 9 Metam.

Telicardios, Gemma colore cordis, Perſis maximè grata, quam & maculam appellant. Plin. lib 37. cap 10.

Telinum {[illegible]} Vnguentum quod commendarunt à medicis. Plin. lib 13. cap. 13 cap. 1. Telinum fit ex oleo recenti, cypero, calamo, meliloto, fœno græco, melle melino, maro, amaraco. Hoc erat celeberrimum Menandri poetæ comici ætate.

TELLEN, Tibicen, & poeta ineptiſſimus, cuius meminit Diarchus Meſſenius: ex quo prouerbium, Cane Tellenis cantilenas. quod quidam dici putant de dicacibus ſeu mordacibus, quidam de ineptè loquaculis. Sunt enim qui tradant, hunc iocos quoſdam verſibus lepidiſſimis ſcripſiſſe, non ſine multo ſale ſcommatum. Hæc Erasm. in Chiliadibus.

TELLIAS, Herodoto lib 8, Vates fuit Helæus, qui Phocenſibus cum Theſſalis bellum gerentibus, rem huiuſmodi eis commentus eſt: ſexcentos viros è Phocenſibus præſtantiſſimos gypſo, tam ipſos quàm arma illinit, eóſque ſub noctem in Theſſalos dimiſit, dato præcepto vt quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primùm Theſſalorum excubitores aliud quoddam prodigium eſſe arbitrati, deinde ipſe exercitus, adeò exhorruerunt, vt tribus millibus cæſorum atque ſcutorum Phocenſes potiti ſint.

TELLUS {Τέλλος} Vir Athenienſis, qui quum pauper eſſet, eum tamen Crœſo fœliciorem Solon dicebat eſſe: erat enim vir optimus. Plutarchus, & Herodotus lib 1.

Tellus, telluris, pen prod. fœm. gen. {γῆ} Dea terræ credita eſt antiquis. Cic 3. de Nat. deor. Iam ſi eſt Ceres à gerendo, ita enim dicebas: terra ipſa dea eſt, & ita habetur: quæ eſt enim alia Tellus, niſi terra?
Ædes Telluris. Cic. Qu frat. lib. 3. 17. Reddita etiam mihi eſt peruetus epiſtola, ſed ſerò allata, in qua de æde Telluris, & de porticu Catulli me admones.
Ad Telluris quidem etiam tuam ſtatuam locaui. Cic. Qu. frat. lib 3. 17.
¶ Tellus, etiam ipſa terra dicitur. Plin. lib. 2. cap 5, Cum quarto aquarum elemento, librari medio ſpatio tellurem. Virg 1. Æneid.
. ac magno telluris amore
Egreſſi, optata potiuntur Troes arena. Vbi Seruius, Tellurem pro terra poſuit, quum Tellurem deam dicamus, terram elementum.
Hiatus telluris. Ouid. epiſt. 3.
Abrupta tellus. Stat. 3. Thebaid.
Alma, Vide ALMUS.
Apta armis. Propert. 3. eleg. 22.
Barbara. Ouid. 7. Metam.
Diues tellus & nunquam mentita colono. Silius lib. 7.
Dura. Ouid. 9 Metam.
Effœta. Lucret lib. 2.
Ferax Cereris. Seneca Herc. furen. 9.
Fertilis. Horat. in Carm ſecul.
Fœcunda. Virg 1. Georg.
Fœta. Stat. 1. Thebaid.
Grauida. Ouid. 7 Metam.
Habitabilis. Ouid. 1 Metam.
Inarata Ouid. 1 Metam.
Infœlix frugibus. Virg 2. Georg.
Iuſtiſſima. Virg 2. Georg.
Læta. Senec Octau. 7.
Benigna, Vide SANTONUS.
Bruta. Horat. 1. Carm. ode 34.
Dædala, Vide DAEDALUS.
Lubrica. Stat 9. Thebaid.
Luſulenta. Ouid. 1. Metam.
Mauortia. Virg 4 Georg.
Parca, non admodum fœcunda. Stat. 4 Sylu. 5.
Pinguis. Virg 2. Georg.
Prodiga. Ouid. 15. Metam.
Salſa. Virg 2 Georg.
Sicca. Virg. 1. Georg.
Solidiſſima. Ouid. 15. Metam.
Tenuis. Ouid. epiſt. 4.
Torrida. Lucret. lib. 5.
Victa. Ouid. 2. Faſt.
¶ Adoperta tellus marmore. Ouid. 8. Metam.
Ingens tellus aggeritur tumulo. Virg. 3. Æneid.
Aret tellus ſuccis ademptis. Ouid. 2. Metam.
Cauare tellurem. Virg. 3. Georg.
Concuſſa tellus agmine cornipedum. Silius lib. 8.
Dehiſcit tellus ima. Virg. 4. Æneid.
Excita tellus pulſu pedum. Virg. 12 Æneid.
Exercere tellurem aratro. Virg 1. Georg.
Tellus neque mouetur & infima eſt. Cic. in Somnio Scip.
Humida tellus putorem nacta eſt. Lucret. lib. 2.
Perrepere tellurem genibus. Tibul. lib 1. eleg. 2.
Regnata tellus ab aliquo. Ouid. epiſt 10.
Reuulſa tellure fodiens. Claud. 5. Paneg.
Rupta tellus. Ouid. 3. Faſt.
Sciſſa. Stat. 1. Thebaid.
Sollicitanda tellus. Virg 2. Georg.
Subacta tellus, Victa. Silius lib. 7.
Torpet fœda tellus. Senec. Herc. furen 9.
Vacillat ſub pedibus tellus. Lucret. lib 5.
¶ Clarus tellure Phocaica Coroneus. Ouid. 2. Metam.

TELMESUS, pen. prod. {Τελμησσός} (inquit Cic. lib. 1. de Diuinat.) in Caria eſt, qua in vrbe excellit Aruſpicum diſciplina.

Telo, telonis, A ruſticis dicitur inſtrumentum longum ex ligno, quo vtuntur ad aquam è puteis hauriendam. Hiſpani *Ciconiam* vocant, à ſimilitudine roſtri ciconiarum. Hæc Sipontinus, apud quem fortaſſè legendum eſt Tollo.

Telonium, telonij {[illegible]} Græcè, menſa publicanorum, vbi vectigal exigitur.

Telonarius, telonarij, m. g. {[illegible]} Publicanus, & tributorum collector.

Telos, neut. gen. {τέλος, τέλους} Latinè finis dicitur. Cicero 3. de Fin.

Sentis enim credo me iamdiu quod τέλος Græcus dicat, id dicere tum extremum, tum vltimum, tum ſummum: licebit etiam finem pro extremo aut vltimo dicere.

TELOS {τῆλος} Inſulæ nomen vnius ex Sporadibus, in qua conficiebatur vnguentum præſtantiſſimum, quod ab ea Telinum dicebatur. Plin. lib. 4. cap. 12, Telos vnguento nobilis, à Callimacho *Agathuſa* appellata.

Telphiſſa. {Τιλφῶσσα} Fons, cuius aquæ frigus Tireſias vates, quum ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt.

TELPHVSSIVM, ſiue Tilphoſſium {Τιλφώσσιον} Oppidum eſt in Bœotia, vbi laudatus Bacchus eſt à Pindaro.

Telum, teli {βέλος, ἀκόντιον} Dicitur omne quod iaci poteſt: quo nomine lapis, lignum, plumbum, ferrum continetur. Dictum ab eo, quòd in longitudinem mittatur: nam apud Græcos τῆλε ſiue τηλοῦ longè ſignificat. Feſtus, Tela propriè dici videntur ea quæ miſſilia ſunt: ex Græco videlicet tranſlatum eo nomine, quia illi τηλόθεν miſſa dicunt, quæ nos eminus: ſicut arma, ea quæ ab humeris dependentia retinentur manibus. Quintil. lib. 10 cap. 1, Per abuſionem ſicarios etiã omnes vocamus, qui cædem telo quocunque commiſerint.

Tela etiam lapides dici poſſe authoritas docuit, & omnia quæ iaciuntur. Siſenn. hiſtor. lib. 3, Manuales lapides diſparuit, propterea quòd in agro omnis eiuſmodi telia indigebat. Nonius.

Cuſtus telorum, Pharetra. Ouid 8. Metam.

Iactus teli. Tacit. lib. 13, Aſſultare ea diuerſo Tyridates, non vſque ad iactum teli.

Seges ferrea telorum Virg. 3 Æneid.

Telum, pro Gladio poſuit. Virg 9 Æneid.

At non hoc telum mea quod vi dextera verſat Effugies.

Linguæ tela, Vide LINGVA.

Gelida tela pauoris. Lucret. lib 3.

¶ Acerrimum telum. Cic Trebatio lib 7. 16, Vſquequaque ſapere oportet: id erit telum acerrimum.

Acutum telum, Vide ACVO.

¶ Telum anſatum, eſt quod anſam, id eſt amentum habet. Ennius, anſatis concurrunt vndique telis.

Denſiſſima tela. Virg 9. Æneid.

Non euitabile telum. Ouid. 6 Metam.

Euitabile telum. Ouid. 6. Metam.

Fera tela. Lucret. lib 5.

Ferrea tela diuûm. Stat. 9. Thebaid.

Hebetiora atque leniora tela. Cic de Aruſp. reſpon. Tamen non dubito quin ea tela quæ coniecerit inimicus, quàm ea quæ collega patris emiſit, leniora atque hebetiora eſſe videantur.

Iaculabile telum. Ouid 7. Metam.

Igneum telum. Senec. Oedipo 5.

Illita tela dolis, id eſt veneno. Lucan. lib. 8.

Imbelle telum Virg. 2. Æneid.

Immane telum Stat 9. Thebaid.

Immedicabile telum. Virg 12. Æneid.

Indeuitatum telum. Ouid. 2. Metam.

Inertia. Seneca Thyeſt. 4.

Infeſta. Virg. 5. Æneid.

Inhabile imperitis telum ad remittendum, Vide INHABILIS.

Inſuperabilia. Valer. 3. Argon.

Inuicta Senec. Octau 5.

Martia. Virg. 9. eclog.

Mediocria, Vide MEDIOCRIS.

Miſſilia, Vide MITTO.

Noxia Stat 11. Thebaid.

Penetrabile. Ouid. 5 Metam.

Pennatum. Vide PENNA.

Sæua tela. Ouid. 12. Metam.

Secunda tela. Ouid 3. Metam.

Stridula tela. Lucan. lib. 8.

Syluestria tela, Quibus capiuntur feræ. Stat. 9. Thebaid.

Temeraria tela. Ouid 2. Metam.

Trabale telum. Virg 12. Æneid. Valer. 8. Argon.

Triſulca tela Iouis. Ouid. 3. Amor. eleg 5.

Trunca tela. Virg. 11 Æneid.

Venenatum telum. Cic. pro Quintio, Et qua in re, id quod parati ſunt facere, falſum crimen, quaſi venenatum aliquod telum, iniecerint, medicinæ faciendæ locus non erit.

Violenta tela. Ouid. 11 Metam.

Volatile telum. Ouid. 1. de Arte.

Voluere telum. Valer 5 Argon.

Vulnificum telum. Ouid. 2. Metam.

¶ Accingi telis tanquam in aciem, Vide ACCINGO.

Vnco telo accingitur Ouid 4 Metam. Sic vocat harpen Perſei.

Adactis telis mori. Ouid in Ibin.

Agere telis aliquem, Vrgere, Perſequi. Virg. 4 Æneid.

Aptare tela. Stat. 11. Thebaid.

Leui telo armari. Senec. Herc. Oetæo 7.

Stridorem teli audiit. Virg. 11. Æneid.

Tela habent ciuitatem. Silius lib 15.

Cadere telo alicuius. Virg. 11 Æneid.

Cingi telis Virg 2. Æneid.

Conſtringere tela. Lucan lib 6.

Congerere tela, Vide CONGERO.

Conicere tela. Vide CONIICIO.

Contorſit telum in hoſtes. Virg 12. Æneid.

Tela cæca & improuida contorquere. Plin epiſt. 87.

Defendere ſe telis Virg. 2 Æneid.

Deiicere aliquid telo. Virg 1 Georg.

Depromere tela pharetris Virg 5. Æneid.

Eripere tela. Celſus lib 7. cap 5.

Elapſus telis hoſtium. Virg. 2. Æneid.

Euellere tela membris. Lucan. lib. 6.

Exarmare tela. Stat 9. Thebaid.

Telum intentum excipere Cic. de Prouinc Conſul. Quum omnia tela vndique eſſe intenta in patriam viderem, ſubire coegit, atque excipere vnum pro vniuerſis.

Excuſſa tela Senec Herc. fur 6.

Exire tela corpore, Declinare ictus telorum. Virg. 5. Æneid.

Extorquere telum. Lucret. lib 2.

Expedire tela. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Ferire aliquem telo. Virg. 12. Æneid.

Crebra tela fundere. Virg 11. Æneid.

Hebetata tela Silius lib 16.

Iacere tela. Cic. pro Cælio, Non enim ab iiſdem accuſatur M. Cælius à quibus oppugnatur: palam in eum tela iaciuntur, clàm ſubminiſtrantur.

Irrita tela iactare. Virg 2. Æneid.

Coruſca tela iaculari. Senec. Oedipo 14.

Immittere telum. Cic pro Domo ſua, Neq; enim mea iam quicquam intereſt exceptis his telis quæ ex eius actionibus in meum corpus immiſſa ſunt.

Infecta tela ſanguine. Stat 9. Thebaid.

Infigere telum pectore. Senec. Oedipo, 24.

Ingerere tela, Vide INGERO.

Inhibere tela, Vide INHIBEO.

Inſtar telum, Vide INSTO.

¶ Intendere telum in iugulum innocentis, per tranſlationem, pro Ad confutationem rationes apparare. Plin. epiſt. 9. lib 3.

Intenta iugulis tela, Vide IVGVLVM.

Intorquere telum in aliquem, Vide INTORQVEO.

Librat telum in ictus obliquos. Ouid. 8. Metam.

Librare telum ab aure. Virg 9. Æneid.

Mactare aliquem telis. Senec. Oedipo 20.

Medicata tela veneno. Silius lib. 7.

Obrui telis. Virg 2. Æneid.

Celeri telo proſtrauit virum. Valer. 3. Argon.

Regerere tela nemo Seneca Hippol. 2.

Retundere tela Cic pro Domo ſua, In me vno Conſulares faces iactæ manibus tribunitiis, in me omnia quæ ego quondam retuderam coniurationis nefariæ tela adhæſerunt.

Reuellere de corpore telum. Cic. in Piſonem, De corpore Reip. tuorum ſcelerum tela reuellentur.

Rotare telum. Stat 9 Thebaid.

Spargere tela. Quintil lib. 4. cap 5.

Stringere tela. Claud. 1 de rapt. Proſerp.

Subminiſtrare tela ad manum. Quintil. lib. 5. cap. 7.

Succumbere telis. Ouid. epiſt. 8

Torquere telum in aliquam. Virg 5 Æneid.

Tranſit telum. Celſ. lib. 7. cap 5, Sed ſi non altè telum inſedit, & in ſumma cute eſt, aut certè magnas venas, & loca neruoſa, non tranſiit, nihil melius eſt quàm quà venit id euellere.

Tranſfixus telo. Silius lib 15.

Verſari incolumem inter hoſtium tela. Cic. 2. de Orat.

Vibrare telum. Lucan. lib. 4.

Lucida tela volant. Lucret. lib. 4.

¶ Tela diei, pro ipſius luminis radiis, quos cœlum ſol & ſtellæ hoc eiaculantur. Lucret.

Non radij ſolis, non lucida tela diei. Sic pro radiis ſolis, ſolis ſpicula dixit non ineleganter Prudentius. Caligo terræ ſcinditur, Percuſſa ſolis ſpiculo. Apollini quoque, qui ſol eſt, arcum & ſagittas geſtamen tribuit antiquitas. Ex Turnebo.

Telum, inquit Iſidorus, lateris morbus: dictum autem ita eſt à medicis, quòd dolore corpus tranſuerberet, quaſi gladius. Hæc lumen afferent Sereno ſcribenti,

Eſt ea vis morbi, quod telum commemoratur,

Cùm ſubitò dolor inſanus furit acitus ictu. Turneb.

Telifer. pen. corr. Adiectiuum {βελεφόρος.} vt Puer telifer, apud Senecam. Herc. Oetæo 4.

Temenites, Apollo dictus fuit à loco quodam Siciliæ nomine Temenus, qui adiunctus Epipolis erat prope Syracuſas, vt ſcribit Stephanus. Sueton. in Tyberio, Supremo natali ſuo Apollinem Temenitem, & amplitudinis & artis eximiæ, aduectum Syracuſis, vt in bibliotheca noui templi poneretur, viderat per quietem affirmantem ſibi, non poſſe ſe ab ipſo dedicari. Hinc emendari locus quidã Ciceronis in Verrem & poteſt & debet, apud quem pro Theſmotes Apollo, Temenites legendum. Nam de Syracuſis loquitur, quibus adiunctæ Epipolæ erant, locúſque Temenos dictus, à quo Temenites vt ſuprà dictum eſt. Turnebus.

Temerarius, Adiectiuum {ἄβουλος, ἀπερίσκεπτος, προπετής, θρασύς} dicitur non qui plus audet quàm oportet, ſed qui facilè nullo adhibito conſilio credit. Temerarius, natura: inquit Donatus. Terent. And 1 4.

Sanè pol temulenta eſt mulier & temeraria. Plancus Ciceroni lib. 10. ad, Iudicabo temerarium meum conſilium tibi. Martial lib. 6, Abſtulerat totam temerarius inſtitor vrbem. Idem lib. 6, Temerarius ardor.

Haud temerarium eſt, Non ineptum, Plaut. Aſin 6.

Temerarium magis quàm audax conſilium. Liu. 5. bel. Pun.

Omnia turbulenta & temeraria & periculoſa. Cic. pro Cecin.

Arbiter temerarius. Stat. 1. Achill.

Cœpta temeraria. Silius lib 16.

Cupiditas cæca & temeraria. Cic. 1. de Inuent.

Dextra temeraria. Ouid 2. de Ponto eleg. 2.

Error temerarius. Ouid. 12 Metam.

Honor temerarius. Quintil. in Procem. lib. 1.

Index temerarius. Ouid 7 Metam.

Turba temeraria. Ouid. 10. Metam.

Virtus temeraria, Inconſiderata fortitudo. Ouid.8.Metam.
Vox temeſaria. Ouid.2.Metam.

Temerè pen.corr. Aduerb. { εἰκῇ, ἀπερισκέπτως, ἀνεπιλογίστως, ἀλόγως, ἀκαταλόγως } Stultè, inconſultè. Terent.Phor.5.1.
Di veſtram fidem, quàm ſæpe fortè temerè
Eueniunt, quæ non audeas optare. Virg.9.Æneid.
-temerè iacet tela tacentes.
Temerè incaſſum. Lucret.lib.5.
Temerè & nullo conſilio adminiſtrare. Cic.2.de Inuent.
Non enim temerè nec fortuitò ſati & creati ſumus. Cic.1 Tuſc.
Audacter hoc dico, non temerè confirmo. Cic.pro Fonteio.
Inconſultè ac temerè dicere aliquid. Cic.1.de Natura deorum.
Temerè non eſt, pro Non abs re. Terent.Phorm.5.9.
Non pol temere eſt, quòd tu tam timens. Idem Heaut.4.1.
Idque euenit non temerè nec caſu. Cic.2.de Nat.deor.
Temerè & imprudenter facere aliquid. Cæſar Ciceroni in epiſt. ad Atticum lib.10.199.
Non temerè fama naſci ſolet. Author ad Heren.lib.2.
Temerè, Sine periculo. Plaut Bacchid.2.
Rapidus fluuius eſt, non hac temerè tranſiri poteſt.
Temerè, pro Ferè ponitur. Quintilian.lib.1.cap.4. Illud ingeniorum velut præcox genus, haud temerè vnquam peruenit ad frugem. Cic.ad Qu.frat.lib.1.2. Qui hoc non in beneficij loco, ſed in laboris ac muneris, non temerè niſi libertis ſuis deferebant.
¶ Temerè, pro vulgò, paſſim. Horat.
Vnde vocalem temerè inſecutæ Orphea ſyluæ. Ex Turnebo.
Temerius, Aduerbium comparandi. Accius.
Seu Euripidis, qui choros temerius in fabulis, &c. Vide Nonium.

Temeriter, penult.corr. { ἰταμῶς } Aliud aduerbium. Idem. Accius Amphitryone, Hoc in te eſt, quòd tu tam temeriter meam beneuolentiam interiſſe es ratus.

Temeritudo, pen prod. { προπέτεια } pro Temeritate, Pacuuius Dulorecte, Egón' tyranni noui temeritudinem?

Temeritas, pen.corr. temeritatis { εἰκαιότης, προπέτεια, θρασύτης, ἀλογία } cui opponitur Sapientia. Cic.pro M. Marcello. Nunquam enim temeritas cum ſapientia commiſcetur, nec ad conſilium caſus admittitur. Idem 1. Acad. 65. ab omni lapſu continere temeritatem: quæ tum eſſet inſignis, quum aut falſa, aut incognita res approbarentur.
Omnibus in rebus temeritas in aſſentiendo, errórque turpis eſt. Cic.1 de Diuinat.
Temeritas, quæ à ſapientia diſſidet plurimum. Cic.2.Off.
Fortuna ab inconſtantia & temeritate ſeiungi non poteſt. Cic.3. de Nat.deor.
Temeritate enim remota, gratiſſima eſt liberalitas. Cic.1.Off.
Acceſſit meæ temeritati, Vide ACCEDO.
Multi enim faciunt multa, temeritate quadam ſine iudicio vel modo. Cic.1.Off.
Vir plenus inconſyderatiſſimæ ac dementiſſimæ temeritatis. Cicero de Aruſp.reſpon.
Incauta temeritas. Firmicus lib.1.cap.3.
Temero, temeras, pen corr. { βεβηλόω } temerare, Violare ſacra (inquit Feſtus) & contaminare: dictum videlicet à temeritate. Liu.6.bel.Pun. Sepulchra maiorum temerata ac violata.
Corpora temerare nefandis dapibus. Ouid.15.Metam.
Cubile alicuius temerare. Ouid.15.Metam.
Fluuios temerare venenis, Corrumpere, inficere. Ouid.7.Metam.
Lectum temerare alicuius. Ouid.1.de Arte.
Opus temerare. Tacit lib 20.
Temerare pro Violare ſtuprareque. Tacit.lib.1. Eandem Iuliam in matrimonio M. Agrippæ temerauerat.

Temerandus, Participium { βεβηλωτέος } Lucan.lib.1.30.
-& nunquam temerando parcere ferro. Hoc eſt, temerè cruentando.
Temeratus, penult prod. Aliud participium { βεβηλωθείς } vt
Sacra hoſpitij temerata. Ouid.epiſt.16.
Amicus temeratus Ouid 3.Amor.eleg.8.
Voluntas noſtra temerata eſt. Ouid 9 Metam.
Caſtra infauſta temeratáque. Tacit.lib 1.

Temerator, pen.prod. { βεβηλωτής } Verbale, pro Falſario. Modeſtinus in l. Siquis obrepſerit, ad Legem Corneliam, de falſ.

TEMESA, pen.cor. { Τεμέση } Oppidum Bruttiorum, quod Auſonij condiderant. Noſtræ ætatis homines Tempſam vocitant. Eſt & aliud eiuſdem nominis oppidum in Cypro, vbi ærifodinarum locus oſtenditur: vide Strabonem lib. 5. Et Eraſmum in Prouerbio Temeſſæus genius. Statius 1.Achil.
Æra domant Temeſæ, &c. Quidam Temeſſa ſcribunt, gemino ſſ.
Temeſæus, Poſſeſſiuum { Τεμεσαῖος } Ouid.5 Faſt.
Rurſus aquam tangit, Temeſæaque concrepat æra.

Temetum, temeti, pen.prod.n.g { μέθυ } Pro vino accipitur. Dictum quod tentet, hoc eſt labefactet mentem. Plaut. Aulul.2.
Cererí'n' Strobile has facturi nuptias?
ST. Qui? ST A. quia temeti nihil allatum intelligo. Plin.libro 14. cap.13. Cato ideo propinquos fœminis oſculum dare iuſſit, vt ſcirent an temetum olerent. Hoc tum vino nomen erat, vnde & temulentia appellata. Horat.2.epiſt.2.
Pullos, oua, cadum temeti: nempe modo iſto, &c.

Temulentus, Adiectiuum { μεθυστικός } Vinolentus, ebrioſus. Terent.Eunucho. 4.3.
Temulenta eſt. P. vtinam ſic ſint qui mihi malè volunt.
Vox temulenta. Cic.poſt redit.in Senatu.
Temulenter, Aduerb. { [illegible] } Col lib 8 cap.8. Iam nunc Gangeticas & Ægyptias cœnas temulenter eructent.
Temulentia, temulentiæ { μέθη } Plin.lib. 14. cap.2. Siquidem temulentiam ſola non facit.

Temno, temnis, tempſi, temptum { [illegible] } temnere, Spernere. A τέμνω Græco verbo quod incido, reſecóque ſignificat: quoniam quæ ſpernimus, amputare & reſecare conſueuimus. Cic.ad Attic lib.13. 277. Id ego ſcilicet, vt iudicia videat temnere. Vetus exemplar legit Tenere. Virg.1.Æneid.
Si genus humanum, & mortalia temnitis arma. Horat. 2. Serm. ſatyr.2.
Ieiunus ſtomachus rarò vulgaria temnit. Ouid.3.de Arte.
Eſt & in inceſſu pars non temnenda decoris.

Temptor verbale { καταφρονητής } vt Deorum temptor. Seneca Agamem.7. Id eſt, contemptor.
¶ Temnos { Τῆμνος } Stephano & Straboni, vrbs eſt Æolidis, Hermogenis rhetoris patria. Cic.pro Flac. Temni vſque ad illam ætatem in Senatum venire non potuit: & qui ſe artem dicendi traditurum etiam cæteris pollicebatur, ipſe omnibus iudiciis turpiſſimis conuictus eſt.

TEMNITES { Τημνίτης } Gentile. Cic. pro Flacc. Heraclides ille Temnites homo ineptus & loquax.

Temo, temonis, pen.prod.m g { [illegible] } Eſt qui continet iugum in curru vel plauſtro. Ouid.lib.2.Metam.
Aureus axis erat, temo aureus, aurea ſummæ
Curuatura rotæ, radiorum argenteus ordo. Columel.lib 6.cap.2.
Cui ramus illigatur & temonis vice trahitur, interdum & pondus aliquod iniungitur. Cic.2.de Nat deorum.
Arctophylax vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quòd quaſi temone adiunctum præ ſe quatit Arctum. Et poeta.
Æreus temo. Virg 3 Georg.
Obliquo temone plauſtrum flectere. Ouid.10.Metam.
Reuulſus temone axis. Ouid 2 Metam.
¶ Temonem pro Stipite poſuit Columella, ſiue pro lignis tranſuerſariis & longurijs, lib 6.cap.19. Huic ſoli ſeptenûm pedum ſtipites recti ab vtroque latere quaterni applicantur. Ii autem in ipſis quatuor angulis affixi ſunt, omnéſque tranſuerſis ſex temonibus quaſi vacerræ inter ſe ligantur. Budæus.

Tempe, { Τέμπη } Neutro genere & numero plurali, propriè Theſſaliæ loca quinque millia paſſuum longitudine, & fermè ſeſquiiugeri latitudine, pulcherrimus ager, amœnus gramine, refertus arboribus, canorus auium concentu, iugis dextera læuáque leniter ſeſe tollentibus, media interſecat Peneus amnis, cuius ripas arbores veſtiunt. Plin.lib 31.cap 2. Aliter circa Theſſalica Tempe, quoniam virus omnibus terrori eſt. Ouid.1.Metam Sunt & Tempe in Bœotia quæ Teumeſia dicuntur, à Teumeſſo monte Bœotiæ, & ab Ouidio Cygneia dicta. Sunt in Sicilia à nomine amnis Heloria. Abuſiuè quæcunque loca amœna, nemora præſertim atque aquas habêtia, Tempe vocamus. Virg.2.Georgicon.
Speluncæ viuique lacus, ac frigida Tempe.
Heliconia Tempe. Ouid.1.Amor eleg.1.
Opaca Tempe. Seneca Troade 9.
Peneia Tempe. Virg 4 Georg.
Tenebroſa Tempe. Stat.10. Thebaid.
Theſſala Tempe. Horat.1.Carm.ode 7.
Vmbroſa Tempe. Stat.6.Thebaid.

Tempero, temperas, pen corr. { κεράννυμι, κεραννύω, ἁρμόζω } temperare, à Tempore deductum, Habere rationem temporis, Moderari, Tempori accommodare, Rem ſuo ordine ac menſura adminiſtrare, potiſſimum quum accuſatiuo iunctum eſt. Cic.1. Tuſcul. Rem verò publicam noſtri maiores certè melioribus temperauerunt & inſtitutis & legibus.
Omnia pretio temperata vendente Remp. Conſule. Paterculus lib 2 temperata, id eſt adminiſtrata.
Æqualiter temperare. Cic.in Somnio Scipionis.
Moderatius aliquid temperare. Cic.in Orat.
¶ Aerem temperare, Vide AERIS.
Æquor totum temperat Neptunus. Ouid.12.Metam.
Veſper frigidus temperat aëra. Virg.3 Georg.
Æs conflare & temperare. Plin lib 7 cap 56.
Amara temperare riſu, Aduerſa leniri hilaritate. Horat.2.Carm. ode 16.
Aquam temperare ignibus, Tepefacere. Horat.3.Carm.ode 19.
Vnda temperat arua arentia. Virg 1 Georg.
Ciuitates conſtituere & temperare, pro Regere. Cic.4.Acad. In eodem tanta prudentia fuit in conſtituendis, temperandiſque ciuitatibus, tanta æquitas, vt hodie ſtet Aſia Luculli inſtitutis ſeruandis.
Copiam ſuam cum aliquibus temperare. Cic.in Orat.
Domum temperare arte. Propert.lib.3 eleg 5.
Iras temperare. Virg 1.Æneid.
Lachrymas alicuius temperare. Ouid.ad Liuiam.
Ita temperat manus. Propert.lib 3 eleg 22.
Lympha temperat merum. Tibull.lib 3 eleg.7.
Mundum temperat variis horis Iuppiter, Diſtinguit, vel diuidit, vel regit per Ver, Æſtatem, Autumnum, & Hyemem. Acro. Horat. 1.Carm.ode 12.
Solis tum acceſſus modici, tum receſſus, & frigoris & caloris modum temperant. Cic.2.de Nat.deor.
Ora temperare frænis, Domare, & regere. Horat 1.Carm.ode 8.
Potionem ſuis manibus temperatam Philippus medicus Alexandro porrexit. Id eſt, confectam. Val.Max.lib 3 cap.vlt.ad finem.
Ratem temperare. Ouid 13 Metam.
Reſpublicas temperare, Regere, adminiſtrare. Plin.lib.6.cap.19.
Sumptus temperare. Ouid 1.Amor.eleg 3.
Thermas temperare. Martial.lib 10.
Temperat hic thermas, nimios prior hora vapores
Halat, &c.
Vectigalia temperare, Minuere. Plin.in Paneg.
Vires ſuas temperare iuſtitia. Ouid.3 de Ponto, eleg 6.
Vnguentum temperare, vulgus Pharmacopolarum dicit *Diſpenſare*. Plin.lib 13.cap.2.
¶ Temperare, datiuo iunctum, Abſtinere ſignificat. vt Temperare alicui, pro Abſtinere ab iniuria inferenda. Cic.3. Verr. Te putet

quiſquam, quum ab Italia freto diſiunctus eſſet, ſociis temperaſſe, qui ædem Caſtoris teſtem furtorum tuorum eſſe volueris?

Temperare alicui aliqua in re. Cic 4. Verr. Si cuiquam denique vlla in re vnquam temperauerit, vt vos quoque temperetis.

Ætati iuuenum temperare, Moderari iuuenibus. Plaut. Trinc 3. Idem Mercat 24.

Temperare iſtac ætate iſtis decebat te artibus.

Animis temperare. Liuius 5. ab Vrbe.

Cædibus temperare. Liu 2. ab Vrbe.

Gulæ temperare, Idem quod Moderari. Plin. epiſt 30.

Hoſtibus ſuperatis temperare. Cic 4. Verr. Non ſolùm ſociis in eo bello conſuluit, verumetiam ſuperatis hoſtibus temperauit.

Priuignis temperare. Horat 3 Carm. ode 24,

Illic matre carentibus

Priuignis mulier temperat innocens. Id eſt, nouerca manus abſtinet à priuignis, priuignis parcit, neque eis inſidias comparat, vllámve perniciem molitur, vt ſolent nouercæ.

¶Temperare lætitiæ, non pro Abſtinere, ſed modum imponere. Liuius lib 5.

Linguæ temperare. Plaut. Rudente 27.

Manibus temperare. Liu 2 bel. Maced.

Sibi temperare Cic. pro Flac. Plancus ad Ciceronem lib 10 7 Vſque mihi temperaui, dum perducerem eò rem vt dignum aliquid & Conſulatu meo & veſtra expectatione efficerem.

Nequeo mihi temperare, quominus vnum exemplum antiquitatis afferam Plin. lib. 18 cap 6.

Vino temperare in vnum diem Liu 10. bel. Maced.

Temperare ab iniuria. Cæſar 1 bel. Gal.

A lachrymis temperare. Virg. 2. Æneid. -quis talia fando

Temperet à lachrymis?

A maleficio ſe temperare. Author ad Heren. lib 2.

In amore temperare, Plaut. Epi 1 3.

Temperare maledicere, Plaut. Pœn. 16. Idem Pom. 1.

Vel dormire temperent.

Temperare vrbibus oppugnandis, pro Abſtinere ab obſidionibus vrbium. Liu. lib. 10 ab Vrbe.

Temperatum eſt. Imperſonale, pro Abſtinuerunt. Liu. 1 ab Vrbe, Templis tamen deûm temperatum eſt. Idem 1. bell. Maced Temperatum ægrè eſt quin miſſilibus, quia diſtempti medio amne fuerant, pugnam inter ſe conſererent.

Temperans, pen. corr. temperantis {[illegible]} Participium, ſiue nomen ex participio. Modeſtus. Teren Heaut 3 3.

Hominis frugi & temperantis functus officium.

An temperantem eum dices qui ſe in aliqua libidine continuerit, in aliqua effuderit? Cic. in Parad.

Moderatus & temperans. Cic pro Fonteio, Frugi igitur hominem Iudices, frugi inquam, & in omnibus vitæ partibus moderatum ac temperantem, plenum pudoris, plenū officij plenum religionis, &c.

Quum hominem temperantem, ſummum medicum, tantus improuiſo morbus oppreſſerit. Cic. Attico lib. 15 321.

Temperans {[illegible]} nomen genitiuo iunctum. Terent. Phormionis 2. 3.

Si eſt patrue, culpam vt Antipho in ſe admiſerit,

Ex qua re minus rei foret, aut famæ temperans. Donatus, Rei, quia pauperem: famæ, quia ignobilem. Temperans autem, Conſulens, prouidens, moderatus.

Temperans gaudij. Plin in Paneg.

Temperanter, Aduerbium {[illegible]} Cic. ad Atticum li. 9. 171. Nam quod ais, ſi hic temperantius egerit, conſyderatius conſilium te daturum, &c.

Haberi temperanter. Tacit. lib. 4.

Temperantia, temperantiæ {[illegible]} Eſt (inquit Cic lib 2 de Inuent.) rationis in libidinem, atque in alios non rectos impetus animi firma & moderata dominatio. Idem ad Lentulum lib. 1. 9, Noui enim temperantiam & moderationem naturæ tuæ.

Temperantia eſt moderatrix omnium commotionum. Cicero 5. Tuſcul.

Modeſtia vel temperantia, quæ moderatio eſt cupiditatum, rationi obediens. Cic. 2. de Fin

Temperantia pacem animis affert, & eos quaſi concordia quadam placat ac lenit Cic. 1. de Fin.

Temperantia in prætermittendis voluptatibus cernitur. Cicero 5. de Finib.

Summa fuit in eius victu temperantia. Cic. 5. Tuſc.

Temperantia in cibis Plin. lib. 28 cap 5.

Aſtringere ad temperantiam, Vide ASTRINGO.

Temperatus, pen prod Particip ſiue nomen ex participio. Plin. lib 11. cap. 37, Vt habili miſtura & accipiatur circumiecto candore lux, & temperato repercuſſu non obſtrepat.

Moderatione paulo minus temperatus. Cic. Attic. 11. 287.

Eſca temperata. Cic 2 de Diuinat.

Temperatum dicendi genus & æquabile. Cic 1. Off. in principio, Vis enim dicendi maior eſt in illis: ſed hoc quoque colendum eſt, & æquabile & temperatum orationis genus. Id eſt philoſophorum dicendi genus.

Homo ſanctiſſimus & temperatiſſimus. Cic pro Fonteio. Ille igitur ipſe homo ſanctiſſimus ac temperatiſſimus multa audiuit in ſua cauſa quæ ad ſuſpicionem ſtuprorum ac libidinem pertinent.

Hominem in ſumma magnitudine animi, multa humanitate temperatum perdidimus Cic. Attic lib. 4 75.

Mens temperata Horat. 2. Carm ode 3.

Mores temperati & moderati Cic. ad Cornificium lib. 12. 16 Eſt autem ita temperatis, moderatiſque moribus, vt ſumma ſeueritas ſumma cum humanitate iungatur.

Oblectatio temperata ex varietate ſonorum Cic. 1. Tuſcul.

Oratio temperata. Cicer. 2. de Orat. Neque eſt vlla temperatior

oratio, quàm illa in qua aſperitas contentionis, oratoris ipſius humanitate conditur.

Oratio permiſta & temperata numeris. Cic. in Orat.

Orator modicus & temperatus. Cic in Orat.

¶Præda temperata, Inſtructa, & ad opus parata, cui ſuperuacanea correſpondent. Cato cap. 12. In torcularium hæc opus ſunt, vaſis quinis, prela temperata quinque, ſuperuacanea tria

Tempus anni temperatiſſimum Varro 2 de Re ruſt, cap 5.

Vir iuſtus, temperatus, ſapiens. Cic 3. de Nat. deor.

Vis temperata Horat 3. Carm. ode 4.

Vſus temperatus. Horat 2. Carm ode 2.

Temperatè, pen. prod. Aduerbium Cato cap. 69 Vbi temperatè tepebit, tum caminum indito, poſteà linito. De dolio loquitur. Cic. Attic lib. 12 249. Ages, vt ſcribis, temperatè. Sic Macrobius lib. 6. Saturn. cap 8.

Temperatio, Verbale. Cic 1. Tuſcul. Nec ſit quicquam, niſi corpus vnum & ſimplex, ita figuratum vt temperatione naturæ vigeat & ſentiat.

Temperatio æris. Cic. 6. Verr 87. Tu videlicet ſolus vaſis Corinthiis delectaris? tu illius æris temperationem, tu operum lineamenta ſolertiſſimè perſpicis?

Cœli temperatio, fœcunditas terrarum. Cic. 2. de Nat. deo.

Corporis temperatio, quum ea congruunt inter ſe è quibus conſtamus Cic. 4. Tuſc.

Menſium temperatio. Cic 2. de Legib.

Sol, mens mundi & temperatio Cic in Somnio Scipionis.

Temperatio Reip Cic. 3 de Leg Hæc eſt quam Scipio laudat in libris, & quam maximè probat temperationem Reipub.

Temperator, pen. pro. Verbale {[illegible]} Mart. lib. 1,

Quem flactu tenui, ſed inquieto.

Armorum Salo temperator ambit. De Bibili inſula. Porrò Salonem Hiſpaniæ fluuium vocat armorum temperatorem, quia eius aquis temperantur enſes. Id quod ipſe Martialis teſtatur libro 14 33,

Pugio quem curuis ſignat breuis orbita venis,

Stridentem gelidis hunc Salo tinxit aquis.

Moderator & temperator Cic in Orat. Magni igitur iudicij, ſummæ etiam facultatis eſſe debebit moderator ille, & quaſi temperator huius tripertitæ varietatis.

Temperamentum temperamenti {[illegible]} Temperatio, modus. Cic. 3 de Leg Inuentum eſt temperamentum quo tenuiores cum principibus æquari putarint.

Linguæ temperamentum. Liu 8 bel Pun.

¶ Temporis temperamentum. Paulus in l. Quod dicimus D de Solution. Quod dicimus in eo hærede, qui fideiuſſori teſtatoris id quod ante aditam hæreditatem ab eo ſolutum eſt, debere ſtatim ſoluere: eam aliquo ſcilicet temperamento temporis intelligendam eſt. nec enim cum ſacco adire debet.

Æquare temperamentum. Vide ÆQVO.

Adhibere temperamentum. Plinius, Tali adhibito temperamento, vt nec laxet nimia, nec arctam eſſe patiatur.

Artifici temperamento librare manum. Plin. lib. 12. cap. 25.

Sequi temperamentum in re aliqua. Martial. lib. 1. Spero me ſecuturum in libellis meis tale temperamentum, vt de illis queri non poſſit quiſquis de ſe bene ſenſerit.

¶Temperamentum, & Temperatura, Idem quod Spiſſitudo. Scribonius Largus, Cum oleo coquitur ſpuma argentea, donec cerati ſpiſſi habeat temperamentum. Paulò antè. Mel miſcetur contuſis & tritis, donec ceræ mollis habeat temperaturam.

Temperatura, temperaturæ, pen. prod. {[illegible]} vt Temperatura ferri. Vide Plinius lib 34. cap. 15, de temperatura ferri loquens, A rubigine (inquit) vindicatur ceruſa & gypſo, & liquida pice. Hæc autem temperatura à Græcis antipathia dicta. Sic ibidem cap 1.

Temperatura cœli, idem quod Temperies Varro, Quæro vtrum hoc adduxerit cœli temperatura, an terræ bonitas.

Temperies, pen. corr temperiei, pen pro fœ ge. {[illegible]} Temperamentum. Plin. epiſt. 101. lib. 5. Atque adeò, vt omnem pro me metum ponas, accipe temperiem cœli, regionis ſitum, villæ amœnitatem. Ouid. 4. Metam.

-temperie blandarum captus aquarum

Æqualis temperies, Vide Æqualis in ÆQVO, æquus.

Docta temperies fruendi. Stat. 2. Sylu. 2.

Temperies morum tranquilla. Stat. 2. Sylu. 6.

Cœli temperie iuuatur corpus. Ouid. 2. de Ponto eleg 7.

¶Temperies, Temporis commoditas ad aliquid agendum. Plin. lib. 17. cap 10. 14. Differuntur poſt annum dodrantali filo cuſtodita temperie, vt viridi cœlo ferantur, ac ſine aurora.

Mitis temperies. Claud. 1. de rapt. Proſerp.

Temperius, id eſt temperantius Cic. Epiſt. Famil. lib. 9 Memini te mihi Phameæ cœnam narrare, temperius fiat: cætera eodem modo.

Tempeſtas, & Tempeſtiuus, Vide TEMPVS.

Templum. templi {[illegible]} Propriè locus in cœlo notatus ab augure, vel in terra: à tuendo, id eſt conſpiciendo dictum, quòd ex omni parte, vel ex quo omnis pars aſpici poſſit, vt ait Donatus.

Lucida cœli templa. Hoc eſt regiones ſyderales. Lucr lib 1.

¶Templū, Cœlū ipſum dictū eſt, quia ipſum primo tuemur. Enn. Contremuit templum magnum Iouis altitonantis. Eius quatuor partes dicuntur. ſiniſtra ab Oriente, dextra ab Occaſu, antica ad Meridiem, poſtica ad Septentrionem. Ex Varrone lib. 6. de Lingua Latina.

¶ Templum in terris dictum eſt, quod quibuſdam verbis concepta ab augure finiebatur vt ait Varro lib 6. de Lingua Latina, vnde tueri quamcunque cœli partem commodè poſſet. In hoc templo per augures conſtituto Senatuſconſultum fiebat: & niſi in eo fieret, non erat iuſtum.

Templa in Occidentem ſpectare antiqui architecti rectè ſcripſerunt. poſteà placuit omnem religionem eò conuertere, ex qua parte cœli terra illuminatur: ideò in Orientem ædes ſacræ ſpectant. Ex Hygeno De limitibus conſtituendis.

Auguratum templum. Cic in Vatinium.

Templum, non ſolùm ædes ſacræ dicuntur, ſed etiam alia loca ſepta, & vnum tantùm introitum habentia. Curia Hoſtilia, templum erat, licèt ſacra non eſſet.

Curia eſt ſedes ac templum publici conſilij. Cic. pro Domo ſua.

Curia eſt templum ſanctitatis. Cic. pro Milone.

Poſitor templorum. Ouid 2. Faſt.

Alta templa. Virg. 6 Æneid.

Annoſa templa. Senec. Herc. Oetæo. 7.

Auſata templa. Lucret. lib 2.

Aurea templa. Propert. lib. 4. eleg 1.

Celebria templa. Quintil. lib 1 cap. 4.

Inclytum diuitiis templum, Vide INCLYTVS.

Ingens templum. Virg. 1. Æneid.

Lapidata templa, Vide LAPIS.

Laqueatum auro templum, Vide LAQVEAR.

Odoratum templum, Vide Odoratus in ODOR.

Operoſa templa deûm. Ouid. 15 Metam.

Penetralia templa. Lucret. lib. 1.

Radiantia templa auro. Ouid 3 de Arte.

Sacratum templum. Virg 2. Æneid.

Sanctum & religioſum templum. Cic. 6. Verr. Herculis templum eſt apud Agrigentinos non longe à foro, ſanè ſanctum apud illos & religioſum.

Sublimia templa. Ouid 7 Metam.

Syluestria templa Nympharum. Lucret. lib 5.

Venerabile templum. Ouid. 2. de Remed.

Condere templum. Virg. 1. Æneid.

Exciſa templa. Stat. 5. Sylu 3.

Factum de marmore templum. Ouid. 1. de Arte.

Indicere honorem templis diuûm. Virg 1 Æneid.

Inſtituam templa de marmore. Virg. 6. Æneid.

Ponere templum de marmore. Virg 3. Georg.

Ponere templum alicui. Tacit. lib. 15.

Immania templa poſuit Ioui. Virg 4. Æneid.

Reficere templa. Horat 3 Carm. ode 6.

Serere templum. Tacit. lib. 10. Hoc eſt conſtituere.

Statuere templum alicui. Ouid. 14. Metam.

Structa ſaxo templa. Virg. 3. Æneid.

Temerata templa Mineruæ. Virg. 6. Æneid.

Violare templa. Senec. Troade, 6.

Linguæ ſudantia templa, Id eſt partes, loca. Lucret. lib. 4.

Mentis templa, Interioris animi ſecreta. Lucret. lib 5.

¶ Templum, Tignum vocatur, quod in ſacro ædificio tranſuerſum ſupra canterios ponitur, vt ait Feſtus. Vitruu. lib. 4 cap. 2, Et canterij prominentes ad extremam ſuggrundationem. Supra canterios templa: deinde inſuper, &c.

Templum, Sepulchrum. Virg 4 Æneid.

Præterea fuit in tectis de marmore templum

Coniugis antiqui. Nonius.

Temporalis, Temporarius, Vide TEMPVS.

Tempſis, {τέμψις} Plinio lib. 7. cap. 48, Cacumen Tmoli montis, in quo, vt ipſe ex Mutiano refert, cl. annis viuunt incolæ.

Tempus, temporis, pen. corr. n. g. {χρόνος, καιρός.} vt Varro ſcribit, Eſt mundi interuallum & motus diuiſum in partes aliquot, ab ſolis & lunæ curſu, à quorum tenore temperato tempus dictum eſt. Tria verò ſunt tempora, præſens, præteritum, & futurum. Cic. 1. de Inuent. Tempus autem eſt id quo nunc vtimur (nam ipſum quidem generaliter definire difficile eſt) pars quædam æternitatis, cum alicuius annui, menſtrui, diurni, nocturniue ſpatij certa ſignificatione. In hoc & quæ præterierunt conſyderantur, &c. & item quæ inſtent in præſentia, & quæ maximè fiant, & quæ conſequantur.

Syderum errores idipſum eſt quod ritè dicitur tempus. Cic. de Vniuerſitate.

¶ Tempus, quod χρόνον vocant. Quintil. lib 3 cap. 6.

¶ Tempus, pro Commodo temporario. Cic. pro Cluentio, Et illa oratio potius temporis mei quàm iudicij & authoritatis fuit. Id eſt, ita dixi in oratione illa, quia intererat eius rei quam tum defendebam, vel hominis rei. Idem ibidem, Omnes illæ orationes cauſarum & temporum ſunt, non hominum ipſorum ac patronorum. Budæus.

Tempus aptius cibo. Celſus lib 3 cap 5.

¶ Tempus, pro Authoritate & potentia. Cic. de Claris Orat. Is omnibus exemplo debet eſſe, quàntum in hac vrbe polleat multorum obedire tempori, multorúmque vel honori, vel periculo ſeruire. Idem pro Plancio, Non ſolùm quid cuique debeam, ſed etiam quid interſit, & quid à me cuiuſque tempus poſcat. Budæus.

Tempus, pro Conſtituto tempore. Terent. And. 4. 5,

Poſt vbi tempus promiſſæ iam perfiet,

Tum neceſſariò ſe aperiunt & timent.

Tempus adeundi, & abire (nam vtroque modo dictum reperitur) pro Opportunitate. Plaut. Perſa. 14,

Id aderit adeundi tempus. Idem Menæch. 22,

Tempus eſt abire ab his locis lenoniis.

Edendi tempus. Horat 1 epiſt 17.

¶ A quo tempore. Cic. 7. Verr. Vnum, alterum menſem, propè annum denique domi tuæ piratæ, à quo tempore capti ſunt, quoad per me licitum eſt, fuerunt.

Ab aliqua re tempus, Vide A vel AB.

Ab illo tempore, Vide AB.

Ab æterno tempore. Cic. 5. Tuſcul.

Ad tempus, Vide AD.

Accommodare ſe alicui ad tempus. Cic. pro Cælio.

Ad quoddam tempus, Vide AD.

Ex eo tempore, quo primùm ex Africa nuntius venit. Cic.

Ex quo tempore. Cic. Appio, lib. 3 4, Nam cum teipſum, ex quo tempore tu me diligere cœpiſti, quotidie pluris feci.

Ex infinito tempore. Cic. 1. de Fin.

In tempus, Vide IN præpoſitionem.

In omne tempus, Vide IN præpoſitionem.

In præſens tempus. Horat. de Arte 9,

Pleraque differat, & præſens in tempus omittat.

In reliquum tempus, Vide IN.

Noſtra conſilia in ſempiternum tempus ſpectare debent. Cic. 2. de Orat.

In tempore venire. Terent. Adel. 4 5, Donatus, Opportunè. Nos ſine præpoſitione dicimus Tempore & Tempori.

In ipſo tempore. Terent. And. 3. 2,

Atque adeo in ipſo tempore eccum ipſum obuiam Chremetem.

Donatus, In ipſa opportunitate, in ipſo articulo.

In puncto temporis. Lucret. lib. 4.

Inter omne tempus, Vide INTRA præpoſitionem.

Per id, vel idem tempus. Cic. de Claris Orat. Duo fuerunt per idē tempus, diſſimiles inter ſe. Cæſar, Per id tempus ferè Cæſaris exercitui res accidit mirabilis auditu.

¶ Tempus ætatis. Terent. Hecyra, 4 2,

Dum ætatis tempus tulit, perfuncta ſatis ſum. Hoc loco Donatus legit, Dum ætas, tempus tulit. Cic. ad Qu. frat lib. 3. 21, Noſtrúmque hoc tempus ætatis, quod in illa authoritate Senatoria florere debet.

Tempus anni. Pollio ad Cic. lib. 10. 33, Anni autem tempus libertatem maiorem mihi dat.

Temperatiſſimum anni tempus. Vide Temperatus, in TEMPERO.

Tempus diei. Terent. Heaut. 1. 2,

Vt tempus eſt diei, videſis ne quò hinc abeas longius. Ibidem, 1, 1.

Scholarum tempora. Quintil lib 1, cap 8.

Acerbitas temporis. Cic. Fam 13.

Atrocitas temporis. Cic. pro Sest.

¶ Temporis breuitas, vel anguſtiæ. Cic. 3. de Oratore, Edidi quæ potui, non vt volui, ſed vt me temporis anguſtiæ coegerunt. Idem Attico, lib. 1. 6, Eò factum eſt, vt epiſtolæ tuæ reſcriberem aliquid, breuitate temporis iam pauca cogerer ſcribere.

Curſus temporis. Cic. Fam 6.

Decurſus temporis. Cic. Fam 3.

Exiguum temporis. Ouid. 13. Metam.

Forma temporis. Cic. Ad me quaſi formam communium temporum, & totius Reip. miſiſti expreſſam.

Fuga temporum. Horat. 3. Carm. ode 30.

Gradus temporum. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Id temporis, Id eſt per id tempus. Cic. 2. in Catilinam, Quos ego iam multis, ac ſummis viris ad me id temporis venturos eſſe prædixeram.

Inclinationes rerum & temporum, Vide INCLINO.

Incommoditas temporis. Vide INCOMMODVS.

Iniquitas temporis, Vide INIQVVS.

Interualla ac ſpiramenta temporum. Tacit. in vita Agricolæ, Quo Domitianus non iam per interualla ac ſpiramenta temporum, ſed continuo & velut vno ictu Rempub. exhauſit.

Inuidia temporis. Cic. Fam. 3.

Longinquitas temporis. Cic. Torquato lib. 6. 4, Meipſum cōſolatorem tuum non tantùm literæ, quibus ſemper ſtudui, quantum longinquitas temporis mitigauit. Vide LONGVS.

Maturitas temporis. Liu. Decad. 3. lib. 2, Si maturitas temporum expectata foret.

Momentum temporis, Vide MOMENTVM.

Motus temporis. Cic. Videtis quo in motu temporum, &c.

Mutatio temporis. Cic. Fam 4.

Natura temporis. Cic. Fam. 6.

Pars temporis exigua. Lucret. lib 3.

Perturbatio temporis. Cic. Fam. 5.

Propagatio temporis miſerrimi. Cic. Lucceio, lib 5. 15, Quòd in eam vitam mancam in qua nihil inſit niſi propagatio miſerrimi temporis.

Puncto temporis. Lucret. lib. 1, Temporis vt puncto nihil extet reliquiarum.

Ratio temporis. Cic. Fam. 1.

Recordatio temporis. Cic Fam. 2.

Status temporis. Cic Fam. 2.

Succeſſiua temporum. Quintil. lib 1. cap 12.

Tractus temporis, Vide Tractus, in TRAHO.

Varietas temporis Cic. Fam. 13.

Vitia temporum. Cic. Fam. 4.

Vſura temporis. Cic. Fam. 5.

Accommoda fraudi tempora. Stat. 6. Thebaid.

Actum tempus, Præteritum. Horat. de Arte.

¶ Alienum tempus, Abſurdum, aduerſum. Cic. Appio lib. 3 10, De quo alienum tempus eſt mihi tecum expoſtulandi, purgandi autem mei neceſſarium. Idem ad Attic. lib. 16. 333, Tempúſque diſceſſus abſurdum. Idem 4. Verr. Hic, qui Romam veniſſet, ſatiſque fœliciter anni iam aduerſo tempore nauigaſſet, Vide ALIENO.

Amicum fraudibus tempus. Stat 3. Sylu. 2.

Anguſtum tempus. Claud. 2. in Ruff.

Annale tempus, Vide ANNVS.

Annua tempora. Ouid. 3. Amor. eleg. 9.

Anteactum tempus. Lucret. lib. 3.

Antelucanum tempus, Vide ANTELVCANVS.

Antiqua tempora. Quintil. lib. 2. cap. 10.

Tempus aptius cibo. Celſ. lib 3. cap. 5.

Aſperum tempus. Cic pro Corn. Balbo.

Atrox, Vide ATROX.

Aureum,

Atrox, Vide ATROX.
Aureum. Horat. Epod. 16.
Breue, Vide BREVIS.
Cæcum, Vide CAECVS.
Certum anni, Vide CERTVS.
Clymactericum. Vide CLIMAX.
Commodum vel opportunum tempus. Cic. Attico lib 9.172, Si commodius anni tempus eſſet. Idem Cælio lib.2.18, Quas ſi ſatis opportuno tempore accepiſti.
Congrua tempora. Claud.1.in Ruffinum.
Continctum tempus, id eſt Inſequens. Quintil. lib 7 cap.3.
Dextrum tempus, Opportunum. Horat.1. Serm. ſat.1.
Difficile tempus Reip. Cic. Planco lib.10.5, His temporibus difficillimis Reipub. quicquid ſubueneris, id erit totũ & propriũ tuũ.
Atrox & difficile tempus. Cic.6. Verr. Itaque apud patres noſtros atroci ac difficili Reipub. tempore quum T. Graccho occiſo magnorum, &c.
Dira tempora. Iuuenalis ſat. 4.
Diurnum tempus. Quintil. lib.7.cap.3.
Dubium tempus. Cic. pro Fonteio.
Dura tempora. Horat.2.epiſt.2.
Durum tempus, & crudele Cic pro Domo ſua, Sed ſi mihi ante hæc duriſſima tempora Reipub. nihil aliud vnquam obiectum eſt, niſi crudelitas illius temporis.
Edax rerum tempus. Ouid.15. Metam.
Exiguum tempus. Ouid.2. Amor. eleg. 5.
Exoptabile tempus. Silius lib. 11.
Extrema tempora longæ ſenectæ Ouid 6 Metamorph.
Extremum tempus Cic. Planco lib 10.12. Etſi Reipub cauſa maximè gaudere debeo, tantum ei te præſidij, tantum opis attuliſſe extremis penè temporibus. Idem, His temporibus miſeris, & extremis. Id eſt extrema neceſſitate.
Fauſtum tempus. Lucret. lib.1.
Feſtum tempus Horat 2.epiſt.2.
¶ Tempus feruens, cui opponitur Frigidum. Celſ lib.5.cap.26.
Formidoloſum dubiúmque Reip. tempus. Cicero 7. Ver. Ita enim cauſa conſtituitur prouinciam Siciliam virtute eius & vigilantia ſingulari, dubiis formidoloſíſque temporibus à fugitiuis atque à belli periculis tutam eſſe ſeruatam.
Frigidum tempus Seneca Thyeſte 2.
Futile & caducum tempus. Id eſt, vita noſtra. Plin. iunior lib. 3. epiſt. 7 ad finem.
Generale tempus. Quintil. lib.5.cap.10.
Genitale tempus, Dies natalis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 13.
Genitale tempus mundi Lucret. lib.2.
Gratum tempus. Horat 1.epiſt.2.
Graue tempus. Horat 3 Carm. ode 23.
¶ Tempus graue ciuitatis, pro Moleſta tempeſtate. Cic. pro Seſt. Et quoniam in grauiſſimis temporibus ciuitatis, atque in ruinis euerſæ, atque afflictæ Reip P. Seſtij tribunatus eſt à fortuna ipſa collocatus, &c.
Heroica tempora. Quintil. lib.1.cap.11.
Hybernum tempus. Ouid.11. Metam.
Idoneum tempus, Vide IDONEVS.
¶ Temporibus illis. Cic. de Amicit.
Vt temporibus illis Cic. de Claris Orat. Erat cùm literis Latinis, tum etiam Græcis (vt temporibus illis) ſatis eruditus.
Importunum tempus, Vide IMPORTVNVS.
Inane tempus, Vide INANIS.
Ineluctabile tempus. Virg 2. Æneid.
Iners tempus ſomni. Stat. 2. Thebaid.
Inexcuſabile tempus. Ouid 7. Metam.
Infinitum tempus, Cice de Leg. Agrar. Sequitur omnes agros extra Italiam infinito ex tempore.
Infinitum tempus ætatis, Vide INFINITVS.
Ingrata tempora. Horat.1.epiſt.1.
Iniquũ tempus. Lucret lib.1. Hoc eſt aduerſum & calamitoſum.
Inoffenſa à valetudine tempora vitæ, Vide INOFFENSVS.
Iuſtum tempus pugnæ. Virg.10 Æneid.
Læuum tempus, Importunum. Horat. 2. Serm. ſaty 4.
Liberum tempus. Cicero Ruffo, lib.5.20, Vide LIBER Adiectiuum.
Longum tempus. Senec. Agam 12.
Mala tempora, Bona tempora, Vide MALVS.
Maturum tempus, Vide MATVRVS.
Maturo tempore adepta eſt coniugium. Catullus in Carm. nup.
Matutinũ tẽpus. Cic. Mario lib.7 1. Vide MVTATA. Ouid. 13 Met.
¶ Maximis temporibus, pro Occaſionibus & neceſſitatis præſidiis. Cice. 3 de Legibus, Eſt autem boni auguris, maximis Reipub. temporibus præſto eſſe debere Budæus.
Medio tempore Suet. in Caligula cap. 25, Liuiam Oreſtillam C. Piſoni nubentem, cùm ad officium & ipſe veniſſet, ad ſe deduci imperauit, intráque paucos dies repudiatam biennio pòſt relegauit, quòd repetiſſe vſum prioris mariti tempore medio videbatur.
Miſerum & perditum tempus. Cice. Planc lib.4 14. Ego tam miſero tempore nihil noui conſilij cœpiſſem. Idem Titio, lib.5 16. Hæc perturbatio temporum perditorum.
Miſerum & luctuoſum tempus, cui Tranquillum & optatum opponitur. Lucius Tullio M F. lib 5.4.
Modicum tempus Quintil lib.1.cap.2.
Molliſſima tempora fandi Virg.4. Æneid.
Mutum à literis tempus, Vide MVTVS.
Nocturnum tempus. Lucret lib. 4.
Nubila tempora. Ouid.1. Triſt eleg 8.
Opportunum tempus. Tullius Cælio lib.2.18.
Opportunum eiutationi tempus Celſus lib 5 cap 26.
Optimum tempus. Cice. pro Cluentio, Optimis herclè temporibus, tum quum homines ſe non iactatione populari ſed dignitate atque innocentia tuebantur.

Paruum tempus. Lucret lib 6.
Tẽpus præteritũ, inſtans, conſequens. Author ad Herenniũ lib. 2.
Priora tempora & poſteriora. Cic. Seſtio lib.5 17.
Prisci temporis anni Ouid.2 Faſt.
Proſperum tempus. Tacit. lib 12
Puerile tempus, Pueritia. Ouid 6 Metamorph.
Quodam tempore Ouid 2 Metam.
Sacrum tempus. Horat. in Carm. ſecul.
Satiuum tempus, Vide Satiuum in SERO.
Secretum tempus. Quintil. lib.1.cap.2.
Secundum tempus, id eſt præſens. Quintilianus lib.7.cap 3.
Secunda tempora, Fœlicia Horat. 4. Carm. ode 9.
Segne tempus. Valer 2. Argon.
Solſtitiale tempus Ouid 6. Faſt.
Spatioſum tempus. Ouid 1. Amor. eleg 8.
Speciale tempus. Quintil. lib 5 cap. 10.
Subabſurdum tempus. Cic Attic lib.16 epiſt.3. Mouet etiam nauigationis labor, alienus non ab ætate ſolùm noſtra, verumetiam à dignitate, tempúſque diſceſſus ſubabſurdum.
Summum tempus. Cic 5 Philip.
Summo tempore Reipub Cic.2 Ver. Id eſt, ſumma opportunitate & neceſſitate Id non humano cõſilio, ſed prope diuinitus datum atque oblatum vobis ſummo Reip tempore videtes.
Suo tempore, Tempore quo promiſerat, vel debito & ſtatuto. Cic. Verr.5. Se anditas rem ſe totam relicturum dicit, & ſuo tempore eſſe redditurum.
Suo tempore, Aliàs. Cic de Clar. Orat de Hortenſio, Perpetua quadam felicitate vſus ille ceſſit è vita, ſuo magis quàm ſuorum ciuium tempore. Paulò antè de eodem dixerat, Alieniſſimo Reipublicæ tempore extinctus. Suo tempore ſibi apto, & perpetuæ felicitati conuenienti, vt dies vltima, quæ ſemper eſt expectanda, primis reſponderit: quum aliter ſæpe ſoleat euenire, vt de Priamo, Pompeio, & aliis legimus. Vel ſuo, fatali. vt libro eodem non procul à fine Q. Hortenſij vox extincta fato ſuo eſt, noſtra publico. Fato ſuo, ſua die, quæ ſtat cuique vt ait Poeta: Publico, fato quo reſpublica extincta eſt.
Supremo tempore adeſſe alicui. Catullus Argonaut. 59.
Suſpicioſum tempus Cic Lentulo lib.1 7. Qui mihi quum ſemper tuæ laudi fauere viſus eſt, etiam ipſo ſuſpicioſiſſimo tempore Caniniano.
Tranquillum tempus. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 10.
Tranquillum ac pacatum tempus. Cicero pro Cluent. Tempus hoc tranquillum ac pacatum: Illud omnibus inuidiæ tempeſtatibus concitatum.
Triſte ac luctuoſum tempus, cui Secundum tempus opponitur. Cicero Figulo, libro 4 13 Tuorúmque triſtiſſimo meo tempore meritorum erga me memoriam conſeruabo Idem Marcello libro 15.8. Vel defenſus triſtibus temporibus, vel ornatus ſecundis.
Turbulentum tempus. Cic. Thermo lib. 2. 17. Tempora autem Reipublicæ qualia futura ſint, quis ſcit? mihi quidam turbulenta videntur fore.
Vacuum tempus. Cicero ad Qu. fratrem, Quod mihi tempus Romæ præſertim vt iſte me rogat, manenti vacuum oſtenditur.
Vacuum tempus, curáque ſolutum. Lucret lib.2.
Verni temporis hora. Horat. de Arte
Veſpertinum tempus. Cicero, libro ſecundo de Natura deorum, In quo curſu multa mirabiliter efficiens, tum antecedendo, tum retardando, tum veſpertinis temporibus delitefcendo, tum matutinis rurſum ſe aperiendo, nihil immutat ſempiternis ſeculorum ætatibus, quin eadem iiſdem temporibus efficiat.
¶ Vno tempore, pro Eodem tempore. Cicero ad Atticum. Multas vno tempore accepi epiſtolas tuas. Idem 2. de Lege Agraria, Aliquando tandem me deſignato lex in publicum proponitur: concurrunt iuſſu meo plures vno tempore librarij, deſcriptam legem ad me afferunt.
Abit tempus, Vide ABEO.
Tempus abit iners. Ouid epiſt.15
Abiit illud tẽpus, mutata ratio eſt Cic. pro Mur. Id eſt præteriit.
Abiit iam & tranſuectum eſt tempus, quo poſſes videri concepiſſe. Tacit. lib. 18.
Abſumere tempus, Vide ABSVMO.
Accidit tempus, Vide ACCIDO.
Accipere tempus iuſtum & debitũ, dicitur actio, Vide ACCIPIO.
Accommodare tempus, Vide ACCOMMODO.
Accõmodata tẽpora. Vide Accommodatus in ACCOMMODO.
Ad iuci temporibus, Vide ADDVCO.
Adhibere tempus, Vide ADHIBEO.
Adactum tempus, Vide Adactus in ADIGO.
Adeſſe tempus vel ad tempus, vel in tempore, Vide ADSVM.
Amittere tempus, Vide AMITTO.
Antecapere tempus, Vide ANTECAPIO.
Arripere tempus. Virg.11. Æneid. Id eſt, Inuenire opportunitatem, vt ait Seruius Cicero Lucceio libro 5.12, Ac ſtatim cauſam illam totam & tempus arripere.
Aſſentiri tempori, quod & Seruire tempori dicitur. Cicero ad Lentulum, lib.1 9.
Aſſignatum tempus, Vide Aſſignatus in ASSIGNO.
Aucupari tempus, Vide AVCVPOR.
In alieniſſimũ tempus cadat aduentus tuus. Cic. Caſſio lib.15.14.
Capere tempus, Vide CAPIO.
Scite & cõmodè capere tẽpus adeũdi ad aliquẽ. Cic. Brut. li. 11 16.
Capto tempore agere aliquid. Virg. 11. Æneid.
Captare tempus, Vide Capto in CAPIO.
Cedere tempori, Vide CEDO.

Primum tempori cedere, Id eſt neceſſitati parere, ſemper ſapientis eſt habitum. Cic Marcell.lib.4 9.
Debita tempora complere. Virg 9. Æneid.
Maturus compleuit tempora venter. Ouidius 11. Metamorphoſeos.
Puerile tempus conceſſit iuuentæ. Locum dedit, Ceſſit. Ouid.6. Metamorphoſeos.
Conferre tempus ad, & in rem aliquam, Vide CONFERO.
Conſecutum tempus. Vide Conſecutus in CONSEQVOR.
Conſeruare & notare tempora. Cic in Orat.
Conſtituere tempus, Vide CONSTITVO.
Conſulere tempori, Vide CONSVLO.
Conſumere omne tempus in literis. Cic. Luceio lib.15.
Conterere tempus, Vide CONTERO.
Contrahere tempus, Vide CONTRAHO.
Conuenit locus & tempus, Vide CONVENIO.
Decedentia tempora. Horat.1. Epiſt 6.
Dependere tempora amori Lucan.lib.10.
Dicere tempora alicuius. Tacit.lib.1.
Aliquid temporis cauſa dicere vel facere. Cic pro Flacco
Differre tempora. Ouid.9 Metam.
Vereor ne in breue tempus dilata ſit abs te pernicies. Brutus Ciceroni,16.
Digerere tempora. Ouid.1. Faſt.
Dimittere tempus. Cic Philipp 5.
Dirimere tempus, Cic.1 de Diuinat.
Diſtribuere tempus. Cic.ad Att.
Diuidere tempus Quintil.lib.5 cap 10.
Tempora cum morte diuiſerat, & ſuperſtite filio fruebatur omnibus tenebris. Hoc eſt, per omnes noctes. Quintil. in Sepulchro incantato.
Diuidere curarum remiſſionúmque tempora. Tacit. in vita Agricolæ, iam verò tempora curarum remiſſionúmque diuiſa.
Diuidere temporibus negotium aliquod Terent. And 3.1.
Dare tempus alicui rei. Quintil. Tryphoni a.
Diligentia quanta ſit, niſi tempus & ſpatium datum ſit, intelligi non poteſt. Cic pro Quintio.
Dare tempora ſtudiis. Ouid 1 de ponto, eleg.9.
Edere tempus. Quintil.lib.6.cap.2.
¶ Egere tempore, pro eo quòd vulgus dicit, Multum habere ad faciendum. Cic.ad Qu frat.li 3.21, Quod me de verſibus faciendis rogas incredibile eſt mi frater quàm egeam tempore.
Euoluere tempora & faſtos. Horat.1. Serm. ſaty.3.
Excludi tempore Cic. Ver 6.
Exigere tempus. Vide EXIGO.
Exigere ſecum tempus Virg 4 Æneid.
· tempus ſecum ipſa modumque Exigit.
Eximere tempus. Cic ad Attic.4.
Extitit tempus. Cicer Licinio lib.5.8, Sed extitit tempus optatum magis, quàm ſperatum, vt florentiſſimis tuis rebus mea perſpici poſſet & memoria noſtræ voluntatis, & amicitiæ fides.
Tarda fluunt tempora Horat.1. epiſt 1.
Irreparabile tempus fugit Virg 3 Georg.
Habere tempus. Cic.3. de Orat.
Impendere tempus alicui. Quintil lib.1 cap.2.
Impendere tempus ſtudiis, Vide IMPENDO.
Impertire tempus alicui rei, Vide IMPERTIO.
Implere tempus, Vide IMPLEO.
Incidere in tempus. Cic. Curioni li.2.6, Quòd in id Reip. tempus non incideris, ſed veneris.
Incidunt ſæpe tempora cum, &c. Vide INCIDO.
Difficilia factu longi temporis indigent. Cic 1. de Inuent.
Inſidiari temporibus Paterculus lib.1. Dum bellum infert patriæ Cinna, Cn. Pompeius Magni pater fruſtratus ſpe continuandi Conſulatus, ita ſe dubium mediúmque partibus præſtitit, vt omnia ex proprio vſu ageret, temporibuſque inſidiari videretur, & huc atque illuc, vnde ſpes maior adfuiſſet potentiæ, ſe exercitúmque deflecteret.
Intermittere tempus Vide INTERMITTO.
Labuntur tempora aſſiduo motu. Ouid.15. Metam.
Non largitur tempus, Vide LARGIOR.
Legere & deligere tempora cibo. Celſus lib.3. cap 6.
Leniet odium tempus. Ouid in Ibin.
Obſeruare tempus. Vide OBSERVO.
Oblatum tempus. Lucan.lib.7.
Parere tempori. Cic. Attic.lib.7.136.
Neceſſe eſt enim in tanta concurſatione perturbationum, rerum temporibus potius parere, quàm moribus. Cic.11. Philipp.
Partiri tempora in plures. Quintil lib.1.cap.2.
Peractum tempus. Ouid 2. de Arte
Perdere tempora. Quintil.lib 2. cap.1. Ouid.11. Meta.
Orbis perfectus temporis. Virg.6. Æneid.
Ponere tempus alicui. Virg 1. Æneid.
Præſumere tempus in re aliqua. Quintil.lib.1. cap 1.
Prætermittere tempus Cic Fam.1.
Promiſſum tempus Ouid epiſt.2.
Prorogare tempus Cicero Curioni lib.2.6. Ne patiare quicquam mihi ad hanc prouincialem moleſtiam temporis prorogari.
Recuperare tempus. Cic.ad Attic.8.
Renouare tempus Cic Famil.5.
Neceſſe eſt ſeruire tempori, & non amittere tempus quum ſit datum. Cic. Attico lib.8.147.
Tempus eſt Terent. Eun.1.2,
Proin tu, dum eſt tempus, etiam atque etiam cogita.
Tempus eſt facere Plautus Aſin 16.
¶ Tempus eſt vt eamus ad forum, pro Commodū eſt. Plaut. Mil 3.

Tempus eſt ad eam rem. Terent. Eun.4.1.
Nunc iam tempus eſt mihi, vt cupiam filiam: olim nihil minus. Terent. Heaut.4 1.
¶ Tempus eſt, pro Neceſſe eſt. Cic.2 de Orat Nam ſi ego omnem vim oratoris in argumentis & in re ipſa per ſe comprobanda poſuiſſem, tempus eſſet tam de ordine argumentorum & de collocatione aliquid dicere.
Non eſt tempus. Terent. Hecyra 4.4.
Redde rationem, aut quamobrem non opus ſit cedo.
PAM. Non eſt nunc tempus.
Vbi tempus tibi erit, ſat habet ſi tum recipitur. Terent. Eun.3 2.
Erit vel fuit tempus. Cicero pro Milone, Erit, erit illud profectò tempus, & illuceſcet aliquando ille dies, quum tu, &c. Hoc eſt, futurum eſt aliquando, &c Idem 1. de Orat. At fuit tempus illud, quum mihi, &c.
Sumere tempus. Cic ad Q Fratr.
Suppeditabit tempus Quintil.lib.1 cap.12
Tolerare patienter tempora. Quintil.lib.6.cap.3.
Traducere tempus. Cic. Sulpitio lib.4.6. Ego autem quum multis de cauſis te exopto quamprimum videre, tum etiam vt antè commentemur inter nos qua ratione nobis traducendum ſit hoc tēpus.
Tranſmittere tempus. Cic pro Lege Manilia, Omne meum tempus amicorum temporibus tranſmittendum putaui. Id eſt, Omne meum tempus amicorum periculis propulſandis tranſmiſi.
Tribuere tempus. Cic.2. Offic.
Longo poſt tempore venit. Virg. eclog.1.
Tempus & occaſio venit liberè loquendi Plaut. Trinum.13.
Vertuntur tempora annorum. Lucret lib.5.
¶ Tempus, Pars capitis, quæ eſt ad latera. Habet enim caput duo tempora vnum à dextra, alterum à ſiniſtra Virg.5. Æneid.
Temporibus geminis canebat ſparſa ſenectus. Nam primò tempora caneſcūt, canáque magna diuturnitate temporis: vnde quidam tempora in capite ob id dicta putant, quòd ab iis indicia petamus ſenectutis. Colum.lib.7, Decimo tamen anno tempora cauari incipiunt, ſupercilia nonnunquam caneſcere, & dentes prominere. Virg 5. Æneid. Ibidem.
Ore fauete omnes, & cingite tempora ramis. Vbi Seruius, Cingite ramis tempora. Ex more Romano: nam feſtis ludis omnis ætas coronata ſpectabat.
Ardua tempora. Stat.6. Thebaid.
Cana tempora. Virg.10 Æneid.
Flauentia tempora. Ouid 1 Amor. eleg 1.
Trunca tempora, Quibus detracta ſunt cornua. Ouid. epiſt.9.
Turgentia tempora. Stat 5 Thebaid.
AdueIat tempora viridi lauro. Virg 5. Æneid.
Cinge tempora floribus Catul. in Epithal. Iuliæ,56.
Cingere tempora myrto. Virg.1 Georg.
Emuncti tempora puniceis tæniis. Virg 5. Æneid.
Prædura tempora fregit nodoſo robore Ouid.12. Metam.
Percutere tempus Author ad Heren.lib.4.
Populata tempora raptis auribus Virg.6. Æneid.
Præcingens roſeo tempora vinculo. Senec. Medea 2.
Protecta tempora fulua capillo. Ouid.12. Metam.
Redimitus tempora lauro. Virg 3. Æneid.
Religata tempora fœno Ouid.14. Metam.
Spatius tempora canis Ouid 8 Metam.
Tegere tempora vitta. Virg.4. Æneid.
Velata tempora myrto. Virg.5 Æneid.
Vincti tempora verbena. Virg.12. Æneid.
Vmbrata tempora quercu. Virg 6 Æneid.
Tempus ſingulariter pro Capite. Catul. in Epithal. Iuliæ,56.
Vſque dum tremulum mouens
Cana tempus anilitas
Omnia omnibus annuit.

Tempori, Aduerbium { [illegible] } Tempeſtiuè, ad Tempus, pro tempore. Plaut. Amphit.15. Idem Menæch.9.
Sequimini: vt quod imperatum eſt, veniam aduerſum tēpori. Cato cap.2.1,
· ſatiſſue tempori opem ſient confecta.
Tempore pro tempori. Plaut Aſin.12,
Vt tempore, opportunéque attuliſtis. Cic.4. Verr. Satis putabat ſe ad comitia tempore venturum, ſi pridie veniſſet.
Aduenire tempore, In tempore, per tempus, Vide ADVENIO.

Temporius { [illegible] } Aduerbium deductum à Tempori aduerbio quod ſignificat celerius, quaſi ante tempus. Columel. lib.8.cap.4, Eſcabis diuidenda, vt mane non protinus à cubili latius euagentur, & ante crepuſculū propter cibi ſpem tēporius ad officinā redeant.
Temporius & Serius, contraria. Colum.lib.2.cap.18. Ouid.4. Metamorph.

Temporarius, Adiect. { [illegible] } Quod non eſt perpetuū, ſed ad tempus durans. Plin. in Paneg. Non ergo temporarium & ſubitum eſt, quòd vterque collegæ Conſulatu tanquam iterum ſuo gaudet. Plin. maior lib 16 cap 33, Quædam temporaria vis
Temporarium etiam dicitur quod ad tempus pertinet.
Opus temporarium. Vlpian in l 1.§.1. D de effractor. Ex pilatores in opus publicum, vel perpetuum, vel temporarium dari ſoleat.
Vincula temporaria. Vlp in l. Aut damnum, in fine. D. de pœnis. Siue in perpetua vincula fuerit damnatus ſeruus, ſiue in temporaria.

Temporalis, & hoc temporale, pen. prod. { [illegible] } Ad tempus durās. Quintil.lib.6.cap.2, Adiiciunt quidam perpetuū [illegible], tēporale eſſe.
Temporale, Quod ad tempus ſit.
Damnum temporale. Vlp. in l 2. ad finem. D. de iudiciis.
Exilium temporale. Hermogenianus in l. De iniuria. D. De iniur. & famoſis libel.
¶ Temporalis, pro Inconſtanti. Curtius lib 4. Vt ſunt Græcorum temporalia ingenia. Alij legunt temporaria.

Tempeſtas,

Tempeſtus, tempeſtatis {χρόνος} Tempus ipſum aliquando ſignificat. Plaut. Moſtel.2.
Cis heri' è paucas tempeſtates Tranio
Augebis ruri numerum. Saluſtius in Iugurtha. Ea tempeſtate in exercitu noſtro fuere complures noui & ignobiles.
¶ Tempeſtas, Tranquillum & ſerenum tempus. Virg. 9 Æn 4.
- vnde hæc tam clara repentè tempeſtas. Cic lib ad Terentiam 14 4. Quas ego exſpectaſſem Brunduſij, ſi eſſet licitum per nautas, qui tempeſtatem prætermittere noluerunt.
Bona tempeſtas Cic. ad Qu. fratrem lib.2.6. Tu ſi ita expedit, velim quamprimum bona & certe tempeſtate conſcendas, ad meque venias.
Egregia tempeſtas Cic. Attic. lib 9 185.
Idonea tempeſtas, Vide IDONEVS.
Liquidiſſima tempeſtas cæli. Lucret. lib. 4.
Mala tempeſtas. Cato de Re ruſt.
Marina ſiue terreſtris tempeſtas. Vlp. io l a § Si uõ. D. Si quis cau.
Salubris tempeſtas. Claud. de Phœnice 5.
Secunda tempeſtas Tacit in vita Agricolæ.
Serena tempeſtas. Cic. 2. de Diuinat.
Arridet tempeſtas. Lucret. lib 2.
Captare tempeſtates, Vide Capio in CAPIO.
Ridet tempeſtas. Lucret. lib. 5.
¶ Tempeſtas {χειμὼν, ζάλη, καταιγὶς} Procella, nubilum & procelloſum tempus Plaut. Moſtel 5.
- tempeſtas venit, Confringit tegulas, imbriceſque. Plin. lib. 18. cap 28. Ante omnia autem duo genera cæleſtis iniuriæ meminiſſe debemus: Vnum quod tempeſtates vocamus, in quibus grandines, procellæ, cæteraque ſimilia intelliguntur: quæ quum acciderint, vis maior appellatur.
Imbres, nimbi, procellæ, turbines, reliquæque tempeſtates. Cic. 3. de Nat. deor.
Procella, tempeſtas, naufragium, ruina, incendium. Cic. 2. Of. Illa tempeſtate & tempore. Catul Argon 59.
Rex tempeſtatum, Æolus Virg 10. Æneid.
Potentes tempeſtatum dij. Virg 3. Æneid.
Aduerſa tempeſtas, Vide ADVERSVS.
Animoſa tempeſtas Stat. 9. Thebaid.
Atra tempeſtas. Virg. 1. Æneid.
Atrox tempeſtas. Claudianus de bello Getico.
Fera tempeſtas. Ouid 1 Faſt.
Fœda tempeſtas cum grandine ac tonitribus cælo deiecta. Liu. 1. Decad. lib. 2. non ita procul à fine.
Immoderata tempeſtas, Vide IMMODERATVS.
Marina ſiue terreſtris tempeſtas Vlp 10 l 2. D Si quis caution. Tempeſtatem intelligere debemus, ſiue marina, ſiue terreſtris ſit.
Miſeranda tempeſtas Vide Miſerandus in MISER.
Naufraga tempeſtas Valerius 1. Argon.
Notabilis tempeſtas Tacit. lib. 17.
Perfrigida tempeſtas. Cic. 6 Ver.
Poetica tempeſtas. Iuuenal. Saty 12. - omnia fiunt
Talia, tam grauiter, ſi quando poetica ſurgit
Tempeſtas. Id eſt, omnia nobis ita contigerunt, quemadmodum à poetis referri ſolet, ſi quando tempeſtatem deſcribunt, ſummáque contentione omnia exaggerant.
Sæuæ tempeſtates. Tacit. in Vita Agricolæ.
Sonoræ tempeſtates Virg. 1. Æneid.
Turbida tempeſtas. Virg. 12. Æneid.
Turbulenta tempeſtas. Cic. 7. Verr.
Violenta tempeſtas Seneca Hercule furente 12.
Pelagi tempeſtatibus actus. Virg 3. Æneid.
Auertere tempeſtates Plin. lib. 37. cap. 10.
Tempeſtates ſæpe certo aliquo cæli ſigno commouentur. Cic. pro Murena.
Tum ſubitò magnis tempeſtatibus commotus fluuius Eurotas. Cic 2 de Inuent.
Commutata tempeſtas. Cic. 2. de Inuent.
Conflata ventis tempeſtas, & imbres. Cælum autem pro nubibus accipe: & contraria in vnum coegit, ac per hoc denſas fecit intelligendum Porphyr. Contraxit cælum, aerem in nubes condenſauit. Statius 5. Thebaid.
Continet me tempeſtas, Vide CONTINEO.
Horrida tempeſtas cælum contraxit. Horat. Epod. 13.
Coorta tempeſtas, Vide Contracio Coorior.
Coortæ tempeſtates cælo terraque. Lucret. lib 6.
Demiſſa tempeſtas ab Euro Horat. 3 Carm. ode 17.
Sæuior it trucibus tempeſtas acta procellis. Silius lib. 3.
Fulget tempeſtas tremulo impete. Lucret. lib. 6.
Fœdam tempeſtatem glomerant nubes Virg. 1. Georg.
Horreſcit nimbis turbida tempeſtas. Silius. lib. 2.
Incubuit ſyluis tempeſtas. Virg. 2. Georg.
Leniſ tempeſtas Vide Lenio in LENIS.
Reſedit tempeſtas. Statius 9 Thebaid.
Sedare tempeſtates. Plin. lib 37 cap. 10.
Serenare tempeſtates. Virg 1. Æneid.
Verberari tempeſtatibus. Colum. lib. De arboribus, cap. 16 Sulcum in quatuor pedes longum, in tres altum, in dupondium & ſemiſſem latum quum feceris, patiere minimè duobus menſibus tempeſtatibus verberari.
Repentina tempeſtas popularis. Cic. pro Cluentio.
Procella, turbo & tempeſtas pacis. Cic pro Domo ſua.
Seditionum ac diſcordiarum tempeſtas. Cic. pro Seſtio.
Cruenta tempeſtas Claudianus 6 Paneg.
Ferrea tempeſtas, Milites Silius lib. 15.
Inuidiæ tempeſtas Cic. in Catil. Tametſi video, ſi mea voce ne in exilium animum induxeris, quanta tempeſtas inuidiæ nobis, ſi minus in præſens tempus recenti memoria ſcelerum tuorum, at in poſteritatem impendeat.

Maximæ & turbulentiſſimæ moleſtiarum tempeſtates Cic 1 de Oratore. Nam qui locus quietis & tranquillitatis plenſſimus fore videbatur, in eo maximè moleſtiarum & turbulentiſſimæ tempeſtates extiterunt.
Huius magnitudini animi, grauitati, ſapientiæ tempeſtas eſt oblata formidoloſiſſimi temporis Cic. 7 Philip.
Tempeſtates alicuius ſubire, id eſt pericula Cic. ad Catonem libro 15 4. Mitto quòd inuidiam, quòd pericula, quòd omnes meas tempeſtates & ſubieris, & multo etiam magis, ſi per me licuiſſet, ſubire paratiſſimus fueris.
Defendere aliquem in tempeſtate. Cic. pro Domo ſua.
Tempeſtas, pro die in illo Ciceronis verſu,
Tertia te Phthiæ tempeſtas læta locabit. Id verſus Homericus docet quem expreſſit
Ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
Tempeſtuoſus, pen. prod. Adiectiuum {χειμαστικός} Procelloſum. Gellius. Mare ſæuum ac tempeſtuoſum erat.
Tempeſtiuus pen. prod. Aliud adiectiuum {καίριος, ἐπίκαιρος, ὡραῖος, ...} Opportunum, & quod ſuo tempore fit. Cic. de Seneſt. Ego verò propter ſermonis delectationem tempeſtiuis quoque conuiuiis delector. Ibidem 5 maturitate tempeſtiua.
Tempeſtiuum conuiuium & Intempeſtiuum contraria. Tempeſtiuum autem conuiuium eſſe putat Turnebus, quod non fit de die, (nam id turpe & nequam & intempeſtiuum habebatur de die conuiuia agitare) neque in multam noctem producitur: ſed quod tempori fit. Nam à Varrone apud Gellium conuiuium conſtare ex rebus quatuor dicitur, quod omnibus ſuis ſit abſolutum numeris, ſi belli homunculi collecti ſunt, ſi lectus locus, ſi tempus lectum ſi apparatus non neglectus. Ad tempeſtiuum quoque conuiuium fortaſſe pertinuerit diebus potius certis, quàm aliis conuiuas vocare, vt diebus potius feſtis quam profeſtis, & quibuſdam profeſtis potius quàm aliis, vt nefaſtis. De conuiuio tempeſtiuo Cic in Verr. Statuitur Lollius in illo tempeſtiuo gladiatorum conuiuio. Apuleius, Nuptiæ ne illæ fuerunt, an aliud celebratum officium, an conuiuium tempeſtiuum? De intempeſtiuo Cic pro Murena Neque in conuiuio moderato atque honeſto: intempeſtiui conuiuij, amœni loci, multarum deliciarum comes eſt extrema ſaltatio.
Tempeſtiuus homo. Plin lib. 7. cap. 53.
Hora tempeſtiua partubus. Ouid. 5 Metam.
Mare tempeſtiuum ad nauigandum. Cic. pro Lege Manil.
Viro tempeſtiua virgo. Horat. 1. Carm ode 23.
Capere fructus tempeſtiuos. Cic. 2. Off.
Ludum tempeſtiuum pueris concedere Horat. 2 epiſt. 2.
Pinum tempeſtiuam euertere Virg 1. Georg
Multa mihi ipſi ad mortem tempeſtiua fuerunt, quæ vtinam potuiſſem obire. Cic. 1. Tuſc.
Si tempeſtiuum erit. Columel lib. 1. cap 8 ſub finem Sed illa meminerit, quum è ciuitate remeauerit, deos penates adorare: deinde, ſi tempeſtiuum erit, confeſtim: ſi minus, poſtero die fines oculis perluſtrare *Si te temps le porte*
Tempeſtiuè, pen prod. Aduerbium {καιρίως} Opportunè Plaut. Truc. 3. Qui noſtræ ætati tempeſtiuè temperant. Cic. 2. de Nat. deor. tempeſtiuè demetere.
Sepultus tempeſtiuè. Ouid. 4. Triſt. eleg 9.
Tempeſtiuitas, pen cor tempeſtiuitatis {εὐκαιρία} Opportunitas. Plin. lib 10 cap 34. Columbæ præparantes tempeſtiuitatem cibo. Cic. de Seneſt. Sua cuique parti ætatis, tempeſtiuitas eſt data.
Tempeſtiuitas ſtomachi totiúſque corporis Plin. lib. 29. cap 6.
Tempeſtus, tempeſta, tempeſtum. Antiqui dicebant Tempeſtiuus: vnde Intempeſtus, pro intempeſtiuus: vt Nox intempeſta, quod minimè tempeſtiua ſit rebus agendis Ex Calepino.
Temulenter, Temulentia Temulentus, Vide TEMETVM.
Teneſmus, teneſmi, m.g. {τεινεσμός} Plin. lib. 28 cap. 14 Teneſmos, id eſt crebra & inanis voluntas egerendi, tollitur poto lacte aſinino. Idem lib 20 cap. 6. Teneſmo in pulte medetur. De allio.
Tenax, Tenacitas, Vide TENEO.
Tendo, tendis, tetendi, tenſum & tentum {τείνω, τιταίνω, ἀνατείνω} tendere, Extendere. Virg 5 Æneid.
Tendunt vela Noti
Arcus tendere. Virg 7 Æneid.
Oculos pariter, telúmque tetendit. Virg. 5. Æneid.
Grauitas tendebat vterum mihi, Pondus infantis diſtendebat mihi vterum. Ouid 9. Metam.
¶ Tendere per tranſlationem Inſidiari ſignificat: quòd in hoc laqueos extendere ſolemus. Terent. Phorm. 2 c.
Quia non rete accipitri tenditur, nec miluo.
Caſſes tibi tenduntur. Tibul. lib 1. eleg 6.
Dolos tendere alicui. Horat. Epod. 5.
Inſidias tendere. Salluſt. in Catil. Interea Romæ multa ſimul moliri, Conſuli inſidias tendere, parare incendia, &c. Cic. 1. de Legib. Animis omnes tenduntur inſidiæ vel ab iis quos modò enumeraui, qui teneros & rudes quum acceperunt, inficiunt.
Opus tendere vltra legem, Metaphoricè dixit Horatius 2. Sermonum ſyra 1.
Sunt quibus in ſatyra videar nimis, acer & vltra.
Legem tendere opus. Contrarium deinde ponit,
Sine neruis ſcribere.
Plagas tendere. Cic 3 Off Sunt ne igitur inſidiæ, tendere plagas, etiam ſi excitaturus non ſis, nec agitaturus?
Retia tendere ceruis Ouid. 1 de Arte
Vincula tendere capto. Virg 4. Georg.
¶ Tendere, Conari. Virg 2. Æneid.
Ille ſimul manibus tendit diuellere nodos.
Tendere ad altiora, Aſpirare. Liu. 4. ab Vrbe

Paulatim ad maiora tendere incipiet Quintil lib.2.cap.4.

Ad eloquium tendere, Studere eloquentiæ. Ouidius 4. Triſtium eleg.9.

Ad ſummam tendere.Quintil in Proœm.lib.1.

Tendere ad Conſulatum.Liu.2 bel.Maced.

Tendere aduerſus Liu.4.bell.Maced. Quum aduerſus tendendo nihil moueret ſocios.

Tendere aduerſus authoritatem Senatus, auſus eſt.Liu.5.ab Vrbe.

Vltra tendere.Liu lib 10 Decad 4.

Contra tendere.Tacit lib 8.

Tendunt in diuerſum ſententiæ.Liu 6 bell.Maced.

Tendere pertinaciter. Liuius 7.bel. Maced. Quod ad me attinet in aliis rebus ceſſiſſe intra finem iuris mei cuilibet videri malim, quàm nimis pertinaciter in obtinendo eò tetendiſſe.

Vaſto certamine tendunt. Virg.12. Æneid. Dixerat præcedenti verſu, Summa nituntur opum vi.

Odiis tendere. Virgilius 12.Æneid.

Vlterius ne tende odiis.

Tendere ſumma ope vt:hoc eſt Conari,& dare operam.Liu.8 bel. Macedonici

Tendere, Pergere. Inde dictum quòd nos ambulando iter videamur extendere.Cic ad Attic.lib 16.331. Itaque dubito an Venuſiam tendam,& ibi exſpectem Liu 4 bel Pun 91 Salapiam tendit.

Tendere ad.Liu.5.bel.Pun Poſtquam tendere ad ſe Romanas naues vidit.

Curſu tendit ad limina.Virg.2.Æneid.

Ad mortem tendere. Lucanus lib 4.

Tendere ad reliqua, Proſequi Cic 2.de Diuinat. Ad reliqua acri tendebamus animo,ſic parati, vt niſi quæ cauſa grauior obſtitiſſet, nullum philoſophiæ locum eſſe pateremur, qui non Latinis literis illuſtratus pateret,

Tendere in.Virg.1 Æneid.

-per tot diſcrimina rerum

Tendimus in Latium

In campum tendit.Virg 5.Æneid.

In verticem tendere Quintil.lib.1 cap.12.

Tendit ad ſtomachum, vel in ventrem: hoc eſt Protenditur aut vergit, ſiue extenditur.Plin.lib.11.cap 37.

Animum autem vt in eius medio collocauit,ita per totum tetendit.Cic.de Vniuerſ.

Tendere in quemcunque caſum.Liu. 4 ab Vrbe

Tendit palmes ſurſum:hoc eſt Erigitur,aſcendit, ſpectat.Colum. lib.5.cap.6.

Tendere curſum aliquò Liu 3.bel.Pun.

Greſſum tendit ad mœnia.Virg 1 Æneid.

Iter tendebat ad naues.Ibat ad naues.Virg.1.Æneid.

Tendere iter pennis. Virg 6 Æneid.

Tendere,Offerre, quod protendendo manus fieri ſolet.Virgilus 2. Æneidos,

-paruumque patri tendebat Iulum.

Porrigere & tendere ciuibus conſilium.Cic 1.de Orat Hæc igitur & horum ſimilia iura ſuæ ciuitatis ignorantem,&c.& prope cunctis ciuibus lucem ingenij & conſilij ſui porrigentem atque tendentem.

Brachia tendere. Ouid.epiſt.4.

Lumina tendens ad cælum Virgil.2 Æneid.

Manus ſupplices ad cælum tendere.Salluſtius.Virgilius 3.Æneid.

Palmas ad cælum tendit.Virg 10.Æneid.

Tendere manus ſupplices alicui, & ad aliquem. Cice. pro Font. Tendet ad vos virgo Veſtalis manus ſupplices eaſdem,quas pro vobis diis immortalibus tendere conſueuit Idem in Catil.

Tendere alicui metum aut ſpem.Cice.pro Fonteio, Vetus exemplar legit Oſtendere.

Tendit res eò,Hoc eſt res eò ſpectat.Plaut.Pſeud.4,

Tenes hæc quorſum tendant. Cice.ad Brutum 17,Atqui eò tendit, id agit, ad eum exitum properat vir optimus, vt ſit illi Octauius propitius.

In diuerſum diſciplinæ tendunt Quintil.lib 1 cap 12

Tendere, Tentoria ponere,& habitare. Valer. Max.lib 2. Nequis eorum intra caſtra tenderet.Virg.2.Æneid.

Hic Dolopū manus,hic ſæuus tēdebat Achilles. Liu.7 bel.Maced.

Tenſus,ſiue Tentus,particip. { [illegible] } Hor.2.Ser.ſat 5,

-ſeu pingui tentus omaſo

Furtim,&c. Id eſt diſtentus.

Arcus tenſus,Stat.3 Sylu 1.

Neruus tentus.Ouid.6.Metam.

Poplite tenſo ſaxa tenet.Stat.9.Thebaid.

Hubera tenta,Diſtenta,& lacte plena.Horat.Epod.16.

Tentorium { [illegible] } Tabernaculum militum,quod tendunt vt ſe defendant ab iniuria cœli.Lucan.lib.1,

Deſeruere cauo tentoria fixa Lemanno.

Candida tentoria.Ouid.8.Metam.

Ponere tentoria.Ouid.3 Faſt.

Tentoriolum,pen.corr.Diminut. { [illegible] } Hirtius 6 bel.Afric.Reliqui ex veſtimentis tentoriolis factis, ex arundinibus coriis intextis permanebant.

Tendicula, tendicula, pen. corr. { [illegible] } Laqueus quem auibus & feris proponimus ad eas decipiendas Sunt etiam tendiculæ, quibus aliquid diſtenditur, vt apud textores panni, vel telæ Senec 1. Natural.quæſt.cap.3.Idem licebit videre, ſi quando volueris obſeruare fullonem quum os aqua impleuit, & veſtimenta tendiculis diductalenter implet.

Tum aucupia verborum & literarum tendiculas in inuidiam vocant.Cic pro Cecin.

Tenſio,tenſionis,Verbale.Scribonius Largus,101,Neruorum tenſionibus mirificè conuenit.

Tentigo,tentiginis,f g. Membri pudendi erectio & tenſio.Iuuenal.Satyra 6, -ardens rigidæ tentigine vuluæ. De Meſſalina.

Tendones { [illegible] } A recentioribus medicis appellantur quædam motus inſtrumenta, in capite muſculorum ex neruis & ligamentis conflata,eóſque oſſibus annectentia. Græcorum nonnulli, quòd ex neruis oriantur, [illegible] appellant. Vide Galenum in tractat. de Motibus muſculorum.

Tenebræ,pen corr.tenebrarum,tantùm pluraliter { [illegible] } Priuatio luminis. Dictæ quòd teneant id eſt impediant oculos, & viſum prohibeant. Cic 2.de Nat.deor. Nos autem tenebras cogitemus tantas, quantæ quondam Ætnæorum ignium finitimas regiones obſcurauiſſe dicuntur.

Via tæta tenebris Seneca Herc.furen 9.

Cæcæ Lucret.lib.2.

Craſſæ,Vide CRASSVS.

Fallaces Valer 3. Argon.

Marcentes. Lucan.lib 16.

Nigrantes.Stat.12. Thebaid.

Pruinoſæ tenebræ Ouidius 5 Metam.

Primis tenebris mouit,pro Cœpta nocte. Liu.1.bel.Maced.

Turpes tenebræ. Seneca Herc.furen 10.

Nox lucem abſtulit tenebris. Lucan lib 18.

Radij ſolis diſcutiunt tenebras. Lucret.lib 2.

Inertes tenebras manu ſollicita explorare. Virg.in Moret.

Membra leuat vili ſeorſim demiſſa grabato

Sollicitáque manu tenebras explorat inertes,

Veſtigátque focum. Inertes, ad nullam artem vtiles. Sollicita, ſollicitè palpanti.

Fugatis tenebris dies pulcher. Horat.4.Carm.ode 4.

Incedebant tenebræ. Tacit.lib.15.

Inducere tenebras terris. Ouid 2 Metam.

Inhorruit vnda tenebris. Virg 3 Æneid.

Inſurgunt tenebræ campis.Virg 9 Æneid.

Laxabant aſtra tenebras.Stat 12 Thebaid.

Natant tenebræ ante oculos Ouid 12 Metam.

Omnia nigreſcunt tenebris.Virg 11.Æneid.

Obortæ tenebræ oculis Ouid 2.Metam.

Remotæ tenebræ Lucan lib.8

Reſoluit tenebras Lucifer.Virg 8.Æneid.

¶Tenebræ, per tranſlationem, pro cuiuſcunque rei obſcuritate: vt Cudere alicui tenebras,apud Plautum.

Offundere tenebras alicui rei.Cic 4 Acad.

Obducere tenebras.Quintil lib 10 cap 1 Menander omnibus eiuſdem operis authoribus abſtulit nomen, & fulgore quodam ſuæ claritatis tenebras obduxit Sic apud Ciceronem 4. Acad. Obducere tenebras rebus clariſſimis.

Tenebræ mihi ſunt.Cic.ad Attic.lib 7.130. Quæſo quid hoc eſt? aut quid agitur? mihi enim tenebræ ſunt.

¶In tenebris ruere, Cice. pro Roſc. Amer. Qui tanquam ſi offuſa Reipub ſempiterna nox eſſet,ita ruebant in tenebris,omniáque miſcebantur.

Iacere in tenebris.Cic.pro Archia. Vide IACEO. Quæ iacent in tenebris omnia, niſi literarum lumen accederet.

Familiam abiectam & obſcuram è tenebris in lucem vocare. Cicero pro Deiotaro.

Celare ſe in tenebris.Virg.9 Æneid.

Trahere vitam in tenebris.Virg 2.Æneid.

¶Tenebræ Reipub. Caſſius ad Ciceronem lib. 12. 13. Nunc ergo viuemus liberi: nunc te omnium maximè ciuis, & mi chariſſime, id quod maximè Reip. tenebris comperiſti.

Tenebræ & cæcæ nubes Reipub. Cice pro Domo ſua. Quid tandem? ſi quæ tum in illis Reip.tenebris,cæteriſque nubibus & procellis, quum Senatum à gubernaculis deieciſſes, populum è naui exturbaſſes ipſe archipirata cum grege prædonum impuriſſimo pleniſſimis velis nauigares.

Caligo & tenebræ anni.Cic .poſt Reditum in Senatu, Ex ſuperioris anni caligine & tenebris lucem in Repub. Calend. Ianuarij diſpicere cœpiſtis.

Tenebroſus, pen. prod. Adiectiu. { [illegible] } Plenum tenebris.Varro 3 de Re ruſt.cap.9 Eas includunt in locum tepidum & anguſtum & tenebroſum.De gallinis.

Aer tenebroſus.Virg 5 Æneid.

Palus tenebroſa.Virg 6 Æneid.

Sedes tenebroſa.Ouid.5 Metam.

Tempus iuuentutis ætatis tuæ tenebroſiſſimum. Cic.in Vatinium. Alij legunt tenebricoſiſſimum.

Tenebricus pen.corr.Adiectiuum. { [illegible] } Offuſum tenebris. Cic. 2. Tuſcul.

Hæc à Tartarea tenebrica abſtractum plaga,

Tricipitem eduxit hydra generatum canem Ex poeta.

Tenebricoſus, pen. producta, Aliud adiectiuum, Ibidem { [illegible] } Quod tenebras inducit & facit.

Obſcurus & tenebricoſus. Cic. 4. Acad.

Iter tenebricoſum. Catull de paſſere Lesbiæ 3.

Tu ex tenebricoſa popina Conſul extractus. Cic.in Piſon.

Libidines tenebricoſæ. Cic.de Prouinc. Conſul.

Tenebrio,tenebrionis,m g. { [illegible] } Tenebriones mendaces & doloſi, qui mendaciis & aſtutiis ſuis nebulam quandam & tenebras obijciunt Alij tenebriones interpretantur lucifugos,quaſi in tenebris delitelcentes. Varro, Si & accuſator & reus erunt tenebriones, vterque vtcunque vituperato.Ex Nonio.

TENEDOS,pen corr. { [illegible] } Inſula in mari Ægæo, inter Mytilenem & Helleſpontū contra Troiam prope Sigæum, ab oſtiis viginti millibus paſſuum diſtat, Abeſt à Lesbo C VI millia paſſuum Nunc vulgò dicitur *Tenedo*. Hæc prius Leucophrys appellabatur, quam alij Calydnam dixerunt. In hanc ex Troade nauigauit cū nouis colonis Tenes Cycni filius,conditáq; ex ſe vrbe Tenedon vocauit,à qua & inſula

inſula denominata eſt. Vide Cic. 3. Verr. Idem 3. de Nat. deor. Iam verò in Græcia multos habent ex hominibus deos, Alabandum Alabandi, Tenedi Tenem, &c. Virg. 2. Æneid.

Tenedius, Adiect. [Τενέδιος.] Cic. Qu. frat. lib. 2. 13. Tenediorum igitur libertas, ſecuri Tenedia præciſa eſt, &c.

Teneo, tenes, tenui, tentum [ἔχω, κατέχω, κρατῶ, ὀχέω] tenere, Apprehendere, detinere. Virg. 4. Æneid.

-neque te teneo, neque dicta refello.

Arma tenenda digitis. Ouid. 2. Faſt.

Dextra tenens baculum. Ouid. 1. Faſt.

In manu poculum tenere. Cic. 1. Tuſc.

Iunctione aliqua teneri. Cic. 1. Tuſc.

Arctius tenere aliquem. Ouid. epiſt. 15.

In ſinu tenere aliquem. Ouid. epiſt. 3.

Tenere, Habitare, poſſidere. Virg. 4. Georgicon,

-quæ gurgitis huius

Ima tenes. Plin. epiſt. 67, Tenet ſe trans Tyberim in hortis.

¶ Teneri, pro Poſſideri. Cic. 2. Offic. Propterea quod iam longo ſpatio multa hereditatibus, multa emptionibus, multa dotibus tenebantur.

Tenere in medio, eſt Non ſuum, neque proprium poſſidere, ſed commune. Lucanus,

Quid miſcere iuuat vires, orbémque tenere

In medio? Orbis enim Romanus inito triumuiratu neque Cæſaris erat, neque Pompeij, neque Craſſi: ſed conſortium eorum trium commune. Sic Virgil. dixit,

-in medium quærebant, ipſáque tellus

Omnia liberius nullo poſcente ferebat. Ex Turnebo.

¶ Tenere, pro Habere, vel retinere. Cic. Terentiæ lib. 14. 15. Tulliam adhuc mecum teneo.

Tenere, Remorari. Cic. Att. lib. 12. 253. Nunc quidem niſi quid te tenuit, ſuſpicor te eſſe in ſuburbano.

Morari & tenere. Cic. Tironi lib. 16. 19.

Ventus tenuit nos. Cic. Att. lib. 5. 99.

Aliquem tenere. Virg. 1. Æneid.

Hunc Phœniſſa tenet Dido.

Ne diutius teneam, Hoc eſt Vt paucis abſoluam. Cic. 3. Verr. Et Bruto lib. 11. 26, Non tenebo te pluribus.

Vix teneor quin. Plaut. Caſin. 6.

Tenere hominem dicitur res aliquis, Retinere. Plin. in Paneg.

Tenere lacinia, ſunt qui explicent pro Tenere aliqua parte arctata, non vniuerſa poſſeſſione. Turnebus exiſtimat eſſe Obtinere per vim, ut quos inuitos apprehenſa veſtis lacinia retinemus. Plaut. Aſinar.

Lachrumantem lacinia tenet lachrumans. Sequitur enim paulò pòſt, Cur me retentas? Sed non ſuſtineo (ſubdit poſtea idem Turnebus) mihi conſcius eſſe diſſimulatæ alterius ſcripturæ, quæ & mihi ſummè placet ea eſt. Atque id ipſum laſciuia. Nam per laſciuiam & iniuriam alienum aliquando inuadimus & tenemus Hæc ille.

Quinetiam leonina hæc formam principis figurámque non aurum melius vel argentú, quàm fauni hominum capiunt, teneatq;.

Teneri & alliei. Cic. de Petit. Conſul.

¶ Tenere, pro Reminiſci. Mart. lib. 1.

Et teneo melius iſta, quàm meum nomen. Virg. 6. eclog.

-numeros memini, ſi verba tenerem.

Teneatur modo illud. Cic. 4. Acad.

Aciem tenere, Vide ACIES.

Agnatione & gente deorum, ſiue cognatione teneri. Cic. 1. de Legib. Idem 1. de Diuin.

Aliena tenere. Cic. 2. Offic.

Per ambages tenere aliquem. Virg. 2. Georg.

Amor tenet me. Terent. Hecyr. 3. 3.

Amore alicuius magno teneri. Virg. 1. Æneid.

Anguſtiis teneri. Cic. 3. Tuſc.

Animos ſuſpenſos tenere. Liu. 5. ab Vrbe.

Animos metu tenere, & acerbitate pœnarum. Liu. 4. bell. Maced.

Animos tenere dulci nouitate. Ouid. 4. Metam.

Animo tenere. Cic. in Orat. Redeóque ad illam Platonis de qua dixeram, rei formam & ſpeciem, quam etſi non cernimus, tamen animo tenere poſſumus.

Animo tenere comprehenſa. Cic. 4. Acad.

In armis tenere milites. Liu. 5. ab Vrbe.

Attentus tenere, vel attentos animos. Cic. 7. Verr. Sic. 1. Offic.

Cauſam tenere. Sueton. in Domitiano, cap. 9. Liu. 9. bell. Macedon. Cui, vt cognoſceret, ſtatueré́tque, Senatus permiſerat, magno certamine cum Prætore habito, tenuerūt cauſam. Id eſt obtinuerūt.

Cauſam tenere apud iudices. Cic. pro Cecinna.

Ciuitatem oppreſſam ſeruitute tenere. Cic. pro Domo ſua.

Clauum rectum tenere. Quintil. lib. 2. cap. 17.

Complexu ſuo aliquid tenere, Amplecti. Cic. in Piſonem.

Concionibus tenere populum. Cic. 1. Offic.

Conſenſum aliquorū complecti & tenere. Plin. in Paneg. ad fine.

Conſilium alicuius tenere, Plaut. Milit. 5.

Conſuetudinem ſuam tenere, Obſeruare. Cic. 2. de Diuin. Idem 2. Philipp. Si conſuetudinem meam, quam ſemper in Repub. habui, tenuero, Id eſt, ſi liberè quæ ſentiam de Repub. dixero.

Tenuit conſuetudo, quæ quotidie magis inualeſcit, vt præceptoribus eloquentiæ diſcipuli ſerius quàm ratio poſtulat, traderentur. Quintil. lib. 2. cap. 1. Tenuit, dixit, pro Obtinuit.

Contubernium tenuit me hæc res. Cic. ad Att. lib. 15. 324.

Crimen aliquem tenere argumento aliquo. Cicero pro Cluentio.

Cunctatio me tenet. Liu. lib. 5. ab Vrbe. Eos, plebis ædificiis obſeratis, patentibus atriis principum, maior propè cunctatio tenebat aperta quàm clauſa inuadendi.

Cupiditas dimicandi cum Annibale tenet illum. Sic Cicero ad Att. lib. 7. 122.

Curſum tenere. Cic. 3. de Nat. deor. Iſque quum ſecundiſſimo vento curſum teneret ridens, Videtiſne, inquit, &c. Virgil. 3. Æneid. Ni teneant curſus. Id eſt, impleant. Seruius.

Curſum tenere aliquò. Virgil. 4. Æneid.

Curſum alicuius tenere, Nauigationem impedire. Ouid. epiſt. 2.

¶ Curſum aliquem tenere per tranſlationem. Cic. in Orat. Quòd ſi quem aut natura ſua, aut illa præſtantis ingenij vis fortè deficiet, aut minus inſtructus erit magnarum artium diſciplinis, teneat tamen eum curſum quem poterit.

Decorum tenere. Cic. 1. Offic.

Decus tenere. Cic. 1. Offic.

Delectum rerum tenere. Cic. 1. de Finib.

Teneri magno deſyderio alicuius. Plin. epiſt. 66. Hoc eſt, vnà maximè deſyderare. Cic. de Senect.

Dignitatem tenere, Quod & retinere dicitur & obſeruare. Cic. Marcello lib. 4. 9. Idem Curioni, lib. 12. 25.

Diſciplinam tenere. Cic. 2. de Legib.

Dolorem tenere. Cic. Att. lib. 12. 252, O hominem eundem: quanquam mihi quidem, ſed tenendus dolor eſt.

Dominatu alterius teneri. Cic. 1. Offic.

Errore aliquo teneri. Ouid. 6. Faſt.

Expectatio tenet me. Cic. Att. lib. 3. 49.

Expectatio ſuſpenſa teneται. Cic. pro Cluentio.

Fama tenet. Liu. 8. bel. Maced. Famáque ita tenet: Celenis Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe.

Famam & opinionem hominum tenere. Cæſar 3. belli Ciuil. Id eſt, retinere.

Famam tenere ſine labe. Ouid. epiſt. 16.

Fidem tenere. Cic. 12. Philipp.

Fides eum non tenet, ſed merces. Liu. 10. bel. Pun.

Finem aliquem tenere. Cic. 4. de Finib.

Finem Britanniæ non fama, nec rumore, ſed caſtris & armis tenemus. Tacit. in vita Agricolæ.

Aliquid firmum tenere. Cic. in Orat.

Flagitiis teneri. Tacit. lib. 3.

Fletus tenere. Ouid. 3. de Arte.

Fœderibus alienis teneri. Liu. 4. bel. Pun.

Fugam alicuius tenere. Impedire. Lucan. lib. 1,

Hic ratium tenuere fugam.

Fugam tenere per medios hoſtes. Virg. 3. Æneid.

Gentes tenuit in pace fideli. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.

Gratiam alicuius tenere, pro Eſſe in gratia. Cicero Quint. fratri, lib. 2. 158.

Grauitatem tenere. Cic. Att. lib. 8. 191.

Gubernacula Reipub. tenere. Cic. 2. de Diuin.

Hereditatem tenere. Cic. 2. de Finib.

Imperium in ſuos tenere. Cic. de Senect.

Summam imperij tenere. Cæſar 2. bel. Gal.

Imperio Romano teneri, Subiici. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1.

Incendio teneri. Quintil. lib. 2. cap. 13.

Inſaniam tenere, Inſanum eſſe. Plaut. Capt. 11.

Inſtitutum tenere. Cic. 4. Tuſc. Sed defendat quod quiſque ſentit; ſunt enim iudicia libera, nos inſtitutum tenebimus.

Inſtitutum ſuum tenere in omnibus rebus. Cic. 6. Verr.

Iram vel iracundiam tenere. Cic. in Parad. Refrænet primùm libidines, ſpernat voluptates, iracundiam teneat, coerceat auaritiam. Liu. 8. ab Vrbe.

Neque ita, neque gratis teneri. Cic. 1. de Nat. deor.

Iter ſuum tenere. Cic. 1. de Orat.

Iter tenere. Virg. 9. Æneid.

Iucunditatem perpetuam vitæ tenere. Cic. 1. de Finib.

Iudicia tenere. Cic. 7. Verr.

Iureiurando teneri. Cic. 3. Offic.

Ius tenere, dicitur qui callet leges & iura. Plaut. Amph. 3,

Iuſta autem ab iniuſtis petere, inſipientia eſt.

Quippe illi iniqui ius ignorant, neque tenent. Idem Epid. 5.

Iuſſum tenere. Cic. pro Cecinna, Hanc puto me habere actionem, vt per interdictum meum ius teneam, neque iniuriam tuam perſequar.

Lachrymas tenere, Continere, cohibere. Cic. 6. Verr.

Legem aliquam tenere, Legi ſubiici. Terent. Adelph. 1. 2,

-neque metuit quenquam, neque legem putat

Tenere ſe vllam.

¶ Lege aut interdicto teneri quis dicitur, quum per legem, vel ex legis ſtatuto obligatus & obſtrictus eſt ad aliquid agendum. Cic. pro Cecinna, Hoc interdicto Ebutius non tenetur. Idem ad Attic. lib. 3. 65, Lege enim collegij ſui non tenebantur.

Leges nos tenent. Iulianus in l. De quibus. D. de legib. Nam quũ ipſæ leges nulla alia ex cauſa nos teneant, quàm quòd iudicio populi receptæ ſunt: meritò & ea quæ ſine vllo ſcripto populus probauit, tenebunt omnes.

Teneri legibus & ſolui. Cic. 11. Philipp.

Libertatem tenere. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17, Nec ſi vllam partem libertatis tenebo, proficiet.

Linguam tenere. Ouid. 2. Triſt.

Locum tenere. Cic. 4. de Fin. Quia virtus, vt omnes fatemur altiſſimum locum in homine & maximè excellentem tenet.

Locum honeſtum ſeruitutis tenere. Cic. in Parad.

Locum aliquem inter aliquos tenere. Cic. de Clar. Orat.

Tenere locum, pro Non moueri loco. Cic. pro Cluentio, Nam miles qui locum non tenuit, qui hoſtium impetum, vimque pertimuit, poteſt idem, &c.

Tenere locum aliquem, pro Inhabitare. Liu. 1. ab Vrbe.

Teneri ludis, pompa, ſpectaculis. Cic. 5. de Finib.

Lumina immota tenebat. Virgil. 4. Æneid.

Vrbem aliquam tenere. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 5 Præter Bononiã, Regium Lepidi, Parmam, totam Galliam tenebamus ſtudioſiſſimam Reipub.

¶Tene tibi, pro Serua tibi. Plaut. Trucul. 10.

¶Tene tene. Plaut. Aulul. 16.

Redi, quò fugis nunc? tene tene.

¶Tenere, Constringere. Virg. 2. Georgicon.

Texendæ ſepes etiam & pecus omne tenendum eſt.

Armenta tenere clauſa ſtabulis. Virg. 3 Georg.

Intra clauſtra tenere aliquem. Horat. 3 Carm. ode 11.

¶Teneri manifeſtò, Obligari. vt, Siquis fureruc rem ſacram de prophano, teneturne furti, an ſacrilegij? Plaut. Caſin. 5.

Teneri manifeſtò in rebus turpibus. Cic. 5 Ver. Ne hoc quidē ſibi reliqui fecit, vt in rebus turpiſſimis, cùm manifeſtò teneatur ſi reticeat & abſit: tamē impudentiæ ſuæ pudentē exitū quæſiſſe videatur.

Tenere aliquem in noxa. Plaut. Caſin. 11.

Tenere aliquem manifeſtum meu facij. Plaut. Trin. 4.

Tenere manifeſtò furem. Cic. 5. Verr. Teneo in medijs vectigalibus populi Romani, in ipſis fructibus prouinciæ Siciliæ furem manifeſto auertentem rem frumentariam omnem, pecuniam maximā. teneo inquam ita vt negare non poſſit.

Tenetur manifeſtò auaritia hominis. Cic. 5. Verr. Tenetur igitur iam iudices, & manifeſtò tenetur auaritia, cupiditas hominis, ſcelus, improbitas, audacia.

¶Teneri, pro Conuinci & coargui. Cic. 7. Verr. Quæ ſi dices, tenebere ſin aita dices quæ à me dicta ſunt, non refutabis. Idem 4. Acad. Si rectè concluſerit, teneo: ſin vitioſè, minam Diogenes reddet.

Argumentis & teſtibus teneri. Cicero 7 Verr. Neque ſolùm argumentis, ſed etiam certis teſtibus iſtius audacia tenebatur. Idem pro Cecinna. Nam ſi negaſſet vim hominibus armatis eſſe factam, facile honeſtiſſimis teſtibus in re perſpicua teneretur.

¶Teneri de vi, pro Reum eſſe. Senec. de Beneficijs lib. 5. cap. 8. Alligatur, & clauſis, de veneno tenetur.

¶Tenere, Tegere. Virgil 1. Georg.

-& obducto latè tenet omnia limo. Id eſt, occupat & operit. Seruius.

¶Tenere, Defendere. Virgil. 8. Æneid.

Stabat pro templo, & Capitolia celſa tenebat.

Verbum eſt militare, vt ait Seruius: vt etiam Salluſtius dicit.

Vnde econtrà. Victos, loco motos dicimus Vide MOVEO.

Tenere manu res. Cic 3. Offic. Sed aliter leges, aliter philoſophi tollunt aſtutias. Leges, quatenus manu tenere poſſunt: philoſophi, quatenus ratione & intelligentia.

¶Arctè tenere, & defendere. Cic in Parad. Illud arctè tenēt, accuratéque defendunt voluptatem eſſe ſummum bonum.

¶Comperta manifeſtò, & manu tenere indicia mortis, per tranſlationem, pro certiſſima habere. Cic de Clar. Orat.

¶Teneri, pro Conſtare. Cicero Planco, lib 13 30, Non his modò cauſis quæ ſpeciem habent magnæ coniunctionis, ſed iis etiam quæ familiaritate & conſuetudine tenentur.

Tenetur vita animantium cibo. Cic. 2. de Nat. deor. Nam quum tribus rebus animantium vita teneatur, cibo, potione, ſpiritu: ad hæc omnia percipienda os eſt aptiſſimum, quod adiunctis naribus ſpiritu augetur.

¶Tenere, pro Durare. Liu lib 3 bel. Pun. Imber continens per totam noctem vſque ad horam tertiam diei inſequentis tenuit. Sic apud Quintilianum lib. 2. cap 1. Tenuit conſuetudo, id eſt obtinuit.

Teneri, pro Impediri. Ouid. 10. Metam.

-quod quoniam fatali lege tenemur,

Semper eris mecum.

¶Teneri, pro Stare & inniti. Cic. Att. li. 12. 5 43 Occidimus occidimus Attica, iampridem nos quidem: ſed nunc fatemur poſteaquam vnum, quo tenebamur, amiſimus.

¶Tenere, Intelligere. Terent. Heaut. 4 3.

Tenes quid dicam? Idem And. 3 2.

Teneo quid erret.

Tenax, tenacis, pen. pro. om. gen. { γλισχρός, [illegible] } Qui retinet, vt Glutinum tenax dictum eſt, quod dum attrectatur, digitos tenere videatur. Virg. 4. Georgicon,

Excudunt ceras, & mella tenacia fingunt.

Bitumen tenax. Ouid. 9. Metam.

Ceræ tenaces. Virg 4. Georg.

Complexus tenax. Ouid. 4. Metam.

Equus tenax. Liu. 9 bel. Maced. Vt equum tenacem non parentem, ſtrenuis aſperioribus caſtigandum eſſe.

Equus tenax contra ſua fræna. Ouid 3. Amor. eleg 4.

Fides longa tenáxque. Ouid 2. Amor eleg. 6.

Ira tenax ad extremum. Ouid 1. de Ponto, eleg 10.

Memoria tenax, Stabilis, conſtans, firma, quiduis optimè tenens. Plin epiſt. 97 lib 6.

Morbus tenax, Difficilis, contumax, moleſtus. Sueton. in Claud. Cæſare. cap. 2.

Paſſu tenaci ſtare. Ouid. 2. de Ponto, eleg 6.

Solum tenax glebis. Plin. epiſt 102.

Vincla tenacia Virg 4. Georg.

¶Reſtrictus & tenax. Cic pro Plancio, Quum iam eſſent experti quid valerent, reſtrictos & tenaces fuiſſe.

Tenaciſſimus diſciplinæ Plin epiſt. 306.

Tenax iuris ſui dominus dicitur, qui tam arctè ius ſuum obſeruat, vt de eo demere aut auferre ſibi ab aliquo ne tantillum quidem patiatur: quod auarorum eſt dominorum proprium in ſuos colonos. Colum. lib 1 cap 7. Sed nec dominus in vnaquaque re, cui colonum obligauerit, tenax eſſe iuris ſui debet, ſicut in diebus pecuniarum, &c.

Iuſtitiæ tenax Iuuen. ſat 8.

Tenax proui. Virgil. 4. Æneid.

Tam ficti prauíque tenax, quàm nuntia veri. Id eſt, In omnibus perſeuerans Seruius. De fama.

Tenax propoſiti, Conſtans, perſeuerans. Horat 3. Carm. ode 3

Tenaciſſimus alicuius rei Quintil. lib. 1. cap. 1.

Memoria tenaciſſima. Quint. lib 1 cap 2.

¶Tenax, Parcus, auarus. Apuleius, Homo diues, ſed tu nimium tenax. Terent. Adelph 5. 4.

Ego ille agreſtis ſæuus, triſtis, parcus, truculentus, tenax.

Pater parcus & tenax Cic pro Cælio, Illum ſi tum familiàs parte parco ac tenaci habere tais copiis deuinctum non potes.

Cuſtos tenax patrimonij Quintil. lib 4. cap 1.

Tenacia, Eſt perſeuerantia, & duritia. Ennius Hectoris lytris, Dutet quadrupedem iugo inuitum, domabit infrænum, & iunget valdè, cuius tenacia infrænati omnis nequit. Ex Nonio.

Tenacitas, pen. corr. tenacitatis, f. g. vel vt quibuſdam placet, Tenacia, tenacitie { γλισχρότης } Retenſio, parſimonia, duritia, perſeuerantiáque. Plin. lib 9 cap 29, Vada non apprehendunt: & grandibus minor tenacitas. Cic. 2 de Nat. deor. Cibúmque partim oris hiatu & dentibus ipſis capiſſunt, partim vnguium tenacitate arripiunt, partim aduncitate roſtrorum.

Tenaciter, pen. corr. Aduerb. { [illegible] } Ouid. epiſt 3.

An miſeros triſtis fortuna tenaciter vrget?

Tenor, tenoris, pen. prod. Ordo, forma, continuatio. Valer. Max. lib. 1, Quo minus religionibus ſuus tenor, ſuáque obſeruatio redderetur. Plin in Paneg. Idémque vtrique propoſitum, idem tenor vitæ, Id eſt, Idem viuendi modus Virg. 1 Georg

Inceptum tenorem peragit fortuna Ouid epiſt. 21.

Vno tenore. Liu 3. bel. Pun Himores, eáque caritas patriæ per omnes ordines velut tenore vno pertinebat.

Tenore vno rem peragere. Liu 5 ab Vrbe.

Vno & perpetuo tenore iuris. Liu. 4. bel. Maced.

Vno tenore in dicendo eſſe Eraſmus, Tenorem, rei progreſſum vocant. Vnde, quæ ſui ſimilia, ſibíque veluti perpetua quadam ſuccedunt ſerie, horum eundem eſſe tenorem dicimus. Cic in Orat. Iſque vno tenore, vt aiunt, in dicendo fluit, nihil afferens præter facilitatem & æquabilitatem Loquitur de æqualitate dictionis, nulla varietate reficientis auditorum aures.

Æui tenor ſine nube Stat 3. Syl. 3.

Inſtrumenti malè concepti tenor. Papinianus in l. Imperator. D. de ſtat hominum.

Pugnæ tenor. Liu 8 ab Vrbe.

Rationis tenor. Vides Ius ſingulare, in IVS.

Veli tenor Lucan. lib 5.

Placidus tenor. Ouid 3 Metam.

¶Tenores, à Græcis τόνοι dicuntur. Quintil. lib. 1, cap. 5, Adhuc difficilior obſeruatio eſt per tenores, quos quidam ab antiquis dictos tenores, comperi, videlicet declinato à Græcis verbo, qui τόνους dicunt vel accentus, quas Græci προσῳδίας vocant.

Acutus tenor. Quintil lib 1. cap 5.

Grauis tenor. Quintil. lib 5.

Tentor, tentoris, à teneo Hinc Tentores in factionibus circi ludiſque vocabantur, qui equos & currus tenebant, antequam vices ſortéſque eorum curſus veniſſent Horum mentio eſt in epigrammate iſto, quod ex prileis titulis Turnebus eruit, M Viſpanio Fulloni tentori. Addubitat tamen num tinctori melius legeretur.

Tener, tenera, tenerum, pen. corr. { τέρην, ἁπαλός, [illegible] } Molle, tractabile. Hinc tenera ætas, puerilis. Feſtus, Tener à τέρην, conuerſis literis Cic 3 de Finib Tener puer.

Tener & rudis Cic 1 de Legib. Qui teneros & rudes quum acceperunt, inficiunt & flectunt vt volunt.

Ætas tenera. Ouid 4 Triſt eleg. 9.

Agnus tener. Virgil. eclog. 1.

Amor tener. Ouid 2. Amor. eleg. 18.

Animus tener, Flexibilis. Antonius Cic. in epiſt. ad Att. lib. 14. 310, Me deinde ſine ad hanc opinionem iam nunc dirigere puerum, & tenero animo eius perſuadere, nō eſſe tradēdas poſteris inimicitias.

Anni teneri. Ouid epiſt. 4.

Annis teneris. Plin. in Paneg.

Arbores teneræ. Virg. 10. eclog.

Ariſtæ. Virg 7. Æneid.

Auris. Lucret. lib 42.

Balatus tener, Agni teneri. Ouid. 7. Metam.

Carmen. Ouid 3. Amor. eleg. 7.

Corpus Virg. 1 Georg.

Cupreſſus Virg 1. Georg.

Decor tener, Qui citò perit. Seneca Hippol. 4.

Equus tener, cui Vetulus opponitur. Cic. de Amic.

Fœtus teneri, ac infirmi. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Herba tenera. Virgil. 1. Georg.

Ingenia. Claud 2. in Eutrop.

Inſula tenera, Vide TENVIS.

Lanugo. Virg 2. eclog.

Manus. Lucret. lib 6.

Membra. Lucret. lib 4.

Mentes Horat 3. Carm. ode 24.

Ocelli Ouid 3 Amor. eleg 5.

Oratio mollis, tenera, & flexibilis. Cic. in. Orat.

Os pueri tenerum balbúmque. Horat. 2. epiſt. 1.

Procera & tenera palma. Cic. 1. de Leg.

Pudor tener, Caſtitas, Virginitas. Ouid. epiſt. 2.

Riſus Claud. 2 Paneg.

Saltator. Cic. in Piſonem.

Somnus. Ouid 1 de Arte.

Spado tener, apud Iuuenalem, ſat. 1. Mollis & effœminatus, vel leuis & imberbis.

Verſus nimium teneri. Horat. de Arte.

Virgines teneræ. Horat. 1. Carm. ode 21.

Tenera & tractabilis virtus: cui Dura & ferrea opponitur. Cic. de Amic. Neque enim ſunt iſti audiendi qui virtutem duram, & quaſi ferream eſſe volunt: quæ quidem eſt cum multis in rebus, tum in amicitia tenera atque tractabilis, vt & a bonis amicis quaſi diffundatur, & incommodis contrahatur.

A teneris vnguiculis, Vide a præpoſitionem.

De tenero vngui, A primis annis Horat. 3. Carm ode 6.

A tenero, & A teneris, Sub. annis. Vide a præpoſitionem.

In teneris conſueſcere. Virgil 2. Georg.

Tenerior & tenerrimus { [illegible] } Plin. lib. 10. cap. 71. Si tenerior eſt & ſatuli adhuc ætas.

Prata tenerrima. Ouid. 1. de Arte Prata pro herbis dixit.

Tenellus, Adiectiuum diminut. Vnde Tenellam ætatem dicimus, puerilem. Plaut. Caſin 3.

Bellam & tenellam Caſinam. Varro 1. de Re ruſt. cap. 41. Aqua recenti infuſo immeat: tenellum enim citò facit putre.

Vultus tenellus. Stat. 5 Syl. 5.

Tenellulus pen corr. Aliud dimin Catul. ad Coloniam, 17.

Vt puella tenellulo delicatior hœdo.

Teneritas, pen corr teneritatis, fœm. gener. { [illegible] } Ipſa mollities. Cic. 5. de Fin. In primo enim ortu ineſt teneritas & mollities quædam, vt nec res videre optimas, nec agere poſſint. Plin. lib. 9. cap. 42. Huius recens teneritas nulla profectus.

Teneritudo, pen. pro. teneritudinis, pen corr fœ. ge Idem { [illegible] } Varro 1 de Re ruſt. cap. 35. De ſegetibus, ſi qua eſt aqua, deduci: ſin ſiccitates ſunt, & terra teneritudinem habet, ſarrire, vineas arbuſtáque putare.

Tenerè, pen. corr. & Teneritèr, pen corr. Aduerbia { [illegible] } Plin. lib. 23. cap 3. E radice alicæ quàm tenerrimè cortice decuſſo, in melle crebro guſtatu medetur ſanguinem reiicientibus.

Teneresco, ſiue Tenerasco, teneraſcis { [illegible] } teneraſcere, Tenerum fieri, miteſcere Lucret. lib 3.

Scilicet in tenero teneraſcere corpore mentem. Plin. lib. 17. cap. 22.

TENES, tenæ { [illegible] } Filius fuit Cygni & Scamandrodices, Tenedi vrbis conditor vt refert Lycophronis Scholiaſtes. Cic. 3. Act in Verrem, Tenem apud Tenedios in Sicilia putant eſſe ſanctiſſimum deum, ut eorum vrbem condidiſſe. Vide Tenedos.

TENITAE, credebantur eſſe ſortium deæ, quòd tenendi poteſtatem haberent. Feſtus.

TEMNIS ſiue Temnum { [illegible] } vel, vt Strabo & Plinius, Temnos, ex Æolicis vrbibus eſt, vnde Hermagoras fuit is, qui de dicendi arte conſcripſit, vt author eſt Strabo lib 14. Meminit Cic. pro Flacco, Temni vſque ad illam ætatem in Senatum venire non potuit, & qui ſe artem dicendi traditurum etiam cæteris profitebatur ipſe omnibus turpiſſimis iudiciis conuictus eſt De Heraclide.

Temnites, vel Temnites, pen prod. { [illegible] } Gentile nomen Cic. pro Flacco. Heraclides ille Temnites homo ineptus & loquax, ſed, vt mihi videtur, ita doctus, vt etiam magiſtrum aliorum ſe eſſe dicat: & qui ita ſit ambitioſus, vt, &c.

Tenor, Vide TENDO.

TENOS { [illegible] } Inſula cum oppido in Ægæo mari, vna Cycladum, vt ſcribit Plin lib 4. cap 12.

Tentigo, Vide TENDO.

Tento, tentas { [illegible] } tentare, Attrectare. Colum lib. 8. cap 11. Sæpiúſque digitis loca fœminarum tentanda ſunt, nam in promptu gerunt oua.

¶ Tentare, rem non intellectam atque incertam aggredi, hoc eſt experiri, vel diligenter inquirere. Terent. Phorm 4. 3.

Vtrum eſt mihi vt eius tentarem ſententiam. Cic. in Parad. Tentare voluit an ita dici poſſent. Ouid

Sed quid tentare nocebit? Cic 3. Verr. Verum admonitus an tentatus.

Tentare, quidam à Teneo deducunt: quòd qui tentat, quaſi manum, aut aliam corporis partem, in id quod experiri vult & ea quærere, tendat. Alij à Tenso, quòd tentare experiri ſit, vel inquirere, & verbo vel re quaſi manu tenere.

Experiri & tentare. Brut ad Cic. in epiſt ad eundem, 16.

Tentaui quid in eo genere poſſem. Cic 1 Tuſcul.

Aliquem leniter tentare quid animo ferat aliquid. Cic. 1 de leg. Agr.

Homo quum ſe ipſe perſpexerit, totúmque tentarit, intelliget, &c. Cic. 1 de Legib.

¶ Aditum tentare, Vide Aditus in ADEO.

Animos tentare literis, nunciis, donis, &c. Cæſ. 1. bel. Ciu. Liu. 4. bel Maced.

Animos alicuius ſpe & metu tentare. Cic. pro Cluentio, Quum eſſent animi ſeruorum & ſpe & metu tentati, vt aliquid in quæſtione dicerent, &c.

Animum alicuius tentare precando Virg. 4. Æneid.

Armis rem tentare. Cic 1. Offic Armis & caſtris tentata res eſt ab omni genere hominum & ordine.

Verbo nefario aures alicuius tentare. Cic. de Aruſp. reſp.

Cauſas iratores tentare. Virg 3. Æneid.

Impulſas tentauit pollice chordas. Ouid. 10. Metam.

Diſcrimen ſui tentare. Claud. 7 Paneg.

Excurſus breues tentant. Virg 4 Georg.

Experientia tentare. Varro 1. de Re ruſt. cap. 18.

Tentare fidem pollicitis, Experiri veritatem promiſſi. Ouid. 11. Metam.

Fortunam belli tentare ac periclitari. Cic 7. Verr.

Nouam fortunam tentare. Cæſ. 3. bel. Ciuil. Id eſt periclitari, & in periculum ſe conijcere.

Fruſtra aliquid tentare. Colum lib. 11 cap 3.

Fugam tentauit curſu equorum. Virg. 12. Æneid.

Inſidias tentare. Claud de bello Gildon.

Inſidiis tentare aliquem Cic ad Cornificium, lib. 12. 25.

Iter tentare via negata. Horat. 3. Carm. ode 2.

Iudicium tentare pecunia. Cic pro Cluentio.

Leniter aut minaciter tentare, Vide LENIS.

Leuiter aliquid tentare. Quint. lib. 3. cap 4.

Laceſſere bello & tentare nationes aliquas. Cicero pro lege Manilia.

Omnia tentare. Cic Att lib. 12 141, Habeo enim nihil (tentatis rebus omnibus) in quo acquieſcam.

Patientiam alicuius tentare. Cic. 2 de l. Agrar.

Precibus tentare aliquem. Ouid. 2. Amor. eleg 3.

Prudentiam cuiuſpiam tentare. Cic 1. Tuſcul.

Scientiam alicuius tentare. Cic. 2 de Diuin Cuius quum tentaret ſcientiam auguratus, dixit ei, cogitare ſe quiddam, id poſſétne fieri conſuluit.

Spem certaminis tentare. Liu 2 bel Maced.

Studium inutile tentare. Ouid 4. Triſt. eleg 9.

Vires alicuius tentare. Ouid. 1. Amor. eleg 8.

Via tentanda eſt. Virg 3 Georg.

¶ Tentari morbo, Dolere, affligi morbo. Cic. 4. Tuſc. Illud animorum, corporúmque diſſimile eſt, quod animi valentes morbo tentari non poſſunt, corpora poſſunt.

Renes morbo tentantur acuto. Horat 1 epiſt. 6.

Dolore tentante læditur caput aut oculus. Lucret. lib 3.

Amore tentari. Ouid 1. Amor. eleg 2.

Scabies tentat oues. Virg 3 Georg.

Tentare pedes dicitur vna pro vino, quum ita ebrios bibentes reddit, vt pedibus vacillent. Virg 2. Georgicon,

-tenuiſque lagæos

Tentatura pedes olim, vincturáque linguam.

Pabula tentant graues fœtas. Virg. eclog 1.

Tentare caput dicitur vinum, hoc eſt perturbare. Plin. lib. 23 cap 1.

Tentare, cum infinitiuo. Vlpian. in l. Si non mortis, D. de inoffic. teſt. Si quis reſcindere teſtamentum tentet.

¶ Tentare pro Captare. Quintil. lib 6. cap. 4, Diuus Auguſtus quũ ei Galli torquem aureum centum pondo dediſſent, & Dolabella per iocum, tentans tamen ſoti ſui euentum dixiſſet, Imperator torque me dona: Malo te, inquit, ciuica donare.

¶ Tentare, pro Inuadere, infeſto animo petere & aggredi. Cicer. pro Rab. perduel. reo, Idcirco in his rebus cuertendis vnius hominis ſenectus, infirmitas, ſolitudóque tentata eſt.

Tentatus, pen prod. Particip. { [illegible] } Ouid. 1. de Arte,

Opprime tentatam, nec niſi victor abi.

Tentatio, tentationis { [illegible] } Verbale. Liu. 4. ab Vrbe, Ægrè Hortenſius pati, tentationem eam credens eſſe perſeuerantiæ ſuæ, &c.

Tentationes morbi. Cic. Att. lib 10. epiſt. penult. Vide Commotiuncula, in COMMOVEO.

Tentator, pen. prod. Verb. { [illegible] } Horat. 3. Carm. ode 4,

-notus & integræ

Tentator Orion Dianæ.

Tentabundus, Adiectiuum { [illegible] } Liu 1. bel. Pun. Ventum deinde ad multo anguſtiorem rupem, atque ita rectis ſaxis, vt ægrè expeditus miles tentabundus, manibúſque retinens virgulta ac ſtirpes circà eminentes demittere ſeſe poſſet. Id eſt mutans.

Tentamen, pen. prod. tentaminis, pen. corr. Ouid. lib. 3. Metam. in fabula Tireſiæ,

Prima fidem, vocíſque datæ tentamina ſumpſit

Cærula Liriope Tentamina, id eſt experimenta.

Tentamentum, tentamenti { [illegible] } idem quod Tentatio. Virg. 8. Æneid.

-nec prima per artem

Tentamenta tui pepigi. Hoc eſt, Cum nullo antè pactus ſum vt te aut per artem aliquam, aut per legatos probarem: ſed intrepidum me tibi commiſi Seruius. Ouid. 7. Metam.

-meditatáque penè reliquit

Tentamenta fide. Fide, pro fidei. Ib dem, lib 15.

Tentamenta mortalia.

Tentipellium, tentipellij, Genus calceamenti ferratum, quo pelles extenduntur, vt ex Ateij ſententia tradit Feſtus. Alij putant medicamentum eſſe quo rugæ abiguntur, cutíſque extenditur. Titinnius apud Feſtum, Tentipellium inducis, rugæ in vtre extenduntur. Vide plura apud Feſtum.

Tentorium, Vide TENDO.

TENTYRA, pen. corr. tentyrorum, plur nu. n g. { [illegible] } Ciuitas inferioris Ægypti: vnde & Præfectura Tentyrites vel, vt Plin. ait, lib. 8 cap 2, Inſula à Nilo circundata, in qua habitant homines qui crocodilos non timent. Iuuen. ſatyr. 15,

Qui vicina colunt vmbroſæ Tentyra palmæ

Tentyritæ, pen. prod. populi, de quibus Plin. lib. 8. cap. 2, Strabo quoque lib. 17, Quum, inquit, crocodili Romam allati eſſent, vt viderentur, Tentyritæ eos ſequebantur: facta eſt ab illis piſcina quædam, & foramen in vno laterum, vt ex aqua in apricum egredi poſſent. Tentyritæ aderant, qui eos interdum retis educebant ad ſolem, vt a ſpectatoribus viderentur: interdum in aquam iterum, ſurſum eos in piſcinam retrahebant. Plin. lib. 28. cap. 3, In inſula Nili Tentyri naſcentes tanto ſunt crocodilis terrori, vt vocem quoque eorum fugiant. Vbi legendum putauerim Tentyris, vt ſit ſenſus, Qui naſcuntur in Tentyris inſulis Nili &c. Hoc eſt Tentyritæ tanto ſunt crocodilis terrori, &c. Loquitur enim Plinius de remediis ex homine.

Tenuis, & hoc tenue { [illegible] } à Tenſo fieri videtur: quòd quæ tenuia ſunt, facilè tendantur. ſignificat autem paruum & exiguum. Colum. lib 2, Qui tenue linum proueniat. Plin. lib. 22. cap. 14, Tenuiſſimus cortex. Plautus Rud 30,

Itaque nunc magis exterge, rutilum, atque tenuius fit. Variis ſubſtantiuis iungitur.

Acies tenuis, Vide ACIES.

Acus tenuis, Vide ACVS.

Aër tenuis. Virgil 4. Georg.

Aër purus & tenuis, Craſſus & concretus, contraria. Cicero 2 de Natur deorum.

Aqua tenuis, Modica. Liu. 1 ab Vrbe.

Argilla tenuis, Sine humore. Virg 2 Georg.

Reſpondeo, mihi dicendi aut nullam artem, aut perte nuem videri. Cic. 1. de Orat.

Auræ tenues. Virg 4 Georg

Aurum tenue. Virg 4 Æneid.

Authoritas tenuis, perſona lenis. Cic 2. de l. Agraria.

Cœlum tenue, cui Craſſum opponitur: hoc eſt, aëris temperies tenuior & delicatior. Cic. de Fato, Athenis tenue cœlum, ex quo etiam acutiores putantur Attici: craſſum Thebis, itaque pingues Thebani, & valentes.

Cenſus tenuis Horat. 1. epiſt. 7.

Cultu tenuiſſimo viuere, Parciſſimo. Cic pro Flacco, Hæc enim ratio ac magnitudo animorum in maioribus fuit, vt quum in priuatis rebus, ſuiſque ſumptibus minimo contenti tenuiſſimo cultu viuerent.

Damnum tenue. Claud. de bell Get.

Diſcrimen tenue, Paruum. Plin lib. 8 cap. 33.

Diſtinctio tenuis & acuta Cic. 4. Acad.

Dubitatio tenuiſſima, Minima. Cic 4. Verr. Vndecies numeratum eſſe, vt eam cauſam, in qua ne tenuiſſima quidem dubitatio poſſet eſſe, iſto cognoſcente obtineret.

Fila tenuia araneæ Lucret. lib 3.

Gloria non tenuis Virg 4. Georg.

Homo tenuis, cui Locuples opponitur Cic. 4. Ver. Nam locupletiſſimi cuiuſque cenſus extenuarant, tenuiſſimi auxerant.

Imago tenuis. Lucret. lib 4.

Loco tenui ortus, Humili. Liu. 2. ab Vrbe.

Menſa tenuis. Horat. 2. Carm. ode 16.

Opes tenues Cic. pro Quintio, P. Quintius, cui tenues opes, nullæ facultates exiguæ amicorum copiæ ſunt.

Oppidum tenue. Cic. 4. Verr. Bidis oppidum eſt, tenue ſanè, non longe à Syracuſis.

Oratio tenuis, & ſcriptura leuis: Stylo parum ſublimi ſcripta. Terent. in Prolog Phorm.

Pecunia mediocris & tenuis. Cic in Hortenſio, Eundem non modò mediocri pecunia, ſed etiam tenui percipere poſſumus. Nonius.

Pluuia tenuis Virg 1. Georg.

Præda tenuis Cæſar 6 bell. Gall.

Remedium tenue. Plin. lib. 2. cap 48.

Sermo tenuis. Horat. 2. Serm Saty 4.

Diſputare ſermone tenui & exiguo. Cic. 1 de Orat.

Sonus tenuis. Ouid. 14. Metam.

Spes inanis & tenuis. Cic. pro Roſc. Comœdo, Recitabimus ετ ras, inani & tenui ſpe te conſolaris.

Suſpicio tenuis. Cic. pro Cecin. Quòd ſi vi pulſos dicimus exercitus eſſe eos qui metu ac tenui ſæpe ſuſpicione periculi fugerunt.

Tellus tenuis. Ouid. epiſt. 4.

Teſtis obſcurus & tenuis Cic. in Partit.

Textura tenuis. Lucret. lib. 3.

Tenuis vellera. Virgil 2. Georgicorum,

Tenuia nec lanæ per cœlum vellera ferri.

Ventus tenuis. Virg 3. Æneid.

Veſtes tenues. Ouid 5. Metam.

Veſtigium tenue. Plin. lib. 3 cap. 4. Magnæ quondam vrbis tenue veſtigium.

Victus tenuis, cui Copioſus opponitur. Cic. 3. Tuſcul. Idem 2 de Finib. Negat enim tenuiſſimo victu, id eſt contemptiſſimis eſcis & potionibus minorem voluptatem percipi, quàm rebus exquiſitiſſimis ad epulandum.

Vinum tenue Ouid. 1. de Arte.

Tenuis viribus, Imbecilla. Plin. lib. 12. cap. 16.

¶Tenuior & Tenuiſſimus. Cic 3. de Legib. Infirmorum eſt temperamentum quo tenuiores cum principibus æquari ſe putarint. Hoc eſt pauperiores.

Tenuiſſima membrana. Cic 2. de Nat. deor.

In minimis tenuiſſimiſque rebus labi. Cic. 1. de Orat.

Relinquere alicui tenuiſſimum patrimonium. Author ad Herennium, lib 4

Stamina tenuiſſima. Ouid. 4 Metam.

Toga tenuiſſima filo. Ouid 3 de Arte.

Tenuior. In verſu hexametro. Stat 1 Sylu. 4.

Sperne coli tenuiore lyra, vaga cingitur aſtris, &c Eliditur vocalis.

Pluit tenuis. Quintil lib 2. cap. 1, Nam tenuis à fonte, aſſumptis poëtarum hiſtoricorúmque viribus pleno iam ſatis alueo fluit.

¶In tenui labor, at tenuis non gloria, ſi quem

Numina læua ſinunt, auditque vocatus Apollo. Virgil. 4. Georgic. Comparatio eſt laboris, quòd magnam dat gloriam ſi fuerit materia ex illis ornata Seruius.

¶Tenuis, pro modico & raro. Horat. in Arte,

In verbis etiam tenuis, cautuſque ſerendis.

Tenuiculus, penultima correp Adiectiuum diminutiuum {[illegible]} Cic. Præto, libro 9 19, Tenuiculo apparatu ſignificans Balbum fuiſſe contentum.

Tenuitas, pen corr tenuitatis, fœm. gen. {λεπτότης} Plin. lib. 8. cap 33. Cauda prælonga in tenuitatem definens, & implicans ſe vipetinis orbibus De chamæleonte.

Tenuitas fugit aciem. Cic. 1. Tuſcul. Vt ſi iam poſſes in homine vno cerni omnia, qua nunc tecta ſunt, caſuriſne in conſpectum videtur animus, aut tanta ſit eius tenuitas, vt fugiat aciem.

Quoſdam valetudo, modò bona ſit, tenuitas ipſa delectat. Cic. de Claris Orat.

¶Tenuitas, Paupertas. Cic. ad Tironem, lib. 16. 21, Vt poſſum, ex meis anguſtiis, illius ſuſtento tenuitatem.

Ærarij tenuitas. Cic. 2 Offi. Danda etiam opera eſt, ne quod apud maiores noſtros ſæpe fiebat, propter ærarij tenuitatem, aſſiduitatémque bellorum, tributum ſit conferendum.

Vbertas & Tenuitas frugum, contraria. Cic 2 de Diuin.

Verborum tenuitas, Humilitas, ſimplicitas. Cic. 3. de Finib. Propter hiulcam quandam & rerum & verborum tenuitatem.

Tenuiter, pen corr. Aduerbium {λεπτῶς} Tenuius, tenuiſſimè Cic. 4. Verr. Iamdudum enim mihi nimium tenuiter Siculorum erga te voluntatis argumenta colligere videor.

Tenuiter æſtimare. Cic 6. Verr. Iuſſit Timarchidem æſtimare argentum, quo modo? quo qui vnquam tenuiſſimè in donatione hiſtrionum æſtimauit.

Philoſophorum mos tenuiter diſſerendi. Cic. in Orat.

Reſpondere tenuiter & nugatoriè Author ad Heren. lib. 4.

Tenuius Cic. 1. de Inuent. Hi & cæteri omnes loci communes, ex iiſdem præceptis ſumuntur, quibus cæteræ argumentationes: ſed illæ tenuius, & acutius, & ſubtilius tractantur: hi autem grauius, & ornatius, &c.

Tenuo, tenuas {λεπτύνω} tenuare, Tenuem, ſubtilem, macrum, debilem facere, ſiue minuere. Virg 3 Georgicorum,

Ipſa autem macie tenuant armenta volentes.

Adipes tenuare. Quintil. lib. 2. cap 10.

Carmen tenuare. Propert. lib 3 eleg 1.

Dicite quo pariter carmen tenuaſtis in antro. Hoc eſt, tenue & gracile carmen concinnaſtis. Alluſio eſt ad ſtylum tenuem & exilem characterem.

Curæ tenuant corpus Ouid. 3 Metam.

Silices tenuantur ab vſu Ouid. 3. de Arte.

Vomer tenuatur ab vſu. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7.

Macie vultum tenuare. Propert. lib 4 eleg 3.

Tenuatus, pen. prod. Particip. {λεπτυνθεὶς} vt Corpus tenuatum recreare. Horat. 2 Serm. ſaty. 2.

Vox tenuata. Ouid. 2. Metam.

Tenus, huius tenus, maſc. gen. {[illegible]} Laqueus, à tendicula ſeu tendendo dictus, authore Nonio. Plaut. Bacch 17.

Pendebit hodie pulchrè, ita intendi tenus. Seruius in ſextum Virgilij, dicit putat extremas partes arcus: vnde tractum ſit Hactenus, id eſt huc vſque, quaſi vſque ad finem.

Tenus {μέχρι} Præpoſitio, ſignificat propinquitatem, & quod dicimus, Vſque ad. Nam quod propinquum eſt, quaſi tenere videtur id cui eſt propinquum. Quidam à tendendo, quòd hæc propoſitio extenſionem quandam ſignificare videatur. Ablatiuo deſeruit, ſempérque in ſingulari poſtponitur ablatiuo, vt Hactenus, eatenus, quatenus, verbo tenus, ore tenus, capulo tenus. Virg. 3. Æneidos,

Prima hominis facies, & pulchro pectore virgo

Pube tenus. Idem 6 Æneidos,

Hæc Troiana tenus fuerit fortuna ſecuta.

Lateri capulo tenus abdidit enſem. Virg 2. Æneid.

Et laeua conuiſit cauda tenus Inſera piſcis Cic. in Arato.

Collo tenus ſupereminet omnes. Ouid 3. Metam.

Corporum tenus. Plin lib. 34. cap 8, Primus hic multiplicaſſe varietatem videtur, numeroſior in arte quam Polycletus, & ſymmetria diligentior, & ipſe tamen corporum tenus curioſus, animi ſenſus non expreſſiſſe, capillum quoque & pubem non emendatius feciſſe, quàm rudis antiquitas inſtituiſſet.

Crateráque tenus lucet mortalibus Hydra. Cic. in Arato.

Credito tenus, Paulus de furtis, l. Creditoris. Vt cui pignus ſurreptum eſt, non credito tenus intereſt, ſed omnimodo in ſolidum furti agere poteſt.

Ianua ac limine tenus domum claudit. Tacit. lib. 17.

Mufo tenus omnes ferè vrbes finiuntur. Paulus in l. Nam quod. § vlt D De penu legata.

Ore tenus Tacit lib. 1. Id eſt vſque ad os.

Porta tenus Tacit. lib. 3.

Solo tenus. Colum. lib. 4. cap. 11, Omnem ſuperficiem amputabant ſolo tenus iuxta ipſum articulum, vt è duro pullularet.

Talo tenus veſtigia tingit. Ouid. 4 Metam.

Antiochus à Scipione deuictus Tauro tenus regnare iuſſus eſt. Cic. pro Deiotaro.

Titulo tenus. Tranquil. in Claud. cap. 25.

Veteres verbo tenus acutè illi quidem, ſed non ad hunc vſum, &c. Cic 3. de Legib.

Verbo tenus. Vlp in l. 1. § 2. D. Quod quiſque iuris, &c. Hæc autem verba, &c. cum effectu accipimus, non verbo tenus.

Viuo tenus Colum. lib 4. cap. 24.

Vmbilico tenus Liu. 6. bel. Pun.

¶Accuſatiuo aliquando iungitur. Flaccus in Argon. lib. 5,

Et Taurum tenus, immenſo deſcendit ab Euro.

¶In plurali ponitur cum genitiuo, & etiam cum ablatiuo. Virgil. 3. Georgicorum,

Et crurum tenus à mento palearia pendent. Seruius, Tenus dicit eſſe aduerbium. Celſus lib. 1. cap. 2, Demittere ſe inguinibus tenus in aquam calidam.

Labrorum tenus. Lucret. lib. 1.

Corporum tenus Plin lib 34 cap 8.

Tenus prodire dixit Horat. 1. epiſt. 1,

Eſt quodam prodire tenus, ſi non datur vltra. Id eſt aliquouſque, vſque ad quiddam.

TEOS {Τέως} Ioniæ ciuitas, Anacreontis poëtæ patria Straboni lib. 14. Vide VSCVM.

Teos alia in Scythia, ad quam palus eſt piſcibus referta, è quibus per ſerenum, oleum manat in ſumma aqua, tanta copia, vt colligi in vaſa poſſit, vſibus aptum. Stephanus.

Tepeo, tepes, Vide TAPEO S.

Tephria, Genus marmoris. Interpretari poteſt cineritius, τέφρα cinis, cinis dictus Latinè. Plin. lib 36. cap. 7. Laudatur præcipuè ex

his, quem tephriam appellant à colore cinereo.

Tepidus, tepida, tepidum, pen. corr. { [illegible] } Medium inter calidum & frigidum, nempe quod frigido & calido temperatum eſt. Plin. lib. 15. cap. 25, Præterea ſyncera denſantur in tepida aqua.

Tepidæ & egelidæ aquæ. Plin. libro 31. cap. 2, Alibi tepidæ egelidæque auxilia morborum conferentes.

Tepidum lac, Statim mulctum. Virg. 3. Æneid. Seruius.

Dies tepidus. Ouid. epiſt. 4.

Tepidior tempeſtas Varr. 3 de Re ruſt. cap. 10.

Tepidus fulgor Plinius lib. 9 cap. 35.

¶ Tepidus, pro Calido aliquando ponitur. Lucretius,

Tepidíſque caminis. Martial. lib. 2,

Circumfert tepidis cocus popinis.

Ignes tepidi. Ouid. 2 Amor. eleg. 19.

Sol tepidus. Virg. 1 Georg.

¶ Tepidus vapor Lucret. lib. 2.

¶ Tepidus, Frigidus, præſertim quando transfertur ad hominem. Plautus,

Hic homo factus eſt tepidior, Id eſt frigidior, ſegnior.

Mens tepida Ouid. 2 de Arte, 2. 89,

Fac timeat de te, tepidámque recalface mentẽ. Idem 2. de Remed.

¶ Tepidus, humidus, ſiue nocuus. Virg. 1. Georgicorum,

Vnde cauæ tepido ſudant humore lacunæ. Seruius.

Tepido, tepidas, penult. corr. { [illegible] } tepidare. Plin. lib. 17. cap. 26, In eodem agro Bruma, tanto magis ſi niues iaceant geléve, ne frigus vites adurat, circumfundunt rigua, quod ibi tepidare vocant, memorabili natura in amne ſolo.

Tepidarium, tepidarij, Idem quod Balneum. Paulus in l. Fiſtulam. D. De ſeruit. vrb. præd. Sed Neratius ait: Si talis ſit vſus tepidarij, vt aſſiduam humorem habeat, & ideò noceat vicino, poſſe eum prohiberi. Vitruuius lib. 5 cap. 10. tepidarium accipit pro cella balneorum: Illa (inquit) caldaria tepidariáque lumen habeant ab occidente hyberno. Paulo tamẽ poſt pro vaſe. Ahena (inquit) ſupra hypocauſtum tria ſunt componenda: vnum caldarium, alterum tepidarium, tertiũ frigidarium: & ita collocanda, vt ex tepidario in caldarium, quantum aquæ caldæ exierit, influat: de frigidario in tepidarium ad eundem modum. Vide Caldarium, in C A L D A.

Tepeo, tepes, tepui { [illegible] } tepere, Tepidum eſſe. Cato de Re ruſt. cap. 69. Leuibus lignis facito caleſcat: vbi temperatè tepebit, tum cuminum indito.

Aqua tepet. Ouid. 3 de Ponto, eleg. 4.

Aura tepet. Ouid. 3. Triſt. eleg. 10.

Tepet igne maligno focus, Hoc eſt lignis magno emptis. Martia. libro 10

Tepens, Participium { [illegible] } vt Auræ tepentes Zephyri. Virgil. 2. Georg.

Buſta tepentia Martial. lib. 3.

Cineres tepentes. Stat. 3. Sylu. 3.

Locus tepens Colum. lib. 1. cap. 4.

Sol tepens Ouid. 3. Faſt.

Ver tepens. Ouid. 3 de Arte.

Tepefacio, tepefacis, pen. corr. tepefeci, pen. prod. tepefactum { [illegible] } tepefacere Cic. 2. de Nat. deor. Is eius tactus eſt, non vt tepefaciat ſolùm, ſed etiam ſæpe comburat.

Ferrum tepefecit in iugulo matris. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.

Frigoribus adiectis duraſcit humor, & idem viciſſim mollitur tepefactus, & tabeſcit calore. Cic. 2 de Nat. deor.

Terra ſemen tepefactum vapore & complexu ſuo diffundit. Cic. de Senect.

Terra tepefacta cruore. Virg. 9. Æneid.

Tepeſco, tepeſcis, tepui { [illegible] } tepeſcere, Tepidum fieri. Cic. 2. de Nat. deor. Atque etiam maria agitata ventis ita tepeſcunt, vt intelligi facilè poſſit in tantis illis humoribus eſſe incluſum calorem. Virgil. 9. Æneid.

Mentes tepeſcunt Lucan. lib. 4.

Tepor, teporis, maſc. g. { [illegible] } Ipſa (vt ita dicam) tepiditas. Cic. 2. de Natur. deor. Nec enim ille externus & aduentitius habendus eſt tepor, &c. Idem de Senect. Vua maturata duleſcit, veſtitáque pampinis nec modico tepore caret, & nimios ſolis defendit ardores.

Egelidi tepores. Catul. ad ſeipſum 43.

Tepore humido & lento naſcuntur erucæ. Plin. lib. 17. cap. 24.

Lenis tepor Ouid. 2 Metam.

Lentus tepor, Vide L E N T U S.

Teporatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Tepidus factus Plin. lib. 36 cap. 26, Fragmenta teporata agglutinantur tantum, rurſus aſfundi non queunt, præterquam abrupta ſibimet.

Ter. Aduerbium numerale { [illegible] } Virg. 2. Æneidos,

Ter conatus erat collo dare brachia circum,

Ter fruſtra comprenſa manus effugit imago. Ibidem lib. 6.

¶ Ter Conſul Plin. lib. 19 cap. 1.

Ter amplus Geryones Horat. 2. Carm. ode 14.

Ter felix. Ouid. 8. Metam.

Ter tanto peior ipſa eſt, quàm illam tu eſſe vis. Plaut. Perſa, 4.

Ter quatuor. Cic. 1. de Diuinat.

Cædunt de cælo ter quatuor corpora ſancta. Ex poeta.

Ter & quater. Horat. 1. Carm. ode 31.

Térque quatérque beati. Virg. 1. Æneid. Idem 4. Æneid.

Ter & vicies. Plin. lib. 7 cap. 28.

Ter ternus. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1, Ea parte habet nouem differentias ter ternum. De pecunia.

Ter in anno, Cic. pro Roſc. Amer. Aptam & ratione diſpoſitam ſe habere exiſtimant, qui in Salentinis aut in Brutiis habent vnde vix ter in anno audire nuntium poſſint.

Tercentum { [illegible] } Virg. 8 Æneidos,

Maxima tercentum totam delubra per vrbem

Lætitia, ludíſque viæ, plauſúque fremebant.

Tercenteni, pen. prod. Plurale tantùm, Adiect. { [illegible] } Mart. lib. 2

Tercentena quidem poteras epigrammata ferre.

Terdeni, pen. prod. Plurale, Adiect. { [illegible] } Virg. 8. Æneidos,

Ex quo terdenis vrbem redeuntibus annis, &c. Martial. lib. 8,

Quid numerem curſus, terdenáque præmia palmæ.

Trecenti, treceni, & tredeni, Vide ſuo loco.

Tergeminus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Liu. 6. ab Vrbe, Modò tergeminæ victoriæ triplicem triumphum ex his ipſis Volſcis & Æquis & ex Hetruria egiſtis. Ouid. 4 Triſt. eleg. 6,

Tergeminúmque virum, tergeminúmque canem.

Ignia tergemini Iouis, Fulmen triſulcum. Stat. 1. Sylu. 1.

Proles tergemina, Tres filii. Stat. 4. Sylu. 8.

¶ Tergeminus, pro Maximo & ampliſſimo, vt

-tergemini honores apud Horatium, cùm populus ingentem tollit plauſum, aliquem honorans. Et in hac notione ſæpe hoc verbum à poetis tritum animaduerti Martialis,

-tergeminum mugiat ore ſophos, Id eſt maxima voce ſuccla-met ſophos. Tibullus,

Illum tergeminæ nanter confinia mortis. Id eſt ingentis & multiplicis. Hinc adeò id factum eſt, quòd quæ tergemina ſunt, eadem ampla & magna ſunt. Turneb.

Tergeminus in ſcelere. Cic. 12. Philipp. de Antonio & Dolabella, Ecce tergeminum in ſcelere par, inuſitatum, inauditum, ferum, barbarum. Id eſt triſceleratum. Sic Budæus. Vetus exemplar legit, tibi geminum.

¶ Tergemini, penul. corr. dicuntur tres qui ex vno vtero, vno die editi ſunt. Plaut. Mil. 10. Plin. lib. 7. cap. 3, Tergeminos naſci certum eſt, Horatiorum Curiatiorúmque exemplo. Liu. 1. ab Vrbe, Tergemini fratres. Vetus codex habet trigemini.

Ternus { [illegible] } vel potius Terni, pluraliter, Adiect. Cic. ad Pætum, lib. 9 22, Quum loquimur terni, nihil flagitij dicimus: at quum bini obſcœnum eſt. Cic. 4. Verr. Hoc quoque propter iſtos ternos denarios nunc primum poſtulatur. Sic 5. Verr. Virg. 5. Æneidos,

-terno conſurgunt ordine remi. Horat. 2. Serm. ſaty. 4,

Immane eſt vitium, dare millia terna macello.

Terni deni. Plin. lib. 18. cap. 26.

Ternarius, Adiectiuum { [illegible] } Columel. lib. 11. cap. 2.

Ternarij ſcrobes, Vide S C R O B S.

Tertius, Adiectiuum { [illegible] } Qui poſt ſecundum eſt. Plinius epiſt. 92. lib. 4. Tertius dies eſt quòd audiui recitantem Sentium augurinum cum ſumma mea voluptate. Virg. 3. Æneidos,

Tertia lux claſſem Cretæis ſiſtet in oris.

Tertio quoque die. Cic. 2 Tuſculana,

Iam tertio me quoque funeſto die

Triſti aduolans aduncis lacerans vnguibus. Ex poeta.

Tertio quoque verbo. Cic. pro Rab. Poſth. Modò vobis inſpectantibus in iudicio Gabinij tertio quoque verbo excitabatur.

Tertius in pretio, vel authoritate, Vide A U T H O R I T A S tributorum. Plaut. Pœnulo 4,

Salae in pretio tertia.

Tertio loco, Tertia dignitate. Plin. lib. 12. cap. 12, In noſtro orbe proximè laudatur nardum Syriacum, mox Gallicum, tertio loco Creticum.

Tertium locum Mileſiæ oues obtinent. Plin. lib. 8 cap. 48.

Nihil eſſe tertium. Cic. Pæto lib. 9 22.

Sed ſi res coget, eſt quiddam tertium. Cic. Lentulo lib. 1. 5.

Tertiæ notæ herbæ, Tertio loco adſcribendæ, vel tertiam dignitatem poſt alias ſortitæ caue autem putes tertiæ facultatis. Colum. lib. 9. cap. 4.

Tertianus, penul. prod. Adiectiuum { [illegible] } vt Tertiana febris, quæ tertio quoque die nouam acceſſionem facit. Cic. 3. de Nat. deor. Vide quæſo ſi omnis motus, omniáque quæ certis temporibus ordinem ſuum conſeruant, diuina dicimus, ne tertianas quidem febres & quartanas diuinas eſſe dicendum ſit.

¶ Tertiana quoque abſolutè, idem ſignificat: quod & pluraliter etiam frequentius legitur. Plin. lib. 20. cap. 20, Seminis grana tria in tertianis deuorari iubent aliqui ante acceſſionem.

Tertiani, tertianorum { [illegible] } Tacit. lib. 21, Tradidit & Syria duo & viceſimanos, tertianóſque Hoc eſt, tertiæ cohortis milites.

Tertió, Aduerbium { [illegible] } Terent. Eunuch. 3 3.

Non hercle veniam tertió. Colum. lib. 3. cap. 13.

Tertiùm, Aduerb. { [illegible] } vt Tertiùm Conſul. Liu. 3 ab Vrbe.

Iterùm ac tertiùm iacere. Cic. 2. de Diuinat. Quid eſt tam incertum quam talorum iactus? tamen nemo eſt quin ſæpe iactans Venereum iaciat aliquando, nonnunquam etiam iterum ac tertiùm.

Tertio tertias { [illegible] } tertiare, Tertió facere: vt Terram vel ſolum tertiare dicimus, quum tertió aratur & colitur. Colum. lib. 2. cap. 4, Sed iugerum talis agri quatuor operis expeditur. nam commodè proſcindunt duabus, vna iteratur, tertiatur dodrante, in liram ſtatim redigitur quadrante operæ. Idem lib. 2. cap. 13. & cap. 4, Iteratos eſſe oportebit, ac deinde circa Septembris Calendas tertiare.

Tertiatio, Verbale { [illegible] } Columel. lib. 12. cap. 50, Nam plurimum refert non miſcere iterationem, multóque minus tertiationem cum prima preſſura. De tribus oliuarum preſſuris loquitur, iterationem vocans ſecundam preſſuram, ſiue oleum ſecundæ preſſuræ, tertiationem verò tertiam preſſuram.

¶ Tertiata verba { [illegible] } Appellantur imperfecta, lapſantia, & cum pauore nutabunda: quando quis exanimatus non profert verba integra, ſed vix tertia quæque enuntiat, mediis ex perturbatione ſuppreſſis. Apuleius lib. 5, Tremens & exangui colore, lurida, tertiata verba ſubſtrepens, ſic ad illas ait.

Tertiarius, Adiectiuum { [illegible] } Plin. lib. 34. cap. 17, Idem & tertiarium vocant, in quo duæ nigri portiones ſunt, & tertia albi. De ſtanno.

Tertiarius, Actor tertiarum partium, Vide S E C U N D A R I U S. Expreſſit

Cicero

Cicero in Diuinat. quum ſcribit, Vt in actoribus Græcis fieri videmus, ſæpe illum qui ſecundarum, aut tertiarum partium, cùm poſſit aliquantò clarius dicere, quàm ipſe primarum, multum ſummittere vt ille princeps quam maximè excellat. Ex Turnebo.

Tertiarium { [illegible] } Ponderis genus ſatis notum, cui correſpondet quartarium. Cato cap. 95 Poſtea ſumito bituminis tertiarium, & ſulfuris quartarium. Hoc eſt tertiam vel quartam partem vnciæ.

TERAPNAE, multitudinis numero { [illegible] } vel Terapne, terapnes, vrbs Laconiæ in finibus Thebanis, Helenæ patria. Mela lib 2.

Amyclæ Terapne. Silius lib. 6.

Vmbroſæ Terapnæ. Stat. 4. Sylu. 8.

Terapnæus, poſſeſſiuum { [illegible] } Ouid. epiſt. 15.

Rure Terapnæo nata puella Phrygem. Stat. 2. Sylu 2,

Blanda Terapnæi placeant vineta Galeſi.

Teratius, Vide TARCHATIVS.

Terebellum, terebelli, Vide TEREBRA.

TEREBINTHVS, terebinthi { [illegible] } & Terebynthus, cum ypſilo, ſiue, ſeu authore Marcello in Dioſcoridem, grauis viridis arbor apud poſteriores fuit, cui factum nomen ab eo eius genere, quòd fructus ſuos in viridi pallidos ferat, quod Theophraſtus [illegible] dicat, quaſi herbaceum. Plin. lib. 13 cap 6, Syria & terebinthum habet. Ex his maſcula eſt ſine fructu: fœminarum duo genera. Alteri fructus rubet lentis magnitudine, alteri pallidus. Cum vite maturescit non grandior faba, odore iucundior, tactu reſinoſus circa Idam Troadis, &c. Virg 10. Æneidos,

Incluſum buxo aut Oricia terebintho. Ex Terebintho autem diſtillat terebinthina reſina omnibus notiſſima in quotidiano medicinæ vſu.

Terebinthinus, pen. corr. Adiectiuum, vt

Terebinthina reſina. Plinius libro 13. cap. 8. Columel. libro 12. capite 20.

Terebra, terebræ, penul. corr. { [illegible] } Inſtrumentum quo ligna perforantur, A tero. Columel. lib. 4 cap 29. Nam antiqua terebra, quam ſolam veteres agricolæ nouerant, ſcobem faciebat, perurebátque eam partem quam perforauerat.

Terebra agere aliquid. Celſus lib. 8 cap. 3.

Terebro, terebras, pen. corr. { [illegible] } terebrare, Terebra perforare. Virgil. 2. Æneidos,

Aut terebrare cauas vteri, & tentare latebras. Colum. lib. 5. cap. 9, Eas terebrari Gallica terebra conueniet.

Buxum terebratum per rara foramina Ouid 6 Faſt.

¶ Terebrare, per tranſlationem dixit Plaut. Bacch 23,

Hunc ego eum illis te exorem ſine. At vi terebras?

Terebratio, terebrationis, Verbale { [illegible] } Colum. lib 4. cap. 29, In illa autem quæ fit per terebrationem, &c.

Terebratus, huius terebratus, pen. prod. Aliud verbale Scribonius Largus 206. De induſtria à medicis cum terebrato excidi ius quod læſit eam os.

Teredo, pen. prod teredinis, pen. corr. fœm gen. { [illegible] } Vermis in ligno naſcens. A terendo dictus, vel à ſono. Græcè [illegible]. Eadem & tinea dicitur. Sunt tamen qui diſtinguant, vt teredines dicantur in mari, hoc eſt in nauibus: tineæ, terreſtres ſint. Plin. libro 16 cap 41. Infeſtantium quatuor genera. Teredines. capite ad portionem grauiſſimo rodunt dentibus. Hæ tantùm in mari ſentiuntur, nec aliam putant teredinem propriè dici. Terreſtres tineas vocant. Columella libro 4. capite 24, Nam & teredinem formicámque prohibet.

Teredo pro verme veſtes terente, & eo ſenſe. Plin lib 8 cap. 48. de prætextis Ser. Tullij, Manſúmque fuit nec defluxiſſe eas, nec teredinum iniurias ſenſiſſe annis 560.

TERENTIA { [illegible] } Ciceronis vxor, ex ipſius epiſtolis notiſſima. Hæc, vt author eſt Plinius lib 7. cap 48 centum decem & ſeptem vixit annos.

TERENTIVS { [illegible] } poeta Carthagine natus, libertus Romæ Terentij Lucani fuit: captum fuiſſe negant. Quum eſſet egregia indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælij & Scipionis: quorum opera adiutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone Attico, lib. 7. 123 cui adſtipulatus etiam Varro, Non obſcura fama eſt, inquit, adiutum Terentium in ſcriptis à Lælio & Scipione. Eandem ipſe famam auxit: non enim niſi leuiter ſe tutari conatur in prologo Adelphorum,

Nam quòd illi dicunt maleuoli, homines nobiles

Eum adiuuare, aſſiduéque vnà ſcribere, &c. Pluribus Donatus huius vitam ſcripſit. Horat. 2. epiſt. 1,

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte. Terẽtius Scaurus, grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cæſellij Vindicis grammatici erroribus ſcripſiſſe. Terentius Culeo, Senator Romanus, captus à Carthaginienſibus, redemptus ab Africano maiore, ac currum eius cum pileo capiti impoſito ſecutus: cuius meminit Liu lib. 10 de bello Punico Hunc natus error apud indoctos, Terentium comicum putantes. Terentius Varro, collega Pauli Æmilij poſt cladem Cannenſem cum reliquiis exercitus, Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt populus Romanus, quòd de Repub non deſperaſſet.

Terentianus, pen. prod. { [illegible] } Adiect. à Terentio. Quintil. lib. 6. cap. 3, Nec minus vrget, inquit, nec minus confidens, quàm ille Terentianus eſt Phormio.

Terentus { [illegible] } Locus in campo Martio, quòd in eo ara Ditis patris in terra occultaretur. Erat hic locus Diti & Proſerpinæ ſacer, in quo omnium qui naſcerentur aut morerentur, nomina ſcribi ſolebant, quoties ciuitas luſtrabatur. Martialis lib 10,

Bis mea Romano ſpectata eſt vita Terento, &c.

Romuleos Terentos Martial lib 4.

Terentinus, penul. prod. Adiectiuum { [illegible] } Vnde ludi Terentini, qui & Seculares vocatur, qui centeſimo quoque anno tribus diebus continuis tribúſque noctibus celebrabantur. Auſonius in Trina. 10,

Trina Terentino celebrere trinoctia ludo, vi. Politianum cap. 58 Miſcellaneorum, Cenſorinum capite 6 Diuum Auguſtinum de Ciuitate Dei lib 3. cap. 18. Valerium Maximum lib. 2. cap. 1. De quodam Valeſio.

Terentina tribus. Vide TRIBVS.

Teres, teretis, pen corr om gen. Dicitur quicquid rotundum, & oblongum, acutam extremitatem non habet. Virg 8 ecloga,

Incumbens tereti Damon ſic cœpit oliuæ. Liu 1. bel Pun. Falarica erat Saguntinis, miſſile telum haſtili oblongo, & cætera tereti, præterquam ad extremum, vnde ferrum exſtabat.

Aures teretes & religioſæ. Cic. in Orat.

Habere aures teretes intelligénſque iudicium, Cicero de Opt ge. Orator. Si teretes aures habẽt, intelligénſque iudicium, &c. Hoc eſt vt nonnulli exponunt, perfectiſſimas, quoniam rotunda figura eſt perfectiſſima & capaciſſima.

Ceruix teres. Cic 2 de Nat deorum,

Obſtipum caput, & tereti ceruice reflexum. Ex poeta.

Collum teres Ouid. 10 Metam.

Digiti teretes Ouid 1. de Arte.

Gemma teres, Virg. 5 Æneid.

Lapilli teretes Ouid 10 Metam.

Malum teres, Ouid. ad Piſonem.

Oratio teres. Cic. 3. de Orat. Sed ſi habitum etiam orationis, & quaſi colorem aliquem requiris, eſt plena quædam, & tamen teres & tenuis & non ſine neruis ac viribus.

Plagæ teretes, Tereti fune factæ, inquit Acron. Horatius 1. Carmin ode 1.

Puer teres Horat. Epod. 11. Porphyrion interpretatur recta crura aut brachia habentem, Acron gracilem, Badius procerum.

Structura teres. Plin. lib. 11 cap. 37.

Suræ teretes. Ouid 11 Metam.

Totus teres atque rotundus in ſeipſo Horat. 2. Serm. ſaty 7 Id eſt æqualis & conſtans in ſe. Teretes dicuntur qui ab alio non quærunt quid faciendum ſit, ſed ipſi per ſe inueniunt. Hæc Acron. Tale eſt illud Virgilij de viro bono,

-mundi iuſtus habens, teres atque rotundus.

TEREVS { [illegible] } rex Thracum fuit, qui quum Pandionis regis Athenarum filiam Prognen nomine duxiſſet vxorem, & poſt aliquantum tempus ab ea rogaretur, vt ſibi Philomelam ſororem videndam accerſeret: profectus Athenas dum adducit puellam, eam vitiauit in itinere, & ei linguam ne factum indicaret abſcidit. Illa tamen rem in veſte ſuo cruore deſcriptam miſit ſorori: quo re cognita Progne Itym filium interemit, & patri epulandum appoſuit. Poſteà omnes in aues mutati ſunt. Tereus in vpupam, Itys in phaſianum, Progne in hirundinem, Philomela in luſciniam. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij 6 eclogæ,

Aut vt mutatos Terei narrauerit artus: &c. Hanc fabulam multis verſibus deſcribit Ouid. 6. Metam.

Tergemini. Vide TRES.

TERGESTVM, Iſtriæ colonia { [illegible] } Ptolemæo lib 3. cap. 1. Vulgò *Trieſte*.

Tergiuerſor, Vide TERGVM.

Tergo, tergis, terſi, terſum { [illegible] } tergere: vel Tergeo terges, terſi, terſum, & ſecundum antiquos tertum, tergere, Mundare, nitidum facere. Iuuen. ſaty 14,

-vasa aſpera tergeat alter. Plautus,

Ornantur, lauantur, terguntur, poliuntur. Cic. in Parad. Vt in familia qui tractant iſta, qui tergunt, qui vngunt, qui verrunt, qui ſpargunt, non honeſtiſſimum locum ſeruitutis tenent. Ouidius 8. Metamorphoſeon,

-vt teſtis ocreans talaria plantis.

Lumina terſit manu. Ouid 13 Metam.

Tergere foſſas veteres, pro Purgare. Cato cap 2. Per ferias verò foſſas veteres tergeri, viam publicam muniri, vepres recidi.

Tergoro, tergoras. Vide TERGVS.

Tergum, tergi, Dorſum { [illegible] } Plaut. Amph. 4.

Sic tergum cicatricoſum, nihil hoc ſimili eſt ſimilius. Virgilius 2. Æneidus,

-tuuenem manibus poſt terga reuinctum. Cic. 1. de Natu. deor. Tota autem deus non digito vno redundat, ſed capite, collo, ceruicibus, lateribus, aluo, tergo, poplitibus

Boum terga, non ſunt ad onus accipiendum figurata. Cicer. 2. de Natura deorum.

Horrentia terga ſuum. Virg 1 Æneid.

Immane tergum leonis Virg 5. Æneid.

Ingentia terga boum. Virg. 5. Æneid.

Lubrica terga, Vide LVBRICVS.

Oſtreatum tergum, Vide OSTREA.

Recuruum tergum Delphinis Ouid. 2. Faſt.

Seſſile tergum Ouid. 12 Metam.

Summum tergum Ouid 2. Metam.

Cædere terga. Catul. de Berecyn 58.

Conſidens tergo tauri. Ouid 3 Metam.

Terram conſternere tergo, Sopitum iacere in terra. Virgilius 12. Æneidos,

Conuertere terga, Vide CONVERTO.

Squamea terga conuoluens anguis. Virg. 3 Georg.

Lubrica terga conuoluit coluber. Virg 2. Æneid.

Victa dabat terga. Ouid. 7. Metam.

Dare terga ſugere. Quintil. lib 8 cap. 13.

Dare terga verſa fuga. Virg 4. Georg

Dare terga fuga Ouid 5 Metam.

Dare terga in fugam. Ouid ad Liuiam.

Impugnare terga hoſtium, Vide IMPVGNO.

Inſiſtere tergo alicuius. Ouid. 12 Metam.

Laceratum virgis tergum, Vide LACVNA.

Nudare terga fugæ. Virg. 5 Æneid.
Plecti tergo. Horat. 2 Serm ſaty 7.
Præbere terga effugio. Tacit. lib 14.
Præbere terga fugæ Ouid 10. Metam.
Recipere ad terga, Vide AD.
Inambulare manibus ad tergum reiectis Aſin. Cic. lib. 10. 28.
Grues in tergo præuolantium colla & capita reponunt. Cic. 2 de Natura deor.
Secare terga verbere. Tibul lib 1 eleg. 9.
Vertere terga, Fugere. Liu. 2. ab Vrbe.
Vinctus poſt tergum nodis ahenis Virg. 1 Æneid.
¶Tergum, non tantùm animalium eſt, ſed etiam aquarum, & aliarum rerum. Vnde à tergo dicimus, à parte poſteriore membranæ vel papyri, aut alterius cuiuſcunque rei. Iuuenalis ſaty. 1,
Scriptus & à tergo necdum finitus Oreſtes. Alij legunt in tergo.
A tergo ſequi. Virg 1 Æneid.
Aliquem à tergo adoriri Cic. pro Mil.
A tergo & à fronte, pro anteriore & poſteriore parte, Vide A vel AB.
Teneri à tergo, à fronte, à lateribus Cic. 3 Philip.
A tergo & à fronte videre, pro Diligenter, Vide A vel AB.
A tergo lupi, & à fronte præcipitium, Prouerbium, Vide A vel AB præpoſitiones.
Tergum collis, pro parte poſteriore. Liu. 5 bell. Pun.
Glauca terga aquæ. Claud. de Aponi balneis. 5.
Glacialia terga fluuiorum. Claud de bell. Get.
Ærea terga loricæ. Stat. 9. Theb.
Tergum, pro Tergore aliquando accipitur. Virg. 1. Æneidos,
Mercatique ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum poſſent circundare tergo.
¶Tergum, pro Scuto: quòd tecta antiquitus pellibus tegi ſolerēt. Virg 10 Æneidos,
· & tergo decutit haſtas.
¶Tergus etiam maſculino genere. Plaut. Aſinaria,
Habeo opinor familiarem tergum, ne quæram foris. Nonius.
¶Tergibus Datiuus pluralis num apud Lucretium, lib. 2,
· neque quicquam à tergibus obſtet.

Tergiuerſor, tergiuerſaris {ναυζω, τρέπεσθαι, ἀποστρέφομαι} tergiuerſari, Fallere, & dicta mutare, inquit Nonius. Propriè eſt eorum qui terga vertentes, adhuc tamen pugnant, nec ſeſe victos fateri volunt. vnde etiam ad alias res transferunt, vt diſputationes, controuerſias, & cætera huiuſmodi quæ verborum contentionem habent. Cic 3. Tuſc. Quid tergiuerſamur Epicure: nec fatemur eam nos dicere voluptatem quam tu idem, quum os perfricuiſti, ſoles dicere? Id eſt, diſſimulamus & ſubterfugimus. Idem pro Cn. Plancio, Placétne ſic agi? non poſſum magis pedem conferre, vt aiunt: aut propius accedere. quid taces? quid diſſimulas? quid tergiuerſaris? etiam atque etiam inſto, atque vrgeo, inſector, poſco.
Itaque eam tergiuerſari non finent, ſecúmque rapient. Cicero 5 Tuſcul.
Tergiuerſari contra aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 7. 221, Non eſt locus ad tergiuerſandum contra Cæſarem.
Tergiuerſari in re aliqua. Cic 3. Offic. Atque in his tamen tribus generibus quoquo modo poſſunt, non inſalſidè tergiuerſantur: prudentiam introducunt, ſcientiam ſuppeditantem voluptates, depellentem dolores.
Tergiuerſari huc & illuc Cic pro Roſcio Comœdo, Fannium inuitum, & huc atque illuc tergiuerſantem, teſtimonium contra ſe dicere cogo.
Hunc æſtuantem & tergiuerſantem iudicio ille perſequitur. Cic. pro Flacco.
¶Tergiuerſari, pro In vniuerſum ab accuſatione deſiſtere, apud Iuriſconſult teſte Marciano Ad S. C. Turpilianum. l. prima.
Cunctari & tergiuerſari. Cic. Attic. lib 7 131, An cunctet, & tergiuerſet, & iis me dem qui teneut, qui potiuntur?

Tergiuerſatio, Verbale {στροφή, ἀναδυσις} Cic. pro Milone, Quid ergo erat moræ & tergiuerſationis? Idem ad Attic. lib. 10 196, Ego verò Apuliam & Sipontum, & tergiuerſationem iſtam probo, nec tuam rationem eandem eſſe duco quàm meam.

Tergiuerſator, penult prod. tergiuerſatoris, maſc. gen. {στροφεύς} Qui boniator antiquitus dicebatur.

Tergiuerſanter, Aduerb. Paterculus lib. 2. Tum Senatus populúſque Romanus L. Æmylium Paulum Conſulem creauit, filium eius Pauli qui ad Cannas quam tergiuerſanter perniicioſam Reipublicæ pugnam inierat, tam fortiter in ea mortem obierat.

Tergus, tergoris, pen. corr neut. gen. {δέρμα} Corium. Plin lib 8 cap. 10. Duriſſimum dorſo tergus, ventres molles, ſetarum nullum tegumentum. Virg 1 Æneidos,
Tergora diripiunt coſtis, & viſcera nudant.
Impenetrabile tergus ad, Vide IMPENETRABILIS.
Squalenti tergore ſerpens. Silius lib. 5.

Tergi nus penult prod {δερμάτινος} Adiectiuum poſſeſſiuum à tergus. Tergi num lorum, id eſt ſcutica de tergore animalis. Plaut. Pſeud 4.

Tergoro, tergoras, pen corr. tergorare Plin lib 8. cap 52, Tunc inter ſe dimicant, indurāt attritu arborum coſtas, lutóque ſe tergorantes, Id eſt, quaſi tergus nouum è luto ſibi inducentes.

Termentarium, Linteum quod teritur corpore, teſte Varrone lib. 4. de Lingua Latina.

Termes, termitis, penul. corr maſc gen. Ramus ex arbore decerptus cum fructu, nec foliis repletus, nec nimis glaber, inquit Feſtus. Qui quoniam in diuiſione agrorum, antequam metæ ponerentur, figi ſolebat, termini nomen dedit. Et propriè (vt ait Porphyrio) eſt oliuæ ſicut palmes, vitis Horat in Epodis 16,
Germinat & nunquam fallentis termes oliuæ. Gellius lib. 8. cap. 26, Spadica enim Dorici vocant auulſum è palmite termitem cum fructu.

¶Termes, Vermiculi genus, carnem exedens. Feſtus

TERMILLAS {τερμίλαι} Populi, de quibus Strabo lib. 12, Conditur ex Mileto, quæ in Creta eſt, Sarpedonem accipientes, & Termilas in eam quæ nunc Lycia dicitur habitatum deduxerunt Hos Sarpedon Minois Rhadamanthi frater colonos ex Creta duxit, ac Termillas nominauit, quum prius Minlæ vocarentur, vt Herodotus refert, ac prius etiam Solymi, poſteà Lycum Pandionis filius, eoſdem à ſe Lycios appellauit. quæ profectò ratio Lycios ac Solymos eoſdem eſſe oſtendit, quanquam poeta eos ſeparat: nam de Bellerophonte è Lycia profecto dicitur,
Hic Solymis rerum præſtantibus intulit arma.

Terminus, termini, pen corr. {ὅρος, ὅρισμα, ὁροθεσία, τέρμα, τέρμων, τέλος} Signum quod agrum ab agro diuidit. A terendo: quòd hæ partes maximè terantur Cic. 2. Acad. Eſt enim inter eos non de terminis, ſed de tota poſſeſſione contentio.
Pangere terminos, Vide PANGO.
Conſtituere ſibi certos fines & terminos. Cic. pro Quintio.
Nullis terminis circumſcribere aut definire ius ſuum. Cicero 1. de Oratore.
Termini, apud antiquos, adhibito ſacrificio, diſponebātur. qua de re apud Siculum Flaccum hæc legimus: Carbo, aut cinis quare inueniatur, vna certa ratio, quæ apud antiquos quidē obſeruata eſt, poſteà vero neglecta ſicut aut diuerſa, aut nulla ſigna inueneri mus. cùm enim terminos diſponerēt, ipſos quidem lapides in ſolidam terram collocabant, proxime ea loca quibus foſſis factis defixuri eos erant, vnguento velaminibúſque & coronis eos coronabant: in foſſis autē quibus poſituri eos erant, ſacrificio facto, hoſtiáque immaculata cæſa, facibus ardentibus, in foſſa coopertis ſanguinem inſtillabant, eóque thura & fruges iactabant: fauos quoque & vina, aliáque quibus conſuetudo eſt terminis ſacrū fieri, in foſſa adiiciebant, conſum piſque omnibus dapibus igne, ſuper calentes reliquias lapides collocabant, atque ita diligenti cura confirmabant: adiectis etiam quibuſdā ſaxorū fragminibus circumcalcabant, quo firmius ſtarent. tale ergo ſacrificium, domini inter quos fines dirimebantur, faciebant. nam cùm in trifinium, id eſt in eum locum in quem tres poſſeſſores attingebant, terminus ponebatur, omnes tres ſacrum faciebant: quinque alij in confinio domini erant, omnes ex conuenientia terminos ponebant, & ſacrum faciebant: terminos autem conuenīētia poſſeſſorum confirmabat nam in quibuſdam regionibus iubemur vertices amphoraru m defixos inuerſos obſeruare. pro terminis ergo conuenientia, vt ſuprà diximus, poſſeſſorū terminos conſecrat, qui vt antè diximus, omnibus angulis eorūſque poſiti eſſe debent. Termini apud antiquos ſanctè in primis, ac ſeuerè ſeruabantur nam in lib. v. ſententiarum Pauli ſcripta ſunt hæc, quæ leguntur apud Frontinum in libro De limitibus Terminos qui effodiunt, vel exarant arbores, in metallum damnabuntur, ſiquidem ſerui ſua ſpōte faciunt, humiliores in opus publicum: honeſtiores in Inſulam, amiſſa tertia parte bonorum, relegabuntur. Termini compoſitionales à veteribus dicti, teſte Aggeno Vrbico, qui inita poſſeſſionum fines inueniuntur: qui ſi ſecundum priſtini temporis poſſeſſionem non conueniunt, diuerſas antiquis poſſeſſoribus cōtrouerſias generabunt. Termini autem, vt in libello De limitibus, varīorum auctorū titulo, ſcriptum eſt, diuerſi fuerunt per diuerſas prouincias. ſunt enim hæc verba. Terminum ſingulum in quatrifinio inuenies quatuor lapides in quo trifinio poſiti ſunt, & termini facturæ rotunda les, hoc eſt rotūdi, ſub iliſſimi: in quadrifinio inuenies. Puteum ſi in fine inuenies, pro termino habebis. Ciſternam factam in fine poſitam, & circa hanc memoratū terminum inuenies, & pro termino habebis. Terminum de lapide decīſum viuo inuenies, & pro termino habebis. Maceriās lapidum in fine pro termino inuenies Sepulchra finalia aut monumēta ſine dubio inuenies. Malum cotoneum in fine pro termino inuenies. Cypreſſum in fine pro termino inuenies. Oliuaſtellum in fine pro termino inuenies. Foſſatum derīſum paruum in fine pro termino poſuimus foſſato alio finales maiores ſine dubitatione inuenies. Limitem torrem hoc eſt torum ſine dubio inuenies. Parietes de calce fabricatos finales dicimus. Ripas decīſas finales dicimus. Buxo tones finales inueneris. Arbores ante miſſas finales inueneris, peregrinas, cæteras Pontem marmoreum in fine inuenies. Pontem de lapide viuo in fine inuenies. Pontem ex calce factum in fine inuenies. Orcas in fine inuenies. Sarcofaga in fine inuenies Imbrices in fine inuenies. Collectaculum de carbonibus in calce miſceratis, & glareas fluminales ne deſpiciat, figuales conſtituimus. Palos picatos pro terminis inuenies. Laterculos quadrangulos pro terminis inuenies. Lapides natiuos cum aliquo ſigno finem pro termino cōſtituimus, & multa conſecratione ſignauimus. Flumen aliquoties in fine inuenies. Riuum finalem inuenies Hæc ſigna per diuerſas prouincias obſeruantur. Terminorū nomina apud Hygenum legimus hæc: Egregius qui & robuſtus. quinquepedalis, Auguſteus, Rhombus, Rhomboides, Scalenus, Iſoſceles, Trigonus orthogonos, Trapezeus, Trigonus oxygonius, Trigonus amblygonius, Parallelogrammus, Sepultura militaris in finem, Auguſteus in trifinio, Iſopleurus, Scutellarus, Spatula, Sperecticalis in trifinio, Area in quadrifinio, Sepultura finalis, Noterea, Canabula, Formalis, Subſtructio ad terras excipiendas, Maceria finalis, Scorofiones, Botontini, Monumentum, Apoſtilis terminus, Herinula, Sera, Puteus, Lapis non dolatus, incurſorio poſitus, Terminus, qui ſubſeciuum demonſtrat, Lapis inter lapidem in trifinio, Termini gemelli, Terminus, qui fiſtulum demonſtrat, Lapis demotatus, Gamma de Petra ficca e fructa, Lapis decuſſatus, qui agrum intraclusum & extraclusum ſignificat, Terminus ante terminum in verſura poſitus, Lapis cultellatus, qui pentagoni recipit rationem, Lapis gammatus, qui trigoni recipit rationem, Lapis iuxta lapidem in curſorio, Lapis, qui ſleſuoſitatem limitis oſtendit, Terminus qui riuum demonſtrat. Ad hæc porro terminorum nomina ſua cuique figura eſt adiuncta.
Terminus apud Mathematicos eſt, quod vniuſcuiuſque finis eſt. Sic Euclides 1. Elem.

¶Terminus

¶ Terminus, Finis. Cicero de Senect. Omnium ætatum certus eſt terminus: ſenectutis autem nullus certus eſt terminus. Terminus ſermonis apud Plin. epiſt. 5.

Auguſtus æui terminus Virg 4 Georg.

Finis & terminus contentionum. Cic. ad Domitium, lib. 6. 11, Sed cùm conſilij tui bene fortitérque ſuſcepti, eum tibi finem ſtatueris, quem ipſa fortuna terminum noſtrarũ contentionum eſſe voluiſſet.

Malorum terminus. Lucret. lib 3.

Longius quàm vitæ termini poſtulant, cogitare. Cic. pro Rabirio perduel. reo.

Terminus ſupremus, pro Extrema deſperatione. Plin. lib. 30. ca. 37.

¶ Stabilis rerum terminus, Immutabilis rerum cauſus. Horat. in Carm ſecul 6.

Hærens altè terminus. Lucret. lib. 1 & lib. 5. Virg 4 Æneidos, Et ſi fata Iouis poſcunt, hic terminus hæret. Si hoc eſt immutabile. Seruius.

Immobilis terminus. Claud. 2. in Eutrop.

TERMINVS { [illegible] } Deus apud antiquos creditus, in cuius tutela fines agrorum eſſe exiſtimabantur. In quo autem loco colebatur deus, ibi ſuper eum foramen patebat in tecto, quòd nefas eſſe arbitrarentur Terminum intra tectum conſiſtere, vt author eſt Feſtus. Liu. 1. ab Vrbe. Nam quum omnium ſacellorum exaugurationes admitterent aues, in Termini fano non addixere. Id omen auguriúmque ita acceptum eſt, non motam Termini ſedem, vnúmque eum deorum non euocatum ſacratis ſibi finibus, firma, ſtabiliáque cuncta portendere.

Terminalis & hoc terminale, pen. prod. { [illegible] } Terminalis lapis dicitur terminus ipſe lapideus.

Terminalia, Terminaliorum { [illegible] } Feſta ipſius Termini dei. Cic. 12. Philip. Hiſce ego me eis committam, qui terminalibus nuper in ſuburbium, vt eodem die reuerterer, &c. Horat. Epod. 2, Vel agna feſtis cæſa Terminalibus.

Termino, terminas, pen. corr. { [illegible] } terminare, Finire. Cic de Senect. Si iiſdem finibus gloriam meam, quibus vitam, eſſem terminaturus?

Terminare bona voluptate, pro dicere Bonorum finem eſſe voluptatem, vel Non reputare alia eſſe bona quàm voluptates. Terminare, inquit Budæus, definire, metiri, & vt finem ſtatuere. Cicero 3. Offic. Idem 1 de Finib. Omni autem priuatione doloris putat Epicurus terminari ſummam voluptatem. Hoc eſt, Epicurus putat ſummam eſſe voluptatem priuari doloribus.

Terminare ſententiam, Abſoluere. Cic. ad Attic. lib. 9. 191.

Vnde eſt orſa, in eodem terminetur oratio. Cic. pro Marc.

Clauſulam longa ſyllaba terminare. Cic 3. de Orat.

Intra aliquid terminari. Quintil. lib. 4 cap 1.

Terminare, Limites conſtituere. Cic. 1 Offic. Illorum fines, ſicut ipſi dixerant terminauit: in medio relictum quod erat, populo Rom. adiudicauit. Idem 3 in Catil. Quorum alter fines veſtri imperij, nõ terræ, ſed cæli regionibus terminaret.

Imperium terminare Oceano. Virg. 1. Æneid.

Stomachus vtraque ex parte tonſillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur Cic 2. de Nat. deor.

Terminare oculis, Diſtinguere, ſecernere vel diſcernere. Liuius 2. bell Maced.

Terminare modum alicuius artis. Cic. 1. Tuſcul. At nos metiendi, ratiocinandíque vtilitate, huius artis terminauimus modum.

Rem infinitam terminare. Cic. 1. Tuſc.

Cogitationes ſuas terminare. Cic. pro Archia.

Spem poſſeſſionum terminare. Cic. pro Milone.

Terminatus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt Terminatus ager.

Terminatæ diuitiæ. Cic. 1. de Finib. Ne naturales quidem multa deſiderant, propterea quòd ipſa natura diuitias, quibus cõtenta ſit, & parabiles & terminatas habet.

Negotium terminatum, Abſolutum. Vlpianus in l. Interdum. D. de furtis.

Oratio concluſa & terminata. Cic. in Orat.

Terminatio, Verbale { [illegible] } Finitio. Cic. 5 de Fin. Expoſita igitur, inquit, terum expetendarum terminatione. &c.

Concludi alias alia terminatione. Cic. in Orat.

Terminatio aurium, Diſtinctio, diſcretio. Cic in Orat. Vt igitur poëtica & verſus inuentus eſt terminatione aurium, obſeruatione prudentium: ſic in oratione animaduerſum eſt, &c.

Ternus, Vide TRES.

Tero, teris, triui, tritum { [illegible] } terere, Fricare, tundere. Plaut. Aſin. 3. Num me illuc ducis, vbi lapis lapidem terit? Idem Pſeud. 13.

Barba aſpera terit amplexus, Amplexam offendit mulierem. Tibull eleg 8.

Calcem calce terit. Virg 5 Æneid.

Frena teruntur dente equi. Ouid. 1. de Arte.

Area terit fruges. Virg 1. Georg.

Inguina terere. Iuuen. Saty 9.

Iter terere, Iter facere Virg 1. Georg.

Iter propoſitum terere. Propert. lib. 2. eleg. 32.

Manum tereto duro labore. Virg 4. Georg.

Mitia terenda rota. Ouid. 1. de Arte.

Mola terere. Plin. lib 36 cap 26.

Porticum terit ambulator. Martial. lib. 2.

Prata terenda rotis. Propert. lib. 3. eleg 5.

Radios triuere rotis, Tornauerunt. Seruius. Virg. 2. Georg.

Veſtis teritur aſſiduè Lucret. lib. 4.

Via cunctis terenda Propert. lib. 3. eleg. 18.

¶ Terere tempus, Conſumere. Liuius ab Vrbe lib. 1, Inde vbi ſatis ſubiiſſe ſeſe ratus eſt, erigit totam aciem, fluctuánſque animo, vt tereret tempus ordines explicat.

Teretur interea tẽpus, belli apparatus refrigeſcent. Cic. 5. Philip.

Æratem in rebus diſcendis terere. Cic. 3. de Orat.

Ætas teritur bellis Horat Epod. 16.

Terere otium. Liu. 1. ab Vrbe, Regij quidem iuuenes interdum otium conuiuiis, comeſſationibúſque inter ſe terebant. Virgil. 4. Æneid.

Pectus terere amore, Conſumere. Propert lib. 3 eleg 20.

Iam enim hoc verbum ſatis heſterno ſermone triuimus. Cicero 4. Acad

Rerum nomina nouarum, quæ nunc conſuetudo diuturna triuit Cic. 3 de Finibus.

¶ Terere, pro Perdere Græcorum imitatione qui [illegible] ſic vſurpant Næuius apud Priſcianum, Vt illum dij terant, qui primum olitor cepam protulit.

Tritus, Participium { [illegible] } Plin. lib 18 cap 19.

Area trita frugibus. Ouid 4 Triſt eleg 5.

Iter tritum, Calcatum, & quod vulgus *frequentatum* dicit. Cicero 1. Philip. Quum Brundiſium, iter&que illud, quod tritum in Græciam eſt, non ſine cauſa vitauiſſem.

Veſtis trita Horat. 1 epiſt 20.

Via trita humano pede. Tibul. lib 4. eleg 12.

Via trita laudis Cic. de Clar. Orat. Quum eum vehementer hortaret, vt eam laudes viam rectiſſimam eſſe duceret, quam maiores eius ei tritam reliquiſſent.

Lacerna trita. Martial lib 1.

Tritum ſermone prouerbium Cic 1. Offic. Ex quo illud ſummũ ius, ſumma iniuria; factum eſt iam tritum ſermone prouerbium. Id eſt celebratum.

Tritum atque celebratum. Cic. pro Flacco, Quid porrò in Græco ſermone tam tritum atque celebratum eſt, quàm ſiquis deſpicatui ducitur, vt Myſorum vltimus eſſe dicatur.

Vſitatum & tritum verbum. Cic. 1. Acad. Faciamus enim tractando vſitatius hoc verbum & tritius.

Tritus, huius tritus, maſc gen. { [illegible] } Plin. lib 33 cap 4. Nec vllum abſolutius aurum eſt, curſu ipſo, tritúque perpolitum. Cic. 2. de Nat deor. Nam & lapidum conflictu atque tritu elici ignem videmus & recenti foſſione.

Tritura, trituræ penult prod. { [illegible] } Colum. lib. 2. cap 6. Euentilata mundiora ſunt, lapilliſque carent, & glebulis, quas per trituram ferè terrena remittit area

Tritor, tritoris, pen. prod. maſc. gen. Verbale { [illegible] } Qui terendo aliquid macerat. Plaut. Perſa, 23.

Quid ais tu ciua, ſtimulorum tritor? Plin. lib. 33. cap. 12.

TERPANDRVS { [illegible] } Arinæus, ſiue Leſbius, poëta Lyricus, primus in lyra heptachordum & lyricæ carminis canonẽ ſcripſit, quod Philemoni eidam adſcribunt. Author Suidas Strabo autem lib 13. Methymnæum eum facit, quod oppidum eſt Leſbi: dicitque tetrachordo heptachordum reperiſſe, vt eius indicant carmina. Huius famæ ac nominis maximi indicium, quòd Lacedæmonij in ſeditione quadam admoniti ab oraculo Terpandrum mitterent, qui lyræ & poëſeos dulcedine animos vulgi ac tumultus ſedaret: ex quo poſt eà his prouerbium manſit, ſiquando dulcem audiant muſices concentum, [illegible], Secundum Leſbium cantum Ex libro prouerbiorum Græcorum.

TERPNVS { [illegible] } Fuit citharœdus, cuius cantu oblectatum Neronem ſcribit Tranquillus his verbis, Statim vt imperium adeptus eſt, Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios accerſiit, diebúſque continuis poſt cœnam canenti in multam noctem aſſidens, paulatim & ipſe meditari exercerique cœpit: nec eorum quidquam prætermittere, quæ artifices eius generis, vel conſeruandæ vocis cauſa, vel augendæ factitarent.

TERPSICHORE, pen corr. { [illegible] } vna ex nouem Muſis, ſic dicta quòd choreis & tripudiis delectetur: vel vt Plutarchus ait, quòd maxima eius pars ea delectetur & gaudeat.

Terra, terræ { [illegible] } Elementum ipſum, omnibus notum Cic. 2 de Nat deor. Ac principio terra vniuerſa cernatur locata in media mundi ſede, ſolida & globoſa, & vndique in ſeſe nutibus ſuis conglobata, veſtita floribus. &c. Idem 4. Acad. Videamus terra penitus ne defixa ſit, & quaſi radicibus ſuis hæreat, an media pendeat. Idem 5 Tuſc. Vnde terra, & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maris ſuſtineat. Ouid 12 Metamorphoſeos, Ardua ſi terræ quatiant motibus Idæ. Lucret. lib. 5. Id enim amiſiſti, cui nihil in terris ſimile fuit. Cic. Bruto 9.

Terram, punctum eſſe cœli, ex Hygeno cognoſcitur: is enim ſic in libro De limitibus: Cœli punctum eſſe terram, ſic deſcribũt, quòd dicant, à polo ad Saturni circulum interuallum eſſe, quod Græci hemitonion appellãt: à Saturno deinde ad Iouem, hemitonion: ab hoc deinde ad Martem, tonum: à Marte deinde ad Solem, ter tantum eſſe, quantum à polo ad Saturnum, hoc eſt trihemitonion: à Sole deinde tantum eſſe ad Venerem, quantum à Saturno ad Iouem, hemitonium: à Mercurio deinde ad Lunam, tantundem, hemitonium: à Luna ad terram tantum, quantum à polo ad Iouem, tonon. ſic terram punctum cœli eſſe oſtendunt: & ars muſica per hæc diaſtemata conſtare fertur.

Terra pilæ ſimilis. Ouid. 6 Faſt.

Ad terram, Vide AD Præpoſitionem.

A terra ad cœlum peruenit, Vide A Præpoſitionem.

¶ Terra, Territorium aliquando ſignificat, & prouinciam ſeu regionem. Cic. 1. in Catil. Si emori æquo animo non potes, abire in aliquas terras, &c. Idem 1. de Inuent. Hoſtili in terra turpiter iacuit inſepultus.

¶ Ardua terrarum, Montana loca. Virg. 5 Æneid.

Bonitas terræ. Lucret. lib 5.

Domeſticus natiuúſque alicuius gentis ac terræ ſenſus. Cic. de Aruſp. reſpon.

Fertilitas terræ Ouid 5 Metam.

Terræ filij, olim obſcuro ignotóque genere progneti dicebantur,

Terra defoſſum habes, In eum qui non impertit, neque profert ſuas dotes. Sumptum ab auaris, theſaurum humo defodientibus.

Quod apud Plautum facit Euclio. Itidem Horat. Epod. 1,

-haud parauero,

Quod aut auarus vt Chremes terra premam,

Diſcinctus aut perdam vt nepos. Eraſmus.

Terram video, Qui moleſti prolixique laboris finem adeſſe ſignificat, dicere ſolet, [illegible], id eſt terram video, Sumptum à nauigantibus. Quintus Curtius lib. 4. Haud ſecus quàm profundum æquor ingreſſi terram oculis requirunt. Plaut in Merc.

Equidem iam me cenſebam eſſe in terra. Cic pro Murena. Idem in Catone ſeniore, Quaſi terram videam, Sentiens inſtare vitæ finem. Eraſmus.

Aut terra, aut mari. Plautus in Pſeudolo, dixit pro quacunque ratione. Sumptum eſt ab hiſtoricis, qui referunt res terra marique geſtas, & gentes terra marique expugnatas. Cic. pro Cluentio, Cuius tantæ res geſtæ terra marique extiterunt. Idem pro Lege Manilia, Quantas ille res domi, militiæque, terra marique, quantâque fœlicitate geſſerit. Idem ad Attic. lib 7 140, Quâ aut terra aut mari perſequar eum, qui vbi ſit neſcio? Plauti verba ſunt hæc,

Ego in hoc triduo aut terra aut mari alicunde euoluam id argentum tibi. Cic 5. de Fin addit tertium, natura ſic ab his inueſtigata eſt, vt nulla pars cælo, mari, terra, vt poeticè loquar, prætermiſſa ſit. Addit poeticè, quòd poetæ tria tantùm elementa referant. vt Ouid. 1. Metamorphoſeos,

Ante mare & terras, & quod tegit omnia cælum. Terentius,

O cælum, ô terra, ô maria Neptuni. Plaut. Amphitruone,

Ita mihi videntur omnia, mare, terra, cælum conſequi. Hæc Eraſmus.

Conquirere aliquem terra marique. Vatinius Cic lib. 5 9.

¶Terra ipſa dea eſt, & ita habetur: quæ eſt enim alia Tellus? Cic. 3. de Nat. deor.

Territorium, territorij [illegible] Eſt, inquit Pomponius, in L. 239. D. De Verb. ſigni. vniuerſitas agrorum intra fines cuiuſque ciuitatis, quod ab eo dictum quidam aiunt, quòd Magiſtratus eius loci, intra eos fines terrendi, id eſt ſummouendi ius habeat. Hactenus Pomponius. Plin. lib. 29. cap 6. extra territorium abire

Territorium, ait Frontinus, eſt, quicquid hoſtis terrendi cauſſa conſtitutum eſt.

Minuere territorium. Cic. 2. Philip.

Terreus, Adiectiuum [illegible] Ex terra factum: vt Vas terreum. Colum. lib. 1. cap. 6 Horreum camera contectum cuius ſolum terreum, priuſquam conſternatur, perfoſſum. Alia exemplaria habent terrenum.

Terrenus, pen. prod. Adiectiuum [illegible] Quod vel in terra natum eſt, vel in terra viuit, vel aliquid cum terra commune habet, vt, Terrenum animal. Plinius lib 9. cap 29. Terreni maiores quàm pelagici.

Terrenum iter, Quod in terra fit. Plin. lib. 6 cap 17.

Beſtiarum autem terrenæ ſunt aliæ, partim aquatiles, aliæ, &c. Cic. 1. de Nat. deor.

Agger terrenus, Hoc eſt terra factus. Suet. in Caligula cap. 19.

Colles terreni, Nõ lapidoſi, ſed molles & pingues Plin. iunior lib. 5. epiſt. 6. ad Apollinarem, Pingues terreniſque colles (neque enim facilè vſquam ſaxum, etiam ſi quæratur, occurrit) planiſſimis campis fertilitate non cedunt.

Contagio terrena. Cicero 2. de Natura deorum. Sed & decoloratio quædam ex aliqua contagione terrena maximè poteſt ſanguinis ſimilis eſſe.

Corpus terrenum. Lucret. lib 2.

Corpus terrenum & concretum. Cic 1. Tuſc.

Terrenum aggerem vocat Suet. in Calig cap. 19. terra factum.

Fera terrena. Ouid 1. Metam.

Genus terrenum. Cic. 1. Tuſc. Corpora noſtra terreno principiorũ genere confecta, ardore animi concaleſcunt.

Hiatus terrenus. Ouid 15 Metam.

Humor marinus & terrenus longo interuallo extenuatus. Cicero 2. de Nat. deor.

Soliditas terrena. Cic. 2. de Nat. deor.

Via terrena, Vide VIA.

Immorari terrenis. Quintil. lib. 2. cap 16.

Terrenus, Quod ſuper terram eſt, vel in terra fit. Columel. lib. 11. cap. 2. Per hos quoque dies abſtinent terrenis operibus.

Terrenum, terreni, penul prod. Subſtantiuum neut. gen. [illegible] Campus, ſolum. Colum lib. 2 cap 2, Calidiſſimi ruſticarum rerum Syluine genera terreni tria eſſe dixerunt: campeſtre, collinum, montanum. Idem lib. 5 cap 3, Quum ſola ea res omnem impenſam terreni pretio ſuo liberet.

Terreſtris & hoc terreſtre [illegible] Quod in terra degit: vt terreſtre animal. Plin. lib 10. cap. 62, Rurſus in terreſtribus oua pariunt ſerpentes.

Agmen terreſtre Lucan lib 5.

Archipirata terreſtris Cic 7 Verr.

Arma terreſtria. Ouid 14. Metam.

Membra terreſtria. Lucret lib. 2.

Dij terreſtres, In terra habitantes. Liu. 1. ab Vrbe.

Domicilium terreſtre. Cicero 6. Verrin. Illud Flaminius ita ex æde ſua ſuſtulit, vt in capitolio, hoc eſt in terreſtri domicilio Iouis poneret.

Iter terreſtre, Quod in terra fit: ad differentiam eius quod fit in mari. Plin. lib 5. cap 6.

Præſidium terreſtre, cui opponitur Maritimum. Cic. 7. Verr. Cleomenes autem quòd erat terreſtre præſidium, non re, ſed nomine ſperabat iis militibus, quos ex eo loco deduxiſſet, explere ſe numerum nautarum & remigum poſſe.

Tempeſtas terreſtris, Vide Tempeſtas in TEMPVS.

Terrigenus, Adiectiuum, vel Terrigena. terrigenæ, penult corr. com. gen. [illegible] Quod ex terra genitum eſt. Cic. 2 de Diuinat.

Genus ſylueſtre terrigenarum. Lucret. lib. 5.

Gigantes terrigenæ Lucan. lib 3.

Fratres terrigenæ Ouid epiſt 12.

Terræmotus, huius terræmotus penul. prod m. g. [illegible] Dicitur quum terra incluſo in ſe ſpiritu alicubi contremiſcit, & mouetur ſentitur magno ſæpe habitantium damno Legitur & disiunctim interpoſitis dictionibus Plin lib. 2. cap 84 Fiunt cum terræmotu & inundationes maris, eodem videlicet ſpiritu infuſi aut reſidentis ſinu recepti. Maximus terræ memoria mortaliũ extitit motus, Tiberij Cæſaris principatu, 12. vrbibus Aſiæ vna nocte proſtratis.

Si tecta aut vi tempeſtatis, aut terræmotu, aut vetuſtate cecidiſſent. Cic. 2 Offic.

Horribilis terræmotus. Cic. de Aruſp. reſp. Recordamini illud etiam quod nondum eſt relatum, quod eodem ferè tempore factus in agro Piceno Potentiæ nunciatur terræmotus horribilis cum quibuſdam multis metuendiſque rebus.

Nouus terræmotus Cic de Aruſp reſp.

Conquaſſari maximis terræmotibus. Cic. 1. de Diuin.

Terraneola, terraneolæ, accentu in antepenultima [illegible] Auis alaudæ ſimilis, præterquam quòd in capite apicem non habet ſicut alauda. Dicta quòd non in arboribus, ſed in terra verſetur atque nidificet. Sipontinus

Terracina, Vide TARRACINA & ANXVR.

Terracinenſis, Adiectiuum. Saluſt. in Catilin. Q. Ceparium Terracinenſem, &c.

Terripudium & Terripauium, Vide TRIPVDIVM.

Terreo, terres, terrui, territum, pen corr. [illegible] terrere, penult. prod. Timorem alicui incutere. Virg 1 Georgicorum,

Et ſonitu terrebis aues.

Nec me iſta terrent, quæ mihi ad timorem proponuntur. Cicero Cælio, lib 2, 15.

Terrere animos peſtilentia & terræmotibus. Cicero 1. de Natura deorum.

Horror terret animos. Virg. 2. Æneid.

Aliquem denunciatione periculi terrere. Cic. pro Plancio.

Qui omnia cæde incendiiſque terret. Cic de Aruſp. reſp.

Sollicit terrentur equi. Ouid 6 Faſt.

Hoſtes terrere formidine. Ouid. 4. Metam.

Hoſte vicino terreor Ouid 4. de Ponto, eleg 9.

Nubila terrent mentem. Ouid. 1 Metam.

Minaciter terrere, Vide poſt MINAS.

Orbem terruit ionitru. Ouid. 14 Metam.

Terrere vultu Horat. 2. Serm. ſat. 7 Id eſt toruitate vultus.

Territus, pen corr. [illegible] Participium, ſiue nomen ex participio: vt Territus animi, Animo conturbatus. Liuius 6. ab Vrbe. Ouidius 1 Metamorphoſeos,

Venatriſque metu venantum territa fugit.

Virgo territa inopino viſu Ouid. 4 Metam.

Territo, territas, penul. corr. [illegible] territare, Frequentatiuum. Terent. And. 4. 5.

Di te eradicent, ita me miſeram territas.

Territare & Placare, contraria. Author ad Heren. lib. 4.

Territare metu. Cæſar 5 bel. Gall.

Territare minis. Liu 8 ab Vrbe.

Terrefacio, terrefacis, pen corr. [illegible] terrefacere, Terrorem offerre. Vnde Perterrefacio.

Terrifico, terrificas, pen corr. [illegible] terrificare. Idem. Lucret. lib. 1. Virg. 4. Æneidos,

-cæcique in nubibus ignes

Terrificant animos.

Terrificare mentes. Lucretius lib. 1,

Et quæ res nobis vigilantibus obuia mentes,

Terrificet morbo affectis, &c.

Terrificus, pen. corr. Adiectiuum [illegible] Quod terrorem inijcit. Virg 5. Æneidos,

Sortèque terrifici cecinerunt omina vates.

Criſta terrifica Lucret lib 2,

Terrificas capitum quatientes numine criſtas.

Fulgor terrificus. Virg 8 Æneid.

Mugitus terrifici Virg. 12 Æneid.

Nimbi terrifici. Ouid. ad Piſonem.

Nox terrifica. Valer. 5 Argon.

Stridores terrifici Silius lib 5.

Terribilis, & hoc terribile, penult corr Idem [illegible] Virgil. 6. Æneidos,

Terribiles viſu formæ. Ibidem,

Terribilis ſqualore Charon.

Ira terribilis. Virg 12 Æneid.

Affatu terribilis Stat 3. Sylu 3.

Aſpectus terribilis. Cic. pro Seſtio, Alter ô dij boni quàm teter incedebat, quàm truculentus, quàm terribilis aſpectu.

Anguis terribilis Ouid. 3 Amor. eleg. 5.

Caligo terribilis Lucret lib 6.

Mors terribilis eſt iis, quorum cum vita omnia extinguuntur. Cicero in Parad.

Formæ terribiles viſu. Virg 6. Æneid.

Sonitus terribilis Virg 9 Æneid.

Tubæ terribiles. Ouid. 15 Metam.

Tremere multo terribilis Cic in Orat. Ex Ennio.

Terriloquus, pen. corr. [illegible] Adiectiuum poeticum, ex Terreo & Loquor compoſitum, quaſi loquens terrentia, & terrorem offerentis Lucret. lib 1,

Tutemet à nobis iam quouis tempore, vatum

¶Teſſera, Figura geometrica, quæ & cubos vocatur, cuius meminit Macrobius lib. 1. Somnij Scipionis.

Teſſella, teſſellæ [illegible] Diminutiuum à teſſera. Plinius lib 37. cap. 10. Androdamas argenti nitorem habet vt adamas, quadrata, & ſemper teſſellis ſimilis. Plin. lib 17 cap. 16.

Teſſellatus, pen. prod. Adiectiuum, Quod teſſellis, id eſt paruis quadratis lapillis intextum eſt, à teſſeris, quarum forma quadrata eſt Suetonius de Cæſare, cap. 46. Munditiarum, lautitiarúmque ſtudioſiſſimum multi prodiderunt: quamuis tenuem adhuc & obæratum, in expeditionibus teſſellata & ſectilia pauimenta circuntuliſſe. Vitruuius lib. 7. cap. 1 ſcribit pauimenta ſectilia, & teſſeris ſtructa, omnes angulos æquales habere debere: & ſectilia dicuntur, quoniam in particulas ſecta ſunt, vt quocunque velis, poſſint circunferri.

¶Erant & teſſellatæ quædam tunicæ, teſſeris quibuſdam diſtinctæ, vnde palliorum teſſeras dixit Plinius lib. 35. cap. 9. Hermolaus.

Teſſerula, teſſerulæ, pen. corr. [illegible] Aliud diminutiuum. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5. Narrat ad tabulam, quum decumberet, quendam deprehenſum teſſerulas coniicientem in loculum, cum ad Conſulem tractum à fautoribus competitorum. Perſ. Saty 5.

. ſcabioſum teſſerula far Poſſidet.

¶Teſſerula, ſiue teſſera, Lignum, vtrinque complanatum, in quo numeri deſcribuntur, vel inciſuris notantur, quod & talea dicitur. Plinius, Frumentariorum teſſerulis oſtendebat. Perſius ſaty. 5.

Teſſerulæ, Lapilli ad conficienda, ſternendáque pauimenta compoſiti Cic. 3 de Orat.

Quàm lepidè lexeis compoſtæ, vt teſſerulæ omnes

Arte pauimento atque emblemate vermiculato. Ex Lucilio.

Teſſerarius, Qui teſſaram nunciat per contubernia militum, aut per contubernia prætorianorum. Corn. Tacit. A quo Barbium Proculum teſſerarium ſpeculatorem, & Veterium optionem. Teſſerarius videtur Plutarchus [illegible] interpretari. Turnebus. In editis teſſeranum legas, ſed mendoſè. Teſſera porrò, vt Vegetius lib. 2 cap. 7. ſcribit, dicitur præceptum ducis, quo vel ad aliquod opus, vel ad bellum moneret exercitus.

Teſſaradecas, penult. corr. teſſaradecadis, fœm ge [illegible] Quater dena dicitur: à teſſara, quatuor: & decas, decem.

Teſta, teſtæ [illegible] Vas fictile, igne decoctum, quaſi toſta: quòd è molli creta fabrefacta torreatur, deinde coquatur. Tibul. lib. 1. eleg 10.

Funderet vt nato teſta paterna merum. Plinius lib. 16. Si & teſtæ tuſæ tertia pars addatur, melior materia erit. Horat. 1. epiſt. 2.

Quo ſemel eſt imbuta recens, ſeruabit odorem

Teſta diu. Iuuen. ſaty. 4.

- teſta alta paretur, &c.

Apta mero teſta. Ouid. 2. Triſt.

Cocta teſta Ouid. 2 Faſt.

Lubrica teſta, Glacies Ouid. 3. Triſt. eleg. 10.

Pia teſta, Horat. 3. Carm. ode. 21.

Samiæ teſtæ, Vide SAMOS.

Ambulare cum teſta. Author ad Heren lib 4.

Teſta, Later coctus, Vide Lateres ducere, in LATER.

Teſta, Fragmentum oſſis. Celſ. lib. 7. cap. 12. Protinus autem vbi plus ſanguinis profluit, ſcire licet aliquid ex oſſe fractum eſſe. Ergo ſpecillo conquirenda eſt teſta quæ receſſit, & volſella protrahēda eſt. Si non ſequitur, incidi gingiua debet, donec labans oſſis teſta recipiatur.

Teſta, pro Lucerna teſtacea. Virgil. lib. 1. Georg.

- teſta quum ardente viderent

Scintillare oleum, & putres concreſcere fungos. Vbi Seruius: Teſta quum ardente, propter vilitatem noluit dicere lucernam: ſed nec lychnum, quemadmodum in Heroico carmine, Dependent lychni, dixit. Medius enim in his ſtylus eſt libris.

¶Teſtæ, pro Calculis, quos Græci oſtracos vocant.

¶Teſta oui vel limacis. Plaut. Pœn. 17.

Natiuæ teſtæ, Vide NASCOR.

¶Teſtæ intelliguntur omnes piſces qui duriori cortice teguntur. Horat 2. Serm. ſaty. 4.

Sed non omne mare eſt generoſæ fertile teſtæ.

¶Teſta etiā celerrimum nauiculæ genus ſignificat. Cic. ad Attic. lib 16. epiſt. 3. Tamen arbitror eſſe commodius tardè nauigare, quam omnino non nauigare: & ſi quum proceſſerimus, exploratiora videbuntur, & teſtis vtemur. Sic enim legit & interpretatur Paulus Manutius Iuuen. Satyr. 15.

Hæc ſæuit rabie imbelle & inutile vulgus:

Paruula fictilibus ſolitum dare vela phaſelis,

Et breuibus pictæ remis incumbere teſtæ. De Ægyptiis loquitur.

Teſtula, teſtulæ, pen. corr. Diminutiuum [illegible] Colu. lib. 11. cap. 3. Tū teſtulæ vel alchæ quaſi ſedes in ſingulis ſubiectæ ſeminibus adobruuntur, vt fiant capita lætioris incrementi. De capitatis porris.

Teſtulæ in ſitellam coniectæ. Liu. 5 bel. Pun.

Teſtaceus, Adiectiuum [illegible] Quod è teſta fit, vt Teſtaceum operimentum. Plin lib 21 cap. 37 Plin. Iunior. epiſt 294. lib. 10 ad Traianum de aquæ ductu Nicomedenſium, Aliqua pars vt mihi videtur, teſtaceo opere agenda erit.

Teſtacea pyta, quæ etiam ſignina dicebantur. Plin lib. 15. cap. 15.

Teſtatim, Minutim. Pompon. Vetr. ægroto, Iam iſtam colaphis comminuiſſem teſtatim tibi. Nonius.

Teſtamentum, teſtamenti, Vide Teſtor in TESTIS.

Teſticulus, pen. corr. [illegible] à teſte Diminutiuum, Notæ ſignificationis: tam in homine, quàm in bruitis dicitur. Author ad Heren. lib. 3 Me ſteus teſticulos arietinos tenens. Iuuenal Saty. 11.

Nec pugillares defert in balnea raucus Teſticulos.

Teſtis, huius teſtis, com. g [illegible] Qui teſtimonium profert Ab eo dictus quòd tueatur ſtatum cauſæ: vel quod ante ſtet, quaſi anteſtis, id eſt anteſtans.

¶Teſtis, à quo Teſticulus, maſc. gen. eſt ſic dictus, quòd virilitatis teſtis ſit. Plin. lib 12. cap. 49 Teſtes pecori armētóq; ad crura decidui.

¶Teſtibus præſentibus aliquid facere: eius contrariū, Clàm & furtim. Plaut. Curc. 2.

Teſte Herodoto, Quemadmodum refert Herodotus. Plin. lib. 12. cap. 17.

Sine teſte dolere. Mart. lib 1.

Non luget, quiſquis laudari Gellia quærit?

Ille dolet verè, qui ſine teſte dolet. Seipſum exponit Martialis, quū dicit, quiſquis laudari quærit. eſt enim teſtibus hominibus dolere, velle videri dolere.

Teſtis & conſcius alicuius rei. Cic. pro Fonteio.

Teſtis officij, vel rerum geſtarum Cic. Lentulo, lib. 1. 7. Præterea quidem de Conſularibus nemini poſſum, aut ſtudij erga te, aut officij, aut amici animi eſſe teſtis. Idem poſt redit ad Quirites. Sed etiam rerum mearum geſtarum authores teſtes, laudatores fuerunt.

De ſe aliquo teſtis. Cic. de Prouinc. Conſul. Cn. Pompeius idem mihi teſtis de voluntate Cæſaris, & ſponſor eſt illi de mea.

Teſtis in aliquam rem. Cic. 3 Verr. Non ſuſpicabatur id quod nūc ſentiet ſatis multos ex illa calamitate Ariminenſium, teſtes nobis in hanc rem reliquos eſſe.

Acerrimi teſtes, Vide ACER adiectiuum.

Claſſici teſtes Feſtus.

¶Comicus teſtis. Cic. Famil. lib 2. epiſt cuius initium, Raras tuas. Mea verò officia ei non defuiſſe, tute es teſtis quoniam [illegible] (vt opinor) accidit Phania. Eraſmus in prouerbio Domeſticus teſtis, locum hunc corruptum eſſe cenſet, corrigitque [illegible], vel [illegible], id eſt domeſticus teſtis. dicique putat, vbi quis ipſe ſeſe laudat, quaſi domi teſtem habeat, non aliunde adductum. Rhodiginus lib 6. cap. 17. Phaniam, inquit, hunc Ciceronianum non alium accipio, quàm Appij (de quo ibi intelligit Orator) libertum ſicuti comprobant Ciceronis verba epiſtola primi tertij libri quem hic comicum teſtem dicit, non quia varius comœdia Phaniam habeat, veluti fidei ſimulatæ nomen ſanctius. id enim procul dubio commentum eſt vaniſſimum. ſed quòd libertus is ingenio eſſet læto in facetióſque, minime ſubdolo aut inuido, & proinde iucundo admodū & amœno. Victorius ex Suida legit [illegible], putátque de his proferri ſolitum, qui aliquod mendacium ficto aliquo teſte confirmare volebant. Corradus hunc locum ſic exponit: Tute es teſtis, firmus, & perpetuus. Comicus, fictus, vel repentinus, & vltro citróque currens: quales in comœdiis inducuntur vnde etiam dixit, accidit. Vitus Amerpachius ſic: Per teſtem comicum, Phaniam Appij libertum intelligit, & incertum, aut ſimulatum, ſicut in comœdiis omnia finguntur. Rhodigini quoq; ſententia non placet in eo, q referat hanc teſtis appellationem ad amœnitatem & facetias comicas: vt & Melanchtonis accomodantis cum Eraſmo eam ad certitudinem, vt hominis domeſtici. Nam ita præferrat huius teſtimonium teſtimonio Cælij Cicero: & inepté accidit, aut etiam accedit, vt Rhodiginus legit, hic de illo dixiſſet. Hæc Vitus. Victorius variarum lectionum lib 2. cap. 12. Videndum accuraté eſt, an comicus teſtis dicatur, qualis in comœdiis inducitur, id eſt ſubitus atque opportunus. Tales enim illic inducuntur, vt quum res poſtulat alicuius teſtimonium, repentè ipſe appareat, præſtóque ſit tempori illi Eadem quoque ratione videntur ſerui currentes vocati à Plauto in Captiuis Act. 4. ſcen. 2, quum Ergaſilum paraſitum ita inducit loquentem,

Nunc certa res eſt: eodam pacto vt Comici ſerui ſolent,

Coniiciam in collum pallium, primò ex me hanc rem vt audiat.

Cupidus teſtis, iratus, coniuratus, ab religione alienus. Cic. pro Fonteio.

Diobolares teſtes Feſtus.

Falſus teſtis. Iuuenal. Saty. 14. Quint. lib. 2 cap. 17.

Fictus teſtis. Cic. de Diuinat.

Grauis & Leuis teſtis, Contraria. Cic. pro Quintio.

Humiles teſtes. Quint. lib. 5 cap 7.

Idoneus teſtis Cic. pro Fonteio.

Incorruptus atque integer teſtis, Cic 2. de Fin.

Ingens teſtis factus inimici, Vide INGENS.

Locuples teſtis, Vide Locuples in LOCVS.

Locupletiſſimus & certiſſimus teſtis. Cic. 5. Verr.

Mercenarij teſtes, Vide MERCES.

Oculatus teſtis, Vide OCVLVS.

Teſtis optimus. Cic. Antonio, lib. 5. 5. Pro iis rebus nullam mihi abs te relatam eſſe gratiam, tu es optimus teſtis.

Potentes teſtes. Quint. lib 5. cap 7.

¶ Religioſus teſtis, Hoc eſt fidelis, qui nihil præter ea quæ vidit aut audiuit, refert Cic. in Vatinium.

Viuus & præſens teſtis Cic. 2. de Orat.

Voluntarius teſtis. Quint lib 5 cap. 7.

¶Abducere à teſtibus. Vide ABDVCO.

Teſtis abeſt ſomno. Ouid 9. Metam.

Accommodare teſtes ad rem aliquam, Vide ACCOMMODO.

Adhibere teſtes, Vide ADHIBEO.

Credere teſtibus, Vide CREDO.

Citare teſtes in rem aliquam. Cic 4. Verr. Primum igitur in hanc rem totam Siciliam citabo: quæ mihi vna voce ſtatuarum nomine magnam pecuniam per vim coactam eſſe demonſtrat.

¶ Vtetúrque Salamis clariſſimæ teſtis victoriæ. Cic. 1. Offic tutum.

Colligere teſtes ſtultitiæ ſuæ quamplurimos domeſtico præconiu. Cic 2 de Orat. Vide COLLIGO.

Comperire teſtibus. Vide COMPERIO.

Conducti vendunt periuria teſtes. Ouid. 1 Amor. eleg. 10.

Conſtituere teſtes vel teſtem, Vide CONSTITVO.

Conſtituere aliquem teſtem & ſpectatorem aliquarū rerum. Cic. 1 de Orat.

Dare teſtes. Cic. 6. Verr. Ouid. 1. Amor. eleg 8,

Fors me ſermoni teſtem dedit. Id eſt forte fortuna interueni illorum ſermonibus, & audiui loquentes.

¶ Excitare teſtes ex monumentis annalium. Cic. 5. de Fin.

Planum facere teſtibus. Cic. pro Quintio, Id teſtibus me pollicitus ſum planum facturum, qui & ſcire deberent, & cauſam cur mentirentur, non haberent.

Habere teſtem. Cic. 3. Offic.

Iacere teſtibus, Vide IACIO.

Imponere teſtem, Vide IMPONO.

Infirmare teſtes, Vide INFIRMVS.

Producere teſtes. Quint. lib. 5. cap. 7. Cic. 3 Verr.

Proferre teſtes. Cic. pro Cornel. Balb.

Recitare ſuum codicem loco teſtis. Cic. pro Roſc. Comœd.

Subornare teſtes. Cic. pro Roſc. Comœd.

Vacillat teſtis. Vide VACILLO.

Vti teſtibus. Cic. 2. de Diuinat. Hoc ego philoſophi non arbitror teſtibus vti, qui aut caſu veri, aut malitia falſi fictíque eſſe poſſunt.

Teſtimonium, teſtimonij, {[illegible]} Notæ ſignificationis.

¶ Teſtimoniorum modus eſt duplex, Manifeſtus & Cæcus. Manifeſtus eſt qui certos teſtes habet, & præſentes: Cæcus, in quo multitudinem aut crebitatem dicimus ſcire. Donatus in Andr.

Ampliſſimum teſtimonium, Vide AMPLVS.

Diuina teſtimonia. Quint. lib. 5. cap. 7.

Publicum teſtimonium. Quint. lib. 5. cap. 3.

¶ Accipere publicum teſtimonium, Vide ACCIPIO.

Aſſerere teſtimonium, Vide ASSERO.

Capere teſtimonium, Facere coniecturam, vel habere exiſtimationem, Cic. Seſtio lib. 5. 12. De tuo autem filio vereor, ne ſi nihil ad te ſcripſerim, debitum eius virtuti videar teſtimonium non cepiſſe.

Confirmare aliquid teſtimoniis. Quint. lib. 1. cap. 8.

Denunciare teſtimonium, Vide DENVNCIO.

Dicere teſtimonium de ambitu. Cic. pro Sylla.

Dicere teſtimonium. Cicero 4. Acad. Non tu verum teſtem habere, ſed eum non ſine cauſa falſum teſtimonium dicere oſtenderis.

Dicere teſtimonium de coniuratione. Cic. pro Sylla, Qui teſtimonium de coniuratione dixi in alias. Et pro Planc. Vide DICO.

Dicere teſtimonium in aliquem. Quint. lib. 7. cap. 1.

Dicere teſtimonium in aliquem & contra aliquem. Cic. 3. Verr. & 3 de Nat. deor. Quint. lib. 7. cap. 2.

Dicere pro teſtimonio. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. Neque dixi quicquam teſtimonio, niſi quod erat ita notum atque teſtatum. Vide præpoſitionem PRO.

Dare teſtimonium, Fidem facere. Cic. pro Qu. Roſc. Dabit enim nobis iam tacite vita acta in alterutram partem firmum & graue teſtimonium.

Dare teſtimonium per tabulas. Quint. lib. 5. cap. 7.

Dare teſtimonium iudicij, pro Iudicium facere de altero. Cic. ad Cæſarem, lib. 13. 29. Teſtimonium meum de eo iudicij, quod & ipſe magni æſtimabat, & ego apud te valere cuius peritus, ei libenter dedi.

Eleuare teſtimonia. Quint. lib. 5. cap. 7.

Eſſe teſtimonio. Cic. ad Atticum, lib. 8. 16. Cui rei teſtimonio ſunt literæ quas Buſſenius ad me miſit.

Habere teſtimonium alicuius rei. Plancus Ciceroni lib. 10. 9. Et pro Roſc. Comœd. Alia certiora & clariora teſtimonia in cauſa haberem.

Perhibere teſtimonium alicuius rei. Colum. lib. 3. cap. 9.

Reddere teſtimonium, pro Perhibere & dicere. Quint. lib. 11. cap. 1.

Tribuere teſtimonium virtutis alicuius. Cic. 5. Philip.

Nomine deorum ſancta teſtimoniorum fides. Cicero pro Fonteio. Ille Iupiter, cuius nomine maiores noſtri ſanctam teſtimoniorum fidem eſſe voluerunt.

Teſtor, teſtaris, teſtatus ſum, {[illegible]} Teſtari, Teſtificari, ſiue teſtimonium dare, Fidem facere, manifeſtu oſtendere. Cic. 2 de Nat. deor. Vtræque autem crebræ, multæque toto corpore intextæ vim quandam incredibilem artificioſi operis diuinique teſtantur. De venis & arteriis.

Teſtata eſt gaudia cantu. Ouid. 8. Metamor.

Carmina teſtantis mores. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10.

¶ Teſtari, Teſtem inuocare. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 3. Sed teſtor omnes deos, me hac vna voce à morte eſſe reuocatum. Terent. Hecyr. 3. 5. Neque culpa hoc eueniſſe diſſidium mea, id teſtor deos.

Teſtor deos deáſque immortales, veſtráſque maximè mentes. Cic. Antequam iret in exil.

Superos teſtatus. Ouid. 1. Metam.

Sydera teſtor. Virg. 9. Æneid.

Teſtari per. Plautus.

Ipſus tetre per ſuperos omnes teſtatur. Virg. 3. Æneid.

Teſtari deum de re aliqua. Cic. pro Cluent. Preces & nefaria vota cognouimus, quibus illa deos immortales de ſuo ſcelere teſtatur.

¶ Teſtari aliquem. Eum rei alicuius teſtem appellare. Cice. 2. Philip. Vide ne illa cauſa fuerit appellandi me: quod cùm rem geſſiſſet conſimilem rebus iis quas ipſe geſſeram, me potiſſimùm teſtatus eſt, ſe æmulum mearum laudum extitiſſe.

¶ Teſtari, Denunciare, ac palam dicere: & nunc abſolutè, nunc cum accuſatiuo iunctum legitur. Cic. pro Murena. Ego quod facio, &c. me omnium veſtrum cauſa facere clamo atque teſtor. Idem 7. Philipp. Monebo, prædicabo, denunciabo, teſtabor ſemper deos hominéſque quid ſentiam. Voluntatem ſuam teſtari, eòdem refertur. Florentinus in l. Diuus Traianus. D. De militari teſtamento, Si ergo miles, &c. conuocatis ad hoc hominibus, vt voluntatem ſuam teſtaretur.

¶ Teſtari, Affirmare. Tranquillus, Ne Marcũ quidem Antonium inhonoratum tranſiuit: teſtatus quondam per edictum tanto impenſius petere ſe vt natalem patris ſui Druſi celebrarent, quod idem eſſet & aui ſui Antonij. Budæus.

¶ Teſtari, Implorantis more obteſtari. Cic. pro Flac. Vociferarer, & quantum maximè poſſem, contenderem, teſtarer publicanos cæteros negotiatores: veſtram etiam conſcientiam implorarem. Hoc eſt, totam rem permitterem eorum teſtimonio & arbitrio. Budæus.

Implorare & teſtari. Cic. pro Sylla. Implorarẽ ſenſus veſtros vniuſcuiuſque indulgentiam in ſuos teſtarer.

¶ Teſtari, Proteſtari. Vlpian. in l. Pro hærede. In princ. D. De acquirenda hæreditate. Cæterùm ſi quid pietatis, ſi quid cuſtodiæ cauſa fecit, ſi quid non quaſi hæres egit, ſed quaſi alio iure dominus: apparet, nõ videri pro hærede geſſiſſe. & ideò ſolent teſtari liberi, qui neceſſarij exiſtunt, non animo hæredis ſe gerere quæ gerunt: ſed aut pietatis, aut cuſtodiæ cauſa, aut pro ſuo.

¶ Teſtari, Teſtamentum facere. Liu. ab Vrbe. Qui cùm ignorans nurũ ventrẽ ferre, immemor in teſtãdo nepotis deceſſiſſet, puero poſt aui mortẽ in nullã ſortẽ bonorũ nato, ab inopia Egerio inditũ nomẽ.

¶ Voluntatem ſuam teſtari, pro Teſtamentum ſuum facere. Florentinus in l. Diuus Traianus D. de mili. teſtam. Id priuilegium quod militantibus datum eſt, vt quoquomodo facta ab his teſtamenta rata ſint, ſic intelligi debet, &c. Si ergo miles, de cuius bonis apud te quæritur, conuocatis ad hoc hominibus, vt voluntatem ſuam teſtaretur, ita locutus eſt vt declararet quem vellet ſibi hæredem eſſe, &c.

Teſtans, pro teſtatore. Vlp. in l. Cùm tes. §. ſed ſi id petatur. D. de leg. 2. Niſi alia mens fuerit teſtantis.

Teſtatus, pen. prod. {[illegible]} Participium, ſiue nomen ex participio. Cic. 6. Verr. Quod quia vidiſti plures ſcire, cogitaſti, ſi ei reddidiſſes, te minus inuidiæ habiturum: rem nihilominus teſtatam futuram. Id eſt, notam & compertam.

Clara atque teſtata res. Cic. 4. Verr. Vt res quàm maximè clara atque teſtata eſſe poſſet, in ius ad Metellum Carpinatium voco, tabuláſque ſocietatis in forum defero.

Abiicere rem teſtatam. Cic. pro Murena.

Amor teſtatus populo. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6.

Probitas teſtata in omne tempus. Ouid. 3. de Ponto eleg. 1.

Clarũ, teſtatum, peruulgat. Cic. 4. Verr. Quæ cùm ita eſſent, tantáne amentia præditus, atque audacia fuiſti, vt in re tam clara, tam teſtata, tam abs te ipſo peruulgata, tabulas publicas corrumpere auderes?

Si teſtata dici videbuntur. Cic. in Part. Id eſt teſtimoniis firmata. Cic. 1. Verr. Poſtremò ego cauſam ſic agam Iudices, eiuſmodi res, ita notas, ita teſtatas, ita magnas, ita manifeſtas proferam, vt nemo à vobis vt iſtum abſoluatis, per gratiam conetur contendere.

Acta populi Rom. teſtatum. Plin. lib. 8 cap. 40.

Religione teſtatum. Hoc eſt, approbatum. Cic. pro Flacc. Nihil religione teſtatum, nihil veritate fundatum, nihil dolore expreſſum.

Redigere in teſtatum. Tabulas de re aliqua conficere. Vlp. in l. 1. D. Vſufruct. quemadm. cau. Rectè autem facient hæres & legatarius, qualis res ſit quum incipit frui legatarius, ſi in teſtatum redegerint: vt inde poſſit apparere, an & quatenus rem peiorẽ legatarius fecerit.

Relinquere apud aliquem teſtatum, Hoc eſt rem certam facere, & teſtimoniis comprobare. Cic. ad Curionẽ, lib. 2. 2. Iſtam rationem meam dicam, vt aut te in meam ſententiam adducam, aut certè teſtatum apud animum tuum relinquam quid ſenſerim.

¶ A teſtato: cui opponitur ab inteſtato, Vide INTESTATVS.

¶ Teſtatior, Comparatiuum, Magis certum. Cic. pro Cælio. Nã neceſſe eſt fuiſſe non paucos, vt & comprehendi Licinius facilè poſſet, & res multorum oculis eſſet teſtatior.

Teſtatio, Verbale {[illegible]} Quint. lib. 5. cap. 13. Si quid ab aduerſario, teſtationibus comprehenſum, &c.

¶ Teſtatio quid ſit apud Iureconſultos atque alios Latinè ſcribentes, quæ ſubiecimus, palàm facient. Quintilian. lib. 5 cap. 7. Sæpe inter ſe colliſi ſolent, inde teſtatio, hinc teſtes: locus vtrinque. Hæc enim ſe pars iureiurando, illa conſenſu ſignantium tuetur. Paulus in l. Lucius Titius. D. De his qui notãtur infamia. Lucius Titius crimẽ intendit C. Seio, quaſi iniuriam paſſus: atque in eam rem teſtationem apud præfectum prætorio recitauit. Præfectus fide non habita teſtationi, nullam iniuriam L. Titium paſſum eſſe à L. Seio pronunciauit. Quæro, an teſtes quorum teſtimonium reprobatum eſt quaſi ex falſo teſtimonio, inter infames habeantur? Vlpian. in l. Moris eſt. §. 1. Solet & ita interdici, ne inſtrumenta omnino forment, né ve libellos concipiant, vel teſtationes conſignent. Igitur teſtari, nonnunquam eſt, de quocunque negotio tabulas quæ ad probationem valeant, conficere. Huiuſmodi autem teſtationes olim non à perſonis aliquibus publicis, id eſt, tabulariis ſeu tabellionibus, ſed à priuatis hominibus ſignabantur. Cic. pro Quintio 25. Tabulæ maximæ ſignis hominum nobilium conſignantur. Ibidem, 45. Etiam rei conditioníſque tabellas obſignauerunt viri boni complures, res in dubium venire non poteſt. Idem Verr. Iſte in tabellas refert: obſignat ſignis amicorum prouidens homo, vt contra hoc crimen, ſi quando opus eſſet, hac videlicet teſtificatione vteretur. Quintilian. lib. 5 cap. 5. Contra tabulas quoque ſæpe dictum, ſæpe dicendum eſt: quum eas non ſolum refelli, ſed etiã accuſari, ſciamus eſſe viſitatum. Quum ſit autem in his aut ſcelus ſignatorum, aut ignorantia: tutius ac facilius id quod ſecundo loco diximus tractatur, quòd ſcilicet pauciores rei fiunt. Hæ teſtationes dicuntur etiam conſignationes. Quintil. lib. 12. cap. 8. Optimus eſt in diſcendo patronus incredulus. Promittit enim litigator omnia, teſtem populum, paratiſſimas cõſignationes, ipſius denique aduerſarium quædam nõ negaturum. Ideoque opus eſt intueri omne litis inſtrumentum. quod videre non eſt ſatis: perlegendum erit. Teſtationes, inquit Turnebus, erant quædam perſcriptiones & tabulæ teſtificandi gratia factæ & obſignatæ. Quintil. Itaque eum nec inutilem, ſi ad horam fortè conſtiterit, nec in teſtationibus faciendis eſſe imperitum velim.

Teſtator, teſtatoris, pen. prod. Verbale. Vlpian in l. Cùm res. in prin. D. De lega. 1. Cõſtat, eã ibi eſſe præſtandã, vbi relicta eſt: niſi alibi teſtator voluerit. Nam ſi alibi voluit ibi præſtanda eſt, vbi teſtator voluit.

Teſtatrix, pen. prod. teſtatricis. Aliud verbale fœm. Paulus in l. Titiæ in princ. D. De legatis ſecundo. Quum Seius viua teſtatrice teſſeram frumentariam ex cauſa lucratiua habere cœperit. Ibidem. §. Qui vltimus Paulus reſpondit: teſtatricem videri in eo fideicommiſſo duos gradus ſubſtitutionis feciſſe. Scæuola in l. Pater filiû. § Quindecim. D. De legatis tertio. Quibus permiſerat teſtatrix vænundari. Vlpian. in l. Iuniano D. eod. tit. Si modò hoc ſenſit teſtatrix.

Teſtatò, Aduerbium. Vlp. in l. Si procuratorem. §. Si ignorantes. D. Mandati, vel contra, Sed & ſi teſtatò conuenerint debuiſſem, vt ſi ipſe putaret, appellaret, &c.

Denuntiare alicui teſtatò, Expreſſè & apertè prædicere. Vlpian. in l. 1. §. Licet autem. D. De periculo & rat. rei vend.

Teſtatò & Inteſtatò decedere, contraria. Paulus, in fraudem. §. 2. D. De iure fiſci.

Teſtamentû, teſtamenti {διαθήκη} Extrema voluntas. Dictû quòd ſit voluntatis noſtræ veluti teſtimonium. Vnde & vltima volûtas appellatur. Vlpianus in l. 1. Qui teſtamentum fac. poſſ. Teſtamentum eſt voluntatis noſtræ iuſta ſententia de eo quod poſt mortem fieri volumus.

¶ Teſtamentû eſt mentis noſtræ iuſta conteſtatio, in id ſolenniter factum, vt poſt mortem noſtrâ valeat. Teſtamentorû genera fuerunt tria. Vnû, quod calatis comitiis: alterû, quod in procinctu: tertium, quod per æs & librâ fit, id eſt, per mancipationem imaginariâ: in quo teſtamêto libripens adhibetur, & familiæ emptor, & nô minus quàm quinque teſtes, cû quibus teſtamenti factio eſt. Qui in poteſtate teſtatoris eſt, aut familiæ emptoris, teſtis ad libræ pêſa adhiberi nô poteſt: quoniâ familiæ mâcipatio inter teſtatorê & familiæ emptorem fit, & ob id domeſtici teſtes adhibendi non ſunt. In teſtamento quod per æs & libram fit, duæ res aguntur, familiæ mancipatio, & nuncupatio teſtamêti. Nuncupatur teſtamentû in hunc modû: Tabulas teſtamenti teſtator tenens ita dicit. Hæc vt in his tabulis ceris ve ſcripta ſunt, ita do, ita lego, ita teſtor. Itaque vos Quirites teſtimonium præbitote. Quæ nuncupatio & teſtatio vocatur. Hæc Vlpian. titulo vigeſimo eius libri qui inſcribitur Tituli ex corpore Vlpiani.

Teſtamêtum. Leges multæ de teſtamentis Romæ latæ ſunt quarû nominantur Voconia, Furia, Falcidia, Iunia Velleia, Cornelia, Aelia, Sentia. Voconia, de mulierum hæreditatibus, inter ſecundum & poſtremû Carthaginenſe bellû à Qu. Voconio Saxa Arriano tribuno pl. ſuadente M. Catone Cenſorio lata: ſauxit hoc, ne qui hæredem relinqueret & filiam ſupra H-S XXXV M. nam Dio. lib. LVI. ita ſcriptû reliquit. Auguſtus quibuſdam fœminis tribuit, XXV M. hæredes eſſe poſſent: licèt hoc lex Voconia vetaret. Furia cauebatur, vt à Theophilo ſcriptum legimus, ne cui plus, quàm M nummûm, legaretur: quod amplius legatô eſſet, quadruplû reſtitueretur. Falcidia cauebatur, ne cui plus liceret legare, quàm dodrâtê ex tota hæreditate, id eſt, vt, ſiue vnus hæres inſtitutus eſſet, ſiue plures, apud ipſum, eôſve quarta pars tâtû remaneret. meminit huius legis Celſus, lib. XXII. digeſtorû, his verbis: Cû de lege Falcidia quæritur hæredis probatio eſt, locum habere legê Falcidiâ: quod dû probare non poteſt, meritò côdênabitur. In Iunia Velleia hoc erat, vt, qui teſtamêtû faceret, omnes eos virilis ſexus neceſſariò inſtitueret hæredes: qui, cû naſcerêtur, hæredes ei futuri eſſêt, eorûmq; in locû liberi ſuccederêt: qui niſi inſtituti eſſent, aut ſi exhæredati, ad exêplû poſthumorû eſſent, teſtamêtû ne valeret. hæ ſunt quatuor leges tribunitiæ: reliquæ ſunt, de quibus dicêdû ſit, Cornelia côſularis, L. Syllæ. & Aelia Sêtia, à duobus côſulibus, Auguſto principe, Sex. Aelio, L. Sentio, lata. Cornelia falſum teſtamêtû facientibus pœnâ irrogabat: eâq; lege ſenatores ſubi tenebâtur, vt in Suetonio legimus. & ſi quis in hoſtiû poteſtate deceſſiſſet, eius teſtamentû perinde lex Cornelia côfirmabat, ac ſi, qui teſtamêtû illud feciſſet, in hoſtiû poteſtatê perueniſſet. teſtis Iulianus lib. XXVIII digeſtorû. Teſtamêta porro lex infirmabat, irritâque prorſus iubebat eſſe, quæ improba, inofficioſa, inhumana dicerêtur. hoc eſt, quæ contra leges, merita, pietatê facta aſſentirêt illa, quæ à quinq; teſtibus, iiſq; ſide dignis, nô eſſent obſignata. quod ad ſeptê deinde teſtes, imperatorû grate, trâſlatû eſt. atq; huiû generis cauſſas, de reſcindendis côfirmâdiſve teſtamêtis, à centû viris eſſe iudicatas, quod haſtæ iudicium dicebatur, Cice. Valeriuſq; declarât. In Aelia Sêtia ſcripta ſunt hæc: vt vnus modò hæres neceſſarius fieret: plures ſi fierent, irritû eſſet. qui primo loco eſſet nominatus, hæres eſſet. Ex lib. noſtro de legib. Romanis.

Libertas teſtamentorum. Quint. lib. 3. cap. 6.

Subiector teſtamentorum. Cic. 2. in Catil.

Improbum teſtamentum, Vide IMPROBVS.

Inofficioſum teſtamentum, Vide INOFFICIOSVS.

¶ Cauere teſtamento, Vide CAVEO.

Componere teſtamentum, Facere, & in ordinem redigere. Cic. ad Atticum, lib. 15. 328. Vetus exemplar legit teſtimonium.

Conſcribere teſtamentum. Cic. de Aruſp. reſpon. In qua prouincia mortuorum teſtamenta conſcripſit.

Si in teſtamento deducta ſcripta non ſint. Cic. 2. de Legib.

Facere teſtamentum. Cic. 3. Verr. Multi teſtamenta eodem modo fecerunt.

Irritum teſtamentum facere. Cic. 2. Philip.

Habere factionem teſtamenti. Cic. Trebatio lib. 7. 22.

Improbare teſtamentum, Vide IMPROBVS.

Teſtamento tutorem inſtitui, vel fieri, aut creari: Hoc eſt, ex teſtamento, vel per teſtamentum. Liu. 1. ab Vrbe.

Mutare teſtamentum. Cic. pro Cluentio.

Nuncupatum teſtamentum, Vide NVNCVPO.

Obſignare teſtamentum. Cic. pro Milone. Vnà fui, teſtamentum ſimul obſignaui cum Clodio.

Relinquere teſtamento. Cic. 3. Off. Quum & teſtamento ſeſtertiûm millies reliquerit.

Reſignare teſtamentum. Horat. 1. epiſt. 7.

Ruptum & Ratum teſtamentum, côtraria. Cic. 1. de Or. Teſtamentorum ruptorum, aut ratorum.

Dolabellam video Liuiæ teſtamento cum duobus cohæredibus eſſe in triente. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128.

Supponere & ſubiicere teſtamenta. Hoc eſt, falſò & doloſè efferre vel proferre. Cic. in Parad. Si teſtamenta amicorum expectas: aut ne expectas quidê, at ipſe ſupponis. Et 4. Philip. Subiicere teſtamêta.

Supponere falſa teſtamenta Cic. 1. de Legib.

Teſtamentarius, Adiectiuum {[illegible]} Quod ad teſtamentum pertinet. Vnde teſtamentariæ tabellæ, & teſtamentaria lex quæ Cornelia dicitur, quæ irrogat pœnam ei qui teſtamêtum vel aliud inſtrumentum ſignauerit, ſcripſerit, recitauerit. Plin. lib. 35 cap. 2. Quum Scipionis Africani tranſiiſſet atrium, vidiſſétque adoptione teſtamentaria Salutionis (hoc enim ei fuerat cognomen) Africanorum dedecori notam irrepentem Scipionum nomini.

¶ Teſtamentarius, Subſtantiuum {[illegible]} Qui teſtamêta falſa conſcribit & ſupponit. Cicero lib. 3. Offic. Neq; enim de ſicariis, veneficis, teſtamêtariis, furibus, peculatoribus hoc loco diſſerendum eſt. Idem pro Seſtio.

¶ Teſtamentarium {[illegible]} Notarius, Confector & ſcriptor teſtamentorum. Calliſtratus ad legem Corneliam de falſis, l. Diuus. Si quis duobus hæredibus inſtitutis adiecerit, vt ſi alter hæres ſine liberis deceſſiſſet, ei qui ſupereſſet, & liberos haberet hæreditas redderetur, vel ſi ſine liberis vterq; deceſſiſſet, vt hæreditas deinde alia manu ſcripturi teſtamenti reſtitueretur, placet teſtamêtario pœnam legis Corneliæ remitti. Ibidem Paulus, l. Impuberem, Si teſtamentarius ſeruo ſuo fideicommiſſariam libertatem dederit, videamus ne id extra pœnam ſit. Budæus.

Teſtificor, pen. corr. teſtificaris {διαμαρτύρομαι} teſtificari, Teſtari, atteſtari, notum facere, vel teſtibus firmare. Cic. 4. Tuſc. Nos autem, vt teſtificor ſæpe, de ſapiente quærimus.

Teſtificor me à te rogatum. Cic. in Orat.

Teſtificor me expertem belli fuiſſe. Cic. Attico, lib. 8. 151.

Teſtificari ſententiam ſuam. Cic. Attico, lib. 8. 145.

Teſtificari aliquid cum ſumma hominum frequentia. Cic. 7 Ver.

¶ Teſtificari deum, pro Teſtari, & in teſtimonium inuocare. Cic. Attico, lib 10. 201. Nam Deos hominéſque, amicitiámque noſtrâ teſtificor, me tibi prædixiſſe, neque temerè monuiſſe.

Teſtificatus, pen. prod. {μαρτυρούμενος} Participium. Cic. ad Atticum, li. 1. 22. Illud ineſt tamen commodi, quod & mihi & cæteris amicis tuis nota fuit, & abs te aliquâdo teſtificata tua voluntas omittêdæ prouinciæ.

Lingua teſtificata deam Quæ deam iurauit Ouid. epiſt. 20.

Statim teſtificati diſcederent. Cic. pro Cecinna.

Teſtificatio, Verbale {διαμαρτυρία} approbatio quæ teſtibus, vel multis teſtimoniis fieri ſolet. Cic. de Claris Or. Quinctium memini, quum accuſatione ſue Quinto Gellio crimini dediſſet, ſibi eum venenum paraſſe, idque à te eſſe deprehenſum, ſeſéque chirographa, teſtificationes, indicia, quæſtiones, manifeſtam rem, deferre diceret. Idem ad Lêtulum, lib. 1. Cum ſumma teſtificatione tuorû in ſe officiorum.

Teſtu {[illegible]} Vetus de Lingua Latina, indeclinabile pro teſta poſuit.

Teſtuatium, teſtuatii {[illegible]} Quod in teſtu calido coquebatur, vt ait idem Varro lib. 4. de Ling. Lat. condimentum ex variis eſculentis à teſtu, ſub quo calido coquitur. Chariſius libro primo, Sunt quædam nomina tantùm monoptota, vt genu, teſtu [illegible]. Sed Virgilius hæc teſta in Georg. Rurſus libro eodem, V litera neutra tantùm terminantur, & fere hæc, veru, gelu, genu, cornu, tonitru, & quidam volunt teſtu, quod è numero horum ſeparandum eſt, quòd authores teſtam potius dixerunt, vt Virg. lib 1. Georg.

-teſta quum ardente viderent

Scintillare oleum. & Horat. lib. Carm. ode. 24.

Spartatum ſi qua potuit vagantem

Fallere teſta. Alij ſeparantes, amphoræ quidem teſtam dicunt, teſtudinis verò teſtu, ſed fruſtra: nam Græci [illegible] ſine diſtinctione dicunt, tam amphoræ, quàm teſtudinis. Idem aliquot poſt chartis: Teſtu, vt genu, Flauius Caper veteres ait dicere ſolitos. Mummius in Atellana, Iunius ad ſpectacula eſt videre in teſtu, quantum ſit caput. Afranius. Indignum verò dici ſoles teſtu. At Maro teſtam dixit. Hæc Chariſius. Ouid. lib. 4. Faſtorum.

Ara ſit hîc, ignem curuo fert ruſtica teſto. Sic enim legitur in codice manu ſcripto Et lib. 5. mz.

Et ſpumat teſto preſſus vterque ſuo. Quâ lectionê retinuit Aldinus.

Teſtudo, pen. prod. teſtudinis, fœm. gen. {χελώνη} Animal tardigradum ſic dictum, vt ait Varro, quòd teſta tegatur. Plin. lib. 9 cap. 10. Dentes non ſunt teſtudini, ſed roſtri margines acuti, ſuperna parte inferiorê claudente, pyxidum modo. In mari conchyliis viuunt, tanta oris duritia, vt lapides comminuant. In terram egreſſæ, in herbis pariût oua, auium ouis ſimilia ad centena numero. Eáque defoſſa extra aquas & cooperta terra, ac pauita corpore, & côplanata, incubant noctibus. educant fœtus annuo ſpatio. Cic. 2. de Nat. deor.

¶ Teſtudo, Machina bellica. Erat autem materia tabulatis côtexta, & coriis Ciliciis aut centonibus, & aliis quæ difficulter comburi poſſunt, contecta. Hæc intrinſecus habebat trabem, quæ vnco præfigebatur ferreo, & falx vocabatur, ab eo quòd incuruata eſſet, & de muro extraheret lapides. Retro enim ducebatur trabs funiculis ſuſpêſa, vt reducta impetuoſius feriret: ideóque & teſtudo dicta à ſimilitudine teſtudinis, quod caput nunc exerat, nunc reducat. Silius lib. 1.

Tandem condenſis arctæ teſtudinis armis,

Hoc etiam inſtrumentum arietem appellant, ab eo quòd aries fronte pugnat. Cæſar 5. bel. Gal. Reliquíſque diebus turres ad altitudinê valli, falces teſtudinéſque, quas iidem captiui docuerant, parare ac facere cœperunt. Virgil 2. Æneid.

-obſeſſúmque acta teſtudine limen Lucan lib 3.

Vt tamen hoſtiles denſa teſtudine muros

Tecta ſubit virtus, &c. Stat 10. Theb.

Scrutatáſque cauas cæca teſtudine turres.

¶ Teſtudo, interdum dicebatur quam faciebat exercitus ſe tegumentis ſcutorum vndique operiens, vt teſtudo ſuo obducta eſt putamine, eáque ſpecie referebat tectum ædificiorum. Sic autê ſe operiebant ex ære perpetua clypeorum aduerſus ſagittas Parthorum, & aduerſus omnia miſſilia ſupernè coniecta, cùm vrbem oppugnabant

Cæſar lib. 2. Comment. Teſtudine facta portis ſuccedunt. Et Turnebo. Liuius Decad. 5. lib. 4. Quum alios decurſae ediſdiſſent motos: quadrato agmine facto, ſcutis ſuper capita denſatis, ſtantibus primis, ſecundis ſummiſsioribus, tertiis magis & quartis, poſtremis etiam genu nixis, faſtigiatam ſicut tecta ædificiorū ſunt, teſtudinem faciebant.

Acuta teſtudo. Mart. lib. 13.

Iſte licet digitos teſtudine pungat acuta,

Cortice depoſito mollis echinus erit. Teſtudine: quia in orbem voluitur echinus. Acuta: quia ſpinas habet pro pilis.

¶ Teſtudo, alia ſignificatione apud Celſum legitur, in l. Labeo. D. De ſupellect. leg. Nā fictilis, aut lignea, aut vitrea, aut ærea denique ſupellectilis vtebantur: nunc ex ebore atque teſtudine & argento, iam ex auro etiam atque gemmis ſupellectili vtuntur.

¶ Teſtudo, pars citharæ. Cic. 2. de Nat. deor. 217. Quocirca & in fidibus teſtudine reſonatur, aut cornu: & ex tortuoſis locis & incluſis ſoni referuntur ampliores. Teſtudinem organum, teſtudinis animalis formam habere docet Cicero de Diuinat. Budæus.

Blanda teſtudo. Claud 8 Paneg.

Callida teſtudo reſonare ſeptem neruis. Hora. 3. Car. ode. 11.

Caua teſtudo. Horat. Epod. 14.

¶ Teſtudines {[illegible]} Loca dicuntur in ædificiis camerata ad ſimilitudinem aquatilium teſtudinum, quæ duris tergoribus ſunt & incuruis. Virg. 1. Æneid.

Tum foribus diuæ, media teſtudine tēpli. Varr. 3. de Re ruſt. ca. 5. 1. Igitur teſtudo (vt periſtylum tectū tegulis, aut rete) ſit magna, in qua milia aliquot turdorū ac merularū includere poſsint. Virg. 2. Georg. Nec varios inhiant pulchra teſtudine poſtes.

Thalami culti teſtudine Ouid. 2. Metam.

Pars ſecreta domus ebore & teſtudine cultos

Treis habuit thalamos. Non ſolùm ebore (ait interpres) ſed etiam teſtudinum cruſtis thalami ornabantur: quamuis teſtudo ædificium quoque cōcameratum ſignificet: qua in ſignificatione ſi accipiamus, eburneam teſtudinem intelligemus. Hactenus ille. Ego vero vt putem poëtam de teſtudine ſenſiſſe, facit Celſus in l. Labeo, vt ſupra retulimus. Vide T E S T V D O, alia ſignificatione, &c.

Teſtudineatus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod concauum & incuruum eſt, teſtudinis more. Colum. lib. 12. cap. 15.

Teſtudineatum tectum. Plin. lib. 33. cap. 11. Sed & teſtudineatum in vſum veniſſe.

Teſtudineus, Adiect. {[illegible]} Quod eſt teſtudinis.

Teſtudineum Hexaclinon, Opere teſtudineato factum: nam id antiquitus ſummo in pretio fuit, quod opus Carbilius Pollio primus inſtituit. Martial lib. 9.

Teſtudineus gradus, Id eſt tardus. Plaut. Amphit. 15.

T E S T V S, huius teſtus, m. g. {[illegible]} Tegmen teſtaceum, ſub quo placentæ & alia coquuntur. Cato, In foco calido ſub teſtu coquitur leniter. Idem cap 84. Vbi bene omnia cōmiſcueris, in catinum indito: catinum teſtu operito.

Teſtum etiam dicitur, neutro gen. Plin. lib. 30. cap. 7. Sub æreo teſto. Hoc Græci vocant clibanum: vnde Panis teſtaceus apud nos dicitur, quem illi clibanitem.

Teſtuaceus, Adiectiuum. Vide T E S T V.

Tetanicus, pen. cor. Adiectiuum {[illegible]} Tetanicus autem dicitur qui eo morbo laborat, qui tetanus Græcis dicitur, nēpe quum muſculi qui ſecundum ſpinam ſunt, rigent ita, vt ſe inflectere non poſsint. Id quum anterior pars afficitur, vt ſi mētum pectori annectitur, emproſthotonus: quum poſterior, opiſthotonus, vt ſi caput ſcapulis: quum verò ambæ rigent ex æquo, tetanos vocatur, vt ſi ceruix recta & immobilis intenditur: etiamſi, vt ait Celſus lib. 4. cap. 3. quidam minus ſubtiliter & diſcretè his nominibus vtuntur. Plin. lib. 23. ca. 7. Datur tetanicis & ſpaſticis. Scribonius Largus 101 Facit & hoc medicamentum ad eos, quorum muſculi maxillares cum maximo dolore tenſi ſunt, adeò vt aperire os nullo modo poſsint. Tetanon hoc vitium Græci dicunt. Hæc Scribonius. Eſt igitur Tetanos conuulſionis ſpecies, qua nerui ac muſculi totius corporis diſtēdūtur, & quaſi obrigent. Celſus lib. 2. cap. 1. Frigus modò neruorum diſtenſionem, modò rigorem infert: illud ſpaſmos, hoc tetanos Græcè nominatur.

Tetanothra, pen. prod. dicuntur quæ vim habent erugandi & læuigandi cutem. Plin. lib. 32. cap. 7. Vtilem eam in capitis doloribus aſſirmant, & tetanothris.

Tetartæus, Adiect. {[illegible]} Quartanus. Colu. lib. 3. cap. 10. Quod deinde proximum à primo, tum quod eſt tertiæ notæ vel quartæ, quódque eatenus velut lectarum quoddam cēſenti ſumus tetartæo. De generibus vitium.

Tetartemorion. {[illegible]} Græca dictio, quadrantem ſignificans: qua dictione vtūtur, qui de varietate naſcēdi præcepta tradūt, quòd dum annorū ſumma colligitur, quater contrahi & quater multiplicari debet. Plin. lib. 7. cap. 49. De varietate naſcendi, Dat & ea ratio, quam Petoſiris ac Necepſos tradiderunt, & tetartemorion appellant, à trium ſignorū portione, qua poſſe in Italiæ tractu C X X I I. annos vitæ contingere apparet.

¶ Eſt, inquit Budæus, tetartemorion Græcè, qui Latinè quadrans dicitur, id eſt quarta pars ſigniferi circuli, hoc eſt tria ſigna. Ad cuius rei intelligentiam ſciendū quòd numerus duodenarius & Aſtronomicis & Genethliacis familiaris & accommodatus eſt: vnde & aſpectus quadrantales obſeruant, & trientales, ſextantéſque. hos duos extremos trinos & ſextiles vulgò vocant. Quadrantalis aſpectus, qui quadratus etiam appellatur, ſit per trium ſignorum interſtitium, & gradus nonaginta: ob id nonagenarius appellatus. Plin. lib. 2. cap. 15. Martis ſtella, vt propior, etiam ex quadrato ſentit radios ab nonaginta partibus: vnde etiā nomē accepit is motus, primus & ſecundus nonagenarius dictus ab vtroque exortu. Trientalis eſt aſpectus, qui in quatuor ſit ſignis, hoc eſt in tertia parte ſigniferi, quæ conſtant centum & viginti gradibus. Hunc triquetrum Plinius vocat. Sextans autem ſit in ſexta parte ſigniferi, hoc eſt ſexaginta gradibus, & ſignis duobus: ob id ſexagenarius dictus. Semiſſis aſpectus eſt qui ſit per diametrum, id eſt, per lineam circuli dimetientem. Hanc radiationem Mathematici, id eſt Chaldæi, minacem malignámque eſſe dicunt. Hæc ſit à ſigno vno ad aliud ſignum quod ab eo ordine ſit ſeptimum: vt ab ariete ad libram. Triquetrus aſpectus, id eſt trigonus, qui trientem ſigniferi capit, quinto ſigno ſit: vt (verbi gratia) in duobus ſignis quæ tantum inter ſe diſtent, quātum aries & leo. Huiuſmodi radiatio læta fœlixque eſſe dictitatur. Tetragonus, id eſt quadratus, ſit in quarto ab eo à quo inchoatur ſigno, id eſt ab horoſcopo, vt ab leone in ſcorpium. Hāc radiationem triſtem putant. Hexagonus eſt quem ſextantem diximus, quæ ſit in tertio ſigno, eadem benignitate cum trigono prædita. Propterea Plinius lib. 2. cap. 17. De ſexagenario aſpectu loquens, Hic numeros, inquit, ſexangulas mundi efficit formas. Ad prædictis quatuor, Genethliaci etiam cardines quatuor addunt, ortum ſcilicet & occaſum, & meſuranium, quod & meſuranema dicitur (vocabulum vbique in Firmico deprauatum) hoc eſt locus medij cœli, & huic appoſitum locum quod Hypogeon dicitur, hoc eſt punctum ſubterraneum inter ortum occaſumque medium. Vt autem ab ipſe Mathematicus impleatur, & omnes ſuas partes habeat, addunt & alia quatuor loca, quæ pigra deiectáque eſſe dicunt: quòd nullo fermè radiationis fœdere cum hortu, id eſt cum horoſcopo, coniungantur. Hæc ſunt in ſecundo, ſexto, octauo, & duodecimo ab horoſcopo ſigno. Horoſcopus eſt ea pars cœli, quę genituræ tēpore ab orientali parte cœli emergit in hemiſphærium noſtrum, & ortus appellatur: quam ex Cicerone natalem horam & natalitiam appellare poſſumus: ex eius enim obſeruatione natalitia prædicta fiunt, vt ipſe loquitur De diuinatione lib. 2. Poſſumus etiam exortiuam horam vocare. Græci horoſcopum ab horæ natalis notatione appellauerunt. Huic pars per diametrum oppoſita in ſeptimo (vt diximus) ſigno in occidua cœli parte, occaſus appellatur. Ea autem pars cœli quæ triginta partibus ab horoſcopo diſtat, in ſecundo ſigno eaſtenus ab eo in quo horoſcopus inchoatur, Anaphora appellatur, & interdum Epanaphora, quaſi pars iamiam emeritura. Quæ autem pars ſigniferi totidem partibus in demerſis occiduum punctum ſigniferi præceſſerit, quot partibus in emerſis anaphora ab horoſcopo relinquitur, ea pars cœli à Mathematicis Epicataphora dicitur: quod ſignificem præcipitem lucem cœli in octauo ab horoſcopo ſigno. Reliqua duo loca nomina habēt malæ fortunæ & Cacodæmonis. Hæc Budæus.

Teter, tetra, tetrum {[illegible]} Quod eſt malum, fœdum, & pollutum, crudele, & inſuaue: tum ad mentem pertinens, tum ad cæteros ſenſus. vt, Bellua tetra, teterrimus hoſtis, teterrima mens. Plautus Moſtel. 1.

Nullum ædepol hodie genus eſt hominum tetrius.

Abſynthia tetra. Vide A B S Y N T H I V M.

Aqua teterrima. Horat. 1. Serm ſaty 5. Alij legunt deterrima.

Tetra & immanis bellua. Cicero 4. Tuſcul. Ipſam ægritudinem quam nos vt tetram & immanem belluam fugiendam eſſe diximus, non ſine, &c.

Cadauera tetra, Putrida & tabida Lucret. lib. 2.

Cauſa teterrima belli, Peſſima, pernicioſiſſima. Hora. 1. Ser. ſaty. 3.

Colores tetri fœda ſpecie, Quos aciculus auerſatur. Lucr. li. 2.

Teterrime comes mortis, fames. Colum. lib 2. cap 2.

Cruciatus teter. Cic. 2. de Finib.

Cui viperino morſu venæ viſcerum veneno imbutæ,

Tetros cruciatus cient. Et poeta.

Diſcordia tetra. Horat 1 Serm ſaty. 4.

Facinus tetrum Senec. Thyeſt. 2.

Homo teter Sulpitius ad Ciceronem lib. 4. 12. Ita vir clariſſimus ab homine teterrimo acerbiſſima morte eſt affectus. Vetus codex habet deterrimo.

Hyems teterrima. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 14. Nunc tibi a noſtris milites qui duriſſimis & frigidiſſimis locis teterrima hyeme bellum ambulando confecerunt, malis orbiculatis eſſe paſti videréntur?

Libido tetra, Obſcœna Horat. 1. Serm. ſaty. 2.

Morbus teter. Catul. de Leſbia, 72.

Nox tetra nimborum, Nigra & picea caligo atque denſitas nimborum. Lucret. lib 4.

Odor teter. Colum lib. 7. cap 5 26. Virg 3. Æneid.

Ore tetro ſpirans flammas, barbari, pernicioſo. Lucret. lib. 2.

Sanguinis tetri profluuium, Corrupti, purulenti. Lucret. lib. 6.

Sapor teter. Lucret. lib 6.

Sententia tetra. Cic. ad Q. fratr. lib 2. 10.

Spiritus teter. Halitus venenoſos. Horat. 3. Carm. ode 11.

Tenebræ tetræ. Cic. 2. de l. Agraria.

Vlcera tetra. Lucret. lib 5.

Perditorum teterrimus. Cic 1. Tuſcul.

Teter in aliquem Cic. 1. Tuſcul.

Tetrè, tetrius, teterrimè {[illegible]} Aduerb. Cic. 1. de Diuin. Multáq; facere impurè ac tetrè cū temeritate & impudētia. Idē pro Domo ſua. Quòd ſeuerè de religione decerneret, impuriſſimè teterriméque violaſti?

Tetritudo. Acc Philoct. Quod te obſecro, ne hæc aſpernabilem tetritudo mea in occulto faxit. Nonius.

Tetro, tetras, tetrare, Fœdare, horridum obſcurúmve facere. Pacuuius Periboea. Belluarum ac ferarum aduenæ ne tetret loca. Nonius.

T E T H Y S, huius Tethys & Tethyos, datiuo Tethyi {[illegible]} Cœli & Veſtæ filia, cōiux Neptuni & Nympharū mater, vt ait Salluſt. At Ouid. lib. 5 Faſt. videtur ſenſiſſe illā fuiſſe Titani filiā, qui fuit Saturni frater, natu maior. Ait enim,

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn. Vnde & Oceani vxorem illam fuiſſe conſtat, quæ quandoque pro mari ponitur. Tethys autē maior filia fuit Cœli & Terræ. Catul. de coma Berenicie,

Æquora Tethyos. Lucan lib. 3.

Antra ſonnoria Tethyos Stat. 1. Achil.

Cana Tethys. Ouid. 2. Faſt.

Canámque petit Saturnia Tethyn.
Grandæua Tethys. Valer. 2 Argon.
Reciproca Tethys. Silius lib. 3.
Vaga Tethys Lucan. lib. 6.
¶Tetinerim, præteritum antiquum & obſoletum pro tenuerim. Pacuu. Medo,
Crede, quorſum iter tetiniſſe aiunt Acc. Clytemneſt.
Vt quæ tum abſentem rebus dubiis coniugem tetinerit, nunc prodat vitorem. Ex Nonio.

Tetra, à tettara Attico, pro teſſara, quod quatuor ſignificat, nõ niſi in compoſitis Græcis dictionibus reperitur.

Tetracolum, tetracoli (τετράκωλον) Sunt autem tetracola, conuerſiones quatuor membris comprehenſæ, vt tricola tribus: quę tum ſunt elegantiſſima, cùm paria paribus relata habent. Seneca, & illud tetracolo: ſeruiebat forum cubiculo, prætor meretrici, carcer conuiuio, dies nocti iterum. Hanc ideò ſententiam retuli, quia & in tricolis, & in omnibus huius generis ſententiis, curamus vt numerus cõſtet, non curamus vt ſenſus. Idem Seneca alio loco quatuor primi nominis declamatores, primum tetracolum per tranſlationem vocat, vbi ait, Nulli non poſt primum tetracolum præferendus. Ex Turnebo.

Tetradoron, pen. prod. (τετράδωρον) Quatuor palmorum. Plin. lib. 35. ca. 14. Vitruuius lib. 2. Ità quod eſt quoquouerſus quinque palmorum, pentadoron, quod quatuor, tetradoron dicitur.

Tetradrachma, tetradrachmæ, vel Tetradrachmum tetradrachmi (τετράδραχμον) nummus quaternas valens drachmas. Liu. 4 bel. Mac. Ad hoc clypei argentei decem, ſignati argenti octaginta quatuor millia fuere Atticorum, tetradrachmam vocant, trium ferè denariorum in ſingulis argenti eſt pondus. Ibidem, 7. Prælata ſunt in eo triumpho ſigna militaria ducenta triginta: & argenti infecti tria millia pondo, ſignati tetradrachmûm Atticûm centum tredecim millia. Caſſius ad Ciceronem, 12. 13 Nam iam remis tetradrachmis triticum apud Dolabellam eſt, niſi quid nauibus Laodiceorum ſupportaſſet, citò fame pereat neceſſe eſt. Famem inſtantem ſignificat ex caritate frumenti, quum medimnus duodenis drachmis væniret, id eſt ſeni modij Romani & ſemiſextarius noſter ducato vno. Budæus.

Tetragonus, pen. pro. ſiue tetragonum (τετράγωνον) dicitur quadrangulare, ſiue quadratum.

Tetragrammaton, pen. cor (τετραγράμματον) genitiuus pluralis, id eſt, quatuor literarum, vt Nomen tetragrammaton.

Tetrameter, tetrametri, pen cor. quatuor metra ſeu menſuras habens. Verſus dicitur tetrámeter, qui quatuor habet mēſuras, hoc eſt pedes octo. Vnde & Octonarius dicitur ab Latinis, & Quadratus, & longiſſimus.

Tetrans, tetrantis, m g. Quatuor partes. Vitruuius lib. 10 cap. 11. In capitibus circino diuiduntur circinationes eorum tetrantibus in partes quatuor, vel octantibus in partes octo ductis lineis: &c. In tetrantes & octantes dicuntur diuidi circinationes, ſiue rotundationes, quum in partes quatuor, aut octo diuiduntur, ductis à cẽtro ad circumferentiam comparibus lineis, vt æqualia relinquantur ſpatia. Eadem forma dicitur Tetrans, qua & Dodrans.

Tetrapharmacon, pen. cor. (τετραφάρμακον) Cibi genus, quod ex quatuor precioſis obſoniis cõſtabat, phaſiano, ſumine, perna, & emſtulo.
¶Tetrapharmacum, pen. cor. Vnde Tetrapharmacũ emplaſtrum, Celſus lib. 5. cap. 19. Pure autẽ mouendo non aliud emplaſtrum melius, quàm quod expeditiſſimum eſt, tetrapharmacon à Græcis nominatur. Habet pares portiones ceræ, picis, reſinæ, ſeui taurini: ſi nõ eſt, vitulini. Dicitur & Baſilicum emplaſtrum, teſte Galeno lib. 3. ca. 2. De compoſitione pharmacorum ſecundum locos. Baſilicum quidem, ſiue regium, quòd apud maximos & præſtantiſſimos quoſque homines in vſu eſſet.

TETRAPOLIS, pe. cor. (τετράπολις) dicta eſt Antiochia regio cognominata, vt ait Strabo lib. 16. in qua ſunt quatuor inſignia oppida.

Tetraptotum, pen. prod. (τετράπτωτον) nomen dicitur quod per quatuor caſus variatur: vt ſpes, ſpei, ſpem, ſpe.

Tetrarcha, tetrarchæ (τετράρχης) Qui partem regni quartam detinet. Cic. ad Att. lib. 2. 24. Qui regna, qui prædia tetrarchis, qui immanes pecunias paucis dederunt. Lucan. lib. 7.
. . . ſieci, ſed plurima campi
Tetrarchæ, regéſque tenent, magnique tyranni.

Tetrarchia, tetrarchiæ (τετραρχία) Huiuſmodi principatus. Cic. 1. de Diuinat. Tetrarchia regno pecuniáque multatus. Idem pro Deiotaro. Negat vnquam ſe à te in Deiotari tetrarchia pedem diſceſſiſſe.

Tetraſtichon, pen. corr. (τετράστιχον) Græcis dicitur, quum tantum quatuor verſibus ſententia comprehẽditur vt diſtichon, quum duobus Martial. lib 7.
Quòd non inſulſe ſcribis tetraſticha quædam, &c.

Tetricus, penult. corr. vel Tetrica (τετρικὸν) Mons in Sabinis aſper atque arduus. Virgil. 7. Æneid.
Qui Tetricæ horrentes rupes, montémque Seuerum,
Caſperiam colunt. A quo monte
Tetrici (σκυθρωποὶ) dicti ſunt homines, triſtes & ſeueri. Martialis lib. 6.
At quàm non tetricus, quàm nulla nubilus ira,
Quàm placido noſtras legerat ore preces? Colum lib. 8. cap. 11.
Pauonum educatio magis vrbani patrisfamiliæ, quàm tetrici ruſtici curam poſcit.
Luſtra tetrica Seuera, ſiue horribilia. Lactantius. Stat. 9. Thebaid.
Puellæ tetricæ. Ouid. 1. de Arte.

Tetricitas, pen. cor. tetricitatis (σκυθρωπότης.) Ouid. ad Piſonem.
Talis ineſt habitus, qualem nec dicere mœſtum,
Nec fluidum, læta ſed tetricitate decorum Poſſumus.

Tettigometra, pen prod. (τεττιγομήτρα) Cicadarum matrix, vt Ortygometra coturnicum.
¶Tetuli, Præteritum antiquum pro tuli. Acc. Andromed.
Donec tu auxilium Perſeo tetuliſti mihi Vide Nonium.

TEVCA (Τεῦκα) regina Illyriorum, quæ ob caſtitatis meritum meruit vt lõgo tẽpore viris fortiſſimis imperaret, & Romanos ſæpe frangeret. Hæc, vt ait hoc eſt Plin. lib 34 cap 6. P. Iunium, & T. Coruncanum, legatos ſumma Romanorum iniuria interemit.

TEVCER, vel Teucrus (Τεῦκρος) Scamandri Cretenſis filius, in Troade vnà cum Dardano genero regnauit, vnde Iliẽſium regum fluxit origo.
Maximus parer Teucrus. Virg 3. Æn. Alter fuit Telamonis filius, ex Heſiona Laomedontis regis filia, & Priami ſorore. Is Salaminã Cypri condidit, vt teſtatur Iuſtinus lib. 44. Horat. 4. Carm. ode 9.
Primúſue Teucer tela Cydonio
Direxit arcu.
Hic ab Homero ſagittis peritiſſimè vſus, vt inquit Acron, inducitur. Fuit & Teucer, quidam Cyzicenus, qui ſcripſit de terra quę profert aurum: de Cyzicenorum rebus aliá que complura à Suida commemorata.

TEVCRVS Poſſeſſiuum (Τεύκριος) Idem quod Troianus, vt eſt apud Virgilium.
Campi Teucri. Stat 1. Achil.

TEVCRIA, Teucriæ (Τευκρία) Virg 2. Æneid.
Ergo omnis longe ſoluit ſe Teucria luctu.

TEVCRIS, huius Teucridis, pen. corr. f. g. Teucri filia. Cic. Attic. lib, 1. epiſt. cuius initium, Et mea ſponte: Teucris illa lentum ſanè negotium. hoc eſt (ænigmate enim loquitur) C. Antonius collega meus, olim cum L. Catilina ita coniunctus, vt illi regnum Conſul non aliter quàm Teucri filia Dardano cõparare poſſe crederetur: ita porrò libidinoſus, vt Teucris potius quàm Teucer ſit appellandus.

Teuchites, pe pen. m. g (τευχίτης) Iunci odorati ſpecies laudatiſſima, à loco in quo naſcitur nomen habens. Plin. lib. 12. cap. 18. Laudatiſſimus ex Nabathæa iuncus, cognomine teuchites, proximus Babylonius, peſſimus ex Africa, ac ſine odore. Eſt autem rotundus, vinoſæ mordacitatis ad linguam. Syncerus in confricando odorem roſæ emittit, rubentibus fragmentis. Dioſcorides τευχῖτιν appellat fœminino genere, reſpiciens nimirum ad nomen generalius σχοῖνον, quod etiam in fœminino genere ab eodem vſurpatur.

Teucrion (τεύκριον) Herba. Plin. lib 25. cap 5. Inuenit & Teucer eadem ætate teucrion, quem quidam hemion vocant: ſpargentem iuncos tenues, folia parua, aſperis locis naſcentem, auſtero ſapore, nunquam florentem. Neque ſemen gignit. Medetur lienibus Cõſtátque ſic inuentam: Quum exta ſuper eam proiecta eſſent, adhæſiſſe lieni, eúmque exinaniſſe. Ob id à quibuſdam ſplenion vocatur. Narrant ſues qui radicem eius edunt, ſine ſplene inueniri. Idem lib. 24. cap. 15. Chamædrys herba eſt, quæ Latinè triſſago dicitur. Aliqui eam chamædropẽ, alij teucrion appellauere. Folia habet magnitudine mentæ, colore & diuiſura quercus.

Teuderium (Τευδέριον) Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Vrbs Germaniæ: hodie Padeburna, vulgò *Padborn*.

TEVMESVS, pen. prod. (Τευμησσός) Mons Bœotiæ, à quo leo Teumeſius dictus, inauditæ magnitudinis, qui omnibus terrori erat, quem Hercules adhuc penè puer occidit, eíque pellẽ detraxit, qua poſteà pro pallio ſemper vſus eſt. Eſt etiam hoc nomine fluuius, & regio, & paruulum oppidum in Thebanis finibus. Hic leo à Ioue in cœlum trãſlatus dicitur, vt gloriæ Herculis conſuleret, qui eum inermis occiderat.
Amnis Teumeſius. Stat. 9. Thebaid.
Cornua Teumeſia. Stat. 1. Thebaid.
Leo Teumeſius. Stat. 4. Thebaid.

TEVTATES, penultima producta (Τευτάτης) lingua Gallica dictus eſt Mercurius, qui ab illis humano ſanguine placabatur. Hunc Plato inuentorem fuiſſe Geometriæ & Aſtronomiæ atque talorum ſcribit. Lucan. lib. 1.
Et quibus immitis placatur ſanguine diro
Teutates, horrénſque feriſque altaribus Heſus. Vide Lactantium libro 7.

TEVTHA (Τεῦθα) Vide TEVCA.

Teuthalis, pen. cor theutalidos (τευθαλίς) Herba, quam alij à frequentia geniculorum polygonaton appellant, alij polygonon. Plin lib. 27. cap. 12 Vulgus noſtrum centimodiam & ſanguinariam & geniculatam appellat.

TEVTHIS, Quidam ex Græcorum principibus, qui ad Troiam nauigaturi in Aulide conuenerant: qui cùm forte ab Agamemnone diſſideret, atque ob id retro ſe in patriam vellet recipere, Mineruam diſſuadentem, atque adeò remorantem haſta vulnerauit.

TEVTHIS, teuthidis (τευθίς) Piſcis eſt oſſe oblongo atque exerto munitus, ſed corde carẽs. Theodorus ex Ariſtotele loliginem vertit. Hinc Themiſtocles Eretrienſibus ignauiam obiiciens, dictitabat eos teuthidi perſimiles, μάχαιραν μὲν ἔχειν, καρδίαν δὲ μὴ ἔχειν, hoc eſt, gladios quidem eos habere, cor autem non habere.

TEVTHRANIA (Τευθρανία) Plinius lib. 5. ca 3. Regio eſt ſupra Aolida & partem Troadis in mediterraneo, quam Myſi antiquitùs tenuere. Stephanus Theutraniam à Teuthrante dictam eſſe cenſet Hinc

TEVTHRAS, Theutrantis (Τεύθρας) rex Myſiæ quem Stephanus & Euſtathius patrem Theſpij dicunt, filium Pandionis: quorum ſententiam Ouidius ſecutus videtur, quum Teuthrantiam turbam Theſpij quinquaginta filias ab Hercule compreſſas monet, epiſt. 9. Alij autem Teuthrantiam turbam non ab hoc Teuthrante, ſed à Teuthrante Atticę oppido dictam eſſe volunt: vbi admirãda pictura videbatur, vt hæc ab Hercule geſta erant, ad quam viſendam Germanicus Cæſar ſuo carmine deſcendiſſe ſe teſtatur.

Teuthranteus, pen. pro. Adiect. (Τευθράντειος.) Ouid 2. Metam.
Peneúſque ſenex, Teuthranteúſque Caycus.

TEVTONI, pen. cor. (Τεύτονες) Qui & Teutones & Teutonici dicuntur Plinio lib. 4. cap. 14 Germaniæ populi, ſic dicti à Teutono Deo, quem terra ortum exiſtimabant. Lucan. lib. 6.
Cantaber exiguis aut longis Teutonus armis.

Teutonicus, pen. cor. Adiectiuum (Τευτονικός) vt Teutonici capilli, quales Teutones geſtare ſolent, hoc eſt flaui. Martial. lib. 14. Propert. lib. 3 eleg 3.

& Teutonicas Roma refringat opes.

Foros Theutonicus. Lucan. lib. 1.

TEUTOBADI, Vide TEUTOBACAS.

Texo, texis, texui vel texi, textum {[illegible]} texere, Struere, componere, concinnare, conſtruere: quod propriè de tela dicitur. Terent. Heaut. 2.3.

Texentem telam ſtudioſè ipſam offendimus.

Veſtes texere. Tibul. lib. 2. eleg. 3.

¶ Ea tela texitur, & ea vivendi ratio incitatur in civitate, Proverbialiter à Cicerone dictum, pro, Id iam in civitate paſſim fieri conſpicitur. Cic. 3 de Orat. Ego verò, inquit Craſſus, ac doleo quidem illos viros in eam fraudem in Rep. eſſe delapſos, quanquam ea tela texitur & ea incitatur in civitate ratio vivendi, ac poſteritati oſtenditur, ut eorum civium quos noſtri patres non tulerunt, iam ſimiles habere cupiamus.

Fiſcellam texit hibiſco. Virg. eclog. 10.

Flores texere. Ovid. 10. Metam.

Baſilicam texere, Conſtruere, metaphoricè dictum. Cic. ad Attic. lib. 4. Paulus in medio foro baſilicā iam penè texuit iiſdem antiquis columnis.

Carina texta ſuis coſtis. Ovid. epiſt. 15.

Navigium texere, Conſtruere. Plin. lib. 13. cap. 11.

Nidos texere. Quint. lib. 2. cap. 16.

Sepes texendæ. Virg. 2. Georg.

¶ Togam texere alicui, per tranſlationem. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. Sed tamen togam prætextam texi Oppio. Interpres texi, ornavi interpretatur.

Cauſas texere lethi. Propert. lib. 3. eleg. 7. 6.

Epiſtolas texere, Ornare. Cic. ad Pætum, lib. 9. 21. Epiſtolas verò quotidianis verbis texere ſolemus.

Texere opus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 21 Sanè texebatur opus luculente, hominique digo ras aliquā & orationi ponderis adferebat.

Plagas texere. Cic. 4. Acad. 26. Vt quum plus uno verum eſſe non poſſit, iacere neceſſe ſit tot, tam nobiles diſciplinas, quàm de oculorum ſenſuumque reliquorum mendacijs, & de ſorite, aut pſeudomeno, quas plagas ipſi contra ſe Stoici texuerunt.

Textus, Participium {[illegible]} Virgil. 2. Aeneid.

Adamas textus, Vide ADAMAS.

Iter textum cæcis parietibus. Hoc eſt, Cæcū iter intextis parietibus. Servius, Hypallage eſt. Virgil. 5 Aeneid. 118.

Textus, huius textus {[illegible]} Plin. lib. 9. cap. 35. Alterno textu fulgentibus, toto capite crinibus &c. Idem lib. 18. cap. 7. 21. Grana in ſtipula crinito textu ſpicantur.

Textum, texti {[illegible]} Martial. lib. 5.

Et dona matrum vimineo ferunt texto.

¶ Textum orationis, pro Stylo. Quintil. lib. 9. cap. 4. Neque illud in Lyſia dicendi textum tenue atque raſum lætioribus numeris erat corrumpendum.

Illuſtre textum coronæ, Corona è lauro cōtexta. Stat. 6. Thebaid.

Purpura tempe mihi, pretioſaque texta dabuntur. Ovid. epiſt. 16.

Pinea texta carinæ. Catul. Argon. 59.

Clypei non enarrabile textum, Contextura, vel ſculptura. Virgil. 8. Æneid.

Textilis, & hoc textile, pen. cor. {[illegible]} Quod textum eſt. Cic. 5. Tuſc. Collocari iuſſit hominem in aureo lecto ſtrato pulcherrimo, textili ſtragulo, magnificis operibus picto. Virg. 3 Æneid.

Textilibúſque onerat dona.

Textilia ſerta. Martial. lib. 6.

Textilis veſtis, ante cuius uſum fuit nexilis veſtitus. Lucret. lib. 5.

Nexilis ante fuit veſtis, quàm textile tegmen.

Auro textili fulgens monile, Auro intertexto. Senec. Medea, 7.

Textilis pictura, quæ in tapetis fieri aut tela ſolet. Cicero 6. Verr.

Nego ullam picturam neque in tabulis, neque textilem fuiſſe, quin quæſierit, inſpexerit, &c.

Textilis pellis. Cic. 2. Tuſc. Tunicam intelligit ſanguine Centauri tinctam, quam Deianira Herculi dedit. Verba ſunt Herculis.

Textilis umbra palmitis, Quæ multis palmitibus intertextis fit. Martial. lib. 12.

Textile, Subſt. Liu. Decad. 5 li. 5. Navis regia onerata Macedonicis ſpolijs, non inſignium tantùm armorum, ſed etiam regiorum textilium Ibidem, Tabulæ pictæ, textilia, tantum argenti, cælati tantum auri, &c.

Textor, textoris, maſc. gen. {[illegible]} Qui texit. Cic. pro Plancio, Si pro fabro, aut pro textore emimus. Iuven. Saty. 9.

-pingues aliquando lacernas

Munimenta togæ, duri, craſſique coloris,

Et male percuſſas textoris pectine Galli.

Textores limbularij apud Plautū in Aulularia, qui limbos ad veſtium ornatum texunt. Turnebus.

Textorius, Adiectivum Senec. epiſt. 114. Textorium, inquis, totum me hercule iſtud eſt, quod tùm maximè agitur, diſſilio riſu.

Textrix, textricis, pen. prod. fœm. gen. {[illegible]} Quæ texit. Tibul. lib. 2. eleg. 1.

Atque aliqua aſſidue textrix operata Minervam Cantat.

Textura, texturæ, pen. prod. {[illegible]} Opus, ſive actus ipſe textoris vel textricis.

Tenuis textura. Lucret. lib. 3.

Textrina, textrinæ, pen. pro. {[illegible]} Locus in quo texitur. Cic. 6 Ver. Nulla domus in Sicilia locuples fuit, ubi iſte non textrinā inſtituerit.

Textrina {[illegible]} Ars ſeu ſcientia texendi. Plin. lib. 11. cap. 24 Quàm non ad hoc videtur pertinere cribratæ peritias telæ, & quædam politura artis ipſa per ſe ratio pulio textrinæ. Vetus exemplar ſic habet, Et quædam politura arte, ipſa per ſe tenax ratio tramæ?

Textrinum, textrini, pen. prod. {[illegible]} Locus in quo texitur. Cic. 6. Ver. Quod tamen iſte textrinum per triennium ad muliebrem veſtem conficiendam fuit.

Textiuilitium, Vide TITIVILLITIUM.

T H

THAIS, {[illegible]} Alexandrina, nobilis meretrix fuit, quæ Atticam iuventutē in ſui amorē pellexit. Hanc ſuis carminibus celebravit Menander, comicus poeta Græcus, unde & Menādrea dicta eſt. Propertius lib. 2 eleg. 6.

Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim

Tanta, in qua populus luſit Erichthonius. Dictam putant nonnulli à pavone [illegible], Pavo. Alij malunt dictam quaſi Daidem d verſa in th. Dais Latinè fax dicitur, à verbo [illegible] accendo, uro. Ad quod videtur alludere Parmeno Terentianus Eunuch. 1. 2. Accede ad ignem hunc: iam caleſces plus ſatis. Ignē vocat Thaidem, cuius amore Phædria urebatur. Fuit & Thais altera, à divo Paphnutio admonita, quæ relicto meretricio, ſancta mulier evaſit. Nam ignotus ad eam ingreſſus, ſecretum petebat magis ac magis: illa verò dicente neminem niſi Deum poſſe conſpicere: ille inopia hac occaſione, ad Deum eam ac religionem, eam eſt exhortatus, qui poſſet etiam occulta conſpicari & plectere. Volaterranus lib. 20.

THALAMAE {[illegible]} Vrbs Meſſeniæ, teſte Stephano. Paſiphaës templo & oraculo nobilis: ut docet Plutarchus in Agide. Hinc fit gentile Thalamata, {[illegible]}.

Thalamegus f. g. pen. prod. quia Græcis per ē ſcribitur, eſt navis à Philopatore Ægyptio rege primùm ſtructa, qua Nilum & Ægypti foſſas navigaret, eo uſu, ut intra thalamum in regia ſibi eſſe videretur, magnitudine ſemiſtadij, latitudine cubitorū triginta & amplius, nec longis navibus nec rotundis omnino ſimilis, prora puppique duplici, fundo lato planóque. Strabonis interpres li. 17. thalamiferas naves haſce appellavit, quibus Ægyptij frequenter vectentur ſolatij cauſa. Oblectantur, inquit, mirum in modum in ſcaphis thalamiferis. [illegible] ſic enim habent Græca. Suetonius in Cæſare cap. 52 Dilexit maximè Cleopatram, cum qua & convivia in primam lucem ſæpe protraxit, & eadem nave Thalamego penè Æthiopia tenus Ægyptum penetravit.

Thalamus, thalami, pen. cor. maſ. gen. {[illegible]} Coniugis utriuſque cubiculum. Virg. 9. Æneid.

Ferrei que Eumenidum thalami. Sæpe autem apud poetas pro ipſo coniugio ſumitur.

Certamen thalami. Ovid. 10. Metam.

Conſors thalami, Coniux, Vxor vel maritus. Ovid. 10 Met.

Cultus thalamus ebore & teſtudine. Ovid. 2. Metam.

Geniales thalami. Claud. 2. in Ruff.

Iugales thalami. Valer. 1. Argon.

Marmoreus thalamus. Virgil 4. Æneid.

Vidui thalami. Valer. 2. Argon.

Apparare thalamos. Senec. Troad. 10.

Expertem thalami vitam degere, Expertem cōiugij. Virg. 4. Æn.

Felici thalamo dotare aliquam. Senec. Troade, 10.

Habet aliquem thalamus, Qui incumbit thalamo. Virg. 6. Æneid.

Indulgere thalamis. Valer. Flacc. 2. Argon.

Inire thalamum. Ovid 4. Metam.

Invadere thalamum alicuius. Virg. 6. Æneid.

Lædere thalamos ſtupro. Senec. Herc. fur. 6.

Miſcere thalamos. Senec. Hippol. 12.

Petere thalamos. Ovid 6. Metam.

Tenere thalamos alicuius. Senec. Octav. 5.

Pudicos thalamos uio arc. Ovid. 1 Amor. eleg. 8.

Thalamos, pro alveolis apium. Virg. 4. Georg.

Poſt, ubi iam thalamis ſe compoſuere, ſiletur In noctem.

Thalaſsicus {[illegible]} color, ſimilis fluctibus marinis. Græci enim thalaſſan mare dicunt. Plautus,

Neſcio quis tecum incedit ornatu thalaſſico. Idem Milit. 16.

Palliolum habeas ferrugineum: nam is color thalaſſicus.

Thalaſſinus, pen. cor. {[illegible]} ut Veſtis thalaſſina. Lucret. lib. 4. Hoc eſt Veneti coloris & marini.

Thalaſsio {[illegible]} carmen nuptiale, ita dictum à voce quam in nuptias afferebant, quæ erat thalaſſius. Liu. 1 ab Vrbe, Signóque dato iuventus Romana ad rapiendas virgines diſcurrit: magna pars fortè, ut in quem quæque inciderat, raptas quaſdā forma excellentes primoribus Patrum deſtinatas, ex plebe homines, quibus datum negotium erat, domos deferebant. Vnam longè ante alias ſpecie ac pulchritudine inſignem a globo Thalaſſij cuiuſdam raptam ferunt: multiſque ſciſcitantibus cuinam eam ferrent, identidem, ne quis violaret, Thalaſſio ferri clamitatum, inde nuptialem hanc vocem factam. Varro ſcribit Thalaſſionem in nuptijs ſignum eſſe lanificij. Thalaſſionem enim vocabant quaſillum vas lanificiis aptum. Plutarchus vero hanc in nuptiis vocem primò habitam fuiſſe affirmat, quòd Græcia [illegible] lanificium vocant, ea ratione ut provocarentur virgines ad opera, & potiſſimùm ad lanificium. Catulli Epithal. Iuliæ. 56. -ſatis diu

Luſiſti nucibus lubet iam ſervire Thalaſſio. Hoc eſt, nuptiis, matrimonio. Declinatur enim Thalaſſius, thalaſſij, ut in hoc Catulli loco: & Thalaſſio, thalaſſionis, ut apud Martialem libro 1. ad Cornelium, Quid ſi me iubeas, Thalaſſionem Verbis dicere non Thalaſſionis? Hoc eſt, ſcribere, vel canere epithalamium. Dicitur & Thalaſſus, thalaſſi. Martial. lib. 12.

Barbatus rigido nupſit Caliſtratus Apro

Hac qua lege viro nubere virgo ſolet.

Præluxere faces: velarunt flammea vultus:

Nec tua defuerunt verba thalaſſe tibi.

Dos etiam dicta eſt. Nondum tibi Roma videtur

Eſſe ſatis, expectas nunquid & ut pariat. Eſt igitur Thalaſſus nuptiarum deus, qualis apud Græcos Hymeneus. Eſt, & carmen nuptiale.

Thalaſſomeli, pen. cor. {[illegible]} Indeclinabile, Vnguentum quod fit æquis portionibus aquæ maris, mellis, imbris, fictilique vaſe depicato conditum. Plin. lib. 31. cap. 6.

Thalaſſius Thalaſſus. Vide THALASSIO.

THALES {Θαλῆς} Mileſius, vnus è ſeptem, primus omnium aſtrologiæ ſecreta penetrauit. De Vrſa minore diſſeruit, vt ait Callimachus: vt Eudemus, Solis eclipſim primus prædixit: vt Hippias & Ariſtoteles, inanimes etiam animas putauit, idque ex magnete lapide deprehendiſſe. Huic tripus aurea à piſcatoribus Mileſiis reperta, dum res in lite verteretur, ex oraculo Apollinis iudicantis, eam ſapientiſſimo dari oportere, delata eſt. Deinde per manus omnibus ſapientibus tradita, ad Solonem peruenit, qui illam Delphos remiſit ad Phœbum, vt qui deûm hominúmque ſapientiſſimus eſſet. A Thalete Ionica fluxit diſciplina, ſicut à Pythagora Italica. Exceſſit Olympiade LVIII. dum gymnicum certamen ſpectaret, æſtu ac ſiti lapſus, iam ſenex. Ex Diogene Laertio.

THALES, poeta Lyricus Cretenſis, quem è Creta Solon Spartam miſit, cuius odis ac poeſi Spartani deliniti, animorũ feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam caſtigabant. Plutarchus in Solone.

THALESTRIA {Θαλήστρια} regina Amazonum, quam alij Minitheam vocant. Hæc cum trecentis mulieribus occurrit, trigintaquinque dierum inter confertiſſimas gentes itinere facto, Alexandro in Hircania res gerenti, vt liberos ex rege ſuſciperet: & vt viſa eſt votũ impleſſe, diſceſſit. Strabo lib. 11. Curtius lib. 6. Thaleſtrim vocat.

THALIA, pen. pro. Vna eſt Gratiarum. Græcè Θάλεια, à θάλλω germino, vel vireo: quoniam in longum tempus poetarum laus parta vireſcat. Vide MVSAE.

Argute Thalia. Horat. 4. Carm. ode. 6.

Laſciua Thalia. Stat. 1. Sylu. 1.

Thaliarchus, aſpiratè in Horatio prima ſyllaba ſcribi debet, vt nomen proprium ſit, in quo inſit ſignificatio magiſtri, & domini conuiuij, qui & ſympoſiarchus vocabatur. Nã thalia cõuiuium etiam græcis ſignificat. Ex Turnebo.

Thalictrum {Θαλίκτρον} Dioſcoridi, Herba folia coriandri habẽs, pinguiora paulò, caulem papaueris. Plin. lib. 27. cap. 13.

THALLI {Θαλλοί} dicuntur in porris & cæpis & alliis medij ſtipites, à verbo Græco θάλλειν, id eſt vireſcere. Vnde & pro germine arborum ponitur. Colu. lib. 11. cap. 3. 48. Thalli cæparum vertis proſternentur, tutiúſque ſemen excutietur.

Thallophori {Θαλλοφόροι} dicti qui Athenis in Panathenæis oleæ ramos geſtabant. Erant ij vt plurimum ſenes. Vnde per iocum tallophori dicuntur, qui ad munera obeunda ſunt inutiles. Calepinus.

Thalyſia {Θαλύσια} Feſta erant apud Athenienſes, quibus, fructibus omnibus in horrea conuectis, diis primitias conſecrabant: dicta ἀπὸ τοῦ θάλλειν propterea quòd idcirco præcipuè fierent, vt quæ ſucciſa erãt, poſſent reuiteſcere. Vide Cæl. Rhodig. lib. 12. cap. 17.

Thamyras, pen. corr. {Θάμυρις} Thraca poeta. Feruntur ipſius in theologia verſus ad tria millia, quum pulchritudine omnes præcelleret, ab initio mares dilexit: deinde præter conſuetudinem Muſas amauit, ac cum iis de cantu certauit, hac conditione vt victor complexu poliretur: victus, quod eis luberet, pateretur. Itaque ſuperatus, & oculis & lyra priuatus eſt: ex quo prouerbium manauit in eos qui præter ingenium proprium aliquid agunt, Thamyras inſanit. Vide Eraſmum in Prouerbiis. Stat. 4. Thebaid.

Thanatos {Θάνατος} Inſula in Oceano Gallico, Britanniæ (vt Solinus refert) proxima, frumentariis campis in primis fœlix: venenis autem adeo aduerſa, vt non modò ſerpentem nullum educet, verum etiam aliunde importatum ſtatim enecet: vnde & à ſerpentum morte nomen creditur accepiſſe.

Thapſacus, pen. corr. {Θάψακος} Vrbs Syriæ ampliſſima, ad Euphratem fluuium, cuius meminit de Cyri expeditione lib. 1. Xenophon.

Thapſus {Θάψος} Inſula decem ſtadiis à Sicilia diſtans, verſus Syracuſas, plana, & quàm minimum è mari eminẽs, adeò vt vndis merſa videatur. Vnde & Thapſus dicta eſt ἀπὸ τοῦ θάπτεσθαι, quòd in mari quodammodo ſepulta videatur. Virg. 3. Aen. Thapſúmque iacentem.

Thapſia {Θαψία} Frutex eſt tota ſpecie ferulæ ſimilis, gracilior tamẽ caule, folio fœniculo ſimili: vmbellas habens in ſingulis geniculis anetho ſimiles, & in iis florem luteum: ſemen autem modicè latum, minus quàm ferulæ: radix eſt prægrandis, intus candida, foris nigra, craſſiore cortice veſtita, & acris. Colligunt ex ea liquorem eiuſdem nominis, effoſſa circa eã terra, vulneratoque cortice. Dicta Thapſia à Thapſo inſula, in qua primùm creditur inuenta. Vide Pliniũ libr. 13. cap. 22. & Dioſcoridem lib. 4.

THASVS {Θάσος} oppidi nomen, teſte Herodoto lib. 2. Quinetiam in Thaſum profectus ſum, vbi inueni templum à Phœnicibus conditum, qui ad inueſtigandum Europam nauigantes, Thaſſum condiderunt, &c. Eſt & Thaſus, inſula in Ægeo mari prope Thraciam vino ſuo & nuce optima, cuius Varro meminit, celebris. Vnde Thaſiæ vites. Virg. lib. 2. Georg. Plin. lib. 14. cap. 7. Nunc vulgo dicitur *Thaſo*, aliis *Thaſſo*, aliis *Taxo*.

Nemoroſa Thaſos. Stat. 4. Thebaid c7.

Thaſius, Adiectiuum, vt Nux Thaſia, quæ & Græca dicitur & Amygdala. Macrob. lib. 3. Saturn. cap. 18.

Thaſij, Populi in Thaſo habitantes. Fuit hæc inſula aurea vocitata, propter aurum quod illic effodiebatur.

THAVMACIA {Θαυμακία} Magneſiæ oppidum, ita dictum à Taumaco Pœantis patre: cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 9. Stephanus Thaumaciam alteram collocat ad ſinum Maleacum.

THAVMANTIAS, Thaumantiadis, pen. cor. {Θαυμαντιάς} dicitur Iris, filia Thaumantis & Electræ filiæ Oceani, nuntia deorum in rebus malis, vt Mercurius, in bonis. Cæterùm & ex admiratione hoc nomen accepit, quæ admiratio de eius coloribus naſcitur. Author Seruius in illud Virgilij Æneid. 9.

Ad quem ſic roſeo Thaumantias ore locuta eſt. θαῦμα enim Græce, miraculum ſignificat.

THAVMANTIS, huius Thaumantidis. Idem {Θαυμαντίς} vt

Imbrifera Thaumantis. Stat. 3. Sylu. 3.

Thaumanteus, pen. prod. Adiectiuum {Θαυμάντειος}

Virgo Thaumantea. Ouid. 14. Metam. ad finem.

THEAGENES, Tres Athenis diuerſis temporibus fuiſſe Suidas refert. Vnum qui de Homero ſcripſit. Alium qui καπνός, id eſt fumus eſt cognominatus, quòd multa promittens nihil præſtaret: pauper enim erat ac diues videri volebat. Tertius, vir potẽs ac diues Athenis, qui liberalitate ac beneficentia publice ac priuatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias, athletam, patria Thaſium, qui CXL. coronas ex certaminibus retulit.

Theamedes {Θεαμήδης} Lapis contrariam magneti habens naturam. Nam vt ille ferrum occulta quadã naturæ vi ad ſe attrahit, ita Theamedes reſpuit repelliſque. Plin. lib. 36. cap. 16.

THEANGELA {Θεάγγελα} Cariæ oppidum, vnum ex iis quæ ab Alexandro magno Halicarnaſſo fuerunt attributa. Author Plin. lib. 5. ca. 29.

THEANO, pen. prod. {Θεανώ} Metapontina, ſeu Creſſa genere, mulier Pythagorica, vxor Brontini Crotoniatæ. Scripſit commentarios in Philoſophia, de virtute, poemata quoque & apophthegmata Pythagorica. Author Plutinus. Theano item apud Homerum memoratur.

Theano alia fuit Metapontina, aut (vt alij ſcribũt) Thuria, Leophronis filia, & vxor Brontini: eius ſcripta enumerantur à Suida.

THEANVM, pen. prod. {Θέανον} cognomine Sidicinum, Apulæ oppidum; Authore Cicerone in oratione pro Cluẽtio, & Strabone lib. 6. Horat. 1. epiſt. 1. Nunc vulgò dicitur *Teano*.

Theatrum, theatri, pen. prod. {θέατρον, θεατρῶν} à verbo θεάομαι, quod videre ſignificat. Eſt autem ædificium, in hemicycli ſpeciem factum, ad vidẽda ſpectacula idoneum. Cic. 2. de Finib. Tanquam è theatro exeamus. Iuuenal. Satyr. 10.

-Iamne & illum

Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ

Torrentem, & pleni moderantem fræna theatri. Demoſthenem ſcilicet.

THEATRVM, ſpectãdi locum in theatro Senatores in imis gradibus ante omnes habuerunt: quod inſtituere curules ædiles, Catulum iuſſu, Atilius Serranus, & L. Scribonius Libo. fecit poſtea ſua lege L. Roſcius Otho, Ciceronis ætate, alteram in populo diſtinctionem: tulit enim, vt equeſter ordo ſeorſum à plebe in XIIII gradibus ſederet, ne tamen equitibus exceptis, qui ſiue ſuo, ſiue fortunæ vitio decoxiſſent, cui generi certum locum aſſignauit, pœna irrogata, ſi in aliis ſediſſent. Hinc illud in Antonium, oratione 2. Tenéſne memoria, te prætextatum decoxiſſe? patris, inquies, iſta culpa eſt. Cõcedo: illud tamẽ audaciæ tuæ, quod ſediſti in quatuordecim, cũ eſſet lege Roſcia decoctoribus certus locus cõſtitutus, quãuis quis fortunæ vitio non ſuo, decoxiſſet. Primùm igitur ſenatores in ſedibus ante primis conſidebant. Secundo loco proxime ſediſſe equites putabam, cùm, exceptis magiſtratibus & ſenatoribus & magiſtratibus dignitate anteirent: ſed à Cornelio Tacito monitus opinionem mutaui. Is enim, ſediſſe quidem in XIIII ordinibus equites, narrat, non tamen ante plebem, ſed confuſè, tantum vt XIIII ordines haberent. Hero, inquit lib. 15, equitum Romanorum locos ſedilibus plebis anteपoſuit apud circum. Nam ad eam diem indiſcreti ibant: quia lex Roſcia nihil, niſi de XIIII ordinibus, ſanxit. Ex libro noſtro de legibus Romanis.

Fundamenta alta theatri. Virg. 1. Æneid.

Cuneatum theatrum, Vide CVNEVS.

Arcto theatro ſtipata Roma. Horat. 2. epiſt. 1.

Magna theatra. Lucret. lib. 4.

Marmoreum theatrum. Ouid. 2. Amor. eleg. 7.

¶ Theatrum pro ipſo ſpectaculo. Martial. 1.

Quicquid in Orpheo Rhodope ſpectaſſe theatro

Dicitur, exhibuit Cæſar arena tibi. Plin. in Panegy.

Curua theatra. Ouid. 1. de Arte.

Feſta theatra, In quibus ludi ac dies feſti celebrantur. Ouidius 3. Metamorph.

In theatro ac ſpectaculis. Cic. ad Att. lib. 2. 34.

Habere theatrum ſane bellum. Cic. Att. lib. 13. 77.

¶ Theatrum, pro Ipſis ſpectatoribus. Quint. lib. 6. Tunc eſt commouendum theatrum quum ventum eſt ad ipſum illud quo veteres tragœdiæ comœdiæque clauduntur, Plaudite.

Spiſſa theatra. Horat. 2. epiſt. 10.

Clamoſi turba theatri. Stat. 3. Sylu. 5.

Theatra reclamant. Cic. 3 de Orat. Hoc eſt ſpectatores.

¶ Verſari in theatro, per trãſlationem, pro Eſſe in aliquo loco conſpicuo ante omnium oculos. Cic. 7. Verr. Sic obtinui quæſturam in prouincia Sicilia, vt omnium oculos in me vnũ coniectos arbitrarer vt me quæſturámque meam quaſi in aliquo orbis terræ theatro verſari exiſtimarem.

Ingenij theatrum. Cicero de cla. Orat. Cum forum Populi Rom. quod fuiſſet quaſi theatrum illius ingenij.

Theatrum virtutis, conſcientia. Cic. 2. Tuſcu. Omnia enim benefacta in luce collocari volunt: ſed tamen nullum theatrum virtuti conſcientia maius eſt.

Matribus theatris propoſitæ eius virtutes. Cic. pro Rabirio Poſthumo. Multas equidem C. Cæſaris virtutes magnas incredibiléſque cognoui, ſed ſunt cæteræ maioribus quaſi theatris propoſitæ.

Magnum theatrum habet iſta prouincia. Cic. ad Silium, lib. 13. 65. Summa eius epiſtolæ hæc eſt, vt ornes omnibus rebus Neronem, ſicut inſtituiſti, atque feciſti. Magnum theatrum habet iſta prouincia, non vt hæc noſtra, adoleſcenti nobilis, ingenioſi, abſtinentis commendationem atque gloriam. Id eſt multos ſpectatores: Vel vt alij volunt, magnam fortunam, qualis in theatro eſſe ſolet.

Magno theatro ſpectata familiaritas, Permultis cum peritis. Cic. ad Corniſicium, libro 12. e8. Non modò te, cui noſtra omnia notiſſima ſunt, ſed neminem in Pop. Romano arbitror eſſe, cui ſit ignota ea familiaritas quæ mihi cum L. Lamia eſt. Etenim magno theatro ſpectata eſt tum, cùm eſt ab A. Gabinio Conſule relegatus, quòd libere & fortiter ſalutem meam defendiſſet.

Theatricus, pen. cor. adiect. {θεατρικός} Nomẽ poſſeſſiuum: vt Spectacula theatrica.

Theatralis,& hoc theatrale,pen prod {[illegible]} Idem.Cic.pro Seſtio. Theatreles gladiatoriſque conſeſſus.

Humanitas indecora & theatralis. Quint.lib.2.cap.2.

Lex theatralis Quint.lib.3.cap 6.

Operæ theatrales Tacit lib 1.

Theatridium, theatridij {[illegible]} Diminut.forma Græca à theatro deductum, quaſi paruum theatrum:non enim theatrulum dicimus, Varr.lib.3.de Re ruſt.cap.5,Inter has & exteriores gradatim ſubſtructum vt theatridium auium: mutuli crebri in omnibus columnis impoſiti,ſedilia auium.

THEBAEI {[illegible]} Populi Thebas ciuitatem Ægypti incolentes.

Thebaicæ,ſeu thebaides, dicuntur palmæ geocroſiotes. Plin. lib 5. cap 28,Carne palmæ placent, cruſta thebaicę,ſacco vuæ & caryotæ. Idem lib.13 cap.4.Thebaidis fructus in cados conditur.

THEBAIS,pen cor. {[illegible]} Aſiæ regio eſt Plin. lib 5. cap. 9. Summa pars Æthiopiæ contermina, Thebais vocatus. Quod nomen poteſt eſſe patronymicum à Thebe.Quo nomine etiam appellatum eſt Statij opus,in quo de Thebis tractatur.

Thebani,pen.prod {[illegible]} qui ſunt ex Thebe ciuitate Bœotiæ.

THEBAE Thebes, & Theba Thebæ,& Thebæ Thebarum{[illegible]}Ouid. 3 Amorum eleg 5

Quid referam Aſopon,quem cepit Martia Thebe? Stat.8.Thebaid, Viue ſuperſtes,ait,dixitque ad mœnia Thebæ Solas abi. Nomina quarundam vrbium,quarum vna fuit in Ægypto, à Buſyride Ægypti rege condita. quæ Græcè [illegible], id eſt Solis ciuitas: ambitu centum quadraginta ſtadiorum,vt refert Herodotus,quam Plin li. 36 cap. 14. totam penſilem fuiſſe ſcribit, quæ centum portas habuit, in quarum ſingulis memorantur ducenti cuſtodes excelluiſſe equis & curribus:ſubter quam reges ſoliti erant maximos exercitus armatorum educere, nullo ex oppidanis id ſentiente. Multa de hac Diodorus & Strabo lib.17.à quo *Dioſpolis* vocatur. Demum collapſa, vt illis ſolent vetuſtate, etiam Strabonis temporibus vicatim inhabitata eſt.Iuuenal.Saty 15

Atque vetus Thebe centum iacet obruta portis. Ab hac(teſte Plinio libro triceſimo ſexto) regio Thebaica, Æthiopiæ contermina, cognominata eſt.A qua & Thebęi cú diphthongo,& fructus palmarũ eius Thebaides & Thebaicæ dicũtur à Plinio. Alia Thebe fuit in Bœotia,à Cadmo Agenoris filio cõdita,quã Amphion muris ornauit, Bacchi & Herculis clariſſima patria,ab Alexandro Magno poſtea euerſa,quæ & *Draconigena* dicitur, quia à Cadmo cum quinque viris ex ipſo dracone ab ipſo interfecto natis, conſtructa fuit. Varro tamen lib.3 de Re ruſt ſcribit hanc vrbem ab Ogyge ædificatam. Ab hac Thebani dicti ſunt, Hanc Heptapylon vocat Apuleius, ab eo quòd ſeptem portas habebat,inclyta duobus ducibus,Epaminunda & Pelopida, Hæc etiam dicta fuit Dircæa, à Dirce fonte. Vnde & à Statio Dircæus ager, Thebanus vocatur. Hinc Pindarus poeta Lyricorum princeps habuit ortum. Bacchus in Africa vrbem condidit Thebas. Vnde Hieronymus in Commentario epiſtolæ ad Galathas, Prætereo Thebas Liberi,quas in Aphrica condidit, quæ ciuitas nũc Thebeſtis dicitur. Alia in Theſſalia, à qua etiam Thebani & Thebęi. Fuit & alia Thebe,Homero teſte,in Cilicia,Andromaches vxoris Hectoris patria. Vnde Ouid.4.Triſt.eleg.3.

Nec crudelere minus quàm cum Thebana cruentum

Hectora Theſſalico vidit ab axe trahi.

Alia fuit in Lucania, ab Aonis colonis condita, quam interiiſſe author eſt Cato Fuerunt & Thebæ Corſicæ.

Aoniæ Thebæ Stat.1.Thebaid.

Cadmeæ Theba Propert.lib 2.eleg.7.

Domitæ bello Thebæ,Ouid.epiſt.2.

Duplices Thebæ.Virg.4.Æneid.

Echioniæ Thebæ.Horat.4.Carm,ode 4.

Eetioneæ Thebæ,Ouid.12 Metam.

Herculeæ Thebæ.Senec.Herc fur 4.

Oedipodioniæ Thebæ.Ouid 15 Metam.

Truces Thebæ Claud de bello Gildon.

Veteres Thebæ Propert.lib.2 eleg 1.

Thebanus,pen.prod Adiectiuum{[illegible]}

Agmina Thebana.Statius 9 Thebaid.

Arx Thebana.Horat.de Arte.

Duces Thebani.Propert.lib.2 eleg.10.

Sceptra Thebana,Senec.Thebaid.1.

Thebais pen cor.Patrony f {[illegible]} Ouid.6.Metam. & omnes Thebaides iuſſis ſua tempora frondibus ornant.

THEBE, Nomen virginis è cuius gremio geminæ columbæ(vt eſt in fabulis)quũ euolaſſent,altera ad Hãmonis fontẽ tetendit,& ibidem reſponſa dedit:altera ad ſyluam Dodonæam, vbi futura mortalibus præcinuit.

Theca,thecę{[illegible]}Latinè repoſitorium,vagina,& locus dicitur in quo quid recondi ſolet. Varro 1.de Re ruſt.cap.48, Proinde vt grani theca ſit gluma,& apex ariſta.

Thecacalamaria Martial lib 14.

Theca nummaria. Cic. ad Attic.lib.4 76. Quare in hoc thecam nummariam ne retexeris:in aliis eris cautior.

Thecæ vaſorum. Cic 6.Verr. Qui videret equum Troianum introductum, vrbem captam eſſe diceret, afferri ſine thecis vaſa, extorqueri alia de manibus mulierum.

THELASNCANE,pe.prod{[illegible]}Babyloniç vrbs iuxta Euphratis fluuij partem Ptolemæo lib.5.cap.20.hodie *Marage*.

THELAEIS,pen corr. Argiua mulier quæ Argos oppidum Græcię,à Cleomene Spartanorum rege obſeſſum, vnà cum cæteris mulieribus,quum deeſſent viri,tutata eſt.

THELIS,ob Ennio vocabatur,quam Græci Thetin nuncupant.Varr. de ling.Latin Ea Thelis illi mater &c.quod corruptè in editis legitur. Varr.de Re ruſt.Nec continuo his quas medicus appellant falſò, quòd antiqui vt Thetin,Thelin dicebãt,ſic medicã melicã vocabãt.

Thelygonum{[illegible]}Herba habens frondes frondibus oleę ſimiles,ſed aliquãtò pallidiores. Plin.lib.27.cap 8. Eſt & alia crategonos quæ thelygonos vocatur D.fferẽtia intelligitur leuitate guſtus.

Thelyphonon pen.cor. {[illegible]}Herba,ab aliis ſcorpion vocatur, propter ſimilitudinem radicis, cuius tactu moriuntur ſcorpiones. Plin.lib 25,cap 10.

Thelypteris,huius thelypteris,pen.cor.f.g. {[illegible]} Alterum genus filicis, quaſi filix fœmina:nam fruticoſa eſt, & multos ea ſe ramos producens Plin.lib.27 cap 9.

Thema,Thematis,pen.cor o.g,{[illegible]} Latinè poſitũ,ſiue poſitio dicitur Eſt autẽ argumentũ à præceptore propoſitum vel dictatum,quod vbi verterunt diſcipuli,iã amplius thema nõ eſt dicendũ.

Thema controuerſiæ declamandæ argumentum. Quint.lib.7.ca. 2. Nam in ſchola certa ſunt & pauca,& ante declamationem exponuntur,quæ themata Græci vocant,Cicero propoſita.

¶ Thema,apud Suetonium accipitur pro horoſcopo,in Auguſto, cap 94.ad finem, Tantam mox fiduciam fati habuit,vt thema ſuum vulgauerit: nummumque, argenteum nota ſyderis Capricorni,quo natus erat, percuſſerit.

THEMIS,huius Themis vel Themidis, vel Themiſtis {[illegible]}fuit vna ex tribus ſororibus Iouis, ea qua Mineruam ſuſcepit. Hæc Cœli & Terræ filia fuit, quę Iouis nuptias fugiens,ab eo in Macedonia compreſſa fuit. Hanc teſte Feſto,putabant eam eſſe quæ hominibus præciperet id petere quod fas eſſet:eámque eſſe id exiſtimabãt quòd fas eſt.Nam [illegible] fas apud Græcos deſignat. habuítque tẽplum in Bœotia iuxta Cephiſum amnem, ad cuius oraculum acceſſit Deucalion cum Pyrrha vxore pro conſilio recuperandi humani generis Fuit & alia Themis,quæ alio nomine Carmentis dicta eſt. Alij Themin vel Themiſta(vtroque enim modo dicitur)Ius & Iuſtitiam eſſe putant: eandémque conſiliorum oraculorúmque præſidem eſſe, propterea Homerum [illegible], verbum quod vaticinari & oracula dare ſignificat,pro Leges ferre & iura reddere accepiſſe Odyſſeę decimo.Sud.

Fatidica Themis.Ouid.1.Metam.

Longæua Themis.Claud 1 de rap Proſerp.

Parnaſſia Themis.Ouid.4.Metam.

THEMISCYRA,vel Themiſcyron,pen.cor.{[illegible]} Cappadociæ vrbs eſt,vt ſcribit Plin.lib.6.cap 3 & Mela 1.

THEMISON,pen.cor.{[illegible]}medicus apud Herodotum:cuius meminit & Cornelius Celſus.

THEMISTA {[illegible]}Cic.in Piſonem Licet Themiſta ſapientior,ſi os tuum ferreũ Senatus conuitio verberari noluiſti.Sanè Themis accuſatiuos habet Themin & Themiſta,Vide THEMIS. Ab accuſatiuo Themiſta fit nominatiuus Themiſta huius Themiſtę. Eſt autẽ Themiſta eadem quæ & Themis,conſiliorum præſes.

THEMISTIVS {[illegible]} philoſophus ſub Iuliano imperatore,cuius præfectus prætorij fuit Conſtantinopoli:ſcripſit Paraphraſim in Ariſtotelis Phyſicã libris VIII.in Analytica item. Prætereà edidit ſua, videlicet de inuentione & inſcriptione prædicamentorũ:diſputationes etiam quaſdam. Hic Valentem imperatorẽ quotidie ſæuiorem in Orthodoxos autoritate ſua & epiſtolis reddidit mitiorem.Suid.

THEMISTOCLES,pen.cor. {[illegible]} Athenienſis Neoclis filius, prodigus ac laſciuus prima iuuentute,poſteà dux delectus res inclytas geſſit. Piræeam ædificauit. Bello maritimo Perſas apud Salaminem vicit. Tandem ciuiũ inuidia eiectus,ad Artaxerxẽ confugit,à quo quum pugnare cõpelleretur inuitus aduerſus patriam,recente tauri ſanguine hauſto,ſeipſum necauit,vir alioqui præſtãs. Epiſtolas reliquit plenas acuminis ac prudentiæ. Hæc ex Suida. Cic de finib lib. 2,Themiſtocles quidem quum ei Simonides, aut quis alius artem memoriæ polliceretur,Obliuionis inquit,mallem:nam memini etiã quæ nolo,obliuiſci non poſſum quæ volo.

Themiſtocleus, Adiect. Cic.Attic.lib.10. epiſt 6. Pompeij omne conſilium Themiſtocleum eſt.Exitium Themiſtocleum.Cic.ibid.

THEMISTOGENES{[illegible]}Syracuſanus hiſtoricus,Cyri expeditionem & bella, quæ in hiſtoria Xenophontis continentur, compoſuit. Author Suidas.

Thenſa,thẽſæ, Sacrũ erat vehiculũ Feſto & Seruio. Aſconius,Thenſæ ſacra vehicula:Pompa ordinum & hoſtiarũ,& officiorũ: Sic dictę, quòd ante eas lora tenduntur, quæ gaudent manu tenere, & tãgere qui eas deducant.Hactenus ex Aſconio.Vel [illegible],hoc eſt à re diuina. Cicero de Aruſp.reſpon. Te appello Lentule,cuius ſacerdotij ſunt thenſæ,curricula,præcẽtio,ludi,libationes. Liu.5 ab Vrbe.Quæ auguſtiſſima veſtis eſt, thẽſas ducentibus triumphantibúſve,ea veſtiti medio ædium eburneis ſellis ſedere.Sueton.in Cæſare,cap 76.

Prædatrix thenſarum vrbanis.Cic.5 Verr.

Theocrines,pen.prod. {[illegible]} viri proprium,qui primùm tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator & ſycophanta. Vnde & Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte, Æſchinem tragicum Theocrinem vocat Eraſmus in Chiliadibus.

THEOCRITVS,pen.cor. {[illegible]}Syracuſanus,patre Praxagora,cognomento Sauechidas, matre Philina,qui ſub Ptolemæo Lagi filio emicuit, appellatus fuit Moſchus,ſcripſit Dorica lingua Bucolicon carmen. Theocritus alter, Chius patria, vnde & Theopompus fuit hiſtoricus, eius æqualis, & in adminiſtratione Reip. æmulus, ſcripſit hiſtoriam Libycam, & epiſtolas quaſdam. Author Suidas. Macrob lib 7.Saturn cap 3 Antigonus rex Theocritum Chium,de quo iurauerat quòd ei parſurus eſſet,occidit propter ſcomma ab eodem de ſe dictum Vide reliqua.

THEODAMAS, pen cor. {[illegible]} Pater Hylæ fuit,qui quũ Herculi cum Deianira & Hylo filio in Dryopes venienti eſurientique cibũ denegaſſet,ille arreptũ vnum ex bobus Theodamantis mactauit atque comedit. Quapropter Theodamas conuocatis popularibus, arma aduerſus Herculẽ mouit: ſcribitque in eo certamine ita ab hoſtibus preſſum fuiſſe Herculẽ, vt etiam Deianirãm vxorem armaret,quæ & in mamilla vulnerata eſt.Ipſe tamen victoriã obtinens, Theodamãtem occidit, filiúmque eius Hylam ſecũ abduxit, quem tum deinde pro chariſſimo habuit, ſecúmque etiã cum Argonautis reliquis proficiſcens,abduxit. Qui poſteà quũ in Myſia aquatũ ſolus iuiſſet,in ſylua quadam

quadem, ſiue in fontem præcipitatus, ſiue à Nymphis abreptus, vt fabula habet, periit. Hercules autem interitum eius ſic doluit, vt relictis Argonauticæ rei ſocijs abierit, Hylámque per omnem regionem requiſiuerit, de qua re eſt apud Apollon. Argon. 1. & apud Flaccum & Propertium libro primo, eleg. ſecunda, aliósque nonnullos.

Theodamanteus, Adiectiuum. { [illegible] } vt Hylas Theodamanteus. Propert. lib. 1. eleg. 19. Scribunt alij Thyodamas.

THEODECTES, { [illegible] } orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis, & Ariſtotelis. Conuerſus deinde ad tragœdias, ſcripſit fabulas L. Deceſſit Athenis natus annos XLI. Scripſit & verſibus artem Rhetoricam, laudauit & virum Artemiſiæ Mauſolum, vnà cum cæteris eo tempore oratoribus. Theodectes orator, ſuperioris filius ſcripſit Encomium Alexandri regis Epiroticum: commentarios hiſtoriæ, artem Rhetoricam libris VII. aliáque complura. Author vtriuſque Suidas. Cic. in Orat. Theodectes in primis (vt Ariſtoteles ſæpe ſignificat) politus ſcriptor, atque artifex.

THEODORVS, pen. prod. { [illegible] } Byzantius ſophiſta, qui à Platone vocatus eſt [illegible], ſcripſit contra Thraſybulum & Andocidem, & alia multa. Suidas. Theodorus & Theladeus fratres Samij ſculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythij Apollinis ſignum incœpit, alter Theodorus Epheſi eodem tempore, & alio ſuo abſoluit: quibus ſimul compoſitis ita conuenit, vt vnum corpus, ab vno artifice & ex vno lapide ſculptum videretur. Genus artis huius eſt Græcis ignotum, ſed apud Ægyptios frequentatum. Nam ſoli hominum non oculis tantum totius ſtatuæ compoſitionem metiebantur, ſed dimenſione, vt ea varijs multiſque lapidibus in vnum corpus in certam menſuram ſtatua perficeretur. Hæc Diodorus. De hoc Theodoro Diogenes teſtatur, quòd non ſolùm ſculptor, ſed etiam architectus fuerit, vnúſque conſuluit ſubſternendos eſſe carbones fundamentis Epheſij templi. Nam quum humidus eſſet locus, omiſſa ligni natura, ſoliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, ſtatuámque ferream fecit. Author Pauſanias. Theodorus Gadareus, nobilis orator, Gadara autem Syriæ ciuitas eſt non longè ab Aſcalona, verùm ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strabone, nutus tempore fuit. Eius diſcipuli Theodorei ſunt dicti, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetorica ſcripſit. Tiberius quoque princeps quum ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudioſè audiuit, vt Quintil. lib. 4. tradit.

Theodorus, { [illegible] } de quo Laertius.

THEODOSIA, { [illegible] } Tauricæ Cherſoneſi vrbs Ptolemæo authore libro 5. cap. 6. hodie Capha, quæ fuit ditionis Genuenſium. Taurica Cherſoneſus hodie vocatur Precopia.

THEODOSIVS, { [illegible] } Strabo lib. 12. In Bithynia fuere viri in diſciplinis memorabiles, Xenocrates philoſophus, & Dionyſius dialecticus, & Hipparchus, & Theodoſius, & filij eius mathematici.

THEODOTA, { [illegible] } Meretrix Elea lepida in primis & feſtiua: cuius meminit Xenophon de factis & dictis Socratis: & Laertius in vita Arceſilai.

Theodotion. Vitruuius lib. 7. capit. 7 Creta viridis pluribus locis naſcitur, ſed optima Smyrnæ. Hanc autem Græci [illegible] vocant, quòd Theodotus nomine fuerat, cuius in fundo id genus cretæ primùm eſt inuentum.

THEODOTVS, { [illegible] } Patria Chius, vltimi Ptolomæi in Rhetoricis præceptor fuit, qui decertantibus in conſilio Ægyptiorum ſatrapis, an Pompeius poſt prælium pharſalicum profugus, eſſet in Ægyptum recipiendus pro ſententia dixit recipiendum quidem eſſe, ſed receptum occidendum: adijciens vetus illud prouerbium, Mortuus non mordere. Hunc poſtea Cæſare interfecto Brutus in Aſia repertum & ad ſe adductum interfici iuſſit. Vide Plutarchum in vita Pompeii. Theodotum alium memorat Philoſtratos in ſophiſtis, qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ.

THAMYRES, { [illegible] } poeta Græcus. De quo Plato in libro de Legibus, Orea Latonæ & Iouis filij, nunquam tui obliuiſcor exurgiens neque finiens.

THEOGONIA, theogoniæ, { [illegible] } Cic. 1. de Nat. deor. Quum verò Heſiodi Theogoniam, id eſt originem deorum interpretatur, tollit omnino, &c.

Theologia, { [illegible] } Latinè Ratio vel ſermo de diuinitate dicitur.

Theologus, theologi, penult. corr. { [illegible] } Cic. 3. de Natu. deorum. Principio Iones tres numerant ij qui theologi nominantur.

Soles ipſi quam multi à theologis proferuntur. Cicero 3 de Natura deorum, 74.

THEOMBROTVS, penult. correp. { [illegible] } Philoſophus fuit Metroclis auditor, & præceptor Demetrij Alexandrini, cuius meminit Laertius in Metrocle.

Theombrotios. { [illegible] } Herba magica, qua Perſarum reges aduerſus omnia & animi & corporis incommoda vtebantur. Plin. lib. 24. cap. 17. Theombrotion triginta ſchœnis à Choaſpe naſci, pauonis pennis ſimilem, odore eximio. Hanc autem à regibus Perſarum comedi aut bibi contra omnia corporum incommoda, inſtabilitatémque mentis eandé ſemnion a potentiæ maieſtate appellari.

THEOMNESTVS, { [illegible] } Cous: vt author eſt Strabo lib. 14. vir fuit clarus adminiſtratione Reipublicæ, & Niciæ æmulus.

THEONES, { [illegible] } apud Suidam plures: ſed notior auctis philoſophus Alexandrinus, eiſdem, patria, tempore, & diſcipulis, quibus Pappus, ſub Theodoſio ſeniore, ſcripſit de Aſtrologia, commentarioſque in Ptolemæum & Aſtrolabium paruum, & alia. Theon item Alexandrinus Stoicus, tempore ſuperior, ſiquidem ſub Auguſto poſt Arium philoſophum emicuit: ſcripſit in Phyſicam, & in artem Rhetoricam, & alia. Alius item eius nominis Stoicus Antiochenus cunctis antiquior, ſcripſit apologiam Socratis. Quartus Smyrnæus. Quintus etiam Alexandrinus, Sophiſta cognominatus Ælius, ſcripſit in arte Rhetorica. Theon Sidonius Sophiſta præceptis in patria, Conſtantini tempore. Plin. lib. 35. cap. 11. his Theonem ſculptorem addit, inter quinque qui Mauſoleum cælauere.

THEONINVS, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Dente Theonino rodere. Horat. 1. epiſt. 19. Theon, inquit Acron, dicaciſſimus, id eſt loquaciſſimus fuit & maledicus: per quem maledici & detractores intelliguntur.

THEOPHANES, { [illegible] } Mitylenæus hiſtoricus, ſcriptor rerum Pompeij Magni, Cuius meminit Cic. in orat. pro Archia.

THEOPHILVS, pe. cor. { [illegible] } Cæſareæ Palæſtinæ præſul Seuero imperante: cuius meminit Hieronymus. Theophilus Antiochenus præſul imperante M. Antonio librum in Martionem adiditum alia quæ à Hieronymo commemorantur.

Theophorumeni ſunt homines numine afflati: ſic dicti quòd non ſua ſponte ſed diuino numine feruntur. cuius modi Cumæa Sibylla à Vergilio deſcribitur in ſexto, -cui talia fanti

Ante fores ſubitò non vultus non color vnus,
Non comptæ manſere comæ: ſed pectus anhelum,
Et rabie fera corda tument: maiórque videri,
Nec mortale ſonans: afflata eſt numine quando
Iam propiore Dei.

THEOPHRASTVS, { [illegible] } ex Ereſſo Leſbi ciuitate fuit Ariſtotelis & diſcipulus & ſcholæ ſucceſſor Euphraſtus, deinde Theophraſtus vocatus ob oris & eloquentiæ ſuauitatem, quum antea Tyrtamus appellaretur. Habuit diſcipulos ad duo milia. Opera eius à Diogene commemorátur, inter quæ ſunt libri ſex epitomes in Ariſtotelẽ De animalibus. Extant hodie tantùm De plantis conuerſi à Theodoro Gaza. Exceſſit admodum ſenex. Ex Suida, Diogene, Strabone.

Theophraſtus Ariſtotelis diſcipulus, de Rhetorice diligenter ſcripſit. Quint. lib. 3 cap. 1. 21.

Theophraſtus diuinitate loquendi nomen inuenit. Cic. in Orat.

Theophraſtus in dicendo dulcis. Cic de Clar. Orat.

Theophraſtus alter fuit Epheſius. Ælianus de varia hiſtoria.

Theopolis, Vide ANTIOCHIA

THEOPOMPVS Gnidius, { [illegible] } & orator, & hiſtoricus poſt Thucididem & Herodotum: quibus, vt in hiſtoria minor, ita oratori magis ſimilis, vt qui antequam eſſet ad hoc opus ſollicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus lib. 10. cap 1.

THEOPOMPVS, rex Spartanorum, quum primus inſtituiſſet vt Ephori Lacedæmone crearentur, ita futuri regiæ poteſtati oppoſiti, quemadmodum Romæ Conſulari imperio Trib. pleb. ſunt obiecti, atque illi vxor dixiſſet, id egiſſe illum, vt filiis minorem poteſtatem relinqueret. Relinquam, inquit, ſed diuturniorẽ. Valerius Max. li. 4. capit 1. Quintilianus tamen lib 2 capit. 13. hanc modeſtiam parum valuiſſe demonſtrat, captum demum fuiſſe oſtendens. Fuit item alius antiquæ comœdiæ poëta, vt Suidas author eſt. Præter hos Theopompus Gnidius Cæſaris familiaris, Artemidorũ habuit filium qui apud Cæſarem ipſum plurimum poterat, vt ſcribit Strabo lib. 14.

Theopompeus, Adiectiuum. Cic. in Orator. Placet omnia dici Iſocrateo Theopompeóque more.

Theopompinus, Adiectiuum, penult. prod. Cic. ad Attic. lib 2. epiſt. 6. A nobis, quæ tibi vt legamus, Theopompino genere, aut etiam aſperiore multo pangentur. Hoc dixit, quia Theopompus, in hiſtoriis ſuis mores hominum aſperè accuſabat.

Theorema, pen. prod. theorematis, n. ge. { [illegible] } Latinè ſpeculatio dicitur. Theoremata ſunt ſpeculamenta diſciplinarum, & veluti commentationes. Cic. de Fato, Etenim ſi eſt diuinatio, qualibúſnam à perceptis artis proficiſcitur? percepta appello quæ dicuntur Græce [illegible].

Theoretice, { [illegible] } ars vocatur, quæ nullum exigens actum, ipſo rei, cuius ſtudium habet, intellectu contenta eſt Quint lib. 2. cap. 18.

Theori pen. prod. { [illegible] } Athenis dicebantur, qui quotannis publico nomine in Delum nauigabãt Apollini litaturi: quorum etiam nauis qua vehebantur, theoris dicebatur. Author Suidas.

THEOXENA, { [illegible] } A Philippi Macedonis militibus cincta, quum eorum manus effugere non poſſet, ſe præcipitem dedit in mare. Vide Liuium lib. 40.

THERA, { [illegible] } Inſula vna eſt ex Cycladibus in Ægeo, ex qua profecti ſunt Theræi, qui Cyrenem in Africa condidere. Thera olim Calliſta dicebatur, vt Callimachus ait. Hæc ex Strabonis lib 17. de hac Plin. lib. 4. Protinus ab Io abeſt Thera viginti quinque millibus paſſuũ. In ea eſt Eleuſis ciuitas, vt libro 3. Ptolemæus refert. Ab Herodoto Thera ponitur inſula libro 4. quam Iuſtinus putat Therannem, alij Corſicam.

THERAMENES, { [illegible] } Ciuis Athenienſis, vnus ex triginta tyrannis, qui cùm à collegis multos inſontes ſupplicio affici videret, ea de re cõquerens, cùm cæterorum omnium, tum præcipuè Critiæ cuiuſdam, qui reliquis vt potentia, ita & immanitate antecedebat, odium in ſe concitauit: tandémque per calumniam circumuentus, & innocens, capitis damnatus, quum cicutam auidè hauſiſſet, quod reliquum erat è poculo eiiciens, Propino (inquit) hoc pulchro Critiæ. Meminit Cicero lib 1. Tuſcul. quæſt. quem vide.

TEREAMNES, Oppidum Sabinæ, ex qua Actius Clauſus, qui pòſt Claudius dictus eſt, originem traxit: à quo Nero Claudius, & reliqua tota familia Claudia nomen ſortita eſt.

Theramnæus, Adiectiuum, { [illegible] } Idem quod Sabinus. Silius libro 8.

Ecce inter primos Theramnæo à ſanguine clauſi
Exultat rapidis Nero non imitabilis auſis.

THERAPNÆ, arum, { [illegible] } Vicus eſt Laconiæ, teſte Mela, in quo Leda Caſtorem & Pollucem, Helenam & Clytemneſtram peperit. Stat. lib. 3. Thebaid.

Tænareúmque cacumen,
Appollineáſque Therapnas. Dictæ autem putentur Therapnæ, [illegible], quòd ibi Dioſcuri religioſiſſimè colerentur.

Therapnæus, Adiectiuum Ouid. in epiſt. Paridis,

Da modò te facilem, nec dedignare maritum
Rure Therapnæo nata puella Phrygem.

THERASIA, { [illegible] } Inſula iuxta Eubœam, authore Ptolemæo lib. 3. cap. 4. in qua ciuitas eſt hodie *Sancti ...num* dicta.

Theriaca. Theriacæ, pen. corr. {θηριακή} Genus medicamenti compoſiti contra venenata animalia: cuius confectionem docet Plin. lib. 20. cap. 24. Idem lib. 29. cap. 4. Fiunt ex vipera paſtilli, qui theriaci vocantur à Græcis, quaternis digitis vtrinque amputatis, exemptíſque interaneis, & liuore ſpinæ adhærente, reliquo corpore in patina ex aqua & anetho diſcocto, ſpináſque exemptis, & addita ſimilagine, atque in vmbra ſiccatis paſtillis, quibus ad multa medicamenta vtuntur.

Theriaca dicitur ἀπὸ τῶν θηρίων, hoc eſt à feris ſiue belluis vocitata, quòd hæc compoſitio aduerſus omnes belluas venenatas inſtituta ſit.

THERICLES, {Θηρικλῆς} Sculptor inſignis fuit, calycibus ex terebyntho tornandis nobilitatus, teſte Plinio lib. 16. ca. 40. Suidas præterea Thericlis figuli cuiuſdam meminit, qui primus pocula è luto creditur finxiſſe. Vnde Thericlea pro fictilibus quidam vſurparunt.

Therioma, pen. prod. theriomatis, pen. cor. n. g. {θηρίωμα} Vlcus eſt, inquit Hermolaus, virulentum: tantum & fœdum & partium alitarum in ſo ac nigro ſanguine, mali odoris. Atra fit caro & corroditur, ex quo naſci quandoque ſolet herpes eſthiomenos. Ita vocatus vlcus, quoniam ſerpendo corpus, oſſa vſque deuorat, inæquale ac cœno ſimile. Vide Celſum lib. 5. cap. 28, de theriomate.

Theriotrophium pen. prod. {θηριοτροφεῖον} Locus vbi feræ aluntur. Varro 3 de Re ruſt. cap. 13. a. Nam ſylua erat, vt dicebat ſupra quinquaginta iugerum maceria ſepta, quod non leporarium, ſed θηριοτροφεῖον appellabat.

Therionarca. {θηριονάρκη} Frutex eſt ſubherbaceus, roſeo flore: inde nomen habens, quòd torporem afferat ſerpentibus, quaſi θηρίων νάρκη. Vide Plin. lib. 25 cap. 9.

Theriſtra, quæ & Theriſtria (vtrunque enim reperitur) inter ornamenta mulìebria poſita Eſaiæ 3. cap. quo in loco D. Hieronymus dicit, ea à nobis palliola poſſe appellari, quibus obuoluta fuit Rebecca, & hodie quoque Arabiæ & Meſopotamiæ mulieres operiuntur. Theriſtra autem & Theriſtria dicta ſunt ab eo quòd ἐν θέρει, hoc eſt in æſtate & caumate corpora protegãt fœminarum. Hæc ille. Locus autem ille de Rebecca eſt Geneſ. 24. ad finem, quem interpres Latinus ita vertit, At illa tollens cito pallium ſuum operuit ſe. Idem Hieronymus in libro Hebraicarũ traditionum in Geneſin, Theriſtrũ, inquit, pallium dicitur, genus etiamnunc Arabici veſtimenti, quo mulieres prouinciæ illius velantur. Differentiam autem Theriſtri & Theriſtrii videtur facere Pollux lib. 7 ca. 13. vbi vtrunque ponit inter veſtimenta communia viris & mulieribus.

THERMÆ, Thermarum {Θέρμαι} Siciliæ oppidum, authore Pomponio Mela lib. 2. Inde Thermitani, Cic. in Verrem.

Thermæ, thermarum, plur. num. {θέρμαι} Valla, Et balneas & thermas, licèt alterum Latinum ſit, alterum Græcum: tamen in hoc ſcilicet differre dicamus, quòd in thermis tantùm calefacimur, in balneis etiam lauamur. Nam & Baiis, & in multis aliis regionibus ſunt loca quædam ſicca, quæ nos vehementi calore reſoluunt in ſudorem, quæ nequaquam balneæ dici poſſunt, quia non lauant, ſed potius vt neceſſe lauari atque ablui habeamus, efficiunt, vt thermas vocemus quæ natura ſunt calidæ: balneas verò etiam quæ à nobis calefaciũtur igni. Hactenus Valla in Raudenſem. Martial. lib. 5. 82,

Neronianas ii refrigerat thermas.

Beatæ thermæ, Vide BEATVS.

Thermulæ pen. corr. thermularum, diminutiuum, Martial. lib. 6,

Hetruſci niſi thermulis laueris,

Illotus morieris Oppiane.

Thermefacio, thermefacis, thermefeci, thermefactum, thermefacere, Eſculentis atque poculentis ingurgitatis, atque ex hauſtis in thermopolio calefacere Plautus Sticho,

Me hercule verò eò quantum poſt iam ne cata excocta ſunt quod thermefecerat.

THERMODOON (inquit Seruius) fluuius eſt Thraciæ, ad quem Amazones ab Tanai flumine in Aſia digreſſæ ſe tranſtulerunt. Virgilius 11. Æneidos,

Quales Threiciæ quum flumina Thermodoontis, &c.

Alii legendum putant Thermodontis quadriſyllabum, vt ſit verſus ſpondaicus. Ouid. 4 de Ponto, eleg. 10,

Et tu fœmineæ Thermodon cognite turbæ.

Citus Thermodoon. Ouid. 2. Metam.

A Thermodon fiunt adiectiua Thermodontius, Termodonteus & Thermondontiacus Vnde pugnæ Amazonum appellantur Thermodonteæ. Propert. lib. 3. eleg. 14,

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis,

Thermodonteis turba lauatur aquis. Ouid 9. Metam.

Thermodontiaco cælatus baltheus auro. Aldus legit Thermodonteiaco. Et lib. 12,

Thermodontiaca malles cecidiſſe bipenni. Claud. 2. de raptu Proſer.

Thermodontiaca ſecuris.

Caterua Thermodontiaca. Senec. Oedip. 5.

Thermopolium, thermopolii, Locus in quo calida excitamenta & potoria venduntur. Plaut. Rud 13,

Ne thermopolium quidem vllum ille inſtruit:

Ita ſalſam præbet potionem, & frigidam. Perſpicuè indicat hic locus, in thermopoliis vendi ſolitam eſſe potionem dulcem & calidã. Dulcibus enim potionibus veteres delectabantur, vt paſſo, murrhina, defruto, melilna, mulſo: eáſque calidas bibere ſolebant. Plaut. in Pſeudolo, Act. 2. ſcen. vlt.

-connectatis dulcibus potionibus,

Quin in corde inſtruere quondam cœpis thermopolium, Sic enim legendum cenſet Turnebus, non œnopolium, aut thermopolium.

Thermopoto, thermopotas, pen. pro. thermopotare. Plaut. Trin 14,

-poſtquam thermopotaſti gutturem, recipe te,

Et recu. te pede ſecetus. Id eſt calida potione gulam oblectaſti, & guttur proluiſti.

Thermopylæ penul. cor. Mons longiſſimus, qui incipiens à Leucade, in Occidentem & in Ægeum mare haud longe à Demetriade protrudens, fauces habet anguſtiſſimas, iuxta quas calidæ aquæ ſcaturiunt. Ideò à caliditate portarum nomen inditum eſt. Pylas enim portas Græci nominant, & thermon calidum. Ibi enim ſunt, vt inquit Strabo, thermæ: Id eſt calidæ aquæ Herculi conſecratæ. Liuius ſcribit, iugum Thermopylarum ita mediam Græciam dirimere, vt Apennini dorſo Italia diuiditur. Et quia calidæ aquæ in ipſis faucibus ſunt, ideò, inquit, Thermopylæ locus appellatur nobilis Lacedæmoniorum aduerſus Perſas morte magis memorabili, quàm pugna. Hæc omnia ferè ad verbum ex Liuio lib. 6. bell. Maced 64. & 66. Strabo lib. 9 Thermopylæ à Cenæo abſunt freto ſtadia ſeptuaginta. Cic. 1. Offi. Hinc Rhetorum campus de Marathone, Salamine, Plateis, Thermopylis, Leuctris.

Oetææ Thermopylæ. Catul. ad Malium, 63.

THEODAMAS, ſiue Theodamon, pen. cor. {Θειοδάμας} Rex Scythiæ fuit, qui, ne per inſidias occideretur, leones hominum ſanguine alebat, quo magis ſæuirent: vt ſi caſus poſtularet, ad crudelitatem paratos haberet. Ouid. 1. de Ponto, eleg 3.

Therodamanteus, penul. prod. Adiectiuum, {Θηροδαμάντειος.} Ouidius in Ibin.

Therodamanteos vt qui ſenſere leones,

THEROMACHVS, {Θηρόμαχος} Proprium nomen ſtatuarii egregii, qui centeſima ſeptima Olympiade floruit, teſte Plinio lib. 34. cap 8.

THERON, theronis, {Θήρων} Agrigentinorum tyrannus in Sicilia, qui & Terillum Himeræ tyrannide deiecit, & vnà cum Gelone Amilcarem Pœnorum ducem prælio ſuperauit eodem die, quo Græci ad Salaminem Perſas profligarunt. Vide Herodotum lib. 7. Eſt item Theron Latini cuiuſdam nomen, ab Ænea occiſi, apud Virgilium lib. 10. Æneid.

THERSANDER, ſiue Therſandrus, {Θέρσανδρος} Polynicis fuit filius ex Argia, teſte Statio, qui vnà cum cæteris Græcorum principibus ad Troiã nauigauit. Hunc Virgilius lib 2. Æneidos, inter eos commemorat, qui tempore excidii Troiani in equo ligneo fuerunt occultati. Fuit item hoc nomine tibicen nobilis, qui vnà cum Thymbrone Lacedæmoniorum duce ſubito Tiribazi aduentu fuit oppreſſus Author Xenophon lib. 4. rerum Græc.

THERSILOCVS, {Θερσίλοχος} Antenoris filius, in bello Troiano occiſus, quem Virgilius lib. 6. Æneid inter viros fortes enumerat, qui etiam apud inferos arma tractent.

-quos ille omnes longo ordine cernens

Ingemuit, Glaucúmque, Medontáque, Therſilochúmque, &c.

THERSITES, pen. prod. {Θερσίτης} Græcorum omnium fœdiſſimus fuit, quem Achilles ſibi procaciter conuiciantem pugni ictu interfecit. Huius inſignis deformitas ab Homero lib. 2. Iliad. graphicè expreſſa, effecit, vt quum hominem vehementer fœdum ſignificare volumus, Θερσίτου ὄψιν ἔχειν, id eſt Therſitæ faciem eum habere dicamus. Iuuen. Saty. 8.

Malo pater tibi ſit Therſites, dummodo tu ſis

Æacidæ ſimilis. Nomen habet à θάρσος, quod confidentiam propè ac temeritatem ſignificat.

Theſaurus theſauri, maſc. g. {θησαυρός} Eſt, vt inquit Paulus Iuriſc. De acquir. rer. domin. l. Nunquam. Vetus quædam depoſitio pecuniæ, cuius non extat memoria, vt iam dominum non habeat. Sic enim fit, eius qui inuenerit, quod non alterius ſit. Plaut. Aulul. 3.

Sed mihi auus huius obſecrans, concredidit.

Theſaurum auri.

Intacti theſauri Arabum. Horat. 3. Carm ode 24.

Reſpondit coniector theſaurum defoſſum eſſe ſub lecto. Cicero 2. de Diuinat.

Excudere aliquid quod lateat in theſauris. Cic. Attico lib. 15. 330.

Habere theſauros alicuius. Brutus Cic lib. 11. 10.

Obruere theſaurum alicubi. Cic. de Senect.

Recludere theſauros tellure. Virg. 1. Æneid.

Supplicare alicui aliquid è theſauris ſuis Cic 2 de Fin.

Theſaurus, Abundantia. Plaut. Aſin. 12. Theſaurus copiarum, Hoc eſt diuitiarum.

Theſaurus rerum omnium memoria. Cic. 1. de Orat.

Qui illos locos tanquam theſauros aliquos argumentorum notatos habet. Cic. in Partition. Orat.

Repoſitus theſauros. Quintil. lib. 2. cap. 7.

Theſaurum etiam peſſimæ rei copiam dici poſſe, Plautus voluit Amphitr.

Qui domi vxorem meam impudicitia impediuit, teneo theſaurum ſtupri. Ex Nonio.

Theſaurus mali. Plaut. Mercat.

Tu quidem theſaurum hoc apportaſti mali. Hoc eſt abundantiam & copiam mali.

Theſauri cauernarum. Plin. lib. 17. cap. 14. Tradunt & monedulam condentem ſemina in theſauros cauernarum, eiuſdem rei præbere cauſas.

Theſauri maxillarum. Plin. lib. 10. cap. 72, Condit in theſauros maxillarum cibum ſphingiorum & ſatyrorum genus: mox inde ſenſim admandendum manibus capromit.

¶ Theſaurus, pro Carcere. Plutarchus in vita Philopœmenis, non ita procul à fine, Ipſum igitur in ſubterraneum ducunt domicilium, cui Theſauro nomen indiderunt, neque auras neque lucem extrinſecus excipiens. Quinque fores nullas haberet, ſaxum immane obtrudentes includunt, ibique circum locatis militibus deponunt. De Meſſeniis & Philopœmene loquitur. Meminit & Cælius Rhod. lib. 27 cap 8.

Theſaurarius, Adiectiuum, {θησαυροφύλαξ} vt Theſaurarii fures, apud Plautum in Aulul 13.

Confige ſagittis fures theſaurarios.

Theſaurizo, as, {θησαυρίζω} Theſaurum colligo, repono. Quod verbum frequenter apud Eccleſiaſticos ſcriptores occurrit, aliqui claſſicis

ſcis linguæ authoribus non receptum.

THESEVS diſſyllabum, huius Theſei vel Theſeos, pro. corr. { [illegible] } Ægei Athenarum regis filius, ex Æthra coniuge: qui dum eſſet adoleſcens, opera Medeæ nouercæ penè à patre veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnũ Athenarum euectus, tot digna memoratu peregit, vt inter plures Hercules vnus connumeretur. Hic poſtea extorris patria factus, in inſulam Syrum nauigauit, vbi periit, interemptus à Nicomede, vel, vt quidam volunt, ex loco edito poſt cœnam deambulando delapſus. Primus inſtituit Athenis panathenæa, hoc eſt communem celebritatem in honorem Mineruæ, quæ Græcè Athena nominatur. Idẽ in Iſthmo funebres ludos inſtituit. Huius geſta, natales, & obitum ſcripſit Plutarchus. De quo ſcripta fabula eſt, nomine Theſeis. Hinc illud Iuuenalis, ſatyr. 1.

-rauci Theſeide Codri.

Fidus Theſeus. Stat. 4 Sylu 4.

Infelix Theſeus. Virg 6 Æneid.

Magnanimus Theſeus. Senec. Hippol. 9.

Periurus Theſeus. Ouid 1 Amor. eleg 7.

Theſeis, theſeidis { [illegible] } Poema Theſei geſta complectens. Iuuenal. Satyr. 1.

Vexatus toties rauci Theſeide Codri.

Theſides, pen prod. Patronymicum, m g. { [illegible] } Hippolytus Theſei filius. Ouid Epiſt 4 13.

Theſides, Theſeũ que duas rapuere ſorores. Virg. 2. Georg.

Præmiáque ingenies pagos & compita circum

Theſidæ poſuere. Hoc eſt Athenienſes. Seruius.

Theſeus, pen. prod. Adiectiuum, trium ſyllabarum { [illegible] } Propert. lib. 1 eleg 3.

Theſea catena.

Fides Theſea. Ouid. 1. Triſt. elegia 3.

Theſis { [illegible] } Latinè poſitio dicitur: Figura quæ diſtinguit ſenſus orationis per commata, id eſt ſubdiſtinctiones quas nos hac nota ſignamus, vel hac, Per cola, id eſt membra, nos duobus punctis, Per periodos, id eſt terminos, finita ſententia puncto. Dicta poſitio vel poſitura quia punctis poſitis conuenienter denotat ſenſuũ partes: vel quia ibi vox pro interuallo dictionis deponitur.

Theſis apud oratores quid ſit declarat Cic. in Topic. quum ait, Quæſtionum duo ſunt genera: alterum infinitum, alterum definitũ. Definitum eſt, quod [illegible] Græci, nos Cauſſam. Infinitũ, quod [illegible] illi appellãt, nos Propoſitum poſſumus nominare. Cauſſa certis perſonis, locis, temporibus, actionibus, negotiis cernitur, aut in omnibus, aut in pleriſque eorum. Propoſitum aut in aliquo eorum, aut in pluribus, nec tamen in maximis. Itaque propoſitum pars cauſſæ eſt. Idem in Orat. Hæc igitur quæſtio à propriis perſonis & tẽporibus, ad vniuerſi generis orationem traducta, appellatur Theſis. Idem ad Attic. lib. 1 72. Sed tamen ne me totum ægritudini dedam, ſumpſi mihi quaſdam tanquam [illegible], quæ & politicæ ſunt, & temporum horum, vt & abducam animum ab querelis.

Spatioſæ atque vberes ad dicendi exercitationem theſes. Quintil. lib. 2. cap 4.

Dicere theſes. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Theſmophoria { [illegible] } id eſt Cerealia, Latinè ſacra Cereris, quæ Græcè dicitur Theſmophora, quaſi legifera. Prima enim Ceres leges inueniſſe proditur, quia ante frumentum inuentum homines ſine lege vagabantur, & ex agrorum diuiſione primò nata ſunt iura. Ouid 5 Metam.

Prima dedit leges, Cereris ſunt omnia munus. Græci [illegible] legiſlatorem appellant & legiferum. Plin lib 24. cap 9. Græci lygon vocant, alij agnon, quoniam matronæ in Theſmophoriis Atheniẽſium caſtitatem cuſtodientes, his foliis cubitus ſibi ſternunt.

Theſmothetæ { [illegible] } Magiſtratus apud Athenienſes, à legum latione ita appellati: qui ætate & vſu docti, domi iura dabant, querelas accuſationẽ que cognoſcebant, déque controuerſiis æquo examine cognoſcebãt, quotãnis quoque leges recognoſcebant, emẽdabant, & ad congruentiam ſenſumque conſentaneum reducebant.

THESPIAS { [illegible] } Oppidum liberum in Bœotia. ad radicem Parnaſi, vt ait Plinius lib. 4 cap 7. vel (vt Strabo inquit lib. 9) Heliconi proximum. Theſpias nobilitauit Praxitelis Cupido à Glycera meretrice ibi conſecratus. Vide Cic. 6. Verr. 4.

Theſpius, Adiectiuũ { [illegible] } vt Mœnia Theſpia. Valer. 1. Argonaut.

Rupes Theſpia. Catul Epithal Iuliæ 56.

Theſpiacus, pen. corr. Aliud adiect. { [illegible] } vt Mœnia Theſpiaca. Valer. 1. Argon. 19.

Theſpiades, pen. corr. { [illegible] } ſunt Muſæ ſeu Nymphæ Theſpias incolentes: non à Theſpia matre vel nutrice, vt quidam inepte nomen ad nomen habentes. ſed à Theſpia ſiue Theſpiis vrbe Bœotiæ, vbi præcipue Muſæ colebantur. Author Stephanus.

Theſpiades deæ Oui 1. 5. Metam.

THESPIS { [illegible] } ex Icaria ciuitate Atticæ, primus poeta Tragicus, & qui perſonas inuenit. Ioſe ipſius fabulis Pentheus, & quæ commemorantur à Suida. Horat. in Arte poetica, Theſpis alter Athenienſis, ſiue Theſpius Erechthei regis filius, è pluribus fœminis filias genuit quinquaginta. Cum quibus vocatus ad epulas Hercules ſingulatim concubuit: ſuſcepitque totidem liberos mares, qui Theſpiadæ dicti ſunt. Hi cum Iolao Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, ciuitates ibi plurimas extruxere. Author Diodorus libro 5.

THESPROTI, pen prod. { [illegible] } populi ſunt in Epiro proximi Chaonibus, vt author eſt Plin in Procem. lib 4. 2.

Regnum Theſpuoti. Propert. lib 1. eleg 11.

THESSALIA { [illegible] } regio Græciæ, quæ ſub Attica olim comprehendebatur, ex vna parte Bœotiam, ex altera Macedoniam habens. Prius Æmonia, ab Æmone rege & Pelaſgis & Conargo, atque Hellas dicebatur, vnde reges Hellenes, vt Plin lib. 4 refert dicta Theſſalia à Theſſalo Æmonis vel Iaſonis & Medeæ filio. Hanc Homerus Argopelaſgicon nominat. Et Strabo lib. 10. ſcribit, dictam fuiſſe priſcis ſeculis Pyrrhæam, à Pyrrha Deucalionis vxore. In hac natus eſt Græcus rex, à quo Græcia. Ibi Deucalion cum vxore Pyrrha, quorum tẽpore, vt inquit Ariſtoteles, ingens imbrium illuuies maiorem partem populorum Theſſaliæ abſumpſit, paucis, qui ad montium culmina ſeſe receperunt, conſeruatis. Inter quos Deucalion Parnaſum petierat, ceteróſque ad ſe confugientes per ſumma Parnaſi iuga benignè fouebat. Propter quod dictus eſt genus humanum reparaſſe. Huius ſcilicet Theſſaliæ à mari & Thermopylis eſt litus vſque ad Penei eruptionẽ, & extrema Pelij Dicta quoque fuit Pharſalia, Macedonia, Emathia, & Campi Philippici. In Theſſalia ſunt mõtes vigintiquatuor, quorum nobiliſſimi Pieria parens domúſque Muſarum, Pelion, & Oſſa Gigantum bello memorati. Item Pindus, & Othrys Lapitharum ſedes: Item Olympus. Flumina in ea, vt ſcribit Herodotus, ſunt Apidanus, Enipeus, Onochonus, Pamiſus, Peneus, Phœnix.

Exrmis Theſſalia. Catul Argon 59.

Theſſalus, pen. corr. Adiectiuum, { [illegible] } vt Ora Theſſala. Catul. Argon 59.

Portenta Theſſala. Horat. 2 epiſt. 2.

Puppis Theſſala. Ouid. epiſt. 17.

Teſta Theſſala. Tibul. lib 2. eleg 4.

Theſſalicus, pen. corr. aliud Adiect. { [illegible] } vt Clades Theſſalicæ. Lucan. lib 6.

Colore Theſſalico cincta purpura. Lucret lib. 2.

Niues Theſſalicæ Stat. 1. Achil.

Theſſalus, pen. cor. Theſſalidis patronymicum fœ. { [illegible] } Ouid. 12. Metamor. 38.

Ara Theſſalis Ouid. epiſt 13.

THESSALONICA, penult. prod. { [illegible] } Vrbs inſignis, liberæque conditionis. Macedoniæ metropolis, patria Theodori Gazæ Strabo lib. 7 Theſſalonica oppidum Macedonicum, quæ ſupra cæteras huius ætatis vrbes eximia ciuilitate floret. Cic. Attic. lib 3. 54. Ego propter viæ celebritatem & quotidianam expectationem rerum nouarum, non commoui me adhuc Theſſalonica. Nunc vulgò Salonichi vocatur, ab aliis Salonicl. quidam etiam proferunt Salonichi.

Theſſalonicenſes, { [illegible] } dicti ſunt eius regionis incolæ. Cic de Prouin. Conſul. Theſſalonicenſes poſiti in gremio imperij noſtri relinquere oppidum, & arcem munire coguntur.

THESTIVS { [illegible] } Parthaonis filius, pater Thoxei & Plexippi, qui quum in venationem apri Calydonij profecti eſſent, & poſt lõgum laborẽ belluam interemiſſent, præcipua venationis præmia expectabant. Sed venationis princeps, ſeu amore Atalãtes ductus, ſeu quia ſic viſus expetebat, caput & pellem apri, qui primus apud venatores habebatur honos, Atalantæ virgini trãſmiſit, quæ primum aprum ſagitta vulnerarat. Quod ægrè ferentes Plexippus & Thoxeus, virgini oblatum honorem auferre conati ſunt Quare iratus Meleager irruit in eos & occidit. Fabulam vide apud Ouid. 8 Metam Hinc Plexippum & Thoxea Theſtij filios Theſtiadas nominat ibidem.

THESTIADES, { [illegible] } Filiæ Theſtij, qui Erichthei, aut (vt alij volunt) Theuthrantis filius fuit, numero quinquaginta, ex diuerſis mulieribus natæ: ex quibus Hercules adhuc adoleſcens, ſed iam tum corporis robore præſtans, totidem liberos maſculos ſuſtulit, qui & ipſi ab aui nomine Theſtiadę dicti ſunt. Hi poſt mortem patris, cum Iolao illius ex Iphicleo fratre nepote, in Sardiniam profecti, multas in ea vrbes condiderunt. Author Diodorus lib 5.

THESTORIDES, pen. corr. { [illegible] } Calchas filius Teſtoris. Stat. 1. Achil.

Prouidus augur veri Theſtorides. Ouid. 12. Metamor.

Theta { [illegible] } nomen eſt literæ Græcæ, quæ iudiciis Græcorum erat nota condemnationis, vt Latinis c, quòd ea ſit prima dictionis [illegible], quæ mortem ſignificat. Vide Martial. lib. 7.

Ad Caſtricum, vocat mortiferum theta. Perſ. Saty. 4.

Et potis es nigrum vitio præfigere theta.

THETIS, Thetidis, pen. corr. { [illegible] } Pelei Theſſaliæ regis vxor, Nerei marini dei filia, & Achillis mater. De nuptiis huius Lucianus facit pulcherrimum dialogum Accipitur nonnunquam pro mari.

Æquorea Thetis. Ouid. 11. Metam.

Marina Thetis Horat. 1. Carm. ode 8.

Plana Thetis, Planum & tranquillum mare. Sta. 5. Thebaid. Claud. de raptu Proſerp. lib 1.

Hic latrat Getula Thetis.

Tentare Thetim ratibus. Virg. eclog 4.

THEVDASIA, { [illegible] } Emporium nobile fuit ad Boſphorum Thracium: ita dictum ab vxore Leuconis eius regionis tyranni, qui primus hac in vrbe emporium inſtituit, Athenienſibúſque illinc frumentum euehentibus multas immunitates conceſſit: vt eſt videre apud Demoſthenem in oratione aduerſus Leptinem.

THIA. { [illegible] } inſula eſt in mari Cretico, vna Sporadum, non procul ab Hiera, quam ſua primum ætate emerſiſſe author eſt Plinius lib. 2. cap. 82. & lib. 4. cap 12.

THIMBRON, { [illegible] } Lacedæmoniorum dux, qui aduerſus Perſas in Aſiam miſſus, ſubito Tiribazi aduentu eſt oppreſſus, vnà cum Therſandro citharœdo, cum quo cœnabat. Vide Xenophõtem Rer. Græc. lib 4.

THINISSA, { [illegible] } Africæ minoris, id eſt Zeugitanæ prouinciæ vrbs Ptolemæo lib 4. cap 3. hodie Tunis.

THIODAMAS, pen. corr. { [illegible] } Filius fuit Melampodis, & vates Statio teſte.

THISBE, { [illegible] } puella fuit Babylonia. De qua apud Ouidium lib. 4 Metamorph.

Babylonia Thiſbe. Ouid 4. Metamor.

Candida Thiſbe. Stat. 9 Thebaid.

Thiſbeus, Adiectiuum, { [illegible] } Ouidius vndecimo Metamorph.

Quæ nunc Thiſbæas agitat mutata columbas.

THISIAS { [illegible] } Siculus antiquiſſimus artium ſcriptor. Quintilian. lib 3. cap 16.

Thlaſpi, { θλάσπι } ſiue, vt aliis placet, Thlaſpidion, vt Dioſcorides & Plin.lib 27.cap 13.tradunt, Herbula anguſtis folijs, digitali longitudine, in terram verſis, ſubpinguibus in cacumine diuiſis, cauliculo tenui, ſemipedali, non ſine adnaſcentibus ramulis, fructu per ambitum eius contento, ſumma ſui parte parum in latitudine affuſo, ſemine incluſo naſturtij, lenticulæ effigie, niſi quod infringitur, flos albicat. Hanc eſſe nemo inficiabitur, quam vocant herbarij *naſturtium tectorum*, quòd ſubinde naſcatur in parietibus: alij ſylueſtre: vulgus noſtrum *ſinapi ruſticum* appellat, quoniam digitis friatum, ſinapim ſubolet. Ruellius.

THOAS, Thoantis { Θόας } Fuit rex in Taurica regione. De quo Ouid. lib 3.de Ponto, eleg. 2,

Regna Thoas habuit Mæotide clarus in ora:
Nec fuit Euxinis notior alter aquis.

Alter rex Lemni fuit, Liberi patris filius, & pater Hypſiphyles. Fuerunt & alij hoc nomine.

Clari Thoantis terræ Ouid. 13. Metam.

Thoanteus, pen. prod. Adiectiuum { Θοάντειος } vt Diana Thoantea. Valer 8. Argon. Dianam Tauricam intelligit, cui hoſtiis humanis ſacrificabatur.

Thos, thois { Θώς } Lupi genus, cætera procerius crurúmque leuitate diſſimile, velox ſaltu, venatu viuens, innocuum homini, per hyemes hirtum, æſtate nudum. Author Plin. lib. 8. cap 34.

Tholos { θόλος } Græca dictio, qua ſignificatur veluti ſcutum breue quod medio in tecto ponitur, in quo trabes coeunt, & ad quod dona ſuſpendi conſueuerunt. Virg. 9. Æneid.

ſiqua ipſe meis venatibus auxi,
Suſpendiue tholo, aut ſacraſ ad faſtigia fixi. Seruius. Martial. libro 2.

Et me Cæſareum proſpicis ecce tholum.

¶ Tholon accipiunt quidam pro teſtitudine alicuius ædificij, ſiue pro domo rotunda Ouid 6 Faſt.

Nos didici curuo nulla ſubeſſe tholo. Id eſt, nulla eſſe Veſtæ ſimulacra ſub ipſa teſtudine templi rotundi. Varro 3. de Re ruſt. cap. 5, Inter eas piſcinas tantummodo acceſſus ſemita in tholum, qui eſt vltra rotundus, columnatus. Stat. 1. Sylu. 2,

Quod colitis maiore tholo. Philander in 7. cap. lib. 4. Vitruuij. Tholú Galli *Laternam* appellant, Itali *Tribunam* Idem in 5. cap. lib 7. Tholus intelligimus erectiores teſtitudines téplis addi ſolitas, quas Itali *Tribunas* vocant. Eæ ſiunt aut rectangulæ, aut ad hemicycli ducuntur ambitum. Hæc Philander. Cælius lib. 13. cap 32, Ariſtoteles polypi atramentum vocauit Tholon: ſi dici tamen atramentum poteſt. Sed & in ſepia tholus dicitur, vt philoſophus idem ſcribit. Accentum recipit in vltima, quanquam contrarium aliter inuenias in Ariſtotelis codicibus. Nam tholos ſi paroxytonon fuerit, orbicularem ſignat domum, in qua epulari Prytanes conſueuerant. Et ſi cui quotidianus in Prytaneo cibus fuiſſet decretus, honeſtiſſimú in Græcia cēſebatur. Tholú rotúdum columnatum legimus apud Varroné. lib 3. de Re ruſt. ca. 5. Dicitur verò tholus ἀπὸ τοῦ περιθεῖν, id eſt à circúcurrédo: inflectitúrque ſub fœminino genere: de qua re & Pollux li 8. Tholia verò, ciſta eſt, operculú habens tholoides, ſiue teſtitudinatum: ea theſauris eiuſdem. Apud Theocritum tholiam interpretantur petaſum, & vmbellam, quam vocent Attici ſcirrhon. Polypi tholam eſſe ſubindicum Athenæus prodit, in ea parte quæ dicitur mecon, ſupra ventrem Tholum denique locum vocant, vbi vaſa recondantur conuiualia: ſed & tectú in acutum tendens. Hæc Cælius. Lexicon Græcum, θολοειδής, tholus, teſtudo templi, vmbilicus teſtudinis, vbi moneta dicata ſuſpendantur. Item locus vbi ſeruabantur ſcripturæ publicæ Athenis, & vbi ij qui in Prytaneo eſſent, cœnare ſolebant.

Θολερός, ἡ, Turbidus, & nigrum ſepiæ atramentum.
Θολόω, Turbo.

Cyrillus in opuſculo de dictionibus quæ accentu variant ſignificaté.
θόλος, θόλου, ὁ, Teſtudo, & locus ſcripturarum Athenis penacutus.
Θολός, θολοῦ, ὁ, turbidus, acutus. Hæc Cyrillus.

THONIS { Θῶνις } Straboni lib. 17. Vrbs eſt prope Zephyrium. Eſt & eidem rex qui Menelaum & Helenam hoſpitio ſuſcepit. Hinc de medicamentis Helenæ ſic Homerus inquit,

Quæ Polydamna dedit, Thonis clariſſima coniunx.

THORAX { Θώραξ } vt ſcribit Strabo lib. 14 mons eſt iuxta vrbē Magneſiam, in quo dicunt crucifixū fuiſſe Daphitam grammaticum, propterea quòd reges verſibus inceſſeret. E quo illud tractū eſt, Caue à Thorace. Hoc velut ænigmate prouerbiali, vt vult Eraſmus in Chiliad ſeſtiones admonebimus, ſibi à lam eſſe linguam, ne voces petulanter emiſſæ, per iugulum aliquando redeant.

Thorax, thoracis, pen prod. maſc. gen. { θώραξ } Latinè pectus dicitur. Iulius Pollux ſcribit thoracem eſſe, quicquid anterioris duntaxat partis à collo vſque in extenditum procenditur, quem conficiunt crates coſtarum, qui & κύτος, hoc eſt mortarium dicitur. Medici tamen in reſectionibus humani corporis thoracem accipiunt inane quiddam in pectore, extremas coſtarum partes vtrinque contingens. Vnde legimus apud Plinium libro vigeſimo, capite 12, & libro 27. cap. 7.

¶ Thorax. Tunica quæ tantùm pectus tegit, cuiuſmodi infantes geſtare mos eſt apud Italos. Iuuen. Satyr. 5,

-viridem thoraca iubebit

Afferri. Sueton de Auguſto, cap. 82, Hyeme quaternis cum pingui toga tunicis, & ſubucula thorace laneo, & femoralibus, & tibialibus muniebatur.

¶ Thorax. Munimentum pectoris, ex ferro, aut plumbo fabricatum. Plin. lib 7 cap 10, Nos quoque vidimus Athanatum nomine prodigioſæ oſtentationis, quingenario thorace plumbeo indutum, Virg. 10 Æneid.

-thoraca ſimul cum pectore rupit. Idem 11. Æneid.
Nexilis thorax. Stat. 4. Thebaid.
Perfoſſus thorax. Virgil. 11. Æneid.

Denſis thoracibus horrens ſtat manus Valer. 3. Argon.

Thoracatus, penul. prod. Adiectiuum, { θωρακοφόρος } Qui thorace indutus eſt, quod militum ornamentum erat, Plin. lib. 35 cap 10, Paraſius pinxit Nauarchum thoracatum. Idem lib. 37. cap 9, Formatámque inde effigiem Neronis thoracatam.

THOXEVS, { Θοξεύς } filius Eurythi, frater Ioles. Seneca Hercule Oetæo, 3,

Nondum teneras veſtire genas.
Nec dum fortis ſanguine Thoxeu. Verba ſunt Ioles.

THOASVS, Theſtij filius & Pleippi frater, Vide TSAEVSVS.

THRACA, Thraces, { Θρᾴκη } & Thraca Thraex, & Thracia, Europæ regio, inter partes Scythiæ poſita, Macedoniam ſequens: quæ à Septentrione Iſtrum habet, ab Oriente Pontum, à meridie Ægeum mare Olym Scyton: poſteà Thracia à Thrace Martis filio, ſeu ab aſperitate dicta, Græcè enim τραχύ aſperum dicitur. Eſt enim regio, vt Pomponius ſcribit, nec ſolo tractabilis, & (niſi quà mari propior eſt) infœcunda frigidáque. Habet feros homines aſpero animo. In ea ſunt vrbes celebriores Apollonia, Enos, Nicopolis, Byzantium, Perinthos, Lyſimachia, Calipolis. Amnes ſunt Hebrus, & Neſtos Montes, Hemus, Rhodope, & Orbelos. Deſcriptionem huius quære apud Plinium lib. 4 cap 11.

Armifera Thrace. Ouid. epiſt 2.
Candida niue Thrace Horat. 3. Carm. ode 25.
Dura Thrace. Stat. 5 Thebaid.
Furioſa bello Thrace Horat 2 Carm. ode 16.
Gelida Thrace. Ouid 4. de Ponto, eleg 5.
Horrida Thracia. Catul. de phaſelo, &c. 4.
Lapidoſa Thrace. Senec. Troad. 9.
Sæua Thrace Stat 5. Thebaid.

Thrax, Thracis { Θρᾷξ } Thraciæ incola. Cic de Prouinciis Conſul. 7. Rex Ariobarzanes Conſulem veſtrum ad cædem faciendam, tanquam aliquem Thracem conduceret? Virgilius 3. Æneid.

Tumidi Thraces. Stat 5. Thebaid.

Thracius. Adiectiuum, { Θρᾴκιος } Cic. de Prouin. Conſ. Caſtras Thraciis diſtincta ac notata via.

Agri Thracij. Senec. Medea, 8
Equus Thracius Virg 5 Æneid.

Threſſa, vel Thraiſſa, { Θρῇσσα } diuiſa diphthongo, fœm. g.

Thraicus, & Thraicius adiectiua. { Θρηίκιος, καὶ Θρηίκιος }

Threſſa, { Θρῇσσα } & Threiſſa à Threix, quod mulierem Thracenſem ſignificat. Item adiectiua Threicus, Threicius: de quibus habemus exempla apud poëtas Horat. 3 Carm. ode 9.

Me nunc Threſſa Chloe regit. Virg. 1. Æneid.
-vel qualis equos Threiſſa fatigat
Harpalice. Cic. 2. Offic. Barbarum, & eum quidem, vt ſcriptum eſt compunctum notis Threicis, diſtricto gladio iubebat anteire.

Aquæ Threiciæ. Ouid. epiſt. 13.
Hyemes Threiciæ. Lucan. lib 7.
Littus Threicium. Ouid. 13. Metam.

Thracias { Θρακίας } Dioſcoridi, vel Thracius lapis. Silex eſt tam admirabilis naturæ, vt aqua madefactus accendatur, oleo autem affuſo reſtinguatur. Ita dictus (vt Nicandro placet) eo quòd in Pōto Thraciæ flumine inueniatur. Vide Galenum 9. Simplic. & Dioſcoridem lib. 5.

Thraſceas { Θρασκίας } ventus, qui & Thraceas & Thracias dicitur. Ariſtoteles, Poſt Argeſten ventum ſiat Thraſceas, ſpirat inter Septentrionem & Occaſum ſolſtitialem

THRASEAS { Θρασέας } Suidæ, Philoſophus fuit Stoicus ſub Nerone, à quo quum iuſſus eſſet mori, fletum ſuorum magna conſtantia compeſcuit: porrectiſque alacriter ad inciſionem brachiis, humóque ſanguine aſperſa, Hunc, inquit, ſanguinem libemus Ioui liberatori. Reliqua vide apud Tacitum lib. 16.

THRASIVS, ſeu Thraſillus, { Θράσιος } vir fuit, qui quum ad exorandas à Ioue pluuias Buſirio docuiſſet hoſpites immolare, omnium primus mactatus eſt. Ouid in Ibin.

Vt qui poſt longum ſacri monſtrator iniqui
Elicuit pluuias victima cæſus aquas. Idem lib. 1. de Arte amandi.

THRASO, { Θράσων } Nomen proprium glorioſi militis apud Terentium in Eunucho, ἀπὸ τοῦ θράσους, hoc eſt ab inſolentia & ferocitate impoſitum Fuit & nobilis ſtatuarius eiuſdem nominis, cuius meminit Plinius lib 34. cap. 8 & Strabo lib. 14.

THRASYBVLVS. pen. prod. { Θρασύβουλος } Athenienſis exul, comparato exercitu triginta tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit iuuante Lyſandro Lacedæmoniorum duce, exuléſque reduxit. Inſuper plebiſcitum tulit, quod ἀμνηστίαν vocant, quo iniuriarum memoria deleretur, exulibus iureiurando adactis. Cuius Cicero in Philippicis. & Valerius De modeſtia, mentionem fecere.

¶ Thraſibulus, dux Mileſiorum, qui vi portú Syconiorū occuparet, ex aduerſa parte oppidanos tentauit. Dumque ſic detinerentur, cum iuſperata claſſe portum cepit. Frontinus lib 2.

THRASYLLVS, { Θράσυλλος } Athenienſis fuit, rei militaris peritiſſimus, qui æquali cum Thraſybulo imperio claſſi præfectus, Myndarum Lacedæmoniorum, Peloponneſiorum ducem apud Seſtū Helleſponti vrbem nauali prælio ſuperauit. Author Thucydides lib. 8.

THRASYMACHVS, pen. corr. { Θρασύμαχος } Carthaginienſis Sophiſta, periodon, & colon, id eſt membrum primus monſtrauit, ac modum qui nunc eſt Rhetorices, induxit. Fuit diſcipulus Iſocratis, vt ſcribit Suidas.

Thraſymenus, Vide TRASYMENVS.

Trecydica, thrcecidicorum. Arma gladiatoria. Cic Philipp 7. Quem gladiatorem non ita appellaui, vt interdum etiam M. Antonius gladiator appellari ſolet: ſed vt appellant ij qui plane & latinè loquuntur Myrmillo in Aſia depugnauit. Quū ornaſſet, Threcidicis comitem & familiarem ſuum, illum miſerum fugientem iugulauit.

Threna, quæ Cyprus dicuntur veſtes floridæ ac variegatæ ab animalibus eiuſdem nominis, varietate diſtinctis ac maculoſis, id eſt verſi-

ὀμφάλιον apud Theſſalos, vt è recentioribus tradit Cælius Rhodiginus lib. 16. cap. 9.

Thria, thriæ, ſiue Thrio, thrius, {Θρία ἢ Θριοῦς} Stephano, Vicus eſt Atticæ in tribu Oeneide: à quo Thriaſij populi, & campus Thriaſius: cuius meminit & Plinius lib. 4. cap. 7 & multis in locis Thucydides.

Thrion, ab Athenienſibus iucundum quoddam edulium vocabatur, quòd frondibus ficulnis, quæ θρῖα Græcè vocantur, inuoluebatur. Varro, A globo farinæ dilatato item in oleo coctis, dicti à globo globi, vt thrion & placenta. Sunt & ἴτρια Græcis lagana, ſiquis fortè hoc loco ita legendum putet. Turnebus.

Thridacias {Θριδακίας} Mandragora fœmina, à lactucarum ſimilitudine, quas θριδακίνας vocant Græci, nomine impoſito. Author Dioſcorides lib. 4. cap. 17.

Thrips {Θρίψ} Teredinis genus lignum erodens, culici non diſsimile. Author Plin. lib. 16. cap. 41. Alij Thryps ſcribunt.

Thronus, throni, m. g. {θρόνος} Sedes vel ſolium dicitur.

THRONIVM {Θρόνιον} oppidum eſt Locrorum Epicnemidiorum ad Boagrium amnem, non procul à ſinu Maliaco. Plin. lib. 4 cap 7.

Thryallis {Θρυαλλὶς} Genus herbæ, quæ aliàs Lychnitis dicitur, folia habens terna, aut cum plurima, quaterna, craſſa, pinguiáque, ad lucernarum lumina apta. Vide Plin. lib. 25. cap. 10.

Thryps. Vide THRIPS.

THRYVS {Θρύον} Homero Iliad. 2. fluuius Elidis qui in Alpheum decurrit ab eo & Thryoeſſa Iliad. 11. vocatus.

THVCYDIDES pen. cor. {Θουκυδίδης} Athenienſis hiſtoricus, patre Oloro, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipſi ab Ajace Iouis filio originem habuere, duxit, vt Didymus in hiſt. teſtatur. Vxorem duxit è Thracia oriundam, aliqui diuitem, cuius opes aſſecutus non in voluptates, ſed partim in otium literarium erogauit. Nā bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, tempore quo illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmonijs militibus qui bello intereſſent, mercedem præbebat vt res quotidie veras ei renunciarent, quas fidelius accipere ſperabat, ſi non ſolùm ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falſò tuerentur. Præceptores habuit in philoſophia, Anaxagoram: & in rhetorica, Antiphontem. Cuius & ipſe in 8 hiſtoriæ meminit, dicens eū cauſa fuiſſe perdēdæ Reipub. ac conſtituēdæ tyrannidis trecentorum. Ex Marcellino Græco ſcriptore. De hoc Quintil. lib. 10. cap. 1. Dionyſius Halicarnaſſeus ſcribit Demoſthenem adeò Thucydidis ſtylum probaſſe, vt eius librum octies tranſcripſerit, totúmque ferè edidicerit. Vide Ciceronem de Clar. Orat.

Siculus ille capitalis, creber, acutus, breuis, penè puſillus Thucydides. Cic. Qu. Fratri, lib. 2. 15.

Grauiter ſanè & probè, res geſtas & bella & prælia narrat Thucydides. Cic. in Orat.

Thucydides rerum geſtarum pronunciator ſyncerus & grandis fuit. Cic. de Clar. Orat. Idem 2. de Orato. Nanque & Herodotum illum, qui princeps genus hoc ornauit, &c. & poſt illū Thucydides omnes dicendi artificio mea ſententia facilè vicit.

Admirari eloquentiam Thucydidis. Cic. de Opt. gen. Orat.

¶ Thucydides alios idem Marcellinus ponit: vnum Mileſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis. Alium Pharſalicum Menonis filium, cuius meminit Polemon in his quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poetam natione Acherdyſiū, cuius meminit Androtion in Attide, dicēt eum filium eſſe Ariſtonis, qui fuit tempore Platonis comici, & Agathonis tragici, ac Niceratis verſificatoris. Ex Marcellino.

Thucydidius, Adiectiuum. Cicero in Orat. Ecce autem aliqui ſe Thucydidios profitentur, nouum quoddam imperitorum & inauditum genus.

THVLE, Thules, Thulæ, ſiue Thyle. Nomen duarum inſularum, quarum vna eſt in Oceano inter Septētrionalem & Occidentalem plagam, vltra Britanniam, quæ vltima fuit ex cognitis à Romanis. Virgil. 1. Georg.

-tibi ſeruiat vltima Thule. In ea ſolſtitio æſtiuo nullas eſſe noctes Plinius tradit: econtrario, vt Solinus refert, brumali ſolſtitio nullos penè dies. Vltra eam pigrum & concretum mare eſſe ferunt. Hanc inſulam hodie *Iſlandiam*, id eſt glacialem terram dicunt, Sita eſt inter Danomarchiam & Noruegiam. Hæc Andreas Althamerus in Commentariis Germaniæ. Altera in Aphrica contra ſitum Carthaginis.

Heſperiæ vada caligantia Thule. Stat. 5 Syl. 5.

Nigræ littora Thules. Stat. 4. Syl. 4.

Vltima Thulæ. Virg. 1. Georg.

Thunnus {Θύννος} Genus piſcis marini prægrandis vulgo noti. Dicitur & thynnus. Horat. 2. Serm. ſatyr. 5.

Plures annabunt thunni, & cetaria creſcent.

Thunnum, Athenæus lib. 7. ſcribit appellatum eſſe ἀπὸ τοῦ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, id eſt impetum facere & irruere. Hunc piſcem enim admodum celerem & concitatum eſſe, propterea quòd certo anni tempore thamulum, ſeu œſtrum habeat in capite, à quo concitetur atque impellatur, quod item ſcribit Ariſtoteles.

Thurianus, pen. prod. Genus eſt piſcis marini, quem alij xiphiam vocant. Plin. lib. 32. cap. 11.

THVRII {Θούριοι} vrbs eſt Calabriæ, quæ & Thuria & Thurion à Thuria fonte dicta eſt. Hæc prius Sybaris, nouiſsimè Copiæ fuerunt appellatæ. Huius meminit Strabo lib. 6. Quum enim Crotoniatæ, aduerſus quos bellum gerebant, vrbem cepiſſent, inducto fluuio cuncta demerſerunt. Pauci ex ea clade ſuperſtites adunati cohabitabant, quos temporis interuallo Athenienſes, aliíque Græci proiſus exterminarunt. Nam in ſocietatem ciuitatis peruenientes, eos per contemptum habitos trucidarunt. Et vrbem alium in locum propè tranſpoſitam ædificarunt, & eos Thurios, ducto de fonte vocabulo nuncuparunt. Thurij quum diutius beatam duxiſſent ætatem, tandem in Lucanorum ſeruitutem tracti ſunt. Quúmque illos Tarentini deſtruerent, ad Romanorum tutelam confugerūt. Qui quidem mittentes pro virorum paucitate accolas, mutato nomine ciuitatem Copias appellauere. Hinc

Thurinus, pen. prod. Adiect. {Θούριος} Ouid. 15. Met.

Thurinóſque ſinus, Temeſémque, & Iapygis arua. Alij legunt, Terinóſque ſinus, &c.

THVRIVM {Θούριον} Italiæ oppidum, vbi Herodotus vitam finiuit, ibidémque in foro, vt quidam memorant, ſepultus eſt, teſte Thucydide lib. 3. Strabo verò lib. 14. ait illum ex Halicarnaſſo Cariæ regia eſſe, quem poſtea Thurium vocauerunt, eo quòd particeps fuiſſet coloniæ in Thurios miſſæ.

Thus, thuris, {λίβανος, λιβανωτός} Incenſum quo diis ſacrificabatur, ἀπὸ τοῦ θύειν, odorem facio, vel potius θύω ſacrifico: quòd qui ſacrificabāt, thure vtebantur. Chariſius lib. 1. Tus à tundendo ſine adſpiratione dicitur, quanuis Iulius Modeſtus, ἀπὸ τοῦ θύειν tractum dicat Porphy. in lib. 1. Carm. ode 30. Dicitur autem thus ἀπὸ τοῦ θύειν, id eſt ſacrificare, vnde aſpiratur th. Alij tamen credunt eſſe dictum à tunſis glebis, quia de arbore deſtillat, & à terra ſubiecta combibitur, in eáque congelatur, indéque tunſis glebis colligitur. Seruius in illud 1. Geor. Molles ſua thura Sabæi. Sanè, inquit, tus modò ſine aſpiratione dicimus. nam antiqui thus dicebant ἀπὸ τοῦ θύειν, quòd diſplicuit. tura enim à tundendo dicta eſſe voluerunt, à glebis tunſis, cū quibus dicitur fluens de arboribus coaleſcere. Plin. lib. 12. cap. 14. 1. Thura præter Arabiam nullis, ac ne Arabia quidem vniuerſæ, &c. Plura in ipſo capite de thure leges. Tibull. lib. 1. eleg. 3.

Redderéque antiquo menſtrua thura lari.

Acerra thuris. Ouid. 4. Faſt. ad finem.

Acerui thuris. Ouid. 8. Metamorph.

Mica thuris. Plin. lib. 12. cap. 14.

Vindemia thuris. Plin. lib 12. cap. 14.

Candidum thus. Plin. lib. 12. cap. 14.

Eoum thus. Stat. 1. Thebaid.

Flaua thura. Ouid. epiſt. 20.

Incana thura glebis. Stat. 6. Thebaid.

Mammoſum thus. Vide MAMMA.

Maſcula thura. Virg. eclog. 8.

Niliacum thus. Stat. 4 Sylu. 9.

Odoratum thus. Plin. lib. 12 cap. 14.

Pia thura. Iuuen. Satyr. 13.

Sabæum thus. Virg. 1. Æneid.

Adolere thura. Virg. eclog. 8.

¶ Sacri thuris honore dignari aliquem. Ouid. 14. Metam.

Blanda thura dare. Tibul. lib. 3. eleg. 3.

Incendĕre thura & odores. Cic. 6. Verr.

Ingerere thura aris, Vide INGERO.

Legere thus. Plin. lib. 12. cap. 14.

Litare thure. Perſ. Satyr. 5.

Metere thus. Plin. lib 12. cap. 14.

Miniſtrare thura. Ouid. 2. Metam.

Sabæi mittunt thura. Virg. 1. Georg.

Placare deos thure. Horat. 1. Carm. ode 36.

Tribuere alicui honores thuris. Ouid. 14. Metam.

Thurarius, Qui thura tractat ac vendit. Firmic. lib. 8. cap. 25. Viceſima ſeptima pars libræ ſi in horoſcopo fuerit inuenta, thurarios faciet vel pigmentarios, ſeu pharmacopolas.

Thureus, Adiectiuum, {λιβάνινος} Quod eſt thuris. Colum. lib. 3. cap. 8. Iam thuream plantam, florentéſque hortos myrrha & croco. Virgil. 2. Georg.

-ſolis eſt thurea virga Sabæis.

Dona thurea. Virg. 6. Æneid.

Flamma thurea. Stat. 12. Thebaid.

Grana thurea. Ouid. 4. Faſt.

Thurifer, pen. corr. thurifera, thuriferum, pen. cor. {λιβανοφόρος} vt Saba thurifera, quæ producit thus. Plin. lib. 6. cap. 23.

Regio thurifera. Idem lib. 12. cap. 14, Vt illo modo quum deuiciſſet thuriferas gentes, ſupplicaret.

Indus thurifer. Ouid. 3 Faſt.

Aræ thuriferæ Stat. 1. Achil.

Thuricremus, penul. corr. Adiect. Thus cremans: vt Aræ thuricremæ, In quibus crematur thus. Virg 4. Æneid.

Foci thuricremi. Ouid. epiſt. 2.

Thurilegus, pen. corr. Adiectiuum, vt Arabes thurilegi. Thus colligentes Ouid 4. Faſt.

Nam modò thurilegos Arabas, modò deſpicit Indos.

Thuribulum, thuribuli, pen. corr. {θυμιατήριον} Vas in quo thus adoletur. Liu. 9 bel. Pun. Cic. 6. Ver. Num etiam de L. Papyrio viro primario, locuplete, honeſtóque equite Romano thuribulum emiſti?

Thuſculum, thuſculi, pen. corr. Diminutiuum, {λιβανωτίδιον} Plautus Aulul. 13.

Nunc thuſculum emi, & has en coronas floreas.

THVSCIA, Italiæ regio, à Latio Tiberi, à Liguribus Macra fluuio diuiſa, quæ alio nomine Hetruria dicitur. Dicta Thuſcia (vt quidam exiſtimant, ἀπὸ τοῦ θύειν, quod eſt ſacrificare, propterea quòd Tyrrheni, ſemper habiti fuerint religioſi, deorúmque cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem vſque dediti.

Thya, thiæ, {Θύα} Arbor odorifera, quæ notiore nomine cedrus dicitur, & ab Homero trogete, teſte Plinio lib. 14 cap 16.

THYAMIS, Fluuius Buthrotum coloniam alluens, & Æmathio villæ Attici proximus Cic. 7. ad Attic. Q. Ciceroni obſiſti non potuit, quo minus Thyamin videret. Hinc quod à Cicerone li. 2. de Leg. ſcribitur, Sed tamen huic amœnitati, quam ex Quinto ſæpe audio Thebanus Epirotes ille tuus nihil opinor conceſſerit: mendoſum apparet. Cum enim videatur de fluuio loqui, quem cum Fibreno comparet, nomenque Thebani, fundi potius quàm fluminis ſit, nec illis in locis vllus fluuius Thebanus memoretur, luxatam fuiſſe ſcripturam crediderim, & in Thebanum pro Thyami degeneraſſe. Legendum igitur putem Thyamis Epirotes ille tuus, &c. Hæc Turneb.

Thyas, huius Thyadis, pen. corr. { [illegible] } Bacchi ſacri ſocia.
Amentes Thyades. Stat. 12. Thebaid.
Concita Thyas pulſo tympano. Horat. 3. Carm. ode 15.
Euantes Thyades effuſis crinibus. Catul. Argon. 59.
Excita Thyas commotis ſacris. Virg. 4. Æneid.
Pervicaces Thyades. Horat. 2. Carm. ode 19.

Thyaſus, thyaſi, penul. corr. maſ. ge. { [illegible] } Saltatio & chorea dicitur, quæ Baccho exhibebatur: à θύω ſacrifico. Virg. 5. eclog.
Inſtituit Daphnis thyaſos inducere Baccho. Catull. de Berecynth.
58, Thyaſus repente linguis trepidantibus ululat.

THYATEIRA, pen. prod. { [illegible] } Inſulæ est maris Ionij, vna Echinadum, Ætoliæ adiacentium, teſte Plinio lib. 4. cap. 12. Eſt item Ionię ciuitas in Aſia, ad Lycum fluuium, teſte eodem Plin. lib. 5. ca. 29. Strabo lib. 13. Myſiæ attribuit, Stephanus Lydiæ.

THYELLA, { [illegible] } Oenotriæ vrbs, in qua pars Phocenſium conſedit, vt ex Herodoti ſententia refert Stephanus. Homerus Thyellam quatiam Harpyiam videtur appellaſſe, reſpiciens nimirum ad vocis proprietatem, quæ apud Græcos repentinam & ſonoram ſignificat procellam.

THYESTES { [illegible] } filius Pelopis ex Hippodamia, & Atrei frater, et Tantali nepos. Inde

Thyeſtus, pen. prod. Adiectiuum, { [illegible] } Ouidius 15. Metamor.
Neue Thyeſteis fabula (inquit Seruius) hoc habet, Atreum & Thyeſtem germanos quum diſſenſione ſibi nocere non poſſent, in ſimulatam gratiam rediiſſe: qua occaſione Thyeſtes cum fratris vxore concubuit. Atreus verò ei filium epulandum appoſuit: quæ Sol abominatus, ne pollueretur, aufugit. Sed veritas hæc eſt: Atreum apud Mycenas primum Solis eclipſim inueniſſe: cui inuidens frater, ex vrbe diſceſſit tempore quo eius probata ſunt dicta. Hactenus Seruius enarrans illud Virgil. lib. 1. Æneid.
Nec tam auerſus equos Tyria Sol iungit ab vrbe. Perſius Satyr. 5.
-aut ſiquibus olla Thyeſtæ Feruebit. Vide Ægyſthus.
Thyeſteus. Cic. in Piſonem, Thyeſtea iſte execratio eſt, poëtæ vulgi animos, non ſapientum mouentis.
Menſa Thyeſtes Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.
Mycenæ Thyeſteæ. Lucan. lib. 1.

THYIA, { [illegible] } Nomen filiæ Cephiſi, quæ prima Liberi patris initiata fuit Orgiis, à qua Thyiades & Thyiæ. Herodotus lib. 7. Ab hac vrbs eiuſdem nominis in qua colitur.

Thyites, { [illegible] } Genus eſt lapidis duriſſimi, ex quo mortaria fieri conſueuerunt: vnde & à Plinio lapis mortariorum vocatur, & à Græcis [illegible], quibus [illegible] mortarium eſt.

Thyle. Vide THULE.

Thymallus. Genus piſcis pretioſi, de quo Ambroſ. lib. 5. Hex. Neque te inhonoratum noſtra perſecutione Thymalle dimittam, cui à flore nomen inoleuit, ſeu Ticini vnda te Buxantis, ſeu amœnam Athesis vmbræ nutrierint, flos es. Vide reliqua.

Thymbra. { [illegible] } herba vulgaris notitiæ. In aſperis & gracilibus naſcitur, ſimilis thymo: ſed minor atque tenerior, ferens ſpicam floris plenam, coloris herbacei. Habetur & ſatiua breuior ſylueſtri, quæ propter minorem acrimoniã in cibos recepta eſt, Latinis ſatureia, teſte Plin. lib. 19. cap. 8, dicitur Gallis nunc *ſarriette*, nunc *ſatrea*, pedali altitudine, fruticoſa, ſurculoſis virgulis cauliculis, folio hyſſopi, floſculis per interualla e purpura candicantibus, odore ſaporéque gratiſſimo. Tymbram tamen nonnihil à ſatureia diſcrepare ſentit Colum. lib. 10. hoc ſenariolo,
Et ſatureia thymi referens, thymbræque ſaporem. Hæc Ruel. Colum. lib. 9. cap. 4. Sapores præcipuos mella reddit thymus. Thymo deinde proxima thymbra, &c. Sunt qui tymbram abſque aſpiratione ſcribant.
Olentthymbræ. Stat. 1. Sylu. 2.
Gelidæ vmbracula thymbræ. Stat. 1. Sylu. 2.

THYMBRA, { [illegible] } locus vicinus Troiæ, plenus thymbra.
Rector Thymbræ, Apollo. Stat. 4. Sylu. 7.

THYMBRAEUS. { [illegible] } Apollo dicitur, à loco Troiæ vicino pleno thymbra: in quo etiã & nemus eſt, & templum vbi à Paride Achilles occiſus eſt. Vnde & fingitur manu Apollinis vulneratus. Ergo Thymbræus, vt Delius. Nam numina à locis frequenter nomen accipiunt. Hactenus Seruius apud Virgilium lib. Æneid 3.
Da propriam Thymbræe domum, da mœnia feſſis.
Pergama Thymbræa. Stat. 3. Sylu. 2.

THYMELE penult. corrcp. { [illegible] } nomen mulieris, quæ prima ſaltationem in ſcena docuit. Græci [illegible] ſcenam vocant, hoc eſt eam theatri partem vbi geſtus agunt hiſtriones. Martial. lib. 1.
Qua Thymelen ſpectas, deriſorémque Latinum,
Illa fronte, precor, carmina noſtra legas.
Suidas ſcribit fuiſſe aram in theatris Thymelen.

Thymelici, penul. corr. { [illegible] } Ludij hiſtriones. Vnde à Vitruuio dictum eſt, Scenici & Thymelici Græcè ſeparatim nominantur. Vlpian. in l. Athletas, in princip. D. de iis qui not. infam. Neque Xyſtici, nec agitatores, nec qui aquam equis ſpargunt, cæteráque eorum miniſteria qui certaminibus ſacris deſeruiunt, ignominioſi habentur.

Thymion, thymij. Vlcus eſt, quod ſuper corpus quaſi verrucula eminet, ad cutem tenue, ſuprà latius, ſubdurúmque, & in ſummo peraſperum. Idque ſummum colorem floris thymi repræſentat, vnde ei nomen eſt. ibique facile finditur, & cruentatur: nonnunquam aliquantum ſanguinis fundit, feréque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ eſt, rarò maius, interdum perexiguum. Modò vnum, modò plura naſcuntur, vel in talis, vel palmis, vel inferioribus pedum partibus. Peſſima tamen in obſcœnis ſunt, maximéque vbi ſanguinem fundunt. Hoc Celſus lib. 5. cap. 28.

THYMOETES, { [illegible] } Priami filius fuit ex Ariſbe (vt quidam volunt) cuius vxor quum filium peperiſſet eodem die quo Hecuba Paridem, aſſerentibus hariolis eo die natum eſſe puerum, cuius cauſa Ilium euerteretur, iuſſit Priamus vtrúmque interfici. Et Paris quidem matris aſtu clam traditus eſt educandus: Thymœtis autem puer eſt interfectus. Cuius iniuriæ vltione in multos dies dilata Thimœtes, quum equi lignei dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit vt in vrbem reciperetur. Hæc ferè Seruius enarrans locum illum Virgilij,
-primúſque Thimœtes
Duci intra muros hortatur, & arce locari,
Siue dolo, ſeu iam Troiæ ſic fata ferebant.

Thymoleon. Vide TIMOLEON.

Thymus, m. g. vel thymum, thymi, { [illegible] } Herba hortenſis, odorata, cuius flore ſummopere apes delectãtur. Plin. lib. 21. cap. 10, Totidem & thymi: candidum ac nigricans. Floret autem circa ſolſtitio, quum & apes decerpunt, & augurium mellis eſt. Prouentum enim ſperent apiarij largè florente eo. Læditur imbribus, amittítque florem. Semen thymi non poteſt deprehendi, quum origani perquam minutum, non tamen fallat. Marc. lib. 5.
Hyblæis madidet thymis placentas. Columell. lib. 11. cap. 3. Thymum & tranſmarina cunila, & ſerpyllum, &c.
Dulcior Thymo. Virg. eclog. 7.
Cecropium thymum. Virg. 4. Georg.
Apes paſcuntur thymo Virg. 5. eclog.
Redoléntque thymo fragrantia mella. Virg. 4. Georg.
Suffire thymo. Virg. 4. Georg.

Thymianus. Adiectiuũ, à thymo, vt thymianæ oues Plaut. Bacchid. Vetulæ ſunt thymianæ. Thymianæ, inquit Turnebus, à thymo dici videntur. Nam in Narbonenſi Gallia Lapidei campi thymo abundabant eóque infinita pecudum milia conueniebãt. Thymianæ tamen hic meliæ erunt, credo propter longinquitatem viæ macreſcétes. Thymiamo ſe in veteribus libris repetiſſe ſcribit Ioachimus quæ vox quid ſignificet conſulendum Apollinis oraculum, niſi thymum amantes explices. At ij qui thymiama defenderent, vt res diuinæ aptas, quales emebantur à parciorbus vilitates & macriores. Aliquando & minę legendum exiſtimeut, ſed quin thymianæ tueamur, nihil eſſe videtur cauſæ. Hæc ad verbum Turnebus.

Thymites, pen. prod. { [illegible] } vinum, E Thymo confectum: ea forma dictum vt abſynthites. Columel. lib. 12. cap. 35. Vinum abſynthiten & hyſſopiten, & abrotoniten, & thymiten, & marathriten, &c.

Thyminus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Ex thymo factum. Colum. lib. 6. cap. 33. Cum melle Attico: vel ſi id non eſt, vtique thymino celeriter leuetur.

Thymoſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Plin. lib. 11. cap. 15. Thymoſum mel non coit.

THYNIA, { [illegible] } Strab. lib. 12. Inſula in fronte Bythiniæ: hinc

Thynicus annulus veteribus dicebatur è mero auro confectus. Iſidorus, Thynicus, inquit, purus, primum in Bythinia fabricatus: afférque moles Mecœnatis verſiculos de morte Horatij Flacci vt id probet.
Lugent te mea vita, te ſmaragdus,
Berillus quoque Flacce nec nitentes,
Nunc per candida margaritas quæro
Nec quos thynice lima perpoliuit
Annellos, nec iaſpios lapillos.

Thynus, Adiect. { [illegible] } vt Mercator Thyna beatus. Horat. 3. Carm. ode 7, Hoc eſt Bithyna. Acron.

Thynnus { [illegible] } Piſcis miræ magnitudinis: de quo abundè Plinius libro 9. cap. 15, Vide CORDYLA. Dicitur & Thunnus, Vide ſuo loco.

Thyon, quod apud Homerum eſt, citrum interpretatur Macrobius, Citrum autem illud crediderim, cuius in Atlante mõte nobiles ſyluæ materiam lautitiarum menſarum orbibus ſuppeditauere Romanis expetitarum delicijs. Turnebus.

Thyoneus, trium ſyllabarum { [illegible] } Bacchi epitheton, quod [illegible] quod eſt ſacrificare, deductum putant: eo quòd ei adhuc inter humanos verſanti ſacrificabatur. Horat. 1. Carm. ode 17.
-nec Semeleius
Cum Marte cõfundet Thyoneus prælia. Acron ſic exponit, Thyone mater Semeles dicta eſt matris Liberi patris. Dicit ergo per vinum rixam non futurum inter ſe. Thyoneus autẽ alter Liberi fuit, qui in Chio inſula regnauit, pater Thoätis regis, cuius filia fuit Hypſiphile, quo coniuratione facta eductis viros ſola patrem ſeruauit. Hactenus Acron. Porphyr. verò, Thyone, inquit, Semele à Græcis dicta: vnde Thyoneus dicitur.

Thyonianus, Bacchus dictus. Catullus,
Hic merus eſt Thyonianus. Quo verſu ſignificat merace Bacchi pocula per tranſnominationem. Rediuiuus enim Bacchus matriſque fulmine ſuperſtes, Thyonianus vocatus eſt: vel potius illum dilaceratum reducem ſoſpitémque vitæ redditum hoc nomine ſacra celebrabant eterna. Auſon. Ne in ſacris & fabulis aut Thyonianum mireris aut Virbium, illum de Dionyſio, hunc de Hyppolito reformatum.

THYREA, Ciuitas Meſſeniorum. Sed diuus Auguſtus Lacedæmoniis attribuit, quòd Meſſenij cum Antonio ſenſiſſe viderentur. Statius,
Et Lacedæmonium Thyre lectura cruorem. Hinc Thyreaticæ Spartanorum corollæ quædam appellatæ. Sciendum eſt, Thyre numero plurali genere neutro, per ſynæreſim efferri [illegible], [illegible] etiam ſi numero ſingulari Thyrea quoque dici poteſt. Strabo lib. 8. Thuriam appellat. Eſt & Thyræũ, oppidũ in Arcadia. Thyræ etiam Græcè, Latine oſtia dicuntur: à quo Thyridion, oſtiolum.

Thyrſus, thyrſi, maſc. gen. { [illegible] } Virga & caulis cuiuſlibet herbæ præſertim lactucæ. Plin. lib. 19. cap. 8. Iuncorum omnes thyrſos, vel folia lectucarum prorogare vtcunque condiunt, ac recentes in patinis coquere.
Fragiles thyrſi Stat. 1. Theb.
Pampinei thyrſi. Claud. 7. Paneg.
Teretes thyrſi. Stat. 2. Achil.
Thyrſus ſpectabilis Plin. lib. 21. cap. 15.
Virentes fronde thyrſi. Ouid. 11. Metam.
¶ Thyrſus { [illegible] } Haſta acuminata, hederis obtecta, quam in Orgiis

giis Bacchicis quatiebant. Scribit Diodorus lib 5.cap.1, Dionyſium in exercitu habuiſſe mulieres thyrſis armatas. Et Macrobius lib.1. Saturnal cap.18, ait Liberum patrem tenere thyrſum, quod eſt latens telum, cuius mucro hedera lambente protegitur. Vnde Thyrſigerus dictus eſt Bacchus. Catul Argonaut 59. Ouid.3. Amor. eleg 14,
Corniger increpuit thyrſo grauiore Lyæus. Senec. Herc fur.act.2,
Tectam virenti cuſpidem thyrſo gerens.
Graui thyrſo metuendus Liber Horat.2. Carm.ode 19.
Quatere thyrſum. Senec. Herc. Oeteo 4.
Leuem thyrſum vibrare manu. Senec Oedip 5.
¶ Thyrſos per tranſlationem pro ſtimulo & incitamento. Lucret. lib.1, -ſed acri
Percuſſit thyrſo laudis ſpes magna meum cor.

Thyrſigerus, penult. cor. Adiectiuum {[illegible]} vt India Thyrſigera. Senec. Hippol.6.

Thyſanon {[illegible]} ſiue etiam Thyſſanon (nam vtroque reperitur) quod & *Syſtuban* vocari tradit Pollux lib.7 cap 14, Eſt autem fimbria ſiue ala. Huius meminit Homerus in ornamentis Iunonis libro 14. Iliadum.

Thysbe, Vide THISBE.

T I

Tiara, tiaræ, pen prod. {[illegible]} Ornamentum capitis Perſicarum prius mulierum: quo poſtea vſi ſunt & reges & ſacerdotes Iuuen. Saty.6.
-Phrygia veſtitur bucca tiara. Virg.7 Æneidos,
Sceptrúmque ſacróſque tiaras. Hic per vſurpationem dicitur. nam tiara dicimus, ait Seruius. Tiaram (inquit Donatus) dicit pileum quo Phryges vtuntur quum celebrant ſacra. Inde ſacrum dicit, quia quod ad ſacra pertinet, ſacrum eſt.

TIBARENI, pen. cor. {[illegible]} populi Scythici, de quibus diximus in dictione Tabereni.

TIBERIAS, huius Tiberiadis, pen. cor. {[illegible]} vrbs Galilææ, ab Herode condita, & ſic appellata in honorem Tiberij Cæſaris. Ptolem. lib.5 cap.16 dicitur Tiberias, lacus.

Tiberis, Vide TYBRIS.

TIBERIVS, {[illegible]} inter Cæſares notiſſimus. Fuit & eius nominis grammaticus, qui de Ideis orationis ſcripſit libros tres, aliáque complura, vt author eſt Suidas. Meminit & huius Strabo lib 7.
¶ Tiberij vocitari cœperunt, qui ad flumen Tiberim naſcebantur. Probus in Epitome. Proinde multi ſcribunt Tyberios.

Tibereius, Adiect. {[illegible]} Stat.3 Sylu.3, Tibereia primum
Aula tibi, vix dum ora noua mutante iuuenta Panditur.

Tibi {[illegible]} datiuus, à tu pronomine, Vide ſuo loco.

Tibia, tibiæ {[illegible]} Propriè os cruris oppoſitum ſuræ. Celſus lib.8 cap.1, Ipſum autem crus eſt ex oſſibus duobus, &c. Verum alterum os ab anteriore parte, &c. Alterú à priore parte poſitum, cui tibiæ nomen eſt, longius, & in ſuperiore parte plenius, ſolum cum femoris inferiore capite committitur, ſicut cum humero cubitus.
Tibia & fiſtula differunt. Plin. lib.16 cap.36, Calamus verò alius totus concauus, quem ſyringiam vocant, vtiliſſimum fiſtulis, quoniam nihil eſt ei cartilaginis atque carnis. Orchomenius eſt continuo foramine peruius, quem auleticon vocant. Hic tibiis vtilior, ſi ſtulis ille.
¶ Tibia {[illegible]} Inſtrumentum muſicum quo tibicines canunt: ſic dicta quòd primò ex gruum tibiis facta ſit, à quibus nomen habet, quum ex arundinibus facta ſit. Cic.1. Uticol. Non intelligo quid metuat quum tam bonos ſeptenarios fundat ad tibiam. Horatius de Arte,
Tibia non vt nunc orichalco vincta, tubǽque
Æmula: ſed tenuis, ſimpléxque foramine pauco.
Si ex oliua modulatè canentes tibiæ naſcerentur, num dubitares quin ineſſet in oliua tibicinis quædam ſcientia? Cic.1. de Nat deor.
Cantus tibiarum. Quint. lib 1 cap.11.
¶ Multifora buxo tibia. Senec. Agamem.5.
Tibiæ apertæ à Quintiliano vocantur, quæ apertis omnibus foraminibus ſonant clarius. Nam clauſis ſonus redditur ſubtilior & obſcurior, vt apertis cādidior & clarior, quod & per adagium vſurpat. Illa verò, inquit, iam verò apertis, vt aiunt, tibiis. Id eſt, vt ſuſpicor, iam clariſſima voce. Turnebus.
Caua tibia. Lucret. lib 2.
Concionatoria tibia, Vide CONCIONOR.
Curua tibia. Virg.11. Æneid.
Incentiua tibia, & ſuccentiua. Vide Incentiuum in INCINO.
Ludicræ tibiæ, Vide LVDVS.
Nuptiales tibiæ. Author ad Heren. lib 4.
Querulæ tibiæ cantus. Horat.3 Carm. ode 7.
Sacrifica dulces tibia effundat modos. Senec. Agamem.6.
¶ Adhibere tibias epulis. Quint. lib.1. cap.10.
Canere tibiis Quint. lib.1. cap.10.
Canere ad tibiam, Vide CANO.
Inflare tibias Cic. de Claris Orat Si tibiæ inflatæ non referant ſonum, abiiciendas eas ſibi tibicen putet.
¶ Tibia maſculino genere apud antiquos, teſte Nonio. Varr. Modio, Quare meas libidines, ac tibias bilingos Obloluit.

Tibialis & hoc tibiale, pen prod {[illegible]} Quod eſt idoneum ad tibias faciendas. Plin. lib 16. cap.36, Tertia arundo eſt tibialis calami, quem auleticon dicebant.

Tibiale, tibialis, penult. prod. neut gen {[illegible]} Velamentum tibiarum: quinetiam arma quibus crura muniuntur, tibialia vocāt. Sueto. de Auguſto cap 82, Hyeme quaternis cum pingui toga tunicis, & ſubuculæ thorace laneo, & femoralibus, & tibialibus muniebatur. Paulus Iureconſ. in l. Qui commeatus. D. de re milit. Si tibiale vel humerale miles alienauit, caſtigari verberibus debet.

Tibicen, pen. prod tibicinis, pen. cor. maſc gen. {[illegible]} Qui tibia canit. Cic. ad Gallum lib.7 ep.27, Ille autem qui ſciret ſe nepotem bellum tibicinem habere, & ſat bonum vnctorem, diſceſſit à me. Liuius 2. ab Vrbe, Cornicines, tibicinéſque. Horat. de Arte,
Ad cantus, ad tibicinem proſequi laudes honoratorum virorum. Cic de Leg.
Non ſunt in oratione tanquam tibicini percuſſionum modi, ſed vniuerſa comprehenſio Cicero Orat.
Tibicen ſine tibiis canere non poteſt Cic 2. de Orat.
¶ Tibicines in ædificiis appellantur columnellæ quibus ruſtici tecta ſua fulcire ſolent: à ſimilitudine tibia canentium: qui vt cantantes ſuſtinent, ita illi ædificiorum tecta. Nec in hoc ſignificato aliud præter ablatiuum ſingularem legimus. Iuuen. Saty 3,
Nos vrbem colimus tenui tibicine fultam.
Dicitur etiam quicquid in ſuſtentaculum alterius ponitur. Ouid. lib 4. Faſt.
Hæc modò verrebat ſtantem tibicine telam. Alij legunt,
Hæc modo verrebat ſtantem tibicine villam. Alij,
Hæc modo verrebat cum raro pectine pratum.

Tibicina, tibicinæ, pen. corr. fœm. gen. {[illegible]} Mulier tibia canens. Plaut Aulul 9,
Poſtquam obſonauit herus, & conduxit coquos.
Tibicináſque haſce, apud forum, &c. Martial. lib 14.
Ebria nos madidis rumpit tibicina buccis.
Meretrix tibicina. Horat. 1. epiſt. 14.

TIBISCVS, Daciæ fluuius, cuius meminit Ptolemæus lib. 3. cap. 7. à Barbaris Tiſſa appellatur.

TIBVLLVS, {[illegible]} Poeta, iuxta Quintiliani ſententiam cum primis elegans, & terſus, ad amores & delicias aliquanto proclinior. Ouid. 1. Amor. eleg.15,
Donec erunt ignes, arcúſque Cupidinis arma.
Diſcentur numeri culte Tibulle tui. Vide ALBIVS.

Tibur, Vide TYBVR.

Tiburtus, qui idem & Tiburnus dicebatur, & Tiburi pro numine colebatur: cui etiam lucus erat ibi ſacratus ab Horatio memoratus, Catilli, qui Amphiarai filius erat, fuit ſi ius, oppidúmque Tibur condidit, vt refert Solinus, & probat Maro his verbis,
Tum gemini fratres Tiburtia mœnia linquunt
Fratres Tiburti dictam cognomine gentem. Horatius tamen videtur exiſtimare Tibur à Catillo conditum fuiſſe, cùm Tibur mœnia Catilli vocet: & Catonis ſententia fuit, eam vrbem poſitam à Catillo Arcade præfecto claſſis Euandri fuiſſe. Annotauit Turnebus.

TICINVM, pen. prod. {[illegible]} nobile Inſubrium oppidum, quod nūc *Papia* vulgò dicitur. Nam, vt ſcribit Ptolemæus in Geographia lib.3. cap.1. Inſubres habent Mediolanum, Nouariam, Comum & Ticinū. Eſt & Ticinus, fluuius oppido vicinus, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 16. Claud.4. Paneg. pulcher Ticinus.

TIFERNVS {[illegible]} fluuius eſt Italiæ. Et Tifernum, oppidum quod intercidit, Inde Tifernates, populi, iuxta Theanum & Lucerinum in ſexta regione Italiæ. Author Plinius. lib.3 cap.14. Nunc dicitur *Biſerno*, Oliuarius in Melam.

TIGELLIVS, m. Tigellius Hermogenes, muſicæ artis ſcientia præditus, C. Cæſari dictatori fuit familiaris, poſteà Cleopatræ, quia dulce ei cantabat & iocabatur vrbané Auguſto quoque ita placuit, vt inter familiares ac domeſticos haberetur. Erat autem largitor adeò, vt omnibus muſicis & circulatoribus multa donaret, & ideò mortem eius triſteſſe factos ait Horatius. Porrò autem cauſam inſectandi hominis nō mediocris ingenij habuit Horatius, quòd carmina eius parum ſcité modulata eſſe dicebat. Hæc Porphyrio in illud Horat. lib.1. Serm. Saty.2.
Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne
Mœſtum ac ſollicitum eſt cantoris morte Tigelli.
Quippe benignus erat. Contrà hic, ne prodigus eſſe
Dicatur metuens, inopi dare nolit amico.
Frigus quo duráque famem propellere poſſit. &c. Fuit hic Tigellius & tibicen, & cantor, Phamex nepos, natione Sardus, Ciceroni parum æquus. id quod indicat eius epiſtola ad Fabium Gallum lib.7. epiſt.25. Amoris, ait, quidem tui, quoquo me verto, veſtigia, vel proximè de Tigellio. Senſi enim ex litteris tuis valde te laboraſſe. Paulò pòſt, At vide quid ſuccenſeat. Phamex cauſam ſuſceperam, ipſius quidem cauſa: erat enim mihi ſanè familiaris. Is ad me venit, dixítque iudicem ſibi operam dare conſtituiſſe eo ipſo die, quo de P. Seſtio in conſilium iri neceſſe erat. Reſpondi, nullo modo me facere poſſe: quem vellet alium diem ſi ſumpſiſſet, me ei non defuturum. Illi autem, qui ſciret ſe nepotem bellum tibicinem habere, & ſat bonum cantorem, diſceſſit à me, vt mihi videbatur, iratior. Habes Sardos venales, alium alio nequiorem Idem ad Attic. lib.13 ep.49. De Tigellio, ſiquid noui. qui quidem, vt mihi Gallus Fabius ſcripſit, [illegible] mihi quandam iniquiſſimam, me Phamex defuiſſe, quam eius cauſam recepiſſem, quam quidem receperam contra pueros Octauios Cn. F. non libéter: ſed Phameæ cauſa volebam: erat enim, &c. Etiam Horatius Sardum fuiſſe Tigellium, & Cæſaris amicum, his verſibus oſtendit lib 1. Serm. Saty.3.
Omnibus hoc vitium eſt cantoribus, inter amicos
Vt nunquam inducant animum cantare, rogati:
Iniuſſi, nunquam deſiſtant. Sardus habebat
Ille Tigellius hoc. Cæſar, qui cogere poſſet,
Si peteret per amicitiam patris, atque ſuam, non
Quicquam proficeret: ſi collibuiſſet, ab ouo
Vſque ad mala citaret, Io Bacche, &c.

Tigillinus, pen prod {[illegible]} vir fuit Romanus vitæ corruptiſſimæ, qui per impudicitiam multa à Nerone conſequutus eſt, quem ad omnia corruperat Author Cornelius Tacitus.

Tignus, tigni, maſc gen. & Tignum, tigni, {[illegible]} Trabs qua vel è ſuppoſita domus extruitur: A tegendo, vt tradit Vlpianus in l. 1. D. de tign. iunct. Cæſar 4 bell. Gall. Tigna bina ſeſquipedalia ab imo præacuta, dimenſa ad altitudinem fluminis. Propert. lib 4 eleg 3.
Siue in furtiuo gemuit ſtans noctus tigno. Horat. de Arte,

-& modicis inſtrauit pulpita tignis. Ouid.8.Metamorph.
Sordida tecta ſuis nigro pendentia tigno.

Arrectaria tigna. Vitruuius lib.10.cap.17. Vide ORTHOSTATA.

Politæ tigna Claud.3 Paneg.

Læuia radere tigna. Lucret. lib.5.

¶Tigni nomine omne genus materiæ, ex qua ædificia conſtant, continetur Vlpian. De tigno iuncto l.1. & Ad exhibendum.l. Tigni. Et Caius de verb.ſignific.l. Tigni. Horat.2.epiſt.2.
Torquet nunc lapidem, nunc ingens machina tignum.

¶Tigni appellatione in vineis neceſſaria continentur, vt puta pertica, pedamenta Vlpian. De tigno iuncto l.3.

Tignarius, Adiect. {[illegible]} Tignarius faber, non ſolùm is qui tigna dolat, ſed etiam qui ſulatis ligna: hoc eſt qui trabes, cæteráque ad tabulata domus veſtit: & omnis qui ædificat, intelligitur, inquit Caius Iuriſc. Cic. de Claris Orat. Ego me Phidiam eſſe mallé, quàm vel optimum fabrum tignarium.

Tigillum, tigilli, Dimin. {[illegible]} Liu.1.ab Vrbe, Is quibuſdam piacularibus ſacrificiis factis, quæ deinde gēti Horatiæ tradita ſunt, tranſmiſſo per viam tigillo, capite adaperto, velut ſub iugum miſit iuuenem. Tibul.lib.2.eleg.1.
Illi compoſitis primùm docuere tigillis
Exiguam viridi fronde operire domum.
Ianus ſuſſixus tigillo. Catul. ad Ianuam, 62.

TIGRANA, pen. prod. {[illegible]} Ptolem. lib. 6. ca. 2. oppidum Mediæ in mediterraneis.

TIGRANES, pen prod, {[illegible]} rex maioris Armeniæ, cuius multam mentionem facit Cicero in Oratione pro lege Manilia. Lucanus libro 2.

TIGRANOCERTA, {[illegible]} Oppidum in montanis maioris Armeniæ, teſte Plinio lib 6 cap.11. a Tigrane conditum, vnde & nomen accepit, quaſi Tigranis ciuitas. Nam certa Parthorum lingua vrbem ſonat. Vide Stephanum.

Tigris, huius tigris, vel tigridis, pen. corr. fœm gen. {τίγρις} animal velociſſimum: quod à velocitate nomen habet. Nam Medi tigrim ſagittam appellant, teſte Varrone. Virg.4. Æneidos,
-Hyrcanæque admorunt vbera tigres. Plin. lib.8 cap.18, Tigrim Hyrcani & Indi ferunt, animal velocitatis tremendæ, & maximè cognitæ dum capitur. Totus eius fœtus, qui ſemper numeroſus eſt, ab inſidiante rapitur equo quàm maximè pernici, atque in recentem ſubinde transfertur, &c. Plura leges toto capite.

Armeniæ tigres. Virg.5 eclog.

Aſpera tigris. Horat.1 Carm. ode 23.

Atra tigris. Virg.4. Georg.

Maculoſę tigridis forma. Ouid.11. Metam.

Peſſima tigris Virg.3. Georg.

Rabidæ tigres. Virg.2 Georg.

Sæuæ tigres. Ouid. epiſt. 10.

Variæ Senec. Hippol.1.

Virgatæ Senec. Hippol.3.

¶Tigrides, plurali numero dixit author Philomelæ in Ouidij operibus, Tigrides indomitæ rancant.

Tigrinus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Plin. lib.13 ca.15, Menſis præcipua dos in vena criſpis, vel in vertice variis. Illud oblōgo euenit diſcurſu, ideóque tigrinæ appellantur.

TIGRIS, {[illegible]} Flumen magnum etiam appellatur, propter velocitatem, qui inſtar beſtiæ nimia pernicitate decurrit. Hic de Paradiſo oriens iuxta ſcripturæ fidem, pergénſque contra Aſſyrios, poſt multos circuitus (Ioſepho teſte) in Mare rubrū defluit. Solinus Tigrim fluuium in Armenia caput attollere dicit, in loco edito, a a lucido conſpicuóque fonte: nec ab exordio ſtatim totum eſſe, ſed primò pigre fluere, non eum ſuo nomine. At quum in fines Medorum inue ctus ſit, Tigrim ſtatim vocari, Aretbuſam lacū influere grauia pondera ſuſtinentem, cuius piſces nunquam ſe alueo Tigridis immiſcent, ſicut nec amnis ſtagnum arrogant Arethuſæ. Mox Arabas prætерfluens, Meſopotamiam amplectitur, & Hydaſpen accipiens Euphratémque, defertur in ſinum Perſicum. A Tigri fluuio dicti ſunt Transtigritani, qui trans Tigrim habitant, ſicut Transpadani. Et tam pro fluuio quàm pro animali, Tigris vel tigridis genitiuum facit. Vide Plin. lib.6 cap 27 & Strabonem lib.6.

Rapidus tigris. Lucan. lib 3, cap.32. Horat.4. Carm. ode 14.

TIGVLLIA, {[illegible]} Ptolem. li.3. ca.1. Vrbs Liguriæ, alijs dicta Segeſta, vulgò *Sigeſtro, Sestri.*

TIGVRINI, pen. prod. {[illegible]} Populi Germaniæ, qui quartam Heluetiæ partem continebant Cæſar bel. Gal. lib.1, Is pagus appellabatur Tigurinus. Nam omnis ciuitas Heluetia in quatuor pagos diuiſa eſt. Hic pagus vnus quum domo exiſſet, patrum noſtrorum memoria, L. Caſſium Conſulem interfecerat, & eius exercitum ſub iugum miſerat.

Tilia, tiliæ {[illegible]} Arbor. Plin. lib 16 cap. 40. Molliſſima tilia, eadem videtur & calidiſſima: argumentum afferunt, quòd citiſſimè aſcias retundat. Columel. lib.9. cap 4, At tiliæ ſolæ ex omnibus ſunt nocentes.

Leuis tilia. Virg.1. Georg.

Molles tiliæ. Ouid 10 Metam.

Pinguis tilia Virg 4 Georg.

Tiliæ, de arboribus alijs etiam dicuntur, nam de interioribus corticis vlmi tunicis, è quibus vincula fiunt, dixit Plin. lib.24. cap 8, Corticis interior tilia lepras ſedat.

Tiliaceus, Adiectiuum {[illegible]} Quod ex tilia factum eſt. Colum. lib. 12. cap 45. Arculæ fagineæ vel etiam tiliaceæ, quales ſunt in quibus veſtimenta forenſia conduntur, huic rei paulò ampliores præparari debent.

Tilica. {[illegible]} Iocularis dictio apud Ciceronem de Claris Orat. 24. Et ille ſuis accuſator, inquit, vetus, quo accuſante Chetilium, Siſenna defendens, dixit quædam eius ſputatilica eſſe crimina. Tum C. Ruſcius, Circumuenior, inquit, Iudices, niſi ſubuenitis, Siſenna quid dicat, neſcio, metuo inſidias: ſputatilica quid eſt hoc? ſputa quid ſit ſcio, tilica neſcio. Maximi riſus: ſed ille tamen familiaris meus rectè loqui putabat eſſe, inuſitatè loqui, Vide SPVTATILICA.

TILLVM, {[illegible]} Sardiniæ inſulæ vrbs, Ptolemæo authore lib.3. cap.3. Hodie *S. Reparo.*

TILOS {[illegible]} Inſula eſt (vt ſcribit Plin. lib.6. cap.27.) cum oppido eiuſdē nominis in Mari rubro, celeberrima plurimum margaritis. Ipſa fert palmas, oleas creat, vineis abundat. In ea omnis arbor nunquam foliis ſpoliatur. Mons Caucaſus non longè ab ea incipit, qui maximam orbis partem perpetuis iugis penetrat. Eadem inſula habet lanigeras arbores (vt ſcribit Plinius lib. 12.) quæ cotonei mali amplitudine cucurbitas ferunt, & maturitate ruptæ, oſtendunt lanuginis pilas, ex quibus veſtes pretioſæ fiunt.

Tilphoſa, {[illegible]} vt author eſt Pindarus, fons eſt ſub Tilphoſium montem labens, apud quem Tireſiæ vatis ſepulchrum cōditum eſt. Huius enim, vt ait Ariſtophanes, aquæ frigus quum ſenex potaſſet, & ferre non potuiſſet, extinctus eſt. Eſt & ibidem, vt libro 9. teſtatur Strabo, templum Apollinis Tilphoſij.

TIMAEVS, {[illegible]} Siculus hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit, etiam vſque adeò arrogans, vt Plutarchus in Nicia, vt Thucydidem & Philiſtum in hiſtoria ſe facilè ſuperaturum iactaret. Ipſe verò Sicula quadam pinguedine delibutus, ad ridēda quædam minimèque ad hiſtoriæ grauitatem pertinentia digreditur. Hactenus Plutarchus. De eo & Cic.2. de Orat. & in epiſtola illa 12. libro ad Lucceium doctiſſima. Diodorus Siculus dicit hunc nimium operæ in aliis redarguēdis impendiſſe, contra Ephorum præſertim: nimis res etiam minimas perſecutum: libróſque fuiſſe penè in res ſingulas partitum. Timæus alter philoſophus, cuius nomine Plato librum inſcripſit De natura patria fuit Locrēſis, philoſophus Pythagoreus: ſcripſit & ipſe naturæ documenta, & vitam Pythagoræ, vt ſcribit Suidas.

TIMAGENES, {[illegible]} author eſt, omnium in literis ſtudiorum antiquiſſimam muſicen extitiſſe. Quint. lib.1. cap.10.

TIMAGORAS, pen. cor. {[illegible]} Athenienſis capitali ſupplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus miſſus fuerat, more Perſarum adulando adorauerat. Suidas & Valerius.

TIMANDRA, {[illegible]} Filia Ledæ, & Tyndarei, & ſoror Clytemneſtræ, quæ Echemum nupſit, vt refert Lycophronis ſcholiaſtes.

TIMANTHES, {[illegible]} Pictor egregius Zeuxis tempore. Huius eſt Iphigenia oratorum laudibus celebrata, qua ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes, & triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velauit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parua in tabula, cuius magnitudinem exprimere cupiens, pinxit iuxtà Satyros thyrſo pollicem eius metientes: itaque ex omnibus eius operibus intelligitur plusquàm pingitur. Huius meminit Plin. lib.35 cap.9.

TIMAVVS, pen prod {[illegible]} Nomen fluminis iuxta Aquileiam, qui è montibus delapſus, decidit in profundum: deinde infra terram abſorptus ſtadiis circiter triginta & centum, erumpit in mare. Virg 8. eclog.2.
Tu mihi ſeu magni ſuperas iam ſaxa Timaui. Idem 3. Georg.
-& Iapidis arua Timaui. Seruius, Iapidia pars eſt Venetiæ, dicta ab Iapido oppido. Huius fluuius eſt Timauus. Meminit huius Plinius lib 3 cap.18 Contra hunc, vt idem teſtatur lib.2. cap 103. inſula parua eſt in mari cum fontibus calidis, qui pariter cum æſtu maris creſcunt minuunturque. Virg.1. Æneidos,
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timaui. Vide Vadianum in Melam, & Cælium lib.22 cap 8.

Timeo, times, timui {[illegible]} timere, Notæ ſignificationis. Terent. Andr.1.5.
Miſera timeo, hoc incertum quorſum accidat. Cic. ad Lent. lib.1. 9, Sicut ſe timere ſimularunt.

¶Timeo te, Tanquam inimicum.

Timere caſum. Cic.2. de Diuinat. Caſum autem prælij nemo noſtrum erat quin timeret. Idem Lentulo, lib.1.5, Quanquam omnia ſunt timēda, nihil magis quàm perfidiam timemus. Sic Timere vmbras. Cic. ad Attic. lib.15 319.

Fraudem timere. Ouid.7 Metam.

Quid tuta times? Ouid.7. Metam.

Iram numinis timere. Ouid.6. Metam.

¶Timeo tibi, Tanquam amico, nequid mali accidat. Terentius. Heaut.3.2.
Syre tibi timui malè. Idem And.1.3.
Si illum relinquo, eius vitæ timeo.

Malè timere alicui, Vide MALVS.

Timeo mihi abs te, Ne malum mihi inferas. Cic. pro Sylla, A quo quidem genere iudices ego nunquam timui. Quintil. lib.3. cap. 10, An timendum à rege bellum. Id eſt, ne rex a inferret bellum.

Timeo mihi abs te mortem, etiam dicimus.

Sibi timere. Virg.2. Æneid.

¶Timeo furem tauro: Hoc eſt, timeo ne fur taurum abducat & furetur. Iuuen. Saty.6 2. Plin. lib.14. cap.16.

Timent ægris viris vxorem.

¶Timeo de. Ouid. lib.3 Faſtorum,
Nec timui de morte tamen, metus abfuit iſte. Hoc eſt, non timui ne Dido ſe occideret.

Timere de Republica Cic. Attico lib 7.126.

De morte alicuius timere. Ouid 3 Faſt.

¶Timeo ne. Terent. And.1.5.
Tum autem hoc timet, ne deſeras ſe,

Timeo ne non impetrem. Cic. ad Attic. lib 9 272, Equidem illud molior, quod tu mones, ſperáſque fieri poſſe, vt mihi Cæſar concedat vt abſim, quum aliquid in Senatu contra Cn. agatur, ſed timeo ne non impetrem.

Timere pro. Gellius lib.19. cap.1. Ipſum autem pro Ariſtippi anima timere.

Timeo quid fiet. Plaut. Merc. 3. Et apud Terent. Phorm. 1.3.
Timeo miſer, quam hic mihi nunc rem obtrudet.
Timeo quidnam. Cicero 2. Verrin. Quæ quum cogito, iam nunc timeo, quidnam pro offenſione hominum qui illi inimici inſenſique ſunt, & expectatione omnium & magnitudine rerum, dignum eloqui poſſim.
Timeo quemadmodum hæc explicari poſſint. Brutus ad Cicer. libro 11.10.
Hæc quò ſint eruptura timeo. Cic. ad Atticum, lib. 2. epiſt. 20. Vide HORREO.
Nunc iſtic quid agatur, magnopere timeo. Cic. Attic. lib. 3. 48.
Quid poſſem timebam. Cic. ad Attic. lib. 12. 244.
Timeo vt ſuſtineas. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 2.
¶ Timere, tum accuſatiuo & datiuo. Quintil. lib. 4. cap. 1. Religioſus iudex libenter eum audit quem iuſtitiæ ſuæ minimè timet, id eſt, ne ſuæ iuſtitiæ inſidietur.
¶ Timere, pro Nolle. Cic. Att. lib. 14. 319. Ad me autem, quum Caſſij tabellarium demiſiſſem, ſtatim Balbus, O dij boni, quàm facilè perſpiceres timere otium. Paulo poſt, Nemo eſt iſtorum, qui otium non timeat. Libro eodem epiſt. vlt. 2. Timent otium. Quod contra dixit 318. 6. Cupere pacem.
¶ Timeri, Paſſiuum. Martial lib. 11.
Hoc nunc populantur, & colono
Tanquam ſus Calydonios timetur.
Bello timeri. Silius lib. 15.
Timetur argentum. Martial. lib. 5.
Damnum de ea re timetur. Vlpian. in l. 2. D. quib. ex cauſ. in poſſ. eatur.
Timens, Participium { [illegible] } Ouid. 14. Metamorphoſeos,
Mortémque timens, cupidúſque moriri.
Timens { [illegible] } Nomen ex participio. vt Mortis timens. Lucret. libro 2.
Timendus { [illegible] } Aliud participium, vt Armis timendus. Stat. 4 Sylu. 5.
Decore timendus aper. Ouid. epiſt. 4.
Vos timenda Horat. Epod. 6.
Dentes timendi. Horat. 3. Carm. ode 20.
Timidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui ſemper timet. Cic. 5. de Finib. Non refugiat timido ſanguen, atque exalbeſcat metu? Et à poeta. Horat. 3. Carm. ode 19.
Codrus pro patria non timidus mori.
Timidum atque ignauum iudicari. Cic. Bruto, lib. 11. 18.
Timidus ac tremens. Cic. in Piſonem.
Vt imbelles timidíque videamur. Cic. 1. Offic.
Nimium me timidum, nullius animi, nullius conſilij fuiſſe confiteor. Cic. pro Sextio.
Timidus ad mortem. Cic. de Finib. Ita non timidus ad mortem, vt in acie ſit ob Remp. interfectus.
Timidus in. Cic. 2. de Lege Agrar. Liberi à delictis, cauti in periculis, non timidi in contentionibus.
In labore militari timidus. Cic. Trebatio, lib. 7. 27.
¶ Timidus cum genitiuo. Senec. de vita beata, cap. 21. Aueſſantur diem ſplendidum nocturna animalia, quæ ad primum eius ortum ſtupent, & latibula ſua paſſim petunt, abduntur in aliquas rimas, timida lucis.
Deorum timidos. Ouid. 5. Metam.
Timidior, Comparat. Cæſar 8 bel. Gall. Quorum periculo ſic omnes copiæ ſunt perturbatæ, vt vix iudicari poſſet, verùm ſecundis minimíſque rebus inſolentiores, an aduerſis mediocribus timidiores eſſent.
Timidiores paulò. Cic. 1. de Finib.
¶ Animo timidus. Cic. 3. Offic. Quæ timido animo, humili demiſſo fractóque fiant.
Conciones timidiſſimæ. Cic. Attic. lib. 7. 299.
Homo timidus atque imperitus. Cic. pro Cecinna.
Ocellis timidis veſtem prætendere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.
Paſſus timidi. Virg. 6. Æneid.
Pectus timidum. Ouid. 11 Metam.
Pede timido fugere. Ouid. 4 Metam.
Pudor timidus. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.
Turba timidiſſima columbæ. Ouid. 1. de Arte.
Nemo minùs timidus. Cic. 12. Philipp.
Timidè, pen. corr. Aduerbium, Verecundè, minus audacter. Cic. 5. de Finib. Tum ille timidè, vel potius verecundè, Facio, inquit, equidem. Idem 2. Tuſcul. Sed hoc quidem in dolore maximè eſt prouidendum, nequid abiectè, nequid timidè, nequid ignauè, nequid ſeruiliter muliebritérve faciamus.
Timidè & Fidenter, contraria. Cic. 2. de Diuinat. Timidè fortaſſe ſignifer euellebat quod fidenter infixerat.
Credere timidè. Ouid. epiſt. 6.
Timidè ac pedetentim ad aliquid agendum deſcendere. Cicero pro Quintio.
Timidè hoc dicam. Cic. 12 Philip.
Dicere modicè & timidè. Cic. pro Sylla.
Promittere timidè. Ouid 1. de Arte.
Nemo minus timidus. Cic. 12 Philipp.
Timiditas, pen. corr. timiditatis { [illegible] } Cic. 1. de Finib. Quibus rebus intelligitur nec timiditatem ignauiamque vituperari, nec fortitudinem patientiámque laudari ſuo nomine.
Timiditas & ignauia. Cic. 3. Tuſcul. Quæ qui recipit, recipiat neceſſe eſt timiditatem & ignauiam.
Cautio mea & timiditas in cauſis. Cic. 2. de Orat.
Ingenua timiditas. Cic. 2. de Orat.
Cur à bello propter timiditatem defuiſti? Cic. 2. Philip.
Verecundiam timiditas imitatur. Cic. in Partit.
Timor, timoris { [illegible] } Cic. 4. Tuſculan. Timor, metus mali appropinquantis.
Loca plena timoris. Ouid. 10. Metam.
Maximus timorum metus lethi. Lucan. lib. 1.
Timor meus de aliquo. Brutus ad Cicer. 4. Quod vtinam inſpectare poſſis timorem de illo meum.
Cæcus timor, Vide CAECVS.
Caſſus timor. Stat. 8 Thebaid.
Dubij timores. Stat. 5 Theb.
Durus timor. Propert. lib. 2 eleg. 18.
Ingens timor omnibus. Stat. 12 Theb.
Militaris timor, Vide Militaris in METVS.
Mœſtus timor, Vide Meſtus in MOEREO.
Solliciti timoris res plena amor. Ouid epiſt. 1.
Suſpenſus timor, Dubius. Ouid. epiſt. 15.
Abiit timor, Vide ABEO.
Abiicere timorem, Vide ABIICIO.
Afficere timore. Brutus Antonio lib. 11. 2. Maximo timore de nobis afficiuntur amici noſtri.
Augere timorem. Cornutus Cic. Fam. 6.
Cohibet timor. Cæſar 8 bell. Gal.
Colligere ſe ex timore, Vide COLLIGO.
Conferre timorem, Vide CONFERO.
Depellere timorem. Cic. poſt red. in Senat.
Deponere timorem. Ouid epiſt. 17.
Exiſſus timor ex animo. Senec. Thyeſte 6.
Eripe mihi hunc timorem. Cic. in Catilin. orat. 1.
Facere timorem. Plancus Cic. lib. 10. 18. Non vllam rem aliam extimeſcunt, quàm eandem, quæ mihi quoque facit timorem.
Ferre timorem. Catul. Argon. 59.
Pauido timore hæſerant membra. Ouid. 7. Metam.
Impendet belli timor, Vide IMPENDEO.
Inceſſit eos timor ne, Vide INCESSO.
Incutere timorem. Cic. 2. de Orator.
Induruit timor, Vide INDVRO.
Iniicere timorem. Cic. 2 de Lege Agrar. Spem improbis oſtendiſtis, timorem bonis iniecistis.
Laceſſit pectus meum timor. Senec. Herc. Oetæo, 4.
Leuare timorem. Virg. 2. Æneid.
Mederi timori alicuius. Ouid 9 Metam.
Minuere timorem alicui, Vide MINVO.
Mittere timorem, Vide MITTO.
Muſſabat tacitu medicina timore. Lucret. lib. 6. Id eſt non audebant medici adhibere manus ægrotantibus, vel quia morbi cauſam & remedium ignorabant, vel quia timebant contagia.
Omittere timorem. Cicero in Somnio Scipionis, Ades, inquit, animo, & omitte timorem.
Pellere timores, Vide PELLO.
Perculſus timore. Cic. ad Brutum, 3. 2.
Perterritus timore. Cic. 1. de Diuinat. Quum te equo aduectus ad quandam magni fluminis ripam, prouectus ſubitò atque delapſus in flumen nuſquam apparuiſſes, me contremuiſſe timore perterritum.
Ponere timorem. Ouid 6. Faſt.
Proponere ad timorem. Cic. Famil. 2. Nec me iſta terrent, quæ mihi ad timorem fideliſſimè, atque amantiſſimè proponuntur.
Timore magno eſſe. Cic. Attic. lib. 5. 101. Spero meos omnes ſeruire laudi meæ, tamen magno timore ſum, ſed bene ſperamus.
Magno timori eſſe populis. Lucan. lib. 3.
Trahere timorem. Ouid. 13 Metam.
Anxius timor erigit ſollicitum. Virg. 9 Æneid.
Achilles Phrygum timor, & Græcorum decus, Vide ACHILLES.
Timefacio, vnde Timefactus, Perterritus. Lucret. lib. 3.
His tibi tum rebus timefactæ religiones
Effugiunt animo pauidæ, &c.
TIMOCHARES Ambraciensis quiſpiam regis Pyrrhi amicus fuit, qui ad C. Fabricium Conſulem furtim venit, ac præmium petiuit: eſt de præmio conueniret, promiſit regem venenis necare, idque facilè eſſe factu dixit, quoniam filij ſui pocula in conuiuio regi miniſtrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum ſcripſit. Senatus legatos ad regem miſit: mandauitque vt de Timochare nihil proderent, ſed monerent vti ſe circumſpectius gereret, atque à proximorum inſidijs ſalutem tutaretur. Refert Gellius ex Valerij Antiatis hiſtoria, libro 3 capite 8.
TIMOCLIA { [illegible] } Mulier Thebana ſtuprum à quodam Barbaro Thracum principe per vim paſſa, iniuriam vlta eſt. Sabellicus in exemplis.
TIMOCREON { [illegible] } Poëta Rhodius fuit, veteris Comœdiæ ſcriptor, qui grauea cum Simonide Melico & Themiſtocle inimicitias exercuit: quos etiam contumelioſo poëmate eſt inſectatus. Author Suidas.
TIMOLAVS { [illegible] } Rhetor & verſificator, è Lariſſa Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni. Scripſit poema de bello Troiano, ſingulis Homeri verſibus, ſingulos addens. Author Suidas.
TIMOLEON, pen. l. corr. { [illegible] } Corinthius dux inclytus, viribus fortiſſimus, vitáque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas Dionyſij tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanos implorato Corinthiorum auxilio expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, vrbe potitur, ac Dionyſius clàm ſeſe atque arcem Timoleonti ipſi dedidit, ab eóque cum paucis in exilium Corinthum miſſus eſt. Ille verò arcem ſolo æquauit. Syracuſanis libertatem reſtituit. Deinde contra Leontinos pergens, eorum tyrannum in bello captum interfecit. In ſumma æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Hæc ex Plutarcho qui eum è Latinis comparat Paulo Æmylio. Incertum eſt ſcribendúmne ſit Thymoleon, quomodò ferè in Latinis & apud Suidam legitur, nempe à Leonino animo & audacia: an Timoleon, quemadmodum bona pars Græcorum voluminum habet.

Tintinno, tintinnas, tintinnare, pro Reſonare, apud Catullum in Carmine Sapphico, ad Leſbiam, 48,

-ſonitu ſuopte

Tintinant aures. Legitur & Tinniunt.

Tintinnabulum, tintinnabuli, penult. corr. { [illegible] } Inſtrumentum æneum: quo populus lauandi hora in thermis vocari ſolebat. Iuuenal. Satyra 6,

Tot pariter pelues, & tintinnabula dicas

Pulſari: iam nemo tubas atque æra fatiget. Plaut. Pſeud. 5,

Lanios inde arceſſam duo cum tintinnabulis. Apud Martial. lib. 14, tintinnabulum ſic loquitur,

Redde pilam, ſonat æs thermarum, ludere pergis?

Virgine vis ſola lotus abire domum.

Tintinnaculus, tintinnaculi, pen. corr. { [illegible] } Qui tinnimentum facit. Plaut. Trucul. 17,

-niſi ad tintinnaculos

Vultis vos educi viros.

¶Tintinnaculi viri apud Plautum, ſunt carnifices, qui tintinnabula habent, ad ſumendum de aliquo ſupplicium. Nam qui ad ſupplicium ducebantur tintinnabula geſtabant. Zonaras, [illegible Greek]. Poſſet & non ineptè ſic eos quiſpiam appellatos exiſtimare, propter crepitum plagarum ſonitúmque verberum. Ex Turnebo.

Tinunculus, pen. corr. Genus accipitris. Columel. lib 8 cap. 8 Genus accipitris, tinunculum vocant ruſtici, qui ferè in ædificiis nidos facit. Plin. lib 10 cap 37. Auem eſſe dicit, columbas defendentem, & accipitres terrentem occulta natura vi, intâtum vt viſum vocémque eius fugiant.

TIOS, Oppidum Paphlagoniæ apud Melam lib. 1. cap. 20. Nunc *Tio* vocatur, teſte Oliuario in Melam.

TIPASA { [illegible] } Ptolemæo lib 4. cap. 2. vrbs Mauritaniæ Cæſarienſis: hodie *Tenesse*.

TIPHERNUM { [illegible] } Ciuitas Vmbriæ, quæ nunc ciuitas Caſtelli dicitur, nobilis alumno Gregorio, Græcis Latiniſque literis apprimè docto: ſicuti eius opera eloquenter elucubrata manifeſtant.

TIPHYS { [illegible] } Viri proprium in nauibus fabricandis arte ſingulari, & qui Argonautarum gubernator fuerit, authore Virgilio eclog 4. Ouid. epiſt. 6,

Quid tibi cum patria nauita Tiphy mea?

Tipula, tipulæ, pen. corr. Vermis ſiue araneoli ſpecies, ſex pedes habens, ſed tantæ leuitatis vt ſuper aquam currens, non deſidat, authore Feſto. Plaut Perſa, 6,

Noui, omnes ſunt lenæ, leui fide: neque leuius tipulæ

Pondus eſt, quàm fides lenonia.

TIRESIAS { [illegible] } Vates Thebanus, Penero patre genitus. & mutatus quondam, vt poetæ tradunt, in fœminam: & poſt ſeptem annos in virilem formam rediit. Eius anima ponitur Vlyſſi veniens obuiam, multáque ei prædicens apud Homerum lib 11. Odyſſeæ Hic (vt Cic. 5. Tuſcul. meminit) cæcatus fuit ira Iunonis, cui ſcire futura Iupiter dedit, criménque leuauit honore. Vide Ouid 3. Metam. Scribit Strabo lib 9, Tireſiæ monumentum fuiſſe in Tilphoſio monte Bœotiæ, iuxta fontem Tilphoſam, vbi profugus diem ſuum obiit. Ibi Thebani ciues ſepulto diuinos honores tribuere. Iuuenalis Satyra 13,

Quum cæcum dicere vellet, dixit Tireſiam illo verſu,

Nec ſurdum, nec Tireſiam quenquam eſſe deorum. Hic habuit filiam nomine Manto, quæ oppidum in Italia condidit, quod poſtea ab Ocno eius ex Tiberino Thuſcorum rege filio, Mantua, à matris nomine nuncupatum eſt. Id tamen Græci negant.

Vates Tireſias. Propert. lib. 4. eleg. 10.

TIRISCUM { [illegible] } (inquit Ptolemæus lib. 3 cap 8.) quod iam Taros dicitur, Daciæ vrbs. hodie *Groſſcthane*.

TIRO, Libertus Ciceronis, Vide TYRO.

TIRYNS, fœmin. gener. { [illegible] } Nomen eſt patriæ Herculis in Peloponneſo, quæ proxima Argo, à Plinio Tirynthia vocatur, Vide TYRINTHIA.

Tis { [illegible] } Genitiuus eſt antiquus à Tu pronomine. Plautus Milite, 4 4 1,

Tis egeat, quis te careat, ob eam rem hæc ad me miſſa eſt.

TISIPHONE, pen. corr. { [illegible] } Vltricem cædis ſignificat. Eſt enim vna ex Furiis, à cædibus plectendis, dicta: [illegible] vltio vel pœna: [illegible], vel [illegible] cædes, aut mors, cui cura ſit mortis vltio. Horat. 1. Serm. ſaty 8. Tibul. lib 1. eleg 3,

Tiſiphonéque impexa feros pro crinibus angues.

Crinita hydris Tiſiphone. Claud 1 de rapcu Proſerp.

Pallida Tiſiphone. Virg 3. Georg.

Sæua Tiſiphone. Horat. 1. Serm. ſaty 8.

Vltrix Tiſiphone Virg 6. Æneid.

TISOBIS { [illegible] } fluuius Britanniæ, teſte Ptolemæo lib. 2. cap. 3. vulgò *Conuury*.

TISSA { [illegible] } Ptolemæo lib. 3. cap 4. Siciliæ vrbs: hodie *Tiſſe*.

TITAN, vel Titanus, pen. prod. { [illegible] } Cæli & Terræ filius, multitudinis etiam numero Titanes dicuntur Virg. 6 Æneidos,

Hic genus antiquum terræ, Titania pubes,

Fulmine deiecti fundo voluuntur in imo. Terra (inquit Seruius) primùm Titanas contra Saturnum genuit: Gigantes poſteà contra Iouem. Et ſecundùm fabulas Titanas ab ima contra deos terra, ad eius vltionem erectos. Vnde & Titanes dicti ſunt [illegible], id eſt, ab vltione Hactenus Seruius.

Monſtrifer Titan. Senec. Herc. Oetæo, 9.

Impij Titanes. Horat. 3. Carm. ode 4.

Validi Titanes. Ouid. 3. Faſt.

Dij cum Titanis, vt cum Gigantibus, bella geſſerunt. Cicero 2. de Natura deorum.

Plato Titanum è genere ſtatuit eos, qui vt illi cæleſtibus, ſic hi aduerſentur Magiſtratibus. Cic. 3 de Legib.

Tradunt Titanas ſex fratres fuiſſe, & quinque ſorores, à Titea matre dictos, vt author eſt Diodorus Ex quibus vnus fuit Iapethus pater Promethei. Hyperionque ex Titanum numero eſt, qui Solis pater, & aſtrorum fertur Hinc Sol Titan, Luna Titanis, Diana Titania à poetis dicuntur. Cic in Arato,

Quem quum perpetuo veſtiuit lumine Titan. Ouidius 3. Metamorphoſeos,

Dúmque ibi perluitur ſolita Titania lympha.

Ardens Titan ſubduxit feruidum diem. Senec. Herc. Oetæo, 6.

Calidus Titan Lucan. lib 4.

Feruidus Titan Senec. Herc. fur 12.

Flammigar Titan Lucan. lib. 1.

Lucifiicus Titan. Lucan 7.

Titanius, Adiect. { [illegible] } vt Aſtra Titania. Virg. 6. Æneid.

Bella Titania Silius lib. 12.

Titaniacus, penultima corr. Aliud adiectiuum { [illegible] } Ouidius 7. Metamorphoſeos,

Hinc Titaniacis ablata draconibus, intrat

Palladias arces

TITARESIUS { [illegible] } Homero lib Iliad. 2. Fluuius è Styge ortum habens, qui in Peneum influens, illius aquis non confunditur, ſed inſtar olei innatans excurrit.

TITHONUS, pen. prod. { [illegible] } inquit Seruius, frater Laomedontis fuit, quem prælilutem Aurora dilexit, & rapuit, ex qua Memnonem filium genuit, ſed tandem poſt longiſſimam optatámque vitam, audita Memnonis filij morte, in cicadam à poetis verſus eſſe dicitur ex Seruio enarrante apud Virgilium lib. 4. Æneidos, hunc locum,

Tithoni croceum linquens Aurora cubile. Eſt item Laomedontis filius (teſte Diodoro lib. 5.) qui in Aſia Orientem verſus vſque in Æthiopiam militans dicitur genuiſſe ex Ida filium, nomine Memnonem: qui quum Troianis opem tuliſſet, poſteà ab Achille eſt interfectus. Hæc Mancinel. ex Diodoro, declarans hunc locum Horatij 1. Carm ode 28,

Occidit & Pelopis genitor conuiua deorum,

Tithonúſque remotus in auras.

Tithonius, Adiectiuum { [illegible] } vt Coniux Tithonia, Aurora. Ouid 3. Faſt.

Alma Tithonia. Valerius 1. Argon.

Senectus Tithonia. Stat. 4. Sylu. 3.

Tithymalus, tithymali, penul. corr. maſc. gen. { [illegible] } Genus fruticis, qui à noſtris lactuca marina dicitur. Columella lib. 9. Tithymalus maiorum quoque animalium ventrem ſoluit. Idem paulò ſuprà, Maximúſque vel minimus annuus eorum labor eſt initio veris, quo Tithymali floret frutex Plin. lib 26 cap. 8, Tithymalum noſtri herbam lactariam vocant, alij lactucam caprinam: narrántque lacte eius inſcripto corpore, quum inaruerit, ſi cinis inſpergatur, apparere literas, ita quidam adulteras alloqui maluere, quàm codicillis.

Tithymalum, & Tithymalus, pen. prod. Meconion à quibuſdam vocatur. Hæc Hermolaus in Corol cap. 778.

Tithymali genera ſeptem numero refert Dioſcorides libro 4. capite 159.

Tithymali vt refert Dioſcor. ſpecies ſeptem ſunt. Prima vocatur Characias. Secunda paralios vulgò *herba mora*. Tertia Platyphyllus, vulgò *Tortumaglio*. Quarta Helioſcopios. Quinta Cypariſſios, vulgò *Eſula minor*. Sexta dendroides, id eſt arborea. Septima Characias fœmina.

TITIENSIS { [illegible] } pro Titienſes poſuit Proper. lib. 4. eleg. 1,

Hinc Titiens, Rhamnéſque viri, Luceréſque coloni,

Quatuor hinc albos Romulus egit equos.

Titia lex Tacit. lib 11, Conſurgunt patres, legemque Titiam flagitant, qua cauetur antiquitus, nequis ob cauſam orandam pecuniam donúmve accipiat. Hac lege tenebantur aduocati, qui mercenariam clientibus operam præſtabant. Inuehitur Auſonius in mollitiem Iuriſconſulti, eúmque deridet, quòd legem Titiam non metueret: quòd enim indoctus erat, nihil lucrabatur. Alciatus in Annotationibus in Tacitum.

TITIANUS, pen. prod. { [illegible] } Titiani filius, Orator Græcus, præceptor Maximini principes, ſcripſit libros prouinciarum pulcherrimos: appellatus Simia ſui temporis, quod omnia propè imitaretur. Capitolinus.

TITII { [illegible] } Sacerdotes Apollinis, à titiis auibus, quas in auguriis certis obſeruare ſolebant, appellati, vt ait Varro. Hæc Sulpitius & Beroaldus in illud Lucani lib. 1,

Et doctus volucres augur ſeruare ſiniſtras,

Septemuirque epulis feſtus, Titiíque ſodales,

Et ſalius, &c.

Titillo, titillas, titillare { [illegible] } Propriè eſt certæ partis corporis contactu, nempe eius quæ ſub alis eſt, riſum vel inuitò excitare, Lucretius tranſlatè vſurpauit hoc verſu,

Titillare magis ſenſus, quam lædere poſſunt. pro eo quod eſt, contactu neque prorſus iucundo neque planè aſpero & moleſto ſenſus hilarare, & quaſi diffundere. Lambinus.

¶Titillare, per tranſlationem pro Commouere, prouocare, & per blandimenta ingerere accipitur. Cicero 1. de finibus, Nam ſi ea ſola voluptas eſſet, quæ quaſi titillaret ſenſus, vt ita dicam, & ad eos cum ſuauitate afflueret, &c. Sic tertia Tuſculanar. Titillari voluptate.

Aſſentator titillans. Cic. 2. Offic Hæc eſt grauium hominum atque magnorum: illa, quaſi aſſentatorum populi multitudinis leuitatem voluptate quaſi titillantium.

Titillatus, huius titillatus, penult. prod. { [illegible] } Plin. lib. 11, In eadem præcipua hilaritatis ſedes, quod titillatu maximè intelligitur alarum quas ſubit.

Titillatio, titillationis { [illegible] } Idem. Cic. de Senect. At non eſt

voluptatum tanta quaſi titillatio in ſenſibus. Idem 1. de Natur. deor. Voluptates quibus quaſi titillatio adhibetur ſenſibus.

Titio, titionis, maſc. gen. { δαλὸς } Lignum adustum, quod ab igne extrahitur. Varr. de vita Pop. Rom. lib. 2. Contrà à nouo marito, quum item è foco in titionem ex fallaci arbore, & eam qualis, qua allata eſſet. &c. Celſus lib. 3. cap. 12, Fomentiſque prætereà validioribus totum corpus circundare conuenit, maximéque inuolutis teſtis, & extinctis titionibus.

Titiuilitium. Feſtus nullius eſſe ſignificationis ſcribit, vt apud Græcos nullius eſt [illegible] & [illegible]. Plaut. Caſin.
Nam ego iſtud verbum emiſſim titiuilitio. Author tamen non contemnendus Fulgentius Textiuilitium legiſſe videtur, quum ita ſcribat, Textiuilitium dici voluerunt fila putrida, quæ de telis cadunt. Hic ergo textiuilitium rem viliſſimam interpretatur. Tametſi autem videtur Feſto effutitium temerè vocabulum ad vilitatis & contemptionis ſignificationem, tamen origo ac natales, à quibus deducit Fulgentius, magnam veriſimilitudinem præ ſe ferunt. Vt enim in textiuilitium vilitium ineſt vilitatis ſententia; ſic antegreſſam vocabuli partem ſenſus expertem de nihilo iactatam eſſe non eſt credibile: titi autem cùm ſenſus nullus ſit, & ſit texti, textiuilitium dictum putemus. Sed ſi Fulgentium ſequamur, in menſione verſus vna erit ſyllaba ſupprimenda, dicendúmque textiuilitium, quod Plauto eſt familiare. Hæc ex Turnebo.

Titormus { [illegible] } Bubulcus fortitudinis monſtroſæ fuit: cum Milone de robore certauit viciſſe que, quum pedem tauri vna manu, altera verò alterius tauri pedem per vim conantibus ipſis reſilire traheret. Author Ælianus.

Titubo, titubas, pen. corr. { [illegible] } titubare, dicitur qui pedibus inſiſtere nequit, vt faciunt ebrij, aut infirmi, aut vulnerati, aut decrepiti ſenes, quibus infirmi pedes inconſtanter vacillant. Quint. in Paſtu cadauerum, Sed ingulaſti vulneratum, titubantem ſtrauiſti, fumantem inceodiſti. Hæc Valla lib 5. Ouid. 3 Metamor. Ille metu, ſomnóque grauis titubare videtur.

Erubuiſſe, expalluiſſe, titubaſſe. Author ad Heren. lib. 2.

¶ Titubare, ad animum transfertur, quoties ab animo verba diſſentiunt: quod inconſtantiæ ſignum eſſe dicitur. Terent. Heaut. 2. 3, Verùm illa nequid titubet. Cic. pro Flacco, De ſubſelliis quorot vna ex domo prodeunt: ſi verbo titubarint, quò reuertantur non habebunt. Horat. 1 epiſt. 13.
Caue ne titubes, mandatáque frangas.

Titubatum & offenſum. Cic. 1. Verr. Si tantulum offenſum, titubatúmque ſit, vt ea quæ ſingulatim ac diu collecta ſunt, vno tempore vniuerſa perdamus.

Verſus debilitatur in quacunque ſit parte titubatum. Cicero 3. de Orator.

Titubans, penul. corr. Participium { [illegible] } vt Artus titubantes ſuſtinet ferula. Ouid. 4. Metam.

Lingua titubante loqui, Lingua præ timore blæſa. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.

Furtim mente ac lingua titubante facere aliquid. Cicero pro Domo ſua.

Membra titubantia valido vino Ouid. 6. Faſt.

Titubatus, penult. prod. { [illegible] } Participium ſine verbo, inquit Seruius Virg. 5 Æneidos.
Hic iuuenis iam victor ouans veſtigia preſſo
Haud tenuit titubata ſolo &c.

Titubanter, Aduerbium { [illegible] } Inconſtanter. Cic. pro Cælio, Poſſu iſta enim, atque id tamen titubanter & ſtrictim, coniurationis hunc propter amicitiam Catilinæ participem fuiſſe.

Titubanter & inconſtanter loqui. Author ad Heren. lib. 4.

Titubatio, Verbale { [illegible] } Cic. 2. de Inuen. Quo in genere euentus quoque videndus erit, hoc eſt quid ex vnaquaque re ſoleat euenire, magnopere conſyderandum eſt, vt metus, lætitia, titubatio.

Titubatio & offenſio. Author ad Heren. lib. 4.

Titubantia, titubantiæ, Idem { [illegible] } Suet. in Vitellio, cap. 6, Ac de hac quoque liberos vtriuſque ſexus tulit, ſed marem titubantia oris propè mutum & elinguem.

Titulus, tituli, pen. corr. maſc. gen. { [illegible] } Quod alicui rei vt libro, operi, vel ſtatuæ ſuperſcribitur ad eius cognitionem. Vnde in ſtatuis, ſiue picturis titulum dicimus literas quæ vel artificis, vel eius cuius ſtatua ſiue imago eſt, nomen demonſtrat: vel tempus quo factum eſt opus, declarat. Plin. epiſt. 149, Maximè tamen hic me titulus admonuit quàm eſſent mimica & inepta, quæ interdum in hoc cœnum, in has ſordes abiicerentur. De monumento Pallantis loquitur Ouid. 2. de Arte,
Vtilitas tua ſit, titulus donetur amicæ.

¶ Titulus, pro programmate, ſeu inſcriptione, qua ſignificatur domum aliquam eſſe proſcriptam, vel in locatum dandam. Plin. epiſt. 147. Deſerta inde, & damnata ſolitudine domus, totáque illi monſtro relicta: proſcribebatur tamen, ſeu quis emere, ſeu quis conducere, ignarus tanti mali, vellet. Venit Athenas Philoſophus Athenodorus, legit titulum, auditóque pretio, quia ſuſpecta vilitas, &c.

Titulus libri, Qui vel qualitatem operis, vel nomen authoris, vel numerum librorum oſtendit. Martial. lib. 2. epig. vltimo.
Vnum de titulo tollere iota potes. Ouid. 1. de Remed. Amor.

Legerat huius amor titulum, noménque libelli. Plinius epiſtol. 101. libro 5.

Adhibere titulum, Vide ADHIBEO.

Decorare ſepulchrum titulis. Silius lib. 15.

Effeminare titulum. Claud. 1. in Eutrop.

Indere titulos, Vide INDO.

Titulo ſignatus imago. Ouid. epiſt. 2.

¶ Titulus, pro Laude & dignitate aliquando accipitur. Ouidius 1. Faſtorum,
At tua proſequimur ſtudioſo pectore Cæſar
Numina, per titulos ingredimúrque tuos. Liu. 4. ab Vrbe, Naualis victoriæ vanum titulum appetiuere. Cic. in Piſonem, Suſtinere titulum Conſulatus. Idem 5. Tuſc. Iidem dicant ſemper beatum eſſe ſapientem, quos ſi titulus hic delectat inſignis & pulcher, Pythagora, Socrate, & Platone digniſſimus inducant animum, &c.

Adulantes tituli. Claud. 2. in Eutrop.

Caduci tituli, Vide CADVCVS.

Facilis titulus, Gloria facilè parta. Ouid. 10 Metam.

Inanes tituli. Horat. 2 Serm. ſaty. 3.

Leuis titulus, paruíque meriti. Claud. 3. Paneg.

Modicus titulus, Vide Modicus in MODVS.

Reddere titulum in meritis. Ouid. 13 Metam.

Inſignis titulis auorum. Lucan. lib 8.

Magnificus titulis. Ouid. epiſt. 2.

Stupere in titulis & imaginibus Horat. 1. Serm. ſaty. 6.

Titulus, Prætextus. Paulus in l. Si quis tutor § Quid ergo. D. De ritu nupt. Quid ergo ſi quum ſe vellet excuſare aliquo titulo, nec in promptu probationes haberet, &c.

¶ Titulus, Monumentum. Apuleius, Auorum & proauorum titulus clarus.

¶ Titulus à tuendo, quaſi Tuitulus, quòd tueatur factum authoris: & ſi quis alterius opus eſſe contendat, veri opificis indicet nomen. Vnde aliquando tituli dicti ſunt milites, quaſi tutuli, quòd patriam tueantur. Vnde & Titi prænomen ortum. Feſt.

TITVS { Τίτος } Clariſſimus Romanorum princeps, Veſpaſiani filius, & frater Domitiani. Author Tranquillus.

¶ Titus, Prænomen Romanorum eſt, à τίω, honoro. Vel à titulo, vt vult Feſtus, Vide paulo antè.

TITI { [illegible] } Liuij, duo fuerunt. Alter Tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenij meritum, à Liuio Salinatore, cuius liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Alter Patauinus, qui floruit ſub Auguſto: laudatur in hiſtoria, quum ſit in narrando miræ iucunditatis, clariſſimíque candoris.

TITYVS { Τιτυὸς } ſecundum alios Terræ filius fuit: ſecundum alios à Terra nutritus: vnde elegit ſermonem quo vtrunque ſignificaret: nam alumnum dixit. Hic amauit Latonam, propter quod Apollinis confixus eſt ſagittis: & damnatus hac lege apud inferos, vt eius iecur vultur carpat. Quanquam Homerus viciſſim dicat duos vultures ſibi in eius pœnam ſuccedere. Hactenus Seruius enarrans illud Virgil. 6 Æneidos,
Necnon & Tityon Terræ omniparentis alumnum
Cernere erat. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. Huius magnitudinem corporis poëtæ dixerunt fuiſſe nouem iugerum. Vnde Tibullus, libro 1. eleg. 3.
Porrectúſque nouem Tityus per iugera terræ,
Aſſiduas atro viſcere paſcit aues. Horat. 3. Carm. ode 11.

TITIVS, item Sextus authore Cicerone in Bruto, Orator, homo loquax ſanè & ſatis acutus, ſed tam ſolutus & mollis in geſtu, vt ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Titius nomen eſſet. Ita cauendum eſt, ne quid in agendo, dicendóve facias, cuius imitatio rideatur. Hactenus Cicero.

T L

TLEPOLEMVS, pen. corr. { Τληπόλεμος } Herculis filius, teſte Homero lib. Iliad. 2. Hic quum Rhodiorum rex eſſet, occiſus eſt à Sarpedone in bello Troiano.

T M

Tmeſis, huius tmeſis, fœm. gen. { τμῆσις } Eſt vnius verbi compoſiti vel ſimplicis ſectio, altera dictione, vel pluribus intercedentibus. vt Virg. 3 Georgicorum,
Septem ſubiecta trioni: pro Septentrioni. Idem 1. Æneidos.
Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. Pro circunfudit. Vbi Seruius, Figura tmeſis eſt, quæ fit quum ſecto vno ſermone aliquid interponimus. Sed hoc tolerabile eſt in ſermone compoſito: cæterùm in ſimplici nimis eſt aſperum: quod tamen faciebat antiquitas. vt, Saxo cere comminuit brum.

TMOLVS, pen. prod. { Τμῶλος } mons Lydiæ, vt ſcribit Plin. lib. 5. croco florentiſſimus & vitibus conſitus. Seruius ſcribit eum eſſe Ciliciæ in illud Virg. 1. Georgicorum,
Nónne vides croceos vt Tmolus odores,
India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi? Ouid. 11. Metamorph.
Riget arduus alto
Tmolus in aſcenſu, cliuóque extenſus vtroque,
Sardibus hinc, illinc paruis finitur Hypæpis. Ibidem,
Iudice ſub Tmolo certamen venit ad impar. Eſt ergo iuxta Sardis, quæ vrbs ex Herodoti Pliniíque teſtimonio in Lydia eſt. A quo & nomen flumini datum eſt. Plin. lib. 33. cap. 8. Auri argentíque mentionem comitetur lapis, quem coticulam appellant, quondam non ſolitus inueniri niſi in flumine Tmolo. Apud Colum. lib. 4. Tmolus videtur eſſe genus arbuſculæ, cuius flores ſint crocei. A poetis quandoque i poſt T ſuperaddi inuenimus. vt apud Ouidium 6. Metamorphoſeos,
Deſeruere ſui Nymphæ vineta Timoli. Stephanus de Vrbibus per Y ſcribit Tymolum, ſicque ait vocari Tmolum figura poëtica.

Tmolius, Adiectiuum { Τμώλιος } Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15.
Aſtica quot ſegetes, quot Tmolia terra racemos.

T O

TOBIVS { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Britanniæ inſulæ fluuius, ad cuius oſtia eſt oppidum quod *Tenue* vulgò dicitur.

Tocullio, tocullionis, Minutus fœnerator: & eſt vox formata à Græco diminutiuo [illegible] vt apud Plautum à [illegible], ſceparnio. Cic. in epiſt. ad Atticum, Neque tu ro tocullionibus habebam. Eodem modo Latini turpitionem dixere.

Toga, togæ { [illegible] } Geſtamen erat proprium, inſignéque Romanorum ciuium, quemadmodum pallium Græcorum. Superimponebatur autem tunicæ, vel tunicis potius. Dicta toga à tegendo, vt ait Nonius: quòd corpus tegat. Hæc laxa erat, & in

ſonum multis criſpulis ſubracta ſuccingebatur. Tibul lib 1. eleg. 7, Et fluit effuſo cui toga laxa ſinu. De toga vide Quintil. lib. 11. cap. vlt. & Crinitum lib 3 cap 7.

Arcta toga. Horat. 1. epiſt 19,
Arcta decet ſanum comitem toga.

Algentes togæ Martial lib. 14. titulus eſt Lacernæ,
Amphitheatrales nos commendamur ad vſus
Quum tegit algentes noſtra lacerna togas.

Attrita toga Martial. lib. 14,
Si matutinos facilè eſt tibi rumpere ſomnos,
Attrita veniet ſportula ſæpe toga.

Exigua toga. Horat. 1 epiſt. 20.

Niuea toga, Vide Niueus in NIX.

Fuſa toga, & Reſtricta, contraria. Suet in Auguſto, cap. 73.

Impar toga, Vide IMPAR.

Pexa toga, Vide Pexus in PECTEN.

Pinguis toga. Vide PINGUIS.

Radiante toga decorus. Claud. 4. Paneg.

Recens toga Perſius Saty. 1.

Sordidulæ togæ & ruptæ. Iuuen Saty 3.

Tenues togæ. Horat. 1. epiſt. 14.

Togæ vitreæ, tenuia textura & pellucidi dicebatur, quod ritu vitri tranſluceret, quæ certè indorum eſſe probro & vitio dabatur. Vetr. Modio, Iſtorum vitreæ togæ oſtentant tunicæ clauos. Turneb.

Amictus toga Cic. 2. in Catil.

Defluit toga. Horat. 1. Serm. ſaty 3. Id eſt deorſum fluit, & ex humeris cadit.

Deiicere & reponere togam Quintil 6 cap. 3.

¶ Toga, pacis eſt inſigne & otij. Cic. in Piſonem.

¶ Toga pro Pace aliquando accipitur, quoniam in pace tantùm togæ viſus erat: nam in bello, depoſita toga, chlamydem ſumebant, aut lænam, aut ſagum. Plautus, Vt dubium ſit, togáne, an bello præſtantior fuerit. Cic 3 de Orat. Campum pro comitiis, togam pro pace, arma ac tela pro bello.

¶ Toga, impudicarum erat mulierum. Siquidem matronæ quæ à maritis ob adulterium repudiabantur, togam accipiebant, ſublata ſtola, propter ignominiam. Toga autem meretrici apta, ita enim proſtare ſolebant cum togis puellæ, vt diſcernerentur à matronis. Et ideò quæ adulterij damnatæ fuerant, hac veſte vtebantur. Hæc Acron in illud Horatij lib 1. Serm. ſaty. 2,
-quid inter
Eſt in matrona, ancilla, peccéſne togata? Matrona, id eſt libera coniugata: ancilla, ſoluta, ſed non proſtituta: togata, infami & proſtituta. Quòd autem mulieres adulterij conuictæ, cogerentur toga veſtiti indutæ procedere in publicum, innuit & Iuuenalis Satyra 2. Illo carmine
Damnoſa, ſi vis, etiam Carphinia, talem
Non ſumet damnata togam. Id eſt, tam infamem vt tu ſumis.

¶ Toga, Peculiaris habitus clientum, & ſalutatorum, qui togati ibant ſalutatum, vt ſportulam conſequerentur. Mart. ad Gallum, lib. 10 82, Mane vel à media nocte togatus ero.

¶ Togarum varia antiquis Romanis erant genera: vt toga prætexta, toga virilis, toga picta, toga regia, quæ erat auro & purpura intexta, qua reges vtebantur, quæ à Liuio inter inſignia triumphantis numerantur.

Candida toga, erat quam petitores Magiſtratuum induebant: vnde candidati dicebantur Plin. lib. 7. cap. 34, de Naſica. In toga candida bis repulſa notatus à populo. Cicero in candida orationem habuit in Catilinam & Antonium competitores Budæus.

Puram togam tyrunculi forenſes aſſumebant tyrocinij die. De qua Cicero ad Atticum, lib. 9 epiſt. vltima, Ego meo Ciceroni, quoniam Roma caremus, Arpini potiſſimum togam puram dedi: idque municipibus noſtris fuit gratum. Eidem lib 7. epiſt 8. Habebamus autem in manibus Antonij concionem habitam x. Calend Ianuar. In qua erat accuſatio Pompeij vſque à toga pura. Id eſt ab eius tyrocynio, à primis adoleſcentia, poſt a XVI. annum finitum Dicta pura toga, quòd nulla purpuræ prætexta diſtincta eſſet. Catullus ad Mallium. Lucan lib. 7,
-pura venerabilis æquè
Quàm currus ornante toga. Id eſt nec picta, nec triumphali, nec prætexta. Budæus.

Palmata toga. Vide Palmatus in PALMA.

Perſatuæ togæ, Vide PERSATVVS.

¶ Picta toga, veſtis publica fuit, ſummiſque Magiſtratus. Capitolinus de Gordi. Palmatam tunicam & togam pictam primus Romanorum priuatus, ſuam & propriam habuit: quum antè imperatores & de Capitolio acciperent, vel de palatio. Lampridius de Alexandro prætextam & toga pictam nunquam niſi Conſul accepit. Et eam quidem quam de Iouis templo ſumptam alij quoque accipiebant aut Prætores, aut Conſules Budæus. Iuuen. Saty 10,
-& pictæ Sarrana ferentem
Ex humeris aulæa togæ.

Prætexta toga, Vide PRAETEXTA.

Puerilis toga. Gellius lib 18 cap 4, Quum iam adoleſcentuli Romæ prætextam & puerilem togam mutaſſemus.

Pulla toga ab alba diſtinguebatur: pulla enim in funeribus vtebantur, vt nunc atra veſte vtimur: alba autem in epulo, vel publico, vel parentali: à quibus pulli atratiſque dicebantur.

In epulo cum toga pulla accumbere. Cic. in Vatinium.

Rara toga. Martialis libro 10. 47. Lis nunquam, toga rara, mens quieta. Togam raram optat, id eſt ne cogatur bene mane togatus circumuolitare limina potentiorum, ſalutationis defuncturus officio Bayfius.

Raſa toga. Plin. lib. 8. ca 84, Togas raſas Phrygiáſque, diui Auguſti nouiſſimis temporibus cœpiſſe, ſcribit Feneſtella.

Virilis toga à puerili diſtincta erat quæ prætexta appellabatur, ea decimoſeptimo anno ſumebatur. Cic de Amic. Ego autem à patre ita eram deductus ad Scæuolam ſumpta virili toga, vt quoad poſſem & liceret, à ſenis latere nunquam diſcederem.

Sumpſiſti virilem togam, quam ſtatim muliebrem ſtolam reddidiſti Cic 2. Philipp.

¶ Toga virilis, toga libera dicebatur, eámque adepti remotis magiſtris liberius viuebant. Papinius,
Quem non corrumpit pubes effræna, nouæque
Libertas properata togæ. Turnebus.

Toga virilis in Capitolini Iouis templo ſumebatur. Teſtis Valer. Max lib 5 cap 4 de Marco Cotta.

¶ Toga pro Officio. Phoius ad Apollinarem, Altius tibi otium & pinguius, cóque ſecurius: nulla neceſſitas togæ, nemo acceſſitor ex proximo. Id quod ideo inualuit, quod ad officia præſtanda togati conueniebant, id eſt ad deducendos, comitandóſque amicos honoris gratia.

Togula, pen. corr Diminutiuum { τηβέννιον. } Martial lib. 1 133,
Ignoſce, togulam Poſthume pluris emo. Cic. in Piſonem, Togulæ lictoribus ad portam præſto fuerunt: quibus illi acceptis, ſagula reiecerunt, & catervam imperatori ſuo nouam præbuerunt.

Togatus, penult prod Adiectiuum { τηβεννοφόρος } Qui toga indutus eſt. Vnde Romani, togati dicti ſunt, Quibus toga propria & communis erat, quemadmodum Græci palliati dicebantur. Virgilius 1. Æneidos,
Romanos rerum dominos, gentém que togatam. Martial. lib. 14,
Romanos rerum dominos, gentémque togatam
Ille facit, magno qui dedit aſtra patri.

Magna caterua togatorum. Cic. pro Roſc. Amer.

Græculus iudex modo palliatus, modò togatus. Cic. 5 Philip.

Togata opera à Martiale vocatur, quum Romani togati deducerent & reducerent Magiſtratus, & eos qui dignitate vel ætate vel opibus præcellerent, in domum, in forum, in templa, vel aliò:
Exigis à nobis operam ſine fine togatam:
Non eo, libertum ſed tibi mitto meum. Et in nono 103. Bayfius.

Togatæ comœdiæ, Quæ ſcriptæ ſunt ſecundum ritus Romanorum: vt Græcas fabulas ab illorum habitu palliatas appellamus. Nam Græci pallium ſupra tunicam ferebant.

Miles togatus. Claud 7 Paneg.

Militia togata. Ouid. ad Piſonem.

Turba togata Propert. lib. 4 eleg. 2.

Veneti colunt Galliam togatam. Verba ſunt Pomponij Melæ lib. 2. cap 4. Certè Veneti etiam nunc toga veſte viuntur. Nunc a recto vſque ad Rubiconem, vocatur *Marcha Treuiſana*, vt ſcribit Oliuarius.

Togati creditores Græcorum. Cic 3 Verr. Erant nonnulli togati creditores Græcorum, quibus ad exigendas pecunias improbiſſimè eiuſque legati plurimum prodeſt gratia.

¶ Togati etiam dicebantur, qui principes ciuitatis officij gratia in forum deducebant, ac deinde domum reducebant: quoniam toga amicti erant Iuuen. ſaty 7,
Reſpicit hoc primum qui litigat, an tibi ſerui
Octo, decem comites poſt te, an tibi ſella, togati
Ante pedes. Et iidem Satyra 1,
Turba togata. Et apud Martialem lib 2,
Grex togatus. Toga enim purpuræ ſeruiebat, vt apud eundem in decimo,
Quid faciet pauper cui non licet eſſe clienti?
Dimiſit noſtras purpura veſtra togas. Id eſt, nunc non licet nobis officium vobis præſtare, quum iam purpurati officiis præſtandis ſucceſſerint.

Decernere ſupplicationem vni togato Cic. pro Sylla.

Togæ tabernariæ, Vide TABERNA.

Togatulus. pen. corr. Diminut. loco formatum Martial. lib. 10,
-quandiu ſalutatos,
Anteambulones & togatulos inter
Centum merebor plumbeos die toto?

TOLENTINUM { πόλισμα } Italiæ oppidum in Piceno: à quo Tolentinates, populi dicti. Plin lib. 13. cap 13.

Tolero, toleras, pen. corr. { πάσχω, τλάω, ἀνέχομαι, ἀνέχω, καρτερέω, ὑπομένω } tolerare. Significat patienter ferre, vt ait Feſtus, eſtque verbum mera patientia. Terent. Phorm 3. 3,
Noli metuere: vnà tecum bona maláque tolerabimus. Idem Hecyra 3 5,
Sed quando ſeſe indignam deputat matri meæ,
Cui concedat, cuiúſque mores toleret ſua modeſtia.

¶ Tolerare ſe, Modicè & ſumma parſimonia ſe alere. Vlpianus l. In lege Cenſoria. D de verb. ſignif. Ea quibus agri pater familiàs fructus caperet, quibus ſe toleraret, &c. Cæſar lib 1. bel Ciuil.

Alere & tolerare equitatum. Cæſar lib 3 bel. Ciuil.

Tolerare ſua pecunia milites. Plin. lib 33. cap. 10.

¶ Dura tolerare Senec. Hippol 4.

Famem tolerare. Cæſar 1 bel. Gal.

Fortunam tolerare Brutus ad Cic. 16.

Hyemem tolerare. Cic. 2. in Catil. Niſi idcirco ſe facilius hyemem toleraturos putant.

Impenſas Plin lib 12 cap 14. Inde impenſæ publicæ tolerantur.

Inopiam obſidiumque tolerare. Tacit. lib. 20.

Laborem. Plin. lib. 11. cap. 5, Apes ad vſus vitæ laborem tolerant.

Laborem militarem tolerare. Cic. 2. Offic.

Laborem ſtudiorum pueri difficilius tolerant. Quintilianus lib. 1. capite 12.

Mala tolerare Seneca Herc furen 13.

Militiam tolerare ſub magiſtro. Virg. 8 Æneid.

Parietes tolerata. Quintil lib 6. cap. 3.

Pondus alicuius tolerare. Horat. 1. Carm. ode 5.

Sitim tolerare Plin. lib 8 cap. 18, Sitim & quatriduo tolerant.

Sitim, famémque tolerare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5.
Sors toleranda nullis populis. Stat. 1 Theb.
Sumptus tolerare. Cic. ad Quint. fratrem. lib. 2. 1.
¶Vitam tolerare, Viuere, nutriri. Cæſar 7. bel. Gal. Qui in oppida compulſi, ac ſimili inopia ſubacti, eorum corporibus, qui ætate inutiles ad bellum videbantur, vitam tolerauerunt.
Tolerare vitam colo. Virg. 8 Æneidos,
Cui tolerare colo vitam, tenuíque Minerua.
Paſſus CLX tolerare, Sufficere curſui CLX paſſuum. Plinius libro 7 cap 20.
¶Nobis inter nos noſtra vitia toleranda. Cic. Attic. lib. 1. 12, Et id quod caput eſt nobis inter nos noſtra, ſiue incommoda, ſiue vitia, ſiue iniurias eſſe tolerandas.
Res ad patiendum tolerandúmque difficilis. Cic 2. Tuſc.
¶Toleratu difficilis. Cic. 4. de Fin. Dicunt illi aſperum eſſe dolorem, moleſtum, odioſum, contra naturam, difficilem toleratu.
Tolerans, penult. corrept. {τλάς, καρτερικός} Participium, ſiue nomen ex participio. Columel. libro 8 cap 16, Piſcium genera dulcis vndæ tolerantia.
Tolerantior & hoc Tolerantius. Vide Ignoratior, in IGNORO.
Tolerantiſſimus penuriæ, Patientiſſimus. Colum. lib. 7 cap 1.
Toleranter {καρτερικῶς} tolerantius, tolerantiſſimè, Aduerbium. Quintil. lib 8 cap 6, Durè etiam iungere vetamus, qui toleranter videra Septentriones videmus.
Ferre aliquid toleranter. Cic. Sulpitio, lib. 4 6.
Toleranter dolorem pati. Cic 2. Tuſc.
Tolerantia, tolerantiæ {ἀνοχή, καρτερία} Cic. in Parad. Tolerantia rerum humanarum contemptione fortunæ.
Tolerantia tamen doloris laude ſua non carebit. Quintil. libro 2 cap. 2.
Toleratio, Verbale {ἀνάσχεσις} Cic. 2. de Finib. Quædam alia toleratio eſt verior, qua vti vos non poteſtis, qui honeſtatem ipſam per ſe non amatis.
Tolerabilis, & hoc tolerabile, penult. corr. {[illegible]} Quod tolerari poteſt. Terent. Heaut. 1 2.
homo tolerabilis. Apud Plinium in Panegy. Tolerabile tributum. Et ibidem, Tolerabile experimentum. Cic de Seneċt. Moderati enim & nec difficiles, nec inhumani ſenes, tolerabilem agunt ſeneċtutem.
In aliquibus rebus tolerabile eſt. Cic. ad Brutum, 25.
Dicere ſic tolerabilius eſt. Cic. 1. de Orat.
Conditio tolerabilis. Cic 4. in Catil.
Conditione tolerabili tranſigere. Cic pro Quintio.
Exemplum tolerabile. Liu 9 bel. Maced.
Fœnus tolerabile. Cic. Attic. lib. 6. 111, Itaque & Græci ſoluunt tolerabili fœnore.
In tolerabilem formam redigendæ ciuitates. Liuius quarto belli Macedon.
Iactura rei familiaris tolerabilis. Cic. ad Brutum, 18.
Orator ſanè tolerabilis. Cic. de Claris Orat.
Patronus tolerabilis. Cic. de Clar. Orat.
Philoſophi tolerabiliores motus volunt eſſe. Cic. 1. de Orat.
Regnum nemini tolerabile. Cic Attic. lib. 10. 197.
Tolerabiliter, pen. corr. Aduerbium {ἀνεκτῶς} Facilè, ſine diſcrimine. Columel lib 1. cap. 1. quas Græci [illegible], nos diſcordantium comparationes tolerabiliter diximus.
Tolerabilius pati dolores. Cic 3 de Finib.
Toles, vel vt alij ſcribunt, tolles {παρίσθμια} tumor eſt in faucibus, quæ per diminutionem tonſillæ dicuntur. Feſtus.
TOLETVM, pen prod. {Τώλητον} Ptolemæo lib. 2. cap 6 alio nomine Seterola dicta, Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Toledo.*
Tollenon, penul. prod. tollenonis, Genus machinæ, vt ait Feſtus, quo trahitur aqua, in alteram partem prægrauante pondere, dicitur à tollendo. Liuius 8 bel. Maced. Deinde vt præter ſpem ſtare murus viderunt: collectis rurſus animis in arietes tollenonibus libramenta plumbi aut ſaxorum, ſtipitéſve robuſtos incutiebant. Plinius libro 19 cap 4, Vel tollenonum hauſtu rigandos. *Vne baſcule.* Vegetius libro 4 cap. 21. Tolleno dicitur quoties vna trabs in terram prælatè defigitur, cui in ſummo vertice alia tranſuerſa trabs longior dimenſa medietate connectitur, eo libramento, vt ſi vnum caput depreſſeris, aliud erigatur.
Tollis, tollis, ſcribit Iſidorus tolles Gallica lingua dici, quæ vulgò per diminutionem tonſillæ dicantur, quæ in faucibus turgeſcere ſolent. Hæc verba falſi conuincunt hanc Sereni ſcripturam,
Quos autem vocitant colles, attingere dextra
Debebis, qua gryllus erat piſſanta peremptus. Scribendum enim arbitror quos autem vocitant tolles, vt hæc curatio tonſillarum ſit. Turnebus.
Tollo, tollonis, vel Tollonus, tolloni, pen. prod. Idem quod tolleno. Plautus Rud 12,
Heus ſic tolloni gratia? cape hanc vrnam tibi. Colum. in Horto, non ita procul ab initio,
Vicinus quoque ſit amnis, quos incola durus
Attrahat auxilio ſemper ſitientibus hortis:
Aut fons illachrymet putei non ſede profunda,
Ne grauis hauſturis tollonibus ilia vellat. Quo in loc. alij paſſim legere malunt tendentibus, non tollonibus: alij verò tendenribus. Plauti locum Camerarius aliter legit.
Tollo, tollis, ſuſtuli, penult. corr. & apud antiquos tetuli, ſublatum, penultima prod. {αἴρω, ἄρω, ἐγείρω, ὑψόω, [illegible]} tollere, Eleuare, ſurſum erigere. Plautus, Tolle caput. Ouidius epiſtol. 14,
-ter acutum ſuſtulit enſem,
Ter malè ſublato decidit enſe manus.
Sol in currum Phaëthontem filium ſuſtulit. Cic 3. de Nat. deor.
Aliquid oneris tollere. Cic. 5. Verr. Id eſt ſuſcipere.

Tollere & extrahere. Cic. 2. de Finib.
Sublatum ſuper caput. Liu. 4. bel Maced.
Sublatum ad frontem ſupercilium: cui Depreſſum opponitur. Cic. in Piſonem, Reſpondes, altero ad frontem ſublato, altero ad mentum depreſſo ſupercilio, crudelitatem tibi non placere.
Tectum altius tollam, Domum altiorem faciam. Cic. de Aruſp. reſp. Itaque nequis meorum imprudens introſpicere tuam domum poſſit, ac te ſacra illa tua facientem videre, tollam altius tectum, nõ vt ego te deſpiciam, ſed tu ne aſpicias vrbem eam quam delere voluiſti. Vlpianus, Ius vicino non eſſe altius ædes tollere. Plaut. Trinum. 10, tollere mœnia.
Ædes meas ad decem pedes altius tollere. Africanus in l. Egi. D. De except. rei iudic. Egi tecum, ius mihi eſſe ædes meas vſque ad decem pedes altius tollere. poſt ago, ius eſſe mihi vſque ad viginti pedes altius tollere. exceptio rei iudicatæ proculdubio, ſed etſi rurſus ita agam, ius mihi eſſe altius ad alios decem pedes tollere: obſtabit exceptio.
Tollere de terra lapides. Ad iaciẽdum ſcilicet. Cic. pro Cecin. Vinces profectò non fuiſſe armatos eos qui ſaxa iacerent quæ de terra ipſi tollerent.
A terra ſe tollere altius, pro Creſcere: ac de herbis & arboribus dicitur. Cic. 5 Tuſcul. Itaque & arbores, & vites, & ea quæ ſunt humiliora, neque ſe tollere à terra altius poſſunt, alia ſemper virent, alia hyeme nudata, verno tempore tepefacta frondeſcunt.
¶Animos tollere. Superbire, audaciorem eſſe. Salluſt. in Ciceronem, Verùm, vt opinor, ſplendor domeſticus tibi animos tollit. Terent. Hecyr 3 5.
Quia paululum vobis acceſſit pecuniæ,
Sublati animi ſunt. Propert lib 3 eleg 18,
I nunc, tolle animos, & tecum finge triumphos.
Animos dictis tollit. Virg. 9 Æneid.
Arbos ſe ſuſtulit. Virg 2. Georg.
Cachinnum, Riſum augere, riſu immoderato efferri. Cic. de Fato, Addidit etiam mulieroſum, in quo Alcibiades cachinnum dicitur ſuſtuliſſe.
In cælum tollere. Cic. pro Archia, In cælum huius proauus Cato tollitur, magnus honos Populi Rom rebus adiungitur.
In cælum fama aliquem tollere, Magnopere laudare. Cicero 2. de Nat deor. Suſcepit autem vita hominum, cõſuetudóque communis, vt beneficiis excellentes viros fama ac voluntate tollerent.
In cælum laudibus tollere. Cic. ad Marcellum, lib. 15 7, Non dubito quid præſentes ſentiant: nos quidem longinqui, & à teipſo miſſi in vltimas gentes, ad cælum mehercule tollimus veriſſimis ac iuſtiſſimis laudibus.
In cælum humeris. Cic. 11. Philip. Hunc vel in cælum, ſi fieri poterit, noſtris humeris tollemus.
Clamorem, Summopere clamare, & clamorem ac vocem extollere. Cicero 6. Verrina, Clamor à vigilibus, faníque cuſtodibus tollitur.
Clamor tollitur in cælum. Virg. 11. Æneid.
Clamores horrendos ad ſydera tollit. Virg 2. Æneid.
Tollere in collum. Plaut. Bacchid. 12.
Corona tollere in aliquem. Horat. Epod. 16.
Corpus tollere in auras. Ouid epiſt. 17.
Altè tollit ſua corpora volucris. Ouid 8 Metam.
In crucem tollere. Cic 7. Verr. Statim deinde iuſſu prætoris, in crucem eſſe ſublatum.
In currum. Cic. 3 Offi. Optauit et in currum patris tolleretur: ſublatus eſt: atque is antequam conſtitit, ictu fulminis deflagrauit.
Frontem tollens ad cælum. Ouid 3 Metam.
Gradum tollere, Ambulare. Plaut. Bacchid. 11.
Hinnitum tollit equus. Horat 2 Carm ode 16.
Tollit humo ſaxum. Ouid. 15 Metam.
Humo ſe tollere, Erigere ſe. Ouid. 7. Metam.
Humo ſe tollere, per tranſlationem, pro Nomen aliquod & gloriam ſibi comparare. Virg 3 Georgicorum,
-tentanda via eſt, qua me quoque poſſim
Tollere humo, victórque virûm volitare per ora.
Laudes alicuius in aſtra tollere. Cic ad Attic lib 1. 40. At hercule alter tuus familiaris Hortenſius quàm plena manu, quàm ingenuè, quàm ornatè noſtras laudes in aſtra ſuſtulit. Virg 5. ecloga,
-Daphnímque tuum tollemus ad aſtra.
Laudibus tollere. Cic ad Atticum, lib. 4. 86, Itaque Cæſaris amici (me dico & Oppium) diſrumparis licet, monimentum illud, quod tu tollere laudibus ſolebas, vt odæum laxaremus, & vſque ad. &c.
Manus. Cic. ad Cæſarem, lib. 7. 5. Suſtulimus manus & ego & Balbus Lætitiæ ſignum eſt, & gratias agentis.
Membra via tollit de humo. Ouid. 2. Faſt.
Minas tollere. Virg. 3 Georg.
Oculos tollere, Vide OCVLVS.
Oculos ſuſtulit ad proceres. Ouid 13. Metam.
Oculos tollere contra aliquem, Diſſentire ab aliquo, & repugnare alicui. Lucret. lib 1.
Palmas ad ſydera tollunt. Virg. 5. Æneid.
Querelam tollunt lugubri voce. Lucret. lib. 4.
Riſum tollere, Ridere. Horat. de Arte.
Solio ſe tollit ab alto. Virg. 8 Æneid.
Ad ſpem effingendæ eloquentiæ ſe tollere. Quintil. lib. 1. cap. 2.
In ſublime tollere. Plin. lib 10 cap 38.
Vocem exiguam tollere. Virg. 6 Æneid.
Fluctus mulcere, & tollere vento. Virg. 1 Æneid.
Tollere tormentum. Celſus lib 9 cap 21.
Vultus erectos tollere ad ſydera. Ouid. 1. Metam.
Aliquem tollere, pro Aſſumere ſocium itineris. Cic ad Quintum fratrem, lib. 2. 12, Mea factum eſt infuſa verecundia, vt te proficiſcẽs non tollerem.

¶Tollere,

¶Tollere, Auferre. Cic. de Amicit. Solem enim de mundo tollere videntur, qui amicitiam è vita tollunt.

Detrahere, auferre, tollere. Cic. 1. Orat.

Tollere, atque irrita facere quæ quis geſſit. Cic. 4. Verr. Si tibi magiſtratum abrogaſſet, minore ignominia te affeciſſet, quàm cùm ea quæ tu magiſtratu geſſiſti, ſuſtulit, atque irrita iuſſit eſſe.

Tollere & delere. Cic. pro Quintio.

Tollere & eripere. Cic. pro Roſc. Amer. Nónne videntur hunc hominem ex rerum natura ſuſtuliſſe & eripuiſſe?

Inter Tollere & Auferre. Tollere eſt leuare & erigere: Auferre leuatum transferre. Virg. lib. 8,
Tollite cuncta, inquit, cœptóſque auferte labores. Turpil. Philopatr. Simul circumſpectat, vbi præter ſe neminem videt eſſe, tollit, aufert: ego clàm conſequor. Vide Nonium.

¶Tollere, E medio auferre, vita priuare, enecare, vt in antiquo illo diſticho, quod refert Tranquillus cap. 39,
Quis neget Æneæ magna de ſtirpe Neronem?
Suſtulit hic matrem, ſuſtulit ille patrem. Duplicem ſignificationem retinet: in priore enim pro enecauit, in poſteriore pro portauit, ſumitur.

Tollere & interficere. Cic. pro Cluentio.

¶Aditus templorum demolitione ſublati. Cicero poſt Red. in Senatu, Aditus templorum erant non ſolùm præſidiis, & manu, verùm etiam demolitione ſublati.

¶Æs alienum, pro Diſſoluere. Plin. de viris illuſt.

Anchoras. Cæſar 1. bell. Ciuil.

Auaritiam ſi tollere vultis, mater eius tollenda eſt luxuries. Cicero 2. de Orat.

Aurum. Liu. 6. bel. Pun. Calices. Martial. lib. 11.

Conſuetudinem. Cic. pro Roſc. Amer. Tametſi non modò ignoſcendi ratio, verùm etiam cognoſcendi conſuetudo iam de ciuitate ſublata eſt.

Conſules. Brutus ad Cic. lib. 11.

Controuerſias. Cæſar 1. bel. Ciuil.

Conuiuium. Plaut. Menæch. 10. Virg. 8. Æneidos,
iubet & ſublata reponi Pocula.

Tollere de aliquo loco. Cicero ad Atticum, lib. 15 326, Etenim Sextilia pollicebatur ſe curaturum, vt illa frumentaria curatio de S. C. tolleretur.

De fano tollere. Cic. 3. de Nat. deor. Eundémque ferunt, hæc quæ dixi ſublata de fanis in forum protuliſſe, & per præconem vendidiſſe.

De medio aliquem tollere, Interficere. Cic. pro Roſc. Amer. Demonſtrant cùm patri huiuſce Sex. Roſcius homo tam ſplendidus & gratioſus, nullo negotio ſit occiſus, perfacilè hunc hominem incautum, & ruſticum, & Romæ ignotum de medio tolli poſſe.

De oratione ſua aliquem tollere, Non amplius nominare. Cicero ad Attic. lib. 1. 39, Primum Cepionem de oratione ſua ſuſtulit, quem in Senatu acerrimè nominarat, vt appareret noctem, & nocturnam deprecationem interceſſiſſe.

De foro aliquem clamore tollere, Clamoribus facere vt aliquis foro priuetur. Cic. pro Cluentio, Et illum hominem ædilitium, iam prætorem opinionibus hominum conſtitutum, non diſceptatione dicendi, ſed clamore hominum de foro, atque adeò de ciuitate eſſe ſublatum.

Diem tollere, Vide DIES.

Dolorem dentium. Plin. lib. 20. cap. 3.

Dubitationem alicui. Cic. Attic. lib. 12. 236.

Aliquem è ciuitate. Cic. pro Domo ſua.

E choro philoſophorum aliquem tollere. Cic. 1. de Finib. Tu quidem, inquit, totum Epicurum pene è philoſophorũ choro ſuſtuliſti?

E medio aliquem tollere, Idem quod tollere de medio, & occidere. Liu. 4. bel. Pun.

E numero. Cic. pro Flacco, Inimicus M. Cælius, quod cùm in re manifeſta putabat nefas eſſe publicanum iudicare contra publicanum, ſublatus erat è numero recuperatorum: tamen tenuit ſe, neque attulit in iudicium quidquam ad lædendum, niſi voluntatem.

Ex delubris ſimulacra ſanctiſſima. Cic. 2. Verrin. Seſe iam ne deos quidem in ſuis vrbibus, ad quos confugerent, habere, quòd eorum ſimulachra ſanctiſſima C. Verres ex delubris religioſiſſimis ſuſtuliſſet.

Ex rerum natura aliquem. Cic. pro Roſc. Amer. Nónne videntur hunc hominem ex rerum natura ſuſtuliſſe & eripuiſſe, cui repentè cælum, ſolem, aquam, terrámque ademerunt?

Errorem tollere, Delere, abluere. Cic. 4. Acad. Dixiſtique ſapientis eſſe opinionem à perſpicuitate ſeiungere: nihil fecit: ipſius enim opinionis errorem nullo modo ſuſtulit.

Exercitum religio tollit. Cic. Lentulo, lib. 1. 1.

Ferro tollere aut veneno aliquem, pro Interficere. Cic. 3. de Natu. deor. Sed quia Druſum ferro, Metellum veneno ſuſtulerat: illos conſeruari melius fuit, quàm pœnas ſceleris Varium pendere.

Fidem de foro. Cic. 1. de Lege Agrar. Timorem bonis iniecistis: fidem de foro, dignitatem de Repub. ſuſtuliſtis.

Genus orationis tollere. Cic. Appio. lib. 3. 8.

Imperitorum omnem errorem tollere. Cic. 1. de Finib.

Inducias tollere. Liu. 10. bel. Pun.

Legem tollere, Violare, corrumpere. Cic. 2. de Legib. Quid, leges non iure rogatas tollere?

Libertatem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 8, Dignitas in ſententiis dicendis, libertas in Rep. capeſſenda, ea ſublata tota, ſed nec mihi magis quàm omnibus.

Manu tollere. Plin. lib. 10. cap. 75, Plani autem piſcium in vado dormiunt, vt manu ſæpe tollantur.

Manus tollere ad te aliqua. Ouid. epiſt. 19.

Memoriam alicuius rei funditus tollere ac delere. Cic. pro Quin. Cuius omnino rei memoriam omnem tolli funditus, ac deleri arbitror oportere.

Metum, Timorem adimere. Cic. pro Roſc. Amer. 4, Deleatis ex animo ſuſpicionem omnem, metúmque tollatis.

Moram tollere, Feſtinare. Cic. ad Attic. lib. 10. 206, Nunc ait ſe daturum, quum ea P. ſuſtulerit moram tabellarius.

Nefas. Ouid. 1. Metam.

Nomen alicuius ex omnibus libris tollere. Cic. Attic. lib. 13. 292.

Ab officio tollere, Priuare. Cic. pro Quintio, Tollitur ab atriis Licinius, atque à præconum conſeſſu in Galliam Næuius, & trans Alpes vſque transfertur.

Querelas tolle, Noli amplius queri. Horat. 1. epiſt. 11.

Spem aliquid faciendi tollere, Auferre. Cæſar 7. bel. Gal.

Suſpicionem. Cic. ad Attic. lib. 10. 207, Omnem igitur ſuſpicionem ſuſtoli. Idem pro Roſc. Amer. 4.

¶Teſtimonio aliquem tollere, Teſtimoniis ita conuincere, vt puniatur, & foro priuetur. Cic. pro Fonteio, Noluerunt ii qui iudicabant, hanc patere inimicitiis viam, quem quiſque odiſſet, vt eum teſtimonio poſſet tollere.

Tormentum tollere. Celſ. lib. 3. cap. 21, Si ne per has quidem tormentum tollitur, incidenda cutis eſt, & tum his vtendum.

¶Tollere vexillum. Vexillum Imperatores habebant penes ſe in tabernaculo: & qui delectum habituri erant. in arce ponebant: ſcum prælium erat etiam committendum, proponebatur tollebatúrque vexillum, vt in lib. de bel. Alexandrino, Quod vbi conſpexit, celeriter vela ſubducit, demitti antennas iubet, & milites armari, & vexillo ſublato, quo pugnandi dabatur ſignum, quæ primæ naues ſequebantur, idem vt facerent ſignificabat. Annotauit Turneb.

Tollere liberos, pro Suſcipere. Plinius in Paneg. Locupletes ad tollendos liberos, ingentia præmia, & pares pœnæ cohortantur.

Liberos in aliquam ſpem tollere. Liu. 5. ab Vrbe, Nec patribus familiæ tantùm, ſed vt omnium in domo liberorum capitum ratio haberetur, volentque in eam ſpem liberos tollere.

¶Tollere, pro Sumere. Horat. lib. 1. Satyr. 4,
Cum flueret lutulentus erat, quod tollere velles. Sic alibi ſæpius.

¶Tollere, pro nutrire, quod è moribus & inſtitutis veterum ſumptum eſt: aliquando enim liberos tolli nolebant, & iubebant exponi. Qui enim ali volebat, depoſitum humi infantem tollebat, vnde & dea quædam Leuana dicebatur, vt ſcribit Auguſtinus. Plautus,
Verum, quod erit natum tollito. Turneb.

Furtim tollere aliquem. Virg. 9. Æneid.

Tollere, Differre. Plautus,
Omnes tollo ex hoc die in alium diem.

Sublatus, penultima producta. {[illegible]} Participium. Plinius libro 11. cap. 29, Gregatim ſublatæ vento in maria aut ſtagna decidunt.

Clamor ſublatus ad æthera. Virg. 2. Æneid.

Dolis ſublatis aperire aliquid, Referre ſine dolo. Virg. 11. Æneid.

Errore ſublato agnorunt parentes, &c. Lucan. lib. 3.

Lex ſublata. Propert. lib. 2. eleg. 7.

Pauore ſublato ſecuta turba. Lucan. lib. 3.

Ex oculis ſublata virens. Horat. 3. Carm. ode 24.

¶Sublatus pro mortuo. Cic. 7. Verr. Sic ille affectus illinc tum pro mortuo ſublatus, breui poſteà eſt mortuus.

Sublati, Peruicientes, ſuperbientes. Cæſar 1. bell. Gal. Quo prælio ſublati Heluetii, quòd quingentis equitibus tantam multitudinem equitum propulerant, audacius ſubſiſtere.

¶Sublati liberi, id eſt Suſcepti. Paulus Iul. Filiusfamiliâs D. De acquir. hered. Filiusfamiliâs duxit vxorem, ex filius ſublatis inteſtata deceſſit. Filii iuſſu patris, non aut adierunt hereditatem.

Sublaturus, pen. prod. Participium {[illegible]} Cic. Attic. lib. 15. 326, Eam rem Sextilia ſublaturam ex S. C. ſe eſſe dicebat.

Sublatè, penult. prod. Aduerbium. vt Sublatius de ſe dicere. Cicero pro Domo ſua.

Sublatio, Verbale {[illegible]}

Sublatio iudicii. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Sublatio animi, elatio, ſuperbia. Cic. 2. de Finib. Sed hoc intereſt quòd voluptas dicitur etiam in animo vitioſa res, vt Stoici putant, qui eam ſic definiunt, Sublationem animi ſine ratione opinantis ſe magno bono frui, &c.

TOLOSA, pen. prod. {[illegible]} Tectoſagum, Narbonenſis Galliæ vrbs nobiliſſima, à qua Toloſani, Tectoſagi Plinio lib. 3. cap. 4. dicti. Notum eſt adagium, Aurũ habet Toloſanum. De cuius rapto quæſtionem aliquando habitam Romæ, ſcribit Cic. lib. 3. de Nat. deor. Vide Gellium lib. 3. & Iuſtinum lib. 32.

Toloſates, pen. prod. Idem qui & Toloſani. Cæſar lib. 1. bel. Gal. Qui nõ longè à Toloſatium finibus abſunt.

Tolutarius, vel tolutaris, & hoc tolutare, pen. prod. {[illegible]} Tolutaris equus, quaſi volutarius à pedum volubilitate dictus qui alio nomine Aſturco ab Aſturia Hiſpaniæ oppido appellatur. Hos gradarios vocamus, qui molli gradu & ſine ſucuſſura geſtant. Sipontinus.

Tolutarium ab Aſturcone diſtinguit Seneca, cuius hæc verba ſunt epiſt. 88, Ita non omnibus obeſis mannis, & aſturconibus & tolutariis præferres vnicum illum equum à Catone defrictum.

Tolutim, pen. prod. Aduerbium {[illegible]} Quaſi volutim: hoc eſt volubiliter. Nonius. Varro, Vt equus qui ad vehendum eſt natus, tamen traditur magiſtro, vt equiſo doceat tolutim incedere. Plautus Aſinar. 11,
Demam hercle iam de hordeo, tolutim ni badizas.

Tolutiloquentia, tolutiloquentiæ {[illegible]} Volubilis locutio. Næuius, O peſtifera, trux, acerba tolutiloquentia. Nonius.

Tomaculum, tomaculi, pen. corr. vel Tomaclum, tomacli, per ſyncopen, pen. prod. Tomacula vel tomacinæ, edulia ſunt quæ fere ex iecore porcino minutatim conciſo, & iam ſemicocto infuſis ouis crudis, & caſeo optimo, & liquamine, pipere, aniſo, gingibere fiebant conſueuerunt, teguntúrque omento ſuillo. Iuuen. Saty. 10,
Exta, & candiduli diuina tomacula porci. Varro de Re ruſt. lib. 2.

cap 4. Itaque ſuibus animam datam eſſe proinde ac ſalem, quæ ſeruaret carnem. E quæ ſuccidias Galli optimas & maximas facere conſuerunt. Optimarum ſignum, quòd etiam nunc quotannis è Gallia apportantur Romam pernæ, tomacinæ, & taniacæ, & petaſiones. Dicitur aliàs inſitium, Vide ISITIVM. Martial. lib. 1,

. fumantia tomacla.

Tomaculum dictum [illegible] quod eſt concidere.

TOMARVS, pen. corr. Mons eſt Ætoliæ, vt ſcribit Plin. lib. 4. cap. 1. Idem & Tmarus appellatur, nobilis circa radices centum fontibus, vt Theopompo placet.

Tomentum, tomenti { [illegible] } Lana breuis & conciſa, quæ ex veſtibus à fullone poliendo detrahitur: & quicquid farcimini ex quacunque re, ſiue ex fœno & palea, ſiue ex pluma fuerit, quo culcitræ farciuntur. Varro lib. 4. de Ling. Latina, Poſtquam tranſierunt ad culcitras, quòd in eas ſagus aut tomentum, aliúdve quid calcabant, ab inculcando culcitra dicta.

¶Tomentorum autem aliud Leuconicum dicebatur, quod fiebat ex lana alba conciſa. Aliud circenſe, ex arundinibus conciſis factum idque ſtramentum habebatur plebeiorum, dictum circenſe, quòd in circo Romano ſternebatur, illíſque pauperiores quieſcebant. Martial. lib 14.

Tomentum conciſa palus circenſe vocatur:
Hæc pro leuconia ſtramina pauper emit. Alia exemplaria habent Lingonico.

Tomex, tomicis, fœm. gen. { [illegible] } Tomices Græco nomine appellantur ex canabi impolito & ſparto leuiter tortæ reſtes, ex quo funes fiunt. Plinius lib 17 cap. 10. Sic & ſpinas ſepis cauſa ſerunt, tomice mortis ſpinarum circunlita. Columel. libro 11. capite 32. Deinde faſciculos tomice palmea aut iuncea ligato. Vitruuius libro 7 docet aſſeres tomice religandos. Græcis dicitur [illegible], fœm. generis.

¶Tomices appellantur etiam puluilli quos in collo habent animalia, ne reſte lædantur.

TOMOS { [illegible] } Ponti oppidum, Naſonis exilio notum, quod ipſum à Mileſiis deductum innuit ipſe Ouidius libro 1. Triſtium, eleg. 9.

Cur autem Tomos dictum ſit. Idem 3 Triſt. eleg 9.
Inde Tomos, dictus locus eſt, quia fertur in illo
Membra ſoror fratris conſecuiſſe ſui. Nam [illegible] Græcis inciſio dicitur. Abſyrtus autem ille fuit Medeæ crudelitate ſectus, vt idem Ouidius loco iam citato ſcribit.

Tomitanus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } vt
Humus Tomitana. Ouid 3 de Ponto, eleg 1.
Ager Tomitanus, Ouid 3 de Ponto, eleg. 8.

Tomus, tomi, maſc. gen. { [illegible] } Fragmentum libri, ſectio, pars. Martialis lib. 1,
Scriptura quanti conſtet, & tomus vilis.

TOMYRIS, pen. corr. { [illegible] } Regina nobilis Maſſagetarum in Scythia, quæ Cyrum debellauit & interemit. De qua plenè Herodotus, & Iuſtinus lib. 1. Tibul. lib 4 ad Mecœnatem, 1,
Nec quà regna vago Tomyris finiuit Araxe.

Tonatio, Vide TONO.

Tondeo, tondes, totondi, tonſum { [illegible] } tondere. Lanam ſiue capillos & huiuſmodi metere.

Tondere barbam. Cicero lib. 5 Tuſcul. Sueton. in Auguſto cap. 79, In capite comendo tam incurioſus, vt raptim compluribus ſimul tonſoribus operam daret, ac modò tonderet, modò raderet barbam. Hoc eſt modò tonderi, modò radi faceret. Martial. lib. 2, 17. de tonſore,
Non tondet inquam: quid ergo facit? radit. Virg 3 Georg.
Comas tondere. Tibul. lib 3 eleg. 12.
Tondere oues Plin lib 8 cap 48.
Tondere caput ad cutem. Celſus libro 6. cap. 6. de pediculis palpebrarum.
Os ad oculos tondere Catul Epith. 56.
Tondere prata, Secare. Virg. 1. Georg.
Brachia arborum tondere. Virg. 2. Georg.
Tondere dumeta dicuntur iuuenci, id eſt paſcere. Virgilius libro 1. Georg.
Tondere herbas fruticantes. Plin. lib 12 cap. 15.
Tondere reduces Valer Flaccus,
Tectus & Eurytion ſeruato colla capillo,
Quem pater Aonias reducem tondebit ad aras. Quidam olim, quandiu peregrè erant, comam alebant intonſam, reduces & ſoſpites domi eam tondebant: quod apud Ægyptios obtinebat. Vide Diodorum lib. 1.
Violas tondere manu Propert. lib. 3 eleg 13.
Tondere aliquem auro, Auferre, & furari quicquid habet auri. Plaut. Bacch. 5.

Tondens, Participium { [illegible] } vt Equi latè tondentes campum. Virg. 3 Æneid.
Pecudes tondentes gramina ex vno campo. Lucret. lib. 2.
Pecudes tondentes pabula. Lucret. lib 2.

Tonſito, tonſitas, penul. corr. tonſitare, Aliud frequentatiuum à tonſo frequentatiuo. Plaut. Bacch. 23,
Rerin' ter in anno tu has tonſitari?

Tonſus, Participium { [illegible] } Qui eſt coma abſciſſa: vt Tonſus homo, cui contrarium Intonſus, capillatus. Cicero in Piſonem, Cum illa ſaltatrice tonſa. Martialis lib 11,
Iam mihi nigreſcunt tonſa ſudaria barba.
Tonſus, Minutus, vel compoſitus. Virg. 1. Æneidos,
- tonſiſque ferunt mantilia villis. Seruius.
Capillos tonſus. Ouid. 8 Metam.
Comæ tonſæ, Compoſitæ. Virg. 5. Æneid. Seruius.
Cutis tonſa Horat. 1. epiſt. 19.
Humum tonſam verrit raro pectine. Ouid. 1. de Remed.

Lana tonſa. Horat. 3. Carm. ode 15.
Myrti tonſæ. Quintil. lib. 8. cap. 3.
Nouales tonſæ Virg. 1. Georg.
Oliua tonſa, quæ minoris frondibus compta eſt: quaſi à tonſore compoſita. Virg. lib. 3 Georg.
Valles tonſæ, Arboribus & ſyluis viduatæ. Virg. 4. Georg. non ſyluoſæ. Seruius.
Tonſa, Tonſæ, à nonnullis dicitur oaia.
¶Tonſæ { [illegible] } Remi, à decutiendis fluctibus. Virg 7 Æneid.
. & in lento luctantur marmore tonſæ. Seruius. Lucret. lib. 2
Antennas, proram, malos, tonſáſque natantes. Stat. 5. Thebaidos,
Aſt vbi ſuſpenſis ſiluerunt æquora tonſis.

Tonſor, tonſoris, penult. prod maſc. gen. { [illegible] } Qui tondet. Varro 2. de Re ruſt. cap. 11, Omnino tonſores in Italiam primùm venisse ex Sicilia dicuntur poſt Romam conditam anno tertio. Plautus Aſinaria 8,
Ad tonſorem ire dixit. Horat 1. Serm. Saty. 7.
Omnibus & lippis notum & tonſoribus eſſe.
Dionyſius ne tonſori collum committeret, tondere filias ſuas docuit. Cic. 5. Tuſcul.
Inæqualis tonſor, Qui inæqualiter tondet Horat. 1. epiſt 1. Senſus eſt, Rides ſi occurri tibi curtatus, aut (vt alij legunt) curtatus capillos, Id eſt, curtatos aut curtatos habens capillos à tonſore inæquali.
Dare operam tonſori, Vide OPERA.

Tonſorius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad tondendum pertinet: vt Tonſorius culter. Cic. 2. Offic. Qui cultros metuens tonſorios candente carbone ſibi adurebat capillum? Apud Martialem, lib. 14 titulus eſt de tonſoriis ferramentis.

Tonſura, tonſuræ, pen. prod. { [illegible] } Tondendi opus. Columel lib. 7. cap 4, de Ouibus. Tonſuræ certum tempus anni per omnes regiones ſeruari non poteſt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 11, De lacte in eo & tonſura lanæ.
¶ Tonſura, in vitibus & arboribus. Plin. lib. 17. ca. 27, Vitis tantum tonſuram annuam quærit, alteram myrtus, punicæ, oleæ, quia celeriter fruticeſcunt.
¶Tonſus, pro tonſura. Plaut. Amphitr.
Sura, pes, ſtatura, tonſus, oculi, naſus, vel labra. Accus. Amph.
Sed quænam hæc eſt mulier, funeſta veſte, tonſo lugubri. Ex Nonio.

Tonſtrix, tonſtricis, pen prod fœm. g. { [illegible] } Plaut. Trucul.
Tonſtricem Syram noviſti noſtram.

Tonſtricula, tonſtriculæ, pen corr. Diminutiuum { [illegible] } Cic 5. Tuſcul. Ita ſordido ancillarique artificio regiæ virgines vt tonſtriculæ tondebant barbam & capillum patris.

Tonſilis, & hoc tonſile, pen. corr. { [illegible] } Quod tonſum eſt, ac in orbem & comam putatum, vt ait Valla lib. 2. Plin. lib. 12. cap. 2, Primus Cn Matius nemora tonſilia inuenit. Martial. lib. 5,
Tonſile buxetum
Tonſilis facilitas. Plin. libro 16, cap. 10.
In opere topiario tonſilia. Plin. lib. 16. cap. 18.

Tonſilla, tonſillæ, Palus dolatus in acumen, & cuſpide præferratus, qui nauis religandæ cauſſa in littore figitur. Actius, Tacete, & tonſillas in littore edite. Feſtus.
¶Tonſillæ { [illegible] } Diminutiuum à tole tumore faucium, vt vult Feſtus. Propriæ ſunt circa vuam ex vtraque parte infra fauces, vocantúrque glandulæ, ob quandam glandis ſimilitudinem Plin. lib. 11. cap 37, Tonſillæ in homine, in ſue glandulæ. Cic 2. de Natura deor. Linguam autem ad radices eius hærens excipit ſtomachus quo primum illabuntur ea quæ accepta ſunt: oris vtraque ex parte, tonſillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur. Amygdalinæ à forma Galeno dicuntur, ſuntque glandulæ in radice linguæ quæ ſaliuam conficiunt. Amygdalas alij vocant.

Tonſtrina, tonſtrinæ, pen. prod. { [illegible] } Locus in quo tonderi ſolet. Plaut. Amphitr. 23,
In medicinis, in tonſtrinis, apud omnes ædes ſacras. Terentius Phorm. 1. 2, - ex aduorſum ei loco
Tonſtrina erat quædam.

TONGRI, Galliæ populi. Ptolemæo lib. 2. cap 9 Volgò *Brabant*.

Tonitru, Vide TONO.

Tono, tonas, tonaui, tonatum, & aliquando, tonui, tonitum, pen. corr. { [illegible] } tonare, Notæ ſignificationis. Varro in Eumenid. Sonitu matris deûm tonitrus tibi ſemiuiri.
Si fulſerit, ſi tonuerit, ſi tactum aliquid erit de cælo. Cicero 2. de Diuinat.
Quum tonuit læuum bene tempeſtate ſerena. Cicero ſecundo de Diuinat.
Tonat Iupiter. Cic. 2. de Natura deor. Hunc etiam augures noſtri quum dicunt Ioue fulgente, tonante, dicunt enim in cælo fulgente, tonante.
Tonat cælum. Plin. lib. 15. cap. 30, Tiberium principem tonante cælo coronari ſolitum ferunt contra fulminum metus.
Cælum tonat omne fragore. Virg 9. Æneid.
Ruinis horrificis tonat Ætna. Virg. 3 Æneid.
Tonnere feris clamoribus aſtra. Silius lib. 16.
Mare tonuit ex alto. Senec. Hippol 10.
Tympana tenta tonant palmis Lucret. lib. 2.
Spiritus ore tonat. Propert. lib. 3. eleg 17.
Tonare murmure ac verberibus, Reſonare. Martial. lib 9. 72.
Ore tonare. Virg 4. Æneid.
Verba tonare inſani foro. Propert. lib. 4 eleg 1.
Tonare laudes alicuius, Magnopere efferre. Plin. in Præfat.

Tonans, tonantis { [illegible] } Iupiter dicitur, vt Magni tecta tonantis. Ouid. 1. Metam.
Germana tonantis, Iuno. Ouid. epiſt 9.
Tonantes Plato & Demoſthenes. Columel. in præfat. lib 1. non ita procul à fine. Neque ille ipſe Cicero territus eſſetat tonantibus Demoſthenis Platonique.

Tonatio, Verbale apud Senecam 2. Naturalium quæſtionum cap. 21, Fulguratio oſtendit ignem, Fulminatio emittit, Illa (vt ita dicam) cōminatio eſt, & tonatio ſine ictu, iſta iaculatio cum ictu. Quidam legunt commotio.

¶Toneſcit { [illegible] } pro Tonat. Varro Bimargo, Tonitribus templum toneſcit. Nonius.

Tonitrus, huius tonitrus, pen. corr. m. g. { [illegible] } vel hoc Tonitru indeclinabile, in ſingulari: in plurali tonitrua. Ouid. 2. Metam.
Vnde mouet tonitrua vibratáque fulmina iactat. Iuuen. Saty. 5,
. & faciunt optata tonitrua cœnas. Plin lib. 8. cap 47. Tonitrus ſolitarius ouib. abortus inferunt. Cic 2. de Diuin. Nonne perſpicuum eſt ex prima admiratione hominum, quòd tonitrua, iactúſque fulminum extimuiſſent, credidiſſe ea efficere rerum omnium præpotentem Iouem?
Ingens tonitru. Ouid. 3. Faſt.
Agere tonitrus. Stat 1. Thebaid.
Cœlum crebro tonitru. Virg. 4. Æneid Verba Iunonis.
Sonoro tonitru tonctá concutiens. Claud. 2. Paneg.
Concuſſa tonitru tremunt omnia. Lucret. lib. 6
Flamma inter nubes coruſcat, cœlum tonitru contremit. Cicero 3. de Orat.
Mouere tonitrus. Ouid 1 Metam.
Humanas motura tonitrua mentes. Ouid. 1. Metam.
Tonitru quatiuntur cærula cœli. Lucret. lib. 6.
Ardua terrarum tremiſcunt tonitru. Virg 5. Æneid.
Armorum tonitru concuſſa eſt Daunia tellus. Silius lib. 13.

Tonitruum, tonitrui, Idem { [illegible] } Plin lib 2 cap. 43. Igitur non eam inficias, poſſe in has & ignes ſupernè ſtellarum decidere qualem ſereno ſæpe cernimus, quorum ictu concuti aera verum eſt, quando & tela vibrata ſtridunt. Quum verò in nubem peruenerint, vaporem diſſonum gigni, recidente ferro in aqua demerſo, & fumidum verticem voluit, Hinc naſci procellas. Et ſi in nube luctetur flatus aut vapor, tonitrua edidi: erumpat ardens, fulmina: ſi longiore tractu nitatur, fulgetra.
His tibi ſtrepitus, fremitus, clamor, tonitruum. Cælius Cic. 8 a.

Tonitralis { [illegible] } Loca in quibus fit tonitru: vel in quibus habitat is qui tonat, Deus. Lucret. lib. 1,
Néue ruant cæli tonitralia templa ſupernè. Ex Lambino.
Quæ porrò illa tonitrua? quæ tempeſtas? Cic. 5. Philip.
Rauca tonitrua Claud. 8. Paneg.

Tonſilla. Tonſor, Tonſtrix, Tonſus, Vide TONDEO.

Tonus, toni, m. g. { [illegible] } Sonus Latinè dicitur, vnde accentum quoque tonum vocauere, quos veteres noſtri imitati, tenorem, quaſi tonorem accentum dixerunt.

¶Tonus, Spatium id quanto abeſt à terra circulus cœli extimus, hoc eſt lunaris, centum ſcilicet viginti ſex millia ſtadiorum, vt inquit Martianus, quoniam vt in ſonis interuallum cum legitima quantitate minimum ex duobus ſonis inter ſe diuerſis, ita in cœlo minimum à terra ſpatium ad lunam, tonum appellare placuit. Plin. lib. 35. cap. 5, Deinde adiectus eſt ſplendor, alius hic quàm lumen: quem quia inter hos & vmbram eſſet, appellauerunt tonon: commiſſuras verò colorum & tranſitus, armogen.

Toparcha, Vide TOPOS.

Topazius, topazij, f. g. { [illegible] } gemma. Plin. lib. 37. cap. 8. Egregia etiamnum topazio gloria eſt, ſuo virenti genere, & quum reperta eſt, prælata omnibus. Id accidit in Arabiæ inſula, quæ Chitis vocatur, in qua Troglodytæ prædones quum diutius fame & tempeſtate preſſi herbas radiceſque effoderent, eruerunt topazion. Hæc Archelai ſententia eſt. Ioba, Topazion inſulam in rubro mari à continente ſtadiis tric abeſſe tradit: nebuloſam, & ideo quæſitam ſæpe à nauigantib. ex ea cauſa nomen accepiſſe. Topazin enim Troglodytarum lingua ſignificationem habere quærendi.
A topazio in aorum declinat. Vide OSE LINO.

TOPAZOS { [illegible] } ſiue Topazios. Plin. lib 6. cap. 29. Inſula in mari rubro in qua reperitur lapis topazius miré pellucidus. Vide TOPAZIVS.

Tophus, tophi, m. g. { [illegible] } Genus lapidis aſperi, qui facilè in arenam reſoluitur. Plin. lib. 17. cap. 4, Colu. lib 4. cap. 22. Arenoſus tophus & plus iuſto ieiunus ſabulo.
Antra laqueata tophis & pumice. Ouid. 5. Faſt.
Leuibus tophis ſtructa atria. Ouid. 8 Metam.
Leues tophi. Ouid. 3 Metam.
Scaber tophus. Virg 2. Georg.
Sordidus tophus. Stat. 4 Syl. 3.

Tophinus, pen. correpta, Adiect. { [illegible] } Quod ex topho eſt. Suet in Claudio Cæſare, cap. 21. Circo vero maximo marmoreis carceribus, auratiſque metis, quæ vtraque & tophina ac lignea antea fuerant, exculto, &c.

Tophaceus, Adiect. Idem { [illegible] } Plin. lib. 17. cap. 7, Eſt enim alba, rufa, columbina, argillacea, tophacea, arenacea. Vnde tophacea quoque pyra, vulgus noſtrum appellat, à tophis qui intus reperiuntur.

Topiarium, topiarij. Dicitur opus ex arbore, aut frutice, aut herba factum ad decorem, vt ſunt teſtudines, cameræ, naues, auiculæ, & huiuſmodi, quæ ex buxo vel hedera, quarum natura ſequax eſt & flexibilis, fieri conſueuerunt. Dictum topiarium ἀπὸ τῶν τόπων, hoc eſt à locis, quæ in his varia conſtituuntur. Plin. lib. 15. cap 30. Accedit in topiario opere taxa, &c.

Topium, topij { [illegible] } Idem. Vitruuius lib. 7. cap. 5. Habentem deorum ſimulacra, ſeu fabularum diſpoſitas explicationes, non minus Troianas pugnas, ſeu Vlyſſis errationes per topia, cæteráque quæ ſunt eorum ſimilibus rationibus ab rerum natura procreata. Topia, inquit Heſychius, funiculi ſunt quibus frutices, & arbuſculæ tonſiles in animalium ſpecies, aut rerum hiſtorias luculenta varietate aſſimilatæ, religatæ multis locis hinc inde diſtinentur, & torquentur, flectuntúrque, ad effingenda quæ induuntur rerum & animantiũ argumenta. Hinc Topiarum opus deductum ſunt, Turnebo authore vſus, à quo hæc excerpta ſunt.

Topiarius, topiarij, m. g. { [illegible] } Qui topiaria facit: ſicut coronarius qui coronas. Plinius lib 25. cap. 29, Satiuarum genera topiarij faciunt.
.Topiarium laudaui, ita omnia cõueſtiuit hedera, &c Cic ad Qu. Frat. lib. 3, De homine enim eſt interpretandum, qui locum opere topiario ornarat. Turnebus.

Topiaria, topiariæ { [illegible] } Ars ipſa, vnde topiariam facere, pro Artem exercere operis topiarij. Cic. ad Qu. frat. lib 3 17, Topiarium laudaui, ita omnis conueſtiuit hedera qua baſim villæ, qua intercolumnia ambulationis, vt denique illi palliati topiariam facere videantur & hederam vendere.

Toparcha, toparchæ { [illegible] } Qui vnius loci vel regionis curam habet.

Toparchia, toparchiæ, Territorium { [illegible] }

Topos, Græcè { [illegible] } Latinè dicitur Locus.

Topicus, pen corr Adiectiuum { [illegible] } Localis. Vnde Ariſtoteles & Cicer. Topica, libros appellarũt, id eſt locorum ſedes, in quibus demonſtrantur ea à quibus argumenta ſumi debent.

Topice, topices, penult. corr fœm. g. { [illegible] } Ars ipſa inueniendorum argumentorum Cic in Topic. Inueniendi verò artem quæ topice dicitur, quæ ad vſum potior erat, & ordine naturæ certe prior, totam reliquerunt.

Topica, topicorum { [illegible] } Cic. Trebatio, lib. 7. 20, Inſtitui Topica Ariſtotelica conſcribere.

Topographia, topographiæ { [illegible] } Locorum deſcriptio Latinè dicitur. Cic. ad Att. lib. 15 319, Itaque me referunt pedes in Tuſculanum, & tamen hæc [illegible] ripulæ videtur habitura celerem ſatietatem Vbi ex vetuſto ſcripto codice legitur [illegible].

Topper { [illegible] } Obſoleta dictio, qua antiquiſſimi vtebãtur pro celeriter, ſeu confeſtim, ſtatim. Næuius apud Feſtum, Capeſſe flammam Vulcani topper.

Toral, toralis, Inuolucrum erat thori, id eſt congeſtæ plumæ, vel herbæ, vel arundinis operimentum, quod & elegantiore tortius ſtragulo obducebatur conuiuij cauſa, aut feriarum. Ouid.
-In medio thorus eſt de mollibus vluis
Impoſitus lecto, ſponda pedibúſque ſalignis,
Veſtibus hunc velant, quas non niſi tempore feſto
Sternere conſuerant. Ex turnebo.
Varro de vit. pop Romani lib 1. Quòd frontem lectiæ ſtruebant ex ea herba torta, torum appellarum: hoc quod inijcitur, & nunc toral dicitur.
Turpe toral. Horat. 1. epiſt. 5,
-ne turpe toral, ne ſordida mappa.

Torale, toralis { [illegible] } inquit Varro de Ling. Lat Quod ante torum eſt.

TORANIVS { [illegible] } Mango quidam: qui, vt author eſt Plin. lib. 7. cap. 12, M. Antonio iam Triumuiro, eximios forma pueros, alterum in Aſia genitum, alterum trans Alpes, vt geminos vendidit: tanta vnitas erat, &c.

Torcular, pen. prod. torcularis, pen. prod. neut. gen. & aliquando Torculare, torcularis { [illegible] } Machina premendis vuis apta Plin. lib 15. cap. 1, An maturitas illa in torcularibus fiat, an ramis Colum. lib. 8. cap 50, Tum diligenter mundatam protinus in torcular deferri, & integram in fiſcinis nouis includi, prælíſque ſubijci, vt quantum poſſit, pauliſper exprimatur. Non deſunt qui putent Torcular habere penultimam correptam, dicentes à torculum fieri torcular, vt à ſpeculum ſpecular.

Torcularium, Locus eſt, in quo ſunt torcula vaſa, vt prela, & reliqua. Cato de re ruſtic. In torcularium quæ opus ſunt vaſis quinis? ſic enim per interrogationem legi debet. mox enim reſpondet, Prela temperata quinque, ſuperuacanea tria. Turnebus.

Torcularius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad torcularium pertinet vt Torcularia vaſa. Cato capite 11. Torcularij lacus. Colum. lib. 12. capite 18.
Torcularia cella. Colum. lib. 1. cap 6 5.

Torcularius, Subſtantiuum { [illegible] } Qui torculari premit vuas. Colum. lib 12. cap. 50, Quia interdum multitudo baccæ torculariorũ vincit laborem.

Torculum, torculi, pen. corr. { [illegible] } Idem quod torcular. Cato cap 1. Ad villam quum venias, videto vaſa, torcula, & dolia multáne ſient. Plin. lib. 18. cap 31.
¶Torculum, quod vſu torcular dicitur, dictum quòd intortum latices vitis vel oleæ exprimat. Varr. [illegible], Viueris vbi ampla cella torculum reſpondeat. Ex Nonio.

Torculus, pen corr. Adiect. { [illegible] } Quod ad torculum pertinet, vt Torculus funis. Cato cap. 135. Varro 3 de Re ruſt cap 1.

Tordile, tordilia, Plinio: vel Tortile, Ruellio, & Tordilion, ſemen ſeſelis. Plin. lib. 24. cap. 19.

Toreuma, toreumatis, ne. g & Toreumatum, toreumati, pen. corr. { [illegible] } Opus politum, cælatum, à [illegible] ſculpo & cælo. Toreumata dicuntur ſculpta aut cælata ex quacunque materia, quæ in delicijs habentur. Cic 4. Verr. Toreumata ſanè nota ac pretioſa auferuntur. Ibidem, 6, De hoc Verri dicitur, habere eum per bona toreumata, in his pocula duo quædam, quæ Heraclia nominantur, Mentoris manu ſummo artificio facta. Salluſtius, Tabulas, ſigna toreumata emunt. Martial. lib. 33, Artis Phidiacæ toreuma clarum. Ibidem lib. 14,
-plebeia toreumata

Toreutes, toreutæ, maſcul gen. { [illegible] } à Græcis dicitur cælator, ſculptor.

Toreutice, toreutices, pen. corr fœm. gen. { [illegible] } Ars ipſa, quæ & anaglyptice, & ſculptura ſiue cælatura dicitur. Plin libro 34 cap 8, Et alterum coloſſicon nudum, primúſque artem toreuticen aperuiſſe atque demonſtraſſe meritò iudicatur. De Phidia ſculp ore.

Tormentum, tormenti { [illegible] } Supplicium quod datur alicui ad pernoſcendam veritatem: vel ad cruciatum inferendum, ob nequitiam. A torquendo dicitur. Cic 3. de Finib. Vtque in omnibus tormentis conſeruetur vita beata. Idem pro Sylla, Quæſtiones nobis ſeruorum ac tormenta accuſator minitatur. Horat. 1. epiſt. 2,
Inuidia Siculi non inuenere tyranni
Maius tormentum.
Carnificum tormenta, morborum cruciamenta. Cic. 11. Philip.
Acerrimum tormentum. Cic. pro Cluentio.
Lene tormentum. Horat. 3. Carm. ode 21.
¶Accipere aliquem necatum in tormentis. Cic. 3. de Nat. deo.
Adhibere tormenta. Cic. Offic. 3.
Serui authoritate aduocatorum, & vi tormentorum adducti in veritate manſerunt. Cic. pro Cluentio.
Aliquem cogi tormentis quippiam confiteri. Cic pro Milone.
Dare ſe in tormenta. Cic. Tuſcul. 5.
Ferre tormenta. Quintil. lib 2 cap. 10.
Iniungere ſibi tormentum, Vide INIVNGO.
Perferre vim tormentorum Cic. in Partit.
Eſſe in tormentis, Vide IN præpoſitionem.
Tollere tormentum. Vide TOLLO.
¶Tormentum narium, Quod nares torquet & afficit. Plin. lib. 19 cap. 8.
Calumniæ timoris, & cæcæ ſuſpicionis tormentum. Cecinna Cic. lib 6. 7.
Iracundiæ tormentum. Cic. 11. Philipp. Mortem naturæ pœnam putat eſſe, iracundiæ, tormentum.
¶Tormentum appellat Varro meſſis trituram; quòd ibi frumentum teratur. Calepinus.
¶Tormentum generale vocabulum eſt omnium machinarum, ſaxa, tela. & id genus varia torquentium. Cæſar 4. bel. Gall. Atque inde fundis, tormentis, ſagittis hoſtes propelli ac ſubmoueri iuſſit. Cic ad Catonem, lib. 15 4. Aggere, vineis, turribus, oppugnaui, vſúſque tormentis multis. Stat 9 Thebaid.
·non illum impacta mouerent Tormenta.
Fortius tormento. Ouid. 9. Metam.
Miſſilia tormenta, Vide MITTO.
Murali tormento concita ſaxa. Virg. 12. Æneid.
Rotare tormenta. Stat. 10. Thebaid.

Tormina, torminum, pen. corr. neut. gen. plur. num. { [illegible] } Genus morbi, à torquendo, quum dolore torquentur inteſtina, vel propter exulcerationem, quæ Græcè dyſenteria dicitur, vel etiam alia ratione, vt ſcribit Celſ. lib. 4. Plin. lib. 20. cap. 14. Mentaſtrum torminibus cholericis efficaciſſimum. Colum. lib. 12. cap 7, Sequitur torminum vitium, quorum ſignum eſt cruenta & mucoſa ventris proluuies.
Cholerica tormina, Vide CHOLERA.
Affici torminibus, Vide AFFICIO.
Præbere ſe forticulum in torminibus. Cic. 2. Tuſc.

Torminoſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Qui eum morbum patitur quem & dyſentericum appellant Græco vocabulo. Cic. 4. Toſcul. Itaque dicimus grauedinoſos quoſdam, quoſdam torminoſos, non quia ſemper ſint, ſed quia ſæpe ſint.
Tormines maſculino genere protulit Nonius.

Torminalis, & hoc torminale, pen. prod. { [illegible] } Quod tormina aufert Plin. lib. 15. cap. 21, Quartum genus torminale appellant. De ſorbis.
Torminalia ſorba. Celſ. lib. 2. cap. 30. Item mel coctum, pira immatura. ſorba, magiſque ea quæ torminalia vocantur, &c.

Tornatilis. Torno, tornas, Vide TORNVS.

Tornus. torni, m g. { [illegible] } Inſtrumentum fabrile quo ligna, ebur, & reliqua huiuſmodi tornantur & poliuntur. Plin. lib 7. cap. 56, Normam autem & libellam, & tornum, & clauem Theodorus Samius inuenit. Idem lib. 16 cap. 40, Calices ex terebintho ſolitus facere torno. Virg 3. eclog.
Lenta quibus torno facili ſuperaddita vitis. Ouid. ad Piſonem,
hinc exornata figuris
Aduolat, excuſſo velox ſententia torno.
Auguſto torno verſus includere. Propert. lib 2. eleg 35, hoc eſt, ſcribere verſus elegos, qui minores ſunt verſibus heroicis. Simili tranſlatione vſus eſt Statius lib. 4. Syl. 7. muſam ſic alloquens,
·ingens opus in minores
Contrahe gyros. Hoc eſt, heroicum carmen in verſus lyricos.

Torno. tornas { [illegible] } tornare, Torno polire, aut in aliquam formam figurare. Plin lib 36. cap. 22, Lapis eſt qui cauatur, tornatúrque in vaſa coquendis cibis vtilia. Cic. de Vniuerſ. Idque ita tornauit, vt nihil effici poſſit rotundius.

Tornatus, Adiectiuum, Rotundus. quaſi torno factus. Lucret. lib. 4.
Fit, quaſi tornata vt ſaxorum ſtructa terantur.
Verſus malè tornati. Metaphoricῶs pro Malè elaborati. Horat. de Arte.
¶Tornare, Circumagere. Plinius lib. 36 cap. 13, Quarum in officina turbines ita librati pependerunt, vt puero circumagente tornarentur.

Tornatilis, & hoc tornatile, penult. corr. { [illegible] } Quod torno factum eſt.

Tornator, pen. prod tornatoris. Verbale. Firmicus lib. 4. cap. 7, ad finem, Facit quoque tornatores. aut ſimulachrorum ſculptores.

TORONA Plin. lib. 4 cap. 10, Macedoniæ oppidum.

Toroſus, Vide TORVS.

Torpeo, torpes, torpui { [illegible] } torpere, Animo & corpore ita debilitatum eſſe, vt quis langueat. Cic 1. de Nat. deorum, Deum ſic feriatum volumus ceſſatione torpere, vt ſi ſe commouerit, vereamur ne beatus eſſe non poſſit? Virg 3. Georg.
·conſertóque agmine cerui
Torpent mole noua, & ſummis vix cornibus hærent. Plautus Amphit. 4.
Animóque & corpore torpet, Hebet, Stupore hæret ac deficit, Horat. 1. epiſt 6.
Ceſſatione torpere. Cic lib. 1. de Natur. deor.
Torpere metu, Præ timore ita obſtupefieri, vt vix loco moueri queat. Liu 8. bel. Pun.
Veterno graui torpere. Virg. 1. Georg. Hoc eſt pigreſcere.
Acies luminum torpet, Vide ACIES.
Conſilia torpent. Liu. ab Vrbe, 6. Frigere & torpere conſilia ſenis, ſed Camillo tum vitæ ſatis, tum gloriæ eſſe.
Genæ torpuerant dolore, Non poteram præ dolore lachrymare. Genas accipit pro oculis. Ouid. epiſt. 10.
Lingua torpuerat tecenta metu. Hoc eſt, velut ſiua ſubſtiterat, nec loqui poterat. Ouid. epiſt. 11.
Pectora torpuerant longa mora. Ouid. 1. Triſt. eleg 3.
Vires torpent. Virg. 9 Æneid.
-torpent infractæ ad prælia vires.
Vox & ſpiritus torpet. Liu 1. ab Vrbe.

Torpens, Partic { [illegible] } Cic. 1. de Diuin.
Quidnam torpentes ſubitò obſtupuiſtis Achiui? Ex poeta.
Ignauia torpens. Stat. 10. Thebaid.
Amnis torpens. Stat. 4. Thebaid.
Hyems frigore torpens. Claud. 5 Paneg.
Lacus torpentes. Stat 9 Thebaid.
Membra torpentia ægrè trahens. Silius lib 4.

Torpeſco, torpeſcis { [illegible] } torpeſcere, Torpidum fieri. Saluſt in Iugurtha, Cæterùm ingenium quo neque melius, neque amplius in natura mortalium eſt, incultu atque ſocordia torpeſcere ſinunt. Plin. lib. 9 cap. 35, Flaueſcunt tamen & illæ ſenecta, rugíſque torpeſcunt. De margaritis.
Membra torpeſcunt gelu Senec Medea. 12.

Torpor, torporis, maſc gener. { [illegible] } Animi & corporis debilitatio, pigritia, ſtupor. Cicero 2. de Natura deorum, Aliæ fuga ſe, aliæ occultatione tutantur, atramenti effuſione ſepiæ, torpore torpedines.
Frigidus mentis torpor. Firmic. lib. 6. cap. 10.
Iners torpor. Stat. 5 Sylu. 3.
Vehemens torpor. Cell. lib. 2. cap 8.
Pigro mentis torpore oppreſſus. Firmic. lib 6. cap 11. in fine.
Graui torpore denſtctum premit mors. Senec. Herc. fur. 12.
Membra nouus ſoluit formidine torpor. Virg. 12. Æneid.

Torporo, torporas, pen prod. { [illegible] } torporare, Torporem inducere. Turpilius Heræa Stupidus aſtat, ita eius aſpectus repens, cor torporauit hominis amore Ideſt torpefecit. Nonius.

Torpidus, penultima correpta, Adiectiuum { [illegible] } Torpens, piger: vt Torpidus ſomno. Liuius 5. bel. Pun. Et 2. bel. Punic. Quod malum præterquam atrox ſuper tot clades, etiam nouum, cum ſtupore ac miraculo torpidos defixiſſet, &c. Hoc eſt ſtupefactos & attonitos.
¶Torpedo, pen. prod. torpedinis, fœ. g. { [illegible] } Idem quod torpor. Salluſt. lib. 1 Hiſtor. Hæc ſi placent, ſi tanta torpedo animos obrepſit. Alij oppreſſit legunt.
¶Torpedo, fœm. etiam g. Genus piſcis, qui limo merſus, occultat ſe, & piſces ſuprà natantes, torpentes facit: poſtquam verò obtorpuere, deuorat. Plin. lib. 32. cap 1, Ex eodem mari torpedo etiam procul & è longinquo. vel ſi haſta virgáve attingatur, quamuis prævalidos lacertos torpeſcere, qualibet ad curſum veloces alligari pedes facere proditur. Idem lib 9 cap. 42, Nouit torpedo vim ſuam, ipſa non torpens merſáque in limo ſe occultat. Cic. 2. de Nat deor. Tutantur ſe, torpore torpedines. Claud. de Torpedine, 16, Mira torpedo.

TORQVATVS, pen pro, { [illegible] } cognomen Titi Manlij, qui ad Anienem occiſo Gallo torquem detraxit. Hic eſt ille Torquatus Manlius cuius iniuſſu quum filius aduerſus hoſtem, à quo prouocatus fuerat, pugnaſſet, eóque occiſo equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubitò eum quod aduerſus edictum ſuum, & rei militaris diſciplinam feciſſet, iuſſit occidi. Vide MANLIVS Cic. 1. de Finib. Ad maiora enim quædam nos natura genuit & conformauit, vt mihi quidem videtur, ac fieri poteſt vt errem, ſed ita prorſus exiſtimo, neque eum Torquatum qui hoc primus cognomen inuenerit, aut torquem illum hoſti detraxiſſe, vt &c. Idem 4. Tuſc. & 3. Offi. Virg. 6. Æneidos,
-ſæuúmque ſecuri
Aſpice Torquatum, & referentem ſigna Camillum.
Truces Torquati Claud. 1. in Eutrop.

Torquatus. pro Palumbo, Vide TORQVES.

Torqueo, torques, torſi, torſum & tortum { [illegible] } torquere, Inflectere. Plin. lib 36 cap. 55, Neceſſarium binas per diuerſum coaſſationes ſubſterni, capita earum præfigi clauis, ne torqueantur. *Afin qu'elles ne ſe tortent.* Virgilius libro 2. Georgicon, -& bona bello
Cornus: Ityreos taxi torquentur in arcus. Id eſt, torquendo inflectuntur.
Acies oculorum ardentes torquere, Vide ACIES.
Aquas torſit remis, Aduerſo flumine nauigauit. Ouid. 5 Faſt.
Aurem torquere ab obſcœnis ſermonibus Hor. 2. epiſt. 2.
Capillos torquere ferro, Calamiſtro inurere. Ouidius 1. de Arte amandi.
Ceruices oculóſque pariter cum modorũ flexionibus torquẽt. Cic. 2 de Legib.
Collum torquere. Liu. 4. ab Vrbe.
Comam igne torquere. Ouidius 2. de Arte. Calamiſtro criſpare.
Fuſos torquent mulieres. Plin. lib. 18, cap. 2.
Amentatas haſtas torquere. Cic. 1. de Orat.
Iter torquere, id eſt, A via declinare. Stat. 12. Thebaid.

Lumi

Lumina flammantia torquens anguis. Virg 3 Georg.

Oculum torquere, Ita ſurſum aut deorſum verſus flectere, vt altera veluti cuiuſdam lucis reuerberatio videatur. Cic. 4. Acad. Itaq; Timagoras Epicureus negat ſibi vnquam quum oculum torſiſſet, duas ex lucerna flammulas eſſe viſas.

Oculos torquere ad rem aliquam. Virgil. 4. Æneid.

Orbes ſquamoſos torquet volubilibus orathus. Ouid. 3. Metam. de ſerpente Cadmi.

In vrbem torquere. Cic. de Vniuerſ. Deinde in vrbem torſit, vt & ipſe ſecum, & inter ſe ea commiſſura, quæ ex regione eſſet, iungerentur.

Os torquere. Cic. 1. Offic. Quæ quum fiunt, anhelitus mouentur, vultus mutantur, ora torquentur: ex quibus magna ſignificat o ſic non adeſſe conſtantiam.

Proras ad litora torquent. Virg 3 Æneid.

Nautæ adnixi torquent ſpumas. Virg. 3. Æneid.

Stamina torquere pollice. Ouid. 12 Metam.

Terra quum circum axem ſe ſumma celeritate conuertat & torqueat. Cic 4 Acad.

Veſtigia torſit ad ſonitum vocis. Virg. 3. Æneid.

¶ Torquere ius, per tranſlationem, pro Auertere aut peruertere. Cic pro Cecinna, Iuris retinere ſententiam, & æquitatem pluriumû valere oportere, verbo ac litera ius omne torqueri: vos ſtatuite Recuperatores, vtrum vtilius eſſe videatur.

Verſare ſuâ naturam, & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. Cic pro Cælio.

¶ Torquere, Torquendo iacere. Virg. 5 Æneid.

In medios telum torſiſti primus Achiuos. Lucan. lib. 2,

-valet in torquendo dextera pilo.

Fulmina torquere. Virg 4. Æneid.

Iaculum torquere lacerto. Ouid. 2 de Ponto, eleg 9.

Tela manu torſit Ouid 12. Metam.

Tela torquentur lacertis. Lucan. lib. 3.

¶ Torquere terras, Gubernare. Virg. 4. Æneid.

¶ Torquere, Suſtinere. Virg. 6. Æneid.

-vbi maximus Atlas

Axem humero torquet ſtellis ardentibus aptum. Idem lib 7,

Ipſe pedes tegmen torquens immane leonis. Seruius.

¶ Torquere, Tormentum inferre, Angere, Moleſtiam offerre. Donatus, Torquemus hominem, extorquemus veritatem. Plin. epiſt. 198, Remitte aliquid adoleſcentiæ ipſius, remitte lacrymis, remitte indulgentiæ, ne torſeris illum, ne torſeris etiam te.

Qui in dolore eſt, torquetur. Cic. 2. de Finib.

Eculeo torqueri. Cic. 3. de Finib.

Torqueri dies & noctes. Cic. ad Atticum, lib. 7. 128.

Amore torquere aliquem. Ouid. 2 de Arte.

Doloribus animi torqueri. Cic. 1. de Finib.

Expectatione torqueri. Cic ad Att. lib. 8 166, Brunduſij autem omne certamen vertitur huius primi temporis: qua quidem expectatione torqueor, ſed omnia antè nos ſciemus.

Inuidia vel amore torqueri. Horat. 1. epiſt. 2.

Tuæ libidines te torquent. Cic. in Parad.

Memoria malorum torqueri Cic. 1. de Finib.

Mero torquere aliquem Horat de Arte.

Reges dicuntur multis vrgere culullis,

Et torquere mero, quem perſpexiſſe laborent.

An ſit amicitia dignus. Hoc eſt, Reges, quos volunt recipere in amicitiam, multo mero inebriant, tentantes an per potum quæ habent, ſecreta prodant.

Metu torqueri. Ouid 1. Amor. eleg 4.

Mirificè torqueor. Cic. Attic. lib. 15 329.

Acriter nos tuæ ſupplicationes torſerunt. Cælius Ciceroni, libro 8. 11.

Timor torquet impendentis doloris. Cic. 2. de Finib. Quum & præteriti doloris memoria recens eſt, & futuri atque impendentis torquet timor?

¶ Torquere, Trahere. Virgil. 6. Æneid.

-torquétque ſonantia ſaxa. Seruius.

Torquere in diuerſas partes. Plin lib 11. cap 37.

Oratio ita flexibilis, vt ſequatur quocunque torqueas. Cicero in Oratore.

Tortus, Participium { [illegible] } vt Vino tortus. Horat. 1. epiſt. 19,

Arcanum neque tu ſcrutaberis illius vnquam,

Commiſſúmque teges & vino tortus & ira. Vinum & ira tormenta ſunt, quibus multi inuiti ſecreta fuderunt. Porphyr.

Verberibus tortus, Afflictus. Cic. in Topi. Nam & verberibus torti, & igni fatigati, quæ dicunt, ea veritas videtur ipſa dicere.

Expectatione tortus. Quintil. lib. 6. cap. 2.

¶ Anfractus torti Claud 4 Paneg.

Anguis tortus. Ouid. 2. Metam.

Baculus tortus. Ouid. 2. Metam.

Capillus tortus. Ouid. 2. de Arte.

Comæ tortæ. Martial lib 1.

Conditiones tortæ. Plaut. Menæch 14.

Corona torta Propert. lib. 3 eleg 20.

Crines torti in nodum Martial. lib. 2.

Facies torta. Ouid in Ibin.

Funes torti Virgil. 4. Æneid.

Linum tortum, Funis. Ouid. 3. Faſt.

Radix torta. Ouid 11 Metam.

Serpentes torti Catul. Argon 59.

Stamina torta. Tibul lib 1. eleg. 6.

Supercilia torta. Plaut Rud. 9.

Verber tortum. Vide v e r b e r.

Vertigo torta. Propert. lib. 3. eleg. 7.

Tortus, huius tortus { [illegible] } Cic. 2. Tuſc.

Hæc interemit tortu multiplicabili

Draconem auriferam obtutu aſſeruantem arborem. Et poeta. Virg. 5 Æneid.

Nequicquam longos fugiens dat corpore tortus.

Tortum, torti, Machina ad torquendum ſaxa. Pacuuius Dulorεſte, Nam te in tenebras ſæpe lacerabo ſame clauſum, & fatigans artus torto diſtrahàm. Nonius.

Tortè, Aduerbium, Obliquè, tranſuerſè { [illegible] } Lucret. lib. 4,

-quamuis tortè, penitúſque remota Omnia, &c.

Tortuoſus, pen prod. Adiect. { [illegible] } Quod eſt tortum, Multis flexibus ſinuoſum. Liu 7. bel. Pun. Et per tortuoſi amnis ſinus flexúſque, &c.

Aluus multiplex & tortuoſa. Cic 2. de Nat. deor.

Soni ex tortuoſis locis & incluſis referuntur ampliores. Cic. 2. de Nat. deor.

Ingenium multiplex & tortuoſum. Cic. de Amic.

Scrutula tortuoſa. Cic. pro Cluentio.

Tortuoſum viſum & obſcurum. Cic. 2. de Diuin. Et quum ſtertentem aliquem viderint, obiicere his viſa quædam tortuoſa & obſcura, quæ illi ex territo ſomnio, &c.

Tortuoſum diſputãdi genus, quod & anfractuoſum dicitur. Cic. 4. Acad. Sed vt omnes iſtos aculeos & totum tortuoſum genus diſputandi relinquamus, oſtendamúſque qui ſimus.

Tortuoſa vrina, Quæ tortuoſe diſtillat. Plin. lib 21. cap. 27.

Torſio, torſionis { [illegible] } Verbale fœmininum. Plin. lib 20. cap. 17, Priuatim eius vſus contra torſiones ſtomachi in tepida aqua, & cruditates.

¶ Turſio, ſeu Tortio, quam vulgò *Torturam* appellant. Firmicus lib. 8. cap 15, Publicis tormentis lacerati, aut ignibus exuſti, ſeu tortione legitima peribunt.

Tortilis, & hoc tortile, pen. corr. { [illegible] } Quod retortum & replicatum eſt. Plin lib 9 cap 51, Polypi pariunt Vere oua tortili vibrata pampino. Ouid. epiſt 15, Tortilis à digitis excidit anſa meis.

Buccina tortilis in latum. Ouid. 1. Metam.

Nerui tortiles. Lucan. lib 6. Hoc eſt funes.

Piſcis tortilis, Qui ſe facilè torquet. Ouid 13. Metam.

Torto, tortas, tortare, Frequentatiuum, Vehementer torquere. Pomponius Decuma fullonis, & vbi inſilui in coclearum equuleum, vbi toltim tortor. Id eſt Torqueor. Nonius.

Tortor, tortoris, pen. prod maſcul gen. { [illegible] } Qui torquet, id eſt, cruciat Cic. pro Cluentio, Quum iam tortor, atque eſſent tormenta ipſa defeſſa, neque tamen illa finem facere vellet, &c. Horat. 3. Carm. ode 5,

Atqui ſciebat quæ ſibi barbarus

Tortor pararet. De Regulo. Iuuen. Sat. 15.

Carniſex & tortor. Cic. 11. Philipp Ponite igitur ante oculos P. C. miſeram quidem illam & flebilem ſpeciem, & vocem imperatam atque os illud infame, vincula, verbera, equuleum, carnificem tortorémque Samarium.

Si ſapiens ad tortoris equuleum ire cogatur. Cic. 4. de Fin.

Tortorium. In ſeptimo ad Atticum libro, teſtamentum Curij vrbani & lepidi hominis de Tortorio eſſe putat Turnebus, velut ſi de ſeruis tortis teſtamenti tabulas fecisſet Curius, quos ſeruos tum heredi relinqueret, vel cuipiam legaret: atque inde venuſtas eſt & lepos quæſitus quis enim furciferum vellet ſibi legari, aut teſtamento relinqui? Tortorium autem ea eſt dolium forma, qua fundi ſolent, vt Tuſculanum, Laterium; ex eo genere ſeruitiorum nemo libertate donatur.

Tortiuus, pe. prod. Adiect. vt Vinum tortiuum, Quod eſt nouiſſimè expreſſum Cato cap. 23. Colum lib. 12. cap 36.

Torques, & torquis { [illegible] } tam maſc. quàm fœ gen. ſecundum Probum, ſignificat circulum aureum, flexilem, obtortum, colli ornamentum, & ſummi pectoris Propert lib 4. eleg. 11,

Torquis ab incilia decidit vnca gula. Gell lib 9 cap 13, Caput galli præcidit, torquem detraxit, eámque ſanguinolentam ſibi in collum imponit Plin. lib. 33 cap. 2, Auxiliares quippe & externos torquibus aureis, donauere, at ciues non niſi argenteis. Cic. 1 de Fin. Torquem illum hoſti detraxiſſe. Quintil lib 6. cap 4, Quum ei Galli torquem aureum dediſſent. T. Manlius is eſt qui ad Anienem, Galli, quem ab eo prouocatus occiderat, torque detracta cognomen inuenit. Cic. 3. Offic.

Q. Rubrium, excellenti virtute, authoritate, &c. torque donaſti. Cic 5 Verr.

Ademptus torquis, Vide a d i m o.

Decorus torquis. Stat. 10. Thebaid.

Miniatus torquis. Plin. lib 10 cap. 48.

Nexis torquibus ornatæ aræ, Id eſt coronis. Virg. 4. Georg.

Torquatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Torque ornatus. Torques aurei militibus ob rem ſtrenue geſtam donari ab Imperatoribus ſolebant; vnde torquati dicti, qui duorum generum erant, ſimplares, duplareſque Vegetius lib. 2, Torquati, inquit, ſimplares, torquati ſimplares erant, quibus torquis aureus ſolidus virtutis præmium fuit: quem qui meruiſſet, præter laudem interdum duas conſequebatur annonas, duplares duas, ſimplares vnam Budæus. Ouid epiſt. 8,

Aſſuit Alecto breuibus torquata colubris.

Columba torquata. Propert lib 4. eleg 5.

Torquatus palumbus, A ſigno torquis quod collo præfert. Martial. lib 13.

Torrens, torrentis, m. g. { [illegible] } Fluuius qui non de fonte, neque de viua aqua, ſed à pluuiis, vel de montibus in valles deſcendit, & in mare procurrit, æſtate autem ſiccatur, aquis verò hyemalibus inundat et currit. Virg. 2 Æneid.

-aut rapidus montano flumine torrens

Sternit agros, ſternit ſata læta, boúmque labores.

Stygius torrens. Ouid 3. Metam.

Tumidus torrens. Ouid.2.Amor.eleg.7.
Agi rito torrentis. Ibidem.
Oratio velut torrens. Cic.2.de Finib. Quum enim feratur quaſi torrens oratio, quamuis multa cuiuſque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehendas, nuſquam orationem rapidam coerceas.
Torrens verborum Quintil.lib.10.cap 7, Id potius quàm ſe inani verborum torrenti dare quaſi tempeſtatibus quò vellent auferendum.
¶ Torrens, torrentior, torrentiſſimus, pro Vehementi, Impetuoſo, & in torrentis morem rapidum. Plin.lib.3.cap.16, De Pado flumine, Augetur ad Canis ortus liquatis niuibus agris quàm nauigiis torrentior, nil tamen ex rapto ſibi vendicans.
Campi torrentes ſanguine. Stat.1.Sylu 2.
Torrens dicendi copia. Iuuen.ſat.10. Hoc eſt ingens & abundâs, ſumpta tranſlatio à torrente, qui magno rapitur impetu.
Fatum torrens. Lucan.lib.7.
Nec fortuna diu rerum tot pondera vertens,
Abſtulit ingentes fato torrente ruinas. Id eſt, citò peregit maximâ cædem fato vrgente. Euertit pugnantes morte præcipiti.
Flumina torrentia. Virgil.7.eclog. Id eſt, Quæ torrentis modo fluunt.
Flumine torrenti merſus. Ouid.in Ibin.
Oratio torrens. Quintil lib 3 cap.8.
Sermo promptus, & Iſæo torrêtior. Iuuen Saty 3. Iſæus hic orator fuit, cuius mentio eſt apud Plin. Iuniorem, lib.2.epiſt.3.
Vadum torrentem tranat aloos. Virg.2.Georg.
Torris, huius torris, m.g. { [Greek] } lignum teres quando ardet. Ouid. 8 Metamorphoſeos,
Funereum torrem medios coniecit in ignes.
Ambuſtus torris. Virg 11. Æneid.
Torreo, torres, torrui, toſtum { [Greek] } torrere, A torre deductum, ſignificat ſiccare, atque areſacere, ſed vſurpatum eſt iam pro eo quod ſit igne vrere, vt ait Feſtus. Plin. lib. 11.cap. 10, Sunt qui mortuas, ſi intra tectum hyeme ſeruētur: deinde ſole verno torreantur, ac ficulneo cinere toto die foueantur, putent reuiuiſcere. De apibus.
Sitis torret ora. Propert.lib 4.eleg 10.
Artus torrentur febribus. Ouid.epiſt.10.
Viſcera torrentur cæcis ignibus. Ouid.8. Metam.
¶ Torrere, de frigore etiam dicitur. Varro, Frigore torret.
¶ Torrere, Vrere. Virg. 4 Georg.85.
Iam rapidus torrens ſitientes Syrius Indos. Cic. in Somn. Medium autem illum & maximum ſolis ardore torreri.
Sapientem in Phalaridis tauro incluſum ſuccenſis ignibus torreri. Cic. in Piſonem,
Face mutua torrere aliquem. Horat.3 Carm.ode 9.
¶ Torrere, Aſſare. Plin.lib 7.cap 2, Is nullum alium cibum nouere, quàm piſcium, quos vnguibus diſſectos ſole torreant. Virg. 5. Æn. Subiiciunt veribus prunas, & viſcera torrent.
Fruges torrere igni. Virg.1.Georg.
Torreſco, torreſcis, torreſcere, Flammis cremari. Lucret.lib 3,
-non inuenio qui non ſis acribum
Ignibus impoſitam calidis torreſcere flammis.
Torrens { [Greek] } Participium ſiue Nomen ex participio: vt Ripæ torrentes pice, atráque voragine, Id eſt ardentes. Virgilius 9. Æneid.
Sydera torrentia agros. Horat.3 Carm.ode 1.
Axis torrentiſſimus Stat.3 Sylu.1.
Toſtus, Aliud Participium { [Greek] } Cic.5. Tuſc.
Fana flamma deflagrata, toſti alij ſtant parietes
Deformati, atque abiete criſpa. Ex poeta.
Caro toſta. Ouid 15. Metam.
Crines toſti Ouid.1 Metam.
Fruges toſtæ Virg 1. Georg.
Liba toſta. Ouid.6.Faſt.
Ordeum toſtum, Ad ignem vſtulatum. Col.lib.12.cap 5.
Semina toſta Ouid.2.Faſt.
Maturitas toſta. Quæ ex quadam veloci aſſatione Solis acquiritur. Plin.lib.12.cap 7.
Torridus, pen cor. Adiectiuum { [Greek] } Aridus, Vnde æſtas torrida dicitur. Plin lib 12.cap.20, Color abeſt ille torridus ſole.
Torridus macie. Cic. pro Lege Agrar. Quem hominem vt grandi macie torridum Romæ, contemptum, abiectum videbamus, &c.
Torrida frigore pecora Liu.1 beli Pun.
Torrida gelu membra, Congelata Liu 1 bell. Pun.
Aër torridus æſtuat Propert.lib.2 eleg.29.
Æſtas torrida. Virg.eclog 7.
Fontes torridi Liu. 4. ab Vrbe.
Tellus torrida. Lucret.lib 5.
Torrefacio, torrefacis, pen cor. torrefeci, pen pro. torrefactum { [Greek] } torrefacere, Comburere, Coquere, Multum calefacere, Siccare. Columell. libro 2. capite 21. 3, Quòd ſi falcibus ſeges cum parte culmi demeſſa ſit, protinus in aceruum, vel in nubilarium congeritur, & ſubinde opportunis ſolibus torrefacta proteritur. Idem lib.12. cap 15 4. Et oblita vaſa clibano vel fumo torrefaciunt, quo celerius omnis humor excoquatur
¶ Tortor, tortaris, tortari, Moueri circumagi. Verbum antiquum. Lucret.lib.3,
Omnia iam ſeorſum cernes, inciſa repentî
Vulnere tortari, & terram conſpergere tabo.
Torſio, Tortilis. Tortiuus, Tortor, Tortum, Tortuoſus. Tortus, Vide TORQVEO.
Tortè, Vide CORVVS.
Torus, tori, m.g { [Greek] } Lectus ab intortis herbis dictus, vt tradit Seruius in illud 5. Æneid. Viridante toro conſederat herbæ. Plin.lib.8. cap.48, Antiquis enim torus à ſtramento erat, qualiter nunc etiam in caſtris gauſape.
Pellex tori regij Senec. Agamemn.13.
Socia tori, Vxor aut concubina. Ouid 10. Metam.
Conſors tori, Coniux. Ouid.1. Metam.
Tori coronarum. Cic. in Oratore, in deſcriptione temperati & mediocris oratoris, qui nec ſubtilitatem tenuium, nec magnificentiam ſublimium ſequatur, ſed medium quendam curſum inter vtrunque teneat. Addit (inquit) aliquos, vt in corona, toros, omnémque orationem ornamentis modicis verborum ſententiarúmque diſtinguit. Senſus eſt: In coronis ſunt eminentiæ quædam, quæ tori vel toruli vocantur Ita etiam in mediocri oratione nonnunquam, ſed leuiter, decet aſſurgere, ita vt modica verborum & ſententiarum ornamenta appareant.
¶ Altus torus. Virg 2. Georg.
Aſper torus ſignis eburnis, Sculptis ſignis exciſus. Stat 3.Sylu.1.
Cælebs torus. Senec. Herc.fur.4.
Feſtus torus. Stat.2 Sylu.2.5.
Geniales alti tori. Virg 6 Æneid. Hoc eſt, lecti diſcubitorij, in quibus genio indulgere ſolebant, ſeu lætè conuiuere.
Illiciti tori. Lucan lib.10, Concubitus illiciti.
Mollis torus. Ouid.3.de Arte.
Obſcœnus torus, Impudicus. Ouid 5 Triſt.
Plumeus torus. Ouid.11. Metam.
Pudici tori coniugis. Senec Agamemn.3.
Purpureus torus Ouid.epiſt 5.
Quietus torus, In quo quieſcunt dormientes Valer.1. Argon.
Socialis torus. Ouid.2.Faſt. Id eſt, vxores noſtræ.
Tyrius toros. Catul.in Epithal.Iuliæ,56.
Viduus torus. Ouid.epiſt.5.
¶ Conciliare iugales toros. Stat 3 Sylu.5.
Conductus torus Ouid 1 Amor eleg.10.
Viridante toro conſederat herbæ. Virg.5.Æneid.
Contemerare torum alicuius. Ouid 2 Amor.eleg.7.
Pictis toris diſcumbere. Virg 1 Æneid.
Extruere toros. Id eſt, lectos diſcubitorios. Virg 3.Æneid.
Legitimi tori fallere iura. Ouid.epiſt.15.
Ponere torum. Ouid.2 Amor.eleg 11.
Iacere in toro. Ouid 2. Amor.eleg.4.
Incumbere toro. Virg.4. Æneid.
Inſidere toro. Ouid.epiſt.19.
Ponere ſe toro. Ouid.11. Metam.
Premere torum. Ouid.2 Amor.eleg 4.
Promiſſus mihi torus Ouid.epiſt 6.
Illicitos toros & ſtupra quærere. Senec.Hippol.2.
Seruans torum caſta fide. Herc.fur.5.
Sternere torum. Ouid.6. Metam.
Veſtiti tori gramine, Tori graminei. Ouid.2.Faſto.
Violare toros alicuius. Senec. Octau 4.
¶ Toros { [Greek] } etiam appellamus pulpam carnis muſculoſam, in qua eſt robur & fortitudo: vt ſunt partes membrorum neruoſæ, calluſæque, & in ſe propemodum collectæ. Valerius Flaccus,
Protulit horrendóſque toris informibus artus. Virg.3.Georgicon,
Luxuriátque toris animoſum pectus honeſti.
Spadices. Cic.1. Tuſcul.
O pectora, ô terga, ô lacertorum tori. Ex poeta.
Arduos toros tollit taurus. Hoc eſt, collum pulpoſum & corpulentum. Senec Hippol.10.
Comantes tori. Virg 12 Æneid.
De venis quoque dicitur, quum varicum in morem quibuſdam in locis turgeſcunt. Cornelius Celſus lib. 7, Ac pro ipſos venarum toros inæquale eſt.
De vitibus ſimiliter. Colum. de Arbor.cap.16, Arbuſtiuam vitem quàm putare, iam alligare diligenter oportet. nam in ea fructus maximè vis conſiſtit, diutiúſque perennat, quæ firmis toris & idoneis locis religata eſt. Itaque omnibus annis conuenit ſubſequi putationem, ita vt tori renouentur, & vitis per idoneos ramos diſponatur.
Riparum tori. Virg.6 Æneid.
Toroſus, pen. prod. Adiectiuum { [Greek] } Qui pulpam carnis muſculoſam habet, in qua eſt robur & fortitudo. Colum.lib.6 cap.13, Scribit parandos eſſe boues nouellos, ceruice longa, & toroſa.
Ceruix toroſa. Catull de Berecynth 58.
Colla toroſa boum. Ouid.7.Metam.
De herbis etiam dicitur. Plin.lib.19.cap.5, Breuior eſt, ſed toroſior, amariórque inula.
Torulus, pen corr. { [Greek] } Diminut. Plaut. Amphit.3,
Tum meo patri autem torulus inerit aureus ſub petaſo. Vbi interpres trochulos legendum eſſe contendit, à trocho ſcilicet diminutiuum: vt ſit torula parua aurea tanquam rotæ ſimilitudinem gerêa. Alij conſtanter legunt torulus: interpretantúrque torulos, ornamêta aurea vel argentea, quæ pileis & petaſis adiunguntur. Vnde eſt illud Alciati in Emblematum ſuorum præfatione,
Veſtibus vt torulus, petaſis vt figere palmas,
Et valeat tacitis ſcribere quiſque notis.
Toruus, Adiectiuum { [Greek] } Aſpectu formidabilis, terribilis, A torto aſpectu: quanuis alij à toruitate taurorum, qui cum quadam truculentia reſpectant, deductum velint. Seruius, à terendo deducit, e in o mutata. Virg 3. Georgicon,
-optima toruæ
Forma bouis, cui turpe caput, cui plurima ceruix. Id eſt terribilis.
Idem 10. Æneid.
-toruus Abas.
Toruus viſu Stat.1. Thebaid.
Apri torui. Ouid.2 de Arte.
Cornua torua. Perſ.ſatyr.1.
Toruus draco ſerpit ſubter ſuperáque reuoluens ſeſe. Cic.2. de Nat.deor.
Facies torua, Ferocitatem quandam ipſo aſpectu præ ſe ferens. Columel-

Columella libro 6, cap. 20.
Forma torua. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 8.
Frons torua, Terribilis & immitis. Virgil. 3. Æneid.
Fronte torua petulans iuuencus. Senec. Hippol. 3.
Iuuenci torui, Truces & aſpectu terribiles. Ouid. 10 Metam.
Lumen toruum, Oculus dirus & minax. Virg. 3. Æneid.
Oculi torui. Plin. lib. 11. cap. 37.
Oculis toruis tuens. Ouid. 5 Metam.
Prælia. Catul. de coma Beren. 61.
Taurus. Ouid. 7. Metam.
Reſponſa torua truces Senatus. Silius lib. 12.
Vada. Senec. Thebaid. 1.
Vina torua, Aſpera, & indomita, ſiue immitia. Plin. lib. 17. ca. 23.
Vultus toruus. Quintil. lib. 6, cap. 1.

Toruitas, pen. corr. toruitatis { [illegible] } Propriè taurorum eſt, quaſi taurorum acerbitas. Plin. lib. 7. cap. 19, Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatémque naturæ duram & inflexibilem.

Toruè, Aduerb. { [illegible] } Plautus,
Quid me toruè aſpectas?

Toruiter, Aduerb. Ennius Pancratiaſtæ,
Quem nunc tu tam toruiter increpuiſti. Nonius.

Toruum { [illegible] } Aliud aduerb. pro Toruè. Apuleius, Quum toruum in eos intueretur. Virg. 7. Æneid. -toruúmque repentè
Clamat, Io matres audite vbi quæque Latinæ.

Torua { [illegible] } ſimiliter Aduerbium idem ſignificans. Virg. 6 Æneid.
Talibus Æneas ardentem, & torua tuentem
Leniebat dictis animum. Seruius, Torua, pro toruè, id eſt terribiliter.

Tot { [illegible] } nomen numerale indeclinabile. Ci. 2. de Orat. Quot homines, tot cauſæ. Idem de Aruſp. reſp. De templo tot Senatus extare conſulta, quot de mea domo. Et 5. Tuſcul. In his tot & tantis atque etiam quæ plura poſſunt accidere. Virg. 1. Æneid.
Quidue volens regina deûm, tot voluere caſus
Inſignem pietate virum, tot adire labores Impulerit.
Tot viri ac tales. Cic. pro Cælio.
Tot & tantæ, & tam graues ciuitates. Cic. 4. Verr.
Tot & tantas res, &c. quot & quantas, &c. Cic. pro l. Man.

Totidem, pen. corr. Indeclinabile { [illegible] } Par numerus. Cic. 1. de Diuin. Totidem annos vixerunt. Idem ad Atticum, lib. 6. 113. Iſtum ego locum totidem verbis à Dicæarcho tranſtuli. Virg. 3. Æneid.
Tres adeò incertos cæca caligine ſoles
Erramus pelago, totidem ſine ſydere noctes.

Toties, Aduerbium { [illegible] } Tot vicibus. Cic. ad Attic. lib. 7. 131, Ioterim velim mihi ignoſcas, quòd ad te ſcribo tam multa toties. Virg. 4. Æneid.
Quos ego iam toties ſum dedignata maritos.
Toties, geminatum. Cic. 4. Verr. Tot Prætores in Sicilia fuerunt: toties apud maiores noſtros Siculi Senatum adierunt: toties hac memoria.
Toties, quoties. Cic. 2. de Orat. Hoc nos ſi facere velimus, antè condemnentur ij quorum cauſas receperimus, quàm toties, quoties perſcribitur, Præmen, aut Munitionem citarimus.
Quoties, toties. Cato cap. 1, Quoties ibis, toties magis placebit.
Quotieſcunque dico, toties mihi videor in iudicium venire. Cic. pro Cluentio.

Totus, tota, totum { [illegible] } Ad quantitatem refertur.
Totum & partes. Cic. 1. Academ. Corporis autem alia ponebant eſſe in toto, alia in partibus.
Tota & partes. Cic. in Topicis.
Totum & vniuerſum. Cic. 4. de Finib.
Leue enim eſt totum hoc, riſum mouere. Cic. 2. de Orat.
Hoc totum quicquid eſt, ſiue artificium, ſiue, &c. Cicero 2. de Oratore.
Totus ego. Plaut. Trucul. 15.
Totus gaudeo. Idem Aulul. 16,
Qui oſſa atque pellis totus eſt, ita cura macet. Idem Aſin. 16,
Totus perij. Terent. Heaut. 5 4,
Ego nunc totus diſpliceo mihi. Idem Eunucho, 1 9,
Fratris igitur Thais tota eſt? Idem Adelph. 4. 2,
Cteſipho autem in amore eſt totus,
Antonius perſpiciet totum me futurum ſuum. Cic. Att. 15. 327.
Quum totam ſe ad inueſtigationem naturæ contuliſſet, in ea ipſa plurimum diſſenſit à ſuis. Cic. 1. Acad. Hoc eſt, omnino.
Totam ei me tradidi. Cic. de Claris Orat.
Totus eſt alienus à phyſicis. Cic. 1. de Finib.
Totus eſt noſter Plancius. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 5, Plancius totus eſt noſter.
Totæ, datiuus pro toti. Plaut. apud Varronem lib. 6. de Ling. Lat. Gannit odioſus omni totæ familiæ.
¶ Totæ ædes. Plaut. Moſtel. 3,
Ædificantur ædes totæ denuò. Cic. 3. Verr. Clamor interea fit tota domo inter ſeruos. Idem pro Fonteio, Hi cunctà vagantur læti atque erecti paſſim toto foro.
Quo in ſtudio hominum quoque ingenioſiſſimorum otioſiſſimorúmque totas ætates videmus eſſe contritas. Cic. 1. de Orat.
Totus annus. Plaut. Aſin. 13. Terent. Eunucho, 2. 2,
Sex ego te totos Parmeno hos menſes quietum reddam. Cicer. 4. Verr. Facite vt vobis triennij totius veniat in mentem.
Toto corpore, atque omnibus vngulis, Prouerbialis locutio, pro toto conatu. Cic. 2. Tuſc. Quid? qui volunt exclamare maius, num ſatis habent latera, fauces, linguam intendere, è quibus cieri vocem & fundi videmus? toto corpore, atque omnibus vngulis, vt dicitur, contentioni vocis aſſeruiunt.
Cogitare totos dies & noctes de aliquo. Cic. pro Murena.
Totus latus. Plin. epiſt. 259.
Tota ætas vna. Terent. Eunucho, 1. 2.
Tota mente incumbere in curam aliquam. Cic. ad Attic. lib. 16. 335. Nunc mi Attice tota mente incumbe in hanc curam; magna enim res eſt. Virg. 4. Æneid.
-habes tota quod mente petiſti.
Tota mole corporis, totóque pondere niti. Colum. lib. 2. cap. 2.
Vt vnum opus totum atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis abſolueret. Cic. de Vniuerſ.
Et penitus toto diuiſos orbe Britannos. Virg. eclog. 1. 14.
Toto pectore amare, vel cogitare. Cic. 1. de Legib. Vbi illa ſancta amicitia ſi non ipſe amicus per ſe amatur toto pectore, vt dicitur? Idem 2. Tuſcul. Ad ferendum igitur dolorem placidè & ſedatè plurimum proficit toto pectore, vt dicitur, cogitare quàm id honeſtum ſit.
Omne cœlum, totámque cum vniuerſo mari terram mente complecti. Cic. 2. de Finib.
Totis viribus. Liu. 6. bel. Pun. Sed quoniam vos inſtructos & ordinatos cognoſco, ad Carthaginem nouam oppugnandam totis viribus, & bono animo tranſeamus.

Toxicum, toxici, pen. corr. { [illegible] } vnde dicatur, Plinius his verbis oſtendit lib. 16. cap. 10, Simile etiamnum his aſpectu eſt, ne quid prætereatur, taxus, minus virens, gracilíſque, & triſtis ac dira, nullo ſucco, ex omnibus ſola baccifera. Mas noxio fructu. Lethale quippe baccis in Hiſpania præcipuè venenum ineſt. Vaſa etiam viatoria ex ea vinis in Gallia facta, mortifera fuiſſe compertum eſt. Hanc Sextius ſmilacem à Græcis vocari dixit: & eſſe in Arcadia tam præſentis veneni, vt ſi qui dormiant ſub ea, cibúmve capiant, moriantur. Sunt qui & toxica hinc appellata dicunt venena, quæ nunc toxica dicimus, quibus ſagittæ tinguntur. Nicolaus tamen Leonicenus in libro De erroribus medicorum aliud affert etymon, Toxicon, inquit, genus eſt veneni, quo ſagittas ab antiquis tingebantur; hinc enim illi apud Græcos nomen, quoniam miſſilia, quæ ipſi toxeumata appellant, hoc potiſſimùm medicamine inficerentur. Plaut. Merc. 8 4, Certum eſt, ibo ad medicum, atque ibi me toxico morti dabo. Horat. Epod. 17,
Quid proderit ditaſſe Pelignas anus:
Velociúſve miſcuiſſe toxicum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7,
Bibere toxica. Propert. lib. 1. eleg. 5.
Miſcere toxica. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.

T R

Trabalis. Vide TRABS.

Trabea, trabeæ { [illegible] } Genus veſtis, cuius tria ſunt genera, vt Suetonius lib. de Genere veſtium inquit: Vnum quod dijs ſacratur, tantùm purpura factum. Aliud regum, quod eſt purpureum, habet tamen aliquid albi. Tertium augurale, ex purpura & cocco miſtum. Hæc Seruius. Erat autem veſtis togata purpura circundata ſubtegmine puniceo, quam anteæ fibulæ annectebant. Virgil. de trabea regali ait, 7. Æneid.
Ipſe Quirinali lituo, paruáque ſedebat
Succinctus trabea. Ibidem,
Ipſe Quirinali trabea Conſul, &c. Plin. lib. 8 cap. 48, Trabeis vſos accipio reges. Idem lib. 9 cap. 39.
Decorat trabea Romulus. Ouid. 1. Faſt.
Graues auro trabeæ. Claud. 2 Paneg.
In funebri pompa vtebantur & equites trabea, ſi Tacito credimus, qui in tertio de funere Germanici ſic ait, Igitur Tribunorum, centurionúmque humeris cineres portabantur, præcedebant incompta ſigna, verſi faſces, atque vbi colonias tranſgrederentur, atrata plebes, trabeati equites, pro opibus loci, veſtem, odores, aliáque funerum ſolennia cremabant.

Trabeatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Qui trabea indutus eſt. Ouid. lib. 1. Faſt.
Hoc igitur vidit trabeati cura Quirini, &c. Liu. 2. bel. Maced.
Agmina trabeata Stat. 4 Sylu. 2.
Trabeati equites à trabeis veſtibus dicuntur, quæ tanquam quaſdam diſcolores haberent pannorum trabes. Inde enim nomen. Trabeati autem erant equites Romani cum tranſuehebantur, vt Valerius ſcribit. Ex Turnebo.

Trabs, trabis, vel trabes trabis, fœm. g. { [illegible] } Propriè vt Feſtus ait, ſunt duo tigna ædificij gratia ſimul compacta. nam quum ſimplicia ſunt, non trabes, ſed tigna dicuntur. Cic. 3. de Nat. deor. abiegnæ trabes Cæſar 3 bel. Gal. Tranſtra ex pedalibus in altitudinem trabibus, confixa clauis ferreis, digiti pollicis craſſitudine.
Sylua frequens trabibus, Arboribus denſa. Ouid. 8 Metam.
Aceruat trabibus contextus equus. Virg. 2 Æneid.
Ahenæ trabes. Claud. 1. de rapt. Proſerp.
Annoſæ trabes. Stat. 9. Thebaid.
Denſis trabibus vmbroſa templa. Ouid. 1 Metam.
Exciſa trabs. Virg. 2. Æneid.
Fractæ trabes. Iuuen. ſat. 14.
Fraxineæ trabes. Virg. 6. Æneid.
Nexæ trabes ære. Virg. 1. Æneid.
Perpetua trabes, Vide PERPETVVS.
Plana trabs. Trabium contextus planus. Cato cap. 18.
Quadrifida trabs. Valer. 1. Argon.
Saucia ſecuri trabs ingens, Maxima arbor ſecuri percuſſa. Ouid. 10 Metam.
Solidæ trabes. Ouid 8. Metam.
Sublimi à trabe pendere. Ouid. 1. de Remed. amor.
¶ Trabs Cypria, pro naui. Horat. 1. Carm.
-vt trabe Cypria
Myrtoum pauidus nauta ſecet mare. Ea autem de cauſa trabs Cypria accipi videtur pro naui, quòd Cyprus omnium materia ad nauium ædificationem ſic abundaret, vt ab ima carina, ad ſummum carcheſium, ſine ſubſidijs aliarum regionum totam nauim abſolueret.

& omnibus armamentis eam inſtrueret, cuius rei locupletiſſimus teſtis eſt Marcellinus, quem vide. Annotauit Turnebus.

Natantis trabis impetus. Catul. de Phaſelo. 4.

Turbatur mare trabibus, Id eſt nauigijs. Virg. 4. Æneid.

Vaſta trabs. Perſius ſat. 5.

Caua trabs. Virg. 5. Æneid.

Trabes hymettiæ. Horat.

Non trabes hymettiæ premunt columnas. Trabes hîc non è materia, ſed marmore ſunt, imponebantúrque columnis. Ideò dico, quòd mirum videri quibuſdam intelligo è lapide trabes fieri. Plinij tamen id confirmabimus authoritate, qui lib. 36. ita ſcribit, Circa Syenem verò Thebaidis Syenites, quem antè pyrrhopœcilon vocabant. Trabes ex eo fecere reges quodam certamine obeliſcos vocantes. Hæc Turnebus in illud Horatij.

Trabicus, penultima correpta, Adiectiuum { [illegible] } Quod trabibus factum eſt: vt Nauis trabica, quæ trabibus confecta eſt. Feſtus.

Trabalis & hoc trabale, penultima producta { [illegible] } Cicero 7. Verr. Et vt hoc beneficium, quemadmodum dicitur, trabali clauo figeret, cum conſilio cauſam Mamertinorum cognoſcit. Eraſmus admonet Ciceronem vſum clauo trabali in conſimilem ſenſum quo Herculeo nodo, pro vinculo arctiſſimo atque indiſſolubili vtuntur eruditi.

Claui trabales, pro Specie tormentorum, ſeu vectibus tortoriis, apud Horatium, lib. 1. Carm. ode 35.

Te ſemper anteit ſæua neceſſitas,
Clauos trabales, & cuneos manu
Geſtans ahena: nec ſeuerus
Vncus abeſt, liquidúmve plumbum.

Haſta trabalis, Ingens, quanta eſt trabs. Stat. 4. Thebaid.

Telum trabale. Virg. 12. Æneid.

Trachali, Appellantur muricum ac purpuræ ſuperiores partes. Vnde Ariminenſes maritimi cognomen traxerunt. Feſtus.

Trachallus, { [illegible] } Orator Domitiani temporibus ſublimis & ſatis apertus fuit, & quem velis optima crederes: auditus tamen maior. Quintilianus libro 10. capite 1. Idem libro 12. capite 5. ad finem.

Trachea, pen. prod. ſiue trachia { [illegible] } Arteria pulmonis, quæ & ſpiritalis fiſtula dicitur. Vide Gell. lib. 17. cap. 11.

Trachelum, tracheli, ſiue Trachelus, pen. prod. Media pars eſt naualis veli, cuius ſummus carcheſium nominatur. Sipontinus. Sic etiam legitur apud Macrobium 5 Saturn. cap. 21. Sed docti legendum putant, Naualis mali.

TRACHINA, pen. product. { [illegible] } oppidum Campaniæ: quæ poſteà interpoſita n, Taracina, vel Tarracina Tarracinarum tantùm pluraliter, Anxur etiam noteà dicebatur. Nunc autem Taracina vocatur, vide ſuprà.

Trachoma, pe. pro. trachomatis, Græcè [illegible], Vocatur ſcabritia palpebrarum interior: ſicut in eadem parte glabritas, hoc eſt defluuium pilorum, madaroſis & milphoſis.

TRACHONITES, pen. prod. { [illegible] } regio Syriæ Paleſtinæ, vt ſcribit Plin. lib. 5. cap. 18. Quam ferunt inter montem Libani & lacum Tiberiadis ſitam eſſe. Cuius tetrarcha fuit Philippus iuxta Euangelium Lucæ. Eſt &, vt Hieronymus inquit, trans Boſtram Arabiæ ciuitatem in deſerto, contra Auſtralem plagam, quaſi ad Damaſcum reſpiciens. Hanc gentem inſtituit Cis filius Aram, vt ſcribit Ioſephus lib. 1. Antiquit.

TRACHYNA { [illegible] } ciuitas Theſſaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata eſt. Hinc ab Ouid. Trachynius Ceyx coniunx Halcyones. Græci trachyna vocant aſpera. Vnde Trachynam quaſi Trachynam ab aſpretis dici autumat. Strabo. Et ab hac Trachyna Theſſaliæ, Sophoclis tragœdia Trachyniæ dicta eſt. Vide Cic. lib. 2. Tuſc. Quas hic voces apud Sophoclem in Trachyniis adiut.

Trachynus, pen. prod. { [illegible] } Adiect. vt Saxa Trachyna. Senec. Herc. Octæo.

Trachynius { [illegible] } Aliud adiectiuum. vt Miles Trachynius. Lucret. lib. 3.

Puppis Trachynia. Ouid. 11. Metam.

Tellus Trachynia. Ouid. 11. Metam.

Tracta, tractorum, pars placentæ. Id enim, vt apud Catonem deſcribitur, eſt ſolum, quæ pars eſt ima, & tanquam fundamentum. Sunt tracta, ea ficta farinacea, vnà addita alia materia & impenſa, quæ imponuntur ſolo: quo verbo etiam vtitur Athenæus hunc in modum, [illegible], Tracta autē vocantur à trahendo & tractādo. Tractam dicit fœminino genere Plinius, Decimo ad ſpeciem tractæ ſubigūt vuę paſſæ ſucco. Ex eo placentam vulgò tartam traiecta litera tanquā tractam appellamus. Tractulam etiam inuenitur. Cato de re ruſt. Farinæ ſiliginea L. II. vnde ſolum facias in tracta farinæ l. 4. Sic alibi frequentat. Author Turnebus.

Tractatus, Tractim, Tracto, tractas, Tractus, Vide TRAHO.

Trado, tradis, tradidi, traditum, pen. corr. { [illegible] } tradere, Dare, porrigere. Plaut. Merc. 6.

Præſto ipſi faciam eum, vt tradas in manum.

Aliquem de manu in manum tradere. Cic. Cæſari lib. 7. 5.

Tradere regionem vel vrbem ad diripiendum. Cicero pro Domo ſua. Neu ſe, neu Pompeium abſentem imperatorem ſuum aduerſariis ad ſupplicium tradant, obſecrat.

Ad ſupplicium tradere. Liu. 9. bel. Pun.

Arma tradere. Cæſar 2. bell. Gall.

Cauſam aduerſariis tradere. Terent. Phorm. 2. 1.

Tenere conſuetudinem ab aliquo traditam. Cic. 2. de Diuin.

Conſuetudini Latinæ tradere. Colum. in Proœm. lib. 12. Hoc eſt In Latinum ſermonem vertere.

In cuſtodiam tradere. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. Et cùm eum fugitiuum eſſe poſteà ex Æſopi literis cognoſceret, hominem comprehendit & in cuſtodiam Epheſi tradidit.

Cuſtodiæ tradere. Colum. lib. 8. cap. 15.

In diſciplinam tradere. Cic. 2. Philip. At enim te in diſciplinam meam tradideras.

Effectum tradere aliquid. Plaut. Curc. 8.

Excruciandum aliquem tradere. Hirtius 4. bel. Alexand.

Fama tradita res, Rumore tantum accepta & tecta. Liuius 7. belli Punici.

Fama traditur. Liu. 5. ab Vrbe. Eam gentem traditur fama dulcedine frugum, maximéque vini noua tum voluptate captam, Alpes tranſiſſe.

In fidem deditionémque ſe ſuáque alicui tradere. Liuius 4. bel. Macedonici.

Furtim tradi. Tacit. lib. 19. Vacuam arcem furtim tradi futurum.

Gaudium tradere. Liu. 6. bel. Maced. Ob eam ferociam maius victoribus gaudium traditum fuit. Vetus exemplar habet traditus. Senſus autem eſt: Damocritus traditus fuit maius gaudium victoribus ob ferociam. Liceret etiam dicere, fuit maiori gaudio.

Inimicitias poſteris tradere. Cic. ad Atticum lib. 14. 310. Me deinde ſiue ad hanc opinionem iam nunc dirigere puerum, & tenero animo eius perſuadere, non eſſe tradendas poſteris inimicitias. Hoc eſt, quaſi hereditatem relinquere. Budæus.

Lampada tradere. Lucret. lib. 2. 16.

In manus alicuius tradere. Liu. 5. ab Vrbe.

Morem tradere. Plin. lib. 15. cap. 30.

Morem traditum ab antiquis ſeruare. Horat. 2. Ser. ſat. 4.

Mores opibus tradere. Martial. lib. 11.

Palmam tradere alicui. Plin. lib. 14. cap. 4.

Per manus tradere. Cæſar 1. bel. Ciuil.

Traduntur per ſucceſſiones morbi. Plin. epiſt. 12.

In poſteros ſermonem tradere. Quintil. lib. 1. cap. 1.

In poteſtatem alicuius alterum tradere. Cæſar 1. bel. Ciuil.

Prædia vacua alicui tradere. Cic. pro Roſc. Amer.

Tradere aliquem in piſtrinum, Quod & trudere dicitur. Plautus Moſt. 2.

Prouinciam alicui tradere. Terent. Heaut. 3. 2.

Prouinciam per manus tradere. Cic. de Prouinc. Conſul. Nam vt C. Iulius omnibus à ſenatu eximiis ac nouis rebus ornatus per manus hanc prouinciam tradat ei, cui minimè vos velitis.

Tradere puerum præceptori, vel magiſtro. Plin. epiſtol. 47. Cic. 3. Tuſculan. Cùm verò parentibus redditi, id eſt magiſtris traditi ſumus, tum ita variis imbuimur erroribus.

Sartam tectam ædem tradere. Cicero 3. Ver. Quæſiuit quis ædem Caſtoris ſartam tectam deberet tradere.

Tradere ſe dicitur miles, quum dedit ſe aduerſario. Cæſar 8. bell. Gal. Itaque neceſſitate coacti ſe tradiderunt.

Tradere ſe in portum. Cic. 1. de Inuent. Quaſi ex aliqua turbida tempeſtate in portum, ſic ex ſeditioſa & tumultuoſa vita ſe in ſtudium aliquod traderent quietum.

Authorem inimicis alicuius ſe tradere. Cicero poſt reditum ad Quirites.

Se libidinibus conſtringendos tradere. Cic. 2. de Finib. 7. Plerique autem quòd tenere atque ſeruare id quod ſtatuerunt non poſſunt, victi & debilitati obiecta ſpecie voluptatis tradunt ſe libidinibus conſtringendos nec quid prouenturum ſit prouident.

Se quieti tradere. Cic. 2. de Diuinat. Qui ſalubri & moderato cultu atque victu quieti ſe tradiderit.

Se totum alicui tradere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 27. Domum (vt debuimus) ad eum ſtatim venimus, eique nos totos tradidimus.

Sub leges pacis tradere ſe. Virg. 4. Æneid.

Se totum tradere, pro Accommodare & parere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 1. Et te totum trade: malo te paulò poſt valentem, quàm ſtatim imbecillem videre.

Tradere ſe ſtudiis. Plin. epiſt. 9.

In ſeruitutem. Cic. de Prouinc. Conſul. Iam verò publicanos miſeros, me etiam miſerum, illorum ita de me meritorum miſerum dolore, tradidit in ſeruitutem Iudæis & Syris nationibus natis ſeruituti.

Vltro tradere. Horat. 2. Serm. Saty. 5.

¶ Traditur, vel traditum eſt: pro Literis traditum eſt ſiue Monimentis traditur, aut Scriptum eſt. Liuius 1. ab Vrbe, Id non traditur quum haud dubiè aliquanto numerus maior hoc muliercum fuit. Cic. 1. Tuſcul. Nam Galbam, Aphricanum, Lælium, doctos fuiſſe traduntur. Ibidem, libro 5. 160. Traditum eſt etiam Homerum cæcum fuiſſe.

Tradit Cic. Plin. lib. 7. cap. 21.

Tradit & Fabius pictor in annalibus ſuis, quum obſideretur præſidium Romanum, &c. Plin. lib. 10. cap. 24.

Ariſtides qui omnium iuſtiſſimus fuiſſe traditur. Cic. pro Seſtio.

Traditur antiqui fabula plena ioci. Ouid. 2. Faſt.

Non traditur. Plin. lib. 13. cap. 1. Vnguenta quis primus inuenerit, non traditur.

Non certum traditur. Liu. 2. ab Vrbe.

Literis tradita. Cic. 7. Verr. Quid verò illa Segeſtanorum non ſolùm literis tradita, neque commemorata verbis: ſed multis officiis, illorum vſurpata & comprobata cognatio?

Memoriæ traditum. Cic. ad Domitium, libro 6. 22. Quæ didiciſti quæque ab adoleſcentia pulcherrimè à ſapientiſſimis viris tradita memoria, & ſcientia comprehendiſti, iis hoc tempore vtare.

Memoriam alicuius rei poſteris tradere. Liu. 8. ab Vrbe, 52.

Ingenium variéſque ſermones immortalitati ſcriptis ſuis Plato tradidit. Cic. 3. de Orat.

Memoriæ poſteris tradere. Liu. 3. ab Vrbe.

Memoriæ aliquid tradere. Cic. in Somnio. Ades, inquit, animo & omitte timorem Scipio: & quæ dicam trade memoriæ.

Memoriæ traditum eſt. Cic. in Parad. Nam iſtum doctum & ſapientem

pientem virum fuiſſe memoriæ traditum eſt.

Monumentis traditur. Plin. lib. 7. cap 16, Aliàs creditur.

Poſteris tradere auguratum. Cic. 1. de Diuin. Atque ille Romuli auguratus paſtoralis non vrbanus fuit, nec fictus ad opiniones imperitorum, ſed à certis acceptus, & poſteris traditus.

¶ Tradere, pro Docere. Cæſar 6. bell. Gall. De deorum immortalium vi ac poteſtate diſputant, & iuuentuti tradunt.

Putabam virtutem hominibus (ſi modò tradi ratione poſſit) inſtituendo & perſuadendo, non minus & vi ac metu tradi. Cic. 1. de Oratore.

Verboſius aliquid tradere. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Quum hæc omnia audirentur ab iis, quibus non ſcientia eſſet tradenda, ſed exigui temporis aut falſa, aut certè obſcura opinio. Cice. 1. de Orat.

Artem dicendi & memoriæ. Cicero pro Flacco, Et qui ſe artem dicendi traditurum etiam cæteris profitebatur, ipſe omnibus turpiſſimis iudiciis conuictus eſt. Idem 4. Acad. Qui quidem etiam pollicenti cuidam ſe artem ei memoriæ, quæ tum primùm proferebatur, traditurum reſpondiſſe dicitur, obliuiſci ſe malle diſcere.

Artificium diſputandi. Cic. 4. Acad.

Præcepta plurima tradere. Cic in Orat.

Præcepta tradit volandi. Ouid. 8 Metam. De Dædalo.

Rationem prudentiæ. Cic. 3. de Finib. Impellimur autem natura vt prodeſſe velimus quamplurimis, in primíſque docendo, rationibuſque prudentiæ tradendis.

Res geſtas tradere carminibus. Lucret lib. 5.

Vias optimarum artium aliquibus tradere. Cic. 1. de Diuin.

Traditus, pen. corr. {παραδεδομένος} Participium, vt Neci traditus. Seneca Medea, 7.

Traditio, Verbale {παράδοσις} Cic in Topic. Abalienatio, eſt eius rei quæ mancipi eſt, aut traditio alteri nexu, aut in iure ceſſio, inter quos ea iure ciuili fieri poſſunt.

¶ Traditio, Doctrina. Gell. lib 13. cap. 21. Per quod apparet non eſſe id poeticè à Plauto dictum, ſed eam quoque traditionem fuiſſe, vt Nerio à quibuſdam vxor eſſe Martis diceretur.

Ieiuna atque arida præceptorum traditio, atque nuda. Quintil. lib. 3 cap. 2.

Traduco, traducis, penult. producta, traduxi, traductum {μετάγω, διάγω, διαβιβάζω, διαβιβάζω, μεταφέρω, διαπομπεύω, παραδειγματίζω} traducere, Ex trans & duco, n & s abiectis, De loco ad locum ducere, quod & tranſducere dicitur. Terent Heaut 4 4,

Ancillas omnes Bacchidis traduce huc ad vos properè. Idem Adelph 5 7.

Traduc & matrem, & familiam omnem ad nos.

Traducere copias flumen. Cæſar 1. bel. Gall.

Equum traducere. Cic. pro Cluentio.

Meſſes ſatas aliò traducere. Virg eclog 8.

Abducere & traducere. Cic 2. de Orat. Abducere animos à contraria defenſione, & ad noſtram conor traducere.

Traducere & conuertere. Cic. 2. de Orat. Tum omnem orationem traduxi & conuerti in increpandam Cæpionis fugam.

Traducere ad ſe valetudinem proximi membri. Cic. 3 Offic. Vt ſi vnumquodque membrum ſenſum hunc haberet, vt poſſe putaret ſe valere, ſi proximi membri valetudinem ad ſe traduxiſſet, debilitari & interire totum corpus neceſſe eſſet.

Traducere aliquem ad ſe totum. Cic. 4. de Finib. Atqui, inquam Cato, iſtud obtinueris, traducas me ad te totum licebit.

Eos qui audiunt, ad magnam admirationem traducere. Cicero in Orat.

Traducere ad mala conſilia corruptum largitionibus animum. Cic. ad Brutum, 4

Animum à re aliqua ad aliam traducere. Cic. ad Lent. lib. 1 2, Ita ſum cum illo locutus, vt mihi viderer animum hominis ab omni alia cogitatione ad tuam dignitatem tuendam traducere.

Conuertere à conſuetudine, & aliò traducere. Cic 1. de Inuent. At mihi quidem videtur hoc nec tacita, nec inops dicendi ſapientia perficere potuiſſe, vt homines à conſuetudine ſubitò conuerteret, & ad diuerſas rationes vitæ traduceret.

Aliquem à ſeueritate ad hilaritatem traducere. Cicero de Claris Orator.

Aliquid ab lætitia ad metum traducere. Cic. de Aruſp. reſp.

Animi motus aliò traducere. Lucret. lib. 4.

Traduci aliò. Cic. 1 de Legib. Ecego animi pendêre ſoleo, cùm ſemel quid orſus ſit traducor aliò: neque tam facilè interrupta contexo, quàm abſoluo inſtituta.

Traducere omnes in aſſenſum ſui conſilij. Liu. 4. bel Maced. Ibidem, lib 2, In ſententiam ſuam Quintium traduxit. Cic. pro Cluentio, Quum ego quæ mihi viderentur dicerem, traduxit me ad ſuam ſententiam.

Traduci ad accuſandum. Cic. 1 Verr. Aut ego qui me ad defendendos homines ab ineunte adoleſcentia dediſſem, tempore atque officio coactus, ad accuſandum traducerer.

Cogitationes ad voluptates traducere. Cic. 3. Tuſc.

Inimicitias ad amicitiam traducere. Cicero de Prouinc. Conſul. Quas in viris fortiſſimis non ſolùm extinxit Reip. dignitas, & ipſorum: ſed etiam quandoque ad amicitiam, conſuetudinémque traduxit.

Mentes à cogitationum intentione ad tranquillitatem traducere. Cic. 3. Tuſcul.

Orationem ad exempla traducere. Cic. 3. Tuſcul. Aut à diſputandi ſubtilitate orationem ad exempla traducimus.

Traducere aliquod munus. Cic. ad Atticum, lib. 5 96. Faciunt denique vt ſumma modeſtia & ſumma abſtinentia munus hoc extraordinarium traducamus.

Traducere, pro Traduces facere. Paulus in l. Si duo, D. Vti poſſidetis. Si actor vicini tui ex fundo tuo vites in ſuas arbores traduxit Budæus.

Traducere tempus, Conſumere, terere, præterire. Cic. Seruio Sulpitio, lib. 4 6, Qua ratione nobis traducendum ſit hoc tempus.

Æuum leniter traducere. Horat. 1. epiſt. 19.

Vitam ſine vllo corporis languore traducere. Plin. lib 7. cap. 2. 21. Cic 3. Tuſcul. Si volumus hoc quod datum eſt vitæ, tranquillè placidéque traducere.

Vitam otioſam & quietam ſine vllo labore aut contentione traducere. Cic de Senect.

O adoleſcentiam traductam eleganter. Cic pro Plancio.

Adoleſcentiam ad ſcientiam rei militaris traducere. Cic. pro lege Manil. Cuius adoleſcentia ad ſcientiam rei militaris non alienis præceptis, ſed ſuis imperiis: non offenſionibus belli, ſed victoriis, non ſtipendiis, ſed triumphis eſt traducta.

¶ Traducere, Deridere, infamia afficere, & velut in exemplum proponere deridendum omnibus per vicos & theatra: quod catamizare Græcè dicitur, authore Budæo Liu. lib. 2 ab Vrbe cond. de Volſcis loquens publico conſilio, ac voce præconis, à ſpectaculis exactis, Vos, inquit, omnibus ciuibus, peregrinis populis ſpectaculo abeuntes fuiſſe, veſtras coniuges, veſtros liberos traductos per ora hominum Martial lib 6,

Multóque magis traduxeris Aphor. Sueton. in Tito, cap. 8. Tibul. lib 1 eleg. 4,

Me mea paupertas vitæ traducat inerti.

Traducere carmina manifeſto furto. Hoc eſt, arguere furti, vel infamare & conuincere. Martial. lib 1.

¶ Traducere ad plebem aliquem, Ex nobili plebeiũ facere. Cic. ad Attic libr. 1, 13, Is ad plebem P. Clodium traducit, idémque fert vt vniuerſus populus in campo Martio ſuffragium de re Clodij ferat.

Traductio, Verbale {μεταγωγή} Ipſe traducendi actus, vt Traductio temporis pro ex actione illa. Cicero 1. de Diuin. Non enim illa quæ futura ſunt, ſubitò exiſtunt: ſed eſt quaſi rudentis explicatio, ſic traductio temporis nihil noui efficientis, & primum quidque replicantis.

Traductio & immutatio in verbo. Cic 3. de Orat.

Traductio ad plebem furibundi hominis. Cic. pro Sextio.

¶ Traductio, Infamia. Senec. lib. 1 De ira, cap 6. Hic damnato eſt dedecore & traductione vitam exigit.

¶ Traductio, Figura quæ Græcè Antanaclaſis dicitur, vtimirum eiuſdem verbi contraria ſignificatio, qualis eſt illud, Amari iucundum eſt, ſi curetur ne quid inſit amari. Auium dulcedo ducit ad auium, & apud Ouidium,

Cur ego non dicam Furia te Furiam? Cornificius hanc traductionem vocat, videlicet alterius intellectus ad alterum. Quintil. lib 9. capite 3.

Traductor, Verbale, maſc. gen. {μεταγωγεύς} Cic. ad Atticum, lib. 2. 24, Vt ſciat hic noſter Hieroſolymitanus traductor ad plebẽ, quàm bonam meis putiſſimis orationibus gratiam retulerit.

Tradux, traducis, pen. corr. interdum m. g. interdum f. Varro 1. de Re ruſt. cap. 8, Quorum pedamentum eſt natiuum eius generis vbi ex arboribus in arbores traductis vitibus vinea fit, quos traduces, quidam rumpos appellant. Colum. lib. 5. cap. 7, Vbi tradux traducem non contingit, media virga inter eas deligetur.

Neu traducum impediat vloea. Tacitus lib. 18.

¶ Tradux, Alter. Columel. lib. 4 cap. 29. In illa inſerendi ratione quæ fit per terebrationem, primùm de vicino fructuoſiſſimam oportet conſiderare vitem, ex qua (velut traducem inhærentem matri) palmitem attrahas, & per foramen tranſmittas: hæc enim tutior & certior eſt inſitio: quoniam & ſi proximo vere non comprehendit, ſequenti certè, quum increuit, coniungi cogitur, & mox à matre reciditur, atque ita ſuperficies ſolitæ vitis vſque ad receptum ſurculum obtruncatur. Huius traducis ſi non eſt facultas, tum detractum viti quamrecentiſſimum eligitur ſarmentum: & leuiter circumraſum, vt cortex tantùm detrahatur, aptatur foramini, atque ita luto circumlinitur reſecta vitis, vt totus truncus alteri generis viti ſeruiat: quod quidem non fit in traduce, qui à materno ſuſtinetur vbere, dum inoleſcat.

Tragacanta {τραγάκανθα} Frutex eſt ſpinæ candidæ non diſſimilis, ſurculis humilibus robuſtis, latè ſe diffundentibus, inter quæ frequens coma, ſed breuis, cæcis ſpinis intercurrentibus horrida, quæ ſua fronde conteguntur, & candidæ, valentéſque rigeſcant, radice læta, ſucculoſa, ſupra terram emergente, qua diſciſſa ſtillat è vulnere ſuccus, qui coaleſcit in lacrymam, gentilitium nomen referentem. Optima eſt pellucida, læuis, ſyncera, gracilis, ſubdulcis. herbam vt pote peregrinam Galliæ, & plerique exoticam, noſtrates herbarij nõ norunt, lachrymam tamen nulli non cognoſcunt officinæ, interpolato nomine dragagantham gummi nunc appellantes. Ruellius.

Tragemata. pen. corr. {τραγήματα} bellaria, ſecundum Macrobium, lib 2. Saturn. cap. 8 Id eſt omne menſæ ſecundæ genus. Nam quæ πέμματα Græci vel τραγήματα dixerunt, ea veteres noſtri appellauere bellaria.

TRAGIA, Plinio lib 4. cap 12, Inſula vna ex Sporadibus. Ex hac fuit Theogiton Peripateticus Ariſtotelis familiaris.

Tragion, ſiue tragonis {τράγιον} herba, naſcitur in Creta tantùm inſula in maritimis. Folio, ramis, & ſemine lentiſco ſimilis, ſed minore omnium amplitudine, ſuccum ferens qui gummi modo coeat. Plinio, iuniperro ſimilis & ſemine, & folio, & ramis. Eſt & alia herba quæ tragium dicitur, quam ſcorpium vocant, & Romani olim cornulacum appellarunt folijs ſcolodendrij, radice tenui, candida, armoraciæ ſimili. Autumno folio hircinum virus olent, indéque appellatio naſcitur in montoſis præcipuis. Ex Ruellio.

Tragœdia, tragœdiæ {τραγῳδία, ἀπὸ τοῦ τράγου, καὶ τῆς ᾠδῆς} hoc eſt ab hirco & cantu: quaſi hirci cantus. Nam hircus dabatur in præmium tragicis authoribus, qui ruſtici & paſtores erant. Vel ab hirco vinearum hoſte, & à cantilena. Horat. de Arte,

Carmina qui tragico vilem certabat ob hircum. Alij putant à fæce, quam Græcorum quidam trygá vocant tragœdiam appellatam, quando olim nondum perſonis ab Æſchylo repertis, tales fabulas peruncti ora fæcibus agitabant. Horat. in Arte.

¶ Tragœdia, genus poematis grande, in quo heroes introducuntur, duces, reges: item, Luctus, exilia, cædes. In hac triſtes exitus & liberorum, fortunarúmque priorum impetus agnitio. Triſtitia namque, tragœdiæ proprium. Propter quod Euripides petente Archelao rege vt de ſe tragœdiam ſcriberet, abnuit, ac precatus eſt ne accideret Archelao aliquid tragœdiæ proprium.

Seuera tragœdia. Horat. 2. Carm. 1.

Violenta tragœdia. Ouid. 3. Amor. eleg. 1.

¶ Tragœdias agere, prouerbialis locutio. Eraſmus, Tragœdias in nugis agit qui in re leuicula tumultum mouet: & vt ait Terentius, magno conatu magnas nugas dicit. Cic. 2. de Orat. Ne aut irriſione aut odio digni putemus, ſi aut tragœdias agamus in nugis, &c. Fabius libro 6. cap. De peroratione. Nam in paruis, inquit, litibus has tragœdias mouere, tale eſt quaſi ſi perſonam Herculis & cothurnos aptare infantibus velis. Quin hoc ipſum, excitare tragœdiam ſi aliò quopiam deflectatur, prouerbium reſipit. Vide ADO.

Efficere tragœdias. Cic. 4. Tuſcul.

Excitare tragœdias. Cic. pro Milone.

Facere tragœdias. Idem de Senect. Sophocles ad ſummam ſenectutem tragœdias fecit.

Mouere tragœdias. Quint. lib. 6. ca. 1. Vide TRAGOEDIAS AGERE.

Perturbare tragœdiis. Cic. 1. de Orat. Neque vero iſtis tragœdiis tuis, quibus vti philoſophi maxime ſolent, Craſſe, perterrebor.

Tragicus, pen. corr. Adiect. (τραγικός) Quod ad tragœdiam ſpectat. vt Tragicus actor. Liu. 4 bel. Pun.

Tragicum & diuinum. Cic. 2. de Orat. Sed hæc tragica atque diuina: faceta autem & vrbana innumerabilia ex vna concione meminiſtis.

Ars tragica. Horat. 2. epiſt. 3.

Cæſtus tragicus. Ouid. ad Piſonem.

Color tragicus. Plin. lib. 30. cap. 2.

Cothurni tragici. Horat. 1. Serm. ſat. 5.

Grandis, & vt ita dicam, tragicus orator. Cic. de Clar. Orat.

Poeta tragicus. Cic. 1. de Nat. deor.

Scelus tragicum, Dignum tragœdia, vel quale tragœdi in ſuis tragœdiis decantare ſolent. Liu. 1. ab Vrbe.

Verſus tragici. Horat. de Arte.

Tragicus Oreſtes, qui in Tragœdiis inducitur. Cic. in Piſon.

Spirare tragicum, Efflare carmen tragicum. Horat. 2. epiſt. 1.

Tragicè, pen. corr. Aduerbium (τραγικῶς) Cicero de Claris Oratoribus, Hanc enim mortem rhetoricè & tragicè ornare potuerunt. Tragicè, hoc eſt, grauiter, & verbis grandibus quibus tragici vtuntur. nam Omne genus ſcripti grauitate tragœdia vincit.

Tragicus, pen. corr. Subſtantiuum (τραγικός) Qui tragœdiæ author eſt teſte Valla. Horat. de Arte.

Et tragicus plerunque dolet ſermone pedeſtri.

Tragœdus, tragœdi (τραγῳδός) Actor tragœdiæ. Cic. 1. de Orat. Vox tragœdorum, geſtus penè ſummorum actorum eſt requirendus.

Miros audire tragœdos. Horat. 2. epiſt. 1.

Comœdum in tragœdiis, & tragœdum in comœdiis admodum placere vidimus. Cic. in Orat.

Tragonis. Vide TRAGION.

Tragopanades (τραγοπανάδες) Aues quædam in Æthiopia, teſte Pomponio lib. 3. aquilis maiores, cornua in temporibus curuata habentes, ferruginei coloris, capite tantùm Phœniceo. Has Plinius fabuloſas eſſe putat, quemadmodum & Gryphas. Vide ipſum lib. 10. cap. 49.

Tragopogon, pen. prod. (τραγοπώγων) Græcis, quæ Latinis hirci barbam appellatur, Herba quæ hac facie repræſentatur à Theophraſto. Radix longa, dulcis, folium croci, longius, caule paruo, ſuper quem calyx latus & barbula, quæ ſummo vertice incana & prolixa funditur, vnde nomen accepit. A plurimis nunc Romana conſuetudine dicitur petræ herba, quòd aſperis locis quaſi è medijs ſaxis videatur erumpere. A quo etiam Hetruria ſaxificam peculiariter appellat. Ruellius.

Tragos (τράγος) Herba quæ in maritimis maximè gignitur. Frutex puſillus in terra, oblongus, ſemipedalis aut altior paulò, ſine folijs, ramos habens in quibus velut racemi ſunt puſilli, grano tritici, acuto capite, cupinſóque, guſtu vehementer ſpiſſiore. Eſt & alia herba tragos apud Plinium lib. 27 cap. 13. Quam aliqui ſcorpium vocant. Tragon Aſia fert veprem, vt eadem ait, ſine folijs, racemis rubentibus ad medicinæ duntaxat vſum. Hanc in littoribus maris innnata hodie noſtri perhibent herbarij, iunco marino ſimilem, à quo & multi iunceum marinum appellant eam. Ruellius.

Tragula, tragulæ, pen. corr. (ἀκόντιον) Genus teli, dictum quòd ſcuto infixa trahatur, inquit Feſtus. Saluſt. lib 4. hiſtor. auidiſſimis, atque præparatis ducibus, & Metellus ictu tragulæ ſauciaretur. Cæſar 5 bel. Gal.

Tragulam decidere. Plaut. Caſin.

Ego iſtam aliquouorſum tragulam decidero. Hoc ductum eſt ab illis tragulis, quæ tormentis mittuntur, & atrociter ſauciant, ac plerunque ſcutum aut corpus transuerberant: vnde & Tragularij dicti, qui eas è tormentis iaciunt, apud Vegetium. Ea igitur vbi corpus transuerberaſſet, quomodo extraheretur ſæpenumero dubitatur: ac plerunque non tam retrahenda eſt metu magni doloris, & profuſionis ſanguinis, quàm hinc vel inde decidenda, vt è vulnere ſic cum minore noxa recipiatur. Quanquam & de tragula, quæ manu mittitur, etiam accipi poteſt. Turnebus.

Tragula, eſt ea quæ à Marone per epenthesin trahea dicitur pro traha, terendis frugibus apta, illo verſu,

Tribuláque, traheæque, & iniquo pondere raſtri. Ac, tragula dicitur tanquam trahula, vt & à Plinio piſcatorum verricula tragulæ dicuntur, ſiue controuerſia à trahendo nomen adepta. Ex Turnebo.

Tragulam inijcere. Plaut. Epid. 14.

Tragulam in te inijcere adornat, neſcio quam fabricam facit. Id eſt dolum aliquem in te ſtruit. Vtraque figura prouerbialis videtur.

Tragum, tragi. (τράγος) Plin lib. 18. cap. 7. 25. Ptiſanæ conficiendæ vulgata ratio eſt. Similimodo ex tritici ſemine tragum fit in Campania tantùm & Ægypto.

TRAGVRIVM (τραγούριον) Inſula & oppidum Illyrici, vulgò *Trau*.

Tragus (τράγος) Genus conchæ mali ſaporis.

¶ Tragus, Genus ſpongiæ. Plin. lib 9 cap. 45.

Traha, trahæ (ἑλκύστρα) Genus vehiculi ſine rotis, quo coloni vtuntur. A trahendo dictum, vt ait Seruius. Trahitur enim, non voluitur. Verg. lib 1 Georg.

Tribuláque, traheæque, & iniquo pondere raſtri. Per epenthesin dixit trahea, pro trahæ: ſicut aulai pro aulæ.

Trahax, trahacis. pen. prod. om. gen. antiquum (ἅρπαξ) Auidus, rapax, omnia ad ſe trahens. Plaut. Perſa, 3. 1.

Procax, rapax, trahax, trecentis verſibus

Tuas impuritias loqui nemo poteſt.

Traho, trahis, traxi, tractum (ἕλκω, ἐπάγω, ...) trahere. Per vim ducere. Trahimus enim inuitos: Ducimus volentes. Virg 1. Æneid.

-altaria ad ipſa trementem

Traxit. Plaut. Milite, 2.

-meáne hic in via hoſpita,

Quæ heri huc Athenis cum hoſpite aduenit meo,

Tracta & ſudificata eſt ingenua & libera?

¶ Trahere, & ſuſtollere amiculum, contraria. Plaut. Ciſt. 2.

Trahere de viſceribus gladium. Martial. lib. 1.

De medio aliquem trahere. Liu. 8. bel. Pun.

Trahere ex. Cic. 2. de Nat. deor. Atque etiam ex puteis iugibus, aquam calidam trahi.

Exiguo funem conamine traxit. Ouid 4. Faſt.

¶ Trahere puerum, quaſi qui vix poſſit ambulare. Virg. 2. Æneid.

-& auo puerum Aſtyanacta trahebat. Ibidem.

¶ Allicere & trahere ad ſe. Cic. 1. de Diuin. Magnes lapis eſt qui ferrum ad ſe allicit & trahit.

Duci & trahi ad. Cic. 1. Offic. Omnes enim trahimur & ducimur ad cognitionis & ſcientiæ cupiditatem.

¶ Trahere cum aliquo, pro Morari. Plaut. Trinum. 4.

-atque eguimet me adeò cum illis

Vnà ibidem traho, qui illorum verbis falſis acceptor fui.

¶ Trahere aliquem ſermone, verbis producere, ſeu in longum ducere, & (quod vulgò dicunt) intertenere, *Entretenir ou amuser de paroles*. Val. Max lib 4 cap De paupertate. Cornelia Gracchorum mater, cum Campana matrona apud illam hoſpita, ornamenta ſua pulcherrima ſeculi illius ei oſtenderet: traxit eam ſermone, quouſque è ſchola redirent liberi: Et hæc, inquit, ornamenta mea ſunt.

¶ Trahere, Protrahere, Prolongare. Saluſt. in Iugurtha, Penuria rerum neceſſariarum bellum trahi non poſſe. Plin. epiſt. 45. Magnum hoc, longum eſt, tanta cumitate conuiuium trahitur.

Pœnam trahere. Senec. lib. 2. de benefic. cap. 5. Acerbiſſima crudelitas eſt, quæ pœnam trahit: & miſericordiæ genus eſt, citò occidere.

Renunciationem trahere. Vlp. in l. Si mensor. D. Si menſ. falſ. mod. dixer. Si menſor non falſum modum renunciauerit, ſed traxerit renunciationem, & ob hoc euenerit vt venditor liberetur, quia, &c.

Spem trahere. Senec. lib. 2. de benefic. cap. 5. Æquiore quidem animo ferunt præcidi ſpem ſuam, quàm trahi.

¶ Trahere, pro nere. Horat. 2. Carm. ode 18,

Nec Laconicas mihi

Trahunt honeſtæ purpuras clientæ. Id eſt, meorum clientium vxores lanas mihi non carpunt, neque nent, ex quibus mihi conficiantur togæ prætextæ cum obtinuerim magiſtratum.

¶ Trahere, Cum feſtinatione adducere, Seruius. Virg. 2. Æneid.

Ecce, manus iuuenem interea poſt terga reuinctum

Paſtores magno ad regem clamore trahebant Dardanidæ.

¶ Trahere ad ſe partem diei, Partem diei occupare. Plin. epiſt. 123.

¶ Ad defectionem trahere, Incitare, impellere, cogere. Liuius 5 bel. Pun.

Ad bella trahor. Tibullus lib. 1. eleg 10.

Alimentum lacternum trahit agnus. Colum. lib. 7. cap. 3.

In altitudinem, pro Surſum erigere. Plin. lib. 17. 21.

Aluum trahere, Extendere, Obeſam & oblongam aluum habere, Virgil. 4. Georg.

Aluum trahere, aliter, Vide Aluus.

¶ Animam trahere, Viuere. Plin. lib. 11. cap 3.

Animam precariam trahere. Tacit. lib. 1.

Animam trahebat ſub longa morte. Stat. 1. Thebaid.

Animam trahere in ſpe. Liu 3. ab Vrbe.

Animum tempúſque trahere. Ouid 5. Triſt. eleg. 8.

Trahunt diuerſè animum curæ. Terent. And. 1. 4.

¶ Trahere animis, Apud ſe reputare & cogitare, Animo agitare. Sall. in Iugurth. Tanta libido cum Mario eundi pleróſque inuaſerat, ſeſe quiſque præda locupletem fore: victorem domum rediturum: alia huiuſcemodi animis trahebant.

Trahere cum animo ſuo. Idē. Sall in Iugurth. Marius multis diebus & laboribus conſumptis, anxius trahere cum animo ſuo, omitteretne inceptum, an fortunam opperiretur.

Aquam trahit nauigium. Senec. lib. 1. de Ira, cap. 10, Nunquid ille, cuius nauigium multam, vndique laxatis cōpagibus, aquam trahit, nautis ipſiq; nauigio iraſcitur.

In arma trahere viros. Ouid 1. Amor. eleg. 4.

Arte aliquem trahi. Ouid. 2. de Ponto, eleg 6.

¶ Bellū trahere, Producere. Cic. ad Att. li. 10 ep. 7, Neceſſe eſt enim aut id qđ maximè velim, bellū iſtū ab Hiſpan. aut trahi id bellū, &c.

In eandem

In eandem calamitatem alterum trahere. Cic. pro l. Manil. Non enim poſſunt in vna ciuitate multi rem atque fortunas amittere, vt non plures ſecum in eandem calamitatem trahant.

Calorem trahere. Ouid. 11. Metam.

Candorem trahere. Plin. lib. 7. cap. 16.

Cariem trahere, Rubiginem ducere. Plin. lib. 23 cap. 1.

Caudam trahere, Vide CAVDA.

Cognomen ab aliquo. Plin. lib 13. cap. 15, A Nonio Tiberij Cæſaris liberto cognomen trahens.

Cognomen ex contumelia trahere. Cic. 3. Philipp. Nihil illo contemptius: qui propter hæſitantiam linguæ, ſtuporémque cordis, cognomen ex contumelia traxerit.

Colorem rubicundum trahere. Colum. lib. 2. cap. 21.

Colorem nigrum traxere Æthiopes. Ouid. 2. Metam.

Crines comæque trahuntur per terram. Virg. 1. Æneid.

Secum concionem Liu 3. ab Vrbe.

¶Conſilium & rationem trahere, pro Ducere & capere. Saluſt. in Iugurth. Tum Marius ex copia rerũ conſilia trahit: atque vt ſuis receptui locus eſſet, &c. Budæus.

Contagia trahere. Ouid 5. Triſt. eleg. 14,

Æger enim traxi contagia corpore mentis. Hoc eſt, Corpus meum præ nimio mentis dolore cœpit malè valere.

In crimen aliquem trahere. Tacit. lib. 15.

Crinibus paſſis trahebatur virgo. Virg. 2. Æneid.

Decus alicuius rei ad aliquem trahere. Liu. 9. ab Vrbe.

Dictum aliquod trahere in voluntatem ſuam. Pli. de Viris Illuſtr.

Dictis alicuius trahi Ouid. 3. de Ponto eleg. 5.

In diſceptationem trahere aliquem. Liu. 4. ab Vrbe,

In diuerſum trahit me hæc res, pro Dubium me facit. Liu. 8. bell. Macedon.

In diuerſum trahunt autores, pro Diuerſa ſentiũt. Liu. 5. bel. Pun.

Errore trahi, Errare, in errorem incidere. Ouid. 2. Metam.

Quò fata trahunt retrahúntque, ſequamur Virg 5 Æn.

Figuram lapidis traxerunt oſſa, Conuerſa ſunt in lapidem. Ouid. 3. Metam.

Fortunam tutam trahere, pro Fœliciter agere. Cic. Antequam iret in exilium. Et vos, vt tutam, tranquillámque fortunam traheretis, mea perfeci vigilantia.

Fulgore nominis & famæ trahi. Ouid. 5. Triſt. eleg. 13.

Genua ægra trahens. Virg. 5. Æneid.

Gratiam rectè factorum ſibi trahere. Tacit. lib. 3.

Huc & illuc trahuntur rationes in diſputando. Cic. 4. Acad Non quæro rationes eas quæ ex coniectura pendent, quæ diſputationibus huc & illuc trahuntur, nullã adhibent perſuadendi neceſſitatem.

¶Humorem trahere, pro Allicere & Attrahere. Col. lib. 12. cap. 15.

Ignes trahere, Concipere ardorem. Ouid 4 Metam.

Aliquem in inuidiam trahere. Author ad Heren. lib. 1.

Labe trahi communis vitij, Sequi vitium cæterorum. Ouid 2. de Ponto, eleg. 3.

Laborem ingratum trahere, Longo tractu via peragere. Virgil. 3. Georgic.

Laudem trahere ab re aliqua. Ouid 4. de Ponto, eleg. 8.

Ad lethum trahere aliquem. Virg. 5. Æneid.

Limitem longiorem trahere, Longius protendi. Plin. lib. 2. cap. 26.

In longius aliquid trahere. Quintil. lib 1 cap. 10.

Fata me trahebant in pœnam Ouid. 3. Triſt. eleg 6.

Omne trahit ſecum Cæſaris ira malum. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.

Mentes artificio trahere., Plinius lib. 26. cap. 5, Trahebat præterea mentes artificio mirabili, vinum promittendo ægris, &c.

Quæ mentem inſania traxit? Stat. 5. Thebaid.

In metum aliquid trahere. Tacit. lib. 21.

Moleſtiam trahere Cic. Sulpitio lib 4. 3

Trahitur è cœlo natura hominis Plin. lib. 11 cap. 53.

Noctem per pocula Martial. lib. 1 98. Virg 1. Æneidos,

Necnon & vario noctem ſermone trahebat Infelix Dido.

Nomen trahere ab aliquo. Ouid. 4. Metam.

Nomen è re aliqua. Plin. lib. 15. cap. 14.

Notam trahere. Ouid. 1. Faſtorum,

Hunc Numidæ faciunt, illum Meſſana ſuperbum
Ille Numantina traxit ab vrbe notam. Hic ab Numidis deuictis dictus eſt Numidicus, ille à Meſſana vrbe Meſſala, ille Numantini cognomen duxit ab Numantia.

Vento trahitur nubes. Virg. 4. Georg.

Obſidionem in aduentum principis trahere. Liu. 8. bel. Pun.

Odorem trahere Plin lib. 14. cap 21.

Originem à rege trahere. Plin lib. 6 cap. 28.

Oſcitationes longas trahere. Martial. lib. 2.

Pallam trahens verrit humum. Ouid. 6. Metam.

Pallorem trahere. Col. lib. 12. cap 41.

In partes aliquem trahere Tacit. lib 4.

In partem aliam trahere aliquem. Plancus Cic. lib. 10. 4, Nunc verò quid eſt quod me in aliam partem trahere poſſit?

Pedibus rem trahere, Vide PES.

Plauſtra trahunt per altos montes. Virg 3 Georg.

Trahere pœnam, Prolongare. Senec. 2. de Benef.

In profundum pondere trahi. Liu 3 bel Maced.

Promiſſa trahunt puellas. Ouid. 1. de Arte.

Omnem rationem ad dicendum trahere. Cic. in Orat.

¶Rationes belli atque pacis trahere, Animo agitare. Saluſt. in Iugurth. Quem vbi auctam accepit, & dubium belli atque pacis rationes trahere: rurſus, vti anteà, proximos eius donis corrumpit.

In religionem Liu 5. ab Vrbe.

Funditus Rempublicam trahet. Tacit. lib. 5.

Rubiginem trahere. Plin. lib 34 cap 9.

Ruborem traxerunt percuſſa pectora Ouid 3. Metam.

Ruinam trahere. Virg. 2. Æneid.

Ad ſæuitiam aliquid trahere. Tacit. lib. 3.

In ſuam ſententiam. Liu 5 ab Vrbe.

In ſerum rem aliquam. Liu. 2. bel. Maced.

Situm Plin. lib 12. cap 13.

Somnos trahere per ſuſpiria. Ouid. 2. Amor. eleg. 19.

Sortes. Virg 1. Æneidos,

Iura dabat, legéſque viris, operúmque laborem
Partibus æquabat iuſtis, aut ſorte trahebat. Vbi Seruius, Propriè locutus eſt: trahuntur enim ſortes, hoc eſt educuntur.

Spes eò trahit. Liu 3 bel. Pun.

Spe trahor exigua. Ouid 3. Triſt. eleg. 5.

Spiritum trahere Colum. lib. 6. cap 9.

Spolia de hoſtibus trahere. Cic. pro Corn. Balbo, An ne de nobis trahere ſpolia fœderatis licebit, de hoſtibus non licebit?

Studio laudis trahi. Cic. pro Archia. Trahimur omnes ſtudio laudis, & optimus quiſque maxime gloria ducitur.

Ad ſupplicium trahi. Cic. antequàm iret in exilium, Serui qui ad ſupplicium caſi verberibus trahuntur.

Suſpicionem ea aliqua re trahere. Cic. 2. de Inuent.

Suſpiria trahere. Ouid. 2. Metam.

Torrens trahit ſyluas præcipites. Virg 2. Æneid.

Tempus trahere. Virg 6 Æneid.

Verba trahere. Silius lib. 8.

Victoriam ſecum trahere. Liu. 6. ab Vrbe.

In vinum. Liu. 10. bel. Maced. Feſto die inuitatio benigna & hilaritas iuuenilis vtróſque in vinum traxit.

Viribus trahere. Quintil. lib. 5. cap. 14.

Vitam in tenebris luctúque trahebam. Virg. 2. Æn. Ibid. lib. 3,
Quum vitam in ſyluis, inter deſerta ferarum
Luſtra domóſque traho. Vitam trahit, cui ea grauis eſt.

Vocem trahens imo à pectore. Virg. 1. Æneid.

Trahit ſua quemque voluptas. Virg. eclog. 2.

Vultum trahere Ouid 2. Amor. eleg. 2.

¶Trahere, pro Contrahere. vnde Reliqua trahere. Vide Reliqua, reliquorum in RELINQVO.

Tractus, Particip. {[illegible]} Cic. 2. de Nat. deor. Venæ à corde tractæ & profectæ in omne corpus ducuntur.

Ab iſto initio tractus eſt ſermo. Cic. de Claris Orat.

¶Tractam & fuſam orationem opponit Cicero Contortæ & acri 2. de Orat. Eſt genus orationis fuſum atque tractum, & cum lenitate quadam æquabili profluens, ſine hac iudiciali aſperitate, & ſine ſententiarum forenſium aculeis proſequendum.

Tracta quædam & fluens oratio. Cic. in Orat.

Tractus huius tractus {[illegible]} Plin lib 9. cap. 46, Funem illi religatum ab humeris arua trahunt: hunc dimicãs, vt ſit periculi ſignum: læua quatit: dextra apprehenſo ſtylu in pugna eſt: modicus aliàs tractus. De caniculis marinis.

Flammarum tractus. Lucret. lib. 2. hunc imitatus Virgilius 1. Georgicon,

-noctíſque per vmbras
Flammarum longo, à tergo albeſcere tractus. Hoc eſt, longos ſulcos & ductus.

Temporis tractus. Paterc. lib. 1, Hoc tractu temporum ante annos quinque & ſexaginta quàm vrbs Romana conderetur, ab Eliſſa Tyria Carthago conditur.

Raucus tractus Valer. 1. Argon.

Longo tractu fertur per aëra. Ouid. 2. Metam.

Placido tractu repèbat draco. Claud. 3. Paneg.

Tractus {κλίμα} Regio, plaga, inquit Seruius. Virg. 2. Georgicon;
Indiam eſt tractu ſurgens oleaſter eodem. Cic pro Plancio, Totus ille tractus celeberrimus Venafranus, Aliſanus: tota denique noſtra illa aſpera & montoſa regio.

Immenſi tractus. Lucan. lib. 2.

Immenſus tractus eſt, quo veniunt. Vide IMMENSVS.

Corruptus cæli tractus, Peſtilens & infecta regio aëris. Virgil. 3. Æneidos.

Lunæ tractus. Cic. 2. de Diuina. Ex quo intelligitur, plus terrarum ſitus, quàm lunæ tractus ad naſcendum valere.

Alti tractus ouium. Horat. 4. Carm. ode 2.

Maris tractus. Virg. eclog. 4.

Biſidi tractus fluminis. Claud 1. Paneg.

¶Tractus & declinatio dictionum, pro Dictionum productione & deriuatione. Quint. lib. 8. ca 3. In tractu & declinatione talia ſunt, qualia apud Ciceronem beatitas & beatitudo.

Quanta hæſitatio tractúſque verborum. Cic. 2. de Orat.

Tractu orationis leni, & æquabili perpoliuit illud opus. Cicero 2. de Orat.

Pares elocutionum tractus. Quintil. lib. 4. cap. 2.

Tractus, pro Tractatu {[illegible]} Plin. lib. 11. ca 53, Vt in tractu piſce vi uentium Theophraſtus prodidit, bones quoque piſce veſci, ſed non niſi viuente. Quem locum cæteris exoluentis pro regione. quaſi diceres, apud Ichthyophagos.

Tracto, tractas, {[illegible]} tractare, Frequentatiuum. Accipitur autem pro rem aliquam attingere, & contrectare. Item pro ſuſcipere aliquem, & pro rem aliquam adminiſtrare, & aliquando deſcribere, Virg. 3 Georgicon, -aret Pellis, & ad tactum tractanti dura reſiſtit.

Guſtare, olfacere, tractare, audire. Cic. 5. Tuſcul.

Acerbius & durius aliquem tractare. Plin. epiſt. 189.

Aliquem manus aſpere tractare. Cic. Qu. fra. lib 1. 10.

Atrociſſime ex leuiſſimis cauſis tractare ancillas ſuas Vlp. in Li. D. De iis qui ſui vel alieni ſunt.

Clementer tractare, Vide CLEMENS.

Commodè tractare Terent. Heaut. 1. 1.

Honorificentiſſime & liberaliſſimè tractari ab aliquo. Cic. Antonius in epiſt. ad Attic. lib. 14. 31.

Improbiſſimè aliquem tractare. Cic. ad Attic.lib.16. epiſt. cuius initium eſt, Noli putare.

Iniurioſè tractare. Vide INIVRIA.

Liberaliter tractare aliquem. Cic.4. Verr. Hi porrò qui ſucceſſerunt, vehementes iſtius cupidi, liberaliter ex iſtius cibariis tractati, non minus acres contra me fuerunt.

Magnificè tractare aliquem, Vide in MAGNVS.

Manu tractare. Colum.lib.6.

Mollius tractari. Horat.2. Serm.ſaty.2.

Parum piè aliquem tractare. Cic. pro Cælio.

Sceleratè & inſidioſè tractare. Cic. ad Quint.frat lib.1 3, Me ſumma ſimulatione amoris, ſummáque aſſiduitate quotidiana ſceleratiſſimè, inſidioſiſſiméque tractauit.

Aliquem omnibus rebus tractare. Cic. ad Lentulum, li.1.3, Omnibúſque rebus cum ita tractes, vt intelligat meam commendationem non vulgarem fuiſſe.

Arte aliqua tractare hominem. Terent. Heaut a 3.

Ratione tractari. Horatius 2. Serm. ſaty 3. Vide Terentium Eunuch 1.1.

Animum alicuius tractare vt decet. Terent. Heaut. 1.1.

Arma viriliu tractare. Horat.1.epiſt 19.

¶ Artem aliquam tractare, pro Exercere. Terent. in prol. Phor.10.

Bellum tractare. Tacit.lib.5.

Cauſam aliquam tractare. Cic. ad Appium lib.3.12, Núnquam enim mihi videor tractaſſe cauſam difficiliorem.

Cauſas amicorum tractare & agere. Cic.2 de Orat.

Contentio quæ tractari ſine contumelia non poteſt. Cicero pro Plancio.

Fabri tractant fabrilia. Horat.2.epiſt 1.

Pecuniam tractare, Adminiſtrare, & pecuniæ curam habere. Cicero Caninio lib.2 28, Omnis enim pecunia ita tractatur, vt præda à præfectis: quæ autem mihi attributa eſt, à Quæſtore curetur. Idem Verr.2, Eras enim tu Quæſtor, pecuniam publicam tu tractabas.

Tractare pecuniam & conſyderare, pro Attrectare, ſiue contrectare. Cic.7. Verr. Qui nona lege, & ſaus comperendinatus, re & opinione hominum penè damnatus, temperare non potuerit maximo conuentu, quin L. Siſennæ argentum tractaret, & conſyderaret.

Prælia tractans. Silius lib.15.

Rem ſuam miouis cogitatè tractare. Plaut. Trinum.6.

In munere aliquo rectè ſe tractare, hoc eſt ſe gerere. Cic. Bruto, lib.13 14, Et fuit in Cilicia mecum Tribunus militum: quo in munere ita ſe tractauit, vt accepiſſe ab eo beneficium viderer, non dediſſe.

Virgo tractare & tueri. Cic 5. de Fin.

Vulnera tractare. Cic. Attico lib.12,243, De Terentia quod mihi omne onus imponis, non cognoſco tuam in me indulgentiam. Iſta enim ſunt ipſa vulnera, quæ non poſſum tractare ſine maximo gemitu.

Vitam tractare, id eſt, trahere, viuere. Lucret lib.5.

Rem aliquam tractare, pro Deſcribere. Cic.1. Acad. Dabitis enim profectò, vt in rebus inuſitatis, quod Græci ipſi faciunt, à quibus hæc iandiu tractantur, vtamur verbis interdum inauditis.

Agitare, tractare, inquietare. Cic. pro Cluentio.

Materiam tractare, aut hiſtoriam: pro Scribendo aut narrando commemorare. Plin lib.12.cap 22 Idem lib.11 cap 37.

Definitionem fortitudinis tractare. Cic.4. Tuſc.

Hiſtoriam tractare. Cic.1.de Legib.

Ius Pontificium & ciuile tractare. Cic. de Senect.

Res cognitione digniſſimas tractare & contemplari. Cic.1. Offic.

Res tragicas comicè tractare. Cic 3. de Orat.

Copioſiſſimè aliquid tractare. Quint.lib.2.cap 4.

Egregie aliquid tractare. Quint.lib 6.cap.1.

Paſſim tractare Quint in Proœm.lib.1.

Plenius aliquid tractare. Quint.lib.2.cap.13.

Variè aliquid tractare. Quint.lib.4.cap.1.

In tranſitu aliquid tractare. Quint.lib 6.cap 2.

Hæc tractanti animo, & noctes & dies cogitanti, extitit illa à deo Delphis præcepta cognitio. Cic.5. Tuſc.

¶ Tractare bibliothecam alterius, Id eſt curare, & illius curam habere Cic. Sulpitio lib.13.78.

¶ Tractatum, tractatu, pen.prod. Supinum. Plin.lib.17.cap.7, Verum aſpera tractatu.

Tractatus, pen.prod Participium. {[illegible]} Cic.2. de Legib. Aliquoties iam iste locus à te tractatus eſt. Hoc eſt, anagratus.

Perſona tractata. Cic. pro Archia, Perſona propter otium ac ſtudium minimè in iudiciis periculíſque tractata eſt.

Figura manibus tractata. Lucret.lib.4.

Tractatus liberalius, Acceptus. Cicero pro Cluentio, Ab nullo ille liberalius, quàm à Cluentio tractatus eſt. Vide LIBER Adiectiuum.

Tractatus malè. Cicero Attico lib.13. 284, Ita malè autem audio ipſum eſſe tractatum, vt mihi ille emptor non eſſe videatur.

Tractatus, huius tractatus, penul. prod. {[illegible]} Ipſo tractandi actus & contrectatio. Plin.lib.8 cap.54, de ſimiis, Tractatúque gaudent, ſimiles gratulationem intelligentis. Vbi alij rectius legunt, tractatu.

¶ Tractatus, Deſcriptio. Quint.lib 3 cap 9, Ante hominem patria ac parentes, maioréſque erunt, quorum duplex tractatus eſt. Idem in proœmio lib 8, Aſperiorum tractatu rerum atteruntur ingenia.

Artium tractatus. Cic.3.de Orat. Qui ipſarum artium tractatu delectati, nihil in vita aliud agunt.

¶ Tractatus, Libri pars, in qua quid deſcribitur. Plin.lib.14.cap.4, Tractatu toto ſeparatim ſententia eius indicanda eſt.

Tractatio, Verbale {[illegible]} Cic.2. Offic. Itaque quæ in rebus inanimis, quæque in tractatione belluarum fiunt vtiliter ad hominum vitam, artibus aſcribuntur operoſis.

Armorum tractatio. Cic 3 de Orat. Sic verbis quidem ad aptam compoſitionem & concedentiam, ſententiis verò ad grauitatem orationis vtatur, vt ij qui in armorum tractatione verſantur.

Tractatio literarum. Varro de literis loquens, Et propter earum tractationem. Eſt autem tractatio cum tanquam manu literæ teneantur, & huc & illuc tranſponuntur & reiiciuntur, quaſi illarum traiectio & tranſpoſitio. Sic Cicero ſcribit materiam in verbis eſſe, tractationem in collocatione verborum. Vt enim verba optimè collocemus, à nobis tanquam manu tractantur, & aliis atque aliis locis collocantur, vt iucunda ſit & leuis eorum compoſitio Turnebus.

Tibiarum tractatio. Cic.2. de Diuin. Nam verò qui tibiis auſpicibus vti volunt, ab aruſpicibus accipiunt earum tractationem, ſed à muſicis.

Tractatio & vſus vocis in nobis eſt. Cic. in Orat.

Philoſophiæ tractatio. Cic.4. Acad Etenim ſi quando in libro verè eſt à nobis Philoſophia laudare, profectò eius tractatio optimo atque ampliſſimo quoque digniſſima eſt.

Orator tractationem orationis ſibi aſſumat. Cic.1. de Orat.

Ipſa mihi tractatio literarum ſalutaris fuit. Cic. de Clar. Orat.

Materia & tractatio. Cic. in Orat Eſt enim in vtroque & materia & tractatio: materia in verbis, tractatio in collocatione verborum.

Tractatio varia eſſe debet. Cic 2. de Orat.

Tractatio bona vel mala, apud Quintilianum ſæpe: vt lib.4. Nam quid exponet quæ zelotypum malæ tractationis accuſat?

Tractabilis, & hoc tractabile, pen.corr. {[illegible]} Quod tractari poteſt. Cic. de Vniuers. Corporeum autem & aſpectabile, itémque tractabile omne neceſſe eſt eſſe quod natum eſt. Virg 4. Æn.

Non tractabile cœlum, pro Inquieto, impacato, procelloſo. Virg. 4. Æn Id eſt aſperum & intractabile, vt ait Seruius.

Homo tractabilis. Plin.epiſt.94.

Mare nondum tractabile nanti. Ouid epiſt.18.

Pelagus tractabile. Plin.lib 10.cap 32, Siculum vſque tractabile.

Pondus vix tractabile. Stat 4. Syl.1.

Virtus in amicitia tenera eſt atque tractabilis. Cic. de Amic.

Nihil eſt in eo tractabilius. Cic. Attic.lib.10 103.

Tractator, Tractatrix. Tractatores videntur fuiſſe homines, qui manu membra tractabant, & leniter fricabant. Sen.lib.9 epiſt. Quidni ego feliciorem putem Mutium, qui ſic tentauit ignem, quàm ſi manum illam tractatori præſtitiſſet?

Tractatrix. Idem Martialis,

Percurrit agili corpus arte tractatrix.

Tractim, Aduerb. {[illegible]} Trahendo in longum, ſine intermiſſione, longo tractu, diutius, Non interrumpendo ſeriem, inquit Valla lib.6.cap 5. Plaut. Amphit.4,

Quid ſi ego tractim tangam vt dormiat? Dormiat, id eſt, moriatur Virg 4. Georgicon,

Tum ſonus auditur grauior, tractímque ſuſurrant. Id eſt, ſine intermiſſione & iugiter Lucret lib.3.

Tractorius, Adiect. vt Tractoria organa apud Vitruuium, quæ ſunt machinæ, quibus grauiora onera ſurſum trahuntur.

TRAIANA, pen.prod. {[illegible]} Picenorum vrbs, authore Ptolemæo lib.3.cap.1. Hodie *Potentia*.

TRAIANVS, pen.prod {[illegible]} inter Cæſares optimus. Fuit & Traianus Patricius, qui ſub Iuſtiniano principe floruit. Scripſit Temporum epitomen nobilem. Author Suidas. Eſt item Traianus, portus Tuſcorum Ptolemæo lib 3 cap 1. hodie Volaterranum portus.

Traiicio, traiicis. pen. corr. traiaci, pe. prod. traiectum {[illegible]} traiicere, Ex trans & iacio, remotis n, & ſ, ſignificat traducere, tranſportare, tranſuehere: & proprium eſt nautarum. Valla. Traiicio exercitum, id eſt tranſporto exercitum trans mare, aut trans flumen. Traiicio mare vel flumen, id eſt, tranſeo. Aliquando vtrunque coniunctum: vt Liuius, Traiecit copias Iberum. Hactenus Valla lib.3.

¶ Traiicere claſſe in Italiam, Proficiſci, transfretare. Plinius de Viris illuſt.

Traiicere agmen vado Liu.1.bel.Pun.

Traiicere aliquò. Cic. ad Atticum, lib.7.140. Et ſi terra quidem, qui poſſum? mari, quò traiiciam?

Traiicere Cyprum. Plinius lib 8 cap.32.

Traiicere exercitum Rhodanum Planc. ad Ciceronem, li.10.9.

Traiicere exercitum ex Italia Brutus ad Ciceronem, lib.11.13.

Traiicere exercitum in Siciliam. Liu 4 ab Vrbe.

Traiicere ſe Alpes. Brutus ad Ciceronem, lib 11.9.

¶ Traiicere de naue in nauē malos & antennas. Liuius 10.bel.Pun.

Traiicere in alia vaſa, pro Fundere in alia vaſa. Varro 1. de Re ruſt. cap.64.

¶ Traiicere, per tranſlationem: vt Traiicere culpam in alterum, hoc eſt trāſducere, trāsferre. Cic 1 Ver. Quid cùm vnúmquodque trāſigere, expedire, abſoluere? ipſe profectò metuere incipies, ne innocenti periculum faceſſeris. Quid commiſerari, conqueri, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te traiicere cœperit? &c. poteriſne eius orationis ſubtere inuidiam?

Traiicere negotium ad nouos magiſtratus. Liu.2. ab Vrbe. Ouidius 12. Metam.

Aſt Tantalides onus inuidiamque remouit,
Argolicoſque duces medius conſiſtere noſtris
Iuſſit, & armiſonum litis traiecit in omnes.

Oculos traiicere aliquò Lucret.lib 4.

Tela traiicere aliò. Propert lib.1.eleg.13.

Verba traiicere, hoc eſt de ſuo loco in alienum transferre. Cic. in Oratore, Ne verba traiiciamus apertè, quo melius aut cadat, aut voluatur oratio. Paulo pòſt. Neque verbum ita traiiciat, vt id de induſtria factum intelligatur. Huius traiectionis exemplum eſt lib. 4. ad Herenn. Hos vobis deos immortales arbitror dediſſe virtute pro veſtra. Ridicula hæc eſt compoſitio: quoniam apertè duo vltima verba de loco ſuo tracta ſunt in alienum. At ſi ita commutes, Hoc

vobis

vobis pro virtute veſtra dediſſe deos immortales arbitror: plena erit, ac ſine vitio ſententia. Item ſiquis dicat: Inſidiatori verò quæ poteſt afferri iniuſta nex, & latroni? quanuis numerus optimus ſit, quia dichoræo clauditur, tamen quia nimis apertè traiecta ſunt verba, vitioſum erit. Illo verò numero nihil rotundius: Inſidiatori verò, & latroni, quæ poteſt afferri iniuſta nex? clauditur enim Cretico, quem numerum Cicero maximè probat.

¶ Traiicere {διαπείρω} Transfigere. Cæſar 5. bel. Gall. 165, Pulſio pilum in hoſtes mittit, atque vnum ex multitudine procurrentem traiicit. Ibidem 133, Vtrunque femur tragula traiicitur. Ouid. 2. Metamorphoſeos,

Indeuitato traiecit pectora telo.

Linguam traiecit arundine. Ouid. 11. Metam.

Terga traiecit ſagitta. Ouid. 9. Metam.

Murum iaculo traiicere. Cic. 4. de Fin. Si Annibal ad portas veniſſet, murúmque iaculo traiecisset.

Traiectus {διαπεπαρμένος} Particip. vt traiecta præcordia, Trãſfixa. Plin. lib. 11. cap. 37.

Aquæductus per domum alienam traiectus. Vlp. in l. Quemadmodum. §. 2 D. ad leg. Aquiliam.

Cruris traiecti vulnus. Ouid. 5. Metam.

Pectora traiecta ferro. Virg. 1. Æneid.

Cuſpide traiectus ſerpens Ouid. 4. Metam.

Dolor lateris traiectus in cor, Transmiſſus. Horat. 2. Serm. Saty 3.

Traiectus naucula in Africam, Hoc eſt, transfretatus. Cicero ad Quirites poſt reditum.

Traiectus, huius traiectus {πορθμός} Liuius 1. ab Vrbe, Qui in traiectu Albulæ amnis ſubmerſus.

Traiectio, Verbale {διαβίβασις, διαπόρθμευσις} Cic. 1. Tuſc. Traiectio Acheruntis. Idem Attico libro 8. 167, Officij mei deliberatio cruciat, cruciauítque adhuc: cautior certè eſt manſio: honeſtior exiſtimatur traiectio.

Stellarum traiectiones & motus. Cic. 1. de Diuin. Cùm cœlum ex omni parte patens atque apertum intuerentur, traiectiones motúſque ſtellarum obſeruauerunt.

Verborum traiectio, pro Tranſlatione de ſuo loco in alienum. Cic. in Orat. Et viſus ex traiectione verborum, & nihilo tamen aptius explet, concluditque ſententias. Quintilianus accipit pro ipſo contextu, quia vſque ad clauſulam trancendum eſt, antequàm habeamus ſenſum integrum lib. 8 cap. 2, Quare nec ſermo tam ſit longus, vt eum proſequi non poſſit intentio, nec traiectione tam tardus, vt in hyperbaton finis eius differatur.

Superlatio, traiectio, & rogatio. Cic. 3 de Orat. Tum augendi minuendíve cauſa veritatis ſuperlatio atque traiectio & rogatio.

Traiecto, traiectas, traiectare, Frequentatiuum. Celſus lib. 4. cap 14, A quibuſdem ad imum acu traiectatus, duo lina ducente, deinde vtriuſque lini duobus capitibus diuerſæ partes aſtringuntur.

Tralatio, Tralaticius, Tralatus. Vide TRANSFERO.

TRALLIS, Trallium {Τράλλεις} Vrbs Lydiæ, non longè à Magneſia ſita in vertice quodam, qui promontorium natura munitum habet, ab Argiois, & à Thracibus quibuſdam condita. Sunt & aliæ Trallis in Phrygia, vbi ſunt Cariæ fines. Hæc alijs nominibus dicta eſt Euantia & Seleucia, & Antiochia. Ex Trallibus fuit Menodorus vir doctus. Hoc nomen Trallis ſecundum Priſcianum, tantùm pluraliter declinatur, & tam accuſatiuum, quàm nominatiuum in is tantùm mittit, ſicut Alpis, Sardis, Syrtis.

Tralli {[illegible]} Liuius 3. bel. Maced. Rex tam celerem aleam vniuerſi certaminis timens, quadringentos Trallos (Illyricorum id, ſicut alio diximus loco, eſt genus) ad laceſſendos hoſtium equites miſit. Vetus exemplar habet Tribalos.

Trallianus, pen. prod. Adiectiuum {τραλλιανός} Cic. 3. Philip. Trallianam aut Epheſinam putes dicere? Idem pro Flacco 41.

Traluceo, tra uces, pen. prod. {διαφαίνω} tralucere, pro Tranſlucere, Lucret. lib 4,

Vſque adeò è ſpeculo in ſpeculum tralucet imago.

Trama, tramæ, {κρόκη, ἐφυφή} Subtegmen, & (vt ait Seruius) filum quod intra ſtamen currit. Perſius ſaty. 6,

-mihi trama figuræ

Sit reliqua: aſt illi tremat omento popa venter? Plaut. Rud. 30,

Tramas putridas.

Trama dicta, vt ait Varro, quòd frigus tranat id genus veſtimenti. quo in loco puto legendum Trameat, pro tranſmeat.

Trames, tramitis, pen. corr. maſculini generis {ἀτραπός, τρίβος, [illegible]} Semita tranſuerſa. Plin. in Panegyr. Oppletas vndique vias, anguſtúmque tramitem relictum tibi. Cicero 12. Philippic. Num idem in Apenninum tramitibus poterò facere? Liuius 2. ab Vrbe, Inde in Latinam viam tranſuerſis tramitibus tranſgreſſus. Propertius libro 3. eleg 16,

Quæ lacit aſſiduo tramite vulgus iter.

Arcanus, arduus, obſcurus trames. Ouid. 10. Metam. 11.

Cliuoſi tramitis ſupercilium. Virg. 1. Georg.

Deciuus Ouid. 3 Faſt.

Deuius Stat 2. Thebaid.

Obliquus Senec Thyeſt. 9. 12. Siccus. Plin. lib. 8 cap. 43.

Obliquis tramitibus Liu lib. 5.

Sectus. Senec. Oedip. 13 2.

¶ Carpitur acclinis per muta ſilentia trames. Ouid 10. Metam.

Cito tramite decurrit virgo Virg 5. Æneid. de Iride,

Inopino tramite ductus Claud 1. in Ruff.

Egreſſus eſt non via, ſed tramitibus paludatus. Cic. 13. Philip.

Facilis te tramite ſiſtam. Virg 6. Æneid.

Tramitto, Vide TRANSMITTO.

Trano, tranas {διανήχομαι} tranare, Ex trans præpoſitione, & no, nas, Vitra nare, quaſi tranſnare. Cicero 2 de Natura deorum, Atque id facilius cernemus toto genere hoc igneo, quod omnia tranat, ſubtilius explicato. Liuius 7 bel. Punic. Alij per vada nota Metaurum flumen tranauit. Virg. 6. Æneidos,

-illius ergo

Venimus, & magnos Erebi tranauimus amnes.

Tranare aquas Quintil. lib. 2. cap. 16.

Tranare flumina. Virg. 3. Georg.

¶ Tranare, pro Tranſuolare. Virg 4 Æneidos,

Illa fretus agit ventos, & turbida tranat

Nubila. Seruius.

Simulachra aeras tranantia. Lucret lib. 4.

Haſta tranauit viri pectus Silius lib. 13.

Pericla tranare. Silius lib. 17.

Tranor, tranaris {διανήχομαι} Paſſiuum. Ouid. 2. de Arte. 37,

Obſequio tranantur aquæ, nec vincere poſſis Flumina.

Tranquillus, Adiectiuũ {γαληνός, ἀκύμων, εὔδιος, ἥσυχος, [illegible]} Quietum ſignificat, pacatum, ſerenum, pacificum. Propriè de mari dicitur. Plautus Epid. 11,

Habe animum lenem, & tranquillum face. Idem Ciſtel. 8,

Si poſſum tranquillum facere ex irato mihi.

Tranquillum eſt, id eſt ſerenum tempus, ſine flatu ventorũ. Plaut. Caſin.

Sine mortis meditatione tranquillo eſſe animo non poteſt. Cicer. de Seneſt.

Cætera videntur eſſe tranquilla, tranquilliſſimus autem animus meus. Cic Attico, lib. 7 127.

Appetitus ſint tranquilli, atque omni animi perturbatione careant. Cic. 1. Off.

Aquæ tranquillæ. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7.

Flumine tranquillo deſcendit cymba. Propert. lib. 2 eleg 4.

Frons tranquilla & ſerena. Cic. 3. Tuſc. Nec vero ea frons erat, quæ M. Craſſi illius veteris quem ſemel ait in omni vita riſiſſe Lucilius, ſed tranquilla & ſerena.

Locus tranquillus, Vbi optimum ſit quieſcere. Plaut. Epid. 10.

Mare tranquillum Stat. 4. Syl. 3.

Nox tranquilla, Quieta. Plin. lib. 9 cap. 27.

Otia tranquilla agere. Lucan. lib. 2.

Pax tranquilla Lucan. lib. 1.

Pectus tranquillum Lucret. lib 3.

Quies tranquilla. Senec Troad. 10.

Res eſt tranquilla, Integra. Terent. Phorm. 3. 2. Et Eunuch. 5 6.

Frater gaudeo amorem eſſe omnem in tranquillo: vna eſt domus, &c.

Senectus tranquilla Horat. 2. Serm. ſaty. 1.

Tempus tranquillum. Ouid. 4. de Ponto eleg. 10.

Vita tranquilla, Non moleſtia terrens faciundo Plaut. Stic 5.

Placata, tranquilla, quieta, beata vita. Cic. 1. de Fin.

¶ Tranquillior, Comparatiuum. Claud de bel Get. 11,

Securas iam Roma leuat tranquillior arces. Lucan. lib. 1,

-longóque togæ tranquillior vſu.

Dedidicit iam pace ducem.

In tranquillo, Vide IN.

Tranquillè, Aduerb. {γαληνῶς} Plaut. Ciſtel. 2,

Sed tranquille amabo, ne quid quod illi doleas dixeris.

Tranquillè & leniter. Cicero in Oratore, Qui enim nihil poteſt tranquillè, nihil leniter, nihil partitè, definitè, diſtinctè, facetè dicere, &c.

Tranquillè placidéque traducere vitam. Cic. 3. Tuſc.

A Parthis tranquillè, Vide a vel ab.

Tranquillo, Aliud aduerb. {γαληνῶς} Plin lib. 9 cap. 7, Sæpe adnotata piſcium æſtiuo calore quædam anhelatio, & alia tranquillò velut oſcitatio. Id eſt, Dum eſt tranquillitas.

Tranquillo, tranquillas {γαληνίζω} tranquillare, Quietum facere. Plaut. Capt. 4. Cic. 3. de Fin. Sæpe etiam aliquid quod tum vi ſua atque natura tranquillet animos.

Perturbare & Tranquillare, contraria. Cic. in Topic. Vt aut perturbentur animi aut tranquillentur.

Tranquillor, tranquillaris, Paſſiuum, vt Mare tranquillatur oleo. Plin. lib. 2. cap. 103.

Tranquillitas, penultima correpta, tranquillitatis {γαλήνη, γαληνότης, εὐδία, [illegible]} Placabilitas, ſerenitas. Plinius epiſtol. 25. Annum tertium & octogeſimum exceſſit in altiſſima tranquillitate, pari veneratione.

Tranquillitas maris. Cic. 4. Acad. Et Attic lib. 6. 119, Nos longis nauibus tranquillitatem aucupaturi eramus.

Locus quietus & tranquillitatis pleniſſimus. Cicero primo de Oratore.

Otium & tranquillitas vitæ. Cicero pro Murena, Qui remoti à ſtudiis ambitionis, otium ac tranquillitatem vitæ ſecuti ſunt.

Aucupari tranquillitates, Vide AVCVPOR.

¶ Animi tranquillitas, Conſtantia, firmitudo, modeſtia. Cicero 4. Tuſculan. In particeps rationis ponunt tranquillitatem, id eſt, placidam quietamque conſtantiam. Idem 1. Offic. Vt tranquillitas animi & ſecuritas adſit quæ affert cùm conſtantiam, tum etiam dignitatem.

¶ Tranquillitate proficiſci. Cic 4 Acad. Si iam ex hoc loco proficiſcatur Puteolos ſtadia triginta probo nauigio, bono gubernatore, hac tranquillitate, probabile videatur ſe illuc venturũ eſſe ſaluũ.

Trans, præpoſitio {πέραν} Accuſatiuo caſui ſeruit & ſignificat Vltra, vt quum de loco ad locũ, & de viro ad alterum, & de re ad alteram tranſitionem facimus. Trans mare, trans montes. Tam motus, quàm quietis verbo datur Horat 1. epiſt. 11,

Cælum, non animum mutant qui trans mare currunt. Virg 3. Geor.

Illas ducit amor trans Gargara, tranſque ſonantem

Alcanium. Brutus Antonio libro 11. 3, Nuntiis trans mare miſſis. Quint. lib. 4 cap. 5, Dicam hunc eo tempore, quo homo occiſus eſt, trans mare fuiſſe.

Cogito interdum trans Tyberim hortos aliquos parare. Cic. Att. lib. 12. 141.

Inſpicere trans ripam. Cic. pro Milone.

Trans vſque. Cic pro Quintio, Tollitur ab atriis Liciniis, atque à prædonum conceſſu in Galliam Næuius, & etiam Alpes vſque transfertur.

Tranſabeo, tranſabis, pen. corr. {[illegible]} tranſabire, Per locum aliquem abire, Vltra ire. Stat. 6. Thebaidos,

-obliqua, quantum vitare dabatur,

Tranſabere fuga. Ibidem 2,

-aapulo nam largius illi

Tranſabiit coſtas cognatis tibus enſis. Ibidem 9.

Lernæam iacit ipſe trabem volat illa ſagitta

Æqua fuga mediúmque nihil cunctata Polyten

Tranſabit, & iuncti clypeum cauat improba Mopſi. Valer. 4. Argonaut. 102,

Turbine ſic rabido populos, atque æquora longè Tranſabiit.

Tranſactor. Vide TRANSIGO.

Tranſadigo, tranſadigis, pen. corr. tranſadegi, penul prod. tranſadactum {[illegible]} tranſadigere. Virg. 12. Æneidos,

-& qua fata celerrima crudo

Tranſadigit coſtas & crates pectoris enſe. Stat. 5. Thebaidos,

Quatuor hos vnâ, decus & ſolatia patris

Tranſadigam ferro.

Iuuenem tranſadigit coſtas. Virg 12. Æneid.

Tranſalpinus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Compoſitum ex trans & Alpes, Alpium: vt Tranſalpina Gallia, quæ trás Alpes ſita eſt. Plin. lib. 22. cap. 2. Cic pro Murena.

Bella Tranſalpina, Quæ in Tráſalpina Gallia geruntur Cic. 2. Offi.

Hoſpes Tranſalpinus, Qui eſt ex Tranſalpina Gallia. Cic. 4. Verr.

Meſſis tranſalpina. Claud. 1. in Eutrop. 81.

Tranſalpinæ nationes Cic Pæto. lib 9. 15.

Cognatio materna Tranſalpini ſanguinis Cic poſt red in Sen.

Tranſalpini {[illegible]} Qui trans Alpes habitant Brutus Ciceroni 11, Progreſſus ſum ad Tráſalpinos. Vetus exemplar legit ad Inalpinos.

Tranſcendo, tranſcendis, tranſcendi, tranſcenſum {[illegible]} tranſcendere, Ex trans & ſcando compoſitum, ſignificat tráſgredi. Cic. in Somnio, Ex his ipſis cultis notiſque terris, num aut tuum, aut cuiuſquam noſtrum nomé vel Caucaſum hunc, quem cernis, tranſcendere potuit, vel vllum Gangem tranſnatæ? Hic per tranſlationem poſitum.

Alpes tranſcendere. Cic. in Catil.

Muros tranſcendere. Pomponius in l. vlt. D. de diuiſ. rer. Siquis violauerit muros, capite punitur: ſicuti ſi quis tráſcendet ſcalis admotis, vel alio qualibet ratione. Nam Romuli frater Remus occiſus traditur ob id, quòd murum tranſcendere voluerit.

In Macedoniam tranſcendere. Liu Decad 4. lib 2.

In naues inimicorum tranſcendere. Cæſar 3. bel. Gall.

Vallum tranſcendere. Lucan. lib 4. 36.

Ab aſinis ad boues tranſcendere. Plaut. Aul 7. Vide ASINVS.

Tranſcendet hæc licentia in prouincias. Tacit. lib. 17.

Tranſcendit ætatem primæ iuuentæ. Colum. lib. 1. cap. 8.

Annos florentes tranſcendere. Silius lib. 1.

Pylios æui tranſcendere metas. Stat 3. Sylu. 3.

Fines tranſcendere iuris. Lucret lib 3.

Tranſcindo, tranſcindis, tranſcidi, pen. cor. tranſciſſum {[illegible]} tranſcindere, Omnino ſcindere. Plautus Perſa 20,

Tranſcidi loris omnes aduenieus domi.

Tranſcribo, tranſcribis, pen. prod. tranſcripſi, tranſcriptum {[illegible]} tranſcribere, Idem quod exſcribere. Cic. de Nat. deor. Quint. Soſius ſplendidus Eques Rom. ex agro Piceno, feciſſe confeſſus eſt, qui tranſcripſerit tabulas publicas.

Fabulas & orationes ſua manu tranſcribere. Author ad Herenn. libro 4.

¶ Tranſcribere aliquem authorem, pro Deſumere ex eo quod ad noſtrum opus facere videtur, & ſcriptis eius tãquam noſtris vti. Plin. lib 14. cap. 2, Græcinus qui alioqui Cornelium Celſum tranſcripſit, arbitrarii non narratam, &c.

¶ Tranſcribere {[illegible]} Tradere. Virg 7. Æneidos,

Turne tot incaſſum fuſos patiere labores:

Et tua Dardaniis tranſcribi ſceptra colonis? Vbi Seruius, Tranſcribi, tradi. Sermo autem hic tractus eſt de pecunia: nam ſcribi, eſt dari. Idem 5. Æneidos,

Tranſcribunt vrbi matres. Id eſt ad vrbem. Vbi Seruius Romani moris verbum eſt. Tranſcripti enim in colonias deducebantur. Seneca Thyeſte 1,

In quod malum tranſcribor?

Tranſcribere {[illegible]} (inquit Agretius) dicitur quum ius noſtrum in alium tranſit. Proculus in Pandectis, in l. ſi vir vxori. De præſcriptis verbis, Vt eos fundos, ſi ipſe vellet, eodem pretio mulier tranſcriberet viro. Id eſt, iure ceſſo traderet, ait Budæus. Ouidius 7. Metamorphoſeos,

-ergo ego cuiquam

Poſſe tuæ videor ſpatium tranſcribere vitæ? Hoc eſt, tranſponere, transferre. Verba ſunt Medeæ reſpondentis Iaſoni, qui rogauerat vt ſuis annis quos adhuc victurus eſſet, adimeret aliquid, adderétque illud annis patris, quo & ille longius viueret. Claud. de bel Gild.

Tranſcribere in viros. Senec. in Conſol. ad Marciam. Idem epiſt. 4, Quum poetilem animum depoſueris, & te in virum philoſophis tranſcripſeris.

¶ Tranſcribere, pro Venale proſcribere Quintil. Declam. 12, Quo modo ſatis accuſabo vendentem? ſpiritus noſtros tranſcribis, ſalutem noſtram exponis.

Nomina tranſcribere in alios, Vide NOMEN.

Tranſcribere in libris cenſualibus dici debet, quum res cenſualis ab vno nomine in aliud transfertur. Quomodo & in rationibus, quum id quod mihi expenſum latum eſt, in aliud nomen transfertur, & nomen meum ex rationibus eximitur. Hoc modo accipitur in l. vlt. C. De prædiis naoieul. Hac tamen (inquit) pactione ſeruata, vt ſi ad minus idoneũ fuerit tranſlata poſſeſſio, etiam authores tranſcripti prædij teneantur obnoxij. Caius in l. Aliquando D. ad Senatuſc. Velleianum, Si hereditatem emerit, & æs alienum hereditarium in ſe tranſcribat. Liu. 5. bel Macedon. Quum multis fœnebribus legibus conſtricta auaritia eſſet, via fraudis inita erat, vt in ſocios qui non tenerentur iis legibus, nomina tranſcriberent. Hæc Budæus.

Tranſcriptio, Verbale, pro excuſatione, ſeu prætextu. Quint. Decla. 13, Iam priuati veneni tranſcriptio eſt. Nam diues cauſabatur ſe nihil deliquiſſe, quia in priuato ſuo apes pauperis necaſſet.

Tranſcurro, tranſcurris, tranſcurri, tranſcurſum, {[illegible]} tranſcurrere, Leuiter aliquò currere. Terent. Eunuch. 4. 6,

Tu abi, atque oſtium obſera intus, ego dum hinc tranſcurro ad forum. Virg 9 Æneidos, -& ingens

Viſus ab aurora cœlum tranſcurrere nimbus.

Curſum ſuum tranſcurrere. Cicero de Claris Oratoribus. Ita grauiſſimo ſuo caſu, dum Cyri & Alexãdri ſimilis eſſe voluit, qui ſuum curſum tranſcurrerant.

Æſtas tranſcurrit Plin. epiſt. 112.

Præter oculos alicuius tranſcurrere: Ante oculos alicuius præterire, vel tranſcurrere Ouid 14. Metam de Circe.

¶ Tranſcurrere, pro Diuagari. Plin. lib 9 cap. 36, Quòd ſi hactenus tranſcurrat expoſitio, fraudatam ſe protinus luxuria credat. Author ad Herennium lib. 4. Tranſlationem dicunt pudentem eſſe oportere, vt cum ratione in conſimilem rem tranſeat, ne ſine delectu temerè & cupidè videatur in diſſimilem tranſcurriſſe.

¶ Tranſcurrere, Perſtringere, Curſim & breuiter perſequi. Quintilianus, In narratione tranſcurram ſubtiles nimium diuiſiones quorundam.

¶ Tranſcurſum eſt, Leuiter itum eſt. Liu. 5. bel. Pun. 220, Adeò rapim captis propioribus caſtris, in altera tranſcurſum caſtra ab Romanis eſt.

¶ Tranſcurſo, ablatiuus à Tranſcurſum participio, iunctum cum hoc nomine Opus, pro Tranſcurrere. Terent. Heey 3. 4,

In arcem tranſcurſo opus eſt.

Tranſcurſus, huius tranſcurſus, maſculini generis {[illegible]} Vnde in tranſcurſu aliquid factum dicimus, pro Obiter, & inter percurrendum. Plinius libro 18. capite 13, Quanquam prius de rapis dixiſſe conueniat, in tranſcurſu ea attigere noſtri, paulò diligentius Græci.

Tranſdo, tranſdis, tranſdidi, tranſditum {[illegible]} tranſdere, pen. corr. veteres dixerunt tonantius, inquit Donatus, quod nos lenius tradere nunc dicimus. vt Tralatum nos tranſlatum è contrario. Terent. in Prolog Phorm.

Retrahere à ſtudio, & tranſdere hominem in otium.

Tranſduco, tranſducis, penultima producta, tranſduxi, tranſductum {[illegible]} tranſducere, Idem quod Traducere. Cicero ſexta Verrina, Quum in te tantam virtutem eſſe aut dignitatem arbitratus es, vt conarere clientelam tam illuſtrem, tam ſplendidæ prouinciæ tranſducere ad te, auferre à certiſſimis, antiquiſſimiſque patronis?

¶ Tranſducere arbores, pro Tranſplantare. Colum lib. 5 cap 9.

Tranſduci mali in melius dicuntur, pro Conuerti. Seneca libro 2. de Ira.

Tranſenna, tranſennæ, {[illegible]} Per quam aſpectus tranſire poteſt. Sunt autem cancelli lignei, ferrei, ſiue viminei qui feneſtris aut etiam mercibus oppom ſolent. Salluſtius libro 2. Hiſtor. Apud Macrobium lib 3 cap. 13, Præterea quum ſedenti in tranſenna demiſſum Victoriæ ſimulachrum cum machinato ſtrepitu tonitruum, coronam ei imponebat. Sipontinus dicit Tranſennam eſſe perrectam extra domum quaſi pergulam, per quam tranſitur ſuperimpoſito tegulo. Nonius feneſtram interpretatur. Seruius in illud 5. Æneidos,

-traiecto in fune columbam,

Quò tendat ferrum malo ſuſpendit ab alto. Traiecto, ait, extento. Vnde tranſenna dicitur extentus funis. Salluſt. Machinato ſtrepitu traſenna corona in caput imponebatur. Hactenus Seruius. Alij Traſenna ſcribunt.

¶ Per tranſennam ſtrictim aſpicere Cicero 1. de Oratore. Prouerbiali figura dictum eſt, pro eo quod eſt, non propius, neque ſigillatim, ſed procul & ſummatim inſpicere. Tranſlatũ à negotiatoribus, qui mercibus quas contrectari nolunt, cancellos obiiciunt: quidam etiam vitrum pellucidum opponunt, vt prætereuntibus procul modò contemplari liceat, nec explicant eas niſi licitatori idoneo. Eraſmus.

Tranſenna, Decipulum, laqueus, & funiculus ad inſidias concinnatus. Plaut. Bacchid 17,

Nunc ab tranſenna hic turdus lumbricum petit. Senſus eſt: Nunc ſenex commode dolis capitur, veluti turdus rete vel laqueo, dum quæritat cibum. Hæc Saracenus. Vide Chiliad. Eraſmi.

In tranſennam inducere. In laqueum, in pedicam ſunariam, in dolum & decipulum. Plautus in Perſa 15,

Hunc ego hominem hodie in tranſennam doctis ducam dolis.

Itaque huic inſidiæ paratæ ſunt, probè aggrediar virum. Ab aucupibus ſumptum eſt, ait Eraſmus in Chiliadibus, qui intra cancellos eſcam ſpargunt, inſidiantes auiculis. Vnde & hodie qui dolo captus eſt, intra tranſennam eſſe dicitur.

Tranſeo, tranſis, tranſiui, pen. prod. tranſitum, pen. cor. {[illegible]} tranſire, pen. prod. Notæ ſignificationis. vt Tranſire flumen. Cic. 3 de Finib. Rectius diues quàm Craſſus, qui niſi eguiſſet, nunquam Euphratem nulla belli cauſa tranſire voluiſſet.

Quum mare vaſtiſſimum hyeme tranſibas Cic in Piſonem.

Campos pedibus tranſire. Lucret lib. 4.

Rotu tranſiſit ſerpentem. Virg. 5. Æneid.

¶ Tranſire ad forum, hoc eſt Proficiſci ad forum. Terent. Phorm. 5. 8. Idem Heaut. 4. 4.

Tranſeundum eſt nunc tibi ad Menedemum.

Tranſire domum, pro Abire domum. Plaut. Milite, 4.

Tranſeo huc ad, vel in. Plaut. Epid. 13.

- ego ad vos Theſprionem iuſſero

Huc tranſire. Idem Caſina 3.

Ego huc tranſeo in proximum ad meam vicinam.

Tranſire Apenninum Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10.

Tranſire aliquem Plaut. Sticho 7.

Iam hercle ego per hortum amicam tranſibo meam.

Curſu tranſire equum. Virg. 11 Æneid.

Tranſiit dies, Præteriit, elapſa eſt. Cic. ad Attic. lib. 7. 127. Quid? ergo exercitum retinentis, quum legis diem tranſierit, rationem haberi placet?

Dies mei tranſeunt Seneca Thyeſte, 4.

Ætas citò tranſiet. Tibullus, lib. 1. eleg. 4.

Tranſiit menſis, pro Præteriit. Plaut. Curcul. 1. 5.

Quinquennium tranſiit, & quinquennium præteriit. Africanus in l. Quæſitum D de vſufruct.

Tranſit gloria. Plin. lib. 13 cap. 1.

Conuiuium tranſit. Plin. lib. 29 cap. 1.

Tranſire, Intactum relinquere. Seneca de Benefic. lib. 4 cap. 28. Sæpe quæ agellos peſſimi cuiuſque tranſierat, optimorum virorum ſegetem grando percuſſit.

Tranſire aliquid leuiter, pro Pauca dicere & percurrere. Cic. pro Roſcio Amer.

Silentio aliquid tranſire, Silere. Cic. ad Atticum, lib. 1. 34. Equidem malueram, quod erat ſuſceptum ab illis, ſilentio tranſire.

Ad reliqua tranſire. Plin. lib. 11 cap. 54.

Vt tranſeam, pro Vt taceam. Plin. lib. 2 cap. 68.

Tranſire quædam in legendo, Præterire, omittere. Plin. epiſt. 174.

Tranſeo Neronem, id eſt, Sileo de Nerone, nihil dico. Plin. epiſt. 98.

Tranſire ad partitionem, De partitione dicere. Cic. 1 de Inuent. Deinceps ad partitionem tranſeamus.

Ad aduerſarios tranſire. Cic. 3. Verr. Repentè relinquas, deſeras, ad aduerſarios tranſeas?

Trāſire in alia omnia, pro Diſſentire. Vide Ire in alia omnia in 10.

In mores tranſire. Quintil. lib. 1. cap. 11. Nā frequens imitatio tranſit in mores.

In ſententiam alterius tranſire Liu. 4 bel. Maced.

Tranſiere in partes. Tacit. lib. 13.

In formam creditæ tranſire. Senec. de Benef. lib. 1, cap. 2.

Ad heredem tranſire Plin. lib. 23. cap. 3.

Ad opus aliud tranſire. Ouid 6 Metam.

¶ Tranſit in veſtes odor Plin. lib. 18. cap. 3.

Ionicem tranſire. Plin. lib. 19 cap. 5.

In colores varios tranſire Plin. lib. 21. cap. 57.

In iram tranſire. Ouid 8 Metam.

Ad vinum tranſire. Plin. lib. 20. cap. 5.

Per aliquem locum tranſire. Plin. lib. 11 cap. 60.

Permeare & tranſire per omnia. Cic. 4. Acad. Erit enim perſuaſum etiam Solem, Lunam, ſtellas omnes, terram, mare, deos eſſe, quòd quædam animalis intelligentia per omnia ea permeet & tranſeat.

Tranſire per multos ſeruos dominus dicitur, qui multis dominis ſeruiuit. Vlp. in l. 2 §. vlt. D. de bon. poſſ. ſecund. tabul.

Tranſit cum haſta. Stat. 12 Theb.

Facilè tranſire mala. Cic. Varroni lib. 9. 1. Videor ſperare debere ſi te viderim, & ea quæ premant, & ea quæ impēdeant, me facilè tranſiturum. Id eſt non curaturum.

Finem & modum tranſire, Excedere. Cic. 1. Offic.

Legem tranſire, pro Non curare, & negligere. Cicero Attico lib. 5. Qui abſtinens (ſed Iulia lege tranſita ſemel tantum in diem, non vt alij ſolebant omnibus vicis, præter eum ſemel nemo accepit) facit vt mihi excipiendus ſit.

Lineas tranſire, Præterire terminos. Cic. in Parad. Dolor ad pauciores pertinet, quàm ſi petulans fuiſſet in aliqua generoſa, ac nobili virgine: peccant verò nihilominus. ſiquidem eſt peccare tanquam tranſire lineas.

Vitam tranſire, pro Viuere, & quod Vitam tranſigere etiam dicitur. Salluſt. in Catil.

Videbam quò inuidia tranſiret, & vbi ſit habitatura. Cic. Attico, lib. 2 24.

Tranſiri. Paulus in l. vlt. D de ſeruit. ruſt. præd. Si flumen aut vado tranſiri poteſt, aut pontem habet.

¶ Tranſitum eſt. Cic. 2. de Finib. Cuius ſimilitudine perſpecta in formarum ſpecie à dignitate tranſitum eſt ad honeſtatem dictorum atque factorum.

Tranſitur. Plin. lib. 17 cap. 10. Quamobrem ſeminatij curam antè conuenit dici, quàm tranſeatur ad alia genera.

Tranſitus, pen. corr. Particip. Liu. lib. 1 bel. Punic. A tergo Alpes vrgeant via integris vobis ac vigentibus tranſitæ.

Tranſitio, Verbale (διάβασις) Liu. 2. ab Vrbe. Proxima inde nocte Volſci diſcordia Romana freti, ſiqua nocturna tranſitio proditione fieri poſſit, tentant caſtra.

Cauſa tranſitionis. Author ad Heren. lib. 1.

Ad plebem tranſitiones. Cic. de Claris Orat. Multa enim ſcripta ſunt in eis, quæ facta non ſunt, falſi triumphi, plures Conſulatus, genera etiam falſa, & ad plebem tranſitiones, &c.

Tranſitio ad hoſtes, Defectio. Liu. lib. 5. Cuius aduentu, qui antè in exigua ſpe, vicini ſæpe ad trāſitionem ab hoſtibus per colloquia erant, vltro ad tranſeundum huic eis vocabant, ſollicitabántque.

Imagines ſimilitudine & trāſitione perceptæ. Cic. 1. de Nat. deor.

Tranſitus, huius tranſitus, pen. corr. ([illegible]) Idem. Plin. lib. 6. cap. 14. Cauſa portarum nomina eadem quæ ſuprà, interruptis anguſto tranſitu iugis, ita vt via ſingula meent plauſtra. Cic. 5. Tuſcul. Et quum foſſam latam cubiculari lecto circundediſſet, eiúſque foſſæ tranſitum ponticulo ligneo coniunxiſſet.

Certior tranſitus, Vide CERTVS.

Adimere tranſitum, Vide ADIMO.

Claudere tranſitum, Vide CLAVDO.

¶ Dare tranſitum, pro Cedere de via. Plin. iunior epiſt. 14 lib. 9.

Tranſitus in alias figuras. Plin. lib. 11. cap. 36.

¶ In tranſitu, Curſim. Quint. lib. 2. cap. 11 Si quid inciderit, quod ad ſcholas pertineat propriè, in tranſitu id omittemus. Id eſt obiter.

Tranſitorius, Adiect. Suet. in Nerone, cap. 31. Domum à Palatio Æſquilias vſque fecit, quam primò tranſitoriam, mox incendio abſumptā reſtitutámque, auream nominauit.

Forum tranſitorium. Seruius in illud 7. Æneid.

- Sunt geminæ belli portæ, &c.

Tranſilis, & hoc tranſile, pen. corr. ([illegible]) Palmes relictus, alios tranſiliens. Plinius libro 17. cap. 23. Traducem hunc prætidere ſolebant. Onerari enim vetuſtate melius ducunt tempus vt tranſilem faciant, ſi largiatur craſſitudo, aliàs vtile toros futuri draconis paſci.

Tranſero, tranſeris, pe. cor. (μεταφυτεύω) tranſerere, A trans & ſero, eſt in alium locum ſerere. Statius 2. Sylu. 1.

Vidi ego tranſertos alieno in robore ramos

Altius ire ſuis. Hoc eſt inſitos in aliena arbore.

Transfero, penult. corr. transfers, tranſtuli, penult. corr. tranſlatum, penul. prod. ([illegible]) transferre, De loco in alium locum ferre. Terent. And. 5. 4.

Cur non illam huc transferri iubes? Virg. 1. Æneidos.

-regnúmque à ſede Lauini

Transferet, & longam multa vi muniet Albam.

Auferre & transferre. Cicero ad Atticum lib. 13 271. Totam Academiam ab hominibus nobiliſſimis abſtuli, tranſtuli ad noſtrum ſodalem.

Hoc idem transfero in Magiſtratus Cic. 4. Verr.

Transferre ſemina è terra in terram Varr. 1. de Re ruſt. cap. 39.

Transferri trans Alpes. Cic. pro Quintio. Tollitur ab atriis Liciniis, atque à præconum conceſſu in Galliam Nævius, & trans Alpes vſque transfertur.

Transferre modò in dexteram partem, modò in ſiniſtram. Plinius lib. 9. cap. 29.

Transferre in aliam domum. Cic. 4. Acad. Cur non ſe tranſtulit ad alios, & maxime ad Stoicos?

Ad aliquid faciendum ſe transferre Cic. pro Cluētio. Totúmque ſe ad artes componendas tranſtulit.

Amorem ſuum alteri, vel in alterum transferre. Terent. Adelph. 2. 3. Maledicta, famam, meum amorem & peccatum in ſe tranſtulit. Idem Hecyra 1. 2. Paulatim elapſus Bacchidi, atque huc tranſtulit amorem.

Animum oculóſque ad aliquid transferre. Cic. 4. Verr. 135 Statim ſuſpicione offenſi, ad ea ipſa nomina oculos, animúmque tranſtulimus.

Bella transferre. Ouid 12 Metam.

Calores ſuos aliò transferre. Amores ſuos ad aliam puellam. Propert. lib. 2, eleg. 16.

Cauſſam aliquam aliò transferre. Cic. Lentulo lib. 1. 4.

Cauſſam in proximum annum transferre. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 9.

Crimen in ſe, vel in alium transferre. Cic. pro Seſtio. Gracchum illum ſuum transferendi in nos criminis cauſa occidere cogitarint. Idem Attico, lib. 15 330.

Culpam in alium transferre. Terent. And. 2. 3.

Sed ſi tu negaris ducere, ibi culpam in te transferet. Cicer. 3. Verr. Quid ſi doceo, ſi planum facio, teſte homine nequam, verùm ad hāc rem tamen idoneo, te huius circumſeſſionis tuæ cauſam, & culpam in alios tranſtuliſſe?

Exercitum in Africam transferre Quintil. lib. 3. cap. 8.

Iucunditatem in animum transferre. Cic. 2. de Finib.

Si placet, ſermonem aliò transferamus. Cic. 2 de Orat.

Seruitium tranſlatum Propert. lib. 2 eleg. 11.

Ab oculis ad animum trāſferre. Cic. 1. Offi. Quam ſimilitudinem natura ratióque ab oculis ad animum transferens, &c.

Factum aliquod ad inuidiam & fortunam transferre. Cic. Pæto, lib. 9. 18. Illam Accij ſimilitudinem non modò iam ad inuidiam, ſed ad fortunam transferam.

Nihil eſt enim quod de ſuo genere in aliud genus transferri poſſit. 4 Acad.

Capita aliqua in edictum prouinciale transferre. Cic. 3. Verr. Iterum enim quæro abs te, ſicut modo in illo capite Anniano de mulierum hereditatibus, nunc in hoc de hereditatum poſſeſſionibus, aut ea capita in edictum prouinciale transferre nolueris?

Litteras & literas de tabulis in libros transferre. Cic. 4 Verr. Literæ, ſicutique omnes adſimulatæ, expreſſæ, de tabulis in libros transferuntur.

Iudicia transferre Cic. 3 Ver. Sin abſoluitur, deſinemus nos de iudiciis transferendis recuſare. Transferre iudicia, inquit Budæus, eſt ab vno ordine ad alterum transferre.

In aliam rem transferri. Cic. 4. Acad. Num illa definitio poſſet in aliam rem transferri quamlibet?

Ex quorundam præceptis quædam transferre quæ noſtro inſtituto conuenire videantur. Cic. 1. de Inuent.

Transferre Græcos authores pro Vertere. Quint. lib. 10. cap. 5.

Ad verbum tranſlatum non inuenio. Quint. lib. 7. cap. 5.

In linguam Latinam transferre Plin. lib. 18. cap. 3.

¶ Transferre aliquod verbum dicimur, quum illud à propria ſignificatione in aliam conuertimus. Cicero tranſlationem verborum maxime probat in Orat. Quint. autem, quæ ſint verba propria,

quæque tranſlata, quomodo transferantur, quæ ſit vitioſa tranſlatio, & cui reperta ſit tranſlatio, diffuſè tradit lib. 1. Inſtitut. & lib. 8. cap. 6. Vide tranſlata verba in v a a u r a s.

Verba apertius transferre. Cic. in Orat.

Tranſlatus, pen. prod. {[illegible]} Part. ſiue Tralatus. Cic. 1. Verr. Accuſandi voluntas ad viros fortes, ſpectatóſque homines tranſlata ſit. Idem Attico lib. 16. 333. Hunc tu tralatum in Macrocollum lege in Arcano conuiuis tuis.

Curſu tranſlato vada mutat amnis. Silius lib. 3.

Verba tranſlata. Quint. lib. 1. cap. 5.

Audacius tranſlatum verbum. Quint. lib. 4. cap. 2.

Speciosè tranſlatum. Quint. lib. 2. cap. 5.

Tranſlatio, ſiue Tralatio {[illegible]} Verbale. Plinius lib. 21. cap. 4. Tranſlatione quoque, vt vitis, optimè ocyſſiméque prouenit.

Tranſlatio pecuniarum à iuſtis dominis ad alienos. Cic. 1. Offic. Quare Lucij Syllæ, & C. Cæſaris pecuniarum tranſlatio à iuſtis dominis ad alienos, non debet liberalis videri.

Criminis tranſlatio. Cic. 4. Ver.

Tranſlationes quaſi mutationes ſunt, quum quod non habeas, aliunde ſumas. Cic. 3. de Orat.

Verus verbi tranſlatio, aut inuerſio verborum. Cic. 2. de Orat.

Iam quum fluxerunt plures continuæ tranſlationes, alia planè fit oratio. Itaque genus hoc Græci appellant ἀλληγορίαν, nomine rectè, genere melius ille, qui iſta omnia tranſlationes vocat. Cicero in Oratore.

Verecunda tralatio. Tullius Tironi lib. 16. 17. Nam & doctrina, & domus, & ars, & ager etiam fidelis dici poteſt, vt ſit, quo modo Theophraſto placet, verecunda tralatio.

Tranſlator, tranſlatoris, vel Tralator, pe. prod. {[illegible]} Verb. maſc. Cic. 7. Verr. Verres ille vetus proditor Conſulis, tranſlator Quæſturæ, auerſor pecuniæ publicæ.

Tranſlatitius, Adiectiuum, ſiue Tralatitius, {[illegible]} Quod transfertur, vel tranſlatum eſt. Cælius Ciceroni lib. 8. 5. Noſti enim hæc tralatitia. Cic. Appio lib. 3. 8. Hoc verò ex quo ſuſpicio nata eſt me exquiſiſſe aliquid in quo te offenderam, tralatitium eſt. Id eſt, vulgare, aut affectatum, & aliunde acceſſitum, atque adeò falſum.

Alterum caput eſſe tralatitium de impunitate. Cicero Attico, lib. 3. 65.

Conſtitutio tranſlatitia {[illegible]} Cic. 1. de Inuent. As quò cauſa ex eo pendet, quod non aut is agere videtur quem oportet, aut non cum eo quicum oportet, aut non apud quos, quo tempore, qua lege, quo crimine, qua pœna oportet, tranſlatitia dicitur conſtitutio, quia actio tranſlationis & commutationis indigere videtur. Vetus codex habet tranſlatiua.

¶ Tranſlatitius, pro Leui: quod dicimus *Fait par acquit.* Sueton. in Auguſto cap. 10. Sed aduerſante conatibus ſuis M. Antonio Conſule, quem vel præcipuum adiutorem ſperauerat: ac ne publicum quidem & tranſlatitium ius vlla in re ſibi ſine pactione grauiſſimæ mercedis impertiente, ad optimates ſe contulit, quibus eum inuiſum ſentiebat. Sic tranſlatitiæ cauſæ, pro leuibus, apud eundem in Nerone cap. 7. Celeberrimi patronis non tranſlatitias & breues, ſed maximas pluriméſque poſtulationes certatim ingerentibus. Sic & Tranſlatitium funus apud eundem ca. 33. Britannicum poſtero die raptim inter maximos imbres tranſlatitio extulit funere.

Tranſlatiuus, penultima produ. {[illegible]} Adiectiuum. Idem Cicero 1 de Inuentione, Rurſus nec definitiua cauſa poteſt ſimul ex eadem parte eodem in genere & definitiua eſſe & tranſlatiua.

¶ Tranſlatiuum, & Tranſlatitium, vel vt aliqui loquuntur, Tralatitium. Plin. in epiſt. lib. 9. ep. 4. à fine. Nec tuæ naturæ eſt, tranſlatiua hæc & quaſi publica officia à familiaribus amicis contra ipſorum commodum exigere. Cic. 3. Verr. Sed in re tam viſitata, ſatis eſt oſtendere, omnes antea ius ita dixiſſe: & hoc vetus edictum tranſlatitiúmque eſſe Budæus.

Tranſlatiuè, Aduerb. {[illegible]} Martianus Iuriſconſ. Præuaricatorem eſſe oſtendimus, qui colludit cum reo, & tranſlatiuè munere accuſandi fungitur. Vlpian. in l. j. De iure patronatus. Patronorum querelas aduerſus libertos Præſides audire, & non tranſlatiuè exequi debent. Alij vtrobique legunt tranſlatitiè, quibus accedit & Haloandri Pandectæ quoque Florentinæ ſic habent.

Transfigo, transfigis, transfixi, transfixum, {[illegible]} transfigere, Per medium figere. Plautus Perſa 2. 26.

-ſaucius factus ſum in prælio,
Veneris ſagitta: Cupido cor meum transfixit.

Cic. 2. de Fin. Euelli iuſſit eam quae erat transfixus haſtam.

Telis transfigitur pectora. Lucan. lib. 3.

Transfigere cum armis corpus alicuius. Liu. 1. bel. Pun.

Transfigere gladio aliquem per pectus. Liu. 2. ab Vrbe.

Per aduerſum pectus transfigere. Liu. 6. bel. Pun.

Transfixus. Particip. {[illegible]} Plin. lib. 25. cap. 13. Siccantur pendentes ſuilli, iunco transfixi, quales è Bithynia veniunt.

Clypei transfixi. Silius lib. 10.

Haſta transfixa virum. Virg. 11. Æneid.

Pectus transfixum. Virg. 1. Æneid.

Transfiguro, transfiguras, pen. prod. {[illegible]} transfigurare, In aliam figuram vertere. Sueton. in Claud. Nerone cap. 28. Puerum Sporum exſectis teſtibus etiam in muliebrem naturam transfigurare conatus eſt. Animos iudicum in eum quem volumus habitum formare, & velut transfigurare. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Corpus in ſcorpiones transfigurare. Plin. lib. 9. cap. 31.

Transfigurantur amygdalæ ex dulcibus in amaras. Plinius libro 17. cap. 14.

In plurimas ſimilitudines transfigurari. Plin. lib. 8. cap. 53.

In lupum transfigurari. Plin. lib. 8. cap. 22.

Transfiguratus, pen. prod. Vlpian. in l. Quod tamen. §. Si maſſa. D. Quibus modis vſusfructus amittatur. Ornamentum diſſolutum, aut transfiguratum, extinguit vſum fructum.

Transfiguratio, Verbale {[illegible]} Plinius lib. 7. cap. 55. Aliàs immortalitatem animæ, aliàs transfigurationem, aliàs ſenſum inferis dando.

Transfluo, transfluis, transfluxi, transfluxum {[illegible]} transfluere. Plinius lib. 11. cap. 38. Sanguinem multis non transfluere transfoſſis euenit.

Dies transfluxere. Claud. ad Probinum 26.

Transfodio, transfodis, penul. cor. transfodi, pen. prod. transfoſſum. {[illegible]} transfodere. Ouidius,

Gemino transfodit vulnere pectus.

Liu. 9. bel. Maced. Deinde fugienti, fidémque Pop. Rom. atque eorum qui aderant imploranti latus transfodiſſe. Valer. 6. Argonaut.

-cadit impiger vnà
Inguine transfoſſo clari Taolantis alumnus.

Transformo, transformas {[illegible]} transformare, In aliam formam mutare. Virg. 4. Georg.

Omnia transformat ſeſe in miracula rerum.

Diætas transformare. Vlpian. in l. Si cuius rei. §. Sed ſi ædium. D. de vſufructu.

Membra transformat in iuuencos. Ouid. 10. Metam.

Faciem ſuam transformare. Ouid. 1. Faſt.

Ad naturam alicuius transformari. Quintil. lib. 1. cap. 2. Maxima pars eloquentiæ conſtat animo: hunc affici, hunc concipere imagines rerum, & tráſformari quodammodo ad naturam eorum de quibus loquimur neceſſe eſt.

Transformis, & hoc transforme, {[illegible]} Quod quamcunque formam recipit, ſiue in formas diuerſas transformatur.

Corpora transformia. Ouid. 8. Metam.

Transforo, transforas, penultima correp. transforaui, penult. produ. transforare. Seneca 2. de Beneficiis, Gladius idem & ſtringit & transforat.

Transfreto, transfretas, penultima correpta, {[illegible]} transfretare, Trans fretum ire. Plin. in Paneg. Remiſque transfretare obſtantia freta.

Transfugio, transfugis, penult. corr. transfugi, penult. prod. transfugitum. penult. corr. {[illegible]} transfugere, De loco ad locum fugere. Plaut. Milit. 9.

Nam illius oculi, atque auris, atque opinio, transfugêre ad nos.

Ad hoſtes transfugere. Plaut. Epid. 2.

Pulſi illa ad hoſtes transfugêre. Liu. lib. 2.

Ab afflicta amicitia transfugere. Cic. pro Quintio, Fateris ſe non bellè dicere, non ad voluntatem loqui poſſe, non ab afflicta amicitia transfugere, atque ad florentem aliam deuolare.

Transfugium, transfugij {[illegible]} Profugium vel defectio. Plin. de Viris illuſtr. 8. Gabios per Sextum filium ſimulato transfugio, in poteſtatem redegit. Liuius 2. bel. Punic. Simul vt quo longius ab hoſte receſſiſſet, transfugia impeditiora leuibus ingeniis eſſent. Tacitus lib. 18. Nihil eorum Vitellianos fallebat, crebris vt in ciuili bello transfugiis.

Transfuga, transfugæ, pen. corr. maſc. gen. {[illegible]} Qui transfugit, & ad hoſtes deficit. Liu. lib. 5. Deinde metuens, niſi Conſulum iuſſu, & ignaris omnibus iret, deprehenſus fortè à cuſtodibus Romanis retraheretur vt transfuga, fortuna tum vrbis crimen affirmante, Senatum adit.

Transfuga ad Græcos. Plin. lib. 29. cap. 1.

¶ Transfuga non ſolùm (ait Paulus Iuriſc. De captiuis, l. Poſtliminium.) is accipiendus eſt, qui aut ad hoſtes, aut in bello transfugit, ſed & qui per induciarum tempus ad eos, cum quibus nulla amicitia eſt, fide ſuſcepta transfugit.

Non omnia illum transfugam auſum eſſe Senatui dicere. Cice. 2. de Diuinat.

Amnis transfuga. Stat. 1. Sylu. 2. Alpheum intelligit, qui per ſubterraneos meatus in Siciliam peruenire dicitur ad Arethuſam cuius amore captus eſt.

Transfumo, transfumas, penultima producta. {[illegible]} transfumare. Statius 6. Thebaidos.

Compreſſæ transfumat anhelitus iræ.

Transfundo, transfundis, transfudi, transfuſum, penult. producta {[illegible]} transfundere, De vaſe in vas fundere. Cato, Vbi dies triginta præterierint, transfunditoin ita relinquito vſque ad vindemiam. Colum. lib. 12. cap. 12. Deinde quum ſæpius eam in alia vaſa transfuderint. Lucan. lib. 8.

Suas laudes ad alterum transfundere, per tranſlationem. Cic. Dolabellæ, lib. 9. 14. Libentius omnes meas, ſimodò ſunt aliquæ meræ laudes, ad te transfuderim.

Amorem ſuum in aliam transfundere. Cic. 2. Philip. Omnem ſe amorem abieciſſe illinc, atque in hanc transfudiſſe.

Transfuſus, penultima producta. Participium. Plin. lib. 33. cap. 6. Deinde vas, in quo turbida transfuſa ſunt, apertum linteo per noctem relinquitur, &c.

Transfuſio, Verbale {[illegible]} Plin. lib. 34. cap. 18. Lauatur in linteis raris, in aqua cœleſti, ſeparatúmque terrenum transfuſione, cribratúmque teritur.

Tranſgredior, tranſgrederis, pen. corr. tranſgreſſus ſum, {[illegible]} pen. corr. Tranſire, & potiſſimùm de iis qui nauigaſſent, & de nauibus dicitur. Liu. 2. ab Vrbe, Inde in Latinam viam tranſuerſis tramitibus tranſgreſſus. Cicer. 1. de Diuinat. Qui quum tabernaculum vitio cepiſſet imprudens, quòd inauſpicato pomœrium tranſgreſſus eſſet, comitia Conſulib. rogandis habuit.

Tantum tranſgreſſus ſum. Cic. Appio, lib. 3. 8.

Alpes tráſgredi. Brutus Ciceroni, lib. 11. 10. Hæc cùm audiſſem & iam in itinere eſſem, committendum nondum putaui, prius vt alpes tranſgrederer, quàm quid iſtic ageretur, ſcirem.

Rheno tranſgreſſus. Tacit. lib. 12.

In contrarias ſedes tranſgredi. Plin.lib.2.cap.83.
In partes tranſgreſſus eſt. Tacit.in vita Agricolæ.
Ad accuſandum tranſgrediens Fortunatus,&c. Tacit.lib.16.
In vniuerſum fame eſt tranſgreſſa. Tacit.in vita Agricolæ.
Tranſgredi aliquem, per tranſlationem, pro ſuperare. Plin.lib.7. cap.25, Idem ſignis collatis quinquagies dimicauit: ſolus M. Marcellum tranſgreſſus, qui vndequadragies dimicauerat.

Tranſgreſſio, Verbale {[illegible]} Gallorum tranſgreſſio. Cic. in Piſonem, Cuius ille imperio non Alpium vallum contra aſcenſum tranſgreſſionémque Gallorum. Id eſt, tranſitum.
Tranſgreſſio apud rhetores dicitur quum ab ea ſententia, quam propoſuimus, connectimus ſermonem ad aliquam perſonam aut rem, aut fortunam,& tanquam perſonam appellamus. Cicero 3 de Orat. Eſt etiam gradatio quædam, & conuerſio, & verborum concinna tranſgreſſio.
Tranſgreſſio eſt quæ verborum perturbat ordinem peruerſione aut tranſiectione. Author ad Heren.lib.4.

Tranſiacio, tranſiacis, pen.cor. tranſieci, pen.prod. tranſiactum, tranſiacere. Solinus cap.65, Indorum nemora in tam proceram ſublimantur excelſitatem, ut tranſiaci ne ſagittis quidem poſſint.

Tranſigo, tranſigis, penul. corr. tranſegi, penul. prod. tranſactum, {[illegible]} tranſigere, Ex trans & ego: Tranſire, ſeu vltra ducere. Valerius 6. Argonaut.
-læuum per luminis orbem
Tranſigitur: teneræ linquuntur vulnere malæ.
Tranſegit pectora mucro. Silius lib.4. Hoc eſt penetrauit.
Gladio ſeipſum tranſegit. Tacit. lib.14.
¶ Tranſigere vitã {[illegible]} Ducere,& præterire. Salluſt. in Catilina, Sed multi mortales dediti ventri atque ſomno, indocti, incultíque, vitam ſicuti peregrinantes tranſegere.
Æuum tranſigitur venatibus. Silius lib.3.
¶ Tranſigere {[illegible]} Perficere, abſoluere. Plaut. Amph.9, Nunc hanc inchoatam tranſigam comœdiam. Terent. And.5.6, Intus tranſigetur, ſiquid eſt quod reſtet.
Vnumquodque tranſigere, expedire, abſoluere. Cic.1.Verr.
Multitudinem rerum vno tempore tranſigere. Cic.1.de Inuent.
¶ Tranſigere {[illegible]} conuenire, concordare, paciſci. Cic.5. Verr. Summittebat iſte Timarchidem qui moneret eos, ſi ſaperent vt tranſigerent.
Non deerant quidẽ qui neque tranſigi volebant. Cæl.Cic.lib.8.ep.
Per nummum hoc quod erat tam leue, tranſigere potuiſti. Cic. pro Roſcio Comœdo.
Me abſente omnia cum illis tranſigi malo. Cic. Att. lib.13,295.
Cum aliquo tranſigere qualibet conditione. Cic. pro Roſc.Com. Abhinc annis quindecim defundi mea quæ eſt Roſcium pro ſua parte cum Fluuio tranſegiſſe. Idem pro Quintio.
Cum priuatis non poterat tranſigi minore pecunia. Cicero Attico lib.4.86.
Negotium tranſigere, Perficere, abſoluere. Cic.2.Philipp. Negotium tranſegiſſes, niſi ille ſe ſub ſcalas tabernæ librariæ coniecisſet.
Cum aliquo trãſigere atque decidere. Cic. pro Roſ. Am. Ego hæc duo quæro primùm quo ratione Næuius ſuſceptũ negotiũ non trãſegerit, hoc eſt cur bona quæ ex edicto poſſidebat, non vendiderit.
Controuerſiam tranſigere. Cic. Attico lib.1.8, Nos longo interuallo viſeris, Acutilianam controuerſiam tranſegeris.
Verbo tranſigere. Cicero 6. Ver. Tametſi iandudum erro, qui tam multa de emptionibus ſcribo faciam, & quæram verum emeris, & quomodo & quanti emeris: quod verbo tranſigere poſſum.
Pro ſociis tranſigere. Cic. pro Roſcio Comœdo. Qui pro ſociis tranſigit, ſatiſdat neminem eorum poſteà petiturum.
Tranſactum eſt. Brutus ad Ciceronem in epiſtolis ad Brutum.16. De Cæſare verò quod fieri potuit, ac debuit tranſactum eſt: neque iam reuocari in integrum poteſt.
Tranſectum putabant Herbitenſes: quum iſte, Quid de horreo, inquit,& Docimo amiculo meo? Cic.5.Verr.

Tranſactus, Participium {[illegible]} Terent. Adelph.2.4.
Ego iam te tranſacta conuortam me domum cum obſonio.
Res tranſactæ & præteritæ. Cic.4.Tuſc. Quid, quum iam in rebus iam tranſactis & præteritis orationes ſcribimus, num irati ſcribimus?
Partes tranſactæ. Cic.2.de Orat. Sed hoc tamen cecidit peropportunè, quòd tranſactis iam meis partibus ad Antonium audiendum veniſtis.
Facta tranſacta omnia, Prouerbiale eſt, inquit Donatus, in id negotij, de quo nihil ſuperſit ad agendum. Terent. And.1.5.

Tranſactor, Verb. {[illegible]} Qui tranſigit. Cic.4.Verr. Qui eſt, id quod ex plurimis teſtibus priore actione didiciſtis, rerum huiuſmodi omnium tranſactor & adminiſter.

Tranſiectus, {[illegible]} pro Traiectus, à Traiicio participio reperitur ſcriptum. Cicero de Vniuerſitate, Iam verò terram altricem noſtram, quæ tranſiecto axi ſuſtinetur, diei noctíſque effectricem,&c.

Tranſiectio, tranſiectionis {[illegible]} Author ad Herenn.lib.4, Huiuſmodi tranſiectio, quæ rem non reddit obſcuram, multum proderit ad continuationes, de quibus antè dictum eſt.

Tranſilio, tranſilis, pen.corr. tranſilui, pen.prod. vel trãſului, tranſultum {[illegible]} tranſilire, Vltra ſalire. Liu.1.ab Vrbe, Vulgatior fama eſt: ludibrio fratris Remum nouos tranſiluiſſe muros. Plaut. Trinc.5,
Per hortum tranſilui ad nos.
Rates tranſiliunt vada. Horat.1 Carm.ode 3.
Munera Liberi tranſilire, Nimium potare. Horat.1 Carm. ode 18.
Tranſilire aliquid, pro Prætereire & tacere. Plin. in Panegy. Quid eſt enim in principatu tuo, quod cuiuſquam prædicatio, aut tranſilire, vel prætermittere debeat? Ouid.1 de Ponto eleg.3.
Rem pulcherrimam tranſilire. Cic.2.Philip. Sed ne fortè multis rebus geſtis, M. Antonij rem vnam pulcherrimam tranſiliat oratio.
¶ Tranſilire aliquid, pro Omittere, & tanquam negligere. Cic.3. de Orat. Id accidere credo, vel quòd ingenij ſpecimen eſt quoddam tranſilire ante pedes poſita,& alia longe repetita ſumere.

Tranſulto, Vide ſuo loco.
Tranſitio, tranſitus. Vide TRANSEO.

Tranſiungo, tranſiungis, tranſiunctum {[illegible]} tranſiungere. Vlpianus in l. Ædiles aiunt. D. De ædilitio edicto. Si mula talis ſit, vt trãſiungi non poſſit, ſi ſana ſit,&c. Idem ait, ſi nata ſit eo ingenio aut corpore vt eleuet iugum non patiatur: ſanã non eſſe. Tranſiungere, eſt in quadrigis loco veterinis mutare: vt mulam temonariam facere, quæ præcedere ſolita eſt: vel dextram facere, quæ ſiniſtra eſſe ſolebat. Budæus. Idem, Pleráque denique carrucarias tales eſſe, vt tranſiungi non poſſint.

Tranſlabor, penult. prod. tranſlaberis, tranſlapſus ſum, tranſlapſum {[illegible]} tranſlabi, Ex trans & labor, compoſitum. Claudianus 1.in Eutrop.
-rapit cœli per inane curium
Diua potens, ſnóque Padum tranſlapſa volatu,
Caſtra ſui rectoris adit.

Tranſlator, Vide TRANSFERO.

Tranſlego, tranſlegis, pen.cor. tranſlegi, pen.prod. tranſlectum {[illegible]} tranſlegere, Perlegere. Plaut. Aſin.13,
Horreſcet ſuo leue, leges quum audiet.
AR. Age quæſo mihi hercle tranſlege. PA. Audin'? AR. Audio.

Tranſluceo, tranſluces, pen.pro. tranſluxi {[illegible]} tranſlucere, Vehementer & clariſſime lucere, perlucere. Plin.lib.6 cap.17, Tam multiplici opere, tam longinquo orbe petitur, vt in publico matrona tranſluceat. Hoc eſt, veſte in publico induatur adeò tenui, vt corpus in ea tranſluceat, & penè nudum appareat. Idem libro 37. cap.11, Quibus modis ex cryſtallo tinguntur ſmaragdi aliæque tranſlucentes.
In liquidis tranſlucet aquis. Ouid.4.Metam.

Tranſlucidus, penult. correp. Adiectiuum {[illegible]} Quod adeò lucet per medium aſpicere liceat. Quintil. lib.8.in Proœm. Similiter illa tranſlucida & verſicolor quorundam elocutio, res ipſas effœminat. Plin.lib.36.cap.8, Probantur quammaximè melleis coloris, in vertice maculoſi, atque non tranſlucidi.

Tranſmarinus, penultima producta, Adiectiuum. {[illegible]} Quod trans mare eſt, vel petitur. Cicero 7. Verrina, Priuatim autem nec proficiſci quoquam potes, nec accerſere res tranſmarinas ex iis locis, in quibus tibi habere, mercari nihil licet. Plautus Moſtel.7.
Ego tranſmarinus hoſpes ſum Diapontius.
Peregrinatio tranſmarina. Quint. lib.7.cap.4.
Tranſmarina vectigalia. Cic.2.de l. Agraria.
Politiſſima doctrina tranſmarina & aduentitia. Cic.3.de Orat.

Tranſmeo, tranſmeas, tranſmeare. Vide meare. Plin. lib.30.cap.11. Præcipuéque febrium medicina placitis eorum renuntiat. Namque & in a t t ſigna digereſcere eam ſole tranſmeante. Idem lib.10.cap.19. Ad quem circuitus non tranſmeant.
Terre maríque tranſmeare. Tacit.lib.12.

Tranſmigro, tranſmigras, pen.corr. {[illegible]} tranſmigrare. Eſt in longinquioris loci domicilium, habitationemve migrare, vt ait Valla lib.5. Liu.5.ab Vrbe, Hanc eandem rem actam eſſe vt Veios tranſmigraremus.

Tranſmigrare, Demigrare. Suetonius in Tiberio.cap.15. Romam reuerſus deducto in forum filio Druſo, ſtatim è Carinis ac Pompeiana domo, Eſquilias in hortos Mecœnatianos tranſmigrauit.
Tranſmitto, tranſmittis, tranſmiſi, pen.pro. tranſmiſſum {[illegible]} tranſmittere, Per medium mittere & ponere. Plaut. Milit. 3, Pérque os elephanti brachium tranſmitteres. Dicitur & Tramitto.
Mors tranſmiſſa per artus. Stat.8.Thebaid.
Tranſmiſit cuſpide pectus, Perforauit. Silius lib.7. Hoc eſt traiicit.

Tranſmittere mare {[illegible]} Tranſnauigare. Cic.2. de Nat. deor. Grues cùm loca calidiora petentes maria tranſmittant, trianguli efficere formam. Idem 5.de Finib. Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria tranſmiſit?
Tranſmittit mari ſupero. Cic. ad Att. lib.9.172.

Tranſmittere, abſolutè, pro tranſire. Cic.1.Philip. Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram, quod eſt promontorium agri Rhegini, venti detuliſſent, ab eo loco conſcendi, vt tranſmitterem. Idem ad Quintum fratrem lib.2.10. Eoſdem aiebant nunciare te prima nauigatione tranſmiſſurum.
Tranſmiſſus trans. Virg.3.Æneidos,
Quin vbi tranſmiſſæ ſteterint trans æquora claſſes.
Tranſmittere in Africam velis. Liu.8 bel.Pun. Cæteráſque, quas adeptus eſſet, multaſſet, ni cum reliquis quinque nauibus Adherbal velis in Africam tranſmiſiſſet.
Tranſmittere curſu campos, Celeriter tranſire. Virg.4.Æneid.
Tranſmittere aliquem, Cum feſtinatione mittere. Plaut. Epid.3. Continuò te orabit vltrò vt illam tranſmittas ſibi. Ibidem, Mihi illam ut tramittas, Pro tranſmittas.
Tranſmittere tectum lapide, hoc eſt Lapidem vltra tectum conicere. Plin lib.28 cap.4.
¶ Tranſmittere bellum, vel aliquod aliud opus alicui: pro Dare prouinciam belli adminiſtrandi. Cic. pro l. Manil. Et quiſquam dubitabit quin huic tantum bellum hoc tranſmittendum ſit, qui ad omnia veſtræ memoriæ bella cõficiẽda, diuino quodam cõſilio natus eſſe videatur.
¶ Tranſmittit Benacus lacus Mincium fluuium: Id eſt dat ei exitum. Plin.lib.9 cap.22.
Tranſmittere exercitum, pro Dare tranſitum exercitui. Liu. lib.1. bell.Punic. Reguli Gallorum capti donis cum bona pace exercitum per fines ſuos præter Ruſcinonem oppidum tranſmiſerunt.
¶ Tranſmittere literas papyrus dicitur quæ bibula eſt. Plin.lib.13 cap.12.

¶Tranſmittere in formas tractam materiam, pro Formare, & in formas redigere. Colum. lib. 7 cap. 8.

¶Tranſmittere menſes aliquot in ſpecu, Hoc eſt tranſigere. Plin. lib. 8 cap. 25.

Tranſmittere tempus, Ducere, conſumere. Plinius epiſtol. 183, Omne hoc tempus inter pugillares ac libellos iucundiſſima quiete tranſmiſi.

Tranſmittere tempus temporibus amicorum. Cicero pro lege Manilia, Omne meum tempus amicorum temporibus tranſmittendam putaui.

Operi tranſmittere noctes, Totas noctes operari. Stat. 3. Theb.

Æuum tranſmiſſum, Ætas præterita. Stat. 1 Sylu. 4.

Aranearum telæ valentiora animalia tranſmittunt. Valer. Max. lib. 7 cap. 2, De Anacharſi. Anacharſis leges aranearū telis comparabat. Nam vt illæ infirmiora animalia retinent, valentiora tranſmittunt: ita his humiles & pauperes conſtringi, diuites & præpotentes non alligari.

Steriles tranſmiſimus annos. Stat. 4 Sylu. 4.

¶Tranſmittere diſcrimen, Euadere. Plin. epiſt. 164.

¶Tranſmittere hereditatem alicui, Transferre, relegare. Plinius epiſt. 171. Idem in Paneg. 13. An S.P.Q. Romani exercitus prouinciis, ſociorum tranſmiſſuras erat, ſucceſſorem è ſinu vxoris acciperet?

Tranſmittere vitā per obſcuram, Viuere ſine fama. Senec. epiſt. 19.

¶Tranſmittere, Præterire, tacere. Silius lib. 7,

Haud fas Bacche tuos tacitum tranſmittere honores.

Obliuio tranſmiſit eam ſententiam. Tacit. lib. 20.

Silentio tranſmittere. Tacit. lib. 20.

¶Tramittere, pro Tranſmittere. Cic. ad Attic. lib. 16. 334, Quum à Leucopetra profectus (inde enim tramittebam) ſtadia circiter ccc. proceſſiſſem.

Tranſmiſſus, huius tranſmiſſus, pro traiectu, ſeu traiiciendi ſpatio. Cæſar lib. 5. bel. Gal. Pari ſpatio tranſmiſſus, atque eſt à Gallia in Britanniam.

Tranſmiſſio, Verbale {διάπλευσις} Cic. ad Attic. lib. 4. 86, O nauigationem amandam, quam mehercule ego valde timebam, recordans ſuperioris tuæ tranſmiſſionis.

Tranſmontanus, pen. prod. Adiect. {ὑπερόριος} Qui vltra montes habitat. Liu. 9. bel. Maced. Subactis eis Apenninum omnibus, tum tranſmontanos adortus: in his & Friniates Ligures erāt quos non adierat C. Flaminius, omnes Æmilius ſubegit.

Tranſmoueo, tranſmoues, pen. cor. tranſmoui, tranſmotum, penult. prod. {μετακινέω} tranſmouere, De loco in alium locum mouere. Terent. Eunuch. 3 1,

Labore alieno magnam partam gloriam

Verbis ſæpe in ſe tranſmouet, qui habet ſalem

Qui in te eſt. Hoc eſt, attribuit ſibi gloriam. {

Tranſmotus, pen. prod. Particip. {μετακινηθείς} Tacitus lib. 13. Quippe Syria tranſmotæ legiones.

Tranſmuto, tranſmutas, pen. prod. {μεταλλάττω, μεταβάλλω, μεταποιέω, μεταμείβω, μεθαρμόζω} tranſmutare. Lucret. lib. 2,

Summa atque ima locans, tranſmutans dextera læuis.

Fortuna tranſmutat incertos honores. Horat. 3. Carm. ode 29.

Tranſnato, tranſnatas, pen. corr. {ὑπερνήχομαι} tranſnatare, Vltra natare, natando tranſire. Liu. Magonem cum equitatu flumen tranſnataſſe, &c. Idem 1. bel. Pun. Ipſi cetris ſuperpoſitis incubantes flumen tranſnatauere. Plin. lib. 6. cap. 27, Vnum genus ei piſcium eſt, idque tranſcurrentis non miſcetur alueo, ſicut nec è Tigri piſces in lacum tranſnatant.

Tranſno, tranſnas {ὑπερνήχω} tranſnare, Vltra nare. Cic. in Somnio, Ex his ipſis cultis, notiſque terris num aut tuum, aut cuiuſquam noſtrum nomen vel Caucaſum hunc quem cernis, tranſcendere potuit, vel illum Gangem tranſnare? Horat. 2. Serm. Saty. 1,

-ter vncti

Tranſnanto Tyberim ſomno quibus eſt opus alto.

Tranſnomino, tranſnominas, pen. cor. {μετονομάζω} tranſnominare, nomen commutare, vel inuertere, aut immutare. Sueton. de claris Grammat. Lucius Craſſitius genere Tarentinus, ordinis libertini, cognomine Paſicles, mox Panſam ſe tranſnominauit.

Tranſnumero, tranſnumeras, pen. cor. {ὑπεραριθμέω} tranſnumerare, Vltra numerare. Author ad Heren. lib. 4, Puer qui iam bene hominis patrem nouit, Tu illi plures mittas oportet, inquit, ſi hodie vis tranſnumerari.

Tranſpadanus, pen. prod. Adiect. {ὑπὲρ τὸν πάδον} Qui trans Padum habitat. Cic. ad Attic. lib. 5. 98, Marcellus ſedendi cauſa, & ſi ille Magiſtratum non geſſerit, erat tamen trāſpadanus. Idem ad Caninium Salluſt. lib. 2. 16, Quod autem meum erat proprium vt clerus tranſpadanis vti negarem, id etiam populo ſe remiſiſſe ſcribit. Catullus in Egnatiam 37.

Tranſpicio, tranſpicis, pen. cor. tranſpexi, tranſpectum {διορῶ} tranſpicere. Lactan. de opific. Dei. cap. 8. Per oculorum membranas ſenſus illa qui dicitur mens, ea quæ ſunt foris, trāſpicit. Ibidem, Si quis vellet tranſpicere per cicutam, &c.

Tranſpicior, Paſſiuum. Lucret. lib. 4,

Quod genus illa foris, quæ verè tranſpiciuntur.

Tranſpectus, huius tranſpectus {διόρασις} Lucret. lib. 4,

Ianua quum per ſe tranſpectum præbet apertum.

Tranſpono, tranſponis, pen. prod. tranſpoſui, tranſpoſitum, pen. cor. {μετατίθημι} tranſponere, Notæ ſignificationis. Gell. lib. 12. cap. 1, Arborem in locum alium tranſpoſitam.

Copias tranſponere. Iuſtinus lib. 25. Quum copias Cherroneſu tranſpoſuiſſet. Hoc eſt, per Cherroneſum in Græciam tranſportaſſet atque traiiciſſet.

Tranſporto, tranſportas, {μετακομίζω} trāſportare. De loco in locum portare. Cic. ad Attic. lib. 14. 103, Quid quas Annius tranſportauit? Eidem lib. 7. 135, De pueris in Græciam tranſportandis tum cogitabam, quum fuga ex Italia quæri videbatur.

Carina tranſportari. Martial. lib. 13.

¶Copias tranſportare vel exercitum: pro Traducere, quum nauigio per mare ducitur exercitus. Cn. Magnus Marcello Lentulo in epiſt. ad Attic. lib. 8. 161, Reliquæ copiæ omnes Brunduſium cogerentur, & inde Dyrrhachium tranſportarentur. Cicero in Piſonem, Tu Prouinciam Macedoniam in quam tantum exercitum tranſportaſſes, ſine vllo milite reliquiſſe? Virg. 6. Æneidos,

Ne ripas datur horrendas, nec rauca fluenta

Tranſportare prius, quàm ſedibus oſſa quierunt.

¶Tranſportare, pro Deportare in exilium. Senec. lib. 1. de Clemen. Quas ciuitates funditus exciodi, quas tranſportari, quibus eripi libertatē, quibus dari oporteat, mea iuriſdictio eſt. Suet. in Auguſto, cap. 65. Agrippam nihilo tractabiliorem, imò in dies amentiorem in inſulam tranſportauit.

Tranſquietus, penult. prod. Adiect. {ὑπερήσυχος} Id eſt, Valde quietus. Plaut. Merc. 22,

Ego iſtum in tranſquieto loco ſiſtam, ne time.

Tranſrhenanus, penult. producta, Adiectiuum {πέραν τοῦ ῥήνου} Qui trans Rhenum habitat. Plinius lib. 19. cap. 1, Iam quidem & tranſrhenani hoſtes. Cæſar 5 bel. Gall. Germanóſque tranſrhenanos ſolicitare dicebantur.

Tranſtrum, ſing. num. Perſ. Saty. 5,

-tibi toto cannabe fulto

Cœna ſit in tranſtro.

Tranſtra, tranſtrorum, neutri generis, pluralis numeri {θρᾶνοι, ζυγά, ἑδώλια} Sunt tabulæ ſuper quas ſedent remiges, inquit Feſtus. Cæſar 3. belli Gallici, Tranſtra ex pedalibus in altitudinem trabibus, confixa clauis ferreis, digiti pollicis craſſitudine. Ouidius 14. Metamorphoſeos,

-& incuruæ formabant tranſtra carinæ.

Conſidere tranſtris. Virg. 3 Æneid.

Nouare tranſtra. Virg. 5. Æneid.

¶Tranſtra, Tigna quæ tranſuerſa à pariete in parietem porriguntur, authore Feſto. Vitruuius lib. 4. cap. 2, Trabes ſupra columnas & paraſtatas, & antas ponuntur, in contignationibus tigna & axes, ſubiectis: ſi maiora ſpatia ſunt, columen in ſummo faſtigio columinis, vnde & columnæ dicuntur, & tranſtra & capreoli, ſi commoda, columen & canterij prominentes ad extremam ſubgrundationem.

Tranſtyberinus, pe. prod. Adiect. {ὑπερτιβέριος} Qui trans Tyberim in vrbe habitat. Martial. lib. 1,

Non es, crede mihi, quid ergo? verna es.

Hoc quod Tranſtyberinus ambulator.

Tranſueho, tranſuehis, tranſuexi, tranſuectum {διακομίζω} tranſuehere, Vltrà vehere, ſiue id ratibus in mari, ſiue curru per terram fiat. Salluſt. in Iugurtha. Ex eo numero Medi & Perſæ & Armenij cum nauibus in Africam tranſuecti, proximos noſtro mari loco occupauere. Plin. lib. 8 cap. 6, Tranſuecti ratibus. Claud. 2. Paneg.

Tranſuehitur Tuſcos, Apenninúſque vola:u

Stringitur.

Tempus tranſuectum eſt. Tacit. lib. 18.

Tranſuectio, Verbale. {διακομιδή} Cicero 1. Tuſculan. Dic quæſo, num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus, Cocyti fremitus, tranſuectio Acherontis, mento ſummam aquam attingens ſiti enectus Tantalus?

Tranſuectio eſt, quum equites ſolenniter recenſentur. Eam Fabius Maximus inſtituit. Liuius lib. 9. in fine, Ab eodem Fabio inſtitutum dicitur, vt equites idibus Quintilibus tranſueherētur. Tranquil. in Auguſto cap. 38, Et quum turmas frequēter recognouit, poſt longam intercapedinem reducto more tranſuectionis. Sed neque detrahi quenquam in tranſuehendo ab accuſatore paſſus eſt, quod fieri ſolebat. Valer. lib. 2 cap. de inſtitutis antiquis.

Tranſuerbero, tranſuerberas, penult. corr. tranſuerberaui, tranſuerberatum {περονάω} tranſuerberare, Transfigere. Cicero Mario lib. 7. 1, Præclara beſtia venabulo tranſuerberatur? Et Liu. 8 bel. Maced. Hi verò non vulnerabantur, ſed tranſuerberatis ſcutis pleríque inter ſe conſerti hærebant. Virg. 11. Æneidos,

-cuius apertum

Aduerſi longa tranſuerberat abiete pectus.

Tranſuerſus, Adiect. Quod obliquo contrarium eſt. Colu. lib. 2, Sed in arando maximè obſeruandum eſt vt tranſuerſus mons ſulcetur. Liuius 1. ab Vrbe. Inde ſubito exorti Romani tranſuerſam inuadunt hoſtium aciem. Horat. de Arte,

-incomptis illinet atrum

Tranſuerſo calamo ſignum.

Auferre tranſuerſum, Vide aufero.

Fortuna tranſuerſa incurrit. Cicero de Claris Oratoribus, In te intuens Brute, doleo, cuius in adoleſcentiam, per medias laudes quaſi quadrigis vehentem, tranſuerſa incurrit miſera fortuna Reipublicæ.

Fulmina tranſuerſa volant per imbres. Lucret. lib. 6. 43.

Tranſuerſa itinera. Liu. 3 ab Vrbe.

Tranſuerſa verba, pro malè compoſitis. Senec. epiſt. 115.

Tranſuerſa motio. Cicero de Vniuerſitate, Tunc ea alterius naturæ motione tranſuerſa, in eiuſdem naturæ motum incurrentia, &c.

Tranſuerſum digitum, aut vnguem diſcedere, frequenter eſt apud Ciceronem, pro eo quod eſt quàm minimo ſpatio. vt 4. Acad. Ab hac regula mihi non licet, tranſuerſum, vt aiunt, digitum diſcedere. Idem ad Atticum lib. 13. 277, In omni vita ſua quenque à recta conſcientia tranſuerſum vnguem non oportet diſcedere. Sunt illa quidem minus figurata, ſed tamen prouerbialia, quæ loquitur Plautinus Euclio in Aulularia 4,

Si tu hercle ex iſthoc loco digitum tranſuerſum, aut vnguem latum exceſſeris. Hæc Eraſmus.

Tranſuerſum agere. Trāſuerſus agi dicitur, qui vi & impetu quodam

dam ab inſtituto deflectitur. Ita Laberius mimus apud Macrobium libro Saturnalium ſecundo, cap. 7. Curſum fortunæ tranſuerſum vocat. Hunc enim C. Cæſaris benignitas inuitauit, vt eques Romanus & ſenex prodiret in ſcenam. In prologo igitur queritur præter animi ſui ſententiam eò Cæſaris authoritate fuiſſe compulſum.

Neceſsitas, inquit, cuius curſus tranſuerſi impetum
Voluerunt multi effugere, pauci potuerunt,
Quo me detruſit penè extremis ſenſibus? &c. Ita qui præceps in ferrur, tranſuerſus rapi dicitur. Ductum apparet à nauigantibus, qui ſecundo vento, recto curſu feruntur. flatu aduerſo, tranſuerſum aguntur. Eraſmus.

Ferre corpus alicuius tranſuerſum. Lucret. lib. 4.
Tranſuerſa, aduerbialiter poſitum, Virg. 5. Æneid.

Mutati tranſuerſa fremunt. Tranſuerſa, hinc atque hinc. Eſt autem aduerbium factum de nomine. Idem eclog. 3.

Nouimus & qui te tranſuerſa tuentibus hircis. Sub. riſere. Id eſt, veſtram turpitudinem indignantibus, Seruius.

In tranſuerſum poſitus. Plin. lib. 16. cap. 42.
De tranſuerſo, Vide o a præpoſitionem.
Ecce tibi è tranſuerſo. Cic. 4 Acad.
E tranſuerſo cadere Plaut. Pſeud. 14.

Tranſuerſarius, Adiectiuum, Quod in tranſuerſum ponitur. Cæſar 2. bel. Ciuil. Vbi autem ſpatium inter muros aut imbecillitas materiæ poſtulare videretur, pilæ interponuntur, tranſuerſaria tigna iniciuntur quæ firmamento eſſe poſſint. Vide Cratitius in CRATES.

Tranſuerto, tranſuertis, träſuerſi, tranſuerſum, träſuertere. Firmia. li. 6. cap. 15. Mentis leuitate inſtabiles faciet iſta coniunctio, eorûmque conſilia hac atque illac varia cogitatione tranſuertet, ne animus eorum aliquando vnius conſilij ratione vtatur.

Tranſulto, tranſultas, {[illegible]} tranſultare, Ex trans & ſalio compoſitum. Plaut. Capt. 11.
Tu tranſultas, ego miſer vix aſto præ formidine. Alij legunt inſultas. Liu. 3. bel. Pun. Nec omnes Numidæ in dextro locati cornu, ſed quibus deſultorum in modum binos trahentibus equos inter acerrimam ſæpe pugnam in recentem equum ex feſſo armatis tranſultare mos erat.

Tranſumo, tranſumis, pen. prod. tranſumpſi, tranſumptum, {[illegible]} tranſumere. Ex alio ſumere. Stat. 3. Theb. 59.
-lachrymas non pertulit vltra
Belli potens: haſtam leuat tranſumit, & alto
(Haud mora) diſſiluit curru, &c. Hoc eſt, Mars haſtam quam dextra manu geſtabat, transfert in ſiniſtram. Vnde quæ ex primis tabulis tranſcripta ſunt, ſolennitate iuris adhibita, dicuntur tranſumpta. Et actus ipſe tranſumptio.

Tranſumptio, tranſumptionis. f. g. {[illegible]} Figura eſt apud Rhetores, quam Græci [illegible] vocant, quum rem ex alio ad alium tranſmouemus. Demoſthenes, Quum bellum Phocenſe cóflatum eſſet, & non per me, nondum enim ego ad Remp. acceſſeram. Cic. Referrum Tribunitiis legibus exhauſtum: à quibus ſit, ipſi ſciunt.

Tranſuo, tranſuis, tranſui, tranſutum, pen. prod. {[illegible]} tranſuere, Ex trans & ſuo, S, abiecta. Col. lib. 6. cap. 5. Media pars deſcripti orbiculi eadem ſubula tranſuitur: & facto foramine prędicta radicula inſeritur. Apud Celſum lib. 7. cap. 7. de pilis palpebrarum, Deinde ſi plures pili ſunt, neceſſe eſt longum tormentum quum toties acus tranſuet, magnam inflammationem moueat.

Tranſuolo, tranſuolas, pen. corr. {[illegible]} tranſuolare, Ad aues pertinet. Plin. lib. 10. cap. 29. Perdices non tranſuolant Bœotiæ fines in Attica. Item lib. 9. cap. 8. De delphinis, Tantáque vi exiliút, vt plerúnque vela nauium tranſuolent. Luc. lib. 4.
Et conturbari vocem dum tranſuolat auras. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.
¶ Tranſuolare, Celeriter ire. Liu. 3. ab Vrbe, Eques inter viridinea peditum tectus, ſe ad equos recipit: tranſuolat inde in partem alteram ſuis victoriæ nuntius.

Alpes tranſuolare Aſinius Ciceroni, lib. 10. 31.
Tranſuolans animum cogitatio. Plin. lib. 7. cap. 12.
¶ Tranſuolare, pro Transfugere poſuit Plaut. in Epid. 1.
Mulciber credo arma fecit, quæ in bello habuit Stratippocles.
Tranſuolauerunt ad hoſtes.

Tranſuolito, tranſuolitas, pen. corr. tranſuolitare, Frequentatiuum. Lucret. lib. 1.
Inter ſepta meant voces, & clauſa domorum Tranſuolitant.

Trauolo, trauolas. Varro lib. 4. de ling. Latin. Trua, quod trauolat ea aqua.

Trapes, trapetis, pen. prod. maſc. gen. {[illegible]} Vel trapetum, trapeti, Mola oliuaria, vt ait Seruius. A [illegible], voluo, ſiue verto. Cato de Re ruſtica cap. 18. Trapetibus locum dextra & ſiniſtra. Virgil lib. 2. Georg. Venit hyemps, teritur Sicyonia bacca trapetis. Columella lib. 12. cap. 50. Oleo autem cóficiendo molæ vtiliores ſunt quàm trapetum, quàm canalis & ſolea.

Trapetus, trapeti, m. g. idem {[illegible]} Cato de Re ruſt. cap. 22. Trapetus emptus eſt in Sueſſano nummis quadringentis. Idem cap. 12. Trapetos quinque.

Trapetum, quo oleæ teruntur, ita accommodari præcipit Cato, vt ſtatuatur ad libellam æquatum, ne quid faſtigij, ne quid decliuitatis habeat. ſed vt æquato ſitu & planitie perlibrata poſitum ſit. Id enim librare eùm dicit intelligit. Vide plura apud eundem.

Trapeta funibus ſuſpenſa, apud Vlpianum in l. Sed addes. §. 1. D. Locati & conducti, Intelliguntur molæ oliuariæ non volubiles nec verſatiles, ſed quæ in altum tollebantur, & ad frangendam oleam demittebantur, eoque funibus opus erat ad eam ſuſpendédam. Col. Suſpenſa mola oleum frangito.

Trapeza, trapezæ {[illegible]} Menſa ſeu tabula qua argétarij vtûtur.

Trapezita, trapezitæ. pen. prod. maſ. gen. {[illegible]} Menſarius, Plaut. Cap. 4. Act. 1. ſcen. 2. in fine.
- ſubducam ratiunculam
Quantillum argenti mihi apud trapezitam ſiet.

Trapezophoron, ri, pe. co. vel Trapezophorus, {[illegible]} Ci. ad Gal. li. 7. 24. Quòd tibi deſtinarat trapezophorô, ſi te delectat, habebis. Vbi interpres, Trapezophorum ſignum erat ſacerdotis cuiuſdam huius nominis, qui cum alio Coſmo nomine omnia ſacra Mineruæ adminiſtrabat. Author Suidas. Apud verò Iulium Pollucem lib. 10. ſic legitur, Licet porrò menſam in qua pocula reponuntur, Tetrapum dicere, aut etiam Monopum: vel ſi quis ambitioſè ea nouis quidem abſtineat, Trapezophorum, veluti qui menſam geſtet. Hæc Pollux. Proinde Cœlius lib. 7. cap. 12. carpens Ciceronis interpretem ſic ait, Ego verò trapezophorum intelligo apud Ciceronem, ſtatuam quæ poculorum menſam ſuſtineret. Quod etiam intellexiſſe puto Iuuenalem. Satyr. 3.
Lectus erat Codro Procula minor, vrceoli ſex
Ornamentum abaci, necnon & paruulus infrà
Cantharus, & recubans ſub eodem marmore Chiron.
Trapezophoron, Paulus in l. 3. §. 1. D. De ſupellec. legata. Supellectili legata hæc continentur, menſæ, trapezophora, delphica, ſubſellia, &c.

TRAPEZVS, Trapezuntis {[illegible]} Cappadociæ ciuitas libera, & vaſto monte clauſa, vt author eſt Plinius lib. 6. cap. 4. Hanc patriam habuit Georgius Trapezuntius, magnus in omnibus illuſtribus doctrinis homo, qui ad extremam ſenectutem, omnium & Græcarum & Latinarum literarum oblitus eſt. *Treb. Zonde* hodie vocatur, & eſt Imperium. Alij proferunt vulgò *Trapezunda*.

Traſenna, Vide TRANSENNA.

TRASIMACHVS, pe. cor. {[illegible]} qui princeps inueniendi numeros in oratione fuit, teſte Cicerone in Oratore. Idem de Clar. Orat. Tum Leontinus Gorgias, Traſymachus, Chalcedonius, &c.

TRASYMENVS, pe. pro. {[illegible]} Lacus in agro Peruſino, Vnde & hodie vocatur *Lacus Peruſinus*. teſte Blondo in Italia illuſtrata, iuxta quẽ Hannibal Flaminiũ Conſulem cum XXIII Romanorum milib. interfecit, & ſex millia cepit. Meminit huius Plin. lib. 2. cap. 84. Ibidẽ ca. 107. Reperitur apud authores, Traſymenũ lacum arſiſſe totũ. Cic. pro Roſ. Amer. Multos cæſos nõ ad Traſymenũ lacũ ſed ad Seruiliũ vidimus. & de clar. Orat. meminit. Dictus eſt hic lacus Traſymenus à Traſymeno puero formoſiſſimo, Tyrrheni filio, quẽ Agylla Nympha eius amore capta rapuiſſe dicitur in eum lacũ, vt docet Silius à principio lib. 5. Fuit autem ea Roman. clades in planitie inter Menium & Cretum iacente, quam Sanguinaria riuus ex Menio monte manans, interſecat, & in Traſymenum conditur. Is habet ab ortu villam inſtar oppidi, Tuorum dictam: ab occaſu fauces, quibus clauſus fuerat Flaminius: à meridie Traſymenum. Non ita procul locus eſt: vbi caſtrametatus fuerat Annibal, quæ vallis Romana dicitur. Eſt & oſſaria vicus. ab oſſium dicta multitudine verſus Cortonam à Traſymeno tribus paſſuum millibus diſtans.

Traſymenus, adiectiuum {[illegible]} Ouid. 6. Faſt.
Sunt tibi Flaminius Traſymenáque littora teſtes.
Buſta Traſymena. Silius lib. 11.
Vada Traſymena. Silius lib. 11.

Trauio trauias, {[illegible]} trauiare, Tranſire. Lucret. lib. 4.
Qualia ſunt vitri ſpecies quæ trauiat omnis. Idem lib. 6.
Incolumiſque venit per res, atque integra tranſit
Multa: foraminibus liquidis quia trauiat ignis,
Multáque perfringit. Trauiare, quaſi trans ſiue per alia corpora ſibi viam facere.

Trauolo, Vide in TRANSVOLO.

Traulus trauli, m. g. {[illegible]} Antiquum vocabulum ſignificans balbum, aut eum qui cum difficultate loquitur. Lucret. lib. 4.
Magna atque immanis [illegible], plenáque honoris,
Balba loqui non quit, [illegible] muta pudens eſt. [illegible] Græcis, balbutio Latinis. Hinc traulíſmus Balbutientia oritur.

TREBATIVS {[illegible]} Iuriſconſultus, Ciceronis familiaris, vt perſpicere licet ex familiaribus epiſtolis.

TREBIA {[illegible]} Subalpinæ regionis fluuius, iuxta Dertonem ciuitatem (author Strabo lib. 5.) clade Romanorum ab Annibale accepta inſignis. Eſt & Trebia Celtiberorum ciuitas, quæ pars eſt Hiſpaniæ. Inde Trebellicum vinum dicimus.

TREBIATES, Vmbriæ populi in quarta regione Italiæ, quorum meminit Plinius lib. 3. cap. 14. Iidem & Trebiani dicuntur. Suet. in Tib. Iterum eo cenſente, vt Trebianis legatam in opus noui theatri pecuniam ad munitionem viæ transferre concederetur, obtinere non potuit.

TREBONIVS {[illegible]} cum Bruto & Caſſio tertius coniurauit contra Cæſarem in Aſia, deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit, vt narrat Cicero in Philippicis.

TREBVLA, pen. cor. {[illegible]} oppidum fuit haud longè ab Vrbe, vt ſcribit Plinius. Et olim Trebulanis ciuitas data fuit. Hinc caſei Trebulani dicti ſunt. De quibus Martial. lib. 13. Prope Trebulanos ſunt & alij populi, nomine Trebani, authore Plinio lib. 3. cap. 15. vel Trebiani. Suetonius in Tiberio, Iterum eo cenſente, vt Trebianis legatam, &c.

Trecenti, trecentæ, trecenta, {[illegible]} A ter & centum, Adiectiuũ plurale, pro ter centeni. Cic. 2. de Finib. Trecentoſque eos quos aduxerat Sparta, quũ eſſet propoſita aut fuga turpis, aut glorioſa mors, oppoſuit hoſtibus. Plaut. Perſa,
Trecentis verſibus tuas impurittias loqui nemo poteſt.
Cateræ trecentæ cohibent Pirithoum. Horat. 3. Car. ode 4.

Trecenties {[illegible]} Catull. in Iulium Cæſar. 27. Ducenties comeſſet aut trecenties.

Treceni, trecenæ, trecena, pen. prod. {[illegible]} quod tamen quidam Triceni ſcribunt, plur. Liu. 1. bel. Maced. Attalus Trecenos tantum milites in præſidium, Rhodi quatriremem vnam ex claſſe, quum ad Tenedum ſtaret, miſerunt. Alij legunt Trecentos. Idem 8 ab vrbe, Scribebantur autem quatuor ferè legiones quinis millibus peditum equitibus in ſingulas legiones trecenis.

Trechedipnum, n. g. Iuuenal. Saty. 3.

Ruſticus ille tuus ſapit trechedipna Quirine. Trechedipna gymnaſticæ veſtes, quæ à curſu nomen habent, & cœna vt perſtringat poeta Romanos actitet, qui tam dediti fuerant Græcis exercitationibus, vt illi propè vitam & ſpiritum ducere viderentur, ad eáſque tanquam ad cœnam currerent: qua veſte etiam eſuritores fortaſſè Græculi ad cœnam guſitantes vti ſolebant. Hæc eſt Turnebi opinio, & vera. Trechedipni, apud Plutarchũ in Sympoſiacis appellantur, qui licèt appetitores & ambientes alienas cœnas, in mora tamen erant cæteris conuiuis, tardius accedentes: vt per contrarium Trechedipni videantur dicti. Ceſſatoribus enim celeritas tribuitur. Vide Rhodiginum lib. 17 cap. 24. & Caleagninum.

Tredecies, aduerbium {[illegible]} pro Ter decies Cic. 5. Verr. Tu ex pecunia publica H-S tredecies ſcribam tuum permiſſu tuo quum abſtuliſſe fateare, aliquam tibi vllam defenſionem putas eſſe?

Treis, in Accuſatiuo plurali pro Tres, Vide v n. t a.

Tremo, tremis, mui {[illegible]} tremere, pe. co. Cõmoueri, ſeu agitari ſignificat, A ſimilitudine vocis: quę fit quum valdè quis commotus eſt, tremula auditur. Eſt autem tremere propriè corporum ſolidorum quum propter frequentem commotionem ita agitantur & concutiuntur, vt ſtare loco neſciant. Hinc fit vt tremor pro rigore accipiatur, quanquam hoc illo maius ſit, præſertim in febribus. Plaut. Aſin. 7. Non places, pro monſtro extemplò eſt, quando qui ſudat, tremit. Terent. Eunuch. 1 2.

-totus Parmeno

Tremo, horreóque, poſtquam aſpexi hanc. Cic. 2. de Orato. Huius generis eſt plenus Næuius: & iocus eſt familiaris, Sapiens ſi algebit, tremet.

Montibus inſolitis tremuerunt Alpes Virg. 1. Georg.

Frondes tremuerunt vento. Ouid. de Nuce.

Tellus tremuit longo cum murmure. Ouid. 4. Faſt.

Tremit artus, figuratè, pro Artus tremunt. Virg. 3 Georg.

Stare loco neſcit, micat auribus, & tremit artus. Accuſatiuus eſt pluralis, quaſi diceret, tremit membra.

Tremere oſſa pauore Hor. 2 Ser. Sat. 7. Synecdoche eſt.

Et corde & genibus tremit. Horat. 1. Carm. ode 23

Animo tremere Cicero ad Quint. frat. lib. 3. 1. Quid ſi tibi bellum aliquod magnum & periculoſum adminiſtranti prorogatum imperium viderem, tremerem animo. Hoc eſt maximopere timerem, tralatione ſumpta ab iis qui quum timent, maximè tremunt.

Toto pectore tremere. Cic. 4. Tuſc.

Iræ tremuere. Silius lib 7.

Caſmo tremente. Mart lib. 1.

Seruiliter tremere. Quint. lib. 1. cap 11.

¶ Tremere, cum accuſatiuo. Liu. lib. 2. belli Pun. In ea ciuitate, in qua Magiſtrum equitum virgas ac ſecures Dictatoris tremere atque horrere ſoliti ſunt.

¶ Tremere, Timere. Virg. 1. Æneid.

Hic aliud maius miſeris, multóque tremendum.

Tremens. Participium {[illegible]} Virg. 5 Æneid.

-ſed tarda trementi Genua labant.

Horrens & tremens. Cic. in Piſonem.

Timidus & tremens. Cic. in Piſonem.

Bos tremens procumbit humi. Virg 5 Æneid.

Fruſta animalia trementia, Hoc eſt, Adhuc palpitantia. Virgilius 1. Æneid.

Genæ trementes, Virg. 4 Æneid.

Haſta tremens. Virg 2 Æneid.

Lingua trementi dictum, Ouid. 4 de Ponto, eleg 10.

Ore tremente loqui. Ouid 3. de Ponto, eleg 1.

Oſcula trementia. Lucan. lib. 2.

Tela trementia. Ouid. 12. Metam.

Vox tremens. Cic. Qu. frat. lib 3. 18. Homo vndique actus & quũ à me maximè vulneraretur, non tulit, & me trementi voce exulem appellauit.

Tremendus {[illegible]} Propter quod quis tremere debet.

Viſúque auditúque tremendos. Stat. 10. Thebaid.

Nefas tremendum. Valer 2. Argon.

Regem tremendum adiit, Plutonem. Virg 4. Georg.

Tumultu tremendo ruens Iuppiter. Horat 1. Carm. oda 16.

Tremebundus, Adiect. {[illegible]} Tremens. Mart. lib 9. Cic. pro Domo ſua, Aut ſi dixit aliquid verbis hæſitantibus, poſtémque tremebũda manu tetigit, certè nihil ritè, nihil caſtè, nihil more, inſtitutóque perfecit.

Humus tremebunda nutat. Valer. 6. Argon.

Membra tremebunda Ouid. 4. Metam.

Vox tremebunda. Author ad Heren. lib. 3.

Tremebundior, Comparatiuum {[illegible]} Columel. lib. 10.

Candidus effetæ tremebundior vbere porcæ.

Tremiſco, tremiſcis {[illegible]} tremiſcere, Tremore concuti: interdum etiam timere. Virg 3 Æneid.

Sonitúmque pedum, vocémque tremiſco.

Mota tremiſcere. Ouid. 7 Metam.

Tonitru tremiſcunt ardua terrarum. Virg 5. Æneid.

Ad omnem ſtrepitum tremiſcere. Ouid 14. Metam.

Tremefacio, tremefacis, pen. corr. tremefeci, pen. prod. tremefactum, {[illegible]} tremefacere, tremorem incutere Cic. 1. de Diuin.

Antequam ſe grauido tremefecit corpore tellus. Ex poëta.

Tremefacere aliquem. Virg 6. Æneid.

Tremefacta libertas, Concuſſa. Cic. 2. Offic. Quamuis enim demerſæ ſint leges alicuius opibus, quamuis tremefacta libertas, emergunt tamen hæc aliquando aut iudiciis tacitis, aut occultis de honore ſuffragiis. Legitur & timefacta.

Quies tremefacta Stat. 1. Achil.

Pectora tremefacta Virg 2 Æneid.

Polus tremefactus nutu. Ouid. 2. Faſt.

Tellus tremefacta. Virg. 10. Æneid.

Tremor, tremoris, pen. prod m. g. {[illegible]} Ipſa commotio Virg. 2. Georg.

Vnde tremor terris, qua vi maria alta tumeſcant

Obicibus ruptis. Cic pro Flacco Tamen id quod dixit, quanto cum pudore, quo tremore & pallore dixit?

Albus tremor pallere faciens. Perſ. Saty 3.

Gelidus tremor per oſſa cucurrit. Virg 2. Æneid.

Horridus tremor quaſſat artus Senec. Troade, 3.

Occultus tremor ſobrius peſtis. Silius lib. 17.

Subitus tremor Ouid 3 Metam.

Vagus errat per artus tremor Senec. Herc. Oetæo, 6. 2.

Incidit tremor manibus. Horat 1 epiſt. 17.

Inuaſit me tremor, Ouid. 14. Metam.

Percurrit corpora tremor. Virg 3 Georg.

Præpedit oſſa tremor. Ouid. epiſt. 14.

¶ Tremor ſtellarum, pro ſplẽdore, quòd tamen earum ſit quodammodo tremulum, cuius etiam rei cauſam philoſophi inueſtigare conantur. Lucret.

Dum tremor eſt clarus, dum cernitur ardor earum. Turnebus.

Tremulus, pen. corr. Adiectiuum {[illegible]} Quod valde tremit. Terent. Eunuc. 2 3

Incuruus tremulus, labiis demiſſis. Plin. lib. 20. cap. 9. Ideò paralyticis & tremulis dari iubet.

Artus tremuli. Lucret. lib 3.

Arundo tremula Ouid. 2 de Arte.

Cantus tremulor. Horat 4 Carm ode 13.

Cometa tremulus. Cic. 1 de Diuin.

Vidiſti, & claro tremulos ardore cometas. Ex poëta.

Dextra tremula Ouid. 5. Faſt.

Flamma tremula. Cic 2. de Nat. deor. -pedibúſque tenerus

Magno leo tremulam quatiens è corpore flammam.

Fletus tremuli. Propert. lib. 1 eleg. 5.

Frigus tremulum. Cic. in Arato. 8.

Tum ſiaum tremulo quatietur frigore corpus.

Fulgore tremulo micantes oculi Ouid. 2 de Arte.

Gradu tremulo venit ægra ſenectus. Ouid. 4. Metam.

Gutture tremulum. Cic 1 de Diuin.

Haud modicos tremulo fundens è gutture cantus. Ex poeta.

Horrore tremulo moueri. Ouid. 9. Metam.

Iaculum tremulum Ouid. epiſt. 4.

Ignes tremuli. Lucret. lib. 4.

Lumen tremulum Virg 7. Æneid.

Manus tremula. Mart. lib. 12.

Mare fit tremulum, tenui quum ſtringitur aura. Ouid. epiſt. 11.

Paſſo tremulo venit hyems horrida. Ouid. 15. Metam.

Riſus tremulus, Totum corpus concutiens. Lucret. lib. 2.

Viulatus tremuli. Stat. 5. Sylu 5

Vox tremula. Claud. 1. in Eutrop. Lucr lib. 2.

Trepidus, pen corr. Adiect. {[illegible]} Pauidus, metuens, timens, Feſtus, Trepit, vertit: vnde trepido, & trepidatio: quia turbatione mens vertitur. Liu. 2. ab Vrbe, At verò Curia mœſta ac trepida ancipiti metu.

Trepida res, Dubia, & ob hoc timorem inducens. Liu. 1. ab Vrbe, Tullus in re trepida duodecim vouit Salios, fanáque Pallori, & Pauori. Horat 3. Carm ode 2.

Trepidi rerum ſuarum, incerti. Virg 12. Æneid. 588. Seruius, Neſcientes quid agant, ignari auxilij. Liu. 6 bel. Macedon. Meſſenij ſine reſponſo dimiſſis legatis, mouerũt bellum: trepidíque rerum ſuarum, &c. Virg 12. Æneid.

Exoritur trepidos inter diſcordis ciues.

Admiratione & metu trepidus. Tacit. lib. 5.

Spe trepidus. Lucan. lib. 7.

Formidine trepidus. Virg 9. Æneid.

¶ Trepidus, Feſtinus: quòd qui timẽt, feſtinẽt greſſus. Virg 3. Æn.

Hic me, dum trepidi crudelia limina linquunt.

Immemores ſocij vaſto Cyclopis in antro

Deſeruere. Seruius, Trepidi, feſtini: vt per timorem, non per odium relictus fuiſſe videatur. Idem. 4 Georgic. Idem 3. Æneid. & 4.

¶ Trepidæ acies, Vide acies.

Carina trepida. Lucret. lib 3. Trepidam vocat propter timorem illorum qui inſidebãt: aut trepidam, id eſt, celerem.

Certamen trepidum. Horat 1. epiſt. 20.

Curſus trepidus. Virg 4. Æneid.

Trepidi equi. Ouid. epiſt. 15.

Fuga trepida. Ouid. 1. Triſt. eleg 9.

Manus trepida. Virg 12. Æneid.

Mentes trepidæ. Lucan. lib. 1.

Metus trepidus. Ouid. 3. Triſt. eleg 1.

Noctes trepidæ. Stat. 9. Thebaid.

Nubes trepidæ Stat. 12. Thebaid.

Os trepidum Ouid. 5. Metam.

Rotæ trepidæ. Valer. 3 Argonaut.

Terror trepidus. Lucret. lib. 5.

Tumultus trepidus. Virg 8. Æneid.

Vrbe trepida Lucan. lib. 3.

Vultus trepidi Ouid. ad Liuiam.

Trepidè, pen corr. Aduerbium, {[illegible]} Celeriter, & quaſi per timorem. Liu. 10. ab Vrbe Nam & ſtatiua trepidè deſerta fuerunt.

Trepidulus, pen., pen. cor. Adiectiuum diminutiuum, {[illegible]} Gel. lib. 2 cap. 29 Pulli trepiduli circumſtrepere. Plautus Perſa. 24.

Trepidula vt graphicè decet.

Trepido, trepidas, pen. corr. {[illegible]} trepidare, Metu concuti, timere Terent. Eunuc 5 6,

Quid eſt quod trepidas? ſatiſne ſaluæ? dic mihi. Cic. 3. de Orat.

At Romanus homo, tamen, etſi res bene geſta eſt,

Corde ſuo trepidat.

Trepidare & concurſare. Cæſar 5 bell. Gall. Terent. Hec. 3. 1.
Trepidari ſenio, curſari ſurſum prorſum.
Metu trepidare. Virg. 6. Æneid.
In dubiis trepidare periclis. Lucret. lib. 3.
Mens trepidat metu. Horat. 2. Carm. ode 19.
Pectus mihi trepidat. Id eſt, palpitat. Perſius ſaty. 3.
Paſſim trepidatur in vrbe. Silius lib. 17.
Vaſtis trepidatur in agris. Silius lib. 4.
¶ Trepidare, Feſtinare. Virg. 4. Æneid.
Dum trepidant alæ, ſaltúſque indagine cingunt. Hor. 2. Car. ode 4.
Cuius octauum trepidauit ætas claudere luſtrum.
Greſſus trepidant. Seneç. Hippol. 7.
¶ Trepidare, Tumultuari præfeſtinatione. Liu. lib. 3 bell. Punic.
Trepidante tota ciuitate ad excipiendũ Annibalem viſendúmque.
Trepidans, pen. corr. Participium, {[illegible]} vt Fuga trepidans. Lucanus lib. 3.
Alius trepidantibus effugit. Ouid. 7. Metam.
Corda trepidantia bello. Virg. 4 Georg.
Linguis trepidantibus vlulat. Catul. de Berecynth. 58.
Mœnia trepidantia. Silius lib. 1.
Trepidanter, Aduerbium, {[illegible]} Timidè. Sueton. in Claud. Cæſare, cap. 49. Quod vt ſenſit, trepidanter effatus, &c.
Trepidanter & timidè agere. Cæſar 1. bel. Ciuil.
Trepidatio, Verbale, {[illegible]} Cic. pro Deiotaro, Num quæ trepidatio? num qui tumultus?
Inſana trepidatio. Liu. Decad. 4. lib. 1.
Facere trepidationem. Liu. 3. ab Vrbe.
Inicere trepidationem, Vide inicio.
Trepondo, {[illegible]} indeclinabile. Quint. lib. 1. cap. De virt. & vitiis orat. Nam dua & tre & pondo diuerſorum generum ſunt barbariſmi. At dupondo & trepondo vſque ad noſtram ætatem ab omnibus dictum eſt & rectè dici Meſſala confirmat.
Tres, {[illegible]} & hæc tria plur. num. Numerale nomen. Virg. eclog. 8.
Necte tribus nodis ternos Amaryllis colores.
Trium literarum homo, Id eſt fur, quòd tres in ea dictione tantùm ſint literæ. Plaut. Aulul. 9.
Tribus verbis, Id eſt breuiter. Plaut. Mil. 14. Idem Trinum. 13.
Pau, te tribus verbis volo.
Tredecim, pen. corr. {[illegible]} Indeclinabile nomen numerale.
Treſuiri, treſuirorum, {[illegible]} Idem quod triumuiri, de quibus ſuo loco Plaut. Amphit. 4.
Quid faciam nunc ſi treſuiri me in carcerem compegerint.
Treſsis, huius treſſis, {[illegible]} Trium aſſium Perſius Saty. 5.
-non treſſis agaſo. Cic. Attic. lib. 5. 108. Mancipia venibant Saturnalibus treſſis. In antiquis codicib. legitur Tareis.
TREVIRI, ſiue Treuiri, pen. cor. {[illegible]} Galliæ Belgicæ populi, vetuſti ſanè, noménque retinentes, nec priſtinæ cedentes famæ: apud quos inſignis olim cognoſcendarum cauſarum populi Rom. curia, Treuirorum cognominata, cuius in Floriano meminit Vopiſcus. Sunt autem inter Belgas in confinibus Germaniæ, finitimi Neruiis, Menapiis, Eburonibus, Rhemis, Mediomatricibus, id eſt Metenſibus, & Rheno fluuio, vſq; in põtem quo Cæſar traiecit exercitũ, quæ pars eſt nũc Colonienſis diœceſis Ferè autẽ omnes Treuiri Germanica lingua vtuntur, & niſi exercitu coacti imperata non faciebant. Nam ciuitas propter Germaniæ vicinitatem, quotidianis exercita bellis, cultu & feritate non multum à Germanis differebat. Cæſar 2. bel. Gall. Et legati ab Heduis & Treuiris veniebant. Singulari numero vſus eſt Lucan. lib. 1.
Tu quoque lætatus conuerti prælia Treuir.
¶ Treuiri etiam dicebantur, qui & Triumuiri. Hoc ſatis indicat Ciceronis iocus ad Trebatium lib. 7. epiſt. 13. ſub finem. Treuiros, inquit, vites cenſeo: audio capitales eſſe: mallem auro, argento, ære eſſent. ſed aliàs iocabimur. Quo in loco Treuiri, & capitales, in ambigui genere ſunt poſita. nam quum videatur monere illum, qui tum in Gallia eſſet cum Cæſare, vt vitet Treuiros Galliæ populos, qui capitales bellicoſíque ſint: ludit cùm in Treuirorum, tum in capitalium verbo. Erat enim Romæ magiſtratus, Triumuiri capitales: qui etiam Treuiri dicebantur. Sed quoniam hoc ipſum Triumuirûm nomen iterum in ambiguo poni poterat, quum eſſent etiam apud Romanos Triumuiri pecuniæ cudendæ: quos ita inſcribebant, A. A. A. F. F. hoc eſt, Auro, Argento, Ære, Flando, Feriundo, vt in nummis antiquis hodieque viſitur, iocatur iterum in hoc verbo, ludítque Cicero belliſſimè, addens, Mallem Treuiros iſtos eſſe pecunioſos, quàm bellicoſos: vt Cæſare eos vincente, tu diteſceres. Itaque infert, Mallem eſſe Treuiros auro, argento, ære, quàm ſcilicet capitales. Triumuiros autem Treuiros ſolitos dici, Liuius ſatis locuples teſtis eſſe poteſt Decad. 4. lib. 10. 115. Colonia Grauiſcæ eo anno deducta eſt in agrum Hetruſcum de Tarquinienſibus quondam captum. quina iugera agri data. Treuiri deduxerũt. C. Calphurnius Piſo, P. Claudius Pulcher, C. Terentius Iſter. Sic legit Bembus. meus tamen Liuius habet Triumuiri. proinde conſulendi ſunt veteres manu ſcripti.
Triambi, inquit Feſtus, dicebantur, qui terni ex proſcenio loquebantur.
Triangulus, trianguli, pen. corr. {[illegible]} Figura tres angulos habens, quam Græci [illegible], vocant. Cicer. 2. de Natura deor. Grues quum loca calidiora petentes maria tranſmittant, trianguli efficiunt formam. Idem 2. de Diuin. Quum autem in eam ipſam partem orbis venerint, in qua ſit ortus eius qui naſcetur, aut in eam quæ coniunctum aliquid habeat, aut conſentiens, ea triangula illi & quadrata nominant.
Triangulus ager. Colum. lib. 5. cap. 2.
Forma triangula. Celſ. lib. 7. cap. 15 tit. 2.
Triangularis, & hoc triangulare, pen. pro. {[illegible]} Quod trianguli formam refert: vt Triangularis agri forma, apud Colum. lib. 5. cap. 2.
Triarii, triariorum, {[illegible]} Genus militum, qui quales fuerint omnium, lucidiſſimè explanat Liu. 8 ab Vrbe his verbis, Poſtremò in plures ordines acies inſtruebãtur. ordo ſexagenos, ſiue vt alij legunt, ſexcenos milites, duos centuriones, vexillarium vnum habebat. Prima acies haſtati erant, manipuli quindecim, diſtantes inter ſe modicum ſpatium: manipulus leues vicenos milites, aliã turbam ſcutatorum habebat. Leues autem, qui haſtam tantùm geſſáque gererent, vocabantur. Hæc prima frons in acie, florem iuuenum pubeſcentium ad militiam habebat. Robuſtior inde ætas totidem manipulorum, quibus principibus eſt nomen. hos ſequebantur ſcutati omnes inſignibus maximè armis. hoc triginta manipulorum agmen, antepilanos appellabant, quia ſub ſignis iam alij quindecim ordines locabãtur, ex quibus ordo vnuſquiſque tres partes habebat: earum vnamquamque primum pilum vocabant: tribus ex vexillis conſtabat vexillum centum octoginta tres (vt alij ſex) homines erant. Primum vexillum triarios ducebat, veteranum militem ſpectatæ virtutis: ſecundum rorarios minoris roboris ætate factiſq; ac: tertium accenſos, minimæ fiduciæ manum. Eo & in poſtremam aciem reiiciebantur. Vbi his ordinibus exercitus inſtructus eſſet, haſtati omnium primi pugnam inibant. Si haſtati profligare hoſtem non poſſent, pede preſſo eos retrocedentes, in interuallo ordinũ principes recipiebant. Tum principum pugna erat, haſtati ſequebantur. Triarij ſub vexillis conſidebant: ſiniſtro crure porrecto, ſcuta innixa humeris, haſtas ſubrecta cuſpide in terra fixas, haud ſecus quam vallo ſepta inhorreret acies, tenentes. Si apud principes quoque haud ſatis proſperè eſſet pugnatũ, a prima acie ad triarios ſenſim referebantur. Inde rem ad triarios rediſſe, quum laboratur, prouerbio increbuit. Triarij conſurgentes vbi in interualla ordinum ſuorum principes & haſtatos recepiſſent, extemplò compreſſis ordinibus velut claudebant vias: vnóque continente agmine, iam nulla ſpe poſt relicta, in hoſtem incedebant. Id erat formidoloſiſſimum hoſti, quum velut victos inſecuti, nouam repentè aciem exurgentem, auctam numero cernebãt. Hactenus T. Liuius, cuius ex verbis ſatis arbitror liquere prouerbium, Rem ad triarios rediiſſe, dici, quum eò periculi res redacta eſt, vt extremo conatu, ſummíſque viribus ſit enitendum, & ad ſuprema confugiendum conſilia: quibus ſi nihil proficiatur, iam nihil reliquum eſſe videatur vnde ſubſidium ſperare poſſis. Item Vegetius de Re militari, lib. 2. declarat poſt omnes acies ſolere collocari triarios, omni armorum genere inſtructos, qui genu poſito ſubſidebant: vt ſi primam aciem vinci contigiſſet, ab iis integrato prælio victoria repararetur. Modeſtus in libello De vocabulis rei militaris, Sextus, inquit, ordo poſt omnes à firmiſſimis & ſcutatis, & omni genere armorum munitis, bellatores tenebat, quos antiqui triarios appellabant. Hi vt requieti & integri acrius inuaderent hoſtes, poſt vltimas acies ſedere conſueuerunt, & ſiquid in primis ordinibus accidiſſet, de eorum viribus reparatiua ſpes tota pendebat. Flauius Vopiſcus in vita Firmi imperatoris, indicat robuſtiſſimũ quemque militem in triarios allegi ſolitum, docens eum neruis robuſtiſſimis fuiſſe, hoc argumento, quòd triarium quoque vinceret. Hactenus ex Eraſmo. Varro, Triarij dicti ſunt, quod in acie tertio ordine extremis ſubſidio ponerentur. Plaut.
Agite nunc, ſubſidete omnes quaſi ſolent triarij.
TRIARIVS, triarij {[illegible]} Magnus orator, cuius meminit Cice. de claris Orat. Me quidem admodum delectabat etiam Triarij in illa ætate plena literatæ ſenectutis oratio, quanta ſeueritas in vultu, quantum pondus in verbis, quàm nihil non conſideratum exibat ex ore. Tum Brutus Torquati & Triarij mentione commotus, vtriuſque enim eorum admodum dilexerat. Næ ego inquit (vt omittã cetera quæ ſunt innumerabilia) de duobus iſtis cùm cogito, doleo nihil tuam perpetuam authoritatem de pace valuiſſe: nam nec iſtos excellentes viros, nec multos alios præſtantes ciues Reſp. perdidiſſet. Idem Attic. lib. 4. 86. Scaurum Triarios reum fecit.
TRIBALLI {[illegible]} Epiri populi, Dardanis oppoſiti, & Mœſiæ gentibus, vt ſcribit Plin. lib. 4. cap. 1. Vide TRALLI.
Tribas, tribadis, pen. cor. f. ge. {[illegible]} Mulier quæ in ſexum ſuum libidinem exercet. [illegible] idem valet quod frico, tero. Tribades itaque dici poſſunt Latinè fricatrices, de quibus Iouenal Satyr. 6.
Inque vices equitant, Vt altera ſcilicet alteram ineat. Hoc libidinis portentum luculentiſſimè deſcribit Martialis libro primo, epigrammate in Baſſam tribadem. Id ſceleris primò inſtituiſſe dicũtur Leſbiæ mulieres. Vnde apud Ariſtotelem [illegible] id agere eſt. Talis fuit Sappho, vt ipſa fatetur: & propterea dicitur ab Horatio libro 1. epiſt. 20 Maſcula Sappho.
Tribrachus, tribrachi, pen. cor. maſc. gen. {[illegible]} Pes tribus ſyllabis breuibus conſtans. à [illegible], tres: & [illegible], breuis, vt Dominus. Vide Terentianum de octo pedibus triſyllabis.
Tribula, tribulæ, vel tribulum, tribuli, pen. corr. {[illegible]} Genus vehiculi, quo frumenta in area teruntur. Virg. 1. Georg.
Tribulaque trahæque, & iniquo pondere raſtri. Varro 1. de Re ruſt. cap. 52. E ſpicis in aream excuti grana: quod fit apud alios iumentis iunctis ac tribulo: id fit è tabula lapidibus aut ferro aſperata, quo impoſito auriga, aut pondere grandi trahitur iumentis iunctis, vt diſcutiat e ſpica grana. Col. A tero, teris fit tribulum, quaſi terbulum, ſicut ab infundo, infundis, infundibulum.
Tribularium {[illegible]} Locus vbi tribulæ reconduntur, vt eſt apud Columellam.
Tribulo, tribulas, pen. corr. {[illegible]} tribulare, Tribula, aut alio quouis inſtrumento comminuere. Cato de Re ruſt. cap. 23. Si indideris de frutum, aut marmor, aut reſinam, dies viginti permiſceto crebro, tribulatóque quotidie.
¶ Tribulare, torquere, & anguſtiis afficere. Verbum factum ab anguſtiis & dolore illorum, qui tribulum ferri calce terunt.
Tribulis, Vide TRIBVS.
Tribulus, tribuli, pen. corr. maſc. gen. {[illegible]} Spinæ genus à ſemine triangulari dictum: vel quod cuſpidatum trifariam ferat. Ouidius 5. Metam.
-lolium tribuliqua fatigant Triticeas meſſes. Plin. lib. 21.

cap.27. Nã lollũ & tribulos & carduos, lappáſque non magis quàm rubos, inter frugum morbos potius quàm inter ipſius terræ peſtem numerauerim. Virg. 1. Georg.

¶ Tribuli, Machinulæ ferreæ. Vide MVRAX.

Tribunal, pen. prod. tribunalis, pen. prod. neut. gen. {βῆμα, δικαστήριον} Locus excelſus, in quo reſidebat qui ius tribubus redderet. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. Nullius inopiam ac ſolitudinem non modò illo populari acceſſu ac tribunali, ſed ne domo quidé & cubiculo eſſe excluſam.

Tribunal qua forma fuerit, Vitruuius lib. 5. cap. 1. docet de baſilica Iulia loquens, quam ipſe architectatus erat: in baſilicis enim ferè iura reddebantur. In ea baſilica ædem Augusti fuiſſe dicit, & in ea tribunal. Verba autem eius hæc ſunt, Item tribunal eſt in ea æde hemicycli ſchematis, minore curuatura formatum. Eius autem hemicycli in fronte eſt interuallum pedum quadraginta ſex: introrſus curuatura pedum quindecim: vti eos qui apud magiſtratus ſtarent, negotiantes in baſilica ne impedirent. Quibus verbis Vitruuius ſignificat formam illius tribunalis non ſemicircularem fuiſſe, ſed arcuatam. Non enim iuſti ambitus pleníque centri hemicyclium illud fuiſſe: ſed ita modulatum, vt in fronte, id eſt (vt mathematici dicunt) in chorda, ſex & quadraginta pedes: introrſus verò, id eſt in linea perpendiculari, quę quaſi ſagitta eſt in arcu, quindecim pedes pateret. Si enim iuſtũ, pleníumque hemicyclium fuiſſet: linea hęc perpendicularis trium & viginti pedum eſſet introrſus: quæ media pars eſt diametri. Propterea ſchema vocauit Vitruuius curuatura hemicyclio minore formatum. Ex prædictis apparet magnificum aſpectum tribunalis fuiſſe: nec immeritò maioribus iudicib. aſſignatum. Erat enim tribunal Conſulum, prætorum, Præfecti vrbis, Proconſulum, & præſidum in prouinceis, & imperatoris in caſtris quod ceſpititiũ dicebatur. Plin. in Panegyrico, Decora facies Conſulis: multa poſt ſecula tribunal viridi ceſpite extructũ: nec faſcium tantùm, ſed pilorum ſignorũmque honore circundatum. Subſellia verò (vt in Ciceronis Diuinationem ait Pedianus) ſunt Tribunorum, Triumuirorum, Quæſtorum, & huiuſmodi minora iudicia exercentium: qui non in ſellis curulibus, nec tribunalibus, ſed in ſubſellijs conſidebant. Budæus.

Aurelium tribunal. Cic. Poſt reditum ad Quirites, Ego cùm homines in tribunali Aurelio palàm conſcribi, &c.

Numarium tribunal. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9.

Sublime tribunal. Claud. 1. in Eutrop.

Turpe tribunal. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.

¶ Pro tribunali agere. Cic. Appin, lib. 3. 8 Idque pro tribunali cùm aliquid ageretur, & nonnullis in conuiuijs intelligi potuiſſe.

Citare de tribunali, Vide CITO.

Complere tribunal. Cic. de Claris Orat. Volo hoc oratori contingat, vt cùm auditum ſit eum eſſe dicturum, locus in ſubſellijs occuperetur, compleatur tribunal. &c.

Prætor de ſella ac tribunali pronuntiat. Cic. 4. Verr.

Tribunianus, {Τριβωνιανὸς} (ait Suidas) natione Græcus, cùm omnis religionis contemptor erat, tum verò in primis à Chriſtiana fide abhorrens. Adulator & fraudulentus: vt qui Iuſtiniano principi perſuaſerit mortem eum non oppetiturum eſſe, atque in cælũ cum carne aſſomptum iri. Quæſtor Iuſtiniani fuit, tanta vi ingenij præditus, vt doctrina præſtantiſſimus euaſerit: ac nulli æuo ſuo ſecundus. Cæterùm auaritiæ euſque indulgens, vt ſuum venale ius habendum ſemper duxerit. Nam & leges quotidiè fermè ſordida diuendinatione antiquare identidem ferréque inſtituerat, vt cuique commodum eſſet. Hic quum diu poſt honorem adeptum ſuperuixiſſet, morbo tandem interijt, nihil prorſus moleſtiæ à quoquam vnquam paſſus. Erat enim ſermone blandus, & aliàs lepidus: auaritiæ quoque morbum doctrinæ præſtantia facilè obumbrare poterat. Hæc ad verbum ex Suida.

Tribunus, tribuni, penult. prod. {δήμαρχος, φύλαρχος} à tribus Dictus quod tunc in tres partes diuiſus erat Populus Romanus, & ex ſingulis ſinguli creabantur tribuni. Vel quia tribuum ſuffragio creabantur, inquit Pomponius de Origine iuris. Vel quia (vt Vegetius ait lib. 2. cap. 7.) tribuebant iura militibus.

Appellantur Tribuni: à quibus quum eſſet certum auxilium, ita tamen diſceditur. Cic. pro Quintio.

Seueri Tribuni. Tacit. lib. 5.

Interceſſerunt Tribuni. Vide INTERCEDO.

Petere auxilium à Tribunis. Cic. pro Quintio.

Tribuni etiam vocati ſunt qui Magiſtratum gerebant, vt regum tempore, Tribuni celerum qui centurijs præerant.

Tribunus celerum (inquit Pomponius de Origine iuris, l. Neceſſarium) equitibus præerat, & veluti ſecundum locum à regibus obtinebat: quo in numero fuit Iunius Brutus.

Tribuni militares, ſiue Tribuni militum {χιλίαρχοι} poſteà facti ſunt in caſtris, qui parem ferè cum Conſulibus haberent poteſtatem, & imperatori opponebantur pro militibus. Tribunorum militarium, inquit Aſconius, duo ſunt genera. Alij rufuli dicũtur, qui in exercitu creari ſolent. Alij ſunt comitiati, qui Romæ comitijs deſignãtur. Tribuni militaris officium eſt, vt miles veſte indutus, armis bene munitus, exercitationis vſu & diſciplina eruditus incedat. Olim Tribuni militum conſulari poteſtate promiſcuè ex Patribus ac plebe creati ſunt. Pomponius. De origine iuris, l. Neceſſarium, Quum poſt aliquot annos plebs contenderet cum Patribus, & vellet ex ſuo quoque corpore Conſules creare, & Patres recuſarent, factũ eſt vt Tribuni militum crearentur partim ex plebe, partim ex Patribus conſulari poteſtate: hique conſtituti ſunt vario numero: interdum enim viginti fuerunt, interdum plures, nõnunquam pauciores. Cic. pro Cluent. Lucan. lib. 1. Et cum cõſulibus turbantes iura Tribuni. Macer in l. Officium. D. de re milit. Officium tribunorum eſt, vel eorum qui exercitui præſunt, milites in caſtris continere, & ad exercitationem producere, claues portarum ſuſcipere, vigilias interdum circumire, frumentationibus commilitonum intereſſe, frumentum probare, fraudem menſorum coercere, delicta ſecundum ſuæ authoritatis modum caſtigare, principijs frequenter intereſſe, querelas commilitonum audire, valetudinarios inſpicere.

Tribuni plebis alij fuerunt, qui ſeceſſione plebis à Patribus creati ſunt anno ferè XVII. poſt exactos reges. Pomponius de Origine iuris, l. Neceſſarium, Quum plebs à Patribus ſeceſſiſſet, anno ferè ſeptimo decimo poſt reges exactos, tribunos ſibi in mõte ſacro creauit, qui eſſent plebei Magiſtratus. Tribunis plebis licebat quemcunque vellent, arripere, & in cõcionem productum cogere pro ipſorum iura & poteſtate, vt quibus de rebus eſſet interrogatus, iis de rebus reſponderet. Itaque Tribunus plebis C. Carbo minorem Africanũ, exciſa Numantia redeuntem, ab ipſa in concionem cùm produxiſſet, quid de Tiberij Gracchi nece ſentiret, interrogauit. Vide etiam Cic. ad Attic. lib. 1. epiſt. 11. Tribuni plebis magiſtratũ inibant Nonis Decembr. Conſules & Prætores Calend. Ianuar.

Tribunus ple. quem maiores præſidem libertatis, cuſtodémque eſſe voluerunt. Cic. 2. de Lege Agrar.

Superate furioſam vim vęſani Tribuni plebis. Cicero pro Domo ſua.

Improbus Tribunus plebis. Cic. 4. Acad.

Tribuni ærarij dicti ſunt, quibus attributa erat pecunia quam militib. redderent. Tribuni ærarij (inquit Budæus) hodie dicuntur, quos *generales receptores* vocant. Vide Ærarij tribuni.

Tribunitius, Adie. {δημαρχικὸς} Quod ad Tribunos pertinet. Cic. 3. de Legib. De tribunitia poteſtate taceo.

Actio Tribunitia. Cic. 2. de Lege agrar.

Candidatus Tribunitius. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16.

Mucro Tribunitius. Cic. 3. de legib.

Spiritus Tribunitij. Cic pro Cluentio.

Vis tribunitius. Cic. 13. Philipp.

Tribunatus, pen. prod. huius tribunatus, tribunatui, maſc. g. {δημαρχία} Ipſa Tribunorum dignitas. Cic. de Amic. De C. Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari.

¶ Tribunatus aliud eſt, aliud Tribunitia poteſtas. Sylla Tribunatum non ſuſtulit, ſed Tribunitiam poteſtatem. Romani Imperatores Tribunatum non geſſere, ſed Tribunitiam poteſtatem ſumpſere, vt author eſt Dion. Nam quum plebeiis fas eſſet ſolis Tribunatum gerere, id quo Imperatoribus fuit Tribunatum ſibi vindicare, quum patricij eſſent: poteſtatem tamen vſurpauere.

Fretus ſanctitate Tribunatus. Cic. pro Seſtio.

Auferre Tribunatum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16.

Exutus Tribunatu. Tacit. lib. 15.

Inire Tribunatum, Vide INEO.

Petere Tribunatum ab aliquo. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16.

Tribuo, tribuis, tribui, tributum, pen. prod. {δίδωμι, μερίζω, ἀπονέμω, νέμω} tribuere. Quaſi tributum dare. vnde ſimpliciter pro dare ponitur & exhibere. Plin. in Paneg. Tribuas et ſucceſſorem.

Alicui tribuere aliquid, pro Imputare & attribuere. Cic. Sed hoc beneuolentiæ eius tribuendum eſt Lucret. lib. 2.

Alicui tribuere vt, pro Cõcedere & permittere. Cic. ad Martium, lib. 11. 27 In reliquis officiis cui tu tribuiſti, excepto Cæſare, præter me, vt domum ventitares, horáſque multas ſæpe ſuauiſſimo ſermone conſumeres?

Tribuere & concedere. Cic. 2. de Orat. Tamen huic ipſi multa tribuat & concedat neceſſe eſt.

Alicui tribuere, pro Æſtimare aliquem. Cic. 4. Acad. Quibus ille ſecundum fratrem plurimum tribuebat.

Alicui tribuere ignauiæ. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. Hoc noſtra laus erit illuſtrior, quòd illi tribuebatur ignauiæ.

¶ Authoritatem tribuere. Vide AVTHOR.

¶ Bona tribuere alicui. Ouid. 2. de Arte.

Fidem ſenſibus tribuere. Cic. 1. Acad.

Teſtimonio fidem tribuere. Cic. pro Sylla.

Gratiam inuentori tribue. Cic 4. de Finib. Quod item cùm veſtri faciant, non ſatis magnam tribuunt inuentoribus gratiam.

Honorem. Cic 3. de Finib. 110.

Honorem literis tribuere. Quint. lib. 2. cap. 15.

¶ In duas partes vim loquendi tribuere, Id eſt diſtribuere, Diuidere. Cic. 2. de Finib. Zenonis eſt inquam hoc Stoici, omnem vim loquendi, vt iam ante Ariſtoteles, in duas tribuiam eſſe partes dicere.

In vulgus tribuere. Cic. ad Seruilium, lib. 13. 71. Ego autem tribuo nonnunquam in vulgus, ſed plerunque neceſſitati et huic tempore.

Laudes tribuere alicui. Propert. lib. 3 eleg 24.

Locum alicui tribuere. Quint. lib. 1 cap 3.

Miſericordiam. Cic. Pro Milone. Quid reſtat? niſi vt orem obteſtérque vos Iudices, vt eam miſericordiam tribuatis fortiſſimo viro, quam ipſe non implorat?

Nimium ſibi tribuere. Quintil. lib 1. cap 2.

Nomina deorum tribuere ſibi. Ouid. 6 Metam.

Officium alicui. Marcellus Ciceroni, lib. 4. 11.

Operam Reip. Cic. 2. de diuin. Nunc quoniam de Rep. conſuli cœpti ſumus, tribuenda eſt opera Reip. vel omnis potius in ea cogitatio & cura ponenda.

Palmam menſarum alicui piſci tribuere. Plin. lib. 32. cap. 6.

Pietatem, ſanctitatem, religionem, numini deorum tribuere. Cic. 3. de Nat. deor.

Præmium tribuere. Cic. pro Corn. Balbo. Prop. lib. 4. eleg. 2.

Præmia benemeritis tribuere. Cæſar 8. bel. Gall.

Precibus alicuius aliquid tribuere. Ouid. 1. de Arte.

Primas prato tribuerunt veteres in agricolatione. Colum. lib. 2. cap. 7.

Priores partes alicui. Cic ad Qu. fratrem, lib. 3 20. Tibi iſtius generis in ſcribendo priores partes tribuo quàm mihi.

Silentium orationi alicuius tribuere. Cic pro Cælio.

Suauiloquentiam alicui. Cic. de Claris Orat.

Hominum ſocietatem tueri, & ſuum cuique tribuere. Cic. 1. Offi.

Tantum

Tantum cuique tribuendum eſt, quantum ille quem diligas atque adiuues ſuſtinere poſſit. Cic. de Amic.

Tantum tibi tribuo, quantum mihi arrogo. Cic. Sulpicio lib. 4. 1.

Tempus alicui rei. Cic. 2. Offic. Cui cùm multum adoleſcens diſcendi cauſa temporis tribuiſſem. &c.

Triumphalis alicui tribuere, Vide TRIVMPHVS.

Valetudini aliquid. Cic. 2. Tuſc. Sed nunc quidem valetudini aliquid tribuamus.

Veniam. Quint. lib. 7. cap. 5.

¶ Tributum eſt, Impersonale. Cic. 1. Off. Generi animantium omnium à natura tributum eſt, vt ſe, vitam, corpúſque tueatur. Idem 4. de Fin. Primíque ea omnibus Philoſophis à natura tributum eſſe docuerunt, vt hi qui procreati eſſent, à procreantibus amarentur.

Tributarius, pen. pro. Part. { [illegible] } Ouid. 9. Metam.

Tributio, Verbale { [illegible] } Cic. 1. de Nat. deor. Hanc [illegible] appellat Epicurus, id eſt æquabilem tributionem. Vlp. in l. Procuratoris. D. de tribut. actione. Tributio autem fieri debet pro rata eius, quod cuique debetur.

Tributum, tributi, vide loco ſuo.

Tribus, huius tribus. fœ. gen. { [illegible] } à tributo dando dicta. Vel quòd ager Romanus primò diuiſus in tres partes fuerit, & tres partes populi factæ. Vna Tatienſium à Tatio Sabinorum rege iam amico poſt fœdera. Alia Ramnium, ſiue Ramnenſium à Romulo. Tertia, Lucerum à Lucumone. Varro enim ſcribit Romulum dimicantem contra Titum Tatium, à Lucumonibus, hoc eſt Tuſcis auxilia poſtulaſſe. Vnde quidam venit cum exercitu: cui recepto iam Tatio pars vrbis eſt data. Vnde in Vrbe Tuſcus dictus eſt vicus, ſiue vt aliqui volunt, à Luco, quem aſylum vocauerat Romulus. Ergo in tres partes diuiſus erat populus, adeò vt qui etiam vni præerat parti, tribunus diceretur: & ſumptus dati populo, tributa vocarentur. Sed poſteà aliæ quoque partes vrbis factæ, quæ ſimiliter tribus appellatæ ſunt. nam in ſex partes fuit diſtributa ciuitas: in primos, ſecundóſque Tatienſes, Ramnes, Luceres. Quælibet ex tribubus decem curias continebat, quæ de nominibus Sabinarum appellatæ ſunt. Hæc ex Varrone, Feſto, Plutarcho, & Aſconio. Diſſentit paulùm Liu. lib. 1. 56. ſcribens à Romulo centurias equitum tres fuiſſe conſcriptas, Ramnenſes & Tatienſes & Luceres. Nec videtur exiſtimare totum populum in hos fuiſſe diſtributum, ſed ſolos equites Ibidem 191. ſic ait, Quadrifariam enim vrbe diuiſa regionibus collibúſque, quæ habitabantur partes. Tribus eas appellauit, vt ego arbitror, ab tributo. nam eius quoque æqualiter ex cenſu conferendi ab eodem inita ratio eſt, neque hæ tribus ad centuriarum diſtributionem numerúmque quicquam pertinuere. Columella lib. 5. cap. 1. Tribus dictæ primùm à partibus populi tripartitò diuiſi, quæ tamen nunc multiplicatæ priſtinum nomen poſſident. Cic. 3. de Legib. Deſcriptus enim populus cenſu, ordinibus, ætatibus, plus adhibet ad ſuffragium conſilij, quàm fuſè in tribus conuocatus.

Tribus ex Sabinarum nominibus fuiſſe appellatas, mirum eſt Aſconium memoriæ prodidiſſe. Is enim exponens illud Verrinæ tertiæ, Quinque & triginta tribus, ſic ait, Principio tres fuerunt, Tatienſis vna à Tatio rege, Ramnenſis altera à Romulo, Luceres altera à Lucumone, ſiue Lucretino, ſiue à luco, quem lucum Aſylum vocauerat Romulus. Pòſt de nominibus Sabinarum plures fuere: quibus deprecatricibus parentum bellum maritorúmque finitum eſt. Ad poſtremum triginta & quinque factæ. Obtinuerunt autem nomen aut à tributo dando, aut quia primò tres fuerunt, vnde etiam Tribuni dicti. Hæc Aſcon. Liuius Decad. 1. lib. 1. nomina Sabinarum fuiſſe non tribubus, ſed curiis indita, his verbis teſtatur, Ex bello tàm triſti læta repentè pax chariores Sabinas viris ac parentibus, & ante omnes Romulo ipſi fecit. Itaque quum populum in triginta curias diuideret, nomina earum curiis impoſuit. Id non traditur (quum haud dubiè aliquantò numerus maior hoc mulierum fuerit) ætate, an dignitatibus ſuis virorúmque, an ſorte lectæ ſint, quæ nomina curiis darent.

¶ Tribus eaſdem eſſe & curias tradit Blondus in Roma triumphante. Verùm quanto in errore verſetur, vel vnus Dionyſius Halyc. palàm facit. Is enim lib. 2. ſic ait, Romulus, in tres partes diuiſa multitudine, ſingulis præclarum aliquem virum ducem præpoſuit. Deinde vnamquamque rurſum in decem partibus, totidem fortiſſimos viros iis præfecit. Has curias, illas tribus vocari voluit, ſicut vocantur & hodie: Curiæ rurſum in decurias diſtributæ ſunt, & cuique ſuus præerat Decurio. Ita digeſto per tribus atque curias populo, agro quoque in triginta ſortes æquales diuiſo, ſingulas curias ſortiri iuſſit, &c.

Tribuum xxxv. nomina ex libris P. Manutij excerpta.

AEMIL. Æmilia. Cicero ad Atticum lib. 12. 30. Liu. lib. 38, antiquæ vrbis inſcriptiones 75.

ANI. Anienſis. Cicero Plancio, epiſtolarum fam. lib. 8. Liu. libro 10, antiquæ vrbis inſcript. 160. 175. & in libro Petri Appiani de inſcriptionibus antiquis totius orbis, 95.

ARNIENSIS. Cicero in agraria, in Rullum. Liuius lib. 6. & lib. 29, vbi corruptè legi putamus Narnienſi. vnum lapis antiquus, quem Vulſiniis in templi parietibus vidimus, expreſſam Arnienſis mentionem continet.

CLA. Claudia. Liuius lib. 2. Virgil. lib. 7. Dionyſius Halic. lib. 5. antiquæ vrb. inſcript. 75. 84. 214. liber Appiani 479.

CLV. Cluſtumina. Cicero pro Plancio, pro Balbo, antiquæ vrbis.

COL. Collina. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Plin. lib. 18. cap. 3. Feſtus in litera v. antiquæ vrb. inſcr. 27. 99. 120. liber Appiani 110.

COR. Cornelia. Liuius lib. 38. antiquæ vrb. inſcr. 29.

ESQ. Eſquilina. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Plinius lib. 18. cap. 3. Feſtus in litera v. antiquæ vrb. inſcr. 75. eſt præterea in ædibus viri optimi, valdéque eruditi Gentilis Delphinij Romani fragmentum antiqui lapidis cum hac tribu; quod ipſe quidem non vidi, ſed ei, cui facilè credo, ſe vidiſſe dixit, Honufrius Veronenſis, monachus ordinis Auguſtiniani, qui ordinem annorum vrbis Romæ à Romulo ad Iuſtinianum peritiſſimè deſcripſit.

FAB. Fabia. Horatius epiſtola 6. lib. 1. Suetonius in Auguſto 38. antiquæ vrb. inſcr. 61. 73. 76. 94. & Petri Appiani liber 62. 66. 335. 343. 500.

FAL. Falerina. Liuius lib. 9. in libro Petri Appiani 105. 120. & Neapoli antiquus lapis eſt ita inſcriptus, C. PISTORIO C. F. FAL. FIRMO AEDIL. II VIR CVRATORI OPER. PVBLICORum. item Ioſephus [illegible]

GAL. Galeria. Liuius lib. 27. Plin. lib. 7. cap. 2. etſi pro Galeria legitur Galerius, ſed corrigendus locus eſt ex antiquo libro auunculi mei Franciſci Aſulani. & antiquæ vrb. inſcr. 89. 142. 159, liber Appiani 14. 15. 18. 19. 21. 22.

LEM. Lemonia. Cic. pro Plancio 267. Philippica 9. 229. Feſtus in litera L. antiquæ vrb. inſcr. 91. 151.

MAEC. Mæcia. Hanc in antiquis lapidibus duobus inuenimus, C. Octauio C. F. MAEC. VRBANO C. HORACIO MAEC. ROMANO in libris quater nominatam obſeruauimus, à Tullio lib. 4. ad Atticum 63. à Liuio lib. 29. à Valerio Max. lib. 2. cap. 4. à Feſto in litera m.

MEN. Mentina. Cicero lib. 13. epiſt. fam. Ioſephus [illegible] cum quibus lapides tres conſentiunt. C. VALERIO C. F. MEN. DOLVTIO MARCIANO. A. NVMIO A. F. MEN. SVARISTO. C. CATIO C. F. MEN. BALBO C. CAITIVS C. F. MEN. GALLVS.

OVF. Oufentina. Liuius lib. 9. Feſtus in litera o. antiquæ vrb. inſc. 86. 133. in libro Appiani 17. 28. 30. 51. 67. 71. 79. 84. 85. 86. & in libro Veronenſium antiquitatum 52. Q. SVPMEMVS Q. F. OVF. LVCVLLIVS.

PAL. Palatina. Cicero in Verrem 4. 124. Pedianus 18. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Plin. lib. 18. cap. 3. Liu. lib. 20. Feſtus in litera u. antiquæ vrbis inſcript. 29. 34. 39. 62. 116. 155. 176. liber Appiani 17. 22. 34. 64.

PAPIA. Scriptũ in libris de hac tribu nihil eſt: quod ego quidem legerim. in libro tamen de antiquæ vrbis inſcriptionibus explicata mentio eſt 61. nec ſemel in Pyrrhi theſauris. ſic enim eius libros appello.

PAP. Papiria. Feſtus in litera p. antiquæ vrb. inſcr. 72. 135.

POB. Poblilia. Quę deinde Publilia ſcripta eſt: ſicuti ex Poblius Publius factus eſt reperitur in lapidibus & PV. & PVB. & PVBL. & PVBLIL. & POB. Liu. lib. 7. antiquæ vrb. inſcript. in lib. Appiani 152. & in libro Veronenſium antiquitatum ſæpe exempla Publiliæ, per u ſcriptę, quinque habemus, duo in antiquæ vrbis inſcriptionibus, 66. 81. tria in Appiani lib. 65. 105. 352.

POL. Pollia. Liuius lib. 29. Valer. Max. lib. 2. cap. 4. & lib. 9. cap. 10. antiquæ vrbis inſcript. 110. 113. 147. liber Appiani 18.

POM. Pomptina. Cicero ad Atticum lib. 4. 63. Liuius lib. 7. Feſtus in litera p. antiquæ vrbis inſcrip. 114. 127. liber Appiani 141. 484.

POP. Popilia. Cicero epiſt. fam. lib. 8. 117. Valerius Max. lib. 8. Feſtus in litera p. liber Appiani 297.

PVP. Pupinia. Cicero ad Quintum fratrem lib. 3. epiſt. famil. lib. 8. 117. Liuius lib. 26. Feſtus in litera p. duo antiquorum lapidum exempla extant, alterum Capuæ, D. VIBIVS O. F. PVP. NIGRI: alterum Patauij, C. CLAVSIO C. F. PVP.

QVIR. Quirina. Cicero pro Quintio 4. epiſt. fam. lib. 8. 117. Aſconius 61. Feſtus in litera q. antiquæ vrb. inſcript. 15. 34. 44. 115. liber Appiani 14. 17. 18. 19. 103.

ROM. Romilia. Cicero in Verrem 1. 70. & in agraria 2. 81. Aſconius 18. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Feſtus in litera r. Seruius in 9. Æneidos. antiquæ vrbis inſcript. 165. in libro Veronenſium antiquitatum. 52. L. GALLIO L. F. ROM. eſt etiam Ferrariæ ſemifractus lapis, in imis ſummi templi parietibus inſtratum, in quo ita ſcriptum vidimus, STIO T. F. ROM.

SAB. Sabatina. Liuius lib. 6. Feſtus in litera ſ. lapis antiquus Romæ in ædibus Cardinalis Carpenſis. CN. CORNELIO CN. F. SAB. NVRRAN MANSIPI VIAE APPIAE.

SCA. Scaptia. Liu. lib. 8. Suet. in Auguſt. 38. Feſtus in litera ſ. lapidis antiqui exemplum Romæ extat in regione Pariheonis. C. AVSILIVS C. F. SCA. SEVERVS. & item aliud, C. ORANTANIVS SCAPTIA MACER.

SER. Sergia. Aſconius 61 antiquæ vrb inſcr. 61. 63 81. 165, eſt & in eodem lib. 63 quatuor literis SER. G.

STEL. Stellatina. Liu. lib 6 antiquæ vrb. inſcr. 110. liber Appiani 150. & duabus literis ST. 239.

SVB. Suburana. Varro lib 4 de Ling. Lat. Cicero etiam in agrariis: quo in loco videtur corruptè legi, ab Octaulano: tum libris quinque manuſcriptis, quos ſe vidiſſe affirmauit vir optimus ac doctiſſimus Gabriel Phaernus, legatus, ab vſurenam. vnde mihi orta coniectura eſt, quam Phaernus ipſe, & Octauius meus probarunt, legi poſſe, A Suburana, mutatione ferè nulla. Plin. lib. 18 cap 3 Feſtus in litera ſ & litera u. antiquæ vrb inſcr 147.

TER. Terentina. Cicero pro Plancio 263. epiſt. fam. lib. 8 117. Liu. lib 6. & lib 2. antiquæ vrbis inſcr. 140. 199. liber Appiani 104. 236.

TRO. Tromentina. Feſtus in litera T. Liuius etiam lib. 6 ſcripſit, Tromentina, vt opinor, non, vt impreſſum eſt, Promentina, antiquæ vrb. inſcr. 107 liber Appiani 16. 177 & in lapide, qui Gaietæ eſt, L. VTILLIO L. F. TROMEN.

VEL. Velentina. Cicero pro Plancio.

VEL. Velina. Cicero ad Atticum lib. 4 63. In Bruto. Horat. epiſtol. 6. libri 1. Perſius. antiquæ vrbis inſcript. 161. lib. Appiani 19.

VOL. Voltinia. Cicero pro Plancio 267 antiquæ vrbis inſcrip. 155. & in antiquo lapide, qui eſt Venetiis in turri S. Vitalis. CN NVMERIVS CN. F. VOL. ABONTO. eſt & quatuor literis VOLT. in Appiani lib 484.

Vrbanæ tribus, & ruſticæ. Liu Decad 1. lib 9 ad finem, Flauium, dixerat Ædilem forenſis factio, Appij Claudij Cenſura vires nacta: qui Senatum primus libertinorum filiis lectis inquinauerat. Et poſteaquàm eam lectionem nemo ratam habuit, nec in curia adeptus erat quas petierat opes vrbanas humilibus per omnes tribus diuiſis, forum & campum corrupit. Tantùmque Flauij comitia indignitatis habuerunt, vt pleriſque nobilium annulos aureos & phaleras deponerent. Ex eo tempore in duas partes diſceſſit ciuitas: aliud integer populus fautor & cultor bonorum, aliud forenſis factio tenebat: donec Q. Fabius & P. Decius Cenſores facti. Fabius ſimul concordiæ cauſa, ſimul ne humillimorum in manu comitia eſſent, omnem forenſem turbam excretam in quatuor tribus coniecit: vrbanáſque eas appellauit. adeóque eam rem acceptam gratis animis ferunt, vt Maximi cognomen, quod tot victoriis non pepererat, hac ordinum temperatione pareret. Hæc & Valer. Maximus memoriæ prodidit lib. 2. cap. 1. tit. De ordine equeſtri. Plin. libro 18 cap 3. Ruſticæ tribus laudatiſſimæ, eorum qui rura haberent. Vrbanæ verò, in quas transferri ignominiæ eſſet, deſidiæ probro. Itaque quatuor ſolæ erant à partibus vrbis, in quis habitabant, Suburrana, Palatina, Collina, Eſquilina. Hæc Plinius. Ruſticæ tribus propriæ erant ingenuorum, quum vrbanæ libertinorum eſſent. Florus in Epitome lib. 20, Libertini in quatuor tribus redacti ſunt, quum antea diſperſi fuiſſent, Eſquilinam, Palatinam, Suburranam, Collinam. Aſconius in orationem pro Milone, Significaſſe iam puto nos, fuiſſe inter leges P. Clodij, quas ferre propoſuerat, eam quoque, qua libertini, qui non plus quam in vrbanis tribubus ſuffragium ferebãt, poſſent in ruſticis quoque tribubus, quæ propriæ ingenuorum ſunt, ferre.

Certa tribus certus numerus Cic. pro Cornel Balb.

Tribum ferre. Eſt tribum aliquam ſibi ſuffragatricem habere in aliquo magiſtratus petitione. Cic pro Plancio, & ad Attic lib. 2 epiſt 1, Fauonius meam tribum tulit honeſtius quàm ſuam, Luccej perdidit.

In ærarios referri, ac tribu moueri. Cic. pro Cluent.

Tribulis huius tribulis, pen. prod. maſc. ge. { [illegible] } Qui ex tribu eſt, Horat. 1. epiſt 13,

Vt cum pileolo ſoleas conuiua tribulis. Cic. Seruio, libro 13. 24, Lucio Coſſinio amico & tribuli tuo valde familiariter vtor. Terent Adel 33,

-Eſtne hic Hegio Tribulis noſter? Liu 2. ab Vrbe, Vetus Claudia tribus, additis poſtea nouis tribulibus, qui ex eo venirent agro appellata. Martial lib 9,

Nunc nouus & tremulo vix accipienda tribuli.

Qui apud tribules ſuos plurimum gratia poſſunt. Cice. de Petit. Conſul.

Tribulis & vicinus. Cic. pro Roſc. Amer. Quid ad iſtas ineptias abis, inquies? quaſi verò mihi difficile ſit quamuis multos nominatim proferre (ne longius abeam) vel tribules. vel vicinos meos, qui ſuos liberos, quos plurimi faciunt, agricolas aſſiduos eſſe cupiunt.

Obſeruare tribules. Cic. pro Plancio.

Tribulis conuiua, pro non diuite ab Horatio vſurpatum, non diſſimili ratione, qua Plinius quoque tribus pro paupertatibus dixit, vt aſſerit Turnebus Locus Horatij eſt. 1. epiſt. 13.

Iudex tribulis. Cic pro Plancio.

Tribuarius, Adiect. { [illegible] } Quod ad tribus pertinet: vt Tribuarium crimen, & tribuaria res Cic. pro Plan Itaque hæſitantem te in hoc ſodalitiorum tribuario crimine ad communem ambitus cauſam contuliſti. Ibidem, 19.

Tributim, pen. prod aduerb. { κατὰ φυλάς } Per ſingulas tribus. Cic. Attic. lib. 4 85, Populo tributim domi ſuæ ſatisfecerat. Horat. 2. Serm. Saty. 2, -atque

Primores populi arripuit, populúmque tributim.

Tributim & centuriatim deſcriptis ordinib. Cic. pro Flac.

Spectacula ſunt tributim data Cic pro Murena.

Tributum, tributi, pen. prod. { φόρος, [illegible] } à tribubus Varro dictum oſtendit, quód ea pecunia, quæ populo imperata erat tributim à ſingulis pro portione cenſus exigebatur. Feſtus, Tributum dictum, quia ex priuato in publicum tribuitur. Sumi poſteà hoc vocabulum cœpit largius, pro omni munere quod à ſubditis ſoluitur Vlpianus de Verb. ſignif. l. Ager. Tributum ſanè appellatur ab inteributione vel ex eo quód militibus tribuatur. Cic. 2. Off. Danda etiam opera eſt, ne quod apud maiores noſtros ſæpe fiebat, propter ærarij tenuitatem, aſſiduitatémque bellorum, tributum ſit conferendum.

Tributorum olim duo erant genera: vnum agris impoſitum, alterum capitibus: ſed quibus eſſet ab Imperatore remiſſum tributum capitis, eorum etiam immune ſolum eſſe factum Imperator Titus interpretatus eſt Turnebus.

Vectigal & tributum. Cicero pro Flac. Si prætor dedit, vt eſt ſcriptum, à Quæſtore numerauit, Quæſtor à menſa publica, menſa aut ex vectigali, aut ex tributo.

Vacuus tributo. Tacit. lib 12.

Confectio tributi. Cic pro Flacco.

Leuamentum tributi Tacit lib 17.

Immortalia tributa. Tacit. lib 20.

Neſcia tributa. Tacit. lib. 2.

Conferre tributum, Vide CONFERO.

Debere tributum alicui. Claud 3. Paneg.

Exuere tributa. Tacit lib 1.

Ferre tributa alicui Ouid. de Nuce.

Frænare vrbem tributis. Stat. 4. Sylu. 2.

Imperata tributum, Vide IMPERO.

Imponere tributum, Vide IMPONO.

Indicere tributum populo, Vide INDICO.

Inferre tributum, Vide INFERO.

Irrogare tributum, Vide IRROGO.

Liberare tributo. Cic. Famil. 15.

Lamentabile tributum pendere. Ouid 3. Metam.

Petere tributa ex omni gente. Ouid. epiſt. 4.

Inſigne tributum poſcere. Stat. 1. Sylu. 4.

Vindicare à tributis. Cic Philip 2.

Vocari in tributum. Vlpianus in l. 1. §. Si is qui. D. De exercit. actione.

Tributus, maſc gen, etiam dicitur { φόρος } Plaut. Epid. 5,

His quibus tributus maior penditur.

Tributorius, Adiect. Vnde Titulus Digeſtorum lib. 14. De tributoria actione. Vlp ibidem, l. Illud quoque. § Si cuius dolo malo factum eſt, quo minus ita tribueretur: in eum tributoria datur, vt quanto minus tributum ſit quàm debuit præſtet.

Tributarius, Adiect. { ὑποτελής, ὑπόφορος } Qui ſoluendo tributo obnoxius eſt Iuſtin. libro 1. Sed ciuitates quæ Medorum tributariæ fuerant. Plin. lib. 12, cap 1. tributarium ſolum.

Tabulæ non commendatitiæ, ſed tributariæ. Cic. 6 Verr.

Tricæ, tricarum, plur num tantum { τριχώματα [illegible] } Capilli pedibus pullorum gallinaceorum inuoluti.

¶ Tricæ, Impedimenta omnia dicuntur, quód tricæ greſſum pullorum ſoleant impedire. Plaut. Curcul 24,

Quod argentum? quas tu mihi tricas narras? Cic. Attic. lib. 10. 197, Cuius quidem vitius mirifica, quomodo illa fert publicam cladem, quomodo domeſticas tricas.

Conijcere ſe in tricas, Vide CONIICIO.

Tricas, pro Re nihili & vana poſuit Plautus Rud. 30,

Eloquere properè celeriter. Nummos treceñtos. O tricas.

Tricas & Apinas vulgo res futiles ac nugatorias dicebant. Martial lib. 14.

Sunt apinæ, tricæque, & ſiquid vilius iſtis. Adagium ab euentu ortum. Nam Tricam & Apinam oppida fuiſſe quondam Apuliæ, demonſtrat Plin. lib Nat hiſt. 3. c 11. referẽs Europæ ſinus, Diomedes, inquit, ibi deleuit gentes Monadorũ, Dardorumque, & vrbes duas, quæ in prouerbij ludicrum vertẽ̃re, Apinam & Tricam. Stephanus oſtendit Tricam vrbem fuiſſe Theſſaliæ, ſortitam id nominis à Trica Penei filia. Nonius Marcellus tricas impedimenta & implicationes interpretatur ἀπὸ τῶν τριχῶν, id eſt à pilis, quibus inuoluuntur pulli gallinacei. vnde dictum ſit extricare & intricare. Lucilius apud eundem tricones appellat, qui nugis homines remorentur. Et Triconius quæſtus pro tardo ſeu ficto. Et Varro tricas Atellanas, nugas impeditiſſimas. Equidem non negauerim in voce alluſum ad pilos. Cæterùm ab oppido dictum prouerbium, vero propius eſt. Plin. lib. 8. cap 48. Oſtendit oues laudari ſolitas breuitate crurum, & ventris veſtitu: quibus is nudus eſſet, eas apinas appellauit, ceu reticulas damnatasque. Hæc in Chiliadibus Eraſmus. Vnus Plinij exemplar in poſteriore exemplo habet apicas.

Tricor, tricaris, tricari. Simili figura pro Nugas agerẽ dicebãt veteres, Cic. ad Atticum, lib 15. 327, Quas literas quum è balneo exiſſem, accepi, ſeſe de attributione omnia ſumma feciſſe, Veſtenum accuſat. Tricatur ſcilicet, vt homo talis. Eidem lib. 14. 317. Publilius tecum tricatus eſt, id eſt, falſa locutus eſt.

TRICASTINI, pe pro { [illegible] } Populi ſunt Galliæ prope Druentiam fluuium. Hinc Tricaſtinus, adiectiuum, vt Fines Tricaſtini. Silius lib 3.

Iamque Tricaſtinis incedit finibus agmen.

Triceni, pen. prod { τριάκοντα } Adiect plur, num. à triginta, g, litera in c mutata ſicut pro vigeni, viceni. Plin. lib. 9. cap 3. Anguillæ quoque in Gange amne tricenos pedes. Ibidem, cap 36 Latent ſicut murices circa Canis ortum tricenis diebus. Sic Martial. lib 1.

Tricena menſura. Colum. lib. 3 cap. 3 At ſiqui cum ſcientia ſoceliauerint diligentiam, non vt ego exiſtimo tricenas vel quadragenas certè: ſed vt Græcinus minimum computans, Licet, inquit, amphoras vicenas percipient ex ſingulis iugeribus.

Tricenis tauris Horat. 2. Carm ode 14.

Pedes triceni. Author ad Heren. li. 3 126 Interualla locorum mediocria placet eſſe ferè pauló plus, aut minus pedum tricenûm.

Tricena-

Tricenarius, Adiectiuum {[illegible]} vt Tricenariæ vites. Varr lib.1. cap.1 6. Nónne item in agro Fauentino, à quo ibi tricenariæ appellantur vites. quòd iugerum tricenas amphoras reddat?

Tricenteni, pa pro {[illegible]} Aliud adiect. Idem quod treceni. Colu. lib.5 cap.2. Quoniam ſex latera ſunt, quæ conſummata ſiunt duo millia tricenteni & quadraginta.

Tricenties, Aduerb {[illegible]} Mart lib 5,

. Dederas Apici bis tricenties ventri,
Sed adhuc ſupererat centies tibi laxum.

Triceps, tricipitis, pen corr. om ge {[illegible]} Tria capita habens. Cic in Orat. Quid in verbis iunctis? quàm ſcitè inſipientem, non inſapientem? iniquum non inæquum? tricipitem, non tricapitem? Idem 1 Tuſc.

Dic quæſo num te illa terrent, triceps apud inferos Cerberus? Ex poeta Ouid 8 Metam.

Túque triceps Hecate.

Triceſimus, pen cor. Adiect {[illegible]} Cic. 2. Off Triceſimo anno pòſt, &c. Et in epiſt. quadam, Triceſimo pòſt die. Plin. lib.17. cap.23. Ante triceſimum ſextum menſem attingi falce vetatur. Horat. 1. Serm. ſaty 9.

. hodie triceſima ſabbatha.

Triceſimo quoque die Cic. ad Attic. lib.6.

Trichapton {[illegible]} inter ornamenta muliebria poſitū à Septuaginta interpretibus, Ezechiel. cap 16, Nullo tamen Græcorum vſu aut exemplo, vt ſcribit D Hieronymus in comentarijs eius loci. Idque ſubdit fuiſſe cauſæ ſubtilitatis veſtimentorum, vt pilorum & capillorum tenuitatem habere credatur: vnde & ego (inquit) volens tenuitatem exprimere veſtimenti, pro Trichapto ſubtilem tranſtuli. Quod tenui ſtamine atque ſubtegmine textum erat.

. **Trichia**, trichiæ {[illegible]} Genus piſcis. Plin. lib.9. cap.15, Inſertum Pontum ſoli in non remeant trichiæ.

Trichilum, trichili, pen. cor. vel Trichila, trichilæ {[illegible]} Vas eſt habens tria labra, quibus liquor effundi poteſt. De quo & apud Cæſarem in Comment. Belli Pompeiani, & apud Columellā ſit mentio lib.10. Cælius Rhod lib 18 cap 11. Trichina vocant Græci, ea pilis aut ſetis contexta. Trichilas apud Cæſarem ſtragulæ veſtis prætenuis genus ſunt qui putent Hæc ille. Rurſus Columel. lib.10. non ita procul à fine,

At qui ſub trichila manantē repit ad vndā, &c. De cucumere. Virg.
Sunt cuppæ, calices, cyathi, cuſa, tibia, chordæ, (in Copa,
Et trichila vmbroſis frigida arundinibus.

Sed quibuſdam mirum videtur, cùm media ſyllaba ſit breuis, quū labrū Græcè dicatur [illegible], vnde [illegible] naſcitur. Proinde legunt, Triclinia vmbroſis frigida arundinibus Sed cum hac lectione pugnat ſyllabę quantitas. Triclinium enim ſecundam producit, vt Clinen primam, Hexaclinon penultimam. Itaque legunt quidā, Triclinia vmbroſis, &c vt ſit trium duntaxat ſyllabarum.

Trichinus, pen. prod Adiectiuum. Idem quod tenuis, & quaſi impeditus, & ſiccus, vel ſine ſucco, vt ſunt capilli, qui Græcè [illegible] dicuntur Varro Eudæmonibus, Quod nunc quæſtus trichinus erat, nunc eſt vber: vt quæſtus ſit magnus. Hæc Nonius.

Trichitis, huius trichitis. pen. prod {[illegible]} Aluminis genus, de quo Plin. lib 35. cap.15.

TRICHOMANES, pen corr {[illegible]} Herba quæ Romanis *capillaris* dicitur, aliqui *pinnulam*, alij *filiculam*, aliqui *adiantum* & hāc vocarunt. A luxuria capillitij nomen adipiſcitur Plin. lib.22. cap 21, Duo genera adianti, candidius & nigrum breuiúſque Id quod maius eſt polytrichon, aliud trichomanes vocāt. Vtrique ramuli nigro colore nitent folijs filicis, ex quibus inferiora aſpera ac fuſca ſunt: omnia autē contrariis pediculis denſa inter ſe ex aduerſo, radix nulla: vmbroſas petras, parietúmque aſpergines, ac fontium maxime ſpecus ſequitur & ſaxa manantia, quod miremur, quum aquas nō ſentiat. Idem tamen aliam eſſe ab adianto ſentit, lib.27 cap 13, Trichomanes, inquiens, adianto ſimilis eſt, exilius modò, nigriúſque, folijs lenticulæ denſis, amaris, aduerſis inter ſe. Trichomanes hodie, Ruellio teſte, offi[c]inæ vocant officinæ cum ſuis herbarijs *Polytrichon*.

Trichorum, trichori, pen. pro, quia per ω Græcè ſcribitur. Spartianus in Peſcēnino Nigro, Domus eius hodie Romę viſitur in cāpo Iouis, quæ appellatur Peſcenniana, in qua ſimulachrum eius in Trichoro conſtituit, ſtatim poſt annum ex Thebaico marmore, quod ille ad ſimilitudinem ſui factum à rege Thebæorum acceperat. Stat. lib.1. Syluarum 3. -quid nunc ingentia mirer

Aut quid partitis diſtantia tecta trichoris? Trichora (inquit Domitius Calderinus) ædificia tribus pinnis ſurgentia. Cælius libro 18. cap 11. trichorum arbitratur poſſe deduci à diſtributione triplici. [illegible] namque, diſparare ſignificat. Sunt qui trichorū interpretentur, trium capax. Apud Dioſcoridem lib.1. cap.115. legimus Acaciam in Cappadocia ſemen ferre in folliculis ſiſ[illegible], [illegible], id eſt triloci vel quadriloci Ruellius vertit, in loculis connexis, ternûm quaternûmve capacibus. Chora, choræ Græcè, Regio, locus dicitur Latinè.

Trichrus, trichri {[illegible]} Gemmæ nomē à tribus coloribus impoſitum, quos reddit cum atteritur Plin. li.37. cap.10. Trichrus ex Africa nigra eſt: ſed tres ſuccos reddit, à radice nigrum, mediū ſanguineū, ſummū candidum.

Trichypha, apud Pherecratem Poetam, pro puellarum indumentis intelligit Athenæus.

Tricies {[illegible]} Aduerbium à triginta, pro Trigecies. Liu.8. bel Pun. Pecuniæ in ærarium tulerunt ſeſtertiûm tricies octoginta millia æris Cic.3. Ver. His nominibus ſolis Cn. Dolabellæ H-S. ad tricies litem eſſe æſtimatam. tricies octies centena viginti quinque millia. Plin lib 4 c 16.

Tricies quater centena quinquaginta. Plin. lib.2. cap.108.

Triclinium, triclinij {[illegible]} Conclaue diſcubitorium dici poteſt. Eſt enim locus in quo diſcumbebant & cœnabant præcipuè in conuiuium accepti: dictum à tribus lectis, quos ſternebant inter ſe contiguis. nam tres menſas in conuiuio apponere veteres ſolebant, & iacendo cœnare, vt Turcæ hodie faciunt. [illegible] enim, tres: [illegible] lectus dicitur. Hinc Horat. 1 Serm ſaty 4,

Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos, &c. Iuuen. ſaty.5. Cic. ad Atticum, lib.13. 298, Villa ita completa militibus eſt, vt vix triclinium, vbi cœnaturus ipſe Cæſar eſſet, vacaret.

Triclinium, ſecundam ſyllabam producit, vt Hexaclinon penultimam, Clinen primam Manilius lib. 5,

Nunc iam luxuriæ pars, & triclinia templis
Concertant. Proinde ſunt qui putent mendoſum eſſe hunc Virgilij verſum in Copa,
Triclinia vmbroſis frigida arundinibus. Cenſeántque legendū tribus ſyllabis Trichila. Alij tamen legunt, Et trichila vmbroſis, &c.

Sternere triclinium. Cic. pro Murena, Rogatus eſt à Maximo vt triclinium ſterneret.

Triclinium & cubiculum. Cic. 2 de Or. Quando tandem Galba de triclinio cum exibit? Quum tu, inquit, de cubiculo alieno.

Capax triclinium quindecim conuiuarum, Vide CAPAX.

Lecti tricliniorū. Cic 4. Verr Iam non quæro vnde CCCC amphoras mellis habueris, vnde tantam Melitenſem veſtem, vnde quinquaginta tricliniorum lectos.

Tricliniarium {[illegible]} Idem quod triclinium: vel quod ad triclinium pertinet. Varro 1. de Re ruſtic. cap.13, Quo elaborant vt ſpectent ſua æſtiua tricliniaria ad frigus Orientis. Plin. libro 19. cap.39, Qua purpura quis non iam, inquit, tricliniaria facit?

Tricliniaris, & hoc tricliniare, penult. prod. {[illegible]} Quod ad triclinium pertinet: vt Lectus tricliniaris. Plin. lib.37 cap.2.

Veſtimenta tricliniaria. Quibus vtimur in tricliniis. Labeo iul. Apud Aufidium D. de op. legat.

Trico, triconis, maſc gen. {[illegible]} Moroſus, & ad ridendum durus vt ait Nonius. Alij exponunt triconē, contentioſum, & litium peramantem. Vide Rhodig. Iulius Capitolinus in Ælio Vero, fertur & nocte perpete alea luſiſſe, quum in Syria concepiſſet id vitium, atque in tantum vitiorum Caianorum & Neronianorum ac Vitellianorum fuiſſe æmulum, vt vagaretur nocte per tabernas, ac lupanaria, obtecto capite cucullione vulgari viatorio, & comiſſaretur cum triconibus, & committeret rixas, diſſimulans quis eſſet, ſæpe afflictum liuida facie rediiſſe, & in tabernis agnitum quum ſeſe abſconderet.

Tricoccus, tricocci {[illegible]} Plin. lib.22. cap.21, Genera heliotropij duo, Tricoccum, & helioſcopium, &c Alterum genus quod tricoccum appellauimus, & alio nomine ſcorpiuron vocatur, folijs non ſolùm minoribus, ſed etiam in terram vergentibus. Galenus (Ruellio teſte) communi vocabulo tricoccam quaſi trioſſum aut trigranium ab aliquibus nominatum meminit, quoniam tria intus grana ſiue ligna ſeminis loco, fructus contineat.

TRICONGIVS {[illegible]} Cognomen Nouelli Mediolanenſis, qui geſtis honoribus à Prætura ad Conſulatum vſque peruenerat. Hic enim tribus congiis epotis, ſpectante miraculi gratia Tyberio principe, præclarum cognomen ſibi vendicauit Plin. lib 14. cap.22.

Tricornium, tricornij: & hic & hæc tricornis & hoc tricorne {[illegible]} Quod tria cornua habet. Plin. lib.8. cap. 21, Indicos boues vnicornes, tricornéſque.

Tricorpor, huius tricorporis, pen cor. Adiectiuum {[illegible]} Tria habens corpora. Virg 6 Æneidos,

& forma tricorporis vmbræ.

Sillus lib.3. Geryonis peteret quum longa tricorporis arua,

Tricuſpis, huius tricuſpidis, pen. corr. {[illegible]} Adiectiuum, Tres habens cuſpides. Ouid.1. Metam,

. poſitóque tricuſpide telo
Mulcet aquas rector pelagi.

Tridens, tridentis, m. g. {[illegible]} Quicquid habet tres dentes. Dicitur etiam Neptuni ſceptrum. Plin. lib 9. cap.15, Thynni à gubernaculis non ſuperantur, ne tridenti quidem in eos ſæpius iacto territi. Virg 1. Georgicon,

. cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percuſſa tridenti,
Sæuus tridens Virg 1. Æneid.
Sæuit tridenti Nereus. Virg 2. Æneid.

Tridentifer, penult. corr. {[illegible]} Neptunus. Ouidius 8. Metamorphoſeos,

Regna vagæ dixi ſortite tridentifer vndæ.

Tridentiger, pen. corr Idem Ouid.11. Metam

Cumque tridentigero tumidi genitore profundi.

Triduum, tridui {[illegible]} Spatium trium dierum. Terentius. And 2.6,

Nihil herclè, aut ſi adeò, bidui, aut tridui eſt hæc ſolicitudo. Cic. 2. de Legib. Tum ſi cenſet habendas triduum ferias, & porco fœmina piaculum pati. Idem pro Milone, Clodius reſpondit, triduo illum, ad ſummum quatriduo periturum.

Continuum triduum, Vide CONTINVO.
In triduo hoc, Vide IN.
Non intereſt triduum, Vide INTERSVM.

Triennis, & hoc trienne {[illegible]} Trium annorum.

Triennium, triennij {[illegible]} Spatium trium annorum. Cicero 4. Verrina, Triennium prouinciam obtinuiſti. Idem 4. Acad. 7. Inimicorum calumnia triennio tardius, quàm debuerat, triumphauit. Ouid. 9. Metamorphoſeos,

Iſmaniæ celebrant repetita triennia Bacchæ. Triennia vocat dictione Latina, quæ Græcè alibi trieterica appellat

Continuum triennium, Vide CONTINVO.

Triens, trientis, maſc. gen. {[illegible]} Genus nummi, tertiam partem aſſis valens, hoc eſt vncias quatuor. Iuuen. Saty 3.

Infelix nec habet quem porrigat ore trientem. Cicero ad Atticum libro 4.84, Fœnus ex triente Id. Quint factum erat beſſibus.

Lex frumentaria de ſemiſſibus & trientibus Author ad Heren.

¶ Triens, Menſuræ genus quatuor cyathos continens Perſ. Saty. 5.
Sed tremor inter vina ſubit, calidúmque trientem. Propert. libro 3 eleg. 10.
Quum fuerit multis exacta trientibus hora.

¶ Triens, Tertia pars iugeri. Hoc eſt, unciæ quatuor. Diuidebatur enim iugerum, vt as, in vncias duodecim. Vide Columellam libro 5. capite 1.

¶ Trientes, ſiue quod idem eſt Trientalis materia, apud Vitruuium, nomen habēt à menſura quòd aſſeres inſtrumenti eius trientali, hoc eſt craſſitudine quatuor vnciarum eſſent, ſiue quatuor pollicum. In menſuris enim vncia pollicem ſignificat. Ex Budæo.

Trientalis, & hoc trientale, vt Trientalia folia, à menſura dicta ſunt, quæ amplitudine trientem æquant, hoc eſt pollices quatuor. Plin. lib. 27. cap. 5.

Triental, trientalis, pen. corr. neut. gen. { τριτημόριον } Vaſis genus, tertium partem ſextarij capiens. Perſius Saty. 5.
-calidúmque triental
Excuti è manibus. Nonnulli legunt trientem.

Trientarius, Adiectiuum. Iulius Capitol. in Antonino Pio, Idem fœnus trientarium, hoc eſt minimis vſuris exercuit. vt patrimonio ſuo plurimos iuuaret. *Intereſt ou vſure à quatre pour cent.*

Trierarchus, trierarchi, m. g. { τριήραρχος } Præfectus triaris. Cic 3. Ver. Qua de re Caridemum Chium teſtimonium priore actione dicere audiſtis, ſeſe quum eſſet trierarchus, &c.

Trieteris, pen. prod. huius trieteridis, pen. corr. fœm. gen. { τριετηρὶς } Spatium trium annorum. Stat. lib. 4. Thebaid.
Ludus & atra ſacrum recolet trieteris Opheltem. Martial. lib. 6,
Aſpicis vt paruus, nec adhuc trieteride plena
Regulus, auditum laudet & ipſe patrem. Cicero 3. de Nat. deorum Quintu Niſonarum & Thione, à quo trieterides conſtitutæ putantur.

Trietericus, pen. corr. Adiectiuum { τριετηρικὸς } Triannalis. A τρεῖς, & ἔτος annus.
Nox trieterica Stat. 2. Thebaid.
Orgia trieterica. Virg. 4. Æneid.
Sacra trieterica Ouid 6. Metam.
Trieterica appellata ſunt ſacra Bacchi, quæ ei ex India cum victoria redeunti inſtituta ſunt, tertio quoque anno celebrari ſolita annis eius orgiis ſumptuoſiora Idem & Seruius affirmant, enarrans illud Virg lib. 4. Æneid.
Thyas, vbi audito celebrant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnúſque vocat clamore Cithæron.

Trifariam, Aduerbium { τριχῆ, τριχθά } tribus modis, ſiue in tres partes. Suet. in Vitel. cap. 13, Sed vel præcipuè luxuriæ, ſæuitiæque deditus, epulas trifariam ſemper, interdum quadrifariam diſpertiebat. Liu. 5. ab Vrbe. Trifariam Romani muniebant.

Trifatidicus, pen. corr. Adiect. Auſonius in Ternario,
Atque trifatidicæ nomen commune Sibillæ. Hoc eſt valde, aut pluſquam fatidicæ Tris enim in compoſitione ferè ſemper augendi cumulandique vim habet: vt trifur, trifurcifer, triueneficus apud Plautum.

Trifaux, trifaucis, om. gen. { τρίκρανος } Tres fauces habens. Virg. 6. Æneidos,
Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci Perſonat.

Trifer, trifera, triferum, pen. corr. { τρίφορος } Quod ter fructus producit. Plin. lib. 16. cap 27 Vites quidem & triferæ ſunt, quas ob id inſanas vocant. quoniam in iis alia matureſcunt, alia turgeſcunt, alia florent. Columella libro 5 cap. 10, Omnes etiam biferæ & triferæ.

Trifidus, pen. corr. Adiect. { τρίσχιδης } Quod tribus partibus finditur.
Cuſpis trifida Neptuni. Claud de raptu Proſerp.
Flamma trifida, Fulmen. Ouid. 2. Metam.
Haſta trifida Valer. 1. Argon.

Trifolium, trifolij { τρίφυλλον } Herba quæ inuenitur confragoſis locis efficaciſſima traditur contra viperæ venenum, odoris grauiſſimi, neque abſimilis bitumini. Ex idcirco Græci eam aſphaltion appellant: noſtri autem propter figuram acutam trifolium vocant: non longis & hirſutis foliis viret, cauléimque robuſtiorem facit, quàm pratenſe. Vide Plinium abundè de hoc tractantem, lib. 21 cap. 21 Eſt & aliud trifolium pratenſe, à loco in quo frequenter inuenitur, dictum.

Triformis, & hoc triforme { τρίμορφος } Tres habens formas, vt
Canis triformis Cerberus. Senec. Herc. Oetæo, 9.
Diua triformis Hecate. Horat. 3. Carm. ode 22.

Trifur, trifuris, pen prod. n. g. { τρίφωρ } Plus quàm fur, vel maximus fur. Plaut. Aulul. 20,
Non fur, ſed trifur.

Trifurcifer, penult. corr. Plus quàm furcifer, vel maximus fur. Plaut. Aulul. 9.
Vituperas me? Audin fur trifurcifer. Idem Rud. 18,
Tun trifurcifer mihi audes inclementer dicere?

Trifurcus, Adiectiuum { τριχηλος, τρίδυμος } Quod tres furcas habet. Colum. lib 5 cap. 10, Trifurcam maximè ponito, ea caret minimè tribus pedibus. Ibidem, cap. 11 3 Surculi ſint bifurci, vel trifurci.

Triga, trigæ { τρίωρος } quaſi triiuga, à tribus equis iunctis. Currus dicitur, qui à tribus equis trahitur. Vlpianus in l. Ædiles aiunt. D. De ædil edict Etſi triga venierit, redhibenda erit tota. ſed & ſi quadriga, redhibeatur.

Trigarium, trigarij { τριωρεῖον } Trigarium curule certamen. Plin lib. 37. c. 13, Ne equos quidem in trigariis inferri vllos vernaculis animaduerto. Apud Martianum quoque Capellam lib. 9. qui de Muſica inſcribitur, Trigarium, inquit, ſupplicantis ſemper germanitatis uideo iam hoc eſt, trigemina, inquit, illa mulier, ſiue tres in vnius nominis vocabulum conſpirantes.

Trigarius trigarij { τριωρηλάτης } Trigarum agitator. Plin. lib. 28 cap. 16, Feruntque & Neronem principem hac potione recreari ſolitum, quum ſic quoque ſe trigario approbare vellet.

Trigemini, pen. corr. pluraliter tantùm { τρίδυμοι } Plin. de viris illuſtrib. 4 Tullus Hoſtilius quia bonam operam aduerſum Sabinos nauauerat, rex creatus, bellum Albanis indixit, quod trigeminorum certamine finiuit.
Duo vel trigemini Colum. lib. 7. cap. 6 de capella.
Trigemini, aut gemini. Colum. lib. 2. cap. 1. Trigeminos vocat, quum tres vno partu eduntur.
Natura trigemina Plin lib 15. cap 28, Quarundam natura trigemina eſt, corpus, deinde lignū, rurſúſque ſemen in ligno vt Perſicis.
Trigemina porta dicebatur Romæ. per quam trigemini fratres Horatij exierunt: ſed tertius qui ſuperſtes fuit, porta Capena rediit. Liuius, Minutius extra portam trigeminam boue aurato donatus eſt. Plaut. Capt. 3.

Trigemmis, huius trigemmis, maſc gen. { τρίγεμμος } Colum lib 3. cap. 19. Vallis & vliginoſi campi ſitus ſerimus etiam trigemmem (ſcilicet malleolum) qui eſt paulo minor dodrante, longior vſque ſemipede. Iſque nō ab eo trigemmis dictus eſt, quòd omnino trium oculorum eſt, quum ferè circa plagam, qua matri abſciſſus eſt, plenus ſit gemmarum: ſed quod his exceptis, quibus eſt frequēs in ipſo capite, tres deinceps articulos, totidémque gemmas habet. Plin. lib 17. cap. 21, Iidem quum decīſi, nec intorti trigemmes.

Trigeſimus, pen corr. Adiect. { τριακοστὸς } Cic. de Senect. Cuius à morte iam tertius & trigeſimus eſt annus.

Triginta, { τριάκοντα } Indeclinabile nomen numerale. Virg 3. Æneid.
Iouenta ſub ilicibus ſus
Triginta capitum fœtus enixa iacebit.

Trigla, { τρίγλα } Genus piſcis, qui à noſtris *mullus* dicitur & *barbio*. Hinc

Triglites, triglitis, pen. pro. { τριγλίτης } Lapillus qui mulli piſcis colorem habet. Plin. lib. 37. cap. 11. de gemmis loquens, Ab animalibus cognominantur carcinias marini cancri colore, echites viperæ ſcorpites ſcorpionis: aut colore aut effigie, ſcarites ſcari piſcis, triglites mulli.

Trigon, trigonis, { τρίγων } Pilæ genus. Mart lib. 12,
Captabit tepidum dextra, læuaque trigonem. Idem lib. 4,
Seu lentum ceroma teris tepidúmue trigona. Vide Pila trigonalis, in PILA.

Trigon, nomen piſcis apud Auſonium, Sectione 3. ad Theonem Lethaliſque trigon.

Trigonus, trigoni, pen. pro. quia per ω ſcribitur, m. g. { τρίγωνος } triangulus. Manilius lib. 2. cap. 7,
Quadrati ſi fortè voles effingere formam,
Aut trinis partibus facies quum membra trigonis. Auſonius parum rectè corripuit in ternario,
Per trinas ſpecies trigonorum linea currit.

Trigonus, adiectiuum. Triangularis Manilius lib. 2. cap. 6,
Et quæcunque tamen dicuntur ſigna trigona. Ibid. cap. 7,
-licet ergo ſigna trigona
Dicantur, partes non ſeruant illa trigonas.

Trigonicus, pen. cor. Adiectiuum Idem. vnde Trigonica radiatio apud Iulium Firmicum lib 2 cap. 32. & rurſus lib 3 cap. 1. & cap. 3.

Trigonalis & hoc trigonale, pen prod. Forma tribus lineis conſtans.
De pila trigonali eſt epigramma Martialis libro 14. Vide PILA.

Trihorium, trihorij, Spatium trium horarum. Auſon. Sectione 3. ad Theonem,
Nec duraturi poſt bina trihoria corui. Corui autem piſces ſunt.

Trilibris, & hoc trilibre, pen. pro. { τρίλιτρος } quod eſt trium librarum. Horat. 2. ſerm. ſat 2,
-laudas inſane trilibrem Mullum.

Trilinguis, & hoc trilingue, { τριγλώσσος } Qui tres linguas habet, vel qui vnum dicit, & aliud cogitat.
Os trilingue. Horat 2. Carm. ode 19, De Cerbero.

Trilix, trilicis, pen pro { τρίμιτος, τρίμιτον } natura adiectiuum eſt omnis generis: Trilices veſtes, quæ ex tribus liciis verſicoloribus conſtant. Interdum pro triplici ponitur Virgilius 3. Æneid.
Loricam conſertam hamis, auróque trilicem. Valer. 3. Argon.
Per clypei cædentis opus, pariemque trilicem.

Trimacrus, { τρίμακρος } Pes conſtans ex tribus longis: vt Virtuti.

Trimatus, Vide TRIMVS.

Trimeſtris, & hoc trimeſtre, { τρίμηνος } Quod eſt trium menſium. Pli. li. 7. cap. 15. Et hoc tale, tantúmque omnibus tricenis diebus malum in muliere exiſtit, & trimeſtri ſpatio largius. Idem lib. 10. cap. 25. Trimeſtres aues, vt turdi.
Trimeſtres anni apud Arcades. Plin. lib. 7 cap. 48.
Trimeſtres annorum cœliſque vices. Auſon. in ternario. Hoc eſt quatuor anni partes, quarum ſingulis terni menſes tribuuntur.

Trimeter, trimetri, pen. cor. { τρίμετρος } Tria habēs metra. Verſus trimetri, qui tres habent menſuras, hoc eſt ſex pedes. vnde & à Latinis dicuntur ſenarij: ſuntque vare Iambici, id eſt pedem vltimum ſemper habent Iambum. Horat. de Arte,
-hic & in Acci
Nobilibus trimetris apparet rarus, & Enni. De ſpondeo loquitur in carminibus Iambicis.

Trimodia, trimodiæ, fœ. g. Trium modiorum menſura. Plin. Neque enim aliter potuiſſet trimodia illa annulorum Carthaginem ab Annibale mitti. Sic & fœminino genere à Columella vſurpatur. Nos hoc etiamnum vocabulū hodie retinemus in eo infundibulo, quod in moletrinis fruges molæ tranſmittit. Tremodiam enim vocamus nomen factum eſt à menſura trium modiorum. Hoc nomine offenſi emendatores fœminino genere expuncto neutrum formauere, vel deformauere potius ſyncteram ſcripturam. Hæc Turnebus.
Trimodium, n. g. Idem. Plaut. Menæch. 2,
Nunc argumentum vobis demenſum dabo
Non modio, neque trimodio, verum ipſo horreo.

Trimodia, trimodiæ, { τριμέδιμνος } Nomen eſt vaſis à menſura trium modiorum: quam latiuſtam Columella vocat lib. 2. cap. 9, quoniam

ea ea ſatores ſemina iaciunt in ſatione ſeminum. Idem lib.18.cap. 30, De apparatu oliuitatis, Tum ſcalæ, corbulæ, decemmodiæ, trimodiæ, lanatæ, quibus diſtricta bacca ſuſcipitur.

Trimus, Adiectiuum {[illegible]} Quod eſt trium annorum. Plautus Rud. 8,
Trima quæ periit mihi, iam tanta eſſet, ſi viuit, ſcio. Plin. libro 17. cap 11, Arbo em nec minorem bima, nec maiorem trima transferri quidam præcipiunt. Varro 2. de re Ruſt. cap. 7, Videndum ne ſint minores trimæ, maiores decem annorum.
Equa trima. Horat. 3 Carm ode 11

Trimulus pen. corr. Adiect. Diminutiuum {[illegible]} Suet in Auguſto, cap 8, Trimulus patrem amiſit. Sic quidam legunt: alij verò, Quadrimus patrem amiſit.

Trimatus, huius trimatus. pen. prod. {[illegible]} Ipſa trium annorum ætas. Columel lib 8 cap 5, Summouebimus autem veteres, id eſt quæ trimatum exceſſerunt. Plin. lib. 8. cap 43, Partus à xx a menſe noxſiſſimus, ſed à trimatu legitimus

TRINACRIA {[illegible]} Inſula quæ & *Sicilia*, *Sicania*, & *Triquetra* appellatur. a tribus promontoriis dicta eſt Trinacria, Pachyno ſcilicet, Lilybæo, & Peloro. & [illegible] ſummitas. Hinc

Trinacris, pen. corr. {[illegible]} Patronymic. pro adiectiuo apud Ouid. 4. Faſtorum,
Terra tribus ſcopulis vaſtum procurrit in æquor,
Trinacris, à poſitu nomen adepta loci. Idem 5. Metam.
-inſula Trinacris.
Hybla Trinacris. Ouid 5. Triſt. eleg 14.

Trinacrius, Adiect. {[illegible]} Siculus. at Aqua Trinacria. Ouid. epiſt. 12,
Iuuenes Trinacr. ij. Virg 5 Æneid.
Littus Trinacrium. Virg. 1 Æneid.
Viri Trinacrij. Virg. 5. Æneid.

Trinepos pen. corr. trinepotis, pen. prod. maſc. gener. {[illegible]} Abnepotis filius: quod ſit poſt tres à nepote. Paulus in l. Iuriſconſultus D de gradibus, Trinepos, trineptis: hi ſunt filij filiæve abnepotis, abneptis.

TRINOBANTES {[illegible]} Britanniæ inſulæ populi Orientales, penes Tameſam æſtuarium, vt author eſt Ptolemæus lib 2. cap 3. Trinobantes Cæſar appellat.

Trinoctium, trinoctij {[illegible]} Tres noctes. Gellius lib 3. cap. 2, Non enim poſſe impleri trinoctium, quod abeſſe à viro vſurpandi cauſa ex XII tabulis deberet.

Trinoctialis, & hoc trinoctiale, penultima producta {[illegible]} Mart. libro 11,
-ſed ipſe diuûm
Offenſus gen tot, trinoctiali
Affecit domiſcenio clientem

Trinodis, & hæc Trinodis, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Trium nodorum: vt Claua trinodis. Ouid epiſt 4.
Oſſa mei fratris claua perfracta trinodi. Idem 1 Faſt.

Trinus, Adiectiuum {[illegible]} Idem quod tres ſignificat. Plaut. Bacch 5, Etiámne eſt quid potiòre, hem accipe, trina hæc nunc erit. Cæſar 7 bel. Gal. Milites ſigno dato celeriter ad munitionem perueniunt, eámque tranſgreſſi, trinis caſtris potiuntur.
Forum trinum. Stat. 4 Sylu 9.
¶ Trini, pro Tres, Suet in Nerone, cap. 56, Detecta confeſtim coniuratione, pro ſummo numine, trini que in die ſacrificiis colere perſeuerauit. Id eſt quotidie tribus. Plin libro 2. cap. 31, Trinos ſoles antiqui ſæpius videre. Id eſt tres ſimul. Ibidem, Lunæ quoque trinæ apparuere.
Reddere trinas literas. Cic Attic. lib. 12. 25.
Nulla trinis æſtiuis gratulatio Cic. in Piſonem.

Trinundinum, pen corr. {[illegible]} ſiue Trinumnundinum dicebatur dies tertiarum nundinarum, qui prædici antea ſolebat, vt omnino eſſet vniuerſis. Idem enim eſt dicere, Trinundino, & tertiis nundinis, & in trinundinum, hoc eſt in tertias nundinas. Sunt qui putent trinundinum eſſe trium dierum ſpatium ad habenda comitia, creandorum magiſtratuum cauſa. Sed Feſtus ſcribit nefas eſſe nundinis agi cum populo, quod eſt populum ad concilium aut comitia vocare Alij non pro trium dierum ſpatio, ſed pro loco accipiunt, quòd tribus in locis vno die fierent comitia, aut tribus diebus vno in loco celebrarentur, vt vult Valla lib 1. Liu. 3. ab Vrbe, Poſtquam verò comitia decemuiris creandis in trinundinum indicta ſunt. Alij legunt, in trinum nundinum. Cicero pro Domo ſua, Si quod in cæteris legibus trinundinum eſſe oporteat, id in adoptione ſatis eſt trium eſſe horarum. Quintilian lib 2 cap. 4. Siue non trino fortè nundino promulgata, ſiue non idoneo die.
Petere trinum nundinum. Tullius Treboni lib 16. 11.
Promulgatio trinundinum. Cic. 5 Philip.

Triobolum, trioboli, pen corr. {[illegible]} Tres obolos valet. Alio nomine hemidrachmium dicitur. ſenos enim obolos drachma efficit, vt authores ſunt Plinius & Pollux, & alij. Trioboli nota ab altera parte effigiem Iouis ab altera noctuam habebat: quam alij glaucem appellant. Ex quo factum putat prouerbium Budæus, Noctuam Athenas Plaut. Bacchid 5,
Negare ſeſe debere tibi triobolum.
Abiudicare ab ſeo triobolum. Plaut. Rud 23.
Trioboli homo, Nequam & nullius pretij. Plaut. Pœn. 4,
Trioboli hominem vocat, vt nauci hominem antiqui dixerunt, & frugi. Dicuntur & diobolares homines.

Triobolaris, & hoc triobolare, pen. prod {[illegible]} Id eſt vilis, & pretij trium obolorum.

TRIOCALA {[illegible]} Siciliæ vrbs, Ptolemæo libro 3 capite 4. hodie Triocchala.

Triones, pen prod. {[illegible]} quaſi teriones, boues aratorij. Dicti ſunt antiquis Vnde ſeptem ſtellas Septentriones noſtri veteres à bobus iunctis appellarunt, ex quibus ſigurantur Martial. lib. 6,
Cernere Parrhaſios dum te iuuat Axe triones,
Communes & Scythicos ſydera ferre poli. Cic. 2. de Nat. deor. Altera dicitur eſſe Helice
Cuius quidem clariſſimas ſtellas, totis noctibus cernimus,
Quas noſtri ſeptem ſoliti vocitare triones.
Gelidi, Ouid. 1 Metam.
Inoccidui Claud de Gigantomachia 5.
Gementes. Virg 1 Æneid.
Pigri. Claud 6. Paneg.
Scythici. Claud 7. Paneg.

TRIOPAS {[illegible]} Theſſalorum rex fuit, pater Meropis, à cuius nomine Cos inſula olim Meropis, ipſique inſulani Meropes ſunt appellati. Author Stephanus.

TRIOPHTHALMVS, triophthalmi, m. g. Lapis in Sicyonia naſcens, qui trium oculorum effigiem præ ſe fert, authore Plinio lib 37 cap. 11.

Triopſis {[illegible]} Mortiſa ſpecies, tres veluti oculos habentis, apud Pontecem lib 5. cap 16.

Triorches, triorchis, maſcul. gener. {[illegible]} Auis eſt ex accipitrum genere à teſtium numero, dicta Latinis Buteo. Plinius libro 10. cap 8
¶ Triorches, item, Tertium centauri genus. Plin. lib 25 cap 6.

Tripalis, tripalis, Tripales autem vites dicebantur, quæ tribus palis ſuſtinebantur Varro. Quid tu? non vides in vineis quòd tria pala habeant, tripalia dici?

Triparcus, Adiectiuum {[illegible]} Valde parcus. Plautus Perſa 7.
Nam id demum lepidum eſt, triparcos homines, vetulos homines, vetulos, auidos, aridos. Bene admordere.

Tripartitus, pen prod. Adiect. {[illegible]} ſiue tripertitus, Quod in tres partes diuiſum eſt. Cic 1. de Inuent. Oratoris ars, & facultas in hac materia tripartita verſari exiſtimanda eſt.
Tripartita bonorum ratio. Cicero 1. Acad. Et 5. Verrio. Tripartita cauſa.
Tripartita oratio. Cicero ad Quirites poſt reditum, Cuius oratio fuit, quemadmodum accepi, tripertita. Primùm vos docuit. &c.

Tripartitò ſiue tripertitò, pen prod {[illegible]} Aduerb in tres partes. Cic 5 Toſcul. At diffidat neceſſe eſt, qui bona diuidit tripartitò. Liu. 1. bel. Pun vrbem tripartito aggrediuntur.

Tripatinium, tripatinij, pen. corr Plin. lib 35. cap 12, Atque vt luxo authoritas quoque aliqua contingat ſiglinis. Tripatinium, inquit Feneſtella, appellabatur ſumma cœnarum lautitia. Vna erat murenarum, altera luporum, tertia myxonis piſcis, inclinatis iam ſcilicet moribus, vt tamen eos præferre Græciæ etiam philoſophia poſſimus

Tripectorus, Adiectiuum, pen. corr. Tria habens pectora. vt Tripectorus vis Geryonæ. Lucret. lib 5,
Quidve tripectore tergemini vis Geryonai? Alij legunt, Quidve tripectora tergemini quoque Gerionæ vis? Pingunt poetæ Geryonem ſuſſe tricorporem.
¶ Tripertita, Subſtantiuum, pro libri titulo. Pomponius in l 2 §. Deinde Sex. Ælius D de orig iur. Sextum Ælium etiam Ennius laudauit: & exſtat illius liber, qui inſcribitur Tripertita, qui veluti cunabula iuris continet. Tripertita autem dicitur, quoniam lege duodecim tabularum præpoſita, iungitur interpretatio, deinde ſubtexitur legis actio.

Tripertitus & Tripertitò. Vide TRIPARTITVS.

Tripes, tripedis, pen. corr. m. g. {[illegible]} Quod tres pedes habet. Martial. lib 12,
Ibat tripes grabatus, & bipes menſa. Liu 10 bel. Maced Simul procuratum eſt, quòd tripedem mulum Reate natum nunciatum erat.
Menſa tripes. Horat 1 Serm ſat. 3

Tripedalis, & hoc tripedale, pen. prod. {[illegible]} à Tripes, quod tres pedes longitudinis habet. Plin. lib 17 cap 22, Medion folia habet iridis ſatiuæ, caulem tripedalem.
Tripedalis latitudo. Varr. 3. de Re ruſt. cap. 9.
Latitudo tripedalis. Plin lib 17 cap 22.
Tripedalis parma. Liu 8 bel Maced.

Tripedaneus, Adiectiuum. Idem {[illegible]} Cato cap 45, Taleas oleaginas, quas in ſcrobe ſaturus eris, tripedaneas decidito. Plin. lib. 17. cap. 12.

Triplex, triplicis, pen. corr om. ge. {[illegible]} Quod eſt trium plicarum Horat. 1. Carm. ode 3.
Illi robur, & æs triplex
Circa pectus erat.
Triplex, pro Tribus aliquando ponitur. Cic. 1. Acad. Fuit ergò iam accepta à Platone philoſophandi ratio triplex.
Anima triplex. Cicero 1. Tuſculanarum, Plato triplicem finxit animam, cuius principatum, id eſt rationem, in capite ſicut in arce poſuit, & duas partes ſeparare voluit, iram & cupiditatem quas locis ſuis diſcluſit: iram in pectore, cupiditatem ſubter præcordia locauit.
Colore triplici diuerſa licia. Virg 8 eclog.
Deæ triplices Parcæ. Ouid 2. Metam.
Forma triplex Ouid 9 Metam.
Remittere triplices literas. Cic. Attic lib. 13. 266.
Muro triplici circundata mœnia. Virg 6. Æneid.
Natura triplex animi. Lucret lib 3.
Pugna triplex, Quæ ter facta eſt. Mart. lib 5.
Triumphus triplex. Virg 1. Æneid.
¶ Triplex, pro quodam tabellæ genere, in quo ſcribi epiſtolæ leniores & amatoriæ ſolebant Mart. lib 14,
Tunc triplices noſtros non vilia dona putabis,
Quum ſe venturam ſcribet amica tibi. Dicti autem ſunt triplices à tribus foliis.
¶ Triplex, Subſtantiuum. Scribonius Largus, Emplaſtrum aliud ex ſale nigrum efficaciſſimum, idem ad omnia facit: ſed recipit ſingulorū

pondo libram ſimiliter, olei autem veteris triplex adiicitur.

Triplaris, & hoc Triplare, penultima producta, vt Triplaris numerus. Vide DVPLARIS.

Triplus, Adiectiuum {τριπλάσιος} Idem quod triplex. Cicero de Vniuerſ. Vnam principio partem detraxit ex toto, ſecundam autem primæ partis duplam: deinde tertiam quæ eſſet ſecundæ ſeſquialtera, primæ tripla: deinde quartam quæ ſecundæ dupla eſſet: quintam inde quæ tertiæ tripla. Et paulò poſt, Tripla interualla.

Triplico, triplicas, pen. cor. {τριπλασιάζω} triplicare. Plin. lib. 7. cap. 48, Coronici nouem noſtras attribuit ætates Heſiodus, quadruplam eius ceruis, id triplicatum coruis.

Triplicatio, triplicationis, Verbale. Caius in l. Conſilio D. de curat. furioſ. &c. Firmicus quoque lib 1. cap. 16, Nulla vel duplicatione, vel triplicatione vel quadruplicatione. Vide Quadruplicatio, in QVADRVPLAS.

Tripoda, Vide TRIPVS.

TRIPOLIS, pen cor. {τρίπολις} Phœniciæ locus, ea numero, dicitur trium vrbium, Tyri ſcilicet, Sidone, atque Arada, vt teſtatur Strabo, Plinius, & Pomponius Mela lib 1. in deſcriptione Phœnicię. Nūc vulgò dicitur *Tripol de la Suria.* Oliuarius in Melam. Hinc

Tripolitana regio dicta eſt. {τριπολιτανὴ} Sunt autem duæ hoc nomine, Africana ſcilicet, & Syriaca in Phœnice. Oppida tripolis Africanæ ſunt, Abrotonum, Tophia, & Leptis magna.

Tripolium, tripolij {τριπόλιον} Herba quæ aliàs polium, vt Plinius vult, dicitur. Naſcitur in maritimis vbi alluit vnda iterùmque retro commeat, neque in mari, neque in ſicco planè. Folia ſatis habet arida, ſed craſſiora, caulem palmo altū, in mucrone diuiſum. Huius flores tradunt ter in die mutari, candidos manè, purpureos meridie, puniceos ſole occidente conſpici, radice alba, odorata, calidi guſtus. Ruellius.

Tripondium, tripondij {τριώβολον} Pondus trium aſſium.

TRIPTOLEMVS, penult. cort. {τριπτόλεμος} Celei filius, teſte Seruio, aratri inuentor & agriculturæ. Eleuſin (inquit) ciuitas eſt Atticæ prouinciæ, non longè ab Athenis, in qua quum regnaret Celeus, & Cererem filiam quærentem liberaliſſime hoſpitio ſuſcepiſſet, illa pro remuneratione oſtendit ei omne genus agri culturæ: filium etiā eius Triptolemum recens natum per noctem igne fouit, per diem diuino lacte nutriuit: & eum alatis ſerpentibus ſuperpoſitum, per totum orbem miſit, ad vſum frumentorum hominibus indicandum. Hactenus Seruius. Author ad Heren. lib 4, Si Triptolemus quum omnibus ſemen largiretur, ipſe ab aliis hominibus id mutuaretur.

Æthereus Triptolemus. Stat 4 Sylu 2.

Triptotum, pen. prod. {τρίπτωτον} nomen dicitur quod tribus duntaxat caſibus declinatur, vt Scamnum.

Tripudiū, tripudij {χορεία, χορεία χορευσία} Quaſi terripauiū: ſic enim primò dictū eſt: poſt terripudium, deinde tripudium eſt dictū à pauio, ferio. Vnde tripudia ſoliſtima dicebantur auguria quæ fiebant quoties offa quæ pullis dabatur, aliquo modo cadebat in ſolum, Ita enim à ſolo ſoliſtimum, vt à medio mediaſtinum dicitur. Cicero 2. de Diuinat. Quum igitur offa ex ore pulli ceciderat, tum auſpicanti tripudium ſoliſtimum nuntiabatur.

¶Tripudium pro ſaltatione. Liu 1. ab Vrbe, Ac per vrbem ire canentes carmina cum tripudiis, ſolennique ſaltatu iuſſit.

Citatis celerare tripudiis. Catull de Berecinth. 58.

Tripudio, tripudias {χορεύω} tripudiare, Saltare. Cic. pro Seſtio, Sed illum tot iam in funeribus Reipub. exultantem ac tripudiantem, legum ſi poſſet, laqueis conſtringeret.

Tripus, tripodis, pen. cort. maſc. g. vel tripoda, tripodæ {τρίπους} Dicitur omne quod habet tres pedes. Tripodes erant menſæ in templo Apollinis Delphici, quibus ſuperpoſitæ Phœbades vaticinabantur, vt ait Seruius. Plin. lib 34 cap. 3, Ex ære factitauere & cortinas tripodum nomine Delphicas, quoniam dona maximè Apollinis Delphici dicabantur. Cic 3. de Natura deorum, Ex eo igitur & Liſyto eſt is Hercules quem concertauiſſe cum Apolline de tripode accepimus.

Sacri tripodes. Virgil 5. Æneid.

Tripodibus Græci donabant viros fortes: quia nō facilè ſuccumbant. Virg. 9. Æneid.

Et tripodas geminos auri duo magna talenta. Horat. lib. 4. Carm. ode 8,

Donarem tripodas præmia fortium Graiorum.

Triquetra triquetræ, vel Triquetrum, triquetri, pen. cort. {τρίγωνον} Figura triangularis, quæ eſt huiuſmodi, △ Plinius libro 2. capite 15. Poſteà radiorum eius contractu tegitur, & in triquetro à partibus centum viginti ſtationes matutinas faciunt. Lucretius libro 4.

Eſſe triquetra aliis, aliis quadrata neceſſe eſt.

Triquetrus, pen cort. Adiectiuum {τρίγωνος} Quod trianguli formam habet. Cæſar 5 bell Gall. Inſula natura triquetra: cuius vnum latus eſt contra Galliam. Colum. lib 5 cap. 2, Omnis ager aut quadratus, aut longus, aut cuneatus, aut triquetrus.

Triquetra, Sicilia dicta eſt à tribus promontoriis Peloro, Pachino, Lilybæo. Triquetram autem dictam eſſe quaſi Triquedram à tribus ſedibus indicat Quintilianus lib. 1 cap 6, Dicitur & θρινακία à Græcis, quaſi τρινακρία, ſeu à Thrinaco quodam Siciliæ Tyranno. Lucret. lib 1,

Inſula quem triquetris terrarum geſſit in oris. Id eſt Siculis.

Prædia triquetra. Horat 2. Sermon. ſat 6. Id eſt Sicula, quòd in tres partes, id eſt promontoria diducta ſit, vel quadras, inquit Porphyrio.

Triremis, huius triremis, penultima producta, fœmin. gener. {τριήρης} Nauis tres remorum ordines habens. Cæſar 3. belli Ciuilis, Appulſáque ad proximum litus trireme conſtrata, & in littore relicta, pedibus Adrumetum profugerat. Cicero 7, Verrina, Nauem vero Cybeam maximam, triremis inſtar pulcherrimam atque ornatiſſimam.

Ærata triremis Horat. 3 Carm ode 1.

Bellatrix triremis. Claud 4 Paneg.

Validæ triremes. Lucan. lib 3.

Tris, {τρεῖς} pro tres in accuſatiuo, legimus apud antiquos. Cic. 4. Acad. Teſtatur ſæpe Chryſippus tris ſolas eſſe ſententias, quæ defendi poſſint de finibus. Virgil 1. Æneid.

Tris notus abreptas in ſaxa latentia torquet. Quorum autem nominum genitiuus pluralis ante um ſyllabā, i literam habuerit, Accuſatiuum, inquit Priſcianus per is loquimur, vt refert Chariſius, quanquam noſtra ætate paſſim ab eruditis receptum eſt, nec minus quorundam maiorum, vt huiuſmodi Accuſatiui per ei diphthongū ſcriberentur: quum tamen Velij Longi ſententia ſit, vt per i ſolam notentur. Nam & aliquando Quintiliano incommodum per ei ſcribere viſum eſt. Vide Gel. lib 13 cap. 19.

Triſcurria, Subſtantiuum neut. ge plur. num Maximæ ſcurrilitates, à tris & ſcurra. Nam tris & ter pro ſuperlatiuo Græci & Latini vſi ſunt. Vnde triſurcifer, & triueneficus apud Plautum. Id eſt, maximus furcifer, & maximus veneficus. Iuuenal. ſat 8,

Qui ſedet, & ſpectat triſcurria patritiorum. Hoc eſt, nobilium facta maximè ſcurrilia.

TRISMEGISTVS, qui etiam {Ἑρμῆς τρισμέγιστος} Mercurius, quaſi ter maximus dictus, vel valde maximus, qui fuit nepos maioris Mercurij quem fabulantur fuiſſe filium Nili. Hunc tamen ſecundum aſſerunt occidiſſe Argum. Ægyptiiſque præfuiſſe, & leges literáſque tradidiſſe: ſed literarum caracteres, animalium arborúmque figuras habuiſſe. Hic condidit vrbem, quam à ſe Hermopolim nominauit. Dictus eſt autem Triſmegiſtus, quòd & philoſophus maximus, & ſacerdos, & maximus denique rex fuerit. Conſueuerunt enim Ægyptij ex omni philoſophorū numero ſacerdotes, ac rurſus ex ſacerdotibus regem eligere. Hic autem vt philoſophos ſapientia, ita religione ſacerdotes excelluit, ac tum in imperio miniſtrando ſuperiores omnes reges ſuperauit. Hic primus à Phyſicis ad diuinorum ſpeculationem ſe erexit. Primus de maieſtate Dei, de Dæmonum ordine, animarúmque mutationibus ſapientiſſimè diſputauit. Scripſit multa volumina quibus arcana myſteria & oracula panduntur Non enim vt philoſophus ſolùm, ſed vt propheta futura ſæpe prædixit. Hæc ex Diodoro Siculo.

Triſſago, penultima producta, triſſaginis {χαμαίδρυς} Vulgò Chamædrys. Alij ſerratam, & ab ea ſerram inuentam dixere, teſte Plinio. Carpitur prægnans ſucco, petroſis gaudet. Officinæ Græcum nomen inſedit. *Quercula* vel *ſerratula* vulgus nominat. Ruellius.

Triſtega, pen. cort. triſtegorum {τρίστεγα} Trium contignationum ædificia, ſiue tres contignationes. Hieronymus Lib. 1. aduerſus Iouinianum vertit, tricameratum.

Triſtis, & hoc triſte {σκυθρωπὸς, ἄθυμος, ἀνιαρὸς, λυπηρὸς, σκυθρωπός, ἀμείλικτος, ἀλγεινός} Mœſtus dicitur. Donatus, Triſtis animo: Truculentus vultu. Virgil. eclog 10,

Triſtis at ille tamen Cantabitis Arcades inquit. Idem 4. Georgicorum.

Triſtior hybernas cœlo deſcendit in vndas.

Triſte ſilentium, & mœſtitia tacita. Liu 1 ab Vrbe.

Triſtis & conturbatus. Cic. 6 Verr. Quum iſte ab ſeſe Hydriam Boethi manu factam, præclaro opere, & grandi pondere per poteſtatem abſtuliſſet, ſe ſanè triſtem & conturbatum domum reuertiſſe.

Triſte ac ſeuerum genus dicendi. Cic de Clar. Orat.

Supplicitèr triſtis. Virg 1. Æneid

Cum triſtibus ſeuerè, cum remiſſis iucundè viuere. Cicero pro Cœlio.

Triſte ad recordationem. Liu lib. 4. bell. Punic. Lacus Traſymenus, & Cannæ, triſte ad recordationem exemplar.

¶ Triſtis, Sæuus aliquando dicitur: quod triſtitia in fronte hominis, crudelitatis, grauitatis, iræ, minarum, ſtudij, difficultatis iudicium eſt. Virgil. 2. Æneid.

-triſtia facta. Idem 6 Æneid. Nauita triſtis. Et 2. Æneid.

triſtis Erinnys.

¶Triſtis, Grauis. Cic. 6. de Repub. Qui numero optimatum & principum obtulit his vocibus, & grauitatis ſuæ liquit illū triſtem, & plenum dignitatis ſonum. Ex Nonio. Plin. in Paneg. Nunquam principibus defuerunt, qui fronte graui & triſti ſupercilio vtilitatibus fiſci contumaciter adeſſent.

¶ Triſtis, Iratus. Lucilius,

Timeo certè ne mihi ſit triſtior. Afran. epiſt.

Iactauit ſeſe, iactet, mihi erit triſtior. Nonius.

¶ Triſtis, Minax. Virgil. 2 Æneid.

-iſque adytis hæc triſtia dicta reportat. Nonius.

¶ Triſtis, Horridus. Martial ad Scazontem lib. 1,

Amator ille triſtium lucernarum.

¶Acheron triſtis, Vide ACHERON.

Adulatio triſtis. Tacit. lib. 1.

Ægrimonia triſtis. Horat. Epod. 17.

Antiquitas triſtis & impexa Tacit. in Dialogo in Oratore.

Arbor triſtis aſpectu Plin. lib. 13. cap 22.

Arma triſtia. Tibul. lib. 1. eleg. 10.

Bellum triſte. Senec. Octau. 6. Virg. 6. eclog.

Carmina non triſtia. Ouid. 2. Triſtium.

Clades triſtis. Horat 3 Carm. ode 3.

Cor triſte. Virgil 6. Æneid.

Curæ triſtes. Virgil 4 Georg.

Damna triſtia. Ouid. 1 Faſt.

Domus triſtis ſine ſole. Virgil. 6. Æneid.

Epulæ triſtes, Id eſt inſipidæ, vel mali ſaporis. Silius lib 3.

Exta triſtia, Res triſtes portendentia. Virg 1. Georg.

Facinus

Facinus triſte. Ouid.6.Metam.
Portona triſtia, Mala. Ouid epiſt 3.
Frons triſtis. Tibul lib 2.eleg.3.
Funus triſte. Virg 4.Georg.
Hyems triſtis, Aſpera. Virg.4 Georg.
Ianua noſtræ artis eſt triſtiſſima, Maior eſt difficultas in prima ſtatim curatione. Ouid 2.de Remed.Amor.
Imago triſtis ponti, Aſpera facies maris. Ouid.11.Metam.
Imago triſtiſſima noctis Ouid.1.Triſt.eleg 3.
Iræ triſtes, Quæ triſtes faciunt Virgil 2.eclog.
Dare ad aliquem literas triſtes. Cic.Att.lib.7,143.
Mens triſtis. Ouid.epiſt.12.
Morbus triſtis. Virg 4 Georg.
Mors triſtis. Senec Octau 4.
Nebulæ triſtes. Stat 5.Thebaid.
Nefas triſte. Virg 2.Æneid.
Nox triſtior quàm tempora Phœbi, Id eſt, quàm dies. Ouid.1.de Remed.
Nubila triſtia. Ouid 6 Metam.
Oratio triſtis cui hilaris opponitur. Quintil.lib.8.cap.3.
Ora triſtia. Virg 2.Georg.
Pœna triſtis, Exilium intelligit. Ouid.2.Triſt.
Quatrmoniæ triſtes. Horat 3.Carm,ode 14.
Ruinæ triſt 2. Virgil 1.Æneid.
Senectus triſtis. Virg 3 Georg.
Sermo triſt.3. Horat. 1.Serm.ſat.10.
Quid tua fors? triſtis, atrox. Cic.pro Murena.
Supercilium triſte. Lucret.lib.6.
Tempus triſte. Ouid.4 Triſt.eleg.3.
Verba triſtia. Horat. de Arte. Cic.2.de Proib. Sin enim maiores noſtri labores non fugiendos, triſtiſſimo tamen verbo ærumnas etiam, in deo nominauerunt.
Vultus triſtis. Ouid.epiſt.16.
Patrare aliquid triſte Tacit lib.4.
Statuere triſte aliquid. Ouid.2.de Ponto,eleg.2.
Triſtis ad recordationem. Liu.lib.4.bel.Pun.
¶Triſtis ſuccus, Amarus. Virgil.2.Georg. Idem 3.Georg. Amara triſtia.
Abſynthium triſte. Vide ABSYNTHIVM.
Sapor triſtis. Ouid 4 Triſt.eleg 5.
Suauiolum triſti triſtius helleboro. Catul.ad Iuuentium,94.
¶Triſtes, Docti. Lucilius lib 18,
Adde eodem triſtis ac ſeuerus philoſophus. Cic.2. Verr. Iudex triſtis ac integer. Ita Nonius. Ego potius cum Seruio ſeuerum interpretarer. Donatus in illud Terentij in Andria, Triſtis ſeueritas ineſt in vultu: ad laudem interdum, inquit, non ad amaritudinem ſumitur triſtis, citans locum iſtum Ciceronis, Iudex triſtis.
¶Triſtis, Qui inuitus aliquid facit, nec libenter, authore Donato. Terent.Eunuch 4.1.
Innitat triſtis, manſit ibi.
¶Triſtis, Triſti ſimilis, inquit Donatus. Terent.Eunuch 3,5.
Heus tu, inquit, Dore, Cape hoc flabellum, &c.
Accipit triſtis.
Triſtius { [illegible] } Comparatiuum aduerbium. Cic.de Senect. Facilius in morbos incidunt adoleſcentes, grauius ægrotant, triſtius curantur. Nonius.
Quo facilius, quibus eſt iratior, reſpondere triſtius poſſit. Cicero Figulo, lib 4 13. Id eſt, aſperius.
Triſticulus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Aliquantum triſtis. Cic.1.de Diuinat. Filiolam ſuam Tertiam, quæ tum erat admodum parua oſculans animum aduertit triſticulam.
Triſtitia, triſtitiæ { [illegible] } Cic. 4 de Finib Quam illorum triſtitiam atque aſperitatem fugiens Panætius, nec acerbitatem ſententiarum, &c.
Imitamenta triſtitiæ. Tacit lib 15
Seueritas & triſtitia. Cic.de Claris Orat Homo non liberalitate vt alij, ſed ipſa triſtitia & leueritate popularis.
Triſtitia & Lætitia, contraria. Cic 2.de Orat. Iudex tum ad triſtitiam, tum ad lætitiam eſt contorquendus.
Temporum triſtitia. Cic Appio, lib 3.8.
Simulata & verſuta triſtitia. Cic.poſt reditum in Senatu.
¶Abſtrud. re triſtitiam. Vide ABSTRVDO.
Compeſcere triſtitiam alicuius Ouid.9 Metam.
Condire triſtitiam, Vide CONDIO.
Contorquere aliquem ad triſtitiam, Vide CONTORQVEO.
Contrahere triſtitiam, Vide CONTRAHO.
Receſſus ſolis quaſi triſtitia quadam contrahit terram. Cic.2.de Nat.deor.
Deducere à triſtitia & acerbitate. Cic 2.de Orat. Nihil enim tam facilè quàm multitudo à triſtitia & ſæpe acerbitate, commodè ac breuiter, & acutè & hilarè dicto deducitur.
Finire triſtitiam. Horat.1.Carm ode 7.
Mitigare triſtitiam. Cic 2.de Orat.
Prætendere triſtitiam. Quintilian.in Proœm.libro 1, Vultum, & triſtitiam, & diſſentientem à cæteris habitum peſſimis moribus prætendebant.
Tradere ſe lacrymis ac triſtitiæ. Luceius Tullio M.F.lib 5 14. Lacrymis ac triſtitiæ te tradidiſti.
Triſtificus, pen.corr. Adiect. { [illegible] } Quod triſtitiam affert. Cic.1. de Diuinat.
Triſtificas certant Neptuno reddere voces. Ex poeta.
Promere voces triſtificas. Cic 1.de Diuinat.
Voces triſtificas chartis promebat Etruſcis. Ex poeta.
Triſulcus. Adiect. { [illegible] } Id eſt triſidum: hoc eſt tres acies habens & à tribus partibus ſcindens.
Fulmina triſulca. Senec. Herc Oetæo,17.
Ignibus triſulcis armata dextra Iouis. Ouid.2.Metam.
Linguis micat ore triſulcis. Virg 3 Georg.
Tela triſulca Iouis. Ouid 13 Amor.eleg 5.
TRITANVS, pen.prod. { [illegible] } vt author eſt Varro in relatione prodigioſæ fortitudinis, gladiator fuit, qui in ludo gladiatorio Samnitium armatura celebris, & rectos & tranſuerſos cancellatim toto corpore habuit neruos, in brachijs etiam manibúſque. Hic omnes aduerſarios leui tactu, ac pænè ſecutis congreſſionibus vicit. Filium habuit Cnei Pompeij militem pari fortitudine natum, qui hoſtem ſe prouocantem ita ſpreuit, vt inermi dextra eum ſuperauerit, & captũ digito vno in caſtra Imperatoris ſui reportauerit. Huius & meminit Plin lib.7.cap. 20.
Tritauus, tritaui, penult. correpta, maſc.gener. { [illegible] } Plautus Per..3.
Pater, auos, proauos, abauos, atauos, tritauos. Paulus in I.Iuriſconſultus D De gradibus affinitatis, Tritauus autem eſt patris & matris atauus, aui vel auiæ abauus, proaui vel proauiæ auus, abaui vel abauiæ auus, ataui vel atauiæ pater, dictus quaſi tertius auus.
Trithales { [illegible] } Herba, quæ eſt alterum genus aizoi. Plin.lib. 25.cap.13. Aizoi duo genera: maius in fictilibus vaſis ſeritur, &c. alterum minuſculum quod trithales vocant, alij cruthales, quia ter floreat, alij eryſitales, aliqui iſoetes.
Triticum, tritici, pen corr. { [illegible] } genus frumenti dictum, vt ait Varr.de Ling Lat quod ex ſpicis teratur. Plin.lib.18.cap.7, Tritici genera plura quæ fecere gentes, Italico nullum equidem comparauerim candore ac pondere, quo maximè decernitur, montanis modo comparetur Italiæ agris externum, in quo principatum tenuit Bœotia, deinde Sicilia, mox Africa. tertium pondus erat Thracio Syriòque, deinde Ægyptio Buellius, Triticum omne radicibus moltis ac prætenuibus exit, folio vno, germinibus omnino multis, ſed quæ in ramos brachiari non poſſit, atſtas ex ſe mittit, & in herba per hyemem eſt. Remoliito autè cœlo, cauliculus de medio aſſurgit, cuius tertio aut quarto genu ſpica geritur non prius euidens quàm folliculo incluſa quæ gluma dicitur. Conſummato eo flos arumpit, quarto aut quinto poſt die ac totidem fere diebus, plurimumque ſeptem durat. Varro quindecim diebus, frumentum in vaginis eſſe dixit, quindecim florere, quindecim areſcere, poſt florem craſſeſcit, inquit Theophraſt. maturaſcitque intra quadrageſimum diem, quum tardiſſimè octauo ab ſatu menſe plurima parte metitur. Ægyptij, vt aiunt, ſeptimo Polium tritico arundineum, anguſtius tamen quàm hordeo: caulis quoque leuior & lentior, nec perinde fragilis. triticum multis integitur tunicis, hordeum nullis, Culmus tritici altior eſt, quàm hordeo, ſpica quoque remotior à folio, palea ſuauior, mollior, ſuccoſior. Iucundiæ tritici ſpicæ, explanata quæ hordeo in verſus diſpoſitæ. Vnde culmus ſpicam ſuſtinet, quæ & ſpicus & ſpicum à Cicerone dicitur in Arato: ſpica, granum & ariſtam.
Triticeus, Adiect. { [illegible] } vt Meſſis triticea. Virg 1.Georg. Ouid. 5.Metam.
Ite ut triticea. Ouid.1.Faſt.
TRITIVM Metallum, { [illegible] } Hiſpaniæ vrbs. Ptolemæo lib. 2.cap.6. hodie *Taſolla*.
TRITON, huius Tritonis, pen. prod. { [illegible] } inquit Seruius, deus marinus, Neptuni & Salaciæ deæ marinæ filius, ab aqua ſalſa dictę. Hæc Seruius enarrans hunc locum Virg.1.Æneid.
Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naues ſcopulo, &c. Meminit Cic. 1. de Nat.deor Hic Neptuni tubicen eſſe fertur, cui mandat, vt receptui canat, fluuióſque in ſuos fontes reuocet. Idem Attico lib.2 14, Non modò de Cyonio Conſulari, ſed ne de iſtis quidem piſcinarum Tritonibus poterit ſe iactare.
Cæruleus Triton Ouid.1.Metam.
Canorus Triton. Ouid 2 Metam.
Citi Tritones. Virg.5 Æneid.
Immanis Triton. Virg.10 Æneid.
Ingens Triton. Valer.1.Argon.
Marinus. Cic 2.de Nat.deor.
Rapidi Tritonis hera Minerua. Catul.Argon.59.
¶Triton Africæ minoris fluuius & lacus, cuius meminit Plin.lib. 5 cap.4. Herodotus lib 4. In palude inſulam eſſe ait, vbi veſtigia Iouis euidentia, latonem aliquando in his fuiſſe. Amnis ipſe Triton in Syrtim minorem egreditur. Ptolemæo lib. 4.cap.3. Alij alijs in locis paludem hanc ſtatuerunt, vt belle Plinius obſeruauit.
TRITONIA, vel Tritonis { [illegible] } id eſt Minerua, quòd temporibus Ogygij regis ad lacum Tritonis virginali primùm habitu apparuerit. Vbi ait Herodotus virgines annis ſingulis ſe purgare lampadibus & lignis in venerationem Palladis. Diodorus ſcribit dictam Tritoniam à Cretæ filio Tritone. Lucanus libro 9. Lucret.lib 6.
-Pallad.s ad templum Tritonidos almæ.
Armipotens Tritonia. Cic antequam iret in exil.
Audax Tritonia. Stat 10.Thebaid.
Sæuæ Tritonidis arx. Virg 2.Æneid.
Virgo Tritonia. Stat 1.Syluæ.
Tritonis, pen.prod. Tritonidos, pen corr. patronymicum fœm. { [illegible] } vt Arx Tritonis Ouid.2 Metam. Intelligit Athenas.
Palus Tritonis Silius lib. 3.
Tritoniacus, pen.corr. { [illegible] } Adiect. Ouid.15 Metam.
Quum Tritoniacam nouies ſubiere paludem.
Tritura. Trituro, Tritus. Vide TERO.
TRIVIA { [illegible] } dicta eſt Diana, quòd triuiis præeſſet, propter quod tres facies habere fingebatur. Virg 4.Æneid.
-tria virginis ora Dianæ. Ouid.1.Faſt.
Ora vides Hecates in tres vergentia partes,
Seruet vt in ternas compita ſecta vias.
Ara Triuiæ. Ouid 3 de Ponto,eleg.2.

Sacerdos Triuiæ. Virgil. 6. Æneid.
Potens Triuia. Valer. 5. Argon.
Virgo Triuia. Lucret lib. 1.

Triuenefica, triuenefica, pen. corr. { [illegible] } Maximè venefica. Plaut Aulul. 5,
Minum quin tua nunc me cauſa faciat Iuppiter,
Philippum regem, aut Darium triuenefica.

TRIVIVM, triuij { τρίοδος } Locus è quo trium viarum iter fieri poteſt: vel ſpatium quod eſt inter tres vias, quemadmodum quadriuium, in quo petuuli propter tot viarū concurſum affluere ſolent. Catul. Omnibus in triuiis vulgetur fabula paſſim. Cic. 2. de l. Agraria, Vt in atriis auctionariis potius quàm in triuiis aut in compitis auctionentur.

Arripere maledictum ex triuio. Cic. pro Murena.

Triuia erant etiam ruſticorum ſacris attributa: nam illic oues cædebantur, & ſerta appendebantur. Tibull. lib. 1,
Nam veneror: ſeu ſtipes habet deſertus in agris,
Seu vetus in triuio florida ſerta lapis.

Triuialis, & hoc triuiale, pen. pro. Quod in triuio fit, vel quo in triuiis vtebantur, vt Verba triuialia, Id eſt inculta, & parum eleganria. Sueton. de Claris Rhetor. Tum ne vſquequaque ſcholaſticus exiſtimaretur, circumciſè ac ſordidè, & tantummodo verbis triuialibus egit.

Carmen triuiale. Iuuen. ſat. 7.

Triuialis ſcientiæ magiſtri à Quintiliano dicuntur, qui in triuiis docent.

Triuialis lingua, Vulgaris, qua in triuiis, pueri grammaticam diſcentes vtebantur.

Scientia triuialis. Quintil. lib. 1. cap 4, Sed in verbis quoque quis eſt adeò imperitus, vt ignoret genera, & qualitates, & perſonas, & numeros? Literarij penè iſta ſunt ludi & triuialis ſcientiæ.

Triuialiter, pen. corr Aduerbium, Quod ſignificat paſſim.

Triumphus, triumphi, maſc gen { θρίαμβος } Quidam Græcum putant: nam θρίαμβον appellant Græci: nos aſpiratione ex prima in nouiſſimam ſyllabam tranſlata, & b, mutata in p, dicimus triumphum. Varro, à Baccho huius rei inuentore tractum nomen putat. Tranquillus dici exiſtimat triumphum, quia qui triumpharet, triplici iudicio honoraretur: primò enim exercitus de triumpho decernendo duci iudicabat, ſecundò Senatus, tertiò populus. Erat autem triumphus ſummum honorum, qui à Populo Rom. dari ſolebat, maximus: nam ille pompa ſolennis erat, quæ fiebat redeuntibus in vrbem cum victoria.

Qui triumphabant apud Romanos, equis albis vehebantur curru inaurato, capite coronato lauro: & ante ipſum triumphantem victus hoſtis oneratus colla catenis, & præeunte Senatu Capitolium aſcendebāt ad templum Iouis optimi maximi, vbi mactato tauro albo domum redebant. Cic. in Piſonem, Differes de triumpho: quid tandem habet iſte currus? quid auium? quid argentum? quid legati in equis & Tribuni? quid clamor militum? quid tota illa pompa? inania ſunt iſta mihi crede, delectamenta penè puerorum.

Is demum eſt mea ſententia iuſtus triumphus ac verus, quum bene de Repub. meritis teſtimonium à conſenſu ciuitatis datur. Cic. 14. Philipp.

Duces triumphi terra Aphrica. Virgil 4 Æneid.
Caſtellanus triumphus Vide Caſtellanus, in CASTRVM.
¶ Caſtrenſis triumphus, Vide CASTRVM.
Fœlices triumphi. Claud de bel Getico.
Ingens triumphus Senec. Herc Oetæo, 6.
Indignus triumphus. Claud. 1 in Ruffin.
Læti triumphi. Ouid. 15 Metam.
Laurigeri triumphi. Claud 6. Paneg.
Magni triumphi. Horat. 2. Carm. ode 2.
Magnificus triumphus. Ouid. 1. Amor. eleg. 3.
Naualis triumphus, Vide NAVIS.
Opimus triumphus. Horat. 4. Carm. ode 4.
Præclarus triumphus. Claud. 3. de raptu Proſerp.
Sacer triumphus Ouid. 1. Amor. eleg 2.
Speciosiſſimus triumphus Val. Max lib. 7. cap. 1. de Q. Metelli fœlicitate.
Superbus triumphus. Horat. 1. Carm. ode 37.
¶ Agere triumphum. Ouid. 15. Metam.
Agere triumphum de aliquare. Cic. 7. Verr.
Agere triumphum iuſtiſſimum ex inimicis. Cic Appio, lib. 3. 10, Ages victos ex inimicorum dolore triumphum iuſtiſſimum.

Deportare triumphum, Vincere: victorum enim proprium erat quum in vrbem rediiſſent Cic. 1. Offic. Pompeius dixit fruſtra ſe tertium triumphum deportaturum fuiſſe niſi, &c.

Ducere aliquem in triumpho. Plin. lib. 7. cap. 43.

Ducere per triumphum, Cic 7. Verr. Viuum tu illum ſeruabas, quem per triumphum, credo, quem ante currum tuum duceres.

Frequentare triumphum. Liu lib 6 Decad. 4.

Habere triumphos, pro Triumphare. Cic. pro Corn Balbo, Qui tot habuit triumphos, quot oræ ſunt partéſque terrarum.

Triumpho, triumphas { θριαμβεύω } triumphare, Triumphum agere. Cic. 2. de Finib. Bella magna geſſerat is, bis Conſul fuerat, triumpharat.

Ampliſſimè & honeſtiſſimè triumphare. Cic. pro Murena.

Triumphauit Achæos, Id eſt victis Achæis, triumphauit. Plin. de Viris illuſtr.

Glorioſè triumphare. Cic. Cælio, lib. 2. 11.

Triumphare de. Cic. de Senect. Curius quum de Samnitibus triumphaſſet.

De ſententia alicuius triumphare. Cic. Att. lib. 7. 111.

Amor de me triumphat. Propert. lib. 2. eleg 9.

Triumphare ex aliquo. Plin. lib 7. cap. 43.

Ouans triumphauit. Paterculus lib. 1, Huius victoriæ compos Nero, ouans triumphauit.

¶ Triumphari, impersonale. Liu. 5 ab Vrbe. Tum primum ſine authoritate Senatus, populi iuſſu triumphatum eſt. Cic 2 Offic. Itaque vexatis ac perditis exteris nationibus, ad exemplum amiſſi imperij portari in triumpho Maſſiliam vidimus, & ex ea vrbe triumphari, ſine qua nunquam noſtri imperatores ex Tranſalpinis bellis triumpharunt.

¶ Triumphare, Exultare, & ſibi placere. Cæſar, Quod eueniſſe nobis gaudeo & triumpho Terent. Heaut. 4 2,
Triumpho, ſi licet me latere, tecto abſcedere.

Triumphare & gaudere, Vel Triumphare gaudio. Cic. Ad Att. lib. 9. 189, Atque ego tum ex ipſa re magnam capio voluptatem, tum meum factum probari abs te triumpho & gaudeo. Idem pro Cluẽt. Tum verò illa egregia ac præclara mater palàm exultare lætitia, ac triumphare gaudio cœpit.

Triumphat oratio mea, & exultat. Cic. 2. in Catil. At ſi quis eſt talis, quales & ſe omnes oportebat, qui in hoc ipſo, in quo exultat & triumphat oratio mea, me vehementer accuſet.

Lætari & triumphare in omnium gemitu. Cic. 7. Verr Lætatis tu in omnium gemitu & triumphas.

Triumphans, triumphantis, Participium. Cic 14 Philip. Quum heſterno die propter eorum res geſtas me ouantem & prope triumphantem Pop Rom. in Capitolium domo tulerit.

Equi triumphantes. Ouid. 2. de Ponto eleg. 8.

Triumphatus, pen prod Participium { [illegible] } De quo triumphatum eſt Virg 4 Georgicon,
Biſque triumphatas vtróque ab littore gentes. Plin 5. cap. 5, Omnia armis Rom ſuperata, & à Cornelio Balbo triumphata.

Triumphatus, huius triumphatus, pen. prod maſc. gen. { [illegible] } Plin. Ne triumphatu ſuo nimis ſuperbiat Antonius.

Triumphator, pen prod. huius triumphatoris, m. g { [illegible] } Qui triumphat, vel qui aliquando triumphauit.

Triumphalis, & hoc triumphale, pen. prod. { [illegible] } Qui ad triumphum pertinet. Vnde triumphales coronæ quibus imperatores in triumphis coronabantur. Plin. lib 22. cap 3.

Cœnæ triumphales Plin lib. 9 cap 55.

Currus triumphalis, Super quem ſedebant triumphantes. Plin. lib 7. cap 26.

Fronde triumphali vinctus tempora. Ouid. ad Liuiam.

Habitus triumphalis. Quintil. lib. 10 cap 7.

Imagines triumphales. Horat. Epod 8.

Laurus triumphalis Tibul lib. 2. eleg 5.

Porta triumphalis Romæ dicta, quòd per eam triumphantes victores in vrbem deducerentur. Cic. in Piſonem.

Prouincia triumphalis, propter quam deuictam imperator triumphum reportauit. Cic. in Piſonem, Vt ex ea prouincia quæ fuerit ex omnibus vna maximè triumphalis, nullas ſit ad ſenatum literas mittere auſus.

Statua triumphalis. Plin. epiſt 5 lib 2 Id eſt in habitu triumphantis. Lege Plin. lib 34 cap 4, de honore ſtatuarum.

Tituli triumphales. Iuuen. ſat. 1.

Vehicula triumphalia. Cic. in Piſonem, Nummus interea mihi Cæſar, neglectis vehiculis triumphalibus domi manet & manebit.

Veſtes triumphales, Quæ triumphantium erant: quemadmodum & currus triumphalis, & habitus triumphalis dicitur. Plin lib 8 cap. 48, Pictas veſtes iam apud Homerum fuiſſe vnde triumphales natæ. Idem lib. 9 cap 36, De purpuræ ſucco ſeu colore purpureo, Diis aduocatur placandis, omnémque veſtem illuminat, in triumphali miſcetur auro.

Vir triumphalis, Qui triumphauit, quemadmodum Conſularis, qui Conſul fuit. Suet de Auguſto. Liu 5 ab Vrbe.

Bis triumphalem fieri. Cic in Saluſt.

Triumphalia, triumphalium { [illegible] } Ipſa triumphatio, vt
Tribuere alicui triumphalia. Tacit. lib. 4.

Triumphalia ornamenta, quæ fauore principum concedebantur iis qui non triumphaſſent, quorum ſæpe fit mentio apud Tacitum Interdum verò ſine ſubſtantiuo ponitur, vt apud Plin. in Panegyr. Licet alteri veſtrum triumphalia filij viuus, cœlum alteri dederit.

Triumuir, triumuiri, penultima correpta, maſcul gener. { [illegible] } Nomen magiſtratus Romani, quem tres collegæ adminiſtrabant.

Triumuiri nunquam niſi per XXXV. tribus creati ſunt. Cicero 2. de l. Agraria.

Triumuiri triplices fuere: Capitales, Menſarij, Nocturni.

Capitales triumuiri (inquit Pomponius De orig iuris, l. Neceſſarium §. Eodem tempore) conſtituti ſunt: qui carceris cuſtodiam haberent: vt quum animaduerti oporteret, interuentu eorum fieret. Valer. lib. 5 cap. 4, De amore filiæ erga matrem. Tam admirabilis ſpectaculi nouitas ab ipſo cuſtode ad triumuirum, à triumuiro ad prætorem, à prætore ad conſilium iudicum perlata Cic. in Orat Planéque Duumuirorum iudicium, aut Triumuirorum capitalium, aut Decemuirorum litibus iudicandis dico nunquam.

Menſarij triumuiri. Liuius, Triumuiri menſarij creati ſunt: hique nummularius & monetæ omnis generis & formæ curſoribus præerant.

Nocturni triumuiri Cornelius Tacitus, Triumuiri nocturni, quòd ad incendium in ſacra via ortum tardè venerant, à Tribuno plebis die dicta damnati ſunt.

Epulones triumuiri. Liuius 3 bel. Maced Romæ eo primùm anno triumuiri epulones facti C Licinius Lucullus, T. Romulenus, qui legem de creandis his tulerat, & P. Porcius Leca. His triumuiris, item vt pontifici lege datum togæ prætextæ habendæ ius.

Monetales Triumuiri, Vide MONETA.

Triumuiratus, huius triumuiratus, pen. prod. m. g. { ἀρχὴ τῶν τριῶν } Ipſum Triumuirorum officium. Cic. de Clar. Orat. Qui quidem in

triumuiratu

triumuirata indicauerit contra P. Africani auunculi ſui teſtimonium.

Triumuiralis, pen. prod. Adiect. Horat. Epod. 4,
Sectus flagellis hic triumuiralibus
Præconis ad faſtidium.

Triuncis, & hoc triunce { τριούγκιον } à tribus vnciis dicebatur quadrans. Vnde triuncium, quod trium vnciarum eſt. Plin. lib. 33 cap 3, Quadrans antea triuncis vocatus, à tribus vnciis.

Trixago, trixaginis, f. g. { χαμαίδρυς } Eadem herba quæ triſſago. Vide ſupra.

TROAS, huius Troadis, pen. cor. { τρῳάς, τρῳάδος } Aſiæ regio Helleſponto adiacens, eadem quondam Æolis & Myſia appellata, authore Plinio lib. 5, cap 30. Mela lib. 1, Proxima, inquit, regio, ex quo ab Æolis incoli cœpit, Æolis facta, antè Myſia, & qua Helleſpontum attingit, Troianis poſſidentibus Troas fuit. Hactenus Pomponius. Ptolemæus minorem Phrygiam appellat. Homerus ab Æſapo vſque ad Cayci fluminis oſtia eius fines producit. In ea Ilion, quæ & Troia mille quingentis paſſibus à portu diſtans, omnium quæ ſub Sole ſunt nobiliſſima. Ciuitates Troadis nobiliores, Dardanium, Simoentis, fluminis oſtia, Antandrus, Smyrna, Clazomene, Epheſus, Milenaus, Pergamus, Tyatyra, Philadelphia, Laodicia, Antiochia. Montes clari, Ida & Tmolus.

Troas, Patronym. cum fœm. pro gentili. Virg. 5. Æneid.
At procul in ſola ſecretæ Troades acta
Amiſſum Anchiſen flebant. Hoc eſt Troianæ mulieres.

Trochæus, trochæi, maſc. gen. { τροχαῖος } Pes celer, & volubilis, quòd rotatim & celeriter decurrat. nam τροχὸς, Latinè rota dicitur. A Mercurio repertus. tenet locum vltimum in carmine hexametro, conſtátque ex duabus ſyllabis, prima longa & vltima breui. Vel dicitur, ἀπὸ τοῦ τρέχειν, id eſt à currendo. quia curſum ſuum habet de longa ſyllaba in breuem. A Græcis τροχαῖος appellatus. Cic 3. de Orat. Quum ſint numeri plures, iambum & trochæum frequentem ſegregat ab oratore Ariſtoteles.

Trochæus è breuibus fit. Cic. in Orat. Quòd enim Pæon habeat tres breues, dactylus autè duas, breuitate & celeritate ſyllabarū labi putat Ephorus verba proclivius: contráque accidere in ſpondæo & trochæo, quòd alter ex longis conſtaret, alter è breuibus fieret: alteram nimis incitatā, alterā nimis tardam orationē, neutram temperatam. Quæri poteſt cur Cic. dicat trochæū è breuibus fieri, quum Grammatici dicant hunc eundem ex longa & breui conſtare, vt totus. Sed ſciendum eſt, ab antiquis eundem fuiſſe trochæum, qui tribrachus dicitur, eo quòd ex tribus breuibus conſtet, vt dominus, quod ex Quintiliano ſatis intelligi poteſt. Is enim lib. 9. ca. 4 ſic ſcribit: Tres breues trochæum, quem tribrachyn dici volunt, qui Choreo trochæi nomen imponunt: totidem longæ moloſſon efficiunt. Deinde aliquot poſt verſibus aſſerit, Trochæum, quoties vltima ſit longa, conuerti in Anapæſtum, quod certè fieri non poſſet, niſi tres breues eſſent in trochæo. Prætereà ſubiungit hæc verba, Idem trochæus præcedente longa fit Pæon: quale eſt, Si potero: &. Dicit hoc Cicero: Obſtat inuidia. Pæon autem primus, è longa & tribus breuibus conſtat, ergo ſublata longa, reſtat trochæus è tribus breuibus.

Trochæus qui eſt eodem ſpatio quo choreus, cordax ab Ariſtotele appellatus. Cic. in Orat.

Trochæus qui temporibus & interuallis eſt par iambo. Cic. in Orat. Chorius ſiue trochæus, Vide CHO.

Trochilos, pen. corr. { τροχίλος } Parua auis, rexque auium dicitur, alio nomine regulus appellatur, ſiue vt Suetonius ait, regaliolus. Plin. lib 10. cap 74, Aquilæ & trochilus, ſi credimus, quoniam rex appellatur auium. Idem lib. 8. cap 25. Auis quæ trochilos ibi vocatur, rex auium in Italia, &c.

Trochiſcus, Vide TROCHVS.

Trochlea, trochleæ, Totam illam machinam ſignificat, quæ continet rotulam, & axiculum per rotulam traiectum, circa quem rotula verſatur: & præterea ductarium funem, qui circa orbiculum æneum currit: qualem in puteis videmus. Huiuſmodi meminit Cato de Re ruſtica, in inſtrumento torcularis, in quo ſuculas quinque, funes ductarios quinque, trochleas decem oportere eſſe tradit. Idem cap. 3. Trochleas Græcanicas binas, quæ funibus ſparteis ducantur. Hæc Budæus. Lucret. lib 4,
Multáque per trochleas, & tympana pondere magno
Commouet, atque leui ſuſtollit machina niſu.

Trochleis pituitam adducere, pro Difficulter expuere, metaphoricè dixit Quintil. lib 11. cap. 3, de pronuntiatione. Budæus.

Trochum, trochi, Genus ſellæ, teſte Feſto.

Trochus, trochi, m. g. { τροχός, τρέχειν } Turbo quo luſitant pueri. A rotando dictus nam τρέχω, curro ſignificat. Et trochus rota, reuolutio: quæ rota, inquit Acron, à ludentibus pueris ſcutica agebatur. Martial. lib. 14,
Inducenda rota eſt, das nobis vtile munus:
Iſte trochus pueris, at mihi cantus erit. Horat. de Arte,
Indoctúſque pilæ, diſcíve, trochíve quieſcit.
Græcus trochus, A Græcis inuentus. Horat. 3. Carm. ode 24.

Trochiſcus, trochiſci, m. g. Diminut. { τροχίσκος } Parua rota. Vnde compoſitiones quædam medicorum in formam rotulæ, trochiſci dicuntur. Latini Paſtillos vocant teſte Celſo lib. 5 cap 17.

Trochulus, trochuli, pen. corr. m. g. { τροχίσκος } Aliud diminut. Plaut. Amphit. 3,
Tum meo patri autem trochulus inerit aureus ſub petaſo. Exemplaria deprauatè legunt torulos.

TROCTES { τρώκτης } Vir quidam è Phœnicia, qui, vt teſtatur Homerus lib. Odyſſeæ 14. aptus ad decipiendum, multis hominibus malum intulit, atque Vlyſſi perſuaſit vt in Phœniciam, vbi ipſius domus & ſubſtantia erat, proficiſceretur.

TROEZEN, huius Trœzenis { τροιζὴν } vel Trœzene, Trœzenes, pen. prod. triſyllabum, fuit oppidum Peloponneſi in ſinu Argolico, à Trœzene filio Pelopis. In eo educatus fuit Theſeus. Nunc vocatur *Perſenæ*, vt ſcribit Oliuarius in Melam. Eſt & Trœzena regio in minore Aſia, à qua Trœzenij populi ſunt appellati. Meminit Cic 3. Offic. Athenienſes cùm Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatueréntque vt vrbe relicta, coniugibus & liberis Trœzene depoſitis, naues conſcenderent, libertatémque Græciæ claſſe defenderent, &c. Ouid. epiſt. 4.
Hic tecum Trœzena colam Pitheia regna.
Alta Trœzene. Ouid 3. Faſt.

Trœzenius, Adiectiuum { τροιζήνιος } vt Heros Trœzenius. Ouid 8. Metam.

Trœzenij, populi { τροιζήνιοι } fide ſocietatis Atticæ illuſtres, vt inquit Pomponius Mela, in ipſa Cherſoneſo ſiti, ad quos recto curſu ex Piræeo commodiſſima nauigatio eſt. Eo igitur tempore quo Xerxes cum tantis copiis in Græciam irrueret, quum Themiſtoclis oraculum interpretantis ſententia valuiſſet, vt terra relicta, mari ſe crederent, iuuentutem omnem Athenienſes in triremes impoſuerunt, plurimi verò parentes & vxores in Trœzenem, Trœzenijs eos humaniſſimè ſuſcipientibus. Decreuerunt enim vt hi publicè alerentur, duobus obolis in ſingulos diſtributis: pueriſque facta poteſtas vt vndecunque liberet, poma acciperent: & pro his erudiendis, magiſtris mercer perſoluta eſt. Eius decreti author Nicagoras fuiſſe traditur. Hactenus in Themiſtoclis vita Plutarch.

TROGLODYTAS, pen. corr. { τρωγλοδύται } populi Æthiopiæ, nullarum opum domini, inquit Mela lib 1 ſtridēt magis, quàm loquuntur. Specus ſubeunt, aluntúrque ſerpentibus. Meminit Cic. 2. Offic. In his locis quæ nos incolimus, poſt ſolſtitium Canicula exoritur, & quidem aliquot diebus apud Troglodytas, vt ſcribitur, ante ſolſtitium, &c.

TROIA { τροία } teſte Liuio de bello Macedonico lib 7, Regio eſt minoris Aſiæ, in qua fuit Ilion ciuitas cantatiſſima: nonnunquam tamen pro ipſa vrbe Troia ponitur. Ouid. epiſt. 1,
Troia iacet certè Danais inuiſa puellis. Troia dicebatur, à Troe rege, antea Teucria à Teucro, & Dardania à Dardano. Scribitúrque Græca diphthongo, nec diuiditur i conſona: adiectiuum verò o & i vocales, & diuiſæ. Et quum prouinciam ſignificat, principale nomen eſt, & breuis eſt Tro. Quando autem non eſt principale, & deriuatio eſt, & Tro longa eſt Virg. 2. Æneid.
-& Troiugena per vndas.
Author Troiæ Cynthius Virg. 3. Georg.
Domitor Troiæ Vlyſſes. Horat. 1 epiſt. 2.
Alta Troia Horat 4 Carm. ode 6.
Laomedontea Troia. Virg 1 Georg.
Magnæ Troiæ vaſtator Achilles Stat. 2 Achill.
Neptunia Troia. Virg. 2 Æneid. Troia hęc habet adiectiua.

Tros { τρώς } Qui ex Troia eſt. Virg. 1 Æneid.
Tros, Tyriúſue mihi nullo diſcrimine agetur. Ibidem, 6,
-ceſſas in vota precéſque
Tros, ait, Ænea, ceſſas? &c.

Troianus, Troiana, Troianum, penult. prod. { τρωϊκός } vt Troianæ opes.
Aceſtes Troianus. Vide ACESTES.
Arma Troiana. Virg. 9 Æneid.
Bellum Troianum. Horat. de Arte.
Equus Troianus. Cic. pro Murena, Intus intus inquam eſt equus Troianus, à quo nunquam me Conſule Dormientes opprimemini.
Gens Troiana Virg 4 Æneid.
Iuuentus Troiana Virg 1. Æneid.
Vrbs Troiana Virg 1. Æneid
Feroci̇tas Troianorum. Cic. 2 de Diuinat.

Troicus, Troica, Troicum, pen. corr. { τρωϊκός } vt Troica caſtra, apud Virgilium.
Bellum Troicum Cic. Luccio lib. 5. 12.
Enſis Troicus. Ouid. epiſt. 7.
Para Troica. Ouid epiſt 1.
Tempus Troicum. Cic. de Claris Orat.

Troius, Troia, Troium, trium ſyllabarum { τρώϊος } vt Troia gaza.
Arma Troia. Virg 3. Æneid.
Heros Troius Virg 6 Æneid.

Troiugena, pen. corr. Ennius, Troiugenas bello claros. Sanè Troiugena, & Graiugena quū gemino i ſcribi debuerint, mutarunt i ſequens in u, vt pro Troiigena & Graiigena, Troiugena & Graiugena factum ſit. Catul. Argon 59,
Troiugenum infeſto proſternet corpora ferro. Virgil. 1. Æneid.
Troiugenæ interpres diuûm.
Gentes Troiugenæ Lucret. lib. 1.

¶ Troia, etiam ludus puerilis Equeſtris, ab Ænea cōſtitutus. Virg. 5. Æneid.
Troiáque nunc pueri Troianum dicitur agmen. Suet. in Auguſto, cap 43, Sed & Troiæ ludum edidit frequentiſſimè maiorum minorúmve puerorum delectu, priſci, decori que moris exiſtimans claræ ſtirpis indolem ſic noteſcere. Hunc luſum pulcherrimè deſcribit Virg lib 5. Æneid.

¶ Troia, locus eſt in agro Laurente, in quo primùm Æneas conſtitit. Semper autem prima longa eſt.

TROILVS, pen. corr. { τρώϊλος } Priami & Hecubæ filius, ætate impar cū Achille congreſſus, periit: cuius meminit Virgil 1. Æneid. Horat. 2. Carm ode 9.
-nec impubem parentes
Troilon, aut Phrygiæ ſorores Flevere ſemper.

Tromentina tribus. Vide TRIBVS.

Tropæus, tropæi m. g. { τροπαῖος } Dicitur quaſi verſatilis, qui alios vellicat, infeſtat, & ne deprehendatur, ſe conuertit. Suet. in Claudio Cæſare, cap 8, Et quoties poſt cibum obdormiſceret, quod ei ferè accidebat, olearum ac palmularum oſſibus inceſſebatur. interdum ferula, flagróve, velut per ludum excitabatur à tropæis. τρέπω enim verto, & τροπὴ verſionem ſignificat.

Veneri tropæi, Qui è mari redeunt. Plin. lib. 2. cap. 43. Nanque vt è fluminibus, ac è nimbus, & è mari videmus, & quidem tranquillo, & alios quos vocant altanos, è terra conſurgere vētos, Qui quidem quum è mari redeunt, tropæi vocantur: ſi pergunt, apogæi.

Trophæum, trophæi { τρόπαιον } Feſtus. Trophæi ſignificantiam propriam Varro Bimargo oſtendit. Ideò fuga hoſtium, Græcè vocatur τροπή. Hinc ſpolia capta, fixa in ſtipitibus, appellantur trophæa. Virg. 11. Æneidos,

Mezenti, ducis exuuias (tibi magne trophæum
Bellipotens) aptat rorantes ſanguine criſtas, &c. Plin. libro 6. cap. 28. Trophæa eodem in loco Iouì ac Neptuno ſtatuiſſe. Horat. 2. Carm. ode 9.

·& potius noua
Cantemus Auguſti trophæa. Virg. 3 Georgicon,
Et duo rapta manu diuerſo ex hoſte trophæa.

Signum cupiditatis, trophæum neceſſitudinis, indicium amoris. Cic. 4 Verr.

Belligera trophæa. Stat. 10. Theb.
Clarum & exornatum trophæum. Cic. 2. de Inuent.
Fin nunc trophæum retulimus. Claud. de Nupt. Honorij.
Salaminium trophæum. Cic. 1. Tuſc.
Teunca trophæa. Ouidij de Ponto eleg. 4.
Ornare vrbem trophæis. Author ad Heren. lib. 4.
Hic in Macedonia trophæa poſuit, eáque, quæ bellicæ laudis victoriæque omnes gentes inſignia & monimenta eſſe voluerunt.
Statuere trophæum. Cic. 2. de Inuent.

Trophima, huius trophimatis, pen. cor. n. g. Paulus in l. Publia D. Depoſiti. Habere me à vobis auri pondo plus minus decem, & diſcos duos, ſaccum ſignatum, ex quibus debetis mihi decem, quos apud Titium depoſuiſtis: item quos trophimati decem: item ex ratione patris veſtri decem, & quod excurrit. Sic enim habent Pandectæ Florentinæ. Alciatus lib. 1. Diſpunctionum cap. 18. ſignificat, inquit, trophimahic. [illegible], id eſt mercedem ipſam & pretium nutricationis, poteſt Latinè dici nutritium, ſicut plurali numero Nutricia, nutricum merces: à qua voce nec Vlpianus ſe abſtinuit. Oſtendit igitur Titius, habere depoſitum, ſuper quod inter cætera ſibi debeantur decem, quos trophimati debebat Sempronius. Sic ſignificat alete, [illegible] nutricationem. Hæc Alciatus. Vlpian. in l. 1. § Ad nutritia. D. de extraord. cognit. Ad nutricia quoque officium Præſidis vel Prætoris deuenit. nanque & nutrices ob alimonium infantium apud Præſides, quod ſibi debetur, petunt. Sed nutricia conſque producemus, quoad infantes vberibus aluntur. Hæc Vlpianus. Quos trophimati, id eſt, quos in nutriciis expendi.

Trophinm. Ornamenti genus, apud Pſychæa Tritonis datum ſcribit Martianus Capella lib. 1. Niſi illic Strophium legendum ſit, quod magis credo: de quo ſuprà diximus.

TROPHONIVS { τροφώνιος } Summus artifex in ſecandis ſaxis fuit, qui ſubterraneum fanum in Lebadia Bœotiæ regione conſtruxit, quod vulgò Trophonii fanum cognominatum eſt ab artifice. Hic vbi aliquandiu oracula reddidiſſet, atque tandem fame interiſſet, ferunt genium quendam in id immigraſſe, atque oracula reddere perreaiſſe: pòſt ſuperſtitione mortaliū plures ſe in id antrum demiſerunt, ac dies complures ibi commorati ſunt. Qui verò huc oracula ſciſcitatum deſcendiſſent, in aditu ſpecus vndi ſedere ſoliti ſunt, atque inde ſtatu quodam ſubterram abripiebantur. Geſtabant autem ſecum placentas quaſdam quas lemuribus & ſerpentibus occurrentibus obiicerent. Deinde percepto oraculo, rurſus per alium hiatum in terram reſtituebantur. Plura vide apud Eraſmum in prouerbio, In antro Trophonii vaticinatus eſt. De homine vehementer triſti, tetricóque: propterea quòd olim creditum eſt eum, qui in Trophonij ſpecum deſcendiſſet, poſteà nunquam ridere. Huius Trophonij meminit & Cic. 3. de Nat. deorum, Qui alterum Mercurium Valentis & Phoronidis filium, qui ſub terris habetur, Trophonium cenſet. Idem 1. de Diuinat. Quumque eodem tempore apud Lebadiam Trophonio res diuina fieret, gallos gallinaceos in eo loco ſic aſſiduè canere cœpiſſe, vt nihil intermitterent.

Tropis, huius tropis, fœm. gen. { τρόπις } Latinè carina dicitur. Mart. lib. 12.

Tumuſæ feret ipſe tropio de fæce lagenæ,
Frontis & humorem colliget vſque tuæ.

Tropologia, tropologiæ { τροπολογία } Figura qua ſermo ad emendationem morum dirigitur.

Tropus, tropi, maſc. gen. { τρόπος } Dici poteſt modus, figura, conuerſio. Et definitur à Quintiliano, lib. 8 cap. 6. Quòd ſit verbi vel ſermonis à propria ſignificatione ad aliam cum virtute mutatio. Virg. 1. Æneidos,

Horrentíque atrum nemus imminet vmbra. Vbi Seruius, Atrum nemus, tropus eſt: per atrum, nigrum oſtendit: per nigrum, vmbroſum: per vmbroſum denſum: Id eſt frondibus plenum. Cic. de Claris Orat. Ornari orationem Græci putant, ſi verborum immutationibus vtantur, quos appellant τρόπους, &c.

TROS { τρώς } Rex Troiæ, inquit Seruius, Ganymedis pater, à quo Troia dicta. Virg. 3. Georgicon,

·demiſſæque ab Ioue gentis
Nomina, Tróſque parens & Troiæ Cynthius author. Tros etiam ponitur pro Troius, vt notat idem Seruius, de quo vide ſuprà in Troia. & facit genitiuum Trois. & Troos. Quia, vt inquit Seruius, omnia nomina monoſyllaba Græca, quæ in Latinum ſermonem tranſeunt, tertiæ tantùm ſunt declinationis, & tam Latinè quàm Græcè declinari poſſunt, vt Tros, Trois, Troos: Pan, Panis, Panos.

TROSSVLVM, pen. corr. { τρόσσουλον } Oppidum Tuſciæ citra Volſinios paſſ. CX. M. dictum, quòd illud ſine peditum adiumento equites cepiſſent: à quo Troſſuli dicti ſunt eius incolæ, de quibus Plinius lib. 33 cap. 2. Seneca epiſt. 88. Diuites ſui ſeculi lautiore comitatu equitantes vocat troſſulos. Puto notari affectationem nimiam agilitatis ac dexteritatis in equitando. Idem epiſt. 77. Faciam quod iuuenes & troſſuli, id eſt qui ſunt bene habito corpore.

Troſſuli militea. Plinius lib. 33 cap. 2. Celeres ſub Romulo, regibúſque appellati ſunt, deinde flexumines, poſteà troſſuli. Perſ. ſat. 1.

Troſſulus læuis?

Troſſuli, dicti ſunt toroſuli. Varr. Seſqui vlyſſe. Nunc emunt troſſuli nardo nitidi vulgò Attico talento equum. Nonius.

Trua, truæ { ἀγγεῖον ζέον } Vaſis genus, à terendo dictum, quaſi terua, quam nos diminutiuè trullam dicimus. Siue vt Varro docet à tranſuolando, traiiciendóve, quòd per eam aqua traiiciatur.

Trulla, trullæ, Diminutiuum { ἀγγειδιον ζέον } Varro, Trulla ad ſimilitudinem truæ, illa magna, & hæc parua. Truſſæ, quæ è culina in lauatrinam aquam fundunt.

¶ Trulla, Vas in quo ventris onus deponitur. Mart. lib. 9.
Clinicus Herodes trullam ſubduxerat ægro.

¶ Trulla, Genus eſt vaſis, ſeu poculi vinarij, vt declarat hic locus apud Cic. 4. in Verr. Erat enim vas vinarium ex vna gemma prægrandi, trulla excauata cum manubrio aureo. Horat. lib. 2. Serm. ſat. 3.

Qui Veientanum feſtis potare diebus
Campana ſolitus trulla, &c. Id eſt fictili poculo, alij æneo.

Trulla gemmea. Cic. 6. Verr. Mittit etiam Trullam gemmeam rogatum, velle eam ſe diligentius conſiderare.

¶ Trulla, Cæmentarij inſtrumentum, quo fabri murarij, tectoriis linendis complanandiſque delutare ſolent: vt non ſolùm parietes pulchritudinem recipiant, ſed & fortitudinem contra iniurias imbrium & crebertimas tempeſtates.

¶ Trulla, trullæ. Vas eſt apud Catonem de re ruſtica, quo de ſitula aquam hauriebant, & de ahenis aut labris. Sic explicat Turnebus.

Trulleum, Quo manus perluuntur. Varr. de vit. pop. Roman. lib. 1. Itaque ea ſibi modò ponere ac ſuſpendere, quæ vtilitas poſtularet, trulleum, matellionem, peluim, naſiternam, &c. Eius vrceolum aquæ manalem vocamus, quòd ex aqua in trulleum effundatur. Vnde Manalis lapis appellatur in pontificalibus libris, qui tunc mouetur, cùm pluuiæ exoptantur. Ex Nonio.

Trulliſſo, trulliſſas, trulliſſare, Trulla gypſum inducere. Vitruu. lib. 7. cap. 3. Coronis explicatis parietes quàm aſperrimè trulliſſentur: poſteà autem ſuprà trulliſſatione ſubareſcente deformentur directiones arenati.

Trucido, Truculentus, Vide TRVX.

Trudo, trudis, truſi, truſum { ὠθῶ, ἐξωθῶ } trudere, Violentia quadam impellere. Plaut. Aſin. 10.
Næ ille oculos hinc truderet largus lachrumarum foras.

Quò ne trudamus, dij immortales nos admonent. Cic. de Aruſp. reſpon.

Trudi ad mortem, & ad ſupplicium. Cic. 1. Tuſcul. Et cùm pene in manu iam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita eſt vt non ad mortem trudi, verùm in cœlum videretur aſcendere. Idem ad Att. lib. 4 72. Ille omnium vocibus cùm ſe non ad iudicium, ſed ad ſupplicium præſens trudi videret, omnes Catilinas, Acidinos poſteà reddidit.

Fallacia alia aliam trudit. Terent. And. 4. 5.
Truditur dies die. Horat. 2. Carm. ode 18.
Trudere tenebras, Id eſt obiicere. Plaut. Epid.

Truſatilis, & hoc truſatile, pen. corr. { ὠθητός } Quod truditur: vt Mola truſatilis, id eſt mola manuaria, quòd manibus truditur, id eſt pellatur. Gell. lib. 3 cap. 3. Ob quærendum victum ad circumagendas molas, quæ truſatiles appellantur, operam piſtori locaſſet. De Plauto.

Trudes, trudis { ἀντηρίς } Inſtrumenti genus. Tacit. lib. 3. Quidam trudibus aut furcis inertem molem proſternere.

TRVENTVM { τρούεντον } fluuius Picenorum, & vrbs eiuſdem nominis Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Vulgò *Tronto*. Vide Plinium, lib. 3. cap. 13. Silius lib. 8.

Quíque Truentinas ſeruant cum flumine turres.

Trulla, trullæ, Vide TRVA.

Truncus, trunci, m. g. { ςέλεχος, πρέμνον, κορμός, ςύπος } Pars arboris quæ ramis truncatis ſupereſt. Colum. lib. 3. Vt ex his partibus trunci ſumātur, quę & genitales ſunt, & maximè fertiles. Cic. 3 de Orat. Quid in arboribus, in quibus non truncus, non rami, nō folia denique, niſi ad ſuam retinendam conſeruandámque naturam?

Arboris acclinis trunco. Virg. 10. Æneid.
Arboris obnixus trunco. Virg. 3. Georg.
Caui trunci. Horat. 2. Carm. ode 19.
Cælebs ſinè palmite truncus. Ouid. 4. Metam.
Enodes trunci. Virg. 2. Georg.
Ficulnus truncus. Horat. 1. Serm. ſat. 8.
Iners truncus. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.
Syncerus truncus, Non læſus. Ouid. de Nuce.
Teretes trunci. Virg. 6. Æneid.
Valentes trunci. Virg. 2. Georg.
¶ Recto trunco ſe attollere. Ouid. 1 Metam.
Denudat foliis ramos, & cortice truncos. Cic. in Arato.
Terra ex minutiſſimis ſeminibus, tantos truncos ramóſque procreat. Cic. de Seneſt.

¶ Truncus corporis. Cic. pro Roſc. Com. Virg. 2. Æneid.

·iacet ingens littore truncus,
Auulſúmque humeris caput, & ſine nomine corpus. Ibidem, lib. 9.
Tum caput ipſi aufert domino, truncúmque relinquit
Sanguine ſingultantem. Lucret. lib. 3.

Informes trunci. Lucan. lib. 2.

Truncus atque ſtipes, pro Homine ſtupido. Cic. in Piſonem, Sed qui tanquam truncus atque ſtipes, ſi ſtetiſſet modò, poſſet ſuſtinere tamen titulum conſulatus.

Qui poteſt eſſe in eiuſmodi trunco ſapientia? Cic. 1. de Nat. deor.

¶ Truncus ægritudinum. Cic. 3. Tuſc.

Trunculus, pen. corr. Diminut. { ςελεχίδιον } Celſ. lib. 2 cap. 19. & at Præcipuè tamen in vngulis, trūculiſque ſuum, in petiolis, capitulíſque hœdorum. Forraſſè legendum pedunculis.

Truncus,

Truncus, Adiectiuum { [illegible] } Quod eſt truncatum. Columel.lib.4, Quum deinde truncam reddideris, acuto ferramento plagam leuato. Liuius 7.bel.Punic. Trunca & turpia cæta nimis læta appa-ruiſſent.
Animalia trunca pedum, Pedibus carentia. Virg.4. Georg.
Arma trunca. Stat.10.Thebaid.
Corpus truncum, Oculis priuatum, Cui eruſi ſunt oculi. Senec. Oedipo,14.
Manus trunca Propert.lib.4.eleg.9.
Nares truncæ inhoneſto vulnere. Virg 6. Æneid.
Pinus trunca. Virg 3. Æneid.
Sermo truncus. Stat.12. Thebaid. Hoc eſt, inarticulata vox, ſeu ſemiplenus ſermo.
Tempora trunca. Ouid.epiſt 9.
Vulnera trunca. Ouid 3 Metam.ſub finem.
Vultus truncus, Caput hominis reciſum. Stat.5.Thebaid.
Trunco, truncas { [illegible] } truncare, In partes ſcindere. Valer.6. Argon.
· iam non per cutus vulantem
Stagnantes in medio truncantem marmore curuos.
Anguis truncatus. Claud.de bello Gildon.
Manibus truncatus, & armis. Claud.de bello Get.
Membra truncata Claud.de bel.Get.
Truncatus aliqua ſui parte. Plin.iunior lib.9.ad Muſtium, epiſt. penult. Erit etiam ſecundum ipſius deæ ſignum: quia antiquum illud è ligno quibuſdam ſui partibus vetuſtate truncatum eſt.
Truſatilis, Vide TRVDO.
Trutina, trutinæ, pen.corr. { [illegible] } Statera. Vitruuius lib.2, Id autem ex trutinis quæ ſtateræ dicuntur, licet conſyderare.
¶ Trutina, per tranſlationem ponitur pro iudicio. Cic 2.de Orat. Ad ea probanda quæ non artificis ſtatera, ſed quadam populari trutina examinantur.
Caſtigare examen in trutina. Perſ.ſat.1.
Penſari eadem trutina, Eodem examine, eodem iudicio, eadem æſtimatione. Porphyr.Horat.epiſt.1.
Suſpendere in trutina. Iuuen.ſat.6.
Trutinam Cornutus ſcribit foramen eſſe, intra quod eſt linguæ bilancis ad quod eſt examinatio: quod alij æquamentum, alij libramentum, alij æquilibrium vocant.
Trutino, trutinas, pen.corr. { [illegible] } trutinare, Eſt animo penſiculare.
Trutinor, trutinaris { [illegible] } trutinari, Deponens, Idem. Perſ.ſat.3, Atque ea porrecto trutinantur verba labello.
Trux, trucis, om.g. { [illegible] } Ferox, crudelis. Plaut.Bacch 23,
Arietes truces nos erimus. Idem Truc.1,
Vi magna ſeruos eſt, ac trucibus moribus, lupæ ne rapiant domini parſimoniam.
Fronte trux. Valer.4 Argon.
Trux tactu. Plin.lib.22.cap 6.
Affectus truces comprimere. Senec. Agamen,3.
Animi truces. Lucan.lib.7.
Aſpectus trux. Cic.2.de Diuinat.
Capite breui, ceruice anguina, aſpectu truci. Ex poeta.
Claſſico truci excitatus miles. Horat Epod.2.
Fremitus truces tubæ. Senec.Octau.7.
Inimicitiæ truces. Horat.1.epiſt 20.
Iræ truces. Valer.2.Argon.
Oculi truces. Cic.2.de Nat.deor.
E trucibúſque oculis duo feruida lumina flagrant. Ex poeta.
Puellæ truces. Senec.Oedip.5 De Amazonibus.
Sonus trux oris. Plin.lib.6.cap.22.
Tauri truces. Ouid.8 Metam.
Horridus & trux Tribunus ple. Cic.2.de Leg.Agra.
Venti truces. Plin.lib.2.cap.36.
Vocem trucem expaueſcere. Silius lib.2.
Vultus trux. Tacit.lib.4.
Truculentus, Adiectiuum { [illegible] } Qui vultu crudelitatem præ ſe fert, alióſque terret. Terent Adelph.5.4,
Ego ille agreſtis, ſæuus, triſtis, parcus, truculentus, tenax. Cicero pro Sextio, Alter ò dij boni quàm teter incedebat, quàm truculentus, quàm terribilis aſpectu. Idem 2.de Nat.deor.
Aduerſum caput huic Helicæ truculenta tuetur. Ex poeta.
Æquor truculentum. Catul.Argon.59.
Auſter truculentior. Claud.2.de raptu Proſerp.
Facinus neſarium & truculentiſſimum. Author ad Heren.4.
Inſomnia truculenta. Silius lib.10.
¶ Truculentus, cum datiuo. Plin.lib.8.cap.4. Sic & tigris etiam feris cunctis truculenta.
Truculenter { [illegible] } truculentius, truculentiſſimè, Aduerb. Cic.2.de l.Agr. Truculentius ſe gerebat quàm cæteri.
Aſpicere aliquem truculentiſſimè Quintil.lib.6.cap.1.
Trucido, trucidas, pen prod. { [illegible] } trucidare, Crudeliter necare. Virg 2. Æneid.
Fit via vi, rumpunt aditus, primóſque trucidant. Cic.pro Lege Manil. Vno nuntio, atque una literarum ſignificatione ciues Rom. necandos, trucidandóſque denotauit.
Qui nos, qui coniuges, qui liberos noſtros trucidare voluerunt. Cic.4 in Catil.
Trucidari ferro. Cic.1 in Catil. Et quos ferro trucidari oportebat, eos nondum voce vulnero.
Trucidari fœnore. Cic.pro Cælio, Pareat iuuentus pudicitiæ ſuæ, ne ſpoliet alienam, ne effundat patrimonium, ne fœnore trucidetur.
Verbis grauibus trucidari ab aliquo. Cic.de Aruſpic.reſponſ.
Trucidatio, verbale { [illegible] } Cic.4 Philipp. Nullus ei ludus videtur eſſe iucundior, quàm cruor, quàm cædes, quàm ante oculos trucidatio ciuium.
Tryblium, tryblij, n.g. Catinus: verbum quidem Græcum, ſed quod Latinus Varro vſurpauit, & Plautus, cuius verba ſunt,
Hic conuiuium eſt pro opibus noſtris ſatis commodulè
Nucibus, fabulis, ficulis, oleæ in tryblio lupillo. Interrupto in editis hodiéque legitur, ſed nullo ſenſu. Reſtituit Turnebus.
Trychnon. { [illegible] } vide ſtrychnos. Herba quæ & ſtrychnon dicitur. Plin.lib 21.cap 31.
Tryginon. pen.corr. { [illegible] } Atramenti genus. Plin.lib 35.cap.6, Sunt qui & vini fæcem ſiccatam excoquant: affirmántque ſi ex bono vino fæx fuerit, Indici ſpeciem id atramentum præbere. Polygnotus & Mycon celeberrimi pictores Athenis, è vinaceis fecere, tryginon appellant. Interpretari poteſt fæcatum, aut fæcutinum: vtpote factum ex fæcibus.
Trypane. & Trypanum, Vide ABSTERSTRVM.
TRYPHON, { [illegible] } Alexandrinus Grammaticus, Auguſti tempore, ſcripſit de copia orationis, de orthographia, & alia à Suida commemorata.
Tryxalis, pen.corr. Græcè { [illegible] } Animal locuſtæ ſimile ſine pennis, Latinum nomen non habet, & aliqui arbitrantur: nec pauciores, hoc eſſe quod gryllus vocetur. Hæc Plin.lib.30.cap.6.

T V

Tu, tui, vel Tis, tibi { [illegible] } Terent Heaut 5 4.
Crede, & noſtrum te eſſe credito. Plaut. Trinum 6.
Nimio ſatius tui opus eſt te ita eſſe, quàm vt animo lubet.
Tibi eidem Plaut Merc.3,
Tibi aras, tibi occas, tibi ſeris, tibi eidem metis.
Tibi eſt domi. Plaut. Truculent 4.
Ecce tibi è tranſuerſo. Cic 4. Acad.
At tibi repente. Cic.Varroni, lib 9 2.
Hic tibi ſtrepit. Silius Ciceroni, lib. 8. 2.
Alter tibi deſcendit de palatio & ædibus ſuis. Cicero pro Roſcio;
Nunc tibi noſtri milites. Cælius Ciceroni, lib. 8. 15.
¶ Túne. Plautus Amph. 1,
Tun' me heri aduenisse dicis? Virg.3. Æneid.
Túne ille Æneas, &c.
Tu tu. Plaut. Moſtel.13,
Egóne? A. tu tu.
¶ Tute, Tu ipſe. Plaut. Terent. Eunuch. 1. 19,
Et quod nunc tute tecum iratus cogitas. Cicero Lentulo, lib. 1. 8,
Vt tute mihi præcepiſti.
Tute ipſe. Virg.3. eclog.
¶ Tutemet, pen corr pro Tute, id eſt tu ipſe. Lucret.lib 5,
Tutemet in culpa quom ſis. Vide ſuo loco.
¶ Te ſocio. Cic.ad Pigulum, lib. 4. 13, Per me quondam, te ſocio defenſa Reſpublica.
¶ Tu, repetitum. Cic. pro Rab. perduel.reo, Tu mihi etiam legis Portiæ, tu C. Gracchi, tu horum libertatis, tu cuiuſquam denique hominis popularis mentionem facis?
Tuatim, Aduerbium à Tuus, id eſt tuo more. Acc. Amph. Ecce rem iſ tuatim facis. Nonius. Obſoletum.
† TVAESIS { [illegible] } Æſtuarium maris Britannici apud Ptolemæum lib.2.cap 3, vulgò *Tuede* iuxta quod Beruicia, munitiſſimum oppidum regis Anglorum, in finibus Scotiæ, vulgò *Bervvyk*.
Tuba, tubæ { [illegible] } Inſtrumentum muſicum vulgo notum, à tubo canali ſic dicta. Nam ex lignis tubæ fiunt, & ex cornibus. Et quæ ex ære ſunt, tubæ ductiles appellantur. quæ ex ligno vel cornu, ligneæ vel corneæ. Tuba veuntur milites ad excitãdos animos in prælium. Cic. 2. in Catil. Quum tubas, quum ſigna militaria, quam aquilam illam argenteam ſcirem eſſe præmiſſam.
Clangor tubarum. Virg 2 Æneid.
Fremitus truces tubæ. Senec Octau.7.
Sonitus tubæ. Author ad Heren.lib.4, In concione de virtute loqueris, in prælio per ignauiam tubæ ſonitum perferre non potes.
Sonitus fracti tubarum. Virg.4.Georg.
Canora tuba. Ouid.3 Faſt.
Naualis tuba, Vide NAVIS.
Stridentes tubæ. Lucan.lib.1.
Vocales tubæ Seneca Thyeſte, 8.
Canunt tubæ, Vide CANO.
Canere ludos tuba. Virg 5. Æneid.
Occanere tubas. Tacit.lib.2, Tum Sentius occanere cornuá tubáſque, & peti aggerem, erigi ſcalas iuſſit, ac promptiſſimum quenque ſuccedere.
¶ Tuba belli ciuilis, Per tranſlationem. Cic Appio, lib 6 12, Quòd mirifica eſt improbitas in quibuſdam qui tuliſſent acerbius tibi veniam dari, quam illi appellabant tubam belli ciuilis.
Tubarius, tubarij, m g. Tubarum faciendarum artifex. Aurelius Arcadius, in l. vlt D. de iur. immunit.
Tubicen, pen corr. tubicinis, m.g. { [illegible] } Qui tuba canit. Vegetius lib.2 cap 7.
Tubicines, Cornicines, & Buccinatores: qui tuba vel æreo cornu, vel buccina committere prælium ſolent. Senec.epiſt.79, Nec tubicen prædicationi nominis noſtri ſilentium faciens.
Tuber, tuberis, neut g. priore longa { [illegible] } Eſt terræ callus: vulgò *tartufus* dicitur. Galli *truffes* vel *truffles* vocãt. Plin.lib.19.ca 2. Et quoniam à miraculis rerú cœpimus, ſequemur eorum ordinẽ, in quibus vel maximú eſt aliquid naſci, aut viuere ſine vlla radice. Tubera vocantur hæc, vndiq; terra circundata nulliſque fibris nixa, aut ſaltem capillamentis, nec vtique extuberante loco in quo gignuntur, aut rimam agente, neq; ipſa terræ cohærent. Cortice etiã includuntur, vt planè nec terrã eſſe poſſimus dicere, neque aliud q̃ terræ callũ. Siccis hæc ferè & ſabuloſis locis ſruteccoſiſq; naſcũtur. Excedũt ſæpe magnitudinẽ mali cotonei, etiã librali põdere Duo eorũ genera, arenoſa dentibus inimica, & altera ſyncera. Diſtinguuntur & colore

ruſſo, nigróque, & totus candido. Laudatiſſima Africæ, &c. Idem capite ſequenti, 2. Quum fuerint imbres autumnales, ac tonitrua crebra, tunc naſci & maximè è tonitribus, nec vltra annum durare, tenerrima autem verno eſſe. Martialis lib.13.
Rumpimus altricem tenero de vertice terram
Tubera, boletis poma ſecunda ſumus. Iuuenal. ſat.5.
Fumat aper, poſt hunc radantur tubera, &c. Quibuſdam in locis accepiſſe tiguis ac feruore, ſicut Mitylenis.

¶ Tuber { [illegible] } metaphoricè pro quouis tumore capitis: ideoque adiectiuum quidam eſſe volunt, ſed falsò. Terent. Adelph 2.2.
Præterea colaphis tuber eſt totum caput. Sic dicitur caput tuber, pro tuberoſo: quo modo homo ſcelus, pro ſcelerato. Horat. 1 Serm. ſatyr.3.
Qui, ne tuberibus propriis offendat amicum, &c.
Tubere bina in dorſo habent cameli, teſte Plin. lib 8 cap.18.
Tubere ſuper armos à ceruicibus eminente Plin. lib.8 cap.45.
Immodico prodibant tubere talis Ouid 8 Metam.

¶ Tuber, Durities illa in arboribus exiſtens ad nodi ſimilitudinẽ. Plin. lib.16 cap.16, Reperitur & in alno tuber tanto diuerſius, quanto ab acere alnus ipſa diſtat. Ibidem, Pulcherrimũ verò eſt in acere bruſcum, multóque excellentius moluſcum. Tuber vtrunque arboris eius: ſed bruſcum, intortius criſpum.

¶ Tuber. Arboris genus, priore correpta. Columel. lib 11. cap 2. Poſſunt etiã his diebus ceraſi, & tuberes, & armeniacæ, atque amygdala, cæteræque arbores quæ primæ florent, ſeri commodè. Plinius lib.15.cap.14, Peregrina ſunt zizipha, & Tuberes, quæ & ipſa non pridem venère in Italiam. Hæc ex Africa, illa ex Syria. Sex. Papinius, quem Conſulem vidimus, primus vtraque attulit D. Auguſti nouiſſimis temporibus, in caſtrorum aggeribus ſata, baccis ſimiliora quàm malis.

¶ Tuber, maſc. gen. pro fructu arboris. Martial. lib.13.
Lecta ſuburbanis mittunt appyrina ramis
Et vernæ tuberes, quid tibi cum Libycis? Vernæ, id eſt domi noſtræ nati. Suet. in Domitiano, cap 16, Oblatos tuberes ſeruari iuſſit in craſtinum.

Tuberculum, tuberculi, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Plin. lib.11. cap 11, Apes regias extruunt tuberculo eminentes. Idem lib.22 ca. 31, Habet proximam terræ maſtichen tuberculo fabæ: quæ appoſita, fœmininum menſes trahere dicitur.

TVBERO, pen. corr. { [illegible] } Romanus, is notiſſimus eſt ex Ciceronis oratione pro Ligario.

Tuburcinor, tuburcinaris { [illegible] } tuburcinari, Raptim comedere, authore Nonio. Titinnius, Tuburcinaris, ſine me voltis reliquias. Plaut. Perſ 4.
Lubido extemplò cœpere eſt conuiuium,
Tuburcinari de ſuo, ſiquid domi eſt.

Tubus, tubi, maſc g. { [illegible] } Canalis fictilis, per quem aquæ deducitur. A tumore dictus. Cic 2 de Legib Ductus vero aquarum quos iſti tubos & euripos vocant, quis non, quum hæc videat, irriſerit? Vetus codex legit Nilos.
Tubos etiam viſcerum dicimus. Martial. lib.12.
Cauari in tubos. Plin. lib.16 cap.42.

Tubulus, tubuli, pen. corr maſc gen. Diminutiuum { [illegible] } Varro 3 de Re ruſt cap 8, Inde enim aliquot colligatas libris demittunt in tubulos fictiles cum fundo pertuſo, quos cuſpides appelant. Colum. de Arboribus, cap 9.
¶ Tubulum aliquando vocamus auenam quæ & cicuta appellatur. Græcè ſiphon.

Tubulatus, penultima producta. Adiectiuum. Cauatum ad effigiem tubuli. Plin lib 9. cap 36, Alterum purpuræ vocatur canaliculatum procurrente roſtro, & caniculi latere introrſus tubulato: qua profertur lingua.

TVCCA { [illegible] } L. Varus, & Plotius, viri doctiſſimi, amici Virgilij, heredeſque ex parte teſtamenti relicti, iuſſu Auguſti carmina Æneidos emendauerunt, hac lege vt nihil adderent, vt Seruius tradit.
Tucetum, tuceti, pen prod. Perſ ſat. 2,
- ſed grandes patinæ, tucetáque craſſa. Genus eſt farciminis ex carnibus ſuillis minutim conciſis. Cibos regios interpretatur Fulgentius in libello De vocibus antiquis. Tuceta, inquit, dicuntur eſcæ regiæ. Callimachus in Palæis,
- ambroſio redolent tuceta ſapore. Hæc ille.
Tucetum perquam ſapidiſſimum. Apul. lib 2. Aſin. aurei.

TVCRIS { [illegible] } Ptolemæo libro 2. capite 6, Hiſpaniæ vrbs: vulgò *Tudela*

TVDAE { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap.6, Vrbs Hiſpaniæ, hodie *Tydo* in Gallicia.

TVDER { [illegible] } Oppidum mediterraneum Vmbriæ. Author. Plinius lib.3. cap 14.

Tudites, { [illegible] } Mallei: à tundendo dicti, inquit Feſtus. Inde & cuidam cognomen Tuditano fuit, quòd caput malleo ſimile habuerit.

Tudicula, tudiculæ. pen. corr. Inſtrumentum ſiue ſtylus, quo vaſis ſigna imprimuntur. Quidam etiam accipiunt tudiculam pro cochleari maiori, quo ad carnes & iuſcula è cacabis extrahenda vtuntur.
Tudicula, Machina qua tunduntur olea. Columel. lib.12 cap.50, Eſt & organum erectæ tribulæ ſimile, quod tudicula vocatur: idque non incommodè opus efficit, niſi quòd frequenter vitiatur, & ſi bacca pluſculum ingeſſeris, impeditur.
Tudiculo, tudiculas, pen corr. tudiculare, Imprimere ac ſculpere.
¶ Tudiculaſſe, per tranſlationem ponitur pro Commouere. Varro Marcipore, Hæccine nobis ætas hanc mala tudiculaſſe vetulam. Nonius.

Tudito, tuditas, penult. corr. tuditare, Lucri gratia negotium agere. Lucret. lib 2.
Nec tuditantia rem ceſſant extrinſecus vllam.
Corpora conficere, & plagis infeſta domare. Idem lib 3. Tuditantia, id eſt frequenter tundentia, ſiue agitantia corpus.

Tueor, tueris, tuitus, vel tutus ſum { [illegible] } tueri, pen. prod. Defendere, Conſeruare. Ouid. 2. de Arte,
Nec minor eſt virtus, quàm quærere, parta tueri. Cic. de Amicitia, Populos vniuerſos tueri, eiſque optimè conſulere.
Tueri & conſeruare. Cic. pro Lege Manil Vobis turpiſſimum ſit, illud quod accepiſtis, tueri & conſeruare non poſſe.
Tueri & defendere. Cic 1. de Orat.
Tueri & ornare. Cic. 3 in Catil. Illud perficiam profectò Quirites, vt ea quæ geſſi in Conſulatu, priuatus tuear atque ornem.
Tueri & regere. Cic 2. de Legib. Quæ vis non modò ſenior eſt quàm ætas populorum & ciuitatum, ſed æqualis illius cœlum atque terras tuentis & regentis Dei.
Ægrè aliquem tueri. Quintil. lib. 5 cap.8, Quoſdam ratio ipſa ægrè tuetur.
Fortiter tueri. Quintil. lib 6. cap.1.
Pertinaciter aliquid tueri. Quintil. lib 6. cap.4.
¶ Abſentem tueri, Defendere. Cic. ad Cælium lib. 2. 15. Te tamen oramus, quibuſcunque erimus in terris, vt nos, liberóſque noſtros ita tuere, vt amicitia noſtra & tua fides poſtulabit.
Tuendam habere ædem. Cic. 3. Verr. Ædem Caſtoris Iudices P. Iunius habuit tuendam.
Ædificia tueri, Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 11.
Amicitias tueri, Conſeruare. Cic. 3 de Fin Atque etiam ad iuſtitiam colendam, ad tuendas amicitias & reliquas charitates quid natura valeat, hæc vna cognitio poteſt tradere.
Armenta & vitulos tueri. Virg 2. Georg.
Arua tueri. Virg 1. Georg.
Certamina belli tueri. Lucret. lib 2.
Concordiam conglutinatam tueri. Cic. Attic. lib 1. 12.
Dignitatẽ. Cic. 2 Tuſc. Hos admonitu ſimili oportebit vt bonos milites reuocatus dignitatem tueri.
Factum alicuius præſtare & tueri. Cic pro Sextio, Ea conditione geſſeram, vt meum factum ſemper omnes præſtare, tuerique deberent.
Fines ſuos ab excurſionibus hoſtium tueri. Cic. pro Deiot.
Mediocritatem. Cic. 3. Tuſc. Poſſe tamen tueri mediocritatem officiorum, & vitæ communem cultum atque victum.
Munus ſuum Plancus ad Ciceronem lib.10.11, Quod reliquum eſt, tuum munus tuere.
Patrocinia. Vatinius ad Ciceronem lib.5.9, Si tuam conſuetudinem in patrociniis tuendis ſeruas, P. Vatinius cliens aduenit, qui pro ſe cauſam dicier vult.
Perſonam alicuius dicendo. Cic. de Clar. Orat. Atque etiã L. Pauli Africani pater, perſonam principis ciuis facilè dicendo tuebatur.
Rempub. Cic 2. Offi. Ab hoc igitur genere largitionis, vt aliis detur, aliis auferatur, aberunt hi qui Remp. tuebuntur.
Tueri ſe ſua ſanctitate. Cic. 2. de Finib Iam ſi pudor, ſi modeſtia, ſi pudicitia, ſi vno verbo temperantia, pœnæ aut infamiæ metu coërcebuntur, non ſanctitate ſua ſe tuebuntur: quod adulterium, quod ſtuprum, quæ libido ſe non proripiet ac proiiciet aut occultatione propoſita, aut impunitate, aut licentia.
Tueri ſe, pro eo quod eſt alere & tolerare. Scæuola in l. penult & vltima, De iniurem verio, Sine quibus aut ſe tueri, aut ſeruos paternos exhibere non poſſet. Budæus.
Societatem coniunctionis humanæ munificè & æquè tueri. Vide MVNVS.
¶ Tueri, paſſiuè, pro Defendi. Caius in l. Conſilio, in prin. D. De curatoribus furioſo dandis. Conſilio & opera curatoris tueri debet non ſolùm patrimonium, ſed & corpus & ſalus furioſi.

Tuitus, pen. corr. Participium. Quintil. in Pariete palmato, Tuitus ſum adoleſcentis miſerrimè cauſam. Plin. iunior lib 6 epiſt.29, Tuitus ſum Iuliũ Baſſum Id eſt, in iudicio defendi. Paul. D. De vacatione & excuſat. munerum. l. Legato, qui publicum negotium tuitus ſit, intra tempora vacationis præſtituta rurſum eiuſdem negotij defenſio mandari non poteſt.

Tuendus, Particip { [illegible] } Cic. Lent. lib. 1. 9. Totus eſt nunc ab iis à quibus tuendus fuerat, derelictus.
Pacis mihi cura tuendæ. Ouid. 11. Metam.
Vita tuenda mea eſt. Ouid. 4 Triſt eleg 4.
¶ Tuendus, paſſiuè, pro Defendendus Caius in l. An vſufr § vlt. D. De vſufruct. Dubitatio eſt: quouſque tuendi eſſent in eo vſufructu municipes? ſed placuit centum annis tuendos eſſe municipes: quia is finis vitæ longæui hominis eſt. Vlp. in l 3 § 1. D. De iniuriis. Tuendũ erit iuſtius. Neratius in l Si eares in fine. D. De actionibus empti. Siue ab eodem emimus, ſiue ab alio atque alio: is ex nobis tuẽdus eſt, qui prior iuſ eius apprehendit, hoc eſt, cui primùm tradita eſt. Sed ſi alter ex nobis à domino emiſſet, is omnimodo tuendus eſt.

Tuto, tutas, verbum antiquum, idem ſignificans quod protego, defendo. Plaut. Mercat.
Inuoco vos Lares Diales, vt me tutetis.

Tutor, tutaris, pen. prod { [illegible] } Frequentatiuũ. pro Diligenter defendere. Terent. in Hecyr. Prologo,
Ego interea meum non potui tutari locum. Idem Hecyra, 5 1,
Nam mores facile tutor. Cic. in Somn. Scip. Sed quo ſis Africane alacrior ad tutandam Remp. ſic habeto.
Tutari, à Plin. lib 7 in Præfat. Truncos etiam arboréſque cortice interdum gemino à frigoribus & calore tutata eſt.
Tutari & conſeruare. Cic pro Sylla, Hunc patronum, defenſorẽ, cuſtodem illius coloniæ, ſi in omni fortuna atque honore incolumem habere non potuerunt, in hoc tamen caſu, quo afflictus iacet, per vos tutari, conſeruaréque cupiunt.
Fortiter & induſtriè aliquid tutari. Quintil. lib.5 cap 13.
Armis tutari res alicuius. Horat. 2. epiſt. 1.
Pericula tutari. Saluſt. in oratione Lepidi ad Popul. Rom. Aut ſi

prou-

providentis, in tutandis periculis magis, quàm vlciſcendo tenea-
mini.

Præſidio ſuo tutari aliquem. Horat. 1. epiſt. 19.

Genæ tutantes oculos ab inferiore parte ſubiectæ, leniterque e-
minentes. Cic. 2. de Nat. deor.

Tutor, tutoris, maſc. gen. { ἐπίτροπος, ἐπιτρόπου } Defenſor pupilli. Cic. pro Cæcinna, Cui filius agnatus ſit, eius teſtamentum non eſſe ru-
ptum, iudicas: quòd mulier ſine tutore authore promiſerit, debeti.

Datio tutoris. Vlp. in l. Mato D. De tutelis.

Atilianus tutor. Vlpian. titulo vndecimo eius libri qui eſt inſcri-
ptus Tituli ex corpore Vlpiani, Lex Atilia iubet mulieribus, pupil-
liſve non habentibus tutores, dari à Prætore, & maiore parte Tri-
bunorum plebis: quos Atilianos appellamus. Sed quia lex Atilia Ro-
mæ tantùm locum habet, lege Iulia & Titia proſpectum eſt, vt in
prouinciis quoque ſimiliter à præſidibus earum dentur tutores.

Ceſſicius tutor. Vide Ceſſicius, in CEDO, cedis.

Datiuus tutor. Vlpian. titulo vndecimo eius libri qui eſt inſcri-
ptus Tituli ex corpore Vlpiani, Teſtamento nominatim tutores da-
ti confirmantur lege duodecim Tabularum, his verbis, Vti legaſſit
ſuper pecunia, tutelâve ſuæ rei, ita ius eſto: qui tutores Datiui appel
lantur. Modeſtinus l. Datiuus D. Rem pupilli ſaluam fore, Datiuus,
vel teſtamentarius tutor, ſiue curator non peter ſatis à collegis ſuis:
ſed offerre ei poterit, vtrum ſatis accipere velit, an dare.

Falſus tutor, cui opponitur Verus. Vlpianus in l. 1. D. Quod falſo
tut. &c. Si duo tutores, alter falſus, alter verus authoritatem accom-
modauerit, &c.

Fiduciarius tutor. Vlpian. titulo vndecimo eius libri qui eſt inſeri
ptus Tituli ex corpore Vlpiani, Qui liberum caput mancipatum ſi-
bi, vel à parente, vel à coemptore manumiſit, per ſimilitudinem pa-
troni tutor efficitur, qui Fiduciarius tutor appellatur.

Fiduciarius tutor. Modeſtinus in l. Quo defuncto. D. De legit. tut.

Honorarij tutores. Vlpianus l. 3. D. De adminiſtrat. & peric. tut. &
Paulus in l. Si quis tutor. § 1. D. De rit. nupt.

Idonei atque honeſti tutores. Vlpian. in l. Teſtamento. D. De te-
ſtament. tutel.

Idoneus tutor. Vide paulo pòſt, Eximere aliquem tutela.

Iuſtus tutor. Vlpian. in l. 9. D. De tutel. Sic Triphoninus in l. Idem
fiet. D. De teſtament. tut.

Legitimi tutores ſunt, qui ex lege aliqua deſcendunt. Per eminen
tiam autem legitimi dicuntur, qui ex lege duodecim tabularum in-
troducuntur ſeu propalam, quales ſunt agnati: ſeu per conſequen-
tiam, quales ſunt patroni. Legitimi tutores alij tutela in iure cedere
poſſunt. Vlpian. titulo vndecimo eius libri qui eſt inſcriptus Tituli
ex corpore Vlpiani.

Legitimus tutor. Vlp. l. 2. D. De legitimis tutoribus.

Prætorianus tutor. Vlpian. titulo vndecimo eius libri qui eſt in-
ſcriptus Tituli ex corpore Vlpiani, Moribus tutor datur mulieri, pu-
pillóve, qui cum tutore ſuo lege aut legitimo iudicio agere vult, vt
authore eo agat, (ipſe enim tutor in rem ſuam author fieri non po-
teſt) qui Prætorianus tutor dicitur, quia à Prætore vrbis dari con-
ſueuit.

Temporarius tutor. Vlpianus l. 2. D. De tutoribus & curatoribus
datis, &c.

Teſtamentarius tutor. Vlpian. in l. Si quis ſub conditione. D. De
teſtam. tutel.

Abijcere tutorem. Vlpian. in l. Si quis ſub conditione. D. De teſta-
mentaria tutela.

Accipere tutorem. Vlp. l. 3. D. De tutelis.

Adhibere tutorem. Vlp. in l. 1. D. Quod falſo tutore, Ne contrahen
tes decipiantur, dum falſus tutor adhibetur.

Adiungere tutorem. Triphoninus in l. vltima D. Vbi pupillus edu-
cari vel morari debeat, Si idoneus ſit tutor, nec expediat alium
adiungi.

Adſcribere tutorem liberis. Vide ASCRIBO.

Cõfirmare tutorem. Paulus in l. Neſennius. D. De excuſationibus.
Nam & Prætor, qui eum confirmat tutorem, defuncti ſequitur iu-
dicium. Modeſtinus l. 2. D. De confirmando tutore vel curatore.

Conſtituere tutorem. Paulus in l. Si tutor conſtitutus. D. De ad-
miniſt. & peric. tut. Sic Modeſtinus in l. Caius. D. De excuſ. tutor.

Creare tutores. Modeſtinus in l. Scire oportet. D. De tutoribus &
curatoribus datis.

Deſinit eſſe tutor. Vlpian. in l. Si tutor reipublicæ cauſa. D. De tu-
tel. & ration. diſtrahendis. Idem in l. Si adrogati D. De tutelis.

Dare tutorem alicui. Modeſtinus in l. Caius D. De excuſationi-
bus, Caius teſtamento ſuo Nigidium filio ſuo tutorem dedit. Sic
Paulus in l. Neſennius. D. De excuſationibus. Et rurſus ibidem l.
Ex his apparet. Paulus l. 1. D. De tutelis.

Fœminæ tutores dari non poſſunt, quia id munus eſt maſculorũ:
niſi à principe filiorum tutelam ſpecialiter poſtulent. Neratius in l.
vltima. D. De tutelis.

Tutor vitioſe datus alicui. Scæuola in l. Qui teſtamento. D. De
excuſationibus.

Durat adhuc tutor. Vlp. l. 3. D. De ſuſpect. tutor. Tutor quoque cõ-
tutorem poteſt ſuſpectum facere: ſiue duret adhuc tutor, ſiue iam
deſierit ipſe, contutor autem maneat tutor.

Eligere tutores liberis. Paulus in l. Amiciſſimos. D. De excuſa-
tionibus.

Exigere tutorem idoneum. Vlpian. in l. 1. D. De magiſtratibus con
ueniendis, Si magiſtratus ab initio tutorem idoneum dedit, & ſatis
non exegit, non ſufficit. Quòd ſi ſatis exegit, & idoneum exegit:
quamuis poſteà facultatibus lapſi ſunt tutores vel fideiuſſores, nihil
eſt quod ei qui dedit imputetur.

Habere tutorem legitimum. Scæuola in l. Qui teſtamento. D. De
excuſationibus.

Inſtituere aliquem tutorem filio ſuo. Cic. Silius, lib. 13. 62.

Tutorem inſtituit teſtamento. Liu. 1. ab Vrbe.

Manet tutor. Vlp. in l. Si tutor reipublicæ cauſa. D. De tutel. & ra-
tion. diſtrahendis.

Tutorem mittere alicui. Cic. 5. de Finib.

Orbatus tutoribus. Cic. poſt red. in Senatu.

Perſeuerant tutores. Paulus in l. Quæſitum eſt. D. De tutelis. *Il-
ſont en ſeurs tuteurs.*

Petere ſibi tutorem. Pomponius l. 2. D. De tutelis, Non eſt exigen-
dum à pupillo, vt ipſe tutorem ſibi petat.

Petere tutorem alicui. Vlpian. in l. 2. D. De eo qui pro tutore, &c.
Vide titulum, Qui petant tutores, &c.

Poſtulare tutorem videtur, & qui per alium poſtulat. item nomi-
nare, & qui per alium hoc idem facit. Vlpian. l. 2. D. De fideiuſſoribus
& nominatoribus tutorum.

Remanet tutor. Vlpian. in l. Si filiusfamilias. D. De tutel. & ration.
diſtrahendis.

Scribere tutorem. Vlpian. in l. Si hereditas. D. De teſtamentaria
tutela, Quid enim intereſt, ſuum ſeruum an alienum tutorem ſcri-
pſerit: quum pupilli fauore, & publicæ vtilitatis gratia aſſumpta li-
bertas ſit in perſona eius, qui tutor ſcriptus eſt.

Scribere aliquem tutorem teſtamento. Paulus in l. Neſennius. D.
De excuſationibus.

Eſſe tutorem alicui. Scæuola in l. Qui teſtamento. D. De excuſa-
tionibus, Quum nemo patruus impuberi tutor eſſet.

Tutor finium. Horat. Epod. 2.

Orbæ eloquentiæ quaſi tutores relicti ſumus. Cic. de Clar. Orat.

Tutela, tutelæ, pen. prod. { ἐπιτροπή, ἐπιτροπεία, ἐπιτροπεύω. } Paulus l. 1.
D. De tutelis, Tutela, eſt vis ac poteſtas in capite libero conſtituta
ad tuendum eum qui per ætatem ſua ſponte ſe defendere nequit,
iure ciuili data ac permiſſa. Tutores autem ſunt, qui eam vim ac
poteſtatem habent. Cic. ad Attic. lib. 13. De tutela legitima, in qua
dicitur eſſe puella, niſi vſu capi poſſe. Idem 1. Offic. Vt enim tutela,
ſic procuratio Reip. ad eorum vtilitatem qui commiſſi ſunt, non ad
eorum quibus commiſſa eſt, gerenda eſt.

Actor tutelæ. Pomponius in l. Solet. D. De tutelis.

Iura tutelarum. Cic. 1. de Orat.

Ceſſitia tutela. Vide Ceſſicius, in CEDO, cedis.

Tutela legitima. Cic. ad Attic. lib. 1. epiſt. 3.

Tutelæ legitimæ dicuntur, quæ, quum quis inteſtatò mortuus
eſt, eius liberis lege dantur. Dari enim agnatos, & conſanguineos,
item patronos, id eſt eos qui ad legitimam hereditatem admitti poſ
ſunt, ſcribit Vlpianus in conſuetudine fuiſſe: & patronos ob eam
cauſam, vt qui ſperarent ſucceſſionem, iidem eã bona ſtudioſius
tuerentur.

Teſtamentaria tutela, cui opponitur Legitima. Vlpian. in l. Si tu-
tor Reipublicæ cauſa. D. De tutel. & ration. diſtra. Quia ſemper le-
gitima tutela teſtamentariæ cedit. Vide etiam titulum De teſtamen
taria tutela.

Abdicare ſe tutela. Vide ABDICO.

Abiit ad propinquos tutela, Vide ABEO.

Abire tutela. Vlpia. l. 3. D. De ſuſpect. tut. Non erit formoſus, quia
non eſt abire tutela iuſſus.

Agnoſcere tutelam. Vlpian. in l. Si filiusfamilias. D. De tutelis, Si
filiusfamilias tutor à Prætore datus ſit, ſi quidem pater tutelam a-
gnouit: in ſolidum debet teneri. Si non agnouit: duntaxat de pecu-
lio. Agnouiſſe autem videtur, ſiue geſſit, ſiue gerenti filio conſen-
ſit, ſiue omnino tutelam attigit. Vnde quum quidam filio ſcripſiſ-
ſet, vt diligenter tutelam gereret, Quum ſcias (inquiens) pericu-
lum ad nos pertinere: dixi, hunc quoque videri agnouiſſe. Planè ſi
ſolùm monuit filium, non videtur agnitã. *Apprendre, Accepter, Auoir
aggreable.*

Agere tutelæ cum tutore. Vlp. in l. 1. D. De tutel. & ration. diſtra-
hendis. & rurſus ibidem l. Si tutor reipublicæ cauſa.

Amittere tutelam legitimam. Vlpianus in l. 2. D. De legitimis tu-
toribus.

Attingere tutelam. Vlpian. in l. 1. D. De eo qui pro tutore, &c. Si o-
mnino non attigerit tutelam, non tenebitur. Neque enim attingere
debuit, qui tutor non erat.

Cohærere tutelis antè ſuſceptis. Triphonius in l. penult. D. De ex
cuſationibus.

Commendare filios ſuos alicuius tutelæ. Cic. 1. de Orat.

Commendata tutelæ nullius. Lucret. lib. 5.

Committere ſe in tutelam alicuius. Terent. in Prolog. Hecyr.

Committere alicui tutelam. Vlpianus l. Muſo. D. De tutelis. Idem
in l. Teſtamento, D. De teſtamentaria tutela.

Vacationem tutelarum concedere alicui. Hoc eſt, ne cogatur ali-
cuius tutelam ſuſcipere. Caliſtratus in l. Non tantùm. D. De excu-
ſationibus.

Ad tutelam patriæ tanta multitudo fœminarum concurrit, vt,
&c. Iuſtin. lib. 25.

Confirmata tutela. Vlpian. in l. Si hereditas. D. De teſtamentaria
tutela.

Conuenire aliquem tutelæ. Sub. iudicio. Vlpian. in l. Si tutor Rei-
publicæ cauſa. D. De tutel. & ration. diſtrahendis.

Decernere tutelam alicui. Vlpianus in l. Legitimos. D. De legiti-
mis tutoribus.

Deferre alicui tutelam: & Delata alicui tutela. Paulus in l. Si is
qui. D. De excuſationibus.

Tutela ex teſtamento delata alicui. Triphonius in l. penult. D. De
excuſationibus.

Deponere tutelam. Paulus in l. Poſt ſuſceptam. D. De excuſatio-
nibus, Poſt ſuſceptam tutelam cæcus, aut mutus, aut ſurdus, aut
furioſus, aut valetudinarius deponere tutelam poteſt. Pauper-
tas, quæ operi & oneri tutelæ impar eſt, ſolet tribuere vaca-
tionem.

Deſcendunt tutelæ ad aliquem. Vide TRANSIT TVTELA.

Tutela ad ſolum filium deſcendit, poſt filium tunc ad nepotem.

Vlpian.l.3.D.De legitimis tutoribus.

Deſperata tutela vrbis, vt circumulari mœnia viderunt, &c. Liu. lib.3.bell.Punic.

Detinere aliquem in aliqua tutela. Paulus in l.Si is qui. D.De excuſationibus. Idem in l.penultima. D De tutoribus & curatoribus datis,&c.

Diffuſa & negotioſa tutela. Paulus in l. Si is qui tres tutelas adminiſtrabat. D.De excuſationibus.

Diminuere aliquid de tutela legitima. Cic pro Flacco.

Dimitti à tutela. Modeſtinus l.3. D.Qui petant tutores, Qui qualitercunque dimiſſi ſunt per excuſationem à tutela, neceſſe non habent petere pupillis tutorem.

Dare aliquem ad tutelam. Papinianus in l.vltima. D. De excuſationibus Sed & hoc genus excuſationis eſt, ſiquis ſe dicat ibi domicilium non habere, vbi ad tutelam datus eſt.

Dare in tutela. *Demourer en tutelle*, Vlpianus l. tertia. D. De tutelis.

Excuſari à tutelis. Calliſtratus in l. Non tantum. D. De excuſationibus.

Excuſare ſe à tutela Paulus in l. Neſennius. D. De excuſationibus.

Excuſari de tutela. Hermogenianus in l. Adminiſtrantes D. De excuſationibus, Eorum qui reipublicæ cauſa abſunt, comites de tutela quæ abſentibus vel profectis delata eſt, excuſantur. nam ſuſceptam anteà non deponunt.

Eximere aliquem tutela Modeſtinus in l.15. D. De excuſationibus, Claudius Marcus (quamuis filiusfamiliâs) ſi idoneus tutor eſſe videbitur, potest autem eius ideirco cauere non vult. vt filium ſuum tutela eximat, & in hoc artificio perſeuerabit: exiſtimo te huic fraudi rectè occurſurum, vt & filius, & ipſe ad tutelam liberorum Clementis gerendam compellantur.

Adminiſtratio tutelæ ſine hoc expediri non poteſt. Vlpianus in l. Si tutor poſt pubertatem. D. De tutel. & rationibus diſtrahendis.

Factus ſuæ tutelæ pupillus dicitur, qui non eſt amplius in poteſtate tutoris. Vlpian. in l.Quoties § Nequaquam. D. De adminiſt & peric tutor.

Finitur tutela non ſolùm pubertate, ſed etiam morte tutoris vel pupilli. Paulus in l. 4. D.De tutel. & ration. diſtrahendis.

Fungi tutela. Vlpian.l.1. D De tutoribus & curatoribus datis,&c.

Gerere atque adminiſtrare tutelam. Vlpian.l.1.D. De adminiſt. & pericul tut.

Habere tres tutelas. Paulus in l. Si is qui tres tutelas adminiſtrabat. D De excuſationibus.

Imputare alicui tutelam. Paulus in l.Si is qui. D. De excuſationibus.

Iniungere alicui tutelam filiorum. Paulus in l.Neſennius. D.De excuſationibus.

Iniungere alicui munus tutelæ. Triphonius in l.penult.D.De excuſationibus.

Latere in tutela ac præſidio alicuius. Cic.pro Muren.

Mandare tutelam alteri. Papinianus in l.Iure noſtro. D.De teſtamentaria tutela. Idem ibidem l. Qui tutelam teſtamento mandatam excuſationis iure ſuſcipere noluit.

Nanciſci tutelam. Caius in l.Si plures.D. De legitimis tutoribus, Si plures ſint agnati, proximus tutelam nanciſcitur: & ſi in eodem gradu plures ſint, omnes tutelam nanciſcuntur.

Obire munus tutelæ. Triphonius in l. penultima. D. De excuſationibus.

Obligatus & furti & tutelæ. Vlpianus in l.1. D De tutel. & ration. diſtrahendis.

Occupare tutelam. Martianus l. in eos. D. De tutelis, In eos extra ordinem animaduertitur, qui probantur nummis datis tutelam occupaſſe.

Onerari tutela. Paulus in l.Quæro D.De teſtamentaria tutela.

Pertinet ad Plautium tutela Iabolenus in l. penultim D.De teſtamentaria tutela. Sic Vlpian.l.3.D.De legitimis tutoribus.

Pupillum fraudare qui in tutelam peruenit. Cicero pro Roſcio Comœdo.

Recuſare onus tutelæ. Paulus in l. Neſennius. D. De excuſationibus.

Redit tutela ad legitimum tutorem. Vlpian.in l.Si quis ſub conditione. D. De teſtamentaria tutela.

Redintegrare tutelam. Papinianus l 8. D. De tutel. & ration. diſtrahendis, Quamuis iure poſtliminij tutelam priſtinam poſſit redintegrare.

Remanebit tutela apud fratres. Vlpianus l.1. D. De legitimis tutoribus.

Remouere aliquem tutela. Vlpian.l. 4.D.De ſuſpect.tut.

Remotus à tutela. Paulus in l.Quid.autem.D. De excuſ.tut.

Repelli & reiici à tutela. Vlpian.in l. Teſtamento D.De teſtamentaria tutela.

Tutelam retineat, quoad reſtituatur hæreditas. Papinianus in l.Si impuberi. D.De tutoribus & curatoribus datis,&c.

Reuertitur eius tutela ad agnatum. Paulus in l.Inteſtato.D.De legitimis tutoribus.

Cura ſubdita tutelæ tuæ. Ouid.1.de Remed.

Subire onus alicuius tutelæ. Paulus in l. Si is qui. D. De excuſationibus.

Adminiſtrationi tutelę non poſſe ſufficere. Pomponius in l.Solet. D.De tutelis.

Penes patronum eſt tutela. Vlpian.l.3. D.De legitimis tutoribus, Si aliquis ex patronis deceſſerit: tutela penes cæteros patronos eſt, quamuis ille filium reliquerit.

Tutela non erit apud patronum. Papinianus in l. Si impuberi. D. De tutoribus & curatoribus datis,&c.

In tutela alicuius eſſe. Cic.3.de Finib.

Sinite impetrare me qui in tutelam meam

Studium ſuum, & ſe in veſtram commiſit fidem. Terentius Prol. Hecyr.

Suſcipere tutelam. Paulus in l. Amiciſſimos. D. De excuſationibus, Ibidem in l Planè.

Finitur eo caſu ſuſcepta tutela Paulus in l.Amiciſſimos.D.De excuſationibus.

Suſcipere officium tutelæ. Calliſtratus in l. Non tantum. D. De excuſationibus.

Suſcipere onus tutelæ. Paulus in l. Amiciſſimos. D. De excuſationibus.

Suſcipere tutelam. Vide MANDARE TVTELAM.

Suſtinere periculum alicuius tutelæ. Paulus in l. Si is qui. D. De excuſationibus.

Teneri iudicio tutelæ. Vlpianus l.1. D. De tutel & ration. diſtrahendis.

Tradi in tutelam. Cic.2.de Orat.

Tranſit tutela. Caius in l. Tutela. D De tutelis. Tutela plerunque virile officium eſt. & ſciendum eſt, nullam tutelam hæreditario iure ad alium tranſire. Et licet ad liberos virilis ſexus perfectæ ætatis deſcendunt legitimæ, cæteræ tamen non deſcendunt.

Valet tutela. Pomponius in l Si nemo D. De teſtamentaria tutela.

Venire in ſuam tutelam. Cic. Topic. ad, Craſſus in Curiana cauſa exemplis plurimis vſus eſt, agens de eo qui teſtamento ſic hæredem inſtituiſſet, vt ſi filius natus eſſet in decem menſibus, iſque mortuus prius quàm in ſuam tutelam veniſſet, ſecundus hæres hæreditatem obtinuiſſet. hoc eſt, inquit Boethius, ante obiret diem, quam teſtamentum iure facere poſſet, ſecundus hæres ſuccederet. Idem Cicero lib.1.de Oratore, Quum Qu. Scæuola ex ſcripto teſtamentorum iura defenderet, negaretque niſi poſthumus & natus, & antè quàm in ſuam tutelam veniſſet, mortuus eſſet, hæredem eum eſſe poſſe, qui eſſet ſecundum poſthumum & natum & mortuum hæres inſtitutus: ego autem defenderem hac eum mente fuiſſe, qui teſtamentum feciſſet, vt ſi filius non eſſet qui in tutelam veniret, M. Curius eſſet hæres. Secundum poſthumum, id eſt poſt poſthumum. In ſuam igitur tutelam veniſſe, eſt ſui iuris eſſe, non tutoris, & per ætatem teſtamentum facere poſſe. Sic rurſum loquitur ipſe Cic. in Bruto, 101 & 102.

Verſari in aliqua tutela, pro Tutelam aliquam adminiſtrare. Vlpianus l. 3.D De ſuſpectis tutoribus, Si tutor inimicus pupillo parentibúſve eius ſit: & generaliter, ſi qua iuſta cauſa Prætorem mouerit, cur non debeat in ea tutela verſari: reiicere eum debebit.

Vocari ad tutelam. Papinianus in l. Qui tutelam. D.De teſtamentaria tutela.

Rerum tutela mearum. Horat.1.epiſt.1.

Tutelæ & Septa, Idem. Varro 1.de Re ruſt.cap.14.

Tutelaris, & hoc tutelare, penul prod. Adiectiuum, Quod ad tutelam pertinet: ut Cauſa tutelaris. Vlpian. in l. Videamus. §.1.D.De litem iurando.

Dij tutelares. In quorum tutela ſunt vrbes. Macrobius lib.3. Saturn cap 9.

Tutelaria inſtrumenta. Paulus in l.Hæredes. D.De fideiuſſoribus & nominatoribus & hæredibus tutorum. Non excuſetur hæres, ſi dicat ſe inſtrumenta tutelaria non inueniſſe.

Tutelarius {[illegible]} pro Ædili, & eo qui ædes ſacras aut publicas ſuo periculo tuetur, quæ dictio nullo alio in loco à nobis lecta eſt, præterquam apud Plin.lib 34.cap.7, Capere tutelarios cauere pro ea inſtituti publici fuit.

Tutamen, penult.prod. tutaminis {[illegible]} Munimentum, defenſio. Virg 5.Æneidos,

Donat habere viro, decus & tutamen in armis.

Tutamentum, tutamenti {[illegible]} Idem Liuius 1. belli Punic. Vt ea ſola ignibus aliquoties coniectis ab hoſte, etiam tutamentum fuerit.

Tuitio, Verbale {[illegible]} Cuſtodia. Cic in Topicis, Tuitio ſui.

Natura partes habet duas, tuitionem ſui, & vlciſcendi ius. Vlpianus in l.1.D. Quod falſo tutore authore geſtum eſſe dicetur, Niſi fortè Prætor decreuit, ratum ſe habiturum id, quod his authoribus geſtum eſt. Tunc enim valebit per Prætoris tuitionem, non ipſo iure.

Tutus, tutior, tutiſſimus {[illegible]} Metu vel periculo vacuus, nihil inſidiarum timens, In tuto locatus.

Auxilio tutos dimittam Virg.1. Æneid.

Tutus à calore. Cic.2.de Nat deor. Obducuntur libro aut cortice trunci, quo ſint à frigoribus, & caloribus tutiores.

A ferro tutus Ouid 13.Metam.

Non hoſpes ab hoſpite tutus. Ouid 1 Metam.

Ab inſidiis alicuius tutus. Aſinius Ciceroni lib.10.ep.

A morſu ſiers locu tutum. Plin.lib.11.cap.25, Vnum modo relinqui ſolertiſſimum, & qui ſe ipſius matris clunibus imponendo, tutus & à cauda & à morſu loco ſiat.

A perfidia tutus Liu 8 bell.Pun.

A vi tutus. Liu 3 ab Vrbe.

Ad omnes ictus tutus. Liu 6.bel.Maced.

Tutum aduerſus pericula. Celſus lib.5.cap.23.

¶Conſilium tuum, Firmum, ſecurum. Terent.Heaut.1.4.

Nuſquam tuta fides. Virg 4.Æneid.

Fortuna tuta & tranquilla. Cic. Anteq. iret in exilium.

Iniuria tuta ab aliquo Liu 5 bel.Maced.

Iter tutum currere. Virg.5. Æneid.

Locus tutus, In quo ſecurè verſari, aut quippiam agere poſſumus. Terent.Phorm.5.3.

Non ſatis tutus eſt ad narrandum hic locus. Cic. pro Lege Manil.

Quis locus tam firmum habuit præſidium vt tutus eſſet?

Perfugium tutum. Tacit.lib.12.

Portus tutiſſimus. Cæſar 3. bel. Ciuil.
Receptus tutus. Liu. 7. bel. Pun.
Statio tutiſſima nautis. Virg. 4. Georg.
Tellus tutiſſima. Stat. 1. Achil.
Via tuta frequénſque. Ouid. 1. de Arte.
Per vias tutas ambulare. Ouid. 1. Faſt.
Fugæ tutam viam quærere. Cic. pro Cecinna.
Vita tuta. Cic. 1. de Finibus, Nam diligi & charum eſſe iucundum eſt, propterea quia tutiorem vitam & voluptatem efficit pleniorem.
Tuta timere. Ouid. 7. Metam.
Omnia tuta timens. Virg. 4. Æneid.
In tutum eduxit legiones, Vide in.
In tuto res eſt, Vide in.
In tuto eſſe. Liu. 3. ab Vrbe.
Tuto eſſe, pro in tuto. Cic. ad Terentiã lib. 14. 3, Vt tutò ſim, quòd laboras, id mihi nunc facillimum eſt.
Tutò, Aduerbium { ἀσφαλῶς } Impunè, ſine periculo. Terentius Heauton. 5. 1.
Loquere. 2. at tutò. eu. loquere. Cic. 4. Verr. Quà vix tutò tranſire poſſe videamur. Virg. 2. Georg.
Tutò & ſine metu. Cic. 1. de Finib. Ob eámque rem colendam eſſe quod ſine ea tutò & ſine metu viui non poſſet.
Tutò & liberè. Cæſar 1. bel. Ciuil.
Amare tutò. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
A ſuis munitus tutò in foro eſſe. Cic. pro Seſt.
Nec mihi tutò in Senatum venire licet. Cic. Caſſio lib. 12. 2.
Tutè, Aduerbium { ἀσφαλῶς. }
Tutè cautéque agere aliquid. Author ad Heren. lib. 3.
Eum tutè viuere qui honeſtè viuat. Author ad Herennium lib. 3.
Tutius { ἀσφαλέστερον } Comparatiui gradus Ouid. 13. Metamorph.
Tutius eſt igitur fictis contendere verbis,
Quam pugnare manu.
Tutiſſimè Superlat. { ἀσφαλέστατα } Cn. Pompeius Ciceroni in Epiſt. ad Atticum, lib. 8. 156, Cenſeo ad nos Luceriam venias: nam ibi tutiſſimè fore puto.
Tuitio, tuitionis, Verbale. Firmic. lib. 1. cap. 3 Etiam corpora ſui curam tuitionémque ſuſcepit.
Res ſuas alienæ tuitioni committere. Firmic. lib. 3. cap. 7.
Tuitio Prætoris. Vlp. l. 1. in princip. D. Quib. mod. vſuſfr. amittat.
TVARONIA { Τουαρωνία } fluuius Hetruriæ, Ptolemæo lib. 2. cap 3. vulgò *Aberdeny*.
Tugurium, tugurij { καλύβη } Dictum eſt quaſi tegurium à tegendo, e in u mutata. Ruſtica habitatio, tecta ex vlua paluſtri. Et tugurij appellatione (vt ait Pomponius de verb. ſignific. l. Tugurij) omne ædificium quod rei ruſticæ magis cuſtodiendæ conuenit, quàm vrbanis ædibus, ſignificatur. Quæ autem ita ædificantur, vt nec parietem habeant, nec luto erultata ſint: ſed ſtramentis vel arundinibus, aliòve ſimili genere teguntur, tuguria appellant. Colum. lib 12. cap. 15. Et Varro 3. de Re ruſt. cap. 1. Virg. ecloga 1.
Pauperis & tuguri congeſtum ceſpite culmen. Pro tugurij.
Tuguriolum, tugurioli, penul. corr. Diminutiuum { καλυβίδιον } Paruum tugurium.
Tuli, Vide FERO.
TVLIPHVRDVM { Τουλίφουρδον } Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ vrbs vulgò *Cottingen*.
TVLISVRGIVM { Τουλισούργιον. } Ptolemæo lib. 2. cap. 11. vrbs Germaniæ, hodie *Prunſinga*. vulgò *Brunſwyg*.
Tullianum, pen. prod. Saluſt. in Catil. Ipſe diſpoſitis præſidiis, Lentulum in carcerem deducit: Idem fit cæteris per Prætores. Eſt locus in carcere, quod Tullianum appellatur: vbi paulùm aſcenderis ad læuam, circiter duodecim pedes humi depreſſus, eum muniunt vndique parietes, atque inſuper camera lapideis fornicibus iuncta: ſed inculta tenebris, odore fœda, atque terribilis eius facies eſt. In eum locum poſtquam demiſſus eſt Lentulus, iudices rerum capitalium, quibus præceptum erat, laqueo gulam fregere. Varro dictum ait Tullianum, quòd fuerit à Tullo Romanorum rege additum carceri.
Tullios, alij dixere ſilanos, alij riuos, alij vehementes proiectiones ſanguinis arcuatim fluentis, quales ſunt Tiburi in Aniene. Ennius in Aiace,
Aiax miſſo ſanguine tepido tullij efflantes volant. Feſtus libro 18.
Alij tamen Tullios omnis generis dictos volunt, quaſi tollendos.
TVLLIVS, tullij { Τύλλιος } Nomen oratoris, omnium Latinorum facilè principis, cognomento Ciceronis.
TVLLVM { Τοῦλλον } Galliæ vrbs in Belgica, authore Ptolemæo lib. 2. cap. 9 Vulgò *Tulle*, *Toll*.
TVLLVS { Τύλλος } Hoſtilius, tertius Romanorum rex bellicoſus. De quo vide Liuium lib. 1 ab Vrbe.
Tum, Copulatiue particula frequenter ſequitur dictionem Cum. { τὸ μὲν, τὸ δὲ. τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ } Cum, minus quiddam vel magis generale proponit: Tum verò, maius, vel minus generale, indicatiuóque ferè iungitur Cic. 1 de Nat. deor. Cum multæ res in philoſophia nequaquam ſatis adhuc explicatæ ſunt, tum perdifficilis Brute (quod tu minimè ignoras) & perobſcura quæſtio eſt de natura deorum. Sed hic duplex eſt verbum. Aliquando vnum tantùm eſt, & cui adhæreat Cum. Cic. 4. Tuſcul. Cum multis in locis noſtrorum hominum ingenia virtutéſque Brute ſoleo mirari, tum maximè in his ſtudiis, quæ ſerò admodum expetita in hanc ciuitatem è Græcia tranſtulerunt. Vide CVM.
Subiunctiuo modo aliquando iungitur. Cic. Attico, lib 14. 308, Nóſque cum multum literæ, tum non minimum Idus quoque Martiæ conſolentur.
Nulli verbo aliquando adhærent, vt in ſubiectis exemplis. Cicero Catoni lib. 2. 1, Qui enim ſuis laudibus, tum verò te filio ſuperaſſet omnium fortunam, ſi ei contigiſſet vt te antè videret, quàm à vita diſcederet. Idem 2. Verr. Factum eſt, vti cum ſummum in veteribus patronis multis, tum nonnullum etiam in me præſidium ſuis fortunis conſtitutum eſſe arbitrarentur.
Cum ipſe ſumma, maxima, tum maiore etiam animo. Cic. Quint. fratri lib. 1 2.
Tum pro Tunc { τότε } Terent. Phorm. 2. 1.
Quamobrem omnes, cum ſecundæ res ſunt maximè, tum maximè
Meditari ſecum oportet, quo pacto aduerſam ærumnam ferant.
Niſi fortè hæc illi tum arma dedimus, vt nunc cum bene parato pugnaremus. Cic. Attic. lib. 7. 126.
Tum interim Cic. pro Cluentio.
Tum cum. Cic. 4. Acad. Quoque ſolebat vti argumento tum cum ei placebat nihil poſſe percipi.
Tum, geminatum in rebus paribus. Plaut. Caſtel. 1.
Tum antehac te amaui, & mihi amicã eſſe creui mea Gymnaſiũ,
Et matrem tuam, tum id mihi hodie aperuiſtis, in atque hæc.
Qui non tum hoc, tum illud, ſed idem ſemper. Cic. de Amic.
Tum ſemper, tum in his ipſis rebus. Cic. 4. Verr.
Tum autem, pro Et. Terent. Eunuch. 1. 3.
Vt illum dii, deæque ſenium perdant, qui me hodie remoratus eſt,
Méque adeò, qui reſtiterim: tum autem qui illum non flocci fecerim. Donatus.
Tum autem, Præterea, inquit Donatus. Terent Andr. 1. 5.
. rogas?
Laborat è dolore, atque ex hoc miſera ſolicita eſt, diem
Quia olim in hunc ſunt conſtituta nuptiæ, tum autem hoc timet
Ne deſeras ſe. Cic. 2. de Nat. deor. Iſque tum fuſus & extenuatus ſublime fertur: tum autem concretus in nubes cogitur.
¶ Tum, præterea, inquit Donatus. Terent. in Prolog. Eunuch. 4.
Si quiſquam eſt qui placere ſe ſtudeat bonis
Quamplurimis, & minimè multos lædere:
In his poëta hic nomen profitetur ſuum.
Tum ſiquis eſt qui dictum in ſe, &c. Virg. 3. Æneid
Tum præterea. Cic 3. Verr.
Quid tum inde? Cic. pro Murena.
Tum demum, Nouiſſimè. Virg. 11. Æneid.
Tum demum mouet arma leo. Plaut. Trinum. 11.
. tum igitur demum
Adoleſcenti autem dabis, vbi erit locata virgo in matrimonium.
¶ Tum denique, pro Tunc tandem. Cic. 2. de Legib. Erat enim ratio profecta à rerum natura, & ad rectè faciendum impellens & à delicto auocans: quæ non tum demum incipit lex eſſe quum ſcripta eſt, ſed tum quum orta eſt.
Tum denique, pro Tum demum, vel ad extremum. Cic. 4. Verr. Putabam tum denique rectè iudicari poſſe, ſi, &c.
¶ Tum verò, pro Deinde, Cum non præcedente. Cic. 1. de Orator. Ex his enim & dignitatem maximè expetendam videmus, tum verò iuſtos atque honeſtos labor honoribus, præmiis atque ſplendore decoratos. Vetus exemplar legit, non verus, iuſtus, &c. Virgilius 1. Æneidos,
Tum verò ingentem gemitum dat pectore ab imo.
¶ Tum, pro Deinde. Cic. 2. de Orat. Deinde qui poſſit non tam caduceo, quàm nomine oratoris ornatus incolumis vel inter hoſtium tela verſari: tum qui ſcelus fraudémque nocentis poſſit dicẽdo ſubiicere odio ciuium, ſuppliciòque conſtringere. Budæus.
¶ Tum ſæpius repetitum, pro Et. Cic. 2. de Natur. deorum. Quæ tum occultantur, tum rurſus aperiuntur, tum abeunt, tum recedũt, tum antecedunt, tum autem ſubſequuntur, tum celerius mouentur, tum tardius.
Tumba, tumbæ { τύμβος } Locus in terra concauus. Vnde & pro ſepulchro poni conſueuit. Sipontinus.
Tumeo, tumes, tumui { οἰδέω, ἐξοιδέω, οἰδαίνω, ὀργάω, πρησθῆναι } tumere, Inflari. Plaut. Perſ. 9.
Quid hoc quod in collo tibi tumet?
Corpus tumet omne veneno. Ouid 3 Metam.
Lingua tumet. Ouid. 7 Metam.
Lumina fletu tument. Tibul. lib. 1. eleg 8.
Genuum tumebat orbis Ouid 8 Metam.
Vere tument terræ. Virg. 2. Georg.
¶ Tumere, pro Superbire: quoniam inflati quodam modo ſuperbientium animi videntur. Plin. lib. 7. cap. 7. Tu qui te deum credis aliquo ſucceſſu tumens, tanti perire potuiſti.
Laudis amore tumes. Horat. 1 epiſt. 1.
Corda tument iubis. Virg. 6. Æneid.
Animus turgeſcit & tumet. Cic. 3. Tuſc. Sapientis autem animus ſemper vacat vitio, nunquam turgeſcit, nunquam tumet.
Tumere vaſtius Celſus lib. 7. cap 18.
Bella tument, Surgunt Ouid epiſt 7.
¶ Tumere negotia Cic. lib. 14 ad Atticum dixit, quæ in eo ſunt, vt in tumultum, aut bellum erumpant: vt tumeſcunt arborum gemmæ, cùm parturiunt frondes: tument animalia, cùm in libidinem turgent: tument terræ, cùm parere, aut gignere coeptunt, vt vere. Tument, inquit, negotia Sic Turneb. Vide TVMOR ANNVM.
Ora tument ira. Ouid. 3. de Arte.
Tumens, Participium { οἰδῶν. } vt
Vana tumens. Virg. 11. Æneid. Id eſt, Superbiens in vanum, Plenus vana gloria
Animi tumentes Lucan. lib. 1.
Inflatus & tumens animus. Cic. 3. Tuſcul. Sic igitur inflatus ac tumens animus in vitio eſt.
Aura tumens. Ouid 5. Triſt. eleg. 6.
Humus tumens Virg. 8 Æneid.
Pedes tumentes. Virg 2. Æneid.
Soræ tumentes. Horat. Epod. 8.
Tumeſco, tumeſcis { οἰδαίνομαι } tumeſcere, Tumidum fieri, turgere. Cic. 1. de Diuinat.
Atque etiam ventos præmonſtrat ſæpe futuros

Inflatum mare, quum ſubitò penitúſque tumeſcit. Et poeta.
Aquæ tumeſcentes æquoris. Ouid.3. Amor. eleg 10.
Inflata colla tumeſcunt. Ouid.6. Metam.
Maria alta tumeſcunt. Virg.2. Georg.
Pondera ventris tumeſcebant, Infans creſcebat in vtero. Ouidius epiſtol.11.
Altè tumeſcunt ſeniles animi. Claud.1 in Eutrop.
Bella operta tumeſcunt. Virg.1. Georg.

Tumefacio, tumefacis, penul. corr. tumefeci penult. prod. tumefactum, { [illegible] } tumefacere, Tumidum facere. Martial. lib.4.
Dum nimium vano tumefactus nomine gaudes. Ouid.15. Metam.
Extentam tumefecit humum.
Cor tumefactum. Senec. Agamem.19.

Tumor, tumoris, maſc. gen. { [illegible] } Inflatio. Plin. lib.7. cap.6, Ingeſtabile onus: crurum & inguinum leuis tumor. Cic.3. Tuſcul. Num manus affecta rectè eſt, quum in tumore eſt?
Repentinus oculorum tumor. Cic.4. Tuſc.
Corporis bonam valetudinem tumor imitatur. Ad Heren.4.
Mouere aliquid ex tumore. Celſ. lib.5. cap.28.
Obcalluit tumor. Celſus lib.4 cap.24.
Tumor animi. Cic.3. Tuſc. Non inerat in his quæ tibi caſus leuaerat, & quidem inueterato malo quum tumor animi reſediſſet.
Inanis tumor. Quintil. lib.2. cap.10.
Vanus tumor. Silius lib.11.
Gerere tumores mente, Superbire. Lucan. lib.10.
Tumor rerum. Eruptio & commotio. Cicero ad Atticum, lib.14. 303, Meam ſtultam verecundiam, qui legari noluerim ante res prolatas, ne deſerere viderer hunc rerum tumorem: cui certè ſi poſſem mederi, deeſſe non deberem. Interitum Cæſaris magnæ turbæ ſtatim conſecutæ ſunt. Eas tumorem appellat, ſumpta tralatione à corporibus malè affectis: ideóque inſert mederi. Etiam in epiſtola proxima ſuperiore dixerat, Tument negotia.

Tumidus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Inflatum ſignificat. Plin. lib. 19. cap.6, Syluestri minores, tumidæ. Cic.3. Tuſcul. Num aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non vitioſè ſe habet?
Æquor tumidum. Virg 5. Æneid.
Amnis tumidus. Lucan. lib.1.
Homo durus, confidens, tumidus. Horat.1. Serm. ſaty.7.
Mare tumidum. Virg 8. Æneid.
Montes tumidi. Ouid.2. Amor. eleg 16.
Pontus tumidus fluctibus. Ouid.1. Triſt. eleg.2.
Torrens tumidus. Ouid.3. Amor. eleg 7.
Venter tumidus pondere cæleſti. Ouid.3. Faſt.
Vuæ tumidæ. Ouid.15. Metam.
Succeſſu tumidus. Ouid 8. Metam.
Imagine genitoris tumidus. Ouid 1. Metam.
Tumidæ ceruices. Cic. in Vatinium, Repente enim te, tanquam ſerpens è latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis ceruicibus intuliſti.
Cor tumidum. Horat.2. Serm. ſaty 3.
Faſtus tumidi. Ouid. 1. de Arte.
Ira tumida. Ouid epiſt 12.
Minæ tumidæ. Horat.4. Carm. oda 3.
Ore tumido delitigare. Horat de Arte.
Sermones tumidi. Horat.2. Serm. ſaty.5.
Spiritus tumidi, Animi ſuperbi. Senec. Agamem.
Vultus tumidi & truces. Senec. Octau 4.

Tumiditas, pen. corr. tumiditatis. Firmicus lib.8. cap.19. Viceſima pars aquarij ſi in horoſcopo fuerit inuenta, hydropicus faciet, qui ventris tumiditate correpti, hac ex cauſa moriantur.

Tumulo, Vide TVMVLVS.

Tumultus, huius tumultus, maſc. gen. { [illegible] } Motus, trepidatio: Dictus quaſi timor multus. Seruius, Tria genera olim militiæ fuerunt: Sacramentum, quæ legitima erat militia, quum ſinguli milites iurabant: Tumultus, id eſt bellum Italicum vel Gallicum, in quibus ex periculi vicinitate erat timor multus. Et quando ſingulos interrogare non vacabat, qui conuenerant, ſimul iurabant: & dicebatur iſta militia, Coniuratio. Qui enim ducturus erat exercitum, ibat ad Capitolium, & exinde proferens duo vexilla, vnum roſeum, quod pedites euocabat: & vnum cæruleum: quod erat equitum (nam cæruleus color eſt maris: à quo deo cõſtat equum inuentum) dicebat, Qui Remp. vult ſaluam eſſe: me ſequatur. Erat & Euocatio, quum ad diuerſa loca diuerſi cogebantur exercitus. Hactenus ex Seruio in hunc locum Virgilij 8 Æneidos,
Ex templò turbati animi, ſimul omne tumultu
Coniurat trepido Latium. Cic.8. Philipp. Belli nomen ponendum in ſententia quidam non putabant, tumultum appellare malebant, ignari non modò rerum, ſed etiam verborum. Poteſt eſſe bellum ſine tumultu. Tumultus eſſe ſine bello non poteſt. Quid eſt enim tumultus, niſi perturbatio tanta, vt maior timor oriatur? vnde etiam nomen ductum eſt tumultus. Itaque maiores noſtri, tumultum Italicum, quòd erat domeſticus: tumultum Gallicum, quòd erat Italiæ finitimus: præterea nullum tumultum nominabant. Grauius autem eſſe tumultum quàm bellum, hinc intelligi licet, quòd bello Gallico vacationes valent, tumultu non valent. Hactenus Cicero. Idem ſentit Quintil. lib.7. cap.4. Liu 8 ab Vrbe cond. Idem lib 7. Dictator quum tumultus Gallici cauſa iuſtitium edixiſſet, omnes iuniores ſacramento adegit. Inſignia autem omnia tumultus Cicero vno in loco expreſſit. 5. Philipp. his verbis, Rem adminiſtrandam arbitror ſine vlla mora, & confeſtim gerendam cenſeo, tumultum decerni, iuſtitium indici, ſaga ſumi dico oportere, delectum haberi ſublatis vacationibus, in Vrbe & in Italia. Ex prædictis ſatis apparet omnia in tumultu præproperè adminiſtrari publicè priuatímque ſolita, quum bellum vrgens, & quaſi intra immineus ſolennes actus non admittit. Indéque factum vt tumultuarium pro præpropero & ſubitario & rapidè facto aut quæſito accipiatur. Budæus.
Trepidatio & tumultus. Cic pro Deiotaro, Num qua trepidatio? num qui tumultus?
¶ Tumultus pro omni trepidatione, & perturbatione. Plautus Milite 21,
Nunc in tumultum ibo, intus clamorem audio.
¶ Tumulti, genitiuus antiquus pro tumultus. Plaut. Caſin.
Quid tu tui tumulti fuit. Vide Nonium.
Inflatus tumultu. Quintil. lib 2 cap 2.
¶ Cæci tumultus, Coniurationes occultæ. Virg 1. Georg.
Ingentes tumultus. Lucret lib.2.
Magnus tumultus. Virg 2 Æneid.
Miſeri tumultus mentis. Horat 2. Carm. ode 16.
Monſtriſer tumultus. Lucan. lib.2.
Plebeius tumultus. Stat.1. Sylu 2.
Repens tumultus. Tacit. lib.18. Hoc eſt repentinus tumultus.
Repentinus tumultus. Ouid.5. Metam.
Tremendus tumultus. Horat.1 Carm ode 16.
¶ Comprimere tumultum. Tacit. lib 20.
Trepido belli tumultu concuſſa omnia. Lucret. lib.3.
Facere tumultum. Salluſt. in Iugurtha.
Ferre tumultus alienus. Ouid.3 Metam.
Intentare tumultum crutiati, Vide INTENTO.
Miſero tumultu miſcetur domus. Virg. 2. Æneid.
Miſcere tumultum in concionem, Vide MISCEO.
Perſonare tumultu, Vide PERSONO.
Præbere tumultum. Liu. lib.5. bel. Punic.
Tumultum ſermonis reddere. Plin. lib.7. cap.12.
Sedare tumultum. Liu. de bell. Punic.
Impio tumultu vaſtata fana. Horat 4. Carm ode 4.
Metus & tumultus. Cic.2 in Catil. Mihi vt vrbi ſine veſtro metu, ac ſine vllo tumultu, ſatis eſſet præſidij, &c.

Tumultuoſus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Plenum tumultu. Plaut. Trinum.17,
. . . quis homo
Tam tumultuoſo ſonitu me exciuit ſubitò foras? Cicero Cælio libro 2.12, Ita tumultuoſæ conciones, ita moleſtæ Quinquatrus afferebantur.
Mare tumultuoſum. Horat 3 Carm. ode 1.
Tumultuoſum genus pugnæ. Liu.1. ab Vrbe.
Tumultuoſa ſomnia. Plin. lib.26. cap 8.
Seditioſa & tumultuoſa vita, cui opponitur Quieta. Cicero 1. de Inuent. Sic ex ſeditioſa & tumultuoſa vita ſe in ſtudium aliquod traderent quietum.
Nuntius tumultuoſus. Liu 2 ab Vrbe.
¶ Tumultuoſus, Qui turbas excitare ſolitus eſt. Liu. 4. ab Vrbe, In otio tumultuoſi, in bello ſegnes?

Tumultuosè, penult. prod. { [illegible] } tumultuoſius, tumultuoſiſſimè Aduerbium. Impetuoſè quod dicitur. Liuius 2. ab Vrbe, Adeò tumultuoſè excepta eſt clamoribus vndique & indignatione Patrum. Cæſar 7. bell. Gall. Iis imperat vt paulo tumultuoſius omnibus in locis peruagarentur. Liu.1 ab Vrbe, In veſtibulo regiæ quàm potuere tumultuoſiſſime ſpecie tuæ in ſe omnes Appatitores regios conuertit.

Tumultuo, tumultuas { [illegible] } tumultuare, In perturbatione eſſe. Plaut Rud 16,
Vt mihi iſtuc dicas, negotij quid ſit quòd tumultues.

Tumultuor, tumultuaris { [illegible] } tumultuari, Deponens, Idem Terent Hecyra 3.1,
Neſcio quid iandudum hic audio tumultuari, miſera
Malè metuo. Cic. 2. de Lege Agrar. Qui Tribunos plebis perhorreſcam? qui ſæpe & hac cauſa tumultuari?
In otio tumultuaris, in tumultu ſolus es otioſus. Ad Heren 4.
Quid tumultuaris foro? quid inſanis? Cic. pro Cælio.
Paſſim tumultuari. Quintil lib 2 cap.12.

Tumultuatio, Verbale { [illegible] } Liu. 8 bell. Macedon. Hæc tumultuatio regem cupientem, ſi ſe ſequerentur, raptim euadere anguſtias, reuocare primos, & eadem qua venerat via, referre cœpit ſigna.

Tumultuarius, Adiect. { [illegible] } Properatum & ſubitarium, aut rapidè factum & quæſitum ſignificat, vt ait Budæus.
Delectus tumultuarius. Liu Decad. 4 lib. 4.
Tumultuarius dux, Qui pro tumultu eligitur. Liu. 8 bel. Pun.
Tumultuarius exercitus, Tumultuarius miles. Liu 8 ab Vrbe, Idẽ 5. bell Maced. Mens ea Senatus fuit, vt in Hiſpania tumultuarij milites legerentur.
Tumultuarius & ſubitarius miles, Idem Liu.1. bel. Maced.
Tumultuarium opus, In promptu, & rapidè factum. Quintil. lib. 7. cap 4.
Tumultuarius & fortuitus ſermo. Quintil lib.10. cap 7.

Tumulus, tumuli, pen. corr. maſc. gen. { [illegible] } Terra tumens. Virg 2. Æneidos,
Eſt vrbe egreſſis tumulus. Cæſar 1. bel. Gall. Planities erat magna, & in ea tumulus terreus ſatis grandis. Cic.7. Verr. E ſpelunca ſublatus aut tumulo.
Agger tumuli. Virg 5. Æneid.
Albani tumuli atque luci. Cic. pro Milone.
Arduus tumulus. Ouid.15 Metam.
Syluestres tumuli. Cic.2. in Catil. Iam verò vrbes coloniarum, ac municipiorum reſpondebunt Catilinæ tumulis ſyluestribus.
Struere tumulum. Tacit lib.2.
Niualis tumulus, Vide NIX.
¶ Tumulus, Sepulchrum: quòd in ſepulchris congeri terra conſueuit. Virg 3. Æneidos,
O fœlix vna ante alias Priameia virgo,

Hoſtilem

Hoſtilem ad tumulum, Troiæ ſub mœnibus altis
Iuſſa mori. Virg.3. Æneidos,
-manéſque vocabat
Hectoreum ad tumulum.
Exangues tumuli. Claud.3. de raptu Proſerp.
Marmoreus tumulus. Ouid.14. Metam.
Componi tumulo eodem Ouid 4. Metam.
Contegere tumulo, Vide CONTEGO.
Dare corpora tumulo. Ouid.2. Metam.
Facere tumulum. Virg 5. eclog.
Parare tumulum. Lucan. lib.8.
Struere tumulum. Senec. Medea 8.
Vili tumulo tectus Senec. Medea 8.
Honorarius tumulus, pro Cenotaphio. Suet. in Claud. cap.1.

Tumulo, tumulas, pen.corr. { θάπτω } tumulare, Sepelire, Condere in tumulum Martial. lib.11,
Æolidon Canace iacet hoc tumulata ſepulchro, &c. Catullus Argonaut 59,
-nec iniecta tumulabor mortua terra. Ouid.8. Metamorp.
-ne coniugis vnquam
Buſta meæ videam, neu ſim tumulandus ab illa.

Tumuloſus, penult.prod. Adiectiuum { λοφώδης } Plenum tumulis. Salluſtius in Iugurtha, Deinde tertia multò ante lucis aduentum peruenit in locum tumuloſum, à Capſa non amplius duûm milium interuallo.

Tunc { τότε, τηνίκα, τηνικαῦτα, τοσηνικαῦτα } Aduerbium temporis, ſignificat eo tempore. De omnibus temporibus dicitur.
De præſenti. Plautus,
Tunc ad eam accede quum potes.
De præterito. Virg 4. Æneidos,
Tunc decuit quum ſceptra dabas.
Etiam tunc. Cic. de Amicitia, Senectus enim quamuis non ſit grauis, tamen aufert eam viriditatem, in qua etiam tunc erat Scipio.
Tunc & nunc. Cic.7 Philip. Sed erat tunc excuſatio oppreſſis, miſera illa quidem, ſed tamen iuſta: nunc nulla eſt.
De futuro. Plautus,
Ego tunc adero, quum mi videndi mihi copia erit.
Tunc demum. Plin. lib.11. cap 24, Hos primum relaxaſſe ſentientes, & tunc demum labra vtraque morſu apprehendentes.
Tunc temporis, Idem quod tunc. Iuſtinus, lib.1. Sed de gente obſcura tunc temporis Perſarum Cambyſi mediocri viro in matrimonium tradidit.

Tundo, tundis, tutudi, penult corr. tuſum & tunſum { κόπτω, ἀράσσω } tundere, Percutere, pulſare: vt Tundere pectus. Plautus Caſin.5. Virgil.1 Æneidos,
Supplicitèr triſtes, & tunſæ pectora palmis. Cic.7 Verr. Denique proximus lictor Seſtius, conuerſo bacillo oculos miſero tundere vehementiſſimè cœpit.
Ictu crebro tundi. Lucret. lib.4.
Alicui iacenti latera tundere. Cic.7. Verr. Cùm ille nihilominus iacenti latera tunderet, vt aliquando ſpondere ſe diceret.
Littus tunditur vnda. Catul. ad Furium, 11.
Pectora tundere manu. Ouid.3 Amor. eleg 8.
Pectora tundent palmis Ouid.1. de Arte.
Terram pede tundere. Horat de Arte.
Tympana tundere, Ouid.4. Faſt.
¶Tundere aures alicuius, pro Obtundere, ſæpius rem aliquam repetendo. Plaut. Pœn.5.
¶Tundere eandem incudem aſſiduè, Eſt indefatigabili aſſiduitate in operis alicuius ſtudio perſeuerare. Metaphora dicta a fabris, crebris ictibus incudem ferientibus: atque ita tandem aliquando ferri rigorem perpetuo labore vincentibus. Cic.2 de Orat. Ego autem ſiquem nunc planè rudem inſtitui ad dicendum velim, his potius tradam aſſiduis vno opere eandem incudem diem noctémque tundentibus. Conuenıet in grammaticas ac literatores, quibus ſine fine eadem ſunt inculcanda pueris, vt hæreant aliquando. Eraſm.
Vocibus tundi. Virg 4. Ænead.
¶Tundere, Sæpius idem repetere, tranſlatio à fabrorum malleo, inquit Donatus. Terent. Heaut.1.2,
Tundendo, atque odio denique effecit ſenex.
¶Tundere, Comminuere in mortario. Virg.4. Georgicum,
Proderit & tunſum gallæ admiſcere ſaporem. Columel. libro 2. cap.11, Ipſæ aut ſpicæ melius fuſtibus tunduntur, vannı́ſque expurgantur.
¶Tuſum aliquando in ſupino facit, abiecta n. Plin. lib.31, Hæc toſa cribrataque vino quantum poſſit excellenti.

TVNETVM, penult. corr. ſiue vt quidam dicunt, Tuniticum, Scipionis tempore tumulus erat editior, vnde Scipio ſpectauit Carthedonios ad Romanam claſſem expugnandam proficiſcentes. Noſtra tempeſtate regni Libyci ciuitas metropolis eſt, in qua veluti ampliore & magnificentiore conſueuit habitare, & Tuniſæus rex appellatur. Tunetum non ſanè ob hanc cauſam habitatur, quòd Carthagine exterenc à Scipione diruta, quam denuò amplificata ſenuerit, ex qua (velut ex equo Troiano) manarunt literarum proceres. Ad cuius celeberrimum gymnaſium Auguſtinus profitetur conceſſiſſe. Hanc Eutropius libro quarto, continuis ſedecim diebus arſiſſe perhibet. Hæc ſeptingenteſimo anno poſtquam condita erat, deleta eſt. Hæc, vt idem author ait, L. Cæcilio Metello & Tito Flaminio Conſulibus in Africa iuſſu Senatus reparata eſt, quæ nunc manet, annis viginti duobus euolutis, poſtquam à Scipione fuerat exciſa. Abeſt Tunetum à Carthagine duodecim millia ferme paſſuum. A Tuneto, Tunetes dicti ſunt, quos Sidonius Tuniſæos appellat. Liuius videtur vſus Græca declinatione Tunes, huius tunetos, ſic enim ait belli Punici libro 10.35. Scipio grauem iam ſpoliis multarum vrbium exercitum trahens, captiuis aliiſque præda in vetera caſtra ad Vticam miſſis, iam in Carthaginem intentus occupat relictum

fuga cuſtodum Tuneta (abeſt ab Carthagine xii millia fermè paſſuum) locum tum operibus, tum ſuapte natura tutum: & qui ab Carthagine conſpici, & præbere ipſe proſpectum tum ad vrbem, tum ad circumfuſum mare vrbi poſſet. Vide ibi cætera.

Tunica, tunicæ, pen.corr. { χιτών, ἐνδύτης } Veſtis erat apud Romanos breuior & ſine manicis, quæ propriè viris conueniebat. Virgil. 9. Æneidos,
Et tunicæ manicas, & habent redimicula mitræ. Hoc autem dicit vt barbarum & peregrinum morem indicet, non Romanum, quum apud Romanos ſine manicis tunicæ geſtarentur. Plaut. Milit.22,
Magis ſapis de tunica, chlamyde, & mucrone qui ſperes. Cicero 7. Verr. Tunicámque eius à pectore abſcidit, vt, &c. De Tunica vide Gellium lib 7. cap 12.
Tunica pallio propior, Vide PALLIVM.
¶Tunica accipitur etiam pro ea quæ ima erat, qua hodie linea vtimur, vt olim Athenienſes talari & linea vtebantur, authore Polluce. Ouid.3. Amor. eleg.13,
Illic nec tunicam ſibi ſit poſuiſſe pudori. Et 2. Amor eleg 5.
Pugnabat tunica ſe tamen illa tegi. Sunt qui interulam vocitent. Athenæus χιτώνιον ἐσώτερον, appellat in decimotertio, vbi de Phryne ſcorto nobili, ἐσώτερον τὸν χιτώνιον ἀμπέχεσθαι, Hoc eſt, tunicula carni proxima amiciebatur, quam camiſiam dicimus. Vtebantur & tunica quæ media dici poteſt: cuiuſmodi eſt fere tunica rubra, qua brumali tempore vtimur. Erat & alia tunica quæ his ſuperinducebatur. Budeus.
¶Tunica, Muliebris amictus. Plinius epiſt. vlt. lib 5. Aurelia ornata fœmina, ſignatura teſtamentum, ſumpſerat pulcherrimas tunicas.
Tunicæ colorıæ dicuntur, non à natiuo aut factitio colore, vt ſcribi video: ſed quæ colore tinctæ ſunt, non tamen coccineæ aut purpureæ. Nam in his proprium nomen iam coloris ſui, vt purpuræ & cocci dicitur ob præſtantiam, non tantum in generali voce acquieſcunt. Id ita eſſe ex eo apparet, quod à Vopiſco ſcribitur, in quo coloris blattea opponit his verbis, Vt blatteas matronæ tunicas haberent ceteras veſtes, cùm antea colorias habuiſſent. Turneb.
Tunicæ ruſſæ, hæ ſunt quæ à Græcis [illegible] dicuntur, quibus qui exercitum ducebant fere vtebantur. Vopiſc. in Aureliani vita, Tunicas ducales ruſſas quatuor.
Tunica laticlaui. Suet. in Auguſto, cap 94, Sumẽti virilem togam tunica laticlaui reſuta ex vtraque parte ad pedes decidit.
¶Tunica moleſta, Genus erat ſupplicij. Ea ignium alimentis illita & intexta, vt Seneca docet, ac mox ſuccenſa, cruciabiliter obuolutos nocentes, qui ſceleris comperti grauioris forent, amburebat viuos. Cælius lib 10. cap 5. Verba Senecæ ſunt epiſt 14. Cogita hoc loco carcerem, & cruces, & eculeos, & vncum, & adactum per medium hominem qui per os emergat ſtipitem, & diſtracta in diuerſum actis curribus membra, illam tunicam alimentis ignium & illitam & intextam, & quicquid aliud præter hæc commenta ſæuitia eſt. Iuuenal. Saty.8.47,
Auſi quod liceat tunica punire moleſta. Vide PIX, genus tormenti.
Adamantina tunica, Vide Adamantinus in ADAMAS.
Calloſa tunica, Vide Calloſus in CALLVM.
Candidæ tunicæ linteæ, Vide Linteatus in LINTEVM.
Fluentes tunicæ. Ouid 3. de Arte.
Laticlauia tunica, Vide Laticlauus in LATVS adiectiuo.
Laxa tunica. Ouid. epiſt.15.
Lucentes auro tunicæ. Stat.9. Thebaid.
Manicatis tunicis indui non ſine probro ſolebant veteres, vt author eſt Gellius. Cic.2. in Catil. Quos pexo capillo nitidos aut imberbes aut barbatos videtis, manicatis & talaribus tunicis, velis amictos, non togis.
Palmata tunica, Vide Palmatus in PALMA.
Pexa tunica Horat.1. epiſt.1, Pexa tunica eſt, quæ demiſſa eſt vſque ad talos, ſicut pexi capilli demiſſi ſunt.
Pulchræ tunicæ. Horat.1. epiſt 19.
Pulla tunica. Cic.6. Verr. Ipſe tamen prætor, qui ſua vigilantia pacem in Sicilia dicit fuiſſe, in hac officina maiorem partem diei cum tunica pulla ſedere ſolebat & pallio.
Recincta tunica Ouid.1 Amor. eleg 5.
Recta tunica Plinius libro 8. cap 48, Ea prima Tanaquil texuit rectam tunicam, qua ſimul cum toga pura tyrones induuntur, nouæque nuptæ.
Replicatæ bulborum tunicæ. Stat.4. Sylu 96.
Sciſſa tunica Ouid. epiſt 11.
Solutæ tunicæ. Tibul. lib.1. eleg 5.
Valentes tunicæ, Craſſæ, non molles. Ouid.3. de Arte.
¶Cingere tunicas Seneca Troad 2.
Demiſſis tunicis ambulare. Horat.1. Serm. Saty 2.
Diducere tunicam. Quintil. lib.1 cap.15.
Dirripere tunicam alicui Ouid.1. Amor. eleg 5.
Diſcindere tunicam, & cicatrices oſtendere. Cic 2. de Orat.
Inſtaurare ſibi denſas tunicas aduerſus hyemẽ, Vide INSTAVRO.
Lauare tunicam Ouid 2. de Arte.
Nere tunicam Virg 10 Æneid.
Ponere tunicam. Cic 5. Tuſcul Cum pila ludere vellet, tunicámque poneret, adoleſcentulo, quem amabat, gladium tradidiſſe dicitur.
Vincla tunicarum relaxare. Ouid 1. Faſt.
¶Tunicæ purpuram latiorem. Plin. lib 33 cap.1, Vocauit latum clauum, dicens, Annuli diſtinxêre alterum ordinem à plebe, vt ſemel cœperant eſſe celebres, ſicut tunica ab annulis Senatum tantum, quanquam & hoc ſerò, vulgóque purpura latiore tunicæ vſos inuenimus etiam præcones.
¶Tunicæ oculorum, pro Membranis quibus variè conteguntur. Plin. lib.11. cap 37, Tenuibus, multíſque membranis oculos natura compoſuit, callosis contra frigora calorémque in extremo tunicis,

¶Tunicæ teſticulorum. Celſ.lib.7.cap.14. Deinde non extracto teſticulo, ſicut inteſtinis quoque prolapſis interdum fieri docui, colligendæ venæ: vinciendæque vbi tunicis inhærebunt, & ſub his nodis præcidendæ ſunt.

¶Tunica arboris. Plin.lib.12.cap.19, Probatur caſia breui tunicarum fiſtula, & non fragili.

¶Tunica lupini, pro folliculo ſeu ſiliqua lupini. Iuuen.Saty.14.

Tenues tunicæ. Virgilius 2.Georg. De interiore libro arboris intelligit.

Tunicula, tuniculæ, pen.corr. Diminutiuum {χιτώνιον} Plin.lib.26.cap.11, Morbum regium in oculis præcipuè mirari aſſ, tenuitatem illam denſitatémque tuniculatum felle ſubeunte.

Tunico, tunicas, penult.corr. {χιτωνίζω} tunicare, Tunicam induere. Varro, Hæc lanigeras detondere docuit, tunicaréque homulum. Nonius.

Tunicatus, penult.prod. Participium {χιτωνωμένος} Tunicam indutus. Cicero pro Cælio, Vt exercitatione ludóque campeſtri tunicati vterentur. Ouid.2.de Arte,

Aſtiterit tunicata, &c.

Popellus tunicatus. Horat.1.epiſt.7.

Tunicatus, Expeditus, & nullam aliam ſupra tunicam veſtem habens. Iuuenal.Satyra 3,

-tunicati fuſcina Gracchi.

Tuopte, Vide TVVS.

Tuor, tueris, pen.corr. tutum vel tuitum, tui, quod non eſt in vſu niſi in compoſitis. Tueri autem ſumit mutuò a Tueor, Videre. Virgil. 1 Æneidos,

Expleri mentem nequit, ardeſcítque tuendo Phœniſſa. Hodie tamen Tuor, etiam compoſitis rarò eſt in vſu: cuiuſnque loco magis recepta ſunt Tueor, Contueor, Intueor, &c.

Ora alicuius tueri. Virg.7 Æneid.

Oculis immitibus tuens. Ouid.6 Metam.

Acerba tuens ſerpens Lucret.lib.5.

Auerſa tueri. Virg 4. Æneid.

Oculi diuerſa tuentes. Ouid.1.Faſt.

Tranſuerſa tueri. Virg.eclog 3.

TVRARIVS {ταρίχιος} Vicus Romæ. Aſconius, Signum Vertumni in vltimo vico Turario eſt, ſub baſilica ſe flectentibus.

Turba, turbæ {τύρβη, ὄχλος, πλῆθος, ὅμιλος} Vlpianus, Vi bonorum, & de turba. l. prætor ait. Turbam appellatam eſſe Labeo contendit ex genere tumultus, idque verbum ex Græco tractum, τυρβάζειν. Si duo rixam commiſerint, vtique non accepimus in turba id factum, quia duo turba non propriè dicuntur. Si verò fuerint decem, aut quindecim homines, turba dicetur. Rectiſſimè Labeo inter turbam & rixam multum intereſſe ait: nempe turbam multitudinis hominum eſſe turbationem & cœtum. Cic.Cecinnæ, lib 6.6, Exponerem etiã quemadmodum hic, & quanta in turba quantáque in confuſione rerum omnium viueremus. Terent.Eunuch 5 5,

Quæ illæc turba eſt? numnam ego perij? Idem And 4.5,

-di veſtram fidem

Quid turbæ eſt apud forum? Sic Heaut.1 1,

Propter eam hæc turba atque abitio euenit. Cic.6.Ver.Ecce autem noua turba atque rixa.

Turbam & Turbas diuerſam volunt habere ſignificationem, vt ſit turba populi conuentus: turbæ turbationes. Nos contra, inquit Nonius, lectum inuenimus, & indiſcretè poſitum, & pro turbis turbam Acc. Athamante,

Ab dubito, ab quid agis? caue ne in turbam te implices. Ter.Eunuc. Ne quam ille hodie inſanus turbam faciat, aut vim Thaidi. Vide plura apud eundem.

Acris turba prædonum. Horat 1. Serm. ſat.1.

Conciere turbas, Vide CONCIEO.

Excitare turbas populares. Quintil.lib.2.cap.16.

¶Turba, Multitudo: quia fere non vacet perturbatione & commotione. Liu.2.ab Vrbe, Vxor deinde ac liberi, amplexi, fletúſque ab omni turba mulierum ortus, & comploratio ſui patriæque, fregere tandem virum.

Turba & Primi, contraria. Stat 4. Thebaidos,

Incubuere vadis paſſim diſcrimine nullo

Turba ſimul, primíque.

Turba & ſolitudo. Cic.de Senect. Cúmque ex hac turba & colluuie diſcedam.

Comitantum turba. Ouid 1. Amor.eleg.7.

Stultorum turba. Cic.5 Tuſcul.

Comes turba. Ouid 13 Metam.

Confuſa Ouid 12 Metam.

Denſa. Senec. Herc. furent.9.

Frequens. Senec. Herc furent.10.

Imbellis fœminarum luctúſque turba, Vide IMBELLIS.

Impia Horat.2. Serm.ſaty.3.

Inops. Ouid.14 Metam.

Leuis Horat 1 Carm.ode 10.

Luxurioſa. Ouid epiſt.2.

Maxima. Virg.6 Æneid.

Plurima. Virg.6 Æneid.

Pullata Quintil.lib.6.cap 4.

Ruſtica Ouid.6.Metam.

Sodalis turba, Id eſt turba ſodalium. Ouid.1. de Remed.Amor.

Temeraria. Ouid.10.Metam.

Vaga. Ouid.15.Metam.

¶Congregare magnam turbam. Cic.1.de Nat.deor.

Inſerere ſe turbæ. Ouid.1.de Arte.

Rareſcit turba, Minuitur Stat.2. Thebaid.

Effuſa turba ad ripas ruebat. Virg.6. Æneid.

Fiunt turba ſuis omnis in vnum. Ouid.3.Metam.

Comitum turba ſtipatus. Ouid.3.Metam.

¶Turba prunorum, pro Variis generibus. Plin.lib.15. cap 13, Ingens poſteà turba prunorum, verſicolor, nigra, candicans.

Rotarum turba. Ouid.6.Metam.

Nonorum voluminum turba. Cic.de Clar.Orat.

Vulnerum turba, pro Multitudine. Plin.lib.11.cap.37.

Turbella, turbellæ, Diminutiuum {τυρβάσιον} Plaut.Bacch 2.0,

Tantas turbellas facio. Idem Pſeud.3.

Turbidus, pen.corr. Adiectiuum {θολερός, ταραχώδης} Conturbatum, confuſum, non clarum, tumens. Plautus Trinum.6,

-nihil ego iſtos moror fatuos

Mores & turbidos. Plin.epiſt.10, Nom iſtic quoque immite & turbidum cœlum?

Homo turbidus, Commotus, vel Turbationis plenus, vt ait Seruius. Virg 9. Æneid. Idem lib.12.

Animi turbidus. Tacit.lib 20.

Ita turbidus. Statius 3. Sylu.1.

¶Achelous turbidus, Vide ACHELOVS.

Acies oculorum turbidæ, Vide ACIES.

Actiones turbidiſſimæ. Quintil.lib.1.cap.10.

Æquora turbida Ponti. Lucret.lib.5.

Amnis turbidus imbri. Lucret lib 1.

Turbida & inquinata aqua. Cic.5.Tuſcul. Darius in fuga quum aquam turbidam & cadaueribus inquinatam bibiſſet, negauit vnquam ſe bibiſſe iucundius.

Dies turbidus Procelloſus. Plin lib.12.cap.10.

Imago turbida, me terret in ſomnis terribilis. Seruius. Virgil. 4.Æneid.

Imber turbidus aqua. Virg.5. Æneid.

Iurgia turbida Ouid.ad Piſonem.

Liquor turbidus, Minimè clarus. Plin.lib.13 cap.12.

Loca turbida. Virg 6 Æneid.

Mens quæ omni turbido motu ſemper vacat. Cic.1. Tuſc.

Nouitas turbida. Claudian.1. Paneg.

Nubila turbida. Virg 4. Æneid.

Pectora turbidiora ipſo mari. Ouid.1. Triſt.eleg.10.

Puluis turbidus atra caligine voluitur ad muros. Virgilius 11. Æneidos.

Eſſe in turbidis rebus. Cic.2.Philip Veruntamen homines, quamuis in turbidis rebus ſint, tamen ſi modò homines ſunt, interdum animos relaxantur.

Seditio turbida. Ouid 9. Metam.

Tempeſtas turbida. Cic.1. de Inuent. Quaſi ex turbida tempeſtate in portum, ſic, &c.

Tempus turbidum & Tranquillum, contraria. Cic.ad Ligarium, lib.6.14, Fac animo magno fortíque ſis: & ſi turbidiſſima ſapienter ferebas, tranquilliora lætè feras.

¶Turbidus, Terribilis. Virg.11. Æneidos,

Hæc effatus, equum in medios moriturus & ipſe

Concitat, & Vitulo aduerſum ſe turbidus infert. Seruius.

¶Turbidus, Elatus, arrogantia tumens. Virg 10. Æneidos,

Tum verò Æneam auerſum vt cedere Turnus

Credidit, atque animo ſpem turbidus hauſit inanem. Seruius.

Turbidè, pen.corr. Aduerbium {ταραχῶς} Cic.4.Tuſc. Intelligatur igitur perturbationem iactantibus ſe opinionibus inconſtanter & turbidè in motu eſſe ſemper.

Turbulentus, Adiectiuum {θολώδης, ταραχώδης, ἐχθρός, ἐχθρός} Commotus, iratus. Plaut Epid 2,

Tu ædepol re es turbulentus.

Ea ſunt & turbulenta & temeraria & periculoſa. Cicero pro Cecinna.

Animus turbulentus. Cic 4 Tuſc.

Turbulentior inde annus L. Valerio, T. Æmylio coſſ. Liuius 2. ab Vrbe.

Seditioſus ciuis & turbulentus. Cic.2.de Orat.

Conciones turbulentæ. Cic.ad Atticum, lib 4.72, Conciones turbulentæ Metelli, temerariæ Appij, furioſiſſimæ Publij. Quintil. lib. 5.capite 13.

Concuſſio turbulenta. Cic.1 de Finib.

Errores turbulenti. Cic.2.de Nat. deor.

Libido, temeritas, & ignauia turbulenta. Cic.1.de Fin.

Mens turbulenta. Cic.1 de Finib.

Negotium turbulentum Cic ad Attic.lib.7.130.

Res placatæ & minimè turbulentæ. Cic.in Orat.

Tempeſtas turbulenta. Cic.7. Verr. Vt nullus vnquam dies tam magna, turbulentáque tempeſtate fuerit quin aliquo tempore ſolem eius diei homines viderent.

Tempus turbulentum. Cic. Thermo, lib. 2.17, Tempora autem Reip. qualia futura ſint, quis ſcit? mihi quidem turbulenta videntur fore.

Meum turbulentiſſimum tempus, tuo tranquilliſſimo præſtat. Cic.in Piſonem.

Tribunatus turbulentiſſimus. Cic.de Clar. Orat.

Turbulentè, Aduerbium {θολερῶς} Concitatè. Cic.pro Domo ſua, Omnia contra leges, moréſque maiorum temerè, turbulentè, per vim, per furorem eſſe geſta.

Agere aliquid raptim & turbulentè. Cic pro Domo ſua.

Turbulenter {ταραχωδῶς} Aliud aduerbium. Cic. ad Cælium lib.2.15, Extremum illud erit, nos nihil turbulenter, nihil temerè faciemus.

Turbo, turbas {θολόω, ταράσσω, θορυβέω, κυκάω, ἐρεθίζω, κινέω, ἐχθαίρω, τυρβάζω, συγχέω} turbare, Confundere, commouere. Plaut. Epid 6,

Sed me vna turbat res, ratióque.

Ab imo turbare aliquid. Lucret.lib.3.

Omnia infima ſummis paria fecit, turbauit, miſcuit. Cic.3.de Leg.

Notabiliter turbare. Tacit.lib 17.

Ariſtoteles multa turbat a magiſtro Platone diſſentiens. Cic.1. de Natura deorum.

¶Aciem

¶ Aciem turbare, Vide acies.
Affectibus animos iudicum turbare. Quintil. lib. 5. cap. 14.
Capillos turbare Martial lib 5.
Ebrietas turbant conuiuia menſæ Ouid. 12. Metam.
Delectum ciuium turbare. Cic 4. Verr.
Fœdera turbare. Virg 12. Æneid.
Fortunas turbare timore, Fœlicitates ſiue curriculum vitæ fortunatæ. Lucret. lib. 1.
Iura turbantes Tribuni. Lucan. lib. 1.
Pacem turbare. Liu. 5 bell. Maced.
Quietem alicuius turbare. Propert. lib. 1 eleg 3.
Rationem turbare. Vlpianus in l. 1. in fine D. De ſeruo corrup. Vt rationes dominicas intercideret, vel adulteraret, vel etiam vt rationem ſibi commiſſam turbaret.
Res animus incognita turbat Virg. 1 Æneid.
¶ Turbor, Paſſiuum. Cic. ad Attic. lib. 2. 32, Procſus, vt ſcribis ita ſermo turbatur Sampſiceramus
Arenæ turbantur Zephyro. Virg 2. Georg.
Metu turbari. Ouid 15. Metam.
Turbare, Abſolutè Tacit. lib 3, Si vna, alteráve ciuitas turbet.
¶ Turbatum eſt, Impersonale. Terent. Eunucho, 4 3.
Neſcio quid profectò abſente nobis turbatum eſt domi
¶ Turbatum, Abſolutè. Tacit. Lib. 1, Poſtquam turbatum in caſtris accepere.
¶ Turbaſſit, pro Turbauerit vſurpatum ab antiquis. Cic. 3. de Leg. Aſt quid turbaſſit in agendo, fraus actoris eſto. Vetus exemplar habet turbaſſitur.
Turbatus, pen prod. Participium [[illegible]] Commotus. vt Turbatus inopinato malo Cæſar 2. bell. Ciuil.
Vulnere mentis turbatus Virg 12. Æneid.
Pectora turbatus. Virg 8. Æneid.
Acies turbatæ, Vide acies.
Animi Virg 8 Æneid.
Aquæ Ouid. epiſt. 18.
Caſtra. Virg 9 Æneid.
Comæ Ouid 3 Faſt.
Equi. Virg 9 Æneid.
Fides. Claud. 6. Paneg.
Freta procellis. Virg 3 Georg.
Mens funere. Virg. 11. Æneid.
Quies. Stat 3. Sylu 5.
Pede turbato fugere. Ouid epiſt. 12.
Placare res turbatas. Cic pro Plancio, Noſtrum eſt autem, qui in hac poteſtate populi iactemur ac fluctibus, ferre modice populi voluntates, allicere alienas, retinere partas, placare turbatas: honores ſi magni non putemus, non ſeruire populo.
Vita turbata. Ouid. epiſt 3.
Turbatè, penult prod. Aduerbium [[illegible]] Cæſar 1. bell. Ciuil. His de cauſis aguntur omnia raptim atque turbatè.
Turbator, pen prod Verbale [[illegible]] Qui turbat. Liuius 4. ab Vrbe. Ibidem, libro 2, Quum pacis ipſe turbator à turbatoribus belli premeretur.
Turbamentum, turbamenti [[illegible]] Perturbatio. Tacit. lib. 17, Quæque alia turbamenta vulgi Saluſtius in Oratione Lepidi ad populum Romanum, Maxima turbamenta Reipub. atque exitia probare.
Turben, turbinis, Vide turbo, Genus inſtrumenti luſorij
Turbo, turbinis. pen. corr. maſc. gen. [[illegible]] Ventus cum frigore maximo, obiecta quæque deturbans, proſternénſque ex depreſſæ nubis ſpecu Plin in Paneg. Erat ſub oculis naufragia multorum, quos inſidioſa tranquillitate prouectos improuiſus turbo percuterat. Virg 1 Georgicon,
-ita turbine nigro
Ferret hyems, culmúmque leuem, ſtipuláſque volantes.
Ventorum turbo. Lucret. lib. 6.
¶ Ater turbo Virg 1. Æneid.
Immanis turbo Virg. 6. Æneid.
Indomitus turbo Catullus Argon 59.
Nimboſus turbo. Ouid. 11. Metam.
Puluereus turbo Claud. de bel. Getico.
Verſabundus turbo, id eſt verſatilis & ſe contorquens. Lucretius libro 6.
Violentus turbo. Lucret. lib 3.
¶ Rauco turbine ſimatur Boreas. Claud 1. de rapt. Proſerp.
Vndique omnes venti erumpunt, ſæui exiſtunt turbines. Cicero 3. de Orat.
Celeri turbine fertur. Virg 12. Æneid.
Piceo turbine fumans nubes. Virg. 3 Æneid.
Iotante turbinibus forte ventus. Silius lib. 8.
Gubernare nauem in maximis turbinibus. Cic. in Piſ.
Venti perflant terras turbine. Virg. 1 Æneid.
Agens hyemem ruit æquore turbo Virg 3. Georg.
Rupto turbine confligunt venti. Virg. 2 Æneid.
¶ Turbo ac tempeſtas pacis & otij Cic. pro Domo ſua, Tu procella patriæ, turbo ac tempeſtas pacis atque otij.
Duo Reipublicæ turbines Cic. pro P. Seſtio.
Turbo ſerbi. Catul. Argon. 59.
Mentis turbine agi. Ouid. 2 Amor. eleg 9.
¶ Turbo, pro Vortice [[illegible]] Stat. 4. Thebaidos,
Incubuere vadis paſſim diſcrimine nullo
Turba ſimul, primique nequit ſecernere miſtos
Æqua ſitis, frenatis ſuis in curribus iactant
Armenta, & pleni dominis, armíſque feruntur
Quadrupedes: hos turbo rapax, hos lubrica fallunt
Saxa. Videtur res intelligi poſſe etiam Ouidianum illud epiſt 7,
Finge age te rabido (nullum ſit in omine pondus)
Turbine deprendi: quid tibi mentis erit? Sed melius vt de vento intelligatur Sequitur enim
Quæque cadent, in te fulmina miſſa putes.
Ferialis turbo. Silius lib. 10.
¶ Turbo, pro Gyro, & ſpiris ſerpentum. Silius lib. 3,
Ater lethiſero ſtridebat turbine ſerpens. Niſi malis pro impetu accipere.
Saxi turbo. Virg. 12. Æneidos,
Præcipitem ſcopulo, atque ingentis turbine ſaxi
Excutit. Id eſt ſaxo quod rotatur quum impellitur aut iacitur.
Teres turbo Catul. Argon. 59.
¶ Turbo [[illegible]] Genus inſtrumenti luſorij, pueros maximè delectans. Tibul. lib. 1 eleg 5,
Namque agor vt per plana citus ſola verbere turbo,
Quem celer aſſueta verſat ab arte puer. Chariſius lib. 1. non turbo legit apud Catullum, ſed turbem. Virgil 7 Æneidos,
Ceu quondam torto volitans ſub verbere turbo, &c. Vbi Seruius, Catullus hoc turben dixit, vt hoc carmen. Hic turbo, vnde turbinis facit: nam ſi turbonis ſit, erit à proprio nomine genitiuus. Cic. de Fato, Sed reuertitur ad cylindrum, & ad turbinem ſuum, quæ moueri incipere niſi pulſa, non poſſunt. Id autem quum accidit, ſuapte natura, quod ſupereſt, & cylindrum volui, & verſari turbinem putat. De Chryſippo.
¶ Turbo [[illegible]] Quicquid formam habet in imo acutam, in ſummo latiorem. Plin. lib. 27. cap. 4. de aloe, In turbinibus cadorum. Ouid. 2. Metamorphoſeos, -caua buxina ſumitur illi,
Tortilis in latum quæ turbine creſcit ab imo.
¶ Turbo, Vaſculi genus, quo pruna & cottana inter Saturnalia xeniola miſſitabantur: cuius effigies turbinata in imo anguſtiſſima erat, in ſummo latiſſima. qualis eſt figura pyrorum.
Turbineus, Adiectiuum [[illegible]] vt Vortex turbineus, In modum turbinis inuoluens. Vortex enim dicitur Contorta in ſe aqua. Ouid 8. Metam.
Turbinatus, pen. prod Aliud adiectiuum [[illegible]] Quod velut turbo deſinit. Plin. lib. 21. cap. 31, Folliculis magnis, latiſque & turbinatis. Idem lib 11. cap. 37, Cor homini infra laeuam papillam, turbinato mucrone in priora eminens. Idem lib 15. cap. 15, Turbinatior pyris figura
Turbinatio, turbinationis. fœm. gen. [[illegible]] Plin. lib 15. cap. 15, Aliis turbinatio pyri, aliis ouata ſpecies.
TVRBO, turbonis [[illegible]] Proprium nomen gladiatoris. Horat. lib. 2. Serm. ſatyra 3,
Corpore maiorem rides Turbonis in armis.
TVRCAE [[illegible]] teſte Pomponio libro 1. populi ſunt Scythici, iuxta Thyſſagetas & vicini Sauromatas. Ab his nimirum oriuntur, qui ætate noſtra latiſſimè imperitant: Turci vulgo dicti, ignauia quidem noſtra magni, ſed poſt Macedonas & Romanos ſine dubio potentiſſimi. Hermolaus
TVRDE [[illegible]] Vilumbrorum ciuitas in Italia, teſte Ptolemæo lib. 3. cap 1. Iudex Siluio: Tauditanum hodie.
TVRDVLI, pen corr. [[illegible]] & Baſtuli, populi in Hiſpania Bætica præcipui, vt & Bætica Turdetania dicta ſit Strabonis libro 3. Plin. lib. 3. cap 1, Ab vna autem, inquit, Atlantico Oceano obuerſa Hiſpania, Baſtulorū, Turdulorūmque eſt. Strabo lib. 3. Turdetanos cum Ptolemæo lib. 2. cap. 44 nominat. Varro 2 de Re ruſt. cap 10, Non omnis apta natio ad pecuariam, quod neque Baſtulus, neque Turdulus idonei? Galli appoſitiſſimi maximè ad iumenta. Turduli, partim Andaluſes partim Granatēſes Baſtuli, omnes Granatenſes. Hæc Olinarius in Melam.
Turdus, turdi, maſc. g. [[illegible]] Auis nota, & inter primas à ſaporis bonitate collocata. Horat. 1 epiſt 16,
Nil melius turdo, vulua nil pulchrius ampla. Plin. libro 10. cap. 33, Turdi in cacuminibus arborum luto nidificantes, penè contextum in ſeceſſu generant. Ibidem cap. 29, Turdis color æſtate circa collum varius, hieme concolor. Horat. 2. Serm. ſaty 5,
Macer turdus.
Obeſus turdus. Horat 1 epiſt. 16.
Ab tranſenna hic turdus lumbricum petit. Plaut. Bacchid. 17. De amatore loquitur. Vide TRANSENNA.
De turdo tale eſt Martialis epigramma, lib. 2 40,
Subdola tenduntur craſſis modò retia turdis, &c. Idem lib. 13.
Inter aues turdus, ſi quis me iudice certet:
Inter quadrupedes gloria prima lepus.
¶ Turdus, Piſcis. Colum. lib. 8. cap. 16, Rurſus optimè ſaxoſum mare nominis ſui piſces nutrit, qui ſcilicet quòd in petris ſtabulentur, ſaxatiles dicti ſunt, vt merulæ, turdíque, nec minus melanuri. Plin. lib 32. cap. 11, Turdus inter ſaxatiles nobilis. Quintil. lib. 8. cap 2.
Turcus, Adiectiuum, Vide TVRCAE.
Turgeo, turges, turſi [[illegible]] turgere. Virg eclog. 7,
Iam læto turgent in palmite gemmæ. Plin. lib. 20 cap 13, Imponunt & mammis turgentibus decoctam rutam, & pituitæ.
Frumenta in viridi ſtipula lactentia turgent Virg 1. Georg.
Oratio quæ turget & inflata eſt. Author ad Heren. lib. 4.
Turgere alicui, Iraſci in aliquem, & commoueri. Plaut. Caſin. 7.
Turgens, Participium [[illegible]] vt Lumina turgentia gemitu. Propert. lib 1 eleg 2.
Ora turgentia. Ouid. 3 Faſt.
Turgeſco, turgeſcis [[illegible]] turgeſcere. Perſ. Saty 5,
Non equidem hoc ſtudeo bullatis vt mihi nugis
Pagina turgeſcat dare pondus idonea. Cic. 3. Tuſcul.
Corque meum penitus turgeſcit triſtibus iris. Ex poeta. Varro 3. de Re ruſt. cap 9.
Semen turgeſcit in agris. Ouid 3. Amor. eleg 9.
Ramus turgeſcit in arbore Ouid. 3. Triſt. eleg 12.
Turgeſcentia virgulta. Plin. lib. 8. cap 50.
Turgidus, pen. corr. Adiectiuum [[illegible]] Inflatus, tumēs. Cic 3 Tuſc. Num aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non

vitioſè ſe habet. Martial.lib 6 39, Turgidis labris.
Flauij turgidi Horat 4 Carm.ode 12.
Frons turgida cornibus Horat 3.Carm.ode 13.
Mare turgidum Horat.3 Carm.ode 3.
Vela turgida.Horat.2.Carm.ode 10
Turgidulus,pen.corr.Diminutiuum.Catullus de paſſere,3.
Flendo turgiduli rubent ocelli.
TURIASSO { [illegible] } Ptolemæo lib.2.cap.6.Hiſpaniæ vrbs:vulgò *Tiraſſona*.
Turicremus,Vide TUS.
Turio,turionis Teneritas ſummitatum arborum vel arbuſtorum dicitur.Colum lib.12.cap 48.Concisis deinde pleno vaſe oliuis,immittito defrutum vſque ad os Lauri turiones in hoc vſo mittito,vt oliuas deprimant poſt dies viginti vtere. Vide CYMA.
Turma,turmæ { [illegible] } Ordo militaris & equitum.Dicta quaſi terdena,quòd terdeni equites ex tribus tribubus,Tatienſium,Ramnenſium,& Lucerum fiebant: conſtabat enim ex triginta duobus equitibus Et qui illis præerat,Decurio dicebatur vt Varro & Vegetius tradiderunt. Feſtus, Turmam equitum dictam eſſe ait Cattatius, quaſi termam, quòd terdeni equites,&c. eadem verba quæ ſuprà.Itaque primi ſingularum decuriarum, Decuriones dicti. Cic ad Attic.lib.5 110,Appius noſter turmas aliquot equitum dederat huic Scaptio.
Turma differt à cohorte,Vide COHORS.
Cohors & turma. Cic.pro Marcello Nihil ſibi ex iſta laude Centurio,nihil præfectus nihil cohors,nihil turma decerpit.
Equitum turmæ.Virg 5 Æneid.
Equeſtris turma Claud de bello Getico.
Feroces turmæ Virg 3.Georg
Mortales turmæ Horat 3.Carm.ode 4.
Ducere turmas Virg.5 Æneid.
Glomerare turmas Silius lib.3.
Inuadere turmas.Virg 11 Æneid.
Turmalis,& hoc turmale.pen.prod. { [illegible] } Qui eiuſdem turmæ eſt, inquit Budæus.Cic.2 de Orat. Ex tranſlatione autem,vt quum Scipio ille maior Corinthiis ſtatuam pollicentibus eo loco , vbi aliorum eſſent imperatorum turmales,dixit diſplicere. Liu 5.bel.Pun. Diu cunctantem Criſpinum perpulere turmales , ne impunè inſultare Campanum paterentur Stat.5 Sylu.2,
-non ſanguine cretus Turmali.
Buccina turmalis.Claud.de bello Gildonico.
Turmatim,pen prod. Aduerb. { [illegible] } Per turmas. Cæſar 8.bel. Gall. Turmatim in eum locum deuenerunt. Liu.5.ab Vrbe.
Turmatim pugnas edere.Lucret.lib 2,
-pugnáſque
Edere turmatim certantia,&c.
TURNUS { [illegible] } Nomen ducis qui ab Ænea occiſus eſt, vt videre licet in 12.Virgilij Æneidos.
Præſtanti corpore Turnus.Virg 7 Æneid.
Audax Turnus.Virg 9.Æneid.
Barbarus Turnus.Tiboll.lib 1 eleg 6.
Pulcherrimus Turnus Virg 7 Æneid.
TURONES { [illegible] } Lugdunenſis Galliæ populi ad fluuium Ligerim vntho[illegible] Plinio lib 4 cap 18.
Turpis,& hoc turpe { [illegible] } Deforme: contrarium Pulchro Ad corpus & animum refertur. Terent. Phor.1.2.
Lachrumæ,veſtitus turpis. Idem Heaut 5 4, -pudet
Dicere hac præ ente verbum turpe. Ouid 2.Amor.eleg 9.
Turpe ſenex miles,turpe ſenilis amor.
Inter Turpe & Fœdum. Turpe, leuior res eſt: Fœdum vim habet maiorem Cic.de Offic. Luxuria vero cùm omni ætati turpis,tum ſenectuti fœdiſſima eſt Nonius.
Turpis & miſer Cic.pro Quint Multis vexatus contumeliis,plurimis iactatus iniuriis,non turpis ad te,ſed miſer confugit.
Turpis & fœdiſſimus Cic.1 Offic.
Turpiſſimus & ſordidiſſimus.Cic.Attico lib.9.180.
¶Amor turpis Horat 1 Serm Saty 4
Campus turpis ſine gramine. Ouid.3 de Arte.
Caput turpe ſine crine Ouid 3 de Arte.
Crimen turpe.Horat de Arte.
Egeſtas turpis.Virg 6 Æneid.
Fabula turpis relatu.Claud.in Eutropium.
Formido turpis.Virg 2 Æneid.
Fuga turpis,Inhoneſta Cic 5.de Finib Trecentóſque eos quos eduxerunt Sparta,quum eſſet propoſita aut fuga turpis, aut glorioſa mors,oppoſuit hoſtibus.
Homo turpiſſimus & inhoneſtiſſimus.Cic.pro Roſ.Amer.
Lachrymæ turpes.Stat.8 Thebaid.
Macies turpis.Horat 3.Carm.ode 27.
Mors turpis.Lucret lib 6.
Opprobrium turpe Horat 1 Serm ſaty.6.
Præceptor turpis,hoc eſt flagitioſus.Quintil.lib.1.cap.2.
Prælia turpia.Propert lib 2.eleg.5.
Pudor turpis.Ouid 11 Metam
O rem turpem & mi eram Cic Attico lib.8 152.
In turpiſſimis rebus habere,Vide IN.
Scabies turpis.Virg 3 Georg.
Senecta turpis Virg 3 Georg.
Vita turpis.Tacit in vita Agricolæ.
Vita turpis & infamis.Cic pro Fonteio.
Vitia turpia decipiunt cæcum Horat.1.Serm.ſaty 3.
¶Celare turpia Horat 2 Serm ſaty 2.
Ducere turpe Quintil lib 1 cap.2, Turpe ducet cedere pari, pulchrum ſuperaſſe maiores De pueris.
Quid hac turpius,quid ſœdius?Cic 2 Philip.
¶Turpis,Magnus,grandis.Virg 3 Georgicon,
-optima torua
Forma bouis cui turpe caput,cui plurima ceruix. Ibidem,lib 4,
Et turpes pacit ſub gurgite phocas. Nonius.
¶Turpis,crudelis frequens apud Salluſtium
Turpiculus,pen.corr Diminutiuum { [illegible] } Cic.2.de Orat. Tantum in eſt,quòd grauitas honeſtis in rebus ſeuerè,iocus in turpiculis & quaſi deformibus ponitur. Idem Attico lib 4.74, Quæ etiam ſubturpicula mihi videbatur [illegible].
Naſus turpiculus Catul.de Acme.38.
Turpiter pen.corr.Aduerbium { [illegible] } Inhoneſtè,indecorè. Terent. Eunucho 3.1.
-miſerum ni ego me turpiter hodie hic dabo
Cum meo decrepito hoc eunucho. Cic 2.de Finib Quia quod bene,id rectè,frugaliter,honeſtè: ille porrò malè,prauè,nequiter,turpiter cœnabat. Ouid 5.Triſt eleg 7,
Turpius eiicitur,quàm non admittitur hoſpes.
Flagitioſè & turpiter.Cic.Attico lib 6 114.
Turpiter & nequiter. Cic 3.Toſcul. Quæ in turpiter & nequiter facere nihil putarit.
Extimeſco nequid turpiter faciam.Cic.Attico lib.9 175.
Perpeti turpiter.Cic.pro Milone.
Cato in me turpiter fuit maleuolus.Cic.Attico lib.7 122.
Ingenium turpiter hirtum.Horat.1 epiſt 3.
Turpiter iacere Ouid 2 de Remed Amor.
Turpitudo,pen.prod.turpitudinis,pen corr. f.g. { [illegible] } Deformitas.Cic 2.de Finibus,Sunt etiam turpitudines plurimæ, quæ, niſi honeſtas in animo plurimum valeat , cur non cadant in ſapientem,non eſt facile defendere.
Turpitudo & deformitas. Cic 2 de Orat. Locus autem & regio quaſi ridiculi turpitudine & deformitate quadam continetur.
Turpitudo quæ à libidine, aut petulantia,aut ab audacia nata eſt. Cic pro Ponteio,
Crimen turpitudinis Quintil.lib.2 cap.2.
Genera turpitudo Quintil.lib.3 cap 7.
Mandati turpitudo. Paulus in l Si mandauero tibi §. Qui ædem. D Mandat Qui ædem faciam ſpoliandam, hominem vulnerandum occidendúmve mandatu ſuſcepit : nihil mandati inconſequi poteſt, propter turpitudinem mandati.
Delere turpitudinem.Cic in Verr.Act 2.
Fœdare turpitudine.Cic pro Domo ſua.
Habere turpitudinem.Cic.pro Domo ſua.
Infligere ſibi turpitudinem,Vide INFLIGO.
Liberare turpitudine aliquem,Vide Libero in LIBER,Adiect.
Notari turpitudine.Cic.pro Cluent.
Venire in turpitudinem.Cic pro Quint.
Verborum turpitudinem & rerum obſcœnitatem vitare. Cic.1. de Orat.
Turpificatus,pen.prod { [illegible] } Adiectiuum,Turpis factus Cicero 3 Offic Quæ ſi in deformitate corporis habeat aliquid offenſionis, quanta illa deprauatio & fœditas turpificati animi debet videri?
Turpo,turpas,turpare. Turpefacere,fœdare. Cic.1. Tuſcul.
Hæc omnia vidi inflammari,
Priamo vi vitam euitari,
Iouis aram ſanguine turpari Virg 10 Æneid.
Aram turpa nti ſanguine Lucret.lib 1.
Pallas turpas ora Silius lib 7.
Rugæ turpant te.Horat 4. Carm ode 13.
Turris,huius turris, fœ g. { [illegible] } à Terrendis hoſtibus dicta eſt,vel quod aſpectu torua ſit,hoc eſt terribilis, Cæſ. 5.bel Gall. Tum ex omni parte lapidibus coniectis deturbati, turrîſque ſuccenſa eſt.
Ærata turris.Claud 1.in Eutropium.
Ahenea turris Horat 3 Carm ode 16
Alta turris.Cic 5 Tuſc Dionyſius concionari ex turri alta ſolebat.
Ardua.Ouid.11 Metam.
Caua.Virg.9 Æneid.
Celſa Horat 2.Carm ode 10.
Contabulata,Vide CONTABULO.
Excelſa Silius lib.13.
Valida.Lucret lib 5.
¶Confringere turres.Lucan.lib 6
Locus munitus turribus & trophæis.Cic.de Prouinc.Conſ.
Quaſſæ nutant turres.Lucan lib 6.
Perculſæ de cœlo turres,Vide PERCUTIO.
Stabilire quaſſatas turres Senecu Thyeſte 7.
¶Sunt etiam turres ambulatoriæ , de quibus Vegetius lib 4 cap. 17.hæc ſcribit. Turres dicuntur machinamenta ad ædificiorum ſpeciem ex trabibus,tabulatiſque compacta. Et ne tantum opus hoſtilis concremetur incendio, diligentiſſime ex crudis coriis, vel centonibus communiunt. Quibus pro modo latitudinis additur altitudo. Nam interdum tricenos pedes per quadrum , interdum quadragenos,vel quinquagenos lati ſunt Proceritas autem ipſarum tanta fit, vt non ſolum muros ſed etiam turres lapideas altitudine ſuperent. His plures rotæ mechanica arte ſubduntur : quarum lapſu volubili magnitudo tam alta moueatur. Præſens autem periculum ciuitatis eſt,ſi ad murum fuerit turris admota. Plures enim accipit ſcalas , & diuerſo genere conatur irrumpere. nam in inferioribus habet arietem,cuius impetu deſtruit muros. Circa mediam verò partem accipit pontem factum de duabus trabibus, ſeptúmque de vimine,quem cito prolatum , inter turrim murúmque conſtituunt , & per eum egredientes de machina bellatores in ciuitatem tranſeunt , & occupant muros. In ſuperioribus autem turris [illegible] & ſagittarij collocantur,qui defenſores vrbis contis, miſſilibus,ſaxiſque ex alto proſternant. Quo facto [illegible] Cic. ad Catonem,lib.15.4,Aggere, vineis, turribus oppugnaui , vſuſque multis tormentis.

Turritus, pen. pro. Adiect. Altus & excelſus: vt Domus turrita, id eſt alta & ſublimis, & ad turris ſimilitudinem facta.
Puppes turritæ. Virg. 8. Æneid.
Scopuli turriti. Virg. 3. Æneid.
Turrita, aliquando dicitur turribus plenus. vnde & Turritæ vrbes, & Mater deûm nominatur turrita: quia terra eſt, quæ vrbes ſuſtinet. Virg. 6. Æneid.
Berecynthia turrita.
Caſtella turrita. Lucan. lib. 6.
Dea turrita, Cybele Propert. lib. 4. eleg. 12.
Elephanti turriti, Quibus ſuperponuntur turres, vel qui turres gerunt. Plin. lib. 8. cap. 7.
Mœnia turrita. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.
Mori turriti. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4.
Turrifer, pen. corr. Adiect. {πυργοφόρος,} vt Corona turrifera Cybeles. Ouid. 4. Faſt.
Turriger, pen. corr. {πυργοφόρος,} Aliud adiectiuum. Id eſt Gerens turres. Plinius, Sed turrigeros elephantorum miratur humeros. Sic apud Virg. 10. Æneid.
Turrigeræ vrbes.
Dea turrigera. Ouid. 4. Faſt.
Carina turrigera. Lucan. lib. 3.
Frons turrigera Cybeles Ouid. 6. Faſt.
Mater turrigera, Cybele. Stat. 2. Achil.
Turricula, turriculæ, pen. corr. Diminutiuum, {πυργίον,} parua turris.
¶ Turricula, Vaſculi genus, à turris ſimilitudine, quo iactari tali ludendo ſolent. eadem pyrgo & orca dicitur. De hac tale eſt Martialis epigramma lib. 14.
Quæ ſcit compoſitos manus improba mittere talos:
Si per me miſit, nil niſi vota facit. Vide Talus pro ludo, in TALVS.
TVRRIS Biſſonis, {πύργοι Βισσώνος,} ciuitas Sardiniæ Ptolemæo lib. 3. cap. 3. Sardos hodie: Turris Libyſſonis Plinio.
Turſio turſionis, m. g. Genus piſcis. Plin. lib. 9. cap. 9. Delphinorum ſimilitudinem habent qui vocantur turſiones.
Turtur, turturis, pen. corr. maſculini generis rarò fœminini. {τρυγών,} Auis nota, à ſono vocis nomen habens. Plaut. Moſtel. 2.
Tu tibi iſtos habeas turtures, piſces, aues. Martial. lib. 3.
Gemit hinc palumbus, inde cæreus turtur. Domitius interpretatur pinguis. Cic. 2. de Fin. Turtures & curſu & peregrinatione lętātur.
Niger turtur. Ouid. epiſt. 15.
Gemit turtur Virg. eclog. 1.
Nec tamen interea raucæ, tua cura palumbes,
Nec gemere aëria ceſſabit turtur ab vlmo.
Turtur {τρυγὼν θαλαττία,} Piſcis, maſ. gen. qui aliàs dicitur paſtinaca, trygon autem à Græcis in cuius cauda emergit radius præſentiſſimi veneni.
TVRVLIS, pen. prod. {[illegible],} fluuius Hiſpaniæ Tarraconenſis Ptolem. lib. 2. ca. 6. Turia vulgò Claudiano & Hermolao apud Plinium, Pomponius Durium corruptè nominat.
Turunda, turundæ, Genus panificij Nonius, Turunda libum ſacrum quoddam ex farre, genus panificij. Varro 3 de Re ruſt. cap. 9. Amplas omnes ea his, confiſis ex aliis pannis, & è cauda, farciūs turundis hordeaceis, partim admiſtis ex farina loliacea aut ſemine lini ex aqua dulci. De gallinis. Cato cap. 89. Gallinas teneras, quę primum pariūt, concludat, polline vel farina ordeacea conſperſa turundas faciat, eas in aquam intinguat, & in os indat. Varro de liberis educandis, Alij afferunt libum ac turundam.
¶ Turunda apud Catonem, cap. 157. ſignificat linamentum illud ex filis quod in vlcus immittit à medico ſolet. ait enim, Et ſi fiſtula erit, turundam intro tradito: ſi turundam non recipiet, diluito, ſuccum exprimito.
TVRVPTIANA, {[illegible],} Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hiſpaniæ Tarraconenſis vrbs: Turiana hodie: Tuy vulgò.
Tus. Vide THVS.
TVSCANIA, {[illegible],} Oppidum Tuſciæ propè Tarquinios, à quo Tuſcanenſes.
TVSCENIVS, {[illegible],} homo furioſus & auarus, cuius meminit Cicero ad Qu. frat. lib. 1. 1. Hæc inſtitutio atque hæc diſciplina poteſt ſuſtinere in rebus ſtatuendis decernendiſque eam ſententiam qua tu in his rebus vſus es, ex quibus nonnullas ſimultates cum magna mea lætitia ſuſcepẏtas habemus: niſi fortè me Paconij neſcio cuius hominis ne Græci quidem at Mitij, aut Phrygis potius querelis moueri putas: aut Tuſcenij hominis furioſi ac ſordidi vocibus, cuius tu ex impuriſſimis faucibus inhoneſtiſſimam cupiditatem eripuiſti ſumma cum æquitate.
Cauſa Tuſcenij ſanari non poteſt. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2. Quid L. Cęcilium? nónne omni ratione placauit? quem hominem, qua ira, quo ſpiritu? quem denique præter Tuſcenium, cuius cauſa ſanari non poteſt non mitigauit?
TVSCIA, quæ & Hetruria dicitur, {Τυῤῥηνία,} Italiæ regio celebris à ſacrificiis, vt quidam arbitrantur, dicta, Græci enim θύειν ſacrificare dicunt. Vel à thure, quo maximè in ſacrificiis vtuntur. Vel à Tuſculo Herculis filio, quod veteres grammatici probant. Vnde & ſine h ab eis ſcribitur. Hæc Tyrrhenia dicta fuit, à Tyrrheno Atys filio, qui è Mæonia diſcedens in Italiam venit, & eam partem occupauit quæ ad mare inferum ſita eſt, quod & Tyrrhenum, inacceſſis & difficilibus referta. Etrus dicitur. Hæc à Liguribus Romaniſque finibus contingitur, iugis fines Macra & Tyberis amnes, centum & ſeptuaginta quatuor millia inter ſe diſtantes. In ea ſcientia ſacerdotum ſacrorum ita floruit, vt Romani qui non ſeruandæ tantùm, ſed etiam amplificandæ religionis cupiditate incendebantur, decem principum filios Senatuſconſulto ſingulis Tuſciæ populis percipiendæ ſacrorum diſciplinæ gratia traderent. Longior eſt ea prouincia, quàm latior. Ab Orientali plaga in Occidentalem porrigitur. Nam ſi ab Aquilonari in Auſtralem perambulemus, arctis finibus contenta eſt, Ab Occidente quà Ligurię proxima eſt, habet Piſas, Senas, & Lucā & Florentiam inclytas ciuitates. Ad Septentrionem habet Vrbem veterem. In Meridionali verò littore, Piſaurum, Aretium, & Aſiſium. Et Tybris Romanus inde labitur, ex Appennino effluens Septentrionalis regio cum Flaminia iungitur. Vulgus Italorum hodie *Toſcanam* vocat.
Tuſci, {Τυῤῥηνοί,} qui Tuſciam habitant. Cicer. 2. de Natu. deor. An vos Tuſci ac barbari, auſpiciorum pop. Rom. ius tenetis, & interpretes eſſe comitiorum poteſtis?
Tuſcus, Adiectiuum, {Τυῤῥηνός,} vt Æquora Tuſca. Horat. 4. Carm. ode 4.
Amnis Tuſcus, Tybris. Ouid. 3. de Arte.
Flumen Tuſcum. Ouid. 14. Metam.
Mare Tuſcum, Vulgò *El mar de la Toſcāna*. Horat. 2. Epiſt. 1.
Tyberis Tuſcus Virg. 1. Georg.
Tuſculum. Vide THVS.
TVSCVLVM, pen. cor. {Τούσκουλον,} Italiæ oppidum, Telegoni Vlyſſis & Circes filij ædificium, Ciceronis villa nobiliſſimum. Silius lib. 7. Mœnia Laertæ quondam regnata nepoti. Tuſculani, Frederici Ænobarbi imperatoris quondam coniuncti copiis, Romanos inſigni clade affecere, vt poſtea reſipiſcere non eſſet. Romani itaque iniuriæ memores, poſt aliquot annos, tanta in eos ira perciti ſunt, vt vix vrbis fundamēta relinquerent. Hæc Volaterranus lib. 6. Tuſculum vulg. *Fraſcati*. Ex Tuſculo Cato Cenſorinus ortum habuit. Horat. Epod. 2.
Nec vt ſuperni villa candens Tuſculi
Circæa tangat mœnia.
Tuſculanus, {Τουσκουλανός} Qui Tuſculum incolit. Cic. 3. de Lege Agrar. Ego Tuſculanis pro aqua crebra vectigal pendam, quia à municipio fundum accepi, ſi à Sylla mihi datus eſſet, Rulli lege non penderem.
Tuſculanus ager, in quo erat villa Ciceronis celebratiſſima, in quam poſt forenſia negotia animi recreandi gratia ſe Cicero recipiebat: vbi aut cum doctis aliquibus, quod eò adduxerat, ſe declamando exercere, aut philoſophica ſtudia intermiſſa reuocare ſolebat, vt frequenter in ſcriptis ſuis meminit Hanc villam ferè Tuſculanum abſolutè vocat: vt ad Atticum lib. 1 4. Nos Tuſculano ita delectamur, vt nobiſmetipſis tū deniq; cum illò venimus, placeamus.
Cogito Tuſculanum Vide COGITO
Diſputatio Tuſculana, quæ in Tuſculano tractata eſt. Cicer. 2. de Diuin. Cúmque fundamentum eſſet philoſophiæ poſitum in finibus bonorum & malorum, perpurgatus eſt is locus à nobis quinque libris, vt quid à quoque, & quid contra quemque philoſophum diceretur intelligi poſſet: totidem ſubſecuti libri Tuſculanarum diſputationum res ad bene viuendum maximè neceſſarias aperuerunt.
Tuſculanenſis & tuſculanenſe, aliud Adiectiuum Cic. Varroni lib. 9 6. Equidem hos tuos Tuſculanenſes dies inſtar eſſe vitæ puto, &c.
Tuſculus, pen. corr. {[illegible],} Aliud ſimiliter adiect. vt Vmbra Tuſcula. Stat. 4. Syl. 4.
Tellus Tuſcula. Tibul. lib. 1. eleg. 7.
Tuſcus, {[illegible],} Vicus Romæ, dictus quòd ibi habitauerunt Tuſci, qui recedente ab obſidione Porſenna remanſerunt, vt ait Feſtus. De quo Horat. 2. Serm. ſat. 3.
— ac Tuſci turba impia vici.
Tuſsis, huius tuſſis, fœ. ge. {βήξ,} Quæ gignitur vel ex frigore vel ex pituita in pulmonem deſcendente. Terent. Heaut. 2. 3.
Gemitus, ſcreatus, tuſſis, riſus abſtine.
Veterem tuſſim acetum inhibet Plin. lib. 23. cap. 1.
Mortuus tuſſi Lucret lib. 4.
Malam tuſsim capuli pectore. Catul. ad Fundum, 41.
Anhela tuſſis quatit ægros ſues. Virg. 3. Georg.
Tuſſim exaſperant palmæ. Plin. lib. 23 cap. 4.
Tuſſes conquere. Plin. lib. 24 cap. 8.
Tuſsis ſicca quæ nihil emolitur Celſ. lib. 4 cap. 6.
Tuſſedo, pen. prod. tuſſedinis, fœ. ge. Idem. {βῆγμα,} Apuleius, Aſsiduo pulſu tuſſedinis hiulci pectoris.
Tuſsicula, tuſsiculæ, pen. cor. Diminutiuum. {βηχίον} Plin. epiſt. 7. 4. Veteris infirmitatis tuſsicula admonitus, ruſus ſanguinem reddidit.
Tuſsicus, pen. corr. Qui multum tuſsit. Firmicus lib. 5. cap. 16. Luna alios tuſsicos, alios ſplenicos efficiet.
Tuſsio, tuſsis, tuſsiui, tuſsitum, {βήσσω} tuſsire, pen prod. Tuſsim pati. Plaut. Aſin. 13.
Fortè ſi tuſsire occœpſit, ne ſic tuſsiat,
Vt cuiquam linguam in tuſsiendo proferat. Plin. lib. 20. cap. 5. Semen eorum cum cumino tritum potumque in vino tuſsientibus auxiliatur. Martial. lib. 1.
— Et placet & tuſsit.
Malè tuſsire. Horat. 2. Serm. ſat 22.
Tuſsilago, pen. pro. tuſsilaginis, f. g. {βήχιον.} Plin. lib. 6. cap. 16. Tuſsim ſedat bechio, quæ & tuſsilago dicitur. Duo eius genere: ſyluestris vbi naſcitur, ſubeſſe aquas credunt, & hoc habent ſignū aquileges. Folia ſunt maiuſcula quàm hederæ, quinque aut ſeptem ſubalbida à terra, supernè pallida. *Farfara* alio nomine dicitur, & vulgò *Vngula cabalina* à forma pedis equi vel aſini. Vide BECHION.
TVTANVS, pen prod. {[illegible],} deus apud Ethnicos qui gentes tueri putabatur Varro: Tutanum deum Romę omnes qui laborant inuocant. Meminit Cælius lib. 25 cap 30.
Tute, id eſt tuipſe, Vide Tu. Cic. 4. Ver. Hoc autem tute ſarebere.
Tute dicebas. Cic. 2 de Finib. Etenim quemadmodum tute dicebas, negat Epicurus diuturnitatem quidem temporis ad beatè viuendum aliquid afferre, nec minorem voluptatem percipi in breuitate temporis, quàm ſi illa ſit ſempiterna.
Tute paulò antè dixiſti. Cic. 1 de Orat. Nam ne quidem ſemper à genere hoc toto ſermonis refugiſſe, & tibi cupienti atque inſtanti ſæpiſsimè negaſſe, tute paulò antè dixiſti: quod ego non ſuperbia, neque, &c.

Tute tibi imperes. Cic. 2. Tuſc. Quòd ſi tibi perſuaſum eſt (principio enim dixiſti plus in dedecore mali tibi videri, quàm in dolore) reliquum eſt vt tute tibi imperes.

Tutemet, pro tu ipſe. Lucret. lib. 1,
Tutémet à nobis iam quouis tempore vatum,
Terriloquis victus dictis &c. Meminit Priſcianus lib. 12.

¶ Tutela, Dei alicuius ſignum proræ impoſitum, naui nomen imponens. Seneca epiſtola 77, Nauis bona dicitur, non quæ precioſis coloribus picta eſt, nec cui argenteum roſtrum eſt, nec cuius tutela ebore cælata eſt. id eſt, numen tutelare nauis, ſeu numen in cuius tutela eſt nauis. Silius Italicus lib 14,
Tutelæque deûm fluitant. Libro eodem dixerat. 8s,
Numen erat celſæ puppis vicina Dione. Et paulo pòſt.
Ammon numen erat Libycæ gentile carinæ. Huc ſpectat illud Ouidij lib. 1. Triſtium eleg 3,
· & pictos verberat vnda deos.
Illud quoque Virg lib 10. Æneidos,
· & aurato fulgebat Apolline puppis.

Tutela, Tutor, Tutus, Vide TVEOR.

Tutia, Vide POMPHOLYX.

Tutilina, pen prod (τουτιλῖνα) Dea quæ tutandis ſingulis præerat Cælius lib. 15 cap 30 ex diuo Auguſt Var. Tuam fidē Tutilina inuoco.

Tutulus, pen corr. Tutulum, inquit Feſtus, vocari aiunt flaminicarum capitis ornaméntum, quod fiat vitta purpurea innexa crinibus, & extructum in altitudinem. Ennius, Libáque, fictores, argeos, & tutulatos. Itaque Varro lib. de Ling Latin. exponens hunc eundem Ennij verſum, ait, Tutulati dicti ij, qui in ſacris capitibus habere ſolent vt metam. Id Tutulus appellatur ab eo, quòd matresfamiliás crines conuolutos ad verticem capitis, quos habent vti velatos, dicunt tutulos. Siue ab eo, quòd tuendi cauſa capilli fit hanc. Siue ab eo, quod altiſſimum in vrbe eſt, quod eſt arx, ea res tutiſſima, tutulus vocatur. Hactenus Varro. Fulgentius lib. de priſ. ſermone, Varro, inquit, In Pontificalibus ait tutulos ſacerdotes dici breuium deorum. Numa verò Pompilius & ipſe de Pontificalibus ſcribens, Tutulum dici ait pallium, quo ſacerdotes caput tegebant, cùm ad ſacrificium acceſſiſſent, ſicut & Virgilius ait,
Et capitis ante aras Phrygio velamur amictu. Hæc Fulgentius.

Tuus, tua, tuum (σός, σή, σόν) Pronomen poſſeſſiuum à tu. Plaut. Perſ. 16.
Tua merx eſt, tua indicatio eſt. Cice ad Trebonium, lib. 15 20,
Nunc hæc primò cupio cognoſcere iter tuum cuiuſmodi ſit.
Tuum eſt mihi ignoſcere, Ad te ſpectat, tui eſt negotij & officij. Terent Andr. 4 1.
Tuo arbitratu Plaut. Aulul. 20.
Tetigíne tui quicquam? Terent. Adelph 1 1.
De tuo, Vide TV.
Tui ſtudioſus Cice ad Tironem, lib. 16 9. Ego A. Varroni, quem cùm amantiſſimum mei cognoui, tum etiam valde tui ſtudioſum, diligentiſſimè commendaui.
Tui charitas. Cicero ad Plancum, lib. 10. 6, Me autem impulit tui charitas. Ouidius epiſt 5,
Ardet amore tui, ſic & Menelaon amauit.
De tuis vnus, pro Vnus tuorum amicorum, vel de numero amicorum tuorum Cicero ad Cæſarem lib 13 17, Qui & in bello tecum fuiſſet & propter memoriam Crani de tuis vnus eſſet.
Tam longe à toi tuis. Cic. Attico, lib 4. 84. Nùquam enim tu ſine iuſtiſſima cauſa tam longè à tuis & hominibus, & rebus chariſſimis & ſuauiſſimis abeſſe voluiſſes.
Panætius ille tuus. Cic. 1 de Orat. Vigebat auditor Panætij illius tui Mneſemarchus.
Pro amicitia tua, Cic dixit: hoc eſt pro amore quo te proſequor, nempe quo tu à me diligeris: 10. Philip An verò hoc pro nihilo putas (in quo equidem pro amicitia tua vicem dolere ſoleo) efferri hæc foras, & ad Populum Rom. aures peruenire.
Tua virtus, Cato ad Ciceronem, lib 15 5.
Tuum ſtudium adoleſcentis. Cic. ad L. Paulū, lib. 15 13, Sed moleſtè fero me Conſulem ſtudium tuum adoleſcentis perſpexiſſe: te meum, quum id ætatis ſim, perſpicere non poſſe.
Tui ſui memoria. Cic ad Attic. lib 13 161, Nicias te (vt debet) amat vehementérque tui ſui memoria delectatur.
Tuo tibi indicio eſt vtendum Cic. 2. Tuſc.

Tuopte, ablatiuus compoſitus à Tuus & pte, ſyllabica adiectione. Plaut. Milit. 10. 11.
Tuopte conſilio occludunt linguam. Idem Capt. 7. 21.
Tute tibi ea tuopte ingenio prodes plurimum.

T Y

TYANA, pen corr. (Τύανα) vrbs Cappadociæ: Apollonij Tyanei patria. Inde Tyanenſis præfectura, in qua eſt oppidum Tyana. Author Strabo lib 12. & Plin. lib. 6 cap 3.
Tyaneius, Adiect. (Τυανήϊος) Ouid. 8. Metam.
-oſtendit adhuc Tyaneius illic
Incola de gemino victnos corpore truncos.
Tyara, Vide TIARA.

Tyberis, pen. corr. (Τίβερις) & Tybris per ſyncopem, amnis Italiæ è media ferè longitudine Apennini Aretinorum finibus defluens, tenuis principio, nec ferè nauigabilis. Fertur per centum & quinquaginta millia paſſuum non procul Tiferno, Peruſia, & Ocriculo. Hetruriam ab Vmbris ac Sabinis, mox Veientem agrum à Cruſtumino, deinde Fidenatē, Latinúmque à Vaticano dirimens, duobus & quinquaginta fluuiis augetur; præcipuis autem Nare & Aniene: nec minus tamen aquis, fontibúſque in vrbem perductis: & ideò quamlibet magnarum nauium ex Italo mari capax, rerum in toto orbe naſcentium vector placidiſſimus. Primum ab aquarum colore Albula dictus eſt, deinde Tyberis appellatus: vel à rege Tuſco eius nominis, iuxta eum in bello occiſo. Virgilius 8 Æneidos,
-aſpérque immani corpore Tybris &c.
A quo pòſt Itali fluuium cognomine Tybrim
Diximus: amiſit verū vetus Albula nomē. Vel quod ἀπὸ τῆς ὕβρεως, hoc eſt iniuriæ fluuius eſſet, propter regē Tuſcorum, latrocinari circa eius fluminis ripas, ac vaſtare omnia ſolitū. Seruius Vt autē, inquit, Tybris diceretur, hæc ratio eſt, Quodā tēpore Syracuſam victores cepe- runt Syracuſis ingentē Athenienſiū hoſtiū multitudinē: & eā cæſis hoſtibus fecerūt addere munimēta ciuitati. Tunc auctis muris, etiā foſſa intrinſecus facta eſt: quæ flumine admiſſo repleta munitiorem redderet ciuitatē. Hanc igitur foſſam pro hoſtiū pœnā & iniuriā factā, Tybrim vocauerunt ἀπὸ τῆς ὕβρεως. Poſtea profecti Siculi ad Italiam, eam tenuerunt partem, vbi nunc Roma eſt, vſque ad Rutulos & Ardeam. vnde eſt, Fines ſuper vſque Sicanos. Et Albulam fluuium, ad imaginem foſſæ Syracuſanæ Tybrim vocarunt, quaſi ὕβριν. Hactenus Seruius Rurſus autem à Tyberino Albanorum rege in eo ſubmerſo pro Tybri dictus eſt Tyberis Ouid. 2 Faſt.
Albula quem Tyberim merſus Tyberinus in vndis
Reddidit, hybernis fortè tumebat aquis. Tyberis etiam Ptolemæo lib. 3. cap 1. Albula prius: vulgò *Teuere* Cice. Attico, libro 14 Cogito interdum trans Tyberim hortos aliquos parare, & quidem ob hanc cauſam maximè.
Arenoſi Tybridis vnda Ouid. 1 Faſt.
Auſonius Tybris Virg. 5 Æneid.
Cæruleus Tybris, Vide CAERVLEVS.
Flauens Tybris. Silius lib 16.
Flauus Tybris. Horat. 1. Carm ode 2.
Laurens Tybris Virg 5 Æneid.
Romuleus Tybris. Claud 5. Paneg.
Sceptrifer Tybridis vnda. Silius lib. 8.
Tyrrhenus Tybris. Virg. 7. Æneid.
¶ Tybri, Vocatiuus Virg. 8. Æneidos,
-galeáſque & fortia corpora volues Tybri pater.

Tyberinus, pen. prod. Adiectiuum (Τιβερῖνος) vt Piſcis Tyberinus: & Tyberina oſtia, apud Virgilium 1. Æneid Cic. pro Lege Manilia, Vos qui modò ante oſtium Tyberinum claſſem hoſtium videbatis.
Fluminis Tyberini vnda Virg 10 Æneid.
Gurges Tyberinus. Ouid 9 Metam.
Inſula Tyberina. Claud. 3 Paneg. De hac inſula ſic Liuius 2. ab Vrbe, Ager Tarquiniorum qui inter vrbem ac Tyberim fuit, conſecratus Marti, Martius deinde campus fuit. Fortè ibi tum ſeges farris dicitur fuiſſe matura meſſi. quem campi fructum quia religioſum erat conſumere, deſectam cum ſtramēto ſegetē magna vis hominū ſimul immiſſa, corbibus fudēre in Tyberim tenui fluentem aqua, vt mediis caloribus ſolet. Ita in vadis hæſitantis frumenti aceruos ſediſſe illitos limo: inſulam inde paulatim, & aliis quæ fert temere flumen eodem inuectis, factam: Poſtea credo additas moles, manúque adiutum, vt tam eminens area, firmáque templis quoque ac porticibus ſuſtinendus eſſet. Hactenus ille.
Canutius Tyberinus Cic 3. Philip.

Tybrinus, per ſyncopen, pro Tyberinus. Claud. de Laudibus Serenæ reginæ, 22.
Præſcia fatorum Tanaquil, rediéſque per vndas
Clœlia Tybrinas.

Tyberinus, pe pro. (Τιβερῖνος), Tyberis fluminis Deus. Virg. 8. Æneid.
Huic deus ipſe loci fluuio Tyberinus amœno, &c.
Flauus Tyberinus Virg 7 Æneid.

Tyberinis, pen prod. Tyberinidis, pen. corr. Patronimicum fœmin. (Τιβεριν[illegible]) Ouid. 2. Faſtorum,
Dixerat, annuciant Nymphæ Tyberinides omnes.

Tyberius, Vide TIBERIVS.

TYBVR, huius Tyburis, pen. corr. n g. (Τίβουρ, Τίβουρα, Τίβουρα Τίβουρα) Vrbs eſt Italiæ, ſedecim millibus paſſuum diſtans ab vrbe Roma: quam, teſte Solino, ex authoritate Catonis Catillus Arcas præfectus claſſis Euandri condidit. Quod etiam ſenſit Seruius: De Græcia, inquit, tres fratres venerunt ad Italiam, Catillus, Coras, Tybur vel Tyburnus. Hi ſimul omnes vnam fecere ciuitatem, & eam de fratris maioris nomine Tybur appellauerunt: licèt & alias fecerint ſinguli. Hactenus Seruius enarrans illud Virgilij 7. Æneidos,
Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt, &c. Sextus Græcus hiſtoricus ſic habet, Catillus Amphiarai filius fuit, Hic poſt prodigialem patris apud Thebas ante Iliacum bellum interitum iuſſu dei, cum omni ſuorum cœtu, & ſacris miſſis, tres liberos in Italia procreauit, Tyburtum, Coracem, & Catillum: qui expulſis ex oppido haud longè ab vrbe Roma poſito, veteribus Sicanis, à nomine Tyburti maximi filij oppidū vocauerunt. Plin. lib 16 cap. 44. Tiburtes quoque originem multo ante vrbem Romam habent. Apud eos extant ilices tres, etiam Tyburto conditore eorū vetuſtiores, apud quas inauguratus traditur. Tybur autem Virg dicitur ſuperbū, id eſt nobile, inquit Seruius aut per tranſitum tetigit illud, quod aliquando quum à Senatu auxilia poſcerent Tyburtes ſub commemoratione beneficiorum, hoc tantùm à Senatu reſponſum acceperunt, Superbi eſtis. Hæc Seruius explicans illud. Virg. lib. 7. Æneid.
Quinque adeò magnæ poſitis incudibus vrbes, &c. Priſcianus tamen cum r Latino ſcribit: quod vſitatius crediderim: non enim Græca eſt dictio. hodie autem vrbem ipſam vulgus Italorum vocat Tiuoli. Horatius 2. Carm. ode 6.
Fertile Tybur Horat. 4 Carm. ode 3.
Herculeum Tybur Martial. lib. 1.
Supinum Tybur. Horat. 3 Carm ode 4.
Vacuum Tybur Horat 1. epiſt. 7.
Vdum Tybur. Horat. 3. Carm ode 29.
Vuidi Tyburis ripæ. Horat 4. Carm. ode 2. 7.

Tyburs, Tyburtis generis omnis (Τιβουρτῖνος) vel hic & hæc Tyburtis & hoc Tyburte, Quod eſt ex Tybure. Suetonius, Inchoauit autem aquæductum regione Tyburti. Cice. 2. de Orat. Villam in Tyburte habes. Stat. 1 Sylu. 4,
Hic tua Tyburtes Faunus chelys, & iuuat ipſum
Alcidem. Horatius. 1. Serm. ſat. 6,
Quum Tyburte via Prætorem quinque ſequuntur

Te poeti laſanem portantes, oenophorumque.

Poma Tyburtia. Horat. 2. Serm. ſat. 4.

Picenis cedunt pomis Tyburtia ſucco.

Tyburtinus, pen. prod. Adiect. {τιβουρτῖνος} Quod eſt ex Tyburto.

TYCHA, Tyches {τύχη} vrbs Siciliæ, quam tertiam partem Syracuſarum conſtituit Cicero 4. Verr. cùm ait, Tertia eſt vrbs quę quod in ea parte Fortunæ fanum antiquum fuit, Tycha nominata eſt: in qua & gymnaſium ampliſſimum eſt, & complures ædes ſacræ. coliturque ea pars, & habitatur frequentiſſimé.

TYCHIUS {τυχίος} Cerdo ſiue faber celeberrimus apud Homerum Iliados 7. qui ſcutum Aiacis fecit: cuius etiam mentionem facit Ouidius 3 Faſt. circa finem,

Nec quiſquam ſcuta faciet bene vincula plantæ

Pallade: ſit Tychio doctior ille licet. Legitur & Titio.

TYDEUS, diſſyllabum, huius Tydei vel Tydeos, pen. corr. {τυδεύς} Athei & Oenei filius, quem in bello Thebano Menalippus extinxit. Author Seru. in illud Virg. 6. Æneidos,

Hic illi occurrit Tydeus, hic inclitus armis

Parthenopeus. De hoc, vt ſcribit Homerus libro 4. Iliad. quum Mycenis moraretur, fama eſt neminem illi viribus corporis potuiſſe æquari.

Cruentus Tydeus. Stat. 8. Theb.

Primitus Tydeus. Stat 4. Thebaid.

Magnanimus Tydeus. Stat. 6. Thebaid.

Maximus Tydeus. Stat. 6 Thebaid.

Tydides, pen. prod. Patronimicum, m. g. {τυδείδης} Diomédes Tydei filius, bellator ſtrenuus, qui præter alia bene & fortiter geſta, Venerem in dextra, & Martem ſub ventre percuſſit, vt laté ſcribit Homerus lib. Iliad. 5. Proinde ſcribitur Horatio 1. Carm. ode 15.

Tydides melior patre. Sic ibidem ode 6 3.

Tydiden ſuperis parem. Virg. 1. Æneidos,

-ô, Danaûm fortiſſimé gentis Tydide.

Cruentus. Virg. 1. Æneid.

Impius. Virg 1. Æneid.

Par ſuperis Tydides. Horat. 1. Carm. ode 6. 4.

TYLOS {τύλος} Inſularum duarum nomen eſt in ſinu Perſico, margaritis abundantium, & goſſampinis arboribus, quæ cucurbitas ferunt mali cotonei amplitudine, quæ maturitate ruptę, oſtendunt lanuginis pilas, ex quibus veſtes pretioſo linteo conficiuntur. Vide Plin. lib. 12. cap 10. & 11.

Tymbades {τυμβάδες} Græco nomine appellantur ſagæ & veneficæ: quòd περὶ τύμβους, hoc eſt circa ſepulcra verſentur, cadauera mutilantes aliquo membro, quo ad veneficia ſua abutantur. Cœl. Rhodig. lib. 22. cap. 38.

Tymbra, herba & TYMBRA, nomen proprium loci, Vide eadem ſuprà cum H aſpiratione.

Tymbus, tymbi {τύμβος} Latinè ſepulcrum ſiue monumentum dicitur. Cic. 2. de Legibus, Si quis buſtum (nam id puto appellari tymbon) aut monumentum, inquit, aut columnam violarit, deiecerit, fregerit. Ab hoc verbo tumba deducitur.

TYMOETES {θυμοίτης} Priami filius. Huius meminit Seruius Euphorionis verba referens: Priamus, inquit, ex Ariſba filium vatem ſuſcepit. Qui quum dixiſſet quadam die naſci puerum, per quem Troia poſſet euerti: pepererunt ſimul & Tymœtæ vxor & Hecuba, quæ Priami legitima erat. Sed Priamus Tymœtæ filium, vxorémque iuſſit occidi. Hactenus Seruius enarrans hunc locum Virgilij 2. Æneidos, -primúſq; Tymœtes

Duci intra muros hortatur, & arce locari.

TYMOLUS, Vide TMOLUS.

Tympanum, tympani, pen. corr. {τύμπανον} Inſtrumentum ex vna parte membrana clauſum, intus vacuum, quod baculo pulſatur. Eo vti ſolebant in ſacrificio Matris deûm.

Impulſa palmis tympana Ouid. 4 Metam.

Leue tympanum Catullus de Berecynthia 58.

Rauca tympana. Ouid in Ibin.

Sæua tympana. Horatius 1. Carm. ode 18.

Taurea tympana Claudianus 4 Paneg.

Sonus virilis tympani. Seneca Hercule furente 6.

Adhibere tympanum, Vide ADHIBEO.

Dare tympana eloquentiæ. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Reboant tympana, Vide REBOO.

Remugit tympanum, Vide REMUGIO.

Tenta tympana. Lucret lib. 2.

Inania tympana tundere. Ouid. 4 Faſt.

¶ Tympanum, Vehiculi tectum, vt ait Seruius. Siue, vt aliqui putant, teſtudo ſupra radios: radij autem dicuntur qui in media parte rotarum ſunt. Virg. 2. Georgicon,

Hinc radios triuere rotis, hinc tympana plauſtris.

¶ Tympanum, rota eſt quæ à calcantibus verſatur, qualem poſſim videmus in ea machina, qua ſaxa ſubuehunt in magnificis ædificationibus: verbo Græco geranion, id eſt grus dicitur. In ea trochleæ ſunt in ſummo carcheſio, id eſt in vertatili & ſuperiore parte machinæ: & in trochlea ductarij funis, qui circum tympanum aduoluitur: & a fune dependentes, qui forfices dicuntur, quibus onera euehenda prehenduntur. Budæus Lucret. lib. 4.

Multaque per trochleas, & tympana pondere magno

Commouet, atque leui ſuſtollit machina niſu.

Tympanum etiam machina hauſtoria dicitur, quæ dum verſatur aquam adnexis permultis modiolis hauſtam, & iterum circumacta defundit. à Vitruuio in decimo deſcribitur, paſſim in piſtrinis aquarijs videntur. Budæus.

¶ Tympanum, Genus vaſis Plin. lib. 33 cap. 11. Tympana verò ſi iuuene appellata ſtateras, & lances, quas antiqui magidas appellabant.

Tympaniſtria, tympaniſtriæ, fœm. gen. {τυμπανίστρια} Quæ tympanum pulſat. Sidonius lib. 1. epiſt. Tympaniſtria pſaltria canit.

Tympanizo, tympanizas {τυμπανίζω} tympanizare, Tympana pulſare. Suet. de Auguſto, cap. 68. Et aſſenſu maximo comprobauit verſum in ſcena, pronunciatum de Gallo Matris deûm tympanizante. Vidéſne vt cinædus orbem digito temperat?

Tympanotriba, In tympano apud Græcos homines torquebantur: hinc eé qui ſæpe in eo per tormẽta cruciatus ſit, credit Turneb. à Platero apud Priſcianũ tympanotribã vocari. verba ſũt Plauti in Truculento, Tympanotribam amas, hominem non nauci. Ac videretur, à τυμπανοτρίβης formari, vt fictum eſt [illegible]. Vel tympanotribam vocat, qui tympanum pulſabat, vt in ſacris Rheæ: & in malis inuitationibus & ſacris tympana gerebantur, vt e Lyſiſtrata Ariſtophanis conſtat. Tympanum autem illis in ſacris gerere parum viriłe videbatur cenſebatúrque muliebre, Atque hanc interpretationem meliorem puto.

Tympanites, huius tympanitis, pen prod. {τυμπανίτης} Species aquæ intercutis, quum ventre vehementer intento crebro intus ex motu ſpiritus ſonus eſt, teſte Celſo lib 3 cap 21.

Tympanicus, pen. corr. {τυμπανικός} Qui hoc morbo laborat. Plin. lib. 25 cap. 5 Hydropicis, incipiẽtibúſque, tympanicis, ſtomachicis, &c.

TYMPHAEI {τυμφαῖοι} Populi ſunt Æoliæ, Pindi montis accolæ, Theſprotij & Perrhæbis proximi, apud quos in ſumma terra gypſum inuenitur, quod ab iis Tymphaicum appellatur, fulloníbus in Græcia Cymoliæ Cretæ vſum ſupplens. Vide Plin. lib. 4 cap 1. & libro 35. cap 17.

TYNDARUS, pen. corr. {τυνδάρεως} tes Oebaliæ filius Oebali regis, habuit vxorem formoſiſſimam Ledam. Nonnunquam pro Tyndaro, Tyndareus ponitur. vt Ouid. epiſt 8,

Me tibi Tyndareus vita grauis auctor & annis

Tradidit. Cicero de Fato. Nec Hecubam cauſam interitus fuiſſe Troianis, quod Alexandrum genuerit: nec Tyndareum Agamemnoni, quod Clytemneſtram Hinc,

Tyndaridæ {τυνδαρίδαι} Caſtor & Pollux dicti ſunt. Ouid. 8. Metam. Tyndaridæ gemini præſtãtes, cæſtibus alter, Alter equo. Meminit Cic. 1. Tuſc. Valer 6. Argon.

Tum magis atque magis peditem candore notato

Tyndariden incendit amor. Id eſt Caſtorem.

Aſtra comantes Tyndaridæ. Valer, 5. Argon. Comantes, id eſt ex equorum nec plurimus manabat fulgor: & fit alluſio ad aſtra nam & Caſtor & Pollux in Sydera mutati fuerunt, vt dictum eſt in dictione Caſtor.

Tyndaris, pen. corr. Tyndaridis, pen. corr. Patronimicum fœ. {τυνδαρίς} dicta eſt Helena. Ouid. epiſt 5.

Tyndaris in feſtis fugitiua repoſcitur armis. Lucret. lib. 1.

Denique Tyndaridem raptam. Virg 2. Æneidos,

Non tibi Tyndaridis facies inuiſa Lacænæ,

Culpatúſue Paris, &c. Vbi Seruius, Atqui, inquit, Helena Iouis eſt. non Tyndari filia. Sed ſic dicimus Tyndaridis de Helena, vt de Hercule Amphitryoniades Nam de Ioue & Leda nati ſunt Pollux & Helena. De Tyndareo & Leda Caſtor, qui & ſolus mortalis fuit, Vnde Virgil. 6. Æneid.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit. Qui immortalitatem ſuam cum fratre partitus eſt. Helenam verò immortalẽ fuiſſe indicat tempus. Nam conſtat fratres eius cum Argonautis fuiſſe. Argonautarum filij cũ Thebanis dimicauerunt. Item illorum filij contra Troiam bella geſſerunt. Ergo ſi immortalis Helena non fuiſſet, tot ſine dubio ſeculis durare non potuiſſet Hanc autem legimus prius à Theſeo raptam, & in Ægypto commendatam Protheo.

Tyndareus, Adiect. {τυνδάρειος} vt Pecc Tyndareus, Caſtor, aut Pollux Valer. 1. Arg.

TYNDARIS, item, Siciliæ vrbs, media ex parte à mari abſumpta. Plin. lib. 2. cap 91.

Typha {τύφη} Planta eſt folio cyperidis, caulem habens enodem, cuius in ſummo capite flos enaſcitur, euadens in pappum ſiue lanuginem. A Galeno lib. 1 de aliment. numeratur inter legumina. Officinis hodie eſt incognita.

Typhis {τῖφυς} Argonauta. Claud de bello Get.

Omnibus ignotis ſolus poſt numina Typhis

Incolumem tenui damno ſeruaſſe carinam

Fertur & ancipitem montis vitaſſe ruinam. Vitioſè tranſlata eſt Græca vocalis ex poſteriore ſyllaba in priorem. Vide TYPHIS.

TYPHOEUS, triſyllabum cum eu diphthongo, huius Typhoei vel Typhoeos, pen. corr, {τυφωεύς} Gigas fuit, Terræ & Titani filius.

Sæuus Typhoeus. Virg 1. Georg. Hinc,

Typhoeus, quatuor ſyllabarum, Adiect. {τυφώειος} Virg. 1 Æneid.

Nate patris ſummi, qui tela Typhoea temnis.

Typhoius, Idem {τυφώϊος} Claud. 3 de rapt. Proſ.

-ſupiſne Typhoia ceruix Inarimem?

TYPHON {τυφῶν} Idem qui & Typhoeus, quem Strabo lib. 13 ex Pindari ſententia ſub Ætna cruciari ſcribit. Alij ſub Inarime condunt. vt Lucan lib. 5,

Conditus Inarimes æterna mole Typhoeus.

Ferus Typhon Seneca Octau 5.

Terribilis Typhon Ouid. 2. Faſt.

¶ Typhon item ventus eſt quem Græci turbidum & orbe motum nominant, vt ſcribit Meteororũ 3 Ariſtoteles. Gel. lib. 19 cap. 1. Nauigabamus, inquit, à Caſſiope ad Brunduſiũ, mare Ionium violentũ & vaſtum & iactabundum. Nox deinde, quæ diem primũ ſecuta eſt, in ea ferè tota ventus à latere ſæuiens, nauem vndis compleuerat. Tũ poſteà cõploratibus noſtris omnibus, atque in ſentina ſatis agẽtibus dies quidẽ tandẽ illexit: ſed nihil de periculo atque ſæuitia remiſſũ, quin turbines etiã crebriores, & cælũ atrũ, & fumigãtes globi, & figuræ quædã nubiũ metuendæ, quas τυφῶνας vocabãt impendere, imminereq; ac depreſſuræ nauem videbantur. Hactenus Gel. Plinius libro 2 capite 48, de repentinis flatibus, Sin verò depreſſo ſinu arctius rotati effregerint, ſine igne, hoc eſt ſine fulmine, vorticẽ faciunt, qui Typhon vocatur, id eſt vibratus eccnephias. Deſert

hiſ ſecum aliquid abruptum è nube gelida conuoluens, verſanſque, & ruinam ſuo illo pondere aggrauans, & locum ex loco mutans rapida vertigine: præcipua nauigantium peſtis, non antennas modò, verùm ipſa nauigia contorta frangens.

TYPHON, frater Oſiridis regis Ægypti, qui, vt teſtatur Diodorus Siculus lib. 1. cap. 2. ipſum regem clàm necauit, & in viginti quinque partes corpus eius diſcerpſit. Tandémque ab Iſide regina Oſiridis & ſorore & vxore, auxilio filij cui Orus nomen erat, in bello eſt interemptus, cum iis qui cædis fuerant conſcij.

Typhus, {[illegible]} Latinè ſuperbia, elatio, faſtus, arrogantia, iactantia, à [illegible] Superbio, inaniter iacto. Vtitur frequenter Auguſtinus, vt de ciuit. Dei lib. 11. ca. pen. Vnam feruentē Deo, alteram tumentē typho.

Typus typi, m. g. {[illegible]} Forma, figura, adumbratio indic, veſtigium, vmbra, & veluti imago quædam alicuius rei. Plin. lib. 35. cap. 12. Vmbram ex facie eius ad lucernam in pariete lineis circumſcripſit, quibus pater eius impreſſa argilla typum fecit.

¶ Typi, de quibus ſcribit Cicero ad Atticum, Typos tibi mando: non ſunt imagines ſolùm, & ſimulacra, nec ſigilla hominum, ſed inſculptæ etiam aliarum rerum variarum effigies & formæ quarum diſtincta varietate in tectoriis delectabantur, ita vt variæ quadræ & multæ variis cælatæ ſpeciebus viderentur. Muretus tabos legendum affirmat, ſed Turnebi ſententiæ magis aſſentior.

TYRA, ſiue Tyras, {[illegible]} Ptolemæo fluuius eſt ſub Boryſthene, Sarmatas diſtinguens à Dacis, & non procul ab Iſtri oſtiis in Pontum Euxinum illabens, vbi & oppidum habet ſui nominis. Vide Plinium lib. 4. cap. 12. & Ptolemæum lib. 3. cap. 5. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10,

Partheniúſque rapax, & voluens ſaxa Cynapes

Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

TYRAMBAE, {[illegible]} Sarmatiæ in Aſia vrbs, authore Ptolemæo lib. 5. cap. 9. hodie *Trapano*.

TYRANNIO Amiſenus, {[illegible]} diſcipulus Eſtiæi Amiſeni nobilis grammatici, tempore Magni Pompeij, docebat Romæ. Ductus eſt à Lucullo captiuus in bello Mithridatico: prius dicebatur Theophraſtus: mutauit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis vteretur moribus. Clarus & diues ob doctrinam factus adeò eſt, vt ſupra tria millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. Tyrannion iunior è Phœnicia diſcipulus prioris, à quo nomen ſibi vſurpauit, quum prius Diocles vocaretur. Captiuus & ipſe Romam ductus, à quodam Dimante Cæſaris liberto emptus, deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eáque liber factus, ludum Romæ aperuit: ſcripſit libros LXVIII. variuſque author Suidas. Is docuit Qu. Ciceronem filium. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 8. Hoc nunc magis animaduerto, quòd Tyrannio docet apud me. Idem Attico, lib. 4. 73. Et lib. 2. 51. A ſcribendo prorſus abhorret animus: etenim [illegible] quæ conſtitueram, magnum opus eſt: ita valdè Eratoſthenes, quem mihi propoſueram à Serapione & ab Hippſicho reprehenditur. quid cenſes, ſi Tyrannio acceſſerit?

Tyrannus, tyranni, m. g. {[illegible]} Apud veteres dicebatur dominus omnem habens in ſubditos poteſtatem. Vnde, Trogo teſte, quæque ciuitas & gens, Rerump. imperium ab initio penes reges habebat, quos ad huiuſmodi faſtigium maieſtatis non ambitio popularis, ſed ſpectata inter bonos moderatio prouehebat: qui & tyranni ob fortitudinem vocabantur. Virg. 7. Æneid.

Pars mihi pacis erit dextram tetigiſſe tyranni.

Latè tyrannus. Horat. 3. Carm. ode 17 de Lamo. Id eſt latè regnans, amplum regnum poſſidens. Sic Virg. 1. Æneid.

Hinc populum latè regem, &c.

¶ Tyranni nomen creſcente malitia, quum ſuperbi reges regnare cœpiſſent, ad illos tantum translatum eſt qui non iure & æquis legibus, ſed vi, & quadam animi libidine dominabantur. Cic. 4. de Fin. Neque Platonem ſi ſapiens non ſit, eadem eſſe in cauſa qua tyrannum Dionyſium. Idem Verr. 3. Quum in oppidis & ciuitatibus amicorum non legatum Pop. Rom. ſed tyrannum libidinoſum, crudelémque præbueris.

Exitus tyrannorum. Cic. 2. Offic. Nec verò huius tyranni ſolùm, quem armis oppreſſa pertulit ciuitas, interitus declarat quantum hominum odium valeat ad peſtem, ſed reliquorum ſimiles exitus tyrannorum.

In hoſpita tecta tyranni Ouid. 1. Metam.

Vita tyrannorum. Cic. de Amic. Hæc enim eſt tyrannorum vita, nimirum in qua nulla eſt fides, nulla charitas, nulla ſtabilis beneuolentiæ poteſt eſſe fiducia, omnia ſemper ſuſpecta atque ſollicita ſunt, nullus locus eſt amicitiæ.

Capricornus tyrannus Heſperiæ vndæ Horat. 2. Car. ode 16.

Orbis tyrannus, Nero Senec. Octau. 5.

Ferus tyrannus Ouid. 6. Metam.

Immitis tyrannus. Virg. 4. Georg. de Plutone.

Importunus & amens tyrannus. Vide IMPORTVNVS.

Impotens tyrannus. Senec. Herc. furen. 9. 25.

Infandus tyrannus. Lucan. lib. 8.

Intolerandus. Cic. in Vatinium, Simúlque mihi reſpondeto tu, qui nos qui de communi ſalute conſentimus, tyrannos vocas, fueriſne non Tribunus pleb. ſed intolerandus ex carcere aliquo atque ex tenebris tyrannus.

Lethiferi tyranni. Sil. lib. 13.

Sæuus tyrannus. Senec. Octau. 3. 6. Perſius ſat. 3. 34.

Magne pater diuûm ſæuos punire tyrannos

Haud alia ratione velis (cum dira libido

Mouerit ingenium, feruenti tincta veneno)

Virtutem videant, intabeſcántque relicta.

¶ Coniungere ſe cum tyranno. Cic. Attic. lib. 7. 138. Ad fugam hortatur amicitia Cn. cauſa bonorum, turpitudo coniungendi cum tyranno: qui quidem incertum eſt Phalarimne an Piſiſtratum ſit imitaturus.

Ferre tyrannum Cic. pro Milone, Quo tandem animo hoc tyrannum tuliſſe creditis?

Inueniri tyrannum in aliquem Cic. pro Deiot. Cuius tam inhumani & tam ingrati animi, à quo rex appellatus eſſet, in eum tyrannum inueniri, &c.

Teneri crudeliter dominatu ab aliquo tyranno Cic. 1. de Diui.

Tyrannis, tyrannidis, pen. corr. f. g. {[illegible]} Sæuum ac violentum imperium. Iuuen. Sat. 8.

Quid Nero tam ſæua crudáque tyrannide fecit? Cic. 3. de Nat. deor. At quæ in ſuo lectulo mortuus, in tyrannidis rogum illatus eſt. Ouid. 15. Metam.

odióque tyrannidis exul

Sponte erat

Affectare tyrannidem Quint. lib. 7. cap. 3.

Reus tyrannidis affectatæ. Quint. lib. 7. cap. 3.

Deſtruere tyrannidem. Quint. lib. 1. cap. 10.

Occupare tyrannidem Cic. 3. Offic. Quid ſi tyrannidem occupare, ſi patriam prodere conabitur pater?

O dij boni eum tyrannis Cic. Att. lib. [illegible]

Tyrannicus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Quod eſt tyranni. Cic. 2. de Legib. An ſi omnes Athenienſes delectarentur tyrannicis legibus, num idcirco hæ leges iuſtæ haberentur?

Tetrum, crudele, nefarium, tyrannicum facinus vel factum, Author ad Heren. lib. 2. Cicer. 2. de Inuent. Quod tetrum, crudele, nefarium, tyrannicum factum eſſe dicemus, per vim, per manum opulentam, quæ res ab legibus & ab æquabili iure remotiſſima eſt.

Tyrannicè, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} Crudeliter. Cic. 5. Verr. Nunc vt hoc tempore ea quæ regiè, ſeu potius tyrannicè ſtatuit in, &c.

Tyrannicida, tyrannicidæ, pe. pro. m. g. {[illegible]} Qui tyrannum occidit. Plin. lib. 7. cap. 23. Clariſſimum in fœminis Leænæ meretricis exemplum, quæ torta non indicauit Armodium & Ariſtogitonem tyrannicidas.

Tyrannicidæ proprium eſt, tyrannum occidere. Quint. lib. 5. ca. 10.

Tyrannicidium, tyrannicidij, {[illegible]} Plin. lib. 34. cap. 8. Quintil. lib. 7. cap. 4. Tyrannicidium eſt occidere tyrannum.

Tyrannoctonus, tyrannoctoni, pe. corr. {[illegible]} Idem quod tyrannicida: à tyranno, & [illegible] interficio. Cic. Att. lib. 14. 313. Suſtuliſſe mihi videtur ſimulationem deſiderij adhuc quæ ſerpebat indies, & inueteraſcebat, verebar ne periculoſa noſtris tyrannoctonis eſſet.

Tyras, Vide TYRA.

Tyrianthinus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} ex Tyrio & ianthino compoſitum. vt Tyrianthinus color dicebatur quando abſolutus amethyſtus rurſum tyrio inebriabatur: & geminata luxuria faciebat ex vtroque improbum nomen. Ita Plinio lib. 9. cap. 41.

Tyrianthina veſtimenta, Violacea, purpurea. ita dicta ab ianthino, hoc eſt violaceo colore & tyrio, hoc eſt purpureo. Martia. lib. 1.

Sic interpoſitis vitio contaminat vndis

Vrbica Lingonicus tyrianthina bardocucullus.

TYRIDATES pe. pro. {[illegible]} rex Armeniæ magus temporibus Neronis, vt author eſt Plin. lib. 33. cap. 3. Et lib. 30. cap. 2. Vide Suetonium in Nerone.

TYRINTHIA, {[illegible]} Ciuitas Argis vicina, in qua nutritus eſt Hercules, qui inde Tyrinthius dictus eſt Virg. 7. Æneid. vt notat Seruius,

-poſtquam Laurentia victor,

Geryone extincto, Tyrinthius attigit arua,

Tyrrhenóque boues in flumine lauit Iberas.

Heros Tyrinthius Sil. lib. 8.

Durus Tyrinthius Valer. 6. Argon.

Ingens Tyrinthius Stat. 6. Theb.

Tyrinthius, Adiect. {[illegible]} vt

Aula Tyrinthia. Stat. 3. Syl. 1.

Tela Tyrinthia, Herculis Ouid. 13. Metam.

¶ Tyrinthia, Alcmene. Ouid. 6. Metam.

Amphitryon fueris, quum te Tyrinthia cepit.

Tyrius, vide TYROS.

Tyro, tyronis, pen. prod. Nouus miles & rudis ad militiam exercendam Cic. 12. Philip. Ego autem non tam veteranos metuendos nobis arbitror, quàm quid tyrones milites flos Italiæ, &c. Liu. 10. bell. Mac. Veteranis modò quibus emerita ſtipendia ſint, militibus dimiſſis, veteribus militibus tyrones immiſceantur. Ouid. 3. Faſt.

Ergo vt tyronum celebrare frequentia poſſet,

Viſa dies dandæ non aliena togæ.

¶ Tyro ad omnem artem refertur: vnde & pro Gladiatore rudi adhuc in diſciplina gladiatoria accipitur. Sueto. in Cæſare, Tyrones neque in ludo, neque per laniſtas, &c.

¶ Tyrones appellabantur, qui ſumpſerant togam virilem, idque tyrocinium vocabimus Tranquil. in Caio, Vno atque eodem die togam ſumpſit, barbámque poſuit, ſine vllo honore, qualis contigerat tyrocinio fratrum eius Horat.

Sub patribus duris tyronum. Eum ſignificat ferme extremo contra leges quæ vetabant filiiſfamilias, & minoribus XXV. annis fœnerare. Turnebus.

¶ Tyrones dicebantur adoleſcentes, quando togam ſumerent, pubeſcente iam barba, eloquentiam in foro auſpicabantur. Plin. lib. 8. cap. 48. Ea prima texuit rectam tunicam quæ ſimul cum toga pura tyrones induuntur, nouæque nuptæ.

Tyro vir forenſis. Cic. 1. Ver. Apuleium eſſe video proximum ſubſcriptorem, hominem non ætate, ſed vſu forenſi atque exercitatione tyronem, id eſt, non tam ætate nouitium, quam inertia.

Tyro ac rudis in re aliqua. Cic. 1. de Orat. Fateor enim callidum quendam hunc, & nulla in re tyronem ac rudem, nec peregrinum, atque hoſpitem in agendo eſſe debere.

Tyrunculus, pen. corr. Diminut. Iuuen. Sat. 5.

-nec latus Aphræ

Nouit auis noſter tyrunculus.

Tyrunculum ſe Plinius in epiſtolis dicit, quaſi rudem in cognitione ſignorum. lib. 3. epiſt. 6. ad Seuerum, Quod me, inquit, quanquam

tirun-

tyrunculum ſollicitauit ad emendum.

Tyruncula, Canis adoleſcentior dicitur à Col.lib.7.cap.12. Quoniam, inquit, tyruncula nec rectè nutrit, & educatio totius habitus anfert incrementum.

Tyrocinium, tyrocinij, Prima actio in quacunque arte. Plin.lib.7. cap. 48, Luceia in ſcenam producta fuerat tyrocinio à M. Pomponio Ædili plebis.

Ponere tyrocinia. Iuſtinus, Conſtantiores futuri ſi non ſolùm tyrocinia, verumetiam incunabula in ipſis caſtris poſuiſſent. Vide PONO.

Deponere rudimenta tyrocinij Iuſtinus lib 9.

Tyrocinio ætatis lapſus, poſteà ſe correxit. Cic. in Saluſt. Id eſt, inſcitia & ignoratione. Budæus.

Tyrocinium nauium. Plin.lib.24.cap.7.5. per metaphoram, quum primum mari committuntur naues, & veluti in Neptuni militiam conſcribuntur Budæus.

Tyrocinium oratorum dicebatur, quum in foro primum oratores futuri deducebantur, qualique oratoriæ arti initiabantur & agendis cauſis. Huiuſmodi enim artis exercendæ auſpicamentum, tyrocinium dicebatur: tumque oratores dicebantur tyrones. Tranquillus in Nerone, cap.7. deductus in forum tyro, populo congiarium, militi donatiuum propoſuit indicta decurſione. Idem in Tyberio, cap.54 Neronem & Druſum patribus commendauit, diémque vtriuſque tyrocinij congiario plebi dato celebrauit Budæus.

Facere tyrocinium, Vide FACIO.

Tyrocinium animi. Venuleius de ædilitio edicto, l. Animi, Nouitium autem non tyrocinio animi, ſed conditione ſeruitutis intelligi. Hoc in loco Venuleius eleganter tyrocinium animi pro ſimplicitate & rudimento poſuit. Budæus.

TYRO, Tullius M Ciceronis alumnus & libertus, adiutórque in literis ſtudiorum eius fuit. Is libros complureis de vſu atque ratione linguæ Latinæ, item de variis atque promiſcuis quæſtionibus compoſuit. Hactenus Gellius lib. 13. cap.9. Meminit & libro 7. capite 3 Extant multæ Ciceronis ad eum epiſtulæ. Nonnulli ſcribunt Tiro.

Tyronianus, penult. prod. {[illegible]} A Tyrone poſſeſſiuum. Gell. lib.1.cap.7 In oratione Cice 5 in Verrem, libro ſpectatæ fidei, Tyroniana cura, atque diſciplina facta.

TYROS {[illegible]} Phœniciæ peninſula. Plin.lib.5 cap.19. Tyrus, quondam inſula, præalto mari ſeptingentis paſſibus diuiſa, nunc verò Alexandri oppugnantis operibus continens Olim partu clara vrbibus genitis, Lepti, Vtica & illa Romani imperij æmula terrarum orbis auida, Carthagine, etiam Gadibus extra orbem conditis Nunc omnis eius nobilitas conchylio atque purpura conſtat. Hactenus Plinius. De obſidione eius, vtque continenti adiuncta eſt Diodorum lib.17 Lege Curtium libro 4 Hæc fuit olim Sarra nuncupata, vt ait Gell. Vnde Sarranum oſtrum dicitur, & oſtrum Tyrium, & purpuram Tyriam dicimus. Phœnices accolæ fuerunt Maris rubri: dicti à palmis, cuius regio plena erat. Palma enim phœnix dicitur. Hinc terræ motu pulſi in maritimam Syriæ e conuiere, condita vrbe, Sidonem à piſce appellarunt: eam Syrij vocabant Sarram. Lingua Syra piſcis Sar dicitur. Poſteà condidere Tyrum in ipſo mari, propter merces. [illegible] etiam Græcè, Latinè caſeus. Tyros nunc Sur dicitur. Ciuitas erat Chriſtianorum, ſed Turcæ deleuerunt eam, & ſeruant portum, qui vocatur *El porto de Sur*.

Regna Tyri. Virg 1 Æneid.

Antiqua Tyros. Virg.4. Æneid.

Inſtabilis Tyros Lucan lib 3.

Phœniſſa Tyros Ouid 15 Metam.

¶Antiqua Tyros, Prouerbium eſt, quo ſignificamus ſummam moleſtiam extremúmque malum Tyrum enim, quæ cognominata eſt vetus, dictione compoſita [illegible], Alexander expugnatam, & ex inſula comportatis aggeribus reddidit continentem, crudeliter vaſtauit, plurimiſque affecit incommodis: vnde prouerbium [illegible], quo ſignificabant tantum malorum, quantum antiqua Tyros pertuliſſet. Recenſetur in Plutarchi collectaneis, atque item Zenodoti. Hiſtoria eſt apud Quintum Curtium. Hæc Eraſmus.

Tyro deſpectus Hiarbas. Virg. 4. Æne. Valet contemptus à Tyro & per denominationem à in Tyria muliere. Non enim aſſentiendum eſt Seruio, qui Hiarbam facit Tyrium, quem è Trogo. & hoc 4. libro Æneidos conſtat Afrum fuiſſe. Turnebus.

Tyrius, poſſeſſiuum {[illegible]} Qui ex Tyro eſt. Claud de bell Gildon,
Vrbs Libyam contra Tyrio fundata potenti
Tenditur in longum Carales, &c. Amictus Tyrij. Ouid.3. de Arte.

Arces Tyriæ Virg 1 Æneid.

Coloni Tyrij. Virg 1 Æneid.

Corona Tyrij Ouid 9 Metam.

Oſtrum Tyrium. Virg 3. Georg

Rubores Tyrij Virg 3. Georg.

quamuis Mileſia magno
Vellera mutentur, Tyrios incocta rubores:

Succo Tyrio cocta ſtrata Lucan lib 10,
Strata micant Tyrio, quorum pars maxima, ſucco
Cocta diu.

¶Veſtes Tyriæ, Purpura Tyria infectæ. Ouid.3 de Arte,
Siue æris in Tyriis, Tyrios laudabis amictus. Martial. lib.12
Hiſpanas, Tyriaſque coccineaſque, &c.

Vrbs Tyria. Virg 1 Æneid.

¶Tyrius pro Laceno Tyrio vel purpureo. Iuuen ſaty.10,
duritur ſedet illa parato
Flammeolo, Tyriúſque palàm genialis in hortis
Sternitur, &c.

¶Tyria maria, prouerbio dicebatur, de re magnopere tumultuoſa, periculiſque plena. Feſtus Pompeius inde natum adagium indicat, quòd Pœni Tyro oriundi adeo potentes maris fuerunt, vt nec hos omnibus mortalibus nauigatio eſſet periculoſa, eáque Afranium qui ſcripſerit de quopiam quòd Tyria maria concitet: hoc eſt ingentes turbas excitaret. Eraſmus.

Tyrotarichus, tyrotarichi, pen. corr m.g. {[illegible]} Genus obſonij ex caſeo, ſalſamentiſque confecti. [illegible] enim caſeus, [illegible] ſalſamentum. Cic. ad Pætum, lib 9 16. Tu verò (volo enim abſter gere animi tui metum) ad tyrotarichum antiquum redi. Idem ad Atticum. lib 4. 77. Multa me in epiſtola tua delectarunt, ſed nihil magis quàm patina tyrotarichi De tyrotaricho Apicius lib 4. Sed & Cælius lib 3 cap.26 his quidem verbis, Inuenio apud Græcos dici quidem tarichus, ſalſamentum. Suidas tamen carnem intelligere maluit ſale cōſperſam: addito etiam etymo, [illegible], quod eliquetur inde tabes grati modo: nam ichor tabes eſt ac cruor. Id fuiſſe annonæ vilioris vt credam, facit Ariſtophanis interpres quum in eius Comœdiis cui titulus eſt [illegible], id eſt Equites, ita ſcribat: [illegible] Vbi inquit eſt taricho polium, hoc eſt vbi tenuia venduntur. Tarichos Phrygium & Gadiricum eſt apud Eupolin in marica. Iulius Pollux Ægyptia addit, & tiliſtarichos dicitur ab eodem, & [illegible] quod ſquammatum intelligit: & ſeruile cibarium fuiſſe monſtrat comicus Plato, [illegible]. Ex his ducor coniectura, non tam vt nonnullorum pleriſque eſt viſum, à caſeo dici tyrotarichum, quàm à loco vbi conficeretur, mox Romam ſubuectaretur, vt ex Hiſpania & locis aliis Nec me fallit, Apicium ſcribere: Patellam tyrotarichum ex quocunque ſalſo volueris, coques ex oleo: exoſſabis & cerebella cocta, pulpas piſcium, iecuſcula pullorum, caſeum mollem excaldatum. hæc omnia caleſactes in patella. Apud Philippidem, Euſtachio referente, legitur [illegible]. vbi author idem probare nititur, taricho neutro dici genere, vt apud Menandrum [illegible], id eſt tale inſperſi tarichos & maſculino apud Ariſtophanem, [illegible], id eſt tarichum abluens hunc Hæc Cælius.

Tyrrhenos. pen. prod. {[illegible]} Romani Hetruſcos appellant atque Tuſcos. Græci vero eos hoc nomine nominatuos à Tyrrheno Atys filio, qui Lydis colonos hac in regione dimiſit Atys enim ex prognatis Herculis & Omphale ra vnus, quum illi bitate ac fame populum ſuum emittere cogeretur è duobus filiis, ſorte iacta, Lydum quidem regni ſucceſſorem tenuit: Tyrrheno autem maiorem applicans populum, foras abire iuſſit Hanc ille ingreſſus oram, de ſuo nomine vocauit Tyrrheniam. A cuius gentis præcipua crudelitate tyranni ſunt dicti.

Tyrrhenus, pen.prod Adiect. {[illegible]} vt Æquor Tyrrhenum. Virg 1. Æneidos,

Arua Tyrrhena Virg 8 Æneidos,

Gens Tyrrhena. Ouidius 15. Metam. Cic 1. de Diuinat.

Lydius extiterat Tyrrhenæ gentis aruſpex Ex poëta.

Monſtra Thyrrhena Ouid 3 Faſt.

Rex Tyrrhenus. Ouid.4 Faſt.

Sedes Tyrrhena Virg.7. Æneid.

¶Tyrrhenum mare dictum eſt, vel quòd Tuſciam alluit (inquit Seruius) id eſt Tyrrheniam: vel à Tyrrhenis nautis, qui ſe in hoc mare præcipitauerunt. Nanque hoc habet fabula, Dormientem in littore Liberum patrem puerum nautas abſtuliſſe Tyrrhenos, qui quum eſſet experrectus in naui, quòd duceretur interrogauit. Reſponderunt illi, Quò velles Liber ait, Ad Naxum inſulam ſibi ſacratam Sed quum aliò vela deflecterent, iratum numen tigres ſibi ſacratas, viſibus eorum obiecit: quo terrore ſe illi in fluctus dedere præcipites Hactenus Seru. enarrans hunc locum Virg 1. Æneid.
Gens inimica mihi Tyrrhenum nauigat æquor, &c. Idem in hymno quodam in Bacchi laudes ſcripſit Homerus. *La mer Tyrrhene, la mer d'anal.*

TYRRHVS {[illegible]} paſtor, apud quem Lauinia peperit. Inde Tyrrhidæ, Tyrrhi filij Hæc Seruius apud Virgilium 7. Æneidos,
Ceruus erat forma præſtanti & cornibus ingens,
Tyrrhidæ pueri quem matris ab vbere raptum
Nutribant, Tyrrhuſque pater cui regia parent
Armenta, & latè cuſtodia credita campi.

Iuuenas Tyrrhidæ Virg 9. Æneid.

TYRTAEVS {[illegible]} poeta Græcus, cuius ſæpe meminit Plato in libris de Legibus. O diuine poeta Tyrtæe, inquit, ſapiens certè ac bonus nobis eſſe videris, quia excellentibus eos extuliſſe laudibus, qui in bello excelluerunt.

TYSIAS, Tyſiæ {[illegible]} Princeps & inuentor artis rhetoricæ fuit, vt docet Cic 1 de Inuētione. Ac veteres quidem ſcriptores artis vſque ab principe illo a que inuentore Tyſia repetitos, vnum in locum conduxit Ariſtoteles &c.

V

V et i literæ medius quidem eſt ſonus. Quintil. lib. 1 cap. 4. Et medius eſt quidam u & i literæ ſonus. Non enim ſic optimum dicimus, vt opimum.

V atque o inuicem permutatæ. Quintil. lib. 1, cap. 4. Quid o atque u permutatæ inuicem? vt Hecoba & notrix: Culchides & Pulixena ſcriberentur. Ac ne in Græcis id tantū notetur, dederunt ac probauerunt. Sic ὀδυσσεὺς, quē ὀλυσσεῖ fecerūt Æoles, ad Vlyſſem deductus eſt.

V pro e, Vide in o s e pro metis.

V A

Vacanter, Vide vaco.

Vacca, vaccæ { βοῦς } Bos fœmina Varro 2. de Re ruſt. cap. 5. Diſcernuntur in prima, vitulus & vitula: in ſecunda, iuuencus & iuuenca: in tertia & quarta, taurus, & vacca. Cic. 1. de Nat. deor. Cur non geſtiret taurus equæ contrectatione, equus vaccæ?

Candens Virg. 4. Æneid.
Fœta. Virg. 3. Georg.
Sterilis. Virg. 6. Æneid.
Nitida. Ouid. 2. Metam.
Niuea. Ouid. 5. Metam.
Vbera lactea demittunt vaccæ. Virg. 2. Georg.
Paſtæ diſtentent vbera vaccæ. Virg. 9. eclog.
Mugit vacca. Stat. 4. Sylu. 5.
Paſcere vaccas. Ouid. 2 de Arte.

Vaccula, vaccula, pen. corr. Diminut. { δαμάλιον } Virgilius,
Vaccula nonnunquam ſecreta cubilia captans.

Vaccinus, pen. prod. Adiect. { βόειος } Quod eſt ex vacca. Plin. libro 24. cap. 3. Cortex illinitur, & coctus lacte vaccino, ſerpentis plagæ.

VACCA, Oppidum Numidiæ. Salluſt. in Iugurth. Erat haud longè ab eo itinere, quo Metellus pergebat, oppidum Numidarum nomine Vacca, forū rerum venalium totius regni, maximè celebratum, vbi & incolere & mercari conſueuerant Italici generis multi mortales.

VACCENSES, Vaccæ oppidi Numidici incolæ. Salluſt. in Iugurth.

Vaccinium, Vide VACINIVM.

VACCVS { ὄνομα } Dux Fundanorum in Priuernati bello, qui à L. Papyrio captus, ædes eius dirutæ ſunt & bona publicata. Vide Liuium 8. ab Vrbe. & Ciceronem pro Domo ſua, In vacci pratis domus fuit M. Vacci quæ publicata eſt & euerſa, vt illius facinus memoria & nomine loci notaretur.

Vaceſio, vaceſis, Vacuus efficior. Lucret. lib. 6,
Hoc vbi inanitur ſpatium, multúſque vaceſsit. &c. In quibuſdam vaceſsit legas.

Vacerra, vacerræ, m. g. { παράφορος } Vecors & veſanus dicitur. Feſtus.

Vacerra { χάραξ } Stipes ad quem religantur equi in ſtabulo, inquit Feſtus. Col. lib. 6. cap. 19, Is autem in ipſis quatuor angulis affixi ſunt, omnéſque tranſuerſis ſeu tentonibus, quaſi vacerræ inter ſe ligantur, ita vt a poſteriore parte quæ latior eſt, velut in caueam quadrupes poſsit induci, &c. De machina facienda qua clauſa iumenta curentur.

¶ Vacerra, Genus clathrorum. Col. lib. 9 cap. 1, Vbi verò neutrum patrisfamilias conducit, ratio poſtulat vacerris includi. ſic enim appellatur genus clathrorum: idque fabricatur ex robore, quercu, vel ſubere.

Vacerroſum ſæpe vſurpauit Auguſtus, pro Inſania correptus. Suetonius in eius vita, cap. 87

Vacia, Pedibus & cruribus diſtortis. Varr. lib. 8. de ling. Latin. Ac ſi quis puerorum per delicias pedes malè ponere atque imitari vacias cœperit, hos corrigi oportere ſi concedant, &c.

Vacillo, vacillas, vacillare, Inconſtantem eſſe, & quaſi alternatim moueri. Cic. de Clar. Orat. Curio in vtranque partem toto corpore vacillans.

Vacillare dictum à ſenibus, qui ſint æuo defeſsi, atque ad ſuſtinendam laſsitudinem baculo tarditatem leuent. Ex Nonio.

Vacillare ex vino. Quint. lib. 8. cap. 3.
Arbor vacillans. Lucret. lib. 5.
Tabe nimborum arboſta vacillant. Lucret. lib. 1.

Fides vacillat. Arcad. in l. 1. D. de teſtib. Teſtimoniorum vſus ab his præcipuè eſt exigendus, quorum fides non vacillat.

Vacillat iuſtitia, vel iacet potius inquit Cic. lib. 3. Offic.

Legio vacillans. Cic. 3. Philip. In Galliam inuitiatum duxit exercitum, cum vna legione & ea vacillante.

Epiſtola ſcripta vacillantibus literulis Cic. Tironi, lib. 16. 13. Accepi tuam epiſtolam vacillantibus literulis. Id eſt non rectè præ valetudine ſcriptis.

Memoriola vacillare. Cic. Att. lib. 12. 232. Sed quod ſcribis igniculum matutinum γεροντικόν, eſt memoriola vacillare.

Nomina vacillant. Cic. Attic. lib. 14. 316. De Peruiciano nomine quod mihi ſuppeditatus es, gratiſsimum eſt, & ſtatile tantum omnium. Sed ego Erotem ad iſta expedienda factum mihi videbar reliquiſſe: cuius non ſine magna culpa vacillarunt. Id eſt, nomina ſeu debita exacta non ſunt. Ad iſta expedienda, hoc eſt, ad mea nomina exigenda.

Res vacillat & claudicat. Cic. 1. de Nat. deor. Sed & ille reprehenſus à multis eſt, nunc vos eatum repetitis, totáque res vacillat & claudicat.

Vacillare videtur ſtabilitas amicitiæ Cic. 1. de Fin.

Tellus vacillat ſub pedibus. Lucret. lib. 5.

Teſtis vacillans, apud Iuriſconſultos, Qui inconſtantia & diuerſa teſtimonia dicit. Modeſtinus in l. 2. D. de teſtib. Teſtes qui aduerſus fidem teſtationis vacillant, audiendi non ſunt.

Vacillatio, vacillationis, pen. prod. Quint. lib. 11 cap. vlt. Eſt & illa indecora in dextrum ac læuum latus vacillatio, alternis pedibus inſiſtentium.

Vacinium, vacinij { ὑάκινθος } Flos qui aliàs hyacinthus dicitur. Virg. 2. eclog.

Alba liguſtra cadunt, vacinia nigra leguntur. Vbi Seruius, Vacinia ſunt violæ quas purpurei coloris eſſe manifeſtum eſt. Falſò, vt arbitror, inquit Ruellius, Seruium accuſant, qui vacinium pro hyacintho Maroni acceptum in carmine adfirmarit. Nec obſtat, quod nigra dicat poeta, quando purpuream quoque violam nigram vocare ſoleant authores. Idem ſic florem hunc delineat. Vacinium folium habet bulbi, caulem palmeum, leuem, tenuioremque digito minimo coloris herbacei, comam iacentem, incuruam, plenam floris purpurei, radice bulbacea. Hyacinthi cum viola nigra erumpunt Vere, ſed ante roſam vt ferè omnia quæ in coronas à montibus petuntur. Excoor cum gladiolo, cæterùm hyacinthus maximè durat. In Gallia eximiè prouenit. Hoc inibi pro cocco hyſginum tingitur. Frequens apud nos hyacinthus, quem florem rura hodie *vacinum* appellant, in quo priſtini vocabuli quædā rudimenta relucent, quaſi vacinum & vacinium innuant, herbam ipſam memoralem, vel agreſtem cepam. Sunt qui duplici c ſcribant.

Mollia vacinia Virg. 2. eclog.

¶ Vacinia, vaciniæ, Arbor eſt Plinio lib. 16. cap. 18, Iterat vacinia Italiæ in aucupiis ſata, Galliæ verò etiam purpurea, tingendi cauſa ad ſeruitiorum veſtes.

Vaco, vacas { σχολάζω, σχολάζω } vacare, Dare operam. Datiuo iungitur. Cic. 1. de Diui. Ego verò, inquam, philoſophiæ Quinte ſemper vaco.

Armis vacare Cic. 11 Philip.
Choris epuliſque vacare. Claud. 1 in Eutrop.
Corpori vacare, Curare corpus. Plin. epiſt. 9.
Poſtulationibus vacare, Vide POSTVLO.
Sermoni alicuius vacare. Curtius lib. 6.
Vacare ſibi Mart. lib. 1.
Vacare vitæ. Martial. lib. 5.

In opus aliquod vacare, Scribendo operam dare. Ouid. 3. de Ponto eleg. 3.

Vacare, Vacuum eſſe. Abſolutè aliquādo ponitur. Plaut. Caſin. 11, Fac vacent ædes.

Vacant agri, Nihil proferunt, vel non excoluntur. Cæſar 4. belli Gallici,

Vacat locus, domus, triclinium. Cæſar 1. bel. Gal. Cicer. Att. lib. 12. 838, Tota domus ſuperior vacat, vt ſcis. Eidem libro 13 398, Villa ita completa militibus eſt, vt vix triclinium, vbi cœnaturus ipſe Cæſar eſſet, vacaret.

Vacat locus à cuſtodibus. Cæſar 3. bel. Ciuil.

Quantum temporis vacabis ab officio publico. Cicero 2. de Diuinat. Tantum huic ſtudio relinquendum, quantum vacabit à publico munere.

A ſcribēdo vacare. Plin. epiſt. 51. Hoc eſt, ſuperſedere à ſcribendo.

Vacat tempus à. Cicero de Claris Oratorib. Nullum tempus illi vnquam vacabat aut à forenſi dictione, aut à commentatione domeſtica, aut à ſcribando, aut à cogitando. Id eſt, Semper aut dicebat, aut ſcribebat orationes, inquit Budæus.

Vacat tempus iuſtitia. Cic. Nullum eſt tempus quod iuſtitia vacare debeat. Id eſt in quo iuſtitiam adminiſtrare non oporteat.

¶ Ab omni adminiſtratione rerum vacare. Cic. 1. de Nat. deor. An ab omni curatione & adminiſtratione rerum vacent.

Vacare, Otium habere. Cicer. Cornificio, lib. 12. 29. Quamuis enim occupatus ſis, otij tamen plus habes: aut ſi ne tu quidem vacas, noli impudens eſſe, nec mihi moleſtiam exhibere. Idem Att. lib. 12. 852, Scribes aliquid, ſi vacabis.

Vacare animo, pro Curis ſolutum eſſe. Cicer. 2. de Diuin. De quibus quid ipſe ſentiam, ſi placet, exponam: ita tamen, ſi vacas animo, neque habes aliquid quod huic ſermoni præmittendum putes.

Vacare re aliqua, pro Carere. Cic. 3. de Orat. Domicilium tātum in ea vrbe remanet ſtudiorū: quibus vacant ciues, peregrini fruūtur.

Armis vacare. Lucret. lib. 5.

Culpa vacare. Cic. Torquato, lib. 6. 3. Nec enim dum ero, angar vlla re: quum omni vacem culpa.

Vacare culpa in re aliqua. Cic. Curioni, lib. 2. 1, Præſertim cùm in qua accuſabar, culpa vacarem.

Fama noſtra vacat crimine. Ouid. epiſt. 4.
Inſula vacat cultu. Ouid. epiſt. 10.
Curis vacans. Lucan. lib. 5.
Cura & negotio vacare. Cic. 1. de Leg.
Cuſtode vacans Ouid. 2 Metam.
Dolore corpus vacat. Ouid. 10 Ibin.
Epulis ora vacant. Ouid. 15 Metam.

Lamentis vacauit mors eius. Cic. de Senect. Solonis quidem ſapientis elogium eſt, quo ſe negat velle ſuam mortem dolore amicorum lamentiſque vacare.

Legibus vacat ætas noſtra. Cic. de Senect. Ergo & legibus & inſtitutis vacat ætas noſtra, muneribus iis quæ non poſſunt ſine viribus ſuſtineri.

Lite vacent aures. Ouid. 1 Faſt.
Metu vacat Amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
Milite & pecunia vacare. Liu. 2. ab Vrbe.

Moleſtia vacare. Cic. 4. Acad. Voluptatem autem & honeſtatem finem eſſe Callipho cenſuit vacare omni moleſtia Hyeronimus: hoc idem cum honeſtate Diodorus.

Morbo vacare Iabolenus in l. Qui tertiana D. De Ædil. edic. Qui tar-

tertiana febre,&c.ne his quidem diebus,quibus morbis vacant,rectè ſani dicentur.

Vacare aduerſa valetudine. Celſ.li.2.cap.14 Sed vt leuata quoque aduerſa valetudine rectè frictio adhibetur, ſic nunquam adhibenda creſcente febre: verùm ſi fieri poterit,quum ex toto corpus eâ vacabit minus rectè quum ea remiſerit.

Vacare omni vento.Celſ.lib.2 cap.1.

Pudore vacat onx.Ouid.1.Amor.eleg.6.

Vacare à metu.Liu 7.ab Vrbe.

Vacare populo,Procul eſſe.Cic.2 Tuſc. Hoc igitur tibi propone, amplitudinem autem ac vnam eſſe omnium rerum pulcherrimam, eóque pulchriorem ſi vacet populo, nec plauſum captans, ſe iátùm ipſa delectet.Budæus.

Vacat,impersonale,{σχολάζει,}Otium vel vacuum tempus eſt.Datiuo & infinitiuo iungitur.Virg 1.Æneid.

Et vacet annales noſtrorum audire laborum. Ouid.2.Triſt.

Non vacat exiguis rebus adeſſe Ioui.

Vacat mihi eſſe diſerto.Quint.lib 11.cap.1,

Vacans,Particip.{σχολάζων,} Qui otiatur.Celius ad Ciceronem,lib 8 3. Hoc mihi certum ac iucundiſſimum vacanti negotium erat, tecum id otij tempus conſumere.

Animus vacans,curis vacans Ouid.9.Metam.

Saltus longè latéque vacantes Virg 3.Georg.

Vacanter, Aduerbium, Inaniter. Phauorinus apud Gellium, Vacanter hoc etiã, inquit,accumulauit & inaniter. Vide Noct Atti li 17.c 10.

Vacatio,vacationis.{σχολή,}Verbale, Feriæ,ceſſatio,immunitas.

Vacatio adoleſcentiæ.Cic.pro Cælio, Erat enim meum,deprecari vacationem adoleſcentiæ veniámque petere:non inquam audeo: perfugiis non vtar ætatis.

Ætatis vacatio.Cic.1.de legib. Ego verò ætatis potiùs vacationi confidebam, cùm præſertim non recuſarem quominus more patrio ſedens in ſolio,conſulentibus reſponderem.

Legis vacatio.Sueto.in Claudio,ca.19, Id eſt ſolutionẽ legis.Bud.

Militiæ vacatio Cæſar 6.bel. Gal.Cic. Attic lib,1.14, Senatus decreuit vt Conſules duas Gallias ſortirentur, delectus haberetur,vacationes ne valerent.

Delectum haberi in vrbe ſublatis vacationib Cic.5.Philip.

Dare vacationem militiæ. Iuſtinus lib 11

Omnium munerum vacatio.Cic.1 de Nat. deor. Nos autem beatam vitam in animi ſecuritate, & in omnium vacatione munerum ponimus.

Rerum geſtarum vacatio Cic.pro Sylla,Si me non modò non rerum geſtarum vacatio, ſed neque honoris neque ætatis excuſatio vendicat à labore.

Dare vacationem rerum omnium. Cic. 6. Verr. Pro hiſce rebus, vacatio data eſt ab illo ſumptus, laboris, militiæ, rerum denique omnium.

Dare vacationem à cauſis Cic.1.de Leg.

Habere vacationem,Ceſſare,intermittere.Cic.4.Acad. Sed cùm ſacerdotes deorum vacationem habeant,quanto eſt æquius habere ipſos deos?

Vti vacatione.Cic.7.Verr.Quod tam immune municipium,quod per hos annos tam commoda vacatione ſic vſum omnium rerũ,&c.

Vacuus, Adiect.{[illegible]} Inanis,nihil continens. Virgil 3.Georg.

Saltibus in vacuis paſcant,& plena ſecundum

Flumina. Vbi tamen Seruius, Vacuis,magnis interpretatur. Idem 7.Æneid. ·vacua atria circum. Virg.2.Georg.

·neque in vacuum poterunt ſe oſtendere rami.

Aër vacuus.Virg.3 Georg.

Ætas vacua periculo.Tacit.lib 16.

Agri vacui arboribus carentes,& ſoli expoſiti,nec obumbrati ramis arborum.Virg 2.Georg.

Animus vacuus,Otioſus,nullis negociis curiſve irretitus. Cic de Clar Orat.Nunc verò,inquit,ſi es animo vacuo,expone nobis quod quærimus.

Animus vacuus & ſolutus. Cic. 2.Verr.

Animum vacuum ad res difficiles ſcribendas afferre. Cic. Attic. lib.12.151.

Aula vacua.Virg 4.Georg.

Auræ vacuæ.Virg.12 Æneid.

Aures vacuæ.Plaut. Trin,2.21,Accipite,& date mihi vacuas aures dum eloquor.Hoc eſt,nolite aliis rebus occupare aures,tantùm audite me.Cic.Antequam iret in exilium.

Aures vacuas permulcere dictis, Adulationibus patentes. Horat. 1.epiſt.17.

Cælum vacuum.Virg.5.Æneid.

Dies vacuos habere, Hoc eſt nullis aliis rebus dedicatos. Cic. 2. Verr. etiamſi ſtatim ad dicendum noſtro commodo,vacuóſque dies habuiſſemus tamen oratione longa nihil opus fuiſſe.

Domus vacua.Cic.1.in Catil.

Equus vacuus,Sine ſeſſore.Liu.7.bell.Pun.

Gladius vagina vacuus.Cic.pro Marcello.

Hora vacua à furto.Cic.3.Verr. Hora nulla vacua à furto,à ſcelere,crudelitate,flagitio reperietur.

Lectus vacuus Ouid.11.Metam.

Lecto vacuo viuere.Propert.lib.2.eleg 1.

Locus vacuus a turba Cic.5.de Fini. Maximè quòd is locus ab omni turba id temporis vacuus eſſet.

Mens vacua. Cic. 3. Tuſc. Sanitatem enim animorum poſitam in tranquillitate quadam conſtantiáque cenſebant: his rebus mentem vacuam appellarunt inſaniam.

Mentes vacuas tenere,Oblectare animos otioſos. Virgi 3.Georg.

Nomina vacua. Tacit. lib. 17, Si reſpublica & Senatus & populus vacua nomina ſunt.

Nox vacua crimine.Ouid.4.Faſt.

Nummi vacui dicũtur,qui ſunt ſine vſura & fœnore,nec in vſum aliquem erogantur. Scæuola in l Quintus D.Depoſiti vel contrà.

Operarij vacui.Col.lib.11.cap.1.

Pars vacua & integra. Cic. pro Roſcio Comœdo. Petiſſe, inquit, ſuam partem, Roſcium à Flauio confiteor: vacuam & integram reliquiſſe Fannij,concedo.

In pectore vacuo regnat amor. Ouid. 1.Amor. eleg. 2. Hoc eſt, in pectore quod paulò antè vacuum erat amoris affectu.

Pedes vacui.Ouid 1 de Arte.

Poſſeſſio caduca & vacua.Cic.3 de Orat.

Prædia vacua. Cic. pro Roſc. Amer. Cùm ille confirmaret ſe nomẽ Sex Roſcij de tabulis exẽpturũ,prædia vacua filio traditurũ,&c.

Tempus vacuum laboris dare ſibi. Terent.Heaut.1.1.

Tempus vacuum amori. Lucan lib.3.

Sterile & vacuum tempus beneficio.Plin in Paneg.

Quum vacui temporis nihil haberem. Cic. Att.lib.2 18.

Tranſtrum vacuum,Subaudi remigibus.Cic.7 Ver. Nullum propugnatorem abfuiſſe, nullum vacuum tranſtrum eſſe: remigi rem frumentariam eſſe ſuppeditatam,&c.

Ventre vacuo mulier, cui opponitur Ventre pleno mulier, id eſt, prægnans. Papinianus in l.Ventre.D De acquirenda hered.

Vita vacua laboribus.Ouid.5 Triſt.eleg.4.

Vmbra tonſoris vacua, Tonſtrina tonſoris ceſſantis Hora.1.epi.7.

Vrbs vacua,In qua homines degunt otioſi. Horat.20.epiſt.2.

Vterus vacuus, id eſt non prægnans. Vlpian.in l.Cùm quidam.§. Suum heredem.D De acquiren.hered.

Vacuus cum genitiuo, vt Vacuos frugum, pro frugibus. Sall.Iugurth. Ager autem aridus,& frugum vacuus.Nonius.

¶Vacuus,Nullis negotiis diſtractus. Cic.in Brut.in, Itaque hunc elegimus diem,quum te ſciremus eſſe vacuum.

Vacuus à re aliqua,Extricatus, quum negotium abſoluimus. Cic. Qu.frat.lib.1.5, Sin eris ab iſto periculo vacuus,ages ſcilicet, ſiquid agi poſſe de nobis putabis.

Locus vacuus ab exercitu,ab defenſoribus.Cæſar 8 bel. Gal. Ibi.2.

Ab omni moleſtia vacuum eſſe, & Aliquam ſolicitudinem habere,contraria. Cic Bruto lib.11.16, Permagni intereſt, quo tibi hæc tempore epiſtola reddita ſit, vtrùm cùm ſolicitudinis aliquid haberes,an quum ab omni moleſtia vacuus eſſes.

A periculo,à rebus vacuus.Cic.ad Attic lib 11 107,Conſilium noſtrum ſpero vacuum à periculo fore Idem 6,Nam ipſa Meſſana,quę ſitu,mœnibus,portúque ornata ſit,ab his rebus, quibus iſte delectatur,ſane vacua ac nuda eſt

A ſecuribus vacuus Tacit lib.12.

Vacui ab omni ſumptu, Expertes,ſoluti ac liberi Cic. 2.Verr. Verùm vt opinio mea fert, his quidem temporibus in omni orbe terrarum vacui,expertes,ſoluti ac liberi fuerunt ab omni ſumptu, moleſtia,munere,

A ſuſpicione vacuus.Cic.de Aruſp.reſp.

A tributis vacuus. Tacit.lib.12.

Æmulatione vacuus.Tacit.lib.12.

Animi vacuus,Formidoloſus Stat 5.Thebaid.

Curis vacuus. Cic.2 de Fin. Cùm vacui curis etiam quid in cœlo fiat ſcire debemus.

Cura domeſtica vacuus. Tacit lib 12.

Nihil tutum,nihil inſidiis vacuum.Cic ad Planc lib 4.14, Quam propter eorum ſcelus nihil mihi intra meos parietes tutum, nihil inſidiis vacuum viderem.

Metu vacuus.Tacit lib.2.

Moleſtiis vacuus.Cic.Sulpitio lib.4.4.

Negotiis vacuus Cic 4.de Finib. Vacui negotiis honeſtè ac liberaliter poſſimus viuere.

Noxiis vacuus.Plaut.Merc.2.4.

Operum vacuus,Ceſſans ab opere.Horat.2.Serm.ſat.2.

Periculo vacuus. Tacit.lib.16.

Rerum vacuus. Tacit lib.15.

Somno vacuus.Ouid.1.Amor,eleg.2.

Timore vacuus. Cic.2.de Fin. Luxuriam non reprehendit, modò ſit vacua infinita cupiditate & timore.

Tributo vacuus Tacit.lib.12.

Vinum vacuum,Qui ſine viribus eſt. Plaut.Bacchid.1.

Venire in vacuum,Succedere in locum alicuius Hora.2.Ser.ſat.5.

¶Vacuus,pro Otioſo Tacit.lib 2,Quoniam tres vacuas legiones, & ducem fraudis ignarum perfidia deceperit.

Vacuus ad narrandum aliquid.Hoc eſt cui vacat narrare,aut agere. Terent,And 4.2.

Vacuum fuit Tacit.lib.17,

Vacuiſſimus.Ouid 3.de Ponto,eleg 1.

Nec rurſus iubeo, dum ſit vacuiſſima quæras. Hoc eſt otioſiſſima, vacua & libera ab aliis negotiis.

Vacuitas,pen.corr,vacuitatis,{[illegible]} Cic.1.Offic Adhibenda eſt vacuitas ab angoribus. Idem 1.de Fin. Nam quoniã quum priuamur dolore,ip ſa liberatione & vacuitate omnis moleſtiæ gaudem⁹.

Securitas & vacuitas.Cic.5.Tuſc. Securitatem autem nunc appello vacuitatem ægritudinis,in qua vita beata poſita eſt.

Dolorum omnium vacuitas. Cic.lib 4 de Finib.

Vacuo,vacuas.{[illegible]} vacuare, Vacuum efficere Martial.lib.11,

Si redeant veteres,ingentia nomina,patres,

Elyſium liceat ſi vacuare nemus. Col lib.3 ca.13,Opus eſt autem pertio,ac vigilãte exactione,qui ipſã erigi iubeat, ſulcúmq; vacuari.

Vacuefacio, vacuefacis, vacuefeci, vacuefactum, vacuefacere Idem. Val Max lib 5.cap 4. De Coriolano & Macrob lib.7 Saturn.cap,12. Æmyl.Prob in Cimone.

Vacuefactus, Adiectiuum. Æmyl.Prob.in Thymoleone,Ciuibus veteribus ſua reſtituit,nouis bello vacuefactas poſſeſſiones diuiſit.

VACONTIVM {[illegible]} Vrbs Norici apud Ptolomeum lib.2. cap. 14 hodie *Vilacum*

VACVNA, pen. prod. { [illegible] } dea quæ præerat otioſis & vacantibus. Huic ſacrificabant agricolæ, quum poſt collectas fruges quieſcebant. Ouid 6. Faſtorum.

Nam quoque quum fiunt antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtantque ſedentque focos. Horatius 1. epiſtol. 10.

Vacuna, Antiquorum obſoletum & ridiculum numen non videtur tantum fuiſſe vacantium & otioſorum dea, ſed etiam eorum qui vel crimine, vel calumnia, contumelia denique & maledicto vacui reddebantur. Eam facto coniecturam ex eo quod Auſonius ſcribit,

Totam trado tibi ſimul Vacunam,
Nec iam poſt metuas vbique dictum. Id eſt vacuum te iubeo eſſe, liberum & immunem ab omni dicto & contumelia. Turnebus.

VADIMONIS, lacus { [illegible] } eſt in quo fluctuant inſulæ, de quo Plinius lib. 8. cap 95, multa commemorat. Cæcilius in quadam epiſtola, Exegerat ſocer meus, vt Amerina ſua prædia inſpicerem, hæc perambulanti mihi oſtenditur ſubiacens lacus nomine Vadimonis. Vadmonis lacum intelligunt, qui in agro Viterbienſi fervet, ſcatetque ſulphureis aquis.

Vadis, huius vadis, priore corr. m. g. { [illegible] } primò dicebatur, deinde per ſyncopen vas: eſt ſponſor alterius in re capitali, vt ait Feſtus. Vas (inquit Varro de lingua Latina) dictus eſt qui pro altero vadimonium promittebat. Cic. 3 Offic. de duobus Pythagoreis, quum is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum cauſa poſtulauiſſet, vas factus eſt alter ſiſtendi eius, vt ſi ille non reuertiſſet, moriendum eſſet ipſi. Liu. 5 bel. Pun.

Vas dictus eſt, quòd qui vades dederit, vadere ei, id eſt diſcedere interim liceat. Horat 1. Serm. ſaty 1,

Ille datis vadibus, qui rure extractus in vrbem eſt.

Accipere aliquem vadem pro aliquo, Vide ACCIPIO.

Vades deſerere. Liu 9 bel Maced.

Vadem liberare Cic 5. Tuſcul.

Vadimonium, vadimonij { [illegible] } Sponſio quædam ſiſtendi, comparendíque in iudicio ad diem præſtitutam per ſe, vel per aduocatos, quod deſerere non licet Cic. pro Quintio, Ad vadimonium non venit quiſquis qui ſibi præſto ſemper fuit. Plaut. in Curc. 4,

Vbi tu es qui me conuadatus Veneriis vadimoniis?

Vadimonium à vade deductum eſt, vt matrimonium à matre: & quanquam eo nomine propriè cenſetur obligatio ſiſtendi ſe iudicio, tamen omnis ſponſio & promiſſio eo interdum vocabulo continetur, vt è dicto Thaletis Mileſij cognoſci poteſt, [illegible], quod Auſonius vertit, Mileti ſugiſſa Thales vadimonia ſummas. Alio loco conuertit Sponde, noxa tibi præſto eſt &c.

Garrula vadimonia Ouid. 1. Amor eleg. 12.

Concipere vadimonium, Certam formulam exprimere. Cic. Qu. fratri, lib 2 16 Negat enim in tanta multitudine eorum qui vnà eſſent quemquam fuiſſe, qui vadimonium concipere poſſet. Vide CONCIPIO.

Conſtituere vadimonium. Cic. de Senec. Omnia quæ curant, meminerunt, vadimonia conſtituta, qui ſibi, aut ipſi debeant.

Deſerere vadimonium. Plin. in Præfat. Inſcriptiones propter quas vadimonium deſeri poſſet. Id eſt feſtiuiſsima, & magna, multáque promittentia, ita vt vel vadimonium propter eorum librorum recitationem deſeri poſſit Budæus Vide OBSERO.

Differre vadimonium. Cic Att. lib. 2. At ſi homine ire cupiebam, non mehercule vt differrem cum eo vadimonium, nam mira ſum alacritate ad litigandum. Id eſt differre diem iudicij, diem adeundi prætoris. Vide DIFFERO.

Miſſum facere vadimonium, Eſt vadimonij obligationem remittere, condonaréque Cic. pro Quintio. Qui quo tempore primùm malè agere cœpit, in vadimonijs differendis tempus omne conſumpſerit, qui poſteà quoque vadimonium miſſum fecerit. Budæus.

Obire vadimonium, Vide OBEO.

Obſtricti vadimonio hodie dici poſſunt, qui ob crimina in iudicium vocati, ab iudicibus (vt fit) impetrauerunt, vt aut ſua, aut ſponſorum fide dimitterentur, ea lege vt in diem certum, aut quandocunque iudici viſum fuerit, ad iudicium ſiſtantur, quos [illegible] vocant Budæus.

Occurrere ad vadimonium. Sueton. in Caligula cap. 39, Et litigatorum plerique, quòd occurrere abſentes ad vadimonium non poſſent, cauſa caderent.

Promittere vadimonium Cicero 5 Verrin. Et 7. Verr. Quod iſti ſimul ac nunciatum eſt, hominem iubet Lilybæum vadimonium Venerio ſeruo promittere. Vide PROMITTO.

Siſtere vadimonium. Cic. pro Quint. Venit Romam Quintius, vadimonium ſiſtit.

Eſſe vadimonium alicui cum aliquo. Cic. pro Quint.

Eſſe in vadimonio Cic. pro Quint.

Vador, vadaris { [illegible] } vadari, Verbum commune eſt ſecundum Priſcianum, pro vadimonio obſtringere, ſiue diem iudicij ex compacto conſtituere, & in ius vocare. Cic. pro Quintio, Debere tibi dices Quintium: procurator negat: vadari vis: promittit. in ius vocas: ſequitur. iudicium poſtulas. non recuſat. Claud. Perſa, 8.

vadatur hic me. Vtinam vades
Deſint, in carcere vt ſis. Cicero pro Quintio, Se iam neque vadari amplius, neque vadimonium promittere: ſiquid agere ſecum velis Quintius, non recuſare. Hic quum rem Gallicanam cuperet reuiſere, hominem in præſentia non vadatur, Ita ſine vadimonio diſceditur. Horat. 1 Serm. ſaty 9, & caſu tunc reſpondere vadato Debebat: quod ni feciſſet, perdere litem. Ouidius 2. de Remed.

Iámque vadaturus, lectica prodeat inquit.

Vadatus Fulgentio teſte, obſtrictus, vel ſub fide, aut fideiuſſione exiſtẽs, ſicut Feneſtella ait: Apud quem vadatus amicitiæ nodulo tenebatur.

Vado vadis, vaſi, vaſum { [illegible] } vadere, Ita facere, quaſi viæ dare, Virgil 2. Æneidos,

Vadimus immiſti Danais, haud numine noſtro. Cic. ad Att. lib. 4. 77, Ad eum poſtridie manè vadebam quum hæc ſcripſi.

Vadit aduerſus imminentem hoſtium aciem. Liu. 1. Decad. lib. 9,

Lentulus Spinter hodie apud me, cras mane vadit. Cice. Attic. libro 14 307.

Poſt hunc ore fero Capricornus vadere pergit. Cic. in Arato,

Vade age Virg. 5. Æneid.

Veloci via vadere, Seneca Medea, 4.

Erectæ vadunt ſetæ. Author ad Heren. lib. 2.

Vadere in prælium. Liu. 3 ab Vrbe.

In mortem vadere Virg. 2 Æneid.

In præceps vadere. Seneca. Hippol. 2.

Animus vadit in præceps. Seneca Hippol. 2.

Gloria vadit per iter præceps. Ouid 4. Triſt. eleg. 3.

Vadens Particip. { [illegible] } Virg 6. Æneidos,

Ille ducem haud timidis vadentem paſſibus æquat.

Vadendum in hoſtes. Liu. Decad. 1 lib. 7.

Vadere per. Liu. 6. bel. Pun. Elephanti per media caſtra vadentes, ſtragem tabernaculorum ingenti ſonitu ac fuga abrumpentium vincula iumentorum faciunt.

Vadit Euphrates in Meſopotamiã per Seleuciam. Plinius 5 cap. 2.

Vadum, vadi { [illegible] } Locus in flumine, lacu, mari, & quacunque aqua, quæ propter breuitatem tranſiri poteſt, ſiue per quem vadere licet, quum ſit minus profundus. Perottus.

Lignum vado hærebat. Liuius 8 bell. Maced.

Pontem qua vado nuſquam tranſitus erat, facere inſtituit. Rurſum Cæſar 1. bell. Gall Rhodanus nonnullis locis vado tranſitur.

Quum veniſſent ad vada Volaterrana quæ nominantur, vident perfamiliarem Næuij, &c Cic pro Quintio,

Scitus vadorum. Ouid. 9 Metam.

Vadum pro Mari. Catull. Argon. 59. Auſi ſunt vada ſalſa cita decurrere puppi.

Breuia Virg. 5. Æneid.

Cæca Virg. 1 Æneid.

Cærula vada. Virg 7. Æneid.

Dura vada cæcis ſaxis. Virg. 5. Æneid.

Ferunda. Virg. 7. Æneid.

Gelida Ouid. 3 Amor eleg. 5.

Iniqua. Propert. lib. 1. eleg. 16.

Limoſum Ouid 3. Faſt.

Paluſtria Claud. 2. de rapt. Proſerp.

Piſcoſa. Ouid 2 de Arte.

Prona vada fluuij Claud 1 in Eutrop.

Sacra vada fontis Numici Virg 7. Æneid.

Salſa vada. Virg. 5 Æneid.

Tarda vada, Aquæ torpentes & pigræ. Senec. Herc. fur. 9.

Torua vada. Seneca. Theb. 1.

Vitrea vada. Claud. de Aponi balneis, 5.

¶ Applicare ramos vadis Ouid 3. Triſt. eleg 9.

Emergere è vadis, per metaphoram. Cicero pro Cælio, Sed quoniam emerſiſſe iam è vadis, & ſcopulos prætervecta videtur oratio mea, perfacilis mihi reliquus curſus oſtenditur.

Exultant vada. Virg. 5. Æneid.

Vndoſum vadum frangere nando. Sil. lib. 8.

Placido vado labitur Lethe. Senec. Herc. fur 9.

Nudentur vada, Vide NVDVS.

Pellere vada remis. Catull. Argon. 59.

Imis vadis refuſa ſtagna. Virg. 1. Æneid.

Tentare vadum, pro Aggredi negocium aliquod, dixit Ouid. 3. de Arte.

Rates tranſiliunt vada. Horat. 1. Carm. ode 3.

Verrere vada liuida remis Virg 6 Æneid.

Res eſt in vado, Id eſt in tuto. Nam vt in profundo periculum conſiſtit, ita in vado ſecuritas. Terent. And. 5. 2.

Vadus, maſculino genere apud antiquos. Sall. hiſtor. lib. 2. Et mox Fuſidius aduentus cum legionibus, poſtquam tantas aſperitates haud facilem pugnantibus vadum, cuncta hoſti quàm ſuis opportuniora videt, &c. Ex Nonio.

¶ Vadum, pro fundo. Plin. lib 31. cap 3. de aquarum ſalubritate, Super omnia obſeruatio vna, vt illa vado exiliat vena, non è lateribus.

Vado vadas { [illegible] } vadare, Per vadum tranſire. Solinus, Flumen quod propter breuitatem facilè vadari poterat.

Vadoſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Vadoſus amnis, qui frequentia habet vada, quæ tranſiri pedibus poſſunt. Cæſar 1. bel. Ciuil. Quòd his locis vadoſum mare erat longius progreſſus, &c. Liu. 7. bel. Maced. Quòd in fluminis modum longum & anguſtum & vadoſum oſtium portus ſit.

Aquæ vadoſæ Lucan. lib 8.

Væ { [illegible] } Interiectio his rebus propria quas execramur, datiuo iungitur. Martial. lib 5,

Carpere cauſidicus fertur mea carmina: quis ſit,
Neſcio: ſi ſciero væ tibi cauſidice. Terent. And. 2.
væ miſero mihi.

Aliquando ſine caſu. Virg. 9 eclog.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Nonnulli veh ſcribunt, alij væh.

Vęcors. Vide VECORS.

Væneo. Vide VENEO.

Væſanus. Vide VESANVS.

Vafer, vafra, vafrum { [illegible] } Callidus, aſtutus, quaſi valdè Afer Mira enim ſemper fuit Afrorũ calliditas. Cic. lib. 3. de Rep. Nõ ſunt in diſputãdo vafri, nõ veteratores, nõ malitioſi. Idẽ lib. 1. de Nat. deor. Chryſippus qui Stoicorum ſomniorum vaferrimus habetur interpres Et 3. Offic. Certè non aperti, non ſimplicis, non ingenui, &c. verſuti potius obſcuri, aſtuti, fallacis, malitioſi, callidi, veteratoris, vafri. Ouidius 3. de Arte,

Ius vafrum Horat. 2 Serm. ſaty 2.

Vaframentum, vaframenti. Valer. Max. libro 7. capite 3, Quantum impo-

imperium quidem paruo interceptum eſt vaſtamento. Item, Lampſacenæ vrbis ſalus vnius vaframenti beneficio conſtitit.

Vafre, Aduerb. {[illegible]} Callidè. Cic. 4. Verr. Nihil ſanè vafrè, nec malitioſè facere conatus eſt.

VAGENNI, pen. prod. {[illegible]} Plin. lib. 3 cap. 20. Populi inter Alpinas gentes Silius lib. 8,
Tum pernix Ligur, & ſparſi per ſaxa Vageni.

Vagina, vaginæ, pen. prod. Alicuius rei theca.
Vagina gladij {[illegible]} Cic. 10 Catil. Verumtamen vt incluſum in tabulis, tanquam gladium in vagina reconditum. Idem 2 de Nat. deor. Vt clypei cauſa inuolucrum, vaginam autem gladij, ſic præter mundum cætera omnia aliorum cauſa eſſe generata.
Eburna vagina. Virg. 9 Æneid.
Diripere autem vagina. Ouid. 10. Metam.
Ducere ferrum vagina. Ouid. 4. Faſt.
Educere gladium e vagina. Cic. 2 de Inuent.
Eripere ferrum vagina. Virg. 6 Æneid.
Enſem liberare vagina Ouid. 2. Faſt.
Enſis tectus vagina. Horat. 2 Serm. ſaty. 1.
Membranæ & vaginæ viſcerum Plin. lib. 11. cap 37.
Vagina frumenti. Varro 1. de Re ruſt. cap 48, Ariſtæ enim quaſi cornua ſunt ſpicarum: quæ primitus quum oritur, neque planè apparent, in qua ſublateat herba, ea vocatur vagina, vt in qua latet conditus gladius. Cic. de Senect. Culmó que erecta geniculato, vaginis iam quaſi pubeſcens includitur.
In vaginas corporis vngium mucrones condunt feræ. Plin. lib. 8 cap. 15.

Vaginula, vaginulæ, pen. cor. Diminutiuum {[illegible]} Plin. lib. 18. cap. 7, Et far in vaginulis ſuis ſeruant ad ſatus.

Vagio, vagis, vagiui, vagitum {[illegible]} vagire, pen. prod. Proprium eſt infantium. Terent. Hecy. 4 1,
Nam audiſſe vocem pueri viſus eſt vagientis. Cic. de Senect. Et ſi quis deus mihi largiatur, vt ex hac ætate repueraſcam, & in cunis vagiam. Ouid 1 Faſtorum,
Vagierant ambo pariter.

Vagito, vagitas, pen. prod. {[illegible]} vagitare, Frequentatiuum. Stat. 4. Sylu. 8,
-quinoque tibi vagiret tertius infans.

Vagitus, huius vagitus, pen. prod. maſc. gen. {[illegible]} Ipſa infantium vox. Martial. lib. 9,
Sordida vagitu poſceret æra puer.
Ingens vagitus. Virg. 6. Æneid.
Lugubris vagitus Lucret. lib. 5.
Rudis vagitus. Stat. 2 Sylu. 1.
Edere vagitum. Quint. lib. 1. cap. 1.
Ægris vagitibus miſti ploratus Lucret lib. 2.

Vagulatio. Verbale à Vagulo, as, quod a vago deſcendit, Vagitus clamor, conuicium. Verba ſunt legis 12. tabul. Cui teſtimonium defuerit, is tertiis diebus ob portum ob vagulationem ito. Tertiis diebus valet, diebus perendinis, vt dicitur tertia nundinis: ob portum, ad ædes: ob vagulationem, ad quiritandum & conuicium hominis faciendum, qui ad teſtimonium dicendum non venerit. Nec aſſentior iis qui a Vagor deducunt, nec qui Obuagulatû legunt, tâm vagulationem Feſtus planè apertéque legat, & interpretetur, ſitque ob vagulationem dictum antiquo more pro ad vagulationem. Ex Turnebo.

Vagor, vagoris, penult. produ. maſcul. gener. Idem {[illegible]} Lucretius libro 2,
Et ſuperantur item, miſcetur funere vagor. Nonius.

Vagus, vaga, vagum {[illegible]} Qui ſine negotio modò huc, modò illuc incertus diſcurrit. Dictus quod vacaut, id eſt ſine negotio agatur. Cic. ad Attic. lib 7 130, Vult enim me Pōpeius eſſe, quem tota hæc Campania & maritima ora habeat [illegible], ad quem delectus & ſumma negotij referatur. Itaque vagus eſſe cogitabam.
Aliquem vagum & exulem errare. Cic. pro Cluentio.
Animus vagus Catull. de Berecynth. 58.
Aues vagæ. Horat. 4. Carm. ode 4.
Aura vaga Ouid. 8 Metam.
Errores vagi Ouid 4. Metam.
Exul vagus. Ouid 11. Metam.
Fama vaga Ouid epiſt 20.
Febres vagæ. Celſ lib. 3. cap 5.
Flumina vaga Horat 1. Carm. ode 34.
Fortuna vaga & volubilis. Cic. pro Milone.
Greſſus vagi Martial. lib. 2,
Hic quem videris greſſibus vagis lentum, &c.
Iuuentus vaga Martial. lib. 2.
Lumina vaga noctis Stat. 3 Thebaid.
Manè vagum Martial. lib 2,
Diſcurſus varios vagúmque manè.
Mercator vagus Horat de Arte.
Murmura vaga Stat 6 Thebaid.
Natura vaga & fixa Horat. 2. Serm. ſaty. 7.
Nomen herbæ vagum, Inconſtans, & multis opinionibus obnoxium. Plinius lib 27. cap 4, Ambroſia vagi nominis eſt, & circa alias herbas fluctuat. Hoc eſt, ambroſiæ nomen multis herbis eſt commune.
Pecora vaga. Catul. de Berecynth 58.
Pede vago quiſque diſcedebant. Catul. Argonaut. 58.
Rumores vagi. Ouid. 11. Metam.
Errans & vaga ſententia, cui certa & ſtabilis opponitur. Cic. 1. de Nat. deor. Eſt enim & Philoſophi & pontificis & Cottæ de diis immortalibus habere non errantem & vagam, vt Academici, ſed vt noſtri ſtabilem certámque ſententiam
Sermonibus vagis complet aures. Claud. 1. Paneg.
Turba vaga. Ouid 13. Metam.

Proſequi vitam inopem & vagam. Cic. 12. Philipp.
Volucres vagæ Ouid. 14. Metam.
¶Pars quæſtionum vaga, libera, & latè patens. Cic. 2 de Orat.
Solutum quiddam ſit, nec vagum tamen, vt ingredi liberè, non vt licenter videatur errare Cic in Orat.

Vagabundus, Adiect. Seneca de vita beata, Ille effuſus in voluptates, ac vagabundus ſemper & ebrius.

Vagè, Aduerb. Author ad Herenn. lib. 4, Reſtant etiam decem exornationes verborum, quas idcirco non vagè diſperſimus, ſed à ſuperioribus ſeparauimus, &c.
Amnes vagè decurrunt Lucret. lib 5.
Res ſparſæ & vagè diſiectæ. Author ad Heren. lib 4.

Vagor, vagaris {[illegible]} vagári, Inutiliter huc atque illuc ferri. Cic. pro Fonteio. Hi contrà vagantur læti atque erecti paſſim toto foro, cum quibuſdam minis, & barbaro atque inhumano terrore verborum. Et. de Inuent. Nam fuit quoddam tempus, quum in agris homines paſſim beſtiarum more vagabantur.
Boues vagantur per arua. Ouid. 1. Faſt.
Vagantur gregatim feræ cuiuſque generis ſquamoſi. Plinius lib. 9 cap 16.
Per orbem terrarum vagari Cic. 2. de Lege agraria.
Quacunque velis vagari. Cic 2 de Lege agrar.
Tota vrbe vagatur. Virg 4. Æneid.
Volitare & vagari in foro. Author ad Heren. lib. 4.
Vagamur egentes cum coniugibus & liberis. Cicero ad Atticum libro 8 146.
Terras vagari. Propert lib 2 eleg 29.
¶Vagatur animus, quod etiam Peregrinari dicimus, & diuagari, hoc eſt alienari, diſcurrere. Cic 1 Offic. Non enim ſumus ij quorû vagetur animus errore, nec habeat vnquam quid ſequatur.
Fama vagatur. Virg 2. Æneid.
Mors immatura vagatur. Lucret. lib. 5.
Nomen ſuum longè atque latè vagabitur. Cic pro Marcello.
Ne vagari & errare cogatur oratio. Cic. 1 de Orat.
Vagari & Perſtringere breuiter, contraria. Cic 3. Tuſcul. Et primò ſi placet, Stoicorum more agamus, qui breuiter perſtringere ſolent argumenta: deinde noſtro inſtituto vagabamur.
Eo fit vt errem & vager latius. Cic 4. Acad.
¶Vago, vagas, {[illegible]} vagare, Neutrum, Idem. Plaut. 8,
-re alloquor vitij probríque plena,
Quæ circumuicinos vages.

Vagans, Participium {[illegible]} vt Aues vagantes. Tibullus lib. 1. elegia 3.
Aues huc & illuc paſſim vagantes. Cic. 2. de Diuinat.
Licentia vagans. Horat 4. Carm. ode 15.
Vagatio, vagationis, Verbale {[illegible]} Liu. 5. ab Vrbe, Neglectum annuis præſidium vagationibus militum.

Vah {[illegible]} Interiectio admirantis. Plaut Curcul. 8,
Subegit ſolus intra viginti dies.
LY. Vah. C. Quid miraris?
Vah, exultantis vel lætitiæ. Terent. And. 3. 4.
Vah conſilium callidum.
Vah, inſultantis aliquando. Terent. Adel 2. 1,
Vah, leno iniqua me non vult loqui.

Vaha, interiectio exultantis, vel ridentis. Plaut. Caſin. 22. -vaha.
S. Quid negoti eſt.

VALASCA {[illegible]} Bohemorum regina fuit, quæ facta cum cæteris mulieribus coniuratione, de excutiendo virorum principatu, copiarum doctrix bellum mouit, interfectiſque viris fœminas omnes aſſeruit in libertatem, ita vt inſtar Amazonum multos annos imperarint ſine viris Volater. in Geographia.

Valde, Aduerb. {[illegible]} Id eſt, multum à valide factum eſt, detractio i vt Valde doctus. Poſitiuis iungitur, etiam verbis & aduerbiis. Cic de Senect Et ſi quis deus mihi largiatur, vt ex hac ætate repueraſcā, & in cunis vagiam, valdè recuſem. Idem Tironi, lib. 16. 19. Literas tuas valdè expecto.
Epiſtola tua valde me leuauit. Cic. Attic. lib 4. 76.
¶Aduerbiis. Cic. Lentulo. lib. 1. 8, Rem te valde bene geſſiſſe rumor erat.
Valde grauiter ferre. Cic. Attic. lib. 1. 12. Qui primum illud valdè grauiter tulerunt, promulgatum ex Senatuſconſulto fuiſſe. Eidem lib. 1. 9, Valde grauiter pertenuit.
Valde vehementer eum viſum & liberè dicere. Cicero ad Attic. lib 14. 299.
Valde bene. Cic. Trebonio lib. 15 21, Quòd de ingenio eius valde exiſtimas bene.
¶Poſitiuis. Cic. 4. Acad. Homo & acutus vt Pœnus, & valde ſtudioſus ac diligens.
Valde iniquum eſſe. Cic. de Aruſp reſp.
Valde magnus. Cic. Caſſio lib. 15. 175. De Hiſpania, noui nihil, ſed expectatio valde magna.
¶Tam valdè Cic. 2 de Diuinat. Quaſi verò quidquam ſit tam valde, quàm nihil ſapere vulgare.
Nimis valde, dixit Cic. 3. de Legib.
Valde, cum ſubſtantiuo. Cic. Attico lib. 11. 254, Neque enim valde de aduentu eius opinio eſt.
Valde quàm Decius Brutus ad Cic. ll. 11. 13, Nam ſuos valde quàm paucos habet.

Valdius, Comparatiuum à valde. Horat. de Arte. Idem 1. epiſt. 9,
Quid poſſim videt, nouit me valdius ipſo.

VALENTIA, {[illegible]} Hiſpaniæ citerioris vrbs, tribus millibus paſſuum à mari remota, vt author eſt Plin. lib. 3. cap. 3 & Ptolemæus lib. 2. cap 10. & Mela lib. 2. Nomen retinet. Eſt & Valentia, iuxta Viennam ad Rhodanum, Allobrogum ciuitas, vt docet Plin. lib. 3 cap. 4. Hodie *Valence*.

Valeo, vales, valui, valitum, penult. corr. {[illegible]}

Potens, ἰσχύω, Ἐρρῶσθαι) valere, penult.prod. Sanum vel potentem eſſe. Plaut. Amph. 7,
Equidem valeo, & ſaluus ſum rectè Amphitruo. Ouidius 5. Triſt. eleg. 14,
Si tamen ipſe vales, aliqua nos parte valemus.
Nos hic valemus rectè: & quo melius valeamus, operā dabimus. Brutus Ciceroni lib 11.23.
Valere & Ægrotare, contraria. Cic 5. de Fin. Quæ cum Ariſtoni & Pyrrhoni omnino viſa ſunt pro nihilo, vt inter optimè valere, & grauiſſimè ægrotare nihil prorſus dicerent intereſſe: rectè iampridem deſitum eſt diſputari.
Valere ab oculis, & eiuſmodi, Hoc eſt morbo oculorum liberari. Gell lib. 5. cap. 10 Plaut. Epid 3,
A morbo valui, ab animo æger fui.
Valere à pecunia. Plaut. Aulul 7.
Ne valeam, imprecantis vox Martial lib 1,
Ne valeam, ſi non totis Deciane diebus
Et tecum totis noctibus eſſe velim. Martial. li. 2. imprecantis vox.
¶ Valere, Poſſe, pollere, potentem eſſe, vim vel vires habere. Momentum vel pondus, ſiue authoritatem habere, alicuius momenti putari. Terent Eunuch 5.2,
Neque tam imperita, vt quid amor valeat, neſciam. Idem in prolog.
Arbitrium veſtrum, veſtra exiſtimatio valebit. Cic. de Amicitia, Non tantum valet vt tollat è vita amicitiam.
Proficere & valere. Cic. de Claris Orato. Omnia veniebant Antonio in mentem, eáque ſuo quæque loco, vbi plurimum proficere & valere poſſent.
Minus valet, Vide minus in PARVVS.
Valet purgare, Pollet ad purgandum Plin. lib 34 cap. vlt.
Valet pro antidoto Plin. lib 30. cap. 13.
Valere pro infinito. Plin lib. 16. cap 32, Illud propius mirum mutari naturam in iiſdem locis, atque pro infinito valere.
Valet eodem Celſ lib 6. cap 6 Hoc eſt ad idem.
Naturaliter valere Quint. lib 3. cap 8
Nihil valet, Vide NIHIL.
Publicè valere Tacit lib. 12.
Valere rogando. Ouid. 2. Metam.
¶ Valere, cum datiuo. Gell. lib 5. cap. 12, Nam & augendæ rei, & minuendæ parum valet.
Quicquid valebo, vel authoritate vel gratia, valebo tibi. Cicero Cecinnæ. lib 6.6.
Valere ad. Cic. 1. Acad. Vitæ autem adiuncta eſſe dicebant quæ ad virtutis vſum valerent.
Hæc res mihi valet ad gloriam Cic. 3 in Catil.
Valet ad eam rem, vt. Cic. 1. Verr. Etenim iſta Quæſture ad eam rem valet, vt elaborandum tibi in ea tuenda reddenda ſit, quamobrem qui Quæſtor eius fueris accuſes.
Valere aduerſus aliquid. Celſ. lib 4. cap. 15, Valénſque eſt etiam aduerſus exterem inteſtinorum nitrij gleba, cum ſalis hemina contrita.
Valere apud aliquem, Poſſe aliquid ab aliquo facilè obtinere. Terent. Heaut. 3.1, Cic. ad Dolabellam lib 9.14, O mi Cicero, inquit, gratulor tibi quum tantum vales apud Dolabellam.
Authoritas tua plurimum apud me valet. Marcellus Ciceroni, lib 4.11.
Valet authoritas illius apud plebem. Hoc eſt multum poteſt. Cæſ. 1 bell. Gal.
Valet apud eum mea gratia, vel authoritas Cic ad Brutū 1. Idem 2. Tuſc. Sed hæc eadem num cenſes apud eos ipſos valere, niſi admodum paucos, a quibus inuenta, diſputata, conſcripta ſunt?
Valere in arte aliqua Martial. lib. 1.
Valet in cauſis. Cic. 2. Tuſcul. Quod in omnibus cauſis & debet & ſolet valere plurimum.
In hoc fœlicitatis fama ſermóque valet. Cic. pro Murena.
Valet in id Quintil lib. 4 cap 5.
In omnes partes valere. Cic. Marcello lib. 4.10.
In vtranque partem valent arma facundiæ. Quint. lib. 2. cap. 16.
Illud verbum Vnde in vtranque rem valet. Cic. pro Cecinna.
Valet in vulgus inſipientium opinio. Cic. 5 Tuſc. Sed tamen hoc euenit, vt in vulgus inſipientium opinio valeat honeſtatis, quum ipſum valere non poſſit.
Valet vt lex. Cic. 2. de Legi. Tamen erant ferè in more maiorum, qui tum vt lex valebat.
¶ Valet, pro Significat. Suet. in Vitellio, cap. vlt. Cui Toloſæ nato cognomen in pueritia Becco fuerat, id valet, gallinacei roſtrum. Hoc eſt ſignificat.
Quò valet. Æmylius Probus in Themiſtocle. Athenienſes miſerunt Delphos conſultum quidnam facerēt de rebus ſuis Deliberantibus Pythia reſpondit, vt mœnibus ligneis ſe munirent. Id reſponſum quo valeret, quum intelligeret nemo, Themiſtocles perſuaſit conſilium eſſe Apollinis, vt in naues ſe ſuáque conferrēt: eum enim ſignificari murum ligneum. Paulo pòſt, Hoc eo valebat, vt ingrati ad depugnandum omnes cogerentur.
¶ Arma plus valent legibus. Ouid 4. de Ponto eleg 9.
Fiet enim quodcunque volent qui valebunt, valebunt autem ſemper arma Cic Pætu lib. 9 17.
Valuit authoritas. Cic. 2. Tuſculan. Cur ergo poſtea aliis valuit authoritas.
Idem valet. Tacit. lib 1.
Diuturna valet opinio tarditatis Cic. 1. Offic.
Preces veſtræ valuere Ouid. 13. Metam.
Hoc verbum quid valeat non vident. Cic 3. Offic.
Veritas valet apud eum. Cic. pro Quintio, Certè aut apud te, & eos qui tibi adſunt, veritas valebit: aut, &c.
Animo valere, Vide ANIMVS.

¶ Amicis valere. Cic. ad Attic. lib. 4 16, Reliqui duo plebi ſic exæquantur, vt Domitius valeat amicis, & adiuuetur, tamen non gratiſſimo munere.
Authoritate valere. Cic 3 de Legib. Libertatē iſtam largior populo, vt & authoritate valeant, & vtantur bonis.
Valuit hæc res authoritate & voluntate Magiſtratuum Cicero 4. Verr. Quę omnia ante iſtum prętorem, & noſtrorum magiſtratuum authoritate, & Haleſinorum ſumma voluntate valuerunt.
Corpore valere. Cic. de Clar. Orat. Filius quidem eius, is qui hunc minorem Scipionem à Paulo adoptauit, ſi ſatum corpore valuiſſet, in primis habitus eſſet diſertus.
Curſu valere Quint. lib 9. cap 2.
Curſu pedum valere Virg 5 Æneid.
Gratia valere apud Senatum. Liu. 1. bel. Maced.
Ingenio valere. Ouid. 1. Amor. eleg. 15.
Perfidia valere. Plaut Bacchid. 4.
Sic valere pugnis. In Amphit. 4.
Opibus & potentia valere Cic ad Lentu. lib 1 7, Qui plus opibus, armis, potentia valent, perfeciſſe tantum mihi videntur ſtultitia, & inconſtantia aduerſariorum, vt etiam authoritate iam plus valerent.
Stomacho valere Iuuen. Sat. 6 10.
Viribus ad luctandum valere. Cic. 1 Offic. Alios enim videmus velocitate ad curſum, alios viribus ad luctandum valere.
Voluntate apud aliquem valere. Cic. 1. de Orat. Nam neque authoritate quiſquam apud me plus valere poteſt, neque voluntate.
¶ Valere, ad pretium & æſtimationem refertur, túncque pretium in ablatiuo ponitur. Plin. lib. 30 cap 3, Aureus nummus poſt annum ſexageſimum ſecundum percuſſus eſt, quàm argenteus, ita vt ſcrupulum valeret ſeſtertiis vicenis.
Accuſatiuum dedit Varro, dicens, Denarij quòd denos æris valebant: quinarij quòd quinos.
Admitti & geſtitiuum, Paulus in l. Si ſeruum meum. D. Ad leg. Aquil Si ſeruum meum occidiſti, non affectionem æſtimandam eſſe puto, ſed quanti omnibus valet id eſt, omnium opinione & æſtimatione.
Quaſi minimo valere res dicitur, quæ ferè nullius aut exigui pretij eſt. Vlpianus 10 l. Iulianus. § Si venditor. D. De actionibus empti, Quum Terentius Victor deceſſiſſet, relicto herede fratre ſuo: & res quaſdam ex hereditate, & inſtrumenta, & mancipia villicis ſubtraxiſſet: quibus ſubtractis, quaſi minimo valeret hereditas.
¶ Vale, Imperatiuum, quo vtimur quum recedimus: vel quum remanentes reſpondemus abeunti. Terent. Eunuc. 1 2, In hoc biduum Thais vale. Id eſt, ſana ſis Cic. Tironi li. 16 6, Vale mi Tiro, vale, & ſalue. Martial lib. 9,
non vis Aſer auere, vale.
Mi frater vale Cic. Quin. fra lib. 1 10.
Etiam atque etiam vale. Cic. Attico, lib. 5.107.
Longum vale. Virg eclog 3.
Et longum formoſe vale vale inquit Iola.
Valete mea deſyderia, valete Cic. Terentiæ lib. 14.2.
¶ Valeas, interdū pro Diſcedas, & abeas ponitur: non quòd abeat ille à nobis, ſed quòd nos ab illo, Vale dicendo, inquit Valla lib. 6. cap 30 Terent Adelph 4.4,
Hem quid iſtud obſecro inquam eſt? valeas, habeas illam quæ placet. Ibidem. And. 4 1,
Valeant qui inter nos diſſidium volunt. Cic 1. de Nat. deor. Si maxime talis eſt deus, vt nulla gratia nulla hominum charitate teneatur, valeat.
Valere iuſſi. Id eſt, vale dixi. Cic. ad Atticum lib. 5.89, Poſteà iam iuſſi valere quum me ſpectans è ſua villa nunquid vellem, rogaſſet. Ibidem 5.89, Hominem aliquid agentem ſalutaui, poſteà valere iuſſi.
Valere dicebat Sueton. in Auguſt cap. 53, Die Senatus nunquam Patres niſi in curia ſalutauit & quidem ſedentes, ac nominatim ſingulos, nullo ſubmonente: & diſcedens, eo modo ſedentibus, valere dicebat.
¶ Vale & ſalue (inquit Varro) quum ad mortuos referuntur, non id dictum eſt quòd aut valere, aut ſalui eſſe poſſint, ſed quòd ab his recedimus, eos nunquam viſuri Virg 11 Æneid.
ſalue æternum mihi maxime Palla, Æternúmque vale.
Supremum vale dicere Ouid. 10 Metam.
Valens, valentis (ὑγιαίνων) Participium, ſiue nomen ex participio, Sanus, incolumis. Cic. ad Tironem lib. 16 9, Sed tamen Aſclapo medicus planè confirmat propediem te valentem fore.
Oblectatio valentium Cic 1. Offic.
Rectè valens Horat. 1. epiſt. 7.
Membris & mole valens. Id eſt, mole membrorum. Virgilius 5. Æneid 87.
Valens & Imbecillus ſiue infirmus, contraria. Cic. ad Atticum, lib 7.155, His ille rebus ita conualuit, vt nunc in vno eius res ad reſiſtendum ſit: qui mallem tantas ei vires non dediſſet, quàm nunc tam valenti reſiſteret. Varro de Re ruſt lib. 3. cap. 16, Prouidendum ne infirmiores a valentioribus oppriment.
Valentius ad omnia, vtilius, potentius, efficacius. Plinius libro 20. cap. 18.
Cum valentiore pugnare. Cic. ad Meſſium lib. 5 21, Quauis tua conditione pacem accipere malui, quàm viribus cum valentiore pugnare.
¶ Adiumentum valentiſſimum. Plin. lib 22 19.
Imberbis adoleſcens bene valens & meritus. Cicero pro Domo ſua.
Omni ratione valentior amor patriæ. Ouid. 1. de Ponto eleg 4.
Argumenta valentiora Quint. lib. 5. cap. 13.
Cauſa valentior. Ouid. 1. de Ponto eleg 12.
Cibus valens. Celſus lib. 2 cap. 18, Valentiſſimum cibum voco in

quo plurimum alimenti eſt.

Firma ciuitas & valens. Cic. de Aruſp. Reſp.

Morbo omni valentior deus. Stat. 1. Syl. 4.

Statius quidam colonus humo valens. Cic. pro Cluentio.

Iuuenis valens. Ouid. 15 Metam.

Iuuenta valens. Catul. Epithal. Iuliæ 56.

Lictores valentiſſimi, & ad pulſandos verberandóſque homines exercitatiſſimi. Cic. 7. Verr.

Valentiſſima materia. Celſ. lib. 2. cap. 18, Ouum durum valentiſſimæ materiæ eſt; molle, vel ſorbile, imbecilliſſimæ.

Poſtulatio valentior. Cic. ad Attic. lib. 7. 126, Eſt illa quidem impudens poſtulatio opinione valentior.

Robuſtus & valens & audax ſatelles. Cic. 2. de Lege agraria.

Senſus ſani & valentes. Cic. 4. Acad.

Trunci valentes. Virg. 2. Georg.

Tunicæ valentes, Vide TVNICA.

¶ Valentiſſimum, Quod eſt maximi alimenti. Celſus lib. 2. cap. 18, Scire oportet quæ ex frumentis panificia ſunt, generis valentiſſimi eſſe. Id valentiſſimum voco, in quo plurimum alimenti eſt.

Valenter, Aduerbium, {[illegible]} Columel. lib. 1. cap. 5, Quippe quæ ab imo præſtructa valenter reſiſtunt contra ea, quæ poſtmodum ſuperpoſita incumbent.

Valentius ſpirare. Ouid. 11 Metam.

Valentia, valentiæ, {[illegible]} Potentia, firmitas, fortitudo, robur, cuius contrarium eſt inualentia. Solinus cap. 2. Sunt qui videri velint Romæ vocabulum ab Euandro primùm datum, quum oppidum ibi offendiſſet, quod extructum anteà Valentiam dixerat iuuentus Latina, ſeruatáque ſignificatione impoſiti prius nominis [illegible] Græcè, Valentiam Latinè nominatam.

Valentulus, pen. corr. Diminut. Plaut. Caſin. 21,

-obſecro & valentula eſt,

Penè expoſuit cubito.

Valiturus, pen. prod. Particip. {[illegible]} Ouid. 2. Triſt. eleg. 5,

Multáque in aduerſos effudit verba penates.

Pro deplorato non valitura viro. Plin. lib. 17. cap. 22.

Valeſco, valeſcis {[illegible]} valeſcere, Inchoatiuum, Validum fieri. Lucretius lib. 1,

Sed potius tali facto recreata valeſcat. Hoc eſt, vires recolligat, & priſtinam ſanitatem recipiat. Idem lib. 4.

Meditatio & labor in poſterum valeſcit. Tacit. lib. 5.

Validus, pen. cor. Adiectiuum {[illegible]} Valens. Plaut. Menæch. 18,

Qui me vi cogunt, vt validus inſaniam.

Validus ex morbo, Conualeſcens. Liu. 3 ab Vrbe.

Omnia viceris, ſi vt ſpero, te validum videro. Cic. Tironi. 16, 6.

Validum ac ſaluum. Terent. Hecyra 3. 17.

Animi validus & corpore ingens. Tacit. lib. 15.

Copiis validus. Tacit. lib. 19.

Facundia validus. Plinius epiſtola 13 lib. 3. ad Cornelium Minutianum.

Spernendis honoribus validus. Tacit. lib. 4.

Mente minus validus quàm corpore. Horat. 1. epiſt. 8.

¶ Virium & opum validus. Tacit. lib. 18.

Orandi validus. Tacit. lib. 4.

Validus ſuſtinere pondus. Plinius libro 16. cap. 42, Hoc eſt ad ſuſtinendum.

Validus in animo alicuius. Tacit. lib. 4, Quia Priſcus in animo Auguſtæ valida, anum ſuapte natura potentiæ anxiam inſociabilem nurui efficiebat.

¶ Æſtus validus. Ouid. 14. Metam.

Armis validus, Potens. Ouid. 6. Metam.

Author validiſſimus. Tacit. lib. 5.

Certamina valida. Stat. 6. Theb.

Enſis validus. Virg. 10. Æneid.

Flumen validum. Lucret. lib. 1.

Fons validus. Plin. epiſt. 161.

Gens valida. Claud. de bello Getico.

Greſſus validi. Stat. 2. Sylu. 2.

Hoſtis validus. Ouid. 12 Metam.

Ictus validi. Ouid. 3. Metam.

Lacerto valido torquentur pila. Ouid. 2. Faſt.

Leges validas reſcindere. Lucret. lib. 5.

Leo validus. Lucret. lib. 5.

Manu valida lacerare aliquid. Virg. 12 Æn.

Opes validæ, Hoc eſt magnæ. Plaut. Caſina 5. 18. Et apud Plin. in Paneg. Validiſſimum præſidium.

Plaga valida. Lucret. lib. 3.

Pondus validum. Virg. 3 Georg.

Puer validus. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.

Radices validæ. Lucret. lib. 2.

Rumor validus. Tacit. lib. 4.

Segetes validæ. Ouid. 1 de Remed.

Spes valida. Tibul. lib. 2. eleg. 7.

Taurus validus. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 9.

Vino vali[illegible] titubantia membra. Ouid. 6. Faſt.

Vires validæ. Virg. 2 Æneid.

Vrbs valida muris. Liu. 1. ab Vrbe.

Validè, pen. cor. Aduerb. {[illegible]} Vehementer. Plaut. Merc.

Amare validè cœpi hic meretricem.

¶ Validè cupere, Maximè. Plin. lib. 9 epiſt. 35, Idem lib. 3. epiſt. 15, Nam & poëticen ipſam religioſiſſimè veneror, & te validiſſimè diligo.

Validius {[illegible]} Magis. Quintil. lib. 3. cap. 8, Verborum autem magnificentia non validius eſt affectanda. Idem in Procem. lib. 6.

Validius cocta beta. Plin. lib. 20. cap. 8.

Validiſſimè fauere alicui {[illegible]} Cælius ad Ciceronem

lib. 8. 2, Quin ego quum pro amicitia validiſſimè fauerem ei, & multam ad dolendum præparaſſem, poſtquam factum eſt, obſtupui.

Validiſſimè placere. Plin. iunior lib. 1. epiſt. 20. ad Cornel. Tacitum. Non quia non ille mihi validiſſimè placeat.

Valetudo, pen. prod. valetudinis {[illegible]} tam bona quàm mala dicitur.

Bona. Cic. 3. Offic. Si vnumquodque membrum ſenſum hunc haberet, vt poſſe putaret ſe valere ſi proximi membri valetudinem ad ſe traduxiſſet.

Mala. Cicero Seruio Sulpitio lib. 4. 1, Moleſtéque te ferre, quòd me propter valetudinem tuam, quum ad vrbem acceſſiſſem, non vidiſſes. Sic 1. de Orat. Valetudine impeditus non potui.

Conditæ valetudinis impedimentu mihi fuit, quo minus, &c. Vlp. in l. ſi pecuniam. in princip. D. de condit. cauſ. dat.

Cura ſiue curatio valetudinis. Cicero Pæto lib. 9. 15 Idem 2. de Diuinatione, Æſculapius poteſt præſcribere per ſomnium curationem valetudinis.

Firmitas valetudinis. Plinius lib. 20. cap. 5, Firmitatem valetudinis cuſtodit.

Genus valetudinis. Cic. Attic. lib. 11. 229, Scripſeras enim te quodam valetudinis genere tentari.

Grauitas valetudinis. Cic. Torquato lib. 6. 2.

Imbecillitas valetudinis. Cic. Mario lib. 7. 1.

Incommodum valetudinis. Cic. ad Attic. lib. 7. 127, Sed prorſus te commoueri incommodo valetudinis tuæ nolo.

Infirmitas valetudinis, Idem. Cic. ad M. Marium lib. 7. 1, Si te dolor aliquis corporis aut infirmitas valetudinis tuæ tenuit, quo minus ad ludos venires, fortunæ magis tribuo quàm ſapientiæ tuæ.

Morbus valetudinis. Plin. lib. 20 cap. 8.

Tanta proſperitate vius eſt valetudinis, vt annis triginta medicina non indiguiſſet. Cornel. Nepos in vit. Attic.

Vitium valetudinis. Cic. 1. de Diuin. Qui valetudinis vitio furerent, & melancholici dicerentur.

Feſſus valetudinibus. Tacit. lib. 16 Circo quoque ac theatris & amœnitate vrbis emollitos, aut valetudinibus feſſos.

Imbecillus valetudine. Cic. ad Q. fr. lib. 2. 12, Marius & valetudine eſt & natura imbecillior.

Valetudo calculorum. Plin. lib. 21. cap. 17,Ruſci radix decocta, bibitur alternis diebus in calculorum valetudine, & turbidiore vrina, vel cruenta.

Valetudines febrium. Plin. lib. 23. cap. 1.

Valetudo mentis. Suet. in Cæſare cap. 59.

Acerba valetudo. Firmic. lib. 6. cap. 17.

Aduerſa valetudo, Vide ADVERSVS.

Bona valetudo. Cic. 1. de Fin. Vt enim medicorum ſcientiam, non ipſius artis, ſed bonæ valetudinis cauſa probamus.

Bona valetudo orationis, Vide Succus orationis, in SVCCVS.

Commodior valetudo. Quint. lib. 6. cap. 3.

Difficilis valetudo, Vide infrà INSVPERABILIS VALETVDO.

Dura valetudo. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.

Extrema valetudo. Vnde, in extrema eſſe valetudine, quod & Eſſe in extremis, dicitur. Iulianus in l. ii. paret § Quædam. D. De fideicommiſſariis libertatibus.

Firma valetudo. Plin. iunior lib. 2. epiſt. 1. ad Romanum.

Impatibilis valetudo, Vide IMPATIBILIS.

Incommoda valetudo. Cic. ad Attic. lib. 5. 95.

Infenſa valetudo. Tacit. lib. 14.

Infirma valetudo. Cic. Tironi lib. 16. 8 Idem 1. de Oratore, In eius infirmiſſima valetudine, affectáque iam ætate.

Infirma & ægra valetudo. Cic. de Clar. Orator. Is ſemper infirma, atque etiam ægra valetudine fuit.

Ingraueſcens valetudo. Vlpianus in l. Siquis, in princ. D. De S. C. Silaniano.

Inſuperabilis valetudo, Inſanabilis. Plin. iunior lib. 1 epiſt. 12. ad Catilium, Nuper me, paucóſque mecum, quos maximè diligit, aduocauit: rogauítque vt medicos conſuleremus de ſumma valetudinis, vt ſi eſſet inſuperabilis, ſponte exiret è vita: ſin tantùm difficilis & longa, reſiſteret, maneréque.

Integra valetudo, Vide INTEGER.

Longa valetudo, id eſt, diuturnus morbus. Plin. iunior lib. 1. epiſt. 22. ad Catilium Seuerum.

Mala valetudo animi. Cic. 4. Tuſcul. Qui autem natura dicuntur iracundi, aut miſericordes, aut inuidi, aut tale quid: ij ſunt conſtituti, quaſi mala valetudine animi, ſanabiles tamen.

Meliorem valetudinem iunibus faciunt fici. Plin. lib. 23. cap. 7.

Perdita valetudo. Cic. 8. Philipp. Ego Q. Scæuolam augurem memoria teneo bello Marſico, quum eſſet ſumma ſenectute & perdita valetudine, quotidie ſimul atque luceret, facere omnibus conueniendi ſui poteſtatem. Vide PERDO.

Pertinax valetudo, id eſt, morbus continuus. Plin. iunior li. 1. epiſt. 22 ad Catilium Seuerum, Perturbat me longa & pertinax valetudo Titij Ariſtonis.

Tenui valetudine homo. Cicero de Senectute, Quàm fuit imbecillus P. Africani filius is qui te adoptauit? quàm tenui, aut nulla potius valetudine?

Amittere valetudinem. Cic. ad Papirium Pætum lib. 9. 18, Ipſe melior fio, primùm valetudine, quam intermiſſis exercitationibus amiſeram.

Confirmata à morbo valetudo. Cicero Attico libro 11. 208. Vide CONFIRMO.

Conflictari iniqua valetudine, Vide Conflicto in CONFLICTOR.

Valetudine nouiſſima conflictabatur. Plinius epiſtola vltima libro 2.

Conſulere valetudini. Cic. Fam. 16.

Conſumi longiore valetudine. Quinti. lib. 7. cap. 3.

Curare valetudinem. Cic. Famil. 14.

Dare operam valetudini, A morbis ſe conſeruare. Cic.1.de Orat. Nonne Scæuola &c. paulum requieſcet, dum ſe calor frangat,& nos ipſi, quoniam id temporis eſt valetudini demus operam.

Emergere valetudine Cic ad Attic.5.

It in melius valetudo. Tacit lib.12

Facere bonam valetudinem Plin.lib.13.cap.7.

Ferre valetudinem. Quint.in Proœm lib 6.10, Nam quo ille animo, qua medicorum admiratione, menſium octo valetudinem tulit? De filio mortuo.

Firmare valetudinem. Tacit.lib.3.

Fluctuare periculoſa valetudine. Val.Max.lib.5.cap.15.de Tyberio Cæſare.

Habere rationem valetudinis. Cic Famil.16.

Impeditus valetudine. Quintil.lib 5 cap.6.

Increuerat valetudo, quam temperantia mitigare tentauit, perſeuerantem conſtantia fugit Plin iunior lib.1.epiſt.12.ad Caleſtrium.

Indulgere valetudini, Vide INDVLGEO.

Inflantur corpora valetudine. Quintil.lib.2.cap 3.

Inſeruire valetudini, Vide INSERVIO.

Leuatur aduerſa valetudo. Celſus lib.2.cap 14.

Parcere valetudini, Vide PARCO.

Præſtare ſecundam valetudinem. Celſus lib 1.in Proœm.

Recolligere ſe à longa valetudine. Plin lib 23 cap.7.

Seruire valetudini, Idem Cic.ad Q fr lib.1.1. Te oro, vt valetudini tuæ, ſi me & omnes tuos valere vis, diligentiſſimè ſeruias.

Succurrere valetudini Patere lib.2.

Suſtentare valetudinem. Cic 2.Offi Valetudo ſuſtentatur notitia ſui corporis,& obſeruatione: quæ res aut prodeſſe ſoleant, aut obeſſe, & continentiam in victu omni atque cultu corporis tuendi cauſa & prætermittendis voluptatibus.

Tentari valetudine aliqua. Cic. ad Atticum, Scripſeras enim te quodam valetudinis genere tentari.

Vſus eſt firma valetudine niſi quòd ſolebant ei manus tremere. Plin. iunior lib 2.epiſt 1.ad Romanum.

¶ Valetudo oculorum Cic.ad Terentiam lib.14.4, Clodium Philetærum, quòd valetudine oculorum impediebatur, hominem fidelem remiſi.

¶ Valetudines Tacit.lib.19.

Valetudinarius, { [illegible] } Qui malè ſanus eſt,& frequenter ægrotat. Martianus de Re militari, l.Officium, Officium Tribuni eſt, delicta militum ſecundum ſuæ authoritatis modum caſtigare, principiis frequenter intereſſe, querelas commilitonum audire, valetudinarios inſpicere. Celſus in Præfat. lib. 3, Qui amplè valetudinarios nutriunt.

¶ Valetudinarius Medicus, Qui valetudine affectos curat: vel potius qui in valetudinario, miniſterio fungitur. Calliſtratus de Iure immunitatis l.Quibuſdam aliquam vacationem munerum grauiorum conditio tribuit, vt ſunt menſores, optiones, valetudinarij medici, capſarij artifices. Alij ſic diſtinguunt, valetudinarij, medici, capſarij, artifices.

Valetudinarium, valetudinarij { [illegible] } Locus in quo valetudinarij & infirmi curantur, vt valetudinem malam bona permutent: qualia ſunt in cœnobiis. Colum lib. 11 cap 1, Siue quis ſauciatus in opere noxam ceperit, adhibeat fomenta: ſiue aliter languidior eſt, in valetudinarium confeſtim deducat. Sic lib. 12.cap 3.7, Valetudinaria quoque vel ſi vacent,&c.

Valor, valoris, pen. prod maſc gen { [illegible] } Pretium. Plin. Victoriati valore redimi poteſt. Fortaſſe locus eſt corruptus

VALERIA, { [illegible] } Meſſalorum ſoror, quæ amiſſo Seruio viro quum rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, Sibi ſemper maritum Seruium viuere.

VALERIA, { [illegible] } Ptolemæo lib.3.cap 3.oppidum Hiſpaniæ, à qua Valerienſes populi. Plin.lib 3 cap 3.

VALERII, { [illegible] } prius Valeſij, teſte Quintiliano appellati: ſicut Furij, deinde Fuſij.

VALERIVS, { [illegible] } L. Valeſij filius, qui primùm de Veientibus, deinde de Sabinis, poſtremò de vtriſque triumphauit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ Conſulem non ſubrogauerat,& domum in Velia tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni affectati veniens, quo cognito, apud populum queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent. Quapropter demiſit non domum ſuam diruerent: ſecures etiam faſcibus dempſit, eáſque in populi concione ſummiſit: legem de prouocatione à Magiſtratibus ad populum tulit. Hinc Publicola dictus. Quum diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarū luctu honoratus Author Cæcilius de viris illuſtribus. Hic quadriga primus in triumpho vectus eſt, ſine vlla inuidia: præterea collegæ Bruto honores funeriſque curauit, funebrémque orationem de ipſius laudibus habuit, quæ adeò iucunda fuit Romanis, vt ex eo conſuetudo manarit, vt qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur Author Plutarchus, Valerius, M. Publicolæ frater, Conſul vnà cum Poſthumio Tuberto factus, ac contra Sabinos profectus, rem fœliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit Ea quo publicè ei domus ædificata, cuius fores extrà honoris gratia aperirentur, quum ceteræ intus procederent. Valerius Coruius Tribunus militum, ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente aduerſus Gallum prouocatorem ſolus proceſſit. Coruus ab ortu ſolis galeæ eius inſedit,& inter pugnandum, ora oculóſque Galli euerberauit: hinc hoſte victo Valerius Coruinus dictus fuit. His, quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa, Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quintium neceſſitate magna compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Liuius verò addit de Samnitibus eum triumphaſſe, ſex ales Conſulem fuiſſe, hoſtes T. Manlij morte cauſantes compreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum. Lege Liuium lib.7.ab Vrbe. Valerius Potitus, poſt Decemuiralem inuidiam, plebem in Patres incitatam legibus & conditionibus ſuis mitigauit. Vnde Potiti cognomen adeptus. Primus quoque Conſul, poſt Decemuiros quum Volſcos Æquóſque ad Algidum magna laude debellaſſet, triumphus ei à Patribus negatus fuit. Sed ſuadentia Icilio Tribuno plebis primus ſine authoritate Senatus triumphauit cum Collega ſuo M Horatio Quamobrem Maximi cognomen adeptus eſt, quod nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo conceſſum eſt, vt ſcribit Plutarchus. Valerius Leuinus conſul cum Pyrrho prælio congrediens, in Lucania infœliciter pugnauit Iterū poſtea Conſul contra Agrigentum miſſus ac ſuperato Hannone duce Carthaginenſium, oppidum in poteſtatem recepit: Senatum ſecuri percuſſit. Alter Valerius Leuinus, contra Philippum Macedoniæ regem fœliciter bellum geſſit, teſte Liuio lib. 7 de ſecundo bello Punico. Valerius Flaccus, M Catonis familiariſſimus, eundem ex agro Tuſculano ad Rempublicam adduxit pariter & inſtruxit, vt ait Plutarchus. Conſul cum eodem Catone circa Mediolanum vt Liuius teſtatur, cum Gallis & Inſubribus & Boiis collatis ſignis pugnauit, vbi decem millia hoſtium ſunt cæſa. Cauſam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam ſuum Catonem obtinuit, quorum vide apud Liuium elegantes vtriuſque orationes lib 4 de bello Macedonico. Valerius Soranus poëta, quem Cic. in libris de Oratore doctiſſimum togatorum appellat. Plutarchus verò virum philoſophum & eruditum dicit, at interfectum à Cn Pompeio fuiſſe. Valerius Antias ſcriptor hiſtoriæ ſæpe ab authoribus teſtis citatus, vt à Liuio Valerius Procillus militauit ſub Cæſare, in Galliam miſſus legitur ad Arioniſtum, vt eſt in Commentariis Cæſaris. Valerius Maximus hiſtoricus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tiberium Cæſarem. Militauit ſub Sext. Pompeio, vt ipſe de ſe teſtatur, vbi de inſtitutis antiquis loquitur. Valerius Flaccus poeta ſcripſit Argonautica. Quintilianus eum ſua ætate fuiſſe teſtatur his verbis, Multum, inquit, in Valerio Flacco nuper amiſimus. De Valerio Martiale, Vide MARTIALIS.

Valgus, Qui altrinſecus prominentes ſuras habet,& in diuerſum actas, quales cancri habent & lacertæ, au hore Ariſtotele, qui Ægyptios huiuſmodi eſſe tradit in problematis eadem ratione qua capillum criſpum habent,& à calore torrentium Plaut Milite ſo,

Aut varum, aut valgum, aut compernem, aut pætum, aut brochum.

Valgum, valgi, n g ſignificat obortum. Vnde valga ſuauia apud Plautum, obortionem ſuorum, ad deriſionem. Nam ſuauium interdum eſt conformatio oris & labrorum ad ſuauiandum. Meretrices autem dum glorioſum militem ductabant atque captabant, per illuſionem tamen inter oſculandum os obtorquebant valgúmque reddebant, eum ea animo non baſiantes, atque ludificantes Ex Turnebo.

Valgiter, Aduerbium antiquum. Petron. Arbit. Abſoſo valgiter labello. Fulgent.

Valles, vallis, fœm. gen. vel hæc vallis, huius vallis { [illegible] } Planities duobus lateribus incluſa, vt ait Feſtus: dicta quòd hinc atque hinc vallata ſit. Virg lib. 11. Æneidos,

Eſt curuo anfractu valles accommoda fraudi. Seruius ait valles plenam eſſe: ſed metri neceſſitate compellimur vt vallis dicamus. Statius, Vallis amplexu nemorum ſedet.

Caua vallis Virg 2.Georg.

Conclauia Ouid 8 Metam.

Curua. Virg 2. Æneid.

Gelida Virg.2 Georg.

Ima. Ouid 12 Metam.

Condenſa arboribus, Vide CONDENSVS.

Madidæ valles cliuoſæ Idæ Ouid.2.Amor.eleg 14.

Opaca Ouid.11 Metam.

Refuſæ valles Silius lib 17.

Supina vallis Liu lib.6 ab Vrbe.

Tunſa. Virg 2.Georg.

Vmbroſa vallis. Virg 3 Georg.

Altas valles claudere inſidiis Tibull lib.1.eleg.4.

Occulta valle conditus. Silius lib 7.

Saxoſas inter decurrunt flumina valles. Virg eclog 5

Fluere totis vallibus Quintil.lib 5.cap.14. Sed vt latiſſimi amnes, totis vallibus fluat: ac ſibi viam, ſiquando non acceperit, faciat. De eloquentia.

Reducta in valle ſecluſum nemus. Virg 6. Æneid.

Rauca vallis. Stat 4. Thebaid.

Alarum vallis. Catul in Ruſum 64,

Lædit te quædam mala fabula, qua tibi fertur

Valle ſub alarum trux habitare caper.

Vallecula, valleculæ, pen corr. { [illegible] } Diminutiuum, vel vallicula, vt legunt apud Feſtum.

Vallus, valli, m g { [illegible] } Primitus palus, cui vitis alligatur. Virg. lib. 1. Georgicon,

Exacuunt alij vallos furcáſque bicornes. Ibidem 2. Georgicon,

Quadrifidáſque ſudes,& acuto robore vallos.

Vallum, valli, { [illegible] } munitio caſtrorum: quòd ex vallis, id eſt palis fiat Cæſar 2. bel. Gall. Caſtra in altitudinem pedum duodecim, vallo, foſſâque duodeuiginti pedum muniri iubet. Cic. ad Catonem lib 15 4, Vallo & foſſa circundedi, ſex caſtellis caſtriſque maximis ſepſi.

Cæcum vallum, Vide CAECVS.

Non exuperabile vallum Claud.2 in Eutrop.

Cingere oppidum vallo & foſſa. Cic Attico, lib.tnſ.

Circumiicere vallum, Vide CIRCVMIICIO.

Diſtrictum vallum Silius lib 8.

Ducto vallo claudere locum. Tibul.lib.4 ad Meſſalam.1.

Ferre vallum & arma. Cic.2. Tuſc Horat Epod. 9.

Induere ſe acutiſſimis vallis aut ſtimulis, Vide INDVO.

Interſepire vrbem vallo, Vide INTERSEPIO.

Munitæque ſunt palpebræ tanquam vallo pilorum. Cic.2. de Natura deorum.

Reſcindere vallum. Virg.9 Æneid.

Scindat

Scindere vallum ferro. Virg. 9 Æneid.

Foſſa & vallo ſeptum tenere aliquem. Cic. Attic. lib. 9. 184.

Submendo vallo inducit. Tacit. lib. 13.

Pectinis vallum. Ouid. 1. Amor. eleg. 14, ad puellam cui capilli deciderant.

Non acus abrupit, non vallum pectinis illos.

¶ Vallus etiam maſculino genere dicitur. Tibul. lib. 1. eclog. 10. 2, Non arces, non vallus erat. Cæſar 3 bel. Ciuil. Erat eo loco foſſa pedum 15 v. & vallus contra hoſtem in altitudinem pedum decem.

¶ Vallum ſignificat nonnunquam vannum. Varro 1. de Re ruſt. cap. 52, His tritis, oportet è terra ſubiactari vallis aut ventilabris, quum ventus ſpirat lenis. Ita fit, vt quod leuiſſimum eſt in eo, atque appellatur acus, euannetur foras extra aream.

Vallaris, & vallare, pen. prod. {[illegible]} Quod ad vallum pertinet, vt Vallaris corona, qua donari ſolebat qui primus vallum hoſtium fuiſſet ingreſſus. Liu. 10 bel. Pun. Qui imperatores, qui Conſules Romanos ſua manu occidiſſent, muralibus, vallaribúſque inſignes coronis. Idem 10 ab Vrbe.

Vallo, vallas {[illegible]} vallare, Munire, firmare, & quaſi vallum facere. Plin. lib. 15. cap. 18, Non caſtra Punica ad tertium lapidem vallata.

Armis vallare aliquem. Valer. 2. Argon.

-mediáque in crimine patrem

Liquerit, ac nullis inopem vallauerit armis.

Multi nulli vallarant oppida. Lucan. lib. 4.

Vrbs vallata vertice montis. Silius lib. 15.

Munire & vallare contra feras. Plin. lib. 10 cap. 33.

Vallare ſepimento. Cic. 1 de Legib. Atque hæc omnia quaſi ſepimento aliquo vallabit, diſſerendi ratione, veri & falſi iudicandi ſcientia, & arte quadam intelligendi quid quamque rem ſequatur: & quid ſit cuique contrarium.

Cumulus vallatus arenæ. Propert. lib. 3 eleg. 16.

Stipatus & vallatus. Cic. pro Murena, Catilinam interea alacrem, atque lætum, ſtipatum choro iuuentutis, vallatum indicibus atque ſicariis.

Montis vallare aliquem. Silius lib. 7.

-ſic caſtra relinquens

Vallarat montes.

Munire & vallare ius. Cic. de Aruſp. Reſp.

Valor. Vide VALEO.

Valuæ, valuarum, {[illegible]} pluraliter tantùm, dicuntur quòd intus reuoluantur, ſuntque portæ geminas partes habentes. Cic. 6 Verr. Confirmare hoc liquido iudices poſſum, valuas magnificentiores ex auro atque ebore perfectiores nullas vnquam vllo tempore fuiſſe.

Ibi enim poſtia eſt, vbi templi aditus eſt, & valuæ ambulatiuncis. Cic. pro Domo ſua.

Strepitus ingens valuarum. Horat. 2. Serm. ſat. 6.

Apertæ valuæ. Ouid. 1 Metam.

Biſores valuæ. Ouid. 2 Metam.

Eburnæ valuæ. Ouid. 4 Metam.

Stare ad valuas alicuius. Cic. 5. Verr.

Cur valuæ concordiæ non patent. Cic. 2. Philip.

Patefacere valuas. Ouid. 4 Metam.

Valuulus, valuuli, pen. corr. maſc. gen. {[illegible]} Concauitas illa folliculis fabæ & aliorum leguminum, in quam ipſa grana ſeparatim recipiuntur. Colum. lib. 6 cap. 10, loretdum magis proſunt gramina conciſa, & his admiſta freſa faba. Lentes quoque valuulis exemptæ, & minutè molitæ miſcentur aquæ calidæ. Idem lib. 2 cap. 10, Feſtus, Valuuli, fabæ folliculi appellati, quaſi valliuoli, quia vallo facti excutiantur.

VANDALI, pen. cor. {[illegible]} ſiue vt Plin. lib. 4 cap. 14 & Strabo lib. 7 placet, Vindelici, populi ſunt Germaniæ: qui vt ait Volaterranus, paucis ante annis quam Gothi Romam caperent, Gallias inuaſere. Inde in Hiſpaniam, traiecto Pyrenæo, penetrantes, loca circa Bæticam, quæ Vandalitia poſtea dicta eſt, occupauerunt.

VANGIONES, pen. corr. {[illegible]} inter populos Galliæ Belgicæ ponuntur, Coloniæ Agrippinenſi vicini. Plin. lib. 4. cap. 17. Lucan. lib. 1, Et qui te laxis imitantur Sarmata brachis Vangiones.

Vanitas. Vide VANVS.

Vannus, vanni, f. g. {[illegible]} Vas vimineum latum, hoc eſt cribrum cereale, in quo propter capacitatem, ruſtici cogere primitias frugum ſolent, & frumenta purgare. Columel. lib. 2. cap. 21, Ipſæ autem ſpicæ melius fuſtibus tunduntur, vannis expurgantur. Virgil. 1. Georgicorum,

-& miſtica vannus Iacchi. Miſtica, inquit Seruius, quòd Liberi patris ſacra ad purgationem animæ pertinebant: & ſic homines eius myſteriis purgabantur, ſicut vannis frumenta purgantur.

Vanno, vannas {[illegible]} vannare, Ventilare, vt fit vannis quum frumenta purgantur. Hinc compoſitum Euanno, euannas, apud Varronem de Re ruſt. lib. 1 cap. 52.

¶ Vanno, vannis, vannere, Dictum veteribus ventilare, à vanno. Lucil. ſatyr. lib. 7.

Hunc molere, illam autem vt frumentum vannere cunnis. Idem libro 11,

Crißauit, vt ſi frumentum clunibus vannat. Nonius.

Vanus, Adiect. {[illegible]} à Vacuo, Idem ſignificat. Virgilius 1 Georgicorum, -ſed illos

Expectata ſeges vanis eluſit auenis. Seruius.

¶ Vanus, Stultus, quaſi mente vacuus, qui in rebus inanibus ſtudium collocat. Iuuen. ſat. 3 4,

Sic libitum vano, qui nos diſtinxit, Othoni. Seruius.

¶ Vanum, nec poſſibile, nec veriſimile, inquit Donatus. Terentius Eunuch. 1 2,

Sin falſum, aut vanum, aut fictum eſt, continuò palam eſt.

Vanum & inane. Cic. pro Plancio. Memini, neque vnquam obliuiſcar noctis illius, cùm vigilanti, aſſidenti, mœrenti, vana quædam miſer atque inania, falſa ſpe inductus pollicebar.

¶ Vanus. Mentiens & infidus, leuis, inaniáque pro grauibus & veris aſtutiſſimè componens. Virg. 3 Æneid.

Ni fruſtra augurium vani docuere parentes.

Vanus & mendax. Virg. lib. 2. Æneidos,

-nec ſi miſerum fortuna Sinonem

Finxit, vanum etiam mendacémque improba finget.

Vanus ingenio. Liu. 5 bel. Maced.

Vanus & perfidioſus. Cic. pro Quintio, Neceſſe eſt iſte qui amicum, ſocium, affinem, fama ac fortunis ſpoliare conatus eſt, vanum ſe & perfidioſum, & impium eſſe fateatur.

¶ Author vanus. Liu. 9. bell. Punic. Inde vanus author ablimpiti Maſſaniſſæ ad regem redit.

Conuicia vana facere. Ouid. 9. Metam.

Dulcedo vana. Ouid. 15. Metam.

Error vanus. Lucret. lib. 1.

Fides vana, Falſa. Virg. 4. Aeneid.

Fiducia vana pedum. Ouid. 9. Metam.

Gaudia vana. Horat. 2 epiſt. 2.

Ictus vanus. Liu. 4. bell. Maced.

Imago vana. Horat. 1 Carm. ode. 24.

Inceptum vanum, Fruſtra. Liu. 7. bel. Maced.

Ira vana. Valer. 8. Argon.

Lex vana. Liu. 2 ab Vrbe.

Linguæ vanæ mendacia. Ouid. 3. Amor. eleg. 10.

Metus vanus. Horat. 1. Carm. ode 23.

Oratio vana. Cic. pro Roſcio Amer. Eius malitiam non viderunt, orationi vanæ crediderunt.

Perſuaſio vana. Quint. lib. 2. cap. 1.

Precibus vanis ſollicitare aliquem. Ouid. 9. Metam.

Ratio vana. Author ad Herenn. lib. 2.

Somnia vana. Virg. 6. Aeneid.

Spes vana. Quintil. lib. 6. cap. 4.

Spem vanam ſequi. Ouid. 14 Metam.

Timores vani. Valer. 8 Argon.

Verba vana. Ouid. 13 Metam.

¶ Vana. Neutrum plurale loco aduerbij. Virg. 11. Aeneid.

Vt vidit fulgentem armis, ac vana tumentem.

Vaneſco, vaneſcis, {[illegible]} vaneſcere, Vanum fieri. Cic. 2. de Legi. A omni labes, nec diuturnitate vaneſcere, nec amnib. vllis elui poteſt. Hoc eſt euaneſcere, aboleri.

Ceres ſterilem vaneſcit in herbam. Ouid. 3. Amor. eleg. 6.

In auras vaneſcere. Ouid. epiſt. 1.

Vanitas, penul. corr. vanitatis, f. g. {[illegible]} Mendacium, fallacia, & leuitas. Cic. lib. 3 Offic. Quòd ſi vituperandi qui reticuerint, quid de iis exiſtimandum eſt, qui orationis vanitatem adhibuerunt?

Vanitati opponitur Conſtantia. Cic. 2 de Nat. deor. Nulla igitur in cælo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec vanitas ineſt: contráque omnis ordo, veritas, ratio, conſtantia.

Manifeſtus vanitatis. Tacit. lib. 13.

Simulatio eſt coniunctior vanitati quàm liberalitati. Cicero 1. Offic.

Leuitate, vanitate, malitia, excluſam diuinationem probo. Cic. 1. de Diuinatione.

Blanda vanitas. Cic. de Amicit.

Adhibere vanitatem orationis. Vide ADHIBEO.

Cedat veritas vanitati. Cic. 3. Tuſc. Tum ita variis imbuimur erroribus, vt vanitati veritas, & opinioni confirmatæ natura ipſa cedat.

Vti proſperitate rerum in vanitatem. Tacit. in vita Agricolæ.

Extrema vanitas. Tacit. lib. 15.

Vanitudo, pen. prod. vanitudinis, f. g. {[illegible]} Idem. Plaut. Cap. 11.

Pol ego, vt rem video, tu inuentus vera vanitudine

Qui conuincas

Vano, vanas, {[illegible]} vanare, Verbum antiquum: Fallere ſignificat. Actius Alcumena.

Sic illum vanans in angiportum deduxit. Nonius.

Vanidicus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Qui vana dicit. Plaut. Trinú. 5. Cum probis potius, quàm cum improbis vincere vanidicis.

Vaniloquus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Plaut. Amphit. 4.

-ergo iſtoc magis

Quia vaniloquus, vapulabis. Liu. 5. bel. Mac.

Genus vaniloquum. Silius lib. 8. 4.

Vaniloquentia, vaniloquentiæ. {[illegible]} Liu. 4. bel. Maced. Hac vaniloquentia primum Ariſtænum Prætorem Achæorum excitauit. Tacit. lib. 3.

Vaniloquidorus, vaniloquidori, pen. prod. Iocoſa Plauti dictio in Perſa 18.

Vaniloquidorus virginiſuendonides.

Vapor vaporis, pen. prod. m. g. {[illegible]} Exhalatio. Dicitur & vapos. Lucret. lib. 6.

Peruolitant, permanat odor, frigúſque vapóſque.

¶ Aquarum vapor. Cic. 2 de Nat. deor. Ipſe enim oritur ex reſpiratione aquarum. Earum enim quaſi vapor quidam aër habendus eſt.

¶ Vapor, pro Calore. Colum. lib. 5. cap. 10, Scrobs imus ſummo patentior, vt latius radices vagentur: & minus frigoris hyeme, minuſque vaporis æſtate per anguſtum os penetret.

Leuis flammæ vapor. Senec. Octau. 5.

Vapor ſolis. Plin. lib. 9. cap. 10 de teſtudinibus, Vt ſolis vapore ſiccato cortice, non queant mergi.

Syderum vapor. Horat. Epod. 3.

¶ Calidus vapor. Lucret. lib. 2.

Calidus tepidúſque vapor. Lucret. lib. 2.

Craſſus vapor. Stat. 6 Thebaid.

Humidus vapor. Ouid. 1. Metam.

Lentus vapor. Virg. 5. Aeneid.

-lentúſque carinas

Eſt vapor,& toto deſcendit corpore peſtis.
Pinguis vapor. Senec. Herc. furen. 11.
¶ Igneo vapore diſſiliunt ſaxa. Lucret. lib. 1.
Niger vapor efflat anhelo ore. Stat 10. Thebaid.
Eiectare vaporem. Stat 6 Thebaid.
Phœbus findit arua vaporibus. Ouid. 3. Metam.
Preſſerat ora vapor. Ouid. 2. Metam.
Terra ſemen tepefactum vapore & complexu ſuo diffundit. Cic. de Senect.
Torreri vapore. Plin lib. 9. cap. 38. de purpuræ infectura, A modico vapore torreri. Idem lib. 13. cap. 4. Aſsiduo vapore torrentes.
Vaporo, vaporas, pen. prod. {ἀτμίζω, ἀναθυμιάω,} vaporare, neutrũ verbum, pro Vaporem emittere. Plin. lib. 31. ca. 2, de differentiis aquarũ. Vaporant & in mari ipſo quæ Licinij Craſsi fuere.
¶ Vaporare, {θυμιᾶν} Actiuum, Suffire. Plin. lib. 28 cap. 11. Quidam inaſſata in cineris ſaue inunguunt, aut fella capræ, carneſque eas veſci, & dum coquantur, oculos vaporari præcipiunt. Id quoque ſeferre arbitrantur, ſi rutili coloris fuerint. Volunt & oculos ſuffiri, iocinere in ollis decocto. Hic vaporare & ſuffire pro eodem accepit. Virg. 11. Aeneid.
Succedunt matres, & templum thure vaporant. Budæus.
¶ Vaporare, pro Calore temperare. Horat. 1 epiſt. 17,
-ſed vt veniens dextrum latus aſpiciat ſol,
Læuum diſcedens curru fugiente vaporet. Deinde ſubiungit, Temperiem laudes. &c.
¶ Vaporare, Areſacere, exugere. Colum. lib. 1. ca. 5, Quum plerique amnes æſtate vaporatis, hyeme frigidis nebulis caligent. Idem lib. 2. cap. 16, Quòd ſolidiores glebæ diutius ſuſtineat & ſuſpendat, vt ex ſolibus æſtiuis vaporatæ reſoluantur. Budæus.
Vaporandi verbum facit abſolutum Lucret lib. 6. his verbis,
Inuidia quoniam, ceu fulmine ſumma vaporant
Plerunque, & quæ ſunt aliis magis edita cunque. Lambinus.
Vaporatio, Ve bale {θυμίαμα, ἀναθυμίασις} Vaporis excitatio. Plin lib. 28. cap 4. Gellius lib. 19. ca. 5, Quum aqua frigore aëris duratur & coit, neceſſum eſt fieri vaporationem, & quandam quaſi auram tenuiſsimam exprimi ex ea, & emanare.
Vaporarium, vaporarij {ἀτμιστήριον} accipitur pro Tepidario, ſiue hypocauſto. Cic. ad Qu. fr. lib. 3. 17, Vaporarium ex quo ignis erumpit, eſſet ſub tectum cubiculi.
Vaporiferus, penultima correpta, Adiectiuum {ἀτμοφόρος} Statius 3. Sylu 5.
Siue vaporiferas blandiſsima littora Baias.
Vaporiferæ fornaces. Stat. 1. Sylu. 3.
Vapidus, pen. corr. Adiectiuum, Id eſt multi ſaporis.
Pectus vapidum. Perſ. ſaty 5.
Pelliculam veterem retines, & fronte politus
Aſtutam vapido ſeruas ſub pectore vulpem. Id eſt, veterum vitiorum pleno, & fraudibus ſedolenſe.
Pia vulida. Perſ. ſatyr. 5,
-Veientanúmque rubellum
Exhalet vapida læſum pice ſeſſilis obba. Vapida, id eſt, quæ odorem & vaporem indat vino, vt exponit Britannicus. Vel, vt Nebriſſenſis, inſipida, & quæ vini ſaporem facit euaneſcere.
Vinum vapidum. Colum lib. 12. cap. 5, In vini vapidi, vt acre fiat, ſextarios duodequinquaginta, &c. *Vin pouſſé.*
Vapidè, Aduerbium. Vapidè ſe habere ſolebat dicere Auguſtus, pro Malè habere. Sueton. in eius vita cap. 87.
Vappa, vappæ {τρύξ} Vini vitium quod ſponte deferbuit, & odorem ſaporemque amiſit, vt illud quod in exhauſto vaſe reliquum fuit, & euaporauit. Horat. 2. Serm. ſaty 3,
Qui veientanum feſtis potare diebus
Campana ſolitus trulla, vappámque profeſtis. Ibidem lib. 1. Saty. 5,
-abſentem cantat amicam
Multa prolutus vappa nauta. Plin. lib. 14. cap. 20, Vitiúmque muſto quibuſdam in locis, iterum ſponte feruere: qua calamitate quum deferbuit, deperit ſapor, vappæque accipit nomen, probroſum etiam hominum quum degenerauerit animus.
¶ Vappa pro homine ignauo viliſque aliquando ponitur, ac nugatore, & in quo nihil prudentiæ eſt. Horat 1. Serm ſat. 1,
-non ego auarum
Quum veto te fieri, vappam iubeo, aut nebulonem. Idem 1. Serm. ſatyra 2,
Fundius vappæ famam timet, ac nebulonis. Vappæ, inquit Acron, dicuntur perditi & luxurioſi. Nebulones verò vani & leues, vt nebula. Aliter Vappa dicitur ſtultus & inſulſus, qui nihil ſapit. Dicitur enim vinum vappa, quod perdidit ſaporem.
Perfida vappa. Vide PAVPIOVS.
Vapulo, vapulas, pen. cor. {τύπτομαι} vapulare, Verbum neutrum paſſiuum, Cædi, verberari. Celius ad Ciceronem lib. 8. 1, Suſurrationes duntaxat veniunt, alius equitem perdidiſſe: quòd opinor certe factum eſt: alius ſeptimam legionem vapulaſſe. Propert. lib. 2. eleg. 13.
Non ego, ſed tenuis vapulat vmbra mea.
Corpus vapulat. Lucret. lib. 4.
Vapulare ferulis. Senec. in Apocolocyntoſi, Et proximo munere inter nouos auctoratos ferulis vapulare placet. Nouos auctoratos dicit, qui nuper conducti ſunt vt depugnent, qui pro auſpicio ferulis vapulabant, cùm ipſi ferro carerent, & alij gladiatores per ludibrium ferulis eos cæderent, vt pueros ludimagiſtri. Turnebus.
Vapulare ſermonibus, pro Oblocutionibus ſuggillari. Cic. Attic. lib. 2. 19, Qui cùm ſe omnium ſermonibus ſentiet vapulare, & quum has actiones ἀνεπιστρέπτους videbit, ruere incipiat.
¶ Vapula Papiria, Prouerbium eſt ortum à quadam ancilla, quæ libertate donata à Papiria hera ſua, patronam mox contempſit, vt manumiſſa & libertate freta, mox benemeritam ingrate aſpernata eſt. Ancilla enim illa continuò ſe liberiam ſalutauit, cùm patronam ſalutare deberet (qui enim manumiſsi erant, mox manumiſſori, Salue patrone, dicere ſolebant,) & patronæ dixit per contemptum vapula Papiria. Plauti verba ſunt, Ideo dico, liberta ſalue, vapula Papiria. Annotauit Turnebus.
VARDVLI, Hiſpaniæ populi. De quibus Pomponius Mela lib. 3. Hodie Liguſea, & pars Vaſconiæ, vt in Melam ſcribit Oliuarius.
Varico. Varicoſus, Varicus, Vide VARIA.
Varius, Adiectiuum {ποικίλος, πολυειδής, ἀλλοῖος, διάφορος} Multiformis, vel multorum colorum. Terentius Eunucho 4. 4,
-Ita viſus eſt
Dudum, quia varia veſte exornatus fuit. Plin. lib. 8. cap 17, Nunc varias & pardos, qui mares ſunt, appellant in eo omni genere, creberrimo in Africa, Syriáque. Varias dixit pro Pantheris.
¶ Varium, ad multa transfertur Cic. 2. de Finib. Varietas enim Latinum verbum eſt, idque propriè quidem in diſparibus coloribus dicitur, ſed transfertur in multa diſparia, varium poema, varia oratio, varij mores, varia fortuna: voluptas etiam varia dici ſolet, quum percipitur è multis diſsimilibus rebus diſsimiliter efficientibus voluptates.
Varius & multiplex & copioſus Plato. Cic. 2. Acad. Plato varius & multiplex & copioſus fuit.
Ferre ea quæ videntur acerba, quæ multa & varia in hominum vita verſantur. Cic. 2. Offic. Varium & mutabile ſemper.
Fœmina. Virg 4 Æneid.
¶ Æſtu vario irarum fluctuat. Virg 4. Æneid.
Aries variæ Virg 1. Georg.
Caſus varij. Virg. 1. Æneid.
Colores varios mentitur lana. Virg. eclog 4.
Diſputationes variæ & diuerſæ, & in omnem partem diffuſæ. Cic. 3. de Orat.
Gentes variæ linguis. Virg 8. Æneid.
Varium ius & diſpar conditio Cic 7 Verr.
Lepore vario diſtincta omnia. Lucret lib. 5.
Lynces variæ. Virg 3 Georg.
Opum variarum diues Virg 2 Georg.
Oratio multa & varia & copioſa. Cic. 2 de Orat.
Sententiæ variæ & diſcrepantes Cic. 1 de Nat. deor.
Sermone vario trahebat noctem Virg 1. Æneid.
Terra varia cariosáque, Vid. Carioſa terra in CARIES.
Victoria varia. Liu 2. ab Vrbe.
Vuæ vel oliuæ variæ fiunt, quum ad maturitatem perduci incipiunt, & colorem mutant. Cato cap 73, Vbi vuæ variæ cœperint fieri, bubus medicamentum dato quotannis vti valeant.
¶ Varius, Qui variis in facie diſtinctus eſt. Vnde iocus Ciceronis apud Quintilianum lib 6 cap. 4. in Iſauricum, Miror quid ſit quod pater tuus homo conſtantiſsimus, te nobis varium reliquit. Turnebus putat Iſaurico inconſtantiam obijci & flagra, quum ſeruilem in modum à patre loris cæſus fuiſſet. Quintil. lib & cap. eodem, M Cælius Prætor, quum ſellam eius curulem Conſul Iſauricus fregiſſet, alteram poſuit loris intentam: dicebatur autem Conſul à patre aliquando cæſus flagris. Sic Plautus in prologo Pœnuli,
Ne & hic varientur virgis, & loris, Id eſt cædantur, & velut variis coloribus pictentur eorum tergis vibicibus.
Variè, Aduerb. {ποικίλως} Variis modis Cic. ad Tyronem lib. 6. 6, Variè ſum affectus tuis literis.
Late & variè diffundi. Cic. pro Seſtio, Numerus, vt dixi, huius generis late & varie diffuſus eſt.
Varie valet. Plaut Epid 2, Hoc eſt, quod vulgus nunc dicit, nunc benè, nunc malè. Turnebus putat Plautum luſiſſe in ſeruos, quibus tergum loris redditur varium vt pantherinum.
In variè ſe condemnem, tale eſt epigramma Martial. lib. 8,
Pars maxillarum tonſa eſt tibi, pars tibi raſa eſt:
Pars vulſa eſt: vnum quis putet eſſe caput?
Variè agere. Liu 2. ab Vrbe.
Diſſerere varie de re aliqua Tacit. lib. 1.
Varie decernere, & Coniunctis ſententiis, contraria. Cic. 6. Verr. Poſteà decernitur ne non variè, ſed propè coniunctis ſententiis, vt laudatio quæ C. Verri decreta eſſet tolleretur.
Moueri variè. Cic. 2 de Diuinat. Perinde vt quæque ſtellæ in his finitimiſque partibus ſint quoque tempore, eámque vim varie moueri aliis ſyderibus quæ vocantur errantia.
Varie copioſéque perſcripti ſermones. Cic 2. Acad. Hic in omnibus ferè ſermonibus qui ab iis qui illum audierunt perſcripti variè, copioſè ſunt, ita diſputat vt nihil, &c.
Vario, varias, {ποικίλλω, μεταβάλλω} variare, Varium facere. Virg 1. Georg.
Ille vbi naſcentem maculis variauerit ortum. De ſole. Ouidius 2. de Remed.
Nam quoniam variant animi, variabimus artes.
Cælum variant ſydera, Id eſt, velut pingunt. Ouid. lib. 3. Faſtor.
Iámque vbi cæruleum variabunt ſydera cælum,
Suſpice.
Poſitu variare capillos. Ouid. de medicamine faciei, Idem 2. Metamorphoſeos,
Nec poſitu variare comas.
Otium variare labore lib 8 epiſt 8.
Pectora variare dubiis curis. Valer 3 Argon.
Sententiam variauit timor. Liu 2. ab Vrbe.
Sonum variare. Plin. lib. 10. cap 29, Deinde in vna perfecta muſicæ ſcientia modulatus editur ſonus, & nunc continuo ſpiritu trahitur in longum, nunc variatur inflexo.
Variantur acu capetia Martia. lib. 8.
Vices variare. Virg. 9. Æneid.
Virgis variari, Vide paulò antè VARIVS, Qui variis, &c.
Vocem variare & mutare. Cic. in Orat.
Variare & diſtinguere voluptatem Cic. 1. de Finib. Omni autem priuatione doloris putat Epicurus terminari ſummam voluptatem, vt poſtea variari voluptas diſtinguique poſsit, augeri amplificarique non poſsit.

¶ Oratoris eſt orationem variare & diſtinguere. Cic. 2. de Orat.
Prodigialiter variare aliquid. Horat. de Arte.
Figuris variare. Quintil. lib. 6 cap. 1.
Variare miſtura iocorum materiam aliquam Martial. lib. 8.
¶ Variant multa de morte eius authores. Liu. 7. bel. Pun.
Variant Græcorum exempla Plin. lib. 12. cap 14.
¶ Variare, neutrum, vel neutraliter poſitum. Celſus lib. 3, Non in iis ſolùm in quibus ſemper ita ſe habet: ſed in iis quoque in quibus variat. Idem lib 2 cap. 1, Ex tempeſtatibus optimæ æquales ſunt: ſiue frigidæ, ſiue calidæ: peſſimæ, quæ variant maximè. Budæus.
Diſſidet & variat ſententia Ouid. 15. Metam.
Timores variant. Ouid. 1. Triſt.
¶ Variare, pro Ambiguam rem eſſe. Liu. lib. 1. ab Vrbe, De ſuffragiis, lib 6 variaret, quòd rarò incidebat, vt ſecundæ claſſis centuriæ vocarentur.
Variare dicuntur vuæ vel oliuæ, quum mutant colorem. Colum. lib. 12 cap 50 Quum primum baccæ variare cœperint, & iam quædam nigræ fuerint, plures tamen albæ, ſereno cælo manibus diſtringi oliuam oportebit.
¶ Variatur, Impersonale. Liu. 2. bel. Pun. Ibi quum ſententiis variaretur, &c.
Varians, variantis, Particip. {ποικίλων} Plin. lib. 7 cap. 42, Cætera exempla fortunæ variantis innumera ſunt.
Variantibus adhuc & acerbis vuis. Colum. lib. 4. cap. 20.
Variant cælum. Plin lib. 14. cap 2.
Formæ variantes. Lucret. lib 5.
Variatus, pen. prod. Aliud particip. {πεποικιλμένος} vt Figuris multigenis variatus. Lucret. lib 2.
Veſtis variata figuris hominum priſcis, Tapete diuerſis hominum figuris pictum & variegatum Catul. Argon. 49.
Varia ſententia Cic pro Milone, Itaque hoc iudices, non ſine cauſa fictis fabulis doctiſſimi homines memoriæ prodiderunt, eum qui patris vlciſcendi cauſa matrem necauiſſet, variatis hominum ſententiis non ſolùm humana, ſed etiam deæ ſapientiſſimæ ſententia liberatum.
Variatio Liu lib. 4. bel Pun. Cæteræ centuriæ ſine variatione vlla Conſules eoſdem dixerunt.
Variatim, pen. prod. Aduerb. {ποικιλοτρόπως} Gell. lib. 5. cap. 12, Va enim particula, quæ in aliis atque aliis vocabulis variatim per has duas literas cum à litera media immiſſa dicitur.
Varietas, pen. corr. varietatis {ποικιλία, ποικιλμός} Plin. lib. 8 cap. 30, Oculis milleeſſe varietates, colorúmque mutationes.
Varietas criminum. Cic. 7. Verr. Neque hoc prouiderim, vt varietate criminum vos attentos tenerem.
Horum omnium varietas. Cic. de Senect.
Varietate gentium conſtans prouincia Cic. pro Fonteio.
Diſtinguere hiſtoriam varietate locorum. Cic. 2. de Orat.
Sententiarum varietas Cic. 2. de Orat.
Surdus vocum varietates noſcere non poteſt Cic. 5 de Diuin.
Varietas enim Latinum verbum eſt. Cic. 2. de Fini. Vide VARIVM AC MVLTA, &c.
Vt in corporibus magnæ diſſimilitudines ſunt, ſic in animis exiſtunt maiores etiam varietates. Cic 1. Offic.
Incredibilis quæ iam varietas Quint. lib. 2. cap 8.
Multiplex varietas. Senec. epiſt 96.
Diſtinguere varietate inæquabili, Vide INAEQVABILIS.
Stella Iouis multas efficit varietates. Cic. 2. de Nat. deor.
Facere varietatem. Cic 1. de Finib.
Habere varietatem. Cic pro Corn. Balb.
Reficit animos ac reparat varietas Quint. lib 2 cap. 12.
Varietates, Maculæ illæ ſubrubiæ quæ hyeme contrahuntur quæ crura ad ignem propius admouentur. Plin lib. 20 cap 9, Flos bulbosum tritus crurum maculas varietatéſque igne factas emendat.
Varix, varicis, penult. corr. m. g. {κιρσὸς ἰξία} Varices, venæ plus æquo intumeſcentes atque obtortæ, in temporibus, ventre, teſtibus, inguine, & potiſſimùm in cruribus. Plin lib 11 cap 45, Varices in cruribus viro tantùm mulieri raró. Horatius, Varice ſecreſo Cic. 2. Tuſc. Quum varices ſecabantur C. Mario, dolebat. Celſus lib 5. de noxis in corpore loquens, Quum quid increuit, vt vena quæ intumeſcens in varicem conuertitur.
¶ Varix, f. g. Quint. lib. 11. cap. vlt. vbi de Togæ forma loquitur, velandarum varicum gratia, Vide locum.
Varicoſus, penul prod. Adiect. {κιρσώδης} Qui tumidiores habet huiuſmodi venas. Iuuen. Saty. 6,
Hæc de Comœdis te conſulit, illa Tragœdum
Commendare volet: varicoſus fiet aruſpex.
Varicus, Adiect. Qui longè diuaricat crura, meritúrque grandes paſſus. Ouidius,
Illa velut coniux vmbri ſubeunda mariti
Ambulat, ingreſſus varica fértque gradus. Hoc quòd apud Vitruuium baſyca ædium ſpecies legitur, varica legi debet: laxitas enim columnarum efficit vt varica videatur Turneb.
Varicula, pen. corr. Diminutiuum apud Celſ. lib. 5. cap. 26 de curatione vlceris.
Varico, varicas, pen. cor. vel varicor, varicaris, varicari, Transgredi eſt, quaſi varices tranſcendere, & currendo præterire. Tractum à medicis: qui quû varices curare non audent, eas tranſgrediuntur, atque prætereunt Quint. lib. 11. cap 5 de Geſtu pedum, Varicare ſupra modum & in ſtando deforme eſt, & accedente motu propè obſcœnum.
Varicator, Vlpian in l. 1. D. De præuaricatoribus Præuaricator eſt quaſi varicator, qui diuerſam partem adiuuat prodita cauſa ſua.
Varro, pro ſtupido & bardo vſurpabatur vocabulo à varris dedecto, qui perticas ſignificant Lucilius apud Feſtum in voce Squarroſus,
Varronum ac rupicum ſquarroſa incondita roſtra. Ex Turnebo.
VARRO, {Οὐάῤῥων} poëta Romanus quem Fabius Quintilianus, inter peritiſſimos Satyræ ſcriptores enumerat, lib. 10. ca. 1, Eſt & Varro, cuius meminimus in dictione TERENTIVS.
Varro ſanctiſſimus atque integerrimus Cic 2. Philipp.
Habere theſauros Varronis. Brutus Ciceroni lib. 11. 10.
Varus, vara, varum, Qui pedes habet incuruos, & in ſe contractos, cuiuſmodi ſpadones & caſtratos videmus. Plaut. Mil 10,
Aut varum, aut valgum Idem Mercat, Canum, ventrioſum, bucculentum. Plin. lib. 11. cap 45, Nam & hinc cognomina inuenta, Planci, Plauti, ſicut à cruribus vari. Horat 1 Serm ſaty 3
Varæ manus, Id eſt, incuruæ, inflexæ, diductæ ad corripiendum antagoniſtam. Ouid. 9 Metam.
Vara brachia, Diducta ad complexandum luctatorem aduerſarium. Martial lib. 7.
Genius varus Perſ. ſaty 6.
-geminos horoſcope varo.
Producis genio. Varo, intorto, hoc eſt, non æquali, ſed diſſimili ingenio & inclinatione naturali prædito, quamuis ſub eodem natos ſydere, eodémque momento temporis.
Varus, Subſtantiuum {ἴονθος} Vari apud Celſum lib 6. cap. 5, Maculæ ſunt in facie, vt lenticulæ & ephelides. Vnde homines varij dicti. Vide VARIVS. Plin. lib. 23 cap 4, Oleum amygdalinum purgat, mollit corpora, cutem erugat, nitorem commendat, varos cum malle tollit è facie. Idem lib 28 cap 8, Lentigines tollit ac varos, omnéſque maculas.
VARVS, {Οὐάρος} fluuius eſt, Narbonenſem prouinciam ab Italia ſeparans. De quo lege Strabonem lib. 4. ab initio, nomen retinet, Vulgò *Le var.*
Vas, vadis, vide VADES Cic. 2. de Finib. Vadē te ad mortem tyranno dabis pro amico, vt Pythagoreus ille fecit Siculo tyranno?
Iuſtus vas, Vide IVSTVS.
Vadem mortis accipere. Cic. 5. Tuſcul. de Dionyſ. Syracuſanorum tyranno. Quantoperè verò amicitias deſideraret, declarauit in Pythagoreis duobus illis, quorum quum alterum vadem mortis accepiſſet, alter vt vadem ſuum liberaret præſto fuiſſet ad horam mortis deſtinatā: Vtinam ego, inquit, tertius vobis amicus adſcriberer.
Vadem mortis accipere, Vide ACCIPIO.
Vas, vaſis, priore prod. neut gen {ἄγγος, ἀγγεῖον, σκεῦος} tertiæ declinationis in ſingulari, in plurali ſecundæ Martial lib. 14,
Aretina nimis ne ſpernas vaſa monemus Apud Cic. 2. de Inuent. Vaſa magnifica & precioſè cælata. Et pro Roſc. Amer.
Vaſa Corinthia & Deliaca. Et pro Muræna, Et apoſuit vaſa Samia. Idem 1. Tuſc. Nam corpus quidem vaſis vas eſt, aut aliquod animi receptaculum.
Vaſorum appellatio generalis eſt: dicimus enim vaſa & vinaria & naualia, inquit Vlpian. De auro & argento legato, l. Si gemma.
Æreum vas, Vide AES, æris.
Argentea vaſa. Horat 2 Serm. ſat. 7.
Aſpera vaſa, Cælata. Iuuen ſaty 14.
Clodiana vaſa, Vide CANOIA.
Coquinaria vaſa, Vide COQVO, coquis.
Cupreum vas, Vide CVPRVM.
Olearia & ſalſamentaria vaſa, Vide Olearius in OLEA.
Pertuſum vas. Lucret. lib 3
Rimoſa & curta vaſa cadunt feneſtris. Iuuen. Saty. 3.
Samia vaſa. Plaut. Capt. 6 Vide OPVS.
Viatoria vaſa, Vide Viatorius, in VIA.
Vinarium vas. Cic 6. Verr. 54.
Vaſa vinaria, amphoras & cados intelligimus, authore Proculo, De tritico, vino & oleo legato. l. Vinum.
¶ Apponere in vaſis. Vide APPONO.
Colligere in vas, Vide COLLIGO.
Vaſa colligere. Cic. 6 Verr. Ille ex Sicilia caſtra iam mouerat, & vaſa collegerat. Hoc eſt repentè Diodorus profugerat.
Collocare vaſa in tabernam, Vide COLLOCO.
Conclamare vaſa. Cæſar 3 bel. Ciuil. Scipio ſuſpicatus fore vt inuitus dimicare cogeretur, noctu neque conclamatis quidem vaſis flumen tranſiuit.
Ducere vaſa è luto Quint. lib. 2 cap. 17.
Efferre ſine thecis vaſa. Cic. 6 Verr.
Incruſtare ſyncerum vas. Horat 1. Serm. ſaty. 3,
At nos virtutes ipſas inuertimus, atque
Syncerum cupimus vas incruſtare. Idem 1 epiſt. 2,
Syncerum eſt niſi vas, quodcunque infundis aceſcit.
Pelliculare vas, Vide PELLICVLO, as, in Pellis.
Quaſſatis vaſis diffluit humor. Lucret. lib. 3.
Vaſa etiam omne inſtrumentum ſignificans, vt venatorium quoque apud Gratium, -nec ſibi turbam
Contraxit comitem, nec vaſa tenenda laté. Eo nomine ſupellex Liuio intelligitur, cùm ſcribit, Vaſa comitéſque meos. Turnebus.
¶ Vaſum, vaſi, {ἀγγεῖον} neutro genere dixerunt veteres, teſte Gellio lib. 13 cap 21 Plaut. Truc 3,
Aut aliquod vaſum argenteum.
Vaſculum, vaſculi, pen. corr. Diminut. {ἀγγείδιον} Plinius lib 15. cap. 18, Quædam vaſculis conſtant. Cato cap. 111 Si voles ſcire, an vinum aqua addita ſit, nécne, vaſculum facito de materia hederacea.
Argenti puri vaſcula.
Vaſarium, vaſarij vt veſtiarium, Chalcearium: hoc eſt vaſorum ſupellex. Cic in Piſonem, Nónne ſeſtertiû centies & octogies, quod, quaſi vaſarij nomine, in venditione mei capitis aſcripſeras, ex ærario tibi attributum Romæ in quæſtu reliquiſti? Plin. lib. 7 cap. 49, Nec ſunt omnia vaſaris excutienda: mediæ tantum partis, inter Apenninum Padúmque ponemus exempla Hic per tranſlationem poſuit.
Vaſarium Cicero appellat id quod publicè dabatur magiſtratibus, vt muli, equi, & vaſa, & reliqua quæ magiſtratus inſtrumentum implerent. id quod patet ex eo quod idē dicit in I Agraria contra Rullū, de Decemuiris loquēs quos Rullus creandos eſſe cenſuerat ad agros diuidendos. Intelligimus ergo vaſarij nomine pecuniam

publicè dari ſolitam magiſtratibus euntibus in prouincias, ea qua ſibi neceſſaria compararent, id quod poſtea Auguſti tempore Senatuſconſulto conſtitutū eſt. vt teſtatur Tranquillus in Auguſto cap. 36. Hæc & plura Budæus in libro De aſſe.

Vaſcularius, Qui vaſa argentea & aurea facit: Suos enim inter aurifices vaſcularij, cælatores, inauratores, & bractearij int. apud Labeonē, De præſcript. verbis, Si quū emere argētū velles, vaſcularius ad te detulerit. Cic 6. Verr. In regiam maximam palàm artifices omnes cælatores ac vaſcularios conuocari iubes, ipſe ſuos compluses habebat.

VASATAS, pen. prod. Vaſatarum, f. g. {[illegible]} Vrbs Galliæ Narbonenſis Paulinus ad Auſonium,

Quī que ſuperba tuæ contemnis mœnia Romæ
Conſul, arenoſas nō dedignare Vaſatas. Eam putauerim eſſe quæ vulgò dicitur *Paſa*.

VASCONES, pen. corr. {[illegible]} Hiſpaniæ populi, verſus Gallicum & Britannicum Oceanum, ad Pyrenæum ſiti De quibus Plin. lib. 3, Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, vt humana carne veſcerentur Iuuen Sat. 15

Vaſtus, Adiect. {[illegible]} dicitur quod modum amplitudinis excedit. Plaut. Amphit. 16. t, Quis tam vaſto impete has fores toto conuolſit cardine? Plin. epiſt. 158, Quum diuerſam partem prouinciæ circumirem, Nicomediæ vaſtiſſimum incendium multas priuatorum domos, & duo publica opera, &c. aſſumpſit.

¶ Vaſtus, Deſertus. Actius, Hanc vrbem ferro vaſtam faciet. Nonius.

Vaſtus locus à natura & humano cultu. Saluſt. in Iugurtha.
¶ Æquor vaſtum Virg 2 Æneid.
Ager vaſtus ac deſertus Cic 2. de Lege agrar.
In vaſtiorem altitudinem ac velut profundum inuehi. Liuius 1. bel. Maced.
Animus vaſtus. Saluſt. in Catil.
Antrum vaſtum Virg 1 Æneid.
Aper vaſtus. Claud. 4. Paneg.
Arma vaſta. Virg. 10 Æneid.
Artus vaſti. Virg. 5 Æneid.
Bellua vaſta & immanis. Cic. 1. de Diuin.
Cæde vaſta feſſus. Virg. 6. Æneid.
Campi vaſti Virg. 3. Æneid.
Certamine vaſto tendunt. Virg. 12 Æneid.
Crater vaſtus. Ouid 12 Metamorphoſeos,
Forte fuit iuxtà ſignis extantibus aſper
Antiquus crater, quem vaſtum, vaſtior ipſe
Suſtulit Ægides.
Feræ vaſtæ. Ouid. 2 Metam.
Figura vaſtior elephanto. Cic. 1. de Nat. deor.
Fluctus vaſti. Virg. 1. Æneid.
Hiatu vaſto immanis ſpelunca. Virg. 6. Æneid.
Homo vaſtus atque fœdus. Cic. 2. de Orat.
Ictus vaſti Virg 5. Æneid.
Impetus vaſtus Horat. 4. Carm ode 14.
Vaſta & agreſtis India. Cic 5. Tuſcul.
Ira vaſta. Ouidius 10. Metamor.
Iter vaſtum. Ouid. 8. Metamorph.
Latratus vaſtus & canorus. Colum. lib. 7. cap. 12.
Litera vaſtior Cic. in Orat.
Locus vaſtus & ædificatus, contraria. Cic. in Parti.
Moles vaſta Virg. 3 Æneid.
Molimen vaſtum. Ouid. 15. Metam.
Mundus vaſtus Ouid. 1. Faſto.
Murmure vaſto it mare. Virg. 1. Æneid.
Onus vaſtum. Ouid 1. Faſto.
Oratio vaſta atque hians. Autor ad Herenn. lib 4.
Orbis vaſtus Ouid 2. de Arte.
Pondus vaſtum. Virg 5. Æneid.
Rupes vaſtæ. Virg 1 Æneid.
Silentium vaſtum. Tacit. lib. 19.
Sinus vaſtus Virg. 4 Georg.
Solitudo vaſta. Cic. in Somnio. Et Liu. 1. ab Vrbe.
Tellus vaſta Valer. 2 Argon.
Vires vaſtæ. Virg 5. Æneid.
Vorago vaſta. Virg. 6 Æneid.
Vulnera vaſta Lucret. lib. 5.

¶ Vaſtus atque agreſtis motu corporis per contemptum. Cice. 1. de Orat Aut ita vultu motuque corporis vaſti atque agreſtes vt etiā ſi ingenijs atque arte valeant, tamen in oratorum numerum venire non poſſint.

Vaſte, {[illegible]} vaſtius, vaſtiſſimè. Aduerbium. Cic. 3. de Orat. Id aſſequemini, ſi verba extrema cum conſequentibus primis ita iungetis, vt neúe aſperè concurrant, neúe vaſtius diducantur.

Vaſtè & ruſticè. Cic. 3. de Orato. Sic maiores, non aſperè, vt ille quem dixi: non vaſtè, non ruſticè, nō hiulcè, ſed preſſè & æquabiliter, & leniter.

Vaſtius tumere, Vide TVMEO.

Vaſtitas, pen. corr. vaſtitatis, fœ ge. {[illegible]} Magnitudo. Colu. lib. 3 Pari tamen in hac terra vaſtitate, belluas progenerari quis negetIdem lib. 5. cap 1.
Vaſtitas odoris Plin. lib 31. cap 6.
Sterilis profundi vaſtitas ſoli. Senec Herc. furen. 9 17.
¶ Vaſtitas, Vaſtatio, {[illegible]} Actius, Propterea tot, tantáſque habemus vaſtitates funerum. Cic. 1. in Catil. Tecta vrbis, vitam omnium ciuium, Italiam denique totam, ad exitium & vaſtitatem vocas.
Agrorum vaſtitas. Cic. 6. Verr. Audiſtis, &c. quæ ſolitudo eſſet in agris, quæ vaſtitas, quæ fuga aratorum, quam, &c.
Deflere iudiciorum vaſtitatem. Cic. de Clar. Orat.
Depellere vaſtitatem Cic. pro Flacc.
Efficere vaſtitatem. Cic. in Piſonem.
Inferre vaſtitatem Cic. de Aruſp reſponſ.
Reddere vaſtitatem. Liu lib 3.

Vaſtitudo pen. prod vaſtitudinis, fœ. gen. {[illegible]} Vaſtatio. Cato cap. 141. Vti tu morbos viſos, inuiſoſque viduitatem vaſtitudinemque, calamitates, intemperiaſque prohibeſsis.

Vaſtities, pe. corr. vaſtitiei, pe. prod. f g Idem, {[illegible]} Apul. Cui in primis iuniri corporis vaſtities honori fuit.
Vaſtities, Separatio, Deſtructio. Plaut. Pſeud 3.
Harum mihi voluptatum omnium, atque itidem tibi
Diſtractio, diſsidium, vaſtities venit.

Vaſtificus, pen. corr. {[illegible]} Adiect. Quod vaſtitatē affert. Cic. 2. Tuſcul.
Erymanthiam hæc vaſtificam adiecit belluam. Ex poeta.

Vaſto, vaſtas, {[illegible]} vaſtare, Perdere. Deſtruere. Cic. ad Att lib 9. 175, Primum conſiliū eſt, ſuffocare vrbem & Italiam fame, deinde agros vaſtare, vrere, pecuniis locupletum non abſtinere.
Vaſtare agrum cultoribus. Virg 8 Aeneid. Hoc eſt, abducendo cultores, vaſtos & deſertos efficere Seruius.
Agros vaſtare & exinanire Cic. 5. Verr.
Iter alicuius vaſtare. Silius lib 3.
Turbidus hic truncis, ſaxiſque Druentia lætum
Vaſtauit ductoris iter.
Locum vaſtare & diripere. Cic. 4. in Catil.
Mentem vaſtare Saluſt. in Catilin.
Omnia latè vaſtare. Virg 4. Georg.
Vaſtare omnia ferro & incendiis. Cic 1. in Catil.
Regiones vaſtare Vatinius Ciceroni. lib 5. 10.
Homo magis ad vaſtandum, quàm ad vincendum paratus. Cic. Attico, lib. 8. 169

Vaſtatus, pe. prod. Participium, {[illegible]} Cic pro Seſtio, 45. Lex erat lata, vaſtato atque relicto foro.
Fana vaſtata tumultu impio. Horat. 4. Carm. ode 4.
Paſcua vaſtata Claud. 3. de raptu Proſerp.
Vaſtata vrbs defenſoribus ſuis, pro ſpoliata. Liu. lib 3. bel. Pun.

Vaſtatio, Verbale, {[illegible]} Liu. 7. ab Vrbe, Acceſsit ad eā cladem & vaſtatio Romani agri.
Poſſeſsionum vaſtatio. Cic. 2. In Catil. Ergo in vaſtatione omniū tuas poſſeſsiones ſacroſanctas futuras putas?
Defendere aliquid à vaſtatione. Plancus Ciceroni li 10 15.

Vaſtator, pen. prod. Verb. {[illegible]} vt Troiæ vaſtator Achilles. Stat. 2 Achill.
Aper vaſtator Arcadiæ, Ouid. 9. Metam.
Ferus vaſtator Ouid. 11 Metam.

Vaſtatrix, pen. prod. Verbale fœ. Seneca epiſt. 96. Luxuria terrarū mariſque vaſtatrix

Vaſteſco, vaſteſcis, vaſteſcere, Inhorreſcere, vel deſeri. Acc. Phœniſsis
Infit profici et exilium quouis gentium
Ne ſcelere tuo Thebani vaſteſcant agri Vide plura apud Nonium.

Vates, vatis, com. gen. {[illegible]} A fando dictus eſt, quaſi fates, Diuinator, ſacerdos, & propheta. Virg. 6. Aeneid.
Cunctanti & vatis portas ſub recta Sibyllæ.
Plaut. Milit 12. Bonus vates poteras eſſe, quum quæ ſunt futura videas. Virg 6 Aeneid.
Quique pii vates, & Phœbo digna locuti. Cic. 1. de Nat. deor.
Præſagia vatum. Ouid. 4. Triſt. eleg. 9.
Interpretari effata incognita fatidicorum & vatum. Ci. 2 de Leg.
Pater vatum Latona. Stat. 1. Sylu. 2.
Inſana vates. Virg 3. Aeneid.
Peritus vates. Ouid 1. de Arte.
Pii vates. Virg 6 Aeneid.
Præſagi vates. Silius lib, 16.
Sacer vates. Horat. 4. Carm, ode, 9.
Sanctiſsima vates præſcia venturi. Virg. 6. Aeneid.
Terrifici vates. Virg. 5. Aeneid.
Vera vates. Claud. 2. Paneg.
¶ Vates, inquit Varro de ling. Lat. poetæ dicti ſunt à viendis verſibus. viere enim vincire eſt. Colum in Præf. lib. 10. Ea voluntate vatis maximè memorandi. Id eſt, Virgilii.
Verſus quos olim Fauni vateſque canebant. Cic. 1. de Diuin.
Sic honor & nomen diuinis vatibus. Horat. de arte,
Attonitus vates. Horat. 3. Carm. ode 19.
Cothurnatus vates, Poeta Tragœdiarū. Ouidius. 1. Amor. eleg. 184.
Laniger vates Stat. 1. Thebaid.
Vates medicinæ Plin lib. 11 cap. 37, Herophilus medicinæ vates.

Vaticinor, pen. corr. vaticinaris {[illegible]} vaticinari, Diuinare, quaſi fatticinare dictum, & fatum canere aut prædicere. Cic ad Atticum, lib. 8. 155, Non multo inquam ſecus poſsum vaticinari. Idem 1. de Diuin. Illud quod volumus expreſſum eſt, vt vaticinari furor vera ſoleat.
Per furorem vaticinari. Cic 1. de Diuinat.
¶ Interdum pro ariolari, & quaſi delirare ponitur. Cic. lib. 2 epiſt. famil. epiſt. 16 non procul à fine, Sed ego fortaſſe vaticinor, & hæc omnia meliores habebunt exitus recordor enim deſperationes eorum, qui ſenes erant adoleſcente me. Eos ego fortaſſe nunc imitor, & vtor ætatis vitio.

Vaticinans, pen corr. Participium, {[illegible]} Ouid. 2 de Ponto, eleg. 8.
Iam nunc hæc à me iuuenum belloque, togáque.
Maximè dicta tibi vaticinantis nota.

Vaticinatio, {[illegible]} Verbale. Cicero ad Atticum, lib. 8. 160, Nam pridie quidem quoquo modo potueram, ſcripſeram ipſe eas literas, quarum vaticinationem falſam eſſe cupio. Idem 2. de Natura deorum, Multa ex Sybillinis vaticinationibus,

molta

multa ea Aruſpicum reſponſis commemorare poſſum, &c.

Sorte quæ vaticinatione funduntur Cic.2 de Diuin.

Vaticinator, pen. prod. Verbale { [illegible] } Ouid.1.de Ponto, eleg.1.
Vnde tamen viuat vaticinator habet.

Vaticinus, pen. corr. ſiue vaticinius, Adiect. { [illegible] } Quod ad vatem pertinet: vt Liber vaticinus, vel vaticinius Liu 5 bell Pun. Is & in concione Senatuſconſultum recitauit, & edixit vt quicunque libros vaticinos, precationéſve, aut artem ſacrificandi conſcriptam haberet, eos libros omneis, literáſque ad ſe ante Calend. Apriles deferret. Alij legunt vaticinios.

Vaticinus furor Ouid 2.Metam.

VATICANVS, penul. prod { [illegible] } collis in vrbe Roma, dictus, inquit Feſtus, quòd eo potitus ſit Populus Romanus vatum reſponſo, expulſis Hetruſcis. In eo autem colle ſita eſt S. Petri baſilica. Is denique collis non longè eſt à theatro Pompeij, vt Porphyrio ſcribit apud Horatium, 1 Carm. ode 20,
-ſimul & iocoſa
Redderet laudes tibi Vaticani
Montis imago. De Vaticano agro, colle, & deo ſic ſcribit Gellius libro 16 cap 17. Et agrum Vaticanum inquit & eiuſdem agri deum præſidem appellatum acceperamus à vaticiniis, quæ vi atque inſtinctu eius dei, in eo agro fieri ſolita eſſent. Sed præter hanc cauſam Marcus Varro in libris rerum diuinarum, aliam eſſe tradit iſtius nominis rationem. Nam ſicut Aius, inquit, deus appellatus, aráque ei ſtatuta eſt, quæ eſt in infima noua via, quòd eo in loco diuinitus vox edita erat: ita Vaticanus deus nominatur, penes quem eſſent vocis humanæ initia: quoniam pueri ſimulatque parti ſunt, eam primam vocem edunt, quæ prima in Vaticano ſyllaba eſt. Idcircóque vagire dicitur, exprimente verbo ſonum vocis recentis. Hactenus Gellius. Auguſtinus tamen Vagitanum dixit deum, tanquam infantium vagitibus præſidentem vnde vagitus dicuntur. Prima huius nominis ſemper producitur: ſecunda variatur: tertia ſemper eſt longa. Iuuenal Saty 6.
Et Vaticano fragiles de monte patellas. In Sapphico Horatij paulo antè citato ſecunda corripitur.

Campus Vaticanus. Cic. Attico lib.13 288, Illum Vaticanum campum fieri quaſi Martium campum.

Vateſco, vateſcis { [illegible] } vateſcere, Deſtrui, derelinqui, horridum fieri, authore Nonio Actius, Iuſſit proficiſci in exilium quouis gentium, ne ſcelere tuo Thebani vateſcant agri. Legendum fortaſſe vaſteſcant.

VATINIVS { [illegible] } quum eſſet dignitati Ciceronis ſemper aduerſus, ita poſtea præualuere amicitia, vt duobus iudiciis publicis ab eo fuerit defenſus. Author Valerius l b 4 cap.2. Hic quum eſſet impudentiſſimus, eleganter à Seneca deſcribitur. Vatinius, inquit, aſſiduo conuitio depudere didicerat.

Vatinianus, pen. prod Adiectiuum { [illegible] } vt Carmina Vatiniana. Catul de quodam, &c.

¶ Vatinianum odium, pro Capitali ac vehementer acerbo. Vatinius enim in quem acerrimè M. Tullius inuectus eſt, in tantum odium Populi Romani peruenerat, tam deteſtis illius flagitiis, vt in prouerbium ceſſerit, odium Vatinianum. Catullus ad Caluum, 14,
Ni te plus oculis meis amarem
Iucundiſſime Calue, munere iſto
Odiſſem te odio Vatiniano. Eraſmus.

Varius, varij, maſc. gen. Varij ſunt qui pedes extrorſus obtortos habent, iidem, vt arbitror, qui valgi. Varro lib.2 de Re ruſtic. cap.9 de canibus loquens. Sint cruribus rectis, ac potius varis, quàm varis. Id eſt, in ſe potius & introrſum intortis, quàm extrorſus. Plin. libro 11 cap.45, Vola hominis tantum, exceptis quibuſdam. Nanque & hinc cognomina inuenta Planci, Plauti, Scauri, Panſæ ſicut à cruribus vari, varæ, varij: quæ vitia & in quadrupedibus. Legitur & Varinij.

Vatrax, vatracis, o.g & Vatricoſus, Adiect. Qui crura vitioſa habet, teſte Nonio Lucilius, lib 18, Vt ſi progeniem antiquam qua eſt maximus Quintus Vatrax, qua vatricoſus vatrax.

VAVNIA { [illegible] } Italiæ ciuitas, Venetiæ propinqua Ptolemæo authore lib.3 cap.1. Vulgò *Lonno*.

V B

Vber, vberior, vberrimus, Adiectiuum { [illegible] } Fertilis, pinguis, fœcundus Iuuen Saty.1,
Et quando vberior vitiorum copia? Scribitur & Huber, Vide HVBER.

Ætas vberior, Fœcundior. Ouid 15 Metamorphoſeos,
-neque enim robuſtior ætas
Vlla, nec vberior, nec quæ magis ardeat vlla eſt. De iuuentute.
Aquis vberibus fœcundus ſpecus. Ouid 3.Metam.
Arua vberrima Valer 1. Argon.
Dona vberiora promiſſis Ouid. epiſt.16.
Fruges vberes Horat. Carm. ode 15.
Genis grauidis vberibúſque effuſæ lachrymæ. Ouid. ad Liuiam.
Guttis vberibus flent omnia. Lucret. lib.1.
Honor vberior. Ouid 2. de Nuce.
Ingenium vberius. Ouid.2. Triſt.
Montes vberrima mittens pomis Ouid 4.Metam.
Regna vberrima. Virg 3 Æneid.
Riui vberes lactis. Horat 2 Carm. ode 19.
Terris vberibus fertilis Vmbria. Propert lib.1.eleg.22.

¶ Vber, vberis, pen. corr n g. Subſtantiuum, pro Mamma. Vide etiam HVBER. Virg.3. Æneidos,
-cauo Polyphemus in antro
Lanigeras claudit pecudes, atque vbera preſſat.
Mammarum vbera Lucret. lib 5.
Diſtentum vber, Lacte plenum ad diſtenſionem vſque. Ouid.13. Metamor.
Diſtenta vbera lacte. Virg eclog 4.
Equina vbera. Horat Epod.8.
Grandius vber habet pecus vicinum. Ouid. lib 1. de Arte.
Grauidum vber. Virg 3 Georg.
Inania vbera. Ouid.10. Metam.
Lactantia vbera. Ouid.7 Metam.
Lactea vbera. Virg 2.Georg.
Profuſum vber, Lacte manans Silius lib.4.
Virgata vbera feræ Caſpiæ Senec. Herc. Oetæo, 2.
Abſtrus vberibus. Plin. lib.8.cap 55.
¶ Admouere vbera alicui Virg 4 Æneid.
Alere fœtus vbere. Virg eclog 3.
Conſumunt vbera vaccæ Virg 3.Georg.
Demittunt vbera vaccæ Virg 1 Georg.
Depulſus equus ab vbere matris Virg 3 Georg.
Diſtentis vberibus manat humor lacteus Lucret lib 1.
Diſtentant vbera vaccæ, Multum implent lacte Virg eclog 9.
Dare vbera alicui. Ouid 4 Metam.
Ebibere vbera Ouid.6 Metam.
Exhauſto vbere ſpumat mulctra. Virg 3.Georg.
Potanda vbera infantibus Iuuen. Saty.6.
Preſſare vbera palmis. Virg. eclog.3.
Rapti ab vbere infantes Virg 6 Æneid.
Raptus ab vbere vitulus Ouid 4 Faſt.
Siccare diſtenta vbera. Horat. Epod.2.
Sugere vbera, Vide SVGO.
Tendunt vbera capræ. Virg 3 Georg.
Tenta vbera, Diſtenta, plena Horat. Epod.16.
Trahunt vbera infantes. Lucan. lib.3.
¶ Vber, pro vbertate poſuit interdum Virgilius 1. Æneidos,
Terra antiqua, potens armis, atque vbere glebæ.
Fertilis vbere campus Virg.2.Georg.
Lætum vber Virg.3. Æneid.

Vber apum. Globus noui examinis ex ramo pendens. Palladius in Iunio cap 7, Quum ſe agmina in ramo, aut loco quocunque ſuſpenderint: ſi vnius vberis eductione pendebunt, noris aut vnum regem eſſe vniuerſis, aut reconciliatis omnibus manere concordiam. Si verò duo, vel plura vbera ſuſpendens ſe populus imitatur: & diſcordes ſunt, & tot reges eſſe, quot velut vbera videris, confirmiuc.

Vbertas, vbertatis { [illegible] } Fertilitas, fœcunditas: vt Opum vbertas Silius lib.15. Vide HVBERTAS.
Naturalis locorum vbertas Quintil lib 4 cap 1.

Vbertim, Aduerbium { [illegible] } Abundè. Catul. de coma Berenicis, 67. Claud de laudibus Serenæ, 22,
Quis tibi tunc per membra tremor? quantæque cadebant
Vbertim lacrymæ?
Hæc omnia de Vbere cum compoſitis ſuis, Vide in dictione HVBER.

Vbi, Aduerbium loci { [illegible] } ſignificat in quo loco. Plin lib.12 cap.14, Alexandriæ vbi thura interpolantur. Horatius 1. Serm ſaty 4,
Non vbi vis, coràmve quibuſlibet.
Interrogatiuè aliquando pronuntiatur. Terent. Eunucho, 5.9,
Sed vbi eſt frater? PC. praſto adeſt.
Vbi ego audiuerim? Plaut. Amph 8.
Relatiuè nonnunquam. Virg 1 Æneidos,
-vbi Æacidæ telo iacet Hector. Plaut. Trucul 4.
Infinite aliquando. Plaut. Trucul.18. Terent. Eunuc.2 3,
-fac ſis nunc promiſſa appareant,
Siue adeo digna res eſt, vbi tu neruos intendas tuos.
¶ Vbi, Poſtquam Virg.2. Æneidos,
Hæc vbi dicta dedit. Terent And.2 2,
Vbi te non inueniu, ibi aſcendo in quendam excelſum locum.
Vbi ſemel quis peierauerit, ei credi poſtea, etiã ſi per plures deos iuret, non oportet. Cic. pro Rab. Poſth.
¶ Vbi primùm, Statim vt. Terent. Eunuc. 4 1,
Hoc eſt ſignum, vbi primùm poterit, ſe illinc ſubducet ſcio.
¶ Vbi quando. Terent. Eunuch 5 6,
Vbi ſatias cœpit fieri, commuto locum. Ibidem, 5 9,
Vbi vis, accede,
Eſt vbi id iſto modo valeat. Cic.5. Tuſcul.
Vbiubi, compoſitum, pro Vbicunque. Cic 2. Tuſcul. Nunc vbiubi ſit animus, certè quidem in te eſt. Terent. And.4.2,
Iam vbiubi erit, inuentum tibi curabo.
¶ Vbiubi gentium Plaut. Aſin.7.
Vbiubi, Statim vt. Plaut Merc.18,
Vbi ibi erit inuenta, mater ſadimet.
¶ Vbi loci, pro in quo ſtatu Plaut. Capt.17,
Propemodum vbi loci tuæ fortunæ ſint, facilè intelligis. Idẽ Merc. 24 Plin. lib 7.cap.24. ad finem, Vt inanis mens quærat vbi ſit loci.
¶ Vbi terrarum, pro Vbi. Cic ad Atticum, lib 5 97. Erit mihi nihil erat propoſitum ad ſcribendum, quia quid ageres, vbi terrarum eſſes, ne ſuſpicabar quidem.
Vbi gentium Idem. Plautus Merc.7,
Vbi nam eſt is homo gentium?
¶ Vbi enim, More Græco interdum vſurpatur, vt [illegible], quod ſignificat cum enim. Lucretius,
vbi enim propellere membra
Corripere è ſomno corpus, mutaréque vultum
Atque hominem totum regere ac verſare videtur
Quorum nil fieri ſine tactu poſſe videmus:
Nec tactum verò ſine corpore: nonne fatendum eſt
Corporea natura animum conſtare animámque? Id eſt, cùm iſta facere videamus animum nonne corporeus erit. Turnebus.
¶ Vbicunque, Id eſt in quocunque loco. Cic. ad Attic. lib 3 67, Vt ante Calendas Ianuarias, vbicunque erimus, ſiſtas.
Vbicunque ſunt. Cic.7. Verr. Omnes hoc loco ciues Romani, & qui adſunt, & vbicunque ſunt veſtram ſeueritatem deſyderant.

Vbicunque viſum. Plin.lib.10.cap.4, Ouis hic conſectatur aquilæ auiditate maleficæ: at illa ob hoc rapit vbicunque viſum.

Vbicunque opus ſit obſequi. Terent. Heaut.3.3.

Vbicunque factum eſt, improbè factum eſt. Cic.5.Verr.

Vbicunque gentium. Cic.1.de Natur.deor. Nihil eſt enim virtute amabilius: quam qui adeptus erit, vbicunque erit gentium, à nobis diligetur.

Vbicunque terrarum. Cic.2.Philip. Qui vbicunque terrarum ſunt ibi eſt omne Reip. præſidium. Horat.1.epiſt.3,

·vbicunque locorum Viuitis.

¶Vbinam gentium. Cic. In Catil. O dij immortales, vbinam gentium ſumus? Seruius 1. Æn. de accentu huius dictionis, & aliis ſic dicit, Pronuntiationis cauſa contra vſum Latinum, ſyllabis vltimis, quibus particulæ adiunguntur, accentus attribuitur: vt huiuſce, vbinam.

¶Vbiuis. Cic. Attic.lib.14.320, Qui mihi videntur vbiuis tutius, quàm in Senatu fore.

Nemo eſt quin vbiuis, quàm ibi vbi eſt, eſſe malit. Cic. Torquato libro 6 1.

Vbiuis gentium. Terent. Hecyr.3.2.

¶Vbique, pen prod. In omni loco, vt Vbique terrarum, locorum, gentium. Virg.1.Æneidos,

·grates perſoluere dignas
Non opis eſt noſtræ Dido, nec quicquid vbique eſt
Gentis Dardanæ.

VBII {[illegible]} inter Galliæ Belgicæ populos ad Rhenum, Coloniæ Agrippinenſi finitimi ponuntur. Plin.lib.4.cap.17.

V C

VCALEGON, penult corr. {[illegible]} nobilis Troianus, qui tempore Troiani belli ob ſenium abſtinebat armis, vt ſcribit Homerus lib.3. Iliad. Inde, vt ſcribit Seruius. Virg 2. Æneidos, rem domus ad perſonam tranſtulit, dum ait,

-iam proximus ardet
Vcalegon. Sigæa igni freta late relucent.

VCIA {[illegible]} Ptolemæo lib.2.cap.4. Plin.lib.3.cap.1. Vcis, Hiſpaniæ ciuitas.

V D

Vdo, vdonis. Vdones, de quibus Vlpianus titul. de aur.& arg.leg. his verbis, Alia cauſa eſt vdonum, quia vſum calceamentorum præſtant: calceamenta ſunt ea hircinis pilis confecta. Pro hac voce alij vdonum, alij odonum, alij ocdorum legunt, perperam omnes vt Turnebo videtur. De vdonibus Martialis ſcripſit, lib.14,

Non hos lana dedit, ſed olentis barba mariti.

Vdus, vde, vdum {[illegible]} quaſi ſudum, à ſudando, dicitur humidum Virg.3.Georgicum,

Nigra ſubeſt vdo tantum cui lingua palato Plin lib.24.cap.15, Folia epiphoris imponuntur cum polenta ſuppoſito vdo linteolo.

Vdna aqua. Martial.lib.12.

Vdus oſculis. Martial.lib 8.

Aleator vdus, Vino ingurgitatus, Bene potus. Martial.lib.5.epig. vltimo.

Campi vdi. Sil.lib 8.

Capilli vdi Ouid.5 Metam.

Genæ vdæ. Ouid.2.Faſt.

Humus vda. Horat.3.Carm.ode 2.

Luminibus vdis reſpiciens Propert lib.2.eleg.7.

Pomaria vda mobilibus riuis. Horat 1.Carm ode 7.

Terra vda vitet gramine. Ouid 2. Amor.eleg.6.

Ver vdum. Virg 3.Georg.

Vua vda Lucan lib 3.

Vdo, vdas, vdare, Vdum ſeu humidum facere. Macrob. lib.7. Saturn. cap.12, Quæ vdanda ſunt corporis, vino fouentur: quæ ſiccanda ſunt, melle detergentur.

V E

Ve {[illegible]} disiunctiua coniunctio eſt, id ſignificans quod Aut. Cicer. ad Atticum lib.6, Appius enim ad me ex itinere, bis, térue, literas miſerat.

Quum eam tempeſtas vetuſtâsve conſumpſerit. Cic.1.de Leg.

Suaues grauéſve ſententiæ Cic.in Orat.

Omnia quæ fiunt futuráve ſunt. Cic.2.de Diuin.

Nequid plus minúſve dicat. Cic.pro Flacco.

Geminata eleganter poſtponitur negatiuè Cic.Lent.lib.1 9. Peto à te vt id à me, néve in hoc reu, néve in aliis requiras. Idem 3.de Orator. Componere & ſtruere verba ſic, vt néve aſper eorum concurſus, néve hiulcus ſit, ſed quodammodo coagmentatus & leuis.

De hac particula vide Gellium lib.5 cap.12.

Vecors. vecordis, omn gen. {[illegible]} quaſi ſine corde, qui, vt ait Feſtus, eſt mali, turbatíque cordis. Macrob lib. 6.Saturn.cap.8, Vecors, & Veſanus, priuationem ſignificant ſanitatis & cordis. Ve enim particula tum intenſionem ſignificat, tum minutionem. Cic.1.Tuſc. Aliis cor ipſum animus videtur, ex quo excordes, vecordes, concordéſque dicuntur. Liu.4 ab Vrbe, Audita vox eius in concione ſtolida & propè vecors.

O vecors & amens. Cic.In Piſonem.

Audacia vecors. Liu.8 bell.Pun.

Puer vecors. Catul.ad Aurelium 15.

Iuuenes vecordes Senec. Thebaid.1.

Libelli vecordes. Tacit.lib.2.

Libido vecors. Senec. Troade,4.

Mens vecors agitatur furiis. Ouid.in Ibin.

Rixam vecordem excitare. Catul.ad Rauidum,38.

¶Vecors, pro Doloſa & aſtuta. Cic.in Tuſcul. Vecors Oenei partu edita, hoc eſt Deianira Oenei filia, doloſa & aſtuta. Sic enim [illegible] à Sophocle vocatur, à quo hunc verſum conuertit Cicero. Interim notandum eſt partum hic viris etiam tribui more Græcorum, apud quos etiam [illegible] de viris vſurpatum reperitur. Turnebus.

Vecordiſſimus, Superlatiuum Cic pro Domo ſua. Itaque iſtius vecordiſſimi mentem cura metúque terrebant.

Vecordia, vecordiæ {[illegible]} Terent. Aud.4 2,

Tanta vecordia innata cuiquam vt ſiet,
Vt malis gaudeant, atque, &c. Salluſtius, Igitur color exanguis, fœdi oculi, citus modò, modò tardus inceſſus, prorſus in facie vultúque vecordia.

Pulſat te vecordia Ouid 13.Metam.

Vectiarius, Vecticularius, Vide VECTIS.

Vectibilis, Vide VEHO.

Vectigal, pen prod. vectigalis, pen. prod neut gen. {[illegible]} Quod ex vectura penditur. Vnde & à vehendo dicitur, quum ex fundis fruges in vrbem vehuntur.

Vectigal duplex eſt, publicum & priuatum, Vectigal publicum, Ex quibus vectigal accipit fiſcus. Cic.pro Lege Manil.

Leuare agrum vectigali. Cic.de Clar. Orat. Totius agrum publicum vitioſa & inutili lege vectigali leuauit. Claud 3.Paneg.

Magna vectigalia Horat.2 Serm ſaty.2.

Abrumpere vectigalia, Vide ABRVMPO.

Augere vectigalia, Vide AVGEO.

Capere vectigal. Vide CAPIO.

Conſeruare vectigal. Cic.pro L.Manil Itaque neque ex portu, neque ex decumis, neque ex ſcriptura vectigal conſeruari poteſt.

Conſtituere vectigal, Vide CONSTITVO.

Equidem iam non egeo vectigalibus, & paruo cōtentus eſſe poſſum. Cic. Attic.lib.12 141.

Exercere & Exigere vectigal, Vide paulo pòſt, Pendere vectigal. Cic.pro Lege Manil. Quorum magnæ res aguntur, in veſtris vectigalibus exercendis occupatæ.

Exigere vectigalia. Cic. Qu fratri lib.1.1.

Imponere vectigal. Cic.pro Fonteio, Vectigal enim eſſe impoſitum fructibus noſtris dicitur, & pecuniam permagnam ratione iſta cogi potuiſſe confiteor & inuidiam.

Obſoleſcere & nitere dicuntur vectigalia, Vide OBSOLEO.

Pendere vectigal. Cic.pro Lege Manil. Quo tandem animo eſſe exiſtimatis aut eos qui vectigalia vobis penſitant, aut eos qui exercent atque exigunt.

Porrigere porna vectigalia. Horat 3.Carm.ode 16.

¶Vectigal, Priuatum eſſe dicitur, quod quiſque ſumit ex reditibus & fructibus. Cic in Parad Ex meo tenui vectigali detractis ſumptibus cupiditatis Paulus Iuriſc Cæſæ arundinis, vel pali compendium, ſi in eodem fundo vectigal eſſe conſueuit, ad fructuarium pertinet. Cic.in Parad. Non intelligunt homines quàm magnum vectigal ſit parſimonia. Cic.2.Offic. Vt bona valetudo voluptati anteponatur, vires celeritati: exteriorum autem, vt gloria diuitiis, vectigalia vrbana ruſticis Id eſt prouentus, reditus.

Inſtituere vectigal. Colum.lib 8 cap.2.

Vectigaliorum {[illegible]} pro vectigalium, Genitiuus pluralis. Suet. in Auguſto, cap vltimo, Quantum pecuniæ in ærario & fiſcis, & vectigaliorum reſiduis.

Vectigalis & hoc vectigale, pen. prod. {[illegible]} Quod tributum pendit. Sic prouinciæ, agri, & ij qui tributa perſoluunt, vectigales dicuntur. Cic 3 Offic Quas ciuitates L. Sylla pecunia accepta Senatuſconſulto liberauiſſet, vt eæ ruſus vectigales eſſent.

Vectigalis, & Immunis, contraria, Vide IMMVNIS.

Vectigalis & ſtipendiarius. Liu Decad 3 lib 1, Vtrum Annibal hic ſit æmulus itinerum Herculis, vt ipſe fert, an vectigalis ſtipendiariúſque, & ſeruus populi Romani à patre relictus.

Liberare vectigales & ſtipendiarios Cic de Prouin. Conſ.

Vectigales equi. Cic.2 Philip. Tum exiſtimauit ſe ſuo iure, cum Hippia viuere. & equos vectigales Sergio mimo tradere.

Homo ſeu ſemina vectigalis, qui domino ſuo pecuniam meret, vt vectigales equi ſolent. Columel in præfat.lib 1. Ex mercenariis aliquem iam recuſantem quotidianum illud tributum, qui vectigalis eſſe non poſſit, ignarum rei cui præfuturus eſt, magiſtrum fieri iubet.

Pecunia vectigalis, Quæ ex vectigalium reditibus prouenit. Cic. 3. Verr. Decem enim naues iuſſu L. Murenæ, populus Mileſius ex pecunia vectigali Pop.Rom fecerat.

Prouincia vectigalis. Cic in Piſonem.

Socij vectigales Cic.3 Offic.

Facere vectigales Cæſar 4 bell Gal. Hos quum Sueui multis ſæpe bellis experti propter amplitudinem grauitatémque ciuitatis, finibus expellere non potuiſſent, tamen vectigales ſibi fecerunt, ac multo humiliores, infirmioréſque redegerunt.

Vectigalarius. Firmic.lib.3.cap.13 Erunt enim aut publicani, aut vectigalarij. Id eſt qui vectigalia exigant.

Vectis, huius vectis, maſc g. {[illegible]} Dicitur quòd manibus percutiendo vehatur. Eſt enim palus è ferro ſiue ligno grandior, ruſticis, & fabris cæmentariis ad multa neceſſarius Cæſar 2.bel.Ciuil. Saxa quammaximè poſſunt, vectibus promouent, præcipitatáque muro in muſculum deuoluunt. Cic 1 de Nat.deor. Quæ moliſio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui miniſtri tanti muneris fuerunt? Horat.3 Carm ode 26.

Demoliri ſignum, ac vectibus labefactare conantur. Cic 3.Verr.

Vectes (inquit Bud.) baculi ſunt validi per mediam machinam traiecti, quibus manu ductis machina dum verſatur, funem ductarium aduoluit. Ab his vectibus Vectiarij dicti ſunt homines, qui vectes verſandæ ſuculæ manu ducunt Vide SVCVLA.

Vectiarius, vectiarij, Qui torcularia premit vectibus Vitruuius lib.6. cap.8, Ipſum autem torcular, ſi non cochleis torquetur, ſed vectibus & prelo premitur, ne minus longum pedes quadraginta conſtituatur Ita enim erit vectiario ſpatium expeditum.

Vecticularius, Adiect. {[illegible]} Vnde Vecticularia vita dicitur eorum qui vectibus parietes perfodiunt alienos, furandi gratia. Cato,

Vecticu-

Vecticulariam vitam viuere, eſt repentè largiter habere, repentè nihil. Feſtus.

VECTIS { [illegible] } Inſula Britannici maris, vt ſcribit Ptolemæus lib. 2. capite 3. *Vueyht* incolæ vocant, in qua ſunt oppida *Caſbrok* & *Newport*.

Vecto, vectas, Vectura, Vide VEHO.

VECTONES, penul. prod. { [illegible] } Hiſpaniæ populi, Vacceis & Celtiberis proximi, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3. Horum meminit Lucanus libro 4.

Vectonéſque leues, profugíque à gente vetuſta, &c.

VEDRA { [illegible] } fluuius Britanniæ inſulæ, Ptolemæo libro 2. cap. 3. *Vuere* vulgò.

Vegeo, veges, vegui { [illegible] } vegere. Nonius, Veget pro vegetat, vt lingit, vel vegetum eſt. Pomponius, Animos Venus veget voluptatibus. Vitatius eſt nunc vigere.

Vegetus, vegeta, vegetum, pen. corr. { [illegible] } Quod ſanum & incolume eſt: & ad corpus propriè pertinet. Gell. lib. 5, Quid igitur, inquit, dicimus, quod multos videmus eſſe pecuniæ cupidos, & eoſdem cum corpore eſſe vegeto ac valenti? Suetonius de Cæſare cap. 45, Nigris, vegetíſque oculis, valetudine proſpera. Cic. ad Atticum lib. 10. 107, Tu, quoniam quartana cares, & nouum morbum remouiſti, ſed etiam grauedinem, te vegetum nobis in Græcia ſiſte, & literarum aliquid interea.

Inter Vegetum & Vigens hoc intereſt: quòd vegetum ſit incolume: Vigens forte. Nam vegetum corporis: vigens etiam animi poſſumus dicere. Ex Nonio.

Vegeta mens, Viua, integra: apud Ciceronem, lib 1. Tuſcul. Horum igitur aliquid animus eſt, nec tam vegeta mens, aut in corde, cerebróve aut in Empedocleo ſanguine demerſa iaceat.

Vegetum ingenium Liu 6 ab Vrbe.

Vegetus pulſus venarum, pro Vehementi, opponitur Languido. Valerius lib 5.

Præbere ſe vegetum & acrem ad aliquid faciendum. Cic. 1. de Diuinat. Vt illa tertia pars rationis & mentis eluceat, & ſe vegetam ad ſomniandum acrémque præbeat, tum ei viſa quieti occurrent tranquilla atque veracia.

Vegetior & vegetiſſimus. Colum. lib 6. cap 20, Neque enim alio diſtat bonus taurus à caſtrato, niſi quòd huic torua facies eſt, vegetior aſpectus, breuiora cornua. Plin. lib 18 cap 26, Hoc interuallum temporis vegetiſſimum agricolis, maximéque operoſum eſt.

Veges, vegetis, Idem quod vegetus. Liu 1. bell. Pun. A tergo Alpes vrgent, via integris vobis ac vegetibus tranſitæ. Vetus exemplar habet vigentibus.

Vegeto, vegetas, pen. corr. vegetare, Fortificare, recreare, vegetum facere, conſeruare, ſeu longo tempore ſanum tueri. Gellius, Memoriæ vegetandæ gratia. Quod dicimus, bonæ memoriæ faciendæ gratia.

Vegetatio, Verbale. Apul. de Aſino aureo, Veſtiam fatigationem ſedentariam inceſſus vegetatione diſcuterem.

VEGENTE, Aſiæ populi, Muthanis, Cappadocibus, Comagenis, & Armeniis vicini, vt ſcribit Pomponius Mela lib 1.

VEGETIVS, Flauius Renatus, comes Conſtantinopolitanus, ſcripſit ad Valentinianum principem libros quinque. Epitomen videlicet inſtitutionum rei militaris, de commentatus Catonis Auguſti, Traiani & Hadriani principum, ac Frontini. Ex Raphaelis Volaterrani libro 22.

Vegrandis, & hoc vegrande { [illegible] } Feſtus, Vegrande ſignificari aiunt malè grande, vt vecors, veſanus, mali cordis, maléque ſanus. Alij paruum ſiue minutum: vt quum dicimus vegrande frumentum. Et Plaut. in Ciſtel. Qui niſi literes, oimú is vegrandi grade. Hactenus Feſtus. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap 1, Quòd quæ poſtea concipiunt, vegrandes fiunt atque imbecillæ.

Vegrande, Valde grande. Lucil. lib 26, Non idciſco extollitur, nec vitæ vegrandi datur. Nonius, Antiquum.

Farra vegrandia, Vide FAR.

Veha { [illegible] } Via veteribus dicebatur, quòd per eam omnia veherentur. Varro 1 de Re ruſt. cap. 2, A quo ruſtici etiam nunc quoque viam veham appellant, propter vecturas.

Vehemens, pen corr. vehementis, om gen. { [illegible] } Graue, magnum, vrgens. Gellius lib 16 cap 5. & Macrob. lib. 6. Saturn. cap 8. Ve particula tum intenſionem ſignificat, tum minutionem. Nam vetus & vehemens, alterum ab ætatis magnitudine compoſitum eliſúmque eſt: alterum à mentis vi atque impetu dicitur. Terent Andr. 1. 1,

-ne hæc quidem

Satis vehemens cauſa ad obiurgandum. Idem Heaut. 5. 1,

Vehemens in vtramque partem Menedeme es nimis.

Hoc genus & acrimoniam habet in ſe, & vehementiſſimum eſt. Author ad Heren. lib. 4.

Dea vehemens. Catull. ad Licinium, 47. Coaleſcunt primæ duæ ſyllabæ in vehemens.

Exordium dicendi vehemens & pugnax. Cic 2. de Orat.

Inflammari acri & vehementi quadam incitatione. Cicero 2. de Orator.

Literæ vehementes, Acres, acerbæ. Cic. 6 Verr. Literæ mittuntur iſti à patre vehementes, ab amicis item, videret quid ageret, de Diodoro quò progrederetur.

Lupus vehemens Horat 5.

Metu vehementi commota mens Lucret lib. 3.

Nimium & vehemens ferâque natura. Cic in Vatinium.

Opera vehemente minister. Horat. 1 epiſt. 13.

Oratio vehemens & atrox, cui Oratio lenitatis & manſuetudinis opponitur. Cic 2 de Orat.

Palus vehemens. Colum lib. 4. cap 12.

Violentia vehemens. Lucret. lib 3.

Vitis vehemens. Colum. lib. 3. cap. 2.

Viſus vehemens. Horat. 2. epiſt. 2. Contrahuntur duæ primæ ſyllabæ breues in vnam longam.

¶ Vehemens libro Columellæ 3. non ſolita frequentíſque ſignificatione pro luxurianti exuberantéque ponitur, vt cùm ab eo ſcribitur, Terræ dein vehementem multáque materia frondentem. Nam ei opponit vitem raris ſarmentis. Item in, Vnde etiam materiæ vehementiſſimæ repetiuntur, aut in capite vitis, aut in crure vicino radicibus. Hic vehementiſſimas materias dicit luxuriantes & maximas, in quibus & proliſſima dicit eſſe flagella & productiſſima ſarmenta. Fortaſſe etiam, inquit Turnebus, non diſſimili notione & ſignificatu Horatius dixit de riuo eleganríſque vſu,

Vehemens & liquidus puróque ſimillimus amni. Quòd ferax ſit & fœcundus in producendis rerum vocabulis, ſempérque aliquid adueheat, & vt amnis vehemēs exundet. Hæc Turnebus contra aliorum interpretum ſententiam.

Vehementia, vehementiæ { [illegible] } Acritudo. Plin. lib. 13. cap. 8, Flore candido cum vehementia odoris.

Vehementer, Aduerbium { [illegible] } Acriter, admodum. Cic 8 Philipp. Vehementer me agere fateor: iracundè, nego. Lucretius lib. 4.

Quæ vehementer, acriter, animosè fiunt. Cic. 4. Tuſc.

Quintum puerum accepi vehementer. Cic. Attic. lib. 10. epiſt. 5. Id eſt ſeuerè *Ie l'ay bien tanſé*.

Admirari vehementer. Cic. 4. Acad.

Aduerſari vehementer Cic 7. Verr.

De ſumma autem agi prorſus vehementer & ſeuerè volo. Cic. Attic. 339. Id eſt ſummam mihi debitam volo acerrimè exigi, etiam ſponſoribus appellatis.

Diſplicet vehementiſſimè. Cic 4. Acad.

Dolet vehementer. Terent. Adelph 4. 5.

Excuſare vehementer. Cic 3 Verr. Me vehementer excuſatum volo, non negligentia mea fore, &c.

Exercere ſe vehementer in aliqua re. Cic 1 Orat.

Expectare vehementer literas alicuius. Cic. ad Brut lib. 11. 25.

Fefellit vehementer. Lent. ad Senatum, lib. 12. 15, Quæ res nos vehementer fefellit.

Inſanire vehementer. Plaut Merc. 18.

Inuehi vehementer. Cic. 6 Verr. Sed quid ego tam vehementer inuehor?

Minari vehementer. Cic 4. Verr. Niſi teſtimuiſſent ſtatuas, vehementer iis minatur.

Pertinet vehementer ad rem aliquam. Varro 1. de Re ruſt. cap. 55.

Repugnare vehementer. Cic 4. Acad. Idem 5. de Finib. Nam illud vehementer repugnat, eundem eſſe beatum, & multis malis oppreſſum.

Vindicatum ſeuerè ac vehementer. Cic. 7. Verr. Fateor non modò in ſocios, ſed etiam in ciues militéſque noſtros perſæpe eſſe ſeuerè ac vehementer vindicatum.

Velim vehementer. Terent. Eunuch 5. 9.

Vehes, vel **Vehis**, Vide VANO, vehis.

Vehia, vehiæ, Oſcorum lingua plauſtrum dicitur. Feſtus.

Veho, vehis, vexi, vectum { [illegible] } vehere, Propriè de naui, equo, cæteríſque quadrupedibus & plauſtris dicitur. A vehiæ Oſco verbo. Plaut. Moſtel. 9.

Magni ſunt oneris: quicquid imponas, vehunt. Idem Bacch. 1,

Nam vt è naui vecta es, credo timida es aliquantum ſoror.

Curru vehere aliquem. Ouid epiſt 22.

Curru vehere. Cic. 1. Tuſcul. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatutum ſacrificium curru vehi ius eſſet.

Curru quadrigarum vehi. Cic. 2. de Diuinat. Curſor ad olympia proficiſci cogitans, viſus eſt in ſomniis curru quadrigarum vehi mane ad coniectorem.

In curru vehi. Ouid 4. Triſt. eleg. 2.

Dorſo cornipedis vehi Senec. Hippol. 6.

Equo vehi. Ouid 3. de Arte,

Parua vehatur equo.

Equus in quo vehebar, mecum vnà demerſus rurſus apparuit. Cic 2. de Diuinat.

Naui vehimur. Lucret. lib. 4.

Phaſelis pictis vehitur circum ſua rura. Virg 4. Georg.

Amne vehere. Ouid. 2. Metam.

Vexerat Europen fraterna per æquora taurus. Martial. lib. 2. Cic. 1. de Nat. deor.

Vehunt per maria vaſta ratibus. Plin. lib. 22. cap. 19.

Vehere fructus ex agris. Liu 1. bel. Pun.

Cibum ore vehit formica Ouid 1. de Arte.

Carpenta vehebant matres Auſonias. Ouid. 1. Faſt.

Ventrem grauem vehere. Ouid 9 Metam.

Sex motibus vehi. Cic. de Vniuerſ. Ita totum animal mouebatur illud quidem, ſed immoderatè & fortuitu, vt ſex motibus veheretur.

Ætas vehit fortunam. Lucret. lib. 3.

Bella vehere trans pontum. Senec Thyeſte, 1.

¶ Vehitur oratio tanquam in mari, per tranſlationem. Cic. 1. Tuſc. Itaque dubitans, circunſpectans, hæſitans, multa aduerſa reuertens, tanquam ratis in mari immenſo noſtra vehitur oratio.

Pretium vehendi. Ouid 2. Faſt.

Vehens, vehentis, Participium { [illegible] } Cic. de Clar. Orat. Sed in te intuens Brute doleo, cuius in adoleſcentiam, per medias laudes quaſi quadrigis vehentem, tranſuerſa incurrit miſera fortuna Reip.

Vectus { [illegible] } Aliud Participium, vt

Multa per æquora vectus. Catull. ad fratris tumulum, 96.

Diuerſa per æquora vecti. Virg 1. Æneid.

Apes vectæ liquidum trans æthera. Virg. 7. Æneid.

Vectus vehiculo. Patercul. lib 2.

Vecto, vectas { [illegible] } vectare, Frequentatiuum Gellius lib. 16. cap 19, Dorſo ſuper fluctus edicto vectaſſe. Propert 3. eleg 3.

Corpora vectare carina. Virg. 6. Æneid.
Humeris vectari. Horat. Epod. ad ſuem.

Vectabulum, vectabuli, penult. corr. { ὄχημα } Idem quod vehiculum. Gellius libro 20 cap. 1, Iumentum quoque non id ſolum ſignificat quod nunc dicitur, ſed vectabulum etiam, quod adiunctis pecoribus trahebatur.

Vectio, Verbale { [illegible] } Cic. 2 de Nat. deor. Efficimus etiam domitu noſtro quadrupedum vectiones.

Vector, vectoris, pen. prod. maſc. gen. { [illegible] } Qui in aliena naui vel equo vel plauſtro vehitur pretio. Quintilianus In corpore proiecto, in nauim filij ines malè permutatus vector imponor.

Timidi & perterriti vectores. Cic. 3. de Nat. deor. Idémque cùm ei nauiganti vectores aduerſa tempeſtate timidi & perterriti dicerent, non iniuria ſibi illud accidere, qui illum, &c.

¶Vector, qui vehit. Ouid. 1. Faſtorum,
Ecce rudens rauco Sileni vector aſellus
Intempeſtiuos edidit ore ſonos.
Fulmineus vector Aquila. Stat. 9 Thebaid.

¶Vectores, metaphoricè pro Ciuibus Cic. ad Attic. lib. 2 24, Malè vehi malo alio gubernante, quàm tam ingratis vectoribus bene gubernare.

Vectoria nauigia, pro Maioribus. Cæſar 5. bell. Gal. Qua in re admodum fuit militum virtus laudanda, qui vectoriis grauibuſque nauigiis, non intermiſſo remigandi labore, longarum nauium curſum adæquauerunt.

Vectarius, Adiect. { [illegible] } vt Vectarius equus. Qui vehit, aptúſque eſt ad vehendum Varro lib. 2. de Re ruſt. cap 7.

Vectibilis, & hoc vectibile, penult. corr. Verbale. Senec. 3. Nat. quæſt. Aquæ medicatæ, & ob hoc ponderoſæ: & ephus inſolæ materia vectibilis.

Vectura, vecturæ, pen. prod. { [illegible] } Varro de Re ruſt. lib. 2 cap 7, Equi quod alij ſunt idonei ad rem militarem, alij ad vecturam, alij ad admiſſuram, &c. Cic. Attic. lib. 1 [illegible], Miſimus qui pro vectura ſolueret. Et 3 Verr. Longa difficiliſque vectura.

Locare aut cætere vecturas nauium. Papin. in l. Si vrbana. D. De condict. indeb.

Facere vecturam, Vehendo parare ſibi lucrum. Quint. in Paſtu cadauerum.

Vectura Merces vehendi. Vlpian. in l. Ex conducto. § Item. D. Locati, Item quum quidam naue amiſſa vecturam, quam pro mutuo nauta acceperat, repeteret: reſcriptum eſt ab Antonio Auguſto, non immeritò procuratorem Cæſaris vecturam ab eo repetere, quum munere vehendi functus non ſit. Item in l. Si quis pro vxore. D. De donationibus inter virum & vxorem. Papinianus ſcribit, vecturas vxoris & miniſteriorum eius, virum tamen in ſua cauſa datas repetere non poſſe.

Vecturis viuere, Vide vellaturam facere, in V E L A.

Vehiculum, vehiculi, pen. corr. { [illegible] } In quo aliquid vehitur, quod cum quatuor rotis Phryges tradunt inueniſſe, teſte Plin. lib. 7. cap. 56. Cic 7. Verr. Omnéſque dij, qui vehiculis thenſarum ſolennes cœtus ludorum initis, &c. Idem in Piſonem, Nummus iſte ea mihi Cæſar, neglectis vehiculis triumphalibus domi manet & manebit.

Camerata vehicula, Vide C A M E R A.
Meritoria vehicula, Vide M E R E O.
Anteire vehiculo, Vide A N T E E O.
Comparare furtorum vehiculum. Cic. 7. Verr.

Veheſ, vehis, vel Vehis, huius vehis, fœm. gen. { [illegible] } à vehendo, dicitur quantum fœni vel ſtercoris vna vectura in plauſtro vel aliis inſtrumentis ferre poſſumus Plin. lib 36. cap. 15, Amplitudinem earum tam feciſſe produnt, vt vehem fœni largè onuſtam tranſmitteret. Colum lib 11 cap 2. Satis erit in ſingula iugera veheſ ſtercoris componere numero decem & octo. Veheſ autem ſtercoris habet modios octoginta. Sic lib 12. cap 2. Materies ſi roborea eſt, ab vno fabro dolari ad vnguem pes quadrata debet pedum X X. hæc erit vehis vna. Pinus autem V. & X X. pedum æque ab vno expeditur, quæ & ipſa vehis dicitur.

V E I A { [illegible] } Venefica quædam mulier cuius meminit Hora. Epod. 5,
Abacta nulla Veia conſcientia
Ligonibus duris humum
Exhauriebat ingemens laboribus.

V E I O S { [illegible] } dicimus vrbem in Hetruria, quam Camillus cepit. Hæc inſignis fuit bellorum frequentia cum Romanis. Vnde quum Nero domum ædificaret ampliſſimam, æditi fuerunt illi verſus,
Roma domus fiet, Veios migrate Quirites,
Si non & Veios occupat iſta domus.
Veteres Veij. Propert. lib. 4. eleg 11.

Veiens, veientis { [illegible] } Populus Veiorum. Cic. 1. de Diuin. Quum lacus Albanus præter modum creuiſſet, Veientem quendam ad nos hominem nobilem perfugiſſe, cúmque dixiſſe, ex fatis quæ Veientes ſcripta haberent, &c. Et paulo poſt, Quum autem Veientes bello feſſi legatos ad Senatum miſiſſent, &c.

Populi Veientum. Silius lib. 7.

Veiens, Adiectiuum { [illegible] } Cic. 1. de Diuinat. Quid, quod in annalibus habemus. Veienti bello, &c.
Ager Veiens Cic pro Roſc. Amer.
Atius Veientis emptor. Horat. 2. epiſt. 2.
Solum Veiens. Stat. 4. Sylu. 5.
Veientina tribus, Vide T R I B V S.

Veientanus, pen. prod. Aliud adiect. { [illegible] } vt Vinum Veientanum. Horat. 2 Serm. ſaty. 3.

Gemma Veientana. Plin lib 37. cap. 10, Veientana Italica gemma eſt Veiis reperta, nigram materiam diſtinguente limite albo. De Veientana gemma ſcribit & Solinus cap. 8. ſub finem.

Veius, triſyllabum. Idem quod Veiens. Propert. lib. 4. eleg 11,
Fortè ſuper portæ dux Veius aſtitit arcem.

V E I O V I S, pen. corr. { [illegible] } veteribus dicebatur deus, cui dempta atque detracta eſſet iuuandi facultas. Nam quoſdam deos vt prodeſſent celebrabant: quoſdam ne nocerent, placabant. De quibus abunde Gell. lib 5 cap. 12, Vbi corrigendus eſt locus in fine capitis. Sic enim legitur in omnibus quos vidimus codicibus Aruncus quoque habetur & Rubigus. Vbi Auerruncus legendum eſt. Cic 3 de Nat. deor. Quid Veioui facies? quid Vulcano?
Veiouem interpretatur Ouidius paruum Iouem, 3 Faſt.

Vel { [illegible] } coniunctio plerunque disiunctiua, vt, Vel ſcribam, vel ad te veniam. Plaut. Mil. 4,
Vel adeſt, vel non. Virg. 1. Æneidos,
Quid tantum Oceano properent ſe tingere ſoles
Hyberni, vel quæ tardis mora noctibus obſtet.

¶Vel, copulatiua. vt, Maximè mutibi amicum facit vel virtus vel doctrina tua Terent. Eunuch 2. 3,
-hanc tu mihi vel vi, vel clàm, vel precario Fac tradas.
Multorum vel honoris vel periculi ſeruire Cic. de Clar. Orat.
Sunt iſta quidem vel magna, vel potius maxima. Cic. Q. fratri, lib. 2 16.

¶Vel, pro Veluti, inquit Donatus Terent. Hecyr. 1. 2,
Per pol quam paucos reperias meretricibus
Fideles euenire amatores, Syra:
Vel hic Pamphilus iurabat quoties Bacchidi, &c. Idem Eun 5 2.

¶Vel, pro etiam. Cic ad Brut. lib. 8, hic quòd te tantùm amat, vt vel me audeat pronunciare. Vide plura apud Nonium. Terent. And. 3 2,
Vel hoc quis non credat, qui non ſit te, abs te eſſe ortum? Hic ironia eſt, teſte Donato. Virg 11 Æneidos,
Vel Priamo miſerande manus. In his duobus exemplis Budæus
Vel pro Nam poſitum dici. Idem 8. ecloga,
Carmina vel cœlo poſſunt deducere lunam. Terent. Heaut. 4. 6,
Nulla eſt tam facilis res, quin difficilis ſiet,
Quam inuitus facias vel me hæc deambulatio
Quam non laborioſa, ad languorem dedit. Cic. Attic. Ve vel perire maluerit quam perdere omnia.

¶Vel, pro Saltem Terent. Phorm. 2. 2,
Poſtremo ſi nullo alio pacto, vel fœnore.

¶Vel etiam. Plaut Menæch 15, -vt tu
Vel tu, vel tua vxor, vel etiam in oculos compingito.
-vel hercle enica,
Nunquam hinc feres à me. Plaut. Aulul. 31.

Vel maximè Cic. 4. Acad. Statuere enim qui ſit ſapiens, vel maximè videtur eſſe ſapientis.

Vel minimum. Cic in Orat. Hoc in genere nervorum vel minimum, ſuauitatis autem eſt vel plurimum.

Vel mediocris. Cic 2 de Orat. Hæc ſunt omnia ingenij vel mediocris, exercitationis autem maximæ.

Vel plurimum. Cic. 4 Verr. Nam quod in publicanorum cauſis vel plurimum ætatis meæ verſor &c.

Vel quod multo etiam minus eſt ferendum Cic 4 Verr.

¶Vel, in principio ſententiæ poſitum, pro Nam, indignationi interdum ſeruiens, à Græcis tractum videtur, qui eodem ferme modo vtuntur. Quare miror quid Quintilianus his verbis lib. 9. intelligi voluerit, cap. de figuris, alia iungitur, commendatio vetuſtatis, cuius amator vnicè Virgilius fuit,
Vel quum te pa[illegible] ſam contra mea iurgia ſingis
Arrident ſcelus & [illegible] quæ ſcripta ſunt 1. Æneidos, quaſi ſcilicet hinc [illegible]
Progeniem ſed enim Troiano, &c. Quum tamen Cicero non ſemel viſus ſit in eo ſenſu, à quo, vt opinor, Virgilius ſumpſit potius quàm ab antiquitate obſoleta retinuit. Cic pro Flacco, Vel quod eſt in eodem decreto ſcriptum, homines clariſſimos ciuitatis ampliſſimis viros honoribus hoc Prætore circumuentos: cur hi neque in iudicio adſunt, neque in decreto nominantur? Ac ſi diceret, Quid impudentius quam hoc diceret? Terent. in And. 3. 2,
Vel hoc quis non credat, qui te norit abs te eſſe ortum? Budæus.

Velabrum, Velamen, Velamentum, Velaris, Velarium, Vide V E L V M.

Velaturam facere olim dicebantur, qui in velabro homines vehebant mercede, vt author eſt Varro lib. 4 de Ling. Lat.

Velatus, Vide velo, velas, in V E L V M.

Veles, velitis, penult. corr. maſc. gen. { [illegible] } Miles leuiſſimè omnium armatus, qui & velatus & ferentarius dicitur. Refert Ælianus ordinem pedeſtrem in militia diuidi ſolitum trifariam: in armatos, quæ grauis armatura dicitur: & velites, qui leuiſſimè omnium armantur, vnde & expediti nuncupantur: non enim thoracas aut loricam induunt, ſed tantùm iaculis & fundis vtuntur. In tertio ordine ſunt peltati, à pelta paruo & leui ſcuto. hi medij erant inter grauem armaturam & leuem. Liu 6 bell. Pun. Et vbi ad coniectum teli ventum eſt, ſigno dato velites deſiliunt. Cic. de Claris Orat. Haſtæ velitum [illegible]. Ouid. in Ibin,
Vtque petit primo plenum flaueſcentis arenæ,
Nondum calfacti velitis haſta ſolum.

Velites, quaſi volites dicuntur, Cic. de Repub Militari more veterum velociſſimi, cum ſcutis leuibus, pedites ad hoc ipſum exercitati, iidem maiores, quos expeditos quaſi volitantes, volites appellabant. Inde verſa litera in nomen velites. Vel [illegible], Id eſt à iaculatione, eo quod tela tantùm miſſilia ſecum gerant.

¶Veles ſcurra. Cic. Papirio, Me autem à te, vt ſcurram velitem, malis oneratum eſſe non moleſte tuli. Scurram velitem dicit, leuem, tironem, non veteranum, grauis armaturæ: vt enim ſi veles cum armato milite congrederetur male acciperetur, ſic vt velitem ſcurram ſe verberatum eſſe iocatur à Papirio dicaciſſimo & acerrimo ſcurra. Turnebus.

Velitor, pen. corr. velitaris { [illegible] } velitari, Digladiari, pugnare.

¶Velitati,

¶Velitari, ad verba interdum transfertur, pro Iurgari. Plautus Menæch.17,
Neſcio quid velitati eſtis inter vos duos. Gell.lib.6 cap 11, Cum inquinatiſſimis hominibus non eſt conuicio decertandum, neque in maledictis aduerſum impudentes & improbos velitandum: quia tantiſper ſimilis & compar eorum fias, dum paria & conſimilia dicas, atque audias.
Velitari labris, & velificari, pro Verbis contendere & altercari, & inter ſe rixari dixerunt veteres. Afranius,
Interea verba iactare, & labris
Inter ſe velitari, velificarier. Ex Turnebo.
Velitatio, velitationis, Verbale { [illegible] } Pugna, digladiatio Plaut.Rud.13.
Equidem meam velitationem exerceo,
Nam omnia coruſca præ tremore fabulor.
Velitatio, inquit Feſtus, dicitur ultro citróque verborum obiectatio, ab exemplo velitaris pugnæ. Plaut.Aſin 7,
Verbis velitationem fieri compendii volo.
Velitaris, & hoc velitare, pen prod. { [illegible] } Quod ad velites pertinet. Vnde velitaris pugna. Saluſt in Iugurth. Præterea iere ſagittarij & cohors peligna cum velitaribus armis itineris properandi cauſa. Liu.6.bell Pun. Et ſeptena iacula quaternos longa pedes data, præfixa ferro quale haſtis velitaribus ineſt.
Velitatim, pen prod.Aduerb. { [illegible] } ſignificat per ſaltus & intercalla: quòd velites pugnando, ſaltibus vtantur. Siſenna lib.1. Hiſtor. Nos vna æſtate in Aſia & Græcia geſta itidem continentia literis mandauimus, ne velitatim aut ſaltuatim ſcribendo, lectorum animos impediremus. Quidam legunt velicatim.
VELIA { [illegible] } Lucaniæ oppidum in Italia ad mare ſitum. Inde Velinus, pen.prod. Adiectiuum. Virg.6. Æneidos,
Inice (namque potes) portúſque require Velinos.
Velienſis, & hoc velienſe, Aliud adiectiuum. Cic.lib.7.epiſt. Famil.cuius initium, Amabilior mihi Velia fuit, &c. (neſcio quid enim Velienſes verebantur,) &c.
Velificum, Vide VELVM.
VELINA { [illegible] } Regio in urbe, Palatino monti coniuncta, In qua Valerij Publicolæ, & Victoriæ, deorúmque penatium ædes erant. Dicta Velina, quòd ibi paſtores Palatini vellere lanam ſint ſoliti, vnde Velinus lacus Plin.lib.33.cap 2. & Colum.lib.8.cap.16.
Velina tribus, Vide TRIBVS.
Velitaris, Velitatim, Velitor, Vide VELES.
VELITRAE, pen.prod. Velitrarum { [illegible] } ciuitas Vulſcorum inſignis fuit. Inde Veliternus ager dictus, quem Volſcis victis Romani ademerunt, vt ſcribit Liu.lib 7. Inde etiam Veliterni, populi, Velitrarum incolæ dicti, quos commemorat Plin lib 3.cap.5. Ea ex vrbe gentem Octauiam fuiſſe teſtatur Suetonius in Auguſto. Refert Dionyſius lib.7. peſtilentiam adeò Velitras eſſe depopulatam, vt ea decem partibus Veliternorum vix vna ſuperfuerit.
Veliuolus, Adiect. Vide VELVM.
Vella, vellæ { [illegible] } ab antiquis dicebatur pro Villa. vnde Vellaturam facere, quod Varro declarat his verbis, lib.1.de Re ruſt.cap 2, A quo ruſtici etiam nunc quoque viam veham appellant, propter vecturas, & vellam non villam, quò vehunt & vnde vehunt. Item dicuntur qui vecturis viuunt, vellaturam facere.
Vello, vellis, velli & vulſi, vulſum { [illegible] } vellere, extirpare: vt, Vellere herbas.
Radicitus vellere, vel cum radice. Colum.lib.11.cap.3. Plin.lib.12. capite 12.
Ex patellis vellere emblemata. Cic.6.Verr. Tum illa ex patellis & thuribulis quæ vellerat, ita ſcitè in aureis poculis illigabat, &c.
Tondere, radere, & vellere. Sueton.de Cæſare, cap 45. Circa corporis curam moroſior, vt non ſolùm tonderetur diligenter, ac raderetur, ſed velleretur etiam. Hoc eſt pilum ſibi ad radicem velli iuberet: quod nonnullæ mulierculæ facere ſolent ne amplius renaſcantur.
¶Arbos ſolo vellitur ruptis radicibus Virg.3.Æneid.
Barbam vellere, Prouerbium eſt, ait Eraſmus, quo ſummum contemptum, ac ludibrium ſignificamus. Horat.1.Serm.ſaty.3,
-barbam tibi vellunt
Laſciui pueri.
Capillos albos à ſtirpe vellere. Propert.lib.3.eleg.24.
Comam vellere. Martial.lib.2.
Herbas vellens dentibus Ouid 8.Metam.
Munimenta vellere, ſepulchra, vallum, Eruere, proiicere in terrâ. Liu 2.ab Vrbe. Idem 6.bell.Pun. Aræ foci, deûm delubra, ſepulchra maiorum vulſa, temerata ac violata Idem 10 ab Vrbe.
Pectora velluntur ſecreto morſu, Lacerantur mœrore. Hoc eſt, tacita torquentur mœſtitia Stat.5.Sylu 2.
Piſces vellere ex æquore, Extrahere è mari. Horat.2.Serm.ſaty.3.
Poma vellere manu. Tibul.lib 3 eleg.5.
Pontem vellere. Virg 8 Æneid.
Poſtes vellere à cardine. Virg 2. Æneid.
Signa vellere caſtris Virg.4 Georg.
Spicula vellere Virg.10.Æneid.
Spinas vellere. Cic.4 de Fin. Deinde ea quæ requirebant orationem ornatam & grauem, quam magnificè ſunt dicta ab illis? quàm ſplendidè? de iuſtitia, de fortitudine, &c. de ſpinis vellëdum vt Stoici, &c.
Vulſus, Participium { [illegible] } Vulſa corpora à Quintiliano in Procemio lib.8. dicuntur, Corpora ſiquis vulſa, inquit, atque fucata muliebriter comat, fœdiſſima ſunt ipſo formæ labore.
Tela vulſa pectore. Lucan.lib.5.
Vulſura vulſuræ, pen prod. { [illegible] } Ipſa vulſio. Varro 2. de Re ruſt cap. 11, Quam demptam & conglobatam, alij vellera, alij vellumina appellant: ex quorum vocabulo animaduerti hoc, prius lanæ vulturam, quàm tonſuram inuentam.

Vellico, vellicas, pen.corr. { [illegible] } vellicare, Frequenter vellere: quod propriè fit quum extremas corporis partes vellimus, & preſſando infeſtamus. Propert lib.2.eleg.5. Plaut. Moſtel.10,
Viden' pictum vbi ludificatur cornix voltrerios duo?
Cornix aſtat: ea voltarios duo viciſſim vellicat? Quintil.lib.6.cap. 1. E a pædagogo ſe vellicari reſpondit. De puero flente.
¶Vellicare, per tranſlationem ponitur pro Criminari, mordere, lacerare. Plaut Merc.7,
Contempleut, conſpiciant, nutent, nictent, ſibilent, vellicent,
Vocent, moleſti ſint. Gellius lib 4. cap.15, In quibus plura inſcitè aut malignè vellicant De Salluſtij ſcriptis. Cic pro Cornel Balbo,
More hominum inuident, in conuiuiis rodunt, in circulis vellicant.
Abſentem vellicare. Horat.1.Serm.ſaty.10.
Beneficium vellicare. Senec.de Benef.lib.2.cap.18.
Vellicare opus alienum. Varro lib 3.de Re ruſt.cap 16.
Vellicatus, huius vellicatus, pen.prod. { [illegible] } Plin.lib.18.cap.6, Extremitates corporis vel aurium vellicatibus perſtringi. Vetuſtum exemplar omittit hanc dictionem vellicatibus.
Vellicatio, Verbale. Senec.de Vita beata, Quum non tantùm lacerationes, ſed etiam vellicationes effugaret. Item 3.de Ira: metaphoricè accipit pro moleſtiis, Detrimenta, iniurias, conuitia, vellicationes contemnamus.
Vellicatim, pen prod. Aduerbium. Siſen. hiſt.lib.1, Nos vna ætate in Græcia, & Aſia geſta literis idcirco continentia mandauimus, ne vellicatim ac ſaltuatim ſcribendo lectorum animos impediremus. Ex Nonio Vide Velitatim in VELES.
Vellus, velleris, pen corr. neut gen. { [illegible] } Lana ex ouibus detonſa. Varro de Re ruſt. lib. 2 cap. 11, Diligentiores tegeticulis ſubiectis oues tondere ſolent, ne flocci intereant. Dies ad eam rem ſumuntur ſereni, & iis id faciunt ferè à quarta ad decimam horam: quoniam ſole calidiore tonſa ex ſudore eius lana fit mollior & ponderoſior, & colore meliore. Quam ademptam & conglobatam, alij vellera, alij vellumina appellant: ex quorum vocabulo animaduerti licet, prius lanæ vulſuram, quàm tonſuram inuentam. Vide paulo antè VELINA.
Ouis auratæ vellus Ouid.6.epiſt.
Aurum vellus. Ouid 7 Metam.
Ferina vellera, Ferarum pelles. Ouid.11.Metam.
Fulua vellera Ouid. epiſt.6. Intellige vellus aureum.
Hirſuta vellera feris leonis. Ouid.2.Faſt.
Mileſia vellera, Vide MILETVS.
Stamina facta de nigro vellere. Ouid.4. Triſt.eleg.1.
Niuea vellera. Virg. 4. Æneid.
Pereat vellera diuite. Virg.3.Georg.
Pullum vellus. Ouid.4.Faſt.
Splendentis vellera lanæ niueæ. Sil.lib 15.
Succida palliolo vellera quinque petit Martial.lib.11.epig.28.
¶Tenuia vellera foliis depectant Seres. Virg.2.Georg.
Infuſcare vellera, Vide INFVSCO.
Inquinare vellus murice, Vide INQVINO.
Mollira vellera. Ouid.6 Metam.
Mutare vellera luteo, Vide MVTO.
Stratis velleribus iacebat. Virg 7.Æneid.
¶Vellera pro frondibus. Ouid.de nuce,
At ſimul induimus noſtris ſua vellera ramis, &c.
Velo, velas, Vide VELVM.
VELOCASSES, Populi ſunt Galliæ circa Rhotomagum, quibus etiam olim Rhotomagum attributum erat, hodie *Vilcaſſinenſes* appellati, qui & hoc tempore bipartiti ſunt in Normanos & Francos velocaſſes Normani inter Andelam & Heptam ſiti ſunt, vbi oppidum eſt Giſortium, & caſtellum Andeliacum. Velocaſſes Franci incolunt inter Eptam & Æſiam. Sic enim Vibius Sequeſter appellat fluuium Galliæ, quem hodie *Iſaram* appellamus, à quo & oppidum Pons Iſaræ nomen habet. Horum populorum meminit Cæſar lib. 2. belli Gallic.
Velox, velocis, pen.prod. Adiectiuum { [illegible] } Celer: à volando, quaſi volox. Plin.lib.8. cap. 34, Velox ſaltu, venatu viuens.
Ferro velox Stat.3 Thebaid.
Ad facinus velox. Claud.1. in Ruff.
Ad præmia velox. Ouid.1. de Ponto eleg.3.
¶Achilles velox, Vide ACHILLES.
Æui velocis memor, Id eſt citò tranſeuntis. Senec.Herc.fur.3.
Alæ veloces. Claud.1. in Ruff.
Animus velox Horat.1.epiſt.2.
Annus velox. Stat.5. Thebaid.
Ceruí veloces. Virg.5. Æneid.
Crura velocia. Ouid.1. Metam.
Equi veloces. Ouid.8.Metam.
Horæ veloces. Ouid.2.Metam.
Iaculum velox. Virg.3 Georg.
Ingenium velox Ouid 8.Metam.
Ingenium velox ac mobile. Quintil.lib.6.cap.4.
Membra velocia. Sil.lib 17.
Oculo veloci percurrere aliquid. Horat.2. Serm.ſaty.5.
Pila velox. Horat.2.Serm.ſaty.2.
Procella velox. Horat.3.Carm.ode 27.
Victoria velox. Horat.1.epiſt.19.
Nihil eſt annis velocius. Ouid.10 Metam.
¶Velox, pro Velociter. Virg.5. Æneidos,
-ille ictum venientem è vertice velox
Præuidit, celerſque elapſus corpore ceſſit.
Velocitas, pen corr velocitatis { [illegible] } Celeritas. Cic.2. de Fin. Quid ſi in ipſo corpore multa voluptati præponende ſunt, vt vires, valetudo, velocitas, pulchritudo?
Pernicitas & velocitas. Cicero 5. Tuſcul. An dubitas quin præſtans valetudine, viribus, forma, acerrimis, integerrimíſque ſen-

ſibus, adde etiam, ſi libet, pernicitatem & velocitatem.
Pennata velocitas, Vide PENNIS.
Velocitas corporis, celeritas appellatur. Cic 4. Tuſc.
Videmus alios velocitate ad curſum, alios viribus ad luctandum valere. Cic. 1. Offic.
Concertare velocitate nandi, Vide CERTO.
Exercitata ſtudio velocitas. Quintil lib 5 cap 10.
Cogitationum velocitas. Plin lib. 7. cap 12, Quoniam velocitas cogitationum, animiſque celeritas, & ingenij varietas multiformes notas imprimit.
Velociter, pen corr. Aduerbium { [illegible] } Celeriter. Cicero de Vniuerſ. Quæ velociſſimè mouebantur, ea celeritate vinci à tardioribus: & quum ſuperabat, ſuperari videbantur.
Auferre aliquid velociter. Ouid 4 Faſt.
Currere velocius. Ouid. 10. Metam.
Peruolare in aliquem locum velocius. Cic. in Somnio Scip. Sunt autem optimæ curæ de ſalute patriæ, quibus agitatus & exercitatus animus velocius in hanc ſedem & domum ſuam peruolabit.
Velum, veli { [illegible] } Tegmen, à volo volas, nonnulli deriuant, quòd vela ventis aptata, volitare videantur. Varro à velleribus, quod ex ouium velleribus fierent. Cic. in Orator. à vexillum, per contractionem. Vide AXILLA. Plin lib 16. cap. 39, Vehunt per maria vaſa ratibus, quas neque gubernacula regant, neque remi trahant vel impellant, non vela, non ratio vlla adiuuet.
Tenor veli. Lucan. lib 5.
Carbaſina vela, Vide CARBASVS.
Ferruginea. Lucret. lib. 4.
Fugacia. Ouid. epiſt. 13.
Lutea. Lucret lib. 4.
Nautica. Horat 2 Serm Saty 3.
Niueis tentoria velis. Virg 1. Æneid.
Nutantia. Lucan lib 8.
Parua. Horat 4. Carm ode 15.
Paſſa, Vide Paſſus in PANDO.
Rufa. Lucret lib. 4.
Tumida. Horat 2. epiſt 2.
¶Abeuntia vela proſequi oculis. Ouid. epiſt. 5.
Æquare vela, Vide AEQVO.
Aptare claſſem velis, Inſtruere & diſponere claſſem ad nauigandum. Virg 3. Æneid.
Arripere tellurem velis. Virg. 3. Æneid.
Cadunt vela. Virg 3 Æneid.
Leuabit velis cadentia caſtra. Valer 2. Argon.
Contrahere vela, Vide CONTRAHO.
Turgida vela contrahere. Horat 2. Carm. ode 10.
Deducunt vela nautæ Ouid 3. Metam.
Deſerta vento vela. Senec Agamemn 6.
Dirigere vela in medio freto. Ouid 1 Faſt.
Dare vela. Ventis ſe committere & nauigare. Quintil. lib 10. cap. 3.
Dare vela retrorſum, pro in diuerſum mutare ſententiam, vitæque inſtitutum Horat. 1 Carm. ode 34. A nauigantibus, qui curſus errorem verſis velis corrigunt.
Dabant vela in altum. Virg 1. Æneid.
Dare vela ventis Virg 4 Æneid.
Læta vela pelago dare. Senec. Troad 4.
¶Vela dare ſuæ famæ, per tranſlationem, pro Celebrem facere famam ſuam. Martial lib 8.
Ingenio vela dare Ouid. 3 Faſt. ad Bacchum.
Ducere vela. Cæſar lib 2 bell. Ciuil.
Nauigia velis currunt Plin. lib 9 cap 15.
Facere vela, Idem quod Vela dare. Cic. 7. Verr. Princeps Cleomenes in quadriremi Centuripina malum erigi, vela fieri, præcidi anchoras imperauit.
Nauis fertur velis vtroque. Lucret. lib. 4.
Hic tere viam velis Virg 5. Æneid.
Implere vela ventis. Virg 7. Æneid.
Inflata vela ſecundis Notis. Senec. Agamemn. 2.
Intendere vela ventis ſecundis. Virg. 3. Æneid.
Intendunt vela Zephyri ſecundi. Virg 5. Æneid.
Intenta vela theatris. Lucret. lib 4.
Humida vela legit nauita, Colligit. Virg. 1 Georg.
Miniſtrare velis. Virg 6 Æneid. Aut per vela: & eſt ſeptimus. Aut velis obſequitur, & eſt datiuus.
Obducere velum, Vide OBDVCO.
Obtendere velis rem aliquam. Cic. Quint frat lib. 1. 1, Multis enim ſimulationum inuolucris tegitur, & quaſi velis quibuſdam obtenditur vniuſcuiuſque natura.
Pandere tota vela. Quintil. lib 6. cap 1.
Quærebam igitur vtrùm panderem vela orationis ſtatim. Cic. 4. Tuſcul.
Alas velorum pandere. Virg 3. Æneid.
Permittere vela ventis Quint. Triphoni, in præfat. Permittamus vela ventis, & oram ſoluentibus bene precemur. Hoc eſt, Editionis ancipitem euentum, vtcunque cadet, experiamur. Eraſmus.
Æquatis velis procedit claſſis. Virg 4 Æneid.
Soluere vela. Virg 4 Æneid.
Subducta vela, Antora, & ad malum ligata. Silius lib. 6.
Pleno ſubit oſtia velo. Virg 1 Æneid.
Subnectere totum velum antennis. Ouid. 11. Metam.
Tendunt vela Noti. Virg 3. Æneid.
Concaua vela tenet ventus. Ouid. epiſt 6.
Trahere vela, Contrahere. Virg. 4. Georgicon,
ni iam ſub fine laborum
Vela traham, & terris feſtinem aduertere proram. A nautis ducta metaphora, qui vicini portui aut littori vela contrahunt.

Auræ vocant vela, Auræ ſecundæ & leues inuitant ad nauigandum Virg 3 Æneid.
¶Velis equiſque, id eſt omnibus neruis, omni conatu Cic ad Qu. frat. lib 2 ep. 16, Sic ego, quoniam in iſto homine colendo tam indormiui diu, te me beneſæpe excitante, curſu corrigam tarditatem tum equis tum velis. Vetus exemplar legit tum verò quadrigis. Idem lib. 3. Offic. Cum his velis equiſque (vt dicitur) ſi honeſtum tui ac retinere ſententia eſt, decertandum eſt. In his exemplis reſpexit Cicero ad vtriuſque pugnæ genus equeſtre, ac nauale. Ex Eraſmo. Hieronymus Ferrarius in ſuis annotationibus in Philippicas de hoc prouerbio loquens corrigit locum, & legit, Viris equiſque, idque confirmat tum libris manuſcriptis, tum aliorum etiam ſcriptorum authoritate: etiam illo argumento, quòd res militaris equis potius & viris adminiſtratur, quàm equis & velis.
Remis, veliſque, Idem cum priore ſignificat. Inde tranſlatum quòd quum nauis ſimul & remigio, & velo impellitur, ſummus eſt nautarum conatus. Cic. lib 3. Tuſcul. Tetra enim res eſt, miſera, deteſtabilis, omni contentione, velis (vt ita dicam) remiſque fugienda. Plaut. Aſin. 5.
Remigio, velóque, quantúmque poteris, feſtina & fuge. Eraſmus.
Velifico, velificas, pen. corr. { [illegible] } velificare, vel Velificor, velificaris, velificari, deponens, Vela facere, ſiue dare vela, & nauigare. Plin lib 9 cap 33, Nauigant ex his veneriæ: præbentéſque concauam ſibi partem, & alteram auræ opponentes, per ſumma æquorum velificant. Propert. lib 4. eleg 10,
Nauta per vrbanas velificabat aquas.
¶Velificari honori ſuo per tranſlationem. Cic in 1 de Leg. Agraria, Quod ſiquis veſtrum ſpe ductus, ſe poſſe turbulenta ratione honori velificari ſuo: primùm me Conſule id ſperare deſiſtat. Hoc eſt enitere ad ſummos honores non virtute, & maiorum gloria, ſed violenta quadam ratione, vt ſolet fieri ab iis qui quaſcunque fortunas experiuntur velis in altum elatis.
Velificari, Vela in altum extendere, quod fugientes & ſimulantes facere ſolent: vnde pro ſimulare & fugere ponitur, niſi quis malit accipere, pro Fortunam temerè experiri, & nullo conſilio aliquid facere, quod ſolent qui vela ventis expandunt. Cælius ad Ciceronem lib 8 ep. 10, Quare tibi ſuadeo, quicunque eſt iſtic ſtatus rerum, diligenter & caute perſcribas, ne aut velificatus alicui dicaris: aut aliquid, quod referret ſcire, reticuiſſe. Velificatus hic alij exponunt gratificatus.
Velificatus, pen. prod. Participium Propert. lib. 2. eleg 19,
Vna ratis fati noſtros portabit amores
Cærula ad infernos velificata lacus.
Velificatus Athos. Iuuenal. Satyr. 10 Id eſt tranſnauigatus, ſeu per quem naues ſuis velis nauigarunt. Xerxes enim bellum Græcis illaturus, eum perfodi curauit Vnde eſt illud Catulli,
Per medium claſſis barbara venit Athon.
Velificatio, Verbale. Cic. ad Lentulum. lib 19. Quam verò id poſſis mutata velificatione aſſequi, ſtultum eſt eum tenere cum periculo curſum, quem cœperis.
Velificus, pen. corr. Adiectiuum, vt Velificus curſus, qui velis fit. Plin. lib 13. cap. 11.
Velifer, pen corr. Adiectiuum, vt Carina velifera. Ouid. 15. Metamor. Propert. lib. 3 eleg 9.
Malus velifer. Valer. 1 Argon.
Veliuolus, pen. corr. Adiectiuum, Mare dicitur veliuolum, quòd velis volatur. Virg 1 Æneid.
Rates veliuolæ Ouid 4. de Ponto eleg 5.
Veliuolæ naues, Quæ velis volant, apud Ennium teſte Seruio.
Veliuolantes naues Cic 1. de Diuinat.
Aduenit, & fera veliuolantibus
Nauibus compleuit manus littora. Ex poeta.
Velo velas { [illegible] } velare, Tegere, operire. Plin. in Paneg. Quare non alius maior imperator Auguſte gloria tua, quàm quòd agentibus tibi gratias, nihil velandum eſt, nihil omittendum.
Amictu croceo velari. Ouid. 3 de Arte.
Caput velare. Cic. pro Domo ſua.
Corpora velantur lino. Silius lib 3.
Corpus velat maſculoſo vellere Ouid 5 Metam.
Corpora pecudum velantur fuluis ſetis Virg. 3 Georg.
Fronde feſta velamus delubra deûm. Virg 2. Æneid.
Humeros velare oſtro Virg. 7. Æneid.
Penna latus velat. Ouid. 2. Metam.
Tempora velat myrto. Virg. 5 Æneid.
¶Adiumentis extrinſecus aliquid velare. Tacit. lib. 12.
Scelus ſcelere velandum eſt. Senec. Hippol 5.
Velare, Ligare. Pomponius, Reſte velet gulam. Plaut. Amph. 4,
Velatis manibus orant, ignoſcamus peccatum ſuum. Id eſt ſupplices orant.
Velans, Participium { [illegible] } vt Squamæ velantes artus. Ouid. 4. Metamorph.
Velatus, penult. prod. Participium { [illegible] } Ornatus vittatúſve. Virg. 11. Æneidos,
Iámque oratores aderant ex vrbe Latina,
Velati ramis oleæ. Vbi Seruius, Velati, inſtructi, & ornati: id eſt in manibus ramos oliuæ tenentes.
Pilo velatus Tibul. lib. 1 eleg 5.
Mulireet velata oſtro Stat 5. Sylu. 1.
¶Velatus, Veſtitus Plautus,
Muliebri velatus toga. Vnde velati, authore Feſto, appellabantur veſtiti & inermes, qui exercitum ſequebantur, quique in mortuorum militum locum ſubſtituebantur. Hi poſtea mutatis literis velites dicti ſunt, qui & ferentarij ab auxilio ferendo.
Pennis nigris velata monedula Ouid 7. Metam.
Antennæ velatæ Virg. 3. Æneid.
Capite velato, Tecto & operto. Cic 2 de Nat deor.

Comæ

Comæ velatæ Virg.5 Æneid.

Iuuencus auro & vittis velatus. Virg.5.Æneidos, Tale eſt illud 9. Æneidos,

Et ſtatuam ante aras aurata fronte iuuencum. Hoc eſt cornibus auratis. Vittis, id eſt ſertis roſaceis caput cingentibus.

Nauis velata infulis ramiſque oleæ. Liu. Decad 3.lib 10. Scipio profectus ab Vtica, portum Carthaginis petit. Haud procul aberat, quum velata infulis ramiſque oleæ Carthaginenſium nauis occurrit. Decem legati erant principes ciuitatis, qui cùm ad puppim prætoriæ nauis acceſſiſſent, velamenta ſupplicum porrigentes, orantes, implorantéſque fidem & miſericordiam Scipionis, &c.

Tempora velata corona. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 14.

¶Corporis velanda, pro Pudendis dixit Plinius epiſtolarum lib.6.

Velaris & hoc velare, penult. prod. Quod pertinet ad vela. Plin. lib. 13. cap.9. Lignum intus grandis firmæque duritiæ, ex quo velares detornant annulos.

Velamen, pen. prod. velaminis, pen. corr. n.g. { [illegible] } Res qua aliquid velatur, id eſt tegitur. Virg. 1 Æneidos.

Et circumtextum croceo velamen acantho.

Mullia velamina Ouid.15. Metam.

Fulgentia auro velamina Ouid 6 Metam.

Deripere velamina ex humeris Ouid 6. Metam.

Cærula velamina induitur Ouid 14 Metam.

Ponere velamina, Deponere, exuere. Ouid 2. Faſt.

Mullia velamina ponere de corpore. Ouid. 4. Metam.

Sciſſo velamine retegit vultus. Lucan. lib 8.

Velamentum, velamenti { [illegible] } Idem. Liu. 4. bell. Pun. Ramos oleæ ac velamenta alia ſupplicum porrigentes orare, vt reciperent ſeſe.

Velamenta & infulæ. Tacit lib 19.

Celſus lib 7. cap 18. Tunicas teſticulos ambientes velamenta teſticulorum vocat, & tunicas vlcerum & tuberculorum Budæus.

Velarium, velarij { [illegible] } Velaria dicebantur vela quibus theatra tegebantur Stat. lib 1. Sylu. 6,

Iam velaria linea pluebant. Sic legit Calepinus: vbi nunc legimus, Iam bellaria adorea pluebant.

¶Velaria, Loca abdita quæ velis clauduntur. Iuuen. Saty. 4,

-ſic pugnas Cilicis laudabat, & ictus

Et pegma, & pueros inde ad velaria raptos.

Velabrum, velabri, pen prod { [illegible] } a velo, velas, Locus Romæ in quo vela obtendebantur ſub quibus oleatij & alij venditabant. Plaut. Capt 3,

Quaſi in Velabro oleatij. Cic. Bruto 15. In eóque ſum maiorum exemplum ſecutus, qui hunc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cuius vos Pontifices ad aram in Velabro facere ſoletis. Alij à vehendo, velabrum dictũ volunt: quòd cùm paludibus mons Auentinus à reliquis eſſet diſcluſus, eò ex vrbe quadrante ſoluto per paludes illas aduehebantur. Horat. lib. 2. Saty. 3,

Cùm ſcurris fartor, cum velabro omne macellum,

Manè domum veniant.

Velabra, Feſto ventilabra ſunt, vocabulo quaſi imminuto extritóque extrita videlicet ſyllaba. Annotauit Turnebus.

Velabrenſis, Adiect. { [illegible] } Martialis lib. 11,

Altera non deerunt tenui verſata fauilla,

Vel Velabrenſi maſſa recocta foco.

Velut, veluti, pen. corr. { [illegible] } Aduerbia ſimilitudinis, imaginem & ſimilitudinem quandam alicuius rei innuunt, ſubiunctiuiſque verbis Sum iunguntur, & ferè ſi præſens præcedit, præterito imperfecto. vt, Incedis veluti rex eſſes. Aliorum verò verborum potentialibus potius: vt Incedis veluti rex incederes Et, facis veluti vir probus faceret. Cic. 2. de Nat deor. Beſtiæ quæ gignuntur in terra veluti crocodili. Idem 2. de Fin Nam elogia monumentorum id ſignificant, velut hoc ad portam. Horat. 1. Carm. ode 12,

Creſcit occulto velut arbor æuo

Fama Marcelli. Sic 2. Serm. ſaty. 3,

- hoc veluti virtute paratum

Sperauit magnæ laudis fore.

Conatum Clodij refutabo velut heſterno die. Cic. de Aruſp. reſp.

Velut, & ita. Colum. lib. 3. cap 95. Nos quoque pari ratione velut Olympicarum equarum, ita fortiſſimarum aminearum vitium ſeminibus electis largæ vindemiæ ſpem capiamus.

Vena venæ { [illegible] } Conceptaculum ſanguinis miſti confuſique cum ſpiritu naturali, in qua plus ſanguinis, minus ſpiritus. Dicta quòd per eam ſanguis veniat. Plin. lib. 11 cap. 37. Vbi ſunt nerui, interiores conducunt membra, ſuperiores reuocant. Inter hos latent arteriæ, id eſt ſpiritus ſemitæ. His innatant venæ, id eſt ſanguinis riui. Cic. 2 de Nat. deor. Sanguis per venas in omne corpus diffunditur, & ſpiritus per arterias.

Vena pro Arteria. Ouid. 10 Metamorphoſeos.

-ſaliunt tentatæ pollice venæ. Cic. de Fato, Si cui venæ ſic mouentur, is habet febrim, &c & is febrem non habet? Celſus. Periculoſiſſimum iam eſt, ſi venæ quæque ibi vehementer agitantur.

Capita venarum. Celſ. lib 2 cap. 10. Ipſius quoque venæ, ſi fortè præciſa eſt, capita comprimuntur, neque ſanguinem mittunt.

Ora venarum, ſanguinem ſolita fundere, ſi ſubitò ſuppreſſa ſunt, aut aqua inter cutem, aut tabes ſequitur. Celſ. lib. 1. cap. 7.

Percuſſus venarum Plin. lib. 7. cap 51.

Pulſus venarum. Plin. lib. 2. cap. 97. Quoniam & in corpore, extrema pulſum venarum, id eſt ſpiritus magis ſentiunt.

Alba vena. Celſus lib. 4. cap 1. A renibus ſingulæ venæ colore albæ ad veſicam feruntur, [illegible] Græci vocãt, quod per eas inde deſcendentem vrinam in veſicam deſtillare concipiunt.

¶Caua vena, Vide CAVVS.

Venæ ſeminales Lactan. De opificio Dei cap. 12. Vena in maribus, quæ ſemen continet, duplex eſt, paulò interior quàm illud humoris obſcœni receptaculum. Sicut enim renes duo ſunt, itémque teſtes: ita & venæ ſeminales duæ, in vna tantùm cõpage cohærentes. Ipſum ſemen quidam putant ex medullis tantùm, quidam ex omni corpore ad venam genitalem confluere, ibique concreſcere.

Trepidæ venæ. Ouid. 6. Metamorphoſeos,

Detectique patent nerui, trepidæque ſine vlla

Pelle micant venæ.

Vacuæ venæ. Horat. 2 Serm ſaty. 4.

Vitales venæ Lucret. lib 2.

¶Abrumpere venas, Vide ABRVMPO.

Abſcindere venas, Vide ABSCINDO.

Aſtringit hiatus venas calor Virg. 1 Georg.

Calentes venæ fibrarum. Lucan lib 1

Concidere venæ dicuntur, quando deficiunt vires. Celſ lib. 3. cap. 5. Si protinus venæ conciderunt, & ſæpius eodem die, ſi inter plures acceſſiones, ſubinde vis corpori deeſt.

Venas concitat & reſoluit ſol, & balneum, & exercitatio, & metus & ira, & quilibet alius animi affectus.

Conquieuerunt venæ Celſus lib 3. cap 4. Illud magis ad rem pertinet ſcire, num oporteat cibum dari quum iam bene venæ conquieuerunt, iis etiamnum manentibus reliquiis febrium.

Sanguis detractus venis. Lucret. lib. 3.

Exſoluere venas Tacit. lib 16.

Ferire venam, eſt apud Celſum lib. 2. cap. 10. pro eo quod Græci dicunt [illegible], id eſt venam ſecare.

Ferire venam inter ima pedis. Virg 3 Georg.

Imbuta vena veneno Cic. 2. de Diuinat.

Incidere venam, quod medici phlebotomare dicunt. Cic. in Piſonem Medico quem tecum eduxeras imperaſti, vt venas hominis incideret.

Libido terra inflauit venas. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.

Inflatus venas Iaccho Virg eclog 6.

Intercidere venas, Vide INTERCIDO, pen prod.

Hiatus tenues venarum laxat cruor. Stat. 10. Thebaid.

Marcent venæ Lucan. lib. 4.

Micant venæ, Vide MICO.

Mouentur venæ inæqualibus interuallis. Celſ. lib. 3. cap. 6.

Mouet ægri venas conſpectus medici. Celſ. lib. 3. cap. 6.

Nigreſcunt ſanguine venæ Ouid 3. de Arte.

Venæ naturaliter ordinatæ Celſus lib 3 cap. 6. Sed his non omnia credere, ne protinus quidem ſcire non febricitare eum, cuius venæ naturaliter ordinatæ ſunt, tepórque talis eſt, qualis eſſe ſanis ſolet.

Pallent amiſſo ſanguine venæ Ouid 1 Metam.

Pertundere venam. Iuuenal Saty 6

Reficere venas cadentes vino. Seneca de Benef. lib. 3 cap 9.

Renuiſæ venæ. Senec Oedip 11.

Saliens vena ſanguine. Virg 3 Georg.

Subeunt & quieſcunt venæ Celſ lib. 3 cap 6. Nonnunquam etiam incipiente febre ſubeunt & quieſcunt venæ: vt imbecillius ei videri poſſit, cui facilè adhuc grauis inſtat acceſſio.

Submittunt ſe venæ. Celſ. in procem. lib. 1, Tum requirunt etiam quare venæ noſtræ modò ſubmittant ſe, modò attollant.

Tangere venas alicui. Perſius Saty. 3.

Plenæ intumuerunt guttura venis. Ouid. 3 Metam.

¶Periculũ incluſum in venis & viſceribus alterius. Cic. 1. in Catil.

¶Venæ arborum. Plin. lib 16. cap 38. In quarundam arborum carnibus pulpæ, venæque ſunt. Diſcrimen earum facile. Venæ latiores, candidioréſque, pulpæ fiſſilibus inſunt. Ideò fit, vt aure ad caput trabis quamlibet prælongæ admota, ictus ab altero capite vel graphij ſentiatur, penetrante recto meatibus ſono: vnde deprehenditur an torta ſit materies, nodiſque concisa.

¶Venæ marmoris: vt Picturata lucentis marmora vena. Stat. 3. Sylu 8.

Silicum venæ. Ouid. 1. Amor. eleg 11

Silicis venis abſtruſos ignis. Virg 1 Georg.

¶Venæ, per tranſlationem in terris dicuntur ſubterranei meatus, per quos vnda manat, aut alius liquor. Hirtius 4. bell. Alexand. Omnia enim littora naturaliter aquæ dulcis habere venas.

Vena perit fœcundæ aquæ Ouid. 3 Triſt. eleg 7.

Venæ auri & argenti. Cic 2. de Nat. deor. Adde etiam reconditas auri argentique venas, infinitámque vim marmoris. Ibidem, Nos æris, argenti, auri venas penitus abditas inuenimus, & ad vſum aptas, & ad ornatum decoras.

Argenti aurique venas ſequi. Lucret. lib. 6.

Accipimus tenue argentum, venæque ſecundæ. Iuuen. Saty. 9.

Venas lapidicinarum & metallorum inquirere. Vlp. in l. Si cuius rei §. Inde eſt quæſitum D De vſufruct.

Vena, pro membro virili. Martial. lib. 11. epig. 17, Ad lectorem,

O quoties rigida pulſabis pallia vena,

Sis grauior Curio Fabricióque licet! Subaudi, Legens meos verſus impudicos.

¶Vena, pro Ingenio hominis ad aliquid ſcribendum apto. Iuuen. Saty. 7,

Sed vatem egregium cui non ſit publica vena, &c. Hoc eſt ingenium vulgare, & inde, commune cum aliis.

Venam appellant indolem, & vim genuinam ingenij: tranſlatione ducta vel à fontibus, quorum alij anguſtiore vena manant, alij tanta, vt flumen ingens efficiant: vel à metallis, quorum etiam venæ nõ genere tantùm, ſed & copia differunt. Simillimum eſt quod ait Vlpianus lib. 12 cap. vlt.

Vena & ingenium Horat de Arte,

-ego nec ſtudium ſine diuite vena,

Nec rude quid proſit video ingenium.

Benigna vena ingenij Horat 2. Carm. ode 18.

Tenuis & anguſta ingenij vena Quintil. lib 6. cap. 2.

Venas cuiuſque generis hominum tenere, quod aliàs dicimus, vniuſcuiúſque naturam pernoſcere & ingenium. Cic 3. de Oratore,

Acuto homine nobis opus eſt, & natura, vſuq; callido, qui ſagaciter peruestiget quid ſui ciues, iíque homines, quibus aliquid dicendo perſuadere velit, cogitent, ſentiant, opinentur, expectent.

Prioris venæ æuum, Id eſt ſeculum ferreum Ouid.1. Metam.

Venoſus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod venas permultas habet. Plin.lib.24.cap.10, Folia ei plantaginis, niſi anguſtiora eſſent, & magis laciniofa, conueráque in terram, aliàs etiam venoſa ſimiliter. Idem lib.20 cap.8, Satiuum autem ſetiu, quod eſt minus & venoſius.

Venoſus liber, pro Aſpero, duro & horrido. Perſ.Saty 1.

Venabulum, venabuli, pen.corr. { [illegible] } Telum venationi aptum, aciei longiſſimæ, apud nos cornibus hinc & inde extantibus. Martialis lib 14,

Si dejecta geret longo venabula roſtro,
Hic breuis in grandem cominus ibit aprum. Virg.4 Æneidos,

Retia rara plagæ, & lato venabula ferro. Plin.lib.7. cap.56, Piſcium venabula inueniſſe dicunt.

Cornea venabula lato ferro Ouid.epiſt.4.

Venabulis Dorica. Martialis,

Dorica quam certo venabula dirigit ictu. Intelligo Laconica. Iuuentus enim Laconum montes venatu aſſiduè luſtrabat venabula gerens. Nemo autem ignorat eos Dorici generis fuiſſe: vel potius à Doride, in qua eſt Pindus mons optimæ ferax materiæ ad haſtilia, ſunt Dorica vocata venabula. Certè Dorica etiam erat armatura certi cuiuſdam ſuíque generis, vt ab Heſychio refertur, & Doricum pro Græco audiri poteſt Ex Turnebo.

Splendida venabula. Ouid 8 Metam.

Infigere ſagittarum venabula prætereuntibus, Vide in arco.

Iactant vrſos venabula, Vide intro.

Subeunt latum venabula pectus. Lucan lib.6.

Transuerberati venabulo. Cic. Mario lib.7.1.

VENAFRUM, pen.prod. { [illegible] } ciuitas Campaniæ oleis abundans. Author Plin.lib.3. cap 5. & Acron grammaticus apud Horatium, 2. Carm.ode 6,

-viridíque certat
Bacca Venafro.

Venafranus, pen prod Adiectiuum { [illegible] } vt

Agri Venafrani. Horat 3 Carm ode 5,

Oliua Venafrana. Horat 2. Serm.ſaty 4.

Venalis, & hoc venale, Vide vendo.

Venaticus. Venatus, Vide venor.

Vendico, vendicas, pen corr { [illegible] } vendicare. A venum fit, quaſi conuenientem ſibi dicere, & quod vulgò dicitur, *ſibi appropriare*: Hoc eſt ſibi proprium facere & aſſumere. Plin.epiſt.47. Quam curam etiam ſi non mandaſſes, vendicaſſem. Id eſt, vltro ſuſcepiſſem. Cic.1.Offic. Non nobis ſolùm nati ſumus, ortúſque noſtri partem patria vendicat, partem amici.

Aliquid pro ſuo venditare. Curtius lib 10.

Sibi aſſumere & vendicare. Cic.1.Offic. Quoniam in eo ſtudio ætatem conſumpſi, ſi id mihi aſſumo, videor id meo iure quodammodo vendicare.

Dicere ſuum, Vendicare ſuum, vel Confirmare ſuum eſſe: idem ſignificat. Cic. pro Archia, Homerum Colophonij ciuem eſſe dicunt ſuum, Chij ſuum vendicant, Salaminij repetunt, Smyrnei verò ſuum eſſe confirmant.

Arua vendicare. Ouid.1 de Ponto eleg.4.

Cæterarum rerum partem aliquam ſibi quiſque vendicat. Cicero in Orat.

Laudem alicuius rei ſibi vendicare. Ouid.4. de Ponto eleg.1.

Vendicare ſibi cognomen. Plin lib 13. cap.19. Sed circa Carthaginem punicum malum cognomen ſibi vendicat. Verus exemplar habet cognomine.

Nomen aliquid ſibi vendicare. Quintil. in Proœm.lib.1.

Vendicare à Cic pro Sylla, Sed me neque honoris, neque ætatis excuſatio vendicat à labore. Hoc eſt liberare, aſſerere. Curtius lib. 4, Vendicare ab vltimo dedecore nomen gentémque Perſarum. Et ſine præpoſitione, apud eundem lib 9, Itaque ſame duntaxat vendicatus exercitus, tandem in Gedroſiæ fines perducitur. Sed in his locis non ab re contenderit quis legendum vindicare per tertiam vocalem.

Exiſtimationi hominum ſe vendicare. Cic 5. Verr.

Vendicatio, Verbale. Vlp. in l 3 D. De rei vendic. Marcellus lib.4. digeſtorum ſcribit: Qui gregem habebat, &c. Et hæc vtique gregis (inquit) vendicatione continebuntur.

Vendo, vendis, vendidi, vēditum, pen.corr. { [illegible] } vendere, Ex venum & do compoſitum. Cic. pro Quintio, Eum non ita commodè poſſe eo tempore quæ profeſſi piſſet, vendere.

Malè vendere, aut Rectè, contraria. Cic.5 Verr Si hubertas in percipiendis fructibus fuit, conſequitur vilitas in vendendis: vt aut malè vendendum intelligas, ſi proceſſit: aut malè perceptos fructus, ſi rectè licet vendere.

Quam optimè vendere. Cic.3. Offic. Cætera ſine inſidiis agere, & quoniam vendat, velle quàm optimè vendere.

Vendere auctionem, inquit Turnebus, in oratione pro Quintio ex dicendi forma dictum arbitror, qua à Cæſare vendere ſectionem. Eſtque vendere auctionem, auctionari, & res in auctione vendere. Hæc ille.

Aduerſione vendere vel per Aduerſionem, Vide Aduerſio in a nversus.

Merces ſuas vendere. Ouid 5. Faſt.

Prædia vendere. Horat.2 Serm.ſaty 7.

Beneficia vendere. Cic. ad Acilium, lib 13.37.

Suffragia vendere. Iuuenal Saty.10.

¶Cum ablatiuo conſtruitur, ſi pretium exprimatur. Plaut. Trin.14,

Talento inimicum mihi emi, amicum vendidi.

Patriam vendidit auro. Virg 6. Æneid.

Quanto pretio vendidiſti, dicimus: non, quanti pretij.

Vendere pretio Cic.7. Verr.

Grandi pecunia vendere. Cic. pro P. Seſtio.

Magno vendidit, dixit Varro, quum ait, Vendiderunt propter penuriam magno. Cic.4. Verr. Quæro ſi ipſe excogitare non poterat quemadmodum plurimo venderet.

Aliquid quàm plurimo vendere. Cic.3 Offic.

Cum genitiuis tanti, quanti, pluris, & minoris. Cic.3. Offic Vendo meum non pluris quàm cæteri, fortaſſe etiam minoris: quum maior eſt copia.

Pluris aliquid vendere. Horat. 2. Serm. ſaty.3.

Vendere trans Tiberim. Gellius, Tertiis autem nundinis capite pœnas dabant, aut trans Tiberim peregrè venum ibant. Eo ſignificari puto, inquit Turnebus, legem venditionis & conditionem iniquiorem, vt extra fines qui venditus eſt ſeruiat, non in agro Romano, cum Transtiberina regio extra agrum Romanum propriè dictū eſſet, & in eo genere agri, qui peregrinus habebatur, cenſeretur, & iam Etruriæ attribueretur. Atque hoc venditionis genus atrocius erat & durius, quod Græci [illegible] dicebant, quod erat hac conditione vendere, vt extra fines mancipium educeretur, & ſeruiret. At verò eius transtiberinæ regionis, quæ vrbis pars erat, magnā ferè partem Iudæi, qui Romæ ſe infuderant, occupauerant, quod quodam loco à Philone in Caium recordor relatum eſſe. Quinetiam quòd ea vrbis pars eſſet infrequentior, minúſque culta, & à Iudæis ignotis, & omnibus inuiſis, humiliq; & ſordida plebecula tātum incoleretur, ferè in ea pleraque vitiora immundiora & ſordidiora fiebant, & adminiſtrabantur, pelléſque animalibus fœtidæ diripiebantur. Hinc illud Martialis,

Et detracta cani transtiberina cutis. Et Iuuenalis,

-nec te faſtidia mercis
Vllius ſubeant ablegandæ Tiberim vltra. Qui ſulphurata vendebant eam etiam partem habitabant. Martialis,

Hoc quod transtiberinus ambulator,
Qui pallentia ſulphurata fractis
Permutat vitreis. Hæc ex Turnebo.

¶Vendere, pro Laudare, Commendare. Cic. Attic.lib.13.269, Ligarianam præclarè vendidiſti poſthac quicquid ſcripſero, tibi præconium deferam. Metaphora ſumpta de iis, qui quod vendere cupiūt, prius laudant, quo libentius ematur. Ex quo illud Horat.li.2.epiſt.2, Laudat venales, qui vult extrudere, merces. Vendidiſti, inquit, præclarè orationem meam pro Q. Ligario hoc eſt, ita meam orationem laudaſti, vt alij tuam authoritatem tuúmque iudicium ſecuti, eam probare cœperint, æquè atque ij qui venditori ſuas merces laudāti fidem adhibentes, bonum ſæpe putant eſſe, quod vitioſum eſt. Infrà 276, Ligarianam præclarè authoritas tua commēdauit. ſcripſit enim ad me Balbus, & Oppius, mirificè ſe probare. Præconium deferam: præſtat in tralatione. nam præcones in auctione vendebant. dicit igitur præconium, id eſt vendendi curam. Quum aliquid, inquit, à me ſcriptum emittere voluero, rogabo te, vt id antè quàm emittatur, tua authoritate commendes: vt ſcilicet alij deinde probent, quod à te tali viro prius eſſe laudatum ſenſerint.

¶Vendere, pro Locare, Vide Bona prædia, in bonus.

Venditor, pen.corr venditoris, Verbale { [illegible] } Cic.3. Offic. Vt nequid omnino, quod venditor nolit, emptor ignoret. Idem in Topic. Feci quod ſæpe liberales venditores ſolent, vt quum ædes, fundúmve vendiderint &c.

Mercatores prouinciarum ac venditores noſtræ dignitatis. Cic. Poſt redit. in Senatu.

Venditrix, pen corr. venditricis. Aliud verbale, E.g. Scæuola in l. Mulier. D. De leg commiſſor Die ſtatuto emptor teſtatus eſt ſe pecuniam omnem reliquam paratum fuiſſe ſoluere: & ſacculum cum pecunia ſignatorum ſignis obſignauit: defuiſſe autem venditricem, &c.

Venditio, Verbale { [illegible] } Cic. pro Roſc. Amer. Oſtendit, ſi ſublata ſit venditio bonorum, illum pecuniam grandem amiſſurum.

Proſcriptiones venditionéſque fieri. Cic. pro Roſc. Amer.

Aſcribere aliquid in venditione capitis cuiuſpiam. Cic. in Piſon.

Reſcindere venditionem, Vide rescindo.

Vendito, venditas, pen.corr. { [illegible] } venditare, Frequentatiuum, Venale habere, inquit Budæus Plaut. Curcul.9,

Ibi ſunt homines qui ipſi ſeſe venditant. Cic. ad Attic.lib.1.9, Tuſculanum venditas, vt ſi poſſit, emat Pacilianam domum.

¶Venditare, Frequenter vel paſſim vendere. Colum.lib.8 cap 18. Cato tutor Luculli grandi ære piſcinas venditabat. Cic.4. Verr. Iſtius omnia decreta, imperia, literas peritiſſimè & callidiſſimè venditabat. id eſt paſſim vendebat.

Aſſe venditare aliquid. Catull. ad Vibennium.

¶Venditare, Oſtentare, tracta ab inſtitoribus metaphora, qui merces ſuas oſtentare præcupidè ſolent. vnde Venditare ſe alicui, Eſt per aſſentationem, operam ſuam vltro ſpondere, quaſíque venalem oſtentare. Budæus Cic ad Attic.lib.8.epiſt vlt. Non me igitur is ducit, ſed ſermo hominum qui ad me à Philotimo ſcribitur. is enim me ab optimatibus ait conſcindi. Quibus optimatibus, dij boni, qui nunc quomodo occurrunt? quomodo autem ſe venditant Cæſari? Id eſt, ſeſe in clientelam Cæſari dedunt, & in eius partes adiungunt. Liu.3 ab Vrbe, In foro volitare, per illos ſe plebi venditare: donec collegæ quoque, &c.

Ingenium venditare, & memoriam oſtentare. Author ad Herennium lib.2.

Venditatio, venditationis, Verbale { [illegible] } Oſtentationem ſignificat. Cic de Amic Quanquam à multis ipſa virtus contemnitur, & venditatio quædam atque oſtentatio eſſe dicitur. Idem 2 Tuſcul. Quinetiam mihi quidem laudabiliora videntur omnia quæ ſine venditatione & ſine populo teſte fiunt. Sic Plin.lib 29 cap.1, Oſtentatio artis & portentoſa ſcientiæ venditatio manifeſta eſt.

Venditarius, Adiect. { [illegible] } Qui vendere ſolet Plaut Stich 4,

Neque

Neque aliud quicquam niſi quod hoc habeo pallium,
Præter vnam linguam quoque etiam venditurum.

Vendax, vendacis, pen. prod. om. gen. {[illegible]} Qui facilè ſeu libenter vendit. Cato de Re ruſt. cap. 2. Patremfamilias vendacem & non emacem eſſe oportet.

Vendibilis, & hoc vendibile, pen. corr. {[illegible]} Quod facilè vendi poteſt. Cic. 2 de Leg. Agrar. Accedent ſalicta ad Minturnas, adiungetur etiam illa via vendibilis Herculanea, multarum deliciarum, & magnæ pecuniæ.

Vendibilis aſpectu. Plin. lib. 14. cap. 3.
Fundus vendibilis. Horat. 1. epiſt. 18.
Puella vendibilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 11.
Vendibilis, Vulgaris, & vulgo gratus. Cic. de Amic. Tamen illius vendibilem orationem religio deorum immortalium nobis defendentibus facilè vincebat. Id eſt fauorem populi captantem. Idem de Claris Orat. vendibilis orator.

Venenum, veneni, pen. prod. {[illegible]} Dictum quòd cito per venas eat, ſiue ſaluber, ſiue noxium. Caius de Verb. ſign. f. l. 236 Qui venenum dicit, adiicere debet vtrùm malum, an bonum: nam & medicamenta venena ſunt: quia eo nomine omne continetur, quod adhibitum, eius naturam cui adhibitum eſt, mutat. Quum id quod nos venenum appellamus, Græci [illegible] dicunt: apud illos quoque tam medicamenta, quàm quæ nocent, hoc nomine continentur. Vnde adiectione alterius nominis diſtinctio fit. Vide etiam Martianum in l. 3 D. Ad l. Cornel. de ſicariis.

Celeritas veneni. Cic. pro Cælio, Ex hac igitur domo progreſſa iſta mulier, de veneni celeritate dicere audebit.
Feraa venenorum Iberia. Horat. epod. 5.
Indicia & veſtigia veneni. Cic. pro Cluent. Omnia præter ea quæ ſolent eſſe indicia & veſtigia veneni, in illius mortui corpore fuerunt.
Acre venenum. Lucret. lib. 4.
Atrum venenum, Vide ATER adiectiuum.
Blandum venenum deſidiæ. Silius lib. 3.
Cerastium venenum, Vide CERAVUS.
Crudele venenum noſtræ vitæ. Catul. ad Rufum 71.
Dira venena. Horat. epod. 5.
Gelida venena. Valer. 6 Argon.
Lene venenum. Cic. ad Attic. lib. 2. 36 Sed ita lenibus vti videbantur venenis, vt poſſe viderentur ſine dolore interire.
Nigrum venenum. Virg. 4 Æneid.
Piceum venenum. Ouid. 2. Metam.
Portentifica venena. Ouid. 14. Metam.
Rapidum & velox venenum. Gell. lib. 17. cap. 16.
Somnifera venena. Ouid. 9 Metam.
Torpens venenum. Lucan lib. 9.
Violentiſſimum venenum. Gell. lib. 17. cap. 16.
¶Adfuſum vulneri venenum. Tacit. lib. 2.
Agere venena membris, E membris expellere. Virg. 2. Georg.
Ardente veneno cuquitur cruor. Ouid. 9 Metam.
Cæco veneno correptus, Occulta peſte. Lucret. lib. 6.
Deprehendere venenum. Cic. pro Cluentio, Quum manifeſtò venenum deprehendiſſes, quod iis matris Oppianicus ei paraviſſet, &c.
Expugnare venenum. Plin. lib. 28. cap. 10.
Extinguere venenum. Plin. lib. 22. cap. 13.
Hebetat venena omnia. Plin. lib. 23. cap. 4.
Facere malum venenum. Cic. pro Cluentio, Qui venenum malum fecit, fecerit.
Imprimere venenum dicitur ſerpens, repulſu dentium. Vide IMPRIMO.
Inficere veneno pocula, Vide INFICIO.
Infundere alicui venenum. Cic. 11. Philipp. At hic nuper ſororis filio infudit venenum, non dedit.
Inſpirant venenum morſibus. Virg. 4. Georg. de apibus.
Interimi veneno, Vide INTERIMO.
Lædere ſumma humili veneno, Obloqui principibus. Maledictionibus carpere meliores. Lactantius. Stat. 1 Thebaid.
Impiæ ſub dulci melle venena latent. Ouid. 1. Amor. eleg. 8.
Lecta venena Ponto. Virg. eclog. 8.
Necare veneno. Cic. pro Cluent. Oppianicum veneno necatum eſſe, quod ei datum ſit in pane per M. Aſellium.
Eo denique veneno C. Oppianicum fratrē necauit. Cic. pro Cluēt.
Occidere aliquem veneno. Cic. pro Roſc. Amer.
Occiſus veneno. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Parare venenum alicui. Cic. de Clar. Orat. Venenum quod eiuſdem Clodiæ necandæ cauſa paraſſe Cælium criminabantur.
Polluere ora veneno. Mart. lib. 1.
Præbere venenum. Cic. 1 Tuſc. Veréque ei qui venenum præbuerat, mortem eſt eam auguratus quæ breui conſecuta eſt.
Præmadida humus valido veneno. Ouid. 7 Metam.
Spargere venena. Cic. 2 in Catil. Hi pueri tā lepidi ac delicati, &c. ſicas vibrare, & ſpargere venena didicerunt.
Suffuſa lingua eſt veneno. Ouid. 2 Metam.
Dolos veneni timere. Catul. ad Furium, 20.
Tincta libido feruenti veneno. Perſ. ſat. 3.
Tollere aliquem veneno. Cic. pro Cluēt. Obiectum eſt C. Vibrii Capacem ab hoc A. Cluentio veneno eſſe ſublatum.
Corpus tumet omne veneno. Ouid. 3 Metam.
¶Venenum. Cic. in Orat. Quum ſibi veneniis ereptam memoriam diceret. Hoc eſt magica arte, vel alia maleſica. Budæus.
¶Venenum, pro Colore. Virg. 2. Georgicon,
Alba nec Aſſyrio fucatur lana veneno. Seruius.
¶Venenum, pro Medicamento, vel vnguento. Lucan. lib. 8,
Summota eſt capiti tabes, raptóque cerebro
Exiccata cutis putriſque effluxit ab alto
Humor, & infuſo facies ſolidata veneno eſt. Hoc eſt medicamento, quale eſt oleum cedrinum, myrrha, aloe, & huiuſmodi aromatibus. De capite Pompeij exſecto loquitur.

Venenarius {[illegible]} Qui venenum parat, aut conficit. Suetonius in Nerone, cap. 33. Britannicum, &c. veneno aggreſſus eſt. Quod acceptum à quadam Locuſta venenariorum indice, quum opinione tardius cederet, &c. Apuleius. Qui venenarium accuſat, ſcrupuloſius cibatur: qui furem arguit, ſua cuſtodit.

Veneficus, venefici, m. g. & venefica, veneficæ, pen. corr. {[illegible]} Qui vel quæ venenum conficit, & qui incantationibus & cæteris malis artibus vtitur. Cic. 3. Offic. Neque enim de ſicariis, veneficis, teſtamentariis, &c.
Veneficum audes appellare eum virum qui tuis veneficiis remedia inuenit? Cic. 13 Philipp.
Barbara venefica. Ouid. epiſt. 6.

Veneficus, pen. corr. Adiect. {[illegible]} vt Veneficus aſpectus Veneno inficiens. Plin. lib. 28 cap. 3. Hominum monſtrificas naturas & veneficos aſpectus, plenius diximus in portentis gentium.

Veneficium, veneficij {[illegible]} Ilicem, Hæc arbor ante atriū ſata, omnibus veneficiis remedium eſt. Cic. de Clar. Orat. Idque veneficiis & cantionibus Titiniæ factum eſſe dicebant.
Veneficium capitale fuit. quæſitum autem de eo nō prætor modò, verumetiam iudex quæſtionis qui prætor tum dum erat in quo Budæus, vir alioqui bene doctus, tam manifeſto errore videtur eſſe lapſus in ſuis adnotationibus. criminalibus enim, vt appellant, in cauſis præter prætorem vrb. neminem quæſiſſe, eumque tum, nomine commutato, iudicem quæſtionis eſſe dictum, tradidit. capitale fuiſſe veneficium, indicat caſtum Oppianici, de veneficio condemnatis cuius mentio fit in oratione pro Cluentio & in eadem, cùm futurū ait Cicero, ſi Cluentius veneficij reus damnetur, vt patris ſepulcro priuetur eiectus: autem hoc ſignificatur iuſtit. ioris ciuilis lib. 4. Quod autem à Budæo ſcriptum eſt, prætorem vrb. vbi de criminibus quærebatur, ſolum cognouiſſe: apertè falſum eſſe dico non modò enim ſolus non quæſiuit prætor vrb. ſed nec omnino quæſiuit, ipſa ius dicebat: quod, quærere, non eſt quærebant cæteri collegæ, cum iis iudicibus, quos prætor vrb. & ſortitus, & ſubſortitus eſſet. exemplorum plena ſunt omnia: vnum, quæ multorum exemplorum loco ſit, rationem afferam. Accuſat Verrem Cicero in ſuis libris acerbiſſime. præturam vrbanam totam exagitat obiicit ne vnquam, quòd in cauſſa capitis contra leges aliquid commiſerit? nunquam certè neque dubium, quin Verres, ſi poteſtatem illam prætor habuiſſet, multa fuerit inique facturus. Addidit idem Budæus, prætorem vrb. cum quæreret, iudicem quæſtionis eſſe dictum hoc certe nemo (de veteribus loquor, quos eum ſequuti) vnquam tradidit: miróque, cui hoc illi, qui ſuæ ſententiæ teſtem unū haberet, placuerit affirmare ſed ut opinor, error ex errore fluxit. nam cùm, prætorem vrbanū quærere de criminibus, ita ſibi perſuaſiſſet: quod omnino falſum eſt: ſequi videbatur, vt idē quæſtionis iudex appellari poſſet. Leges, quibus veneficiū vindicaretur, Romæ per annos multos nullæ fuerunt, anno demum vrbis conditæ 642. C. Valerio Flacco M. Claudio Marcello coſs. de veneficiis eſſe quæſitum, legémque latam. Liuius lib. 5. 2, ſcriptum reliquit. Cornelia poſtea fuit L. Syllæ: quam bello ciuili confecto, dictator tulit, cùm vi sua omnia teneret. de quo ſcriptum eſt in oratione pro Cluentio. Huius autem legis pœna capitalis non ad veneficos tantùm, ſed ad eas etiam pertinuit, qui magicis incantationibus homines occidiſſent, aut qui mala medicamēta publicè vendidiſſent. omneſque prorſus, nemine accepto, viri, mulieres, liberi, ſerui, hac lege in iudicium vocabantur. Permiſſum autem eſſe reo, vt ex illius voluntate, clam, aut palam, à iudicibus ſententiæ ferrentur, in ea qua de prox mè meminimus, oratione cognoſcitur. eadémque lege de corrupti iudiciis quæſitum, eadem declarat oratio. Secuta eſt conſularis Iulia, C. Cæſaris. nec tamen deinde ex lege Iulia, ſed ex Cornelia, quanquam vetuſtior fuerit, iudicia ſunt adminiſtrata: propterea, quia non ſemper poſterior lex priorem comprehendebat. ſed interdum aliquid tantum addebat: vt vniuerſa pene iudicij ratio à priore lege penderet. propterea Corneliam potius, quàm Iuliam, poſteriores iuriſconſulti nominarunt. Ex libro Pauli Manutij de legibus Romanis.
Damnatus veneficij. Tacit. lib. 12.

Venenifer, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Ouid. 3. Metam.
Iámque venenifero ſanguis manare palato Cœperat.

Veneno, venenas, pen. prod. {[illegible]} venenare, Veneno inficere. Lucret. lib. 6,
Vt ſpatium cœli quadam de parte venenet.
Venenatus, pen. prod. {[illegible]} Participium: ſiue Nomen ex Participio: vt Anguis venenatus. Ouid. in Ibin.
Caro venenata. Cic. 2 de Nat. deor.
Colubris venenatis vallata Hydra. Lucret. lib. 5.
Ioco venenato miſta littera. Ouid. 2. Triſt.
Morſus venenatus. Plin. lib. 8 cap. 58.
Munera venenata. Cic. 13 Philipp.
Pabulum venenatum. Plin. lib. 8 cap. 27.
Sagitta venenata. Cic. 2. de Nat. deor.
Sanies venenata. Colum. lib. 7 cap. 5.
Spiritus venenatus. Author ad Heren. lib. 4. Iſte quotidie per forum medium, tanquam iubatus draco ſerpit, dentibus aduncis, aſpectu rabido, ſpiritu venenato, &c.
Telum venenatum. Cic. pro Quintio, Et ſi qua in re, id quod parati ſunt facere, falſum crimen, quaſi venenatum aliquod telum iecerint, medicinæ faciendæ locus non erit.
Vipera venenata et peſtifera. Cic. de Aruſp. reſp.
Virga venenata. Ouid. 14 Metam.

Veneo, venis, venii, & ſæpius venij per ſyncopen, venum {[illegible]} venire, Vendi. Componitur ex venum, & eo, vt teſte Diomede. Alij Væneo per æ diphthongum ſcribunt. Quod venditur, in nominatiuum ponitur: & is à quo venditur, in ablatiuo cum præpoſitione: &

pretium in ablatiuo ſine præpoſitione. Cicero pro Roſcio Amerino, Primum hoc videamus, eius hominis bona qua ratione venierunt, aut quomodo venire potuerunt. Idem de Aruſpicum reſponſis, Atque ei ſeſe, cui totus venierat, etiam vobis inſpectantibus venditaret. Varro, Veneunt propter penuriam magno. Plautus Menæch. Quibus hic pretiis porci veneunt. Horat. 1. Serm. ſat 5,

- venit viliſſima rerum

Hic aqua. Ibidem, lib 2. ſat. 2.

- quis te vocat auro Rara auis.

Si ex edicto poſſediſti, quæro cur bona non venierint. Cic. pro Quintio.

Malo compilari, quàm venire. Cic. 2. de Orat.

Aduerſione venire, vel per aduerſionem. Vide Aduerſio in ADVERSVS.

Venire ei olea Cato cap. 144.

Venire quamplurimo. Cic ad Attic. lib 7 a, Sed homo acutus ei mandaſti potiſſimùm cui expediret illud venire quamplurimo.

Veneor. Paſſiuum antiqui protulerunt. Plautus, apud Diomedem, Egóne ab veneat?

Venum ire, & Venum ibit dicimus pro Vendi. Salluſtius in Iugurtha. Quippe cui omnia venum ire in animo hæſerat. Liu. 3. ab Vrbe, Familia ad ædem Cereris, Liberi, Liberæque venû iret. Claudian. 1 in Eutropium,

Omnes pœnituit pretij, venúmque redibat,

Dum vendi potuit.

Dari venum, Vendi Claud 1. in Ruff.

Venalis, & hoc venale, pen. prod. { [illegible] } Quod vendendum eſt, vel venditioni expoſitum. Cic. lib. 3 Offic. Venales quidem ſe hortos non habere dixit. Plin. lib 6. cap 22, Fluminis vlteriore ripa merces poſitas iuxta venalia tolli ab his, ſi placeat permutatio. De Taprobanes inſulæ incolis.

¶Venalis, Sordidus, auarus, qui pecuniæ gratia ſeipſum vendit. Saluſt. in bello Iugurth O vrbem venalem, & citò perituram! Dictum Iugurthæ de Roma.

¶Venalis, Qui vel pecuniæ vel obſonij gratia aliquid facit, aut aliquid it Mart. lib 5.

Quum vocor ad cœnam, non iam venalis vt antè,

Cur mihi non eadem quæ tibi cœna datur?

Venalis aſcriptor, Qui pretio emitur, & pecunia cõparatur. Cic. pro Domo ſua, Deniq; ille nouitius Ligur, venalis aſcriptor & ſubſcriptor tuus, quum M. Papirij ſui fratris teſtamento eſſet & iudicio improbatus, mortem eius ſe velle perſequi dixit.

Amicæ venales ad munus. Propert. lib. 2. eleg 17.

Armæ venales. Silius lib 15.

Campus venalis. Lucan. lib. 1.

Dextram venalem in prælia adferre. Silius lib. 5.

Eloquium venale. Stat 4. Sylu 5.

Habere fidem venalem Cic 5. Verr.

Proponere fidem venalem. Cic. 4. Verr.

Iura venalia auro. Propert. lib. 3. eleg 13.

Lingua venalis. Lucan lib. 1.

Otium non gemmis, neque purpura venale, nec auro. Horat. 2. Carm. ode 16.

Pueri venales. Cic. pro Quintio, Quum veniſſent ad vada Volaterrana quæ nominantur, vident perfamiliarē Næuij, qui ex Gallia pueros venales iſti adducebat.

¶Venales, Si nihil addas, ſerui nouitij intelliguntur, qui ad vendendum ſunt expoſiti. Seruorum enim alij nouitij ſunt, alij veteratores. Quintil. lib 8 cap 2. Item quod commune eſt & aliis nomen, intellectu alicui rei peculiariter tribuitur: vt vrbem Romam accipimus: & venales, nouitios: & Corinthia æra: quũ ſint vrbes aliæ quoque, & venalia multa, & tam aurum & argentum, quàm æs Corinthium. Vide RETICVLVM. Sacculos in modum retis, in RATA.

Venaliter, pen. corr. Aduerbium apud Senecam de Benef. 2, vbi dicit, Si mentio fiat de beneficiis quæ in aliquem contulerimus, vt modeſtè extenuemus, idque nõ venaliter. Alij legunt vernaliter, ſed perperā.

Venalitius, Adiectiuum, Idem { [illegible] } Plin. lib 35 cap 18. Hoc eſt, inſigne venalitiis gregibus. Id eſt, venditis ſeruis.

Familia venalitia. Paulus in l. Sed ſi vir § ult. D de donat. int. vir & vxor. Quòd ſi familiam domeſticam vxoris aut venalitiam paret, contrà puto obſeruari debere.

Merces venalitiæ. Vlpian. in l. Si ſeruus ſeruum § Si autem. D. Ad legem Aquiliam. Si autem venalitiarum mercium perforaſſet quis.

Venalitium, Corpus ipſum, vel venditio, vel locus vbi nouitij venduntur. Venuleius De edilitio edicto, l vlt. Nam quicunque ex venalitio nouitiorum emptus alicui miniſterio præpoſitus ſit, ſtatim eum è veteratorum numero eſſe.

Venalitius, venalitij, m. g. { [illegible] } Venditor. Cic. in Orat. Neque me diuitiæ moueant, quibus omnes Aphricanos & Lælios multi venalitij, mercatoréſque ſuperarunt. Maioragius in Oratorem Ciceronis. Sed cur Cicero, quum mercatores dixiſſet, adiunxit etiam venalitios, qui ſeruos emere atque venundare ſolent? An non etiam venalitij mercatores ſunt? Non certè. nam Africanus. D. de verb. ſignif. l. Mercis ait, Mercis appellatione homines non continerí: & ob eam rem mangones, non mercatores, ſed venalitiarios appellari. vbi Aluiatus ait: Venalitiarios eſſe, qui vulgò *reuenditores* vocãtur, qui mercatores dici non poſſunt. Et mangones etiam eſſe venalitiarios, quoniam venalitia, id eſt ſeruos venales expoſitos ipſi emere præoccupant, vt carius vendant. Dicuntur autem mangones, quòd homines agant in manum, id eſt in poteſtatem. Interdum etiam venalitij dicuntur, ipſi ſerui qui venduntur: vt Plin. lib. 35 cap 18, Hoc eſt inſigne venalitiis gregibus. Hæc Maioragius.

Venalitiarius, venalitiarij. m. g. { [illegible] } apud Varronem & Plinium dicitur mango, & nouitiorum ſeruorum negotiator. Africanus in l. Mercis appellatione. D. de verb ſignifi. Mercis appellatione homines non contineri Mela ait: & ob eam rem mangones, non mercatores, ſed venalitiarios appellari ait. Vlpianus in l. Præcipiunt D de Ædilit. edict. Quia ergo venalitiarij ſciunt, facilè decurri ad nouitiorum emptionem, idcirco interpolãt veteratores, & pro nouitiis vendunt.

Vitam venalitiariam exercere. Vlpian. in l. Suos autem ſeruos. §. vlt. D. De legatis tertio Sic enim habent Pandectæ Florentinæ. Haloander, venalitiariam, ſine ſubſtantiuo.

Veneror, pen. corr. veneraris { [illegible] } venerari, à venia & orando compoſitum eſſe videtur, quaſi veniam orare, hoc eſt colere. Cic. 6. Verr. Quod in precibus & gratulationibus non ſolùm id venerari, verùm etiam oſculari ſolent. Idem 1. Tuſc. Eiúſque inuentori & principi gratias exultantes agant, eúmque venerantur vt deum.

Colere, precari, venerari. Cic 1. de Nat. deor.

Laudibus gratiíſque aliquem venerari. Tacit. lib. 12.

Deos venerari. Virg. 1 Georg.

Deos auguſtè omnes, ſanctéque veneramur. Cicero 3. de Natura deorum.

Lapidem è ſepulchro venerari. Cic pro Plancio.

Memoriam alicuius venerari. Tacit in vita Agricolæ,

Numius magna venerari. Virg. 3 Æneid.

Pacem veneramur amantes. Propert. lib. 3. eleg 5.

Templa venerari. Virg 3 Æneid.

¶Venerari, pro Orare & precari. Plaut Rudent.

Venus, veneror te, vt omnes miſeri lenones ſciunt. Horat. lib. 2. ſatyr 2,

Ac venerata Ceres, &c. Vide plura apud Lambinum in hunc Horatij locum.

Venerans, pen. corr. Particip. { [illegible] } vt Suppliciter venerans aram. Virg 12 Æneid.

Carmina venerantia aliquem. Ouid. 2. Triſt.

Venerandus, Aliud participiũ { [illegible] } Cic. 2. de Lege Agrar Non eos in deorum immortalium numero, venerandos à nobis & colendos putatis? Martialis lib. 1, Veneranda palatia.

Amicus venerandus. Horat. 1. epiſt. 19.

Cani venerandi. Senec. Herc. fur. 13.

Dux venerandus. Ouid. 1 Faſt.

Effigies veneranda. Valer. 5. Argon.

Sacra veneranda. Silius lib. 7.

Vox veneranda Lucan lib. 2.

Veneratus, pen. prod { [illegible] } Participium. Virg. 3. Æneid.

Caſſóſque dabit venerata ſecundos.

Ceres venerata. Horat 2. Serm. ſat. 2. Hoc eſt, Rogata, & venerata paſſiua ſignificatione poſuit, vt Vergilius,

Curſuſque dabit venerata ſacerdos. Porphyr.

Veneratio, verbale { [illegible] } Cic. 1 de Natura deor. Nam & præſtans deorum natura hominum pietate coleretur, quum & æterna eſſet & beatiſſima. habet enim venerationem iuſtam quicquid excellit. Plin. lib. 8. cap. 1, Religio quoque ſyderum, ſoliſque ac lunæ veneratio.

Proſequi aliquid veneratione. Vide PROSEQVOR.

Venerator, penult. prod. { [illegible] } Aliud verbale. Ouid. 2. de Ponto eleg 2,

Ille domus veſtræ primis venerator ab annis.

Venerabilis, & hoc venerabile, pen corr. { [illegible] } Qui cultu & veneratione dignus eſt. Plin. in epiſt. Vir grauis, & ipſa ſenectute venerabilis. Idem de Viris illuſt. Anguis è ſedibus vtis elapſus venerabilis, non horribilis.

Decus formæ venerabile. Lucan. lib. 8.

Diues venerabilior lare. Horat. 2 Serm. ſat. 5.

Exemplum venerabile morum. Ouid. ad Liuiam.

Ius venerabile. Stat 5. Sylu. 2.

Melos venerabilis. Mart. lib. 1.

Nomen venerabile amicitiæ. Ouid. 1. Triſt. eleg 7.

Templum venerabile. Ouid. 2. de Remed.

Venerabiliter, pen. corr. Aduerbium. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 11. Seruius his dictis venerabiliter aſſenſus, obticuit.

Venerabundus, Adiectiuum { [illegible] } Venerans. Liu. 5. ab Vrbe, Namque delecti ex omni exercitu iuuenes, purè lautis corporibus, candida veſte, quibus deportanda Romam regina Iuno aſſignata erat, venerabundi templum intrere.

VENERIS portus { [illegible] } Galliæ inter Pyrenæi promontoria oppidum. Author Pomponius Mela, lib. 2. Strabo Aphrodiſium nominat, Veneris templum Ptolemæus.

VENETI, pen. corr. { [illegible] } Galliæ Lugdunenſis populi, author Plin. lib 4 cap 18, Sunt & Veneti, Italiæ populi, Troiana ſtirpe orti, vt author eſt Cato: quorum regio Venetia dicitur, Adriatico mari appoſita, & omnis ora circum ſinum maris, poſt Iſtriam vſque ad hoſtia Padi. Tradit Liu. 1. ab Vrbe, Antenorem cum multitudine Henetũm, qui ſeditione ex Paphlagonia pulſi, & ſedes & ducem, rege Pylemene ad Troiam amiſſo, quærebant, veniſſe in intimum maris Adriatici ſinum: Euganeiſque qui inter mare alpéſque incolebant, pulſis, Henetos Troianóſque eas tenuiſſe terras, & in quem primùm egreſſi ſunt locum, Troia vocatur: pagóque inde Troiano nomen eſt, gens vniuerſa Veneti appellati. Hactenus Liuius. Alij à Gallis eiuſdem appellationis originem traxiſſe dicunt. Fuerunt enim Veneti populi inter Celtas littora Oceani Gallici incolentes. quos Cæſar nauali prælio ſuperauit. *Vannes en Bretagne.* In hac Italiæ regione ſunt vrbes illuſtres, Verona, Vicentia, Patauium, & Venetiæ ciuitas, & Viuarius placida & amœna. Mela lib 2. cap. 4, Veneti (inquit) colunt togatam Galliam. Fuerunt igitur Veneti, teſte Mela, Galli togati. Sanè etiam hodie toga veſte vtuntur Veneti. Ea regio vſque ad Rubiconem nunc dicitur *la marcha Treuiſana.*

VENETIAE, Venetiarum { [illegible] } ciuitas inſignis, quam Veneti inhabitãt: quæ anno à natali Chriſti, anno quinquageſimo quarto ſupra

pra

pra quadringenteſimum condita fuit, quo anno Attila rex Hunnorum Aquileiam euertit.

Venetiæ etiam alia ciuitas in noſtra Gallia, nempe in ea parte quę à Britonibus incolitur, de qua Cæſar in ſuis commentariis multa: eſt autem maritima. *Vannes* vulgò dicitur.

Venetus, poſſeſſiuum, pen. corr. { ἐνετός } quod è Venetiis eſt: vt Veneti ciues. Propert. lib. 1. eleg. 12.

Quantum Hiſpanis Veneto diſſidet Eridano.

Venetus color (vt ait Vegetius) cæruleus dicitur, qui color eſt marinis fluctibus ſimilis. Scribit Lampridius Heliogabalum comediſſe piſces coctos conditura veneta: quaſi in marina aqua cum colore ſuo. A quo colore aurigarum factio, Veneta nominatur. Et qui eo colore induebantur, Venetiani dicebantur. Vegetius lib. 4. de Re militari ſcribit nautas veſte veneta eſſe induendos, & vela nauium exploratoriarum colore veneto eſſe tingenda. Hic color etiam thalaſſicus, id eſt marinus dicitur. Græci enim θάλασσαν mare appellant. Idem à colore ferri, ferrugineus dicitur.

Veneta factio. Sueton. in Vitellio, cap. 14.

Venia, veniæ { συγγνώμη, συγχώρησις } Remiſſio culpæ, & condonatio erroris, inquit Valla. Quintilian. in Gladiatore, Peccaui, veniam peto.

Venia, Beneficium, indulgentia, permiſſio. Virgil. 1. Æneid.

Orantes veniam, & templum clamore petebant. Cic. pro Archia, Quæſo à vobis, vt in hac cauſa mihi detis hanc veniam. Id eſt indulgentis, concedatiſque mihi hoc. Nam apud hunc vix vnquam indulgentia reperitur. Terent. And. 5. 3.

Da veniam, p. ſine te hoc exorem. Hæc duo pro vtroque poſuit, id eſt da veniam: ſine vt hoc, etiam ſi improbum ſit, abs te impetrem. Et Cum venia tua dixero: hoc eſt, Siquid erro, tamen cum pace tua, & (vt iſti loquuntur) cum licentia tua dixero. Hactenus Valla libro 4.

Exilij venia. Tacit. lib. 12.

Facilior venia. Quintil. in Proœm. lib. 1.

Impetrabilis venia. Tacit. lib. 10.

Accipere veniam pro aliquo, Vide ACCIPIO.

Afferre veniam triſtitiæ. Plin. lib. 25. cap. 2. Ac nobile illud Nepenthes, obliuionẽ triſtitiæ veniámque afferens. Id eſt, immunitatem vacationémque à triſtitia.

Audite attente, bonáque cum venia. Cic. pro Roſc. Amer.

Bona venia me audies. Cic. 1. de Nat. deor. Vt moleſtè feram tantum ingenium (bona venia me audies) in tam leues, ne dicã in tam ineptas ſententias incidiſſe.

Carere venia. Horat. de Arte.

Concedere veniam alicui. Lucan. lib. 3.

Bona venia dixerim, Vide BONVS.

Dare veniam alicui. Cic. pro Lege Manil. Veruntamen illis imperatoribus laus eſt tribuenda, quod egerunt: venia danda quod reliquerunt. Idem 8. Ph lipp. veniam & impunitatem dãdam puto.

Veniam ad vos, ſi mihi Senatus det veniam. Author ad Herennium lib. 4.

Qui tuliſſent acerbius veniam illi dari. Cic. Appio, lib. 6. 12.

Dare veniam homini impudenter petenti. Cic. Att. lib. 5. 110.

Diei alicuius veniam dare, Vide DO, das.

Dare veniam ſcriptis, Vide DO, das.

Dare veniam in aliquem Tacit. lib. 15.

Dare veniam excuſationis. Cic. 2 de Orat. Vix vt mihi tenuis quædam venia daretur excuſationis, quòd, &c.

Da nobis hanc veniam vt. Cic. 1. de Orat. Sed eam, &c dabis hanc veniam mi frater vt opinor, &c vt eorum quibus, &c Ibidem, Date nobis hanc veniam, vt ea, quæ ſentitis de omni genere dicendi, ſubtiliter proſequamini.

Dare veniam ad ignoſcendum. Cic. in Piſonem, Cui nõ apud Senatum, non apud vllum ordinem, &c. non in Italia maximorum ſcelerum venia vlla ad ignoſcendum dari poſſit.

Datur etiam venia concinnitati ſententiarum. Cic. in Orat.

Dare veniam culpæ Ouid. epiſt. 7.

Dare veniam excuſationis, Veniam aduocandi petere, Excuſare ſe ad aduocatione, vt vulgus loquitur. Plin. Iunior lib. 5. epiſt. 8. ad Capitonem.

Dare neceſſitati veniam. Cic. 1. Offi.

Expetere bona venia, Vide BONVS.

Expoſcere veniam dicendi. Tacit. lib. 12, Veniam dicendi ante ab iore apoſcit.

Habere veniam, pro Ignoſcere, apud Quintil. lib. 11. cap. 10.

Impetrare veniam culpæ vel erroris Cic. pro Ligario, Quum à te non ſolùm liberationem culpæ, ſed etiam veniam impetrauiſſem, Vide IMPETRO.

Impetrare veniam aliquid faciendi. Plin. lib. 12. cap. 19.

Impetrare veniam pro aliquo. Tacit. lib. 12.

Impetrare veniam edicti. Modeſt. in l. vlt. D. de in ius vocand.

Inuenire veniam ſupplicij, Vide INVENIO.

Legere cum venia, Excuſando ſi quid minus probabile occurrat. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Minuere veniam. Quintil. lib. 6. cap. 3.

Negare veniam alicui. Ouid. 10. Metam.

Orare veniam. Virg. 4. Æneid.

Petere veniam. Cic. 7. Verr. Hæc ſi tibi tuus parens diceret, poſſes ab eo veniam petere? poſſes vt tibi ignoſceret, poſtulare?

Petere veniam in præteritum. Tacit. lib. 12.

Si mihi veniam quam peto, dederit, vtar illius conditione: ſin minus, impetrabo aliquid à meipſo. Cic. Att. lib. 9. 188.

Ab Ioue pacem ac veniam peto, precórque ab eo vt, &c. Cic. pro Rabirio perduel. reo.

Petere veniam aduocandi. Excuſare ſe ab aduocatione. Plin. Iunior lib. 5. epiſt. ad Capitonem.

Fatetur aliquis ſe peccaſſe, & eius delicti veniam petit: nefarium eſt facinus ignoſcere Cic. pro Murena.

Poſcere deos veniam. Virg. 4. Æneid.

Precari veniam. Seneca Medea, 8.

Rogare veniam. Ouid. 6. Metam.

Venia ſit. Plin. lib. 12. cap. 1, Quapropter hæc vel bello quæſiſſe venia ſit.

Venia ſit dicto. Plin. epiſt. 101. lib. 5.

Tribuere veniam, Vide TRIBVO.

Veniale, Venia dignum. Macrobius lib. 7. Saturn. cap. vlt. Si venialis erit iſta tranſlatio. Seruius in illud 4. Æneid.

Ego te quæ plurima fando, &c. Expurgat obiecta, remouens à ſe crimen ingrati: & veniali vtitur ſtatu, profectionem ſuam retorquens in voluntatem deorum.

VENILIA, Nympha: vxor fuit Pauni, & ſoror Amatæ Latini regis coniugis, mater Turni. Virgil. 10. Æneid.

Cui Pilumnus auus, cui diua Venilia mater, &c.

¶Veniliam item antiqui Neptuni coniugem appellarunt, à veniendo, inquit Varro lib. 4. de Ling. Latin. quam eandem & Salaciam appellauerunt, ad naturam nimirum maris reſpicientes, cuius fluctus modò ad terram veniunt, modò in ſalum abeunt. Meminit huius & Auguſtinus lib. 7. de ciuit. Dei.

Venio, venis, veni, ventum { ἥκω, ἔρχομαι, ἐλεύθω, ἀφικνέομαι, παραγίνομαι, αἴσθω } veniare, Notæ ſignificationis. Cic. pro Cælio, lib. 2. 14. Obuiæ mihi velim ſint tuæ literæ: quæ me erudiant de omni Rep. ne hoſpes planè veniam.

Venire ab Plaut. Amphit. 3.

Nunc hodie Amphitruo veniet huc ab exercitu.

Ab aliquo venire. Cic. pro Roſc. Comœd. Quia veniebat à Roſcio, plus etiam ſcire, quàm ſciebat, ardebatur.

Angiporto venire, pro Ab angiporto. Plaut. Aſin. 12.

Supplicem venire ad aliquem. Cic. Att. lib. 16. 343, Nunquam putaui fore vt ſupplex ad te venirem.

Ad vrbem venire. Cic. ad Tironem, lib. 16. 3, Quanquam magni ad honorem noſtrum intereſt, me quamprimum ad vrbem venire; tamen peccaſſe mihi videor qui à te diſceſſerim.

Miſſus in hanc vrbem venio. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.

Ad cœnam venire. Horat. 1. epiſt. 7.

Venire de. Cic. Attico lib. 5. 100, Veruntamen cùm de Cumano veniſſem cum impetu, Græci quaſi Ephebio Præt. ſe alacres obtulerunt.

De auctione venire, & quo die. Cic. ad Att. lib. 12. 233.

Ex Arabia venerunt legati Plin. lib. 12. cap. 14.

In ſolitudines venire. Cic. Cælio lib. 2. 15, In eaſdem ſolitudines tu ipſe (vt arbitror) venies, in quibus nos conſediſſe audies.

Aſſiduè veniebat inter denſas fagos. Virg. eclog. 2.

Omnes qui iſtinc veniunt, ita de tua virtute commemorant. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1.

Domum veniſti ad tuos penates. Catull. ad Veranium, 9.

¶Satis venire duobus. Virg. 7. Æneid.

Se ſatis ambobus Teucriſque venire, Latiniſque.

¶Venire, Accidere. Celſ. lib. 7. cap. 27, Solet verò ſub eiuſmodi victu venire, vt aluus non reddatur.

¶Venire, Creſcere. Virg. lib. 1. Georgicon,

Hic ſegetes, illic veniunt fœlicius vuæ.

Arbores quædam veniunt ſua ſponte. Virg. 2. Georg.

Sponte venire ex arboribus ſapores, pro Prouenire. Plinius lib. 12. cap. 1.

¶Venire, Portari, Deferri Plin. lib. 35. cap. 6, Species ſinopidis tres: rubra, & minus rubens, & inter has media. Et paulo pòſt. Eius quæ ex Africa venit, octoni aſſes.

¶Venire pro Afferri, de literis dictum. Cic. ad Brutum, lib. 11. 24, Quod ſcribis in Italia te moraturum, dum tibi literæ meæ veniant, ſi per hoſtem licet, non errabis.

Commeatus venire, qui afferantur, dicimus per metonymiam. Quintil. lib. 6. cap. 6.

¶In orationem venire. Quintil. lib. 9. cap. 4, Horum pedum nullus non in orationem venit. Id eſt ingreditur orationem.

Venies ad illud quod refert tua: hoc eſt, Tandem vel poſtea ad leges. Plaut. Perſ. 15. Terent. Heaut. 2. 3.

Mane, hoc quod cœpi primum, enarrem, ô Clitipho:

Poſt iſtuc veniam.

Ad digitos venire, Vide AD præpoſitionem.

Ad Archeſilam, Carneadémque veniamus. Hoc eſt De Archeſila loquamur. Cicero 4. Acad. Et pro Roſc. Amer. Vt ad fabulas veniamus.

¶In aciem venire, Vide ACIES.

Alicui venire aduerſum, Ire obuiam. Plaut. Moſt. 5.

In adoptiua ſacra venire. Cic. pro Domo ſua, Neque amiſſis ſacris paternis in hæc adoptiua veniſti.

In amicitiam venire aliquorum. Liu. 5. bel. Pun. Liberos cum ſuis legibus venturos in amicitiam Lucanos, &c. Cæſar 6. bel. Gall.

In arbitrium venire, ac poteſtatem alicuius. Cic. 3. Verr. Hac conditione, ſi quis de populo redemptor acceſſiſſet, &c. tum in eius arbitrium ac poteſtatem venire nolebat, qui ſibi ereptam prædam arbitraretur.

In arma venire. Lucan. lib. 3.

Intra arma aliena venire, hoc eſt, Intra præſidia & alienas manus. Cic. ad Att. lib. 8. 159, Neque enim eos ſolos arbitrabamur capi qui in armatorum manus incidiſſent: ſed eos nihilominus qui regionibus excluſi, intra præſidia, atque intra arma aliena veniſſent.

Sub aſpectum venire. Cic. 2. de Orat. His autem formis atque corporibus, ſicut omnibus rebus, quæ ſub aſpectum veniunt, ſedes opus eſt.

Ad aures alicuius venire, Audiri. Horat. de Arte.

Ad aures meas venit, te, &c. Cic. pro M. Marcello, Mulier eſt, muliebris vox mihi ad aures venit.

Ad aures vox venit. Virg 2. Æneid.
Alicui auxilio venire. Liu.9. ab Vrbe.
In bona alicuius venire. Ouid.1 Triſt eleg 5.

Quod venit in buccam. Cic.ad Atticum,lib.1.7, Tu velim ſæpe ad nos ſcribas: ſi rem nullam habebis, quod in buccam venerit ſcribito. Prouerbialiter dictum, pro Quicquid occurret & in mentem veniet.

In calamitatem venire. Cic. pro Roſc.Amer. Hoc verò eſt quod ferri non poteſt, ſi & in hanc calamitatem venit propter prædiorum bonitatem & multitudinē: & quòd ea ſtudioſè coluit, id erit ei maximè fraudi.

In caſum venire. Cic.pro Cluentio, Poſtremò, in eum caſum veneram, vt omnis mearum fortunarum ſtatus vnius iudicij periculo contineretur.

In certamen venire. Cic.5. Tuſc. Mulieres verò in India, quum eſt cuiuſqua earum vir mortuus, in certamen iudiciúmque veniunt.

In certamen cum aliquo venire. Cic.de Clar.Orat. In patrocinio Siciliensi maximè in certamen venit deſignatus Ædilis cum deſignato conſule Hortenſio.

Venire in certamen virtutis. Cic 5 de Finib. Qui omnea motus fortunæ, mutationéſque rerum & tēporum leues & imbecilles fore intelligant, ſi in virtutis certamen venerint.

Clamor à populo venit ad aſtra. Ouid 3 Faſt.

In cognitionem Senatus venit hæc res Quintil.lib.7 cap.3.

In colloquium ad aliquem venire. Liu.5 bel. Pun.

In computationem venire. Plin.lib.6 cap 33.

Cōmoda veniunt hinc. Cic.1. de Inuentione, Nam hinc ad Remp. plurima commoda veniunt.

In complexum alicuius. Cic ad Terentiam, lib.14.1, Si in veſtrum complexum venero, ac ſi & vos, & me ipſum recuperaro, ſatis magnum mihi fructum videbor percepiſſe. Cæſar 3. bel. Ciuil. Ipſe grauiſſima hyeme in nauibus excubabat, neque vllum laborem aut munus deſpiciens, ſi in Cæſaris complexum veniret. Id eſt vt à Cæſare complecteretur & amaretur.

In computationem venire, Vide COMPVTO. Plinius libro 6. cap 33.

In concionem venire. Cic.3 Verr. Poſtridie manè homines in cōcionem veniunt, quærunt quid optimum factu ſit.

In confeſſum venie ea res. Plin.epiſtol.302.. Hoc eſt, nota eſt & manifeſta.

In cōſilium alicuius venire, pro Obtemperare eius conſilio. Cic. ad Att.lib ro 191, Veniendúmne ſit in conſilium Tyranni, ſi is aliqua de re bona deliberaturus ſit.

In conſpectum alicuius. Cic. de Finib Réque ex vtraque parte audita, pronunciaſſet eum non talem videri fuiſſe in imperio, quales eius maiores fuiſſent, & in conſpectum ſuum venire vetuit.

In conſpectum ad aliquem venire. Plancus ad Ciceronem, libro 10 23, Legatos fide Lepidi dimiſſos, ad me in conſpectum venire vetueram.

In conſuetudinem. Cic.2 de Inuent. Deinde quædam in conſuetudinem ex vtilitatis ratione venerunt.

In conſuetudinem benignitatis. Cic.in Piſonem, Vt Senatus is, qui in eam iam benignitatis conſuetudinem venit, vt eos qui bene Remp. geſſerint, nouis honoribus afficiat.

In contemptionem. Cæſar 5 bel. Gall.

In contemptum. Idem. Cæſar 3. bell. Gall.

In contentionem. Cic pro Quintio, Quod niſi ex Publicio certiorem Næuio eſſet, non tam citò res in contentionem veniſſet.

In contentionem, vtrum Cic.2 de Diuin. Venit enim iam in contentionem, vtrum ſit probabilius, &c.

In controuerſiam vel contentionem venit ea res. Quintilian.lib. 3.cap 6.

In contentionem de accuſando. Cic.1. Verr. Neque ferè vnquam venit in contentionem de accuſando, qui Quæſtor fuiſſet, quin repudiaretur.

In contentionem honoris. Cic Anteq iret in exilium, Eos in contentionem honoris venire, qui officiis ſe ſuperari æquiſſimo animo tulerunt?

In controuerſiam. Cic.4. Verr. Nam hoc animo prouidebat, cùm tantæ hæreditas in controuerſiam veniſſet.

In crimen. Terent.Hecy.3 1. Hoc eſt accuſari.

In cruciatum. Cæſar 1. bel.Gall.

In deditionem Cæſar 6.bel.Gal.

In deliberationem venire. Quintil.lib.2.cap.21.

Venire deſuper. Virgil.de machina illa Troiani equi,
· venturáque deſuper vrbi. Id eſt ſuperuentura vrbi, & eam oppreſſura. Turnebus.

In deſyderium venit res aliqua. Liu.3. ab Vrbe. Id eſt deſyderatur.

Dies venit legi. Cic.ad Att.lib.4.85, Venit legi dies, Terentius interceſſit.

Ad digitos, Vide 2 n.

In diſceptationem. Liu.9.bel.Maced.

In diſcrimen, In periculo eſſe. Cic.pro Roſc. Amer. Quum omniū nobilium dignitas & ſalus in diſcrimen veniret.

In diſcrimen exiſtimationis. Cic.1. Ver. Itaque ſemper hi diligentiſſimè, laborioſiſſiméque accuſarunt, qui ſeipſus in diſcrimen exiſtimationis venire arbitrati ſunt.

In diſquiſitionem. Liu.6 bel. Pun.

In diuitias venire. Plaut.Capt.19,
At nunc liber in diuitias faxo venies.

Ad quem dolor veniat, ad eundem neceſſe eſt interitum venire. Cic. 3.de Nat.deor.

In dubium. Cicero ad Att.lib.16 343, Præſertim quum hoc genere cognitionum labefactato, acta Cæſaris in dubium ventura videantur.

In dubium de voluntate, &c. Cic.ad Att.lib.12.224, Alij capti, alij intereſſi non veniunt in dubium de voluntate, eo minus ſcilicet, cùm ſe expedierint, & vnà eſſe cœperint: ij autem ipſi, qui ſua voluntate ad Pyſium venerūt, nihil poſſunt, niſi timidi exiſtimari. Terent.Adelph.5 2,
Etiam de ſorte venio in dubium miſer.

In dubium venire de ciuitate. Cic. pro Cecin. Itaque homo timidus imperitúſque, qui neque animi, neque conſilij ſatis haberet, abputauit eſſe tanti hereditatem, vt de ciuitate in dubium venire.

Quid ſit factum, in dubium venit. Quintil.lib 7 cap.3.

Emolumentum ad eum ex ea re venit. Cic.pro Cluentio, Sin autem illud egeram, nullum ad Scamandrum morte Habiti venturum emolumentum fuiſſe intelligebat.

Epiſtola mihi venit, Allata eſt ad me. Ouid.1. de Ponto, eleg.10.

In exemplum venire. Ouid. 4 Faſt.

Ad extrema venire. Liu 2. ab Vrbe.

In faciem pacis veniretur. Tacit.lib.19.

Fama mihi venit. Virg. 4. Æneid.

In familiaritatem alicuius. Cic.ad Trebatium.lib.7.25, Quod verò in C.Matij ſuauiſſimi doctiſſimíque hominis familiaritatem veniſti, non dici poteſt quàm valde gaudeam.

Tarda venit dictis, difficiliſque fides Ouid 3. Faſt.
Tardè & cum difficultate adhibetur fides verbis.

In fidem alicuius venire, hoc eſt Seſe dedere. Liu.6. bell. Pun.

Ad finem venire dicitur res aliqua Liu.5 bel. Punic. Quum maximè Capua circumuallaretur, Syracuſarum quoque oppugnatio ad finem venit.

In flammam venire. Cic.ad Attic.lib.16.339, Veniendum eſt igitur vel in ipſam flammam: turpius eſt enim priuatim cadere, quàm publicè. Id eſt, conijcere ſe oportet in periculum.

Ad fœdus veniunt amantes. Ouid 2. de Arte.

In fœdera venire. Virg.4. Æneid.

Fœliciter hæc res tibi venit, pro Euenit. Cic. ad Tironem, lib.16. 21, Emiſſe te prædium vehementer gaudeo, fœliciterque rem tibi iſtam venire cupio. Vnus exemplar legit euenire.

Fortuna læta mihi venit. Virg.11. Æneid.

Fulgor venit ab æthere. Virg.8 Æneid.

Gradibus venire ad virtutem. Cic.1. de Nat deor. Nam à beatis ad virtutem, à virtute ad rationem video te veniſſe gradibus.

In gloriam ſummam. Cic.ad Attic lib.2.35, Edicta eius & conciones deſcribunt & legunt: nouo quodam genere in ſummam gloriam venit.

Hæreditate venire dicitur res aliqua. Cic.1 de Inuent. Sed neque emiſti, neque hæreditate venit, neque domi nata eſt, neque donatus eſt.

Hæreditas mihi venit à patre. Cic.3. Verr. Quum eius filio, prætore Sacerdote, hæreditas à propinquo permagna veniſſet.

Hyems venit. Cic.ad Att.lib.5.106, Iſti ſi venerit, nec illi ante in meam prouinciam tranſierint, vnum vereor, &c.

Sub ictum telorum venire Liu.7.bel.Pun.

Cum impetu venire. Cic.2.de Fin. Si cum tanto impetu in Græciam veniſſet.

Inimicus ei venit, pro Eſt illi inimicus. Cic.pro Roſc.Ame. Vide ſi omnes qua de cauſa huic inimicus venias: ſcitiſ huiuſce pecunia te adductum eſſe.

Ad inimicitias venire. Cic.ad Qu.frat lib.3 20, Ad inimicitias res veniſſet, &c. cum Æſernino Samnite Pacidejanus comparatus videretur.

Venire ad interdictum, pro Venire in ius ad prætorem. Petronius, Vt ſi nollet alienam rem domino reddere, ad interdictum veniret, Meminit Turnebus.

Ad internecionem venire. Liu.6.bel.Maced.

Intrò venire, Vide INTRO.

In inuidiam ex gratia venire. Plin. de Viris illuſt.

In iudicium venire. Cic.ad Att.lib.2.16, Quid verius quàm in iudicium venire, qui ob rem iudicandam pecuniam acceperit?

In iudicium venit fama eius. Cic.pro Quintio, Demōſtrabant de re iudicium fieri oportere, vt aut vterque inter ſe, aut neuter ſatiſdaret: non neceſſe eſt famam alterius in iudicium venire.

In laudem venire. Quintil.lib.2.cap.vlt.

Liuor venit in artus, Membra contrahunt liuorem. Ouid.11. Met.

In locum ſummum venire. Cic.3.de Legib. Ex his autem qui magiſtratum cœperunt, quod Senatuſconſulto efficitur, popularem ſanè neminem in ſummum locum, niſi per populum venire, ſublata cooptatione Cenſoria.

Lues rabida venit membris. Virg.2. Æneid.

Lues miſeranda venit arboribus. Virg.3. Æneid.

Ad manum venire. Quintil.lib.2.cap.11.

In manus alicuius. Cic.3. Offic. Neque enim quicquā de hac parte poſt Panætium explicatum eſt, quod mihi quidem probaretur de iis quæ in manus meas venerint.

In manus hominum libros venire dicimus. Quintil. Triphoni.

Matutè venit ipſe, Vide MATVRVS.

In mediū. Cic 4. Verr. Veniant in medium: dicant quid ſtatuerint.

In mentem venit, pro Succurrit. Terent Eunuch.5.2,
Hoc adeò ex hac re venit in mentem mihi. Idem Phorm.4.3,
Nam mihi veniebat in mentem eius incommodum. Cic.ad Thermum, lib.2.17, Quæ mihi veniebant in mentem, quæ ad te pertinere arbitrabar quòd in Ciliciam proficiſcebar, exiſtimaui me ad te oportere ſcribere.

In mentem quemadmodum. Cic.pro Roſc. Amer. Et ſimul tibi in mentem venire facito, quemadmodum vitam huiuſce depinxeris.

In mentem huius rei. Cic.5.de Fin. Venit enim mihi Platonis in mentem, quem accepimus primum hîc diſputare ſolitum.

In mentem venit, quid. Cic.1 Verr. In mētem tibi non venit, quid negotij ſit cauſam publicam ſuſtinere?

In mentem venit vt. Plaut Mil.20.

Minus

Minor in Senatum venit, Vide Minor in PARVVS.
Mœror ſummus venit ad eum morte fratris. Cicero pro Quintio, Vt ad quem ſummus mœror morte ſua veniebat, ad eundem ſummus honos quoque perueniret.
Mores eò venere. Plin. lib. 23 cap. 1.
In morem venire. Ouid. 2 de Ponto, eleg. 7.
Ad naſum venire. Plin lib. 25 cap 28, Multóque celeriùs talia ad naſum veniunt, quàm pinguia. Hoc eſt, ſentiuntur, & nares feriunt.
Nauibus venire. Liu. 1 bel. Pun.
Ad nihilum venire. Cic. 2. Tuſc. Atque oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad ſummum, vt iam, quod natura fert in omnibus ferè rebus, ſeneſcat, breuíque tempore ad nihilum ventura videatur.
Ad nimium venire. Plin. lib 26. cap. 4.
Ad nomen venire. Plin lib 10. cap 70, Spectatur in piſcinis Cæſaris, genera piſcium ad nomē venire, quoſdam ſingulos. Hoc eſt quū vocantur.
In notitiam. Plin. lib 7. cap 2, Quis enim Æthiopas, antequam cerneret, credidit, aut quid non miraculo eſt quum primùm in notitiam venit.
In notitiam venire, Vide NOTITIA.
Nox venit. Propert. lib. 1 eleg. 8.
In numerum oratorum. Cic. 1 de Oratore, Sed ſunt quidam aut ita lingua hæſitantes, aut ita voce abſoni, aut ita vultu motúque corporis vaſti atque agreſtes, vt etiam ſi ingeniis atque arte valeant, tamen in oratorum numerum venire non poſſint. Id eſt dici oratores, ſiue pro oratoribus haberi.
In Obliuionem. Cic. in Salluſtium, Tu tuis vitæ, quum turpiter egiſti, magnas offudiſti tenebras; vt etiam ſi fuerint egregij cines, certè venerint in obliuionem.
Obuiam venire. Cic. 4. Tuſcul.
Alacris obuiam mihi veniret, complexum expetens meum. Ex poeta. Idem ad Attic. lib. 2. 16. Eunti mihi Antium, & gladiatores M. Metelli cupide relinquenti, venit obuiam tuus puer.
Obuia mihi venit turba. Propert lib. 2 eleg. 30.
Sub oculos venire. Senec. de Benefic. lib. 1 cap. 5.
In odium venire, Vide ODIVM.
In officium oratoris venire. Quint. lib 2. cap. vlt.
Opportunè venire, Vide OPPORTVNVS.
Optatò venire, Vide Optatò in OPTO.
In ordinem Senatorum. Cic. 3 de Leg. Nam quum omni vitio carere lex iubeat, ne veniet quidem in eum ordinem vnquam vitij particeps.
Venire in ora, pro honorifico omnium ſermone celebrari. Horat. lib. 1 epiſt. ad Iul. Florum,
. Romana breui venturus in ora. Interdum ad vitium ac vituperationem per tinet vt apud Catullum ad Rauidum. An'ne vt peruenias in ora vulgi? ſic Liuius lib 2, Timorem iniecit ne in ora hominum pro ludibrio abiret.
In ora virûm venire. Propert. lib. 3 eleg. 9.
In otium. Cic ad Att lib 1 4, Omnem ſpem delectationis noſtræ, quam, quum in otium venerimus, habere volumus, in tua humanitate poſitam habemus.
Ad pactionem venire. Cic. ad Att lib 9 181, Ego, ſi Pompeius manet in Italia, nec res ad pactionem venit, longius bellum puto fore.
Paratè venire, Vide PARO.
In partem alicuius. Liu 6 ab Vrbe, Parum eſt ſi cuius pars tua nulla adhuc fuit, in partem eius venis, niſi partem petendo totum traxeris?
In partem impenſæ. Cic. ad Terentiam lib 14. 1, Illud doleo quæ impenſa faciēda eſt, in eius partem miſeram & deſpoliatam venire.
In partem elocutionis memoria ac pronuntiatio veniunt. Quintilian in Procem. lib 2.
Paſſu ingenti venire. Ouid 3 Amor eleg 1.
In periculum venire. Terent. Adelph a 2. Cic. 3. Vert. Neque adhuc cauſam vllam excogitare potuit, quamobrem commiſerit, aut quid euenerit, vt in tantum periculum veniret.
In periculum rei. Cic pro Murena, Venit in periculum, ne & ea quæ relicta, & hæc quæ ab ipſo parta ſunt, amittat.
Peropportunè venire, Vide PEROPPORTVNVS.
Plaga venit vehementior. Cic. 2. Tuſc. Sed quia profundenda voce omne corpus intenditur, venitque plaga vehementior.
Pœnæ veniunt crudelitati alicuius. Liu 3 ab Vrbe.
In poplitos venire. Ouid 6. Metam.
In poſſeſſionem. Cic. 3 de Lege Agr. Etiámne ſi vi eiecit? etiámne ſi clàm, ſi precariò venit in poſſeſſionem?
In poſſeſſionem Reipublicæ venire. Cic. ad Attic. lib. 7 18, Quid cenſes, aiebat, facturum eſſe ipſum, ſi in poſſeſſionem Reip. venerit, cùm hæc Quæſtor eius infirmus & inops audeat dicere?
In poteſtatem alicuius. Cæſar 4 bell. Gall.
Ad potum, vel prandium venire. Plin. lib. 9 cap. 15. Cicero pro Cluentio, Quum ad illud prandium crudior veniſſet.
Prope exitium, vel prope ſpem venire. Liu. 5. bel. Pun. Ibidem, lib 6.
Proſperè venit. Plaut. Pſeud. 8.
In prouerbium. Liu. 10 bel. Mac. Vulgatū illud quia verum erat, in prouerbium venit, Amicitias immortales, inimicitias mortales debere eſſe.
In prouerbij conſuetudinem. Cic 2. Offic. Id quod à noſtris hominibus ſæpiſſime vſurpatum, iam in prouerbij conſuetudinem venit, Largitionem fundum non habere.
Ad pugnam venire. Horat. 1. Serm. ſat. 5.
Pulchritudo corporis venit ex, &c. Quintil. lib. 2. cap. 5.
Venire in quæſtionem. Quint. lib. . cap. 3.
Rabies venit canibus. Virg. 3 Georg.
In religionem venit illi hæc res. Cic. 2. de Natura deorum, Gracchus cùm comitia nihilominus peregiſſet, remque illam in religionem populo veniſſe ſentiret, ad Senatum retulit.
In rem præſentem, Vide IN præpoſitionem.
Riſus veniunt. Ouid. 1. de Arte. Tunc veniunt riſus, &c.
Rumor venit. Terentius in Prologo Hecyr.
In ſecreta venire. Ouid 15 Metam.
Segetes veniunt, Id eſt proueniunt. Virg. 1 Georg.
In eum ſermonem, vt, &c. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3 5, Veni in eum ſermonem, vt dicerem libentes me ad eam partem prouinciæ primum eſſe venturum.
In ſermonem hominum, & vituperationem. Cic. 6. Verr. Nunquā enim ſi denariis quadringentis Cupidinem illum putaſſet, commiſiſſet vt propter eum in ſermonem hominum, atque in tantam vituperationem veniret.
In ſermonem alicui venire. Cicero Att. lib 14. 299, In ſermonem ſe poſt Idus Martij, præterquam Lepido, veniſſe nemini.
In ſermone. Cic ad Att. lib 11. 330, Neque eum rogarit, ne me quidem: ſed quaſi ita ſit, quoniam in ſermone iam veniſti, poteris eam mouere vt aliquis committat, cuius extra periculum huius belli fortuna eſt. Quidam legunt, in ſermonem.
In ſocietatem laudum alicuius. Cic. ad Att. lib. 14 315, A te autem peto, vt me hanc, quaſi falſam hereditatem alienæ gloriæ ſines cernere, néque aliqua ex parte in ſocietatem tuarum laudum venire patiare.
Venire in ſolum. Cic. 1 de Nat. deor. Hinc quodcunque in ſolum venit, vt dicitur, effingis atque efficis: id eſt quicquid eſt in rerum natura Prouerbium eſt: vt enim ea demum nobis eſſe videntur, quæ ſenſibus comprehendimus, velut quæ vel tangimus, vel cernimus: ſic cum omnia ferè ferat ſolum, id ſolum eſſe exiſtimamus quod terra videmus, & omnia quæ ſunt in rerum natura eo ſuſtineri putamus: proinde quod in ſolum, valet quicquid eſt, quicquid accidit, quicquid ſeſe offert, quicquid euenit. Varro hoc prouerbium etiam vſurpauit, Libet mi epigrammata facere, & qui nomina non meminī, quod in ſolum mihi venerit ponam, Id eſt quodcunque nomen ſeſe mihi obtulerit, & in buccam venerit. Meminit Turnebus.
In ſortem peruenire. Liu 8 bell. Pun.
Spes venit ex merito. Ouid epiſt. 2.
In ſpem. Cic 2. de Orat. Nonnullam in ſpem veneram, poſſe me aliquid ex iſtis diſcere. Cic ad Atticum lib. 9 186.
In ſpem ventum eſt, Imperſonale. Liu. 2 ab Vrbe.
In ſpem quòd. Brutus ad Cic lib. 11 13, In ſpem venerant, quòd neque hi ante quatuor legiones omnibus ſuis copiis pares arbitrabantur, neque ex Italia tam celeriter exercitum traijci poſſe credebant.
Subſidio. Cic. ad Att. lib. 6. 116, Ad me que Legatus eius, & Quæſtor, & amici literas mitterent vt ſubſidio venirem.
Ad ſummum venire. Cic. 2. Tuſc. Atque oratorum quidem laus ita ducta ab humili venit ad ſummum.
Cum ſupplemento. Liu 9 ab Vrbe.
Venire ſuppetias, & proficiſci ſuppetias, locutiones elegantioris ſunt ſeculi & otis. Oppius, Oppidíſque ſuppetias profectus eſt: Iterum, Nuntiabantur auxilia magna equitatúſque oppidanis ſuppetias venire. Turnebus.
In ſuſpicionem venire. Cic. 2 de Inuent. Si id non poteris ſiquam in ſim rem antè ſuſpicionem venerit.
Venire in ſuſpicionem de morte alicuius. Cic. ad Brut. 6.
Venire alicui in ſuſpicionem furti. Pomp. in l. pen D de condict. cauſ. dat. Cùm ſeruus tuus in ſuſpicionem furti Attio veniſſet.
Tædio venire. Plin. lib 31. cap. 2.
Veni in tempore. Terent. And. 4 5.
In tutelam ſuam venire. Cic de Clar. Orat. Quum is hoc probare vellet, M. Curium, quum ita heres inſtitutus eſſet, ſi pupillus antè mortuus eſſet, quàm in ſuam tutelam veniſſet, pupillo non nato hæredem eſſe non poſſe.
In vacuum venire, Vide VACVVS.
Ad vadimonium venire. Cic pro Quintio, Ad vadimonium non venerat, vt ais, is quicum tibi affinitas, ſocietas, omnes denique cauſæ & neceſſitudines veteres intercedebant.
A vero venit cauſa, Id eſt vera eſt cauſa. Ouid 5. Faſt.
Viam venire. Cic. 1. Philipp. Quis qui neſcierit veniſſe eum tot dierum tibi viam gratulatur?
Vigor venit membris. Virg. 4. Georg.
In vitam venire. Cic. 1 de Leg.
In vaſtatem. Plin lib 33 cap. 2.
In vſum venire. Plin. lib 24. cap. 11, Nec rhus Latinum nomen habet, quum in vſum pluribus modis veniat.
In vſum alicuius rei venire. Plin. lib. 8. cap 48.
Vſus venit. Terent. Heaut. 3. 1,
Et ne ego te (ſi vſus veniat) magnificè, Chreme,
Tractare poſſim.
Mihi vſu venit. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3 8. Idem ad Att. lib 7 1. 44, Nunc venit idem vſu mihi, quod tu tibi ſcribis, quoties exorior.
¶ Ad agendum venire, Quintil. lib. 4. cap. 1.
¶ Veniunt ad te comeſſatum. Plaut. Perſ. 16.
Venio oratum. Cæſar 7. bel. Gall.
Venire emptum. Cic 4. Verr. Tamen ad iſtum venerunt emptum lucum illum ſenatorium, non ſolùm veteres, ſed etiam noui.
Venit deriſum. Plaut. Aulul 7. Et apud Terent. Eunucho, 4. 6 Venit ereptum.
¶ Venibo, Futurum antiquum pro Veniam Pomponius Geminis, Sero eſt, iterea, ſi tibi placet, venibo. Nonius.
¶ Venitur, pen. prod. Imperſonale. Plin epiſt. 90, Venitur ad me: cominigo. Cic. pro Quintio, Ad me ventum eſt.
Venitur & ventum eſt in diſcrimen, Imperſonaliter. Cic. 8 Philip. Nam ſi maximum in diſcrimen venietur, aut libertas parta eſt victori, aut mors exponita victo. Idem 2. Offic. Et quum res agatur, in

diſcriménque ventum ſit, expedire rem, & conſilium ex tempore capere poſſe.

Ventum in aciem. Tacit. in libello de Germanis.

Vt ventum ad cœnam eſt, &c. Horat. 2. epiſt. 7.

Inata ſeditionem ventum. Tacit. lib. 5.

Prope ſeditionem ventum. Tacit. lib. 19.

Ventum gaudeo. Plaut. Ciſtel. 2,

Quod ille dixit qui ſecundo vectus eſt mari,
Ventum gaudeo ad te ecaſtor.

Cauſas veniendi diſcere. Virg. 6 Æneid.

Cauſas veniendi poſcere. Virg. 1 Æneid.

Veniri. Vlp. in l. 1. in princip. D. de quæſt. Ad tormenta ſeruorum ita demum veniri oportet, quum ſuſpectus eſt reus.

Veniens, venientis, Participium {ἐρχόμενος} vt Claſſis veniens ad littora. Virg. 3. Æneid.

Ætas veniens. Ouid. 6. Faſt.

Annus veniés. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 10. Non enim ſumus omnino ſine cura venientis anni, etſi ſumus ſine timore.

In annum venientem curas extendere. Virg. 2 Georg.

Dies veniens, Dies decedens, contraria. Virg. 4 Georg.

Virtus veniens in pulchro corpore, Creſcens. Seruius. Virgil. 5. Æneid.

Venturus, pen. prod. Aliud participium {[illegible]} Vt Æui venturi inſcius. Virg. 8. Æneid.

Bella ventura. Virg. 3 Æneid.

Doloris venturi ſigna. Ouid. epiſt. 18.

Hyemis venturæ memores. Virg. 4 Georg.

Mali venturi prima fauilla. Propert. lib. 1. eleg. 94.

Senectæ venturæ memor. Ouid. 3. de Arte.

Videre ventura. Virg. 2. Æneid.

Præſcia venturi vates. Virg. 6. Æneid.

Ventio, ventionis, Verbale {[illegible]} Plaut. Truc. 1. 11,
Quid tibi huc ventio eſt? Hoc eſt, Ad quid huc venis?

Vento, ventas, Frequentatiuum: A quo

Ventito, ventitas, pen. corr. {[illegible]} ventitare, Alterum frequentatiuũ: vt, Sæpius ventitare in agrum. Plin. lib. 18 cap. 5. Cic. ad Marium, lib. 11. 27, In reliquis officiis cui tu tribuiſti, excepto Cæſare, præter me, vt domum ventitares, horáſque multas ſæpe ſuauiſſimo ſermone conſumeres? Catull. ad ſeipſum, 8, Quum ventitabas quò puella ducebat.

Venor, venaris, pen. prod. {[illegible]} venari, Feras indagare, feris inſidiari. Cic. 2. de Nat. deor. Canum tanta alacritas in venando. Idem ad Cælium, lib. 2. 10, De pantheris, per eos qui venari ſolent agitur mandato meo diligẽter.

Apros venari. Virg. eclog. 10.

Canibus venari leporem. Virg. 3. Georg.

Venari piſces. Plin. lib. 16. cap. 2.

¶Venari, per tranſlationem, pro Artificio quodã & ſolertia quærere: vt Venari laudem, gloriam, &c. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. Bene igitur tu qui [illegible] venaris, relinquis patriam. Vetus exemplar loco venaris legit Bene.

Amores venari. Ouid. de Medicamine faciei.

Laudem modeſtiæ in aliqua re venari. Auth. ad Heren. lib. 4.

Viduas auaras venari fruſtis & pomis. Horat. 1. epiſt. 1. Id eſt, Captare & decipere, ac velut irretire aut ineſcare cibis delicatis & munuſculis, vt res earum tibi vendicet.

Venari imperio alicuius. Cic. ad Att. lib. 6. 118, Illud autem alterũ, alienum eſſe exiſtimatione mea, Cibyratas imperio meo publicè venari.

Venari de verbis alterius. Plaut. Milit. 1. 4.

¶Venari apros in mari, Prouerbium in eos qui fruſtrà aliquid conantur & operam perdunt. Plaut. Aſin. 3.

¶Venandi, venando, venandum, Gerundia. vt Studio venandi laſſus. Ouid. 3 Metam.

Tempora longa ponere venando. Ouid. epiſt. 18.

¶Venatum, venatu, Supina. vt Ire venatum. Virg. 4. Æneid.

Venatus, huius venatus, pen. pro. {[illegible]} Plaut. Rud. Hunc qui cepi in venatu meo. Plin. lib. 8. cap. 16, Quos venatus, aucupia, piſcatuſque alebant. Cic. 5 Tuſc. Labor in venatu, ſudor, curſus ab Eurota, fames, ſitis.

Apti ſaltus venatibus. Ouid. epiſt. 5.

Aſſiduus venatus. Virg. 9 Æneid.

Venatio, venationis, verbale {[illegible]} Idem. Cic. 2. de Fin. Piſcatu, aucupio, venatione, his omnibus exquiſitis vitanti is eruditatem, &c.

Venatio, Spectaculum venatorium. Venatores enim ſerui inſtituebantur docebantúrque, non ad feras per ſaltus indagandas, vt Accurſius exiſtimauit, ſed ad voluptatem populi, vt in oculis eius feras in arena conficerent. Vt enim ludus erat gladiatorius, id eſt ſchola in qua ad gladiaturam inſtituebantur: ſic venatorius ludus, in quo ad venationem beſtiarij exercebantur. Tranquillus in Claudio cap. 21, Circenſes frequenter etiam in Vaticano commiſit, nonnunquam interiecta per quinos miſſus venatione. Id eſt, quinquies inſtaurata, aut quincuplici ferarum immiſſione edita. Idem in Domitiano cap. 4, Spectacula magnifica aſſiduè, & ſumptuosè edidit. Nam venationes gladiatoréſque & noctibus ad lychnuchos: nec virorũ modò pugnas, ſed & fœminarum. Cic. lib. 2. Offic. Prodigi ſunt, qui epulis & viſcerationibus, & gladiatorum muneribus, ludorum venationumq; apparatu, pecunias profundunt. Idem epiſt. fam. lib. 7. epiſt. 1, Reliquæ ſunt venationes binæ per dies quinque, magnificæ, nemo negat. Sed quæ poteſt homini eſſe polito delectatio, quũ aut homo imbecillus à valentiſſima beſtia laniatur, aut præclara beſtia venabulo transuerberatur?

Proſcribere venationem. Cic. Att. lib. 16. 333, Itaque ſe ſcripturum aiebat, vt venationem etiam quæ poſtridie ludos Apollinares futura eſt, proſcriberent.

Venator, pen. prod. venatoris {[illegible]} Qui venatur. Cic. 2. Tuſc. Pernoctant venatores in niue, in montibus vri ſe patiuntur.

Venator adeſt noſtris conſiliis, cum auritis plagis. Per tranſlationem. Plaut. Milit. 10.

Venatrix, pen. prod. Verbale f. {[illegible]} Virg. 1 Æneid.
Namque humeris de more habilem ſuſpenderat arcum
Venatrix, dederátque comam diffundere ventis.

Pharetræ venatrices. Claud. 7 Paneg.

Turba venatrix canum. Valerius 3. Argon.

Venaticus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Quod ad venationem pertinet: vt Venaticus canis. Plaut. Milit. 5. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9, Canum duo genera: vnum venaticum, & pertinet ad feras beſtias ac ſyluestres: alterum quod cuſtodiæ cauſa paratur, & pertinet ad paſtorem. Cic. 6 Verr. Mirandum in modum canes venaticos diceres, ita odorabantur omnia & peruestigabant. Canum autẽ venaticorũ elegantiſſimè excogitata nomina habes apud Ouid. 3 Metam.

Catulus venaticus. Horat. 1 Epiſt. 2.

Paraſiti venatici. Plaut. Capt. 3.

Venatorius, Aliud adiect. Idẽ {[illegible]} Plin. epiſt. 63, Ineſt huic computationi ſumptus ſuppellectilis, ſumptus atrienſium, topiariorum, fabrorum, atque etiã venatorij inſtrumenti. Apud Martialem lib. 14. Culter venatorius.

Venoſus, Vide VENA.

Venter, ventris, m. g. {γαστήρ, γαστὰς, κοιλία, νηδύς} Qui à pectore ad pubem terminatur, tam in animalibus brutis quàm hominibus. Iuuen. ſatyr. 4,
Montani quoque venter adeſt, abdomine tardus. Plin. lib. 9. cap. 50,
A tritu ventrium piſces vocant. Perſ. in Prolog.
Magiſter artis, ingeniſque largitor
Venter, negatas artifex ſequi voces.

¶Venter, Stomachus. Iuuen. ſatyr. 5. Ventre nihil noui frugalius. Plin. lib. 19. cap. 5, Cibos ſalubres ac leues pluribus modis exiſtimant, qui perfici humano ventre non queant, ſed non intumeſcant.

¶Venter, Aluus. Celſ. lib. 3 cap. 18, Vbi ab inferiore parte purgandus aliquis eſt, ventrem eius antè ſoluẽdum eſſe: vbi à ſuperiore cõprimendum.

Fluxiones ventris ſiſtere. Plin. lib. 23. cap. 5.

Fluor ventris. Celſus lib. 4 cap. 16.

Inflatio ventris. Vide INFLO.

Orificia ventris, Vide ORIFICIVM.

Proluuies ventris fœdiſſima. Virg. 3. Æneid.

Rabies improba ventris, Dira fames. Virg. 2. Æneid.

Solutiones ventris. Plin. lib. 24. cap. 10. Et lib. 27 cap. 10.

Vitium ventris. Cic. pro Cælio, Nulla luxuries reperietur, nullũ ſumptus, nullum æs alienum, nulla conuiuiorum ac luſtrorum libido, quod quidem vitium ventris & gutturis non modò non minuit ætas hominibus, ſed etiam auget.

¶Albus venter. Perſ. ſat. 3.

Aſtrictus venter. Celſ. lib. 2. cap. 1.

Auarus venter, Inſatiabilis. Vide paulò poſt, VORAX.

Carnoſus venter, Vide CARO.

Fuſus venter. Celſ. lib. 2. cap. 2.

Grauidus venter. Ouid. 10. Metam.

Grauidus venter iuſto pondere. Ouid. epiſt. 19.

Grauis venter. Ouid. 9. Metam.

Improbus venter. Senec. Thyeſte, 5.

Inanis venter. Horat. 1. Serm. ſat. 6.

Intentus venter. Celſ. lib. 4. cap. 9.

Liquidus venter, Vide LIQVOR.

Mollis venter. Horat. epod. 8.

Peſtifer venter ſerpentis. Ouid. 1. Metam.

Planus venter. Hoc eſt, ſine rugis. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

Summus venter. Celſ. lib. 4 cap. 13.

Tumidus venter cæleſti pondere. Ouid. 3. Faſt.

Tumido ventre cucurbita. Propert. lib. 4. eleg. 2.

Vacui ventris furor. Iuuen. ſat. 15.

Vorax venter. Vide paulo pòſt PLACARE, &c.

¶Auferre aliquid in ventrem. Cic. 2. de Orat.

Compleuit ſua tempora maturus venter. Ouid. 11. Met.

Comprimere ventrem & Soluere, contraria. Celſ. lib. 3 cap. 18.

Contrahere ventrem, Vide CONTRAHO.

Contractus venter. Celſ. lib. 2. cap. 8.

Crepat mihi venter, Vide CREPO.

Creſcit in ventrem cucumis. Virg. 4. Georg.

Diſtringere ventrem. Celſ. lib. 4 cap. 15.

Donabat auaro ventri quicquid quæſierat. Horat. 1. epiſt. 18.

Dare ventri, Inſeruire ventri & gulæ. Horat. 2. Serm. ſat. 7.

Emollire ventrem difficilem. Plin. lib. 22. cap. 23.

Exinanire ventrem. Celſ. lib. 4. cap. 12.

Si venter eſt quaſi fermentatus, pinguis, atque rugoſus. Celſ. lib. 2. cap. 8.

Fluit venter. Celſ. lib. 2. cap. 8.

Indureſcit venter. Celſ. lib. 4. cap. 12.

Inflatur venter. Cic. 2. de Diuinat.

Intumuit venter ab vnda. Ouid. 1. Faſt.

Liquare ventrem. Celſ. lib. 4 cap. 12.

Merſæ res in ventrem. Iuuen. ſat. 11.

Metiri ventrem lino. Celſ. lib. 3 cap. 21.

Mollire ventrem. Celſ. lib. 2. cap. 12.

Mouere ventrem, Vide MOVEO.

Petere ventrem. Cic. pro Muræna.

Placare iciunia voracis ventris. Ouid. 15 Metam.

Placat iratum ventrem eſca. Horat. 2. Serm. ſat. 8.

Profluit venter. Celſ. lib. 2. cap. 8, Si venter omnibus horis, & cum ſomno, & ſine hoc profluit.

Reſoluere

Reſoluere ventrem. Celſ.lib.3 cap.16.
Reſolutus venter. Celſ.lib.2.cap 8, Si ſanguis è naribus fluxit, aut venter reſolutus eſt, illud malum definit ea coto.
Siſtere ventrem. Plin.lib.20.cap.13. & lib.21.cap.19.
Soluere ventrem & Comprimere, contraria. Celſ.lib.3.cap.18.
Suppreſſus venter. Celſ lib.4.cap 15.
Tenere ventrem Celſ lib.4.cap.19. Hoc eſt ſiſtere fluxum vẽtris.
Turbare ventrem. Celſ.lib 1 cap.6.
Turbatur venter ſemine ſumpto. Plin lib.22.cap.18.
Vacare luxuriæ ventríque. Claud.de Nupt.Honorij & Mariæ.
Cupidine ventris victa pietas. Ouid.15.Metam.
Vitiati ventris tumeſcunt pondera. Ouid.epiſt.11.
Ventrem facere dicitur paries, qui vetuſtate collabens, curuatura quadam veluti ventre extra fundamenti limites eminet. Alphenus in l.Siquando §.1 D Si ſeruitus vend. Siquando inter ædes binas paries eſſet, qui ita vẽtrem faceret, vt in vicini domum ſemipedem, aut amplius procumberet, agi oportet, ius non eſſe illum parietem ita proiectum in ſuum eſſe ſe inuito.
¶Venter apud Iuriſconſultos plerunque accipitur pro fœtu, qui in ventre continetur. Vnde Pandectarum lib 25.tit eſt, Si mulier ventris nomine in poſſeſſionem miſſa ſit. Et ibidem Vlpian.
¶Ventrem perferre, pro Eſſe grauidam. Columel.lib.6.cap 24.de vaccis.
Mulier ventre vacuo, incerto, pleno, prætermiſſo, apud Papinianum in l.Ventre D De acquirenda vel omit hæred.

Ventriculus, ventriculi, pen.corr.m g Diminut. { γαστέριον, κοιλία, … } Coro. Celſ.lib 4 cap.1, Ventriculus autem qui receptaculũ cibi eſt, oſtat ex duobus tergoribus: iſque inter lienem & iecur poſitus eſt, vtroque ex his paulum ſuper eum ingrediente. Iuuen.ſat.3,
-vacua & plana omnia dicas
Infra ventriculum.
Porta ventriculi. Celſ lib.4.cap.11.
Ventriculus cordis. Cic 2 de Nat deor. Nam quæ ſpiritu in pulmones anima ducitur, ea caleſcit primùm ipſo ab ſpiritu, deinde cõtagione pulmonum, ex eáque pars redditur reſpirando, pars concipitur cordis parte quadam, quam ventriculum cordis appellant. Cui ſimilis alter adiũctus eſt, in quem ſanguis à iecore per venam illam cauam influit.

Ventrioſus, pen.prod. Adiect. { προγάστωρ } Qui magnum habet ventrem. Plaut. Aſin.3,
Macilentis malis, rufulus, aliquantum ventrioſus. Idem Merc.12,
Canum varum ventrioſum.

Ventroſus, pen.prod. Aliud adiectiuum. Idem { γαστρώδης } Plin.lib.14. cap 21, Ventroſa ac paruula minus vtilia.

Ventralis, & hoc ventrale, pen prod. Adiect. Macrob.lib 7 Saturn.cap. 8, Sed in ventrem receptæ ſint, ſoluntur vis earum ventralis humoris alluuione, qua fiunt dilatiores.

Ventrale, ventralis, pen.prod.n.g. { … } Veſtimentum ventrem contegens Plin.lib.8.cap.48, Patris mei memoria cœpere amphimalla noſtra, ſicut villoſa, & etiam ventralia. Cælius Calcagninus legendum putat neutralia, intelligítque veſtes neutra parte villos habentes.
¶Ventrale Vlpianus accepit pro ſemicinctio ſub quo habentur loculi, quibus nõ ſolùm ſudariola, ſed leues etiam nummulos in quotidianũ vſum geſtare ſolemus, vt in l.Diuus, in principio. D. De bonis damnat. Nec ſi zonam circa ſe habuerit, protinus aliquis ſibi vẽdicare debebit: ſed veſtem qua is fuerit indutus aut nummulos in ventrali, quos victus ſui cauſa in promptu habuerit. Vbi alij codices legunt nummulos in ſueterales.

Ventilo, ventilas, pen.corr. { λικμάω, λικμίζω } ventilare, Ventum excitare vt aliquid ardeat vel coquatur. Propert.lib.4.eleg 3,
Hanc Venus vt viuat ventilat ipſa facem.
Carbaſa ventilantur aura. Stat.4.Sylu.3.
Faces accenſas ventilare. Ouid.1 Amor eleg.1.
Frumentum ventilare. Vannlabro expurgare. Plin.lib.18.cap.30.
Aura ventilat iubas. Silius lib.16.
Fumus ventilat incendia. Silius lib 17.
Vinum ventilare & refrigerare. Colum.lib 12 cap.30.
Ventilata, ſine adiectu, eſt excitata auram ad calorem temperandum Suet.in Auguſto, cap.82, Æſtate apertis foribus ac ſæpe in periſtylo ſaliente aqua, atque etiam ventilante aliquo cubabat.
¶Ventilare. Per manus verſare, è digitis eximendo. Apuleius, Ad hæc ego inſperato lucro diffuſus in gaudium, & in aureos refulgentes, quos identidem manu mea ventilabam Iuuen.ſat.1,
Ventilet æſtiuum digitis ſudantibus aurum.
¶Ventilare concionem aliquam. Cic.pro Flac. Cuius lingua quaſi flabello ſeditionis illa tum eſt egentium concio ventilata.

Ventilatio, verbale { λίκμησις } Plin lib 23.cap 1. Innocentiores, quæ decerptæ diu pependere: qua ventilatione etiam vtiles fiũt ſtomacho, ægríſque. De vuis

Ventilator, pen.prod. Verbale { λικμητήρ, λικμητής } Qui frumentum ventilat. Colum.lib.2.cap.10, Faba quæ longius emittetur, puta eò perueniet quò ventilator eam iaculabitur.
Ventilator naturæ. Cic 1.de Nat.deor. Non pudet igitur phyſicũ, id eſt ſpeculatorem, ventilatorémque naturæ, ab animis conſuetudine imbutis petere teſtimonium veritatis? Vetus codex habet venatorémque, &c.
¶Ventilatores apud Quintil lib 10.cap.7, Sunt præſtigiatores, qui vt ventilatores grana quæ purgant, in ventũ proiciunt, ita rem quã ceciderint manibus excerere videntur: ita enim ait, quo vt conſtat miracula illa in ſcenis pilariorum ac ventilatorum, vt ea quæ emiſerint vltro venire in manus credas, & qua iubentur decurrere.

Ventilabrum, ventilabri, pen.prod. { λικμητήριον } Inſtrumentum quo aliquid ventilatur. Colum lib.2.cap 10, Nam quum aceruus paleis graniſque mixtus in vnum fuerit congeſtus, paulatim ex eo ventilabris per longius ſpatium iactetur.

Ventito, Vide VENIO.
Ventoſus, Vide VENTVS.
Ventus, venti, maſc. gen. { ἄνεμος, πνεῦμα, ἀήτης, … } à Venio ſit propriè eſt cum impetu veniens aër: quum nihil aliud ſit ventus, quàm aër cõmotus atque agitatus Vitruuius, Ventus eſt aëris fluẽs vnda cum incerta motus redundantia. Cic. 2.de Nat deor. Aer effluens huc & illuc ventos efficit. Idem 2. de Diuinat Placet enim Stoicis, eos anhelitus terræ, qui frigidi ſunt, quum fluere cœperint ventos eſſe.
Ocyor ventis Virg.5.Æneid.
Domus peruia vento. Ouid 2.Metam.
Acceſſus ventorum. Vide ACCEDO.
Curſus ventorum. Catull.in Camerium, 51.
Paces ventorum. Lucret lib 5.
Cæca poteſtas venti. Lucret.lib.3.
Prælia ventorum. Virg.lib.1.Georg.
Rabies ſæua ventorum. Ouid.5 Metam.
Turbo venti. Virg 9.Æneid.
Vis fera ventorum. Ouid.15.Metam.
Vires validæ ventorum Lucret.lib.3.
Aduerſus ventus. Ouid.epiſt.6.
Aërij venti. Catull. Argon.59.
Grauis ventus. Vide paulo poſt, SALVBRIS, &c.
Igneus ventus. Seneca Thyeſte, 1.
Inanis. Virg.10.Æneid.
Inimicoſi venti. Horat.epod.17.
Inſanus. Stat.6.Thebaid.
Languidus. Seneca Herc.Oetæo, 6.
Leuis. Virg.2 Æneid.
Loquax. Lucan.lib.5.
Magnus, Vide MAGNVS.
Mobilis. Ouid.epiſt.5.
Mitior ventus. Ouid.13.Metam.
Nigris ventis aſpera æquora. Horat.1.Carm.ode 5.
Niualis. Virg 3 Georg
Pertinax ventus. Varro de Re ruſt.lib.2.cap.59.
Pluuius. Horat 1. Carm.ode 17.
Proteruus. Horat.1.Carm.ode 20.
Rapax. Ouid 1.de Arte.
Rapidus Virg 6 Æneid.
Sæuus Ouid.12.Metam.
Salubris ventus Celſ.lib.2 cap 1, Nam ferè ventus vbique à mediterraneis veniens regionibus, ſalubris: à mari grauis eſt.
Secundus ventus, Proſper, minimè contrarius Cic.ad Catonem lib 15.3, Et exiſtimabam M Bibulum proconſulem, qui circiter Idus Sextiles ab Epheſo, in Syriam nauibus profectus erat, quod ſecundos ventos habuiſſet, iam in prouinciam ſuam perueniſſe.
Septentrionales & Septentriones venti. Colum.lib.11.cap 2. Cic. ad Att.lib.9 17, Ex ea die fuere ſeptentrionales venti: naues quibus vſus non eſt, omnes aut præcidiſſe, aut incendiſſe dicunt.
Tenuis. Virg.3.Æneid.
Tepidus Ouid 7.Metam.
Vagus Horat 3.Carm ode 29.
Trux. Stat 10. Thebaid.
Tumidus Seneca Medea, 8.
Validus Ouid 6 Metam.
Vanus. Catull. Argon.59.
Vehemens ventus & immoderata tempeſtas. Cic. pro Roſcio, Amerino.
Violenti venti ſumma vis. Lucret.lib.5.
Abire in ventos, Vide ABEO.
Abſentes venti, Vide Abſens, in ABSVM.
Accipiunt ventos à tergo carinæ Ouid.12.Metam.
Accipiunt naues à tergo ventos, Vide A præpoſitionem.
Admonuit te ventus ora Siculæ Virg.3 Æneid.
Agentes frigora venti. Virg 1.Georg.
Agit nubes ventus. Virg 1.Georg.
Agit nubila ventus. Virg 1.Georg.
Agitur carina ſuo vento. Ouid.epiſt.12.
Actus diſcordibus ventis. Ouid 4 Metam.
Agitari ventorum vi. Cic.pro Cluentio.
Opponere à vento, Vide A vel AB præpoſitiones.
Aſpirare ventos alicui. Virg 5 Æneid.
Irim de cœlo miſit Saturnia Iuno
Iliacam ad claſſem, ventóſque aſpirat eunti.
Bacchans ventus. Horat.1 Carm ode 25.
Circumflari à ventis inuidiæ, Vide CIRCVMFLO.
Claudit ventos carcere Hippotades Ouid.4 Metam.
Carcer clauſus ventorum. Virg 1.Æneid.
Cohibentur in antris leues venti. Ouid.15.Metam.
Committere vitam ventis, Nauigare. Virg.10.Æneid.
Magni commouent æquora venti. Lucret.lib 2.
Concipere ventum, Vide CONCIPIO.
Odioſo vento concita æquora. Ouid epiſt 18.
Concreſcunt imbres gelidis ventis. Ouid 9 Metam.
Concurrunt prælia ventorum. Virg 2.Georg.
Confligunt copio turbine aduerſi venti. Virg 1.Georg.
Conſurgunt venti ab atro veſpere. Virg 5 Æneid.
Coorti venti. Lucret.lib.2.
Crepitabat leni bractea vento. Virg 6 Æneid.
Cuſtodit ventos Æolus. Ouid.11.Metam.
Depræliantes feruido æquore venti. Horat.1.Carm ode 9.
Dare comam diffundere ventis. Virg 1.Æneid.
Dant curſum venti Virg 3 Æneid.
Placata maria dant venti Virg.3 Æneid.
Operam dat ventus, Proſper eſt. Plaut. Milite, 16.

Dare ſe vento. Cæſar 3.de bell.Gall.
Dare verba in ventos. Ouid.1.Amor.eleg.6.
Ire ventis. Horat.epod.9.
Euertere æquora ventis. Virg.1.Æneid.
Expectare ventum. Cic. Torqueor verum ventum expectem,&c.
Explorare omnes ventos. Virg.3.Æneid.
Facientes frigora venti. Ouid.1.Metam.
Fauentes venti cælo pelagóque. Ouid.epiſt.2.
Ferens ventus. Virgil.3.Æneid.
Expectet facilémque fugam ventóſque ferentes. Id eſt, bene flantes, propitios. Seruius.
Ferri iniurioſis ventis. Horat.epod.17.
Nauis fertur velis ventóque. Lucret.lib.4.
Ferunt omnia ventis nimbiſque. Virg.1.Georg.
Franguntur venti. Plin.iunior lib.2.epiſt.17.ad Gallum, Cryptoporticus, et tenet Solem, ſic Aquilonem inhibet, ſubmouétque, ſimiliterque Africum ſibi, atque ita diuerſiſſimos ventos, alium alio latere frangit & finit.
Furentes venti. Virg.10.Æneid.
Glomerátque ferens incendia ventus. Virg.2.Georg.
Habere ventum. Cic.Fam.15.
Impellunt ratem venti. Silius lib.17.
Impulſa ianua animoſo vento. Ouid.1.Amor.eleg.6.
Impendens ventus. Virg.1.Georg.
Increbreſcit ventus, Vide INCREBRESCO.
Secundis ventis intendere vela. Virg.3.Æneid.
Vtilibus ventis intrare vrbem. Ouid.13.Metam.
Luctantes venti, Vide LVCTOR.
Mouere ventos rerum flabello. Ouid.3.de Arte.
Nancíſci ventum. Cæſ.lib.4.de bell.Gall.
Naſcitur ventus, Vide NASCOR.
Fauentibus ventis nauigare æquor. Ouid.15.Metam.
Perpeſſus ventos & imbres. Virg.2.Æneid.
Petere vrbem aliquam vento. Virg.2.Æneid.
Ponunt venti. Virg.7.Æneid. Id eſt quieſcunt, deſinunt.
Folle premere ventos. Perſius ſat.5.
Profundere verba ventis. Lucret.lib.4.
Proſequitur ſurgens à puppi ventus euntes. Virg.5.Æneid.
Pugnantes venti. Lucret.lib.6.
Pulſari vento & imbri. Virg.4.Æneid.
Flamine ventorum pulſæ nubes. Catul.Argon.59.
Quaſſata claſſis ventis. Virg.1.Æneid.
Quieſcunt venti. Plin.iun.lib.2.epiſt.17.ad Gallum.
Vtrum receſſit in ventos. Virg.4.Æneid.
Rapit mare ventis. Seneca Troade 10.
Secare ventos. Virg.4.Æneid.de Mercurio volante.
Secundante vento. Tacit.lib.2.
Sequi vrbem aliquam aut regionem vento. Virg.4.Æneid.
Silent venti. Seneca Medea 8.
Solutum æquor pace ventorum. Stat.3.Thebaid.
Vitalis ventus ſpargitur per pulmonis raritatem. Lactant. De opif.Dei, cap.11.
Sternere ventos, Placare. Horat.1.Carm.ode 9.
Placidi ſtrauerunt æquora venti. Virg.5.Æneid.
Erit ventus, ſpirabit ventus. Virg.1.Georg.
Surgentes venti. Virg.1.Georg.
Temperat ventos Æolus. Ouid.epiſt.10.
Tenuerunt æquora venti emiſſi. Ouid.11.Metam.
Trahunt ventorum nubes. Virg.4.Georg.
Turbantes æquora venti. Lucret.lib.2.
Venientes à mediterraneis regionibus ventus. Celſ.lib.2.cap.1.
Verrentes æquora venti. Lucret.lib.5.
Veſanientes venti, Catull.ad Thallum,22.
Verbera ventorum vitare. Lucret.lib.5.
Vocatis ventis prora petit maria. Virg.5.Æneid.
Voluunt mare venti. Virg.3.Æneid.
Cru[illegible]bus ventis eti. Ouid.epiſt.10.
¶Ventus ſecundus, pro ſecunda fortuna, per tranſlationem. Cic. ad Att.lib.2.16, Quid ſi etiam Cæſarem, cuius nunc venti valde ſunt ſecundi, reddo meliorem?
¶Ventos, pro Procella & turbine in Repub. Cic. in Piſonem, Neque tam fui timidus, vt qui maximis turbinibus ac fluctibus Reip. nauem gubernaſſem, ſaluámque in portu collocaſſem, frontis tuæ nubeculam,&c. pertimeſcerem: alios ego vidi ventos, alias proſpexi animo procellas.
Colligere concionum ventos, hoc eſt Rumores, & ſententias, aut deliberationes. Cic. pro Cluentio, Condemnato Oppianico, ſtatim L. Quintius homo maximè popularis, qui omnes rumorum & concionum ventos colligere conſueſſet, oblatam ſibi facultatem putauit, vt ex inuidia ſenatoria poſſet creſcere, quod eius ordinis iudicia minus iam probari populo arbitrabantur.
Ventum popularé quærere in re aliqua, Populi plauſum & ſecundum rumorem, fauorémque inanem captare. Cic. pro A.Cluentio, Verum omnes intelligimus in iſtis ſubſcriptionibus ventum quendam popularem eſſe quæſitum.
Ventus textilis, pro veſte ventoſa & tenuiſſima, æquantéque propemodum ſubtilitate ventos. Petronius Arbiter,
Æquum eſt induere nuptam ventum textilem. Turnebus.
Ventulus, ventuli, pen. corr. m. ge. Diminutiuum {ἀνεμίδιον.} Terent. Eunucho 3.5.
Cape hoc flabellum, & ventulum huic ſic facito dum lauamur.
Ventoſus, pen. prod. Adiect. {ἀνεμόεις, ἀνεμώδης, φυσώδης} Vento plenus: et ventoſa regio.
Ventoſus aer. Plin.lib.2.cap.18. Ouid.2.Amor.eleg.9. ad Cupidinem.
Tu leuis es, multóque tuis ventoſior alis.
Æquora ventoſa. Virg.1.Georg.
Alæ ventoſæ. Virg.12.Æneid.
Auræ ventoſæ. Ouid.de Medicamine faciei.
Concha ventoſa, Vide Concha pro tuba, in CONCHA.
Currus ventoſus. Horat.2.epiſt.1.
Dies ventoſus. Paul. in l. Qui occidit §. in hac act. D. Ad legem Aquil. Siquidem die ventoſo id fecit, culpæ reus eſt.
Equi ventoſi, Celeres. Ouid.4.Faſt.
Follis ventoſus. Virg.8.Æneid.
Fornax ventoſa. Cato cap.38.
Mare ventoſum. Horat.3.Carm.ode 4.
Menacea[illegible] ventoſa. Lucret.lib.3.
Murmur ventoſum auræ. Virg.eclog.9.
Potentia ventoſa Neptuni. Ouid.2.Amor.eleg.16.
Qualitas ventoſa cæli. Colum.lib.3.cap.1.
Status ventoſus cæli. Colum.lib.7.cap.3.
Vndæ ventoſæ. Ouid.epiſt.18.
¶Ventoſus, Inanis. Plin.in Paneg. Superbiebat ventoſa & inſolens natio. Cicero 11 Philipp. Nam extraordinarium ſemper imperium populare atque ventoſum eſt, minimé veſtræ grauitatis, minimé huius ordinis.
Gloria ventoſa. Virg.11.Æneid. Id eſt Inanis iactantia.
Ventoſus homo, dicitur leuis & inconſtans. Horatius 1. epiſtol.8. Brutus ad Cic. libro 11.9, In primis rogo te ad hominem ventoſiſſimum Lepidum mittas.
¶Ventoſus, per tranſlationem, Mobilis. Horat.lib.1.epiſt.ad C. Cilnium,
Non ego ventoſæ plebis ſuffragia venor. Liu.lib.42, Quoſdá ventoſum ingenium præcipites ad omnia nouanda agebat.
Plebs ventoſa. Horat.1.epiſt.10.
Ratio ventoſa fauoris. Claud.de bello Getico.
Venuculus pen.cor. vel vt in quibuſdam exemplaribus legitur Venniculus, aut vennunculus Adiectiuum. vt Venucula vitis, Venuculum far, Colum.lib.3.cap.2. Item quarum vuæ temporibus hyemis durabiles vaſis conduntur, vt venuculæ, & nuper in hos vſus exploratæ, numiſianæ. Et in eodem cap.17. Plin.li.14.cap.2, Venuculam inter optimè deflorescentes & ollis aptiſſimam, Campani malunt ſirculam vocare, alij ſtaculam, Tarracina numiſianá, nullas vires proprias habentem, ſed totam perinde ac ſolum valeat. Col.lib.2.ca.6. Far quod vocatur venunculum ruſſum, atque alterum candidum, ſed vtrunque maioris ponderis quàm Cluſinum. Quo in loco vermiculum legit Ruellius, fortaſſe exemplo Plinij adductus qui libro 32.ca.25. ait in farre vermiculum eſſe teredini ſimilem, qui dentibus vitiatis medeatur. Neſcio tamen an venaculum melius legi debeat. ait enim Plinius far adoreum vernaculum dici.
VENVLVS pen.corr. Turni legatus ad Diomedem, vt ſcribit Virgilius in proœmio lib.8.Æneid.
Venum {ὤνιον, τὸ πωλεῖσθαι} à Venio, quaſi Venium, vſurpatur pro ſupino verbi Veneo. Liuius, Se venum à primoribus datos. Gell.lib.7. cap.4. Venum ſolitos ire pileatos. Id eſt vendi. Vide VANEO.
Veno exercere, Id eſt promercale habere, apud Tacitum, teſte Budæo.
Venundo venundas, pen.prod. venundedi, venundatū, {ἀπεμπολέω,} venundare, pen.cor. Plin.li.35. Octoginta talentis venundatas. Propert.lib.3.eleg.19.
Tuque ó Minoa venundata Scylla figura.
Venundatio venundationis, Verbale, {ἀπεμπόλησις,} Permutatio rerum & contractus ex conuenientia proueniens.
VENVS {ἀφροδίτη, κύπρις, κυθέρεια} Iouis filia & noſtris (vt ſcribit Cic. de Nat.deor.) ſic dicta, quod ad res omnes veniret, atque ex ea potius venuſtas, quàm Venus ex venuſtate. Sic ibidem lib.3 Venus quia venit ad omnia. Auguſtinus de ciuitat.dei lib.6.cap.9 Venus ob hoc dicitur nuncupata, quod ſine eius vi fœmina virgo eſſe non deſinat. Græci ἀφροδίτην, quod é ſpuma maris è teſtibus Saturni proiectis ſit nata. Concha inſidentem finxerunt, quòd, vt legitur apud Stobeum, mulierem doceat præter omnia curà ſub tectu, ac ſilentium. Hæc vt amorum, gratiarumque, ita pulchritudinis & deliciarum, & voluptatum omnium dea eſt. Cicero Veneres plures fuiſſe declarat lib.3. de Nat.deor. his verbis, Venus prima Cælo & Die nata, cuius Eli delubrū videmus. Altera ſpuma procreata, ex qua & Mercurio Cupidinem ſecundum natum accepimus. Tertia Ioue nata, & Diona, quæ nupſit Vulcano: ſed ex ea & Marte natus Antheros dicitur. Quarta Syria Cyróque concepta, quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt.
Regina Gnidi Paphíque Venus. Horat.1.Carm.ode 30.
¶Venus pro Libidine. Terent.Eunuch.
Sine Cerere & Baccho friget Venus. Dicuntur hæc ſub perſona Chremetis adoleſcentis ruſtici, qui ſobrius oderat meretrices, pòſt idem potus non abhorret. Cibus enim & potus irritamenta ſunt libidinis. Eleganter autem Cererem pro cibo, Bacchum pro vino, Venerem pro libidine dixit, continenter in figura perſiſtens. Ardent amantes, & frigent quæ languent. Eraſmus.
¶Venerem, quàm coitum dixiſſe magis decet, ait Quintil.lib.8. cap.6. Plin.lib.24.cap.9, Ad venerem impetum inhibent.
Frigidus in venerem ſenior. Virg.3.Georg.
Pronum genus in venerem. Ouid.6.Metam.
Rudis ad furtum veneris. Ouid.epiſt.16.
Concordia veneris. Ouid.13.Metam.
Sagittæ veneris. Lucret.lib.4.
Spes veneris inconceſſa. Ouid.9.Metam.
Stimuli veneris. Lucret.lib.4.
Studioſa veneris iuuentus. Horat.2.Serm.ſat.5.
Voluptas damnoſa veneris. Ouid.1.de Ponto eleg.10.
Vſus Veneris alienus. Celſ.lib.3.cap.21, Vbi conualuit aliquis, diu tamen alienus ei veneris vſus eſt.

Alma

Alma Venus Virg.1.Æneid.
Aurea Venus Virg 10.Æneid.
Auſpicata venus Catul.de Acme & Septimio 42.
Non caſta Venus Seneca Hippol.2.
Cytherea Venus Horat.1.Carm ode 4.
Damnoſa Venus Horat 1.epiſt.19.
Decens Venus.Horat.1.Carm ode 18.
Diua Venus Virg 2.Æneid.
Externa venus Ouid.14 Metam.
Fœmineam venerem refugere.Ouid.10.Metam.
Formoſa Venus Virg.eclog 7.
Furtiua venus Ouid 1 de Arte.
Idalia Venus.Virg 5.Æneid.
Ignaua venus,Quæ otio delectatur.Ouid.2.Amor.eleg 18.
Illicita venus Stat.8.Thebaid.
Impia venus,Concubitus inceſtus.Seneca Thyeſte 6.
Læta venus.Horat 3.Carm.ode 21.
Marina venus Horat.4.Carm ode.11.
Nefanda venus Virg 6.Æneid.
Nuda venus.Ouid 3.de Arte.
Paphia venus, Vide PAPHOS.
Parabilis venus.Horat.1.Serm ſaty.2.
Priſca venus.Horat 3.Carm ode 9.
Rara venus.Cell lib.3 cap.27.
Turpis venus. Senec.Octauia 4.
Tuta venus,Non prohibita legibus.Ouid.1.de Arte.
Volgiuaga venus.Lucret.lib 4.
Vtilis venus.Celſ lib.1 cap 3.
Vtraque venus.Ouid.3 Metam.
-Venus huic erat vtraque nota. De Tireſia,qui & mas fuerat & fœmina.
¶ Abſtinere venere, Vide ABSTINEO.
Abundare venere,Vide ABVNDO.
Telis veneris ictum accipere.Lucret.lib.4.
Admittere venerem curis,Vide ADMITTO.
Furtiuam venerem agitare cum aliqua.Firmic.lib.5.cap.12.
Amat otia venus.Ouid.1.de Remed.
Ardeſcere venere Lucret.lib.5.
Auertere venerem & ſtimulos amoris.Virg.3.Georg.
Carere fructu veneris.Lucret lib.4.
Facere ſibi modum veneris in aliqua Ouid.4 Metam.
Sancta venus habitat in paruis tectis.Senec.Hipp.2.
Inhibere venerem,Vide INHIBEO.
Iungi per veneris res Lucret.lib.5.
Languentis veneris irritamentum.Iuuen.ſat.11.
Noſſe venerem, Vide NOSCO.
Perrumpere vndos veneris.Lucret lib.4.
Munerib. in veneris potens,formoſus.Horat.Carm ode 10.
Ruens in me venus.Horat.1 Carm ode 19.
Soluere corpora in venerem.Virg.4.Georg.
Temperare venere.Celſus lib 4.cap.24.
Vacare veneri.Senec.Agamem.3.
Vendere venerem.Tibull.lib.1.eleg 4.
Conceſſa venere vti.Horat 1.Serm ſaty 4.
¶ Venus.Stella quæ alias Lucifer dicitur.Cic.2.de Nat.deor.Infima eſt quinque errantium terræque proxima, ſtella Veneris, quæ [illegible] Græce, Lucifer Latine dicitur, quum antegreditur ſolem: quum ſubſequitur autem Heſperos.
Venus,pro Amica Virg eclog 3.
Parta meæ veneri ſunt munera, &c.
¶ Venus,Pulchritudo, Venuſtas,Ornatus,Elegantia. Quint lib.6. cap.4. Quod cum gratia quadam & venere dicitur.Plaut.Sticho.5,
-profecto
Amœnitates omnium venerum & venuſtatum affero.
Veneres dicendi Quint.lib 10.cap 1.
Exornare narrationem gratia & Venere Quintil.lib.4.cap.2.
¶ Venus,pro Talorum iactu Venereo.Suet.in Auguſto cap 71.Talis enim iactatis vt quiſque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium cōferebat: quos tollebat vniuerſos,qui Venerem iecerat.

Venerius, Adiectiuum,ſiue Venereus {[illegible]} Quod ad Venerem pertinet: vt Venerius poculum apud Plautum in Milite 22. Et apud eundem Veneria ſacerdos,in Rudente 9.
Homo venerius, Veneri conſecratus. Cic pro Cluent. Cùmque item vt in Sicilia permulti venerei ſunt, ſic illi Larini in Martis familia numerarentur. Idem 7.Verr.Iſte autem homo venerius,& affluens omni lepôre & venuſtate, de bonis illius in æde Veneris argenteum Cupidinem poſuit.
Venereus, Iactus tali.Cice.1 de Diuinat. Quatuor tali iacti caſu, venereum efficiunt. Num etiam centum venereos, ſi quadringentos talos ieceris, caſu futuros putas?
Voluptates venereæ.Cic.4. Tuſc. Et vt turpes ſunt qui efferunt ſe lætitia tum quū fruuntur venereis voluptatibus,ſic flagitioſi, qui eas inflammato animo concupiſcunt.
Pyra venerea,apud Col.lib 5 cap.10.& lib.12.cap.10.
Vti rebus venereis Cic.de Senect.

Venuſtus, Aliud adiectiuum {[illegible]} A venere dicitur, teſte Cicerone 2 de Nat.deor.
Homo venuſtus.Catul.ad Varum,19.Idem de Paſſere.3,
Lugete ô Veneres,Cupidineſque,
Et quantum eſt hominum venuſtiorum.
Soror venuſta Catull.de Gellio,84.
Vultus venuſtus,ingenuus,elegans.Terent.And.1.1,
-& vultu Soſia
Adeò modeſto,adeo venuſto,vt nihil ſuprà
Geſtus corporis venuſtus.Cicero de Claris Orat. Geſtus & motus corporis ita venuſtus, vt tamen ad forum, non ad ſcenam inſtitutus videretur.
¶ Venuſtum eſſe,quod cum gratia quadam & venere dicetur,apparet,inquit Quintil.lib.6 cap 4.Cice.ad Trebonium,lib.15 21, Primùm quod tibi facetum videtur quicquid ego dixi, quod alij fortaſſe non item: deinde quòd illa ſiue facete ſunt, ſiue ſic fiunt narrante te venuſtiſſima.
Sed obſecro te,ita venuſta habeantur iſta,non vt.Cic.in Pis.
Venuſtus & vrbanus.Cice.1.de Orat. Sed cùm omnium ſis venuſtiſſimus & vrbaniſſimus, omnium grauiſſimum & ſeueriſſimum & eſſe & videri,quod iſti contigit ſoli,id mihi vix ferédum videbatur.
Sermo vrbanus & venuſtus.Cic pro Domo ſua.
Sententia dulcis & venuſta.Cic.de Claris Orat.
Venuſtum ad aſpectum.Cic.in Orat.Vt quicquid in his rebus fiat vtilitas ad pugnam,idem ad aſpectum etiam ſit venuſtum.
Pulcher magis quàm venuſtus.Suet.in Nerone, cap. 51. Sufflauo capillo,vultu pulchro magis quàm venuſto.
Venuſtulus,pen cor. Adiect.diminutiuū.{[illegible]} Plaut. Aſin.5,
-compellando blanditer,
Oſculando,oratione vinula,venuſtula.

Venuſtas,venuſtatis,fœ.ge {[illegible]} Pulchritudo propriè muliebris,& dignitas:item gratia diſertis, amabiliſque ſuauitas.Plaut.Pœn.4.
Pulchrū & celebrē,& venuſtatis diem plenum. Terent. Hecy 5. 4.
Antiquàmque adeò tuam venuſtatem obtines. Cic.6.Verr.Erant ænea præterea duo ſigna non maxima, verùm eximia venuſtate, virginali habitu atque veſtitu Idem 1.Off. Venuſtatem muliebrem ducere debemus,dignitatem virilem.
Ea veneris venuſtas dicta eſt.Cic.2 de Nat deor.
Venuſtas & pulchritudo corporis ſecerni non poteſt à valetudine.Cic 1 Off.
Vultus multū affert tum dignitatem tum venuſtatem Cic.in Orat.
Vſus & venuſtas Cice.2. de Nat. deor. Cùm artificium effingitis, fabricámque diuinam,quàm ſint omnia in hominis figura non modò ad vſum, verùm etiam ad venuſtatem apta deſcribere.
-Feſtiuitas & venuſtas dicendi. Cice. 1. de Orat. Itaque hilaritatis plenum iudicium ac lætitiæ fuit, in quo quid tibi iuris ciuilis exercitatio profuerit,non intelligo,dicendi eſt egregia, ſumma feſtiuitate,& venuſtate coniuncta profuit.
Subtilis venuſtas atque vrbanitas.Cic.lib.1.de Orat.
Commendatur expoſitio venuſtate.Quintil.lib 4 cap.2.
Lepore & venuſtate affluens.Cice.7 Verr. Iſte autem homo venerius & effluens omni lepore,& venuſtate.
Agere cum dignitate & venuſtate.Cic.1 de Orat.Tum ea demum veſtitu atque ornare oratione, pòſt memoria ſepire, ad extremum agere cum dignitate & venuſtate.

Venuſtè, Aduerbium {[illegible]} Cælius ad Ciceronem, lib.8. 4. Quæ in re mihi videtur aliud perquàm venuſtè cecidiſſe.

VENVSIA {[illegible]} Colonia inter Lucaniam & Apuliam, Horatij poetæ patria,qui inde Venuſinus,pen.prod.dicitur. Venuſiæ meminit Plinius lib 3.cap.11.
Colonus Venuſinus Horat.2.Serm.ſaty 1.
Syluæ Venuſinæ Horat.1.Carm ode 28.

Vepallidus, Adiectiuum, Male & miſerè pallidus, vel aliquantum pallidus. nam ve in compoſitione interdum auget, interdum minuit, vt in his, Vefanus, Vecors, Vegrandis. Hor.lib.1.Satyr.2,
-vepallida lecto
Deſiliat mulier,&c. Sic reſtituit Lambinus.

VEPRA, æ, fluuius, vel torrens potius e Cebennis montibus deſcendens,& Biterrinarum (quod oppidum eſt in diœceſi Bæterēſi) mœnium quartam partem alluens, ibique ad eam eius loci portam, quæ Portaletum dicitur, Obri ſeſe coniungens, Bæterris in mare Mediterraneum haud procul Narbonem procurrit: nomine à vepribus inter quos & ſcaturit & labitur deducto. Gallicè, Vebre.

Vepres, vepris {[illegible]} tam in ſingulari, quàm in plurali, generis maſculini eſt ſecundum Probum, & fœminini ſecundum Priſcianum: Rubus, ſiue ſpinæ, aut etiam ſpinarum ſeptum vel ſepes dicitur, quòd vehementer prehendat. Ouid.5.Metamorphoſeos,
Aut lepotis qui vepre latens hoſtilia cernit
Ora canum. Col lib.11.cap 3.Hunc veprem manifeſtum eſt interimi non poſſe. In quo capite ſpinam, ſentem, & veprem pro eodem accipit. Cic.5.Tuſc.Septum vndique & veſtitum vepribus & dumetis, indagaui ſepulchrum. Hor 1.Epiſt.17,
Corna vepres,& pruna ferant,& cornus,& ilex.
Hirſuti ſecuerunt corpora vepres.Virg 3.Georg.
Spiſſi rorabant ſanguine vepres Virg.8.Æneid.
Incendere vepres.Virg 1.Georg.

Vepecula, vepreculæ, penult. corr. Diminut. {[illegible]} Cic.pro Seſt. Quoniam iſ etiam ſatum ciuitatis ſuis, vt illa ex vepreculis extracta nitedula Rempub.conaretur arrodere.

Vepretum, vepreti, pen prod. {[illegible]} Locus vepribus plenus. Col. lib.4.cap.32.Humanum tapis & limitibus ac vepretis commodius, quàm medijs agris depoſitum.

Ver, veris, n. g. {[illegible]} Anni pars temperatior, à Vernando dictum, quòd tum vernare,id eſt oriri & creſcere incipiant virgulta, & frondes ac flores arborum atque herbarum.
Ver in tres partes diuiditur, Nouum, adultum, & præceps. Vide ADVLTVS. Virgil.1.Georg.
Vere nouo,gelidus canis quum montibus humor.
Liquitur. Vbi Seruius, Vere nouo, & anni initium accipimus, & primam partem veris.
Primo vere, id eſt nouo.Plin.lib.10.cap 29.
Veris initium,quando.Cic.7.Verr. Quum autem ver eſſe cœperat, cuius initium iſte non à Fauonio neque ab aliquo aſtro notabat, ſed quum roſam viderat, tum incipere ver arbitrabatur.
Aquoſum.Stat.4.Sylu 4.

Benignum. Seneca Thyeſte 9.
Breue. Ouid. 1 Metam.
Imbriferum. Virg. 1. Georg.
Nidificum. Seneca Medeæ 9.
Nimboſum. Iuuen. Saty. 4.
Purpureum. Virg. eclog. 9.
Tepidi veris tempora. Ouid. 5. Faſt.
Vdo vere madent terræ. Virg. 3. Georg.
Adoleſcit ver, Vide ADOLEO.
Agere ver. Virg. 2 Georg.
Appetit ver, Vide APPETO.
Incipiente vere, Vide INCIPIO.
Ineunte vere, Vide INEO.
Rubens. Virg. 2. Georg.
Tepens. Ouid. 3. de Arte.

Ver ſacrum. Siſenna li. 4. hiſt. Quondam Sabini feruntur vouiſſe, ſi res communes melioribus locis conſtituiſſet, ſe ver ſacrum facturos. Feſtus. Ver ſacrum vouendi mos fuit Italis: magnis enim periculis vouebant adducti, quæcunque proximo vere nata eſſent apud ſe animalia, immolaturos. Sed quum crudele videretur pueros ac puellas innocentes interficere, perductos in adultam ætatem velabant, atque ita extra fines ſuos exigebant. Vide Liuium Decad. 3. lib. 2. & Decad. 4 lib. 4.

Ver tanquam adoleſcentiam ſignificat, oſtendítque fructus futuros: reliqua tempora demetendis frugibus, aut percipiendis accommodata ſunt. Cic. de Senect.

Vernus, Adiect. {[illegible]} Quod eſt veris, vt Verni flores, Vernum æquinoctium. Plin. lib. 20. cap. 31.
Aura verna. Ouid. epiſt. 6.
Flos vernus. Tibul. lib. 1. eleg. 1.
Roſa verna. Propert. lib. 3 eleg. 5.
Sol vernus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12.

Species verna diei, Formoſitas temporis verni. Dies enim hîc tempus ſignificat. Lucret. lib. 1.

Tempus vernum. Horat. de Arte. Cic. de Senect. Breue enim tempus ætatis ſatis eſt longum ad bene honeſtéque viuendum. Sin proceſſeris lõgius, non magis dolẽdum eſt, quàm agricolæ dolent præterita verni tẽporis ſuauitate æſtatem autumnúmque veniſſe. Idem 5 Tuſcul. Verno tempore tepefacta frondeſcunt.

Vernum, ni, pro Verno tempore, vel Vere. Plin. lib. 19 ca. 3. Ibidem cap. 5. In hoc mirum, vnas eius radices craſceſcere hyeme: verno autem quum apparuerit viola, minui ac contrahi.

Verno, vernas, {[illegible]} vernare, Pullulare: quòd ipſo vere omnia renaſci & ſuccreſcere conſpiciantur. Martial. lib. 2.
Quum tibi vernarent dubia lanugine malæ. Id eſt, pilos emittere inciperent. Columel. lib. 9 cap. 9, Apes, inquit, curam poſtulant diligentiorem, quum vernant & examinant nouis fœtibus.
Ager vernans paſſere argutio. Martial. lib. 9.
Arbores vernantes. Plin. lib. 22 cap. 22.
Humus vernat. Ouid. 7. Metam.
Nemus vernat. Seneca Herc. Oetæo 4.
Syluæ vernantes. Seneca Herc. Oetæo 4.
Cælum ſalubre & vernans, Salubre & mite, omnibúſque tam gratum quàm quod verno tempore videmus. Plin. lib. 7 cap. 2.
¶Vernare, Splendere Plin. lib. 8 cap. 27, Anguis hyberno ſitu membrana corporis obducta, fœniculi ſucco impedimentum illud exuit, nitidúſque vernat.
Vultus vernabant lanugine. Claud. 7 Paneg.
Vernant aniculæ. Plautus,
Dum aniculæ vernant. Quippe verno tempore omnia lætari videntur.
Auis vernat indocili gutture, Lætetur, laſciuit. Ouid. 3. Tri. ele. 12.

Vernatio, vernationis {[illegible]} Corium vetus quod ſerpentes exuunt: quoniam id Vere faciunt. Notum enim eſt ſerpentes quotannis verno tempore exuere membranam corporis, hyberno ſitu obductam. Plin. lib. 30. cap. 3, Anguinæ vernationis membrana cum oleo tedáque reſina calefacta. Sic lib. 29. cap. 5, Membrana ſiue ſenectus anguium vernatione exuta cum cancro maſculo trita.

Veracitas. Vide VERVS.

Veredus, opinio eſt veredum equũ eſſe, qui vehat rhedam: ſed Turnebus equum putat, qui neque rhedam, neque ciſium trahat, ſed vice tamen rhedæ ſit. Id adeò ex Martiale & Auſonio conijcere licet: Ille enim inquit,
Parcius vtaris moneo rapiente veredo
Priſce, nec in lepores tam violentus eas. Non, vt opinor, qui venabatur, rheda vectabatur: ſed & equum eſſe non rhedam ſequens verſus indicat,
Decidit excuſſus nec rediturus equo. Auſonius etiam apertiſſimè id indicat, his verbis,
Non ciſium, aut pigrum cautus conſcende veredum
Non tibi ſit rhedæ, non amor acris equi. Iterum,
Vel celerem mannum, vel ruptum terge veredum. Vbi in equis viatoriis numeratur veredus. Sed & in antiquo lexico exponitur [illegible] Iſidorus tamen veredos eſſe dictos ait, quòd veherent rhedas, vel quod per vias publicas currãt, per quas & rhedas ire ſolitum erat. Ex Turnebo.

Veratrum, veratri, penul. prod. {[illegible]} Herba, quæ & helleborum dicitur, teſte Plin. lib. 25. cap. 5. Perſ. ſaty. 1,
- non hic eſt Ilias Acci
Ebria veratro. Lucret. lib. 4.
Præterea nobis veratrum eſt acre venenum:
At capris adipes, & coturnicibus auget. Vide HELLEBORVM.
Veratrum album. Celſ. lib. 2. cap. 13.
Veratrum nigrum. Celſ. lib. 2. cap. 12.

Verax, Vide VERVS.

Verbaſcum, {[illegible]} Herba quæ Græcis, inquit Plin. phlomos dicitur. cuius apud eũdem duas ſpecies videbis expreſſas, noſtra lingua Bolionem album aut nigrum vocamus. Vide Plin. lib. 25. cap. 10.

Verbena, verbenæ, pen. prod. {[illegible]} Propriè, vt ait Seruius, herba ſacra, ſumpta de loco ſacro Capitolij, qua coronabantur fœciales & pater patratus fœdera facturi, vel bella indicturi. Plin. lib. 22. ca. 2, Siquidem authores imperij Romani, conditoréſque immenſum quiddam & hinc ſumpſere, quoniam non aliunde ſagmina in remedijs publicis fuere, & in ſacris, legionibúſque verbenæ. Certè vtroque nomine idem ſignificatur, hoc eſt gramen ex arce, cum ſua terra euulſum: ac ſemper & legati, quum ad hoſtes, clarigatúmque mitterentur, id eſt, res raptas clarè repetitum, vnus vtique verbenarius vocabatur. Plaut. Trucul. 9.
Fer huc verbenam mihi, thus, & bellaria. Virg. 12. Æneidos,
-& verbena tempora vincti. Multis ſtatim ab radice trepidaneis anguloſiſque cauliculis, coma ſubrus iocana, &c. Ruellius.
¶Verbenas abuſiuè vocamus omnes frondes ſacratas, vt eſt laurus, oliua, myrtus. Terent. And. 4 4,
-ex ara hinc ſume verbenas tibi,
Atque eas ſubſterne. Nam myrtum fuiſſe Menander teſtatur. Hæc Seruius.
Verbenas Donatus ait eſſe omnes herbas & frondes feſtas ad aras coronandas, ex aliquo loco puro decerptas, quaſi herbenas. Cic. 6. Verr. Dies ille quo ego Ennam quum veniſſem, præſto mihi ſacerdotes Cereris cum infulis ac verbenis fuerunt.
Pingues verbenas adolere. Virg. eclog. 8.
Velare capita verbena. Propert. lib. 4 eleg. 3.
Caſtis verbenis vincta ara. Horat. 4. Carm. ode 11.
Vincti tempora verbena. Virg. 12 Æneid.

Verbenatus, Adiectiuum. Suet. in Caligula, Alterum qui ſe periturum ea de cauſa vouerat, cunctantem pueris tradidit verbenatum infulatúmque. Sic reſtituit ex veteribus libris, cùm verberatum mendoſè excuderent. Turnebus.

Verbenaca, verbenacæ, penult. prod. {[illegible]} Herba eadem quæ & verbena dicitur. Plin. lib. 25. cap 9, Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quàm hierobotane. Aliqui peristereõ, noſtri verbenacam vocant. Hæc eſt quam legatos ferre ad hoſtes indicauimus. Hac Iouis mẽſa verritur, domus purgantur luſtrantúrque. Genera eius duo ſunt, Folioſa quam fœminã putãt: Mas rarioribus foliis. Ramuli vtriúſque plures, tenues, cubitales, anguloſi. Folia minora quàm quercus, anguſtioráque, diuiſuris maioribus, flos glaucus, radix longa, tenuis. Naſcitur vbique in planis aquoſis.
Verbenacæ nomen in Latinis ſcriptoribus non rarum, qua ratione firmatum ſit non apparet: proindéque verbenatam dici debere Turnebus putat, cùm præſertim verbena gramen ex arce cum ſua terra euulſum ſignificet, quod gramen ſacrum putabant, & [illegible], id eſt verbenata ſæpe ſumeratur, & verbena fieret, &, vt ita dicam, verbenaretur. Quo factum eſt vt verbenata etiam verbena diceretur, cùm verbena propriè omnem herbam ſacram ſignificaret: ſed & ramos quibus aras ornabant, aut adolebant. Virgilius,
Verbenáſque adde pingues & maſcula thura. Hæc Turnebus.

Verber, verberis, pen. corr. o.g. {[illegible]} Inſtrumentum (inquit Valla lib. 6.) longum & exile, qualis eſt virga, baculus, fuſtis, lora, flagellum, ferula, arundo, & ſiquid eſt ſimile. Terent. And. 1. 2,
Verberibus cæſum te in piſtrinum Daue dedam vſque ad necem.
Virg. 3. Georgicon, - illi inſtant verbera torto,
Et pronis dant lora. Cic. 7. Verr. Ne catenæ, ne verbera, ne ſecures, ne carnifex [illegible], &c. Martial. lib. 14,
Sordida ſi flauo fuerit tibi puluere veſtis,
Colligat hanc tenui verbere cauda leuis.
Surdo verbere hominem cædit conſcientia. Iuuenal. Saty. 13,
- cùm tamen hos tu
Euaſiſſe putes, quos diri conſcia facti
Mens habet attonitos, & ſurdo verbere cædit,
Occultum quatiente animo tortore flagellum. Surdo verbere, hoc eſt, occulto, tacito, nec ab aliis audito vel intellecto, quum internus à conſcientia flagellatur. Tortorem vocat animum, quia tortoris præſtat officium. Malos enim ſua punit & torquet conſcientia.
Ictu verberis increpuit equos. Ouid. 14 Metam.
Crudo verbere lacerantis mea terga. Ouid. 2. Faſt.
Crudo verbere mugit forum. Stat. 1. Sylu. 1.
Sæuire verbere. Ouid. 2. Metam.
Recto verbere ſæuus ſcorpius, Ictu caudæ erectæ. Lucan. lib. 9.
¶Verbera nonnunquam pro ipſa verberatione, ſiue pro ictibus accipimus. Terent. Heaut. 2. 3,
Tibi erunt parata verba, huic homini verbera. Liu. 2. ab Vrbe, Inde oſtentare tergum fœdum recentibus veſtigiis verberum.
Denſa verbera. Statius 6. Thebaid.
Inania verbera. Claudian. in Ruffinum.
Sæua verbera. Virg. 3. Georg.
¶Accipere verberibus, Vide ACCIPIO.
Animaduertere verberibus, Vide ANIMADVERTO.
Caſtigare verberibus, Vide CASTIGO.
Coercere aliquem verberibus, Vide COERCEO.
Deterreri verberibus. Cic. 5 de Fi. Videmus igitur vt conquieſcere ne infantes quidem poſſint: quum verò paulùm proceſſerint, luſionibus vel laborioſis delectantur, vt ne verberibus quidem deterreri (poſſint.
Ferre verbera in aliquem. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Ferre verbera alicuius. Ouid. 2 de Arte.
Formidare verbera. Stat. 5 Sylu. 3.
Multare aliquem verberibus. Tacit. lib. 1.
Necare aliquem verberibus. Cic. in Piſonem.
Negare ſe verberibus. Tibull. lib. 1. eleg. 3.
Pati verbera. Tibul. lib. 3. eleg. 4.
Lenta verbera pati. Virg. 3. Georg.
Præbere manus verberibus. Ouid. 1. de Arte.
Sonantia verbera pectus. Silius lib. 1.

Sonant

Sonant ſæua verbera. Virg. 6. Æneid.
Siſte ad verbera. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.
Subeunt verbera manus teneræ Ouid. Amor. eleg. 13.
Serui qui ad ſupplicium cæſi verberibus trahitur. Cic. Antequam iret in exilium.
¶ Radiorum verbera. Lucret. lib. 1.
Ventorum verbera vitare. Lucret. lib. 5.
Linguæ verbera, Obiurgationes Horat. 3. Carm. ode 12.

Verbero, verberas, pen. corr. {τύπτω, μαστίζω, ...} Verberare, Verbere cædere Liu. 1. ab Vrbe, Sunt qui patrem authorē eius ſupplicij ferant eum cognitis domi cauſis verberaſſe, ac necaſſe. Cicero 7. Verr. Quæ quum apud te diceret, virgis oculi verberabantur.
Pendere, pulſari & verberari. Cic. 5. Verr. Videtis pendere alios ex arbore, pulſari autem alios & verberari, porrò alios, &c.
Vngula ſonante vrbem verberat equus Horat. Epod. 16.
Manifeſto verberati, Vide MANIFESTVS.
Os verberat manu Propert. lib. 2 eleg. 10.
Verberare vrbem tormentis. Cic. 8. Philip. Quid ille vt faceret inducias? ante conſules, oculóſque legatorum tormentis Mutinam verberauit: opus oſtendebat, munitionémque legatis.
Verberat alas hirundo. Plaut. Bacchi. 2.
Aquila verberat æthera alis. Virg. 11. Æneid.
Ictibus auras verberare Idem 5. Æneid.
Verberati ſole, luna, imbre, ac ventis Plin. lib. 14. cap. 21.
Aer verberat etiam interiorem partem Lucret. lib. 4.
Vineæ verberatæ grandine. Horat. 3. Carm. ode 1.
¶ Verberare, de verbis etiam dicitur: quoniam vt teſtatur Nonius, verberare non ſolum à verberibus dictum, ſed etiam à verbis. Plaut. Amphit. 4.
Hoc enim mihi dextera vna auret vt videtur, verbetne.
Auter ſermonibus verberatæ Tacit. in vita agricolæ.
Verberare cogitationis contuſio, pro Laceſſere Q. Cicero ad Tironem, lib. 16. 26. Verberaui te cogitationis tacito dumtaxat conuitio.
Aliquem inſulta verberere Cic. 4 de Fin.

Verberito, verberitas, pen. corr. verberitare, Sæpe verberare. Feſtus, Verberitare idem Cato frequentatiuè ab eo quod verbero dixit.

Verberatus, huius verberatus, pen. prod. m. g. {...} Ipſa verberatio. Plin. lib. 31 ca. 3. Si etiam expreſſa in altum, aut è ſublimi deiecta, verberatu corripiat aera De qualitate aquarum.
¶ Verberatus pro Impulſu Cic. li. 7. Si non propemodum tuo verberatu ei omnes te præeunte iniuimus, eoſdem nos inimicos.

Verberatio, verberationis, Verbale {...} Qu. Cicero ad Tironem lib. 16. 27. Mirificam mihi verberationem ceſſationis epiſtola dediſti.

Verberabilis, {...} verberabilior, verberabiliſſimus. Plaut. Aulul. 20. Verberabiliſſime etiam rogitas, non fur, ſed trifur.

Verbereus, Adiectiuum {...} Quod eſt dignum vt verberetur. Plaut. Perſ. 6.
Ain' verò verbereum caput? Idem Pſeud. 14.
—ſed video Eccum verberéam ſtatuam.

Verbero, pe. cor. verberonis, maſ. g. {...} Qui eſt verbere dignus. Plaut. Amph. 4.
Ain' verò verbero. Ibidem 7.
—tún' me verbero
Audes herum ludificarier?

Verbum, verbi {ῥῆμα, ...} à verberatu, quod verberato lingua intra palatum aere, omnis oratio promatur. Varro à veritate deducit, quod verum nos loqui oporteat. Terent. And. 5. 2.
Verbum ſi addideris. Idem Hecy 3. 2.
Fortaſſe vnum aliquod verbum inter eas iram hanc concinerit. Cic. 3. de Orat. Neque enim quoties verbum aliquod eſt ſcribendum nobis, toties eius verbi literæ ſunt cogitatione conquirendæ. Idem in Topicis, Verba ſunt rerum notæ.
Verbum voluptatis, non habet dignitatem. Cic. 2. de Fin.
¶ Verba iſtæc ſunt Terent. Phorm. 3. 2.
Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicauerit. D. Verba iſtæc ſunt.
Verba & ineptiæ. Cic. in Piſ. Exiſtimatio, dedecus, infamia, turpitudo, verba ſunt atque ineptiæ.
Verbo tenus diſſerere. Cic. 3 de Legibus, Veteres verbo tenus acutè illi quidem, ſed non ad hunc vſum popularem, atque ciuilem de Rep. diſſerebant.
Ora per iura verbis. Ouid. 5 Metam.
Ambage nouorum verborum obſcurum carmen. Ouid. 14. Meta.
Aſperitas verborum. Ouid 14 Met.
Bonitas verborum. Cicero in Bruto, Orator autem viuis eius æqualibus proximus optimis numerabatur Curio propter verborum bonitatem, vt antè dixi, & expeditam ac profluentem quodam modo celeritatem. Paulo ante dixerat: Itaque in Curione hoc veriſſimè iudicari poteſt, nulla re vna magis oratorem commendari, quàm verborum ſplendore & copia. Apparet igitur, verborum ſplendorem & bonitatem rem eandem ſignificare, vt copiam & celeritatem, Vide Bonitas, in BONVS.
Collocatio verborum. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Comprehenſio verborum, Vide Periodus & Verborum comprehenſio, in COMPREHENDO.
Concinnitas verborum Cic. 10 Orat.
Copia verborum. Quintil. lib. 1 cap. 8.
Copia caſſa verborum Lucret. lib. 4.
Delectus verborum, origo eſt eloquentiæ. Cic de Clar. Orat.
Declinatio verborum. Quint. lib. 3 cap. 7.
Doctrina verborum. Vide vera & abſoluta eloquentia, in ELOQVOR.
Electio verborum. Quint. lib. 1. cap. 12.
Elegantia verborum. Quint. lib. 1. cap. 8.
Grauitas verborum. Quintil. lib. 1. cap. 3.
Iaculatio verborum, Vide Iactatio in IACIO.
Immutationes verborum, vide Immutatio in IMMVTO.
Latitudo verborum. Cic. lib. 3 de Orat. Fuſius nec nos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, non aſſequuntur oris prauitatem, & verborum latitudinem imitantur. Nerui, ſunt robur orationis. Oris prauitas, oris contorta deformitas. Verborum latitudo, vaſta ac ruſtica literarum expreſſio.
Magnificentia verborum. Quint. lib. 3. cap. 8.
Maieſtas verborum. Cic. in Orat.
Murmura verborum. Ouid. 10 Metam.
Splendor verborum. Cic. in Brut. Vide paulo antè BONITAS verborum.
Summa verborum. Ouid. 14. Metam.
¶ Balba verba. Horat. 2. Serm. ſaty 3.
Blanda verba, Vide BLANDVS.
Canina verba Ouid in Ibin,
Latrat & in toto verba canina foro.
Caſtrenſe verbum, Vide Caſtrenſis in CASTRVM.
Certa verba, vide CERTVS.
Charum ipſum verbum eſt amoris, ex quo amicitiæ nomen eſt ductum Cic. 1. de Nat. deor.
Compoſita verba, vide COMPONO.
Confuſa verba. Ouid 2 Metam.
Conſulta verba, Vide Conſulta in CONSILIVM.
Contumelioſiſſimum verbum. Quint. lib. 2. cap. 11.
Durum verbum, inſolens & humile. Cic. de Claris Orat.
Exanimata aliter verba, vide Exanimatus in EXANIMVS.
Exectantia verba. Ouid. 5. Metam.
Expreſſa & ſenſu iuncta verba. Quint. lib. 4. cap. 2.
Exquiſita verba. Quint. lib. 4. cap. 2.
Grandia verba. Perſius ſaty 5.
Grauia verba, plena, ſonantia, iuncta, facta, cognominata, non vulgata, ſuperlata, in primiſque tranſlata, nec in ſingulis verbis, ſed in continentibus ſoluta. Cic. in partit.
Grauiſſima verba. Quint lib. 6. cap. 3.
Horrida verba. Cic. in Brut. de Catone, Antiquior eſt huius ſermo, & quædam horridiora verba, ita enim tum loquebantur, hoc eſt, incompta, breuia, non operoſa, vt ait Gell. lib. 10. cap 3.
Inania verba. Vide INANIS.
Incompta verba. Gell lib. 10. cap. 3.
Indignantia verba. Ouid. 6 Metam.
Indomita verba Senec. Agamem. 13.
Ingentia verba, Magnifica. Ouid. 13. Metam.
Inopinata verba, Vide INOPINANS.
Inornata verba. Horat de Arte.
Verbum inquinatum, abiectum, non aptum, durum, longè petitum. Cic. de Optimo genere Ora.
Inſolens verbum, Vide INSOLENS.
Intrepida verba. Seneca Hippol. 5.
Inuerſa verba, Vide INVERTO.
Leuia verba Ouid 2. Amor eleg. 1.
Libera verba Propert. lib. 4 eleg. 12.
Luctifica verba. Seneca Theb. 1.
Luculentiora verba, Vide Luculentus in LVX.
Lugubre verbum, Vide Lugubris in LVGEO.
Magnifica verba, Vide Magnificus in MAGNVS.
Mala verba, Vide MALVS.
Medentia verba. Stat. 2. Sylu. 1.
Minantia verba. Ouid. 5 Metam.
Natiua verba, Vide Natiuus in NASCOR.
Nauticum verbum, Vide Nauticus in NAVIS.
Nitida verba, Vide Nitidus in NITEO.
Noſtratia verba, Vide Noſtras in NOS.
Noua fictaque verba Horat. de Arte.
Nuntia verba. Valer. 1. Argon.
Nupta verba, Vide NVBO.
Obſcura verba. Seneca 1. Theb.
Obſoleta & Barbara verba, Vide Obſoletus in OBSOLEO.
Quantia verba, Elata & magna. Silius lib. 8.
Perabſurda verba, Vide PERABSVRDVS.
Perplexa verba. Seneca Hippol. 8.
Prænuntia verba cladis. Ouid. 3 Metam.
Profana verba. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5.
Propria, vſitata verba, noua, priſca, inuſitata. Cic. in Orat.
Propria, ſignificantia, & non ſordida verba. Quintilianus libro 4. capite 2.
Sæua verba. Horat. Epod. 12.
Seſquipedalia verba. Horat. de Arte.
Simulata verba. Virg. 1. Æneid.
Singultantia verba. Stat. 5 Sylu. 5.
Sobria verba, Vide SVANOTO.
Solantia verba Ouid 11. Metam.
Solennia verba Ouid. 10. Metam. Vide SOLENNIS.
Sonantia verba. Plin. iunior lib. 1. epiſt. 16.
Speciosis verbis aliquid narrare. Paterculus lib. 2.
Splendidioribus verbis vtebatur Curio. Cic. in Bruto.
Suadentia verba. Stat. 11. Theb.
Suſpenſa ſemper & obſcura verba. Tacit. lib. 1.
Triſtia verba. Horat. 2. de Arte.
Vana verba. Ouid. 13. Metam.
Violenta verba. Ouid 3 Metam.
Vulgaria & quotidiana verba. Quint. lib. 4. cap. 2.
Aberrare verbo aut nutu. Cic. de Aruſp. reſp.
Abſtinere verbis, Vide ABSTINEO.
Abſit verbo inuidia, Vide ABSVM.

Accedit verbum ad aures, Vide ACCEDO.
Accidit in te istud verbum, Vide ACCIDO.
Accipere verbum, & verbis, Vide ACCIPIO.
Accommodare alicui verba. Quint. lib 6 cap. 3.
Addere verba. Silius lib. 13.
Appellare viros erat pudor, & addere verba.
Verbum non amplius addam Horat. 1. ſerm. ſaty. 1.
Addere periuria falſis verbis. Ouid. 11 Metam.
Addicere in verba, Vide ADDICO.
Affari aliquem blandis verbis Stat. 1. Achil.
Anhelata verba, Vide ANHELO.
Aptare verba rebus. Quint. lib. 3. cap 8.
Arripere verba de foro, Vide ARRIPIO.
Aucupari verba, vel vim verborum, Vide AVCVPOR.
Aucupari verba rumoris. Senec. Thebaid. 2.
Auferre alicui vſum verborum. Ouid. 14 Metam.
Cadentia verba tollere, Vide CADO.
Capta verbis puella, Decepta. Ouid. 1. de Arte.
Cauillari verba alicuius. Tacit. lib. 1.
Claudere verba pedibus Horat. 2. Serm. ſat. 1.
Claudere verba modis imparibus, Scribere elegias. Ouidius 4 de Ponto eleg 16.
Coagmentare verba, Vide COAGMENTO.
Cogere verba in pedes, Carmina ſcribere. Ouid. 5. Triſt. eleg 13.
Cogitare ad verbum, Vide COGITO.
Conflictari verbis, Vide CONFLICTO.
Conficere verbum in interdictum, Vide CONIICIO.
Conſerere verba Stat. 1. Syl. 1.
Conſiſtere cum aliquo verbis, Vide CONSISTO.
Conſueſcere verbis idoneis, Vide IDONEVS.
Contendere inter ſe verbis, Vide CONTENDO.
Verbis grauibus confici ab aliquo & trucidari. Cic. de Aruſp. reſp.
Commemorare verbis, Vide COMMEMORO.
Tabellis verba committere, Scribere in tabellis. Ouid. 9. Metam.
Commutare verba, Vide COMMVTO.
Compellere aliquem amicis verbis. Virg. 2. Æneid.
Compeſcere verba, Seneca Medea 3.
Complecti uno verbo, Vide COMPLECTOR.
Comprehendere verbis, Vide COMPREHENDO.
Concipere verba, Ouid 10. Metam.
Tum verò Paphius pleniſſima concipit heros
Verba, quibus Veneri grates agit.
Concipere verba ſalutandi. Tacit. lib. 20.
Conferre verbum pauca, Vide CONFERO.
Conferre verba ad rem, Vide CONFERO.
Fictis verbis contendere. Ouid. 13. Metam.
Continuare verba Quintil. lib. 4 cap. 1.
Conuenit nos vtrinſque verba, Vide CONVENIO.
Credere verba alicui, Vide CREDO.
Sum decepta tuis & amans, & fœmina verbis. Ouid. 2. epiſt.
Depromere verba Quintil lib 6 cap 3.
Detinui verba animo. Ouid 5 Metam.
Dicere excuſantia verba. Ouid 9. Metam.
Nouiſſima verba dicere. Virg 4. Æneid.
Precantia verba dicere Ouid. 7. Metam.
Dictata ab aliquo verba Ouid. 19 epiſt.
Dare verba alicui Ouid. epiſt 15 Vide DO, das.
Dare verba ventis, Verba in vanū fundere, vel obliuiſci. Oui. epi 2.
Dare verba in ventos. Ouid. 1. Amor eleg 6.
Domare horrida verba, Retinere verba magnifica. Tibul. l. 1 ele. 5.
Ducere verbum ex verbo Quint. lib. 1. cap 6.
Effingere verba alterius. Quintil lib 1. cap 1.
Non vltra verba ac voces erruiſſe. Tacit. lib 17. Quartam & duodeuiceſimam legiones, paucis ſeditionis auctoribus, non vltra verba ac voces erraſſe, & breui in officio fore. Similem ſenſum eleganter enūtiat Cur. tus per iutra. Vnum, inquit, Philotas quoque intra verba peccaſſet. Et intra verba deſipere, Celſo eſt, nō vltra verba deſipere.
Nil opus eſt verbis Lucret. 5.
Exaſperare rem verbis Quint. lib. 4 cap. 2.
Exanimi verba mea Seneca Hippol. 11.
Exponere rem verbis Lucret. lib. 1. Idem lib. 3.
Exprimere verbum de, vel è verbo, Ad verbum transferre. Teren. in Prolog. Adelph. Cic. 4. Academ. Nec definiri aiebant neceſſe eſſe quid eſſet cognitio, aut perceptio, aut (ſi verbum è verbo volumus) comprehenſio.
Facere multa verba, Vide MVLTVS.
Rata verba alicuius facere. Ouid 4 Metam.
Facere verba mortuo, Prouerbialis locutio. Terent. Phorm. 5. 9, Id eſt operam ludere, Vide MORIOR.
Fingere verbum aliquod. Quint. lib 1. cap 1.
Flectunt animos verba precantia Ouid. 2. Metam.
Formare rectè verba Quint. lib 1. cap. 12.
Frangere alterius verba indomita. Seneca Agamem.
Fundere verba. Ouid. 7 Metam.
Hortari aliquem verbis Horat. 2. Epiſt 2.
Iacere verba Ouid. 15. Metam.
Mitiſſima verba iactare alicui. Ouid 2. Metam.
Inceſſere aliquem amaris verbis. Silius lib. 11.
Incidere verba ceris. Ouid. 9. Metam.
Incluſa verba pectore Valer. 4. Argon.
Includere verba verſu, Vide INCLVDO.
Incluſa modis verba. Stat. 4. Sylu. 4.
Inculcare verba Græca, Vide INCVLCO.
Incurrere verbis in aliquem, Vide INCVRRO.
Infarcire verba, Vide INFARCIO.
Ingerere verba & & vocem, Vide INGERO.

Inhærere verbis. Quintil. lib. 7. cap. 2.
Interponere verbum vilum, Vide INTERPONO.
Interpretari verbum priſcum & inſolitum, Vide INTERPRETOR.
Iterare verba, Vide ITERVM.
Iungere verba, Vide IVNGO.
Iurgari verbis. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.
Intrare in verba alicuius Horat. Epod. 15.
Iurare in verba aliqua, Vide IVRO.
Iurare conceptis verbis, Vide IVRO.
Labi verbo Plin iunior lib. 2 epiſt. Ne verbo quidem labitur.
Lenire aliquem mollibus verbis Horat. Epod. 5.
Loqui diſerta verba. Propert. lib 3. eleg. 23.
Meditata verba loqui. Stat. 2. Sylu. 1.
Modeſta verba loqui. Ouid 3. Amor. eleg. 13.
Miniſtrat verba vinum. Horat. 1. epiſt. 15.
Modulanda verba fidibus. Horat. 2. epiſt. 2.
Mouent aliquem blanda verba. Ouid. 6 Metam.
Mouere odia verbis. Virg. 1 Æneid.
Niti verbis Quint. lib. 3 cap 6.
Notare verba memori animo Ouid. 14. Metam.
Nuda verba. Plin iunior lib. 4. epiſt ad Paternum, Ex quibus tamen ſi nonnulla tibi paulò petulantiora videbuntur, erit eruditionis tuæ cogitare ſummos illos & grauiſſimos viros qui talia ſcripſerunt, non modò laſciuia rerum, ſed verbis quidem nudis abſtinuiſſe. nudis, id eſt, nulla circumlocutione verecundiam tectis.
Nuncupare verbis, Vide NVNCVPO.
Obnoluere vitium decoris verbis. Horat 2. Serm. ſaty 7.
Onerantia verba laſſas aures. Horat 1. Serm ſaty 10.
Parcere verbis male ominatis. Horat. 3. Carm. ode 14.
Peccare verbo aliquo. Ouid. 2. Amor. eleg. 16.
Perdere verba, Fruſtra loqui. Seneca 1. Theb.
Dicerem iocundius, niſi id verbum in omne tempus perdidiſſem. Cic Lucceio lib. 5. 15.
Perdere verba non proficientia. Ouid. 1. Triſt. eleg. 2.
Perhibere verba, Vide PERHIBEO
Perferre verba alicuius ad alium. Ouid. 19. epiſt.
Permittere verba, exhortari Cic. 4 Verr.
Pingere verba Cicero in Brutum. Schemata quæ vocant Græci, ea maxime ornant oratorem, eáque non tam in verbis pingendis habent pondus, quàm in illuminandis ſententiis. Pingendis, hoc eſt, ornandis, diſtinguendis. Vnde Latini colores, & Græci χρώματα vocant ipſas exornationes. Hinc Cicero libro ſecundo ad Atticum ſcripſit, librum ſuum totum Iſocratis μυροθήκιον, atque omnes eius diſcipulorum arculas, ac nonnihil etiam Ariſtotelica pigmenta conſumpſiſſe Vide PIGMENTVM.
Poſita verba in vſu quotidiano. Quintil. lib. 2. cap 10.
Portare verba alicuius. Ouid 2 Metam.
Premere aliquem verbo. Cic. 1 Tuſc.
Profundere verba ventis Lucret lib. 4.
Præmittere verbis Quint. lib 4. cap 1.
Proſequi aliquid verbis antè præparatis. Quintil. lib. 2. cap. 4.
Recitare verba ex codice. Cicero 7 Verrina. Si hæc edicta non ex ipſius tabulis iiſdē verbis recitare poſſem, ſicuti faciam, da quæſo ſcribæ recites ex codice.
Redarguere verba alicuius. Virg 11 Æneid.
Reddere verba, Reſpondere Ouid 9. Metam.
Reddere verbum verbo. Horat. de Arte.
Verbum pro verbo reddere, Idem. Cicero de Optimo genere Orat. Conuerti enim ex Atticis duorum eloquentiſſimorum nobiliſſimas orationes inter ſe contrarias, Æſchinis, Demoſthenísque: nec conuerti vt interpres, ſed vt orator, ſententiis iiſdem, & earum formis tanquam figuris, verbis ad noſtram conſuetudinem aptis, in quibus non verbum pro verbo neceſſe habui reddere, ſed genus omnium verborum, vimque ſeruaui.
Iiſdem verbis, ſiue ad verbum reddere quod cogitamus. Cic. de Claris Orat. Quint. lib. 10. cap 6.
Relinquere verbum ambiguo. Lucret lib. 4.
Imperfecta verba relinquere. Ouid. 1. Metam.
Repetere verba Ouid epiſt 19
Reſpondere verbum verbo Terent Phorm. 1. 4.
Retentare intermiſſa verba Ouid 1. Metam.
Retenta verba dolore. Ouid 11 Metam.
Rogantia verba mittere Ouid epiſt. 19
Socianda verba chordis. Horat. 4. Carm. ode 9.
Sordent verba. Stat. 3 Sylu 5.
Spernere verba alicuius. Ouid 5 Metam.
Sumunt verba ius ab auctoribus. Quint lib. 1. cap. 4.
Trahere verba. Silius lib. 8 cap 18.
Verba de verbis trahere. Quintil lib 9 cap 4.
Transferre iiſdem verbis. Cic. ad Attic. l. b. 6 ep. 13, Itaque iſtum ego locum totidem verbis à Dicæarcho tranſtuli.
Tranſlata verba ea dico, quæ per ſimilitudinem ab alia re aut ſuauitatis aut inopiæ cauſa transferuntur: mutata, in quibus pro verbo proprio ſubiicitur aliud, quod idem ſignificet, ſumptum ex aliqua re conſequenti. Hæc Cicero in Oratore. vbi etiam immutata vocat quæ hic mutata. Senſus eſt: Differentia eſt inter tranſlata & mutata verba. Tranſlata ſunt, quæ ſimilitudine quadam ab alia re ducuntur. Idque duabus potiſſimùm de cauſis fit: vel propter ſuauitatem, vel propter inopiam. Suauitas ſentitur vel in verbo quod ſignificantius fit: vt incenſus ira, inflammatus cupiditate, lapſus errore: vel in verbo quod fit decentius, vt lumen orationis, claritas generis, concionum procellæ, flumen eloquentiæ. Inopia, quum nullum proprium nomen habemus, cogit nos aliunde transferre: vt duram hominem dicimus, & fructus laborare, & agros ſitire. Quoties autē nihil horū in tranſlatione erit, ſemper erit impropriô. Mutata verba dicuntur, in quibus pro verbo proprio ponitur aliud, quod idem ſignificet: vt

arma

arma pro bellis, Bacchus pro vino, Ceres pro frugibus. Dicimus totam Italiam eſſe commotam, pro omnibus Italis Italiam ponentes. Vide Transferre aliquod verbum, in TRANSFERO.

Audacius tranſlatum verbum Quintil. lib 4. cap. 1.

Verbis grauibus inſectari ab aliquo. Cic. de Aruſp. reſpon.

Vexare aliquem verbis Lucret. lib 5.

Vincere verbis aliquid, Verſibus deſcribere. Virg. 3 Georg.

Et ſemel emiſſum volat irreuocabile verbum. Horat. 1. epiſt. 19.

Voluere ſecum verba alterna. Ouid. 2. Metam.

Verbis grauibus vulnerari ab aliquo Cic. de Aruſp. reſp.

Minacibus verbis vti Ouid 6 Metam.

Petulantibus verbis vti. Ouid. Epiſt. 15.

¶ Verbum, Prouerbium, vulgare dictum. Plau. Moſtel. 10. Terent. Adelph 5.3.

Non æquum dicis, non. nam verus verbum hoc quidem eſt,
Communia eſſe amicorum inter ſe omnia. Idem And. 25.

¶ Verbum pro Tota ſententia. Terent. And 5 3,
Olim iſtoc olim, quem ita animum induxti tuum,
Quod cuperes, aliquo pacto efficiendum tibi,

Eodem die iſtuc verbum vere in te accidit. Idem Eun 5 2,
Vt iam iſtuc verbum ex animo ac vere diceres. Idem Adelph 5. 8.

Quid iſtuc verbi eſt? Plaut. Ciſtel 7 Hoc eſt, quid ſibi volunt hæc verba.

¶ Bona verba quæſo, Vide BONVS.

¶ Verbis meis ſalutem ei adſcribito: hoc eſt, meo nomine. Plaut. Bacch 15.
Scribe ſalutem tuo patri verbis meis. Cic. ad Attic. lib. 16. 336,
Atticæ, quoniam hilarula eſt meis verbis ſuauium des.

¶ Verbum ſat eſt, Plaut. Bacch 19,
Tu aurum rogato, cæterum verbum ſat eſt. Idem Trucul. 12.

¶ Verbi gratia, & verbi cauſa, quod & exempli gratia dicitur in eandem ſignificationem. Cic de Fato, Si quis, vt hi cauſa, oriente Canicula natus eſt, is in mari non morietur. Sic 5 de Fin. Verbi gratia, Propter voluptatem nos amamus, Idem 4. Verr. & 1. Tuſcul. Lucret. libro 5.

Ad verbum, Vide AD.

In hæc verba, Vide IN.

In verbo, Inter loquendum. Virg. 6. Aeneid.
Talem effatus, & in verbo veſtigia torſit. Hoc eſt, ſimul cum vltimo verbo auertit.

¶ Verbum, Pars orationis grammaticæ, in qua omnis vis orationis eſt. De qua abunde apud Grammaticos Quintil li. 9 ca 4. Verbo ſenſum claudere, ſi compoſitio patiatur, optimum eſt.

Verbigero, verbigeras, penultima correpta, {[illegible]} verbigerare, Verba facere. Apuleius, Nimis multa eſt oratio, ſi velimus memorare quæ ego contra reſponderim, quandiu & quoties inter nos verbigeratum ſit.

Verbalis & hoc verbale, penultima producta, {[illegible]} Quod à verbo deſcendit. vt lector à lego, doctor à doceo. Dictio Grammaticis familiaris.

Verboſus pen. pro. Adiectiuum, {[illegible]} Quod verbis abundat. Cic. Mario. lib. 7.3, Habes epiſtolam verboſiorem fortaſſe quàm velles.

Commentarij verboſi Caius in l. 1. D de orig. iuris.

Forum verboſum Ouid 3. Triſt. eleg. 12.

Leges verboſæ. Ouid 1. eleg. 15.

Loci verboſiſſimi. Quintil. lib 2. cap 4.

Loquela verboſa. Catull. in Camerium, 58.

Simulatio verboſa. Cicero pro Murena, Non ſolùm iſta veſtra verboſa ſimulatio prudentiæ, ſed etiam ipſa illa domina rerum ſapientia.

Verboſè penult producta, Aduerbium, {[illegible]} Multis verbis. Cic. pro Murena, Satis verboſè. ſed quid poſtea? Et Mario lib. 7. 3, Hæc ad te ſcripſi verboſius.

Adhibere diſcrimina verboſius. Quintil. lib 2. cap. 15.

Exponere aliquid verboſius Quintil. lib 3. cap. 11.

Verboſitas, penultima correpta, verboſitatis. Firmicus libro 6 cap. 31, Theſitas fuit debilis, ridiculus, & garrula verboſitate ſemper impatiens

VERCELLAE, {[illegible]} Vrbs Italiæ Tranſpadanæ, in regione vndecima Taurinis vicina, vt ſcribit Plin lib 3. cap 17. Silius lib 8.
Vercellæ ſuſtique ferax Pollentia villi. Vulgo *Vercel en Piedmont.*

Vere, Vide VERVS.

Verecundia, verecundiæ, Pudor. {[illegible]} Licèt Donatus pudorem eſſe dicat mali facti, verecundiam recti & honeſti Cicero pro Quintio, Homo timidus, virginali verecundia Idem 1 Offic. Verecundia, & quaſi quidam ornatus vitæ. Sic in Partit. Cuſtos verò virtutum omnium, dedecus fugiens, laudémque maximè conſequens, verecundia eſt.

Sine verecundia nihil poteſt eſſe rectum, nihil honeſtum. Cicero 1. Offic.

Timiditas imitatur verecundiam Cic. In Partit.

Verecundia & pudor. Cicero 4 de Finibus, Hoc ſolum animal natum eſt pudoris & verecundiæ particeps.

Verecundia ætatis Liu 1. ab Vrbe.

Adducere in verecundiam Liu 1. ab Vrbe.

Capiteum verecundiæ, Vide CAPIO.

Tarditas verecundia. Quintil lib. 1. cap 3.

Verecundia in rogando. Cic. ad Quintum fra. lib. 3, 17.

¶ Verecundia, pro Modeſtia. Plin epiſt. 7 lib 2, Cauſas ſumma fide, pari conſtantia, nec verecundia minore defendit.

A Verecundia, i. eſt præ verecundia, Vide A vel AB,

Verecundus, Adiectiuum, {[illegible]} Pudens. Plautus Aſinaria 14,
Decet verecundum eſſe adoleſcentem.

Verecundus vt. Cicero 1 de Legib. Innocentes ergo & verecundi ſunt vt bene audiant, & vt rumorem bonum colligant, erubeſcunt: pudici etiam loqui de pudicitia.

Verecundus in ea aliqua. Cic. 1 Philip. Verecundiorémque coràm putamus in poſtulando fore, quam fuerit tum cùm mihi mandata ad Senatum?

Impudens & Verecundus contraria. Cic 2 de Orat. Habetis ſermonem bene longum hominis, vt inem, non impudentis: illud quidem certè, non nimis verecundi

Verecundus & parcus in transferendo, cui Audax opponitur. Cic. in Orat. Nec in faciendis verbis erit audax, & in transferendis verecundus & parcus & in priſcis reliquiſque ornamentis & verborum & ſententiarum demiſſior.

Color verecundus Horat. Epod 17,

Decor verecundus Stat. 3 Sylu. 1.

Inimicus verecundus. Cic 2. Philip. Tu autem eo liberius, quòd ea in te admiſiſti quæ à verecundo inimico audire non poſſes.

Oratio caſta, verecunda, virgo incorrupta quodammodo. Cicero in Orat.

Pudor verecundus. Ouid. 4 Triſt eleg 4.

Puellæ verecundæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 5.

Rubor verecundus. Ouid 1 epiſt 4.

Verecunda traſlatio, Minus dura Cicero ad Tironem libro 16. 17, Nam & doctrina, & domus, & ars, & ager etiam fidelis dici poteſt, vt ſit, quomodo Theophraſto placet, verecunda tralatio.

Verba parum verecunda. Quintilianus libro 10. capite 1, Id eſt, obſcœna.

Vita verecunda Ouid 2. Triſt.

Vultus verecundus. Ouid. 14 Metam.

Verecundum eſt dicere. Quintil. lib 7 cap 10.

Verecundè, Aduerb. {[illegible]} Cic 5 de Fin. Tum illi timidè, vel potius verecundè, Facio, inquit, equidem.

Verecundè & Conſtanter, contraria. Cicero 2 de Finibus, Cyrenaici quidem non recuſant, veſtri hæc verecundius, illi fortaſſe conſtantius.

Verecundè ac modeſtè. Liu 6 bel Pun.

Gratulari alicui nimis verecundè. Cic Mario lib 7. 2.

Verecundius hac de re iamdudum loquor. Cicero primo de Oratore.

Verecunditer, Aduerbium antiquum. Pomponius Macco, Virginem prætereuns vidit duos ſenes, vnum verecunditer non ducentem diſerpulore, verùm ſcalpentem nares Nonius.

Verecundor, verecundaris, verecundari, pen prod, {[illegible]} Verecundia teneri Plaut. Trin. 8,
verecundari neminem
Apud menſam decet. Cicero 2. de Oratore, Nam quod Sp. Carulio grauiter claudicanti ex vulnere ob Remp. accepto, & ob eam cauſam verecundanti in publicum prodire, mater dixit.

Verecundantur. Cic. Hortenſio, Hi noſtri amici verecundantur capti ſplendore virtutis. Ex Nonio.

Veredus, Vide VERAEVS

Veredarius. Sidonius Apollinaris lib 5. epiſt. in epiſt. ad Aomaſtum, Hi ſunt, qui ſanident tunicatis ora, ſtipendia paludatis, viatica veredariis, mercatoribus nundinas, &c

Vereor, vereris, pa. pro. veritus ſum {[illegible]} vereri, Timere: propriè liberorum eſt qui honeſti gratia mouentur. Dictum, vt quidam volunt, quaſi valde reor, quia ea quæ timemus, multifacere ac diu cogitare ſolemus. Cicero pro Plancio, Is patrem veretur vt deum. Idem de Senectute, Vos tamen deos verentes, qui hanc omnem pulchritudinem tuentur & regunt, memoriam noſtri piè inuiolatéque ſeruabitis.

Vereri & metuere aliquem Author ad Herennium lib 4, Licentia eſt, cùm apud eos, quos aut vereri, aut metuere debemus, tamen, &c.

Metuebant eum ſerui, verebantur liberi. Cic. de Senect.

Bella vereri. Ouid. 5 Triſt. eleg 11.

Caritatem annonæ vereri. Cicero 5. Verr. Et quod caput eſt rei frumentariæ, campus Leontinus, cuius antea ſpes hæc erat, vt quum obſitum vidiſſes, annonæ caritatem non verere.

Conſpectum patris vereri. Terent Phorm. 1. 2.

Culpam vereri. Cic. 1. de Orat. Perge verò Craſſe, inquit, Mutius iſtam enim culpam quam vereris ego præſtabo.

Pauperiem veritus Horat 1 epiſt. 10.

Reprehenſionem doctorum vereri. Cic. in Orat.

Verbera vereri Ouid. epiſt 19.

¶ Vereri cum datiuo. Cicero quarto Academica, Vos autem mihi veremini, ne labar ad opinionem, & aliquid adſciſcam, & comprobem.

Vereri nonnihil ab aliquo, Ne malum afferat, ſiue nobis inferat. Terent. And 3 4,
Ego dudum nonnihil veritus ſum Daue abs te ne faceres idem
Quod vulgus ſeruorum ſolet, dolis vt me deluderes.

Vereri ab aliquo ſupplicium. Author ad Herennium, Ergo & metus periculi hortabatur eum interimere, à quo ſupplicium verebatur.

Vereri de aliquo. Cicero de Senectute, Et quod modò Carthagini malè tamdiu cogitanti bellum inferatur, multò antè denuntio, de qua non antè vereri deſinam, quàm illam excìſam cognouero.

Vereri à Timere cur differat. Liu. 9 bel. Maced. Veremur quidem vos Romani: etſi ita vultis, etiam timemus: ſed plus veremur & timemus deos immortales

Magis vereor, Vide MAGIS.

Vereor dicere Terent. And. 2. 1.

Túne id veritus es? Cic. Qu. frat. lib. 1. 3.

Vereor ne, Terent. Phorm. 5. 8,
Quid ad me ibatis? ridiculum: an verebamini

Ne non id faterem quod recepiſſem ſemel? Cic. ad Cornificium, lib. 12. 19. Non enim dubitabam quin eas libenter lecturus eſſes, verebar vt redderetur.

Vereor ne non ſit obligatus. Martianus in l. Si mulier. §. ij. D. De iure dotium.

Non vereor ne meæ vitæ modeſtia parũ valitura ſit in poſterum contra falſos rumores. Marius Ciceroni lib. 11. 28.

Veritus es, niſi iſtam artem oratione exaggeraſſes, ne operã perdidiſſes. Cic. 1. de Orat.

Vereor num. Caius in l. Potior. D. Qui potior. in pign. hab. Sed vereor, num hic aliud ſit dicendum.

Vereor quid ſit. Terent. And 1. 4.
Sed quidnam Pamphilum Exanimatum video? vereor quid ſit. Cic. ad Attic. lib. 7. 187.

Vereor quorſum. Terent. And 3. 2.
Mirabar hoc ſi ſic abiret, & heri ſemper lenitas
Verebar quorſum euaderet.

Vereri vt, pro Vereor ne non. Terent. Hec. 1. 2.
Sed firmæ hæ vereor vt ſint nuptiæ. Idem Phorm. 5. 8. Cic. 2. de Lege Agr. Hoc quo vos fœdus non iuſſeratis, veretur Hiempſal vt ſatis firmum ſit & ratum.

Adde illud, quòd vereor tibi ipſi vt probem. Cic. Attic. lib. 6. ter.

¶ Vereor genitiuo iunctum, qui vice accuſatiui ſit apud veteres. Afranius,
Optandum vxorem quæ non veretur viri. Vide plura apud Nonium.

Verens, verentis {[illegible]} Particip. ſiue Nomen ex Participio.

Timens. Cic. ad Papirium lib. 9. 16, Quis te ad ſcribendum incitauit, verentem ne Silius ſuo nuntio aliquid mihi ſolicitudinis attuliſſet.

Verens plagarum Colum. lib. 6. cap. 2. Sed non ruertes huius pecudis mores, qui ſunt verẽtes plagarum & acclamationum. De bobus.

Verendus, Aliud Particip. {[illegible]} vt
Auguſta grauitate verendus. Ouid. 9. Metam.
Maieſtas verenda. Ouid. 2. Metam.
Patres verendi. Ouid. 4. de Ponto eleg. 1.
Senecta verendus Claud. 2. Paneg.

Verenda, verendorum, plur. nu. neut. g. {[illegible]} Dicuntur corporis partes, quæ non niſi cum verecũdia nominãtur. Plin. Iunior epiſt. 14. li. 3. Repentè eum ſerui circumſiſtunt, alius fauces inuadit, alius os verberat, alius pectus & ventrem, atque etiam, fœdum dictu, verenda contundit.

Veretrum, veretri, pen. prod. n. g. {[illegible]} Membrum virile. Sueto. in Tiberio ca. 62. Excogitauerat autem inter genera cruciatus etiam, vt larga meri potione per fallaciam oneratos, repente veretris deligatis, fidicularum ſimul vrinæque tormento diſtenderet.

Veretilla, à virorum pudendo conchas quaſdam vocat Apuleius propter ſimilitudinem.

VERGILIÆ, vergiliarum {[illegible]} Stellæ ſunt quæ & Pleiades, & Inſtitor veſtis dicũtur, ita appellatæ, quòd earum exortu Ver finem faciat, ſeu quòd circa æquinoctium vernum ſit earum ortus matutinus. Sunt autem ſeptem in Tauro locatæ, quarum ſigno exoriente, æſtas ſignificatur, occidente hyems oſtenditur. Earum exortus fit circa quintum Idus Maias, diſtans ab æquinoctio verno vndequinquageſimo die. Plaut. Amphit. 4.
Nec Iugula, nec Veſperos, neque Vergiliæ occidunt. Plin. lib. 16. cap. 25. Concipiunt Vergiliarum exortu. Cic. 2. de Nat. deor.
At propter læuum genu omni ex parte locatas
Paruas Vergilias tenui cum luce videbit. Et poëta. Virg. 1. Geor.
Nauta tum ſtellis numeros & nomina fecit,
Pleiadas, Hyadas, claràmque Lycaonis Arcton. Vbi Seruius, Pleiades ſignum eſt ante genua Tauri, quòd ortu ſuo primæ nauigationis tempus oſtendit. Vnde Græcè Pleiades dicuntur [illegible], Latinè Vergiliæ, à verni temporis ſignificatione quo oriuntur.

Occaſus Vergiliarum, Vide Occaſus in OCCIDO, pen. corr.

Vergiliæ terreſtres, Vermiculi noctu lucentes, qui & Cicindelæ dicuntur, & Lampyrides. Plin. lib. 18. cap. 26. in fine, Lucentes per arua Cicindelæ. Ita appellant ruſtici ſtellantes volatus, Græci verò Lãpyridas. Ibidem cap. 27. Iam Vergilias in cælo notabiles cæterna fecerat: non tamen his contenta, terreſtres fecit alias, veluti vociferans, Cur cælum intueris agricola? Cur ſydera quæris ruſtice? iam te breuiore ſomno feſſum premunt noctes. Ecce tibi inter herbas tuas ſpargo peculiares ſtellas, eáſque veſpere, & ab opere disiungẽti oſtendo: ac ne poſſis præterire, miraculo ſolicito. Vides ne vt fulgor igni ſimilis alarum compreſſu tegatur, ſecúmque lucem habeat & noctem? Paulo pòſt, Cur etiam nunc altum ſpectas ipſúmque cælum ſcrutaris? Habes ante pedes tuos ecce Vergilias. In certis ex diebus proueniunt, duránt que fœdere ſyderis huiuſce, partúmque eas illius eſſe certum eſt.

Vergo, vergis {[illegible]} verſi, vel ſecundum Diomedem verei, verſum, vergere, neutrum verbum, & nonnunquã deponens, ſignificat Declinare. Virg. 12. Æneidos.
Quem damnet labor, & quo vergat pondere lethum. Lucan. lib. 1.
Nec polus aduerſi calidus quà vergitur Auſtri.

Vergere ad. Cicero 11. Philip. Et etiam conſiliũ ad Italiam vergere, quàm ad Aſiam maluiſſemus. Cæſar 1. bel. Gallic. Vergit ad Septentriones.

Ad imum vergere. Horat. de Arte.

Vergere in. Cic. 2. de Natura deorum, Vt omnibus eius partibus in medium vergentibus, id autem medium, infimum in ſphæra eſt, nihil interrumpat.

In ſenium vergi. Stat. 4. Sylu. 4.

Ætas vergit. Tacit. lib. 2.

¶ Venenum vergere alicui, Actiuè, pro, Miſcere, fundere. Lucret. libro 5.

Vergens, Participium {[illegible]} Lucan. lib. 2.
Ilirit Ionias vergens Epidaurus in vndas.

Annis vergens. Tacit. lib. 13.

Anni vergentes in ſenium. Lucan. lib. 1.

Vergente iam die ingreſſus Senatum, &c. Id eſt inclinato. Suet. in Othone, cap. 7.

Dies vergens in noctem Seneca Thyeſte 9.

Ora Hecates vergentia in tres partes. Ouid. 1. Faſt.

VERGOBRETVS, vergobreti, Summus erat apud Heduos magiſtratus qui creabatur annuus, & vitæ necíſque in ſuos habebat poteſtatem. Cæſ. bell. Gall. lib. 1.

Veriaſrum oleum. Scribon. Larg. 168 & 169.

Veridicus, Veriſimile, & Veritas, Vide VERVS.

Vermis, huius vermis, maſc. gen. {[illegible]} A vertendo dicitur, quòd ſeſe torquendo vertat, & ita repat. Plin. lib. 19. cap. 18. Vulgò verò ſi dulcedo noceat, & vermes radicibus inhæreant, remedium eſt amurca pota, &c. Lucretius libro 2,
Quippe videre licet viuos exiſtere vermes Stercore de tetro.

Vermiculus, vermiculi, penul. corr. Diminut. {[illegible]} Plin. lib. 11. cap. 82. Iam obituris muribus vermiculum in capite gigni tradunt. Lucret. lib. 2.

Verminoſus, penult. prod. Adiectiuum {[illegible]} Quod vermes habet. vnde Verminoſæ aures, quæ intus vermes habent. Plin. lib. 17. cap. 10. Præter alia vitia, etiam verminoſa fiunt. Idem lib. 10. cap. 14.

Vermiculor, pen. corr. vermicularis {[illegible]} vermiculari, Dicuntur arbores, in quibus vermes in cortice generantur. Eſt igitur vermiculari, vermiculis infeſtari. Plin. lib. 17. cap. 24. Vermiculantur magis minoræ quædam arbores, omnes tamen ferè, idque etiam caui corticis ſono experiuntur.

¶ Vermiculari {[illegible]} Minute opera facere. vnde [illegible], Vermiculata opera dicũtur, quæ paruis teſſellis infinitis apta atque conſerta ſunt Plin. lib. 35. cap. 12. Nec tantùm vt parietes toti operiantur, verùm & interraſo marmore, vermiculatiſque ad effigies rerum & animalium cruſtis. Budæus.

Vermiculatum, eſt minutis ſegmentis elaboratum, veluti vermiculis exilibus concinnum. Cic. 3. de Oratore,
Quam lepide lexeis compoſtæ, vt teſſerulæ omnes
Arte, pauimento, atque emblemate vermiculato. Vide Nonium.

Vermiculans pulſus. Vide Formicans, in FORMICA.

Vermiculatio {[illegible]} Verbale. Eſt quum erucis vermiculis & beſtiolis ſegetes, arboréſve infeſtantur. Plin. lib. 17. cap. 22. Neque vermiculationi obnoxium.

Vermina, verminorum, neut. gen. plur. numer. {[illegible]} Dolores corporis, qui quodam minuto motu inteſtina quaſi vermes ſcindere videntur. Hic dolor Græcè [illegible] dicitur. Hæc Feſtus. Plinius, Magi eo vermina & dyſenteriam curari putant.

Vermina ſæua Lucret. lib. 5.
Dauidem eos vita priuarant vermina ſæuã. Id eſt, ſæui dolores.

Vermino, verminas, pen. corr. {[illegible]} verminare, Vermes habere. Cornelius Celſus, Nihil eſt perniocius pueris dum verminant. Sipontinus. Seneca 30 lib. 2. Natur. quæſt. cap. 31. Aliorum ſerpentum & aliorum animalium, quibus mortifera vis ineſt, quum fulmine icta ſunt venenum omne conſumitur. Vnde, inquit, ſcis? In venenatis corporibus vermis non naſcitur. Fulmine icta, intra paucos dies verminant.

Verminare quoque ſignificat cum quadam prurito ſcabendi moleſtare. Martial. lib. 14. de auriſcalpio,
Si tibi moroſa prurigine verminat auris,
Arma damus tantis apta libidinibus.

¶ Verminari, pro Torqueri, A vermibus deductum verbum, quòd facilè ſe torqueant. inquit Nonius. Varro, Septimo, inquit, menſe verminari cœpit, partum putauit propinquum.

Verminatio, verminationis, Verbale {[illegible]} Morbus præſertim iumentorum, Plinius libro 28. capite 8, Iiſdem ſanari dimiſſis in fauces iumentorum verminationes notum eſt. Idem libro 30. capite 15.

Verminatio, Capitis dolor, vbi intus videtur arrodi cerebrum. Senec. epiſt. 96. Quod oculorum, auriúmque tormenta, & cerebri æſtuantis verminationes?

Verminatio pro acriori punctione doloris, in qualibet corporis parte Seneca epiſt. 79. Omnium iſtorum primæ verminatio vexat, impetus mora extinguitur. Loquitur de podagra, chiragra & morbis articularibus.

Verna, vernæ, commu. gen. {[illegible]} Seruus domi noſtræ natus ex ancilla noſtra ex ſeruo. Plautus Amphit. 4. 25. Idem Mil. 10,
Quid, nutrici non miſſurus quicquam quæ vernas alit? Cælius Ciceroni, libro 9. 15, Bellicous verna Demetrij, qui ibi cum præſidio erat, &c.

Turba vernarum. Tibul. lib. 1. eleg. 1.

Lactei vernæ Martial lib. 5. Domitius legit lutei, id eſt, ſordidi.

Procaces vernæ Horat. 2. Serm. ſaty. 6.

Puer verna Horat. 1. Serm. ſaty. 1.

Tuberes vernæ. Vide TVBER.

¶ Vernas veteres appellabant, qui vere ſacro fuerant nati: & habebatur nomen hoc pro vitabili maledicto. Plaut. Amph. Hic, qui verna natus eſt, queritur. Et iterum, Cum cruciatu tuo iſthæc hodie verna verba funditas. Nonius.

Vernula, vernulæ, penult. corr. Diminutiuum. Mart. lib. 14.
Si quis plorator collo tibi vernula pendet. Iuuen. Saty. 10.
Quem ſequitur cuſtos anguſtæ vernula capſæ.

Vernaculus, pen. corr. Adiectiuum. Omne quod domi noſtræ naſcitur, vel in noſtra patria, vt ait Valla lib. 1.

Res quotidianæ & vernaculæ. Cic. 3. de Orat.

Vernacula lingua dicitur, vel ſeruilis, vel plebeia, qua tanquam communi ac naturali omnes vulgò loquuntur: linguam maternam hodie vocamus.

Ver-

Vernaculæ volucres: cui aduenæ opponuntur. Varro 3 de Re ruſt. cap.5. Præterea volucres quom partim aduenæ ſint, vt hirundines & grues: partim vernaculæ, vt gallinæ & columbæ.

Vernaculus mos, Id eſt domeſticus vel patriæ.

Vernaculum conſilium Plaut. Pœn.1.4.

Vernaculi artifices. Liu.7 ab Vrbe. Id eſt domeſtici.

Antiqua & vernacula feſtiuitas. Cic. Pæto lib.9.15.

¶Vernaculum {[illegible]} Proprium ac peculiare. Plin lib 14 cap 2, Porcſſima nobilitas datur vitis peculiaribus atque vernaculis Italiæ.

¶Vernaculum, Quod à nobis domeſtica conſuetudine vſurpamr. Cicero de Claris Orat. Nec ſcio quo ſapore vernaculo Idem 5. Ver. Non vt ſolemus in defenſionibus dicere, crimen domeſticum ac vernaculum.

¶Vernaculum {[illegible]} aliquando dicitur quod eſt veris. Plin. lib. 17 cap.22, Vernacula putatio detectis per imos vitium crinibus circumuectit achorem, etrucſque ipſos vrit. Quo in loco non putatum vernam ſignificari putationem, ſed eam quæ tum eſſet illic vulgaris Mos enim ſequitur, Gallica in tradaces porrigitur, &c.

¶Vernaculi, Mali moribus homines. Seneca de Benefic 6. Alter apud proauum circulatoricè relictis: & quum vagus atque erro vernaculis congregatus, tranſeuntem Platonem quem non quærſitar, inuenit.

Vernilis, & hoc vernile, penul. prod. {[illegible]} Idem quod ſeruilis, ſiue ſcurrilis.

Blanditiæ vernilex. Tacit lib. 18, Quamuis odium Vitellius vernilibus blanditiis velaret. Hoc eſt ſeruilibus, & adulatoriis, & vt ait Rhenanus in Caſtigationibus in Tacitum.

Dictum vernale. Tacit. lib 20 Hoc eſt ſcurrile, procax.

Vernilitas, pen cor vernilitatis {[illegible]} Scurrilitas. Plin. lib 34. cap. 8, Puerum rubdo ac ſucata vernilitatis.

Vernilitatem vocant quicquid contrarium eſt ingenuitati. Senec. epiſt. 96, Hæc ſeu leuitas eſt, ſeu vernilitas, punienda eſt promittendi facilitate. Loquitur de proterata petêdi quod impetratum nolis.

Imbui vernilitate Quint. lib 1. cap. 11.

Scurrilis vernilitas. Quint. lib 1 cap. 11.

Verniliter, penul. cor. {[illegible]} Scurriliter, ſeu adulatoriè: à vernis quibus hæc viuêdi ars eſt Cæcilius Venatore, Credo minus tandem hoc ſit verniliter. Nonius.

Vernaliter, pen. cor. Aduerb. {[illegible]} Id eſt ſeruiliter. Horat. 2. Serm. ſaty 6, - necnon vernaliter ipſis

Fungitur officiis. Quod alij luxurioſè, alij pro adulatoriè exponunt, quibus hæc viuendi ars eſt.

Vernatio, Verno, Vernus, Vide ver.

Vero, Diſcretiua coniunctio {[illegible]} vt Achilles quidem fortis fuit, Vlyſſes verò aſtutus

Verò, his dictionibus ſolet iungi, Neque, nec, tum, age, ſanè, iam, enim, at, quaſi, ceu, nunc vt Neque verò, nec verò, tum verò, age verò, ſanè verò, iā verò, enim vero, at verò, quaſi verò, ceu verò. Cum quibus particulis raro Autem particula iungi ſolet.

Ain' verò, indignantis. Plautus in Amphit. Act. 1. ſcen. 1,

Ain' verò verbero?

At verò nos docti, ſcilicet à Græcia, hæc & à pueritia legimus & didicimus. Cic. 2. Tuſc.

Aut verò, pro Aut etiam. Cic. in Verrem Act. 5, Quem tibi hominem inuitis diis immortalibus, aut verò deum tantis religionibus eorum violatis auxilium futurum putas. Budæus

Verò cum pronomine Ego, non tam diſcretionem interim ſignificat, quàm (vt Hermolao placet) confirmationem, pro quinetiam, vel etiam. Plinius in præfatione totius operis, Proinde occupātibus locum fucio: ego verò & poſteris Sic legit Hermolaus.

Ego verò. Sæpe veluti in reſpondendo adhibetur, ſignificátque profectò, vel certè, vel potius γε Græcum. Cic. ad Attic lib. 3. epiſt 15, Nam quòd ſcribis te audiſſe, me etiam mentis errore ex dolore affici, mihi verò mēs integra eſt. Idem, Quod laudas quia obliuiſci me ſcripſi antè facta & dicta noſtra amici, ego verò id facio. Idem ad Volumnium lib. 7. 144, Quas ſi vt volumus, exceperimus: ego verò muſcam ſalutem & foro dicam & curiæ.

Ego verò, Aliter. Cic ad Quint. fra lib. 1. 3, Quum enim te deſyderaſo, fratrem ſolum deſydero. Ego vero ſuauitate propè fratrem, prope æqualem, obſequio filium, conſilio parentem.

Eia verò Plautus,

Heus tuus vbi amator eſt? TR. eia verò quaſi non ſit iorus.

Eſt verò ita ſed tamen huic amœnitati quam ex Quintio ſæpe audio Cic 2 de Legib

Et verò. Cic ad Q. fra lib. 1 1, Tibi & ſuit hoc ſemper facillimum, & verò eſſe debuit.

Et vero etiam. Cic. ad Atticum lib. 16 148, Qua quidem voluntate eſſe erga Atticum ſæpe præſens & illi oſtendiſti, & verò etiam mihi.

Iam verò. Plin. lib. 18. cap. 6, Latifundia perdidere Italiam, iam verò & prouincias.

Id verò Terent in Prologo Eunuchi,

- ſed eas fabulas factas prius

Latinas ſciſſe ſeſe, id verò pernegat. Pro Id demum.

Ille verò, pro Imò verò, vel ille etiam. Cic. 2. de Diuin. Idem pro Cælio, Nihil igitur illa vicinitas redolet? nihil hominū fama? nihil Baiæ denique ipſæ loquuntur? Illæ verò non loquuntur ſolùm, verum etiam perſonant.

Ille verò, Ille certè. Cic. Attico, De Lepido verò & Tullio, quòd quæris, illi verò non dubitant quin Cæſari præſto futuri, in Senatumque venturi ſint

Ipſe verò, ille verò. Cic. 2 de Nat. deor. Ipſe verò aër, qui natura maximè frigidus, minimè eſt expers caloris: ille verò & multò quidem calore admixtus.

Ita verò, ſanè verò, ſic dicē. Plautus,

Ita verò: vt tu ipſe me dixiſſe dicites. Hoc eſt, mirum quin tibi hoc dicam, vt poſtea me accuſes proditi arcani. Terentius in Eunucho 2. 1,

Sane quia verò hæ mihi patent ſemper fores. Budæus.

Mirum verò. per ironiam dictum Terent. And 4. 4,

- ha he: Mirum verò impudenter mulier ſi facit meretrix.

Cic. pro Flacco, Mirandum verò eſt homines eos, &c. Hoc eſt, Nequaquam mirari debemus.

Niſi verò Cic. in Verr. act. vltima, Niſi verò exiſtimaris, &c. Quaſi dicat, Nihil minus eſt credibile.

Non verò, Vide NON.

Nunc verò, Vide NVNC.

Nunc verò iam, Vide NVNC.

Sed verò, vt At verò. Cicero pro Cluentio, Sed ea verò ſic agis vt proſiteri ſtetere nullo modo poſſit.

Tu verò, ſimilem vſum habet quem Ego verò. Terentius in Eunucho 4. 4,

Quem tu verò videre velles Phædria.

¶Legitur & cum nominibus. Terent Eunuch 3. 5,

Illa ſtico vbi accepit, læta verò ad ſe abducit domum.

¶Verò in principio epiſtolæ Cic. ad Attic. lib. 5 85, Ego verò & tuum in diſceſſu vidi animum, & meo ſum ipſe teſtis.

¶Verò, authore Donato, particula eſt, quæ ironiam aliquando innect. Virg 4. Æneidos,

Egregiam verò laudem, & ſpolia ampla refertis

Tuque puérque tuus. Cic ad Lentulum lib. 1 9, Eſt verò probandum qui & ſumma voluntate ceſſerit, & egregia animi alacritate abfuerit Budæus.

¶Vero, ironicè, cum accuſatiuo aliquando. Cicero 13. Philipp. Turpem verò actionem qua defenditur ampliſſimi authoritas ordinis contra crudeliſſim. gladiatoris amentiam. Hic manifeſta eſt ironia.

¶Verò, permittentis eſt, & concedentis. Cicero de Claris Orat. Tum Brutus, De illo poſtea ſed tu inquit, in me intuens, orationes nobis veteres explicabis? Ego verò, inquam, Brute, ſed in Cumano, &c Terent. Heaut 3 2,

Eho laudas qui heros fallunt? c. in loco, ego verò laudo. Cicero 1. de Fin. Verum igitur percurri omnem Epicuri diſciplinam placet, &c. Tuo verò id quidem inquam arbitratu.

¶Nec verò, Nec etiam. Cic. de Vniuerſ. Nihil porrò igni vacuum videri poſſit, nec verò tangi quod careat ſolido Idem de Oratore, Non enim omnis fortuna, non omnis honor, non omnis ætas, nec verò locus aut tempus, &c.

¶Verò, expletiua vel ornatiua eſt aliquando. Terent. Eunuc. 5. 4,

Id verò eſt quod ego puto mihi palmarium

Me repperiſſe. Vbi ait Donatus, Niſi ornatiuum eſſet Verò, nihil ſignificaret.

¶Verò, pro interiectione ſtomachantis accipi ait Donatus in illo Eunuchi 5 3, - moue verò ocyus

Te noſtra.

Vero, veras, Vide VERVS.

VERO, Fluuius Celtiberiæ, à quo populi Verones dicti ſunt, circa eum habitantes.

VEROMANDVI {[illegible]} Galliæ Belgicæ populi, quorum meminit Plinius libro 4 cap 17, Et Cæſar bel. Gal lib. 2, Vulgo *Vermandois*.

VERONA, penult. prod {[illegible]} Vrbs Venetiæ à Gallis olim condita, duce, vt quidam opinantur, Brennone. à quo Brenona primùm, deinde mutatis conſuetudine literis, Verona appellata. Galli enim quum nouas ſedes quærere ob inteſtinas diſcordias, & aſſiduas domi diſſenſiones cogerentur, in Italiam venere: expulſiſque inde cultoribus, Mediolanum, Comum, Brixiam, Bergomum, Tridentum, Vicentiam condiderunt. Veronam magna ex parte alluit fluuius omnium amœniſſimus Atheſis, qui ex Tridentinis Alpibus ortus non longè à foſſa Clodia Padō miſcetur Clara hæc vrbs ſolo, ac frugum & fructuum omnium vbertate, tum alumno Catullo poëta. Ouid. 3 Amor eleg 14,

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo. Hinc fiunt adiectiua Veronius, & Veronenſis.

Iuuenum Veronenſium flos Catull de Cœlio & Quintio 95.

Verpus, verpi, m. g. {[illegible]} Medius digitus eſt: à vertendo podice dictus.

Verpus, Homo renudatam glandem habens, vt in re fœdiſſima. Qua de cauſa & à Plauto deglupta mœnas probroſiſſimè dicitur: & Iudæi ob eam partem nudatam & recectā. apellæ, recutiti, verpi per ſummam contumeliam vocabantur. Sic & [illegible] à Græcis etiam vſurpatur. Catullus,

- verpus præpoſuit Priapus ille. Ex Turnebo.

Verpi dicti ſunt Iudæi, quod ſanguinis fluxum patientes, hoc digito vertendo podici vtuntur, vel potius quia ſunt recutiti: vnde & apellæ dicuntur Iuuen. ſat 14, - eadem niſi ſacra colenti

Quæſitum ad fontem ſolos deducere Verpos.

¶Verpam, f. g. {[illegible]} mentulam innuit. Martial. lib. 11,

Iam niſi per ſomnum non arrigis: & tibi Meui

Incipit & medios meiere verpa pedes. Catul. ad Memmium 26,

- nam nihilo minore verpa Es farctus.

Verra, Ara fuit Romæ, ad quam orbanene Agrippæ oaſecrentur.

VERRES C. {[illegible]} perfunctus Quæſtura & Prætura vrbana, patre C. Verre, & præceſtato filio, & filia nupta, ſucceſſit in Sicilia prætor C. Sacerdoti: atque in ea libidinoſè auaréque verſatus, decedens tandem ſuccedente Metello repetūdarum reus à Siculis poſtulatus eſt. Qui M. Tullium ad accuſandum deſcendere compulerunt, iam pridem ipſis neceſſitudine copulatum, quum Quæſtor in Sicilia fuiſſet. Autor Aſconius Pædianus.

Verrea, verreorum, {[illegible]} Feſta ſiue ſacra à Verre inſtituta. Cicero 4. Verr. At verò præclarum diem repoſuiſti, Verrea vt agerent, & vt ad eum diem, quæ ſacris epuliſque opus eſſent, in compluris annos incarcerent.

Verres, verris, maſc. gen. {[illegible]} Porcus maſculus. Varro de Re ruſt. lib. 2. cap. 4. de ſue loquens. Caſtrantur verres commodiſſimè anniculi, vtique ne minores quàm ſemeſtres: quo facto nomen mutant, atque è verribus dicuntur maiales. Horat. 3. Carm. ode 22.

Imminens villæ tua pinus eſto,
Quam per exactos ego lætus annos
Verris obliquum meditantis ictum
Sanguine donem.

Verrem ad hominem maſculum tranſtulit Plaut. Milit. 4.
- niſi huic verri affertur merces,
Non hic ſuo ſeminio quenquam porculenam partiturus eſt.

Verrinus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Quod eſt verris. Plin. lib. 28. cap. 10. Simili modo verrinum iecur exemptis duntaxat fibris, quatuor obolorum pondere. Ibidem cap 9. Adipe verrino confici.

Verriculum, verriculi, pen. cor. {[illegible]} Rete piſcatorium, quod trahendo è vado educitur.

Seruius in illud Æneid. 1.
Verrúntque per auras. Verrem (inquit) eſt trahere, à rete, quod verriculum dicitur. Vide Euerriculum, in Euerro. Val Max lib. 4 ca. 1. De ſeptē ſapientibus, A piſcatoribus in Mileſia regione verriculū trahentibus quidam iactum emerat.

Verriculatus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Ad verriculi formam factum. Col. lib. 2. cap 21. Sunt autem metendi genera complura: multi falcibus verriculatis: atque iis vel roſtratis vel denticulatis medium culmum ſecant. Niſi quis malit legere verticulatis aut potius vermiculatis. Alij legunt vêticulatis, alij veruculatis.

Verro, verris, verri, & verſi, verſum {[illegible]} verrere, Trahere. Virg. 1 Æneid.

Ni faciat, maria ac terras cælúmque profundum
Quippe ferant rapidi ſecum, verrántque per auras.

Venti verrentes æquora. Lucret. lib. 5.
Nautæ verrunt cærula. Virg. 3. Æneid.
Remi verrebant freta. Ouid. 3. Amor. eleg 7.
Remis vada liuida verrunt. Virg 6. Æneid.
Cauda verruerunt arenæ Ouid. 10. Metam.
Diripiunt verrúntque dapes Valer. 4. Argon. De Harpyiis.

¶ Verrere, Mundare, quòd trahendo ſordes mundentur. Apud Plaut. in Merc. 2.
Verre ædes. Iuuenal. Saty. 14.
Verre pauimentum, nitidas oſtende columnas. Cic. in Para. Qui tergent, qui vngunt, qui verrunt, qui ſpargunt, &c.

Verſus, Participium {[illegible]} Virg. 1. Æneid.
- & verſa puluis inſcribitur haſta.
Spumant freta verſa lacertis. Idem 5 Æneid.

Verruca, verrucæ, pen prod {[illegible]} Locus in monte editior. Cato in libris Originum, Maturum cenſeo, inquit, ſi rem ſeruare vis, faciundum vt quadringentos quos milites ad verrucam illam ire iubeas: eam vti occupent, imperes, horteríſque. Ex Gellio lib. 3. cap. 7. vbi verrucam locum editum, aſperúmque interpretatur.

¶ Verruca, {[illegible]} Caruncula eminens in corpore ſine prurigine. Plin lib. 20 cap 12. Ocimum verrucas muſto atramento ſutorio tollit Horat. 1. Serm Saty 3.
Maculæ & verrucæ gemmarum Plin. lib 37. cap. 9.
Verrucæ ſeſſiles. Plin lib. 37. ca. 2. Verrucæ que non eminentes, ſed ſeſſiles. Id eſt, [illegible]

Verrucula, verruculæ, pen cor Dimin. {[illegible]} Colum. lib. 7. cap. 6. Caper cui ſub maxillis binæ verruculæ colo dependent, optimus habetur.

Verrucoſus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Homo verrucis plenus, & varias eminentes partes habens. Verrucoſa loca, Inæqualia, & diuerſas partes eminentes habentia. Perſ. Saty. 1.
Sunt quos Pacuuiúſque & verrucoſa moretur Antiopa, &c. Hoc eſt aſpera, non perpolita.
Orator verrucoſus. Cic. de Claris Orat.

Verrucaria, verrucariæ {[illegible]} Herba quæ verrucas tollit Plin. lib. 22. cap 21. Verrucas cum ſale tollit ſuccus è folio: vnde noſtri verrucariam herbam appellauere, alíis cognominati effectibus digniorem.

Verrunco, verruncas, verruncare, Vertere, inquit Feſtus, vnde Auerrunco compoſitum: de quo vide ſuo loco. Cic. 1. de Diuin.
Per propinqua hæc bene verruncent populo. Ex poeta.

Verſicolor, Verſiculus, Verſipellis, Verſo, verſar, Verſura, Verſus, Participium, Nomen, Præpoſitio, Aduerb. Vide VERTO, verti.
Verſus à verto Particip Vide VERTO.

Verſus, Particip à Verro, Vide VERRO.

Verſutus, Verſutiloquus, Vide VERTO.

Vertagus, Canis nomen, dictus veluti Ferrahus, à fera ſcilicet trahenda ad dominum, g in vicem elementi h. tranſeunte, vt in tragula, quàm à trahendo nomen habere grammatici affirmant. Martialis,
Non ſibi ſed domino venatur vertagus acer,
Intactum leporem qui tibi dente refert. Gratius poëta vertraham appellare videtur, aſi tempus ſyllabæ mutet,
Et pictam macula vertraham delige falſa. Ex Turnebo.

Vertebra. Vertebratus. Vertex. Verticillum. Verticulum. Vertigo. Vide VERTO.

Verto, vertis, verti, verſum {[illegible]} vertere, A Vere dicitur: quia Vere annus incipit verti. Terent. Heaut. 5. 2,
Retundam, redigam, vt quò ſe vertat neſciat.
Omnia vertere, pro Euertere & corrumpere. Cic 3. Offic. Tranſlatum videri poteſt ab iis qui ſegetem vertunt. Ex Budæo.
In Africam ſe vertit Auſter. Cæſar 3. bel. Ciuil.
Agrum vertere, pro Subigere. Plin. lib. 18 cap 6.
Animam vertere, pro Reddere anhelitum. Plaut. Merc. 4.

Arces vertere. Virg. 1. Æneid. Hoc eſt euertere.
Arma vertere aduerſus Carthaginenſes Romani. Liuius 4. belli Punici.
Arma vertere in aliquem Liu 5. bel. Pun.
In auaritiam verterat. Tacit. lib. 20.
Aures ad pacem vertere. Propert. lib. 4. eleg. 14.
Beneficium vertere in grauiſſimam iniuriam. Plin. in Paneg.
Dulcia ſe in bilem vertunt. Horat 2. Serm. Sat. 2.
In bonum vertere Quintil. lib. 2. cap 1, Nam bona facilè mutantur in peius: quot quando in bonum verteris vitia?
In bonum vertere auſpicia. Liu. 10. ab Vrbe.
In bonum vertere detrimentum. Cæſar 3 bel. Ciuil.
Vertere cadum, vel exhaurire: quæ enim exhauriuntur vertuntur. Plautus,
· amicæ vter vtrubi accumbamus?
Quauis de ſubito vel cados verti poteſt. Lucil.
Vertitur Oenophoris fundus ſententia nobis. Et apud Horatium,
Inuertunt aliphanis vinaria tota. Turnebus.
Cælum vertitur Virg 2. Æneidos,
Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox. Id eſt in aliam faciem commutatur: quod more ſuo explanat ſequentibus. Seruius.
Cauſas ſecundorum & aduerſorum vertere in deos. Liuius 6. bel. Punic.
Cauſa vertitur in eo, pro Conſiſtit. Quintil. lib. 3. cap. 13.
Certamen vertitur. Cic. ad Attic. lib. 8. 166, Brunduſij autem omne certamen vertitur huius primi temporis.
In cinerem vertere. Ouid 2 Metam.
In conſuetudinem vertere. Tacit. in Dialogo de Orat.
In contrarium aliquid vertere. Quint. lib. 3. cap. 12.
In contumeliam ſuam vertere quod alius geſſerit. Cæſar 1. belli Ciuilis.
Crateras vertere, pro Potare. Virg. 9. Æneidos,
- fuſíque per herbam
Indulgent vino, & vertunt crateras ahenos. Hemiſtichium Ennianum. Seruius.
Crimen reus citra accuſationem in aduerſarium vertit. Quintil. 7. cap. 3.
In crimen vertere quod gloriæ eſſe debet. Liu. 10. belli Maced.
Culpam vertere in gloriam. Plin. epiſt. 171.
Culpam omnem belli à publico conſilio in Annibalem vertentes. Liuius 10. belli Pun.
Curſum vertere aliquò. Virg 3 Æneid.
Dies vertitur. Propert. lib. 2. eleg. 29.
Nunc vtcunque potes fato gere ſaucia morem:
Et deus, & durus vertitur ipſe dies.
Diſcrimen vertitur. Quintil. lib. 6 cap. 1.
In diſcrimine verti dicuntur res. Liu. 6. ab Vrbe,
In dorſum vertere, pro Reſupinare. Plin. lib. 9. cap. 10.
Elocutionem vertere. Plin. epiſt. vltima, lib. 2.
Equos vertunt ad mœnia. Virg 11. Aeneid.
In facies omnes ſe vertere, Varias formas & ſpecies referre. Idem 12. Aeneid.
Intra fines hos vertuntur omnia. Cælius ad Ciceronem lib. 8. 10.
Plura ſuſpicari non poſſum, hæc noui, alia quæ poſſunt accedere non cerno. Multa tempus afferre, & preparata multa eſſe ſcio, ſed intra fines hos, quæcunque acciderint, vertentur.
In fugam vertere aliquem, Cogere vt fugiat. Liuius 10. belli Punici.
In gaudium renunciata verterunt. Liu. lib. 5. Decad. 5.
Glebas vertere vomere. Lucret. lib. 1.
Ad gloriam vertere. Tacit lib 13.
Gradum vertere. Ouid 8. Metam.
In horrorem verſum facinus Liu. 4 ab Vrbe,
In ignorantiam verti. Senec. de Benef lib. 3. cap. 1.
Impetum cæli cum admirabili celeritate moueri vertique videmus Cic. 2. de Nat. deor.
Inuidiam in aliquem vertere. Quintil. lib. 6. cap. 5.
Ad inuidiam vertere. Tacit lib. 13.
In inuidiam vertit ſe gloria Liu. 2. ab Vrbe
In iocum aliquid vertere. Plin lib 21. cap. 31.
Iras in aliquem vertere. Liu. 1. ab Vrbe,
Iram vertere ab aliquo in alium Horat. Epod. 10.
Iter vertere aliquò. Virg 5. Aeneid.
Iter retrò vertere. Liu 8. bel. Pun.
Laudem vertere in crimina. Ouid. epiſt 8.
In laudem vertere. Tacit. lib. 4.
In licentiam vertere libertatem. Liu. 7. bel. Pun.
In ludibrium vertere. Tacit. lib. 12.
In lupos vertere homines. Plin. lib. 8. cap. 22.
Ad luxuriam vertere vſum alicuius rei, pro Conuertere, redigere, applicare. Plin. lib. 15. cap 4.
Malo vertere. Tacit. lib. 5
Terror facilis vertere mentes. Lucan. lib. 2.
Mœnia vrbis ab imo vertere. Virg. 5. Æneid.
Mœnia vertere ferro. Lucan. lib 3.
In morem vertere. Tacit. lib. 22, Quod tum in morem verterat.
Oculos ad ſydera vertit. Silius lib. 4.
In ſe oculos omnium vertere, Facere vt omnium oculi in ſe conuertantur Liu. 7. ab Vrbe.
In odium vertere. Tacit. lib. 4.
Ora vertere huc & illuc. Horat Epod. 4.
Orbes toruos luminis ad aliquem vertere, Toruè aſpicere. Ouid. 2. Metam.
In peiorem partem ſunt verſa & mutata omnia. Cic. pro Roſcio Amerino.
Periculum vertere in aliquem. Liu. 1. bel. Maced.

In per-

In perniciem alicui vertere dicitur res aliqua. Hoc eſt verti Liu. 9 bel. Maced. Hæc quæ augendæ amplitudinis eius cauſa facta erant, exemplò in inuidiam, mox etiam in perniciem adoleſcenti verterunt. Id eſt verſa ſunt. Tacit.lib.2. Aſtúſque hoſtium in perniciem ipſij vertebat.

In perniciem vertere rem aliquam. Plin.lib.18. cap.1. Ipſum quoque quo viuitur aerem in perniciem vertimus.

In vnius poteſtate ac moderatione vertuntur omnia. Cic. 1. Verr.

Prælium eò verſum eſt. Liuius lib.4.

In priuatum vertere pecuniam. Liu 8.bel Maced. Auri & argenti quum vim magnam habuiſſet, nihil in publicum relatum, omne in priuatum verſum.

Vertitur eadem quæſtio in pluribus iudiciis. Hoc eſt, agitatur. Paulus in l.Si eum vno.D.de except.rei iudicat.

Quò me vertam, neſcio, vel non habeo Locutio, qua rei alicuius grauitatem oſtendimus. Cic.ad Qu.fratrem lib.3 at, De Latinis verò quò me vertam neſcio, ita mendoſè & ſcribuntur & veneunt. Idem 5 Verr. Quid eſſe reliqui poterat ei qui per hanc iniuriam non modo frumentum omne amittere, ſed etiam omne inſtrumentum vendere cogeretur? quò enim ſe verteret non habebat.

Quoquò te verteris, Id eſt in quácunque partem reſpectus. Cic. In Parad. Ipſum quidem illud peccare, quoquò verteris, vnum eſt.

Superſtitio inſtat & vrget, & quò te cunque verteris perſequitur. Cic.2.de Diuinat. Id eſt quocunque.

Rationem vertere. Cic pro Roſc.Comœdo, Vertit hic rationem, & id quod probare non poteſt, fingere conatur.

Regnum in formam prouinciæ verterat. Tacit.lib.19.

In religionem vertere, Vide RELIGIO. Liuius 5.ab Vrbe.

In rem ſuam. Vlpian. in L.prima.ad l. Iuliam peculatus, Lege Iulia peculatus cauetur, nequis ex pecunia ſacra religioſa auferat, néue intercipiat, néue in rem ſuam vertat.

Vertere Rempublicam in meliorem ſtatum. Tranquillus in Auguſto, cap.23.

In eo res vertitur. Liu.1.ab Vrbe

Tribus in rebus ferè vertitur omnis virtus. Cic.2 Off.

Res vertitur in periculo. Plautus Merc 4, Hoc eſt, periclitatur.

Vertitur res in meo foro. Plautus Moſt.15,

Vbi ego video rem verti in meo foro, quantum poteſt
Facio id quod plurimi, quibus res timida aut turbida eſt. Id eſt, de meare agi, & in meam ceruicem cuncta ruere. Vide Eraſm. Chiliad. tertiæ, Centu 6.2. vide etiam interpretes Plauti.

Salus mea in eo vertitur Liu 3 ab Vrbe

Ad ſe vertere partem alicuius rei, pro Accipere ſibi. Cic 2 Verr.32.

Vertere ſe in aliquem, pro Celare ſecreta noſtra eum, cui ea detegere ſolebamus, & alteri aperire. Liu.10.bel Maced.

In locum aliquid vertere. Plin.lib.21.cap.31.

Iras in aliquem vertere. Liu 1 ab Vrbe.

Iram vertere ab aliquo in alium. Horat. Epod.10.

Iter vertere aliquò. Virg 5. Æneid.

Iter retrò vertere Liu.8 bel.Pun.

Laudem vertere in crimina. Ouid.epiſt 8.

Sententiam vertere retrò. Virg 10 Æneid. Id eſt mutare.

Sententia vertitur. Virg.1. Æneid Vide SENTENTIA.

Seria vertere ludo. Horat de Arte.

Seſe in faciem alterius vertere, Mentiri alterius formam, & ſimulatè effingere Plaut. in Argumento Amphit 1.

Vertere ſeſe in hirundinem. Plaut. Epid.5.

Solum exilij cauſa vertere, id eſt, Sedem aut locum mutare. Cic. pro Quintio. Vide SOLVM ſoli.

Spes ciuitatis in eo vertitur Liu.4 ab Vrbe,

Ad ſpem vel in ſpem vertere. Liu 9 bel. Pun. Idem 6.ab Vrbe

Stimulos ſub pectore vertit Apollo. Virg.6. Æneid.

¶ Vertere ſtultitiæ aliquid alicui, pro Stultè factum eſſe interpretari. Plaut. Capt.6.

Stylum in tabulis vertere, Id eſt ſcripta inducere & delere. Cic.4. Verr. Vertit ſtylum in tabulis, quo facto cauſam omnem euertit ſuam. Budæus.

Non in ſupplicio crimen meum vertitur. Cic.7 Verr.

Facinora atque flagitia ſua ipſi quoque in ſupplicium verterant. Tacit.libro 5.

Tempus hyemis vertitur, vel mutatur æſtate. Columel. libro 7, capite 7.

Terga vertere, Fugere. Liu.1.ab Vrbe

Terra in aquam ſe vertit. Cic.3 de Nat.deor.

Terram vertere, Arare. Virg.1 Georg.

Terram vertere aratro Horat 1 Serm. ſaty.1.

Terram bidentibus vertere. Colum.lib.de Arborib.capite 12. Bidentibus terram vertere vtilius eſt quàm aratro.

Terram vertere ferro. Virg 1. Georg.

Vitio vertere. Horat.1. Serm.ſat.6. Plaut. Epid.3,

Quis erit, vitio qui id non vertat tibi?

In voluntate Philippi id totum vertitur. Liu 7.bell Maced.

In voluptatem gulæ vertere pœnas montium. Plin lib.19.cap.4.

In vſum publicum vertendæ erant pecuniæ. Liu.4 bel. Maced.

Vultus vertere ad ora alicuius Ouid 7. Metam.

¶Vertere fabulas, Platonem, Ariſtotelem: pro Transferre, traducere in aliam linguam. Cic. 1. de Fin. Quanquam ſi planè ſic verterem, Platonem aut Ariſtotelem, vt verterunt noſtri poetæ fabulas, malè credo mererer de meis ciuibus.

In Latinum Græca vertere. Quintil.lib. 10 cap.5. Ibidem, & conuertere & transferre pro eodem poſuit.

Comœdiam a. Gellius libro 2.capite 23. A quo iſtam comœdiam verterat.

De Græcis multa vertere. Cic 2. Tuſc. Verti enim multa de græcis, ne quo ornamento in hoc genere diſputationis careret latina oratio.

Vertere ea Græca Terent in Prologo Eunuchi.

E Græco in Latinum ſermonem vertere annales. Liuius 3. bell. Punici.

¶Vertere, pro Fallere, à piſcibus qui dum aſſantur vertuntur, inquit Turnebus Plautus.

Vel qui ipſi vertant, vel qui aliis ſubuerſandus præbeant, Id eſt qui fallant, vel fallendos præbeant. Plaut. Aſinar.

Vorſet quo pacto lubet.

Vertere pollicem damnantis erat, vt Premere fauentis: & in muneribus gladiatoriis qui eum qui ſuccubuerat aduerſario, occidi iugulariſque volebat, pollicem vertebat, vt muneratius. Iuuenalis,

& verſo pollice vulgi Quemlibet occidunt populariter. Et Prudentius de Veſtalibus, quæ gladiatores Romæ in eminenti podio ſpectabant -pectuſque iacentis
Virgo modeſta iubet conuerſo pollice rupi.

¶ Vertere, pro Verti, abſolutè. Liu.lib.3. Aliquandiu æquatus inter omnes terror fuit, paulatim totus vertere in plebem cœpit. Id eſt verti.

In præſagium vertit. Tacit.lib.12.

Bene vertere, pro euenire. Gell.lib 1.cap.13. Virg 9.eclog.

Hos illi (quod nec bene vertat) mittimus hœdos Id eſt, quæ res omnis in perniciem vertatur, id eſt vt malo omine hoc munus accipiat, inquit Seruius.

Bene tibi vertat hæc res, pro Vtinam res proſperè tibi ſuccedat. Plaut. Aul.30, nunc quæ res tibi & gnatæ tuæ
Bene fœliciterque vortat, ita di faxint, inquito. Terent. Adel.2.1,
Minis viginti in illam emiſſi, quæ res tibi vertat malè

Vertunt res malè, Malè cedunt, malè exeunt, malè habent. Plautus Perſa 13,

Si malus aut nequam eſt, malè res vertunt quas agit.

Malè tibi vertat, Imprecantis Terent. Phorm.4.3.

¶Vertere, Verſuram facere. Plaut. Curc.9,

Vel qui ipſi vertant, vel qui aliis ſubuerſandos præbeant.

¶ Vertitur, Impersonale, pro Diſceptatur. Liu Decad 4.lib.9, Multæ & paruæ diſceptationes iactabantur, ſed quæ maximè rem continerent, erant. vtrùm reſtituerentur quos Achæi damnauerunt, néc ne: iniquè, an iure occidiſſent, quos occiderât. Vertebatur & vtrùm manerent in Achaico concilio Lacedæmonij.

Vertens, participium {[illegible]} Cic. in Arato,
Annua conficiens vertentia tempora curſu.

Vertens annus. Cic in Somn. Quum autem ad idem vnde ſemel profecta ſunt, cuncta aſtra redierint, eandemque totius cæli deſcriptionem longis interuallis retulerint, tum illa verè vertens annus appellari poteſt, in quo vix dicere audeo, quàm multa hominum ſecula teneantur. Propertius lib 4.eleg.2,
Sed quia vertentis fructum percepimus anni. Vide ANNVS.

Menſis vertens, ea ratione qua etiam Vertens annus. Plautus Perſ 16.

Vertendus, Aliud participium {[illegible]} vt
Aquæ vertendæ, Nauigandæ. Ouid.2. Amor eleg.9.

Verſus, Aliud ſimiliter participium {[illegible]} Cic. pro Roſc. Amer. Videte nunc quàm verſa & mutata in peiorem partem ſint omnia.

Acies retro verſa, Vide ACIES.

Amor verſus in tædia. Ouid.epiſt.3.

Fas verſum atque nefas Virg.1 Georg.

Equis verſis animoſus Parthus Horat.1. Carm.ode 19.

Verſis armis pugnare, eſt mutatis armis pugnare. Caper Grammaticus, Inuerſis armis pugnaſſe gladiatores non eſt dicendum, ſed verſis, id eſt tranſmotatis: ſic non inuerſis pannis agitaſſe aurigas, ſed verſis. Turnebus.

Gradu verſo deſcendere. Ouid 4 Metam.

Hoſtes verſi fuga. Virg 3 Georg.

Leges abolitæ & funditus verſæ. Tacit.lib 3.

Mens mea verſa eſt cum fortuna. Ouid 4. de Ponto eleg 9,

Regna ab imo verſa. Seneca Hippol 4.

Sententia retro verſa Virg.10. Æneid.

Verſa vice, Vide VICIS.

Verſus ciuitatis ſtatus, Euerſus, mutatus. Tacit.lib.1.

¶Verſus, Propenſus. Liuius 10. bel. Maced. Totus in Parſes verſus pater eû eo cogitationes eius rei, &c. Vide VERTERE ſe in aliquem.

Verſus animi, numê. Tacitus, Qui certus animi modò numen pauerſcere, modò minis aduerſantis populi terreri.

Verſo, verſat {[illegible]} verſare, Frequentatiuum, Frequenter vertere. Quintil.lib. 6.cap.4. Verſati & adulti piſces, & poſtero die appoſiti. Plin lib.24. capite 8. Vnæ ter die verſatæ per triduum, quarto exprimuntur. Cic. in Piſonem, In quo ne tum quidem, quum illum ſuum ſaltatorium verſaret orbem, fortunæ totam pertimeſcebat.

Verſare aliquem, pro Deludere. Plautus Perſa. 23, Idem Bacchid.16,

Ego verſabo illum hodie, ſi viuo, probé.

Animum verſat cupido regni, vel pauor. Liu.1.ab Vrbe, Idem lib. 5.bel.Pun. Hoc eſt exagitat, variis cogitationibus angit.

Animum verſare in omnes partes. Virg.4 Æneid.

Animum verſare per omnia. Idem 4. Æneid.

Animum muliebrem verſare in omnes partes: Precibus & minis tentare vt faciat quod volumus. Liu 1.ab Vrbe.

Animos militares verſare. Curtius, Interim qui Perſas ſollicitarent mittuntur: hinc ſpe, hinc metu militares animos verſabat.

Authores verſare, Frequenter euoluere. Horat. in Arte.

Bellum verſare. Cic.5.Verr. Quænam in Sicilia tanta clades, aut quod bellum tam diuturnum, tam calamitoſum te prætore verſatum eſt?

Cauſas verſare. Cicero in Oratore, Sed ita vt rerum explicator, prudens ſeuerus, grauis, non vt in iudiciis verſaret cauſas, ſed vt in hiſtoriis bella narraret.

Conſilia noua verſare pectore. Virg. 1. Æneid.
Cura, quæ nunc te coquit & verſat Cic. de Senect.
Dolorem corde verſans. Stat. 1. Thebaid.
Dolos verſare. Virgilius 11. Æneid. Id eſt tractare, Seruius.
Dolo verſari, Agere dolo. Vlpian. in l. Si fideiuſſor §. 1. D. Mandati vel contrà.
Verſare dolo, pro Euertere. Virg. 2. Æneid. Seruius.
Hominem regere ac verſare Lucret. lib. 3.
Mentem ſuam verſare ad fraudem. Cic. pro Cluent. Ad omnem malitiam & fraudem verſare mentem ſuam hæc ſecum cogitans cœpit.
Verſare pecuniam, pro Tractare. Suet. in Galba cap. 9.
Verſari in turbinem. Seneca lib. 3 de Ira, cap. 6.
Verſare ſuam naturam & regere ad tempus. Cic. pro Cælio.
Sors omnia verſat. Virg. eclog. 9.
Oues verſare, pro Paſcere. Virg. 10 eclog.
Pectora verſat illis pudor. Liu. 1. ab Vrbe,
Amor verſat pectora Ouid. 1. Amor. eleg. 2.
Eandem rem multis modis ſæpe verſare Cic. in Orat.
Se verſare. Cic. 3 Verr. Verſat ſe, quærit quid agat.
Se in vtranque partem verſare. Cic. 4. Verr. Itaque æſtuabat dubitatione: verſabat ſe in vtranque partem non ſolùm mente, verum etiam corpore.
Se huc atque illuc verſare. Cicero 5. de Fin. Id quæres, inquam, in quo vtrum reſpondebo, verſes te huc atque illuc neceſſe eſt.
Seſe verſat animus. Cic. de Vniuerſ. Seſeque ipſe animus verſans, diuinius, ſempiternæ, ſapientiſque vitæ induit exordium.
Spes occultas verſare animo. Tacit. lib. 18.
Terram verſare, Arare, fodere. Virg. 1 Georg.
Vultus verſare in omnia. Ouid. 3. Triſt. eleg. 9.
¶ Verſare, Animo voluere, conſyderare. Horat. in Arte,
Sumite materiam veſtris qui ſcribitis æquam
Viribus, & verſate diu quid ferre recuſent,
Quid valeant humeri. Virg. 5 Æneidos,
Huc illuc vinculorum immenſa volumina verſat, Id eſt conſyderat, vt ait Seruius.
Secum in animis verſare. Liu. 3 ab Vrbe.
Verſare in corde, Cogitare. Plaut. Trinum. 5.
Verba verſare. Cicero 4 de Fin. Homo igitur acutus, cauſam non obtinens repugnante natura, verba verſare cœpit.
¶ Verſare teſtes. Quint. lib. 5 cap. 7. Multũ domi antè verſandi, ac variis percontationibus, quales haberi ab aduerſario poſſunt, explorandi ſunt. De teſtibus.
Verſare aliquid, Tractare. Quint. lib. 7. cap. 4. Finitio plerunque legibus iiſdem, quibus coniectura verſatur.
Pecunias non ex fide verſare, Non fideliter tractare. Sueton. in Galba, cap. 9.
Verſor, verſaris { [illegible] } verſari, Deponent, In aliqua re aſſiduum eſſe. Cicero pro Milone, Quo in fundo propter inſanas illas ſubſtructiones facile mille hominum verſabatur valentium aduectata.
Verſari ad, Vide AD.
Ad ſolatium verſari, Vide AD.
Verſari in turbinem. Senec. lib. 3. De ira, cap 6 Pars ſuperior mundi & ordinatior, ac propinqua ſyderibus, nec in nubem cogitur, nec in tempeſtatem impellitur, nec verſatur in turbinem, omni tumultu caret.
Ante oculos alicui verſari. Cic. 7. Verr. Verſatur mihi ante oculos indignitas calamitatis.
Imago verſatur nobis ante oculos. Lucret lib. 2.
Verſatus circa res omnes rethoricæ. Quint. lib 2 cap. 16.
Cum aliquo verſari. Cæſ. 1. bel. Gallici, Cum his in præliis verſabantur.
Verſari cum animis. Cice. 1. de Diuin. Qui quia vixit ab omni æternitate, verſatúſque eſt cum innumerabilibus animis, omnia quæ in natura rerum ſunt, videt.
Nobiſcum verſari iam diutius non potes. Cic. 1. in Cat.
Inter aliquos ſine dedecore verſari. Cic. Attico, lib. 10. 197.
Inter manus verſari. Cælius ad Ciceronem, lib 8 3 Genere tamen quod ad nos pertineat, & [illegible] quædam vt verſetur inter manus, habent.
Hoſtis intra mœnia verſatus eſt. Cic. Poſt reditum in Senatu,
In acie verſari. Cic. 1. Off. Temerè autem in acie verſari, & manu cum hoſte confligere, immane quiddam & belluarum ſimile eſt.
In anguſtiis. Cic. 2 de Fin. In magnis interdum verſatur anguſtiis.
In animis verſatur timor. Cic. 1 de Finib. Itaque non ob ea ſolùm incommoda, quæ eueniunt improbis, fugiendam improbitatem putamus, ſed multo etiam magis quod cuius in animo verſatur, nunquam ſinit eum reſpirare, nunquam acquieſcere.
In artibus ingenuis verſari. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3.
In ſordida arte verſari. Cic. 1 Off.
Præclariſſimè in conſiliis, ac adminiſtratione Reipublicæ verſari Quint. in Procem. lib. 1.
Verſatur cupido in corde meo, apud Plautum in Pœnulo, 3. Et Moſtel. 4.
In diſcrimine Cic pro Quintio, Ea res enim nunc in diſcrimine verſatur, vtrúmne poſſit ſe contra luxuriem, ac licentiam, ruſticana illa atque inculta parſimonia defendere: an deformata atque ornamentis omnibus ſpoliata, nuda cupiditati, petulantiæq; addicatur. Vbi aliqui legunt in diſcrimen: nam vtrunque eleganter efferri poteſt.
In errore. Plin. epiſt. 55.
In errore verborum verſari. Cic pro Cecinna. Eos enim verè poſſumus dicere eſſe deiectos, annon? Quum voluntas & conſilium & ſententia interdicti intelligatur, impudentiam ſummam aut ſtultitiam ſingularem putabimus in verborum errore verſari?
In inanitate Cice 3 Tuſc. In ſumma inanitate verſatur, conſectatúrque nullam eminentem effigiem virtutis, ſed adumbratam imaginem gloriæ.
In labris primoribus modò verſabatur mihi. Plaut. Trin. 13.
In loco aliquo. Cic. 7. Verr. Verſabatur in Sicilia longo interuallo alter.
In loco difficili verſari, pro eo quod vulgò dicitur *In difficultate eſſe*. Cic. de Nat. deor. Difficili in loco verſor. Id eſt hic locus eſt difficilis explicatu. Idem 3. de Nat. deorum, Inuita in hoc loco verſatur oratio.
In malis. Terent And 4. 2.
Verſari in memoria hominum & ſermone. Plin epiſt. 55.
In mente & cogitatione aliqua verſari. Cic pro Cluent. Quæ pecunia ſimulatque ad eum delata eſt, homo impuriſſimus ſtatim cœpit in eiuſmodi mente & cogitatione verſari, nihil eſſe ſuis rationibus vtilius, quàm Oppianicum condemnari.
In munere ſuo verſari, Suo munere fungi. Cic de Fato, Non enim credo nullo percepto aut cæteros artifices verſari in ſuo munere, aut eos qui diuinatione vtantur, futura prædicere.
In oculis animóque verſatur mihi hæc res. Cic. 7. Verr. Nunquam ſibi populi Rom abſentis dignitas, nunquam ſpecies ipſa huiuſmodi multitudinis, in oculis animóque verſata eſt?
In ore vulgi atque in communibus prouerbiis verſatur illius nequitia. Cice. 3. Verr. Vos illud vellem recordari, iſtius nequitiam & iniquitatem, tum in ore vulgi, atque in communibus prouerbiis eſſe verſatam.
Nefas in pectore verſare Virg 4. Æneid.
In periculis amicorum verſatur labor meus. Cic. pro l. Manil. Et meus labor in priuatorum periculis caſtè integréque verſatus, ex veſtro iudicio fructum ampliſſimum eſt cõſecutus. Vide INTRANAN.
In publico verſatus. Tacit. lib. 15.
In quæſtione aliqua verſari Cic. 4. Tuſc. Stoici mihi videntur in hac quæſtione verſari acutiſſimè.
In quæſtu & compendio verſari. Cic 5. Verr.
In vitæ ratione verſari. Cic pro Font.
In re aliqua verſari. Cic 4 Acad. Itidem ſi de officio multiſque aliis de rebus, in quibus verſatur, exercitatúſque ſit, neſcire ſe dicat.
In re aduerſa verſari. Plaut. Pſeud. 11.
In rebus & vſu verſari Cic. Trebiano, lib 6. 10.
In rebus exulceratis verſari. Cic. ad Lentulum, lib. 1 1. Vt in rebus multò antè, quàm profectus es, ab ipſo rege, & ab intimis, ac domeſticis Pompeij clàm exulceratis, deinde palàm à Conſularibus exagitatis, & in ſummam inuidiam abductis, ita verſamur.
In amatoria rota verſari. Plaut. Ciſtel. 5.
In ſalute atque auxilio ferendo verſari. Cicero pro Quintio, Eos porrò qui defrodere conſuerunt, vides accuſare: & ea ingenia conuerti ad perniciem, quæ anteà verſabantur in ſalute atque auxilio ferendo.
In ſumma ſeueritate verſari. Cic. 4 in Catil.
In ſubſelliis vtriſque verſari. Cic ad Brutum, lib 13. 12. Deinde verſatus in vtriſque ſubſelliis, optima & fide, & fama, iam ante hanc commutationem Reip petitioni ſeſe dedit.
In ſuis nummis verſari. Cic pro Roſc. Comœd. Roſcio cur tanti fuerit cauſam requiro. egebat? imò locuples erat. debebat? imò in ſuis nummis verſabatur Id eſt, multas pecunias habebat, & nihil debebat. Hæc Budæus Alij legunt nummis.
In tenebris verſari. Cic. pro Plancio,
In timore ruinæ. Cic. Attico libro 2. 19. Sed ita tamen vt nihil minus velim quàm Pomponiam & puerum verſari in timore ruinæ.
In magna varietate. Cic. Torquato, lib. 6. Quod maiore in varietate verſata eſt adhuc tua cauſa, quàm homines aut volebant, aut opinabantur.
In veſtigatione veri verſari. Cic. 1. Off. Quæ omnes artes in veri veſtigatione verſantur.
In vicinitate. Cic. 4. Acad. Nam qui ſummum bonum dicunt id eſſe ſi vacemus omni moleſtia, eos inuidioſum nomen voluptatis fugere, ſed in vicinitate verſari.
In vita verſatur inſcitia Cic 4. Acad. Deinde ita teneri, ſi ſciens falleret: quòd inſcitia multa verſaretur in vita,
Verſatur malum alicubi. Plaut. Moſtel. 4,
Quod malum verſatur domi meæ?
Dolo verſari, pro Dolo agere. Vlpianus in l. Si fideiuſſor. D. Mandati vel contra.
Verſatus, penul prod Participium { [illegible] } vt
Fuſo verſato ducere ſtamina. Ouid. 4. Metam.
Verſatio, Verbale { [illegible] } Plin. lib 8. cap 13. Nec pupillæ motu, ſed totius oculi verſatione circumaſpicit.
Verſatilis, & hoc verſatile, pen corr. { [illegible] } Quod huc & illuc verſatur: ſiue quod idoneum eſt vt verſetur Plin lib 36. capite 18, Idem molas verſatiles Volſinijs inuentas, aliquas & ſponte motas inuenimus in prodigiis.
Verſatilis acies. Curtius lib. 4. Adeóque aciem verſatilem poſuit vt qui vltimi ſtabant ne circumuenirentur, verti tum, & ad frontem circumagi poſſent.
Verſatile ingenium Liu lib. 9 bel. Maced de Catone, Huic verſatile ingenium ſic pariter ad omnia fuit, vt natum ad id vnum diceres, quodcunque ageret.
Verſatile mundi templum Lucret. lib. 5,
At vigiles mundi magnum & verſatile templum, &c.
Verſabilis & hoc verſabile. pen. cor. Senec. de Trãquilli. vitæ. Omnem eruditionem ſenio verſabilem eſſe.
Verſabundus, Quod in gyrum vertitur. Lucret. lib. 6,
Verſabundus cuius turbo deſcendit, &c.
Verſoria, Adiectiuum. vt verſoriam capere, id eſt reuerti. Plautus Trinum. 14,
Petiſſe ducis, cape verſoriam, recipe te ad herum.

Verſoria, inquit Turnebus, eſt apud comicum Plautum funis quo vertitur velum. Nam eos ferre non poſſum, ſubdit idem, qui recentem illum prædeculam auiculatoriam atauorum memoria inuentam explicant. Verba ſunt Plauti,
Hic ventus nunc ſecundus eſt, cape modo vorſoriam. Alio loco,
Cape vorſoriam, recipe te ad herum. Meam confirmat ſententiam quod ab eodem ſcriptum eſt in Epidico,
Vtcunque in alto ventus Epidice, ea imo velum vertitur. Hæc ille.

Verſus. huius verſus, {στίχος, ἔπος,} Carmen dicitur, quod dum fit, verba ipſa variè huc atque illuc vertantur. Cice. pro Archia, Nam ſi quis minorem gloriæ fructum putat ex Græcis verſibus percipi, quàm ex Latinis, vehementer errat. Idem 5. Verr. De qua muliere verſus plurimi ſupra Tribunal & ſupra Prætoris caput ſcribebantur. Virg 2. Georg
Necnon Auſonij Troia gens miſſa coloni
Verſibus incomptis ludunt, riſuque ſoluto. Id eſt, carminibus (inquit Seruius) Saturnio metro compoſitis: quod ad rhythmum ſolum vulgares componere conſueuerant.
Verſus, orationis eſt vitium. Cic. in Orat.
Verſus fauorum. Plin. lib. 11. cap. 10.
Verſus remorum, pro Ordine, &c Liuius lib. 5 Decad 5.
¶ Æterni verſus. Qui nunquam peribunt. Lucret. lib 2. 25.
Canori verſus. Horat. 2. epiſt 2.
Catenati verſus ex pluribus aſperrimè coeuntibus inter ſe ſyllabis. Quint. lib. 1. cap. 1.
Parum clari verſus, Subobſcuri, non faciles intellectu. Horat. de Arte.
Concinnior verſus. Horat. 2. epiſt 1.
Confragoſi verſus. Quint. lib. 1. cap. 2.
Diſerti verſus. Martial lib. 6 epigr. 14. in Laberium.
Duri verſus Horat. de Arte.
Incultis verſus & malè nati Horat. 2. epiſt. 1.
Inertes verſus. Horat. de Arte.
Inopes rerum verſus Horat. de Arte.
Intercalaris verſus, Vide INTERCALO.
Laborioſus verſus, Vide LABOR, laboro.
Laſciuus verſus Martial. lib. 10. epig. 64. ad Pollam.
Lepidus verſus. Catul ad Flauium, 6.
Longi verſus. Vide LONGVS.
Mali verſus Cic. in Piſonem,
Scaber verſus. Macrob lib. 6. Saturn. ca. 3, Nemo ex hoc viles putet veteres poëtas, quòd verſus eorum ſcabri nobis videntur.
Solutus verſus. Quint. lib. 1 cap 8.
Suauiloquis verſibus edere aliquid. Lucr. li. 4.
Teres verſus Ouid. ad Piſonem.
¶ Amplecti cunctis verſibus. Virg. 2. Georg.
Componere verſus. Horat. 1 Serm. ſaty. 4.
Numerum & verſum conficere. Cic. 3. de Or. In ipſa oratione quaſi quendam numerum verſumque conficiunt.
Contendere alternis verſibus. Virg eclog. 7.
Famoſis verſibus oppertus. Hor. 2. Ser. ſat. 1.
Deducere verſum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Dicere verſus. Virg eclo. 5.
Dicere aliquid verſu. Horat. 2. Serm. ſaty. 5.
Ornatiſſimis atque optimis verſibus de re aliqua dicere Cicero 3. de Orat.
Dictare verſus. Horat 1. Serm ſaty. 4.
Ducere verſus, Scribere. Ou. 5. Triſt. eleg. 13.
Edere aliquid verſibus. Lucret. lib 1.
Effutire leues verſus Horat de Arte.
Euoluere molles verſus, Legere laſciua carmina. Oui. 2. Triſt.
Exponere verſibus aliquid Horat. de Arte.
Facere verſus Cicero 7. Verr. Verſus qui in iſtius cupiditatem facti ſunt.
Factitare verſus Horat. de Arte.
Fingere verſus Horat de Arte.
Fundere verſus. Cic. 3 de Orat. Solitus eſt verſus hexametros, aliſque varijs modis atque numeris fundere ex tempore.
Illuſtrare aliquid verſibus. Lucret. lib. 1.
Includere verſu verba, Vide INCLVDO.
Iuuenari teneris verſibus. Id eſt, iuueniliter laſciuire & loqui verſibus mollibus, ſuauibus & delicatis. Horat. de Arte.
Lædere aliquem triſti verſu Hor. 2. Ser. ſaty. 1.
Ludere incomptis verſibus. Virg 3 Georg.
Ludenti verſu nectere carmina. Oui. ad Piſon.
Oblinere aliquem atris verſibus Hor. 1 epiſ 19.
Perſcribere verſum puris verbis Horat. 1. Serm. ſaty. 4.
Perſequi verſu aliquid. Virg 3. Georg
Poſiti commodè verſus. Quint lib. 6. cap 3.
Pronuntiare verſus. Cicero 1. de Orat. Qui etiam coniectis in os calculis, ſumma voce verſus multos vno ſpiritu pronuntiare conſueſcebat.
Si verſus pronuntiatus eſt ſyllaba vna breuior aut longior, exhibilatur, exploditur. Cic in Parad.
Ructari ſublimes verſus. Horat. de Arte.
Scribere verſus. Horat. 1. Serm. ſaty. 9
Scribere verſibus. Cic Lentulo, lib. 1 9. Scripſi etiam verſibus tres libros de temporibus meis.
Soluere verſus Quint. lib 1. cap 9.
Surgit pagina verſu. Ouid 1. Amor. eleg. 1.
Tornati verſus. Horat. de Arte.
¶ Verſus, Linea vulgò vocatur. Plin. in epiſt. lib. 3 ad Macrum. Idem lib. 4 Non paginas tantum epiſtolæ, ſed etiam verſus, ſyllabaſque enumerabo Cic. pro Rab. Poſt. Glaucia ſolebat homo impurus, ſed tamen acutus populum monere, vt quum lex aliqua recitaretur, primum verſum attendere.

¶ Verſus, Species quædam motus eſt, cuius multa genera tripudiatores frequentant Plaut Stichò,
Si iſthoc vorſu me viceris, alio me prouocato. Monuit Turnebus.
¶ Verſus, pro Cantu Plin lib 10. cap. 29, Meditantur aliæ iuniores verſuſque quos imitentur, accipiunt. De luſciniis.
¶ Verſus in agricultura, Varro. lib. 1 de Re ruſt cap 10, In Hiſpania vlteriore metiuntur iugis, in Campania verſibus, apud nos in agro Romano ac Latino iugeris. Iugum vocant, quod iuncti boues vno die exarare poſſint. Verſum dicunt centum pedes quoquouerſum quadratum. Iugerum, quod quadratos duos actus habeat. Colum. lib 2. cap. 2, Bubulcum autem per proſcisſum ingredi oportet, alterniſque verſibus obliquum tenere aratrum.
¶ Verſus etiam, pro Ordine Virg. 5 Aeneid. Gallicum vulgus dicit *rane*, vel *ranger*.
Verſus arborum, pro Ordinibus. Virg 4. Georg.
Verſus fauorum. Plin. lib. 11. cap. 10.
Verſus foliorum. Plin. lib. 15. cap. 29.

Verſiculus, pen. corr. Diminutiuum, {στιχίδιον,} Carmen, aut linea quam vocant Cicero ad Brutum, 14, Breues tuæ literæ, breues, dico, imò nullæ: tribúſne verſiculis his temporibus Brutus ad me? Idem 2. de leg. Quæ præſertim vno verſiculo Senatus puncto temporis ſublata ſunt. Idem ad Atticum, lib. 13. 264, Epiſtolas mihi pronuntiabas verſiculis facetis, ad familiareis miſſas à Corintho.
Molliculi verſiculi ac parum pudici. Catul. ad Aurelium, 16.
Tranſuerſus verſiculus. Cic. Attic. lib 5. ep 2. Nunc venio ad tranſuerſum illum extremæ epiſtolæ tuæ verſiculum. Quum pagina verſibus recto ordine ſubſequentibus completa nihil vltra capit: nam, ſi quid eiuſmodi ſupereſt, quod multorum verborum non ſit, ſcribere ſolemus de tranſuerſo.
Scribere verſiculos Horat Epod. 11.
Eunt molliùs verſiculi Horat 1. Serm ſaty. 10.

Verſifico, verſificas, pen. corr. {ἐποποιέω,} verſificare, Verſus facere, Quint. lib. 9. cap. 4. Nam & verſificandi genus eſt omnibus ſermonibus vnam legem dare.

Verſificatio, Verbale, {ἐποποιΐα,} Quintil lib. 9. cap. 2. Abusiuè in verſificationis ac ſermonum imitatione ſeruatur. Ibidem. cap. 4.

Verſificator, pe pro verſificatoris, {ἐποποιός,} Qu. lib. 10 cap. 1. Verſificator, quàm poëta melior Cornelius Seuerus.

Verſificus, pen. corr. Adiectiuum, Solinus cap. 16. Studium muſicum inde cœptum quum Idæi Dactyli modulos crepitu ac tinnitu æris deprehenſos in verſificum ordinem tranſtuliſſent.
¶ Verſus Præpoſitio, accuſatiuum requirit, & ſemper poſtponitur. Cic ad Marium, lib. 11. 27, Et initio belli Ciuilis quum Brundiſium verſus ires ad Cæſarem, veniſti ad me in Formianum Idem. 1. de Diuinat Quum Aretium verſus caſtra mouiſſet.
¶ Habet quandoque adiunctam præpoſitionem, vt Ad Occidentem verſus, In forum verſus: & tunc eſt aduerbium, vt Vallæ placet. Cice. de Amicis. Is primum inſtituit in forum verſus agere cum populo. Vetus exemplar habet verſibus Liu. 1. ab Vrbe Deductus in arcem, in lapide ad Meridiem verſus conſedit.
¶ Verſus aliquando aduerb. vt Surſum verſus, Deorſum verſus. Cato, cap. 156.
Quum gradatim ſurſum verſus reditur Cic. in Orat.
Et idem quaſi ſurſum verſus retroque dicatur. Cic in Partit.
¶ Surſus verſus Lucret. lib 2.
¶ Verſum ad eum Plaut. Epid 5,
Cœpi rurſum verſum ad illas pauxillatim accedere.
Quoquo verſus, Id eſt In vnamquamque partem & quocunque. Varro 1 de Re ruſt cap 10. Cæſar. 7 bel Ga..
Dimitti quoquo verſus legationes.
Vtroque verſus, Id eſt in vtranque partem. Gellius. lib. 5 cap. 12.
Vndique verſus. Gel. lib. 12. cap. 13, Quum verò omnes terras omnifariam & vndique verſus circunfluat, nihil citra eum eſt.

Verſura verſuræ. pen prod. {στροφή,} A verto vertis dicitur, quum aliquid vertitur: hoc eſt conuerſio Varro li. 1. de Re ruſt. cap. 46. Propter eiuſmodi res, admiranda diſcrimina ſunt naturalia, quod ex quibuſdam folijs, propter eorum verſuram, quod ſit enim tempus dici poſsit, vt olea, & populus alba, & ſalix, Horum enim folia quum conuerterunt ſe, ſolſtitium dicitur fuiſſe.
Vorſura per o, pro Verſura ferè ſemper apud Comicos.
¶ Verſura {καμπή,} Scriptoribus agriculturæ dicitur, quum boues in arando poſt peractum legitimum ſulcum circumaguntur, vertunturque. Col. lib 2. cap 2. Ibidem, ca. 18.
Verſura, pro ſulco ipſo. Colum lib. 2. cap. 2. ſub finem, de bubulco, Sed nec in media parte verſuræ conſiſtat: detque requiem in ſumma, vt ſpe ceſſandi totum ſpatium bos agilius enitatur.
¶ Verſura, Flexus ipſe angulorum in ædificijs & parietibus exterior, vt eſt apud Vitruuium, lib. 3. cap. 1. & lib. 5. cap 6. ad finem. Ibidem cap. 12. & cap. 12
¶ Verſuram ſoluere, & verſuram diſſoluere. Terent. Phorm. 3 2,
in eodem luto hæſitas, verſura ſolues.
Geta: præſens quod fuerat malum, in diem abijt: plagæ creſcunt.
Niſi proſpicis. Id eſt, Debitor tandem pœnas dabis etiam cum fœnore. Simili conditione vtuntur ij ſolent qui vt ſyngrapham vnam diſſoluant, & vna cautione ſe liberent, pecuniam mutuam maiori fœnore iterum accipiunt. Indies enim deteriorem conditionem ſuam faciunt, quod frugi homines non ſolent. Hæc Budæus. Cicer 2. Tuſcul. Ego verò illi maximam gratiam habeo qui me ea pœna multauerit, quam ſine mutatione & ſine verſura poſſem diſſoluere.
Verſuram facere. Cic. ad Atticum, lib. 5 ep. 10, Salaminij cùm Romæ verſuram facere vellent, non poterant, quod lex Gabinia vetabat. Idem 4. Verr. Inſpiciebamus Syracuſis à Carpinatio confectas tabulas ſocietatis, quæ ſignificabant multis nominibus eos homines verſuram à Carpinatio feciſſe qui pecuniam Verri dediſſent. Id eſt multis de cauſis pecuniã fœneratitiã ſumpſiſſe. Hæc Budæus. Verſurã facere

vel ſoluere (vt inquit Donatus) eſt creditorem mutare, & fœnus fœnore diſſoluere. Feſtus, Verſuram facere, mutuam pecuniam ſumere, ex eo dictum eſt, quòd initio qui mutuabantur ab aliis, non vt domum ferrent, ſed vt aliis ſoluerent, velut verterent creditorem. Cic. pro Flacco. Negauit ſeſe omnino verſuram vllam feciſſe Romæ. Idem pro Fonteio, A quibus verſuras tantarum pecuniarum factas eſſe dicunt?

Ab Epicuro verſura facienda eſt. Seneca epiſt. 19. ſub finem.

Verſatus, penul. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod vertitur. Plaut. Epid. 8.

Verſutior es quàm rota figularis.

Verſutus { [illegible] } Qui inconſtanti quodam animi motu huc atque illuc variè & ſimulatè fertur. Feſtus, Verſuti dicuntur quorum mentes crebrò ad malitiam vertuntur. Cic. lib. 3 de Nat. deor. Verſutos eos appello, quorum celeriter mens verſatur. Cic. 2. de Finibus Sed omnia callidè referentem ad vtilitatem, acutum, verſutum, veteratorem, &c. Et paulo pòſt, Is enim qui occultus & tectus dicitur, tantum abeſt vt ſe indicet, perficit etiam vt dolere alterius improbè facto videatur. Quid enim eſt aliud eſſe verſutum? Ouidius 12. Metamorphoſeos,

Verſutus & callidus Cic. 3. de Nat. deor. Et Chryſippus tibi acutè dicere videbatur, homo ſine dubio verſutus & callidus.

Verſutus in diſſerendo. Cic. 3. de Fin. Neque enim qui defendunt eam, verſuti in diſſerendo ſunt: nec qui contradicunt cauſam difficilem repellunt.

Verſutus ingenij Plin. lib. 7. cap. 12.

Malitia, eſt verſuta & fallax ratio nocendi. Cicero 3. de Natura deorum

Verſuta & ſimulata triſtitia Cic. poſt red. in Senatu Nam ille alter Ceſoninus Caluentius ab adoleſcentia verſatus eſt in foro, cùm eum præter ſimulatam verſutámque triſtitiam nulla res commendaret.

Verſutè, penult prod. Aduerbium { [illegible] } Callidè. Cic. de Claris Orat. Nihil, vt ita dicam, ſubdolè, nihil verſutè, quod ille non viderit, niſi ſubtiliter dici, &c.

Verſutè & ſubtiliter dicere. Cic. in Orat.

Hoc ſi vobis verſutius, quàm mea conſuetudo defendendi fert, videbitur, ſic exiſtimetis, &c. Cic. pro Cecinna.

Verſutiloquus, penult corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui verſutè loquitur Cicero 3 de Orat Nam non vis huius me verſutiloquas malitias. Videtis enim & verſutiloquas, & expectoras, ex coniunctione facta tria verba, non nata.

Malitiæ verſutiloquæ. Cic. in Orat. Habeo iſtam ego perterricrepam Itidémque, Verſutiloquas malitias.

Verſipellis, & hoc verſipelle { [illegible] } Quod facilè vertit pellem, hoc eſt vultum, & quomodolibet faciem mutat: vnde pro aſtuto & callido ſimulatore poni ſolet. Plaut. Amph. 3,

-eccum Iuppiter

In Amphitruonis vertit ſeſe imaginem,

Omnéſque eum eſſe cenſent ſerui, qui vident:

Ita verſipellem ſe facit quando lubet. Idem Perſa, 6,

Ne vbi capillus verſipellis fuat, fœdè ſemper ſeruias. Lucilius, At libertinus tricorius Syrus iſte ad maſtigias, quicum verſipellis fio, & commuto omnia Plin. lib 8. cap. 22. Homines in lupos verti, rurſúmque reſtitui ſibi, falſum eſſe confidenter exiſtimare debemus, aut credere omnia quæ fabuloſa tot ſeculis comperimus. Vnde tamen iſta vulgo infixa ſit fama in tantum vt in maledictis verſipelles habeant, indicabitur.

Verſicolor, penult corr verſicoloris, pen. prod. om. ge. { [illegible] } Apud Iuriſconſultos dicitur quod mutat colorem. Vel etiam quod variis coloribus conſtat: quaſi eos mutare inuicem videatur, vt eſt cauda pauonis, & collum columbæ, & aqua maris. Vide Vallam lib. 6. cap. 53. & Paulum. D. de aur. & arg. legat l. Pediculis. § Laben. Liuius ſcribit Punico bello interdictum fuiſſe mulieribus ne verſicoloribus veſtibus vterentur, id eſt coloris varietate diſtinctis 4 bel. Maced Cic. 3. de Finib. Plumæ verſicolores columbis.

Pluma verſicolor. Propert. lib. 3. eleg. 7. Cic 3. de Fin.

Cultu verſicolore decens. Ouid 5. Faſt.

¶ Verſicolores maculæ, Non quæ mutant colorem, ſed quæ diuerſorum ſunt colorum. Plin lib 36, capite 6, Verſicolores quidem maculas, & in totum marmorum apparatum Meoander etiam diligentiſſimus luxuriæ interpres primus & rarò attigit.

Verſicolor & numeroſa varietas Plin. lib. 9 cap 17.

Verſicoloribus armis, apud Virgilium Seruius exponit depictis: per quod bellicoſus oſtenditur 10. Æneid.

Vertebra, vertebræ, penult. corr ſiue Vertibulum, vertibuli, pen. corr. { [illegible] } Vbi ſummæ oſſium partes non æqualiter finiunt, ſed quibuſdam craſſioribus nodis englobatæ, & ſubſtringuntur facilius neruis, & tutius vertuntur, inquit Sipontinus. Plin. lib. 11. cap. 1, Imbricatis flexilibus vertebris.

Pedum cruſúmque reſolutæ vertebræ Senec in Controuerſ. 33.

Vertebratus, penul. prod. Adiectiuum { [illegible] } In vertebræ morem tornatus. Plin. lib. 11. cap 37, Sed quibus certis è multis vertebratiſque orbiculatim oſſibus flexilis ad circumſpectum, articulorum nodis iungitur. Idem lib 34. cap. 8.

Vertibulum, vertibuli, pen. corr. neut. gen. Idem quod Vertebra. Lactant. de opific. Dei cap 5 Summas eorum partes craſſioribus nodis conglobauit, vt & ſubſtringi neruis facilius, & verti tutius poſſent: vnde ſunt vertibula nominata.

Vertex, verticis, penult corr. m g. { [illegible] } à vertendo, & Vortex, vorticis apud antiquos iuxta Quintilianum lib. 1. cap. de Orthographia, qui primum Aphricanum per e vertices dixiſſe docet. Vertices propriè dicuntur contorti venti, ac rotati: à quibus fit qui typhon vocatur, id eſt vibratus. Vertice (inquit Apuleius in Coſmo) torquetur humus arida & ab imo erigitur ad ſummum. Lucret. lib. 1. 59. de ventis, Vertex tortus. Lucan. lib. 3. 126.

Viemum inuoluens contorto vertice pontum.

Inſanus vertex. Virg 1. Georg.

Turbineus vortex Ouid 8 Metam Vide TVRBO.

Verticem { [illegible] } Quintilianus libro 8. cap. 2. docet eſſe contortam in ſe aquam, vel quicquid aliud ſimiliter vertitur. Virg. 1. Æneidos,

Ingens à vertice pontus. Liuius 8. bel. Pun.

Caui vortices. Stat. 9 Thebaid.

Denſi vertices. Ouid 6. Faſt.

Rapidus vortex. Virg 1 Æneid.

Vada exæſtuat vorticibus. Virg. 3. Georg.

Crebro vortice tortus Halys Ouid 4 de Ponto, eleg. 10.

Voluit flumen vortices. Horat 1. Carm. ode 9.

Spumoſo vertice ſyluas inuoluunt amnes. Claud. 8. Paneg.

¶ Vertices dolorum { [illegible] } dicit Cicero ex quodam poeta, 2. Tuſc pro vertigine, rotationéque, quæ in doloribus circumagit, lancinatque præcordia:

Nunc, nunc dolorum anxiferi torquent vertices,

Nunc ſerpit ardor.

Abſorptus vertice amoris. Catul. ad Mallium, 63.

Vertex capitis { [illegible] } etiam dicitur: propter flexum capillorum. Teſtis eſt Quintil. lib 8. cap 2. Inde, A verticè ad calcem, id eſt à principio ad finem Plin libro 7. in Præf Quandiu palpitant vertex, ſummæ inter cuncta animalia imbecillitatis indicium. Idem lib. 11. cap. 37. Vertices hinc homini cantum.

Ab imis vnguibus vſque ad verticem ſummum. Cicero pro Roſcio Comœdo,

Criniger vertex. Claud 1. Paneg.

Crinitus vertex. Stat. 9. Theb.

Intonſus vertex Stat. 6. Theb.

Nudo vertice ſulua cæſaries. Virg 11. Æneid.

Raſus vertex Iuuen. Saty. 12.

Summo vertice intrabant humiles poſtes. Ouid. 8. Metam.

Suppoſito vertice ferre aliquid. Ouidius 3. Amor. eleg 12. Idem 2. Metamorphoſeos,

Vacuum verticem plus nimio attollens gloria. Horat. 1. Carm. ode 18.

Sublimi feriam ſydera vertice. Horat. 1. Carm. ode 1.

Oſtipare verticem, Vide OBSTIPO.

Palpitat vertex, Vide PALPITO.

Incuſtutat verticis rupit graui ictu Ouid. 12. Metam.

Conſpicuum late tollere verticem. Horat. 3. Carm. ode 16.

Ictus veniens à vertice. Virg 5 Æneid.

¶ Vertex arboris { [illegible] } Plin. lib 12. cap. 2, Arbor numeroſo vertice. Vide NVMEROSVS.

Celſo vertice quercus. Virg 3 Æneid.

Numeroſus vertex. Silius lib. 6.

¶ Arcis vertex Lucret lib 6.

¶ Vertex montis { [illegible] } etiam dicitur eminentiſſima montis pars; quòd quæ ibi naſcuntur, partim in dextram, partim in ſiniſtram vertantur. Virgil. 1. Æneid.

-geminíque minantur

In cœlum ſcopuli: quorum ſub vertice latè

Æquora tuta ſilent. Martial. lib 2. planus vertex.

Saxi vertex Virg 4 Æneid.

Ignes qui ex Ætnæ vertice erumpunt. Cic. 6. Verr.

Aerius vertex Silius lib 1.

Altus vertex ſaxi Virg. 4 Æneid.

Excelſus vertex montis. Virg. 5 Æneid.

Niuali vertice attollens ſe Apenninus Virg. 12. Æneid.

Summus vertex. Virg. 2. Æneid.

Vmbroſus vertex montis. Silius lib 5.

¶ Vertices { [illegible] } Altiſſimæ cœli partes, quas Græci polos dicunt: quòd circa hos mundus rotetur. Virg 1. Georg.

Hic vertex nobis ſemper ſublimis: at illum

Sub pedibus Styx atra videt manéſque profundi. Plin. lib. 2. cap. 15, Terra à verticibus duobus, quos appellauerunt polos. Cic. 2. de Nat. deorum,

Extremúſque adeò duplici de cardine vertex

Dicitur eſſe polus, Ex poeta.

Cœli vertex. Virg 1. Æneid.

Vertex montis. &c. Putat hunc ſignificatum Quint. lib. 8. cap. 2. ſumptum eſſe à ſummitate capitis.

¶ Vertices, Cardines, circa quos fores vertuntur.

Verticem, pro Aquilone poſuit Virgil. in Georgicis, lib. 2.

Præſertim ſi tempeſtas à vertice ſyluis

Incubuit.

Verticoſus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Liuius 2. bel. Pun. Quidam verticoſo amni delati in hoſtes, ab elephantis obtriti ſunt. Alij legunt vorticoſo.

Verticulum, verticuli. pen. corr. { [illegible] } Inſtrumentum quod fuſo adhibetur vt facilius vertatur.

Verticulas, [illegible], inquit Feſtus, quum dixit Lucilius, articulos intelligi voluit.

Verticillum, verticilli: ſiue verticillus, Diminutiuum { [illegible] } Plin. lib. 37 cap 2, In Syria quoque fœminas verticillos inde facere & vocare harpaga, quia folia & paleas, veſtiúmque fimbrias rapiat.

¶ Verticilla, inſecti ſpecies, inquit Budæus.

Verticillatus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Celſus lib 8 cap. 1. Superius autem humeri caput rotundius quàm cætera oſſa, verticillatis ſcapularum oſſibus inſeritur. Legitur & verticulatus. Hoc etiam vertibulatus dici poteſt, quoniam vertibulum & vertebra pro ſpondylis accipiuntur: & vertebratum. Budæus.

Verticordia, Adiectiuum. Val. Max. lib 8 cap. 1. De Sulpitia, Quum Senatus cenſuiſſet vt Veneris verticordiæ ſimulacrum conſecraretur,

retus, quo facilius virginũ mulierumque meos à libidine ad pudicitiam conuerteretur, &c.

Vertigo, pen. prod. vertiginis, fœm. gen. { [illegible] } Conuerſio, rotatio. Plin. lib. 8. cap. 40. de cane inuadente elephantum, Hinc & illinc artifici dimicatione qua maximè opus eſſet, infeſtans atque euitans, donec aſſidua rotatum vertigine afflixit, ad caſum eius tellure concuſſa.

Molli vertigine membra rotare. Claud. 2. in Eutrop. 7.

Rerum vertigine attonitus. Hoc eſt, mutatione. Lucan. lib. 18.

Vertigo cæli, apud Plinium, teſte Budæo. Plin. lib. 2. cap. 5. Tantæ molis rotare vertigine aſſidua. Ibid. cap. 8. Æterna mundi vertigine.

Tota vertigo, Vide Tortus, in TORQVEO.

¶ Vertigo { [illegible] } Morbus capitis, qui ex frigidis & lentis humoribus è cerebro defluentibus oritur, ita vt ſic affecti, occaſione parua ſuccidant. Dicta quòd ob oculos eorum vaſtè vniſa quædam & rotatilia circumagi videantur. Plin. libro 20. capite 17. Vertigines à partu cum ſemine cucumeris & lini pari menſura ternum digitorum, vini albi tribus cyathis diſcutit. Idem libro 7. capite 6. A conceptu decimo die dolores capitis, oculorum vertigines tenebræque. Iuuenal ſaty. 6.

VERTVMNVS, Deus, qui præeſt rebus contrahendis, ac permutandis: vel ab amne verſo dictus, vel ob id, quòd anni vertentis poma percipiat. De hoc plura Propertius lib. 4. Hor. libro 2. epiſt. ad Librum ſuum,

Vertumnum, Ianumque liber ſpectaſſe videris. Propterea autem, quòd hic Deus ad omnes figuras ac formas opportunus erat, credebant etiam mentes hominum immutare ac variè afficere. itaque mobili ingenio & inconſtantes natos homines, iratis Vertumnis natos dicebant, vt Horat. Satyr. 7. lib. 2.

Vertumnis, quotquot ſunt, natus iniquis. Ex Lambino.

Veru, indeclinabile in ſingulari, in plurali hæc verua { [illegible] } Inſtrumentum ferreum cum cuſpide quo carnes ad ignem torrere ſolemus. Virg. 2. Georgicon,

Pinguiaque in verubus torrebimus exta colurnis.

Prona ſubiiciunt verubus Virg. 5. Æneid.

Salignis verubus tranſfixa exta. Ouid. 2. Faſt.

Veru natum eſt vere. Plaut. Rudent.

Nanque hoc quidem vere natum eſt veru, ita in manibus conſeneſcit. Metaphora eſt à fructibus & floribus vernis, qui fugaces ſunt & in diem, cum æſtiui fructus & autumnales ſæpe in totum durent annum. Igitur rubiginoſum veru dicit more florum vernoſum in manibus conteneſcere. Ex Turnebo.

¶ Veru, Telum ad veru ſimilitudinem factum Virgil. 7. Æneidos,

Et teretes pugnant mucrone, veruque Sabello. Plautus Trucul. tt.

Veru, dicitur à Græcis [illegible].

Veruculum, veruculi, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Plin. lib. 33. cap. 6. E ſuperiore catino deſinens in inferiorem, & ex eo ſublata veruculis ferreis, atque in ipſa flamma conuoluta veruculo, vt ſit modici ponderis. De ſpuma argenti.

Veruina quatuor ſyllabarum obeliſcum ſignificat, id eſt paruum veru, & tanquam veruculum Plaut. Bacchid.

Si tibi machæra eſt, nobis veruina eſt domi

Qua quidem te faciam, ſi tu me irritaueris,

Confoſſiorem ſoricina nænia.

Se enim minatur eum veru confoſſurum: nec enim cæſim ferit veru, ſed punctim, nec obtruncat ſed confodit. Turnebus.

¶ Veruina, Iaculi genus longum, quod aliqui verutum nominãt. Caius Baſſus Satyr.

Veruina conſindiende, non te nauci facio. Ex Fulgentio.

Verutum, veruti, penult. prod. { [illegible] } Veruta (inquit Feſtus) pila dicuntur, quod velut verua habent præfixa. Nonius. Verutum eſſe telum breue & acutum. Cæſar 5. bel. Gal. Tranſfigitur ſcutum Pulfioni, & verutum in balteo defigitur. Liu. ab Vrbe 10. Quibus pleriſque ſo ſcuta, pleriſque veruttis in corpora ipſa fixis, ſternitur cuneus.

Sic ibidem, 2.

Tenue verutum. Silius lib. 3.

Fixus ſuper inguina Tyrio veruto Silius lib. 10.

Verutus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Verutis armatus. Virg. 2. Georgicon.

Aſſuetumque malo Ligurem, Volſcóſque verutos.

VERTOBINA, Oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, vt ſcribit Plinius libro 3 capite 1.

Vertumnus, Vide VERTO.

Veru, Vide VERTO.

Veruactum, veruacti { [illegible] } Terra quæ interdum requieuit, & vere proſciſſa quia vere actum aratum, id eſt verſum eſt. Plin. lib. 18 cap 19. Quidam vtique ab æquinoctio verno proſcindi volunt Quod vere ſemel aratum eſt, a temporis argumento veruactum vocatur. Var. lib. 1. de re Ruſt. cap. 44. Illud quoque multum intereſt, rudi terra, an in ea ſeras quæ quotannis obſita ſit, quæ vocatur reſtibilis: an in veruacto, quæ interdum requieuit. Colum. lib. 1. cap. 3. Ampliſſima veruacta. Idem lib. 11. cap. 2. Quæ menſe Ianuario veruacta fecimus, nunc vltima parte Martij ſunt iteranda.

Veruculum, Vide Veru in VERTO.

Veruex, veruecis, pen. prod. m. g. Mas eſt inter oues: cui inuerſi ſiue adempti ſunt teſticuli. Plaut. Capt. 13. Qui patroni nomen induunt veruecei lectatio. Cic. 2. de Leg. Quod genus ſacrificij lare veruecibus fiat.

Veruecem hominem amantem vocauit Plaut. in Merc. tt.

Veruecens, Adiectiuum, Ad ſimilitudinem veruecis factum. Plaut. Cap. 16.

Vorite iterò, interibi ego ex hac ſtatua veruecea volo

Erogitare, meo minore quid ſit factum filio. Id eſt, ſeruo qui veluti imago veruecis eſt, hoc eſt ſine ratione & prudentia, non aliter quàm veruex.

Veruecinus, pen. prod. Adiect. Quod ex veruece eſt.

VERVLANI, pen. prod. { [illegible] } populi ſunt Italiæ, Tuſculanis & Veliternis vicini, vt ſcribit Plinius lib. 3 cap. 5.

Verum { [illegible] } Coniunctio, idem quod Sed ſignificat. Terent. Eunuc. 2. 3.

Si certum eſt facere, facias: verùm ne poſt conferas

Culpam in me.

Verum inceptiua aliquando particula, non relatiua. Terent. And. 4. 5.

Quémne ego heri vidi ad vos adferri veſperi?

O hominem audacem. n. verum vidi Cantharam

Suffarcinatam. Virg. eclog. 3.

Verùm id, quod ex multo iure ipſe fatebere maius.

¶ Verùm pro tamen, vel at Plaut. Amphit. 4.

Verum vtut es facturus, hoc quidem hercle haud reticebo tamen.

Verùm hoc (vt dixi) nihil ad me. Cic. 2. de Orat.

Verùm vt aliud ex alio incidit. Terent. Heaut. 3. 3.

¶ Verum etiam { [illegible] } vt Sed etiam Cic. pro Cælio, 36. Non modò agendo, verumetiam cogitando poſſit ſuſtinere.

Verum enim. Terent. Adelph. 2. 3. Cic. 3. de Orat. Verum enim oratori, quæ ſunt in hominum vita quandoquidem in ea verſatur orator, &c.

Verum enimuero. Terent. Adelph. 2. 3.

Ab a quiuis homine, quum eſt opus, beneficium accipere gaudeas. Verum enimuero id demum iuuat, ſi quem æquum eſt benefacere, is facit. Cic. 5. Verr. Verum enimuero quum eſſet H-S. bina, aut etiam ternis quibuſuis in locis prouinciæ, duodenos ſeſtertios exegiſti.

Verum hercle vero conuellere illos cogito. Plaut. Curc. 8.

¶ Veruntamen { [illegible] } Idem quod tamen. Cic. 7. Verr. Conſilium capit primo ſtultum, veruntamen clemens. Idem pro Quintio Qui ſocietatem cum Sex. Quintio fecerit, viro bono, veruntamen non ita inſtituto, vt iura ſocietatis, & officia certi patrisfamilias noſſe poſſet.

Etſi tum nemo erat admodum copioſus, veruntamen verſus ab his admiſceri orationi, &c. Cic. 2. Tuſc.

Non dubitabam equidem: veruntamen multo mihi notiorem amorem tuum effecit Chrysippus. Cic. Cornif. lib. 12. 29.

Veruntamen ſi qua reliqua ſpes eſt. Cic. 1. Verr.

¶ Veruntamen interdum ad reuocationem & continuationem ſententiæ, non aduerſatiuè vſurpatur. Cic. in Verrem, Atque ego plus oneris habeo, quàm qui cæteros accuſarunt (ſi onus id eſt appellandum, quod cum lætitia feras & voluptate) veruntamen hoc ego amplius ſuſcepi, quàm cæteri. Turnebus.

¶ Veruntamen, Abſolutè poſitum, ſed ita vt aliquid ſubaudiendum ſit. Cic. Attic. lib. 12. 24. Scire cetium velim, an appelles procuratores ſi tibi videtur: quanquam quid ad me? Veruntamen, ſubaudi: appelles procuratores. Eidem lib. 13. 161. Tuas literas hodie expectabam, nihil equidem vt ex iis nouus: quid enim? Veruntamen, ſubaudi: expectabam.

¶ Veruntamen non ſemper habet vim aduerſandi, ſed quandoque concludendi, vt apud Ciceronem ad Atticum libro 4. epiſt. 6. Non mehercule poſſum, & Philoxenu ignoſco, qui reductus in carcerem maluit. Veruntamen id ipſum mecum in his locis commentor, vt iſta improbem, &c. Quaſi dicat, Sed ne longior ſim, ne in multis teneam, vt indicem tibi animum meum, ego nunc mecum ipſe rationem quæro, qua iſta improbem. Hæc Paulus.

¶ Veruntamen pro ſiquam. Cic. Attico, lib. 2. 6. Quum eſſem in Tuſculano, &c. veruntamen quum tibi eſſem, &c.

Verus Adiectiuum { [illegible] } Solidum, ſincerum, nõ falſum ſignificat. Terent. Heaut. 3. 1.

Videre verum, atque ita vti res eſt, dicere. Idem And. 3. 1.

Actum eſt, ſi quidem hæc vera prædicat.

Verum & falſum contraria Cic. 4. Acad. Intereſſe oportet vt inter rectum & prauum, ſic inter verum & falſum.

Magis verum, V. de MAGIS.

Procul à vero. Ouid. 5. Triſt. eleg. 7.

Maiora vero. Tacit. lib. 19. Sua quiſque facta extollentes, falſa, vera, aut maiora vero miſcebant.

Minora vero. Tacit. lib. 17. Quidam minora vero, ne tum quidem obliti adulationis.

Propinqua vero. Tacit. libro 1. Propius vero Tiberium ac Liuiam illum metu, hanc nouercalibus odiis ſuſpecti, &c.

Simile vero. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 5. Id autem eo facilius credebatur, quia ſimile vero videbatur.

Verba ſimillima veris. Ouid. epiſt. 21.

Veritas vera. Martia. lib. 8.

¶ Conſcia numina veri. Virg. 2. Æneid.

Ignorantia veri me decipit. Ouid. 7. Metam.

Inſipiens veri, Qui verum non amat. Senec. Hip. 2.

Notitia veri falſique. Lucret. lib. 4.

Patiens veri. Curtius lib. 10.

Prouidus augur veri. Ouid. 15. Metam.

Similitudo veri. Cic. 4. Aca. Cùm poſſit ſine aſſentione ipſam veri ſimilitudinem non impeditam ſequi.

¶ Mutdax verum Petr. Saty. 1.

¶ Abdere verum, Vide ABDO.

Abhorrere à vero, Vide ABHORREO.

Abeſſe à vero, Vide ABSVM.

Auerſus à vero, Vide AVERTO.

Cernere verum, Vide CERNO.

Concedere veris. Veritati non aduerſari. Hor. 2. Ser. ſat. 3.

Confundere vera falſis, Vide CONFVNDO.

Conuertere ſe ad verum, Vide CONVERTO.

Dicere verum. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.

Verum vti dicamus Terent. And. 4. 2.

Ars diſcernendi, & vera ac falſa diiudicandi. Cic. 2. de Orat.

Diſtinguere falſum vero. Horat. 1. epiſt. 10.
Merſum latebris educere verum. Claud. 7. Paneg.
Examinare verum. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.
Exequi vera. Tacit. lib. 12. Neque falſa prompſerim, & vere exequi poſſit.
Fatebor tibi cuncta vera. Virg. 2. Aeneid.
Iacere vera aut vana, Vide IACIO.
Intendere vera. Tacit. lib. 2. Hoc eſt augere.
Inuoluens obſcuris vera. Virg. 6. Aeneid.
Latet in occulto verum. Cic. in Orat. Sed ne in maximis quidem rebus quicquam adhuc inueni firmius quod tenerem, aut quo iudicium meum dirigerem, quàm id quodcunque mihi quam ſimillimum veri videretur, cùm ipſum illud verum in occulto lateret.
Perſpicere quid in quaque re verum ſyncerumque ſit. Ci. 2. Off.
Referre vera. Ouid. 3. Metam.
Remiſcere falſa veris. Horat. de Arte.
Verum ſit. Cic. pro Domo ſua, Eiectio nuſquam eſt. verum ſit.
Quum plus vno verum eſſe non poſſit. Cic. 2. de Orat.
Verum ſit velim. Plaut. Rud. 20. Perij c. verum ſit velim.
¶ Verum, pro Æquum, rectum. Horat. li. 1. epiſt. 7. ad Mecœnatem. Metiri ſe quenque ſuo modulo, ac pede verum eſt. id eſt æquum eſt, par eſt, rectum eſt. Lambinus.
¶ Verum, vel Verum id eſt, Reſponſiu. Plaut. Merc. 18. Quantum intelligo, & hanc malè habet Demipho. P. id verum. Idem Aſin. 13.
Scio, captiones metuis. L. verum.
Falſa vincere vera. Lucret. lib. 4.
¶ Verum modò, pro Modò ſit verum. Plaut. Caſin. 17.
¶ Verum, Irridentis interrogatio. Terent. Eunuch. 5. 7. Siquidem iſtuc impunè habueris. P Y. verum? P A. reddam hercle. P Y. credo. Donatus.
¶ Verùm, aliquando non eſt nomen, ſed aduerbium confirmantis, id eſt veré, teſte Donato. Terent. Adelp. 4. 2. me quærit? S. verùm. C. perij.
¶ Verus & germanus. Cic. 6. Ver. Inter hunc & illum Numidicum verum & germanum metallum intereſſe.
Simulatus, fucatus, Syncerus & verus, contraria. Cic. de Amic.
Cauſam veram exponere. Lucret. lib. 3.
Color verus, Natiuus, non adulteratus. Terent. Eunu. 2. 3. Color verus, corpus ſolidum, & ſucci plenum.
Conſilium verum. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.
Fama vera. Virg. 4. Georg.
Homo verus, Veridicus. Terent. And. 2. 5. Donatus.
Labor verus. Virg. 12. Aeneid.
Diſce puer virtutem ex me verumque laborem,
Fortunam ex aliis. Vbi Seruius. Verum laborem, quem per me ipſum ſuſcepio, non qui ex aliorum virtute imperatoribus alicubi conſuevit.
Laus vera. Terent. Eunucho, 5. 4.
Nuntius verus. Virg. 6. Aeneid.
Nuptiæ veræ. Terent. And. 2. 2.
¶ Verus, pro Æquo & iuſto. Cic. pro Murena, At enim agis mecum auſtere, & Stoicè Cato, negat verum eſſe allici beneuolentiam cibo, negat iudicium hominum in magiſtratibus mandandis corrumpi voluptatibus oportere. Et in Saluſtium, Ita igitur egit, vt nihil non æquum ac verum duxerit quod ipſi facere collibuiſſet. Et pro Domo ſua, Sed quid ad te, qui neges eſſe verum, quenquam vlli Reipub. extraordinem præfici? Vbi perperam in pleriſque libris pro verum, iuris, legitur. Virg. 12. Aeneid.
Verum fœdus. Horat. 1. epiſt. 7. ad Mecœnatem,
Metiri ſe quenque ſuo modulo ac pede verum eſt. Vtitur & Liuius & Iuriſconſulti interdum. Budæus.
¶ Verior & veriſſimus. Cic. 4. Acad. Sed me hercule vt quidem nunc ſe cauſa habet, etſi heſterno ſermone labefacta eſt, mihi tamen videtur eſſe veriſſima.
Crimina veriſſima dicere in aliquem. Ou. 4. de Ponto, eleg. 14.
Imago mortis veriſſima. Ouid. 5. Triſt. eleg. 8.
¶ Verius, pro Aequius & iuſtius. Cic. Antequam iret in exilium, Nam neque maius eſt defendere vnum, quàm populum: neque verius à ſingulis, quàm ab omnibus repetere officij præmium & fructum.
Verè Aduerbium {[illegible]} quod dicitur In rei veritate. Terét. Eun. 3. 5.
Tum pol ego is eſſem verè qui aſsimulabar. Idem Heaut. 1. 1.
Hoc ibi fit, vbi non verè viuitur.
Honeſtum quod propriè vereque dicitur, id in ſapientibus eſt ſolis. Cic. 3. Off.
Verè & falſo, contraria. Cic. pro Murena, Quum graue eſt verè accuſari in amicitia, tum etiam ſi falſo accuſeris, non eſt negligẽdum.
Verè & fictè, etiam con traria. Cic. pro Domo ſua, Maiores noſtri qui non fictè & fallaciter populares, ſed verè & ſapienter fuerunt.
Nullum amans verè. Catul. ad Furium. 11.
Veriſſimè. Cic. 4. Verr. Laudarem illam ciuitatem, id quod veriſſimè poſſem.
Non [illegible], ſed veriſſimè loquor. Cic. Att. lib. 5. 109.
Verax veracis, pen. prod. om. ge. {[illegible]} Veridicus. Cic. 1. de Diuinat. Multis ſeclis verax fuiſſe id oraculum. Ibidem. Tum ei viſa quietis occurrent tranquilla atque veracia.
Saga verax. Tibul. lib. 1. eleg. 2.
Vates verax. Ouid. epiſt. 22.
Veridicus pe. cor. Adiectiuum, {[illegible]} Qui vera dicit. Cic. pro Flacco, Veridicas adiungis cauſas inimicitiarum.
Cantus veridici. Catul. Argon. 19.
Dicta veridica. Lucret. lib. 6.
Oraculum veridicum. Catul. Argon. 59.
Os veridicum. Lucret. lib. 6.

Veriloquium veriloquij, {ἐτυμολογία,} Cic. in Topicis, Multa enim ex notatione ſumuntur: ea eſt autem, quum ex vi nominis argumentum elicitur, quam Græci ἐτυμολογία vocant id eſt verbum ex verbo veriloquium.
Veriſimilis & hoc veriſimile, pen. corr. {[illegible]} Idem quod ſimile vero. Cic. pro Roſcio Amer. Etiam tum quum veriſimile erit aliquem commiſiſſe, in ſuſpicione latratote. Terent. Heaut. 5. 2.
Eſt veriſimile.
Narrationem iubent veri ſimilem eſſe & apertam & breuem. Ci. 2. de Orat.
Veriſimile. Cic. 1. de Nat. deor. Hæc ego nunc phyſicorum oracula fundo, vera an falſa neſcio: ſed veriſimili tamen ſimiliora quam veſtra. Vetus exemplar legit veri tamen.
Veriſimilior & veriſimillimus. Plin. lib. 5. ca. 22. Quod eſt veriſimilius, quàm quia cadendo tripudium ſoniuiue faciant. Cic. 1. de Inuent. Veriſimillimum mihi videtur quodam tempore neque in publicis rebus infantes, neque inſipientes homines ſolitos eſſe verſari.
Volunt probabile aliquid eſſe, & quaſi veriſimile. Cic. 4. Acad.
Non eſt veriſimile vt. Cic. pro Roſ. Ame. Non eſt ita profectò iudices, non eſt veriſimile vt Chryſogonus horum literas adamarit aut humanitatem.
Non veriſimile eſt quàm ſit in vtroque genere & creber & diſtinctus Cato. Cic. de Claris Orat.
Non ſit veriſimile. Terent. And. 1. 3.
-fabulæ
Mihi quidem hercle non ſit veriſimile, atque ipſis commentum placet.
Facere veriſimile. Plaut. Pſeud. 6.
Verimonia verimoniæ, {[illegible]} Idem quod Veritas, ſed antiquum. Plau. Truc. 4.
· planius qui antehac amator ſummus
Habitus eſt, iſtunc ad amicam vetus verimonia referre.
Veritas pen. corr. veritatis, {ἀλήθεια,} Vera ratio, res vera. Cic. 2. de Inuent. Veritas eſt, per quam immutata ea quæ ſunt, aut ante fuerunt, aut futura ſunt, dicuntur. Idem pro Cælio. O magna vis veritatis quæ contra hominum ingenia, calliditatem, ſolertiam contraque fictas omnium inſidias facilè ſe per ſeipſam defendat!
Veritas & imago, contraria. Cic. 5. Tuſc. Quum enim animum ab iſta pictura imaginibuſque virtutum, ad rem veritatemque traduxeris.
In veritate, Id eſt ſecundum verum iudicium. Quintil. lib. 10. ca. 1. Quis in veritate timens potenſque ne minima quidem, certè fiducia partis, memoriam vitis ſperauerit?
Ex veritate. Tacit. lib. 4.
Fori veritas. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Morum veritas. Quintil. lib. 6. cap. 2.
Vir bonus & ſimplex veritatis amicus. Cic. 1. Offic.
Cultor veritatis. Cic. 1. Offi. Sunt his alij multum diſpares ſimplices & aperti, &c. veritatis cultores, fraudis inimici.
Expertes veritatis homines. Cic. 2. de Orat.
Fides veritatis. Quintil. lib. 3. cap. 8.
¶ Cana veritas. Vide CANVS.
Infracta veritas. Tacit. lib. 17.
Ita veritas etiamſi iucunda non eſt, mihi tamen grata eſt. Cic. Attico, lib. 3. 66.
Incorrupta fides nudáque veritas. Horat. lib. 1. Carm. ode 24.
¶ Accommodare ſe aſſertorem veritatis. Vide ACCOMMODO.
Adducere ad veritatem, Vide ADDVCO.
Veritate adductus, Quia veritas poſtulabat. Cic. ad Acilium lib. 13. 31. Neque id ambitione adductus facio, ſed cum familiaritate, & neceſsitudine, tum etiam veritate.
Contaminare veritatem mendacio, Vide CONTAMINO.
Infirmare veritatem, Vide INFIRMVS.
Intueri veritatem, Vide INTVEOR.
Limare veritatem in diſputatione. Cic. 1. Offic. Subtilitas illa cum veritas ipſa limatur in diſputatione.
Limata veritas, ait Budæus, id eſt, ſubtilitate philoſophica diſputata & exquiſita.
Niti veritate, Vide NITOR.
Obſcurare veritatem. Quintil. lib. 4. cap. 2.
Proferre aliquid in lucem veritatis. Cic. 1. de Orat. Et illa cõmentatio incluſa in veritatis lucem proferenda.
Reuocare rationem ad veritatem. Cic. 3. Offic. Nihil contra inutilius ei qui id iniuſtè conſecutus ſit inuenio, cùm ad veritatem cœpi reuocare rationem.
¶ Veritas, pro Iuſtitia. Cic. pro Deiotaro, Quæ mihi ad ſpem obtinendæ veritatis grauiſſima ſunt: ad motum animi, & ad omnem impetum dicendi, contentioremque leniora. Veritatem pro iuſtitia poſuit. Budæus.
Vero veras, {[illegible]} verere, Verum dicere. Gell. li. 18. ca. 2. Ex Ennio in xtij Annalium, Satin vates verant ætate in agenda?
¶ Verare, Vera repreſentare. Sidonius,
Quoties verba Grais carmine veras.
Veruium Vide Veru in VERV.
Veſanus veſana, veſanum, pa. pro. {[illegible]} Vecors, crudelis, furioſus. Plaut. Trin. 2.
Sperneſicum, in manem, inſoleſcendum, veſanum. Veſanus, Malè ſanus, inquit Feſtus. Macrobius lib. 6. Saturnal. cap. 8. Vecors & Veſanus priuatiuuam ſignificant ſanitatis & cordis. Ve enim particula, tum intenſionem ſignificat, tum minutionẽ. Cic. 2. de Inuent. Vtrum tandem per deos atque homines magis veriſimile eſt veſanum remigem, an aliquem noſtrum. Idem pro Domo ſua. Hæc furioſa vis veſani Trib. pleb.
Veſanus & furioſus. Cicero pro Domo ſua, Ac primum illud à in humana

homine veſano & furioſo requiro, quæ te tanta pœna.
Acies veſana, Vide ACIES.
Amor veſanus. Propert. lib. 2. eleg. 16.
Fames veſana. Virgil. 9 Æneid.
Alibi, Et maleſuada fames, dixit,
Flamma veſana. Catul. de Cælio & Quintio. 95.
Leonis veſani ſtella furit. Horat. 3. Carm. ode 29.
Vires veſanæ. Ouid 1. Amor. eleg 7.
Veſanio, veſanis, pen prod. veſaniui, veſanitum { [illegible] } veſanire, Inſanire, ſæuire. Catul. ad Thallum, 22.
-velut minuta magno
Deprehenſa nauis in mari veſaniente vento. Budæus.
Veſania, veſaniæ { [illegible] } Vecordia. Plin. lib. 35. cap. 11, Nobiles eius tabulæ Epheſi, Vlyſſes ſimulata veſania bouem cum equo iungens, & palliati cogitantes, dux gladium condens.
Diſcenti veſania vos agit. Horat. 2. Serm. ſaty 3.
VESCI A { [illegible] } Ptolemæo authore lib. 2. cap. 4. Hiſpaniæ ciuitas: alio nomine Veſci, & Fauentia Plinio dicta lib. 3 cap 1.
Veſcor, veſceris, pen corr. { [illegible] } veſci, Cibo vti. Feſtus, Veſcor, Paſcor. Cic. 2. de Nat. deor. Dij nec eſcis, nec potionibus veſcuntur. Ibidem. 58. Eſt enim omne quo veſcuntur homines, penus. Idem in Orat. Quæ eſt autem in homines tanta peruerſitas, vt inuentis frugibus, glande veſcantur?
Veſci e manu. Plin lib. 9. cap. 8, Simili modo ex hominum manibus veſcens, præbénſque ſe tractandum.
Veſci auidè. Plin. lib. 11 cap 53.
Foliis veſcatur amaris. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.
Lacte, caſeo, carne veſcor. Cic. 5. Tuſcul.
Pyris veſci. Horat. 1. epiſt. 7.
Munere terræ veſcimur. Horat. 2. Carm. ode 14.
Atro ſanguine veſci. Virgil. 3 Æneid.
Aura veſci, Viuere. Virg 3 Æneid. Veſci pro vti, teſte Nonio.
Auris vitalibus veſci. Lucret. lib. 5.
Veſci voluptatibus. Cic. 5. de Finib. Itaque vt quiſque optimè natus inſtitutúſque eſt, eſſe omnino nolit in vita, ſi gerendis negotiis orbatus, poſſit paratiſſimis veſci voluptatibus.
¶Veſcor, cum accuſatiuo. Plin lib 10. cap. 38. Aues nonnullæ veſcuntur ea quæ rapuere pedibus. Idem lib. 8. cap. 50. Si caprinum iecur veſcantur.
¶Veſci, pro Videre apud veteres. Actius Athamante, Priuſquam infans aſſes, tui oculi veſcuntur. Nonius.
¶Veſcendo eſſe, pro Bonum eſſe quod comedatur, Aptum eſui. Plin. lib 15. cap. 18, Alexandrinæ ficus vix ſunt veſcendo. Sic enim legendum iuxta Hermolaum. Idem. lib 21. cap. 16, Radix eius veſcendo eſt decocta De ſcolymo.
Sus ad veſcendum hominibus apta. Cic. 2. de Nat. deor.
Veſcendus, Participium. Plin lib. 20 cap. 5, Coctas dyſentericis veſcendos dedere. De ceris
Veſcus, inquit Feſtus, faſtidioſus, vt enim pro puſillo vtebantur Lucretius veſcum dicit edacem, cùm dicit, Nec, mare quæ impendet vaſto ſale ſaxa pereſa Hactenus Feſtus. Significat autē ille, veſcum ſalem, ſeu ſale à Lucretio dictum, quia ſaxa peredat, & minuat, & conſumat. Gell lib 16. Veſcum, quod ex ve particula, & eſca copulatum eſt, vtriuſque diuerſæ ſignificationis vim capit Aliter enim Lucretius veſcum ſalem dixit, ex edendi intentione. aliter Lucillius veſcum appellat cum edendi faſtidio. Turneb.
Veſcum, Nimis obſcurum. Lucil. libro 26. Quàm faſtidioſum ac veſcum cum faſtidio viuere. Vide plura apud Nonium.
Veſcum, Quicquid ad eſcam pertinet, & quicquid edule eſt, ab edendi intentione. Vnde Lucretius lib. 2. veſcum ſalem appellat. Virgil. 4. Georgicon,
Verbenáſque premens, veſcumque papauer. Id eſt quo veſcimur. Seruius.
Veſcæ ſalicum frondes, quoniam eſcis iumentorum ſunt accommodatæ. Virg. 3. Georgicon,
Nec veſcas ſalicum frondeis, vluámque paluſtrem. Sipontinus minutas interpretatur. Seruius verò ſiccas & teneras: verùm ab Hermolao reprehenditur. Prius in Lucretium rectius partes Seruij.
¶Veſcum, Paruum & minutum. Vnde & apud Marſos, lingua vernacula quum dicunt maluam veſcam, intelligunt de ea quam paruam vocamus. Ouidius 3. Faſtorum,
Nunc vocor ad nomen vegrandia farra coloni
Quæ malè creuerunt, veſcáque parua vocant. Plin. lib. 7. cap. 20,
Corpore veſco fuiſſe, ſed eximiis viribus Tritanum.
Veſculus, veſcula, veſculum pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Male curatus & gracilis, vt ait Feſtus.
VESEVVS, penul. prod. { [illegible] } Mons iuxta Sarnum fluuium non longè à Neapoli, bonitate vini celebratus, qui ſemper emittit fumum & ignes ſicut Ætna in Sicilia. Hic mons amœniſſimus olim habitus agris, excepto vertice, qui (vt ait Strabo libro 5.) cinereus eſt, & cauernoſus, petris exuſtus, quas color indicat igni abſumptas fuiſſe. Virgilius. 2. Georgicon,
-& vicina Veſeuo
Ora iugo. Hic (vt quidam volunt) dictus eſt Veſuuius, & per ſyncopam Veſuius appellatur à conflagratione (nam veſuiæ, fauillę dicuntur) qui Tito imperante, ruptus in vertice tantum amiſit incendij, vt regiones vicinas incenderet. Alij (vt Seruius) dicunt Veſuuium eſſe montem Campaniæ: Veſeuum verò Liguriæ ſub montibus. De Hoc Veſuuio monte, Martialis lib. 4,
Hic eſt Pampineis viridis Veſuuius vmbris, &c.
Inſanus Veſeuus. Stat. 4 Syl. 8.
Prorupti Veſeui lethalis apex. Valer 4 Argon.
Veſica, veſicæ. pen. prod. { [illegible] } Folliculus in quo vrina colligitur infra aluum à priore parte. Plin. lib 11. cap. 37, Veſica, membrana conſtat, quæ vulnerata cicatrice non ſolideſcit. Cic. 2 de Finib. Tanti autem morbi aderant veſicæ & torminum, vt nihil ad eorum

magnitudinem poſſit accedere. Ouid. 15. Metam.
Difficultates veſicæ Plin. lib. 30 cap. 8.
Diſploſa ſonat veſica. Horat. 1. Serm. ſaty 8.
Venſica per n, Caper proferri cenſet: quod non ſit ſine vento.
Veſicula, veſiculæ, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } In herbis etiam dicitur. Cic 2. de Diuin. Et puleium aridum floreſcere brumali ipſo die, & inflatas rumpi veſiculas, & ſemina malorum quæ in his medijs incluſa ſint, in contrarias partes ſe vertere. Lucr. lib. 6,
-quom plena animæ veſicula parua
Sæpe ita dat pariter ſonitum diſploſa repentè.
Veſicaria, veſicariæ { [illegible] } Herba quæ veſicæ medetur. Plin. lib. 21 cap. 31, de ſtrychno loquens, Quorum alterum, cui acini coccinei, granoſi folliculi, halicacabum vocant, & alij callion. Noſtri autem veſicariam, quoniam veſicæ & calculis proſit. Frutex eſt ſurculoſus verius quàm herba, folliculis magnis, latiſque, & turbinatis, grandi intus acino, qui matureſcit Nouembri menſe.
Veſpa, veſpæ { [illegible] } Animal paruum volatile, api ſimile: quod veſperi muſcas venetur in cibum. Vide Plinium de hac abundè tractantem, lib. 11. cap. 21. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. Veſpa quæ ſimilitudinem habet apis, neque ſocia eſt operi, & nocere ſolet morſu, quam apes à ſe ſecernunt. Cic 5. de Finibus, Cornibus vt videmus boues, veſpas aculeis, ſuam denique cuique naturam eſſe ad vivendum ducem.
¶Vaſpa, pro veſpillone. Feſtus lib. 19. Veſpæ dicũtur, qui funerandis corporibus officium gerunt, non à minutis illis volucribus, ſed quia veſpertino tempore eos efferunt, qui funebri pompa duci propter inopiam nequeunt.
VESPASIANVS { [illegible] } Imperator Romanus, cuius vitam vide apud Suetonium.
Veſper, veſperis, pen. corr. maſc. gen. vel Veſperus, veſperi { [illegible] } Stella quæ Venus dicitur, quòd ſole iam occiduo & prima omnium ex ſtellis lucere veſperi conſpiciatur, dicta quaſi heſperus: nam eam ſtellam heſperum Græci vocant, & vltimam partem diei. Statius libro 10 Thebaidos,
-ſed veſper opacus
Lunares iam ducit equos.
Veſper diei. Saluſt. in Iugurtha.
Hunc tegit obſcurus ſubter præcordia veſper. Cic. in Arat.
Surgente veſpero, &c. Horat. 2. Carm. ode 9.
Frigidus veſper Valer. 4. Argon.
Puro ſimilis veſpero Horat. 3. Ode 19.
Serus veſper. Virg. 1. Georg.
Proceſſit veſper Olympo. Virg. eclog. 6.
Ab atro veſpere conſurgunt venti. Virg 5. Æneid.
¶Veſper, Veſpertinum tempus. Plaut. Bacchid 13,
Hic veſper eſt, vos ſequimini. Cic. Attico, lib 12. 248, Quum ſe mane me in ſyluam abſtruſi denſam & aſperam, non exeo inde ante veſperum.
Primo veſpere. Cæſar 2. bel. Ciuil.
Neſcis quid ſerus veſper vehat, Ex Menippeis Varronis ſatyris citatur hic titulus, tum ab A. Gellio, tum à Macrobio: neque dubitandum quin prouerbialis, ſicut ſunt & alij plerique. Quo ſalubriter admonemur, ne præſentium ſucceſſuum proſperitate ſublati futuri curam abiiciamus. Neque vlla de re ſecuri ſimus, prius quàm euentum viderimus. Apparet Maronem ad parœmiam alluſiſſe, quum, ait libro primo Georgicon,
Denique quid ſerus veſper vehat. Liu. Decad. 5. lib. 5, In ſecundis rebus nihil in quenquam ſuperbè ac violenter conſulere decet, nec præſenti credere fortunæ, quum quid veſper ferat incertum ſit. Hæc Eraſmus. Ouid 1. Triſt. eleg 2,
Nunc Zephyrus ſero veſpere miſſus adeſt.
Ad veſperum, Vide AD.
Vſque ad veſperum contentius ambulare. Cic. 5 Tuſcul.
Perpotare ad veſperum. Cic. 5. Philip. Atque ibi ſe occultans perpotauit vſque ad veſperum.
Epiſtolam quum à te auidè expectarem ad veſperum. Cicero Attico, lib 2. 13.
Declinat in veſperum dies, Vide DECLINO.
In veſperum parata, Vide IN præpoſitionem.
¶Veſpera, veſperæ, pen. corr. pro eodem dicitur. Plaut. Curcul. 2, Si media nox eſt, ſiue eſt prima veſpera. Cic 2. Catil. Si accelerare volent, ad veſperam conſequentur. Stat 5. Thebaid.
Hero in veſperam dic. Tacit. lib. 2.
Inumbrante veſpera vniuerſum Flauiani exercitus robur aduenit.
Propinqua veſpera Tribunus venit. Tacit. lib 15.
Veſperi, ſiue veſpere, Aduerbium. Id eſt principio aduentus noctis. Cic. ad Marium, lib. 11. 27, Nam quum in Tuſculanum veſperi veniſſem. Et ad Att. libro 11. 220, Cephalio mihi à te literas reddidit ad octauum Idus Martij, veſpere.
Ad octauum Iduum Martij veſpere. Cic. Att. lib. 11, 220.
Heri veſperi. Cic. 2. de Orat. Cùm ad me in Tuſculanum, inquit, heri veſperi veniſſet Cæſar de Tuſculano ſuo, &c.
Pridie veſperi. Cic. 2. Acad. Nuntiatum eſt nobis à M Varrone, veniſſe eum Roma pridie veſperi, &c.
Primo veſperi. Cæſar. 1. bel. Ciuil. Caſtigatiores codices habent veſpera.
Veſper, veſpera, veſperum etiam dicitur { [illegible] } Vnde quum veſperum dicimus neutro genere, intelligimus tempus. Plin. libro 10, capite 15, His horæ rigandi matutina atque veſpera. Idem, Matutina atque veſpera. Idem, Matutinum tempus atque veſperum.
Veſpertinus. pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod fit veſperi. Cic 2 de Natura deor. Tum veſpertinis temporibus delitescendo, tum matutinis rurſum ſe aperiendo. Horat. 1. epiſt. 6.
Acies veſpertina, Vide ACIES.
Cantus veſpertini. Plin. lib. 10. cap. 22.

Forum veſpertinum. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.

Hoſpes veſpertinus. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.

Literæ veſpertinæ. Cic. ad Att. lib. 13. 281. Antemeridianis tuis literis heri ſtatim reſcripſi, nunc reſpondeo veſpertinis.

Regio veſpertina occidentalis. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.

Veſpertinis, Ablatiuus. Plin. lib. 30. cap. 10. Perunctos matutinis veſpertiníſque liberari. Hoc eſt, manè & veſperi.

Veſpero, veſperas, penul. corr. {[illegible]} veſperare, Veſperam fieri. Gellius lib. 17. cap. 8. Philoſophus Taurus accipiebat nos Athenis cœna plerunque ad id diei vbi iam veſperauerat. Id enim eſt tempus illi cœnandi frequens.

Veſpraſcit {[illegible]} In tertiis tantùm perſonis. Terent. Heaut. 2. 3.

-portant quid rerum? *Sy.* Quid? heri mihi.

S. Aurum, veſtem, & veſpraſcit, & non nouerunt viam.

Veſperaſcente cælo. Æmylius Probus in Pelopida, Quum Athenis interdiu exiſſent, vt veſperaſcente cælo Thebas poſſent peruenire.

Veſpereſcente die. Tacit. lib. 18.

Veſperatam dies. Solin. cap. 16.

Veſperalis, & hoc veſperale, pen. prod. Solinus cap. 14. Igitur Macedoniam præcingit Thracius limes: Meridiana Theſſaliæ Epirotæ tenent: à Veſperali plaga Dardani ſunt & Illyrij: quà Septentrione tenditur, Pæonis ac Pelagonia protegitur. Veſperalem plagam dixit pro Occidentali.

Veſperna, veſperon {[illegible]} Cœna apud veteres dicebatur. Nam vt Feſtus ait, cœna vocabatur, quod nunc eſt prandium: Veſperna quam nunc cœnam appellamus quod conuiuium, non niſi adueniente nocte inibant priſci.

Veſpertilio, veſpertilionis. m. g. {[illegible]} Animal mediæ cuiuſdam inter auem & murem ſpeciei, vt mus alatus dici poſſit: appellatur autem ob id quòd veſpere ſe ad volatum proferat. Plin. libro 10. cap. 61. Volucrum animal parit veſpertilio tantùm, cui membrana ceu pennæ. Eadem ſola volucrum lacte nutrit, vbera admouens geminos volitat amplexa infantes, ſecumque deportat. Eidem coxendix vna traditur, & in cibatu culices gratiſſimi. Vide Macrob. lib. 7. Saturn. cap. vlt. Author Philomelæ 8.

Stris nocturna ſonans, & veſpertilio ſtridens.

Veſpertilionem viri eruditiſſimi explicant apud Iuriſconſultos qui interdiu exiliter videt, noctu acri ſit acie. Ego potius putem eum eſſe, qui interdiu more veſpertilionis lateret, noctu prodeat, quod fugitiuos quoſdam feciſſe olim non dubium eſt. Ne enim in dominum vel in notos inciderent, interdiu ſeſe abdebant, cum foras exirent noctu, vt veſpertiliones. Aliis tamen in libris veſpillo legitur. Turnebus.

Veſperugo, veſperuginis, f. g. {[illegible]} Idem quod Veſper, ſtella. Venus dicta, æmula Solis & Lunæ: quæ quum Solem præcedit, dicitur Lucifer, vt alter Sol. Et ante ortum Solis apparet in Oriente. & In occaſu Solis refulgens, Veſper appellatur, quaſi vicem Lunæ reddens: viderúrque in Occaſu ſtatim poſtquam Sol occidit. Plautus Amph. 4.

Nec Iugula, nec Veſperugo, neque Vergiliæ occidunt.

Veſpillo, veſpillonis, male gen. {[illegible]} Vilis cadauerum funerator, qui veſpertino tempore eos efferre ſolebat, qui funebri pompa duci propter inopiam non poterant, vt ait Sipontinus. Martial. libro 1.

Chirurgus fuerat, nunc eſt veſpillo Diaulus. Idem libro 2. Vide DIAVLVS. Sueton. in Domitiano, capit. 17. Corpus eius populari ſandapila per veſpillones exportatum.

¶ Veſpillo, veſpillonis, in antiquo lexico eſt ſepulchrorum violator, quem Græci [illegible] vocant, quod intelligetur per antiphraſim quaſi non ſepeliat, ſed nudet, cùm veſpillo funerare ſoleat. In latino græco lexico reperi viſpellio & veſpillo, vbi etiam exponitur ille [illegible], hic [illegible]: Ita ille funerator eſt, hic cadauera portat. Verba ſunt Turnebi.

VESTAE {[illegible]} duæ à veteribus memorantur: altera Saturni mater, altera eiuſdem dei filia. De qua Ouidius 6. Faſtorum,

Ex ope Iunonem memorant, Cereremque creatas

Semine Saturni, tertia Veſta fuit. Confundunt tamen has poetæ, alteram pro altera ponentes. Quando eam terram eſſe dicunt, de matre Saturni intelligendum eſt. Quando verò virginem nominant, de filia eius, quam igneam eſſe voluere. Idem Ouidius, ibidem.

Huius ſimulacrum Romani Peſſinunte allatum in æde Victoriæ, quæ eſt in palatio, poſuere: & virgines ei ſacrarunt, quæ ignem perpetuum conſeruarent: hæ ſi ſtuprum commiſiſſent, viuæ defodiebantur. Si verò ignis fuiſſet extinctus, nequaquam reparari fas erat ex hoc igne humanis manibus elaborato, ſed accenſa per fomites ex Sole flamma, purus & cæleſtis ignis eliciebatur.

Veſta [illegible], id eſt à foco, in quo ignis alitur, dicta eſt. Eſt enim Veſta, quaſi focus vrbis appellata, ait Cicero de Legib. libro 2. Nam quum pro terra, ſiue deorum matre accipitur, à veſtitu denominatur, quòd variis herbis ac floribus veſtita ſit terra, vt diligentiſſime annotauit Sipontinus: vel quia vi ſua ſtet. Ouid. 6. Faſtorum,

Stat vi terra ſua, vi ſtando Veſta vocatur.

Ignis Veſtæ perpetuus & ſempiternus. Cic. 4. in Catil.

Ignis extinctus lachrymis Veſtæ. Cic. pro Fonteio. Proſpicite ne ignis ille æternus nocturnis Fonteiæ laboribus vigiliiſque ſeruatus, ſacerdotis Veſtæ lacrymis extinctus eſſe dicatur.

Æterna Veſta. Horat. 3. Carm. ode 5.

Canæ penetralia Veſtæ. Virg. 5. Æneid.

Mater Veſta. Virg. 1. Georg.

Patena Veſta. Virg. 2. Æneid.

Sancta Veſta. Claud. de bello Gildon.

Veſtalis pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Cicer. 2. de Legibus, Virginéſque Veſtales in vrbe cuſtodiunto ignem foci publici ſempiternum.

Inceſta Veſtalis, Vide INCESTVS.

Ars Veſtalis. Lucan. lib. 1.

Feſta Veſtalia. Ouid. 6. Faſt.

Foci veſtales. Lucan. lib. 1.

Veſter, veſtra, veſtrum {[illegible]} Pronomen poſſeſſiuum. Terent. And. 4. 5.

-cuium puerum hic appoſuiſti? dic mihi.

M. Tu neſcis? *D.* mitte id quod ſcio: dic quod rogo

M. Veſtri. *D.* cuius veſtri? *M.* Pamphili. Idem Eun. 5. 9.

Non cognoſco veſtrum tam ſuperbum.

Omnium veſtrum bona, pro Omnia veſtra. Cic. Attico, lib. 12. 124. Vt iam omnium iudicio conſtitutum eſſet, omnium veſtrum bona prædam eſſe illius victoriæ.

Veſtrum eſt dare, vincere noſtrum. Ouid. 4. Faſt.

Veſtras, veſtratis, om. gen. Pronomen patriū. Vide Vallam lib. 2. cap. 5.

Veſtibulum, veſtibuli, pen. corr. {[illegible]} Locus ante ianuam domus, per quem à via ad ædes itur. Gell. libro 16. capite 5. Cæcilium Gallum in libro De ſignificatione verborum quæ ad ius pertinent, ita tradidiſſe affirmat, Veſtibulum eſſe dicit, non in ipſis ædibus, nec partem ædium, ſed locum ante ianuam domus vacuum, per quem à via aditus, acceſſuſque eſt ad ædes. Siquidem olim, quibus ampliores domos habere licebat, ij ante ianuam locum relinquebant, qui medius inter viam & fores domus eſſet: qui locus erat ſtatio ſalutantium. Vide etiam Macrobium lib. 6. Saturn. cap. 8. Plaut. Moſtel. 10.

Viden' veſtibulum ante ædes, & ambulacrum cuiuſmodi? Cic. Attico, libro 4. 72. Diſceſſimus in veſtibulum. Virg. 6. Æneidos,

-cernis cuſtodia qualis

Veſtibulo ſedeat?

Veſtibulum dictum eſt (inquit Seruius) vel quòd ianuam veſtiat, vt videmus cameram duobus ſuſtentatam columnis: vel quoniam Veſtæ conſecratum eſt. Vnde nubentes puellæ limen non tangunt. Lucan. lib. 2.

Tranſlata vetuit contingere limina planta. Singula enim domus, ſacrata ſunt diis, vt Culina diis Penatibus: Maceries quæ ambit domum Herceo Ioui. Idem alio loco, Veſtibulum, vt Varro dicit, etymologiæ non habet proprietatem: ſed ſit pro captu ingenij. Alij dicunt ab eo quòd nullus iſtic ſtet. In limine enim ſolus eſt tranſitus: quo modo vetanus dicitur nō ſanus, ſic veſtibulū, quaſi nō ſtabulū.

Ante ipſum veſtibulum, primoque in limine. Virg. 2. Æneid.

Aſtare veſtibulo. Virg. 7. Æneid.

Veſtibulum templi. Liu. 1. ab Vrbe.

Primus aditus & veſtibulum templi vel ædium. Cicer. 4. Verr. In quo loco celeberrimo ac religioſiſſimo, ante ipſum Iouem, in primo aditu veſtibulóque templi. Idem pro Cæcinna. Non modo limine tectóque ædium tuarum, ſed primo aditu veſtibulóque prohibere quempiam.

Balnearum veſtibulum. Cic. pro Cælio, Nam ſi eſſent in veſtibulo balnearum, non laterent.

Veſtibulum curiæ & Senatus. Liu. 2. ab Vrbe, Cic. pro Milone. Inſidiator erat in foro collocatus atque in veſtibulo ipſo Senatus.

Priuatum veſtibulum. Ci. de Aruſp. reſp. Nunc ſanctiſſimam partem, ac ſedē maximè religioſis priuato dicunt veſtibulo contineri.

Veſtibulum ſepulchri. Cic. 2. de Legib. Quod autem [illegible], id eſt veſtibulum ſepulchri buſtumve vſucapi vetat.

Veſtibulum cubilium gallinaceorum, columbariorum, apum. Col. lib. 8. cap. 3. Sic ibidem, cap. 4. Idem lib. 8. cap. 8. Idē lib. 9. cap. 7.

¶ Veſtibulum Siciliæ, pro Ingreſſu. Cic. 7. Verr. Monumentum ſceleris audaciæque ſuæ voluit eſſe in conſpectu Italiæ, veſtibulo Siciliæ prætervectione omnium, qui vltrò citróque nauigarent.

Veſtibulum & aditus ad rem aliquam. Cic. in Orat. Veſtibula nimirum honeſta, aditúſque ad cauſam faciet illuſtres.

Ingredi veſtibulum alicuius artis. Quint. libro 1. cap. De vitiis & virtut. orat.

Veſticeps, pen. corr. veſticipis, pen. corr. {[illegible]} Puer iam pubes, vt ait Budæus. Gellius lib. 5. cap. 19. Iuſque iurandum à Q. Mutio Pontif. Max. conceptum dicitur, quod in arrogando iuraretur. Sed arrogari non poteſt niſi iam veſticeps. Veſtit enim aliquando barbam ſignificat. Vnde aurea veſtis, Virg. 8. Æneid.

Veſticontubernium verbo ſuncto dixit Petronius de iis qui ſub eadem veſte cubant. Quid, inquit, veſticontubernium facis? Monuit Turnebus.

Veſtigium, veſtigij {[illegible]} Pedis impreſſio, id eſt ſignum quod à pede relinquitur. Virg. 3. Georg.

Et gradiens ima verrit veſtigia cauda. Plaut. Ciſtel. 10. 30.

Sed in hac, an hac, ſocij video veſtigium in puluere.

¶ Veſtigium, Ima pars pedis. Gellius lib. 5. cap. 14. Ego ſtirpem ingentem veſtigiis pedis hærentem reuulſi. Virgilius 5. Æneidos,

-veſtigia prima

Alba pedis, frontémque oſtentans arduus albam.

Aduerſis veſtigiis cōtra noſtra veſtigia ſtāt antipodes. Cl. 4. Acad.

A veſtigio ad verticem, Vide A præpoſitionem.

¶ Veſtigiorum articulis & vnguibus ampliſſimis villaticum canem eſſe eligendum docet Col. lib. 7. cap. 12.

Carnoſum veſtigium, Vide CARO.

¶ Veſtigium equi excuſſum vngula. Plin. lib. 28. cap. 20.

¶ Veſtigium corporis, Impreſſio. Cicer. 6. Verr. Nam nos quidem quid faciamus in Verre, quem in luto volutatum totius corporis veſtigiis inuenimus. Ibidem, 5. Præſertim quum in lectulo decumanæ mulieris veſtigia viderent recentia.

¶ Cæca veſtigia, Obſcura & perplexa. Virgil. 6. Æneid.

Certa veſtigia. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Errabunda veſtigia. Virgil. 6. eclog.

Fœda veſtigia. Virg. 3. Æneid.

Irrita veſtigia, Vide IRRITVS.

¶ Conſequi veſtigiis. Cic. pro Cluentio. Aſinius cum Aurio Romam eſt profectus: hos veſtigiis Oppianicus conſecutus eſt.

Delere pedum veſtigia. Stat. 1. Achil.

Excipere veſtigia fugientis. Curtius lib.4.

Facere veſtigia in loco aliquo. Cicero pro Rab. Poſthum. Hic vos aliud nihil orat, niſi vt rectis oculis hanc vrbem ſibi intueri atque in hoc foro veſtigium facere liceat. Idem pro Cæcina, Verum pedem quum intulero, atque in poſſeſſionem veſtigium fecero, tum expellar atque deiiciar. Virg.2.Georg.

Fallere veſtigium dicitur locus lubricus. Curtius, Et præerupta ſaxa veſtigium ſubinde fallentia. Budæus, Vide FALLO.

Taciturna veſtigia ferre gradu ſuſpenſo digitis. Ouid. 2.lib.Faſt. *Cheminer ſur le bout des doigts ſans faire bruit.*

Ferre veſtigia per ignes. Propert.lib 1.eleg.5.

Figere ebria veſtigia. Claud.1.de rapt.Proſerp 4.

Firmare veſtigia. Virgil.3 Æneid.

Flectere veſtigia aliquò. Ouid.1.Metam.

Flectere veſtigia. Decedere. Stat.9.Thebaid.

Hærere veſtigio ſuo non poſſe. Liu. Decad.3.lib.2.

Hærere in veſtigio. Plin.lib 8 cap.30.

Impedire veſtigia curſu. Virgil.5 Æneid.

Implere veſtigia alicuius. Plin.epiſt.lib 8 13.

Imprimere veſtigium. Cic.pro Cæcin. Niſi ex eo loco, vbi veſtigium impreſſerit, deiici neminem poſſe.

Veſtigiis flagitiorum totam Italiã imprimere. Vide SAGINTIVM.

Communia veſtigia, Vide COMMVNIA.

Inflectere veſtigia curſus ſui. Cic.2.de Nat.deor. Stellæ nunquam curſus ſui veſtigium inflectunt.

Ingredi veſtigiis patris, Vide INGREDIOR.

Inhærere veſtigiis prioribus, Vide INHÆREO.

Inſiſtere veſtigia certa vix, Deprehendere, Inuenire. Lucr.lib.1.

Inſiſtere in veſtigio. Cic 3.de Orat. Poſt eius interitum venerabamus in curiam, vt veſtigium illud ipſum in quo ille poſtremum inſtitiſſet.

Inſiſtere veſtigiis. Cicero 3. de Orat. Quibus veſtigiis primùm inſtiti, in his fere ſolco perorare. Per tranſlationem, Vide INSISTO.

Inſiſtere alienis veſtigiis. Quintil.in procem.lib.1.

Inſiſtere veſtigiis laudum ſuarum, Vide INSISTO.

Inſtare veſtigiis alterius, Vide INSTO.

Interdicere veſtigiis, Vide INTERDICO.

Luſtrare veſtigia alicuius, Vide LVSTRVM.

Mouere veſtigium, hoc eſt pedem, Diſcedere, abire. Curt.lib.10.

Mouere ſe veſtigio, Vide MOVEO.

Obterere veſtigia, Vide OBTERO.

Occumbere in veſtigio. Tacitus, Pugnaciſſimus quiſque in veſtigio, multi palantes occubuere.

Permulcere veſtigia lymphis liquidis, Lauare pedes. Catul. Argon.59.

Perſequi veſtigia alicuius, Vide PERSEQVOR.

Perſequi aliquem veſtigiis ipſius, Sequi aliquem per ipſius veſtigia, & eo pacto progredi quo ipſe prius. Cicero de Claris Oratorib. Hæc etſi videntur à propoſita ratione diuerſa, tamen idcirco à me proferuntur, vt noſtrum curſum perſpicere quoniam voluiſte, Brute poſſis, & videre quemadmodum ſimus in ſpatio Qu. Hortenſium ipſius veſtigiis perſecuti.

Perſequi aliquem veſtigiis ipſius, per ipſius veſtigia. Hoc eſt ſcripta quæ reliquerat, reum facere. Cic 3.Verr. Ea iſtis etiam in rebus effugere te poſſe confidis, cùm te non opinione, ſed tuis veſtigiis perſequamur, quæ & in tabulis publicis expreſſa & recentia reliquiſti?

Ponere veſtigium. Cic.3.Philipp. Ille autem ex mirmillone dux, ex gladiatore imperator, quas fecit ſtrages, vbicunque poſuit veſtigia?

Ponere veſtigia ſumma arena. Virg 3.Georg.

Falſa veſtigia ponere. Ouid.2 Metam.

Ponere veſtigium, per tranſlationem: pro Attingere, vt ait Eraſmus. Cic.5 de Finib Quacunque enim ingredimur, in aliquam hiſtoriam veſtigium ponimus.

Libera per vacuum poſui veſtigia. Horat.1.epiſt.20.

Premere veſtigia alicuius. Preſſius ſequi. Tacit.lib.1, Neque bellum vlcra, modò ſe patris patruíque veſtigia prementem, iiſdem in terris victorem ſiſterent. Virgil.6.Æneid

Premere veſtigia leuiter, Ita progredi vt vix veſtigia appareant. Cic.pro Seſtio, Quanquam non eſt omittenda ſingularis illa integritas prouincialis, cuius ego nuper in Macedonia vidi veſtigia non preſſa leuiter ad cuiuſquam prædicationem temporis: ſed fixa ad memoriam illius prouinciæ ſempiternam.

Relinquere veſtigium auaritiæ. Cic pro Murena, Aſiam iſtam refertam, & eandem delicatam ſic obiit, vt in ea neque auaritiæ, neque luxuriæ veſtigium reliquerit.

Admiſſo ſequitur veſtigia paſſu. Ouid.1 Metam.

Retro ſequi veſtigia. Virgil.2.Æneid.

Sequi certa veſtigia. Quintil.lib 1 cap.1.

Contacta ſequi veſtigia vatum. Horat.2.epiſt 2.

Tenuia via ſummo veſtigia puluere ſignat. Silius lib.4.

Spargere veſtigia fugæ. Curtius lib.5.ad finem.

Spectantia retrorſum veſtigia. Horat.1.epiſt.1.

Stare in veſtigio. Author ad Heren lib.2.

Stringit canis veſtigia leporis. Id eſt, pedes radit. Ouid.1.Metam.

Tenere veſtigia inconcuſſa. In ſententia ſua perſeuerare. Lucan. lib.2.

Titubata veſtigia. Virgil.5.Æneid.

Torquere veſtigia. Virgil.3.Æneid.

Trahere ebria veſtigia. Propert.lib 1.eleg 3.

Turbare incerta fugæ veſtigia, Non ire recto itinere, ſed confundere & modò huc modò illuc flectere, ne poſſis per veſtigia deprehendi, & vt qui perſequuntur, reddantur incerti. Lucan.lib 8.

¶Omnibus veſtigiis indagatæ, Id eſt Vbique quæſitæ & diligenter. Cic.ad Att.lib.1 22, De publico quæ ad me ſcribis, ſanè mihi iucunda ſunt: eáque etiam velim omnibus veſtigiis indagata, ad me afferas.

¶Veſtigiũ, pro reliquiis, ſigno, monumento, ſiue indicio aliquando ponitur. Cic. pro Fonteio, Vnæ tabulæ proferantur, in quibus veſtigium ſit aliquod, quod ſignificet pecuniam Fonteio datam. Virg. 4.eclog.

Pauca tamen ſuberunt priſcæ veſtigia fraudis.

Breuia quædam demonſtranda veſtigia. Quintil.lib.2.cap.6.

Veſtigium & index. Cic 7 Ver Cuius rei, neque index, neque veſtigium aliquod, neque ſuſpicio cuiquam eſſet vlla.

Amoris veſtigia. Cic Fabio Gallo, lib.7 25. Virg 4 Æneid.

-agnoſco veteris veſtigia flammæ. Flammæ, id eſt amoris.

Annulorum veſtigium, Id eſt Argumentum quòd annuli eſſe fuerint, vt iatet: pretatus Budæus Plin.lib.33 cap.1, Ita quadringentis XL VI.à condita vrbe geſtum eſt, & primum annulorum veſtigium extat.

Nullum veſtigium ciuitatis. Cic.Planco, lib 10.1. Nec leges vllæ ſunt, nec iudicia, nec omnino ſimulachrum aliquod, ac veſtigium ciuitatis.

Dignitatis veſtigium. Cic. Plancio, lib.4.14, Ne veſtigium quidẽ vllum eſt reliquum nobis dignitatis.

Fortitudinis, humanitatis, & conſilij veſtigia. Cicero pro Corn. Balb.

Iudiciorum veſtigia. Cic.pro Roſc. Ame. A quibus miror, ne quod iudiciorum eſſet veſtigium, non ſubſellia quoque eſſe combuſta.

Manebant etiam tum veſtigia morientis libertatis. Tacit lib.1.

Veſtigia antiqui officij remanent. Cic.pro Roſc. Amer In qua muliere iudices etiam nunc, id quod omnes ſemper exiſtimauerunt, quaſi exempli cauſa veſtigia antiqui officij remanent.

Olfactus veſtigium nullum habere. Plin lib 11.cap 37.

Profectæ pecuniæ veſtigium. Cic.pro Cluentio. Dic quam pecuniam Cluentius dederit, vnde dederit, quemadmodum dederit vnum denique aliquando Cluentio profectæ pecuniæ veſtigium oſtende.

Violatæ religionis veſtigium. Cic.6.Verr. Nihil in religioſiſſimo fano præter veſtigia violatæ religionis, noménque P. Scipionis reliquit.

Manent ſceleris veſtigia noſtri. Virg 4 eclog.

Extant expreſſa ſceleris veſtigia. Cic pro Roſc. Amer. Hæc cùm ſint omnia, tamen extent oportet expreſſa ſceleris veſtigia vbi, qua ratione, per quos, quo tempore maleficium ſit admiſſum.

Stirpis veſtigia oſtendere Curt lib.9.

Tumoris veſtigium. Plin.lib 11.cap 58.

Indicia & veſtigia veneni. Cic.pro Cluentio.

Non enim vidiſſes fratrem tuum: non eum quem reliqueras: non eum quem noras, &c. ne veſtigium quidem eius nec ſimulachrum, ſed quandam effigiem ſpirantis mortui. Cic. Qu.frat lib.1.3.

¶Veſtigium, pro Nota quæ rei formam & qualitatem oſtendit. Cic 1.de Nat.deorum, Ita fit vt deus ille quem mente noſcimus, atque in animi notione, tanquam in veſtigio volumus reponere, nuſquam prorſus appareat. Budæus.

¶Veſtigio temporis. Cæſar 2 bel. Ciuil. Id eſt Statim, confeſtim. Cic in Piſonem, Atque eodem in templo, eodem & loci veſtigio & temporis, arbitria non mei ſolùm, ſed patriæ funeris abſtuliſti.

Veſtigo, veſtigas, pen.prod. {[illegible]} veſtigare, Quærere diligenter, quaſi veſtigia indagare. A veſtigiis tanquam indiciis dictum. Cic.3 de Orat Ipſa tractatio & quæſtio quotidie ex ſe gignit aliquid, quod cum deſidioſa delectatione veſtiges. Virgil. 12. Æneid.

-veſtigátque virum.

Iter alicuius veſtigare. Stat 11. Thebaid.

Cauſas rerum veſtigare. Cic 2.de Orat Nam & coniuncta quærimus, &c & cauſas rerum veſtigabimus, &c.

Veſtigare atque odorari voluptates omnes. Tranſlatio à canibus venaticis qui veſtigia ferarum odorantes, ipſas conſequuntur. Cic. poſt Reditum in Senatu. Hi voluptatũ omnes veſtigant atque odorantur.

Altè veſtigare oculis. Virg 6 Æneid.

Oculis & naribus eſcam veſtigare. Colum.lib 8, cap.17.

Veſtigare odore. Plin.lib.8 cap 18.

Veſtigator, pen.prod veſtigatoris, Verbale {[illegible]} Venator, à veſtigiis ferarum dictus, vt author eſt Varro de Ling Lat. Colum. lib 9.cap 8 Nam ſtatim ſono territum, vel in frutice, vel in editiore ſyluæ fronde conſidet, vel à veſtigatore præparato vaſe reconditur. Vlpian.in l Quæſitum § Si in agro Da fundo inſtructo.

VESTINI, pen. prod. {[illegible]} Populi Italiæ Sabinis & Picentibus vicini, vt ſcribit Plin.lib 3.capit.5, Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Mart.lib.13.

Si ſine carne voles ientacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Veſtinus iuuencus. Silius lib 8.

Aquæ Veſtinæ. Lucan.lib.2.

Veſtis, huius veſtis, fœm.gen. {[illegible]} A velando: quod corpus velet, dicit. Seu à vellere, quod eſt vnum: iſæ ouis lana, vt ait Varro de Lingua Latina, libro 4. Eſtq́ue generale indumentum tam virile, quàm muliebre, & ſcenicum, etiam ſi tragicum & citharœdicum ſit. Plautus Curc 10,

Et aurum & veſtem omnem, ſuam eſſe aiebat, quicquid haberet.

Veſtis. Quibuſdam nationibus ſua cuiq; propria veſtis eſt: vt Parthis ſarabaræ, Gallis linæ, Germanis rhenones, Hiſpanis ſtriges, Sardis maſtrucæ. Sarabaræ ſunt fluxa ac ſinuoſa veſtimenta: de quibus legitur In Daniele: Et ſarabaræ eorum non ſunt immutatæ. & Publius: Vt quid ergo in ventre tuo Parthi ſarabara ſuſpendis? Apud quoſdã autem ſarabara nuncupantur capitũ quædã tegmina,

qualia videmus in capite magorum picta. Lineæ ſaga quadra & mollia ſunt: de quibus Plautus: Linea cooperta eſt textrina Gallia. Rhenones ſunt velamina humerorum, & pectoris vſque ad vmbilicum, atque intortis villis adeo hiſpida, vt imbres reſpuant: quas vulgò *reptos* vocant, eo quòd longitudo villorum quaſi repat: de quibus Salluſtius: Germani intectum rhenonibus corpus tegunt. Dicti autem rhenones à Rheno Germaniæ flumine, vbi his frequenter vtuntur. Maſtruca veſtis Germanica ex pelliculis ferarum: de qua Cicero pro Scauro: Quem purpura regalis non commouit, eum Sardorum maſtruca mutauit. Maſtruca autem dicta, quaſi monſtruoſa, eo quòd, qui ea induuntur, quaſi in ferarum habitum transformantur. Dignoſcuntur & gentes in habitu, ſicut & lingua diſcordes. Perſæ brachia & crura linamentis, caput tiara tegunt. aminent apicibus faſtigiatis Alani, horrent & malis tecti cum lattantibus linguis Scoti. ſagati ſunt Alamani, linteati Iudi, gemmati Perſæ, ſericati Seres, pharetrati Armeni. Nonnullæ etiam gentes non ſolùm in veſtibus, ſed & in corpore aliqua ſibi propria quaſi inſignia vendicant: vt videmus cirros Germanorum, granos & cinnabar Gothorum, ſtigmata Britonum. circumcidunt quoque Iudæi præputia, pertundunt Arabes aures, flauent capitibus intectis Getæ: nitent Albani albentibus crinibus: Mauros habet tetra nox corporum, Gallos candida cutis: ſine equis inertes extant Alani. Iſidorus de etymologiis.

Obtentu veſtis caput velata mulier. Senec. Herc fur 6.

¶Aurea veſtis Virg 8. Æneid.

Aurea cæſaries ollis, atque aurea veſtis. Seruius, Veſtis, hoc eſt barba. vnde econtrà inueſtes dicimus imberbes. vnde eſt, Tunc mihi prima genas veſtibat flore iuuenta.

Bombycina, Vide BOMBYX.

Caſta. Valer 1. Argon.

Commoda ad curſus. Ouid. 2 Faſt.

Conchyliata, Vide CONCHYLIVM.

Cymatilis, Vide CYMA.

Eximia. Lucret. lib 4.

Fluxa. Stat. 1. Achill.

Laciniata, Vide LACINIA.

Lintea. Cic 7 Verr. Illi ad deprecandum periculum proferebant, alij purpuram Tyriam, thus alij atque odores, veſtemque linteam, gemmas alij & margaritas.

Longa. Quint. lib. 11. cap. 1.

Lugubris, Vide LVGEO.

Madida cocco, Vide MADEO.

Meliteuſis. Cicero 4 Verr. Dico te maximum pondus auri, argenti, eboris, purpuræ, plurimam veſtem Melitenſem, plurimam ſtragulam, multam Deliacam ſupellectilem, &c. Syracuſis exportaſſe.

Ita legit Budæus pro eo quod pannum vocamus. Vt ſit veſtis Melitenſis, Pannus in Melita inſula factus. ad quod exemplum dicere poſſis Veſtem Rotomagenſem, pro panno Rotomagenſi.

Muliebris. Cic 6. Verr.

Nexilis. Lucret. lib 5.

Nocturna. Horat 1 Serm. ſaty 5.

Obſoleta, Vide OBSOLEO.

Olida, Vide OLEO.

Oſtrina, Vide Oſtrinus in OSTRVM.

Papauerata, Vide Papaueratus in PAPAVER.

Pexa, vide PECTO.

Phryxianæ, veſtes ſunt, quæ Phryxei velleris criſpos & eminentes villos imitantur. Plautus, Togas raſas phryxianáſque. Sic enim legendum, non phrygianas vt hactenus. Senec. de benefic. Inueniam alium poetam apud quem præcingantur, & ſpiſſis aut phryxianis prodeant. Turnebus.

Picta Virg 9 Æneid.

Pretioſa. Cic 2. Philipp. Maximus vini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti, pretioſa veſtis, multa & lauta ſupellex, & magnifica multis locis, &c.

Purpurea. Cic. 1 de Diuin. Cæſar cùm immolaret illo die quo primùm in ſella aurea ſedit, & cum purpurea veſte proceſſit, in extis bouis opimi cor non fuit,

Sacrifica. Silius lib 3.

Seruilis. Cic. in Piſonem, Nocte intempeſta crepidatus veſte ſeruili nauem conſcendit.

Sinuoſa. Ouid 5 Metam.

Stragula veſtis Vide Stragula.

Tenuiſſima veſtis. Ouid. 3. Amor. eleg. 2.

Trita Horat. 1. epiſt 20.

Vilis veſtiſque. Ouid. 8 Metam.

¶Abſcindere veſtem humeris Virg. 5. Æneid.

Abſciſſa planxit mea pectora veſte. Ouid. epiſt. 12.

Ardentes murice veſtes Valer 3. Argon.

Læſis de veſtibus auferre maculas Ouid. 3. Faſt.

Cingere veſtem ad pectora. Ouid. 6 Metam.

Commutauerunt inter ſe veſtem, Vide COMMVTO.

Concinnare veſtem, Vide CONCINNO.

Plebeia in veſte cubare Lucret. lib 2.

Decreſcunt auaro veſtes Stat. 2 Sylu. 1.

Deducere veſtem ab ore. Ouid 3. Metam.

Deducere veſtem à pectore. Ouid. 6 Metam.

Defluxit veſtis ad imos pedes. Virg. 1. Æneid.

Demiſſa veſtis. Horat 1. Serm. ſaty. 2.

Deponere veſtes humeris Ouid epiſt. 18.

Diſcindere veſtem. Silius lib 16 28. Terent, Adelph.

Ire in longis veſtibus Ouid 6. Faſt.

Sciſſa veſte ira. Virg 12. Æneid.

Explicare veſtem. Cice 2. de Orat. Tanquam in aliquam locupletem ac refertam domum venerim, non explicata veſte, neque propoſito argento, &c.

Exuere veſtem. Lucret. lib. 4.

Gerere veſtes. Ouid. epiſt 13

Illitæ veſtes. Senec Herc. Oetæo. 4.

Illitæ veſtes auro atque purpura. Senec. Hippol. 4.

Illuſæ auro veſtes, In quibus artifex ludens, auro aliqua depinxit, ait Seruius Virgil 2 Georgicon,

Induere veſtem, Induere ſibi veſtem, & Induor veſtem, & veſte, Vide INDVO

Inducere veſtes humeris. Ouid. epiſt 20.

Infringere veſtes. Ouid 9. Metam.

Arte laboratæ veſtes Virg. 1 Æneid.

Lacerare veſtem. Ouid. 11. Metam.

Laniare veſtem ab ora ſumma. Ouid 5 Metam.

Madent ſanguine veſtis, Vide MADEO.

Fibula raſilis mordebit veſtem ſummam. Ouid. 8. Metam.

Mutare veſtem, Vide MVTO.

Auratis mutauit veſtibus atras. Ouid. 8 Metam.

Nitentes veſtes Senec. Herc. Oetæo, 4.

Obnubitur caput atra veſte. Silius lib. 11.

Perfuſæ veſtes oſtro. Virg 5 Æneid.

Tenuem perſcindere veſtem. Tibul. lib. 1. eleg. 10.

Pictæ veſtes auro. Valer 3. Argon.

Picturatæ veſtes auri ſubtegmine Virg 3. Æneid.

Prætexuit veſtem oſtro. Silius lib. 8.

Recinctus veſte a cudata Ouid. 7. Metam.

Reſcindere veſtem. Cic pro Cælio, Fores effregit? reſtituentur. reſcidit veſtem? reſarcietur. Terent. Adelph. 1.

-vnde Cicero hæc verba accepit, habet,

Diſcidit veſtem?

Reſoluere cinctas veſtes. Ouid. 1. Metam.

Retecta veſte nudare papillas. Catul. de coma Beren. 61.

Saturatæ murice veſtes. Ouid epiſt 15.

Squalentes puluere veſtes Lucan. lib. 8.

Stabant ſorores atris cum veſtibus. Ouid. 6. Metam.

Purpuream veſtem aurea ſubnectit fibula. Virg. 4 Æneid.

Subſuta talos tegit inſtita veſte. Horat 1. Serm. ſat. 2.

Succincta veſtem puella. Ouid 10 Metam.

Sumere veſtes, induere. Senec Medea, 10.

Pretioſas ſumere veſtes Ouid 1 de Arte.

Virilem veſtem ſumere. Horat 1 Serm ſat. 2.

Suſpenſæ in littore veſtes. Lucret lib 1.

Funerea veſte tegere corpus. Ouid 3. Faſt.

Vili veſte tegi. Ouid. epiſt. 11.

Tincta veſtis rubro cocco Horat. 2 Serm. ſat. 6.

Bibulas veſtes trahit vnda. Valer. 1 Argon.

Variata figuris veſtis. Catul Argon. 59.

Niuea velatus corpora veſte. Ouid. 10. Metam.

Pura cum veſte venire. Tibul lib. 2. eleg. 1.

Virgatæ veſtes auro. Silius lib. 4.

¶Veſte caput velare. Celſ lib. 4 cap 2, De curationibus morborũ qui naſcuntur à capite, Conſiderandum eſt quæ cauſa dolorem excitarit Si calor, aqua frigida multa perfundere caput expedit, &c. At ſi frigus nocuit: caput oportet perfundere aqua calida marina, vel certè ſalſa: tum caput vehementer perfricare: deinde calido oleo implere: veſte velare. Veſtem hoc in loco Budæus interpretabatur Pileolum, *vn Bonnet*,

¶Veſtis, pro Pilo & lanugine, ſeu prima barba. Lucret. lib. 5.

Nec minus in certo dentes cadere imperat ætas

Tempore, & impubem molli pubeſcere veſte.

¶Serpentis veſtis, Leberis, Vernatio, & pellis exuuiæ. Lucr. lib. 4.

Vieta veſtis aranei. Lucret. lib. 3.

Veſticula, pen cor Diminut. Parua veſtis. Paulus in l. Cum de lanionis §. Quidam. D. de fund. inſtruct &c. Quum in diem mortis ibi libros, & viſ camina, & veſticulam habuerat. Sic habent Pandectæ Florentinæ Haloander legit veſtiſpicam.

Veſtio, veſtis, veſtiui, veſtitum {ἀμφιέννυμι, ἐνδύω, ...} veſtire, pen ult. prod. Veſtem induere Plautus Caſin. 2,

Vt te veſtiat, ac virum deſpolies. Terentius Heaut. 1. 2,

Ancillæ tot me veſtiant?

Ali & veſtiri ab aliquo. Cic. pro Roſcio Amer.

Ex ſuo corpore contra frigus veſtiri, Quintil. lib. 2. cap. 16.

Spoliis ferarum veſtire corpus. Luc. lib 5.

Veſtiri pilo. Plin. lib. 9. cap 13.

Parietes tabulis veſtire. Cic 6 Verr. His autem tabulis interiores templi parietes veſtiebantur.

Agrum vineis veſtire. Colum. lib. 3 cap 4.

Colles veſtit vitis Colum. lib 3. cap. 2.

Sepulchrum vepribus veſtire. Cic. 5. Tuſc.

Veſtire lumine. Cic 2. de Nat deor.

Æther veſtit campos purpureo lumine. Virg. 6. Æneid.

Ebur atria veſtit Lucan. lib. 10.

Hortum veſtit morus Plin. epiſt. 27. lib. 2.

Hyems veſtit montem gelu. Claud. de bello Get.

Iuuentas veſtit malas lanugine Lucr. lib. 5.

Seges veſtit iter. Claud 1. de raptu Proſ.

Reconditas exquiſitáſque ſententias mollis & pellucens veſtiebat oratio Cic. de Claris Orat.

Veſtitus, pen. prod Participium. {ἠμφιεσμένος} Propert. lib. 2. eleg. 16.

Candidè veſtitus, Vide CANDIDVS.

Malè veſtitus, Vide MALVS.

Peruenit ad aliquem locum cum hominibus malè veſtitis. Cicero in Piſonem,

Mediocriter veſtitus, Vide MEDIOCRIS.

Citharœdus optimè veſtitus. Author ad Heren. lib. 4.

Veſtitus veſtem Plaut. epid. 5. Liu. 8. bel. Maced. Permiſſu Conſulis poſtero die in caſtra tyrannus venit, veſtitus comitatuſque vix ad priuati modicè locupletis habitum.

Gentes veſtitus. Barbarus. Senec. Herc. Oetæo, 3.

Ager veſtitus meſſibus. Ouid. 4. Faſt.

Montes veſtiti ſyluis. Liu. 2. bel. Maced. Cic. 2. de Nat. deorum, Montes veſtiti atque ſyluestres.

Oculi veſtiti membranis hoc eſt, operti, muniti, contecti, velati. Cic. 2. de Nat. deo. Natura primùm oculos membranis tenuiſſimis veſtiuit, & ſepſit, quas primùm perlucidas fecit, vt, &c.

Ripæ veſtitæ gramine. Colum. lib. 8 cap. 5.

Terra veſtita floribus, arboribus, frugibus, &c. Cicero 2. de Natura deorum.

Tori veſtiti gramine. Ouid. 2. Faſt.

Vuæ veſtitæ ſuis frondibus. Propert. lib. 3 eleg. 13.

Veſtitus, huius veſtitus, pen. prod. m. g. { [illegible] } Verbale, Veſtis ornatus, & ipſa veſtis contectio. Plaut. Epid. 1s,

-quia veſtitum atque ornatum immutabilem. Cic. 3. de Finib. Pulcherrimo veſtitu & ornatu regali.

Fœditas veſtitus. Cic. 12. Philip. Quando eius obliuiſcetur vllo poſteritas, cuius ſcelere in hac veſtitus fœditate fuerimus?

Victus veſtitúſque neceſſarius. Cic. pro Quintio.

Veſtitu nimio indulges, Vide INDVLGEO.

Immutata veſtitum, Vide IMMVTO.

Aſper veſtitus. Cicero pro Seſtio, Veſtitus aſper noſtra hac purpura plebeia, ac penè fuſca, &c.

Orationis veſtitus. Cic. de Clar. Orat. Concinnitas illa crebritáſque ſententiarum priſtina manebat: ſed ea veſtitu illo orationis, quo conſueuerat, ornata non erat.

Montium veſtitus leniſſimi. Cic. 2. de Nat. deor.

Riparum veſtitus viridiſſimi. Cic. 2. de Nat. deor.

¶ Veſtitus, pro Veſtimentis. Plin. lib. 8. cap. 22, Euanthes tradit, ex gente Antæi cuiuſdam ſorte electum ad ſtagnum quoddam regionis eius duci, veſtitúque in quercu ſuſpenſo tranare, atque abire in deſerta. Et paulo poſt ait, Addit quoque Fabius eandem recipere veſtem.

Vir muliebri indutus veſtitu. Cic. Att. lib. 1 3.

Veſtitor, pen. prod. veſtitoris. Verbale. vt Veſtitores diuinorum ſimulachrorum apud Iulium Firmicum lib. 3. cap. 12. & cap. 14. Deorum veſtitores.

Veſtimentum, veſtimenti { [illegible] } Idem quod Veſtis. Vlpianus De auro & argento legato, l. Veſtimentum id eſt quod detextum eſt, etſi deſectum non eſt. Id eſt, ſi ſit conſummatum quod in tela eſt. nondum pertextum vel detextum, contextum appellaint. Quiſquis igitur veſtem legauerit, neque ſtamen, neque ſubſtamen legato continebitur. Veſtimentorum ſunt lanea omnia lineáque vel ſerica vel bombycina, quæ induendi, præcingendi, amiciendi, inſternendi, iniiciendi, accubandíve cauſa parata ſunt: & quæ his acceſſionis vice cedunt, quæ ſunt inſitæ picturæ, clauíque qui veſtibus inſuuntur. Veſtimenta omnia aut virilia ſunt, aut puerilia, aut muliebria, aut communia, aut familiaria. Virilia ſunt quæ ipſius patrisfamiliâs cauſa parata ſunt, veluti togæ & tunicæ, palliola, veſtimenta ſtragula, amphitapa & ſaga, & reliqua ſimilia. Puerilia ſunt quæ ad nullum alium vſum pertinent, niſi ad puerilem: veluti togæ prætextæ, aliculæ chlamydes, pallia quæ filiis noſtris comparamus. Muliebria ſunt quæ matriſfamiliâs cauſa parata ſunt quibus vir non facilè vti poteſt ſine vituperatione: veluti ſtolæ, pallæ, tunicæ, capitia, zonæ, mitræ, quæ magis capitis tegendi, quàm ornandi cauſa ſunt comparata. plagulæ. penulæ. Cõmunia ſunt quibus promiſcuè vtitur mulier cum viro: veluti ſi eiuſmodi penula palliúmve eſt, & reliqua huiuſmodi, quibus ſine reprehenſione vel vir vel vxor vtatur. Familiaria ſunt quæ ad familiam veſtiendam parata ſunt: ſicut ſaga, tunicæ, penulæ, lintea, veſtimenta ſtragula & cætera ſimilia. Veſtis etiam ex pellibus conſtabit. Item pelles caprinæ & agninæ veſtis erunt, quum & tunicam, & ſtragulam pelliceam nonnulli habeant.

Crucis in veſtimentis. Author ad Heren. lib. 2.

Aridum veſtimentum, Vide AREO.

Affers purpuram Tyriam, in qua tibi inuideo, quòd vnis veſtimentis tandiu lautus es. Cic. pro Flacco.

Funebre veſtimentum. Cic. 2. de Legib. Sex. Ælius L. Acilius non ſatis intelligere ſe dixerunt, ſed ſuſpicari, veſtimenti aliquod genus funebris.

Pretioſa veſtimenta. Horat. 1 epiſt. 19.

Detrahere nodo veſtimenta, Vide NVDVS.

Mutare veſtimentum. Cic. pro Milone, Milo autem cùm in Senatu fuiſſet eo die, quoad Senatus dimiſſus eſt, domum venit, calceos & veſtimenta mutauit.

Veſtiarium, veſtiarij { [illegible] } Locus in quo veſtes vel ſeruantur vel venduntur. Plin. lib. 15 cap. 8, Veſtiarium etiam contra teredines ne noxia animalia, amurca aſpergi.

Veſtiarij nomine aliquando veſtitus intelligitur. Columel. lib. 1. cap. 8, Ne aut in veſtiariis, aut in cæteris præbitis iniurioſè tractentur. Scæuola in l. Annua. D. de ann. legat. Quæſitum eſt an mortua matre conditio appoſita defeciſſe videatur, & per hoc neque veſtiaria neque cibaria his debeantur. Reſpondi ſecundum ea quæ proponerentur, deberi.

Veſtiarius, Adiect. { [illegible] } vt Veſtiaria arca, In qua veſtes reponuntur & conſeruantur. Cato cap. 11.

Veſtiarius, veſtiarij, Qui veſtes facit aut vendit. Vlpian. in l. Quicunque. §. 2. D. De inſtitore actionis. Sed & eos inſtitores dicendos placuit, quibus veſtiarij, vel lintearij dant veſtem circumferendam & diſtrahendam: quos vulgò circitores appellamus.

Veſtiſpicus, veſtiſpici: & Veſtiſpica, veſtiſpicæ, pen. corr. { [illegible] } Seruus ſiue ancilla cuſtodiens veſtes: quod frequanti diligentia veſtes inſpiciant: inquit Nonius cum Varrone de Lingua Lat. Plaut. Trinum. 5.

-ducitur familia tota,
Veſtiſpici, victor, auri cuſtos. Afranius, Noui non inſciam ancillulam veſpere veſtiſpicam.

Veſtitiſſimus, Adiect. { [illegible] } Quod eſt optimè veſtitum. Colum. lib. 7 cap. 3, Id pecus, quàm ex omnibus animalibus veſtitiſſimum, frigoris tamen impatientiſſimum eſt. De ouibus.

VESVLVS, pen. cor. { [illegible] } mons Liguriæ iuxta Alpes vt notat Seruius. In huius radicibus emiſſa oritur Padus fluuius vt Pomponius ſcribit lib. 2. Virg. 10. Æneid.

-multos
Veſulus quem pinifer annos
Defendit.

Veſuuius, ſiue Veſeuus & Veſuuius per ſyncopen { [illegible] } mons prope Neapolim, & pomis & conflagratione inſignis. Colum. lib. 10. cap. 14, fontibus & Stabiæ celebres, & Veſuuia rura, Vide VESEVVS.

Veſuuinus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Apex Veſuuinus. Stat. 3. Sylu. 5.

Incendia Veſuuina. Stat. 5 Sylu. 3.

Veter, veteris, pen. corr. { [illegible] } Adiect. trium generum, Senex A quo Veterior comparatiuum, & veterrimus. Ennius apud Priſcianum,

Quam veteres occubuit Priamus ſub Marte Pelaſgo. Actius, Veter fatorum terminus ſic iuſſerat.

Veterior, Comparatiuum { [illegible] } Plaut. Bacch. 23.

Senem illum ego tibi dedo veteriorem foris,
Lepidè vt lenitum reddas.

Veterrimus, pen. corr. Superlatiuum { [illegible] } Trebonius ad Ciceronem, Pro noſtro veterrimo, veriſſimóque amore Cic. 1. de Nat. deor. Vt etiam veterrimi poetæ qui hæc ne ſuſpicati quidem ſint, Stoici fuiſſe videantur.

Veterrimus liberorum. Tacit. lib. 5. Hoc eſt maior natu.

Veterrimus author. Liu. 2. ab Vrbe.

Veterrimus hoſtis. Liu. 8. bel. Pun.

Veterrima ſocietas. Liu. 4 ab Vrbe.

Veterrima quæque, vt ea vina quæ vetuſtatem ferunt, eſſe debent ſuauiſſima. Cic. de Amicitia.

Veteramentarius ſutor { [illegible] } Suet. Vide VETVS.

Veteranus, Veterator. Vide VETVS.

Veterinus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Veterina animalia dicuntur ad vecturam idonea, quæ aliquid vehere poſſunt: quaſi vehetcrina, quòd ad ventrem onus religatum gerant. Plin. lib. 11 cap. 46, Vngulæ veterino tantum generi renaſcuntur. Sic lib. 17. cap. 23, Namque vt veterina à iugo, & canes à curſu voluntario iuuat. Lucret. lib. 5. Et genitum ex quod eſt veterino ſemine partum.

Veterinarius, veterinarij, maſc. gen. { [illegible] } Qui veterinorum curam gerit, & veterina ducit: quæ apud nos cõſueuit etiam illa locanda domi ruſticæ ad quæſtum. Colum. lib. 1. cap. 1, Nam & arator reperitur aliquis bonus, & optimus foſſor, aut fœni ſector, nec minus arborator, & vinitor, tum etiam veterinarius & probus paſtor.

¶ Veterinarius { [illegible] } Medicus veterinorum. Colum. lib. 6. cap. 8, Solent etiam faſtidia cibo afferre vitioſa incrementa linguæ, quas ranas veterinarij vocant.

Veterinarius, Adiect. { [illegible] } vt Veterinaria medicina. Colum. lib. 7 cap. 3.

Veternus, veterni, m. g { [illegible] } Morbus ex nimio otio perpetuum ſomnum inducens. Plaut. Menæch. 29.

Num enim veternus, aut aqua interçus te tenet?

Veternum etiam dicitur.

Funeſto veterno tegere aliquem. Horat. 1. epiſt. 8.

¶ Veternus, pro Pigritia aliquando ponitur. Virg. 1. Georg.
Nec torpere graui paſſus ſua regna veterno. Columel. lib. 7. cap. 5.
Veterno conteneſcere.

Veternus ciuitatem occupat. Cælius ad Ciceronem, lib. 8 6, Niſi ego cum tabernariis & aquariis pugnarem, veternus ciuitatem occupaſſet.

¶ Veternus. Nimia dormitio. Plin. lib. 8. cap. 36. Primis diebus bis ſeptenis tam graui ſomno vrſi premuntur, vt ne vulneribus quidem excitari queant. Tunc mirum in modum veterno pingueſcunt.

Veterno pigrior. Martial lib. 5.

Olidum veternum. Catullus ad Colonian, 17.

Situ & veterno macerare vites dicitur muſcus. Columella lib. 4. cap. 16.

Veternoſus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Qui graui ſomno premitur, inquit Feſtus. Plin. lib. 20. cap. 4, Lumen verò recenti ſorticem cum melle: veternoſis autem quàm acerrimos mandere.

Veternoſum Eunuchum vocat Terent. in Eunuch. 4. 4.
Quia ſegnis eſt & quaſi veternum patitur. Hic eſt vetus, vietus, veternoſus, ſenex.

Veternoſum, Cato hydropicum appellat, quum inquit, Veternoſus quamplurimum bibit, tam maximè ſitit. Feſtus.

Veternoſa eutat quæ candum vocatur. Plin. lib. 24. cap. 19.

Veto, vetas, vetaui, vetatum, pen. prod. & vetui, vetitum, penult. corr. { [illegible] } vetare, Prohibere, & ne aliquid fiat, imperare. Terent. Phorm. 4 4.

Aruſpex vetuit ante brumam aliquid noui
Negotij incipere. Ibidem. 5. 6.
Ait eſſe vetitum, intrò ad heram accedere. Cic. 5 Verr. Vetat te Volcatius tuæ tuiſsímque deliciæ, mentionem mancipis facere. Virgil. 1. Æneid.
Quippe vetor fatis.

Vetare & prohibere. Cæſar 7. bel. Gall.

Vetare & iubere, contraria. Cic. 2 Legib. Lex vera atque princeps apta ad iubendum & ad vetandum ratio eſt recta ſummi Iouis.

Lex peregrinum vetat in murum aſcendere. Cic. 2. de Orat.

Eum falom deſperare vetuit. Cic. pro Cluent.

Tu me iocari meo aſſenſu vetas. Cic. 4. Acad.

Bella vetare. Virg. 2. Æneid.

Vetor plura loqui. Ouid.2 Metam.

Vetari aliquid prouerbio. Cic. de Amicit. Præpoſteris enim vtimur conſiliis,& acta agimus,quod vetamur veteri prouerbio.

Vetare, Obeſſe. Horat.1.Serm.

-ridentem dicere verum

Quid vetat? Hoc eſt, quid obeſt quo minus etiam qui ridet, verum dicere poſſit,& ſerio agere? Vel etiam Quid prohibet? Virgil. 10 eclog.

Vetans,vetantis,Participium { κωλύων. } Cic 2.de Legib. Ita principem legem illam & vltimam,mentem eſſe dicebant, omnia ratione aut cogentis,aut vetantis dei.

Deo vetante agere aliquid. Propert.lib.4 eleg 8.

Vetitus,pen corr. Particip. { κεκωλυμένος. } Virg 6 Æneid.

Hic thalamum inuaſit natæ, vetitóſque hymenæos.

Adah etiam vetitum. Ouid 3 de Ponto,eleg 3.

Æquor vetitum. Ouid.2 Metam.

Alea vetita legibus. Horat 3.Carm.ode 24.

Amor vetitus Ouid.1.de Arte.

Arma vetita Virgil 9.Æneid.

Ciborum vetitorum fames. Ouid 15 Metam.

Concubitus vetitus. Ouid 10.Metam.

Crimen vetitum. Ouid 2 Triſt.

Libido vetita. Ouid.9.Metam.

Nefas vetitum. Horat 1.Carm.ode 3.

Probrum vetitum. Ouid.10. Metam.

Vetitum,vetiti,pen corr.Subſtantiuum { κώλυσις } Id quod prohibetur. Ouid.3 Amor.eleg 4.

Nitimur in vetitum ſemper,cupimúſque negata. Virg.10. Æneid.

Quæ contra vetitum diſcordia?

Iuſſa ac vetita. Cic.2 de Leg. Sed verò intelligi ſic oportet & hæc & alia iuſſa ac vetita populorum,vim non habere ad rectè facta vocandi,& à peccatis auocandi.

Vetaturus,pen prod. { κωλύσων } Participium futuri temporis,non Veniturus. Valla lib.1.

Vetatio, vetationis { κώλυσις } Verbale, non vetitio, authore Valla libro 1.

VETONES, pen.prod. Populi in Hyſpanis teſte Plin lib.25.cap 8, Qui herbam betonicam inuenerunt. Alij Vettones ſcribunt, alij Vectones. Lucan.lib 4,

Vectoneſque leues,profugique à gente vetuſta,

Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

VETVLENIVM { ...... } ſeu Vetulonia, Hetruriæ,qo ...... enij tenuerunt, vrbium erat caput:de qua Silius lib 8,

Mæoniæque decus quondam Vetuloniæ gentis. Hodie Viterbo.

Vetus veteris,pen corr om g { παλαιὸς, ἀρχαῖος, ... } Antiquũ & multorum annorum, menſium aut dierum ſignificat, ſecundum id cui adiectum eſt. Plaut. Trucul 6,

Vetus eſt maceria. Idem Amphit.3,

Veterem atque antiquum rem nouam ad vos perferam. Gell lib. 16 cap 5 & Macrob lib 6.cap 8, Ve particula tum inteſionem ſignificat,tum minutionem. Nam vetus,& vehemens, alterum ab ætatis magnitudine compoſitum eliſumque eſt,alterum à mentis vi atque impetu dicitur.

Vetus & vſitatus. Cic pro Cecina, At verò hoc quidem iam vetus eſt,& maiorum exemplo multis in rebus vſitatum.

¶Veteres noſtri,pro Maiores noſtri. Plin.lib 36 cap.7. Onychem etiam tum in Arabiæ montibus,nec vſquam alibi naſci putauere veteres noſtri.

Veteres,ſenes,& antiqui differunt, Vide ANTIQVVS.

Adagium vetus:hoc eſt iamdiu vſurpatum, & à veteribus etiam dictum. Plaut.Amphit.15.

Ætas vetus Horat de Arte.

Amicum veterem agnoſcit. Virg 3 Æneid.

Amores veteres cantare. Ouid epiſt.15.

Auorum veterum effigies. Virg.7. Æneid.

Calceos veteres vendere. Quintil.lib.6,cap.4.

Exceptio vetus & vſitata. Cic.1.de Orat.

Fagi veteres. Virg.3.eclog.

Fama vetus. Horat.2.Serm.ſat.1.

Hoſpita vetus. Cic.4.Verr.

Infamia vetus Ouid.2. Metam.

Malorum veterum memor. Ouid 13 Metam.

Memoria vetus. Tacit.lib.5.

Miles exercitatus & vetus Cic.1.Tuſc.

Paterna,magna,vetus,& iuſta neceſſitudo. Cic. Planco in epiſtolis ad Atticum,lib 16 341.

Patientia vetus. Tacit.in vita Agricolæ.

Querela vetus. Virg 1.Georg.

Senes veteres. Tibul.lib.1.eleg 8.

Tuſſis vetus. Colum lib 6 cap 10.

Verbum vetus. Terent. Adelph 5.3.

Venator vetus. Cic pro Seſtio, Alter vnguentis affluens, calamiſtrata coma, deſpiciens conſcios ſtuprorum ac veteres vexatores ætatulæ ſuæ,&c.

Virorum veterum monimenta. Virg 3. Æneid.

Credendum eſt veteribus & priſcis (vt aiunt) viris. Cicero de Vniuerſ.

¶Vetus,ad vituperationem aliquando refertur: pro Carioſo, & quaſi rancido. Terent in prologo Heaut 22,

Tam quod maleuolus vetus poeta dictitat

Repentè ad ſtudium hunc ſe applicaſſe muſicum.

¶Regnandi vetus. Tacit.lib.5.

Vetulus, pen. corr. { γερόντιον } Adiectiuum diminutiuum. Cicer. ad Trebatium, lib.7.16, Sero ſapiunt. Tu tamen mi vetule non ſero, primas illas rabioſulas ſat fatuas dediſti. Idem ad Attic.lib.13.184. Se ſcire aiebat ab eo nuper petitam Cornificiam, Quinti filiam vetulam ſanè & multarum nuptiarum.

Arbor vetula. Cic.5 de Fin. Itaque & viuere vitem & mori dicimus: & arborémque & nouellam & vetulam & vigere & ſeneſcere.

Cornix vetula. Horat 4 Carm.ode 13.

Equos vetulus, cui contrarium Tener. Cic.de Amicitia, Num quando amici digni amicitia, veteribus ſint anteponendi, vt equis vetulis teneros anteponere ſolemus.

Falernum vetulum, Catull.ad puerum ſuum,24.

Gladiator vetulus. Cic.pro Quintio, Alphenus, Interea cum iſto gladiatore vetulo quotidie pugnabat.

Vinum vetulum. Colum. lib.10.

Vetula,vetulæ, pen. corr. Subſtantiuum f. g. Martial.lib 4 epigr.5.ad Fabianum,

Nec potes algentes arrigere ad vetulas.

Vetulæ edentulæ. Plaut in Moſtellar. Act.1.ſcen.3.

Vetulæ edentulæ,quæ vitia corporis fuco occulunt. Niſi quis malit diſtractum ſic legere, Vetulæ,edentulæ,&c.

Turpis vetula,hoc eſt Infamis. Iuuenal.ſat.6,

-vel potiùs

Filiolam turpi vetulæ producere turpem.

Vetuſtus, Adiectiuum { παλαιγενὴς, παλαιγενές } Idem quòd vetus. Cic. Attico,lib 13 37,Cum Demetrio Mega mihi vetuſtum hoſpitium eſt. Idem,Ratio vetuſtum hoſpitium eſt. Idem,Ratio vetuſtæ diſciplinæ. Idem de Clar. Orat. Sed multo tamen vetuſtior,& horridior ille quàm Scipio.

¶Amicitia vetuſta puer puero iunctus. Ouid.4.de Ponto, eleg.3.

Gens vetuſta Virg 9 Æneid.

Lacus vetuſtas. Ouid 8. Metam.

Mos vetuſtus. Ouid.1.Faſt.

Spatio vetuſtu ætatis ſeſſa domus. Lucret.lib.3.

Templum vetuſtum. Virg.2. Æneid.

Vetuſtiſſimus in poetica arte. Plin.lib.25.cap.2.

Vetuſtiſſimum quenque militum nomine vocant. Tacit lib.17.

Vetuſtiſſimos liberorum. Tacit.lib.1 Hoc eſt maximum natu.

Vetuſtus, Qui verbis vetuſtis & priſcis vtitur. Cic.in Bruto, de Lælio: Sed multo tamen vetuſtior & horridior ille, quàm Scipio. Vetuſtior,id eſt verbis vetuſtioribus, & magis priſcis vtitur. Horridior, verbis horridioribus. Nam enim ſequitur: Et quum ſint in dicendo variæ voluntates,delectari mihi magis antiquitate videtur, & libenter verbis etiam vti paulò magis priſcis Lælius. Sic in eodem Bruto. Lucius Mummius vocatur antiquus,quòd verbis antiquis vteretur.

Vetuſtè, Aduerbium { παλαιῶς } vetuſtius, vetuſtiſſimè. Plin. lib.17.cap. 7. Vetuſtiſſimè in vſu eſt. Hoc eſt, etiam diutiſſimè conſeruatum, adhuc in vſu eſt.

Vetuſtas,vetuſtatis,pen.prod. { παλαιότης. } Plin.lib.12.cap.35, Nix vetuſtate rubeſcit.

Ad vetuſtatem, Vide AD præpoſitionem.

Vetuſtas rerum,vel auctorum. Liu.1.ab Vrbe.

Indicium vetuſtatis. Quintil lib.1 cap 5.

Hiſtoria nuncia vetuſtatis. Cic 2. de Oratore, Hiſtoria verò teſtis temporum,lux veritatis,vita memoriæ,magiſtra vitæ, nuncia vetuſtatis,qua voce alia niſi oratoris,immortalitati commendatur?

Vetuſtatis exempla oratori nota eſſe debent. Cic,1.de Orat.

Vetuſtas poſſeſſionis. Cic 3 de Lege agrar. Qui agrum Recentoricum poſſident,vetuſtate poſſeſſionis ſe,non iure: miſericordia Senatus,non agri conditione defendunt.

Municipium vetuſtate antiquiſſimum Cic.3.Philipp.

Vetuſtas & conſuetudo. Cic.Bruto,lib.11.16, Magna vetuſtas, magna conſuetudo intercedit.

Magna eſt vis vetuſtatis & conſuetudinis. Cic.de Amicit.

Alta vetuſtas Silius lib.1.

Annoſa vetuſtas. Ouid.5.Triſt eleg 2.

Anteacta vetuſtas. Lucret.lib 3.

Arcana mundi vetuſtas. Stat.4. Theb.

Deſerta vetuſtas Horat.2.epiſt.2.

Edax vetuſtas Ouid.15 Metam.

Exacta vetuſtas. Claud 1.in Eutrop.

Inuidioſa vetuſtas Ouid 15.Metam.

Longinqua æui vetuſtas. Virg 3. Æneid.

Nimia vetuſtas. Cic.de Claris Orat. Nimia vetuſtas nec habet eã quam quærimus,ſuauitatem,nec eſt iam ſanè tolerabilis.

Obſoleta vetuſtas. Quint lib.4.cap 1.

Spatioſa vetuſtas Ouid.15 Metam.

Tabida vetuſtas. Ouid.4 de Ponto,eleg 8.

Tarda vetuſtas. Ouid.15. Metam.

Vitioſa vetuſtas. Claud.de phœnice,3.

¶Vetuſtate abiit memoria. Liuius 2.ab Vrbe.

Acceptum ab omni vetuſtate, Vide AB.

Adepta vetuſtatem, Vide ADIPISCOR.

Adiuta impulſu ventorum vetuſtas, Vide ADIVVO.

Capere vetuſtatem, Vide CAPIO.

Conceſcit ætas vetuſtate. Cic.de Senect.

Delet vetuſtas famam operis. Ouid.1.Metam,

Euaneſcit vetuſtate vinum. Cic.2 de Diuin.

Exoleſcere vetuſtate. Quint.lib.1.cap.6.

Extruſa vetuſtas nouitate. Lucret lib.3.

Exuitur vetuſtas anguibus. Ouid.3.de Arte.

Facit peritiores vetuſtas. Cic.pro Domo ſua.

Palluit vetuſtatem vites aliquæ. Plin.lib.24.cap.2.

Interdũ enim vetuſtas vlcus occupat, inducitúrque ei callus,&c, Celſ lib.5.cap 26.

Inducere vetuſtatem, Vide INNOVO.

Scripta ferent vetuſtatem, Ad poſteros peruenient. Ouid 5. Triſt. eleg. 10.

Probatus vetuſtate. Author ad Heren.lib.4.

Res ab noſtra memoria propter vetuſtatem remotæ. Cicero 1. de Inuent.

Ex vetuſtate ſumere verba. Quint. lib. 10 cap. 1.

Vetero, veteras, penult corr. { [illegible] } veterare, Vetus fieri. Celſus lib 3. cap. 12, In his autem febribus quæ veteraverunt, vtilis fames non eſt.

Vetuſteſco, vetuſteſcis { [illegible] } vetuſteſcere, Idem. Colum. lib. 1. cap. 7, Apothecæ rectè ſuperponentur his locis, vnde pleruſque fumus exoritur, quoniam vina celerius vetuſteſcunt, quæ fumi quodam teporo præcoquem maturitatem trahunt.

Veteraſco, veteraſcis { [illegible] } veteraſcere, Idem. Columel lib. 5. cap. 15, Aptior eſt tamen ſurculis hominis vrina, quam ſex menſibus paſſus fueris veteraſcere, ſi vitibus aut pomorum arboribus adhibeas.

Inter vetuſtiſcere & veteraſcere quid interſit Nigidius commentator grammaticus lib. 10. explanauit: Dicemus quæ vetuſtate deteriora fiunt vetuſtiſcere: Inueteraſcere, quæ meliora. Cic. ad Hirtiũ lib. 7, Cùm enim nobilitas ſit nihil aliud quàm cognita virtus, quis in eo, quem veteraſcentem videat ad gloriam, generis antiquitatem deſideret? Refert Nonius.

Veterator, pen. prod. veteratoris { [illegible] } Authore Donato, eſt homo aſtutia vetus, & in omni re callidus: à multarum (inquit Feſtus) rerum gerendarum vetuſtate. Terent. Heaut 5. 1,

-idem iſthuc mihi
Venit in mentem c. veterator. Veterator igitur, qui diuturna ac multiplici & ſæpe commutata ſeruitute aſtutus & vafer euaſit: vt ait Budæus.

Veterator & Nouitius, contraria. Vlpian. in l. Præcipiunt D De Ædilitio edicto: Præcipiunt Ædiles, ne veterator pro nouitio veneat.

¶Veterator, & ad liberos homines transfertur. Cic. 2. de Finib. Acutum, verſutum, veteratorem, facilè vt excogitet quo modo occultè ſine teſte, ſine vllo conſcio fallat. Idem de Claris Orat. Eius æqualis P. Cethegus, &c. In cauſis publicis nihil, in priuatis ſatis veterator videbatur. Hæc Budæus. Cic. ad Qu. fratr. lib. 2. ep. veteratores magnos.

¶Veterator aduocatus dici hodie poteſt, qui diu ac multum in foro verſatus, omnes litium trahendarum anfractus, omnes ambagioſas fugitandi ludificationes, omnes prehenſiones, nexúſque lubrici litium certaminis tenet, qui in ancipiti forenſium ſalebrarum Marte, belliſſimè inſidias diſponere, atque etiam prouidere nouit: ſed is propriè, vt vno verbo abſoluam, qui eam ſe artem ſcire atque exercere profitetur, qua arte cauſa inferior, ſuperior euadere, vel reclamante æquo bonóque poſſit. Budæus.

Veteratorius, Adiect. { [illegible] } Subdolum, & impoſtorium. Cic. de Clar. Orat de C. Mario oratore loquens, At in inueniẽdis cõponendíſque rebus mira accuratio, vt non facilè in vllo diligentiorem maiorémque cognouerim, ſed eam vt citius veteratoriam quàm oratoriam diceres.

Veteratoria, & Perſpicua dicere opponuntur. Cic. 3. Verr.

Veteratoriè, Aduerb. { [illegible] } Cic. in Orat. Ille enim ſummiſſus, quòd acutè & veteratoriè dicat, ſapiens iam.

Veteraria, videtur Seneca vocare apothecas frugum veterum, epiſt. 115, Aſpice veteraria noſtra, & plena multorum ſeculorum vindemiis horrea. Alij legunt veteraria, ſed nullo ſenſu.

Veteranus, pen. prod. Adiect Idem quod vetus.

Veteranus hoſtis. Liu. 1. bel. Pun.

Veteranum pecus. Colum. lib. 6. cap. 2.

Veterana vitis. Colum. lib. 3 cap. 15.

Veterana mancipia à nouitiis diſtinguuntur. Veterana enim, quæ anno continuo in vrbe ſeruierunt. Nouitia intelliguntur quæ anno nondum ſeruierunt. Hæc Martianus de Publicanis & vectigalibus.

¶Veterani milites ſunt qui per viginti annos in legione vel vexillatione militauerunt, teſte Budæo. Cicero ad Atticum, lib 14 303, Vides tamen tyranni ſatellites in imperiis, vides eiuſdem exercitus, vides in latere veteranos. Idem 2. Tuſculan Ergo hæc veteranus miles facere poterit, doctus vir, ſapiens facere non poterit?

Comparare firmiſſimum exercitum inuicto genere veteranorum militum. Cic. 3 Philipp.

Incitare veteranos ad aliquid. Cic. 1. Philipp. Veterani qui appellabantur, quibus hic ordo diligentiſſimè cauerat, non ad conſeruationem earum rerum quas habebant, ſed ad ſpem nouarum prædarum incitabantur.

Veteramentarius ſutor, Qui veteres calceos reficit. Sueton. de Vitell. cap 2.

Vexillum, vexilli { [illegible] } quaſi paruum velum, vt ait Seruius, Signum quo in exercitu, aut claſſe imperatores vtuntur. Cæſar 2. bell. Gall. Vexillum proponendum, quod erat inſigne, quum ad arma concurri oporteret. Cicero tamen in libro de Orat. Docet velum à vexillo factum per contractionẽ, vt à paxillo palus, à taxillo talus. Vide AXILLA.

Nauale vexillum. Claud. 1. Paneg.

Conuellere vexilla. Tacit. lib. 1.

Sub vexillo mitti. Cæſar 8 bell. Gall.

Vexillum continebat homines centum octoginta ſex, teſte Liuio lib. 8. ab Vrbe, Vide TRIARII.

Ponere vexilla ſubmittere. Stat. 4. Sylu. 2.

Vexillarius, vexillarij, m. g. { [illegible] } Antesignanus. Liu 8. ab Vrbe, Ordo ſexagenos milites, duos centuriones, vexillarium vnum habebat.

Vexillatio, vexillationis, Cohors militum dicebatur, qui, confectis & emeritis ſtipendiis ſub vexillo etiamnum habebantur, vſque dum commoda & agros acciperent. Nam hæ vexillationes dicebantur. Sueton. Excepta Germanicorum vexillatione. Tacitus, Ne dimiſſis quidem finem eſſe militiæ, ſed apud vexillum retentos alio vocabulo eoſdem labores ferre. Alæ etiam equitum, Vegetio vexillationes dicuntur. Turnebus.

Vexo, vexas { [illegible] } vexare, A veho, vehis: Nunc huc nunc illuc vehementer agitare. Gellius lib. 2. cap 6, Qui fertur & raptatur, atque huc atque illuc diſtrahitur, is vexari propriè dicitur. Cato ex oratione quã de Achæis ſcripſit, Quumque Hannibal terram Italiam laceraret atque vexaret. Vexatam Italiam dixit Cato ab Hannibale, quando nullum calamitatis aut ſæuitiæ genus reperiri queat, quod eo tempore Italia non perpeſſa ſit. Hactenus Gellius, cui ſuccinit Macrob. lib. 6. Saturn cap 7. Cicero in Verrem 2, Quam iſte per triennium ita vexauit ac perdidit, vt ea reſtitui in antiquum ſtatum nullo modo poſſit. De Sicilia loquitur. In quem locum Aſconius, Nimirum vexare, ingentis calamitatis viſum ſignificat. Nam & ipſe ſuprà ſic ait, Populatæ, vexatæ, funditus euerſæ prouinciæ. Virgilius 6. eclog.

Candida ſuccinctam latrantibus inguina monſtris
Dulichias vexaſſe rates. Hactenus Aſconius.

Diripere & vexare. Cic. 3. Verr. Quæ oppida tu diripienda & vexanda curaſti.

Populari & vexare. Cicero 5. Verrina, Prouincia populata atque vexata.

Vexare ac ſpoliare. Cic. pro Fonteio, Hæ ſunt nationes quæ quondam tam lõgè ab ſuis ſedibus, delphos vſque ad Apollinem Pythiũ, atque ad oraculum orbis terræ vexandum, ac ſpoliandum profectæ ſunt.

Vaſtare & vexare. Cic. 1. in Catil. Quum bello vaſtabitur Italia, vexabuntur vrbes, tecta ardebunt.

Violare & vexare diuina & humana. Cicero pro Seſtio, Qui omnia diuina & humana violarint, vexarint, perturbarint, euerterint.

Agros vexare. Cæſar 4 bell. Gall.

Annonam attentare & vexare vel maximè Dardanarij ſolent. Vlpian. in l. 6. D. de extraord. criminib.

Contumeliis & probris vexare aliquem. Cic. pro Quintio, Multis vexatus contumeliis, plurimis iactatus iniuriis, non turpis ad te, ſed miſer confugit. Et pro Flacco, Splendidiſſimum atque ornatiſſimum ciuitatis ſuæ, probris omnibus maledictíſque vexat.

Calor vexat feſſa corpora. Tibull. lib 4. eleg. 11.

Fortunas alterius vexare. Cic. pro Roſc. Amer. Idcircóne experrecta nobilitas armis atque ferro Remp. recuperauit, vt ad libidinẽ ſuam liberti, ſeruulíſque nobiliũ, bona, fortunas veſtras, noſtráſque vexare poſſent?

Inſomnia me vexant. Ouid. 3. Triſt. eleg 8.

Mœnia vexantur malis. Catul Argon 59.

Ventus vexat montes flabris. Lucret. lib. 1.

Peſtilentia vexari. Colum. lib 7. cap 7.

Pœna ſuorum ſcelerum vexari. Cic. pro Domo ſua, Ac primum illud à te homine veſano ac furioſo requiro, quæ te tãta pœna tuorum ſcelerum flagitioſiſſimque vexet, vt hos tales viros, &c.

Pudorem vexare. Lucret. lib. 3.

Querelis ingratis vitam vexare. Lucret. lib. 6.

Sollicitudo vexat impios. Cic. 1. de Legib.

Verbis vexare aliquem. Lucret. lib. 5.

Vitia vexare nos dicuntur, quia animum iactant, diſtorquent, agitant, infeſtant. Salluſt. in Catil. At me quum ab reliquis malis moribus diſſentirem, nihilominus honoris cupido eadem quæ cæteros, fama atque inuidia vexabant.

Quin & vitia ipſa vexant mores, vt eſt apud eundem Salluſtium in eodem opere.

Vrbem trepidam vexat legionibus. Claud 3 Paneg.

Vxorem alterius vexare. Cic. pro Domo ſua, Quid enim vos vxor mea miſera violarat quam vexauiſtis, raptauiſtis, omni crudelitate lacerauiſtis?

Vexatus, pen. prod. { [illegible] } Participium. vt Iure vexatus. Cic. 3. Philipp. Tyberium Canutium, à quo erat honeſtiſſimis contentionibus & ſæpe & iure vexatus, &c.

Bellis audacis populi vexatos. Virg 4. Æneid.

Febre vexatus. Plin. epiſt 134, Atque etiam febriculis vexatus.

Comæ vexatæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14.

Vexata domus vetuſtate, apud Plin epiſt. 116. lib. 6.

Vexata vindemia nimbis continuis. Mart lib 1.

Vita vexata per multa pericula. Propert. lib. 2. eleg. 29.

Vnda vexata ingenti Noto. Senec. Herc. fur 11.

Vexatio, vexationis { [illegible] } Cic. 4. Tuſcul. Aſſictatio, ægritudo cũ vexatione corporis. Idem 5. Verr. In iure non expilatione Aſiæ, vexatione Pamphiliæ, ſqualore & lachrymis Siciliæ concitetur? Liu. 8. bel. Maced. per vexationem & contumelias L. Scipionis petituros inimicos.

Impunita & libera vexatio. Cic. 1. in Catil. Tibi vexatio, direptióque ſociorum impunita fuit, ac libera.

Virginum vexatio. Cic. 4. in Catil. Cùm verò mihi propoſui regnantem Lentulum, &c. tum lamentationem matrumfamiliàs, tum fugam virginum atque puerorum.

Vexator, pen. prod. vexatoris { [illegible] } Cic. 6 Verr. Neque ſolùm ſpoliata illa patrere, ſed etiam eorum ſpoliatorem, vexatorémque defendes? Idem de Aruſp. reſp. Tam crudelis mei, tam ſceleratus Reipub. vexator eſſe potuiſſet?

Veteres vexatores æratulæ ſuæ. Cic. pro Seſtio.

Direptor & vexator vrbis. Cic. 3 Philipp.

Vexamen, vexaminis, Quod vexat, & moleſtia afficit. Lucret. libro 5,

Aut cecidiſſe vrbes magno vexamine mundi.

V F

VFENS, Vfentis { [illegible] } Fluuius qui labitur per Pontinas paludes,

qui etiam Auſentum à quibuſdam dicitur. Plin.lib.3.cap 5. Virg.7. Æneid.

·gelidúſque per imas
Quærit iter valles, atque in mare voluitur Vfens.

Vfentinus, pen.prod. Adiectiuum { οὐφεντῖνος } Vt Vfentina tribus. Liu. 9.ab Vrbe, Vide v f e n s.

V I

Via, viæ { ὁδός, οἶμος, ἀγυιά, κέλευθος } Dimidius actus quo poteſt ire vehiculum. Via (inquit Paulus) conſtitui vel latior octo pedibus, vel anguſtior poteſt. vt tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire poteſt: alioqui iter ſit, non via.

Via, abuſiuè, pro omni loco per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quum de via vocaſſem. Terent. Eunucho, 3.2,

·haud conueni
Vnà ire amica cum, imperatorem in via. Horat.1.Serm.ſat.9,
Ibam fortè via ſacra, ſicut meus eſt mos.

Anguſta viarum. Virg 2. Æneid.
Anguſta & lubrica viarum. Tacit lib.19.
Flexus viarum. Lucret.lib.3.
Ignarus viæ. Virg.1 Georg.
Impatiens viæ. Ouid.6. Metam.
Inſidiator viæ, Vide i n s i d i a e.
Metalongarum viarum Virg 3. Æneid.
Opaca viarum. Virg.6. Æneid.
Refectio viæ. Vlp.in l.2.D Nequid in loc.publ.fiat, &c.
Spatium viæ. Ouid 8. Metam.
Strata viarum. Virg 1. Æneid.
Strata viarum detrita pedibus vulgi. Lucret.lib.1.

Viæ vrbis. Cic.6 Verr Cæteræque vrbis partes vna lata via perpetua, multíſque tranſuerſis diuiſæ, priuatis ædificiis continentur.

Tres viæ. Cic.12.Philipp Tres ergo vedias viæ, à ſupero mari Flaminia, ab infero Aurelia, media Caſſia.

Appia via imbuta ſanguine latronis, Vide i m b v o.
Campo de via Latina, Cic.pro Cluent.
Inter vias, Vide i n t e r præpoſitionem.

Viæ trium ſunt generum Vlpianus in l.2. D. Nequid in loco publico §. Si quis, Viarum quædam publicæ ſunt, quædã priuatæ, quædam vicinales. De quibus vide ordine alphabetico.

¶ Martis tuta via. Ouid.11. Metam.

¶ Viæ ab inteſtinis ad iecur ductæ ac directæ. Cic.2.de Nat.deor. Ouid.2 Metam.
Sic lethalis hyems paulatim in pectora venit,
Vitaléſque vias, & reſpiramina clauſit.

Vocis via Ouid.6 Metam.
Tenuata via vocis Ouid.14. Metam.

Via, Ipſe eundi actus. Cic.1.Philipp. Quum de via languerem, & mihimet diſpliceren. Ouid.2. Metam.

Poteſt enim quidquam eſſe abſurdius, quàm quo minus viæ reſtat, eo plus viatici quærere? Cic.de Senect.

Via aliquantum dierum. Cic.5 Verr. Video quot dierum via ſit.

Via perpetua iis aliquò proficiſcentibus optari ſolebat, qui maximo habebantur odio, quibus verbis petebant à Diis immortalibus, vt nunquam illi in ea loca redirent, ſed quanto magis iter facere pergerent, tanto magis è conſpectu ſe eriperent. Cic.in Piſonem, Oſtendens quantum foret odium ipſius in animis ciuium, ob res improbè ab eo in Conſulatu geſtas: An inquit, quod tibi proficiſcenti euenit, vt omnes exſecrarentur, tualè precarentur, vnam tibi illam viam & perpetuam eſſe vellent? Tale eſt illud Turpilij apud Nonium in titulo De mutata declinatione: Age, age, egredere, atque vtinam iſtuc perpetuũ itiner ſit tibi. Vulgò dicimus, *Iamais ne puiſſe tu venir*.

¶ Via, per tranſlationem, pro ratione & modo aliquid faciendi.

Trade viam litigandi. Cic.1.de Legib. Aliè verò, & vt oportet, à capite frater repetis quod quærimus: & qui aliter ius ciuile tradunt, non tam iuſtitiæ, quàm litigandi tradunt vias.

Si qua via eſt. Virgil.6 Æneid.
Eſſe duces, ô ſi qua via eſt. Id eſt, Si eſt ratio, Si quoquomodo fieri poſſit. Ibidem,
Aut tu, ſi qua via eſt, ſi quam tibi diua creatrix Oſtendit, &c.

Via ac ratio. Cic 2 Verr Habeo autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus inueſtigare & conſequi poſſim.

Via & arte dicere. Cic.de Claris Orat. Antea neminem ſolitum via nec arte, ſed accuratè tamen & de ſcripto pleroſque dicere.

Accedundi via. Terent. Heaut.3.3.
Dicendi via. Quint.lib.4.cap 5.
Morum via. Stat 3.Sylu 3.

Via ad. Cic 2 Offi. Præclarè Socrates hanc viam ad gloriam proximam, & quaſi compendiariam dicebat eſſe, ſiquis id ageret, vt qualis haberi vellet, talis eſſet.

Via vii. Cic.ad Att lib 1.34.
Æquoreæ viæ. Ouid.epiſt.18.
Æſtuoſa & puluerulenta. Cic. ad Att.lib.5.10e, Nunc iter conficiebamus æſtuoſa & puluerulenta via.
Alta ruptis collibus. Senec.Hipp.in. Vide a l t v s.
Anceps. Ouid.14.Metam. Vide a n c e p s.
Aperta, ſimplex & directa. Cic.1.de Finib.
Arctæ viæ. Stat.9 Thebaid.
Ardua. Ouid 2.Metam. Vide a r d v v s.
Aſſueta. Ouid.epiſt.18.
Audax. Ouid.2.de Arte. de Dædalo.
¶Breuis. Virg eclog.9.
Breuior, & multò lucidior via, ſubaudi docendi. Quintil.lib.3. cap.11.
¶Cæca via. Ouid.2.Amor.eleg.11.
Celebris via, Vide c e l e b e r.

Certa via. Cic 11. Philipp. In Syriam patebat via certa, neque longa.
Decliuis. Ouid.7. Metam.

Deteriorem viam fieri ſic accipiendum eſt: ſi vſus viæ ad commeandum corrumpatur, hoc eſt, ad agendum vel eundum: vt quum plana fuerit, cliuoſa fiat: vel ex molli aſpera: aut anguſtior ex latiore: aut paluſtris ex ſicca. Hæc Vlpianus in l. 2.D. Nequid in loco public. &c.

Deterrima. Cic.ad Att.lib.9 ep.18, Curſem hoc illuc via deterrima.
Difficilis via clivis. Ouid.3 Amor.eleg 13.
Facilis. Virg 1 Georg.
Facilior & apertior. Quint.lib 5 cap 6.

Habilis via. Vlpian.in l.2.D. Nequid in loco, &c Siquis cloacam in publicam viam immitteret, éaque ex re minus habilis via per cloacam fieret teneri eum Labeo ſcribit.

Illuſtris & lata, Vide i l l v s t r i s.

Implicitæ viæ errore, Variis circuitionibus in errorem ducentibus confuſæ. Lucan.lib 8.

Inepta, Vide i n e p t v s.

Inexplicabiles viæ continuis imbribus, Vide i n e x p l i c a b i l i s.

Inoffenſa, Vide i n o f f e n s v s.
Inuia. Virg 5. Æneid.
Irremeabiles Senec Herc fur.7.
Latebroſa, Vide l a t e o
Liquidæ viæ. Viæ in aquis. Lucret.lib.2.
Longa, Vide l o n g v s.

Lubrica via plagæ. Hoc eſt, hiatus vulneris humectatus ſanguine. Stat.2.Sylu.1.

Militaris. Cicero 12. Philipp. Quis enim audeat luci, quis in militari via, quis bene comitatum, quis illuſtrem aggredi? Vide m i l e s.

Obſeſſio militaris viæ. Cic.in Piſonem.
Mollis. Senec.Herc.fur.6.
Mollior & magis trita. Quint.lib 2.cap.6.
Molliſſima, Vide m o l l i s.
Patentior, Vide Patens in p a t e o.
Perpetua via, Vide paulò ante, v i a e vrbis.
Præcipites viæ Ouid.2. Metam.
Prima. Plaut. Mil 5.

·dummodo nunc prima via
Inducamus, vera vt eſſe credat, quæ mentibimur. Barbari dicunt *Primo via*, Hoc eſt ſtatim primo ipſo congreſſu.

Priuatæ viæ, ſunt quas agrarias quidam dicunt. Dupliciter autẽ accipi poſſunt: vel eæ quæ ſunt in agris, quibus impoſita eſt ſeruitus, ita vt ad agrum alterius ducant. Vel eæ quæ ad agros ducunt, per quas omnibus commeare liceat: in quas exitur de via Conſulari: & ſic poſt illam excipit via, vel iter, vel actus ad villam ducens. Hæc Vlpian.in l.2.D. Nequid in loc.public.&c.

Prona. Ouid.epiſt.17.

Publicas vias dicimus (ait Vlpianus in l.2.D Ne quid in loco publico) quas Græci βασιλικάς, noſtri Prætorias, alij Conſulares vias appellant.

Sera nunquam eſt via ad bonos mores. Senec. Agamem.4.
Simplex via mortis Virg 3. Georg.
Nec via mortis erat ſimplex, ſed vbi ignea venis
Omnibus acta ſitis, miſeros adduxerat artus. Vbi Seruius. Nec moriebantur ex vſu, id eſt ſecundum naturalem ordinem, non tantùm fuga animæ, ſed etiam corporis reſolutione. Eſt autem Saluſtij qui ait,
Ne ſimplici quidem morte mouebantur.

Subita. Ouid.epiſt.16.
Sublimis. Ouid.2 Metam.
Tecta via. Lucan lib 4.

Terrena via. Vlpian in l.1 D.de via public. Siquis ſub ſpecie refectionis deteriorem viam facit: impune vim patietur, propter quod neque altiorem, neque longiorem, neque latiorem, neque humiliorem viam ſub nomine refectionis is qui intercedit, poteſt facere: vel in viam terrenam, glaream inncere: aut ſternere viam lapide, quæ terrena ſit: vel contrà, lapide ſtratam, terrenam facere.

Tranſuerſa via, Vide paulò ante v i a e vrbis.
Tremenda. Claud.de bello Getico.

Trita. Cic de Clar Orat. Vt eam laudis viam rectiſſimam eſſe duceret, quam maiores eius, et tritam reliquiſſent.

Trita humano pede. Tibull.lib.4.eleg.13.
Tritiſſima & celeberrima via. Senec. de vit.beat.cap.1.
Tuta frequenſque, Ouid.1.de Arte.
Vda Lucan.lib.3.
Velatæ viæ. Ouid.3. Amor.eleg.13,
It per velatas annua pompa vias. De Iunonis feſto.

Vicinales ſunt viæ quæ in vicis ſunt, vel quæ in vicos ducunt. Has quoque publicas eſſe quidam dicunt. Vlpian.D.de locis & itineribus public.l. Viæ vicinales, quæ ex agris priuatorum collatis factæ ſunt, quarum memoria non extat, publicarum viarum numero ſunt. Sed inter eas & cæteras vias militares hoc intereſt, quòd viæ militares, exitum ad mare, aut in vrbes, aut ad flumina publica, aut ad aliam viam militarem habent. Harum autem vicinalium viarum diſſimilis eſt conditio. nam pars earum in militares vias exitum habet, pars ſine vllo exitu intermoritur.

Vrbicæ viæ, quibus opponuntur ruſticæ. Vlpianus in l.2.D.Nequid in loc.publ.&c.

¶Accelerare viam, Vide a c c e l e r o.
Accipere viam. Quint.lib.5 cap 14.
Adiuuare remeanda via, Vide a d i v v o.
Affectare viam, Vide a f f e c t o.
Affectare viam Olympo. Virg.4.Georg.

Aggredi alia via. Terent. And 4 1.
Occultas vias agere. Virg. 3. Æneid.
Errore viæ actus. Virg. 7. Æneid.
Perennes agitare vias. Senec. Hippol. 9.
Ambulare per vias tutas. Ouid. 1. Faſt.
Anticipare viam. Stat. 6. Thebaid.
Aperire viam, eſt ad veterem altitudinem latitudinémque reſtituere. Vlpian. in l. 1. D de via public.
Aperit viam vis. Virg. 10. Æneid.
Aperire viam alicui. Virg. 11. Æneid.
Paruulas vias aperire. Silius lib. 16.
Calcanda omnibus via lethi. Horat. 1. Carm. ode 28.
Capere viam animo, Vide CAPIO.
Carpere viam. Virg. 3. Georg.
Celerare viam. Virg. 5. Æneid.
Clamare de via. Vide CLAMO.
Claudere vias, Vide CLAVDO.
Incendia obiecta claudunt vias. Stat. 2. Thebaid.
Coarctatur via, diffunditur, pateſcit. Plin. iun. lib. 2. epiſt 17 ad Gallum. Modò occurrentibus ſyluis via coarctatur, modò latiſſimis pratis diffunditur, & pateſcit.
Coarctata via. Vlpian. in l. 2. D. Nequid in loc. publ &c.
Commeare viam ſcrupuloſam, Vide COMMEO.
Committere ſe viæ, Vide paulò poſt, DARE ſe in viam.
Commonſtrare viam, Vide COMMONSTRO.
Commutare viam, retróque reuerti. Lucret. lib. 1.
Concinnare viam, Vide CONCINNVS.
Conficere viam. Cic. de Seneſt. Volumus ſanè, niſi moleſtum eſt, Cato, tanquam aliquam viam longam confeceris: quam nobis quoque ingrediendum ſit, iſtuc quò perueniſti, videre quale ſit.
Conſternere viam frumento, Vide CONSTERNO.
Conſtituere vias. Lucan lib 2.
Corripere viam, Accelerare. Virg. 1. Æneid. Vide CORRIPIO.
Corrumpere viam publicam. Vlpianus in l. 2. D. Nequid in loc. public &c.
Indociles vias currit lympha, Id eſt vias quas nemo illi monſtrauit. Propert. lib. 1. eleg. 2.
Decedere de via. Cic. pro Cælio, Huic triſti ac decrepito ſeni reſponderit Cælius ſe nulla cupiditate inductum de via deceſſiſſe.
Declinare ſe extra viam, Vide DECLINO.
Declinare de via ad dextram. Cicero 5. de Finibus, Vide DECLINO.
Regione viæ declinare. Lucret. lib. 2.
Deducere in viam. Cic. 1 de Legib.
Deducere de via, Vide OBDVCO.
Deerrantes via equi. Senec. Hippol. 10. 1.
Demonſtrare rectam viam. Quint. lib. 2. cap. 6.
Depelli recta via. Quint. lib. 1 cap. 17.
Deſerere viam virtutis. Horat 3. Carm. ode 14.
Deterit pedes via longa. Tibul. lib. 1. eleg 9.
Detorquere viam ad amnem. Valer. 5. Argon.
Dare viam alicui per fundum ſuum. Cic pro Cecinna.
Dare viam, per tranſlationem. Virg 11. Æneid.
Et te, ſi qua viam dederit fortuna, Latino
Iungemus regi. Id eſt, Si voluntatem noſtram fortuna comitetur. Seruius.
Dat aura viam. Ouid. epiſt. 7.
Dare viam ad ſcientiam. Cic. 2. de Diuin. Et non, ſi ſignificant futura, nullas dant vias nobis ad ſignificationum ſcientiam.
In viam dare ſe vel Committere ſe viæ. Cic. Terent. lib. 14 12. Idem lib 16. 6.
Ducit via. Virg. eclog 9.
Triſtis via ducit ad Manes. Senec. Herc. fur. 19.
Via ducens ad villam. Vlpianus in l. 2. D. Nequid in loco publico.
Ire viam. Virg 3. Georg.
Ire atque redire viam. Virg. 6. Æneid.
Longam viam ire. Virg. 4. Æneid.
Fallaces vias ire, Non tutas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.
Fœlici via ire. Ouid. 1. Faſt.
Negata via ire. Horat. 3. Carm. ode 2.
Via qua itur. Cic. 6 Verr. Fanum eius eſt in agro, propter ipſam viam, qua Aſſoro itur Ennam.
Errare via. Virg 2 Æneid.
Tota via errare, Prouerbium in eos qui vehementer aberrant. Terent. Eunuch 2. 2,
Quid tu his rebus credis fieri? tota erras via. Tranſlatum à viatoribus, qui nonnunquam ita ſolent aberrare à via, vt non ſine diſpendio quidem, tamen quò tendebant perueniant: nonnunquam ſic aberrant, vt longè diuertant, & in diuerſum tendant. Eraſmus.
Euadere viam. Virg 2 Æneid.
Excedere noua regione viarum. Virg. 2. Æneid.
Exigere viam dicuntur magiſtratus, quum viciniam cogunt munire quam diligentiſſimè ſumpto facto. Aſconius in Prætura vrbana, in fine.
Viam facere, Eſt locum, vbi non erat via, aperire, Vide FACIO.
Tellus icta fecit viam in Tartara. Ouid. 5. Metam.
Facere viam ruina. Lucan. lib. 1.
Facere ſibi viam. Quint. lib. 5 cap 14.
Fallit via euntes. Virg 9 Æneid.
Fert via. Virg. 6 Æneid.
Findere vias pectore, dicuntur natantes. Ouid epiſt. 18.
Findit ſe via in ambas partes. Virg. 6. Æneid.
Fit via vi, rumpunt aditus, &c. Virg 2 Æneid.
Flectere viam velis. Virg 5. Æneid.
Habere docendi viam. Cic. in Bruto, Volo igitur huic ſummo omnem, quæ ad dicendum trahi poſſet, loquendi rationem eſſe notam, quæ quidem res duplicem habuit docendi viam.
Ignorare viam gloriæ. Cic Quod ſi ita putas, totam ignoras viã gloriæ.
Illuminare vias igni. Stat. 12. Thebaid.
Innumeras vias errore implet Dædalus. Ouid. 8. Metam. De Labyrintho.
Incedere via & per vias, Vide INCEDO.
Inchoare viam, Præire. Stat. 10. Thebaid.
Includere viam, Vide INCLVDO.
Indagare viam inuſitatam. Cicer. in Orat. Reprehendent, quòd inuſitatas vias indagemus, tritas relinquamus.
Inducere viam, Vide INDVCO.
Inire viam, redire viam. Cicero pro Murena, Vide INEO, inis.
Ingreſſus viam hanc. Stat 4. Sylu 4.
Ingredi vulgarem viam. Quint. in Proœm. lib. 1.
Sceleris viam ingredi. Luc. lib 2.
Ingredi viam viuendi, Vide INGREDIOR.
Inſiſtere viam agendi aliquid, Inſtituere artem. Seruius. Virgil. 3. Georg.
Inſilire viis, Vide INSILIO.
Inſtaurare vias. Stat. 5 Thebaid.
Rectam inſtas viam, Vide INSTO.
Intercludere vias omnes ſeditionum. Vide INTERCLVDO.
Inuadere viam, Vide INVADO.
Inuaſit vias phaſelus in æquore. Stat. 5 Sylu. 1.
Inuenire viam, Exitum reperire. Virg 3. Æneid.
Languere è via, Vide LANGVOR.
Laxauit viam bellis. Claud. 2. in Ruffinum.
Leuare viam ſermone, Vide LEVIS.
Mittere è via, Vide MITTO.
Moliri viam. Vide MOLIOR.
Molitur vias veritas Silius lib. 4.
Monſtrare viam. Cic 3 Offic. Quid enim eſt aliud quàm viam erranti non monſtrare (quod execrationibus publicis ſancitum eſt) &c.
Monſtrare viam paruo tramite. Lucret. lib. 6.
Vitæ via monſtrata eſt per carmina. Horat. de Arte.
Iter viæ propoſitum morari. Ouid. epiſt 15.
Munire viam. Cic. pro Murena. Vide MVNIO.
Munire diuerſas vias. Quintil. lib. 3. cap. 1, Diuerſas tamen vias munierunt.
Mutant vias tempeſtas, & humor cœli. Virg. 1. Georg.
Noui viam, Vide NOSCO.
Noſcere vias pecuniæ. Cic. ad Qu. frat. Omnes vias pecuniæ nouerunt, & omnia pecuniæ cauſa faciunt.
Obfirmare viam, Vide OBFIRMO.
Obliquare vias in deuia campi. Stat. 6. Thebaid.
Obſepire viam Cic. pro Murena.
Obſeſſa via, Vide OBSIDEO.
Pandere viam, Vide PANDO.
Panditur via ſalutis. Virg 6. Æneid.
Patuit via in cœlum Senec. Medea, 12.
Patefacta via Senec. Herc. fur. 1.
Patefacere viam auaritiæ. Cic 5. Verr.
Patefacere viam ad opes. Cic. 5. Philip. Vide PATEFACIO.
Pergere viam. Cic. pro Plancio, Qui antequam de meo aduentu audire potuiſſent, quum tum abeſſent, aliquorum dierum viam in Macedoniam ad Planciúmque perrexi.
Perſequi vias. Cic. Figulo, lib. 4. 13, Et in ipſius conſuetudinem, quã adhuc meus pudor mihi clauſit, inſinuabo, & certè omnes vias perſequar, quibus putabo ad id, quod volumus, peruenire poſſe.
Præbere viam alicui. Ouid. 11. Metam.
Præcipitare viam. Ouid. 3. Metam.
Præſtare alicui faciliorem viam. Quint. lib 7. cap 2.
Procedere viam. Cic. ad Atticum lib 6 16, Etſi te hæc legente, aliquantum tamen viæ proceſſero.
Recta via proficiſci. Cic. Quint. frat. lib. 3. 17, Ex eo loco recta Vitularia via profecti ſumus in Fuſidianum fundum.
Progredi viam. Cic. 1. de Diuin. Itaque vt ex ipſo audiebam, perſæpe reuertit ea itinere, quum iam progreſſus eſſet multorum dierum itinere.
Purgare viam, refectionis portio eſt. Purgare autem propriè dicitur, Ad libramentum proprium redigere, ſublato eo quod ſupereſt. Vlpianus.
Quærere viam vitæ, Rationem rectè viuendi. Lucret lib. 2.
Rapere viam aliquò, Currere. Silius lib 8.
Redire in viam, per tranſlationem. Cic. 12. Philipp Quod ſi erratum P. C. ſpe falſa atque fallaci, redeamus in viam Vide ERRO.
Reduci alio flexu ad rectam viam. Quint. lib. 2. cap. 17.
Reficere viam dicitur, & qui aperit, & qui purgat, & omnes omnino qui in priſtinum ſtatum reducunt. Vlpian. D. de Via publica, l. Prætor ait.
Scindere viam Virg 10 Æneid.
Secare viam. Virg 6. Æneid. Id eſt, tenere. Seruius.
Compita ſecta in ternas vias. Ouid. 1 Faſt.
Sequi viam aliquam in re aliqua. Cicero 4 in Catilinã, Si eritis ſecuti ſententiã C. Cæſaris, quoniam hanc is in Rep viam, quæ popularis habetur, ſecutus eſt.
Sternere viam lapide, Vide paulò ante TERRENA VIA.
Strauit viam per mare Xerxes. Lucret. lib 3.
Trahere vias medendi. Celſus in Præfatione lib. 1.
In via eſſe Cic. Tironi, li. 16. 1. Iam ad id biduũ quod fueris in via, dum in Cumanum venis, accedent continuò ad reditum dies quinque.
Saltu viam ſuperare. Virg. 3. Georg.

Conſilia noua verſare pectore. Virg. 1. Æneid.
Cura, quæ nunc te coquit & verſat. Cic. de Senect.
Doloſem corde verſans. Stat. 1. Thebaid.
Dolos verſare. Virgilius 11. Æneid. Id eſt tractare, Seruius.
Dolo verſari, Agere dolo. Vlpian. in l. Si fideiuſſor §. 1. D. Mandati vel contrà.
Verſare dolo, pro Euertere. Virg. 5. Æneid. Seruius.
Hominem regere ac verſare. Lucret. lib. 3.
Mentem ſuam verſare ad fraudem. Cic. pro Cluent. Ad omnem malitiam & fraudem verſare mentem ſuam hæc ſecum cogitans cœpit.
Verſare pecuniam, pro Tractare. Suet. in Galba cap. 9.
Verſari in turbinem Seneca lib. 3 de Ira, cap. 6.
Verſare ſuam naturam & regere ad tempus. Cic. pro Cælio.
Sors omnia verſat. Virg. eclog. 9.
Oues verſare, pro Paſcere. Virg. 10 eclog.
Pectora verſat illis pudor. Liu. 2. ab Vrbe.
Amor verſat pectora Ouid. 1 Amor. eleg. 2.
Eandem rem multis modis ſæpe verſare Cic. in Orat.
Se verſare. Cic. 3 Verr. Verſat ſe, quærit quid agat.
Se in vtranque partem verſare. Cic. 4. Verr. Itaque æſtuabat dubitatione: verſabat ſe in vtranque partem non ſolùm mente, verum etiam corpore.
Se huc atque illuc verſare. Cicero 5 de Fin. Id quæres, inquam, in quo verum reſpondebo, verſes te huc atque illuc neceſſe eſt.
Seſe verſat animus. Cic. de Vniuerſ. Seſeque ipſe animus verſans, diuinius, ſempiternæ, ſapientiſque vitæ induxit exordium.
Spes occultas verſaret animo. Tacit. lib. 18.
Terram verſare, Arare, fodere. Virg. 1 Georg.
Vultus verſare in omnia Ouid. 3. Triſt. eleg. 9.
¶ Verſare, Animo voluere, conſyderare. Horat. in Arte,
Sumite materiam veſtris qui ſcribitis æquam
Viribus, & verſate diu quid ferre recuſent,
Quid valeant humeri. Virg. 5 Æneidos,
Huc illuc vinculorum immenſa volumina verſat, Id eſt conſyderat, vt ait Seruius.
Secum in animis verſare. Liu. 3 ab Vrbe.
Verſare in corde, Cogitare. Plaut. Trinum. 5.
Verba verſare. Cicero 4 de Fin. Homo igitur acutus, cauſam non obtinens repugnante natura, verba verſare cœpit.
¶ Verſare teſtes. Quint. lib. 5. cap. 7. Multũ domi antè verſandi, & variis percontationibus, quales haberi ab aduerſario poſſunt, explorandi ſunt De teſtibus.
Verſare aliquid, Tractare. Quint. lib. 7. cap. 4. Finitio plerunque legibus iiſdem, quibus coniectura verſatur.
Pecunias non ex fide verſare, Non fideliter tractare. Sueton. in Galba, cap. 9.
Verſor, verſaris [illegible] } verſari, Deponent, In aliqua re aſſiduum eſſe. Cicero pro Milone, Quo in fundo propter inſanas illas ſubſtructiones facilè mille hominum verſabatur valentum aduerſari.
Verſari ad, Vide a d.
Ad ſolatium verſari, Vide a d.
Verſari in turbinem Senec. lib. 3. De ira, cap. 6 Pars ſuperior mundi & ordinatior, ac propinqua ſyderibus, nec in nubem cogitur, nec in tempeſtatem impellitur, nec verſatur in turbinem, omni tumultu caret.
Ante oculos alicui verſari. Cic. 7. Verr. Verſatur mihi ante oculos indignitas calamitatis.
Imago verſatur nobis ante oculos. Lucret. lib. 2.
Verſatur circa res omnes rethorice. Quint. lib. 2. cap. 16.
Cum aliquo verſari. Cæſ. 1. bel. Gallici, Cum his in prœliis verſabantur.
Verſari cum animis. Cice. 1. de Diuin. Qui quia vixit ab omni æternitate, verſatúſque eſt cum innumerabilibus animis, omnia quæ in natura rerum ſunt, videt.
Nobiſcum verſari iam diutius non potes. Cic. 1. in Cat.
Inter aliquos ſine dedecore verſari. Cic. Attico, lib. 10. 197.
Inter manus verſari. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 5 Genere tamen quod ad nos pertineat, & [illegible] quãdam vt verſetur inter manus, habeat.
Hoſtis tota mœnia verſatus eſt. Cic. Poſt reditum in Senatu.
In acie verſari. Cic. 1. Off. Temerè autem in acie verſari, & manu cum hoſte confligere, immane quiddam & belluarum ſimile eſt.
In anguſtiis. Cic. 2. de Fin. In magnis interdum verſatur anguſtiis.
In animis verſatur timor. Cic. 1 de Finib. Itaque non ob ea ſolùm incommoda, quæ eueniunt improbis, fugiendam improbitatem putamus, ſed multo etiam magis quod cuius in animo verſatur, nunquam ſinit eum reſpirare, nunquam acquieſcere.
In artibus ingenuis verſari. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3.
In ſordida arte verſari. Cic. 1 Off.
Præclariſſimè in conſiliis, ac adminiſtratione Reipublicæ verſari Quint. in Proœm. lib. 1.
Verſatur cupido in corde meo, apud Plautum in Pœnulo, 3. Et Moſtel. 4.
In diſcrimine Cic. pro Quintio, Ea res enim nunc in diſcrimine verſatur, vtrùm ne poſſit ſe contra luxuriem, ac licentiam, ruſticana illa atque inculta parſimonia defendere: an deformata atque ornamentis omnibus ſpoliata, nuda cupiditati, petulantiæq́, addicatur. Vbi aliqui legunt in diſcrimen. nam vtrunque eleganter efferri poteſt.
In errore. Plin. epiſt. 55.
In errore verborum verſari. Cic. pro Cecinna. Eos enim verè poſſumus dicere eſſe deceptos, annon? Quum voluntas & conſilium & ſententia interdicti intelligatur, impudentiam ſummam aut ſtultitiam ſingularem putabimus in verborum errore verſari.

In inanitate Cice. 3 Tuſc. In ſumma inanitate verſatur, conſectatúrque nullam eminentem effigiem virtutis, ſed adumbratam imaginem gloriæ.
In labiis primoribus modò verſabatur mihi. Plaut. Trin. 13.
In loco aliquo. Cic. 7. Verr. Verſabatur in Sicilia longo interuallo alter.
In loco difficili verſari, pro eo quod vulgò dicitur In *difficultate eſſe*. Cic. de Nat. deor. Difficili in loco verſor. Id eſt hic locus eſt difficilis explicatu. Idem 3. de Nat. deorum, Inuita in hoc loco verſatur oratio.
In malis. Terent. And. 4. 1.
Verſari in memoriis hominum & ſermone. Plin. epiſt. 25.
In mente & cogitatione alicuius verſari. Cic. pro Cluent. Quæ pecunia ſimulatque ad eum delata eſt, homo impuriſſimus ſtatim cœpit in eiuſmodi mente & cogitatione verſari, mihi eſſe ſuis rationibus vtilius, quàm Oppianicum condemnari.
In munere ſuo verſari, Suo munere fungi. Cic. de Fato, Non enim credo nullo percepto aut cæteros artifices verſari in ſuo munere, aut eos qui diuinatione vtantur, futura prædicere.
In oculis animoque verſatur mihi hæc res. Cic. 7. Verr. Nunquam tibi populi Rom. abſentis dignitas, nunquam ſpecies ipſa huiuſmodi multitudinis, in oculis animóque verſata eſt?
In ore vulgi. atque in communibus prouerbiis verſatur illius nequitia. Cice. 3. Verr. Vos illud vellem recordari, iſtius nequitiam & iniquitatem, tum in ore vulgi, atque in communibus prouerbiis eſſe verſatam.
Nefas in pectore verſare. Virg. 4. Æneid.
In periculis amicorum verſatur labor meus. Cic. pro l. Manil. Et meus labor in priuatorum periculis caſtè integréque verſatus, ex veſtro iudicio fructum ampliſſimum eſt conſecutus. Vide I N T E R D U M.
In publico verſatur. Tacit. lib. 15.
In quæſtione aliqua verſari Cic. 4. Tuſc. Stoici mihi videntur in hac quæſtione verſari acutiſſimè.
In quæſtu & compendio verſari. Cic. 5. Verr.
In vitæ ratione verſari. Cic. pro Font.
In re aliqua verſari. Cic. 4 Acad. Iidem ſi de officio multiſque aliis de rebus, in quibus verſatur, exercitatúſque ſit, neſcire ſe dicat.
In re aduerſa verſari. Plaut. Pſeud. 11.
In rebus & vſu verſari. Cic. Trebiano, lib. 6. 10.
In rebus exulceratis verſari. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. Vt in rebus multò antè, quàm profectus es, ab ipſo rege, & ab intimis, ac domeſticis Pompeii clàm exulceratis, deinde palàm à Conſularibus exagitatis, & in ſummam inuidiam adductis, ita verſamur.
In amoris tota verſari. Plaut. Ciſtel. 5.
In ſalute atque auxilio ferendo verſari. Cicero pro Quintio, Eos porrò qui defendere conſuerunt, vides accuſare: & ea ingenia conuerti ad perniciem, quæ anteà verſabantur in ſalute atque auxilio ferendo.
In ſumma ſeueritate verſari. Cic. 4 in Catil.
In ſubſelliis vtriſque verſari. Cic. ad Brutum, lib. 13. 12. Deinde verſatus in vtriſque ſubſelliis, optima & fide, & fama, iam ante hanc commutationem Reip. petitioni ſeſe dedit.
In ſuis nummis verſari. Cic. pro Roſc. Comœd. Roſcio cur tanti fuerit cauſam requiro. egebat? imò locuples erat. debebat? imò in ſuis nummis verſabatur. Id eſt, multas pecunias habebat, & nihil debebat. Hæc Budæus. Alii legunt nummis.
In tenebris verſari. Cic. pro Plancio.
In timore ruinæ. Cic. Attico libro 2. 19. Sed ita tamen vt nihil minus velim quàm Pomponiam & puerum verſari in timore ruinæ.
In magna varietate. Cic. Torquato, lib. 6. Quod maiore in varietate verſata eſt adhuc tua cauſa, quàm homines aut volebant, aut opinabantur.
In veſtigatione veri verſari. Cic. 1. Off. Quæ omnes artes in veri veſtigatione verſantur.
In vicinitate. Cic. 4. Acad. Nam qui ſummum bonum dicunt id eſſe ſi vacemus omni moleſtia, eos inuidioſum nomen voluptatis fugere, ſed in vicinitate verſari.
In vita verſatur inſcitia Cic. 4. Acad. Deinde ita teneri, ſi ſciens falleret: quòd inſcitia multa verſaretur in vita.
Verſatur malum alicubi. Plaut. Moſtel. 4.
Quod malum verſatur domi meæ?
Dolo verſari, pro Dolo agere. Vlpianus in l. Si fideiuſſor. D. Mandat. vel contra.
Verſatus, penul. prod. Participium { [illegible] } vt
Fuſo verſato ducere ſtamina. Ouid. 4. Metam.
Verſatio, Verbale { [illegible] } Plin. lib. 8. cap. 33. Nec pupillæ motu, ſed totius oculi verſatione circumaſpicit.
Verſatilis, & hoc verſatile, pen. corr. { [illegible] } Quod huc & illuc verſatur: ſiue quod idoneum eſt vt verſetur. Plin. lib. 36. capite 18, Idem molas verſatiles Volſiniis inuentas, aliquas & ſponte motas inuenimus in prodigiis.
Verſatilis acies. Curtius lib. 4. Adeóque aciem verſatilem poſuit vt qui vltimi ſtabant ne circuirentur, verti tum, & ad frontem circumagi poſſent.
Verſatile ingenium Liu. lib. 9 bel. Maced. de Catone, Huic verſatile ingenium ſic pariter ad omnia fuit, vt natum ad id vnum diceres, quodcunque ageret.
Verſatile mundi templum Lucret. lib. 5.
At vigiles mundi magnum & verſatile templum, &c.
Verſabilis & hoc verſabile, pen. cor. Senec. de Tranquill. vitæ. Omnem eruditionem ferio verſabilem eſſe.
Verſabundus, Quod in gyrum vertitur. Lucret. lib. 6.
Verſabundus eorum turbo deſcendit, &c.
Verſorius, Adiectiuum. vt verſoriam capere, id eſt reuerti. Plautus Trinum. 24.
Petiiſſe ducis, cape verſoriam, recipe te ad herum.

Verſo

Verſoria, inquit Turnebus, eſt apud comicum Plautum funis quo vertitur velum. Nam eius ferre non poſſum, ſubdit idem, qui recentem illam pixideculam nauiculatoriam atauorum memoria inuentam cupiant. Verba ſunt Plauti,

Hic ventus nunc ſecundus eſt, cape modo verſoriam. Alio loco, Cape verſoriam, recipe te ad herum. Meam confirmat ſententiam quod ab eodem ſcriptum eſt in Epidico,

Vtcunque in alto ventus Epidice, eſt, ita velum vertitur. Hæc ille.

Verſus, huius verſus, {ϛίχος, ἔπος,} Carmen dicitur, quod dum fit, verba ipſa varie huc atque illuc vertantur. Cice. pro Archia, Nam ſi quis minorem gloriæ fructum putat ex Græcis verſibus percipi, quàm ex Latinis, vehementer errat. Idem 5. Verr. De qua multæ verſus plurimi ſupra Tribunal & ſupra Prætoris caput ſcribebantur. Virg. 2. Georg.

Necnon Auſonij Troia gens miſſa coloni
Verſibus incomptis ludunt, riſuque ſoluto. Id eſt, carminibus (inquit Seruius) Saturnio metro compoſitis: quòd ad rhythmum ſolum vulgares componere conſueuerunt.

Verſus, orationis eſt vitium. Cic. in Orat.
Verſus ſauorum. Plin. lib. 11. cap. 10.
Verſus remorum, pro Ordine, &c. Liuius lib. 5 Decad 5.
¶ Æterni verſus, Qui nunquam peribunt. Lucret. lib. 1. 25.
Canori verſus. Horat. 2. epiſt. 2.
Catenati verſus ex pluribus aſperrimè coeuntibus inter ſe ſyllabis. Quint. lib. 1. cap. 1.
Parum clari verſus, Subobſcuri, non faciles intellectu. Horat. de Arte.
Concinnior verſus. Horat. 2. epiſt. 1.
Confragoſi verſus. Quint. lib. 1. cap. 1.
Diſerti verſus Martial. lib. 6 epigr. 14. in Laberium.
Duri verſus Horat. de Arte.
Inculti verſus & malè nati. Horat. 2. epiſt. 1.
Inertes verſus. Horat. de Arte.
Inopes rerum verſus Horat. de Arte.
Intercalaris verſus, Vide INTERCALO.
Laborioſus verſus. Vide LABOR, laboris.
Laſciuus verſus Martial. lib. 10. epig. 64. ad Pollam.
Lepidus verſus. Catul. ad Flauium, 6.
Longi verſus, Vide LONGVS.
Malus verſus Cic. in Piſonem.
Scaber verſus. Macrob. lib. 6. Saturn. ca. 3, Nemo ex hoc viles putet veteres poëtas, quòd verſus eorum ſcabri nobis videntur.
Solutus verſus. Quint. lib. 1 cap. 8.
Suauidicis verſibus edere aliquid. Lucr. li. 4.
Teres verſus. Ouid. ad Piſonem.
¶ Amplecti cuncta verſibus. Virg. 2. Georg.
Componere verſus. Horat. 1 Serm. ſaty. 4.
Numerum & verſum conficere. Cic. 3. de Or. In ipſa oratione quaſi quendam numerum verſumque conficiunt.
Contendere alternis verſibus. Virg. eclog. 7.
Famoſis verſibus coopertus. Hor. 2. Ser. ſat. 1.
Deducere verſum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6.
Dicere verſus. Virg. eclo. 5.
Dicere aliquid verſu. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.
Ornatiſſimis atque optimis verſibus de re aliqua dicere Cicero 3. de Orat.
Dictare verſus. Horat. 1. Serm ſaty. 4.
Ducere verſus, Scribere. Ou. 5. Triſt. eleg. 13.
Edere aliquid verſibus. Lucret. lib. 1.
Effutire leues verſus Horat. de Arte.
Euoluere molles verſus, Legere laſciua carmina. Oui. 2. Triſt.
Exponere verſibus aliquid Horat. de Arte.
Facere verſus Cicero 7. Verr. Verſus qui in iſtius cupiditatem facti ſunt.
Factitare verſus. Horat. de Arte.
Fingere verſus Horat de Arte.
Fundere verſus. Cic. 3 de Orat. Solitus eſt verſus hexametros, aliaſque varijs modis atque numeris fundere ex tempore.
Illuſtrare aliquid verſibus. Lucret. lib. 1.
Includere verſu verba. Vide INCLVDO.
Iuuenari teneris verſibus. Id eſt, iuueniliter laſciuire & loqui verſibus mollibus, ſuauibus & delicatis. Horat. de Arte.
Lædere aliquem ſtricto verſu Hor. 2. Ser. ſaty. 1.
Ludere incomptis verſibus. Virg. 3 Georg.
Ludenti verſu nectere carmina. Oui. ad Piſon.
Oblinere aliquem atris verſibus Hor. 1 epiſt. 10.
Perſcribere verſum puris verbis Horat. 1. Serm. ſaty. 4.
Perſequi verſu aliquid. Virg. 3. Georg.
Poſiti commodè verſus. Quint. lib. 6. cap. 3.
Pronuntiare verſus. Cicero 2. de Orat. Qui etiam coniectis in os calculis, ſumma voce verſus multos vno ſpiritu pronuntiare conſueſcebat.
Si verſus pronuntiatus eſt ſyllaba vna breuior aut longior, exibilatur, exploditur. Cic. in Parad.
Ructari ſublimes verſus. Horat. de Arte.
Scribere verſus. Horat. 1. Serm. ſaty. 9.
Scribere verſibus. Cic. Lentulo, lib. 1 9. Scripſi etiam verſibus tres libros de temporibus meis.
Soluere verſus Quint. lib. 1. cap. 9.
Surgit pagina verſu. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.
Tornati verſus. Horat. de Arte.
¶ Verſus, Linea vulgò vocatur. Plin. in epiſt. lib. 3 ad Macrum. Idem lib. 4 Non paginas tantum epiſtolæ, ſed etiam verſus, ſyllabaſque numerabo. Cic. pro Rab. Poſt. Glaucia ſolebat homo impurus, ſed tamen acutus populum monere, vt quum lex aliqua recitaretur, primum verſum attenderet.

¶ Verſus, Species quædam motus eſt, cuius multa genera tripudiatores frequentant. Plaut. Sticho,
Si iſthoc verſu me viceris, alio me prouocato. Monuit Turnebus.
¶ Verſus, pro Cantu Plin. lib. 10. cap. 29, Meditantur aliæ iuniores verſuſque quos imitentur, accipiunt. De luſciniis.
¶ Verſus in agricultura, Varro. lib. 1 de Re ruſt. cap. 10, In Hiſpania vlteriore metiuntur iugis, in Campania verſibus, apud nos in agro Romano ac Latino iugeris. Iugum vocant, quod iuncti boues vno die exarare poſſint. Verſum dicunt centum pedes quoquouerſum quadratum. Iugerum, quod quadratos duos actos habeat. Colum. lib. 2. cap. 2, Bubulcum autem per proſciſſum ingredi oportet, alternisque verſibus obliquum tenere aratrum.
¶ Verſus remorum, pro Ordine. Virg. 5 Aeneid. Gallicum vulgus dicit *rane*, vel *rangee*.
Verſus arborum, pro Ordinibus. Virg. 4. Georg.
Verſus ſauorum. Plin. lib. 11, cap. 10.
Verſus foliorum. Plin. lib. 15. cap. 29.

Verſiculus, pen. corr. Diminutiuum, {ϛιχίδιον,} Carmen, aut linea quam vocant Cicero ad Brutum, 14, Breues tuæ literæ, breues, dico, imò nullæ: tribuſne verſiculis his temporibus Brutus ad me? Idem 2 de leg. Quæ præſertim vno verſiculo Senatus puncto temporis ſublatæ ſint. Idem ad Atticum, lib. 13. 264, Epiſtolas mihi pronuntiabat verſiculis facetis, ad familiares miſſas à Corintho.
Molliculi verſiculi ac parum pudici. Catul. ad Aurelium, 16.
Tranſuerſus verſiculus. Cic. Attic. lib. 5. ep. 1. Nunc venio ad tranſuerſum illum extremæ epiſtolæ tuæ verſiculum. Quum pagina verſibus recto ordine ſubſequentibus completa nihil vltra capit: tum, ſi quid eiuſmodi ſupereſt, quod multorum verborum non ſit, ſcribere ſolemus de tranſuerſo.
Scribere verſiculos Horat. Epod. 11.
Euntes mollius verſiculi. Horat. 1. Serm. ſaty. 10.

Verſifico, verſificas, pen. corr. {ϛιχοποιέω,} verſificare, Verſus facere, Quint. lib. 9. cap. 4. Nam & verſificandi genus eſt omnibus ſermonibus vnam legem dare.

Verſificatio, Verbale, {ϛιχοποιία,} Quintil. lib. 9 cap. 2. Abuſiuè in verſificationis ac ſermonum imitatione ſeruatur. Ibidem. cap. 4.

Verſificator, pe. pro. verſificatoris, {ϛιχοποιός,} Qu. lib. 10 cap. 1. Verſificator, quàm poeta melior Cornelius Seuerus.

Verſificus, pen. corr. Adiectiuum, Solinus cap. 16. Studium muſicum inde cœptum quum Idæi Dactyli modulos crepitu ac tinnitu æris deprehenſos in verſificum ordinem tranſtuliſſent.
¶ Verſus Præpoſitio, accuſatiuum requirit, & ſemper poſtponitur. Cic. ad Marium, lib. 11. 27, Et initio belli ciuilis quum Brunduſium verſus ires ad Cæſarem, veniſti ad me in Formianum. Idem. 1. de Diuinat. Quum Arcturum verſus caſtra mouiſſet.
¶ Habet quandoque adiunctam præpoſitionem, vt Ad Occidentem verſus, In forum verſus: & tunc eſt aduerbium, vt Vallæ placet. Cice. de Amicit. Is primum inſtituit in forum verſus agere cum populo. Vetus exemplar hab. i verſibus Liu. 1. ab Vrbe Deductus in arcem, in lapide ad Meridiem verſus conſedit.
¶ Verſus aliquando aduerb. vt Surſum verſus, Deorſum verſus. Cato, cap. 156.
Quum gradatim ſurſum verſus reditur Cic. in Orat.
Et idem quaſi ſurſum verſus retroque dicatur. Cic. in Partit.
¶ Surſus verſus Lucret. lib. 2.
¶ Verſum ad eum. Plaut. Epid. 5,
Cœpi rurſum verſum ad illas pauxillatim accedere,
Quoquo verſus, Id eſt In vnamquamque partem & quocunque. Varro 1 de Re ruſt cap 10. Cæſar. 7. bel. Ga.
Dimiſiti quoquo verſus legationes.
Vtroque verſus, Id eſt in vtramque partem. Gellius lib. 5 cap. 11.
Vndique verſus. Gel. lib. 12. cap. 13, Quum verò omnes terras omnifariam & vndique verſus circumfluat, nihil citra eum eſt.

Verſura verſuræ. pen. prod. {ϛροφή,} A verto verſura dicitur, quum aliquid vertitur: hoc eſt conuerſio Varro li. 1. de Re ruſt. cap. 46. Propter eiuſmodi res, admirandi diſcrimina ſunt naturalia, quod ex quibuſdam folijs, propter eorum verſuram, quod ſit anni tempus dici poteſt, vt olea, & populus alba, & ſalix. Horum enim folia quum conuerterunt ſe, ſolſtitium dicitur fuiſſe.
Vorſura per o, pro Verſura ferè ſemper apud Comicos.
¶ Verſura {καμπή,} Scriptoribus agriculturæ dicitur, quum boues in arando poſt peractum legitimum ſulcum circumaguntur, vertunturque. Col. lib. 2. cap. 2. Ibidem, ca. 18.
Verſura, pro ſulco ipſo. Colum. lib. 2. cap. 2. ſub finem, de bubulco, Sed nec in media parte verſuræ conſiſtat: detque requiem in ſumma, vt ſpe ceſſandi totum ſpatium boues agilius enitantur.
¶ Verſura, Flexus ipſe angulorum in ædificijs & parietibus exterior, vt eſt apud Vitruuium, lib. 3. cap. 1. & lib. 5. cap. 6. ad finem. Ibidem cap. 12. & cap. 13.
¶ Verſura ſoluere, & verſura diſſoluere. Terent. Phorm. 5. 2,
... in eodem luto hæſitas, verſura ſolues.
Geta: præſens quod fuerat malum, in diem abijt: plagæ creſcunt.
Niſi proſpicis. Id eſt, Debitas tandem pœnas dabis etiam cum fœnore. Similis conditione atque ij ſolent qui vt ſyngrapham vnam diſſoluant, & vna cautione ſe liberent, pecuniam mutuam maiori fœnore iterum accipiunt. Indies enim deteriorem conditionem ſuam faciunt, quod frugi homines non ſolent. Hæc Budæus. Cicer. 5. Tuſcul. Ego verò illi maximam gratiam habeo qui me ea pœna multauerit, quam ſine mutatione & ſine verſura poſſem diſſoluere.
Verſuram facere. Cic. ad Atticum, lib. 5 110, Salaminij cùm Romæ verſuram facere vellent, non poterant, quod lex Gabinia vetabat. Idem 4. Verr. Inſpiciebamus Syracuſis à Carpinatio confectas tabulas ſocietatis, quæ ſignificabant multis nominibus eos homines verſuram à Carpinatio feciſſe qui pecuniam Verri dediſſent. Id eſt multis de cauſis pecuniá fœneratitiá ſumpſiſſe. Hæc Budæus. Verſurá facere

vel ſoluere (vt inquit Donatus) eſt creditorem mutare, & fœnus fœnore diſſoluere. Feſtus, Verſuram facere, mutuam pecuniam ſumere, ex eo dictum eſt, quòd initio qui mutuabantur ab aliis, non vt domum ferrent, ſed vt aliis ſoluerent, velut verterent creditorem. Cic. pro Flacco, Negauit ſeſe omnino verſuram vllam feciſſe Romæ. Idem pro Fonteio, A quibus verſuras tantarum pecuniarum factas eſſe dicunt?

Ab Epicuro verſura facienda eſt. Seneca epiſt. 19. ſub finem.

Verſutus, penul. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod vertitur. Plaut. Epid. 8.

Verſutior es quàm rota figularis.

Verſutus { [illegible] } Qui inconſtanti quodam animi motu huc atque illuc variè & ſimulatè fertur. Feſtus, Verſuti dicuntur quorum mentes crebrò ad malitiam vertuntur. Cic. lib. 3 de Nat. deor. Verſutos eos appello, quorum celeriter mens verſatur. Cic. 2. de Finibus Sed omnia callidè referentem ad vtilitatem, acutum, verſutum, veteratorem, &c. Et paulo pòſt, Is enim qui occultus & tectus dicitur, tantum abeſt vt ſe indicet, perficiet etiam vt dolere alterius improbè facto videatur. Quid enim eſt aliud eſſe verſutum? Ouidius 11. Metamorphoſeos.

Verſutus & callidus. Cic. 3. de Nat. deor. Et Chryſippus tibi acutè dicere videbatur, homo ſine dubio verſutus & callidus.

Verſutus in diſſerendo. Cic. 3. de Fin. Neque enim qui defendunt eam, verſuti in diſſerendo ſunt: nec qui contradicunt cauſam difficilem repellunt.

Verſutus ingenij Plin. lib. 7. cap 12.

Malitia, eſt verſuta & fallax ratio nocendi. Cicero 3. de Natura deorum

Verſuta & ſimulata triſtitia Cic. poſt red in Senatu Nam ille alter Ceſonius Caluentius ab adoleſcentia verſatus eſt in foro, cùm eum præter ſimulatam verſutámque triſtitiam nulla res commendaret.

Verſutè, penult prod. Aduerbium { [illegible] } Callidè. Cic. de Claris Orat. Nihil, vt ita dicam, ſubdolè, nihil verſutè, quod ille non viderit, niſi ſubtiliter dici, &c.

Verſutè & ſubtiliter dicere Cic in Orat.

Hoc ſi vobis verſutius, quàm mea conſuetudo defendendi fert, videbitur, ſin exiſtimetis, &c. Cic pro Cecinna.

Verſutiloquus, penult corr. Adiectiuum { [illegible] } Qui verſutè loquitur. Cicero 3 de Orat. Nam non vis huius me verſutiloquas malitias. Videtis enim & verſutiloquas, & expectoras, ex coniunctione facta eſſe verba, non nata.

Malitiæ verſutiloquæ. Cic. in Orat. Habeo iſtam ego perterricrepam Idémque, Verſutiloquas malitias.

Verſipellis, & hoc verſipelle { [illegible] } Quod facilè vertit pellem, hoc eſt vultum, & quomodolibet faciem mutat: vnde pro aſtuto & callido ſimulatore poni ſolet. Plaut. Amph. 3,

-eccum Iuppiter
In Amphitruonis vertit ſeſe imaginem,
Omneíque eum eſſe cenſent ſerui, qui vident:
Ita verſipellem ſe facit quando lubet. Idem Perſa, 6,

Ne vbi capulus verſipellis fuat, fœdè ſemper ſeruias. Lucilius, At libertinus tricorius Syrus iſte ad maſtigias, quicum verſipellis fio, & commuto omnia Plin. lib 8. cap. 22. Homines in lupos verti, rurſúmque reſtitui ſibi, falſum eſſe confidenter exiſtimare debemus, aut credere omnia quæ fabuloſa tot ſeculis comperimus Vnde tamen iſta vulgo infixa ſit fama in tantum vt in maledictis verſipelles habeant, indicabitur.

Verſicolor, penult corr. verſicoloris, pen. prod. om. ge. { [illegible] } Apud Iuriſconſultos dicitur quod mutat colorem. Vel etiam quod variis coloribus conſtat: quaſi eos mutare inuicem videatur, vt eſt cauda pauonis, & collum columbæ, & aqua maris. Vide Vallam lib. 6. cap. 53. & Paulum. D. de aur. & arg. legat. l. Pediculis. § Labeo Liuius ſcribit Punico bello interdictum fuiſſe mulieribus ne verſicoloribus veſtibus vterentur, id eſt coloris varietate diſtinctis 4 bel. Maced Cic. 3. de Finib. Plumæ verſicolores columbis.

Pluma verſicolor. Propert. lib. 3. eleg 7. Cic 3. de Fin.

Cultu verſicolore decens. Ouid 3. Faſt.

¶ Verſicolores maculæ, Non quæ mutant colorem, ſed quæ diuerſorum ſunt colorum. Plin lib 36. capite 6, Verſicolores quidem maculas, & in totum marmorum apparatum Menander etiam diligentiſſimus luxuriæ interpres primus & rarò attigit.

Verſicolor & numeroſa varietas Plin. lib. 9 cap 17.

Verſicoloribus armis, apud Virgilium Seruius exponit depictis: per quod bellicoſus oſtenditur 10. Æneid.

Vertebra, vertebræ, penult. corr. ſiue Vertibulum, vertibuli, pen. corr. { [illegible] } Vbi ſummæ oſſium partes non æqualiter finiunt, ſed quibuſdam craſſioribus nodis conglobatæ, & ſubſtringuntur facilius neruis, & tutius vertuntur, inquit Sipontinus. Plin. lib 11. cap. 1, Imbricatis flexilibus vertebris.

Pedum crurúmque reſolutæ vertebræ Senec in Controuerſ. 43.

Vertebratus, penul. prod. Adiectiuum { [illegible] } In vertebræ morem tornatus. Plin. lib. 11. cap 37, Sed quibus ceruix è multis vertebratiſque orbiculatim oſſibus flexilis ad circunſpectum, articulorum nodis iungitur. Idem lib 34. cap. 8.

Vertibulum, vertibuli, pen. corr. neut. gen. Idem quod Vertebra. Lactant de opific Dei cap 5 Summas eorum partes craſſioribus nodis conglobauit, vt & ſubſtringi neruis facilius, & verti tutius poſſent: vnde ſunt vertibula nominata.

Vertex, verticis, penult corr. m g. { [illegible] } à vertendo, & Vortex, vorticis apud antiquos iuxta Quintilianum lib. 1 cap de Orthographia, qui primum Aphricanum per e vertices dixiſſe docet. Vertices proptie dicuntur contorti venti, ac rotati: à quibus fit qui typhon vocatur, id eſt vibratus. Vertice (inquit Apuleius in Coſmo) torquetur humus arida & ab imo erigitur ad ſummum. Lucret. lib. 1. 59. de ventis, Vertex tortus. Lucan lib. 3. 126.

Vicinum inuoluens contorto vertice pontum.

Inſanus vortex. Virg 1. Georg.

Turbineus vortex Ouid. 8. Metam Vide TVRBO,

Verticem { [illegible] } Quintilianus libro 8. cap. 2. docet eſſe contortam in ſe aquam, vel quicquid aliud ſimiliter vertitur. Virg. 1. Æneidos,

Ingens à vertice pontus. Liuius 8. bel. Pun.

Caui vortices. Stat. 9 Thebaid.

Denſi vertices. Ouid. 6. Faſt.

Rapidus vortex. Virg. 1 Æneid.

Vnda exæſtuat vorticibus. Virg. 3. Georg.

Crebro vortice tortus Halys Ouid 4 de Ponto, eleg. 10.

Voluit flumen vortices. Horat. 2. Carm. ode 9.

Spumoſo vertice ſyluas inuoluunt amnes. Claud. 8. Paneg.

¶ Vertices dolorum { [illegible] } dicit Cicero ex quodam poeta, 2. Tuſc pro vertigine, rotationéque, quæ in doloribus circunuagit, lancinatque præcordia:

Nunc nunc dolorum anxifers torquent vertices,
Nunc ſerpit ardor.

Abſorptus vertice amoris. Catul. ad Mallium, 63.

Vertex capitis { [illegible] } etiam dicitur: propter flexum capillorum Teſtis eſt Quintil lib 8. cap 2. Inde, A vertice ad calcem, id eſt à principio ad finem Plin libro 7. in Præf Quandiu palpitans vertex, ſummæ inter cuncta animalis imbecillitatis indicium. Idem lib. 11 cap. 37. Vertices bini homini tantùm.

Ab imis vnguibus vſque ad verticem ſummum. Cicero pro Roſcio Comœdo,

Criniger vertex. Claud 1. Paneg.

Crinitus vertex. Stat. 9. Theb.

Intonſus vertex Stat. 6. Theb.

Nudo vertice fulua cæſaries. Virg. 11. Æneid.

Raſus vertex Iuuen. Saty. 12.

Summo vertice intrabunt humiles poſtes. Ouid. 8. Metam.

Suppoſito vertice ferre aliquid. Ouidius 3. Amor. eleg 12. Idem 2. Metamorphoſeos,

Vacuum verticem plus nimio attollens gloria. Horat. 1. Carm. ode 18.

Sublimi feriam ſydera vertice. Horat. 1. Carm. ode 1.

Obſtipui verticem, Vide OBSTIPO.

Palpitat vertex, Vide PALPITO.

Iuncturas verticis rupit graui ictu Ouid. 12. Metam.

Conſpicuum late tollere verticem. Horat. 3. Carm. ode 16.

Ictus veniens à vertice. Virg 5. Æneid.

¶ Vertex arboris { [illegible] } Plin. lib 16. cap. 2, Arbor numeroſo vertice. Vide NVMERVS.

Celſo vertice quercus. Virg 3 Æneid.

Numeroſus vertex. Silius lib. 6.

¶ Arcis vertex Lucret lib 6.

¶ Vertex montis { [illegible] } etiam dicitur eminentiſſima montis pars: quòd quæ ibi naſcuntur, partim in dexteram, partim in ſiniſtram vertantur. Virgil. 1. Æneid.

-geminiſque minantur
In cœlum ſcopuli: quorum ſub vertice latè
Æquora tuta ſilent. Martial. lib 2. planus vertex.

Sacer vertex Virg 4. Æneid.

Ignes qui ex Ætnæ vertice erumpunt. Cic. 6. Verr.

Aerius vertex Silius lib 1.

Altus vertex ſacri Virg. 2 Æneid.

Excelſus vertex montis. Virg. 5 Æneid.

Niuali vertice attollens ſe Apenninus. Virg. 12. Æneid.

Summus vertex Virg. 1. Æneid.

Vmbroſus vertex montis. Silius lib 5.

¶ Vertices { [illegible] } Altiſſimæ cœli partes, quas Græci polos dicunt: quòd circa hos mundus rotetur. Virg 1. Georg.

Hic vertex nobis ſemper ſublimis: at illum
Sub pedibus Styx atra videt manéſque profundi. Plin. lib. 2. cap. 15,

Terra à verticibus duobus, quos appellauerunt polos. Cic. 2. de Nat. deorum,

Extremúſque adeò duplici de cardine vertex
Dicitur eſſe polus, Ex poeta.

Cœli vertex. Virg 1. Æneid.

Vertex montis, &c. Putat hunc ſignificatum Quint. lib. 8. cap. 2. ſumptum eſſe à ſummitate capitis.

¶ Vertices, Cardines, circa quos fores vertuntur.

Verticem, pro Aquilone poſuit Virgil. in Georgicis, lib. 2.

Præſertim ſi tempeſtas à vertice ſyluis
Incubuit.

Verticoſus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } Liuius 1. bel. Pun. Quidam verticoſo amni delati in hoſtes, ab elephantis obtriti ſunt. Alij legunt vortiKoſo.

Verticulum, verticuli, pen. corr. { [illegible] } Inſtrumentum quod fuſo adhibetur vt facilius vertatur.

Verticulas, { [illegible] }, inquit Feſtus, quum dixit Lucilius, articulos intelligi voluit.

Verticillum, verticilli: ſiue verticillus, Diminutiuum { [illegible] } Plin. lib 37 cap 2, In Syria quoque fœminas verticillos inde facere & vocare harpaga, quia folia & paleas, veſtiúmque fimbrias rapiat.

¶ Verticilla, inſecti ſpecies, inquit Budæus.

Verticillatus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Celſus lib 8 cap. 1. Superius autem humeri caput rotundius quàm cætera oſſa, verticillatis ſcapularum oſſibus inſeritur. Legitur & verticulatus. Hoc etiam vertibulatus dici poteſt, quoniam vertibulum & vertebra pro ſpondylis accipiuntur: & vertebratum. Budæus.

Verticordius, Adiectiuum. Val. Max. lib 8 cap. 1. De Sulpitia, Quum Senatus cenſuiſſet vt Veneris verticordiæ ſimulacrum conſecraretur,

retur, quo facilius virginũ mulierumque mens à libidine ad pudicitiam converteretur, &c.

Vertigo, pen. prod. vertiginis. fœm. gen. {[Greek]} Converſio, rotatio. Plin. lib. 8. cap. 40. de cane invadente elephantum, Hinc & illinc emicans dimicatione qua maximè opus eſſet, infeſtans atque evitans, donec aſſidue rotatum vertigine afflixit, ad caſum eius tellure concuſſa.

Molis vertigine membra rotare. Claud. 2. in Eutrop. 7.

Rerum vertigine attonitus. Hoc eſt, mutatione. Lucan. lib. 8.

Vertigo cæli, apud Plinium, teſte Budæo. Plin. lib. 2. cap. 3. Tantæ molis rotari vertigine aſſidua. Ibid. cap. 8. Æterna mundi vertigine.

Totam vertigo, Vide Tortus, in TORQVEO.

¶ Vertigo {[Greek]} Morbus capitis, qui ex frigidis & lentis humoribus è cerebro defluentibus oritur, ita vt ſic affecti, occaſione parua ſuccidant. Dicta quòd ob oculos eorum vertiginoſe quædam & rotatilia circumagi videantur. Plin. libro 20. capite 17. Vertigines à partu cum ſemine cucumeris & lini pari menſura trium digitorum, vini albi tribus cyathis diſcutit. Idem libro 7. capite 6. A conceptu decimo die dolores capitis, oculorum vertigines tenebræque. Iuuenal. Saty. 6.

VERTVMNVS, Deus, qui præeſt rebus contrahendis, ac permutandis: vel ab amne verſo dictus, vel ab eo, quòd anni vertentis poma percipiat. De hoc plura Propertius lib. 4. Hor. libro 1. epiſt. ad Librum ſuum,

Vertumnum, Ianumque liber ſpectaſſe videris. Propterea autem, quòd hic Deus ad omnes figuras ac formas opportunus erat, credebatur etiam mentes hominum immutare ac variè afficere. itaque mobili ingenio & inconſtantes natos homines, iratis Vertumnis natos dicebant, vt Horat. Satyr. 7 lib. 2.

Vertumnis, quotquot ſunt, natus iniquis. Ex Lambino.

Veru, indeclinabile in ſingulari, in plurali hæc verua {[Greek]} Inſtrumentum ferreum cum cuſpide quo carnes ad ignem torrere ſolemus. Virg. 2. Georgicon.

Pinguiaque in verubus torrebimus exta colurnis.

Pruna ſubijciunt verubus Virg. 5. Æneid.

Salignis verubus transfixa exta. Ouid. 2. Faſt.

Veru natum eſt vere. Plaut. Rudent.

Neque hoc quidem vere natum eſt veru, ita in manibus conſeneſcit. Metaphora eſt à fructibus & floribus vernis, qui fugaces ſunt & in diem, cum æſtiui fructus & autumnales ſæpe in totum durent annum. Igitur rubiginoſum veru dicit more florum vernorum in manibus conſeneſcere. Ex Turnebo.

¶ Veru, Telum ad veru ſimilitudinem factum Virgil. 7. Æneidos,

Et tereti pugnant mucrone, veruque Sabello. Plautus Trucul. 2.

Veru, dicitur à Græcis [Greek].

Veruculum, veruculi, pen. corr. Diminutiuum {[Greek]} Plin. lib. 33. cap. 6. E ſuperiori aurum defluens in inferiorem, & ex eo ſublata veruculis ferreis, atque in ipſa flamma conuoluta veruculo, vt fit modici ponderis. De ſpuma argenti.

Verutina quatuor ſyllabarum obeliſcum ſignificat, id eſt paruum veru, & tanquam veruculum Plaut. Bacchid.

Si tibi machæra eſt, nobis verutina eſt domi

Qua quidem te faciam, ſi tu me irritaueris,

Confoſſiorem ſoricina nænia.

Se enim minatur eum veru confoſſurum: nec enim cæſim ferit veru, ſed punctim, nec obtruncat ſed confodit. Turnebus.

¶ Verutina, Iaculi genus longum, quod aliqui verutum nominãt. Caius Baſſus Satyr.

Verutina confodiende, non te nauci facio. Ex Fulgentio.

Verutum, veruti, penult. prod. {[Greek]} Veruta (inquit Feſtus) pila dicuntur, quod velut veru habent præfixa. Nonius, Verutum eſſe telum breue & acutum, Cæſar 5. bel. Gal. Transfigitur ſcutum Pulfioni, & verutum in balteo defigitur. Liu. ab Vrbe 10. Quibus pleriſque in ſcuta, pleriſque veruta in corpora ipſa fixa, ſternitur cuneus, Sil. ibidem, 2.

Tenue verutum Silius lib. 3.

Fixus ſuper inguina Tyrio veruto Silius lib. 10.

Verutus, pen. prod. Adiectiuum {[Greek]} Verutis armatus. Virg. 2. Georgicon,

Aſſuetumque malo Ligurem, Volſcóſque verutos.

VERTORIOS, Oppidum eſt Hiſpaniæ Bæticæ, vt ſcribit Plinius libro 3. capite 1.

Vertumnus, Vide VERTO.

Veru, Vide VERTO.

Veruactum, veruacti {[Greek]} Terra quæ interdum requieuit, & vere proſciſſa quia vere actum aratum, id eſt verſum eſt. Plin. lib. 18. cap. 19. Quidam vtique ab æquinoctio verno proſcindi volunt Quod vere ſemel aratum eſt, à temporis argumento veruactum vocatur. Var. lib. 1. de re Ruſt. cap. 44. Illud quoque multum intereſt, in rudi terra, an in ea ſeras quæ quotannis obſita ſit, quæ vocatur reſtibilis: an in veruacto, quæ interdum requieſcit. Colum. lib. 2. cap. 3. 8. amplius ſima veruacta. Idem lib. 11. cap. 2. Quæ menſe Ianuario veruacta fecimus, nunc vltima parte Martij ſunt iteranda.

Veruculum, Vide Veru in VERTO.

Veruex, veruecis, pen. prod. m. g. Mas eſt inter oues: cui inuerſi ſiue adempti ſunt teſticuli. Plaut. Capt. 13. Qui patroni nomen induunt veruecea ſectatio. Cic. 2. de Leg. Quod genus ſacrificij lare veruecibus fiat.

Veruecem hominem amantem vocauit Plaut. in Merc. 12.

Veruecceus, Adiectiuum, Ad ſimilitudinem veruecis factum. Plaut. Cap. 16.

Vorſite mecúm, interibi ego ex hac ſtatua veruecea volo

Erogitare, meo minore quid ſit factum filio. Id eſt, ſeruo qui velut imago veruecea eſt, hoc eſt ſine ratione & prudentia, non aliter quàm veruex.

Veruecinus, pen. prod. Adiect. Quod ex veruece eſt.

VERVLANI. pen. prod. {[Greek]} populi ſunt Italiæ, Tuſculanis & Velitrenis vicini, vt ſcribit Plinius lib 3. cap. 5.

Verum {[Greek]} Coniunctio, idem quod Sed ſignificat. Terent. Eunuc. 1. 3.

Si certum eſt facere, facias: verùm ne poſt conferas

Culpam in me.

Verum inceptiue aliquando particula, non relatiua. Terent. And. 4. 5.

Quémne ego heri vidi ad vos adferri veſperi?

O hominem audacem o verùm vidi Cantharam

Suffarcinatam. Virg. eclog. 3.

Verùm id, quod ea multo tute ipſe fatebere maius.

¶ Verùm pro tamen, vel at. Plaut. Amphit. 4.

Verum vir ei ſactus es, hoc quidem hercle haud reticebo tamen.

Verùm hoc (vt dixi) nihil ad me. Cic. 2. de Orat.

Verùm vt aliud ex alio incidit Terent. Heaut. 3. 3.

¶ Verum etiam {[Greek]} vt Sed etiam. Cic. pro Cœlio, 36. Non modò agendo, verumetiam cogitando poſſit ſuſtinere.

Verum enim. Terent. Adelph. 4. 3. Cic. 3. de Orat. Verum enim oratori, quæ ſunt in hominum vita quandoquidem in ea verſatur oratori, &c.

Verum enimuero. Terent. Adelph. 1. 3.

Ab ſe quiuis homine, quum eſt opus, beneficium accipere gaudeas. Verum enimuero id demum iuuat, ſi quem æquum eſt benefacere, is facit. Cic. 5. Verr. Verum enimuero quum eſſet hoc binis, aut etiam ternis quibuſuis in locis prouinciæ, duodenos teſtes eos caegiſti.

Verum hercle vero conuellere illos cogito. Plaut. Curc. 8.

¶ Veruntamen {[Greek]} Idem quod tamen. Cic. 7. Verr. Conſilium cepit primo ſtultum, veruntamen clemens. Idem pro Quintio Qui ſocietatem cum Sex. Nęuio fecerit, viro bono, veruntamen non ita inſtituto, vt iura ſocietatis, & officia certi patrisfamilias noſſe poſſet.

Et ſi tum nemo erat admodum copioſus, veruntamen verſus ab his admiſceri orationi, &c. Cic. 1. Tuſc.

Non dubitabam equidem: veruntamen multo mihi notiorem amorem tuum effecit Chetippus. Cic. Cornif. lib. 12. 19.

Veruntamen ſique reliqua ſpes eſt. Cic. 1. Verr.

¶ Veruntamen interdum ad reuocationem & continuationem ſententiæ, non aduerſantis iure vſurpatur. Cic. in Verrem, Atque ego plus oneris habeo, quàm qui cæteros accuſarunt (ſi onus id eſt appellandum, quod cum lętitia feras & voluptate) veruntamen hoc ego amplius ſuſcepi, quàm cæteri. Turnebus.

¶ Veruntamen, Abſolutè poſitum, ſed ita vt aliquid ſubaudiendum ſit. Cic. Attic. lib. 12. 241. Scire certum velim an appelles procuratores ſi tibi videtur: quanquam quid ad me? Veruntamen. ſubaudi: appelles procuratores. Eadem lib. 13. 261. Tuas literas hodie expectabam, nihil equidem vt ea iis noui: quid enim? Veruntamen, ſubaudi: expectabam.

¶ Veruntamen non ſemper habet vim aduerſandi, ſed quandoque concludendi, vt apud Ciceronem ad Atticum libro 4. epiſt. 6. Non mehercule poſſum. & Philoxeno ignoſco, qui reduci in carcerem maluit. Veruntamen idipſum mecum in his locis commentor, vt iſta improbem, &c. Quaſi dicat, Sed ne longior ſim, ne te multis teneam, vt indicem tibi animum meum, ego nunc mecum ipſe rationem quæro, qua iſta improbem Hæc Paulus.

¶ Veruntamen pro Inquam. Cice. Attico, lib. 2. 6. Quum eſſem in Tuſculano, &c. veruntamen quum ibi eſſem, &c.

Verus Adiectiuum {[Greek]} Solidum, ſincerum, nõ falſum ſignificat. Terent. Heaut. 3. 1.

Videre verum, atque ita vti res eſt, dicere. Idem And. 3. 1.

Actum eſt, ſi quidem hæc vera prædicat.

Verum & falſum contraria. Cic. 4. Acad. Intereſſe oportet vt inter rectum & prauum, ſic inter verum & falſum.

Magis verum, V. de MAGIS.

Procul à vero Ouid. 5. Triſt. eleg. 7.

Maiora vero. Tacit. lib. 19. Sua quiſque facta extollentes, falſa, vera, aut maiora vero miſcebant.

Minora vero. Tacit. lib. 17. Quidam minora vero, ne tum quidem obliti adulationis.

Propius vero. Tacit. libro 1. Propius vero Tiberium ac Liuiam illum metu, hanc nouercalibus odiis ſuſpecti, &c.

Simile vero. Cic. ad Caſſium, lib. 12. 5. Id autem eo facilius credebatur, quia ſimile vero videbatur.

Verba ſimillima veris, Ouid. epiſt. 12.

Verius vero Martia. lib. 8.

¶ Conſcia numina veri. Virg. 5. Æneid.

Ignorantia veri me decipit. Ouid. 7. Metam.

Inſolens veri, Qui verum non amat. Senec. Hip. 2.

Notitia veri falſique. Lucret. lib. 4.

Patiens veri. Curtius lib. 10.

Prouidus augur veri. Ouid. 15. Metam.

Similitudo veri. Cic. 4. Aca. Cùm poſſit ſine aſſenſione ipſam veri ſimilitudinem non impeditam ſequi.

¶ Mordax verum Perſ. Saty. 1.

¶ Abdere verum, Vide ABDO.

Abhorrere à vero, Vide ABHORREO.

Abeſſe à vero, Vide ABSVM.

Auerſus à vero, Vide AVERTO.

Cernere verum, Vide CERNO.

Concedere veris, Veritati non aduerſari. Hora. Ser. ſat. 3.

Confundere vera falſis, Vide CONFVNDO.

Conuertere ſe ad verum, Vide CONVERTO.

Dicere verum Horat. 1. Serm. ſaty. 1.

Verum vis dicam? Terent. And. 4. 2.

Ars differendi, & vera ac falſa diiudicandi. Cic. 2. de Orat.

Diſtinguere falſum vero Horat 1.epiſt.10.
Merſum latebris educere verum. Claud.7.Paneg.
Examinare verum Horat.2 Serm.ſaty 2.
Exequi vera. Tacit.lib. 11. Neque falſa prompſerim, & vera exequi podat.
Fatebor tibi cuncta vera. Virg 2. Aeneid.
Iacere vera aut vana, Vide I A C I O.
Intendere vera Tacit.lib.2. Hoc eſt augere.
Inuoluens obſcuris vera, Virg 6 Aeneid.
Latet in occulto verum. Cic. in Orat. Sed ne in maximis quidem rebus quicquam adhuc inueni firmius quod tenerem, aut quo iudicio meum dirigerem, quàm id quodcunque mihi quamſimillimum veri videretur, cùm ipſum illud verum in occulto lateret.
Perſpicere quid in quaque re verum ſynceerumque ſit. Ci. 2. Off.
Referre vero. Ouid.3. Metam.
Remiſcere falſa veris. Horat. de Arte.
Verum ſit Cic. pro Domo ſua, Eiectio nuſquam eſt. verum ſit.
Quum plus vno verum eſſe non poſſit. Cic.2. de Orat.
Verum ſis velim. Plaut Rud an, Perij c. verum ſit velim.
¶ Verum, pro Æquum, rectum. Horat. li.1. epiſt 2 ad Mecœnatem.
Metiri ſe quemque ſuo modulo, ac pede verum eſt. id eſt æquum eſt, par eſt, rectum eſt. Lambinus.
¶ Verum, vel Verum id eſt, Reſponſio. Plaut. Merc.18.
Quantum intelligo, & hanc malè habet Demipho, P. id verum.
Idem Aſin 13,
Scio, captiones metuis. P. verum.
Falſa vincere veris Lucret. lib 4.
¶ Verum modò, pro Modò ſit verum Plaut. Caſin.17.
¶ Verum, Irridentis interrogatio. Terent. Eunuch.5.7,
Siquidem iſtuc impunè habueris P V. verum? P A. reddam hercle. P V. credo. Donatus.
¶ Verùm. aliquando non eſt nomen, ſed aduerbium confirmantis, id eſt verè, teſte Donato. Terent. Adelp.4 2, me quæris? A. verùm. C. perij.
¶ Verus & germanus. Cic.6 Ver. Inter hunc & illum Numidicum verum & germanum metallum intereſſe.
Simulatus, fucatus, Syncerus & verus, contraria. Cic. de Amic.
Cauſam veram exponere Lucret. lib.3.
Color verus, Natiuus, non adulterinus. Terent. Eun.2. 5.
Color verus, corpus ſolidum, & ſucci plenum.
Conſilium verum Horat.2. Serm. ſaty.3.
Fama vera. Virg 4. Georg.
Homo verus, Veridicus. Terent. And.2.5 Donatus.
Labor verus. Virg.12. Aeneid.
Diſce puer virtutem ex me verumque laborem,
Fortunam ex aliis. Vbi Seruius, Verum laborem, quem per me ipſum ſuſcipio, non qui ex alieno virtute imperatoribus aſcribi conſueuit.
Laus vera. Terent. Eunucho, 5 4.
Nuntius verus Virg 6 Aeneid.
Nuptiæ veræ Terent. And.1.1.
¶ Verus. pro Æquo & iuſto. Cic. pro Murena, At enim agit mecum auſterè, & Stoicè Cato, negat verum eſſe allici beneuolentiam cibo, negat iudicium hominum in magiſtratibus mandandis corrumpi voluptatibus oportere. Et in Saluſtium, Ita igitur egit, vt nihil non æquum ac verum duxerit quod ipſi facere collibuiſſet. Et pro Domo ſua, Sed quid ad ea, qui neget eſſe verum, quenquam vlli Reipub. cariorem quàm præſiciet? Vbi perperam in pleriſque libris pro verum, iuris, legitur. Virg. 12 Aeneid.
Verum fœdus. Horat. 1. epiſt 7 ad Mecœnatem,
Metiri ſe quenque ſuo modulo ac pede verum eſt. Vtitur & Liuius & Iuriſconſulti interdum. Budæus.
¶ Verior & veriſſimus. Cic. 4. Acad. Sed me hercule vt quidem nunc ſe cauſa habet, etſi heſterno ſermone labefacta eſt, mihi tamen videtur eſſe veriſſima.
Crimina veriſſima dicere in aliquem. Ou. 4. de Ponto, eleg. 14.
Imago mortis veriſſima Ouid.5. Triſt. eleg.8.
¶ Verius, pro Aequius & iuſtius. Cic. Antequam iret in exilium, Nam neque maius eſt defendere vnum, quàm populum: neque verius à ſingulis, quàm ab omnibus repetere officij præmium & fructum.
Verè Aduerbium {ἀληθῶς} quod dicitur In rei veritate. Terēt. Eun 3.5,
Tum pol ego is eſſem verè qui aſſimulabat. Idem Heaut.3.1,
Hoc ibi fit, vbi non verè viuitur.
Honeſtum quod propriè vereque dicitur, id in ſapientibus eſt ſolis. Cic.3 Off.
Verè & falſo, contraria. Cic. pro Murena, Quum graue eſt verè accuſari in amicitia, tum etiam ſi falſo accuſeris, non eſt negligēdum.
Verè & fictè, etiam contraria. Cic. pro Domo ſua, Maiores noſtri qui non fictè & fallaciter populares, ſed verè & ſapienter fuerunt.
Nullum amans verè. Catul. ad Furium, 11.
Veriſſimè. Cic. 4. Verr. Laudarem illam ciuitatem, id quod veriſſimè poſſem.
Non ἐνθουσιαστικῶς, ſed veriſſimè loquor. Cic. Att. lib.5. 109.
Verax veracis, pen prod. om. ge. {φιλαλήθης,} Veridicus. Cic. 1. de Diuinat. Multis ſeclis verax fuiſſe id oraculum. Ibidem Tum ei viſa quietis occurrent tranquilla atque veracia.
Saga verax. Tibul. lib.1. eleg 2.
Vates verax. Ouid epiſt. 22.
Veridicus pe. cor. Adiectiuum, {ἀληθόμυθος, ἀληθεύων,} Qui vera dicit. Cic pro Flacco, Veridicas adiungis cauſas inimicitiarum.
Cantus veridici. Catul. Argon. 59.
Dicta veridica. Lucret. lib. 6.
Oraculum veridicum. Catul. Argon. 59.
Os veridicum. Lucret. lib 6.

Veriloquium veriloquij, {ἐτυμολογία,} Cic. in Topicis. Multa enim ex notatione ſumuntur: ea eſt autem, quum ex vi nominis argumentum elicitur, quam Græci ἐτυμολογίαν vocant id eſt verbum ex verbo veriloquium.
Veriſimilis & hoc veriſimile, pen. corr. {πιθανός, εἰκώς,} Idem quod ſimile vero Cic pro Roſcio Amer Etiam tum quum veriſimile erit aliquem commiſiſſe, in ſuſpicione latratore, Terent. Heaut.5.2,
Eſt veriſimile.
Narrationem iubent veri ſimilem eſſe & apertam & breuem. Cic. 2. de Orat.
Veriſimile. Cic. 1. de Nat deor. Hæc ego nunc phyſicorum oracula fundo, vera an falſa neſcio: ſed veriſimilia tamen ſimiliora quàm veſtra. Vetus exemplar legit veri tamen.
Veriſimilior & veriſimillimus. Plin lib.5 ca. 25. Quod eſt veriſimilius, quàm quia cadendo tripudium ſoniuìve faciant Cic. 1 de Inuent. Veriſimillimum mihi videtur quodam tempore neque in publicis rebus infantes, neque inſipientes homines ſolitos eſſe verſari.
Volunt probabile aliquid eſſe, & quaſi veriſimile. Cic. 4 Acad.
Non eſt veriſimile vt. Cic. pro Roſ Ame. Non eſt ita profectò Iudices, non eſt veriſimile vt Chryſogonus horum literas adamarit aut humanitatem.
Non veriſimile eſt quàm ſit in vtroque genere & creber & diſtinctus Cato. Cic. de Claris Orat.
Non ſit veriſimile. Terent. And. 1 3.
-fabulæ
Mihi quidem hercle non ſit veriſimile, atque ipſis commentum placet.
Facere veriſimile Plaut. Pſeud 6.
Verimonia verimoniæ, {ἀλήθεια,} Idem quod Veritas, ſed antiquum. Plau. Truc. 4,
-planius qui antehac amator ſummus
Habitus eſt, iſtunc ad amicam verſus verimonia referre.
Veritas pen. corr. veritatis, {ἀλήθεια,} Vera ratio, res vera. Cic. 2. de Inuent. Veritas eſt, per quam immutata ea quæ ſunt, aut antè fuerunt, aut futura ſunt, dicuntur. Idem pro Cælio. O magna vis veritatis quæ contra hominum ingenia, calliditatem, ſolertiam contraque fictas omnium inſidias facilè ſe per ſeipſam defendat!
Veritas & imago, contraria. Cic.5. Tuſc. Quum autem animum ab iſta pictura imaginibuſque virtutum, ad rem veritatemque traduxeris.
In veritate, id eſt ſecundum verum iudicium. Quintil lib 10. ca.1. Quis in veritate timens poteſtque ne minima quidem certè fiducia partis, memoriam artis ſperauerit?
Ex veritate. Tacit. lib 4.
Fori veritas. Quintil. lib 6 cap 1.
Morum veritas. Quintil lib 6 cap. 2.
Vir bonus & ſimplicis veritatis amicus Cic 1. Offic.
Cultor veritatis. Cic 1. Offi. Sunt his alij multum diſpares ſimplices & aperti, &c. veritatis cultores fraudis inimici.
Expetiter veritatis homines. Cic. 2. de Orat.
Fides veritatis. Quintil lib.3 cap.8.
¶ Cana veritas, Vide C A N V S.
Infracta veritas. Tacit. lib. 17.
Ita veritas etiamſi iocunda non eſt, mihi tamen grata eſt. Cic. Attico, lib.3 66.
Incorrupta fides nudáque veritas. Horat. lib. 1. Carm. ode 24.
¶ Accommodare ſe aſſertorem veritatis. Vide A C C O M M O D O.
Adducere ad veritatem, Vide A D D V C O.
Veritate adductus, Quia veritas poſtulabat Cic. ad Aellium lib. 13 31, Neque id ambitione adductus facio, ſed tum familiaritate, & neceſſitudine, tum etiam veritate.
Contaminare veritatem mendacio, Vide C O N T A M I N O.
Infirmare veritatem, Vide I N F I R M V S.
Intueri veritatem, Vide I N T V E O R.
Limare veritatem in diſputatione. Cic. 2. Offic. Subtilitas illa cum veritas ipſa limatur in diſputatione.
Limata veritas, ait Budæus, id eſt, ſubtilitate philoſophica diſputata & exquiſita
Niti veritate, Vide N I T O R.
Obſcurare veritatem. Quintil. lib. 4 cap 2.
Proferre aliquid in lucem veritatis Cic. 1. de Orat. Ex illa cōmentatione incluſa in veritatis lucem proferenda.
Reuocare rationem ad veritatem. Cic. 3. Offic Nihil contra lentiliusne qui id iniuſtè conſecutus ſit iure meo, cùm ad veritatem cœpi reuocare rationem.
¶ Veritas, pro Iuſtitia. Cic pro Deiotaro, Quæ mihi ad ſpem obtinendæ veritatis grauiſſima ſunt ad motum animi, & ad omnem impetum dicendi, contentionemque remota. Veritatem pro iuſtitia poſuit. Budæus.
Vero veras, {ἀληθεύω,} verare, Verum dicere. Gell. li. 18. ca. 2. Ex Ennio in atte Annalium, Satin vates verant ætate in agenda?
¶ Verare, Vera repræſentare. Sidonius,
Quorum verba Gratia carmine verat.
Verutum Vide Veru in C A R V A.
Veſanus veſana, veſanum, pe. pro. {ἀπηνής, μανιώδης,}
Vecors, crudelis, furioſus Plaut. Trin. 2,
Sponſionem, inſanem, intolerandum, veſanum. Veſanus, Malè ſanus, inquit Feſtus. Macrobius lib 6. Saturnal. cap. 8. Vecors & Veſanus priuationem ſignificant ſanitatis & cordis. Ve enim particula, tum intenſionem ſignificat, tum minutionē. Cic. 2. de Inuent. Vtrum tandem per deos atque homines magis veriſimile eſt veſanum remigem, an aliquem noſtrum. Idem pro Domo ſua, Hæc furioſa vis veſani Trib pleb.
Veſanus & furioſus. Cicero pro Domo ſua, An primum illud à te homine

hominę veſano & furioſo requiro, quæ te tanta pœna.
Acies veſana, Vide acies.
Amor veſanus. Propert. lib. 2. eleg. 16.
Fames veſana. Virgil. 9 Æneid.
Alibi, Et maleſuada fames, dixit,
Flamma veſana. Catul. de Cælio & Quintio. 95.
Leonis veſani ſtella ſurit. Horat. 3. Carm. ode 29.
Vires veſanæ. Ouid 1. Amor. eleg 7.
Veſanio, veſanis, pen. prod. veſaniui, veſanitum { [illegible] } veſanire, Inſanire, ſæuire. Catul. ad Thallum, 22,
-velut minuta magno
Deprehenſa nauis in mari veſaniente vento. Budæus.
Veſania, veſaniæ { [illegible] } Vecordia. Plin. lib 35. cap. 11, Nobiles eius tabulæ Epheſi, Vlyſſes ſimulata veſania bouem cum equo iungens, & palliati cogitantes, dux gladium condens.
Diſcors veſania vos agit. Horat 2. Serm. ſaty 3.
VESCI { [illegible] } Ptolemæo authore lib. 2. cap. 4. Hiſpaniæ ciuitas: alio nomine Veſci, & Fauentia Plinio dicta lib. 3 cap 1.
Veſcor, veſceris, pen. corr. { [illegible] } veſci, Cibo vti. Feſtus, Veſcor, Paſcor. Cic. 2. de Nat. deor. Dij nec eſcis, nec potionibus veſcuntur. Ibidem. 98. Eſt enim omne quo veſcuntur homines, penus. Idem in Orat. Quæ eſt autem in hominibus tanta peruerſitas, vt inuentis frugibus, glande veſcantur?
Veſci ex manu. Plin lib. 9. cap. 8, Simili modo ex hominum manibus veſcens, præbénſque ſe tractandum.
Veſci auidè Plin lib. 11 cap. 53.
Foliis veſcatur amaris. Horat. 2. Serm. ſaty. 3.
Lacte, caſeo, carne veſcor. Cic. 5. Tuſcul.
Pyris veſci. Horat. 1. epiſt. 7.
Munere terræ veſcimur. Horat. 2. Carm. ode 14.
Atro ſanguine veſci Virgil. 3. Æneid.
Aura veſci, Viuere. Virg 3 Æneid. Veſci pro vti, teſte Nonio.
Auris vitalibus veſci. Lucret. lib. 5.
Veſci voluptatibus. Cic. 5 de Finib. Itaque vt quiſque optimè natus inſtitutúſque eſt, eſſe omnino nolit in vita, ſi gerendis negotiis orbatus, poſſit paratiſſimis veſci voluptatibus.
¶Veſcor, cum accuſatiuo. Plin lib 10. cap. 38, Aues nonnullæ veſcuntur ea quæ rapuere pedibus. Idem lib 8. cap. 50. Si caprinum iecur veſcantur.
¶Veſci, pro Videre apud veteres. Actius Athamante, Priuſquam infans eſſes, tui oculi veſcuntur. Nonius.
¶Veſcendo eſſe, pro Bonum eſſe quod comedatur, Aptum eſui. Plin. lib 15. cap. 18, Alexandrinæ ficus vix ſunt veſcendo. Sic enim legendum iuxta Hermolaum. Idem. lib 21. cap 16, Radix eius veſcendo eſt decocta De ſcolymo.
Sus ad veſcendum hominibus apta. Cic. 2. de Nat. deor.
Veſcendus, Participium. Plin lib. 20 cap. 5, Coctas dyſentericis veſcendos dedere. De ceris.
Veſcus, inquit Feſtus, faſtidioſus. vt enim pro puſillo vtebantur. Lucretius veſcum dixit edacem, cùm dixit, Nec, mare quæ impendet veſco ſale ſaxa peresa. Hactenus Feſtus. Significat autē ille, veſcum ſalem, ſeu ſale à Lucretio dictum, quia ſaxa peredat, & minuat, & conſumat. Gell. lib 16. Veſcum, quod ex ve particula, & eſca copulatum eſt, vtriuſque diuerſæ ſignificationis vim capit. Aliter enim Lucretius veſcum ſalem dixit, ex edendi intentione. aliter Lucilius veſcum appellat cum edendi faſtidio. Turneb.
Veſcum, Nimis obſcurum. Lucil. libro 26. Quàm faſtidioſum ac veſcum cum faſtidio viuere. Vide plura apud Nonium.
Veſcum, Quicquid ad eſcam pertinet, & quicquid edule eſt, ab edendi intentione. Vnde Lucretius lib. 1. veſcum ſalem appellat. Virgil. 4. Georgicon,
Verbenáſque premens, veſcumque papauer. Id eſt quo veſcimur. Seruius.
Veſcæ ſalicum frondes, quoniam eſcis iumentorum ſunt accommodatæ. Virg. 3. Georgicon,
Nec veſcas ſalicum frondes, vuámque paluſtrem. S. pontinus minutas interpretatur. Seruius verò ſiccas & teneras: verùm ab Hermolao reprehenditur. Pius in Lucretium inuehit partes Seruij.
¶Veſcum, Paruum & minutum. Vnde & apud Marſos, lingua vernacula quum dicunt malum veſcam, intelligunt de ea quam paruam vocamus. Ouidius 3. Faſtorum,
Nunc vocor ad nomen vegrandia farra coloni
Quæ malè creuerunt, veſcáque parua vocant. Plin. lib. 7. cap. 20, Corpore veſco fuiſſe, ſed eximiis viribus Tritanum.
Veſculus, veſcula, veſculum pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Male curatus & gracilis, vt ait Feſtus.
VESVVS, penul. prod. { [illegible] } Mons iuxta Sarnum fluuium non longè à Neapoli, bonitate vini celebratus, qui ſemper emiſit fumum & ignes ſicut Ætna in Sicilia. Hic mons amœniſſimus olim habitus agris, excepto vertice, qui (vt ait Strabo libro 5.) cinericius eſt, & cauernoſus, petris exuſtus, quas color indicat igni abroſas fuiſſe. Virgilius 2. Georgicon,
-& vicina Veſeuo
Ora iugo. Hic (vt quidam volunt) dictus eſt Veſuuius, & per ſyncopam Veſuius appellatur à conflagratione (nam veſuiæ, fauillę dicuntur) qui Tito imperante, ruptus in vertice tantum emiſit incendij, vt regiones vicinas incenderet. Alij (vt Seruius) dicunt Veſuuium eſſe montem Campaniæ: Veſeuum verò Liguriæ ſub montibus. De Hoc Veſuuio monte, Martialis lib. 4,
Hic eſt Pampineis viridis Veſuuius vmbris, &c.
Inſanus Veſeuus. Stat. 4 Sylu. 8.
Prorupti Veſeui lethalis apex. Valer 4. Argon.
Veſica, veſicæ. pen. prod. { [illegible] } Folliculus in quo vrina colligitur infra aluum à priore parte. Plin. lib 11. cap. 37, Veſica, membrana conſtat, quæ vulnerata cicatrice non ſolideſcit. Cice 2 de Finib. Tanti autem morbi aderant veſicæ & torminum, vt nihil ad eorum magnitudinem poſſit accedere. Ouid. 15. Metam.
Difficultates veſicæ Plin. lib. 30 cap. 8.
Diſploſa ſonat veſica. Horat. 1. Serm. ſaty 8.
Venſica per n, Caper proferri cenſet: quod non ſit ſine vento.
Veſicula, veſiculæ, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } In herbis etiam dicitur. Cic 2. de Diuin. Et puleium aridum florescere brumali ipſo die, & inflatas rumpi veſiculas, & ſemina malorum quæ in his media incluſa ſint, in contrarias partes ſe vertere. Lucr. lib. 6,
-quum plena animæ veſicula parua
Sæpe ita dat pariter ſonitum diſploſa repentè.
Veſicaria, veſicariæ { [illegible] } Herba quæ veſicæ medetur. Plin. lib. 21 cap. 31, de ſtrychno loquens, Quorum alterum, cui acini coccinei, granoſi folliculi, halicacabum vocant, & alij callion. Noſtri autem veſicariam, quoniam veſicæ & calculis proſit. Frutex eſt ſurculoſus verius quàm herba, folliculis magnis, latiſque, & turbinatis, grandi intus acino, qui maturescit Nouembri menſe.
Veſpa, veſpæ { [illegible] } Animal paruum volatile, api ſimile: quod veſpertinas muſcas venetur in cibum. Vide Plinium de hac abundè tractantem, lib. 11. cap. 21. Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. Veſpa quæ ſimilitudinem habet apis, neque ſocia eſt operi, & nocere ſolet morſu, quam apes à ſe ſecernunt. Cic 5. de Finibus, Cornibus vt videmus boues, veſpas aculeis, ſuam denique cuique naturam eſſe ad videndum ducem.
¶Vaſpa, pro veſpillone. Feſtus lib. 19. Vaſpæ dicūtur, qui funerandis corporibus officium gerunt, non à minutis illis volucribus, ſed quia veſpertino tempore eos efferunt, qui funebri pompa duci propter inopiam nequeunt.
VESPASIANVS { [illegible] } Imperator Romanus, cuius vitam vide apud Suetonium.
Veſper, veſperis, pen. corr. maſc. gen. vel Veſperus, veſperi { [illegible] } Stella quæ Venus dicitur, quòd ſole iam occiduo & prima omnium ex ſtellis lucere veſperi conſpiciatur, dicta quaſi heſperus: nam eam ſtellam heſperum Græci vocant, & vltimam partem diei. Statius libro 10 Thebaidos,
-ſed veſper opacus
Lunares iam ducit equos.
Veſper diei. Saluſt. in Iugurtha.
Hunc tegit obſcurus ſubiter præcordia veſper. Cic. in Arat.
Surgente veſpero, &c. Horat. 2. Carm. ode 9.
Frigidus veſper Valer. 2. Argon.
Puro ſimilis veſpero. Horat. 3. Ode 19.
Serus veſper. Virg. 1. Georg.
Proceſſit veſper Olympo. Virg. eclog. 6.
Ab atro veſpere conſurgunt venti. Virg 5. Æneid.
¶Veſper, Veſpertinum tempus. Plaut. Bacchid 23,
Hic veſper eſt, vos ſequimini. Cic. Attico, lib 12. 241, Quumque manè me in ſyluam abſtruſi denſam & aſperam, non exeo inde ante veſperam.
Primo veſpere. Cæſar 2. bel. Ciuil.
Neſcis quid ſerus veſper vehat, Ex Menippeis Varronis ſatyris citatur hic titulus, tum ab A. Gellio, tum à Macrobio: neque dubitandum quin prouerbialis, ſicut ſunt & alij plerique. Quo ſalubriter admonemur, ne præſentium ſucceſſuum proſperitate ſublati futuri curam abiiciamus. Neque vlla de re ſecuri ſimus, prius quàm exitum viderimus. Apparet Maronem ad parœmiam alluſiſſe, quum, ait libro primo Georgicon,
Denique quid ſerus veſper vehat. Liu. Decad 5. lib. 5, In ſecundis rebus nihil in quenquam ſuperbè ac violenter conſulere decet, nec præſenti credere fortunæ, quum quid veſper ferat incertum ſit. Hæc Eraſmus. Ouid 1. Triſt. eleg 2,
Nunc Zephyrus ſero veſpere miſſus adeſt.
Ad veſperum, Vide ad.
Vſque ad veſperum contentius ambulare. Cic. 5. Tuſcul.
Perpotare ad veſperum. Cic. 3. Philip. Atque ibi ſe occultans perpotarit vſque ad veſperum.
Epiſtolam quum à te auidè expectarem ad veſperum. Cicero Attico, lib. 2. 23.
Declinat in veſperum dies, Vide DECLINO.
In veſperum parata, Vide IN præpoſitionem.
¶Veſpera, veſperæ, pen. corr. pro eodem dicitur. Plaut. Curcul. 2, Si media nox eſt, ſiue eſt prima veſpera. Cic. 2. Catil. Si accelerare volent, ad veſperam conſequentur. Stat. 5. Thebaid.
Flexa in veſperam die. Tacit. lib. 2.
Inumbrante veſpera vniuerſum Flauiani exercitus robur aduenit.
Propinqua veſpera Tribunus venit. Tacit. lib 15.
Veſperi, ſiue veſpere, Aduerbium. Id eſt principio aduentus noctis. Cic. ad Marium, lib. 12. 27, Nam quum in Tuſculanum veſperi veniſſem. Et ad Att. libro 11. 220, Cephalio mihi à te literas reddidit ad octauum Idus Martij, veſpere.
Ad octauum Iduum Martij veſpere. Cic. Att. lib. 11. 220.
Heri veſperi. Cic. 2. de Orat. Cùm ad me in Tuſculanum, inquit, heri veſperi veniſſet Cæſar de Tuſculano ſuo, &c.
Pridie veſperi. Cic. 2. Acad. Nuntiatum eſt nobis à M. Varrone, veniſſe eum Roma pridie veſperi, &c.
Prima veſperi. Cæſar. 2. bel. Ciuil. Caſtigatiores codices habent veſpera.
Veſper, veſpera, veſperum etiam dicitur { [illegible] } Vnde quum veſperum dicimus neutro genere, intelligimus tempus. Plin libro 10, capite 12, His horæ rigandi matutina atque veſpera. Idem, Matutina atque veſpera. Idem, Matutinum tempus atque veſperum.
Veſpertinus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod fit veſperi. Cic 2. de Natura deor. Tum veſpertinis temporibus delitescendo, tum matutinis rurſum ſe aperiendo. Horat 1. epiſt. 6.
Acies veſpertina, Vide ACIES.
Cantus veſpertini. Plin. lib. 10. cap. 22.

Forum veſpertinum. Horat. 1. Serm. ſaty. 6.
Hoſpes veſpertinus. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.
Literæ veſpertinæ. Cic. ad Att. lib. 13. a8t, Antemeridianis tuis literis heri ſtatim reſcripſi, nunc reſpondeo veſpertinis.
Regio veſpertina occidentalis. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.
Veſpertinis, Ablatiuus. Plin. lib. 30. cap. 10, Perunctos matutinis veſpertiniſque liberari. Hoc eſt, manè & veſperi.
Veſpero, veſperas, penul. corr. { [illegible] } veſperare, Veſperam fieri. Gellius lib. 17. cap. 8. Philoſophus Taurus accipiebat nos Athenis cœnis plerunque ad id diei vbi iam veſperauerat. Id enim eſt tempus illis cœnandi frequens.
Veſperaſcit { [illegible] } In tertiis tantùm perſonis. Terent. Heaut. 2. 3,
-potiùs quid rerum CLIN. hei mihi.
C. Aurum, veſtem, & veſperaſcit, & non nouerunt viam.
Veſperaſcente cælo. Æmylius Probus in Pelopida, Quum Athenis interdiu exiſſent, vt veſperaſcente cœlo Thebas poſſent peruenire.
Veſperaſcente die. Tacit. lib. 18.
Veſperatus dies Solin. cap. 16.
Veſperalis, & hoc veſperale, pen. prod. Solinus cap. 14. Igitur Macedoniam præcingit Thracius limes: Meridiana Theſſaliæ Epirotæ tenent: à Veſperali plaga Dardani ſunt & Illyrij: quà Septentrione tenditur, Pæonia ac Pelagonia protegitur. Veſperalem plagam dixit pro Occidentali.
Veſperna, veſpernæ { [illegible] } Cœna apud veteres dicebatur. Nam vt Feſtus ait, cœna vocabatur, quod nunc eſt prandium: Veſperna quam nunc cœnam appellamus quod conuiuium, non niſi aduentante nocte inibant priſci.
Veſpertilio, veſpertilionis, m. g. { [illegible] } Animal mediæ cuiuſdam inter auem & murem ſpeciei, vt mus alatus dici poſſit: appellatus autem ob id quòd veſpere ſe ad volatum proferat. Plin. libro 10. cap. 61. Volucrum animal parit veſpertilio tantùm, cui membrana ceu pennæ. Eadem ſola volucrum lacte nutrit, vbera admouens geminos volitat amplexa infantes, ſecumque deportat. Eadem coxêdix vna traditur, & in cibatu culices gratiſſimi. Vide Macrob. lib. 7. Saturn. cap. vlt. Author Philomelæ.
Strix nocturna ſonans, & veſpertilio ſtridens.
Veſpertilionem viri eruditiſſimi explicant apud Iuriſconſultos qui interdiu exiliter videt, noctu acri ſit acie. Ego potius putem eum eſſe, qui interdiu more veſpertilionis lateret, noctu prodeat, quod fugitiuos quoſdam feciſſe olim non dubium eſt. Ne enim in dominum vel in notos inciderent, interdiu ſeſe abdebant, cùm foras exirent noctu, vt veſpertiliones. Aliis tamen in libris veſpillo legitur Turnebus.
Veſperugo, veſperuginis, f. g. { [illegible] } Idem quod Veſper, ſtella. Veneris dicta, æmula Solis & Lunæ: quæ quum Solem præcedit, dicitur Lucifer, vt alter Sol. Et ante ortum Solis apparet in Oriente. & in occaſu Solis refulgens, Veſper appellatur, quaſi vicem Lunæ reddens: videturque in Occaſu ſtatim poſtquam Sol occidit. Plautus Amph. 4.
Nec iugula, nec Veſperugo, neque Vergiliæ occidunt.
Veſpillo, veſpillonis, maſc. gen. { [illegible] } Vilis cadauerum funerator, qui veſpertino tempore eos efferre ſolebat, qui funebri pompa duci propter inopiam non poterant, vt ait Sipontinus. Martial. libro 1,
Chirurgus fuerat, nunc eſt veſpillo Diaulus. Idem libro 2. Vide DIAVLVS. Sueton in Domitiano, capit. 17. Corpus eius populari ſandapila per veſpillones exportatum.
¶ Veſpillo, veſpillonis, in antiquo lexico eſt ſepulchrorum violator, quem Græci [illegible] vocant, quod intelligetur per antiphraſin quaſi non ſepeliat, ſed nudet, cùm veſpillo funerare ſoleat. In latino græco lexico reperis viſpellio & veſpillo, vbi etiam exponitur ille [illegible], hic [illegible]. Ita ille funerator eſt, hic cadauera portat. Verba ſunt Turnebi.
VESTA { [illegible] } duæ à veteribus memorantur: altera Saturni mater, altera eiuſdem dei filia. De qua Ouidius 6 Faſtorum.
Ex ope Iunonem memorant, Cereremque creatas
Semine Saturni: tertia Veſta fuit. Confundunt tamen has poetæ, alteram pro altera ponentes. Quando eam terram eſſe dicunt, de matre Saturni intelligẽdum eſt. Quando verò virginem nominant, de filia eius, quam ignem eſſe voluere. Idem Ouidius, ibidem.
Huius ſimulacrum Romani Peſſinunte allatum in æde Victoriæ, quæ eſt in palatio, poſuere: & virgines ei ſacrarunt, quę ignem perpetuum conſeruarent: hæ ſi ſtuprum commiſiſſent, viuæ defodiebantur. Si verò ignis fuiſſet extinctus, nequaquam reparari fas erat ex hoc igne humanis manibus elaborato, ſed accenſa per fomites ex Sole flamma, purus & cæleſtis ignis eliciebatur.
Veſta [illegible], id eſt à foco, in quo ignis alitur, dicta eſt. Eſt enim Veſta, quaſi focus vrbis appellata, ait Cicero de Legib. libro 2. Nam quum pro terra, ſiue deorum matre accipitur, à veſtitu denominatur, quòd variis herbis ac floribus veſtita ſit terra, vt diligentiſſime annotauit Sipontinus: vel quia vi ſua ſtet. Ouid. 6. Faſtorum,
Stat vi terra ſua, vi ſtando Veſta vocatur.
Ignis Veſtæ perpetuus & ſempiternus. Cic. 4. in Catil.
Ignis extinctus lachrymis Veſtæ. Cic. pro Fonteio, Proſpicite ne ignis ille æternus nocturnis Fonteiæ laboribus vigiliiſque ſeruatus, ſacerdotis Veſtæ lacrymis extinctus eſſe dicatur.
Æterna Veſta. Horat. 3 Carm. ode 5.
Canæ penetralia Veſtæ Virg. 5. Æneid.
Mater Veſta. Virg. 1 Georg.
Potens Veſta Virg. 2. Æneid.
Sancta Veſta. Claud. de bello Gildon.
Veſtalis pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Cice. 2. de Legibus, Virginéſque Veſtales in vrbe cuſtodiunto ignem foci publici ſempiternum.
Inceſta Veſtalis, Vide INCESTVS.
Ara Veſtalis. Lucan. lib. 1.
Feſta Veſtalia. Ouid. 6. Faſt.
Foci veſtales. Lucan. lib. 1.
Veſter, veſtra, veſtrum { [illegible] } Pronomen poſſeſſiuum. Terent. And. 4. 5.
-cuium puerum hic appoſuiſti? dic mihi.
M. Tu neſcis? O. mitte id quod ſcio: dic quod rogo.
M. Veſtri. O. cuius noſtri? M. Pamphili. Idem Eun. 5. 9.
Non cognoſco veſtrum tam ſuperbum.
Omnium veſtrum bona, pro Omnia veſtra. Cic. Attico, lib. 12. 214. Vt iam omnium iudicio conſtitutum eſſet, omnium veſtrum bona prædam eſſe illius victoriæ.
Veſtrum eſt dare, vincere noſtrum. Ouid. 4. Faſt.
Veſtras, veſtratis, om. gen. Pronomen patriũ. Vide Vallam lib. 2. cap. 5.
Veſtibulum, veſtibuli, pen. corr. { [illegible] } Locus ante ianuam domus, per quem à via ad ædes itur. Gell. libro 16. capite 5. Cæcilium Gallum in libro De ſignificatione verborum quæ ad ius pertinent, ita tradidiſſe affirmat, Veſtibulum eſſe dicit, non in ipſis ædibus, nec partem ædium, ſed locum ante ianuam domus vacuum, per quem à via aditus, acceſſuſque eſt ad ædes. Siquidem olim, quibus ampliores domos habere licebat, ij ante ianuam locum relinquebant, qui medius inter viam & fores domus eſſet: qui locus erat ſtatio ſalutatorum. Vide etiam Macrobium lib. 6. Saturn. cap. 8. Plaut. Moſtel. 10,
Viden' veſtibulum ante ædes, & ambulacrum eiuſmodi? Cic. Attico, libro 4. 71, Diſceſſimus in veſtibulum. Virg. 6. Æneidos,
-cernis cuſtodia qualis
Veſtibulo ſedeat?
Veſtibulum dictum eſt (inquit Seruius) vel quòd ianuam veſtiat, vt videmus cameram duabus ſuſtentatam columnis: vel quoniam Veſtæ conſecratum eſt. Vnde nubentes puellæ limen non tangunt. Lucan. lib. 2,
Tranſlata vetuit contingere limina planta. Singula enim domus, ſacrata ſunt diis, vt Culina diis Penatibus: Maceriès quæ ambit domum Herceo Ioui. Idem alio loco, Veſtibulum, vt Varro dicit, etymologiæ non habet proprietatem, ſed fit pro captu ingenij. Alij dicunt ab eo quòd nullus iſtic ſtet. In limine enim ſolus eſt tranſitus: quo modo Vefanus dicitur nõ fanus, ſic veſtibulũ, quaſi nõ ſtabulũ.
Ante ipſum veſtibulum, primoque in limine. Virg. 2. Æneid.
Aſtare veſtibulo Virg. 7. Æneid.
Veſtibulum templi Liu. 1. ab Vrbe.
Primus aditus & veſtibulum templi vel ædium. Cice. 4. Verr. Ac quo loco? celeberrimo ac religioſiſſimo, ante ipſum Iouem, in primo aditu veſtibulóque templi. Idem pro Cecinna. Non modo limine tectóque ædium tuarum, ſed primo aditu veſtibulóque prohibere quempiam.
Balnearum veſtibulum. Cic. pro Cælio, Nam ſi eſſent in veſtibulo balnearum, non laterent.
Veſtibulum curiæ & Senatus Liu. 2. ab Vrbe, Cic. pro Milone. Inſidiatos erat in foro collocatus atque in veſtibulo ipſo Senatus.
Priuatum veſtibulum. Ci. de Aruſp. reſp. Nunc ſanctiſſimam partem, ac ſedẽ maximè religionis priuato dicunt veſtibulo contineri.
Veſtibulum ſepulchri Cic. 2. de Legib. Quod autem [illegible], id eſt veſtibulum ſepulchri buſtum ve viſucapi vetat.
Veſtibulum cubilium gallinaceorum, columbariorum, apum. Col. lib. 8. cap. 3. Sic ibidem, cap. 4. Idem lib. 8. cap. 8. Idẽ lib. 9. cap. 7.
¶ Veſtibulum Siciliæ, pro Ingreſſu. Cic. 7. Verr. Monimentum ſceleris audaciæque ſuæ voluit eſſe in conſpectu Italiæ, veſtibulo Siciliæ prætervectione omnium, qui vltrò citróque nauigarent.
Veſtibulum & aditus ad rem aliquam. Cic. in Orat. Veſtibula nimirum honeſta, aditúſque ad cauſam faciet illuſtres.
Ingredi veſtibulum alicuius artis. Quint. libro 1. cap. De vitiis & virtut. orat.
Veſticeps, pen. corr. veſticipis, pen. corr. { [illegible] } Puer iam pubes, vt ait Budæus. Gellius lib. 5. cap. 19. Iúſque iurandum à Q. Mutio Pontif. Max. conceptum dicitur, quod in arrogando iuraretur. Sed arrogari non poteſt niſi iam veſticeps. Veſtis enim aliquando barbam ſignificat. Vnde antè veſtis. Virg. 8. Æneid.
Veſticontubernium verbo iuncto dixit Petronius de iis qui ſub eadem veſte cubant. Quid, inquit, veſticontubernium facis? Monuit Turnebus.
Veſtigium, veſtigij { [illegible] } Pedis impreſſio, id eſt ſignum quod à pede relinquitur. Virg. 3. Georg.
Et gradiens ima verrit veſtigia cauda. Plaut. Ciſtel. 10. 30.
Sed is hac, aut hac, ſocij video veſtigium in puluere.
¶ Veſtigium, ima pars pedis. Gellius lib. 5. cap. 14. Ego ſtirpem ingentem veſtigio pedis hærentem reuulſi. Virgilius 5. Æneidos,
-veſtigia primi
Alba pedis, frontémque oſtentans arduus albam.
Aduerſis veſtigiis cõtra noſtra veſtigia ſtãt antipodes. Ci. 4. Acad.
A veſtigio ad verticem, Vide A prepoſitionem.
¶ Veſtigiorum articulis & vnguibus ampliſſimis villaticum canem eſſe eligendum docet Col. lib. 7. cap. 12.
Carnoſum veſtigium, Vide CARO.
¶ Veſtigium equi excuſſum vngula Plin. lib. 18. cap. 30.
¶ Veſtigium corporis, Impreſſio. Cice. 6. Verr. Nam nos quidem quid faciemus in Verre, quem in luto volutatum totius corporis veſtigiis inuenimus. Ibidem, 5 Profectum quum in lectulo decumanæ mulieris veſtigia viderent recentia.
¶ Cæca veſtigia, Obſcura & perplexa. Virgil. 6. Æneid.
Certa veſtigia Quintil. lib. 1. cap. 1.
Errabunda veſtigia. Virgil. 6. eclog.
Fœda veſtigia. Virg. 3. Æneid.
Irrita veſtigia, Vide IRRITVS.
¶ Conſequi veſtigiis. Cic. pro Cluentio. Aſinius cum Aurio Romam eſt profectus: hos veſtigiis Oppianicus conſecutus eſt.
Delere pedum veſtigia. Stat. 1. Achil.

Exci-

Excipere veſtigia fugientis. Curtius lib. 4.

Facere veſtigia in loco aliquo. Cicero pro Rab. Poſthum. Hic vos aliud nihil orat, niſi vt rectis oculis hanc vrbem ſibi intueri atque in hoc foro veſtigium facere liceat. Idem pro Cecinna, Virum pedem quum intulero, atque in poſſeſſionem veſtigium fecero, tum expellar atque deiiciar. Virg. 2. Georg.

Fallere veſtigium dicitur locus lubricus. Curtius, Et prærupta ſaxa veſtigium subinde fallentia. Budæus, Vide FALLO.

Taciturna veſtigia ferre gradu ſuſpenſo digitis. Ouid. 1. lib. Faſt. *Cheminer ſur le bout des doigts ſans faire bruit.*

Ferre veſtigia per ignes. Propert. lib. 1 eleg. 5.

Figere ebria veſtigia. Claud. 1. de rapt. Proſerp. 4.

Firmare veſtigia. Virgil. 3 Æneid.

Flectere veſtigia aliquò. Ouid. 1. Metam.

Flectere veſtigia, Decedere. Stat. 9. Thebaid.

Hærere veſtigio ſuo non poſſe. Liu. Decad. 3. lib. 2.

Hærere in veſtigio. Plin. lib. 8 cap. 30.

Impedire veſtigia curſu. Vergil. 5 Æneid.

Implere veſtigia alicuius. Plin. epiſt. lib. 8. 23.

Imprimere veſtigium. Cic. pro Cecin. Niſi ex eo loco, vbi veſtigium impreſſeris, deiici neminem poſſe.

Veſtigia flagitiorum totam Italiã imprimere. Vide FLAGITIVM.

Communia veſtigia, Vide COMMVNIS.

Inflectere veſtigia curſus ſui. Cic. 2. de Nat. deor. Stellæ nunquam curſus ſui veſtigium inflectunt.

Ingredi veſtigiis patris, Vide INGREDIOR.

Inhærere veſtigiis prioribus, Vide INHÆREO.

Inſiſtere veſtigia certa viæ, Deprehendere, Inuenire. Lucr. lib. 1.

Inſiſtere in veſtigio. Cic. 3. de Orat. Poſt eius interitum veniebamus in curiam, vt veſtigium illud ipſum in quo ille poſtremum inſtitiſſet.

Inſiſtere veſtigiis. Cicero 3. de Orat. Quibus veſtigiis primùm inſtiti, in his ferè ſoleo perorare. Per tranſlationem, Vide INSISTO.

Inſiſtere alienis veſtigiis. Quintil. in procem. lib. 1.

Inſiſtere veſtigiis laudum ſuarum, Vide INSISTO.

Inſtare veſtigiis alterius, Vide INSTO.

Interdicere veſtigiis, Vide INTERDICO.

Luſtrare veſtigia alicuius, Vide LVSTRVM.

Mouere veſtigium, hoc eſt pedem, Diſcedere, abire. Curt. lib. 10.

Mouere ſe veſtigio, Vide MOVEO.

Obterere veſtigia, Vide OBTERO.

Occumbere in veſtigio. Tacitus, Pugnaciſſimus quiſque in veſtigio, multi palantes occubuere.

Permulcere veſtigia lymphis liquidis, Lauare pedes. Catul. Argon. 59.

Perſequi veſtigia alicuius, Vide PERSEQVOR.

Perſequi aliquem veſtigiis ipſius, Sequi aliquem per ipſius veſtigia, & eo pacto progredi quo ipſe prius. Cicero de Claris Oratorib. Hæc etſi videntur à propoſita ratione diuerſa, tamen idcirco à me proferuntur, vt noſtrum curſum perſpicere quoniam voluiſti, Brute poſſis, & videre quemadmodum ſimus in ſpatio Q. Hortenſium ipſius veſtigiis perſecuti.

Perſequi aliquem veſtigiis ipſius, per ipſius veſtigia. Hoc eſt ſcripta quæ reliquerat, rerum facere. Cic. 3. Verr. Ea iſtis etiam in rebus effugere te poſſe confidis, cùm te non opinione, ſed tuis veſtigiis perſequamur, quæ & in tabulis publicis expreſſa & recenti reliquiſti?

Ponere veſtigium. Cic. 3. Philipp. Ille autem ex mirmillone dux, ex gladiatore imperator, quas fecit ſtrages, vbicunque poſuit veſtigia?

Ponere veſtigia ſumma arenæ. Virg. 3. Georg.

Falſa veſtigia ponere. Ouid. 2. Metam.

Ponere veſtigium, per tranſlationem: pro Attingere, vt ait Eraſmus. Cic. 5 de Finib. Quacunque enim ingredimur, in aliquam hiſtoriam veſtigium ponimus.

Libera per vacuum poſui veſtigia. Horat. 1. epiſt. 20.

Premere veſtigia alicuius, Preſſius ſequi. Tacit. lib. 2, Neque bellum vltra, modò ſe patria patruíque veſtigia prementem, iiſdem in terris victorem ſiſterent. Virgil. 6. Æneid.

Premere veſtigia leuiter, Ita progredi vt vix veſtigia appareant. Cic. pro Sextio, Quanquam non eſt omittenda ſingularis illa integritas prouincialis, cuius ego nuper in Macedonia vidi veſtigia non preſſa leuiter ad exigui prædicationem temporis: ſed fixa ad memoriam illius prouinciæ ſempiternam.

Relinquere veſtigium auaritiæ. Cic. pro Muræna, Aſiam iſtam refertam, & eandem delicatam ſic obiit, vt in ea neque auaritiæ, neque luxuriæ veſtigium reliquerit.

Admiſſo ſequitur veſtigia paſſu. Ouid. 1 Metam.

Retro ſequi veſtigia. Virgil. 2. Æneid.

Sequi certa veſtigia. Quintil. lib. 2 cap. 1.

Contracta ſequi veſtigia vatum. Horat. 2. epiſt. 1.

Tenuia via ſumma veſtigia puluere ſignat. Silius lib. 4.

Spargere veſtigia fugæ. Curtius lib. 5. ad finem.

Spectantia retrorſum veſtigia. Horat. 1. epiſt. 1.

Stare in veſtigio. Author ad Heren. lib. 2.

Stringit canis veſtigia leporis. Id eſt, pedes radit. Ouid. 1. Metam.

Tenere veſtigia inconcuſſa. In ſententia ſua perſeuerare. Lucan. lib. 4.

Titubare veſtigia. Virgil. 5. Æneid.

Torquere veſtigia. Virgil. 3. Æneid.

Trahere ebria veſtigia. Propert. lib. 1. eleg. 3.

Turbare incerta fugæ veſtigia, Non ire recto itinere, ſed confundere & modò huc modò illuc flectere, ne poſſis per veſtigia deprehendi, & vt qui perſequuntur, reddantur incerti. Lucan. lib. 8.

¶Omnibus veſtigiis indagare, Id eſt Vbique quærere & diligenter. Cic. ad Att. lib. 2. 22, De publico quæ ad me ſcribis, ſunt mihi tuenda ſunt: eáque etiam velim omnibus veſtigiis indagata, ad me afferas.

¶Veſtigiũ, pro reliquiis, ſigno, monumento, ſiue indicio aliquando ponitur. Cic. pro Fonteio, Vbi tabulæ proferantur, in quibus veſtigium ſit aliquod, quod ſignificet pecuniam Fonteio datam. Virg. 4. eclog.

Pauca tamen ſuberunt priſcæ veſtigia fraudis.

Breuia quædam demonſtranda veſtigia. Quintil. lib. 2. cap. 6.

Veſtigium & index. Cic. 7 Ver. Cuius rei, neque index, neque veſtigium aliquod, neque ſuſpicio cuiquam eſſet vlla.

Amoris veſtigia. Cic. Fabio Gallo, lib. 7. 25. Virg. 4 Æneid.

-agnoſco veteris veſtigia flammæ. Flammæ, id eſt amoris.

Annulorum veſtigium, Id eſt Argumentum quòd annuli tũc fuerint, vt interpretatur Budæus. Plin. lib. 33 cap. 1, Ita quadringenteſimo XLVIII. à condita vrbe geſtum eſt, & primum annulorum veſtigium extat.

Nullum veſtigium ciuitatis. Cic. Planco, lib. 10. 1. Nec leges vllæ ſunt, nec iudicia, nec omnino ſimulachrum aliquod, ac veſtigium ciuitatis.

Dignitatis veſtigium. Cic. Plancio, lib. 4. 14. Ne veſtigium quidẽ vllum eſt reliquum nobis dignitatis.

Fortitudinis, humanitatis, & conſilij veſtigia. Cicero pro Corn. Balb.

Iudiciorum veſtigia. Cic. pro Roſc. Amer. A quibus miror, ne quod iudiciorum eſſet veſtigium, non ſubſellia quoque eſſe combuſta.

Manebant etiam tum veſtigia morientis libertatis. Tacit. lib. 1.

Veſtigia antiqui officij tenere. Cic. pro Roſc. Amer. In quo muliere iudices etiam nunc, id quod omnes ſemper exiſtimauerunt, quaſi exempli cauſa veſtigia antiqui officij remanent.

Olfactus veſtigium nullum habere. Plin. lib. 11. cap. 37.

Profectæ pecuniæ veſtigium. Cic. pro Cluentio. Doce quam pecuniam Cluentius dederit, vnde dederit, quemadmodum dederit: vnum denique aliquod à Cluentio profectæ pecuniæ veſtigium oſtende.

Violatæ religionis veſtigium. Cic. 6. Verr. Nihil in religioſiſſimo fano præter veſtigia violatæ religionis, nomẽque P. Scipionis reliquit.

Manent ſceleris veſtigia noſtri. Virg. 4. eclog.

Extant expreſſa ſceleris veſtigia. Cic. pro Roſc. Amer. Hæc cùm ſint omnia, tamen extent oportet expreſſa ſceleris veſtigia vbi, qua ratione, per quos, quo tempore maleficium ſit admiſſum.

Stirpis veſtigia oſtendere. Cort. lib. 9.

Tumoris veſtigium. Plin. lib. 11. cap. 52.

Indicia & veſtigia veneni. Cic. pro Cluentio.

Non enim vidiſſes fratrem tuum: non eum quem reliqueras: non eum quem noras, &c. ne veſtigium quidem eius nec ſimulachrum, ſed quandam effigiem ſpirantis mortui. Cic. Qu. frat. lib. 1. 3.

¶Veſtigium, pro Nota quæ rei formam & qualitatem oſtendit. Cic. 1. de Nat. deorum, Ita fit vt deus ille quem mente noſcimus, atque in animi notione, tanquam in veſtigio volumus reponere nuſquam prorſus appareat. Budæus.

¶Veſtigio temporis. Cæſar 1 bel. Ciuil. Id eſt Statim, confeſtim. Cic. in Piſonem, Atque eodem in templo, eodem & loci veſtigio & temporis, arbitria non mei ſolùm, ſed patriæ funeris abſtuliſti.

Veſtigo, veſtigas, pen. prod. { [illegible] } veſtigare. Quærere diligenter, quaſi veſtigiis indagare. A veſtigiis tanquam indiciis dictum. Cic. 3 de Orat. Ipſa tractatio & quæſtio quotidie ex ſe gignit aliquid, quod cum deſidioſa delectatione veſtiges. Virgil. 12. Æneid.

-veſtigátque virum.

Iter alicuius veſtigare. Stat. 11, Thebaid.

Cauſas rerum veſtigare. Cic. 2. de Orat. Nam & coniuncta quærimus, &c. & cauſas rerum veſtigabimus, &c.

Veſtigare atque odorari voluptates omnes. Translatio à canibus venatoriis qui veſtigia ferarum odorantes, ipſas conſequuntur. Cic. poſt Reditum in Senatu. Hi voluptates omnes veſtigant atque odorantur.

Altè veſtigare oculis. Virg. 6 Æneid.

Oculis & naribus eſcam veſtigare. Colum. lib. 8. cap. 17.

Veſtigare odore. Plin. lib. 8 cap. 18.

Veſtigator, pen. prod. veſtigatoris, Verbale { [illegible] } Venator, à veſtigiis ferarum dictus, vt author eſt Varro de Ling. Lat. Colum. lib. 9. cap. 8 Nam ſtatim ſono territum, vel in frutice, vel in editiore ſyluæ fronde conſidet, vel à veſtigatore præparato vaſe reconditur. Vlpian. in l. Quæſitum § Si in agro De fundo inſtructo.

VESTINI, pen. prod. { [illegible] } Populi Italiæ Sabinis & Picentibus vicini, vt ſcribit Plin. lib. 3. capit. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Mart. lib. 13.

Si ſine carne voles ientacula ſumere frugi,

Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Veſtina iuuentus. Silius lib. 8.

Aquæ Veſtinæ. Lucan. lib. 2.

Veſtis, huius veſtis, fœm. gen. { [illegible] } A velando: quod corpus velet, dicit. Seu à vellere, quod eſt vocatæ ouis lana, vt ait Varro de Lingua Latina, libro 4. Eſtque generale indumentum tam virile, quàm muliebre, & ſecretum, etiam ſi ſtragulum & cubiculare dicum ſit. Plautus Curc. 10,

Et aurum & veſtem omnem, ſuam eſſe aiebat, quicquid haberet.

Veſtis. Quibuſdam nationibus ſua cuiq; propria veſtis eſt: vt Parthis ſarabaræ, Gallis linæ, Germanis rhenones, Hiſpanis ſtriges, Sardis maſtrucæ. Sarabaræ ſunt fluxa ac ſinuoſa veſtimenta: de quibus legitur in Daniele: Et ſarabaræ eorum non ſunt immutatæ. & Publius: Vt quid ergo in ventre tuo Parthi ſarabara ſuſpendi tunc. Apud quoſdã autem ſarabara nuncupantur capitũ quædã tegmina,

qualia vidamus in capite magorum picta. Lineæ ſaga quadra & mollia ſunt: de quibus Plautus: Lina cooperta eſt textrina Gallia. Rhenones ſunt velamina humerorum, & pectoris vſque ad vmbilicum, atque intortis villis adeo hiſpida, vt imbres reſpuant: quas vulgò *reptas* vocant, eo quòd longitudo villorum quaſi reptat: de quibus Salluſtius: Germani intectum rhenonibus corpus tegunt. Dicti autem rhenones à Rheno Germaniæ flumine, vbi his frequenter vtuntur. Maſtruca veſtis Germanica ex pelliculis ferarum: de qua Cicero pro Scauro: Quem purpura regalis non commouit, eum Sardorum maſtruca mutauit. Maſtruca autem dicta, quaſi monſtruoſa, eo quòd, qui ea induuntur, quaſi in ferarum habitum transformantur. Dignoſcuntur & gentes ita habitu, ſicut & lingua diſcordes. Perſæ brachia & crura linamentis, capus tiara tegunt. eminent apicibus faſtigiatis Alani, horrent & malis tecti cum latrantibus linguis Scoti. ſagati ſunt Alamani, linteati Indi, gemmati Perſæ, ſericati Seres, pharetrati Armeni. Nonnullæ etiam gentes non ſolùm in veſtibus, ſed & in corpore aliqua ſibi propria quaſi inſignia vendicant: vt videmus cirros Germanorum, granos & cinnabar Gothorum, ſtigmata Brittonum. circumcidunt quoque Iudæi præputia: pertundunt Arabes aures: flauent capitibus intectis Getæ: nitent Albani albentibus crinibus: Mauros habet tetra nox corporum, Gallos candida cutis: ſine equis inertes extant Alani. Iſidorus de etymologiis.

Obtentu veſtis caput velata mulier. Senec. Herc fur. 6.

¶ Aurea veſtis. Virg. 8. Æneid.

Aurea cæſaries olli, atque aurea veſtis. Seruius, Veſtis, hoc eſt barba. vnde econtrà inueſtes dicimus imberbes. vnde eſt, Tunc mihi prima genas veſtibat flore iuuenta.

Bombycina, Vide BOMBYX.

Caſta. Valer 1. Argon.

Commoda ad curſus. Ouid. 2 Faſt.

Conchyliata, Vide CONCHYLIVM.

Cymatilis, Vide CYMA.

Eximia. Lucret. lib 4.

Fluxa. Stat 1. Achill.

Lacinata, Vide LACINIA.

Lintea. Cic 7 Verr. Illi ad deprecandum periculum proferebant, alij purpuram Tyriam, thus alij atque odores, veſtemque linteam, gemmas alij & margaritas.

Longa. Quint. lib. 11 cap. 1.

Lugubris, Vide LVGEO.

Madida cocco, Vide MADEO.

Melitenſis. Cicero 4 Verr. Dico te maximum pondus auri, argenti, eboris, purpuræ, plurimam veſtem Melitenſem, plurimam ſtragulam, multam Deliacam ſupellectilem, &c. Syracuſis exportaſſe.

Ita legit Budæus pro eo quod pannum vocamus. Vt ſit veſtis Melitenſis, Pannus in Melita inſula factus. ad quod exemplum dicere poſſis Veſtem Rotomagenſem, pro panno Rotomagenſi.

Muliebris. Cic. 6. Verr.

Nexilis. Lucret. lib 5.

Nocturna. Horat 1 Serm. ſaty 5.

Obſoleta, Vide OBSOLEO.

Olida, Vide OLEO.

Oſtrina, Vide Oſtrinus in OSTRVM.

Papauerata, Vide Papaueratus in PAPAVER.

Pexa, vide PECTO.

Phryxianæ, veſtes ſunt, quæ Phryxæi velleris criſpos & eminentes villos imitantur. Plinius, Togas raſas phryxianáſque. Sic enim legendum, non phrygianas vt hactenus. Senec. de benefic. Inuentum alium poetam apud quem præcingantur, & ſpiſſis aut phryxianis prodeant Turnebus.

Picta Virg 9. Æneid.

Pretioſa. Cic 2. Philipp. Maximus vini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti, pretioſa veſtis, multa & lauta ſupellex, & magnifica multis locis, &c.

Purpurea. Cic. 1 de Diuin. Cæſar cùm immolaret illo die quo primùm in ſella aurea ſedit, & cum purpurea veſte proceſſit, in extis bouis opimi cor non fuit,

Sacrifica Silius lib 3.

Seruilis. Cic. in Piſonem, Nocte intempeſta crepidatus veſte ſeruili nauem conſcendit.

Sinuoſa. Ouid 5 Metam.

Stragula veſtis Vide Stragula.

Tenuiſſima veſtis. Ouid. 3. Amor eleg. 1.

Trita Horat. 1. epiſt 10.

Viſis veſtiſque. Ouid. 8 Metam.

¶ Abſcindere veſtem humeris Virg 5. Æneid.

Abſciſſa planxi mea pectora veſte Ouid. epiſt. 12.

Ardentes murice veſtes Valer 3. Argon.

Læſis de veſtibus auferre maculas Ouid. 3. Faſt.

Cingere veſtem ad pectora. Ouid. 6 Metam.

Commutauerunt inter ſe veſtem. Vide COMMVTO.

Concinnare veſtem, Vide CONCINNO.

Plebeia in veſte cubare Lucret. lib 2.

Decreſcunt puero veſtes Stat. 2 Sylu. 1.

Deducere veſtem ab ore. Ouid. 3. Metam.

Deducere veſtem à pectore. Ouid. 6 Metam.

Defluxit veſtis ad imos pedes. Virg. 1. Æneid.

Demiſſa veſtis. Horat 1. Serm. ſaty. 2.

Deponere veſtes humeris Ouid epiſt. 18.

Diſcindere veſtem. Silius lib 16 88. Terent. Adelph.

Ire in longis veſtibus Ouid 6. Faſt.

Sciſſa veſte ire. Virg 12. Æneid.

Explicare veſtem. Cic 1. de Orat. Tanquam in aliquam locupletem ac refertam domum venerim, non explicata veſte, neque propoſito argento, &c.

Exuere veſtem. Lucret. lib 4.

Gerere veſtes. Ouid. epiſt 13

Illitæ veſtes. Senec Herc. Oetæo. 4.

Illitæ veſtes auro atque purpura. Senec. Hippol. 4.

Illuſæ auro veſtes, In quibus artifex ludens, auro aliqua depinxit, ait Seruius Virgil 2 Georgicon,

Induere veſtem, Induere ſibi veſtem, & Induor veſtem, & veſte, Vide INDVO.

Induere veſtes humeris. Ouid. epiſt 10.

Infringere veſtes. Ouid 9. Metam.

Arte laboratæ veſtes. Virg 1 Æneid.

Lacerare veſtem. Ouid. 11. Metam.

Laniare veſtem ab ora ſumma. Ouid. 5. Metam.

Madens ſanguine veſtis, Vide MADEO.

Fibula raſilis mordebat veſtem ſummam. Ouid. 8. Metam.

Mutare veſtem, Vide MVTO.

Amittit mutatis veſtibus artas. Ouid. 8 Metam.

Nitentes veſtes Senec. Herc. Oetæo, 4.

Obnubitur caput atra veſte. Silius lib. 11.

Præfixæ veſtes oſtro. Virg 5 Æneid.

Tenuem perſcindere veſtem. Tibul. lib. 1. eleg. 10.

Pictæ veſtes auro. Valer. 3. Argon.

Pictuiatæ veſtes auri ſubtegmine Virg 3. Æneid.

Prætexuit veſtem oſtro. Silius lib. 8.

Recinctas veſtes induta. Ouid. 7. Metam.

Reſcindere veſtem. Cic pro Cælio. Fores effregit? reſtituentur. reſcidit veſtem? reſarcietur. Terent. Adelph. 1.

-vnde Cicero hæc verba accepit, habet,

Diſcidit veſtem?

Reſoluere cinctas veſtes. Ouid. 1. Metam.

Retecta veſte nudare papillas. Catul. de coma Beren. 61.

Saturatæ murice veſtes. Ouid. epiſt 13.

Squalentes puluere veſtes Lucan. lib. 8.

Stabant ſorores atris cum veſtibus. Ouid. 6. Metam.

Purpuream veſtem aurea ſubnectit fibula. Virg 4 Æneid.

Subſuta talos tegit inſtita veſte. Horat 1. Serm ſat. 2.

Succincta veſtem puella. Ouid. 10. Metam.

Sumere veſtes, induere. Senec Medea, 10.

Pretioſas ſumere veſtes Ouid 1. de Arte.

Virilem veſtem ſumere. Horat 1 Serm. ſat. 2.

Suſpenſæ in littore veſtes Lucret lib 2.

Funerea veſte tegere corpus. Ouid 3. Faſt.

Vili veſte tegi. Ouid. epiſt. 11.

Tincta veſtis rubro cocco. Horat. 2 Serm. ſat. 6.

Bibulas veſtes exhibit vnda. Valer. 2. Argon.

Variata figuris veſtis. Catul Argon. 59.

Niuea velatus corpora veſte. Ouid. 10. Metam.

Pura cum veſte venire. Tibul lib. 2 eleg. 1.

Virgatæ veſtes auro. Silius lib. 4.

¶ Veſte caput velare. Celſ lib. 4 cap 2, De curationibus morborũ qui naſcuntur à capite, Conſiderandum eſt quæ cauſa dolorem excitarit. Si calor: aqua frigida multa perfundere caput expedit, &c. At ſi frigus nocuit: caput oportet perfundere aqua calida marina, vel certè ſalſa: tum caput vehementer perfricare: deinde calido oleo implere: veſte velare. Veſtem hoc in loco Budæus interpretabatur Pileolum, *vn Bonnet*.

¶ Veſtis, pro Pilo & lanugine, ſeu prima barba. Lucret. lib. 5.

Nec minus incerto dentes cadere imperat ætas

Tempore, & impubem molli pubeſcere veſte.

¶ Serpentis veſtis, Leberis, Vernatio, & pellis exuuiæ. Lucr. lib. 4.

Vieta veſtis anguei. Lucret. lib. 3.

Veſticula, pen. cor Diminut. Parua veſtis. Paulus in l. Cum de lanionis §. Quidam. D. de fund. inſtruct &c. Quum in diem mortis ibi libros, & vitreamina, & veſticulam haberet. Sic habent Pandectæ Florentinæ Haloander legit veſtiſpicam.

Veſtio, veſtis, veſtiui, veſtitum { [illegible] } veſtire, penult prod. Veſtem induere Plautus Caſin. 2.

Vir te veſtiat, tu virum deſpolies. Terentius Heaut. 1. 6,

Ancillæ tot me veſtiant?

Ali & veſtiri ab aliquo. Cic. pro Roſcio Amer.

Ex ſuo corpore contra frigus veſtire. Quintil. lib. 2. cap. 16.

Spoliis ferarum veſtire corpus. Luc. lib 5.

Veſtit pilo. Plin. lib. 9. cap 13.

Parietes tabulis veſtire. Cic 6. Verr. His autem tabulis interiores templi parietes veſtiebantur.

Agrum vineis veſtire. Colum. lib. 3 cap 4.

Colles veſtit vitis. Colum. lib 3. cap. 2.

Sepulchrum vepribus veſtire. Cic. 5. Tuſc.

Veſtire lumine. Cic 2. de Nat deor.

Æther veſtit campos purpureo lumine. Virg. 6. Æneid.

Ebur atria veſtit. Lucan. lib. 10.

Hortum veſtit morus Plin. epiſt. 17. lib. 2.

Hyems veſtit montem gelu. Claud. de bello Get.

Iuuentas veſtit malas lanugine Lucr. lib. 5.

Seges veſtit iter. Claud 1 de raptu Prof.

Reconditas exquiſitáſque ſententias mollis & pellucens veſtiebat oratio. Cic. de Claris Orat.

Veſtitus, pen. prod. Participium. { [illegible] } Propert. lib. 2. eleg. 16.

Candidè veſtitus, Vide CANDIDVS.

Malè veſtitus, Vide MALVS.

Peruenire ad aliquem locum cum hominibus malè veſtitis. Cicero in Piſonem,

Mediocriter veſtitus, Vide MEDIOCRIS.

Citharœdus optimè veſtitus. Author ad Heren. lib. 4.

Veſtitus veſtem. Plaut. epid. 5. Liu. 8. bel. Maced. Permiſſu Conſulis poſtero die in caſtra tyrannus venit, veſtitu comitatúſque vix ad priuati modicè locupletis habitum.

Genus veſtitus. Barbarus. Senec. Herc. Oetæo, 3.

Agri veſtiti meſſibus. Ouid. 4. Faſt.

Montes veſtiti ſyluis. Liu. 2. bel. Maced. Cic. 2. de Nat. deorum, Montes veſtiti atque ſyluestres.

Oculi veſtiti membranis: hoc eſt, operti, muniti, contecti, velati. Cic. 2. de Nat. deo. Natura primùm oculos membranis tenuiſſimis veſtiuit, & ſepſit, quas primum perlucidas fecit, vt, &c.

Ripæ veſtitæ gramine. Colum. lib. 8 cap. 5.

Terra veſtita floribus, arboribus, frugibus, &c. Cicero 2. de Natura deorum.

Tori veſtiti gramine. Ouid. 1. Faſt.

Vuæ veſtitæ ſuis frondibus. Propert. lib. 3 eleg. 13.

Veſtitus, huius veſtitus, pen. prod. m. g. { [illegible] } Verbale, Veſtis ornatus, & ipſa veſtis contectio. Plaut. Epid. 15,

-quia veſtitum atque ornatum immutabilem. Cic. 3. de Finib. Pulcherrimo veſtitu & ornatu regali.

Fœditas veſtitus. Cic. 12. Philip. Quando eius obliuiſcetur vlla poſteritas, cuius ſcelere in hac veſtitus fœditate fuerimus?

Victus veſtitúſque neceſſarius. Cic. pro Quintio.

Veſtitu nimio indulges. Vide INDVLGEO.

Immutare veſtitum, Vide MVTO.

Aſper veſtitus. Cicero pro Seſtio, Veſtitus aſper noſtra hac purpura plebeia, ac penè fuſca, &c.

Orationis veſtitus. Cic. de Clar. Orat. Concinnitas illa crebritáſque ſententiarum priſtina manebat: ſed ea veſtitu illo orationis, quo conſueuerat, ornata non erat.

Montium veſtitus denſiſſimi. Cic. 2. de Nat. deor.

Riparum veſtitus viridiſſimi. Cic. 2. de Nat. deor.

¶ Veſtitus, pro Veſtimentis. Plin. lib. 8. cap. 22, Euanthes tradit, ex gente Antæi cuiuſdam ſorte electum ad ſtagnum quoddam regionis eius duci, veſtitúque in quercu ſuſpenſo tranare, atque abire in deſerta. Et paulo poſt ait, Addit quoque Fabius eandem recipere veſtem.

Vir muliebri indutus veſtitu. Cic. Att. lib. 1 8.

Veſtitor, pen. prod. veſtitoris. Verbale. vt Veſtitores diuinorum ſimulachrorum apud Iulium Firmicum lib. 3. cap. 12. & cap. 14 Deorum veſtitores.

Veſtimentum, veſtimenti { [illegible] } Idem quod Veſtis. Vlpianus De auro & argento legato, l. Veſtimentum id eſt quod detextum eſt, etſi deſectum non eſt. Id eſt, ſi ſit conſummatum quod in tela eſt. nondum pertextum vel detextum, contextum appellatur. Quiſquis igitur veſtem legauerit, neque ſtamen, neque ſubſtamen legato continebitur. Veſtimentorum ſunt lanea omnia lineáque vel ſerica vel bombycina, quæ induendi, præcingendi, amiciendi, inſternendi, iniiciendi, accubandíve cauſa parata ſunt: & quæ his veſtibus vice cedunt, quæ ſunt inſitæ picturæ, clauíque qui veſtibus inſuuntur. Veſtimenta omnia aut virilia ſunt, aut puerilia, aut muliebria, aut communia, aut familiaria. Virilia ſunt quæ ipſius patrisfamiliâs cauſa parata ſunt, veluti togæ & tunicæ, palliola, veſtimenta ſtragula, amphitapa & ſaga, & reliqua ſimilia. Puerilia ſunt quæ ad nullum alium vſum pertinent, niſi ad puerilem: veluti togæ prætextæ, aliculæ chlamydes, pallia quæ filiis noſtris comparamus. Muliebria ſunt quæ matrisfamiliâs cauſa parata ſunt quibus vir non facilè vti poteſt ſine vituperatione: veluti ſtolæ, pallæ, tunicæ, capitia, zonæ, mitræ, quæ magis capitis tegendi, quàm ornandi cauſâ ſunt comparata: plagulæ, penulæ. Cõmunia ſunt quibus promiſcuè vtitur mulier cum viro: veluti ſi eiuſmodi penula palliúmve eſt, & reliqua huiuſmodi, quibus ſine reprehenſione vel vir vel vxor vtatur. Familiaria ſunt quæ ad familiam veſtiendam parata ſunt: ſicut ſaga, tunicæ, penulæ, lintea, veſtimenta ſtragula & cætera ſimilia. Veſtis etiam ex pellibus conſtabit. Item pelles naptinæ & agninæ veſtis erunt, quum & tunicam, & ſtragulam pelliceam nonnulli habeant.

Cruor in veſtimentis. Author ad Heren. lib. 2.

Aridum veſtimentorum, Vide ARÆO.

Affers purpuram Tyriam, in qua tibi inuideo, quòd vnis veſtimentis tandiu lautus es. Cic. pro Flacco.

Funebre veſtimentum, Cic. 2. de Legib. Sex. Ælius L. Aciliu non ſatis intelligere ſe dixerunt, ſed ſuſpicari, veſtimenti aliquod genus funebris.

Pretioſa veſtimenta. Horat. 1 epiſt. 19.

Detrahere nuda veſtimenta, Vide NVDVS.

Mutare veſtimentum, Cic. pro Milone, Milo autem cùm in Senatu fuiſſet eo die, quoad Senatus dimiſſus eſt, domum venit, calceos & veſtimenta mutauit.

Veſtiarium, veſtiarij { [illegible] } Locus in quo veſtes vel ſeruantur vel venduntur. Plin. lib. 15 cap 8, Veſtiarium etiam contra teredines ac noxia animalia, amurca aſpergi.

Veſtiarij nomine aliquando veſtitus intelligitur. Columel lib. 1. cap. 8, Ne aut in veſtiariis, aut in cæteris præbitis iniuriosè tractentur. Scæuola in l. Annua. D. de ann. legat. Quæſitum eſt an mortua matre conditio appoſita defeciſſe videatur, & per hoc neque veſtiaria neque cibaria his debeantur. Reſpondi ſecundum ea quæ proponerentur, deberi.

Veſtiarius, Adiect. { [illegible] } vt Veſtiaria arca, In qua veſtes reponuntur & conſeruantur. Cato cap. 11.

Veſtiarius, veſtiarij. Qui veſtes facit aut vendit. Vlpian. in l. Quicunque. §. 1. D. De inſtitoria actione. Sed & eos inſtitores dicendos placuit, quibus veſtiarij, vel lintearij dant veſtem circunferendam & diſtrahendam: quos vulgò [illegible] appellamus.

Veſtiſpicus, veſtiſpici: & Veſtiſpica, veſtiſpicæ, pen. corr. { [illegible] } Seruus ſiue ancilla cuſtodiens veſtes: quòd frequenti diligentia veſtes inſpiciant: inquit Nonius cum Varrone de Lingua Lat. Plaut. Trinum. 5, -ducitur familia tota, Veſtiſpici, victor, ſarcinator. Afranius, Noui non inſciens ancillulam veſpere veſtiſpicam.

Veſtitiſſimus, Adiect. { [illegible] } Quod eſt optimè veſtitum. Colum. lib. 7 cap. 3, Id pecus, quãuis ea omnibus animalibus veſtitiſſimum, frigoris tamen impatientiſſimum eſt. De ouibus.

VESVLVS, pen. cor. { [illegible] } mons Liguriæ iuxta Alpes vt docet Seruius. In huius radicibus imis exoritur Padus fluuius vt Pomponius ſcribit lib. 2. Virg. 10. Æneid. -multos Veſulus quem pinifer annos Defendit.

Veſuuius, ſiue Veſeuus & Veſuuus per ſyncopen { [illegible] } mons prope Neapolim, & pomis & conflagratione inſignis. Colum. lib. 10. cap 14, Fontibus & Stabiæ celebres, & Veſuia rura, Vide VESEVVS.

Veſuuinus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Apex Veſuuinus. Stat. 3. Sylu. 5.

Incendia Veſuuina. Stat. 5 Sylu. 3.

Veter, veteris, pen. corr. { [illegible] } Adiect. trium generum, Senex. A quo Veterior comparatiuum, & veterrimus. Ennius apud Priſcianum,

Quum veter occubuit Priamus ſub Marte Pelaſgo. Accius, Vater factorum terminos ſic iuſſerat.

Veterior, Comparatiuum { [illegible] } Plaut. Bacch. 23.

Senem illum ego tibi dedo veteriorem ſoror,

Lepidè vt lenitum reddas.

Veterrimus, pen. corr. Superlatiuum { [illegible] } Trebonius ad Ciceronem, Pro noſtro veterrimo, veriſſimóque amore. Cic. 1. de Nat. deor. Vt etiam veterrimi poetæ qui hæc ne ſuſpicati quidem ſint, Stoici fuiſſe videantur.

Veterrimus libertorum. Tacit. lib 5. Hoc eſt maior natu.

Veterrimus author. Liu. 2. ab Vrbe.

Veterrimus hoſtis. Liu. 8 bel. Pun.

Veterrima ſocietas. Liu. 4 ab Vrbe.

Veterrima quæque, vt ea vina quæ vetuſtatem ferunt, eſſe debet ſuauiſſima. Cic. de Amicitia.

Veteramentarius ſutor { [illegible] } Suet. Vide VETVS.

Veteranus, Veterator. Vide VETVS.

Veterinus, pen prod. Adiect. { [illegible] } Veterina animalia dicuntur ad vecturam idonea, quæ aliquid vehere poſſunt: quaſi vehiterina, quòd ad ventrem onus religatum gerant. Plin lib 11 cap. 46, Vngulæ veterino tantum generi renaſcuntur. Sic lib. 17. cap. 13, Namque vt veterina à iugo, & canes à curſu volutatio iuuat. Lucret. lib 5, Et genus omne quod eſt veterino ſemine partum.

Veterinarius, veterinarij, maſc. gen { [illegible] } Qui veterinorum curam gerit, & veterina ducit: qui apud nos cõſueuit etiam illa locanda domi nutriendo ad quæſtum. Colum lib 11. cap. 1, Nam & arator reperitur aliquis bonus, & optimus foſſor, aut fœni ſector, nec minus arborator, & vinitor, tum etiam veterinarius & probus paſtor.

¶ Veterinarius { [illegible] } Medicus veterinorum. Colum lib. 6, cap. 8, Solent etiam faſtidia cibo afferre vitioſa interaneorum linguæ, quas ranas veterinarij vocant.

Veterinarius, Adiect. { [illegible] } vt Veterinaria medicina. Colum. lib 7 cap 3.

Veternus, veterni, m g { [illegible] } Morbus ex nimio otio perpetuum ſomnum inducens. Plaut. Menæch. 39,

Num eum veternus, aut aqua intercus tenet?

Veternum etiam dicitur.

Funeſto veterno arcere aliquem. Horat. 1. epiſt 8.

¶ Veternus, pro Pigritia aliquando ponitur. Virg. 1. Georg. Nec torpere graui paſſus ſua regna veterno. Columel lib. 7. cap. 5, Veterno conteneſcere.

Veternus ciuitatem occupat. Cælius ad Ciceronem, lib 8 6, Niſi ego cum tabernarijs & aquarijs pugnarem, veternus ciuitatem occupaſſet.

¶ Veternus, Nimia dormitio. Plin. lib 8, cap 36, Primis diebus bis ſeptenis tam graui ſomno vrſi premuntur, vt ne vulneribus quidem excitari queant. Tunc mirum in modum veterno pingueſcunt.

Veterno pigrior. Martial lib 5

Oliduм veternum. Catullus ad Coloniam, 17.

Situ & veterno macerare vites dicitur muſcus. Columella lib 4. cap. 26.

Veternoſus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Qui graui ſomno premitur, inquit Feſtus. Plin. lib 20. cap. 4, Liuori verò recenti tritum cum melle: veternoſis autem quàm acerrimos mandere.

Veternoſum Eunuchum vocat Terent. in Eunuch. 4. 4,

Quia ſegnis eſt & quaſi veternum patitur, Hic eſt vetus, vietus, veternoſus, ſenex.

Veternoſum, Cato hydropicum appellat, quum inquit, Veternoſus quamplurimùm bibit, tam maximè ſitit. Feſtus.

Veternoſa curuæ quæ caedum vocatur. Plin. lib. 14. cap 19.

Veto, vetas, vetaui, vetatum, pen. prod. & vetui, vetitum, penult corr. { [illegible] } vetare, Prohibere, & ne aliquid fiat, imperare. Terent. Phorm. 4. 4,

Aruſpex vetuit ante brumam aliquid noui

Negotij incipere. Ibidem. 5. 6,

Ait eſſe vetitum, intrò ad heram accedere. Cic 5 Verr. Vetat te Volcatius tuæ tuorúmque deliciæ, mentionem mancipis facere. Virgil. 1. Æneid.

Quippe vetor fatis.

Vetare & prohibere. Cæſar 7. bel. Gall.

Vetare & iubere, contraria. Cic. 2 Legib. Lex vera atque princeps apta ad iubendum & ad vetandum ratio eſt recta ſummi Iouis.

Lex peregrinum vetat in murum aſcendere. Cic. 2. de Orat.

Eum ſtulti deſperare vetuit. Cic pro Cluent.

Tu me incognito aſſentiri vetas. Cic. 4. Acad.

Bella vetare. Virg 1. Æneid.

Vetor plura loqui. Ouid.2.Metam.
Vetari aliquid prouerbio. Cic. de Amicit. Præpoſterè enim vti mur conſiliis,& acta agimus,quod vetamur veteri prouerbio.
Vetare, Obeſſe. Horat.1.Serm.
-ridentem dicere verum
Quid vetat? Hoc eſt, quid obeſt quo minus etiam qui ridet, verum dicere poſſit,& ſerio agere? Vel etiam Quid prohibet? Virgil. 10 eclog.
Vetans,vetantis,Participium { [illegible] } Cic.2.de Legib.Ita principem legem illam & vltimam,mentem eſſe dicebant, omnia ratione aut cogentis,aut vetantis dei.
Deo vetante agere aliquid.Propert.lib.4 eleg.1.
Vetitus,pen.corr.Particip. { [illegible] } Virg.6 Æneid.
Hic thalamum inuaſit natæ, vetitóſque hymenæos.
Adulterium vetitum. Ouid.3 de Ponto,eleg.3.
Æquor vetitum.Ouid.2 Metam.
Alea vetita legibus. Horat.3.Carm.ode 24.
Amor vetitus. Ouid.1 de Arte.
Arma vetita. Virgil.9. Æneid.
Ciborum vetitum fames. Ouid.15 Metam.
Concubitus vetitos. Ouid.10,Metam.
Crimen vetitum. Ouid.2 Triſt.
Libido vetita. Ouid.9.Metam.
Nefas vetitum. Horat.1.Carm.ode 3.
Probrum vetitum. Ouid.10.Metam.
Vetitum,vetiti,pen.corr.Subſtantiuum { [illegible] } Id quod prohibetur. Ouid.3 Amor.eleg.4.
Nitimur in vetitum ſemper,cupimúſque negata. Virg.10.Æneid.
Quæ contra vetitum diſcordia?
Iuſſa ac vetita. Cic.1.de Leg.Sed verò intelligi ſic oportet & hæc & alia iuſſa ac vetita populorum,vim non habere ad rectè facta vocandi,& à peccatis auocandi.
Vetaturus,pen.prod. { [illegible] } Participium futuri temporis,non Vetiturus. Valla lib.1.
Vetatio, vetationis { [illegible] } Verbale, non vetitio, authore Valla libro 1.
VETONES, pen.prod. Populi in Hyſpania teſte Plin.lib.25.cap 8, Qui herbam betonicam inuenerunt. Alij Vettones ſcribunt, alij Vectones. Lucan.lib 4.
Vectoneſque leues,profugíque à gente vetuſta.
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.
VETVLONIVM { [illegible] } ſeu Vetulonia. Hetruriæ,qu[illegible] onij regnauerant,vrbium erat caput:de qua Silius lib 8.
Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis. Hodie Viterbo.
Vetus veteris,pen.corr.om.g. { παλαιός, [illegible] } Antiquũ & multorum annorum, menſium aut dierum ſignificat, ſecundum id cui adiectum eſt. Plaut Trucul 6,
Vetus eſt maceria. Idem Amphit.3,
Veterem atque antiquam rem nouam ad vos perferam. Gell lib. 16.cap 5 & Macrob.lib 6.cap 8,Ve particula tum intenſionem ſignificat,tum minutionem. Nam vetus,& vehemens, alterum ab ætatis magnitudine compoſitum eliſumque eſt,alterum à mentis vi atque impetu dicitur.
Vetus & vſitatum. Cic pro Cecinna,At verò hoc quidem iam vetus eſt,& maiorum exemplo multis in rebus vſitatum.
¶Veteres noſtri,pro Maiores noſtri. Plin.lib 36 cap.7. Onychem etiam tum in Arabiæ montibus,nec vſquam alibi naſci putauere veteres noſtri.
Veteres,ſenes,& antiqui differunt,Vide ANTIQVVS.
Adagium vetus:hoc eſt iamdiu vſurpatum, & à veteribus etiam dictum. Plaut.Amphit.15.
Ætas vetus. Horat.de Arte.
Amicum veterem agnoſcit. Virg 3.Æneid.
Amores veteres cantare. Ouid epiſt.15.
Auorum veterum effigies Virg.7.Æneid.
Calceos veteres vendere. Quintil.lib.6,cap.4.
Exceptio vetus & vſitata. Cic.3.de Orat.
Fagi veteres. Virg.3.eclog.
Fama vetus. Horat.2.Serm.ſat.1.
Hoſpita vetus. Cic 4.Verr.
Infamia vetus. Ouid.2.Metam.
Malorum veterum memor. Ouid 13 Metam.
Memoria vetus. Tacit.lib.5.
Miles exercitatus & vetus. Cic.2.Toſc.
Paterna,magna,vetus,& iuſta neceſſitudo.Cic.Planco in epiſtolis ad Atticum,lib 16 341.
Patientia vetus. Tacit.in vita Agricolæ.
Querela vetus. Virg 1.Georg.
Senes veteres. Tibul lib.2.eleg.8.
Tuſſis vetus. Colum lib 6 cap 10.
Verbum vetus. Terent.Adelph 5.9.
Vexator vetus. Cic pro Seſtio,Alter vnguentis affluens, calamiſtrata coma, deſpiciens conſcios ſtuprorum ac veteres vexatores ætatulæ ſuæ,&c.
Virorum veterum monimenta. Virg 3.Æneid.
Credendum eſt veteribus & priſcis (vt aiunt) viris. Cicero de Vniuerſ.
¶Vetus,ad vituperationem aliquando refertur: pro Carioſo, & quaſi rancido. Terent. in prologo Heaut 22,
Tum quod maleuolus vetus poeta dictitat
Repentè ad ſtudium hunc ſe applicaſſe muſicum.
¶Regnandi vetus. Tacit.lib.5.
Vetulus, pen. corr. { γραΐδιον } Adiectiuum diminutiuum. Cicer. ad Trebatium, lib.7.16, Sero ſapiunt. Tu tamen mi vetule non ſero, primas illas rabioſulas ſat fatuas dediſti. Idem ad Attic.lib.13.284, Se ſcire aiebat ab eo nuper petitam Cornificiam, Quinti filiam vetulam ſanè & multarum nuptiarum.
Arbor vetula. Cic.5 de Fin. Itaque & viuere vitem & mori dicimus: arborémque & nouellam & vetulam & vigere & ſeneſcere.
Cornix vetula. Horat 4 Carm ode 13.
Equus vetulus, cui contrarium Tener. Cic.de Amicitia, Num quando amici digni amicitia, veteribus ſint anteponendi, vt equis vetulis teneros anteponere ſolemus.
Falernum vetulum. Catull.ad pueꝛum ſuum,24.
Gladiator vetulus. Cic.pro Quintio, Alphenus,Interea cum iſto gladiatore vetulo quotidie pugnabat.
Vinum vetulum. Colum. lib.10.
Vetula,vetulæ, pen. corr. Subſtantiuum f. g. Martial.lib 4 epigr.5 ad Fabianum,
Nec potes algentes arrigere ad vetulas.
Vetulæ edentulæ. Plaut in Moſtellar.Act.1.ſcen.3.
Vetulæ edentulæ,quæ vitia corporis fuco occulunt. Niſi quis malit diſtinctim ſic legere,Vetulæ,edentulæ,&c.
Turpis vetula, hoc eſt Infamis. Iuuenal.ſat.6,
-vtile porrò
Filiolam turpi vetulæ producere turpem.
Vetuſtus, Adiectiuum { [illegible] } Idem quòd vetus. Cic. Attico,lib 13 37,Cum Demetrio Mega mihi vetuſtum hoſpitium eſt. Idem,Ratio vetuſtum hoſpitium eſt. Idem,Ratio vetuſtæ diſciplinæ. Idem de Clar.Orat.Sed multo tamen vetuſtior, & horridior ille quàm Scipio.
¶Amicitia vetuſta puer puero iuncta. Ouid.4.de Ponto, eleg.3.
Gens vetuſta Virg. 9. Æneid.
Lucus vetuſtus. Ouid 8. Metam.
Mos vetuſtus. Ouid.1.Faſt.
Spatio vetuſto ætatis feſſa domus. Lucret.lib.5.
Templum vetuſtum. Virg.2. Æneid.
Vetuſtiſſimus in poetica arte. Plin.lib.35.cap.2.
Vetuſtiſſimum quenque militum nomine vocans. Tacit lib.17.
Vetuſtiſſimus liberorum. Tacit.lib.1 Hoc eſt maximum natu.
Vetuſtus, Qui verbis vetuſtis & priſcis vtitur. Cic.in Bruto, de Lælio: Sed multo tamen vetuſtior & horridior ille, quàm Scipio. Vetuſtior,id eſt verbis vetuſtioribus, & magis priſcis vtitur. Horridior, verbis horridioribus. Mox enim ſequitur: Et quum ſint in dicendo variæ voluntates,delectari mihi magis antiquitate videtur, & libenter verbis etiam vti paulò magis priſcis Lælius. Sic in eodem Bruto. Lucius Mummius vocatus antiquus,quòd verbis antiquis vteretur.
Vetuſtè,Aduerbium { παλαιῶς } vetuſtius,vetuſtiſſimè. Plin.lib.37.cap. 7,Vetuſtiſſimè in vſu eſt. Hoc eſt, etiam diutiſſimè conſeruatum, adhuc in vſu eſt.
Vetuſtas,vetuſtatis,pen.prod. { [illegible] } Plin.lib.21.cap.31,Nux vetuſtate rubeſcit.
Ad vetuſtatem, Vide AD præpoſitionem.
Vetuſtas rerum, vel authorum. Liu.1.ab Vrbe.
Iudicium vetuſtatis. Quintil.lib.1 cap.5.
Hiſtoria nuntia vetuſtatis. Cic 2. de Oratore,Hiſtoria verò teſtis temporum,lux veritatis,vita memoriæ,magiſtra vitæ, nuntia vetuſtatis,qua voce alia niſi oratoris,immortalitati commendatur?
Vetuſtatis exempla oratori nota eſſe debent. Cic.1.de Orat.
Vetuſtas poſſeſſionis. Cic 2 de Lege agrar.Qui agrum Recentoricum poſſident,vetuſtate poſſeſſionis ſe,non iure: miſericordia Senatus,non agri conditione defendunt.
Munuſculum vetuſtate antiquiſſimum. Cic.3.Philipp.
Vetuſtas & conſuetudo. Cic.Bruto,lib.11.16,Magna vetuſtas,magna conſuetudo totet cedit.
Magna eſt vis vetuſtatis & conſuetudinis. Cic.de Amicit.
Alta vetuſtas. Silius lib 1.
Annoſa vetuſtas. Ouid.5.Triſt eleg 2.
Anteacta vetuſtas. Lucret.lib 3.
Arcana mundi vetuſtas. Stat.4.Theb.
Deſerta vetuſtas. Horat.2.epiſt.2.
Edax vetuſtas. Ouid.15.Metam.
Exacta vetuſtas. Claud 1.in Eutrop.
Inuidioſa vetuſtas. Ouid 15 Metam.
Longinqua æui vetuſtas. Virg 3.Æneid.
Nimia vetuſtas. Cic.de Claris Orat.Nimia vetuſtas nec habet eã quam quærimus,ſuauitatem,nec eſt iam ſanè tolerabilis.
Obſoleta vetuſtas. Quint.lib.4.cap.1.
Spatioſa vetuſtas. Ouid.15 Metam.
Tabida vetuſtas. Ouid.4 de Ponto,eleg 8.
Tarda vetuſtas. Ouid.12.Metam.
Vitioſa vetuſtas. Claud.de phœnice,3.
¶Vetuſtate abiit memoria. Liuius 2. ab Vrbe.
Acceptum ab omni vetuſtate, Vide AB.
Adepta vetuſtatem, Vide ADIPISCOR.
Adiuta impulſu ventorum vetuſtas, Vide ADIVVO.
Capere vetuſtatem. Vide CAPIO.
Conceſcit ætas vetuſtate. Cic.de Senect.
Delet vetuſtas famam operis. Ouid.1.Metam.
Euaneſcit vetuſtate vinum. Cic.2.de Diuin.
Exoleſcere vetuſtate. Quint.lib.1.cap.6.
Extruſa vetuſtate nouitate. Lucret lib.3.
Exutus vetuſtas anguibus. Ouid.3.de Arte.
Facit peritiores vetuſtas. Cic.pro Domo ſua.
Palluit vetuſtatem vites aliquæ. Plin.lib.14.cap.2.
Interdũ enim vetuſtas vlcus occupat, inducitúrque ei callus,&c. Celſ.lib.5.cap 26.
Inducere vetuſtatem, Vide INDVCO.
Scripta ferent vetuſtatem, Ad poſteros peruenient. Ouid.5.Triſt. eleg.10.
Probatus vetuſtate. Author ad Heren.lib.4.

Res ab noſtra memoria propter vetuſtatem remotæ. Cicero 1. de Inuent.

Ex vetuſtate ſumere verba. Quint lib.10 cap.1.

Vetero, veteras, penult corr. { [illegible] } veterare, Vetus fieri. Celſus lib.3 cap.12, In his autem febribus quæ veterauerunt, vtilis fames non eſt.

Vetuſteſco, vetuſteſcis { [illegible] } vetuſteſcere, Idem. Colum.lib.1. cap.7, Apothecæ rectè ſuperponentur his locis, vnde plerunque fumus earum exoritur, quoniam vina celerius vetuſteſcunt, quæ fumi quodam tenore præcoquem maturitatem trahunt.

Veteraſco, veteraſcis { [illegible] } veteraſcere, Idem. Columel lib.2. cap.15, Aptior eſt tamen ſurculis hominis vrina, quam ſex menſibus paſſus fueris veteraſcere, ſi vitibus aut pomorum arboribus adhibeas.

Inter vetuſtiſcere & veteraſcere quid interſit Nigidius commentator grammaticus lib.10 explanauit: Dicemus quæ vetuſtate deteriora ſiunt vetuſtiſcere: Inueteraſcere, quæ meliora. Cic. ad Hirtiũ lib.7, Cùm enim nobilitas ſit nihil aliud quàm cognita virtus, quis in eo, quem veteraſcentem videat ad gloriam, generis antiquitatem deſideret? Refert Nonius.

Veterator, pen prod veteratoris { [illegible] } Authore Donato, eſt homo aſtutia vetus, & in omni re callidus: à multarum (inquit Feſtus) rerum gerendarum vetuſtate. Terent. Heaut 5.1,

...idem iſthuc mihi
Venit in mentem c. veterator. Veterator igitur, qui diuturna ac multiplici & ſæpe commutata ſeruitute aſtutus & vafer euaſit: vt ait Budæus.

Veterator & Nouitius, contraria. Vlpian.in l. Præcipiunt D De Ædilitio edicto: Præcipiunt Ædiles, ne veterator pro nouitio veneat.

¶Veterator, & ad liberos homines transfertur. Cic.2.de Finib. Acutum, verſutum, veteratorem, facilè vt excogitet quo modo occultè ſine teſte, ſine vllo conſcio fallat. Idem de Claris Orat. Eius æqualis P. Cethegus, &c. In cauſis publicis nihil, in priuatis ſatis veterator videbatur. Hæc Budæus. Cic. ad Qu. fratr. lib.2.15, veterator magnus.

¶Veterator aduocatus dici hodie poteſt, qui diu ac multum in foro verſatus, omnes litium trahendarum anfractus, omnes ambagioſas fugitandi ludificationes, omnes prehenſiones, nexúſque lubricos litium certaminis tenet, qui in ancipiti forenſium ſalebrarum Marte, belliſſimè inſidias diſponere, atque etiam prouidere nouit: ſed ita propriè, vt vno verbo abſoluam, qui eam ſi artem ſeire atque exercere profitetur, qua arte cauſa inferior, ſuperior euadere, vel reclamante æquo bonóque poſſit. Budæus.

Veteratorius, Adiect. { [illegible] } Subdolum, & impoſtorium. Cic.de Clar. Orat de C. Macro oratore loquens, At in inueniẽdis cõponendíſque rebus mira accuratio, vt non facilè in vllo diligentiorem maioremque cognouerim, ſed eam vt citius veteratoriam quàm oratoriam diceres.

Veteratoria, & Perſpicua dicere opponuntur. Cic.3. Verr.

Veteratoriè, Aduerb. { [illegible] } Cic. in Orat. Ille enim ſummiſſus, quòd acutè & veteratoriè dicit, ſapiens iam.

Veteraria, videtur Seneca vocare apothecas frugum veterum, epiſt.115, Aſpice veteraria noſtra, & plena multorum ſeculorum vindemiis horrea. Alij legunt ventaria, ſed nullo ſenſu.

Veteranus, pen. prod. Adiect Idem quod vetus.

Veteranus hoſtis. Liu.1. bel. Pun.

Veteranum pecus, Colum.lib.6.cap.2.

Veterana vitis. Colum.lib.3 cap.15.

Veterana mancipia à nouitiis diſtinguuntur. Veterana enim, quæ anno continuo in vrbe ſeruierunt. Nouitia intelliguntur quæ anno nondum ſeruierunt. Hæc Martianus de Publicanis & vectigalibus.

¶Veterani milites ſunt qui per viginti annos in legione vel vexillatione militauerunt, teſte Budæo. Cicero ad Atticum, lib 14 303, Vides tamen tyranni ſatellites in imperiis, vides eiuſdem exercitus, vides in latere veteranos. Idem 2. Tuſculan Ergo hæc veteranus miles facere poterit, doctus vir, ſapiens facere non poterit?

Comparare firmiſſimum exercitum inuicto genere veteranorum militum. Cic.3 Philipp.

Incitare veteranos ad aliquid. Cic.1. Philipp. Veterani qui appellabantur, quibus hic ordo diligentiſſimè cauerat, non ad conſeruationem earum rerum quas habebant, ſed ad ſpem nouarum prædarum incitabantur.

Veteramentarius ſutor, Qui veteres calceos reficit. Sueton. de Vitell. cap 2.

Vexillum, vexilli { [illegible] } quaſi paruum velum, vt ait Seruius, Signum quo in exercitu, aut claſſe imperatores vtuntur. Cæſar 2. bell. Gall. Vexillum proponendum, quod erat inſigne, quum ad arma concurri oporteret. Cicero tamen in libro de Orat. Docet velum à vexillo factum per contractionẽ, vt à paxillo palus, à taxillo talus. Vide AXILLA.

Nauale vexillum. Claud.1. Paneg.

Conuellere vexilla. Tacit.lib.1.

Sub vexillo mitti. Cæſar 6 bell. Gall.

Vexillum continebat homines centum octoginta ſex, teſte Liuio lib.8. ab Vrbe, Vide TRIARII.

Fortunæ vexilla ſubmittere. Stat 4. Sylu.2.

Vexillarius, vexillarij, m.g. { [illegible] } Anteſignanus. Liu 8. ab Vrbe, Ordo ſexagenos milites, duos centuriones, vexillarium vnum habebat.

Vexillatio, vexillationis, Cohors militum dicebatur, qui, confectis & emeritis ſtipendiis ſub vexillis etiamnum habebantur, vſque dum commoda & agros acciperent. Nam hæ vexillationes dicebantur. Sueton. Excepta Germanicianorum vexillatione. Tacitus, Ne dimiſſis quidem finem eſſe militiæ: ſed apud vexillum retentos alio vocabulo eoſdem labores referre. Alæ etiam equitum, Vegetio vexillationes dicuntur. Turnebus.

Vexo, vexas { [illegible] } vexare, A veho, vehis: Nunc huc nunc illuc vehementer agitare. Gellius lib.2. cap 6. Qui fertur & raptatur, atque huc atque illuc diſtrahitur, is vexari propriè dicitur. Cato ex oratione quã de Achæis ſcripſit, Quúmque Hannibal terram Italiam laceraret atque vexaret. Vexatam Italiam dixit Cato ab Hannibale, quando nullum calamitatis aut ſæuitiæ genus reperiri queat, quod eo tempore Italia non perpeſſa ſit. Hactenus Gellius, cui ſuccinit Macrob.lib.6. Saturn.cap 7. Cicero in Verrem 2, Quum iſte per triennium ita vexauit ac perdidit, vt ea reſtitui in antiquum ſtatum nullo modo poſſit. De Sicilia loquitur. In quem locum Aſconius, Nimirum vexauit, ingentis calamitatis vſum ſignificat. Nam & ipſe ſuprà ſic ait, Populatæ, vexatæ, funditus euerſæ prouinciæ. Virgilius 6. eclog.

Candida ſuccinctam latrantibus inguina monſtris
Dulichias vexaſſe rates. Hactenus Aſconius.

Diripere & vexare. Cic.3. Verr. Quæ oppida tu diripienda & vexanda curaſti.

Populari & vexare. Cicero 5. Verrina, Prouincia populata atque vexata.

Vexare ac ſpoliare. Cic. pro Fonteio, Hæ ſunt nationes quæ quondam tam lõgè ab ſuis ſedibus, delphos vſque ad Apollinem Pythiũ, atque ad oraculum orbis terræ vexandum, ac ſpoliandum profectæ ſunt.

Vaſtare & vexare. Cic.1. in Catil. Quum bello vaſtabitur Italia, vexabuntur vrbes, tecta ardebunt.

Violare & vexare diuina & humana. Cicero pro Seſtio, Qui omnia diuina & humana violarint, vexarint, perturbarint, euerterint.

Agros vexare. Cæſar 4. bell. Gall.

Annonam attentare & vexare vel maximè Dardanarij ſolent. Vlpian. in l.6. D. de extraord. criminib.

Contumeliis & probris vexare aliquem. Cic. pro Quintio, Multis vexatus contumeliis, plurimis iactatus iniuriis, non turpis ad te, ſed miſer confugit. Et pro Flacco, Splendidiſſimum atque ornatiſſimum ciuitatis ſuæ, probris omnibus maledictíſque vexat.

Calor vexat feſſa corpora. Tibull. lib 4. eleg 11.

Fortunas alterius vexare. Cic pro Roſc. Amer. Idcircóne exſpectata nobilitas armis atque ferro Remp recuperauit, vt ad libidinẽ ſuam liberti, ſeruulíque nobiliũ, bona, fortunas veſtras, noſtráſque vexare poſſent?

Inſomnia me vexant. Ouid.3. Triſt. eleg 8.

Mœnia vexantur malis Catul Argon 59.

Ventus vexat montes flabris. Lucret. lib.1.

Peſtilentia vexari. Colum. lib 7. cap 7.

Pœna ſuorum ſcelerum vexari. Cic. pro Domo ſua, Ac primum illud à te homine veſano ac furioſo requiro, quæ te tãta pœna tuorum ſcelerum flagitiorúmque vexet, vt hos tales viros, &c.

Pudorem vexare. Lucret. lib.3.

Querelis ingratis vitam vexare. Lucret. lib.6.

Solicitudo vexat impios. Cic.1. de Legib.

Verbis vexare aliquem. Lucret. lib.5.

Vitia vexare nos dicuntur, quia animum iactant, diſtorquent, agitant, infeſtant. Salluſt. in Catil. At me quum ab reliquis malis moribus diſſentirem, nihilominus honoris cupido eadem quæ cæteros, fama atque inuidia vexabant.

Quin & vitia ipſa vexant mores, vt eſt apud eundem Salluſtium in eodem opere.

Vrbem trepidam vexat legionibus. Claud 3 Paneg.

Vxorem alterius vexare. Cic. pro Domo ſua, Quid enim vos vxor mea miſera violarat quam vexauiſtis, raptauiſtis, omni crudelitate lacerauiſtis?

Vexatus, pen prod. { [illegible] } Participium. vt Iure vexatus. Cic.3. Philipp Tyberium Canutium, à quo erat honeſtiſſimis contentionibus & ſæpe & iure vexatus, &c.

Bello audacis populi vexatus. Virg 4. Æneid.

Febre vexatus. Plin. epiſt 234. Atque etiam febriculis vexatus.

Comæ vexatæ. Ouid.1. Amor. eleg.14.

Vexata domus vetuſtate, apud Plin epiſt.116. lib.6.

Vexata vindemiæ imbris continuis. Mart. lib 1.

Vita vexata per multa pericula. Propert. lib.2. eleg.24.

Vnda vexata ingenti Noto Senec. Herc. fur 12.

Vexatio, vexationis { [illegible] } Cic.4 Tuſcul. Aſſi [illegible], ægritudo eſt vexatione corporis. Idem 5. Verr. In iure non expilatione Aſiæ, vexatione Pamphiliæ, ſqualore & lachrymis Siciliæ concitetur? Liu.8. bel. Maced. per vexationem & contumelias L. Scipionis perituros inimicos

Impunita & libera vexatio. Cic.1. in Catil. Tibi vexatio, direptióque ſociorum impunita fuit, ac libera.

Virginum vexatio. Cic.4. in Catil. Cùm verò mihi propoſui regnantem Lentulum, &c. tum lamentationem matrumfamilias, tum fugam virginum atque puerorum.

Vexator, pen. prod. vexatoris { [illegible] } Cic.6 Verr. Neque ſolùm ſpoliata illa patiere, ſed etiam eorum ſpoliatorem, vexatorémque defendes? Idem de Aruſp. reſp. Tam crudelis mei, tam ſceleratus Reipub. vexator eſſe potuiſſet?

Veteres vexatores ætatulæ ſuæ. Cic. pro Seſtio.

Direptor & vexator vrbis. Cic.3 Philipp.

Vexamen, vexaminis, Quod vexat, & moleſtia afficit. Lucret. libro 5,

Aut cecidiſſe vrbes magno vexamine mundi.

V F

VFENS, Vfentis { [illegible] } Fluuius qui labitur per Pontinas paludes,

Aggredi alia via. Terent. And 4.1.
Occultas vias agere. Virg.3. Æneid.
Errore viæ actus. Virg 7. Æneid.
Perennes agitare vias. Senec. Hippol.9.
Ambulare per vias tutas. Ouid.1. Faſt.
Anticipare viam. Stat.6. Thebaid.
Aperire viam, eſt ad veterem altitudinem latitudinémque reſtituere. Vlpian. in l.1. D de via publica.
Aperit viam vis. Virg 10. Æneid.
Aperire viam alicui. Virg.12. Æneid.
Patulas vias aperire. Silius lib.16.
Calcanda omnibus via lethi. Horat.1. Carm. ode 28.
Capere viam animo, Vide CAPIO.
Carpere viam. Virg.3. Georg.
Celerare viam. Virg.5. Æneid.
Clamare de via. Vide CLAMO.
Claudere vias, Vide CLAVDO.
Incendia obiecta claudunt vias. Stat.2. Thebaid.
Coarctatur via, diffunditur, pateſcit. Plin. iun. lib.2 epiſt 17 ad Gallum. Modò occurrentibus ſyluis via coarctatur, modò latiſſimis pratis diffunditur, & pateſcit.
Coarctata via. Vlpian. in l.2. D. Nequid in loc. publ &c.
Commeare viam ſcrupuloſam, Vide COMMEO.
Committere ſe viæ, Vide paulò poſt, DARE ſe in viam.
Commonſtrare viam, Vide COMMONSTRO.
Commutare viam, retróque reuerti. Lucret. lib.2.
Concinnare viam, Vide CONCINNVS.
Conficere viam. Cic. de Senect. Volumus ſanè, niſi moleſtum eſt, Cato, tanquam aliquam viam longam confeceris, quam nobis quoque ingrediendum ſit, iſtuc quò perueniſti, videre quale ſit.
Conſternere viam frumento, Vide CONSTERNO.
Conſtruere vias. Lucan lib 2.
Corripere viam, Accelerare. Virg.1. Æneid. Vide CORRIPIO.
Corrumpere viam publicam. Vlpianus in l. 2. D. Nequid in loc. public &c.
Indociles vias currit lympha, Id eſt vias quas nemo illi monſtrauit. Propert lib.2, eleg.2.
Decedere de via. Cic pro Cælio, Huic triſti ac decrepito ſeni reſponderit Cælius ſe nulla cupiditate inductum de via deceſſiſſe.
Declinare ſe extra viam, Vide DECLINO.
Declinare de via ad dextram. Cicero 5. de Finibus, Vide DECLINO.
Regione viæ declinare. Lucret. lib.2.
Deducere in viam. Cic.1 de Legib.
Deducere de via, Vide DEDVCO.
Deerrantes via aqui. Senec. Hippol. 10.2.
Demonſtrare rectam viam. Quint. lib.2. cap.6.
Depelli recta via. Quint. lib.2. cap.17.
Deſerere viam virtutis. Horat 3. Carm. ode 24.
Deterit pedes via longa. Tibul lib.1. eleg 9.
Detorquere viam ad amnem. Valer.5. Argon.
Dare viam alicui per fundum ſuum. Cic pro Cecinna.
Dare viam, per tranſlationem. Virg 12. Æneid.
Et te, ſi qua viam dederit fortuna, Latino
Iungemus regi. Id eſt, Si voluntatem noſtram fortuna comitetur. Seruius.
Dat aura viam. Ouid. epiſt. 7.
Dare viam ad ſcientiam. Cic.2. de Diuin. Et non, ſi ſignificant futura, nullas dant vias nobis ad ſignificationum ſcientiam.
In viam dare ſe vel Committere ſe viæ. Cic. Terent. lib.14 12. Idem lib 16.6.
Ducit via. Virg, eclog.9.
Triſtis via ducit ad Manes. Senec. Herc. fur. 19.
Via ducens ad villam. Vlpianus in l. 2. D. Nequid in loco publico.
Ire viam. Virg.3. Georg.
Ire atque redire viam. Virg.6. Æneid.
Longam viam ire. Virg 4. Æneid.
Fallaces vias ire, Non tutas. Ouid.2. Amor. eleg. 12.
Forti via ire. Ouid.2. Faſt.
Negata via ire. Horat.3. Carm. ode 2.
Via qua itur. Cic.6 Verr. Fanum eius eſt in agro, propter ipſam viam, quo Aſſoro itur Ennam.
Errare via. Virg 2 Æneid.
Tota via errare, Prouerbium in eos qui vehementer aberrant. Terent. Eunuch 2.2,
Quid in his rebus credis fieri? tota erras via. Tranſlatum à viatoribus, qui nonnunquam ita ſolent aberrare à via, vt non ſine diſpendio quidem, tamen quò tendebant perueniant: nonnunquam ſic aberrant, vt longè diuertant, & in diuerſum tendant. Eraſmus.
Euadere viam. Virg 2 Æneid.
Excedere noua regione viarum. Virg. 2. Æneid.
Exigere viam dicuntur magiſtratus, quum vicinitatem cogunt munire quamdiligentiſſimè impenſa facto. Aſconius in Prætura vrbana, in fine.
Viam facere, Eſt locum, vbi non erat via, aperire, Vide FACIO.
Tellus icta fecit viam in Tartara. Ouid.5. Metam.
Facere viam ruina. Lucan. lib.1.
Facere ſibi viam. Quint. lib.5 cap 24.
Fallit via euntes. Virg 9 Æneid.
Fert via. Virg.6 Æneid.
Findere vias pectore, dicuntur natantes. Ouid. epiſt. 18.
Findit ſe via in ambas partes. Virg.6. Æneid.
Fit via vi, rumpunt aditus, &c. Virg 2 Æneid.
Flectere viam velis. Virg 5. Æneid.
Habere docendi viam. Cic. in Bruto, Volo igitur huic ſummo omnem, quæ ad dicendum trahi poſſet, loquendi rationem eſſe notam, quæ quidem res duplicem habuit docendi viam.
Ignorare viam glorio. Cic Quod ſi ita putas, totam ignoras viã glorio.
Illuminare vias igni. Stat.12. Thebaid.
Innumeras vias errore implet Dædalus. Ouid.8 Metam. De Labyrintho.
Incedere via & per vias, Vide INCEDO.
Inchoare viam, Præire. Stat.10. Thebaid.
Includere viam, Vide INCLVDO.
Indagare viam inuſitatam. Cicer. In Orat. Reprehendent, quòd inuſitatas vias indagemus, tritas relinquamus.
Inducere viam, Vide INDVCO.
Inire viam, redire viam. Cicero pro Murena, Vide INEO, inis.
Ingreſſus viam hâc. Stat 4. Sylu. 4.
Ingredi vulgarem viam. Quint. in Proœm. lib.1.
Sceleris viam ingredi. Luc. lib.1.
Ingredi viam viuendi, Vide INGREDIOR.
Inſiſtere viam agendi aliquid, Inſtruere artem. Seruius. Virgil 3. Georg.
Inſiſtere viis, Vide INSISTO.
Inſtaurare vias. Stat.5. Thebaid.
Rectam inſtas viam, Vide INSTO.
Intercludere vias omnes ſeditionum, Vide INTERCLVDO.
Inuadere viam, Vide INVADO.
Inuaſit vias phaſelus in æquore. Stat.5. Sylu.1.
Inuenire viam, Exitum reperire. Virg 3. Æneid.
Languere è via, Vide LANGVOR.
Laxauit viam bellis. Claud.2. in Ruffinum.
Leuare viam ſermone, Vide LEVIS.
Mittere è via, Vide MITTO.
Moliri viam, Vide MOLIOR.
Moliri vias veritas. Silius lib.4.
Monſtrare viam. Cic 3 Offic. Quid enim eſt aliud quàm viam erranti non monſtrare (quod execrationibus publicis ſancitum eſt) &c.
Monſtrare viam paruo tramite. Lucret. lib 6.
Vitæ via monſtrata eſt per carmina. Horat. de Arte.
Iter viæ propoſitum morari. Ouid epiſt 15.
Munire viam. Cic. pro Murena. Vide MVNIO.
Munire diuerſas vias. Quintil. lib.3. cap.1, Diuerſas tamen vias munierunt.
Mutant vias tempeſtas, & humor cœli. Virg.1. Georg.
Noui viam, Vide NOSCO.
Noſcere vias pecuniæ. Cic. ad Qu. frat. Omnes vias pecuniæ norunt, & omnia pecunio cauſa faciunt.
Obſtinare viam, Vide OBSTINO.
Obliquare vias in deuia campi. Stat.6. Thebaid.
Obſepire viam. Cic pro Murena.
Obſeſſa via, Vide OBSIDEO.
Pandere viam, Vide PANDO.
Panditur via ſalutis. Virg 6 Æneid.
Patuit via in cælum. Senec. Medea, 12.
Patefacta via. Senec. Herc. fur.2.
Patefacere viam auaritiæ. Cic.5. Verr.
Patefacere viam ad opes. Cic.5. Philip. Vide PATEFACIO.
Pergere viam. Cic. pro Plancio, Qui antequam de meo aduentu audire potuiſſent, quum tum abeſſent, aliquorum dierum viam in Macedoniam ad Planciúmque perrexi.
Perſequi vias. Cic. Figulo, lib.4.13. Et in ipſius conſuetudinem, quã adhuc meus pudor mihi clauſit, inſinuabo, & certè omnes vias perſequar, quibus putabo ad id, quod volumus, peruenire poſſe.
Præbere viam alicui. Ouid.11. Metam.
Præcipitare viam. Ouid.3. Metam.
Præſtare alicui faciliorem viam. Quint. lib.7. cap 2.
Procedere viam. Cic. ad Atticum lib 6 16, Etſi te hæc legente, aliquantum tamen viæ proceſſero.
Recta via proficiſci. Cic. Quint. frat. lib.3.17, Ex eo loco recta Vitularia via profecti ſumus in Fufidianum fundum.
Progredi viam. Cic.1. de Diuin. Itaque vt ex ipſo audiebam, perſæpe reuertit ex itinere, quum iam progreſſus eſſet multorum dierum itinere.
Purgare viam, refectionis portio eſt. Purgare autem propriè dicitur, Ad libramentum proprium redigere, ſublato eo quod ſuper eſt. Vlpianus.
Quærere viam vitæ, Rationem rectè viuendi. Lucret lib.2,
Rapere viam aliquò, Currere. Silius lib 8.
Redire in viam, per tranſlationem. Cic. 12. Philipp Quod ſi erratum P.C. ipe falſa atque fallaci, redeamus in viam. Vide REDEO.
Reduci alio ſlexu ad rectam viam. Quint. lib.2. cap.17.
Reficere viam dicitur, & qui aperit, & qui purgat, & omnes omnino qui in priſtinum ſtatum reducunt. Vlpian. D. de Via publica, l. Prætor ait.
Scindere viam. Virg 10 Æneid.
Secare viam. Virg 6. Æneid. Id eſt, tenere. Seruius.
Compita ſecta in ternas vias. Ouid.1 Faſt.
Sequi viam aliquam in re aliqua. Cicero 4 in Catilin. Si eritis ſecuti ſententiã C. Cæſaris, quoniam hanc is in Rep viam, quæ popularis habetur, ſecutus eſt.
Sternere viam lapide, Vide paulò ante TERRENA VIA.
Strauit viam per mare Xerxes. Lucret lib 3.
Tribuere vias medendi. Celſus in Præfatione lib.1.
In via eſſe. Cic. Tironi, li.16.2. Iam ad id bidui quod fueris in via, dum in Cumanum venis, accedant continuò ad reditum dies quinque.
Saltu viam ſuperare. Virg.3. Georg.

Via per Macedoniam eſt. Cic. de Prouinc. Conſul. Via illa noſtra quæ per Macedoniam eſt vſque ad Helleſpontum militaris.

Tendere vias in denſa campi. Stat. 6. Thebaid.

Directis viis tendere Luc. lib. 4.

Tenere vias omnes amoris. Plaut. Trin. 10.

Tentare viam. Virg. 3. Æneid.

Illicitas tentare vias. Valer. 1. Argon.

Tentanda via eſt. Virg. 3. Georg.

Terere viam. Ouid. 1. de Arte.

Tradere viam quandam & rationem. Quintil. lib. 5. cap. 1.

Tradere viam optimarum artium alicui. Cic. 2. de Diuin. Quærenti mihi, multúmque & diu cogitanti, quanam re poſſem prodeſſe quamplurimis, ne quando intermitterem conſulere Reipub. nulla maior occurrebat, quàm ſi optimarum artium vias traderem meis ciuibus.

Clauſtra viarum tranſit voce Luc. lib. 4.

Veloci via tradere. Senec. Medea 4.

Venire viam. Cic. 2. Phil. Qui neſcierit veniſſe eum tot dierum tibi viam gratulatum.

Vorare viam, Citò conficere. Catul. ad libellum, 33.

Vti via. Cic. Att. lib. 2. epiſt. 19. Ego autem neque pugno cum illa cauſa propter illam amicitiam, neque approbo, ne omnia improbem quæ antea geſſi: vtor via. Hoc eſt, neque in hanc partem, neque in illam declino, interiacet quædam quaſi via, qua ego vtor.

¶ Via peruulgata, Conſuetudo. Terent. Heaut. 2. 2.

Vians, buina viantis, Adiectiuum. Solinus cap. 42. Latrones putens arenis operiebant, vt temporaria fraude ſubductis aquis in fame & ſiti iter ſubmoneret acceſſus viantium.

Viator, pen. prod. viatoris {[illegible]} Qui iter facit. Cic. de Fato, Hoc enim modo viator quoque bene veſtitus cauſa graſſatori fuiſſe dicetur cur ab eo ſpoliaretur. Iuuen. ſat. 10,

Cantabit vacuus coram latrone viator.

Non ſemper viator à latrone, nonnunquam etiam latro à viatore occiditur. Cic. pro Milone.

Niſi ſiquid ea prætereunte viatore exceptum eſt, ſcire nihil poſſumus. Cic. Att. lib. 2. 26.

Aridus viator. Virg. 4. Georg.

Feſſus viator. Horat. 1. Serm. ſat. 5.

Laſſus viator. Catull. ad Mallium, 65.

Siccus viator. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.

Sitiens viator. Ouid. 3. Amor. eleg. 5.

Cautus præcingitur enſe viator. Ouid. 2. Triſt.

Viator exceptus à latronibus. Celſ. in Præf. lib. 1.

¶ Viatores etiam dicebantur, qui magiſtratibus parebãt: eo quòd plerunque euocabantur ex agris homines ad magiſtratus, & frequens eorum ab agris ad vrbem via erat. Colum. in Præfat. Illis temporibus proceres ciuitatis in agris morabantur: & quum conſilium publicum deſyderabatur, à villis arceſſebantur in Senatum: ex quo qui eos euocabant, viatores nominati ſunt. Cic. de Senect. A villa in Senatum arceſſebantur Curius & cæteri ſenes: ex quo qui eos arceſſebant, viatores nominati ſunt.

Mittere viatorem. Cic. in Vatinium, Miſeriſne viatorem, qui M. Bibulum domo vi extraheret.

Viatores, in factionibus circi ludiſque dicebantur, qui miniſtri curſitabant huc illuc vltro citrò iuſſu agitatorum, ſi qua fortè re egerent, ac illis præſto ſemper erant. Horum mentio eſt in epigrammate iſto, quod è priſcis titulis Turnebus eruit. M. Vipſanio Fulloni, tentori. M. Vipſanio Migitoni, viatori, &c.

Viatorius Adiectiuum, {[illegible]} Quod ad viam pertinet. Vnde viatorium, quod per viam deferebatur: vt Cubilia viatoria. Plin. lib. 16. cap. 40. Idem lib. 37. c. 2.

Viarius Adiectiuum, {[illegible]} vt, Lex viaria. Cælius Ciceroni lib. 8. 6. Leuiſſimè enim quia de intercalando non obtinuerat, tranſfugit ad populum, & pro Cæſare loqui cœpit, legémque Viariam non diſſimilem Agrariæ Rulli, &c. Id eſt, de viis muniendis vel faciendis.

Viaticum viatici, pen. corr. {[illegible]} Quicquid iter agẽdi cauſa neceſſarium eſt, ſiue cibus, ſiue pecunia ad victum expẽdenda. Plaut. Capt. 7.

Sequere me, viaticum vt dem à trapezita tibi. Horat. 2. epiſt. 18,

- aut ciſtam effractam, & ſubducta viatica plorat.

Velim videas & quid viatici, & quid inſtrumenti ſatis ſit. Cic. Attic. lib. 11. 249.

Equidem video mihi quoque opus eſſe viaticum. Cicero Attic. lib. 15. 329.

Collecta viatica multis ærumnis. Horat. 2. epiſt. 2.

Habere viaticum. Cic. Attic. lib. 7. 136, Qn. Triſtis viaticum ſe neget habere.

Largum & liberale viaticum, Vide LIBER liberi.

Viatica cœna, Quæ datur abituro. Plaut. Bacch. 1.

Viaticolum, viaticuli, pen. corr. Diminut. Vlpian. 10. l. Si longius, in fine. D. De iudiciis, Ne ſi ei non dederimus actionem, futurum ſit, vt impunè fraudem patiatur, & egeſtate Romæ laboret, viaticulo ſuo non recepto, quod ad ſumptum pater ei deſtinabit.

Viaticor, pen. corr. viaticaris {[illegible]} viaticari, Viaticum parare. Plaut. Menæch. 7.

- quum inſpicio marſupium,

Viaticati hercle admodum æſtiuè ſumus. Dictum eſt ex eo quòd plura alimenta hybernis ſolent prouidere milites, quàm æſtiuis: & quòd æſtate qui iter faciunt, paucioribus diebus quò volunt perueniunt, & de æſtatis frugibus inter eundem ſe interim tolerant, cùm interim hyeme idem nuda tellure facere nõ poſſint, & ea tempeſtate lagenam & potionem potius, quàm cibum & obſonium quærãt. Nam in lagena eſt æſtiuum viaticum. Hæc Turnebus.

Vibex, vibicis, pen. prod. fœm. g. {[illegible]} Signum verberis in humano corpore remanens, quòd vi fiat, vt ait Feſtus. Plaut. Moſtel. 2. 2,

Malam rem prius cauendam multo eſſe, quàm vt meum

Tergum ſubdicium culcitam vibicibus. Plinius lib. 30, Verberum vulnera, atque vibices, pellibus ouium recentibus impoſitis, obliterantur.

VIBIVS Virius {[illegible]} Capuæ deditionem elegantiſſima oratione diſſuadet apud Liuium 6. bel. Pun. Fuerat enim author Campanæ defectionis ab Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi conſciuit ante deditionem, & multis ciuibus Senatoribus, vt idem quoque facerent, perſuaſit.

Vibriſſæ, ſeu Vibriſſi, ſunt pili in naribus hominum: dicti quod iis euulſis caput vibretur. Feſtus.

Vibro, vibras {[illegible]} vibrare, A vi deductum, ſignificat Mouere & quaſi vi agitare. Virg. 2. Æneid. Sibila lambebant linguis vibrantibus ora. Cic. 2. Offi. Quam haſtã L. Sylla quum vibraſſet Dictatore propinquo ſuo. Idem 2. in Catil. Sicas vibrare, & venena ſpargere.

Bipennem vibrare. Lucan. lib. 3.

Haſtam vibrantis gelidis viribus. Silius lib. 16.

Iaculum vibrare excuſſo lacerto. Ouid. epiſt. 4.

Spicula vibrare. Virg. 11. Æneid.

Telum vibrare. Lucan. lib. 4.

¶ Vibrare dicitur mare, hoc eſt micare, & intremiſcere, vt ait Budæus, ſiue contremiſcere. Cicero 4. Acad. Quódque nunc quia à ſole collucet, albeſcit & vibrat, diſſimiléque eſt proximo et continenti.

Tremere & vibrare. Plin. lib. 2. cap. 8, de Terræmotu & hiatibus, Nec ſimplici modo quatitur vnquam, ſed tremit vibrátque.

Vibrare fulmina. Cic. in Orat. Demoſthenes non tam vibrarent fulmina illa, niſi numeris contorta ferrentur.

¶ Iambos iuuenes vibrare. Catul. in annales Voluſij. 54.

¶ Vibrare, Neutrum, Id eſt trepidare. Valer. 8. Argon.

Quum ſubitò ingentem media inter nubila flammam

Conſpicit: & ſæua vibrantes luce tenebras. Id eſt quas illuminabat & vibrare faciebat lux oculorum ſerpentis peruigilis.

Vibrans, vibrantis, Participium {[illegible]} vt

Draco vibrans linguas multifidas. Valer. 1. Argon.

Lingua vibrante minatum ſerpens. Lucret. lib. 3.

Vibrans ſonus, Aures feriens, vel Tremulus. Plinius libro 11. cap. 49.

Superciliis vibrante loqui. Ouid. 2. Amor. eleg. 5.

Incitata & vibrans oratio. Cic. de Claris Orat. Sit erat oratio cùm incitata & vibrans, tum etiam accurata & polita.

Vibrantes ſententiæ. Quint. lib. 10. cap. 1, Summa in Archilocho vis elocutionis, tum validæ, tum breues, vibrantéſque ſententiæ. Id eſt incitatæ.

Vibratus, pen. prod. Participium præteritum {[illegible]} vt Vibrata haſta.

Fulgor vibratur ab æthere. Virg. 8. Æneid.

Fulmina vibrata iactat Iuppiter. Ouid. 2. Metam.

Membra vibrata vertigine. Claud. 2. in Eutrop.

Sibila vibrata per auras. Silius lib. 3.

Spicula vibrata per auras. Ouid. 8. Metam.

Tela vibrata lacertis. Ouid. 12. Metam.

¶ Vibratum, pro Criſpo. Virg. 12. Æneid.

- & fœdare in puluere crines

Vibratos calido ferro, myrrhàque madentes. Id eſt criſpatos calamiſtro, inquit Seruius. Colum. lib. 10,

Candida vibrato diſcrimine, candida thyrſo eſt.

Viburnum, viburni, Genus fruticis. Vnde Virg. 1. eclog.

Verum hæc tantùm alias inter caput extulit vrbes,

Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.

Vicarius, Vide VICIS.

Vicatim, Vide VICVS.

Vicenarius, vicenaria, vicenarium {[illegible]} Viceſimus. Plautus Pſeud. 5,

Tum lex me perdit quina vicenaria. Vbi interpres, Videtur lex lata vt ſi cuipiam crederentur ſupra viginti quinque minas, redhibitio nulla eſſet, nec debitor quicquam deberet. Alij quina vicenaria, centum interpretantur.

Vicenus, pen. prod. Adiectiuum {[illegible]} Idem. Plin. lib. 10. cap. 53, Plus vicena quina incubanda ſubijci vetant. De ouis. Colum. lib. 3. cap. 3, Vicenas amphoras percipient.

Vicennium, vicennij, Viginti annorum ſpatium. Modeſtinus in l. Calculatij D. de adminiſtrat. rerum, &c. Vide Expungere rationes, in EXPVNGO.

Vicies, Aduerbium {[illegible]} pro Vigeſies. Cicero Attico, lib. 4. 71, Æſtimarunt H-S vicies.

Bis & vicies. Cic. Attico, lib. 11. 209.

Centies vicies duceni. Colum. lib. 5. cap. 2.

Viceſimus, pen. corr. {[illegible]} pro Vigeſimus. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. Altero viceſimo die.

Ætas viceſima. Ouid. ad Piſonem.

Viceſima, viceſimæ {[illegible]} Vectigal, ſeu tributum, quum de vicenis vnum penderetur. Cicero ad Atticum lib. 2. 31, Et eo magis quod portoriis Italiæ ſublatis, agro Campano diuiſo, quod vectigal ſupereſt domeſticum, præter viceſimam, quæ mihi videtur vna concinnuncula, clamore pediſequorum noſtrorum eſſe peritura.

Viceſimarius, Adiectiuum, vt Viceſimarium aurum, quod ex viceſima colligebatur. {[illegible]} Liuius 7. bel. Pun. Aurum viceſimarium, quod in ſanctiore ærario ad vltimos caſus ſeruabatur, promi placuit. Id eſt aurum quod ex viceſima colligebatur. Erat autem vectigal, quemadmodum decima.

Vicetia {[illegible]} Venetiæ oppidum, vt ſcribit Plinius lib. 3. cap. 19. Tacit. lib. 19, Poſſeſſa ipſo tranſitu Vicetia. Sic enim Plinius atque Ptolemæus vocant: nõ Vincentia. Quidam & Vicetiam ex ſcriptione, quæ in agro Veronenſi reperta eſt, vt annotat Rhenanus in ſuis Caſtigationibus in Tacitum.

Vicia

Vicia, viciæ { βίκιον } Genus leguminis, à vinciendo dicta. Plin. lib. 18.cap.15, Et viciæ pingueſcunt arua, nec ipſa agricolis operoſa: vno ſulco ſata, non ſarritur, non ſtercoratur, nec aliud quàm deoccatur. Sationis eius tria tempora. Varro 1 de Re ruſt. cap 31, Vicia dicta à vinciendo, quòd item capreolos habet vt vitis, quibus quum ſurſum verſum ſerpit ad ſcapum lupini, aliúmve quem, vt hæreat, eum ſolet vincire.

Fortes tentes viciæ. Virg.1.Georg.

Pabularis vicia, Vide PABVLVM.

Serere viciam. Virg 1 Georg.

Viciarius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad viciam pertinet. vt Cribrum viciarium, in quo vicia expurgatur, apud Columellam libro 8 capite 5.

Viciarium, ſubſtantiuum { [illegible] } Columella lib 11.cap.1, Hoc eodem tempore ſtercoris pars in prata digerenda, pars oleis & cæteris arboribus inſpergenda, quin etiam viciaria diligenter facienda. Vbi rectius legitur vitiaria, vtique à vite.

Vicinia Vicinus, Vide VICVS.

Vicis, vici, vicem, vice: Pluraliter, vices, vicibus. Rariſſimè autem leges vicis, vici { [illegible] } Eſt alternatio, ſiue viciſſitudo. Quintil.lib.6.cap 5, Iudices vel præſidentes magiſtratus appellandi ſunt frequenter, vt loquendi vices ſeruentur.

Belli vices. Stat.9.Theb.

Colloqui vices. Ouid.epiſt.10.

Vices feriarum, Plinius, Nihil eſt in opere naturæ quod non aliquas vices feriarum velit.

Iuuenſæ vices. Propert lib.2.eleg.14.

Alia vice. Liu.1.ab Vrbe, Ita duo deinceps reges alius alia vice, ille bello, hic pace ciuitatem auxerunt. Id eſt, vnus vna vice, & alter alia. Videtur tamen hoc accipi pro tempore: vt ſit, Alius alio tempore, quod poſterius loquendi genus doctiſſimis eſt vſitatum. Vetus tamen exemplar legit alius alia via, &c.

Alterna vice, Plin. Iunior lib.9. ad Caninium epiſt.33, Ex hoc ſtagno in modum fluminis æſtuarium emergit, quod vice alterna, prout æſtus aut repreſſit, aut impulit, nunc infertur mari, nunc redditur ſtagno.

Benigna vice. Horat. Epod,13. Hoc eſt felici mutatione aut viciſſitudine.

Grata vice. Horat.1.Carm.ode 4.

Stata vice. Curtius lib.9.

Sua vice. Curtius. lib 7.

Suam cuiuſque vicem Liu.3.ab Vrbe, Quum priores Decemuiri ita ſeruaſſent, vt vnus faſces haberet, & hoc inſigne regium in orbem ſuam cuiuſque vicem per omnes iret.

¶Alternare vices. Ouid.15 Metam.

Diſponere varias vices operum. Tibul.lib.1.eleg 9.

Diuidere vices profeſſionum. Quint In Proœm.lib.1.

Efficere vicem alicuius rei Plin.lib.23.cap 4.

Exercere vices Virg 9. Æneid.

Exhibere vicem alicuius rei. Plin.lib.13.cap.7.

Explere vicem olei. Plin lib.31 cap 2.

Fértque reférque vices incerta ſors. Lucan.lib.2. Hoc eſt, fortuna mutat proſpera aduerſis, & contrá.

Habere vicem obſonij Plin.lib.15 cap 19.

Implere deſtinatas vices. Curtius lib.4.

Mutat terra vices. Horat 4 Carm ode 7.

Peragit vicem non. Ouid.4 Metam.

Permutatis vicibus ſtationum, expletis ſeditutis, traditis. Curtius libro 8.

Repræſentare vicem olei. Plin.lib.28.cap 10.

Reuocare vicem. Senec. Herc fur.13.

Seruare vices Virg.9 Æneid.

Sortiri vices Virg.3 Æneid.

Sumere priſanam in vicem vini. Celſus lib.4 cap.6.

Variare vices. Virg 9. Æneid.

Voluere vices. Virg 3. Æneid.

Alterno vice, Vide Alternus in ALTER.

Alternis vicibus, Euripi reciprocationibus nunc vltrò, nunc citró. Senec Herc.fur 6.

Per vices, Vide præpoſitionem PER.

Vicibus, Per vices. Plin.lib.8 cap.32, Maria tranant gregatim nantes porrecto ordine, & capita imponentes præcedentium clunibus, vicibúſque ad terga redeuntes De ceruis.

Vice verſa. Vlpianus de Stipulationibus.lib 45. Pand.l.1 §. Siquis ſimpliciter, Et vice verſa ſi interrogatus ſub conditione, reſponderit purè, &c.

Sermonum vice. Virg 6 Æneid.

Vicibus annorum. Colum.lib.2.cap.9.

Annua vice, Vide ANNVS.

¶Vicem pro Officio quoque dicimus. Liu. lib.1.ab Vrbe, Ne ſacræ regiæ vicis deſererentur, flaminem Ioui aſſiduum ſacerdotem creauit.

Demandare vicem ſuam alicui, Vide DEMANDO.

¶Vice, pro Loco accipitur: vt Vice mea, Vice tua pro Tuo & meo loco. Horat. in Arte,

Vtar vice cotis, acutum

Reddere quæ ferrum valet, exors ipſa ſecandi.

Plin.lib.8.cap.46, Bos in Ægypto etiam numinis vice colitur.

Nulla eſt enim perſona quæ ad vicem eius, qui è vita emigrauit, propius accedat quàm hæres Cic.2 de Legib.

Vice alicuius ſolicitus. Curt.lib.7.

Pro, Vice mea, tua, &c. Plautus ferè ſemper accuſatiuum poſuit. Vicem meam, tuam, &c. vt in Capt.10,

-neque vllum pol de hac re negotium eſt

Quàm malè occidam, oppetámque peſtem, heri vicem mei. Id eſt Pro hero meo. Ibidem 7.

Vt eum redimat & remittat huc noſtrum amborum vicem. Idem Rud.19. Videntur Cicero & Liuius ſic etiam locuti. Liu lib 4 bell, Maced. At enim cum Philippo Argiui ſenſerunt: remittimus hoc tibi ne vicem noſtram iraſcaris. Cic ad Lentulum, lib 1 9, Quanquã ille perennis inimicus amicorum ſuorum, qui tuis maximè beneficiis ornatus, in te potiſſimùm fractam illam, & debilitatam vim ſuã contulit, noſtram vicem vltus eſt ipſe per ſeſe. Id eſt, in ſeſe pœna afficiendo occupauit officium noſtrum, inquit Budæus.

In vicem Colum.lib.3.cap.14.

Cedere in vicem alicuius rei, Vide CEDO.

Fungi aliena vice. Liu.1.ab Vrbe.

Fungi vicibus alicuius Propert.lib 4 eleg.12.

Mutua vice fungi. Paulus in l. Certum. D. Si certum pet. Pedius nihil referre ait, proprio nomine res appellentur, an digito oſtendantur, an vocabulis quibuſdam demonſtrentur: quatenus mutua vice fungantur, quæ tantundem præſtent.

Implere vicem alterius, Vide IMPLEO.

Obtinere vicem veri. Curt.lib.8.

Penſare vicem, Vide PENSO.

Præſtare vicem alterius. Ouid.3.de Arte.

Recitare vicem. Cic.pro Seſtio, Sed recito memoriam perfuncti periculi, prædicationem ampliſſimi beneficij, vicem præſentis officij, teſtimonium præteriti temporis.

Reddere vicem lunæ. Plin.lib.2.cap.8.

Sumere ptiſanam in vicem vini. Celſ.lib.4 cap 6.

Vicem ſolis ſupplet, Loco ſolis eſt. Plin.epiſt 102.lib.9.

Vicem duorum vt vnus homo ſuſtinere difficile eſt. Paulus in l.Si plures. D. De pactis.

¶Vices vitare, Id eſt pugnas: quia per viciſſitudinem pugnabatur, vt Saluſtius docet Virg 2. Æneid. Seruius.

¶Vice mundi circumagi, Ad ſimilitudinem mundi. Suet.in Nerone, cap 31.

¶Vice, pro Inſtar, vt Vice Sardanapali, Quemadmodum Sardanapalus. Cic.ad Attic.lib.10 197. Quod ſi me fefellerit, feram ſicut multi clariſſimi homines in Rep.excellentes tulerunt, niſi forte me Sardanapali vice in ſuo lectulo mori conſuerim, quam exilio Themiſtocleo, qui. &c.

Carior vice iuuenſæ, Id eſt in modum. Plin.

Teli vice ſæuit nuda manus Iuuen Saty.15.

Fingere nomina vice poetæ. Cic.2 de Leg.

¶Vices. Pœnæ, & incommoda. Horat 1.Carm. ode 28,

-vicéſque ſuperbæ Te maneant ipſum. Terent. Heaut.4.5.

Ita me dij amabunt, vt nunc Menedemi vicem

Miſeret me.

Vicem noſtram dolere, Eſt propter incommoda priuata dolere. Vicem autem publicam, eſt quod vulgò dicunt, Zelo Reip. Eſt autem figurata locutio, vt docet Priſcianus de conſtructione. Quintil. lib.4. Si iudex aut ſua, aut Reip. vice commouetur.

Iraſci vicem alterius, Vide IRA.

Mœſtus non ſuam vicem, ſed propter ipſum periclitantium fratrum Curtius lib.7. Alij exemplaris habent non ob ſuam vicem.

Mihi vni neceſſe erit & meam & aliorum vicem pertimeſcere? Cic.pro Domo ſua.

Valde & meam & veſtram vicem timeam neceſſe eſt. Brutus Ciceroni, lib 11.19.

¶Vices appellantur pœnæ, quæ in ſceleratos pro admiſſis exercentur, vt inquit Porphyrio in illud Horatij, Epod.5,

Venena, magnum fas, nefáſque, non valent

Conuertere humanam vicem.

¶Repoſcere & reddere vicem. Martial.lib.8,

Capies forſitan, aut vicem repoſces. Plin.epiſt.9.lib.2, Reddam vicem, ſi repoſces. Id eſt par beneficium.

Reddere vicem meritis. Ouid.1. Amor. eleg 6.

Exigere vices alterius. Propert.lib.1.eleg 12,

Hæc erit illarum contempti pœna doloris:

Multarum miſeras exigit vna vices. Hoc eſt, vna puella quã perditè amas, exigit à te pœnas quas multæ propter te paſſæ ſunt, volentes abs te amari, ſed abs te repulſæ & contemptæ.

Simplici vice Horat. 4 Carm ode 14, -& arces

Alpibus impoſitas tremendis

Deiecit acer plus vice ſimplici. Vult intelligi in vaſtandis his non tantam illis cladem intuliſſe, quantam ipſi dederant, ſed duplam: hoc eſt eam non ſimplici vice reddidiſſe. Porphyrio.

Vicarius, Adiectiuum, Qui vicem alicuius gerit. ſiue obtinet, & in eius locum ſucceſſit. Liu.9 bell. Pun. Quando igitur adoleſcens quid tenties non diſſimulaſti, vicarium tibi expediam, cui tu arma equúmque, & cætera inſtrumenta militiæ tradas.

Corpus vicarium. Quint Declamat. 26.

Pœna vicaria. Quint. Declamat.16.

Seruitus vicaria. Quint. Declamat 9.

Vicaria opera, Mutuo data. Quint. Vicariam operam ei impendi.

Vicariam fidem, operæ noſtræ ſupponere Cic pro Roſc. Amer. Propterea quod quibus in rebus ipſi intereſſe non poſſumus, in his operæ noſtræ vicaria fides amicorum ſupponitur.

Manus vicarias polliceri. Quint.in Gladiatore, ad finem.

Vicaria mors, Quæ pro altero ſubitur. Quint.in Gladiatore.

¶Vicarius, Dicitur etiam ſeruus qui alterius ſerui vices gerit, Qui ſeruo maiori in familia ſeruit. Plaut. Aſin.9,

-cui datum eſt i. e. Sticho vicario ipſi

Tun. i. e. vah delenire apparas: ſcio vicarium eſſe,

Neque eſſe ſeruum in hiſce ædibus qui ſit pluris quàm ille eſt. Cic. 3 Verr. Peculia omnium, vicariíque retinentur. Paulus de Noxalibus act. l. Si in re, Si ſeruus tuus nauem exercuerit: eiúſque vicarius, & idem nauta in eadem naui damnum dederit.

¶Miſerrimi laboris vicarius. Apuleius de Aſino aureo lib 8, non procul à fine.

Vicarius alieni iuris. Cic. pro Cæcina, Qui legitimè procurator dicitur omnium rerum eius, qui in Italia nõ ſit, abſit've Reip. cauſa quaſi quidam penè dominus, hoc eſt alieni iuris vicarius.

Alienæ dominationis vicarius. Brutus Cic. 16.

¶Dare vicarium. Cic. 11. Philip. Quod ſi in bello dari vicarij ſolerent, libenter me, vt Brutus emitteretur, pro eo includi paterer.

Inuenire vicarium. Cic. pro Sylla, Tamen hoc regnum appellabitur cuius vicarius qui velit eſſe, inueniri nemo poteſt, longè abeſt regni ſuſpicio.

Succedere vicarium muneri alterius. Cic 5. Verr. Vnum & quinquaginta aratores ita video deiectos, vt his ne vicarij quidem ſucceſſerint, Vide SVCCEDO.

Succedere vicarium diligentiæ alterius. Colum. lib 11 cap. 1.

Subtrahere vicarium diligentiæ alterius Cic. pro Murena, Nolite mihi ſubtrahere vicarium meæ diligentiæ.

Vicarium alicuius eſſe altari. Quintil. in Gladiatore.

¶Vicarij etiam interdum ſunt, qui in vicem aliorum exitio peſtíque deuouentur, vt in eorum caput expetant ea mala, quæ alijs erant euentura, vt in carmine deuotionis, Eóſque vicarios pro me fide magiſtratúque meo, & pro populo Romano exercitibus legionibúſque noſtris do, deuoueo Ex Turnebo.

Viciſſim, Aduerbium { ἀμοιβαδὶς, ἐναλλὰξ, ἀνάπαλιν, ἀντιμεταλλὰξ, ἐπαλλάξ [illegible] } Per vices. Terent. Eunuch 4.7,

-vti fortes decet

Milites, domíque foríſque fac viciſſim vt memineris. Virg. eclog. 5,

Nos tamen hæc quocunque modo tibi noſtra viciſſim

Dicemus. Cic 1. de Nat. deor. Quòd ſi haberem aliquid quod liqueret, tamen te viciſſim audire vellem, quum ipſe tam multa dixiſſem.

Terra vno tempore florere, dein viciſſim horrere poteſt. Cic. 2. de Nat. deor.

Fari viciſſim. Virg 6 Æneid.

¶Viciſſim { [illegible] } Secundo loco, ſiue econtrario. Cic. de Amicit. Sed ego admiratione quadam virtutis eius, ille viciſſim opinione fortaſſe nonnulla, quam de moribus meis habebat, me dilexit. Terent Heaut. 4 3,

-ſed nunc Clinia, da te mihi viciſſim:

Nam amici quoque res eſt videnda.

Si ſint ea genera diuinandi vera, de quibus accepimus, quæque colimus, eſſe deos: viciſſimque ſi dij ſint, eſſe qui diuinent. Cicero 1. de Diuinat.

Exſpecto quid ille tecum, quid tu viciſſim. Cic. Atti. lib. 16. 373.

Mutuari ab aliquo, & ei viciſſim reddere aliud quippiam. Cicero de Fato.

Exaperiri viciſſim. Virg eclog 3.

Viciſſatim, pen. prod. { ἀμοιβαδὶς } Aduerbium, Idem: ſed antiquum eſt. Plaut Pœnulo 2,

Ad argumentum nunc viciſſatim volo

Remigrare. Idem Sticho 9.

Viciſſitudo, pen prod. viciſſitudinis, fœ. gen. { [illegible] } Alternatio, Mutatio, ex alio in aliud, inquit Cic. lib. 5. Tuſcul. Idem de Amicit. Nihil eſt enim remuneratione beneuolentiæ, nihil viciſſitudine ſtudiorum officiorúmque iucundius. Terent. Eun. 2 2,

hoc nunc dices,

Eiectos hinc nos, omnium rerum heus viciſſitudo eſt.

Viciſſitudo & mutatio ex alio in aliud. Cic. 5 Tuſc. Inde eſt indagatio nata initiorum, & tanquam ſeminum, vnde eſſent omnia orta generata, &c. quæ vita, quis interitus, quæque ex alio in aliud viciſſitudo atque mutatio?

Dierum ac noctium viciſſitudines. Cic 1. Tuſc Vt quum videmus ſpeciem primum candorémque cæli, deinde conuerſionis celeritatem tantam, quantam cogitare non poſſumus, tum viciſſitudines dierum atque noctium.

Diurnæ nocturnæque viciſſitudines. Cic. 1 de Inuent. Verùm ad vtilitates quoque rerum omnium, ſunt accommodatæ & diurnæ nocturnæque viciſſitudines nulla in re vnquam mutato quicquam nocuerunt.

Laboris ac voluptatis viciſſitudo. Cic. pro Murena.

Ad actionis ſuauitatem, quid eſt viciſſitudine, & varietate & commutatione aptius? Cic. 3 de Orat.

Tædium aufert viciſſitudo Cic. 3. de Orat. Horum viciſſitudines efficient, vt neque ij ſatientur qui audient, faſtidio ſimilitudinis: nec nos id quod faciemus, opera dedita facere videamus.

Viciſſitas, pen. corr. viciſſitatis, fœm. gen. { [illegible] } Idem, ſed antiquum. Attius Phœniſſis.

Viciſſitatémque imperandi tradit. Nonius.

Victima. victimæ, pen. corr. { ἱερεῖον, σφάγιον } Quæ poſt victoriam dextra victrice immolabatur. Ouid. 1. Faſtorum,

Victima quæ dextra cecidit victrice vocatur. Cic. ad Attic. lib. 1 8, Ego enim te arbitror cæſis apud Amaltheam tuam victimis, ſtatim eſſe ad Sicyonem oppugnandum profectum.

Deuota victima. Horat. 3. Carm. ode 23.

Impatiens victima. Lucan. lib. 1.

Maxima victima taurus. Virg 2. Georg.

Victima melior, Cùm prima hoſtia non litabatur, aut effugerat, & ſuccidaneæ hoſtiæ immolabantur ad deos placandos, meliores dari dicebantur. Virg. 12. Æneidos,

Hoc habet, hæc melior magnis data victima diuis. Quo & prouerbium Græcum pertinet [illegible]. Turnebus.

Sacra victima. Iuuenal. Saty. 12.

¶Nuca victima cadet ante aras. Senec. Agamem. 6.

Litare victimas, Vide LITO.

Mactata victima. Senec. Octau. 4.

Mactare victimam gratiorem. Cic. pro Flacco, Quam poteſtis P. Lentulo, qui vos in complexu liberorum coniugúmque veſtrarum trucidatos incendio patriæ ſepelire conatus eſt, mactare victimam gratiorem, quàm, &c.

Præbere ſe victimam alicui. Cic. 2. de Fin. Neque porrò ex eo natus cum Pyrrho bellum gerens conſul cecidiſſet in prælio, ſéque è continenti genere tertiam victimam Reip. præbuiſſet.

Victimarius { [illegible] } Qui victimas vendebat. Plin. lib. 7. cap. 12, Et Scipioni in ſeruo Serapione victimarij negotiatoris, vili mancipio. Vetuſtum exemplar manu ſcriptum hic aliter legit & diſtinguit, necnon pro Victimarij negotiatoris, Suarij legit.

Victimarius, Victimarum miniſter, qui in ſacrificiis victimas ligabat, cultrum, aquam, & molam parabat, & reliqua quæ ſacris erant neceſſaria. Valer. lib. 1. cap. 1, Libros Petilius prætor Vrbanus ex authoritate Senatus, per victimarios facto igne in conſpectu populi cremauit. Liu. 10 bell. Maced. Libri in comitio igne à victimarijs facto, in conſpectu populi cremati ſunt.

Victito, Vide VIVO.

Victoria Victoriatus Victrix, Victus, Participiũ, Vide VINCO.

Victus, victus, victui, m. g. Vide VIVO.

Vicus, vici, m. g. { [illegible] } Pars vrbis eſt, quæ ex multiplicatis domibus fit. & ex pluribus vicis vrbs conſtat. Diuiditur enim vrbs in vicos, quaſi in membra minora. Cic. pro Milone, Nullum in vrbe vicum, nullum angiportum eſſe dicebant, in quo Miloni non eſſet conducta domus. Horat. 1. epiſt. lib 2. 1,

Deferat in vicum vendentem thus & odores.

Vicus ex domibus conſtat, inquit Varro. Vicus Ciprius, vicus Africus, vicus ſceleratus, &c vici Romæ fuiſſe dicuntur quadraginta. Horat. Satyr. 9. lib. 1,

-cum quidlibet ille

Garriret, vicos, vrbem laudaret, &c.

Ædificare vicos, Vide ÆDIFICO.

Sceleratus vicus Ouid 6. Faſt Vide SCELVS.

Omnibus vicis ſtatuæ factæ ſunt. Cic 3. Offi.

Vicus rure, ſiue ruſticus dicitur, quum plures ſimul villæ, quæ pagi dicuntur, hoc eſt plures ruſticanæ domus coniunctæ ſunt, & aliquo ſpatio remotæ ab vrbe, dummodo non ſint clauſæ mœnibus. Cic. ad Terentiam, lib 14. 1, Quod ad me mea Terentia ſcribis, te vicum vendituram, quid obſecro te (me miſerum) quid futurum eſt? Idem ad Atticum lib 1. 5, Quod ſi aſſequor, Craſſum diuitiis ſupero atque omnium vicos & prata contemno.

Concurſus ſiunt ex agris, ex vicis, ex domibus omnibus. Cicero Attico, lib 5 104.

Conſcribere ſeruos ex omnibus vicis concitatos. Cicero pro Domo ſua.

Magiſter vici. Martial. lib. 10. 79.

Vicanus, vicani, pen prod { [illegible] } Qui in vico ruſtico habitat. Cic. 1 de Diuinat. Non habeo denique nauci Marſum augurem,

Non vicanos aruſpices, non de circo aſtrologos. Ex Poeta. Idem pro Flacco, Tmolites ille vicanus, homo non modò nobis, ſed ne inter ſuos quidem notus, vos docebit qualis ſit L. Flaccus.

Viculus, viculi, pen corr. m. g. { [illegible] } Diminutiuum, accipitur pro pago & ruſticanis domibus.

Vicatim, Aduerbium, per vicos. Siſen. hiſt. lib. 3, Cùm complures menſes barba immiſſa & intonſo capillo, lugubri veſtitu populum vicatim flens vnà cum liberis circumiret. Nonius.

Vicinus, vicini, & Vicina, vicinæ, penult. prod. { γείτων, ὅμορος, [illegible] } Qui vel quæ eundem locum colit, & prope domum noſtram habitat. Cic Attico, lib 8. 150 M. Lepidus vicinus noſter.

Anniuerſarij vicini, Vide Anniuerſarius in ANNVS.

Bonus vicinus Horat. 2. epiſt. 2.

Finitimus ac vicinus. Cic. pro Sylla.

Vicinus proximus. Cic. Attico, lib. 2. 29, C. Atius proximus eſt vicinus, imò ille quidem iam contubernalis.

Vicinus interior. Cic. ad Qu. frat. lib. 1 2, Et mediocri me dolore putas affici, quum audiam qua ſit exiſtimatione Virgilius, qua tuus vicinus Cn. Octauius? Nam ſi te interioribus vicinis tuis Caliceno & Cyriaco anteponis, valde magnum facis.

Vicinus, pen. prod. Adiectiuum, vt Vicinum malum, Id eſt proximum. Plaut Merc. 36. Virg 9 ecloga,

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Vicina & finitima rhetoricæ dialectica. Cic. in. Orat.

Iurgia vicina Horat. 1. epiſt 1.

Mala ſuos vicina bonis. Ouid. 1. de Remed.

Oppidum vicinum. Horat. Epod. 5.

Partus vicinus. Stat. 1. Achil.

Pecoris vicini contagia. Virg eclog. 1.

Terra vicina mihi. Ouid 3 Triſt. eleg. 4.

Villa vicina. Horat 1. Serm. ſaty. 5.

Vrbes vicinæ Virg 1. Georg.

Vicina ad patiendum. Cic. 3. Verr.

Vicinior comparatiuus. Ouid 6. Faſtorum,

Ni conuexa foret, parti vicinior eſſet.

In vicino ſunt terræ, Vide IN.

Vicinitas, pen. corr. vicinitatis { γειτνία, γειτονία } Vicinorum propinquitas, & aliquando vicinorum multitudo. Terent. Heaut. 1. 1,

Tamen vel virtus tua me, vel vicinitas, &c. Cic. 6. Verr. Signum quod erat notum vicinitati, buccina datur. Idem pro Roſc. Amer. Cantu vocum & neruorum & tibiarum, nocturníſque conuiuiis tota vicinitas perſonet.

Vicinitas & confinium. Cic. 2. Offic. In omníque re contrahenda, vendendo, emendo, conducendo, locando, vicinitatibus & confiniis æquum & facilem, &c.

Vicinitas etiam aliarum rerum dicitur. Cic. pro Cluentio, Pater huius ſet iudices, homo non ſolùm municipij Larinatis, ex quo erat, ſed etiam regionis illius, & vicinitatis virtute, æſtimatione, nobilitate facile princeps.

Verſari in vicinitate. Cic. 4. Acad. Nam qui ſummum bonum dicant id eſſe, ſi vacemus omni moleſtia, eos inuidioſum nomen voluptatis fugere, ſed in vicinitate verſari. Id eſt parum abeſſe à nomine

mine voluptatis: vel qui potius voluptatis quàm virtutis ſtudioſi dicantur.

Sylux viciniras. Plin. lib. 4. cap. 16.

Nominis vicinitas. Plin. lib. 21. cap. 18.

Virtutibus ac vitiis vicinitas quædam eſt. Quintil lib. 3. cap. 6.

Artium ſtudiorúmque quaſi finitima vicinitas Cic. de Clar. Orat.

Vide Exulcerare gratiam alicuius, in EXVLCERO.

Nares non ſine cauſa vicinitatem oris ſecutæ ſunt. Cicero 2. de Natura deorum.

Cum ciuibus vicinitas. Cic 5. de Finib. Serpit ſenſim foras cognationibus primùm, tum affinitatibus, deinde amicitiis, poſt vicinitatibus cum ciuibus.

Amicitiæ, conſuetudines, vicinitates Cic. poſt red. ad Quir.

Mihi cum eo vicinitas & magnus vſus eſt. Cic. pro Cluent.

Meretricia vicinitas. Cic. pro Cælio, Cur te in iſtam vicinitatem meretriciam contuliſti?

Vicinia, viciniæ {γειτονία} Locus vicinus, ſeu ipſa vicinitas. Plautus Milit. 6,

Certò ædepol ſcio vidiſſe, hic proximæ viciniæ, &c. Cic. 1. Tuſcul. Inde in vicinia noſtra Auerni lacus. Horat. 1. epiſt. 17,

Sed videt hunc omnis domus, & vicinia tota.

Diues vicinia. Ouid. 3. Faſt.

Hîc viciniæ, & Huc viciniæ, Vide HIC & HVC aduerbia.

Vibix vicinia. Colum lib 7. cap. 3.

Ad viciniam lactis accedens æ tas. Plin. lib 32. cap. 3.

Sola vicinia mollit ceras. Ouid. 8 Metam.

Ex aliqua rei vicinia. Quintil. lib. 3 cap. 10. vel 8 vt alij diſtinguūt.

Eſt tamen diuerſarum rerum quædam vicinia. Quint. lib 8 cap 3.

Vicinitas cum Quint. lib. 8 cap 6, Eſt enim hoc tropo cum ſynecdoche quædam vicinia.

Virtutum vitiorúmque vicinia. Quintil. lib. 2. cap. 12.

Vicinia rauca reclamat. Horat. lib 1. epiſt. 18. ad Scæuam.

Vicinium, Subſtātiuum, neu g. Senec de breuitate vitæ, In vicinio verſatur inuidia, ſimplicius longe poſita miramur.

Vicinalis, & hoc vicinale, penult. prod. {γειτονικὸς} Quod ad viciniam pertinet: vt Vicinales viæ, Vide VIA.

Vicinalis vſus. Liu. 1. bell. Pun.

Vicatim, pen. prod. Aduerb. {κωμηδὸν} Per varios vicos. Horat. Epod. 5,

Vos turba vicatim hinc, & hinc ſaxis petens

Contundet obſcœnas anus.

Conſcribere homines vicatim. Cic. pro Seſtio.

Vicatim, Per varios vicos vrbis. Cic. Attic. lib 4. 72, Ille vehemens ruere: poſt hunc furorem, nil niſi cædem inimicorum cogitare, vicatim ambire: ſeruis apertè ſpem libertatis oſtendere.

Videlicet, pen. corr. {δηλαδὴ, δηλονότι} Aduerbium confirmandi eſt, teſte Donato, ſignificat idem quod videre licet: quod ſcilicet, ſcire licet & ilicet, ire licet. De hoc ita Valla, Scilicet & videlicet, idem ſignificare videntur quod certè: ſed habēt vim ſuam & præcipuam per amaritudinem quandam cum deriſu permiſtam. Nonnunquam poſt relatiuum, ſicut ſolet poni Quidem: nonnunquam & ante, vel ſine relatiuo. Et hi ſunt fere modi vtendi his duabus dictionibus apud doctiſſimos: apud quos vix reperias illum vulgo vſitatiſſimum modum, quum ea quæ confuſè dicta ſunt, per ſingula poſtea exponimus: quale eſſet, Quatuor ſunt virtutes, ſcilicet, vel videlicet, prudentia, iuſtitia, fortitudo, modeſtia. Hactenus Valla lib. 2.

Maluit videlicet homines peccare quàm deos. Cic. 4. Verr.

Quidam magnus videlicet vir & ſapiens. Cic. 1. de Inuent. 2.

Sapiens videlicet homo cum primis noſtræ ciuitatis. Cicero 2. de Oratore.

Videlicet, cum irriſione. Cic. 2. Philipp. Tuus videlicet ſalutaris Conſulatus, perniciosus meus. Sic 4. de Fin. Hæc videlicet eſt correctio philoſophiæ veteris & emendatio, quæ omnino aditum habere nullum poteſt in vrbem, in forum, in curiam.

Videlicet, ſine irriſione: pro Nimirum, certè, nam, enim. Terentius Heaut 5. 2,

hic de noſtris verbis errat videlicet.

Quæ hic ſumus locuti. Idem Heaut. 3. 2. Cic. 2. de Legib. Caſtè iubet lex adire ad deos, animo videlicet in quo ſunt omnia, nec tollit caſtimoniam corporis.

Videlicet, cum relatiuo. Cic. 1 de Fin Hæc natura videlicet vult ſaluam eſſe ſe. Idem 1. de Legib. Quos imitatus Plato, videlicet hoc quoque legis putauit eſſe, perſuadere aliquid, &c.

Et videlicet. Cic. Attic. lib 13. 263, Spurium Mummium putaram in decem legatis fuiſſe, & videlicet etenim. &c. Id eſt, & videlicet putaram eſſe.

Vt videlicet. Cic pro Cluentio, Statuerunt enim ita maiores noſtri, vt ſi à multis eſſet flagitiū rei militaris admiſſum, ſortitione in quoſdam animaduerteretur: vt metus videlicet ad omnes, pœna ad paucos perueniret. Idem in Orator. Ariſtoteles dicit rhetoricam quaſi ex altera parte reſpondere dialecticæ: vt hoc videlicet inter ſe differat, &c.

Tu videlicet. Cic. 2 de Finib. Hæc quum loqueris, nos barones ſtupemus, tu videlicet tecum ipſe rides.

Nihil videlicet eſt eorum Cic pro Plancio.

¶Videlicet, pro ſcilicet, hoc nempe. Cic. pro Seſtio, Veniſſe tempus iis qui in timore fuiſſent, coniuratos videlicet dicebat, vlciſcendi.

Videlicet igitur Cic. 5 Verr. Videlicet non Turpioni lucrum datum, ſed Verrius pecuniæ ereptæ Vetus exemplar legit gloriatur.

¶Videlicet, quod eſt videre licet, vel videas licet, ſuam originis cauſam integram retinet. Plaut. Sticho,

Videlicet parcum illum fuiſſe ſenem, qui dixerit. Iterum,

Videlicet illum fuiſſe nequam adoleſcentem. Idque eſt tanquam videre licet. Turneb

Video, vides, vidi, viſum {ὁρῶ, βλέπω, θεῶμαι ... , εἶδον, ὄψομαι, ...} videre, Oculorum actio & officium eſt. Cic. 7. Verr. Iam hoc ipſo iſtum veſtitu Siculi ciueſque Romani permulti ſæpe viderunt. Ouid 9. Metamorphoſeos,

Vidiſſet lachrymas, vultus vidiſſet amantis.

Cernere & videre. Cic. pro Milone.

Venire, videre, & viſere. Cic. Pæto lib 10 23, Sed tamen conſtitui ad te venire, vt & viderem te, & viſerem, & cœnarem etiam.

Abſens abſentem auditque videtque. Virg 4 Æneid.

Magis vidi, Vide MAGIS.

Parum videre, Vide Proſpicio parum, in PARVM.

¶Videre oculis Terent Eunu. 4 4,

hunc oculis ſuis

Noſtrarum nunquam quiſquam vidit Phædria. Idem Adelph. 3 2, Certè hiſce oculis egomet vidi. Cic. 3. Catil Vt eos penè oculis videre poſſemus.

Clare oculis videre, Vide CLARVS.

Vultu placido videre aliquem Tibul, lib. 2. eleg 4.

Oculis ſomnum videre, Vide SOMNVS.

Diem videre. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 1, Quem ego diem ſi videro, & ſi in veſtrum complexum venero, ac ſi & vos & meum recuperaro, ſatis magnum mihi fructum videbor percepiſſe & veſtræ pietatis & meæ.

Aliquid animo videre. Cic. 4 Acad. Etſi non, aut ſi etiam dormientes aliquid animo videre videamur, imagines extrinſecus animos noſtros per corpus irrumpere.

Somnia videre, Somniare. Ouid 9. Metam.

¶Viden, de viſu per inſomnium. Tacit. lib. 1. Nox eadem lætam Germanico quietem tulit, viditque ſe operatum.

¶Cauſas videre, Intelligere. Lucret. lib 1.

Inſidias alicuius videre Ouid 1. de Arte.

Spem videre. Terent Heaut. 4 1.

Vitium videre in aliquo. Ouid 1. Amor eleg. 19.

Videre quippiam iniquum, hoc eſt videre aliquid quod nobis non placeat. Ouid 8 Metam.

Manifeſta videre. Lucret. lib. 1.

¶Videre, ferè pro vna eſſe vel congredi. Cic. Lentul lib 1. 9, Quippe qui etiam Rauennæ Craſſum ante vidiſſet, ab eóque in me eſſet incenſus. Idem ad Atticum lib 6. 113, Ego (vt ſpero) prope diem te videbo.

Videre aliquem, Conuenire, Alloqui. Cic Attic lib. 4. epiſt. 13, Grauiter le ... rum cum Aquilio, confirmauit. Videbis ergo hominem. Et lib. 12 24, Septimium vide, & Lænatem, & Statilium.

Vidit hic annus Ventidium, Vide ANNVS.

¶Videre, pro Vigilare Terent Eunuc. 2. 1,

& prudens, ſciens,

Viuus, vidénſque pereo. Vbi Donatus, videre pro vigilare poſuit: vt etiam Virgilius, quum de Sileno dixit, 6. eclog. 4,

iámque videnti

Sanguineis frontem moris, & tempora pingit. Ergo viuus, non mortuus. videns, non dormiens.

¶Vide, ſtomachantibus euenit, qui indignatione cogantur quaſi cum aliquo colloqui Terent. Phorm. 1 3.

Auaritia vide quid facit. Sic in Adelph 5. 2,

Illud ſis vide exemplum diſciplinæ.

Vide modó, inquit non me hercules. Cælius Cic. lib. 8. 1.

Vide vt incedit. Plaut. Aulul. 4. Ironia.

¶Me vide, phraſis comica: pro, Ad me aſpicito, certum id habeto Terent. 2. 2,

Atque iſtuc ipſum nihil pericli eſt, me vide. Idem Phorm. 4 4,

Piem me vide.

¶Videre, Præuidere, prænoſcere. Cic. in quadam epiſt. An tu non videbas mecum ſimul quàm illa crudelis eſſet futura victoria? Idem 10. Philip An verò, ſiquid eſſet quód à M. Bruto timendum videretur, Panſa id non videret? aut ſi videret, non laboraret?

Videre animo. Cic. Torquato lib 6 3. Summa tamen eadem eſt, & idem exitus, quem ego tam video animo, quam ea quæ oculis cernimus.

Videre futura & diuinare. Cic. Caſſio, lib. 15. 15, Sed ſunt ea conſequuta, vt magis mirum ſit accedere illa potuiſſe, quàm nos non vidiſſe ea futura, nec homines cùm eſſemus, diuinare potuiſſe.

Ventura videre. Virg. 2. Æneid.

Videre in futurum. Liu. 6. ab Vrbe.

Videre alicui prandium. Cic. Attic lib 5. epiſt. 1, Antecesserat Statius, vt prandium nobis videret. hoc eſt pararet, curaret. Sic ad eundem lib 14 epiſt. penult. Quare ſalaria videamus, quiduis enim potius quàm caſtra. Id eſt paremus ſalaria, vt hinc abeamus.

¶Videre, Attendere, curare aut intelligere, cognoſcere & perſpicere. Terent Heaut. 4. 2,

Niſi aliquid video, ne eſſe amicam hāc gnati reſciſcat ſenex. Idem Andr. 2. 2,

Niſi vides, niſi ſenis amicos oras, ambis. Cic. 1. Verr. Inclamando quidem viden eum eſſe bene robuſtum atque exercitatum. Idem ad Tironem, lib. 16. 3. Nauem idoneam vt habeas, diligenter videbis. vnum illud mi Tiro videto, ſi me amas. Et ad Atticum, lib. 2, Tu iſta omnia vide & guberna.

Sed id quoque videbimus Cic. Attic. lib 2. 22.

Videre & conſyderare. Cic 7. Verr. Quamobrem te quoque Hortenſi, quia monendi locus eſt, vno hoc loco moneo, videas etiam atque etiam, & conſyderes quid agas, quò progrediare, quem hominem & qua ratione defendas.

Videre & intelligere. Cic Cecinnæ, li 6. 5, Non mihi ſumo, vt plus ipſe proſpiciam, quàm te videre atque intelligere mihi perſuaſerim.

Videre de. Cic. 4. de Fin. De ſummo bono, mox, vt dixi, videbimus.

¶Hoc vide, Præmonentis, & conſulentis. Terent. Heaut. 2. 3,

Hoc vide: in mea vita tu tibi laudem is quæſitum ſcelus.

Vide ne. Cic. 1. Tuſcul. Illud angit, vel potius excruciat, diſceſſus ab omnibus his, quæ ſunt bona in vita, vide ne à malis dici verius

poſſit. Idem 4. Acad. Vide quæſo etiam atque etiã, ne illarum quoque rerum pulcherrimarum, à teipſo minuatur authoritas.

Vide quantum fallare. Cic. 1. de Fin.

Videat quid de illis reſpondeat. Cic. 3 Verr.

Vide quid agas, Non terrentis eſt, ſed excitantis. Teren. Phorm.
Vide quid agas, prima coitio eſt acerrima.

Vide vt. Terent. Heaut 4. 1,
At vide, vt ſatis modò contemplata ſis. Id eſt, caue ne non ſatis. Alij non habent vide.

¶Videro, pro Caueho, & attentè conſyderabo. Teren And. 2. 6, Ego iſtæc rectè vt ſiant videro. Cic. pro Cælio, 16, Videro hoc poſterius. Idem 6. Verr. Compone huc quod poſtulo de argento: de reliquo videro.

Valde videro Cic. Attic. lib. 9, Valdè videro, & conſyderatius vtilitati veſtræ conſuluero.

Viderit Epicurus de hac re: Id eſt videat, hoc eſt, Huius rei illi curæ ſit, vel huius opinionis rationem reddat, non ego, inquit Valla in Raudenſem Sic Videris, viderimus, videritis, viderint. Cic 4. Acad. Epicurus hoc viderit, & multa alia. Idem ad Brutum 2, Sed de hoc tu videris. Et pro Quintio, Viderint, inquit, iſta officia viri boni: de me iſta conſyderent.

Quid concupiſcas, tu videris: quod concupiueris certè habebis. Cic 5 Philipp.

¶Videbitur, Impersonale. Plaut. Aſina 12,
Da mihi iſtas viginti minas: vides me amantem egere.
21. Videbitur.

Videndum eſt ne. Cic. 1. Offic. Videndum eſt ne non ſatis ſit iuſtos ei, &c. Terent. Hecy. 5. 1, Id eſt prouidendum, cauendum.

¶Videor, pro Speciem offero, ſpeciem habeo, & præ me fero. Terent. Eunucho 5 2,
Parum perſpexiſſe eius videre audaciam. Idem Heaut 3. 1,
Videre verum atque virtutes eſt dicere.

Metuit formoſa videri. Ouid 4 Metam.

Mihi videris. Cic. 1. Acad. Tu verò inquam, Varro, bene etiam meritus mihi videris de tuis ciuibus Horat. 1. epiſt. 7.

Videtur, pro Placet, cum infinitiuo. Cic. 1. Offic. Quum Pompilio videretur vnam dimittere legionem, &c.

¶Videor, pro eo quod barbarè dicitur, *Videtur mihi quòd.* Cic. ad Senatum, lib. 15 2, Eóque vos ſtudioſius feci certiores, quòd in rege Ariobarzane ea mihi ſigna videor virtutis, ingenij, fidei, beneuolentiæque erga vos perſpexiſſe. Virg 3 Æneid.

Siquid eſt in me, quod iam ſperare videor, quoniam, &c. Cicero 2. de Orat.

Mihi videor. Cic. ad Terentiam, lib. 14 2, Quod de domo ſcribis, hoc eſt de area, ego verò tum denique mihi videbor reſtitutus, ſi illa erit nobis reſtituta.

Nónne vobis videtur animus is qui plus cernat & longius, videre ſe ad meliora proficiſci: ille autem cuius obtuſior ſit acies, non videre? Cic. de Senec.

Videre videor iam diem illum, quum hinc egens. Terentius Adelph 33.

Profugies aliquò militatum. Cic. ad Titon. lib. 16 21, Videor enim videre ementem te ruſticas res, cum villico loquentem.

Videor enim mihi videre hanc vrbem, lucem orbis terrarum atque arcem omnium gentium, ſubito vno incendio concidentem. Cic. 4. in Catil.

Videor mihi perſpicere primùm ipſius animum, qui plurimum poteſt, propenſum ad ſalutem tuam. Cic Figulo, lib 4. 13.

Videtur ita mihi, ita cenſeo. Plaut. Caſtel. 10. Terentius Phorm. 2 4, -mihi
Sic hoc videtur, quod te abſente hic filius
Egit, &c.

Mihi videtur dici poſſe, valere libertatem. Vlpian. in l. Fideicommiſſa libertas, in princip. D De fideicom. libert.

Vt videmus. Cic. Attic. lib. 5. 106, Stamus animis: & quia conſiliis, vt vidimus, bonis vtimur, ſperamus.

Si videtur, Si placet. Cic ad Terentiam, lib. 14. 7, Si tibi videbitur, villis iis vtere quæ longiſſimè aberunt à militibus. Idem ad Fabium Gallum, lib. 7 24.

Quibus videbitur. Cicero, Quibus tibi videbitur, velim des literas nomine meo Hoc eſt quibus tibi videbitur dandas eſſe. Idem pro Rabirio, perduel. reo, Fit ſenatusconſultum, vt C. Marius, L. Valerius Conſules adhiberent Tribunos plebis, & Prætores quos ei videretur.

Magnopere videtur, Vide in MAGNVS.

¶ Videri feciſſe. Illud memorabile, inquit Budæus, quòd in ſententiis ferendis non reum crimen admiſiſſe pronuntiabant, ſed admiſiſſe videri. Id quod à Cicerone ſignificatur. 7. Verr. quo in loco Verri obiicit, quòd fugitiuos bellum moliennes in Italia comprehenſus de conſilijque ſententia damnatos, ipſe poſt pœnæ exemerit. O præclarum (inquit) Imperatorem comprehendi iuſſit: quis non pertimeſcat? cauſam dicere dominos; quid ſeruis tam formidoloſum? feciſſe videri pronuntiauit: ortam videtur flammam paucorum dolore ac morte reſtinxiſſe. Quid deinde ſequitur? verbera atq; ignes: & ad metum cæterorum, cruciatus & crux hiſce omnibus ſupplicijs ſunt liberati. Sic Plin lib 14. cap 13. Cn. Domitius iudex pronuntiauit mulierem videri plus vini bibiſſe, quàm valetudinis cauſa, viro inſciente: ac dote mulctauit. Cuius rei exemplum eſt in cap pri. Ad Turpil Quæri (inquit Martianus) poſſit: ſi ita fuerit interlocutus, Lucius Titius temerè videtur accuſaſſe: an calumniatorem pronuntiaſſe videtur. Idque non in iudicando modò priſci, ſed teſtificando etiam obſeruabant. Cuius inſtituti originem ex Academicorum opinione emanaſſe, Cicero docere videtur circa finem Academicarum quæſtionum, olimtrum lib. 4, De Academicis enim loquens, qui ſcientiam ex catalepſi ortam, è rebus humanis tollebant, ita inquit: Quam rationem, maiorum etiam comprobat diligentia: qui primùm iurare ex ſui animi ſententia quenque voluerunt: deinde teneri, ſi ſciens falleret, quòd inſcientia multa verſaretur in vita. Tum qui teſtimonium diceret, vt arbitrari ſe diceret etiam quod ipſe vidiſſet: quæque iurati iudices cognouiſſent, ea non vt eſſe facta, ſed vt videri, pronuntiarent. Ex eo more eſt illud Vlpiani tractatu De iure fiſci, in l. Quum quidam capitis reus emancipaſſet filium vt hæreditatem adiret: reſcriptum eſt, non videri in fraudem fiſci factum, quod acquiſitum non eſt. De teſtimonij dicẽdi more exemplum eſt in oratione Cic. pro Cecinna, Iſte veſter teſtis auſus eſt dicere, feciſſe videri eum, de quo ne curueret argueretur quidem ſcire potuiſſet.

¶Viſus ſum Plaut. Aulul 31,
Certò enim ego vocem hic loquentis modò me audire viſus ſum. Terent Andr 1 5,
Id mihi viſus eſt dicere, abi citò, & ſuſpende te.

Viſus ſum mihi cum Galba ambulare. Cic. 4. Acad.

¶Viſus ſum videri Plaut. Curc. 6.

¶Viſum eſt illi. Plaut. Epid. 11,
Quid ſi ſeruo aliter viſum eſt? Cic. ad Attic. lib 5. 105, Sextius ad me ſcripſit quæ ſecum eſſet de mea domeſtica & maxima cura loquutus quid ibi eſſet viſum.

Cælitibus non ita viſum eſt. Ouid. 4. de Ponto, eleg 9.

Dis aliter viſum. Virg 2 Æneid.

Superis viſum Virg. 3. Æneid.

Viſum eſt faciendum, vel vt facerem. Seruius ad Cic. lib 4. 12.

¶Videri pro nihilo. Cic. 2 de Fin. Quæ quum Ariſtoni & Pyrrhoni omnino viſa ſunt pro nihilo, &c. Id eſt, nihili æſtimata ab eis.

¶ Videbis, pro Videbit quis. Virg. 4. Æneidos,
-mugire videbis
Sub pedibus terram, & deſcendere montibus ornos.

¶Penè videre eſt, Propemodum videri poteſt. Horat 1. Serm. ſat. 2.

Videre licet. Cic. 1 Offic. Videre etiam licet pleroſque non tam naturæ liberales, quàm quadam gloria ductos.

¶Viden', pro Vidéſne Terent. Eunuch. 2 2,
Viden' me ex eodem ortum loco? Cic. ad Attic. lib 13 277.

¶ Vide ſis, pro Vide ſi vis. Perſius Saty 1,
-vide ſis ne maiorum tibi fortè
Limina frigeſcant. Sumptum à comicis, vt Apageſis, in qua dictione tanquam per hyphen legenda ſit poeta mediam corripuit. Terent Heaut. 2. 3.

¶Videndi, videndo, videndum, Gerundia. Virg. ecloga 1,
Et quæ tanta fuit Romam tibi cauſa videndi?

Auidus videndi. Ouid. 10 Metam.

Copia rara videndi. Tibul. lib. 2. eleg 3.

Inſatiabilis cupiditas veri videndi Cic. 1. Tuſc.

Dare ſe videndum populo. Ouid 3. de Arte.

Offerre ſe videndum alicui. Virg 2. Æneid.

¶ Videndo, gerundij modus à paſſiuo. Virg 3. Georgicon,
Carpit enim vires paulatim, vritque videndo
Fœmina, nec nemorum patitur meminiſſe nec herbæ. Hoc eſt dum videtur, vt aiunt Seruius & Valla.

¶Viſu, Supinum. vt Deformia viſu Ouid. 3. de Arte.

Facilis viſu Virg 3. Æneid. de Polyphemo.

Ferum viſu dictuque. Silius lib. 1.

Miſerabile viſu. Virg 1. Æneid.

Terribiles viſu formæ. Virg. 6. Æneid.

Tenuis viſu Stat. 8 Theb.

Videndus, Participiũ { *θεατέος.* } vt Cuncta videnda ſunt animo. Ouid. 3. Triſt. eleg. 4.

Probra videnda meis oculis Ouid 3 Amor. eleg. 13.

Viſus, viſa, viſum, Participium { *ὁραθείς.* } Terent. Heaut. 3. 2,
Viſa verò eſt, quod dici ſolet, aquilæ ſenectus. Idem Hecy. 3. 1,
Matris vox viſa eſt Philumenæ. Vbi Donatus, Omnia hæc quæ ſenſu percipi poſſunt, viſa dicimus.

Non magnopere viſus, Vide MAGNVS.

Oculis meis viſa eſt. Ouid 3. de Ponto, eleg 9.

Formæ viſæ correptus imagine. Ouid 3 Metam.

Imago viſa mihi ante oculos Virg 2. Æneid.

Viſa eſt pedum via. Terent. Phorm 1 1,
Factum eſt periculum, iam pedum viſa eſt via.

Viſos vultus agnoſcere Ouid. 1. de Ponto, eleg. 12.

Senſibus viſa. Lucret lib 4.

Viſo eſt opus Plaut. Capt. 5.

Viſurus, pen. prod. { *ὀψόμενος* } Participium futuri temporis.

Viſuros, Ad videndum miſſos, dixit Salluſtius, teſte Quintil. lib. 9 cap. 3.

Abies caſus viſura marinos. Virg. 2. Georg.

Dies belli viſura tumultus. Lucan lib. 1.

Viſum, viſi { *ὅραμα* } pro eo quod videmus: vt Referre viſa. Ouidius 3. Faſtor.

Turpia viſa Propert lib. 2. eleg. 6.

Viſum, viſi { *ὄνειρος, φάντασμα* } Somnium, & nocturnum, ſiue etiam diurnum phantaſma, quod etiam vigilantibus apparet. Virgilius 4. Æneidos,
Hoc viſum nulli, non ipſi effata ſorori eſt Cic. 1. Acad. Senſus iunctus eſſe cenſuit è quadam quaſi impulſione oblatu extrinſecus, quam ille *φαντασίαν*, nos viſum appellemus. Idem 1. de Diuinat. Hæc omnia viſa obiiciuntur à mente ac ratione vacua.

Viſum eſt enim tale obiectum dormienti, vt id quod euenit, naturæ vis, non opinio erroris effecerit. Cic. 1. de Diuin.

Somniorum viſa. Cic 1. Tuſc. Quamobrem ſive ſenſus extinguitur, mórſque ei ſomno ſimilis eſt, qui nonnunquam etiam ſine viſis ſomniorum placatiſſimam quietem affert.

A dormientibus multa ſignificata viſis Cic. in Top.

Si deus iſta viſa nobis prouidendi cauſa dat, non vigilantibus potius det quàm dormientibus. Cic. 2. de Diuin.

Viſus,

Viſus, huius viſus, m. g. { [illegible] } Plin. lib. 8. cap. 22, Sed in Italia quoque creditur luporum viſus eſſe noxius.

Orbus viſus. Orbus oculorum. Silius lib. 13. Viſus genitiuus eſt.

Viſus eſt potentia obtutus. Quintil. lib. 1. cap. 3, An poteſt eſſe vlla tam perpetua diſcentis intentio, quæ non vt viſus oculorum obtutu continuo fatigetur?

Acer viſus, Vide ACER Adiectiuum.

Alacres viſus, Oculi. Serenus cap. 13,

Summa boni eſt alacres homini contingere viſus, &c.

Connexus viſus, Vide CONNECTO.

Hebes viſus. Senec. Herc. fur. 9,

Hebetéſque viſus vix diem inſuetum ferunt.

Inoccidui viſibus ſtellatus Argus, Hoc eſt oculis nunquam dormientibus Stat. 6 Theb.

Inoffenſi viſus. Claud. de raptu Próſerp. 2,

-& latè peruius humor

Ducit inoffenſos liquido ſub gurgite viſus. Hoc eſt oculos, quos nihil remoratur, aut impedit, quin acie tranſmiſſe deprehendant interiora latitum.

Puri viſus dempta caligine, Oculi Serenus cap. 13.

Toruus viſus. Stat. 10. Theb.

¶Abducere viſum, Vide ABDVCO.

Decipere viſos alicuius. Senec. Herc. fur. 9.

Deprendere aliquid viſu. Valer. 1. Argon. de Lynceo.

Dirigere viſus aliquó. Claud. 2. in Eutrop.

Ducere viſus per omnia. Stat. 1. Syl. 3.

Effugere viſus alicuius. Ouid. 3 Faſt.

Fallere viſum. Plin. lib. 9 cap. 50.

Imago dubie fallit viſus meos. Senec. Agamem. 10.

Ferre viſus per membra alicuius, Contemplari membra. Stat. 4. Sylu. 6.

Flectere viſus aliquó. Stat. 10. Theb.

Fugere viſus alicuius, Ouid. 2. Faſt. id eſt non videri.

Habere viſum illuſtrem, Vide ILLVSTRIS.

Immoto viſo hærere. Stat. 5. Theb.

Hebetat viſus mæror. Senec. Herc. Fur. 12.

Intercludere viſus proſpectu Stat 6. Theb.

Laſſari inani viſu. Valer. 1 Argon.

Marcens viſus, Deficiens, Languidus. Senec. Agamem. 8.

Metiri aliquid viſu. Stat 10. Theb.

Mouere viſum. Lucret. lib. 6.

Obliquare ſuperbos viſus Stat. 1. Achil 6.

Perſtringere viſum Quintil lib 10. cap. 1.

Prælibare vultus alicuius viſu. Stat. 2. Achil.

Premere viſus alicuius, Claudere oculos Stat 2 Sylu. 1.

Prendere aliquid viſibus, Aſſequi oculorum acie. Stat. 4 Sylu. 2.

Satiare lumina longo viſu Stat. 4 Sylu. 6.

Sparſus viſus per omnia. Stat. 5. Theb.

Subdere aliquid viſu oculorum. Lucret. lib. 5. Viſu, pro viſui.

Vmbratus viſus Silius lib. 13.

¶Auferre viſus agris, Obſcurare agros. Stat. 11. Theb.

Viſus, huius viſus, in eadem ſignificatione, pro apparitionibus vt vocant. Plin. lib. 7. cap. 22, Nam Cymbricæ victoriæ Caſtoréſque Romani qui Perſicam victoriam ipſo die quo contigit nuntiauere, viſus, & numinum fuere præſagia. Liu. lib. 6. bell. Pun. Nocturnos viſus dixit.

¶Viſus, Id quod videtur. Virg 3. Æneidos,

Ritè ſecundarent viſus.

Acerbo viſu defixus. Valer. 8. Argon.

Obſtupuit viſu Æneas Virg. 5. Æneid.

Tremefactus viſu. Virg 2. Æneid.

Subito turbatur Scipio viſu. Silius lib. 13.

Immundo ſomnia viſu. Horat. 1. Serm. ſaty 5.

Nocturnus viſus. Tacit. lib 12.

¶Viſus, Species. Cic. 1. de Nat. deor. Ex quo exiſtit & illud multa eſſe probabilia quæ quanquam non perciperentur, tamen quia viſum quendam haberent inſignem & illuſtrem, his ſapientis vita regeretur.

Viſio, viſionis, Verbale { [illegible] } Id quod videtur. Cic 4. Acad. Nec poteſt is cui eſt viſio veri falſique communis, vllum habere iudicium, aut vllam omnino veritatis notam. Idem 2. Tuſc. Falſáque eius viſione ac ſpecie mouent homines dico vehementius.

Aduentitia viſio, Vide ADVENIO.

¶Viſio, Phantaſia etiam dicitur. Quintil. lib. 6 cap. 2, Quas phantaſias Græci vocant, nos ſanè viſiones appellemus, per quas imagines rerum abſentium ita repræſentantur animo, vt eas cernere oculis ac præſentes habere videamur.

Inanes viſiones, Vide INANIS.

Viſor, viſoris, Verbale. m g. { [illegible] } Viſores, pro inſpectoribus exploratoribúſque. Tacit. lib. 16, Nec miſſis viſoribus, per quos noſceret an vere aſſererentur.

Viſo, viſis, viſi, viſum { [illegible] } viſere, pen. corr. Ad videndum ire. Terent. Andr. 4. 2,

Ego hoc viſam. Liu. 3 ab Vrbe, Ite inuiſis viſite agros veſtros ferro ignique vaſtatos.

Orbem peregrinum viſere. Ouid. 1. Metam.

Reginam viſere. Horat. 1. Carm. ode 37.

Aliquem longo interuallo viſere. Cic. Attic. lib 12.

Quum laxati curis ſumus, ſpectare aliquid volumus & viſere. Cic 1. Tuſcul.

Viſo ad. Terent. Hecyra, 5 2,

Nunc ad eam etiam.

Viſo ecquid. Plaut. Bacchid. 21,

-nunc Mneſilochum,

Quod mandani, viſo ecquid eum ad virtutem aut ad frugem opera ſua Compulerit.

Viſo ſi. Terent. Eunuch 3 4,

Idque adeò viſam ſi domi eſt.

Vise redieritne iam, an nondum domum. Terent. Phorm. 1. 4.

¶Viſo, Ad videndum venio, interprete Donato. Terent. And 3 3,

Id viſo, túne, an illi inſaniant. Id eſt ob id viſo tu.

¶Viſo, iunctum cũ venio, aut Eo, is, ſignificat Video Plaut. Rud. 4.

Nunc huc ad Veneris fanum venio viſere. Terent. Hecyra, 1. 2,

-noſtra illico

It viſere ad eam, admiſit nemo.

Idem ſignificat iunctum cum Gratia, Cauſa, Studio, & huiuſmodi. Terent. Hecyra,

Ne mittas quidem viſendi cauſa quenquam. Virg 2. Æneidos,

Vndique viſendi ſtudio Troiana iuuentus

Circunfuſa ruit. Cic. 5 Tuſc, Qui nec plauſum, nec lucrum quærerent, ſed viſendi cauſa venirent, ſtudioſéque perſpicerent quid ageretur, & quomodo.

¶Viſitur, pen. corr paſſiuum. Cic 6 Verr Idem opinor artifex eiuſdemmodi Cupidinem fecit illum qui eſt Theſpiis, propter quem Theſpiæ viſuntur. Nam alia viſendi cauſa nulla eſt Idem 1. Off.

Viſendus, Participium { [illegible] } Cic. pro Lege Manil. Eam quoque rem Populus Romanus non modò vidit, ſed etiam ſtudio omni viſendam putauit.

¶Viſendus, Nomẽ ex participio. vt viſendæ magnitudinis arbor, hoc eſt ſpectabilis & admirandæ. Plin. lib. 16. cap 44, Vicinæ luco eſt ilex, & ipſa nobilis triginta quinque pedum ambitu caudicis, decem arbores mittens ſingulas, magnitudinis viſendæ. Idem lib 10. cap. 29, Vpupa criſte viſenda plicatili. Idem lib. 11. cap 49, Ceu planè viſenda res eſſet, principem terrarum inſidere portentis. Cic. in Vatinium, Epulum, omni apparatu, ornatúque viſendo.

Viſito, viſitas, pen. corr. { [illegible] } viſitare, Frequentatiuum à Viſere. Plaut Curc. 7. Cic. 5 de Fin. Itaquum arderet podagræ doloribus, viſitaſſetque hominem Carneades Epicuri perfamiliaris, & triſtis exiret, &c.

Viſitatio, viſitationis, Verbale { [illegible] }

Viſibilis, & hoc viſibile, penul. corr. { [illegible] } Quod videri poteſt Plin. lib. 11. cap 37, Oculi ceu vaſe quædam viſibilem animi partem accipiunt, atque tranſmittunt.

Vidua { [illegible] } viduæ, Dicta eſt quaſi valde idua, ab Iduare quod eſt diuidere: hoc eſt à viro diuiſa. Plaut. Sticho, 1,

Quæ tandiu vidua viro ſuo caruit. Cic pro Cecinna, Cognitor viduarum.

Anates viduas venari. Horat. 1. epiſt. 1.

Viduo, viduas { [illegible] } viduare Priuare. Colum. lib. 4. cap. 2, Sin enim caput ipſum demortuum eſt, duo viduantur flagellis, & mox vitis radices totidem ſubſtituendæ ſunt, quæ numero ſuo rationem cultoris onerant.

Dextram viduare enſe. Senec. Hippol 8.

Orni viduantur foliis. Horat. 2. Carm. ode. 9.

Penates viduare. Stat. 2. Theb.

Vrbem viduare ciuibus. Virg 8 Æneid.

Viduatus, pen. prod. Participium { [illegible] } vt

Manuum viduata potentia, Multis manibus priuata. Lucret. li. 5.

Coniux viduata tedis. Senec. Medæa, 8.

Leges viduatæ iudice. Claud 8 Paneg.

Regna viduata lumine, Tartara. Silius lib. 9.

Viduus, vidua, viduum { [illegible] } Priuatus. Horat. 1. Carm. ode 10,

Voce dum terret, viduus pharetra

Riſit Apollo. Cic. 2. Tuſcul.

Sic me ipſe viduus peſtes excipio anxias. Ex poeta.

Ager viduus pecudibus. Colum. lib. 2. cap. 15.

Aoni vidui Stat. 1. Sylu. 2,

-viduos vt tranſmittare per annos. Id eſt vt nunquam nubas.

Arbor vidua. Plin. lib. 13 cap. 4, Huius arbore excita viduas poſt ſterile fieri fœminas. Horat 4. Carm. ode 5,

Et vitem viduas ducit ad arbores. Id eſt coniungit vites arboribus tanquam maritum mulieri viduæ.

Alibi dicit, Altas maritat populos.

Cubile viduum, Vide paulo poſt, Toro viduo iacere.

Domus vidua. Ouid. 1. Faſt.

Lectus viduus. Lucanus,

In ſomnos viduo tum primum frigida lecto.

Lecto viduo diſcedere, Iterum nubere. Ouid. epiſt. 1.

Manus vidua. Ouid in epiſt. Penelopes ad Vlyſſem.

Nomen viduum ſua fama, Nudum & ſine elogio. Plin. libro 3. in Procemio.

Noctes viduas exigere, Dormire ſine coniuge. Ouid. epiſt. 18.

Noctes viduas iacere. Catul ad Hallum, 6.

Pectus viduum amoris Ouid. 3. Amor. eleg. 9.

Puellæ viduæ Ouid. 2. Faſt.

Solum arboribus viduum. Colum. lib. 2 cap. 2.

Thalami vidui Valer. 2. Argon.

Toro viduo iacere, Sine coniuge. Ouid. epiſt. 15.

Viduus vir. Plaut Menæ 20.

Plures viri ſunt vidui, quàm nunc mulieres. Ouid. epiſt. 8.

Virgines viduæ, Innuptæ. Senec. Agamem 3.

Vitis vidua Catul. in Carm. nupt. 57.

Viduitas, pen corr. viduitatis { [illegible] } Cic. pro Cecinna, Eburius iſte qui tandiu Ceſenniæ viduitate ac ſolitudine aleretur. Liuius 1 bell. Macedon lib. 10, In viduitate relictæ filiæ ſingulos filios paruos habentes.

Viduitas, Priuatio. Plaut Rud. 17,

Nunc demum eſt, quum omnium copiarum atque opum, auxilij, præſidij Viduitas nos tenet.

Viduertas, viduertatis { [illegible] } apud Catonem, cap. 141, calamitas dicitur, teſte Feſto.

Vidulum, viduli, pen. corr. vel Vidulus, viduli { [illegible] } Locu-

lus in quo aliquid ſeruetur. Plaut. Epid. 2,
-vbi ergo eſt, niſi ſi in vidulo
Aut ſi in mellina attuliſti? Idem Menæch. 2.2.
Rectè vbſignatum in vidulo eſt marſupium. Cælius Rhodig. lib. 4 cap. 7. Obiter verò adiiciatur illud: operimentorum pudendorum dici quandoque mellinam, quandoque verò etiam vidulum: vnde & vetus Plauti fabula Vidulariæ titulo circumlata olim eſt. Sed & nummariam thecam ſignat vidulus. Hæc ille. Puteo ſiue bulga fuerit ſcrutea, ſacculúsve, ſiue follis, certè conſtat in Labracis lenonis vidulo apud Plautum infuiſſe auri argentique plurimum, & inſuper ciſtam in qua inerant Palæſtræ puellæ, crepundia, & ornamenta valde multa.
Plautus in Rudente Act. 4. ſcena. 4.
Siquidem hic lenonis eius eſt vidulus quem ſuſpicor. Paulo pòſt Gripus piſcator & Palæſtra ſic colloquuntur:
G. Audi nunc iam Palæſtra atque Ampeliſca hoc quod loquor.
E ſtuc hic vidulus, vbi ciſtellam tuam ineſſe aiebas? P. is eſt.
G. Perij hercle ego miſer, prius quàm planè aſpexit, illico
Eum eſſe dixit. Aliquot pòſt verſibus Palæſtra ipſa nominatim recenſet quid rerum ſuarum ineſſe: in ciſta, idque verbis non paucis.
Ibidem Act. 5. ſcen. 3.
G. Siquis perdiderit vidulum cum auro atque argento multo,
Ad Gripum vt veniat. Paulo pòſt,
G. Quid perdidiſti? L. vidulum cum auro atque argento multo.
G. Ecquid meminiſti in vidulo quid infuerit?
L. Nummi octingenti auri in marſupio primùm infuerunt.
Præterea centum minæ Philippicæ in paſceolo ſeorſus.
G. Profectò eſt huius vidulus. perge alia tu expedire.
L. Talentum argenti commodum magnum inerat in crumena,
Præterea ſinus, epichyſis, cantharus, gaulus, cyathúſque.
VIENNA { [illegible] } Auſtriæ ciuitas inclyta, omnium vrbium, quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentia, & rerum facili copia, clariſſima. quam Vianam Plinius nominaſſe videtur lib. 3 cap. 24, vt placet Hermolao. Eſt & Vienna { [illegible] } Allobrogum illuſtris ciuitas in Gallia Narbonenſi cuius meminit Mela lib. 2 in deſcriptione Galliæ Narbonenſis.
Vieo, vies, vieui, vietum { [illegible] } viere, pen. prod. Alligare, inflectere: quia vietis virgis ligare poſſumus quidlibet. Vnde vimina, & vaſa viminea, teſte Feſto. Varro de Lingua Latina, lib. 1. Viere, ſuquit, eſt vincire. Vnde apud Ennium, Ibant viere Veneream corollam.
Viere, In obliquum flectere. Plaut. Menæch.
Vides tu illi oculos viere, vt viridis exoritur color? Varro 1. de Re ruſt. cap. 23. Vt habeas vimina, vnde viendo quid facias, vt ſcirpeas, vallos, crates.
Vietus, pen. prod. Adiect. Mollis, languidus, ſine vi, & naturalibus priuatus viribus, vt ait Feſtus. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 59. Ne quam humorem amiſerint, pertinaci vento mala vieta fiant. Id eſt flaccida, rugoſa. Cic. de Senect. vietum & caducum.
Vietus homo Terent. Eunuch. 4. 4.
Hic eſt vetus, vietus, veternoſus ſenex. Vbi Donatus, Vietus, mollis flaccidúſque, & flexibilis corpore. Vnde & vimina & vimenta, & vites, & vietores dicuntur: & viere, religare dicitur: quia vietis virgis magis religare poſſimus quidlibet.
Vieta veſtis araneæ, Tela flexibilis & mollis. Lucret. lib. 3.
Vieta membra Horat. Epod. 12.
Qui ſudor vietis, & quàm malus vndique membris
Creſcit odor. Hoc eſt rugoſis, & vetuſtate confectis, inquit Acron. At Porphyr. neceſſitatem contortis. Hic penultimam noue corripuit Horatius.
Vietus locus. Cato cap. 9. Salicta locis aquoſis, vietis, vmbroſis, propteréque amnes ibi ſeri oportet.
Exiguum & vietum cor. Cic. 2. de Diuinat. Vel ſuſpicari contractum aliquo morbo bouis exile & exiguum, & vietum cor, & diſſimile cordis fuiſſe.
Ficus vieta. Colum. lib. 12. cap. 15.
Vietor, pen. prod. vietoris, maſ. g. Qui vaſa vinaria religat, ſtipátque, vt ait Budæus. Vlp. in l. Si ſeruus ſeruum. §. vlt. in ſine. D. Ad leg. Aquil. Item ſi vietori locaueris lacum vino plenum curandum: & ille cùm pertuderit, vt vinum ſit effuſum, &c.
Vigeo, viges, vigui { [illegible] } vigere, pen. prod. Viuere, potentem eſſe, ſiue in vigore eſſe, & viriditatem quandam habere. Cic. 3. Tuſcul. Quandiu in illo opinato malo vis quædam inſit & vigeat, & habeat quandam viriditatem. Feſtus, Viget, dictum videtur à vi agendo, ſed non in hoſtilibus rebus, verùm his quæ celerrimo, concitatóque animo ad bonam tendunt frugem. Cic. 5. de Finib. Vt neceſſe ſit omnium rerum, quæ natura vigeant, ſimilem eſſe finem, non eundem. Cælius ad Cic. lib. 8. 1. Tui politici libri omnibus vigent.
Intèr vegetum & vigens hoc intereſt: quod vegetum ſit incolume: vigens forte. Nam vegetum corporis: vigens, etiam animi poſſumus dicere. Nonius.
Florere & vigere. Cic. 11 Philip. Nihil ſemper floret. ætas ſuccedit ætati, diu legiones Cæſaris viguerunt, nunc vigent Panſæ.
Vigere vſque ad noſtram ætatem. Cic. 1. de Nat. deor. Hæc in philoſophia ratio contra omnia diſſerendi, vſque ad noſtram viguit ætatem.
Summo in honore vigere. Lucret. lib. 4.
Immenſum viguit. Tacit. lib. 9.
Viuere & vigere. Cic. 2. de Nat. deor. Quòd ſi ea quæ à terra ſtirpibus continentur, arte naturæ viuunt & vigent.
Deus eſt qui viget, qui ſentit, qui meminit, qui prouidet. Cic. in Somnio Scip.
Viget apud eum hæc res. Cic. 1. Tuſcul. Apud quos autem venandi & equitandi laus viget.
Flagrabant vitia libidinis apud illum, vigebant etiam ſtudia rei militaris. Cic. pro Cælio.
Vigere animo. Cic. ad Attic. lib. 4. 72. Nos animo duntaxat vigemus etiam magis quàm cùm florebamus.

Miles vigeat aſſiduo certamine. Tibul. 4. ad Meſſalam, 1.
Vigere corporibus Liu. 2. ab Vrbe.
Libertate vigere. Claud. de bello Getico.
Memoria vigere, Pollere & valere. Cic. 2. de Orat. Qui memoria vigent, ſciunt, &c.
¶Animus poſt mortem ſentit & viget. Cic. pro Seſtio.
Animus viget lætitia. Lucret. lib 3.
Curæ tibi vigent, animíque viriles. Valer. 1. Argon.
Vt eorum & in bellicis & in ciuilibus vigeat induſtria. Cicero 1. Offic.
Inuidia & crimina vigent. Horat. 1 Serm. ſaty. 3.
Leges vigent Lycurgi. Cic. 2. Tuſc. Fuit hæc gens fortis, dum Lycurgi leges vigebant.
Nomen viget Pythagoreorum. Cic. 1. Tuſc. Multáque ſæcula poſt ea ſic viguit Pythagoreorum nomen, vt nulli alij docti viderentur.
Purpura vigebat eo tempore, Quod vulgus dicit, In [illegible]. Plin. lib. 9 cap 39.
Regnum viget conſilijs. Virg. 2. Æneid.
Vires vigent. Lucret. lib 5.
Vrbes vigent populis. Stat. 3 Sylu. 5.
Vigens, vigentis, Participium { [illegible] } Cicero 2. de Finib. Quòd rationem habeant à natura, mentémque datam & acrem & vigentem.
Vigens & Vegetum differunt, Vide VEGETVS.
Animus vigens. Stat. 1. Sylu. 4.
Herbæ vigentes rore Lucret. lib. 2.
Mens vigens. Lucret. lib. 1.
Vigeſco, vigeſcis { [illegible] } vigeſcere, Inchoatiuum. Catul. ad ſeipſum, 45. Iam læti ſtudio pedes vigeſcunt.
Vigor, vigoris, pen. prod. { [illegible] } Firmitas, robur, integritas. Plin. libro 7. cap. 25 Animi vigore præſtantiſſimum arbitror C. Cæſarem Dictatorem. Liu. 1. ab Vrbe, Quin ſi vigor iuuentæ ineſt, conſcendimus equos?
Conſtat vigor membris. Lucan. lib 5.
Habilis vigor venis membris. Virg. 4 Georg.
Crudo vigore aſper equus. Silius lib. 9.
Expertectus vigor. Columel. in Præfat. lib. 1. Eruiliius momenti ducimus pertiſſimum quenque villicum facere: vel ſi neſcium, certè vigoris expertectus, quo celerius, quod ignoret, addiſcat.
Viuus vigor. Ouid. 1. Triſt. eleg 5.
Animi vigor Ouid. epiſt 15.
Ingenij vigor Ouid 8 Metam.
Gratus in ore vigor. Ouid. 12. Metam.
Vigeſimus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } Quod & viceſimus dicitur. Cic. Terentiæ, lib. 14. 5. Vno & vigeſimo die.
Annus vigeſimus. Propert. lib 3 eleg 18.
Ab illo tempore annum iam tertium & vigeſimum regnat. Cic. pro Lege Manilia.
Vigeſima, vigeſimæ { [illegible] } Tributum ſeu exactio, ſicut decima. Plin. in Paneg. His vigeſima reperta eſt, tributum tolerabile.
Vigeſimarium aurum à Liuio dicitur { [illegible] } quod ex vigeſimis exigebatur, Vide VICESIVS.
Vigeſſis, huius vigeſſis, com. g. { [illegible] } Viginti aſſium. Martia. lib 12, Amphora vigeſſis, modius datur ære quaterno. Alia exemplaria habent viceſſis.
Ebrius & crudus nil habet agricula. Id eſt viginti aſſibus amphora venditur.
Vigil, vigilis, pen. corr. com. gen. { [illegible] } Qui non eſt torpens, quales ſunt dormientes.
Animus vigil. Stat. 1 Achil.
Auris vigil Stat. 2. Achil.
Aurora vigil. Ouid. 2 Metam.
Canum vigilum excubiæ. Horat 3 Carm. ode 16.
Curæ vigiles, Ab effectu, quòd homines dormire non ſinunt. Ouid. 3. Metam.
Cuſtos vigil. Ouid 3 de Arte.
Cuſtodia vigil. Ouid. 11. Metam.
Flamma vigil. Ouid 4. Triſt eleg 5.
Ignis vigil, Qui ſemper lucet. Virg 4. Æneid.
Lucernæ vigiles Horat. 3. Carm. ode 8.
Oculi vigiles. Virg 4. Æneid.
Senſus vigiles aegri dolor. Stat 5. Theb.
Vigil, Nocturnus cuſtos. Plaut. Amphit. 4.
Rex Creon vigiles nocturnos ſingulos ſemper locat. Cic. 6. Verr.
Clamor à vigilibus, fanique cuſtodibus tollitur.
Caſtrorum vigiles. Lucan. lib. 7.
Sol & Luna vigiles mundi. Lucret. lib. 5.
Vigilant enim & excubant pro mundo: ſol quidem interdiu, luna noctu.
Excubiis vigilum obſidere portas. Virg. 6. Æneid.
Tertius vigil, Vide Abrupta quies, in ABRVMPO.
Cædere vigiles, Vide CAEDO.
Vigilo, vigilas, pen. corr. { [illegible] } vigilare, Notæ ſignificationis. Terent. Eunucho, 2. 1.
Vigilabis laſſus. Cic. 3. in Catil. Tardiſſimè autem Lentulus, credo quòd literis dandis præter conſuetudinem proxima nocte vigilarat.
Vigilare vſque ad lucem. Terent. Eunuc. 2. 2.
Vigilare ad multam noctem. Cic. in Somnio Scip. Me & feſſum de via, & qui ad multam noctem vigilaſſem, arctior quàm ſolebat ſomnus complexus eſt. Vide ARCTVS.
Vigilare de multa nocte, Idem. Cic. ad Quint. fratrem, libro 2. 16. Ego verò ardenti quidem ſtudio: ac fortaſſe efficiam, quod ſæpe viatoribus quum properant, euenit: vt ſi ſerius quàm voluerint fortè ſurrexerint, properando etiam citius quàm ſi de multa nocte vigilaſſent, perueniant quò velint. Vetus exemplar omittit multa.

Noctes vigilare ad ipſum manè Horat. 1. Serm. ſaty. 3.
Dolores mei vigilant ſine fine Ouid. 1 de Ponto, eleg. 12.
¶Vigilare, Vigilanter prouidere, inquit Seruius: ſiue ſtudium & diligentiam adhibere. Virg. 1 Georgicon,
Quid tempeſtates Autumni, & ſydera dicam?
Atque vbi iam breuiórque dies, & mollior æſtas,
Quæ vigilanda viris?
Vigilare pro re alterius. Cic. 1. Offic. Vigilantem pro re alterius eos ipſos qui eam conſuluntur, aut defendunt rogantem, &c. Idem 6. Philipp. Quamobrem Quirites, conſilio quantum potero, labore plus penè quàm potero, excubabo, vigilabóque pro vobis.
Io ſcelus aliquod vigilare Stat. 5. Theb.
Studiis vigilare ſeueris. Propert. lib. 2 eleg. 3.
Vigilor. pen. corr. vigilaris { ἀγρυπνοῦμαι } Paſſiuum, Noctes vigilantur amaræ. Ouid. 12,
Non mihi grata dies, noctes vigilantur amaræ.
¶Vigilatur, Impersonale Martial. lib. 10,
Otia me, ſomnúſque iuuant, quæ magna negauit
Roma mihi: redeo ſi vigilatur & hic.
Vigilans, pen. corr. vigilantis, Participium { ἀγρυπνῶν. } Terent. Andr. 5. 6. ——nom ille ſomniat
Ea, quæ vigilans voluit?
Amor vigilans. Ouid. epiſt. 19.
Curis vigilantibus exacta, Quæ homines dormire non patiuntur. Ouid. 2 Metam.
Stetis vigilans. Lucret. lib. 3.
¶Vigilans, Prouidus & intentus. Plin. epiſt. 17. lib. 2, Vir exercitatus & vigilans. Cic. 2. Verr. Perficiam vt nemo vnquam poſt hominum memoriam paratior, vigilantior, compoſitior ad iudicium veniſſe videatur.
Vigilans & acutus Cic. 2. de Lege Agrar.
Vigilans, ſobrius, & induſtrius. Cic. pro Cælio,
Vigilans, bonus, & fortis. Cic. pro Roſc. Amer. Vnum hoc dico, noſtri iſti nobiles, niſi vigilantes & boni, & fortes & miſericordes erunt.
Oculi vigilantes, Intenti in re aliqua Virg. 5 Æneid.
Vigilandus, Aliud participium { [illegible] } vt Nox vigilanda cum fletu. Tibul. lib. 1. eleg. 2. Vide paulo antè, Vigilare, Vigilanter prouidere. Quintil. lib. 11. cap. 3. Et vigilandæ noctes, & fuligo lucubrationum bibenda.
Vigilatus, pen. prod. { ἀγρυπνηθείς } Similiter participium: vt
Nox vigilata. Ouid. 4 Faſt. Ouid. 2. Triſtium,
Vigilati labores.
Nox conuiuio vigilata. Tacit. lib. 13.
Carmen vigilatum, Lucubratum, & nocte vigili compoſitum. Ouid. 4 Faſtorum,
Primus amans carmen vigilatum nocte negata
Dicitur ad clauſas concinuiſſe fores.
Vigilantia, vigilantiæ { ἐγρήγορσις } Diligentia. Cic. ad Attic. lib. 8. 13, Sed hoc τέρας horribili vigilantia, celeritate, diligentia eſt, plane quid futurum ſit neſcio. Terent. Adelph. 3. 3,
Vigilantiam tuam tu mihi narras? Cic. Cælio, lib. 7. 31, Mirifica vigilantia.
Vigilantia & ſolicitudo animi. Hermogenianus in l. 1. D. De muner. & honor. Perſonale munus eſt, quod cum corporibus, cum labore, ſolicitudine animi ac vigilantia principaliter exiſtit.
Vigilanter, Aduerbium { ἀγρύπνως } Cum diligentia & ſolicitudine. Cic. pro Murena. Quem L. Murena pater huiuſce vehementiſſimè vigilantiſſiméque vexatū, repreſſum magna ex parte, nō oppreſſum reliquit. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 33, vt vigilanter nervoſéque nos, qui ſtamus in acie, ſubornes.
Vigilax. pen. corr. vigilacis. penult. prod. { ἀγρυπνητικός } Adiectiuum, pro Vigilante. Colum. lib. 7. cap. 12, Maximè autem debent in cuſtodia vigilaces conſpici, nec erronei, ſed aſſidui, & circumſpecti magis quàm temerarij. De canibus, Vide Curax in C v r a.
Vigilia, vigiliæ { ἀγρυπνία } pro vna, vel etiam multis noctibus inſomnibus traductis: vt quod tempus ſomno traducendum erat, alicuius rei diligentiæ impendamus. Cicero 5 de Finib. Vigilias ſuſcipere. Et 4. Tuſculan. Cui non ſunt auditæ Demoſthenis vigiliæ, qui dolere ſe aiebat, ſiquando opificum antelucana eſſet victus induſtria?
Affecta labore ac vigiliis corpora ex ſomno moliebantur. Liu. lib. 6. belli Macedon.
Agere, hinc agitare vigilias. Vide a g o.
Certare vigiliis ac labore. Vide c e r t o.
Maior vigilia Cic. in Parad. Quoniam illud maiorum vigiliarum munus in tuo nomine apparuit.
¶Vigilia, & frequentius Vigiliæ, vigiliarum { φυλακή } Excubiæ dicuntur: ſed tamen hoc inter ſe differunt, quòd vigiliæ ſunt tantùm nocturnæ: excubiæ autem tam nocturnæ quàm diurnæ. Diuidebantur autem in quaterna horarum ſpatia, ita vt prima, ſecunda, tertia, & quarta vigilia diceretur. Cic. 6 Verr. Præcipitur, & negotium datur Quæſtoribus & Ædilibus, vt noctu vigilias agerent ad ædes ſacras. In 3 in Catil. Interim tertia ferè vigilia exacta, quum iam pontem, &c. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 7, Quum puer tuus ad me ſecunda ferè vigilia veniſſet, iſque te ante lucem Iconium mihi venturum nuntiaſſet.
Inita vigilias. Tacit. lib. 13.
Incuriæ vigiliæ. Tacit. lib. 12.
¶Vigiliæ { φυλακαί } Ipſi cuſtodes qui vigilant. Saluſt. & ab incendiis intelligebat vrbem vigiliis munitam. Cic. pro Milone, Si Capitolinæ cohortes, ſi excubiæ, ſi vigiliæ, ſi delecta iuuentus, quæ tuum corpus domúmque cuſtodit, contra Milonis impetum armata eſt. Idem 1. in Catilinam, Senſiſtine illam coloniam meo iuſſu, meis præſidiis, cuſtodiis vigiliiſque eſſe munitam?
Circumire vigilias. Saluſt. in Iugurtha.

Deducere vigilias Saluſt. in Iugurtha.
Manere in vigilia & his, aut alterius rei, per tranſlationem. Cicer. in Piſonem. Neque enim me ſtante & manente in hac vigilia, neque reſiſtente Cn. Pompeio, omnium gentium victore, vnquam ſe illi Remp. delere poſſe duxerunt. Idem 3 Philipp. Manendum mihi ſtatuebam quaſi in vigilia quadam Conſulari ac Senatoria: nec verò vſquam diſcedebam, nec à Rep. deiiciebam oculos.
Vigiliis & prouidentia ſua reddere aliquem vacuum metu. Cic. 7. Philip. Ideirco in hac cuſtodia tanquam in ſpecula collocati ſumus, vt vacuum pop. Rom. metu noſtra vigilia & prouidentia redderemus.
Tradere ſuam vigiliam alteri. Cic. ad Brutum, lib. 11. 24, Sed, vt mones, frænum momordi, etenim qui te inviſo omnem ſpem habuerim in te, quid nunc putas? Cupio iam vigiliam meam Brute tibi tradere, ſed ita vt ne deſim conſtantiæ meæ. Alluſit Cicero ad vigilias militares. nam qui in caſtris, exploratorum & excubiarum partes noctu obeunt, ſua vigilia vbi perfuncti ſunt, alij aliis vigiliam quaſi per manus tradunt.
¶Vigilia, pro eo die qui feſtum diem præcedit, in quo mos erat vigilare in ſacrificiis faciendis, & ſacris hymnis cantandis. Plautus Aulul. 3,
Is adoleſcentis illius eſt auunculus,
Qui illam ſtuprauit noctu Cereris vigiliis.
Vigilium, etiam neutri generis apud antiquos. Varr. Endymion. Aulmum mitto ſpeculatum tota vrbe, vt qui ſ facerent homines cùm experrecti ſint, me faceret certiorem, ſiquis nullus operam ſuperet, vt eius conſilio potius vigilium adminiculare meum noſtrum, qui videt alium ouantem externo noctis tempore Hæc Nonius.
Vigiliarius { φύλαξ } pro excubitore. Senec. epiſt. 58. Quid intereſt vtrem ſuper aliquem vigiliarium tuus aut mons aut turris.
Viginti { εἴκοσι } Nomen numerale, indeclinabile. Cic. 3 de Orat. Anno quo natus vnum & viginti nobiliſſimum hominem & eloquentiſſimum in iudicium vocarim. Idem pro Plan. Quæ, ſi viginti quieſſem dies, in aliorem iugulum Conſulum recidiſſent.
Vigintiuiri, pen. corr. { εἰκοσάνδρες } Nomen magiſtratus apud Romanos, vt Triumuiri Cic. Attic. lib. 2. 21, Vbi nemo ſit præter me, qui quenquam ex viginti viris vnum eſſe ſaluum velit.
Vigintiuiratus, Munus quoddam in republica gubernanda, cui qui præerant, viginti viri dicebantur. Salluſt. Vtque munere capeſſendo vigintiuiratus ſolueretur. Viginti autem viri erant, vt hoc declaretur, Triumuiri capitales, Triumuiri monetales, & Quatuoruiri curatores viarum vrbis & Decemuiri, qui haſtam centumuiralem cogebant. Dio lib. 53 huius rei author eſt, cuius authoritate freti hoc de viginti viris affirmare non temerè, tutóque poſſumus. Monuit Turnebus.
Vigor, vigoris. Vide v i g e o.
Vilis, & hoc vile { [illegible] } Quod parum valet Plaut. Trinum. 3,
——neque quicquam hic vile nunc eſt,
Niſi mores mali.
Vilis & Pretioſus contraria. Cic. 2. de Finib. Non minor, inquit, voluptas percipitur ex viliſſimis rebus, quàm ex pretioſiſſimis.
Vile & vulgare. Cic. pro Roſc. Amer. Nihil tam vile, neque tam vulgare eſt, cuius, &c.
Quotidie nos ipſa natura admonet, quàm paucis, quàm paruis rebus egeat, quàm vilibus. Cic. 5 Tuſc.
Vilis & leuis. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. Semper eos putaui ſi vulgares eſſent, viles, ſi temporis cauſa conſtituerentur, leues.
Vile habere aliquid, Parui facere. Saluſt. in Catil. Alimenta vilia. Ouid. 5 Triſt. eleg. 9.
Vilius argentum eſt auro, virtutibus aurum. Horat. 1. epiſt. 1.
Pars viliſſima rerum, opes. Lucan. lib. 3.
Seruulos vilis. Cic. 3. Offic. Quæritur, ſi in mari iactura facienda ſit, equíne pretioſi potius iacturam faciat, an ſeruuli vilis.
Supellex vilis. Virg. 1. Georg.
Veſtis viliſque vetuſque. Ouid. 8 Metam.
Vilis vobis honor meus. Cic. pro Flacco.
Gratia vilis Ouid. 2 de Arte.
Honos vilis ſtudiis Stat. 5. Sylu. 3.
Vilis oratio, cui opponitur Accurata. Quintil. lib. 8. cap. 3.
¶Vile, dicitur quod paruo pretio emitur. Cic. 5. Verr. Frumentum quoniam vilius erat, ne emiſſes.
Vilis amicorum eſt annona bonis vbi quid deeſt. Facilè poſſunt haberi amici, quibus multa deſunt. Acron. Horat. 1. epiſt. 12.
Aqua vilis Propert. lib. 3. eleg. 15.
Aqua rerum viliſſima Horat. 2. Serm. ſaty. 5.
Oua vilia. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.
Vile pretium Martial. lib. 1.
O mihi curarum pretium non vile mearum.
Pretium non vile laboris. Ouid. epiſt. 17.
Proiecta vilior alga. Virg. eclog. 7. Horat. 2. Serm. ſaty. 5.
Et genus, & virtus, niſi cum re, vilior alga eſt.
¶Vile, pro Abundanti. Virg. 1. Georgicon,
Si verò viciámque ſeres, vileſmque faſelum. Seruius, nam omne quod abundat, vile eſt. Ibidem,
Sæpe oleo tardi coſtas agitator aſelli,
Vilibus aut onerat pomis.
¶Vili, Ablatiuus, verbis pretij ſolet addi Plaut. Epid. 2,
Iſtanc quam emit, quanti eam emit? vili. Martial. lib. 12,
Iuſtitiam vili vendis Amene domum.
¶Iſtoc vilius. Terent. Adelph. 5. 9.
Tu tuum officium facies, atque huic aliquid paululum præ manu
Dederis, vnde vtatur: reddet tibi citò. m. iſtoc vilius. Vbi Donatus, Quaſi, nihil minus. Negatio enim eſt floccum oſtendentis, eo quid tale: cum [illegible], quo ſubauditur Quicquam, & Non Do.
Vilius { [illegible] } viliſſimè, Aduerbia, Minoris & minimi pretij.

Plinius lib. 18. cap. 6, Quicquid per aſellum fieri poteſt, viliſſimè conſtat.

Viliſſimò. Idem. Scæuola, Si fiſco aliquid debebatur, & res ſtipulatoris viliſſimò diſtracta eſt. &c. Budæus.

Vilitas, pen. corr. vilitatis { [illegible] } cui opponitur Caritas. Cic. pro Lege Manil. Tanta repentè vilitas annonæ ex ſumma inopia & caritate rei frumentariæ conſecuta eſt, vnius ſpe & nomine, quantam vix ex ſumma vbertate agrorum diuturna pax efficere potuiſſet. Idem pro Domo ſua, Subitò illo ipſo die cariſſimam annonam nec opinata vilitas conſecuta eſt.

Vilitas ſui. Curtius lib. 5, Sæpe tædio laboris ad vilitatem ſui compelluntur ignaui.

Vileſco, vileſcis { [illegible] } vileſcere, Vile fieri. Hinc Euileſco, apud Suetonium.

Vilito, vilitas, Vilem facio, vt Nonius ait. Turpil Lindia,
Quin moneam, quin clamem, & quæras tua vitia, quæ te vilitant.

Villa, villæ { [illegible] } Domus extra vrbem ædificata, caſa villatica, & ſuburbana domus. Plin lib. 18. cap 6, Modus hic probatur, vt neque fundus villam quærat, neque villa fundum. Villæ deſcriptionem habes in epiſtolis Plinij 41. & tot.

Villa ruſtica, Eſt ea pars villæ, quam villicus, colonus, vel vinitor, vel arborator habitandam ſibi obtinet, & familiæ villaticæ, atque inſtrumento omni ruſtico condendo aut continendo.

Villa vrbana, quæ & Prætorium dicitur, ea pars eſt quam dominus ſibi recepit: itaque quia elegantius, amœniuſque ædificari ſolet & inſtrui, ideò vrbana vocatur, quaſi vrbani ulterius & elegantiæ plus quàm ruſticæ. Varro libro 1 de Re ruſt. cap. 13, Fructuoſior eſt certè fundus propter ædificia, ſi potius ad antiquorum diligentiam, quàm ad horum luxuriam dirigas ædificationem. Illi enim faciebant ad fructuum rationem, hi faciunt ad libidines indomitas. Itaque illorum villæ ruſticæ erant maioris, quàm vrbanæ, quæ nunc ſunt pleræque contra. Columella villam tripartitò diſtribuit, partem vnam vrbanam, ruſticam alteram, & tertiam fructuariam appellans. Budæus.

Villa dicta eſt (inquit Varro de Re ruſt lib. 1. cap. 2.) quòd à villico in eam conuehuntur fructus, & euehuntur quum væneunt.

Frumenta aut in agris aut in villis ſunt. Pollio Cic. lib. 10. 33

Otium domus eſt quæ nulli mearum villarum cedat. Cic. Lep. 6.

Aqua non longè à villa bellè ſanè fluens. Cic. Qu. frat. 3. 27.

Anſer erat minimæ cuſtodia villæ. Ouid 8. Metam.

Culmina villarum fumant. Virg. eclog 1.

Aperta villa. Cic. Qu fratri, lib 3. 12, Hominem infirmum in villam apertam, ac ne rudem quidem etiam nunc mittere nolui.

Minuſcula villa Vide Minus in PARVVS.

Optima villa. Cic. pro Roſc. Comœ. Tum erat ager incultus ſine tecto, nunc eſt cultiſſimus cum optima villa.

Parua villa. Cic 2 de Leg Hoc ipſo in loco cùm auus viueret, & antiquo more parua eſſet villa, vt illa Curiana in Sabinis.

Pleniſſima villa, Populoſa. Horat 2. Serm. ſaty. 5.

Suburbana villa. Catul. ad Fundum, 41.

Eſſe in agro, & ali ad villam. Cic. pro Roſc. Amer.

Contexere villas, Vide CONTEXO.

Incluſæ in paucis villis, Vide INCLVDO.

Villula, villulæ, penult corr. Diminutiuum { [illegible] } Cic. ad Atticum, lib. 8. 153, Ego Arpini volo eſſe pridie Calen. deinde circum villulas noſtras errare. Eidem, lib 1. 245, Villula ſordida & valde puſilla. Catul. ad Furium, 23.

Proxima Campano villula Horat. 1. Serm. ſaty 5.

Villanus, villani, pen prod. maſc. gen. { [illegible] } Villani (inquit Budæus) dicuntur, quòd villæ (vnde villici dicti) aſcripti, & colonariæ conditioni addicti, aut ipſi ſint, aut eorum maiores fuerint, quarum rerum veſtigia non obſcura multis in locis extant: quod tamen nomen loquentium inſcitia in contumeliam iam vertit. Villanum enim & vilem vernacula ſimplicitas confundit.

Villaticus, pen. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod ad villam pertinet. vnde Villatica paſtio, dicitur alimentum quod pertinet ad animalia quæ circa villam nutriuntur, vtputa, pecudes, aues, piſces. Sic dicitur Villaticus canis, qui in villa tenetur. Columel. lib 7. cap. 12. Plinius lib. 23 cap. 1, Aiunt ſi quis villam eo cinxerit, fugere accipitres, tutáſque fieri villaticas alites.

Villicus, villici, pen. corr. { [illegible] } Villæ gubernator: vel qui præeſt pago, & totius rei ruſticæ curam habet. Varro de Re ruſt. lib. 1. cap. 2, Villicus agri colendi cauſa conſtitutus, atque appellatus à villa. Colum. lib. 11, Villicus ſemper caueat ne improuidus ab opere vincatur. Horat 1. epiſt 14.
Nunc vrbem, & ludos, & balnea villicus optas.

Villicus quid à colono differat, Vide Colonus in COLO.

Si mandandum aliquid procuratori de agricultura, aut imperandum villico ſit. Cic. 2. de Orat.

Sylvarum & agelli villicus. Horat. 1. epiſt. 14.

Dominus villico delectatur. Cic 5 Verr.

Cuſtos ac villicus Cic 5 Verr. Putat ſe bonum in arationibus, fructibúſque ſuis habuiſſe cuſtodem ac villicum.

Villicus procurator. Cic. Attico, lib 14. 314, Quum Piliæ noſtræ villam ad Lucrinum, villicóſque procuratores tradidiſſem.

Villica, villicæ, penul. corr. { [illegible] } Vxor villici Colum. lib. 12. cap. 1, Nec tamen inſtituendo villicam, domeſticarum rerum villico remittimus curam, ſed tantummodo laborem eius, adiutrice data, leuamus. Martial. lib 1,
Pinguis inæquales onerant cui villica menſas.

Villico, villicas, pen. corr. { [illegible] } villicare: & Villicor, villicaris, villicari, Deponens, Ruſticari, vel in villam animi cauſa ſecedere. Pomponius Ergaſtulo, Longè ab vrbe villicari, quo herus rarenter venit, non villicari, ſed dominari, mea eſt ſententia. Afranius Suſpecta, In Arpinas iam quantum potes explodam hominem vt villicetur. Plinius lib 18. cap. 6, Exercitúſque docebant Senatu illis villicante.

Villicatio, villicationis { [illegible] } Ruſtica negotiatio, vel villæ diſpenſatio. Columel. libro 11. cap. 1, Qui ſuſceperit officium villicationis.

Villaris, & hoc villare, pen. prod. { [illegible] } Idem quod villaticus. Plin lib 10 cap 41. Villaribus gallinis & religio ineſt.

Villico, villiconis. maſc. gen. { [illegible] } Idem quod villicus, vel præfectus villicationis. vt eſt apud Apuleium in Apologia, qui & Epiſtates dicitur.

Villum, Vide VINVM.

Villus, villi, m. g. { [illegible] } Pilus. Martialis lib. 14,
Calfaciunt villi pallia veſtra mei. Cic. 2. de Natura deorum, Quarum animantium aliæ coriis tectæ ſunt, aliæ villis veſtitæ, aliæ ſpinis hirſutæ. Ouid 3 Metamorphoſeos,
Et niueis Leucon, & villis Aſbolus atris.

Albentes villi. Ouid. 11 Metam.

Cani villi arborum, Vide CANVS.

Mollibus villis albi greges. Virg 3. Georg.

Solutis villis mantile. Ouid 4. Faſt.

Tonſis villis mantilia Virg 4 Georg.

Vdis villis mei ſatur aries. Virg. 3 Georg.

Conficere & contexere villos ouium. Cic. 2 de Nat. deor. Quid enim oues aliud afferunt, niſi vt earum villis confectis atque contextis, homines veſtiantur?

Villoſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Villis plenus.

Cauda villoſa Plin. lib. 7. cap 2. Et lib. 8. cap. 38.

Genua villoſa Plin. lib. 12 cap. 17.

Guttura villoſa colubris. Ouid. 10 Metam.

Pectus villoſum. Columel. lib 7 cap. 12, Nigris vel glaucis oculis acri lumine radiantibus, amplo villoſóque pectore. Virgilius 8. Æneidos.

Pelles villoſæ. Ouid. 15. Metam.

Radice villoſa arbor, quæ & capillaris dicitur. Plin. lib. 12. cap. 13.

Terga villoſa leonis. Silius lib. 16.

Veſte villoſa tegere corpus. Tibul. lib. 2. eleg. 9.

Vrſa villoſa. Ouid. 13 Metam.

Vimen, viminis, pen. corr. neut. gen. { [illegible] } Omne virgultum molle, & ad ligandum aptum, quaſi vincimen. Columel. lib. 4. cap 30, Nec refert cuius generis vimen feras, dum ſit leuiſſimum. Cæſar 6 bel. Gall. Alij immani magnitudine ſimulachra habent: contexta viminibus membra viuis hominibus complent.

Denſus vimine ſpecus. Ouid. 3 Metam.

Fœcundæ viminibus ſalices. Virg. 2. Georg.

Vimina ſiunt ex populorum virgis, vlmi, & ſanguineorum fruticum, & betulæ. & vitis, & corylt intortæ, & ſalicis, quæ principatum obtinent. Colum. lib. 4. cap. 13, Si viminibus ſalicis aut vlmi ligaueris Sic lib 9 cap. 151.

Viminibus raris factæ feneſtræ. Varro 3. de Re ruſt. cap 9.

Actæum vimen, Atticum, nam Attica regio prius Actæa dicebatur ab Actæo, qui primus Athenis regnauit. Ouid. 2. Metam.

Aſpera ruſci vimina. Virg 2. Georg.

Breue vimen Martial. lib 4.

Fruticoſa vimina. Ouid 6. Metam.

Lentum vimen, Molle & flexuoſum. Virg 3. Æneid.

Lento vimine texta aluearia. Virg 4. Georg.

Querno vimine texunt crates Virg 12. Æneid.

Spiſſo vimine quali. Virg 2. Georg.

Detexere aliquid viminibus. Virg 2. eclog.

Vimineus, Adiectiuum { [illegible] } Quod eſt ex vimine, vt Vaſa viminea. Plaut. Epid. 2,

Vimenei faſces virgarum. Colum lib 8 cap 3, Vimineos qualos ſuperimponant. Cæſar 3. bel. Ciuil. viminea tegumenta.

Crates vimineæ. Virg 1. Georg.

Viminalis, & hoc viminale, pen. prod. { [illegible] }, Quod eſt ad ligandum aptum, ſeu quod pertinet ad vimina. Plin. lib. 17. cap 20, Hæc eſt viminalium cultura. Columel. lib. 4. cap. 30, Quare ſalices viminales.

Viminalis collis dictus eſt Romæ, quòd ibi viminum ſylua fuit. Plin lib. 17 cap. 1 In colle Viminali C. Aquilij.

Vinaceus, Vinarius. Vide VINVM.

Vinca, vincæ, Herba à vinciendo dicta. Plin epiſt. 17. lib. 2, Adiacet geſtationi interiore circuitu vinca tenera & vmbroſa, nudiſque etiam pedibus mollis & cedens. Vbi corruptè legitur vinea facili lapſu litteræ c in e.

Vinca, peruinca { [illegible] } Nomen herbæ. Plinius lib. 21 cap. 11, Vinca peruinca ſemper viret, in modum lineæ folia geniculatim circundata. Topiaria herba: inopiam tamen florum aliquando ſupplet.

Vincio, vincis, vinxi, vinctum { [illegible] } vincire, Conſtringere Virg 1. Æneidos,
Purpureóque alte ſuras vincire cothurno. Plaut. Menæch 3,
Homines captiuos qui catenis vinciunt.

Vincire & conſtringere liberos populos. Cic. pro Domo ſua, Tu liberos populos L. Piſoni vinctos conſtrictóſque tradidiſti.

Catenis vincire aliquem. Ouid. 15. Metam.

Dolia vincire plumbo. Cato cap. 39.

Guttura alicuius vincire. Ouid 10 Metam.

Lacertos vincire auro. Tibul. lib. 1 eleg 9.

Manus vinxerat poſt terga. Virg 11. Æneid.

Tempora vincire floribus, Coronare. Actu. Hora. 4. Carm. ode 1.

Vitta vinxit comas. Propert. lib 4 eleg 12.

Vincire præſidiis locum, pro tenere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 136, Cæſarem quidem L. Cæſare cum mandatis de pace miſſo, tamen aiunt acerrimè delectum habere, loca occupare, vincire præſidiis.

Mentem vincire Lyæo. Propert. lib. 3 eleg 5.

Vinciri

Vinciri & conſtringi amicorum cuſtodiis. Cic. 2. Tuſc. Si turpiſſimè ſe illa pars animi geret, quam dixi eſſe mollem, ſi ſe lamentis muliebriter lachrymiſque dedet, vinciatur, & conſtringatur amicorum propinquorumque cuſtodiis.

Fœdere certo vinciri Proper. lib. 3. eleg. 19.

Legibus vincire. Cic pro Marcello, Omnia quæ delapſa iam fluxerunt, ſeueris legibus vincienda ſunt.

Vincire lino Celſus lib 7 cap. 19.

Vincire numeris membra orationis Cic. 3. de Orat. Sæpe carpenda membris minutioribus oratio eſt, quæ tamen ipſa membra ſunt numeris vincienda.

Vinctus, Participium { [illegible] } Conſtrictus.

Vinctus & aſtrictus, Cic 6 Verr.

Aſpicite religatum aſperis vinctumque ſaxis. Cicero 2. Tuſculanarum.

Tradere alicui aliquem vinctum. Cic. 5. Verr.

Nodis ahenis vinctus poſt tergum. Virg 1. Æneid.

Compede vinctus foſſor Ouid. 4. Triſt. eleg. 1.

Præcordia vincta ferro, Vide in ARCORDIA.

Lauro vinctus caput Ouid. 11. Metam.

Vincti inter ſe orbes. Cic. in Arato,

Vincto pectore virgo: Id eſt tenui & gracili. Terentius Eunucho 2 3,

-quas matres ſtudent

Demiſſis humeris eſſe, vincto pectore, vt graciles ſient.

Vinctum, & Diſſolutum contraria. Cic in Orat. Alterum eſt minus vinctum, vt de induſtria factum appareat: alterum nimis diſſolutum, vt peruagatum ac vulgare videatur.

Naſo vincti, Vide NECTO.

Fides vincta teſte numine, Iureiurando obligata. Ouid. epiſt. 19.

Vincta amicitia inter aliquos Plaut. Ciſt. 2.

¶ Vinctus, pro Seruo & compedito. In compedibus enim vincti ſerui ad agriculturam deſtinabantur. Plin. epiſt. 26. lib. 3. Nam nec ipſe vſque vinctos habeo, &c.

¶ Vinctus, pro Coacto. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.

-ſi nuſquam es forte vocatus

Ad cœnam, laudas ſecurum holus, ac velut vſque

Vinctus eas, ita te fœlicem dicis. Id eſt, quaſi ad alienam cœnam ſemper eas coactus.

Vinctura, vincturæ, pen. prod. Plin lib. 16. cap. 37. Patiuntque baltheo corticis vincula: & aliæ virgas ſequacis ad vincturas lentitiæ. De ſalicibus.

Vinctio, vinctionis, Arnob. lib 2. aduerſ. gent. Neque eſſe omnino diſſolutionis expertes, ſed voluntate Dei regis ac principis vinctione in perpetua contineri.

Vinctus, huius vinctus { [illegible] } Ligamen, Varr. 1. de Re ruſt. cap 8. Ex vindemia facta denique diceas pendere in palmam aut funiculo, aut vinctu, quod antiqui vocabant ceſtum.

Vinculum, vinculi, pen. corr. { [illegible] } Ligamen. Dicimus & Vinclum, vincli, per ſyncopen. Colum. lib 5. Salix humida loca deſyderat, geniſta etiam ſicca, vtræque tamen circa vineam ſeruntur, quum palmitibus idonea præbeant vincula.

Digitorum vincula. Ouid 9 Metam.

Arcta vincula. Virg 2. Æneid.

Ferrea vincula Ouid. 1. Amor. eleg. 9.

Immania vincula. Valer 7. Argon.

Irreſoluta vincula. Ouid. 1. de Ponto, eleg 2.

Iuncea vincula. Ouid. 4. Faſt.

Linea vincula. Virg 5. Æneid.

Spinea vincula. Ouid. 8. Metam.

Stuppea vincla. Stat. 3. Sylu. 2.

Tenacia vincla. Virg. 4 Georg.

Tenaciſſimum vinculum. Plin. iunior. libro 4. epiſt. 15. ad Fundanum, Quum ſit ad connectendas amicitias vel tenaciſſimum vinculum morum ſimilitudo.

Abducere vincula ab aliquo loco, Vide ABDVCO.

Abripi in vincula. Cic Verr. 6.

Abrumpere vincula alicui. Horat. 4. Carm. ode 7.

Addere manus alicuius in vincla. Ouid 1. Amor. eleg. 7.

Adhibere vincula captis Ouid. 3 Faſt.

Adimere vincula canibus. Ouid 8. Metam.

Aptare vincula collo. Ouid. 10 Metam.

Arcebant vinculis palmas. Virg. 2. Æneid.

Aſtringere vincula. Ouid. 11. Metam.

Capere aliquem vinclis. Virg. 4. Georg.

Circundare vincula collo Ouid. 1. Metam.

Conicere in vincula Cic. pro Deiotar.

Corpora conſtricta vinculis. Cic. 5. de Orat. Si corpora capta ſine armis, aut conſtricta vinculis, tamen ſunt in ius, &c.

Contendere vincla, Vide CONTENDO.

Copulare vinculo, Vide COPVLO.

Demere alicui vincula. Ouid. 3. Faſtor.

Demere vincla pedibus Ouid. 3 Met. Calceamenta ſoluere.

Dilaniare vincula Ouid. 10 Metam.

Effugere vincula. Horat 2 Serm ſaty 3.

Emittere ex vinculis Cic Tuſcul. 1.

Euadere vincla Silius lib 7.

Excidere vinclis Euadere vincula. Virg 4 Georg.

Exuta pedem vinclis Dido. Virg 4 Æneid.

Exutæ vinclis palmæ. Virg 2. Æneid.

Digitorum vincula frangere. Stat. 6. Theb.

Gerere vincla. Ouid. 4. Metam.

Firma vincula impediunt manus Ouid. 1. Faſt.

Impediri vinculis, Vide IMPEDIO.

Imponere vincla, & Soluere vincla, contraria. Propertius libro 3. eleg. 20.

Impoſita capiti vincla, coronæ, diadema, vel ſimile quippiam. Senec. Thyeſte, 6. Impoſita capiti vincla venerando gere.

Indere vincula. Tacit. lib. 11.

Inicere vincula, Vide INIICIO.

Innectere vincla gutturi. Horat. Epod. 17.

Innectere vincula cæſis ſyluis Lucan. lib. 2.

Intendere vinculis collo, Vide INTENDO.

Leuare vincla alicui. Virgil. 2 Æneid.

Ligare vincla. Silius lib. 11.

Minacia vincla collo ligabantur. Ouid. 1. Metam.

Nectere vincula alicui. Virgil. 6. eclog.

Secantibus vinclis præſtricta manus Seneca Troade, 6.

Recuſantes vincla leones. Virg 7. Æneid.

Retinere in vinculis Salluſt. in Catilin.

Rumpere vincula. Virg 2. Æneid.

Soluere vincula. Ouid epiſt 17.

Tendere vincula alicui. Virg 4. Geor.

Tenere vinculis aliquem. Virg 4 Georg.

Grauibus vinclis teneor coercita. Ouid epiſt. 14.

¶ Vincula, vinculorum { [illegible] } per tranſlationem, Carcer in quo noxij vincti ſeruantur. Venuleius l. 224. D. De verb ſignif. Vinculorum appellatione, vel priuata, vel publica vincula ſignificantur: cuſtodiæ verò, nonnifi publica cuſtodia. Cice. 7. Verr. In vincula coniectus eſt. Ibidem, Quid ſi aufugiſſet? ſi vincla rupiſſet?

Abſolutus vinculis, Vide ABSOLVO.

Coerceri vinculis. Calliſtrat. in l. Succurritur. D. Ex quibus cauſis maiores, &c.

Dicere cauſam ea vinculis, Vide DICO, dicis.

Mandare æternis vinculis, Vide MANDO, mandas.

Aliquem vinculis & verberibus, atque omni ſupplicio excruciatum necare. Cic. pro Lege Manilia.

In vinculis eſſe, In carcere eſſe vinctum. Plin. lib. 7. cap 34.

¶ Amicitiæ vincula rumpere. Luc. lib 3.

Vinculis amoris eſſe cum aliquo coniunctum. Cicero pro Plancio, Eſt quidem cum illo maximis vinculis & propinquitatis & affinitatis coniunctus.

Vincula concordiæ. Cic 2. de Finib. Tollitur beneficium, tollitur gratia, quæ ſunt vincula concordiæ.

Vincula coniunctionis cum aliquo. Cic. ad Att. lib. 6. 113. Dixerim me vel plurima vincla tecum ſummæ coniunctionis optare, & ſi ſunt amoris arctiſſima: tantum abeſt vt ego ex eo quo aſtricti ſumus, laxari aliquid velim.

Connubialia vincla. Stat. 5. Thebaid.

Iugalia vincla, Fœdus matrimonij. Virg. 4. Æneid.

Iugali vinclo ſociare ſe alicui. Virg. 4. Æneid.

Vincula iuris. Cic. 3 de Finib. Et quo modo hominum inter homines iuris eſſe vincula putant, ſic homini nihil iuris eſſe cum beſtiis.

Reuellere vincula iudiciorum Cic pro Cæcinna, Qui ius ciuile contemnendum putat, is vincula reuellit non modò iudiciorum, ſed etiam vtilitatis, vitæque communis.

Legum certa vincula Quint. lib. 5 cap. 10.

Quæſtionis vinculum. Quint. lib. 2. cap. 4.

Arctiſſimum ſocietatis vinculum, Vide ARCEO.

¶ Vinculum ad. Cic 3 Offic. Nullum enim vinculum ad aſtringendam fidem iureiurando maiores arctius eſſe voluerunt.

Aſtrictus vinclis Cic 4. Acad.

Aſtrictus certis legum vinculis. Quintil. lib. 5. cap. 10.

Aſtringere Galliam vinclis, Vide ASTRINGO.

Copulatus locus vinculo quæſtionis. Quint. lib. 2. cap. 4.

In vinculis habere. Quintil. lib 7. cap 4.

¶ Vincla, pro negotiis. Horat. 1. epiſt. 7.

-ille Philippo

Excuſare laborem, & mercenaria vincla.

Vinco, vincis, vici, victum { [illegible] } vincere, Superare, ſuperiorem diſcedere. Plaut Perſa, 6. Fateor ſi iis ſim 2. iam abi, viciſti. Cic 3. in Catil. Mihi viuendum eſt cum illis quos vici ac ſubegi. Idem ad Atticum lib. 8. 151, Malo cum Pompeio vinci, quàm cum iſtis vincere.

Vinci & expugnari. Cic. in Parad. Sapientis animus magnitudine conſilij, tolerantia rerum humanarum, contemptione fortunæ, virtutibus denique omnibus vt mœnibus ſeptus, vincetur & expugnabitur, qui ne ciuitate quidem pelli poteſt?

Vincere ac vinci vult in eodem Liu 7. ab Vrbe,

Vinci à voluptate Cic. 1. Offic. Non eſt conſentaneum, qui metu non frangatur, eum frangi cupiditate: nec qui inuictum ſe à labore præſtiterit, vinci à voluptate.

¶ Vincere, pro Obtinere, probare. Cic. pro Cluentio, Vince deinde virum bonum fuiſſe Oppianicum. Ibidem, Si doceo non ab Habito, vinco ab Oppianico. Budæus.

Vincare aciem ferri. Plin. lib. 19. cap. 1.

Amor vincitur diuus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 5.

Amor omnia vincit. Virgil. eclog. 10.

Animum vincere Plaut. Trinum. 6,

Tu ſi animum viciſti potius, quàm animus te, eſt quod gaudeas.

Animum dimicus parem, munere vincere. Senec. de Beneficiis, libro 1. cap. 8.

Animus omnia vincit. Ouid. 2. de Ponto, eleg 7.

Bello vincere. Lucan. lib. 1.

Carminibus vincere aliquem. Virg eclog 4.

Victa cauſa. Cicero pro Deiotaro, Sed tamen cùm ad Cæliam mittebat, verùm cauſam illam victam eſſe neſciebat?

Certamine pedum vicerat omnes Ouid. 12 Metam.

Cibum vincere, Concoquere. Plin lib. 11. cap. 53.

Clementia vincitur lachrymis. Ouid. 4. Triſt. eleg. 8.

Crimina vincere. Martial. lib. 1.

Curſu vincere ceruum, vel cochleam tarditudine: In celeres & tardos dicitur. Plaut. Pœnulo.7.

Curſu vincere comites Ouid.1 Triſt.eleg 9.

Difficultates locorum vincere. Cæſar 4 bell. Gall.

Dolor vicit virum inuictum. Ouid.13. Metam.

Expectationem vincere, Facere præter expectationem & ſpem aliorum. Cic.7. Verr. Expectate facinus quàm multis improbum, vincam tamen expectationem omnium.

Falſa vincere vera. Lucret. lib.4.

Fame vinci Ouid.6 Faſt.

Fata ſua vincere Virg 11. Æneid.

Contrà ego viuendo vici mea fata, ſuperſtes

Reſtarem vt genitor. Vbi Seruius. Vici mea fata, id eſt naturalem ordinem vita longiore ſuperaui: namque hic ordo eſt, vt ſint parentibus ſuperſtites filij.

Furorem vincere ratione. Ouid.7 Metam.

Gloria vincere aliquem. Cic. pro Deiotaro,

Miles vicit hoſtem. Ouid 5 Triſt.

Iudicio aliquid vincere. Cic. pro Roſc. Comœdo, Iſtane verò? cognitor ſi fuiſſet tuus, quod viciſſet iudicio ferres tuum: ſuo nomine petiit: quod abſtulit ſibi, non exegit.

Labor omnia vincit Improbus. Virgil.1. Georg.

Licitatione vincere. Paulus in l Locatio, D. De publicanis Locatio vectigalium quæ calor licitantis vltra modum ſolitæ conductionis inflauit, ita demum admittenda eſt, ſi fideiuſſores idoneos & cautiones is qui licitatione vicerit, offerre paratus ſit. Budæus legit, Licitationem vicerit. quomodo Olympia vincere Plinius dixit libro 10.

Magnitudinem alterius rei vincere. Cicero in Somnio Scip. Stellarum autem globi terræ magnitudinem facilè vincebant.

Memoriam vicit vitio ſuo. Cic. in Saluſtium, Quod ſi vita iſtius memoriam vicerit, aliam P.C. non ex oratione eius, ſed ex moribus ſpectare debetis.

Montes vincere aſcenſu. Claud 6 Paneg

Moribus vincere aliquem. Propert lib 3, eleg 6,

Funalia vincunt noctem flammis Virg 1 Æneid.

Numero vincere, ætatibus & authoritate. Cic.11. Philip Nunc vigent Panſæ, vigent Hircij, vigent Cæſaris ſuij, vigent Planci, vincunt numero, vincunt ætatibus, nimirum etiam authoritate vincent.

Officio vincere omnes Cic. ad Terentiam, lib 14 4, Salluſtius officio vincet omnes.

Opinionem omnium vincere. Cic.4. Acad.

Pectora dura vincuntur molli prece. Tibul lib 3 eleg. 4.

Nulla vinci ratione. Cic. 4. Tuſcul. Sæpe enim videmus fractos pudore, qui ratione nulla vincerentur.

Seipſum vincere. Caſſius Ciceroni, lib.15 19, Quod maximus eo ſulatus maximum Conſulem teipſum viciſti, & lætamur, & mirari ſatis non poſſumus.

Vicit ſententia lenior, vt vnde culpa eſſet orta, ibi pœna conſiſteret Liu.8 bel. Pun.

Sponſione vincere. Cicer pro Quintio, Nam quid eſt cauſæ C. Aquili, quin ſi longe aliter poſſedit, quàm prætor edixit, iſte ex edicto non poſſederit, ego ſponſionem vicerim?

Viribus vincere aliquem, Virg 6. Æneid.

Vno te vicimus. Cic. Sulpitio, lib 4 4, Vno te vicimus, quod de Marcelli collegæ tui ſalute paulò antè, quàm tu, cognouimus.

¶Vic mus, viciſtis. Noſtra eſt cauſa, Victa eſt ratio. Cic. ad Atticum, lib.14 ſ18, Cui ſi eſſe in vrbe tuto licebit, vicimus. Et 3 Verr. Vnum oſtenderis tabulis aut tuis, aut patris tui emptum eſſe, viciſti.

Vince & vale Cic. Bruto, lib.11.25.

Viceris. Teren. And 5.3.

Adducti qui illam ciuem hic dicant. viceris. Vbi donatus, Viceris, verbū eſt eius qui vas ſibi extorquet vt abijciat curam, & proprium patribus, ac familiare ſenis.

¶Cura vincendi Ouid. epiſt.15.

Victus Participium, [Greek gloss illegible] va

Victi & ſubacti populi Cic pro Fonteio, Aut ſi non poteris, M. Fabium ſubſcriptorem eius rogabimus, vt Allobrogum animos mitiget, quoniam apud illos Fabiorum nomen ampliſſimum: vt velint illi aut quieſcere, id quod victi ac ſubacti ſolent, &c.

Galli victi ſilere ſolent: canere victores. Cic 2. de Diuin.

Bellis victi. Stat.12. Thebaid.

Natura victus. Cic.2. de Finib. Itaque idem natura victus (cui obſiſti non poteſt) dicit alio loco, &c.

Prece victus. Horat Epod.17.

Somno victus. Liu.9. ab Vrbe.

Viribus victa virgo Ouid.1, de Arte.

Voluptate victus. Cic.1. de Finib Et qui ſuum iudicium retinent, ne voluptate victi faciant id quod ſentiunt non eſſe faciendum.

Vulnere ingenti victus Virg 10 Æneid.

Clementia illius victa eſt noſtro vitio. Ouid 2 de Ponto, eleg.2.

Corpora victa ſopore. Ouid.1. Faſt.

Fœmina victa dolo diuûm duorum. Virg.4. Æneid.

Hoſtis victus terra marique. Horat Epod.9.

Ira victa per preces. Ouid 1. de Ponto, eleg.8.

Opes victæ. Cic.7. Verr Hic primum opes ipſius ciuitatis victæ, comminutæ, depreſſæque ſunt.

Patientia victa vitijs. Ouid 3 eleg.10.

Pietas victa furore Horat.3 Carm. ode 27.

Pudor victus amore Ouid 3. Amor eleg 9.

Reus victus. Cicer 3. Verr. Ne actor quidem eſt is, cui reus tam nocens, tam perditus, tam victus, aut occulte ſurripi, aut impunè eripi poſſit.

Terga victa dare. Ouid.7 Metam.

Vrbes victæ. Horat 3. Carm. ode 15.

Victus. Virgil 9 eclog.

Nunc victi triſtes, quoniam fors omnia verſat.

Hos illi (quod nec bene vertat) mittimus hœdos. Seruius.

Victi, id eſt impotes voti Nam quo modo victores dicimus voti compotes, qui quod volunt faciunt: ſic victos contrario voti impotes, qui non poſſunt facere quod volunt.

Victus, A propoſito priſtino recedens. Virg.2. Æneid.

Hic verò victus genitor, ſe tollit ad auras. Seruius.

Victor, victoris, pen. prod [Greek gloss illegible] Qui vicit. Cæſar 2. bell. Gall Qui ab Decumana porta, ac ſummo iugo collis noſtros victores flumen tranſire conſpexerant.

Multa enim victori, eorum arbitrio per quos vicit, etiam inuito facienda ſunt. Cic. Marcello, lib 4.9.

Belli victor. Stat 9. Thebaid.125.

Omnium gentium victor. Cic. in Piſonem, Neque enim me ſtante & manente in vrbis vigilia, neque aſſiſtente Cn. Pompeio omnium gentium victore, &c.

Hoſtium victor. Horat.1. Carm. ode 6.

Ille æternorum bellorum hoſtiumque victor. Cicero de Aruſp. reſpon.

Cruentus victor. Lucan. lib.5.

Ferus victor. Horat.1 epiſt.2.

Viuiens victor. Horat.1 epiſt.10.

Currus victor, Triumphalis Ouid 4 Triſt eleg.2.

Victrix, victricis, pen. prod f.g. [Greek gloss illegible] Quæ vicit. Cic. ad Brutum, 10, Erat victrix Reſpub. cæſis Antonij copijs, ipſo expulſo.

Libidinis victrix Cicero pro Cluentio, Tum verò illa egregia ac præclara mater palàm exultare lætitia, ac triumphare gaudio cœpit victrix filiæ, non libidinis.

Arma victricia, pro Victoribus, & iis qui armis vicerunt. Virgilius 3. Æneidos,

Res Agamemnonias, victriciàque arma ſecutus,

Fas omne abrumpit. Vbi Seruius, Omnia nomina à verbo venientia, quum in Or exeunt, maſculina ſunt, vt Victor. Neutra verò non faciunt niſi tantùm ex numero plurali, Vnde eſt Victricia.

Athenæ victrices. Cic.1. Tuſcul.

Cateruæ victrices. Horat 4. Carm. ode 4.

Dextra victrix. Ouid.1 Faſt.

Lauri victrices, Quibus victores ſeu triumphantes coronabantur. Virg 8, eclog.

Libido victrix Seneca Thyeſte, 2.

Literæ victrices Victoriam nuntiantes. Cicero ad Atticum, lib. 5.109. Quo autem die Caſſij literæ victrices in Senatu recitatæ ſunt, id eſt Non. Octob. eodem interea tumultum nuntiantes.

Manus victrix. Cicer pro Seſtio, Quum ſubitò manus illa Clodiana, in cæde ciuium iam ſæpe victrix, exclamat, incitatur.

Palmæ victrices. Ouid. ad Piſonem,

¶Victrix. Voti compos, Virg.7. Æneid.

———cœli conuexa per auras.

Iunonem victrix affatur voce ſuperba. Seruius.

Victoria, victoriæ [Greek gloss illegible] Plaut. Tru 6,

Hic ſunt quas habet victorias. Cic. ad Brutum, Faciliùs in timore benigni, quàm in victoria grati reperiuntur. Idem pro lege Manilia, Cuius adoleſcentia ad ſcientiam rei militaris non alienis præceptis, ſed ſuis imperijs, nō offenſionibus belli ſed victoriis, non ſtipendiis ſed triumphis eſt traducta.

VICTORIA *m* deam vetuſtas pinnatam & aligeram pinxit, vt è cœlo deuolantem ad eos quos ſuis ornare ſucceſſibus vellet, hinc Auſon. Tu quoque ab æthereo præpes victoria lapſu. Et Prudentium,

Marmoreo in templo rutilas victoria pennas

Explicet, & multis ſurgat famata talentis. Id eo ſcribit, quòd aureæ & auratæ victoriæ plerunque ponerentur, quas & quædam ſimulachra deorum ſuis manibus ſuſtinebant, Cic.3. de Natur. deor. Idem victoriolas aureas, & pateras, coronaſque quæ ſimulachrorum porrectis manibus ſuſtinebantur, ſine dubitatione tollebat. Puella autem formabatur, vt Prudentius ait, pennigera, nexo crine, nuda pede ſuſpenſa, ſtrophio reuincta, ſinu veſtis fluitante. Ex Turneb.

Victoria & triumphus. Cic. pro Murena. Fingit ſtipendiorum patris victoriam ac triumphum fuiſſe.

Victoria natura inſolens & ſuperba eſt. Cic. pro M. Marcello.

Victoriæ compos. Paterc. lib.2.

Facies victoriæ Tacit. in vita Agricolæ.

Agilis victoria, Vide AGILIS.

Clementiſſima victoria. Paterc. lib 2, Victoria fuit clementiſſima, nec quiſquam interemptus niſi pauciſſimi, & hi, qui deprecari quidem pro ſe non ſuſtinerent.

Cruenta victoria, Vide CRVENTVS.

Faciens victoria de madidis, &

Blæſis atque mero titubantibus Iuuenal. Saty.15.

Immanis victoria, Id eſt valde magna, Vide Facere emolumentum, in EMOLVMENTVM.

Læta victoria. Horat.1 Serm ſaty.1.

Pulchra & ſpectabilis victoria. Tacit. in vita Agricolæ.

Velox victoria. Horat.1 epiſt 19.

¶Adipiſci victoriam, Cæſar bell. Ciu lib.3 Turpe ſibi exiſtimabat tot rebus geſtis, tantiſque exercitibus deuictis, tam claris victoriis partis, à reliquiis aduerſariorum ex fuga collectis, ſe cruentam adeptum exiſtimari victoriam.

Cedere victoriam. Paterculus lib 2 At illi quum pro abſente dimicaſſent duce, ægrè ſummiſſis armis ceſſere victoriam.

Ceſſit illi victoria, Vide CEDO.

Cohoneſtare victoriam, Vide COHONESTO.

Concedere victoriam Tacit. lib.5.

Concelebrare victoriam, Vide CONCELEBRO.

Conclamare victoriam, Vide CONCLAMO.

Conſequi victoriam. Cic. pro Cœlio, Qui cùm ex Reip. cauſa iam eſſet mihi quidem moleſtum, ſibi tamen glorioſam victoriam conſecutus.

Conſiſtit victoria, Vide CONSISTO.

Conſtituere victoriam, Vide CONSTITVO.

Conſtat victoria. Cæſar bel. Gall. lib. 7.

Corrupta totiea victoria. Tacit. lib. 10.

Deferre victoriam. Liu. ab Vrbe, lib. 5.

Differre victoriam. Liu. de bell. Pun. Illa cunctatio diſtuliſſe modò victoriam videri potuit: hic error vires ademiſſe ad vincendum.

Dare victoriam. Liu. ab Vrbe, lib. 5.

Edere victoriam. Tacit. in vita Agricolæ.

Eripere victoriam. Salluſtius in Iugurtha.

Excidit victoria è manibus. Vide EXCIDO.

Exercere victoriam. Salluſtius in Catil.

Exſequere victoriam. Liuius de bell. Pun.

Habere victoriam. Liu. de bel. Pun. Quod primum eſſet, confeſſionem ſe hoſtium habere, nequaquam pares eos eſſe ſibi credi & victoriam haud dubiam habiturum, nec meliore euentu eos ſecum, quàm ſpe pugnaturos.

Habere victoriam in manibus. Liu. 10. bel. Pun.

Inquietare victoriam. Tacit. lib. 19. Hoc eſt, Inquietabant.

Interpellare victoriam. Cæſar bel. Ciuil. lib. 4.

Morari victoriam. Liu. de bel. Pun.

Naſcitur victoria. Cæſ. bel. Ciuil. lib. 4.

Oritur victoria. Cæſar bel. Ciuil. lib. 3.

Parere victoriam. Cæſar bel. Ciuil. lib. 5.

Parare victoriam. Tacit. lib. 13.

Portendere victoriam. Liu. de bel. Pun.

Reportare victoriam. Cicer. pro l. Manil. Etenim adhuc ita veſtri cum illo rege contenderunt imperatores, vt ab illo inſignia victoriæ, non victoriam reportarent.

Retinere victoriam. Salluſt. in Iugurtha.

Spectare victoriam. Quint. lib. 5. cap. 12.

Stat victoria. Liu. 3. bel. Pun. Multorúmque ſanguine ac vulneribus ea Pœnis victoria ſteris.

Victoriam in manibus eſſe. Salluſt. in Catil.

Tradere victoriam. Quint. lib. 7. c. 2.

Transferre victoriam. Cæſar bel. Ciuil. lib. 4.

Tribuere victoriam. Cæſar bel. Ciuil. lib. 4.

Victoriatus, victoriati, penul. prod. Genus nummi. Plin. libro 33. cap. 3. Qui nunc victoriatus appellatur, lege Clodia percuſſus eſt. Antea enim hic nummus ex Illyrico aduectus, mercis loco habebatur. Eſt autem ſignatus victoria, & inde nomen. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dicente quodam victoriato ſe vno in Sicilia quinque pedes longam murænam emiſſe. Cic. pro Fonteio, A Crodunnis Porcium, & Numium ternos victoriatos, à Vulchalone ſerene [illegible] Vmbinos, & victoriatos mille.

Victorioſus, penul. prod. Adiectiuum { [illegible] } Qui varias ſiue plures victorias reportauit, qua dictione vſus Cato, teſte Gellio lib. 4. capite 9.

Vincibilis, & hoc vincibile, pen. corr. { [illegible] } Quod facile vincitur. Terent. Phorm. 1. 4.

Iuſtam illam cauſam, facilem, vincibilem, optumam. Colum. lib. 3. cap. 12. Grauem terram, via vlla cultura vincibilem.

VINDELICIA { [illegible] } Prouincia Europæ, ſicuti à Ptolomæo lib. 3. ſcribitur. Eſt autem inter Rhetiam, quam habet ab Occaſu & Noricum ab Oriente. Eam Lycius amnis diſterminat à Rhetia, Enus fluuius diuidit à Norico. A Septentrione Danubio terminatur, à Meridie Alpibus ſupra Italiam extenſis. Eius ciuitas inſignis fuit Auguſta Vindelicia.

Vindelici, penul. corr. { [illegible] } Populi, de quibus diximus in dictione Vandali. Horat. 4. Carm. ode 4.

Vindelicus, pen. corr. Adiect. { [illegible] } vt

Spolia Vindelica. Claud. de bel. Getico,

Salius Vindelici. Claud. de bel. Getico,

Vindemia, vindemiæ { [illegible] } Quaſi vinidemia, à vino demendo. Virg. 2. Georgicon.

Non eadem arboribus pendet vindemia noſtris.

Mitis in apricis coquitur vindemia ſaxis

Vindemiæ fructus. Vlpianus in l. Fructus eſſe conſtat D. Solut. matrimonio.

Vindemia mellis. Plinius, Prima mellis vindemia melior. Idem lib. 11. cap. 14. & cap. 15.

Vindemia oliuarum. Plin. lib. 15. cap. 1.

Coactæ vindemiæ. Id eſt, collectæ. Vlpian. in l. Fructus eſſe conſtat. D. Sol. matrim. Si coactis vindemiis altera die diuortium interceſſit.

Pendens vindemia. Iulianus in l. Qui pendentem D. de action. empt. & vend. Qui pendentem vindemiam emit, ſi vuam legere prohibeatur à venditore, aduerſus eum, &c.

Si mulier percepta vindemia ſtatim fundum viro in dotem dederit, &c. Vlpianus in l. Fructus eſſe conſtat D. Solut. matrim.

Vindemiam & vindemias inter ſe differre vult Seruius his verbis, Quum vindemiam numero ſingulari dicimus, vnius anni ſignificamus: quum plurali, multorum. vt Meſſem, meſſes: hyemem, hyemes. hæc enim ſemel tantùm annis quibuſque contingunt. Multi tamen volunt vindemiam eſſe totius orbis generaliter, vindemias ſingularum partium: vt plus ſignificet ſingularis, quàm pluralis numerus: ſicut plus eſt quum dicimus, Per terram pluit, quàm Per terras: tunc enim omne elementum per ſingularem numerum, non terras aliquas ſignificamus. Virg. 2. Georg.

Spumat plenis vindemia labris.

Adminiſtrare vindemias. Vide ADMINISTRO.

Modicas vindemias colligere. Plinius Iunior libro 9. epiſtola ad. ad Romanum.

Vindemiola, vindemiolæ, penultima correpta, Diminutiuum { [illegible] } Cicero ad Atticum, libro. 6. Ego omnes meas vindemiolas eò reſeruo, vt illud ſubſidium ſenectuti parem. De fructu ſtudiorum intelligit.

Vindemio, vindemias { [illegible] } vindemiare, Vindemias colligere. Plin. lib. 14. cap. 1. Nouiſſimas vindemiant.

Vindemiator, penultima producta, vindemiatoris { [illegible] } Qui vinum legit. Columella libro 3. cap. 21. Vindemiatorum aleam ſubeat. Idem libro quarto, capite 17. Et fructus commodius legitur à vindemiatore.

¶ Vindemiator, Sydus quod tertio Nonas Martij apparet. Columella libro 11. capite 2. dicit illud ſeptimo Calendas Septembris exoriri. Plinius libro 18. capite 31. Cæſari & Aſſyriæ ſtella quæ Vindemiator appellatur. Hoc ſydus ita dictum putant, quæ ſæpe vindemias faciat, hoc eſt, vuas immaturas exurat, vel nimiis pluuiis infeſtet, vt tam amplius aliam vindemiatorum operam non poſtulent vites.

Vindemitor, penultima producta, per ſyncopen, teſte Porphyrione { [illegible] } Idem.

Durus vindemiator. Horat. 1. Serm. ſaty. 7.

Vindemitor, penultima correpta { [illegible] } Idem Ouidius 3. Faſtorum,

Siue eſt Arctophylax, ſiue eſt piger ille Bootes,

Mergetur, viſus effugiétque tuos:

At non effugiet vindemitor. Seneca,

Carpebat raras ſerus vindemitor vuas.

Vindemiatorius, Adiectiuum { [illegible] } Quod ad vindemiam pertinet. Varro 3. de Re ruſt. cap. 2. Nihilo magis torcula vaſa vindemiatoria, aut ſeras oleartas, vt rapeta.

Quaſi vindemiatorij. Vlpianus in l. Inſtrumento. D. De inſtructo vel inſtrumento leg.

Vindemialis, & hoc Vindemiale, penul. prod. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 7. Nuper in Tuſculano meo fui, quum vindemiales fructus pro annua ſolennitate legerentur.

Vindex, vindicis penultima correpta { [illegible] } communis generis, Vltor vel vltrix iniuriæ. Cicero pro Flacco, Quum ſpeculatur atque obſidet Roſtra vindex temeritatis, & moderatrix officij Curia. Et ad Brutum, 17. Quid hoc mihi prodeſt, &c. ſi vindex illius mali, author extitit alterius, fundamentum & radices habituri altiores, ſi patiamur?

Vindex & oppreſſor dominationis. Cicero ad Brutum, 16. Petitne vt vindices atque oppreſſores dominationis ſalui ſint?

Vindex & vltor. Col. lib. 7. cap. 12. de cane.

Facinorum & ſceleris ſpeculatrix & vindex. Cicero 3. de Natura deorum, Furiæ, deæ ſunt ſpeculatrices, credo, & vindices & facinorum & ſceleris.

Fraudis auaræ vindex. Horat. 4. Carm. ode 9.

Scelerum vindex. Lucan. lib. 9.

Linguæ magnæ vindex, Vindex ſuperbiæ. Horatius 4. Carm. ode

Iuſtiſſimus vindex. Ouid. 3. de Arte.

Carcer nefariorum vindex. Cic. 2. in Catilinam

¶ Vindex, Defenſor, & aſſertor. Cicero ad Atticum libro 2. in Tuſculanum & Pompeianum valdè me delectant, niſi quod me illum ipſum vindicem æris alieni, ære non Corinthio, ſed hoc circum foraneo obruerunt. Coniuratio Catilinæ propter æs alienum facta eſt, odio maximè creditorum. rectè igitur vindex, & ſeruator creditorum Cicero, quia coniuratos occiderat.

Vindex honori. Plaut.

Vt tu honori maiorum vindex eſſes: quod eſt eorum honorem contaminares & violares, & tolleres. Quod ſumptum ab his, qui quid vindicant ſuúmque aſſerunt, & manum iniiciunt, proindéque alteri auferunt: niſi quis honori vindex fieres exponas honorem manumitteres & liberares, ne tui tanquam addictus ſeruiret, & in familia eſſet: qui ſenſus in Plauto nec inſulſus eſt, nec à ſignificatione alienus. Turnebus.

Extitiſti tu vindex noſtræ libertatis. Cic. Octauio.

Æris alieni. Cic. ad Att. lib. 2. 16.

¶ Pœna vindex. Catull. Argonaut. 59.

Vires vindices. Ouid. epiſt. 9. 3.

Vindiciæ, vindiciarum pluraliter, Feſtus. Vindiciæ appellantur res eæ de quibus controuerſia eſt: de quibus Cincius ſic ait, Vindiciæ olim dicebantur quæ ex fundo ſumptæ, in ius allatæ erant. Seruius Sulpitius vindiciam eſſe ait, ab eo quòd vindicantur res ex controuerſia. Hactenus Feſtus. Vindiciæ, id eſt ſententiæ, vt dicunt aliqui, aut verius aſſertiones rei & adiudicationes, vt loquuntur: vbi neſcit iudex ſi duo ſint, vtrius ſit: vel, ſi ſint plures, cuius. Nihil namque aliud eſt vindicia quàm aſſertio: quæ ſi à ſeruitute eſt in libertatem, dicitur vindicia ſecundum libertatem: ſi verò à libertate in ſeruitutem, dicitur vindicia ſecundum ſeruitutem pronuntiari. Vnde Prætor dicitur decernere vindicias ſecundum libertatem, quando in libertatem aſſerit. Item dicitur dare vindicias ſecundum ſeruitutem: quando pronuntiat aſſertionem eiuſmodi. Hæc verò omnia latiſſimè declarat Budæus, his verbis, Vt autem ad vindicias veniamus. Liuius 3. ab Vrbe, de filia Virginij loquens, ita inquit, Hanc virginem adultam, forma excellentem Appius amore ardens, pretio ac ſpe pellicere adortus poſtquàm omnia pudore ſepta animaduerterat, ad crudelem ſuperbámque vim animum conuertit. Marco Claudio clienti negotium dedit, vt virginem in ſeruitutem aſſereret: neque cederet ſecundum libertatem poſtulantibus vindicias: quòd pater puellæ abeſſet, locum iniuriæ eſſe ratus. Item paulo poſt, Aduocati puellæ quum Virginium Reipub. cauſa dixiſſent abeſſe biduo affuturum ſi nuntiatum ei ſit: iniquum eſſe abſentem de liberis dimicare poſtulant, vt rem integram in patris aduentum differat: lege ab ipſo lata vindicias det ſecundum libertatem. Vindicias ſecundum libertatem date, & Liuius & Pomponius intellexerunt decerneret, vt interim dum pater puellæ accerſitur, dumque ipſa

ſtatus ſui quæſtionem patitur, in poſſeſſione ipſa ſui ac libertatis eſſet. Vt, vindicias poſtulare ſecundum libertatem pro eo quod eſt poſtulare vt interim libertate potiretur. Quod autem ſequitur de Bruto qui vindicias ſecundum libertatem dixiſſet in perſona Vindicis Vitelliorum ſerui, Vindicij, non Vindiciæ legendum eſt, ex eodem Liuio, libro ſecundo. Præmium, inquit, indici pecunia ex ærario, libertas & ciuitas data. Ille primùm dicitur vindicta liberatus: quidam vindictæ quoque nomen ab illo tractum putant, Vindicio illi nomen fuiſſe. Poſt illum, ſeruatum vt qui ita liberati eſſent, in ciuitatem accepti viderentur. Itidem Plutarchus in Publicola. Vindiciarum nomen non à Vindicio, vt Accurſius putauit, ſed à vindicando tractum eſt: id quod ex Liuio intelligi ſatis poteſt, Appius, inquit, quum virginem non defendi ab Icilio, ſed inquietum hominem locum ſeditionis quærere diceret, non præbiturum ſe illi eo die materiam, ius eo die ſe non dicturum, neque decretum interpoſiturum, à M. Claudio petiturum vt decederet iure ſuo, vindicariſque puellam in poſterum diem pateretur. Vindicari puellam Liuius pro Vindicias puellæ ſecundum libertatem dari dixit, hoc eſt aſſeri interim in libertatem, & in poſſeſſione libertatis eſſe vſque in poſterum diem. Idem paulo pòſt, ita vindicatur Virginia ſpondentibus propinquis. Hactenus Budæus.

Nunc ſubijciam verba Aſconij Pædiani in Verrinas Ciceronis: Lis vindiciarum eſt, inquit, quum litigatur de ea re apud Prætorem cuius incertum eſt quis debeat eſſe poſſeſſor, & ideò qui eam tenet, ſatiſdat pro præde litis vindiciarum aduerſario ſuo, quo illi ſatisfaciant nihil ſe deterius in poſſeſſione facturum de qua iurgium eſſet, rurſus ſponſione ipſe prouocatus ab aduerſario certæ pecuniæ aut æſtimationis, quam amittat ni ſua ſit hæreditas de qua contendit. Cic. 3. Verr. Si habuiſſet, inquit, iſte edictum quod antè iſtum & poſtea omnes habuerunt Prætores, poſſeſſio Minutiæ genti eſſet data. Siquis teſtamento ſe hæredem eſſe arbitraretur quod tum non extaret, lege ageret in hæreditatem: aut præde à litis vindiciarum quum ſatis accepiſſet, ſponſionem faceret: ita de hæreditate certaret. Hoc opinor ius & maiores noſtri & nos ſemper vſi ſumus. Quæ verba Pædianus exponens, ita inquit, Aut peteret vt poſſeſſor eſſet, aut acciperet ab aduerſario ſatis pro præde litis vindiciarum: & ipſe ſponſionem faceret, & ita de hæreditate certaret. Fortaſſe autem non prædes apud Ciceronem, ſed præde legendum eſt. Ex ſupradictis ſatis, vt opinor, apparet vindiciarum litem eam eſſe qua controuerſæ rei poſſeſſionem fiduciariam petimus, interea dum lis de re ipſa, aut de poſſeſſione diſceptatur. Huiuſmodi enim poſſeſſio, quam Pædianus intelligi à Cicerone voluit, non iuſta & abſoluta eſt poſſeſſio, ſed fiduciaria, & veluti depoſitaria, rationibus reddendis fructuum obnoxia. Hæc Budæus.

Vindiciæ, inquit Feſtus appellantur res eæ de quibus controuerſia eſt: aut potius diſtuntur vindiciæ inter eos, qui contendunt. Sic ferè ſenſum in eo conſtituendum credit Turnebus & ſententiæ eius exemplum Catonis conuenit, quod ipſe profert, Prætorea ſecundum populum vindicias dicunt. Sed & vindiciæ dicebantur quæ ex agro afferebantur in ius vindicandi cauſa: etiam vindiciam in ſingulari dicebat rem Seruius, de qua controuerſia erat ab eo quòd vindicabatur.

Vindiciam ferre, eſt ſententia decretóque obtinere rem: dicebat enim vindicias iudex, ferebat vindicias, qui rem obtinebat; ſed ſi vindiciam ille tulerat, qui non debuerat, tribus arbitris datis, duplione damnum luebat. lex enim erat, Si vindiciam falſam tulit, rei ſiue litis arbitros tres dato, eorum arbitrio fructus duplione damnum decidito. Significant & Vindiciæ manus correptionem *[illegible]* à Clemente vocatam, à Chariſio *[illegible]*, quòd manus brachiale caperetur, qui carpus dicitur. Id & Gellius indicat ſcribens, Vindiciæ correptione manus in re atque loco præſenti apud Prætorem ſiebant. Sunt & Vindiciæ libertas Chariſio authore, qui *[illegible]* explicat. Ex Turnebo.

Vindicijs ac ſacramentis petere. Cic. pro Milone, Eum denique cui nulla lex erat, nullum Ciuile ius, nulli poſſeſſionum termini: qui non calumnia litium, non iniuſtis vindicijs ac ſacramentis alienos fundos, ſed caſtris exercitu ſignis inferendis petebat. Clodius, inquis, non iam aliquo iuris colore quæſito alienas inuadebat poſſeſſiones, vt calumniatores & litigioſi ſolent, ſed vi armata apertáque, & tanquam hoſtili prælio. Ex quibus verbis apparet vindicias & ſacramentum, & vindicationis formulam, quæ in iure manu conſertum vocabant, ſimiles quodammodo inter ſe ac cognatas actiones formulaſque fuiſſe. Budæus.

Vindicias ſecundum libertatem poſtulare, vel dare, Vide ſuprà in VINDICIAS.

Vindiciæ, pars vna ioria, pro iure ipſo Lucil apud Feſtum,
Nemo hic vindicias, neque ſacra, aut numina ſeruat. hoc eſt, Nemo hic ius vllum eſſe putat, aut vlla ſacra, aut numina. Turnebus.

Vindico, vindicas, penult. corr. {*[illegible]*} vindicare, Vlciſci, caſtigare, punire. Cice. 3. de Lege, Grauiter olim iſta vindicabat vetus illa Græcia: longè prouidens, & idem de Amicitia, Talis improborum conſenſio non modò excuſatione amicitiæ tegenda non eſt, ſed potius omni ſupplicio vindicanda eſt.

Dolus malus legibus erat vindicatus. Cic. 3 Offic.

Acerrimè maleficia vindicare. Cic. pro Roſc. Amer.

Mortem vindicare alicuius. Plin. lib. 10. cap. 43.

Necem alicuius vindicare. Ouid. 6. Faſt.

Offenſas ſuas vindicare enſe. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8.

Peccata moribus & iudicijs vindicare. Cicero ſecundo de Inuentione. Tum leges quoque & iudicia demonſtranda ſunt, per quæ potuerit id peccatum, quòd ſponte ſua reus priuatus ſit, moribus & iudicijs vindicari.

Peccatum in altero vindicare. Cic. 5. Verr. Omnia poſtremò quæ vindicaris in altero, tibi ipſi vehementer fugienda ſunt.

Seditionem vindicare. Cic. Lentulo, lib. 1. 9.

In aliquem ſcelera alterius vindicare. Cicero 5. Verrina, Atque in eam fraudem videris mihi diuinitus incidiſſe, nō ſolùm vt eas pœnas quas proximè metuiſſes, ſolueres: ſed vt illa etiam ſcelera tua in Carbonem & in Dolabellam vindicarentur. Gell. lib. 11. cap. 18. ſi ſua lege in furem duplici pœna vindicandum exiſtimauit.

¶ Vindicare ſe ab aliquo, pro Vlciſci. Senec. de benefic. lib. 6 cap. 5. Quum idem homo beneficium mihi dedit, & poſtea fecit iniuriam: vtrùm & beneficium illi reddere debeam, & me ab illo nihilominus vindicare.

Vindicare ſe de aliquo. Cic. pro Deiotaro, Præſertim quum is vnus eſſet, qui poſſet de abſente ſe vendicare?

¶ Vindicari, Paſſiuè Cic. pro Cecin. Fateor, hoc interdicto Prætoris vindicari, ſi verè cauſas & æquitas valeat. Vetus codex habet, Hoc interdictum Prætoris violari.

In poſterum diem vindicari, Vide paulo antè in VINDICIAS.

Vindicatum eſt, impersonale, pro Animaduerſum eſt. Cicero 3. Verr. Fateor non modò in ſocios, ſed etiam in ciues militéſque noſtros perſæpe eſſe ſeuerè ac vehementer vindicatum. Budæus.

¶ Vindicare, Liberare, aſſerere. Cic. Attic. lib. 7 epiſt. ad ſub finem, Itaque vſurpatus vetus ille Druſi, vt ferunt, Prætoris in eo qui eadem liber non iuraret, me iſtos liberos non addixiſſe, præſertim quum adeſſet nemo, à quo rectè vindicarentur. Addixiſſe (inquit Paulus Manutius) miſiſſe, pronunciaſſe Vindicarentur. ſub. in libertatem. quòd præter ipſum alios quoque adeſſe oportet, qui vindicarent. Aderant enim coram Prætore dominus, ſeruus, vindex, teſtes, ſcriba: neque ſine his iuſta erat addictio liberorum in hoc genere manumiſſionis. Senſus eſt. Druſus Prætor, quum is quem manumiſerat eadem liber non iuraret quæ ſeruus iurauerat, negauit ſe manumiſiſſe. negabo ego quoque: quoniam iſtos, quos memores beneficij putaui futuros, improbos ingratóſque eſſe perſpexi.

¶ Vindicare & liberare. Cic. pro Rabirio perduell. reo, An verò ſeruos noſtros horum ſuppliciorum omnium metu, dominorum benignitas vna vindicta liberauit: nos à verberibus, ab vnco, à crucis denique terrore, neque res geſtæ, neque acta ætas, neque noſtri honores vindicabunt. Idem ad Quint. fratrem, libro 3. 17. Idéque item ab eo vindico & libero.

Ab interitu vindicare Plin in Paneg.

A labore vindicare. Cic pro Sylla, Sed neque honoris, neque ætatis excuſatio vindicat à labore. Id eſt aſſerit, tuetur, immunem præſtat.

Aliquem à magnitudine doloris vindicare. Cic. 2. Tuſc.

A moleſtia, ſupplicio, & impetu libidinum vindicari: pro Liberari. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 4. Te ſatis innocentia tua & miſericordia hominum vindicat hoc tempore à moleſtia. Liu. 1. ab Vrbe, Cicero 1 de Finib. Sapientiámque eſſe ſolam quæ nos à libidinum impetu & formidinum terrore vindicet.

Ab obliuione & ſilentio hominum vindicare. Cic. 2. de Orat. Vel me hercule etiam vt laudem eorum iam prope ſeneſcentem, poſſem, quantum ego ab obliuione hominum atque à ſilentio vindicarem.

Senectutem à ſolitudine vindicari iuris Ciuilis ſcientia. Cicero 1. de Oratore.

Vindicare à ſe, pro ſibi. Liu lib 4 Decad. 5. Victoria vtique de Antiocho rege maiore parte à ſe vindicata.

Aliquem à vitijs omnibus vindicare. Cice. de Senect. Et ſenectus eſt natura loquacior: ne ab omnibus eam vitijs videar vindicare.

In libertatem vindicare, pro Aſſerere. Aſinius ad Cic. libro 10. 32. Deinde qui & me, & Rempub. vindicare in libertatem paratus ſim. Cic in Parad. In libertatem vindicari vult?

Solui terroribus, & in libertatem vindicari. Cicero 1. de Natura deos. His terroribus ab Epicuro ſoluti & in libertatem vindicati.

Vindicare libertatem, Defendere vel vlciſci. Cæſar 7 bel. Gallici.

Vindicare ſe ad ſuos. Cic. pro Rabirio Poſth. Hoc quidem ſemel ſuſcepto atque contracto, perpetienda illa fuerunt vt ſe aliquando ad ſuos vindicaret.

Vindicare ſe exiſtimationi hominum. Cic 5. Ver. Prò dij immortales, hoc aut innocens homo perpeti potuiſſet, aut quamuis nocens, qui modò iudicia Romæ fore putaret, non aliqua ſe ſimulatione exiſtimationi hominum vindicaſſet?

¶ Vindicare data, Compenſare. Senec. de Benef. lib 3. cap. 13.

Vindicatio, vindicationis, Verbale {*[illegible]*} Vltio, Vindicta. Cic. 2. de Inuent. Vindicationem, per quam vim & contumeliam defendendo, aut vlciſcendo propulſamus à nobis & à noſtris qui nobis eſſe chari debent, & per quam peccata punimus.

Vindicta, vindictæ {*[illegible]*} Id eſt animaduerſio pro delicto. Paulus in l. Quod Reſpub. De iniurijs. Quod Reſpub. vindicandæ cauſa ſecundum bonos mores fit: etiamſi ad contumeliam alicuius pertinet, quia tamen non ea mente magiſtratus facit, vt iniuriam faciat, ſed ad vindictam maieſtatis publicæ reſpiciat, actione iniuriarum non tenetur.

Suſcipere vindictam legis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6.

¶ Vindicta, libertas, ſiue virga qua ſerui libertate donabantur. Nam faciendi liberi tres partes ſunt, Vna, vt cenſu liber fiat. cenſebantur enim antiquitus ſoli ciues Romani. Siquis conſentiente vel iubente domino nomen detuliſſet in cenſum, ciuis Romanus fiebat, & ſeruitutis vinculo ſoluebatur. Altera pars adipiſcendæ libertatis, quæ vindicta vocabatur, ſcilicet virgula quam Prætor manumittendi ſerui capiti imponens, eundem ſeruum in libertatem vindicabat, dicens quædam verba ſolennia, atque ideò illa virgula vindicta vocabatur. Plin epiſt 136. Spero, imò confido facilè me impetraturum, vt ex itinere deflectat ad te, ſi voles vindicta liberare, quos proximè inter amicos manumiſiſti. Tertia pars faciendi liberi eſt, ſi quis ſuprema voluntate, in teſtamenti ſe ſe ſeruum liberum ſcripſerit Cic in Topicis. Si neque cenſu, neque vindicta, nec teſtamento liber factus ſit, non eſt liber: neque eſt vlla earum rerum, non eſt igitur liber Horat 2 Ser ſaty 6,

. quem ter vindicta quatérque

Impo-

Impoſita haud vnquam miſera formidine priuet. Vbi Acron Vindicta, id eſt virga qua percutiebantur ſerui dum liberi fiebant.

Liberare vindicta. Tacit. lib. 13. Cic. pro Rabi. perd. reo.

VINDIVS {[illegible]} Edulius, Egdubeda, Ortoſpeda. Hiſpaniæ Tarraconenſis inſignes montes ſunt apud Ptolemæum lib. 2. cap. 6. vulgò *montes de Oca y de Aſturias.*

Vinea, vineæ, {[illegible]} Locus vitibus conſitus: vel ipſa vitis. Cic. 2. de Lege agrar. Iugera ccc vbi inſtitui vineæ poſſant. Col. lib. 3. cap. 2. Ideo non eſt vineis apta, vix etiam arbuſto.

Brachiata, Vide BRACHIVM.
Caluata, Vide CALVA.
Campeſtris. Colum. lib. 12. cap. 21.
Capitata, Vide CAPVT.
Collina, Vide COLLIS.
Compluuiata, Vide COMPLVVIVM.
Culta. Tibul. lib. 1. eleg. 10.
Imputata. Horat. Epod. 16.
Macerrimæ vineæ. Col. lib. 8 cap. 2.
Paluſtres vineæ Colum. lib. 12. cap. 12.
Conſtituere vineas. Columel. lib. 3.
Decuſſare vineas. Colum. lib. 12. cap. 13.
¶ Floret vinea. Ouid. 5 Faſt.
Fodere vineam. Colum. & Var. lib. 1. cap. 31.
Frequentare vineam. Colum.
Induuntſe vuis vineæ, Vide INDVO.
Iugare vineas. Vide IVGVM.
Limitare vineas. Plin. lib. 17 cap. 22.
Occare vineas. Colum. lib. 11. cap. 2.
Ordinare vineam paribus interuallis, Vide Ordino in ORDO.
Palare vineas. Columel. lib. 11 cap. 2.
Pampinare vineas, Vide PAMPINO.
Ponere vineas Colum. Et nos Publi Siluine magno animo vineas ponamus, &c.
Pubeſcit vinea. Virg. 2. Georg.
Purgare vineam. Catull. Argonaut.
Sternere vineam. Colum. Factis ſulcis optimè ſternitur.
Verberatæ grandine vineæ. Horat. 3. Carm. ode 1.

¶ Vinea, inſtrumentum bellicum lignis compactum, inquit Liuius, latum pedibus octo, altum ſeptem, longum ſexdecim, tectum duplici ligno, cratibusque contextum, latera quoque vimine ſepiuntur, ne ſaxorum ac telorum impetu perfringantur: extrinſecus, ne cremarentur, crudis ac recentibus coriis integuntur. Quum plures fuerint, iunguntur ordine, ſub quibus oppugnantes tutius ad muros ſubruendos pugnant. Plautus Milite 3. ad eum Vineas, pluteoſque agam. Cic. ad Catonē, lib. 15 4. Aggere, vineis, turribus oppugnaui, iiſque multis tormentis. Idem 8 Phil. Conducta vineas ſuas, pugnatus acerrimé.

Vinearius Adiectiuum, {[illegible]} Quod eſt vineæ, vel quod ad vineam pertinet: vt Cultis vinearius. Colu. lib 5. cap. 6.

Vineaticus penul. corre. Aliud adiectiuum, {[illegible]} Idem, vt Falces vineaticæ Varro 1. de Re ruſt. cap. 22. Colu lib. 4. cap. 2. Vtrum tamen atque alterum reprehendiſſent, quippe ſeminibus vineaticis nimium nec profundos cenſuiſſe fieri ſcrobes. Cato. cap. 11. Ferramenta, falces vineaticas ſex.

Vinealis & hoc vineale, penul. prod. {[illegible]} Quod eſt aptum ad vineam. Colum. lib. 3. cap. 12. Sed dicentur per ſubtilitas terrenas ſpecies cuiuſque, non intempeſtiuè commemorabimus Iulij Græcini conſcriptam velut formulā, ad quam poſita eſt limitatio terræ vinealis.

Vinetum, Vinitor, Vinoſus, Vide VINVM.

VINTIVM, {[illegible]} Neruſiorum in Alpibus litoreis vrbs, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. vulgo nunc *Veſul*, Veſulo monte.

Vinum, vini, {[illegible]} Martialis lib. 3.

Reſinata bibis, vina Falerna fugis. A vi deducitur, vt nonnulli volunt, quòd vim inferat menti. Ouid. 1 de Arte,
Et Venus in vinis, ignis in igne fuit.

Vinum nullarum virium, & ingentium virium, contraria. Celſ. lib. 3. cap 19.

Vinum cui nihil aquæ adiectum eſt. Celſ. lib. 1. cap. 16.

Vinum in dolio placens. Senec. ad Lucilium epiſt. 36. Ariſton aiebat, malle ſe adoleſcentem triſtem, quàm hilarem & amabilem turbæ. Vinum enim bonum fieri, quod recens durum & aſperum viſum eſt: non pati ætatem, quod in dolio placuit. Id eſt (ait Budæus) quod muſteum adhuc, & à lacu recens, maturum iam potui viſum eſt. Vina quippe in doliis inueteraſcere non ſinebant antiqui, ſed in amphoras & cados diffundebant. Inde illud Iuuenalis ſaty. 5.
Ipſe capillato diffuſum Conſule potat. & Horat. 1 lib. epiſt. 5.
Vina bibes iterum Tauro diffuſa. Id eſt, Tauro Conſule inueterari cœpta. Vide vinum diffundere, in DIFFVNDO.

Vina pluraliter. Cicer. 3. Verr. Vina cæteráque quæ in Aſia facilè comparantur. Alibi ſæpe.

Languidus vino, Vide LANGVOR.
Certamen mitis vini. Tibul. lib. 3. eleg. 6.
Media ætas vini, Vide AETAS.
Permiſtæ vini lymphæ. Catullus ad puerum, 24.
Plenus vini, Ebrioſus. Cice. Poſt reditum in Senatu, Vini, ſomni, ſtupri plenus, madenti coma.
Inhærit ſapori vinum, Vide INHÆREO.
Vini ſapores quatuor, Dulce, acutum, lene & auſterum.
Vis eoua vehemens vini Lucret. lib. 3.
Ad vinum, inter conuiuium & ſympoſia. Vide AD præpoſitionem.
Ad vinum diſertus, vide ibidem.
Regna vini ſortitus, Vide Talus proludo in TALVS.
¶ Achæorum vinum, quod à Phliunte oppido Achaiæ & Phliaſium ab Antiphane prædicatum eſt. Hermol. Barbar.

Acratophorum vinum, id eſt purum. Varro.
Aiglences vinum, Vide in AIGLEVCES.
Albanum vinum, Vide ALBANIA.
Album vinum, Vide ALBVS.
Allobrogicum vinum, Vide ALLOBROGES.
Amitinum vinum, ab Aminio. Cic de Clar. Orat.
Aſperum, Vide ASPER.
Atrum, Vide ATER.
Auſterum, Vide AVSTER.
Autoctiſs vinum, dicitur quod eſt caiſe ita vt dilui non debeat.
Belliſſimum vinum. Colum lib. 12. cap. 19.
Cæcubum vinum, Vide CAECVBVM.
Calenum, Vide CALENVM.
Calidum Ouid. 15 Metamorphoſeos.
Ciborium, Vide CIBVS.
Circumciſitium vinum, Vide CIRCVMCISITIVS.
Collina vina, Vide COLLIS.
Defrutum vinum, Vide DEFRVTVM.
Dilutum vinum Martial.
Rarum diluti bibis vnciam Falerni.

Doliare vinum Vlpianus, De periculo & commodo rei venditæ, l. prima, Si doliare vinum emeris, nec de trahendo eo quicquam conuenerit, id videtur actum vt ante euacuaretur, quàm ad vindemiam opera eorum futura ſit neceſſaria. Doliare vinum dicitur ad differentiam vini pendentis. Vide Catonem ca. 148 quæ ſit lex vino in doliis, & oleæ pendenti.

Vinum vetuſtate edentulum. Plaut. Pœn. 5. Hoc eſt quod vim ſuam amiſit.

Factum vinum. Colum.
Forcatum vinum, Vide FORCATVM.
Falernum vinum, Vide FALERNVS.
Firmiſſimum. Virg. 2. Georg.
Forte. Columel.
Fuſcum. Martial lib. 2.
Condantur paruo fuſca Falerna vitro.
Gaurana vina, Vide GAVRVS.
Hippocraticum vinum, Latinè Aromatites. Vide Aromatites, in AROMATA.
Hornum, Vide HORNVS.
Indigena, Vide INDIGENA.
Igneum, Vide IGNIS.
Iuncteccatum. Plin. lib. 14. cap 2.
Larga aut Libera vina. Hor. 3. Car. ode 18 & de Arte.
Lene vinum. Cicer. 5. Tuſcul. Tanquam lenia quædam vina nihil valent in aqua, ſic Stoicorum iſta magis guſtata, quàm potata delectant.
Marathrites vinum, Vide MARATHRVM.
Mareota Stat. 2. Syl 6.
Mellitites Plin. lib 14. cap. 9. & 36. cap. 19.
Merum, Vide MERVS.
Molle vinum, quod caret aſperitate & defæcatum eſt. Virgilius 2. Georgicon.
Mucidum. Vide MVCOR.
Myrtites, Vide MYRTVS.
Nectareum. Martialis,
Attica nectareum turbatis vina Falernum.
Nouitium vinum, Vide NOVVS.
Nouum & vetus vinum, contraria. Cic de Clar. Orat. Vt ſiquis Falerno vino delectetur, ſed eo nec ita nouo vt proximis Conſulibus natum velit: nec rurſus ita vetere vt Opimium, aut Anitium Conſulem quærat.
Oenanthinum vinum, Vide OENANTHE.
Omphacium vinum, Vide OMPHACIVM.
Operarium vinum, Vide OPERA.
Opianicum, ab Opio, qui primus vineam bene colere docuit. Cic. pro Cluent.
Opimianum, ab Opimio, qui primus vinum diutiſſimè ſeruare docuit.
Paſſum vinum, Vide PASSVM.
Peculiare, Vide PECVLIVM.
Pendens, Vide PENDEO.
Præfaminum vinum, quòd præfationibus expiatur. Cato cap. 142.
Pramnion vinum, Vide PRAMNIVM.
Proticum vinum, quod primum in lacum ex torculario defluit. Columel.
Protropum vinum, Vide PROTROPVM.
Purum Ouid 7 Metamorph.
Quietum vinum eſt, quod extra ebullitionem poſitum quietem nactum eſt. Ex Doleto.
Reſinatum, Vide Reſinatus in RESINA.
Rubens. Ouid. 5. Faſtor.
Siræum vinum, quod Latini Sapam appellant. Vide SAPA.
Signinum vinum, Vide SIGNINVS.
Spurcum, Vide SPVRCVS.
Surrentinum, Vide SVRRENTVM.
Tenue, Vide TENVIS.
Tortum, Vide TORQVEO.
Turbulentum, id eſt cui fæx permiſta eſt. Doletus.
Vapidum, Vide Vapidus, in VAPOR.
Vehemens, id eſt generoſum. Celſ.
Vetulum, Vide VETVS.
¶ Abſtinere vino, Vide ABSTINEO.
Abſumere vinum, Vide ABSVMO.
Aceſcere vinum dicitur, Vide ACIDVS.
Adhibere vinum ægrotis, Vide ADHIBEO.

Carere vino, Vide CAREO.
Circuncidere vinum, Vide CIRCVNCIDO.
Concoquere vetuſtate vinum. Cic. de Senec.
Collectam vinum. Plin. ſit collecto iam vino differentia in cella.
Concinnare vinum, Vide CONCINNO.
Corrigere vina. Vide CORRIGO.
Defæcatum vinum Vide DEFÆCO.
Diffuſum vinum ex œnophoro. Cice. 2 de Finib. Quibus vinum diffuſum è pleno ſit œnophoro, vt ait Lucilius. Vetus exemplar pro œnophoro legit hà ſiphon.
Dant animos vina. Ouid. 11 Metamorph.
Eliquatum vinum à fæcibus. Columel. lib. 12. cap. 27.
Euaneſcunt vetuſtate vina. Cicero 2. de Diuin. De vino aut ſalſamento putes loqui, quæ euaneſcunt vetuſtate.
Expletus dapibus vinóque ſepultus. Virg. 3 Æneid.
Feruida vina exſurdant ſubtile palatum. Horat. 2. Serm. ſaty. 8. Vide ABSVRDO.
Vinum facit ingenium. Ouid 7. Metam.
Vinum facit ſomnum. Ouid. 1. faſt.
Ferre vetuſtatem dicantur vina, Vide FERO. Cice. de Amicitia, Vetuſtiſſima quæque, vt ea vina quæ vetuſtatem ferunt, eſſe debent ſuauiſſima.
Fugiens vinum. Cic. 3. Offi. Vide FVGIO.
Fundere vina pateris. Virgil 5. Æneid.
Liquentia vina fundere. Virgil. 5 Æneid.
Graues vino ſomnóque iacebant. Ouid epiſt. 14.
Impulſus vino Quintil. lib. 4. cap 2.
Incaleſcere vino, Vide INCALESCO.
Infuſcare vinum, Vide INFVSCO.
Inurgere vina, Vide INVRGEO.
Dulci mala vino lauere, Diluere & abſtergere curas anxias dulci vino. Horat 3. Carm. ode 12.
Leuare vino curáſque ſitímque. Ouid 15. Metam.
Liquare ex vino. Celſus lib. 3. cap 28.
Madent membra vino, vide MADEO.
Nimio marceſcere vino. Ouid. 1 de Ponto, eleg. 6.
Medicata ſuffitione vina. Vide MISCEO.
Merſus vino & madens. Id eſt, ebrius. Senec. epiſt. 84.
Miſcere vinum aqua, Vide MISCEO.
Nutrire vinum, Vide NVTRIO.
Olere vina. Horat 1. epiſt. 20.
Vina parant animos. Ouid. 1. de Arte.
Pellere curas vino Horat 1. Carm. ode 7.
Preſſa vina. Horat. Epod. 13.
Languidiora vina promere. Horat 3. Carm ode 21.
Horna dulci vina promens dolio Horat. epod. 2.
Reponere vina menſis Virgil. 7. Æneid.
Sepulti vino conticuere, Sopiti & obruti vino. Virgil. 9. Æneid.
Sepulta vrbs ſomno vinóque. Virgil. 2. Aeneid.
Quies ſequitur vina. Ouid 3 faſt.
Soluti ſomno vinóque procubuere. Virgil. 9. Æneid.
Subtrahere vinum. Celſus lib 3. cap. 2.
Sumere vinum meracius. Cic. 3. de Nat. deor. Vt ſi medicus ſciat eum ægrotum, qui iuſſus ſit vinum ſumere, meracius ſumpturum, ſtatímque periturum, magna ſit in culpa.
Tranſire ad vinum, Vide AD præpoſitionem.
Vendere vinum, Vide VANTILO.
Vti largiore vino, Vide LARGIOR largitis.
Vinum de cupa. Cicero in Piſon. Panis & vinum à propola & de cupa.
Vinum de dolio Cicero in Bruto, Si is potare velit, de dolio ſibi hauriendum putet?
¶ Vinum, Liber appellatur per tranſlationem. à Libero patre. Cicero 2. de Nat. deor. Quum fruges Cererem appellamus, vinum autem Liberum.
¶ Vina, pro Poculis Virgil. 1. Æneid.
Crateras magnos ſtatuunt, & vina coronant. Hoc eſt, implent pocula vſque ad marginem. Hunc verſum legimus etiam libro 7. Idem libro 9.
Inter lora, rotáſque viros, ſimul arma iacere,
Vina ſimul.
Villum, villi { οἰνάριον } Diminutiuum: ſicut ab vnus, vllus Terent. Adelp. 5. 2.
-intereà in angulum
Aliquo abeam, atque edormiſcam hoc villi.
Vinacea, vinaceorum, vel per i, vinacia { γίγαρτα } Subſtantiuum plurale neutrum, ſignificat grana vuæ iam preſſæ, & etiam nondum preſſæ. Significat etiam interdum lignoſa illa ſemina quæ ſunt in acinis, id eſt vuæ granis. Columel. lib 11 cap 2 Naturalis autem maturitas eſt, ſi quum expreſſeris vinacea quæ acinis celantur, iam infuſcata, & nonnulla propemodum nigra fuerint. Idem lib. 6. cap. 3, Licet etiam ſi ſit leguminum inopia, & eluta & ſiccata, vinacea quæ de lora eximuntur, cum paleis miſcere. Cato cap. 7, Hæc in ollis, ollæ in vinaceis conduntur.
Vinaceus, maſc. gen. pro eodem { γίγαρτον } Cato capite 25. Vinaceos quotidie recentes ſuccernito. Columel. libro 3 cap 2 Humida loca ſerere non rectè mandari fructus teneri & amplioris acini, ſed calloſi & anguſti, frequentíſque vinacei.
Vinacei illuti Catoni de Re ruſtica dicuntur, è quibus non eſt facta lora. Lora enim fit vinaceis aqua perfuſis, id eſt lotis. Turnebus.
Vinacea, vinaceæ, vel vinacea potius, Idem { γίγαρτον } Colu libro de Arboribus, cap 4, Vitem quam ponis, fac vt ad Orientem ſpectet adminiculo religata. In imo ſcrobe lapides circa pondo quinque ita ponito ne vitem premant, ſed tamen iuxta radices ſint. Prætereà poſt hæc vinaceæ heminam vuæ albæ in nigra, vuæ nigræ in alba ponito, atque ita ſcrobem vel ſulcum cū ſtercorata terra ad medium completo. Plin. lib. 17 cap. 21. Circum capita addito ſtercus, paleas, vinaceos, aut aliquid horum.
Vinaceus, Adiect. vt Acinus vinaceus Cice. de Senect. Omitto enim vim ipſam omnium quæ generantur à terra, quæ ex fici tantulo grano, aut ex acino vinaceo, aut ex ceterarum frugum aut ſtirpium minutiſſimis ſeminibus, tantos truncos ramóſque procreat.
Vinalia, vinaliorum { οἰνήρια } Tam ſecundæ quàm tertiæ declinationis: Feriæ 12 Cal Maij deguſtandis vinis tributæ, vt ait Plin lib 18. c9, Sunt & altera Vinalia, quæ aguntur ad XIII Cal. Septembris, vt ipſe paulo poſt dicit.
Feſta Vinalia quæ x Calend Maij. fiebant, ab Ænea inſtituta fuiſſe docet Ouidius 4 faſt.
Vinarius, vinarij { οἰνοπώλης } Vini venditor. Vnde Lampridius ſcribit Alexandrum Romanum imperatorem conſtituiſſe corpora vinariorum, & caligariorum, & omnino omnium artium. Plautus Aſin 9.
Sed vina quæ heri vendidi vinario Exærambo, &c. Idem Pœnulo, 14.
Vinarius, pro Vinoſo & ebrioſo, Vlpianus in l. Ob quæ. De ædilitio edicto, Item aleatores & vinarios non contineri edicto quoſdam reſpondiſſe Pomponius ait: quemadmodum nec guloſos, nec impoſtores, aut mendaces, aut litigioſos Ibidem, in l Aediles. Vt puta ſi imitatione conſeruorum apud emptorem talis factus eſt, aleator fortè, vel vinarius, vel erroneus ſit. Budæus.
Vinarius, Adiectiuum { οἰνηρός } Quod ad vinum pertinet: vt Taberna vinaria. Plin libro 14. cap. 13, In quibus erant eſque vinariæ cellæ. Idem libro 24. capite 1, Qua de cauſa & in ſaccos vinarios additur polenta.
Vinarij lacus. Columella libro 12. capite 18. Horatius. Serm. Saty. 8.
-inuertunt Alliphanis vinaria tota.
Vibidius, Balatróque.
Saccus vinarius. Vide SACCVS.
Vas vinarium Cic. 6. Verr. Erat etiam vas vinarium ex vna gemma pergrandi, &c.
Crimen vinarium, Id eſt Portorium vini exportandi gratia ſoluendum, quod à Fonteio inſtitutum in Gallia fuiſſe accuſator eius dicebat. Cic pro Fonteio, Cognoſcite nunc de crimine vinario, quod illi inuidioſiſſimum & maximum eſſe voluerunt.
Vinalis, & hoc vinale penultima producta, Macrobius libro 7. Saturnal. capite 7. Sed & ſi qua vinalis fortitudo in homine reſedit, hanc diluit & extinguit.
Vinetum, vineti penultima producta { ἀμπελών, ἀμπελῶνας } Locus vbi multitudo vitium conſita eſt, hoc eſt vbi multæ vites, vel multæ vineæ ſunt. Columella libro 3. capite 4, Cui vineta facere cordi eſt, faciat vitiarium, ex quo poſſit agrum vinetis veſtire. Cicero 2. de Natura deorum, Nec verò ita refellendum eſt, vt ſi ſegetibus aut vinetis cuiuſpiam tempeſtas nocuerit, Idem 2. de Legibus. Sacerdotes vineta virgetáque & ſalutem populi auguranto.
Læta vineta Lucret. lib 2.
Madentia vineta. Stat. 3. Sylu. 5
Vinetum reſtibile, quod ſingulis annis repaſtinatur, id eſt reſtituitur. Colum
Conſerere vinetum. Colum. cap 18.
Infeſtantur vineta Auſtris & Euris. Vide INFESTVS.
Inſtituere vineta. Colum. lib 3 cap 2.
Ordinare vineta. Colum. lib 4. cap 17.
Vinipotor, pen. prod. vinipotoris { οἰνοπότης } Potator vini. Plin. lib. 14. cap. 54, Scitum de quodam vinipotore repetitur, Syracuſis tandiu potare ſolitum, donec ab eo compreſſa in terra oua fœtum ederent. Vetus exemplar legit potore.
Vinitor, pen. corr. vinitoris { ἀμπελουργός } Ruſticus vinearum cultor. Col. lib 2. Separandi ſunt aratores à vinitoribus. Cice. 5. de Fin. An ea quæ per vinitorem anteà conſequebatur, & per ſeipſum curabit?
Maturæ vinitor vuæ. Virg eclog. 10. Sed fortè referri ad vocem cuſtos. vinitor cuſtos vuæ maturæ. Vide locum. Badius vindemiatorem interpretatur, Mancinellus cuſtodem vineæ.
Vinitorius, Adiectiuum { ἀμπελουργικός } Quod eſt vinitoris. Columella libro 4 capite 25. Eſt autem ſic diſpoſita vinitoriæ falcis figura.
Vinolentus, Aliud Adiectiuum { [illegible] } Ebrius, qui vino ſe ingurgitaunt. Plautus Aulul 25,
Tu eam compreſſiſſe vinolentum virginem. Cicero 4 Acad. Dormientium & vinolentorum & furioſorum viſa imbecilliora eſſe dicebas, quàm vigilantium, ſiccorum, ſanorum
Somnia vinolentorum. Cice 1. de leg. Agr. Hæc per deos immortales, vtrum eſſe vobis conſilia ſiccorum an vinolentorum ſomnia?
Inuidere in vinolentiam vinolentorum Cic 5. Tuſc.
Vinolentus furor Cic. ad Cornificium, lib. 12 25. In ſum in Antonium inuectus, vt ille non ferret, omnémque ſuum vinolentum furorem in me vnum effunderet.
Medicamina vinolenta. Cic in Piſonem.
Bacchatur vinolentus Cic in Oratore 59. Futere apud ſanos, & quaſi inter ſobrios bacchari vinolentus videtur.
Vinolentia, vinolentiæ { οἰνοφλυγία }, Ebrietas. Cicero in Topicis Cuius etiam generis illa ſunt, in quibus verum nomen quàm inueniat pueritia, ſomnus, imprudentia, vinolentia, inſania.
Amor, iracundia, ægritudo, vinolentia. Cic 2. de Inuent.
Vinolentia ſubiecta eſt ægrotationi. Cicero 5. Tuſc. Ægrotationi autem talia quædam ſubiecta ſunt, auaritia, ambitio, mulierofitas, pertinacia, ligurritio, vinolentia, cupedia, & ſi qua ſimilia.
Furioſa vinolentia. Cicero 2 Philip. Quid furioſam vinolentiam tuam proferam?
Vinoſus, pen prod. Adiect. { [illegible] } Cupidus vini dicitur, vt ait Valla lib 1. Plinius ait idcirco vinoſos dici homines, quòd ſoli animalium non ſitientes bibunt. Sic legit Calepinus · vbi omnes ſic legimus
lib

lib.23.cap.1. Vino debemus homines, quòd &c. Ouid.3.Faſtorum,
-vinoſiûs ætas
Hæc ætas, & grauida munera vitis amans.
Vinoſus, Ebrioſus. Plaut.Curc.1.
Quid opus eſt verbis? vinoſiſſima eſt.
Conuiuia vinoſa. Ouid 3.Amor.eleg.5.
Senex vinnſus. Ouid.3 de Arte.
Vinoſus ſucens (vt author eſt Plin.lib 15.cap.18.) propriè eſt moro, pyro, myrto. Idem lib 13 cap 19. & lib.23.cap. 6. inter mali punici genera, vinoſa quædam appellat, quæ aluum ſiſtunt & ſtomachum.
Vinoſus ſapor. Plin lib 22.cap 13.
Vinoſus ſructus. Col.lib.5.cap.10.
Vinoſa mordacitas ad linguam, Hoc eſt, Quæ haud ſeſus ac vinum linguam ferit. Plin.lib 21 cap.18.

Vinulus in Plauto Mollis eſt, ex vini diminutione. Cùm enim vinum quod generoſum non eſſet ſignificabant, vinulum & villam appellabant, vnde adiectiuum vinulus eſt factum. Turnebus. Locus Plauti eſt Aſin 5

Viocuri. Viarum curatores. Varr. Publius & Coſconius quòd ab his dicuntur viocuris ædificari Idem alio loco, Quis enim non videt, vnde antiſodium & viocurus? In antiquo lexico ſcribitur, Viaculus, [illegible], ſed vel viatius, vel viocurus in eo ſcribendum cenſeo Turnebus.

Viola, violæ, pen.corr. {Ἴον} Nota ſignificationis. Dicta, vt quidam volunt, per antiphraſim, quaſi minime violata: vel quod non violanda vel à violendi, quamuis aliqui per diminutionem, à Græco ἴον violam dictam velint. Plin.lib 21.cap 6. Violis honos proximus. Earum plurimâ genera, purpurea, lutea, alba. plantis omnes, vt olera ſatæ. Ea ita verò quæ ſponte apricis & macris locis proueniunt purpureæ, latiore folio ſtatim ab radice carnoſa exeunt, &c. Abunde de violis in hoc capite tractas. Ibid.cap.11. Florum prima Ver nuntiantium, viola alba. Tepidioribus verò locis etiam hyeme necat. Poſteà quæ appellatur purpurea. Proximè flammea, quæ & phlox vocatur, ſylueſtris duntaxat. Cicero 5. Tuſculan. An tu me in viola putabas, aut in roſa dicere?
Fuſcæ violæ. Claud 2 de raptu Proſerp.
Mollis viola. Virg 5 eclog.
Nigra viola. Virgilius 10 eclog.
Pallentes violæ. Virgilius 2 eclog.
Tinctus viola pallor amantium. Horat.3 Carm.ode 10.
Tondere violas manu. Propert.lib 5 eleg 13.

Violarium, violarij {ἰωνιά} Locus vbi naſcuntur violæ, inquit Seruius. Virg.4 Georg.
-irriguumque bibant violaria fontem.

Violaceus, adiectiuum {ἰοειδής} Idem quod purpureus, qui in violæ florem tendit Plin.lib.9.cap.39. Nepos Cornelius, qui diui Augusti principatu obiit, Me, inquit, iuuene violacea purpura vigebat. Idem libro 35 capite 16 Violaceus color.

Violarius, violarij {[illegible]} Violacei coloris infector. Plaut. Aulul.3.5. Flammearij, violarij, carinarij.

VIOLANTILLA. Græcè Ianthis, nomen mulieris [illegible]. Budæus.

Violo, violas, penult corr. {[illegible]} Violare, Corrumpere, polluere. Quaſi vim inferre. Et propriè de virgine dicitur.
Violare, ad alia transfertur: vt Violare amicitiam. Cicero pro Cluentio, A me tamen, vt æquum eſt, omnia cautè, pedetentimque dicentur, vt neque fides huius defenſionis relicta, neque cuiuſquam aut dignitas læſa, aut amicitia violata eſſe videatur.
Amores alicuius violare. Tibull.lib.1.eleg 5.
Aras cælicolûm violauit mea dextera. Sil.lib.17.
Auram nubis violare. Stat.1. Thebaid.
Bello violari. Cic.Cæſari in epiſt ad Att.lib 9 ep.
Corpus manu. Cic. Poſt reditum in Senatu, Fortiſſimi atque optimi viri Tribuni plebis ſanctiſſimum corpus non ſolùm tactum ac violatum manu, ſed vulneratum ferro confectûmque vidiſtis.
Corpus vulnere. Virg.11. Æneid.
Cubile alicuius Catull ad Iannam, epigram 62.
Dignitatem. Cic ad Lent.lib.1.6.
Ebur oſtro. Virg 12 Æneid.
Exiſtimationem alterius. Cic.ad Qu. Philip.lib.13.74.
Famam probris flagitiiſque violare. Cic.3 Verr. Quam apud ceteras nationes imperij nominiſque noſtri famam, tuis probris flagitiiſque violaris.
Fidem violare Ouid 1.epiſt.7.
Fidem confugij. Plin.lib 10, cap 34.
Fœdus Liu.8.bell.Pun.
Fœdera communia pacta violare factis. Lucret.lib.5.
Hoſpites. Cæſar 8 bell.Gall.
Iura. Cic.in Somnio Scip. Eorum animi qui ſe voluptatibus dediderunt, earumque quaſi miniſtros præbuerunt, impulſuque libidinum voluptatibus obedientium, deorum & hominum iura violauerunt. Idem 2 de Legib. Sanctè vota reddunto, pœna violati iuris eſto.
Ius ſanctum. Cic.pro Roſc. Amer.
Loca religioſa. Cic.pro C.Rabirio perduel.reo, Niſi fortè de locis religioſis, ac delubris, quos ab hoc violatos eſſe dixiſti, pluribus verbis tibi reſpondendum putas.
Numina verbo violare. Tibull lib 2.eleg 2.
Parentes. Cice.3 de Fin. Vt peccatum eſt patriam prodere, parentes violare, fana depeculari, quæ ſunt in effectu, &c.
Puellam violare. Tibul.lib.1 eleg.6.
Rempub. Cice.1 Tuſc. Vel in Rep. violanda fraudes inexplicabiles conceperint.
Sacra. Cic.de Aruſp.reſp Qui ſacra Bonæ deæ quæ viri oculis, ne imprudentia quidem aſpici fas eſt, non ſolùm aſpectu virili, ſed flagitio ſtuprôque violauit.
Nubes violant ſerenam ſpeciem mundi. Turbant & obſcurant ſerenitatem aeris. Lucret.lib.4.
Suſpicione violata virtus. Liu.2. ab Vrbe.
Syluam violare ſecuri, Cædere. Ouid.3.Metam.
Violare venas. Celſus lib.7.cap 22.
Verbo ius legationis violare. Cic. pro Lege Manil. Ius legationis verbo violatum illi perſecuti ſunt.
Virginitatem. Cic.3.de Nat deor.
Vitam patris. Cic.in Parad.
Voce aliquem violare. Cic pro Domo ſua, Sed tametſi nihil de me tuliſti, quo minus eſſem nõ modo in ciuium numero, ſed etiam in eo loco, in quo me honores Pop Rom. collocauerunt, tamen ne eum tua voce violabis, quem poſt nefarium ſcelus Conſulum ſuperiorum tot vides Iudicum Senatus, Pop. Rom. totius Italiæ honeſtatum?

Violens, pen corr. {βίαιος} pro Violentus, teſte Budæo apud Horat.libro 3.Carm.ode vlt.
Dicar qua violens obſtrepit Aufidus, &c.

Violatus, penult.prod. Participium {βιασθείς} Liuius 2.ab Vrbe.
Ab arcu violatus. Ouid.3 de Ponto, eleg.5.
Fletu genas violata Diana. Stat.9. Thebaid.
Corpus violatum nullo crimine Silius lib.17.
Iura violata mariti. Ouid.2.de Arte.
Leges violata Claud.2.in Eutrop.
Poteſtas violata Lucan.lib.3.

Violandus, Aliud participium {[illegible]} vt
Fœdera clam violando. Tibull.lib.1.eleg 9.

Violatio, violationis, Verbale {[illegible]}. Liu.9. bel. Pun. Tum quoque alio genere cladis eadem illa pecunia omnibus contactis ea violatione templi, furorem obiecit.

Violator, penult. prod. violatoris {[illegible]} Verbale maſc. Liu. ab Vrbe, lib 4. Hiccine eſt, inquit, ruptor fœderis humani, violatórque gentium iuris?
Templi violator. Ouid.1 de Ponto, eleg.2.

Violabilis, & hoc violabile, penult. corr. Adiect. {[illegible]} Qui violari poteſt Stat.5 Thebaid.
Cor violabile leuibus telis Ouid.epiſt.12.
Numen non violabile. Virg 2.Æneid.

Violentus, Aliud adiect. {[illegible]} Qui vim facit. Col.lib 5 cap.5. Supereſt reliqua illa cultura proſtratæ vineæ, quæ niſi violentiſſimo cæli ſtatu ſuſcipi non debet.
Violentus & furens. Cic.2. Philip. Neceſſe eſt, quamuis ſis, vt es, violentus & furens.
Tranquillus & Violentus, contraria. Claud.8.Paneg.
Aer violentior incubuit puppibus. Lucan.lib.5.
Amnis violentior influit in mare. Virg 4.Georg.
Aper violentus, Ouid.8.Metam.
Animalis violentior. Statius 9 Thebaid.
Enſe violento fortiter vti. Ouid.epiſt.11.
Fames violenta. Lactant.10 Phœnice.
Homo vehemens & violentus Cic.5. Philip.
Impetus alienius furentes & violenti. Cic.de Aruſp.reſp.
Ira violenta. Ouid. 8. Metam.
Ira violentior ingenti. Silius lib.4.
Lues violenta Valerius 5. Argonaut.
Mors violenta. Tibull lib.1.eleg 3.
Opes violentæ Cice.1. Philip. Non opes violentas, & pop.Rom. minimè ferendam potentiam: ſed charitatem ciuium & gloriam concupiſſe.
Pectora violenta, Superba. Virg.10 Æneid.
Tela violenta ſumere Ouid.11 Metam.
Tempeſtates violentiſſimæ. Cic.pro Cluent. Populum Rom. ſua ſponte eſſe placatum hominum ſeditioſorum vocibus, vt violentiſſimis tempeſtatibus concitari.
Venti violenti. Lucret.lib.5.
Vis violenta leonum. Lucret.lib 3.
Vires violentæ æris, Duritia ferri vel æris. Lucret.lib.5.
Violentior æquo. Ouid.3.Metam.

Violenter, Aduerb. {βιαίως} vt vult Acron. Liu.5 ab Vrbe, Quia ſolennia ludorum, quos intermitti nefas eſt, violenter diremiſſet.
Violenter gerere Conſulatum, pro Crudeliter. Plin. epiſt.9.
Inuadere Violenter. Col lib.7 cap.12.
Tolerare violenter, pro Aegrè & iniquè. Teren.Phor.5.1.
Violentius Ouid 1.de Arte,

Violentius facere. Vlp.in l.Quemadmodum.§ pen. D. ad leg. Aquili. Si quid tamen magiſtratus aduerſus reſiſtentem violentius fecerit, non tenebitur Aquilia.

Violentia violentiæ, {[illegible]} Plin.lib. 2.cap.47. In Narbonenſi prouincia clariſſimus ventorum eſt Circius, nec vlli violentia inferior. Idem lib.17. cap.2. Sed tanta plerunque violentia, vt auferat tecta.
Vinolentorum violentia. Cic.5.Tuſc. Ne ſobrius in violentiam vinolentorum incidas, ante diſcedit.
Vultus violentia. Ouid.1. Metam.
Aeris violentia. Lucret.lib.3.
Effrenata violentia. Cice.12.Philip. Noui hominis furorem, noui effrenatam violentiam.
Vehemens violentia vini Lucret.lib.3.
Gliſcit violentia. Virg 12. Aen.
Opprimi impetu violentiæ. Cic. Antequam iret in exilium.
Proſpicere violentiam inimicorum. Ci. Antequam iret in exiliũ.

Vipit Valentia, {[illegible]} Apulorum vrbs, authore Ptolemæo lib. 3.cap 1.hodie Bruona, Hippo Plinio.

Vipera viperæ. pen.cor {ἔχιδνα} Genus ſerpentis. Dictum quòd vi pariat. De quo Plinius abundè multis locis, maximè verò lib. 10. cap.62. Viperæ mas caput inſerit in os, quod illa abrodit voluptatis,

dulcedine. Terreſtrium eadem ſola intra ſe parit oua vnius coloris, & mollia vt piſces. Tertia die intra vterum catulos excludit: deinde ſingulos diebus ſingulis parit, viginti ferè numero. itaque cæteræ tarditatis impatientes, perrumpunt latera, occiſa parente.

Parua necat morſu ſpatioſum vipera taurum Ouid. 2. de Rem.

Vipera venenata ac peſtifera. Cic. de Aruſp. reſp. Eriſimne in fine atque in delicijs quidam optimi viri viperam illam venenatam ac peſtiferam habere potuerunt.

Læſa vipera ignaro pede. Ouid. 1. de Arte.

Breuibus viperis implicata crines Canidia. Horat. Epod. 5.

Vipereus Adiect. {[illegible]} vt Carnes vipereas edere. Ouid. 2. Metam.

Crinis vipereus Virg. 6. Aen.

Felle vipereo inuere ſpicula. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2.

Cruore vipereo madent tela. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7.

Dentes viperei. Ouid. 3. Metam.

Nodis vipereis nexa brachia. Ouid. 4. Metam.

Viperinus pen. prod. Aliud adiect. {[illegible]} Plin. lib. 11. cap. 53. Scythæ ſagittas tingunt viperina ſanie & humano ſanguine. Cic. 2. de Fin. Morſus viperinus.

Cruor viperinus. Horat. Epod. 3.

Vipiones pen. pro. {[illegible]} ſunt minores grues: ſicut pipiones, minores columbi. Plin. lib. 10. cap. 49. In Balearibus inſulis & Buteo accipitrum generis in honore menſarum eſt: item vipiones, ſic enim vocant minorem gruem.

Vir viri, m. g. {[illegible]} Reſpectum ſexus habet. Plin. lib. 10. cap. 63. Viros auidiores veneris hyeme, fœminas æſtate Heſiodus prodidit.

Sobo es virûm. Lucret. lib. 4.

Vir, reſpectum ætatis aliquando dicit. Plinius, Quod non modò in puero ſiue adoleſcente, ſed etiam in viro admiratione dignum videretur.

Genus acre virûm. Virg. 2. Georg.

Gens effræna virûm. Virg. 3. Georg.

Inuicta vis viri. Stat. 3. Thebaid.

Ingentis ſpiritus vir, Vide INGENS.

Roboris magni vir. Seneca. Thebaid. 8.

Ingenij iucundi & elegantis vir. Quint. lib. 5. cap. 13.

Magnæ famæ vir. Ouid. 2. Metam.

¶ Acerrimus vir, Vide ACERBVS.

Acres viri Virg. 11. Æneid.

Ademptus vir, Vide ADIMO.

Adoleſcens vir, Vide ADOLESCO.

Agreſtes viri. Horat. 3. Carm. ode 2.

Ampliſsimus & ornatiſsimus vir, Vide AMPLVS.

Audax vir. Silius lib. 3.

Bellatores viri. Sil. lib. 1.

Bonus vir & prudens Horat. de Arte.

Bonus vir & ſapiens Horat. 1. epiſt. 7.

Bonus vir, Vide BONVS.

Cœleſtis vir, Vide CARNVS.

Cenſorius vir, Vide CENSEO.

Comis vir. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Clari viri. Quint. lib. 1 cap. 2.

Clarorum virorum animi. Horat. 2. epiſt.

Clariſsimus vir Cic. Curioni, lib. 2.

Comis & bonus vir. Quin. lib. 6. cap. 2.

Conſularis vir, Vide CONSVL.

Egregius ſanctuſque vir. Iuuen. Saty. 13.

Excellens vir. Cic. Lentulo lib. 1. 7. Virum enim excellentem, & tibi tua præſtanti in eum liberalitate deuinctum.

Exterritus vir. Ouid. epiſt. 13.

Ferox vir. Sil. lib. 12.

Fortis vir. Ouid 13. Metam.

Fortis vir ad arma. Ouid. 2. Faſt.

Grauis vir. Quint. lib. 1. cap. 2.

Ignoti noua forma viri. Virg. 3. Aen.

Illuſtris vir, Vide ILLVSTRIS.

Inſultus vir Ouid. 2. Faſt.

Inſignis vir pietate. Virg. 1. Aen.

Inſtructiſsimus vir. Vide INSTRVO.

Intemperans vir, Vide INTEMPERANS.

Iouictum virum vicit dolor. Ouid. 13. Metam.

Iuriſperiti, an militaris viri laus maior. Quint. lib. 2. ca. 4.

Iuſtus vir & tenax propoſiti. Horat. 3. Carm. ode. 3.

Lectiſsimi viri atque ornatiſsimi, Vide LEGO legis.

Literati viri, Vide LITERA.

Magnus vir. Ouid. 3. Metam.

Maximus vir, Vide MAGNVS.

Memor, grauis, & bonus vir. Cic. Curioni, lib. 2. 5.

Mendax vir. Virg 8 Aen.

Molles viri. Horatius Epod. 8.

Nefandus vir. Virg 4 Aen.

Princeps vir. Ouid. ad Liuiam.

Sanctus vir. Seneca Hippol. 15.

Solers vir Ouid. in Ibin.

Subtilis vir Quint lib 3 cap 11.

Veloces viri. Ouid 10 Metam.

¶ Cadere in virum, Vide CADO.

Compellare virum blandè, Vide COMPELLO.

Congelare virum, Vide CONGELO.

Diuidere in viros Vide IN præpoſitionem.

Per hos viros ſalutaris profeſsio increuit. Celſus libro 1. in Proœmio.

¶ Vir, pro Virilitate Catull. 58. Itaque vt relicta ſenſit ſibi membra ſine viro, &c. Id eſt, poſtquàm. Atys virilia ſibi abſcidit.

Vir Fortis, qui præſenti fortique animo eſt præditus. Terent Adel. 4. 5.

Laudo Cteſipho. patriſſas abi, virum te iudico. Idem Eunucho 1. 1. Heu noſter, laudo, tandem perdoluiſti, vir es. Cic. 2. Tuſc. Si viri eſſe volumus, vel potius ſi viri volumus eſſe.

Vir & homo. Cic. 2. Tuſc. Ita & tulit dolorem vt vir, & vt homo, maiorem ferre ſine cauſa neceſſaria noluit. Idem pro Flacco, Si ciuitas per viros bonos grauesque homines querelas ad vos detuliſſes. Et ad Quint. frat. lib. 2. 19. Sed quum veneris, virum te putabo: ſi Saluſtij Empedoclea legeris, hominem non putabo.

¶ Vir, Maritus. Terent And. 3. 5. Tibi generum firmum, & filiæ inuenies virum.

Matura viro filia. Virg 7 Aen.

Durus vir. Ouid. 3. Amor. eleg. 4.

Periurus vir Ouid. epiſt. 10.

Viduus vir. Ouid epiſt. 8.

¶ O digno coniuncta viro Virg. eclog. 8.

Dare nuptum viro, Vide NVBO.

Expertæ virum puellæ. Horat. 3 Carm. ode 14.

Meruit illa virum doctv, Vide MERAO.

Nupta viro puella Ouid. epiſt. 15.

Sæuo nupta viro Horat 3. Carm. ode 10.

Vir, de brutis etiam dicitur. Virgilius eclog. 7.

Vir gregis ipſe caper.

Virago penul. prod. viraginis, pen. cor. f. g. {[illegible]} Mulier fortis, quæ viro ſimilis ſit, & virilia opera faciat. Plaut. Merc. 7.

-rectè ego emero matri tuæ

Ancillam viraginem aliquam, non malam, forma mala.

Diua virago, Diana. Seneca Hyppol 1.

Cruda virago Gorgone, Pallas. Stat 11. Thebaid.

Flaua virago, Pallas Ouid 6. Metam.

Bello metuenda virago, Pallas. Ouid. 2. Metam.

Regina bellorum virago, Pallas Statius. 4 Syl. 5.

Viripotens penult corr. viripotentis, fœmin. gen. {[illegible]} Virgo dicitur quæ apta eſt connubio. Plautus Perſa. 7. Paulus in l. Si filiafamilias D. de leg 3.

Virilis & hoc virile, pen. prod. {[illegible]} Quod eſt viri: vt Opus virile, ſic virilis toga. Cic. 2 Philip. Et Col. lib. 7 cap. 21. Virilis pars.

¶ Virilis animus, id eſt Fortis, qualis debet viri eſſe. Terentius Phorm. 5. 8.

Animo virili præſentique vt ſis, para. Cic ad Atticum, lib. 14. 379. Acta enim illa res eſt animo virili, conſilio puerili.

Magis virilis, Vide MAGIS.

Parum virile. Cic. 5. de Fin. Verenturque quicquam aut facere aut loqui quod parum virile videatur.

Cura virilis Virg 9. Aen.

Dolor virilis. Cic. ad Att. lib 12. 229. Nec res periiſſet, & videremur aliquid doloris virilis habuiſſe.

Forma virilis. Ouid. epiſt 4.

Habitus orationis virilis. Quint. lib 5. cap 12.

Igniculus virilis Cic. Attic. lib. 15. 329. Reliqua pars epiſtolæ: illa nanque in vtranque: ſed tamen nonnullos interdum iacit igniculos viriles.

Fortis ac virilis laterum inflexio. Cic. 3. de Orat.

Oculi viriles Ouid 5. Faſt.

Officium virile Horat. de Arte.

Ratio fortis & virilis. Cic. 1. de Orat. Sententijs tamen vtendum eſt eorum potiſsimum qui maximè forti, & vt ita dicam virili vtuntur ratione atque ſententia.

Pars virilis, Pars cuiuſque viri. Cic. 5. Verr. Qui præſertim plus etiam, quàm pars virilis poſtulat, pro voluntate Pop. Rom. oneris ac muneris ſuſcipere debeam. Ibid. 6. Eſt aliqua mea pars virilis, quòd eius ciuitatis ſum, quam ille amplam, illuſtrem, clarámque reddidit.

Partes viriles mandare puero Horat de Arte.

Pro virili parte, Pro viribus Cic. pro Seſtio, Vide PRO.

Pro virili portione. Tacitus in vita Agricolæ.

Proles virilis. Virg 7. Æneid.

Ratio fortis & virilis. Cic. 3. Tuſc.

Sexus virilis, aut ſtirps. Plinius libro 20. capite 53. Liuius. 7. ab Vrbe.

Studia virilia. Ouid. 15. Metam.

Tela virilia. Ouid. 8. Metam.

Veſtis virilis Horat. 1. Serm. ſaty. 2.

Vox virilis. Cic. pro Seſtio Recita quæſo P. Seſti quid decreuerint Capuæ Decuriones, vt iam virilis tua vox poſſit aliquid ſignificare inimicis noſtris.

Vultus virilis. Ouid. 3 Metam.

¶ Vocare aliquos ad virilia. Saluſtius in oratione Marci Tribun. pleb. ad Plebem.

Virilitas, penul. corr. virilitatis {[illegible]} Idem quod Virilia, & pudenda. Martial. lib 9.

Non puer auari ſectus arte mangonis,

Virilitatis damna mœret erepta. Plin. lib. 25 cap. 1.

Viriliter etiam fouetur vino calido virilitas tumentis.

Adempto virilitatis homo, Vide ADIMO.

Exciſa virilitas. Quint. lib 5. cap. 12.

Incestæ virilitatis, de ſtupratore. Tacit lib 5. Arguitur pleraque, C. Cæſarem quaſi inceſtæ virilitatis, &c. dixiſſe. Id autem ideò de Caligula dixerat Meſſalinus, quòd is cum omnibus ſororibus ſuis ſtupri conſuetudinem fecit, vt ſcribit Tranquillus.

Virilia, virilium, pluraliter tantùm {[illegible]} Verenda, pudenda. Plin. lib. 21 cap. 27. Et in totum ad virilia, cauliculis eius in vino & aceto tritis, nihil vtilius putant.

Viriliter, penult. correp. Aduerbium {[illegible]} Fortiter & magno

magno animo. Cic 1 Tuſc Itaque barbari quidam, & immanes ferro decertare acerrimè poſſunt, ægrotare viriliter non queunt.

Viriliter & magno animo. Cic 1. Offic. Quod enim viriliter animóque magno fit, id dignum viro & decorum videtur.

Defendere viriliter Quint lib 6 cap 1.

Facere viriliter Horat 1 epiſt 18.

Fortuna ferenda viriliter. Ouid 1 Faſt.

Viritim, pen. prod Aduerb {[illegible]} Per ſingulos viros, loquit Feſtus. Cic 3 Tuſc Nolim, inquit, mea bona Gracche tibi viritim diuidere liceat: ſed ſi facias, partem petam. Cæſ 7. bel Gal. Pecus, cuius magna erat ob Mandubiis compulſa copia, viritim diſtribuit.

Rumor viritim percrebuit. Curtius lib 6.

Ferre aliquid de aliquo loco viritim diuidendo Cic de Clar Orat. ... Diſtruit etiam C. Flaminius is, qui Trib. pleb. legem De agro Gallico & Piceno viritim diuidendo tulerit.

Viritim de vno etiam dicitur. Curtius li 7, Siquis viritim dimicare vellet, prouocauit ad pugnam Horat 2 epiſt. 1.

Viritim, Metaphoricè, pro Particulatim Seneca Natur. quæſt lib. 4. cap. 7, De ventis in vniuerſum diximus, nunc viritim incipiemus illos diducere.

Viroſus {[illegible]} Adiectiuum, à Vir, primam corripit. vt Viroſæ mulieres, dicuntur virorum appetentes, vel luxurioſæ. Lucilius lib 7,

Dixi ad principium venio, vetulam atque viroſam
Vxorem cædam potius quàm ego emet me.　　Afranius Diuortio,
Vigilans ac ſoles, ſicca, ſana, ſobria, viroſa non ſum: & ſi ſum,
Non deſunt mihi qui vltro dent: ætas integra eſt, formæ ſatis.

Viroſus, à Virus primam producit, Vide VIRVS.

Viriatus, magnarum virium. Lucil. lib. 26, Contra flagitium neſcis bello vinci à viriatu Annibale. Nonius.

VIRBIVS dicitur, Hippolytus Theſei filius, quaſi bis vir: qui à nouercali calumnia necatus, beneficio Æſcul. pij vel Dianæ renocatus fertur ad vitam. Reuera, inquit Seruius, Virbius eſt nomen coniunctum Dianæ, vt Matri deûm Atys, Mineruæ Erichthonius, Veneri Adonis.

VIRDOMARVS, pen cor. Gallorum rex, de quo cæſo Claudius Marcellus opima ſpolia Ioui Feretrio conſecrauit. Propert. lib 4. eleg. 11, Virdomari genus hic Rheno iactabat ab ipſo.

Virectum, & Vireo, Vide VIREO.

Vireo, vireonis, penul prod m g. {[illegible]} Plin lib 18 cap. 29 Auem Parram oriente Sirio, ipſo die non apparere, donec occidat: è diuerſo vireonem prodire ipſo ſolſtitij die. Gaza eum intelligit qui & Ariſtoteli & Plinio vocatur Chlorion.

Vires, virium, &c. Vide VIS.

Virga, virgæ {[illegible]} Notæ ſignificationis. Cicero pro Rabirio, perduel reo, Porcia lex virgas ab omnium ciuium Roman. corpore amouit: hic miſericors flagella retulit. Ouidius 1. de Arte, de tauro quodam,

Signatus tenui media inter cornua virga.

Lentior virgis ſalicis. Ouid. 13 Metam.

Arbuteæ virgæ texunt pheretrum. Virg 11. Æn.

Aurea virga. Virg. 7. Æneid.

Cornea virga, Vide Corneus in CORNV.

Fraxinea virga Ouid. epiſt 11.

Medicata virga. Ouid 1 Metam.

Raſæ haſtilia virgæ. Virg 2. Georg.

Viſcata virga fallere volucres. Ouid 15 Metam.

Cædere virgis, Vide CÆDO.

Cædere aliquem virgis ad necem. Cicero 5. Verr Quid erit extremum? ſi damnatus eris, virgis te ad necem cædi neceſſe erit.

Lacerare aliquem virgis. Vide Lacero in LACER.

Moriuntur in tergo virgæ, Vide MORIOR.

Multari virgis, Vide MVLTA.

Variari virgis, Vide VARIVS.

¶Virga thuris Plin lib 12. cap 14.

Virgam thuriam dixit Virg 2 Georg.

¶Virga Cenſoria. Quint. lib 1. cap 5 Quo quidem ita ſunt ſeuerè vſi veteres grammatici, vt non verſus modò Cenſoria quadam virga notare, &c. Hæc autem virga aliàs dicitur obeliſcus, vt annotat interpres Quintiliani.

Virgæ ſanguineæ. Modeſtin l 1a. D de leg Pompeia de Parricid. Plin. Siquidem & geniſtæ, & populi, & vlmi, & ſanguinei frutices. Aut igitur è fruticibus virgæ erant, quibus cædebantur parricidæ, vt terror iniſſet in cruento earum colore, aut ad hunc cruorem, vt exiſtimo, cruentabantur. Sic de Bellona ſcribit Maro, Quam cum ſanguineo ſequitur Bellona flagello. & fecialis haſta ſanguinea & cruenta bellum indicebat. Liu Vt fecialis haſtam ferratam, aut ſanguineam præuſtam ad fines eorum ferret Turnebus

Virgam tribuebant ſomno, qua ferient homines, ſoporem inducebat. Papinius,

...extremo me tange cacumine virgæ.　　Maro ramum ei tribuit, quem ſoporatum vi ſtygia ſuper vtraque tempora Palinuri quaſſe dicit: alij etiam ei cornu tribuunt. Ex Turnebo.

Virgula, virgulæ, pen. corr. Diminut. {[illegible]} Cic. 8. Philip. Quum tempus ille differret, virgula ſtantem circumſcripſit: dixitque, ſe non antea renunciaturum Senatui, niſi prius ſibi reſpondiſſet quid facturus eſſet, quàm ex illa circumſcriptione excederet.

Virgula diuina dicitur, quoties quicquid optamus, ad citra humanam operâ quaſi diuinitus nobis ſignificamus contingere. Propterea quòd antiquitas, quemadmodum in annulis, ita & in virgis ferendis exiſtimauit aliquam fatalem, ac ſeu magicam ineſſe virtutem. Cic. 1. Offic. Quod ſi omnia nobis, quæ ad victum cultúmque pertinent, quaſi virgula diuina, vt aiunt, ſuppeditarentur. Citatur aliquoties, & apud Nonium Marcellum, Varro in virgula diuina, vt appareat hunc fuiſſe titulum alicuius ex Menippeis, quarum & ipſi plerique ſermones prouerbiales. Adagium natum videri poteſt potiſſimùm ab illa virga Mercurij, quam ille Palladi tribuit, adeò celebri, vt de ea Antiſthenes Cynicæ ſectæ conditor, librum conſcripſerit, cum cornu ſuo, vt conijcio, baculo conſerens. Eraſmus.

Virgatus, Adiectiuum, Quod virgas quaſdam in longum aut latum varia ſerie, & colore porrectum habet, virgatum dicitur vt Virgatæ veſtes, virgata ſagula, quæ diſcoloribus, tanquam currentibus regulis colorum & ductibus, varia cernuntur. Grammatici hac notione contenti non ſunt, ſed aiunt ad Gallorum etiam reſpectum eſſe linguam, quibus virga purpuram ſignificat, vt virgata ſint purpurea. Sed ſimplex intellectus à Latinis virgis conuenit Valerius certè Flaccus Thraciû mulieribus virgatas veſtes tribuens, purpureas non intelligit, ſed barbarorum ritu diſcolores, & veluti virgatis ſegmentis contextas Eius ſunt verſus.

Iam veniet durata gelu, ſed me quoque pulſam
Fama viro noſtróſque thoros virgata teret bit. Ex Turnebo.

Calathiſci virgati Virgis contexti. Catul. Argon 59.

Corpore virgato tigris, Varijs coloribus diſtincto. Sil. lib 5.

Tigres virgatæ. Senec Hippol 3.

Veſtes virgatæ auro. Silius lib. 4. Hoc eſt, virgis ſeu lineis aureis diſtinctæ.

Vbera virgata Seneca Herc Oetæo 2.

Virgulatus, pen prod. Adiect. Plin. lib 9. cap. 33. Iam diſtinctione virgulata, crinita, criſpa, &c.

Virgator, penult. prod virgatoris. {[illegible]} Qui virgis cædit. Plautus Aſin. 12,

Vbi ſæpe cauſam dixeris pendens aduerſus octo
Aſtutos, audaces viros, valentes virgatores.

Virgeus Adiectiuum {[illegible]} Quod eſt ex virgis factum. Virgilius 1. Georgicôn,

Virgea præterea Celei, vilisque ſupellex.

Virgeam ſepem interponere. Colum. lib. 11. cap 3.

Area virgea. Colum lib 7. cap 3.

Pabula virgea, Arbuſcularum frondes in pabulum caprarum decerptæ Virg 3. Georg.

Flamma virgea Idem 7 Æneid. Hoc eſt, de virgis facta: vnde eſt flamma validior. Seruius.

Virgetum, virgeti, pen prod {[illegible]} Locus virgis conſitus ad illigandas vites: qui mos antiquus fuerat vt hodie quoque, dum amerina ſalix aut geniſta iuxta vites ſeruntur. Cic. 2. de Leg. Sacerdotes vineta, virgetáque & ſalutem populi auguranto.

Virgidemia, virgidemiæ {[illegible]} Collectio virgarum ob verbera, aut ad aliquid vinciendum. Varro in Agathone, Quid triſtionem video te eſſe? hæc ſpes eſt argêtaria, ideóque ſcapulæ metuunt virgidemiam, Plaut. Rud. 19,

Tergúmque obteſtor tuum, vt tibi vberem vlmeam eſſe ſpores virgidemiam.

Virgultum, vir gulti {[illegible]} Plin. lib. 12. cap 19, Præcipua bonitas virgultorum tenuiſſimis partibus ad longitudinem palmi. Cic pro Cæcina, Ergo hæc deſerta via & inculta, atque interclusa iam frondibus & virgultis relinquitur. Et 1. de Diuin. Omnia arbuſta virgulta, tecta peruertere.

Cornea virgulta. Virg. 3. Æneid.

Sonantia ſyluis virgulta. Virg. 6 Æneid.

Sylueſtria virgulta. Virg 2 Georg.

Tenera attondent ſimæ virgulta capellæ. Virg eclog. 10.

Noua virgulta in terram defodere Lucret lib 5. Ibidem.

Reſonant auibus virgulta canoris. Virg 2 Georg.

VIRGI, Hiſpaniæ oppidum, in ſinu quem Virgitanum vocant ſitum. Author Pomponius, lib. 2. Nunc Almeria dicitur, teſte Oliuario in Melam.

VIRGILIVS {[illegible]} Mantuanus poëta celeberrimus, Marone, Maiáque natus, qui primum inter Latinos poëtam obtinet locum. Sunt ex recentioribus qui Vergilium non Virgilium ſcribi debere autument. De hoc vide Caſtigationes Pierij in Virgilium. Huius vitam non minus doctè quàm copioſè ſcribit Petrus Crinitus lib. 4. de poetis Latinis. Virg. 4 Georg.

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat.
Parthenope, ſtudijs florentem ignobilis oti.

Virgilius amantiſſimus vetuſtatis Quint. lib 1 cap. 7.

Optimus Virgilius Horat 1. Serm. ſat 6.

Virgilianus, pen prod Poſſeſſiuum {[illegible]} vt Virgiliana virtus, apud Plin in Præfat Quintil. lib. 1. cap. 3. Habendúmque in animo ſemper illud Virgilianum.

Virgo, virginis, pen corr om g. {[illegible]} Quintil. lib 6. ca. 4, Cicero obiurgantibus quòd ſexagenarius Publiliam virginem duxiſſet, Cras mulier, inquit, erit. Vlpianus. in l. Alioquin. D. de contrah. empt. Quod ſi ego me virginem emere putarem, quum eſſet mulier, emptio non valebit.

Virginem, omne incorruptum & intactum dixerunt veteres. Cic. in Orato. Mollis eſt enim oratio philoſophorum & vmbratilis, nec ſententijs, nec verbis inſtructa popularibus, nec vincta numeris, ſed ſoluta liberius, nihil iratum habet, nihil inuidum, nihil atrox, nihil mirabile, nihil aſtutum, caſta, verecunda, virgo incorrupta quodam modo, itaque ſermo potius quàm oratio dicitur. Idem de Claris Orator Domi teneamus eloquentiam ſeptam liberali cuſtodia, &c. tueamúrque vt adultam virginem caſtè.

Abſolutio virginum. Cic. 3. in Catil. Cinnã ante ſe & Syllam fuiſſe, eundémque dixiſſe, fatalem hunc eſſe annum ad interitum huius vrbis atque imperij, qui eſſet decimus annus poſt virginum abſolutionem, &c.

Adulta virgo, Vide ADOLEO.

Animoſa virgo Ouid epiſt 19.

Armata virgo, Vide ARMA.

Aſpera virgo. Virg 11. Æneid.

Bellica virgo, Pallas. Sil lib. 7.

Caſſa virgo dote, Vide CASSVS.

Corrupta virgo. Ouid. 3. Amor. eleg. 7.

Non frigida virgo. Ouid 2. Amor. eleg. 1.
Ingratæ nondum thalamis virgines. Senece Herc. fur. 10.
Innupta virgo. Vide IVNCVS.
Lautiſſima virgo dote formæ. Ouid. 9. Metam.
Matura virgo. Horat. 3. Carm. ode 6.
Matura viro virgo, Vide MATVRVS.
Nitidæ virgines Horat. 3. Carm. ode 12.
Nobilis virgo in omne æuum. Horat. 3. Carm. ode 27. Quo in loco virginem pro muliere poſuit. Hypermneſtram enim intelligit quæ Lino marito pepercit.
Pulcherrima virgo. Ouid. 9 Metam.
Regia virgo. Ouid. 2. Metam.
Sanctæ virgines, Veſtales. Horat. 1. Carm. ode 2.
Teneræ virgines Horat. 1. Carm. ode 21.
Virgo tempeſtiua Feſto dicitur, quæ matura viro eſt & nubilis & formoſa, velut ὡραία. Authoritate, inquit, virginis cuiuſdam tempeſtiuæ numine Romæ.
¶Abſtinere virgine, Vide ABSTINEO.
Comprimere virginem, Vide COMPRIMO.
Rapere ad virum virginem. Catul. in Epith. Iuliæ 56.
¶Virgines carnes. Plin. lib. 18. cap. 4.
¶Virgo equa. Plin. lib. 28 cap 9.
Virgo porca. Martial. lib. 13. 56,
Te fortaſſè magis capiet de virgine porca,
Me materna grauis de ſue vulua capit.
¶Virgo, vrbis Romæ aqua, Vide MARTIA.
¶Virgo, pro Muliere quæ adhuc ſit in viridi ætate & vigore, poſt liberos etiam ſuſceptos. Virg. eclog. 6 de Paſiphaë,
Ah virgo infelix, tu nunc in montibus erras. Virgo, inquit Seruius, à viridiore ætate. nam iam mater fuerat Phedræ, Ariadnæ, Androgei.

Virginalis & hoc virginale, pen. prod. {παρθενικός} Quod ad virginem pertinet, vt Virginalis modeſtia Cic. 1. de Diuin.
Virginalis habitus atque veſtitus. Cic. 6. Verr.
Ploratus virginalis Cic. 2. Tuſc.
Heu virginalem me ore ploratum edere. Ex poëta.
Virginali verecundia homo. Cic. pro Quintio.

Virginarium, Adiect. Idem {παρθενικός} Plaut. Perſa 11,
Sceleſta fides eſt virginaria.

Virgineus, Aliud adiectiuum. Idem {παρθένιος} Plinius lib. 28. cap. 7, Si purgatio illa poſt virginitatem prima ſit, aut in virginea ætate ſpontanea.
Agmen virgineum. Claud. 3. Paneg.
Arcus virginei, Ouid. 3. Metam.
Chorus virgineus. Ouid. 3 de Arte.
Facies virgineæ. Virg. 9. Æneid.
Forma virginea puer. Ouid 3. Metam.
Habitus virginei Ouid. 3 Metam.
Luſus virginei Ouid 14 Metam.
Pudor virgineus. Tibul. lib. 1. eleg 4.
Rubor virgineus. Virg 1. Georg.
Timor virgineus. Ouid. 10 Metam.
Vultus virginei, Ouid. 5. Metam.

Virginitas, pen. corr. virginitatis {παρθενία} Caſtitas, caſtimonia. Cic 3. de Nat. deor. Mineruam patrem dicitur interemiſſe virginitatē ſuam violare conantem.
Spolium virginitatis. Ouid. epiſt 5.
Matura toris virginitas. Statius 1. Achilleid.
Perpetua virginitas Ouid. 4. Triſt. eleg. 2.
Virginitas reſoluta. Plin. lib. 28. cap. 7.
Strueta virginitas Ouid 3. Metam.
Carens virginitate. Ouid. 9. Metam.
Erepta virginitas. Virg. 12. Æneid.
Libata virginitas. Ouid. epiſt. 2.
Patet virginitas. Ouid 14. Metam.
Raptæ virginitatis præmia. Ouid 8. Metam.
Reſoluta virginitas Plin. lib. 28. cap 7, Aſperrimámque vim profluuij eius eſſe primis annis virginitate reſoluta.

Virginalia, Conchæ quædam Apuleio dicuntur, à mulierum virginúmque natura, id eſt obſcœna parte. Turnebus.

Viria, viriæ. vel Viriola, viriolæ pen. cor. {χλιδών} Ornamentum colli è gemmis viridibus, vt putat Bayfius. Paulus in l. Si tibi electio, De optione & electione leg. Si ex quatuor viriolis duæ, quas elegiſſem, mihi legatæ ſunt; ſiue duæ ſolæ ſint relictæ, ſiue ab initio duæ ſolæ fuerint, valet legatum. Iabolenus in l. Medico, De auro & argento leg. Funerari me arbitrio viri mei volo, & inferri mihi quæcunque ſepulturæ meæ viuia feram ex ornamentis, lineas duas ex margaritis, & viriolas ex ſmaragdis.

Viriæ, armillæ ſunt virorū, inquit Iſidorus, quāquam muliebres etiam armillę viriæ appellari cœperūt. Septimius, Vtque ſicut veſtigia ceſtuum vitia occupant: ita & endromidis ſolocem aliqua multitia ſyntheſi extrinxit. Plinius, Viriolæ celticæ, viriæ celtibericæ. Contrà legitur ſed mendoſè prorſus in editis. Turnebus.

VIRIATVS, pen. prod. {Οὐρίατθος} Luſitanus, primùm in Hiſpania, è paſtore venator, è venatore latro, mox iuſti exercitus dux factus, vniuerſam Luſitaniam occupauit. M. Ventidium Prætorem ſuſo eius exercitu cepit. Pòſt Cn. Plancius Prætor nihilo fœlicius rem cum eo geſſit: tantúmque terrorem hoſtibus intulit, vt aduerſus eum Conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique à proditoribus conſilio Cæpionis interemptus eſt, & ab exercitu multum imploratus, tumulatúſque nobiliſſimè. Author Liuius & Florus.

Viriatinus, pen. prod. Adiect. vt Viriatinum bellum. Sueton. in Galba cap 3, hoc eſt, quod duce Viriato, Luſitani aduerſus Romanos geſſerunt.

Viriculum, viriculi, pen. corr. {γλυφεῖον} Miſſilis genus, quod Græci ceſtron vocant: id autem viruco deductum videtur, cuius fit mentio apud Gellium lib. 10. cap. 25. Et quod viriea ſurculum de arbore fici habet. Plin. lib. 35 cap. 11, Encauſtu pingendi duo fuiſſe antiquitus genera conſtat, cera, & in ebore ceſtro, id eſt viriculo donec claſſes pingi cœpere.

Viridis, & hoc viride, pen. cor. {χλωρός, εὐθαλής, ἀκμαῖος} à Vigore dicitur. Vnde dicimus Virides plantas, quæ nondum aruerunt, & in vigore ſuo ſunt. Colum. lib. 1. in Præfat. Quum iſtud opus non ſolùm ſcientiam, ſed & viridem ætatem cum robore corporis ad labores ſufferendos deſyderet.
Æuum viride. Ouid. 3. Triſt. eleg. 1.
Animi virides auſis, Apti ad audendum. Silius lib. 1.
Flore viridiſſimo puella. Catull. ad Coloniam 17.
Iuuenta viridis. Virg. 5 Æneid.
Cruda ac viridis ſenectus. Tacitus in vita Agricolæ. Virgilius 6. Æneid.
Viride, Quod viriditatem habet, & viridi colore tinctum eſt. Cic. 2. de Nat. deorum, Adde huc fontium gelidas perennitates, liquores perlucidos amnium, riparum veſtitus viridiſſimos. Idem 3. Verrina, Ignem ex lignis viridibus, atque humidis in loco anguſto fieri iuſſit.
Aquæ virides Ouid 4 Faſt.
Cæſpes viridis. Virg. 3. Æn.
Color viridis. Ouidius 10. Metamorph. Viridiſſimus color. Vitruuius.
Gemma ingratè viridis Plin. lib 37. cap. 25.
Gemmæ acriter virides Plin. lib. 37. cap. 5.
Gramen viride Virg. 2 Georg.
Herba viridis Virg. eclog 2.
Humus viridis. Ouid. 6 Faſt.
Lapilli virides. Horat. 2 Serm. ſaty 2.
Lentiſcus ſemper viridis. Cic. 1. de Diuin.
Iam verò ſemper viridis ſempérque grauata
Lentiſcus triplici ſolita grandeſcere fœtu. Ex poeta.
Litus. Virg. 8. Æneid.
Pratum viride Ouid 13. Metam.
Ripa viridiſſima gramine. Virg. 3. Georg.
Inambulare in viridi & opaca ripa. Cic. 1. de Legib.
Smaragdi virides Ouid. 2. Amor. eleg. 6.
Lux viridis ſmaragdi Lucret. lib. 4.
Vmbra viridis Virg. eclog 9.

Viridè, pen. corr. Aduerb. Plin. lib. 37. cap. 8, Comitatur eam ſimilitudine propter quàm authoritate Callaïs viride pallens.

Viridius virere. Plin. lib. 37. cap. 5, Herbas quoque virentes frondéſque auide [illegible] ſpectamus. Smaragdos verò tantò libentius, quoniam nihil omnino viridius comparatum illis viret.

Viridor, aris. Gratius cum Ouidio de piſcibus, Viridari ab herbas dixit. Sic enim in Halyeuticis Ouidius,
Nam vada ſubnatis imo viridentur ab vndis.

Viridans, pen. cor. viridantis {χλοάζων} Species participij ſine verbi obi origine, temporis præſentis. Virg. 5. Æneidos,
Sic fatus, cingit viridanti corpora lauro. Plin. lib. 37. ca. 8, Viridantium & alia plura ſunt genera.
Gramina viridantia Stat. 5. Thebaid.
Lux viridans fluuij. Plin. lib. 4 cap 8.
Toro viridanti conſederat. Virg. 5. Æn.

Vireo, vires, virui {χλοάζω, θάλλω} virere, pen. prod. Viride eſſe. Cicero 5. Tuſcul. alia ſemper virent Alia hyame nudata, verno tempore tepefacta frondeſcunt.
Nemus omne viret. Virg. eclog. 7.
Genua vireut, Firma ſunt. Horat. Epod. 13.
Pectora felle virent. Ouid 2. Metam.

Virens, Particip. {χλοάζων} vt Æui flore virens. Sil. lib. 1.
Malignè virens, Vide MALVS.
Agelli virentis cultor Horat. de Arte.
Perpetuò virens buxus Ouid. 10. Metam.
Campi virentes Horat 2. Carm ode 5.
Hedera virens. Horat 1. Carm. ode 25.
Herbæ virentes. Ouid. 4. Metam.
Stagna virentia muſco Virg 4 Georg.
Syluarum virentium domina Diana. Catull. in Car. ſecul. 32.

Viteſco, vireſcis {χλοάζω, θάλλω} vireſcere, prima correpta, Viride fieri. Colum. lib. 12. cap. 2, Quidam quum vidiſſent partem aliquam vuarum vireſcere, crediderunt tempeſtiuam eſſe vindemiam.
Gramina iniuſſa vireſcunt. Virg 2. Georg.

Vireſcere, prima prod Vide in VIS.

Viriditas, pen. cor. viriditatis. {χλωρότης, ἀκμή} Cic. de Senect. Terra ſemen tepefactum vapore & compleſu ſuo, diffundit & elicit herbeſcentem ex eo viriditatem Ibidem, Viriditas pratorum.
Amittere viriditatem. Cic. de Prouin. Conſul. Ac laurea illa magnis periculis parta, amittit longo interuallo viriditatem.
Viriditatem puri maris imitari. Plin lib 37. cap 5.
¶Viriditas, Vis & fortitudo Cic. de Amic. Senectus aufert eam viriditatem, in qua etiam tunc erat Scipio. Idem 3. Tuſc. Sed quandiu in illo opinato malo vis quædam inſit & vigeat, & habeat quandam viriditatem, tandiu appellatur recens.

Viridarium, viridarij {κῆπος} Locus in quo ſunt herbæ & plantæ virentes, & amœnitate refertæ. Suet. in Tib. cap 60, Militem Prætorianum, ob ſurreptum è viridario pauonem capite puniuit. Plinius lib. 18. cap 2.

Viridarius, Adiect. vnde Viridarij ſerui Vlpiano Iureconſ. dicuntur, qui hortos curant, & eorum curam habent.

Viridia, Viridiaria, & Viridaria, eodem ſignificatu leguntur. Pomponius. D. De ſeruitutibus l. Quoties, Seruitutum non ea natura eſt, vt aliquid faciat quis: veluti viridia tollat, aut amœniorem proſpectum præſtet, aut in hoc vt in ſuo pingat: ſed vt patiatur, aut non faciat aliquid. Sic habent Pandectæ Florentinæ. Haloander tamen viridiaria legit. Iabolenus. D. De ſeruitut. vrban. præd. l. Ædificia,

quæ

quæ ſeruitutem patiuntur, ne quid altius tollatur, viridia ſupra eam altitudinem habere poſſunt. Et hic viridis habent Pandectæ, Haloander viridaria. Vlpian. D de vſufructu. l Si cuius. Vel viridaria ad alium modum conuertere. Idem. D. de inſtructo vel inſtru. leg. l. In inſtrumento, Si etiam viridarie ſint Vtroque loco ſic habēt Pandect & Haloan Paulus. D. de verbor. ſignific. l. impenſæ, Voluptariæ impenſæ ſunt, quæ ſpeciem duntaxat ornant, non etiam fructum augent: vt ſunt viridia, aquæ ſalientes, incruſtationes, loricationes, picturæ. Sic habent Pandectæ, Haloander viridiaria. Vlp. tit. vj eius libri qui inſcribitur Tituli ex corpore Vlpiani, Voluptuoſæ impenſæ ſunt, quibus neque omiſſis, deterior dos fieret, neque factis, fructuoſior effecta eſt: quod euenit in viridariis, & picturis, ſimilibuſque rebus. Iabolenus in l. Dolia D De fundo inſtru Dolia fictilia, item plumbea, quibus terra eggeſta eſt, & in his viridiaria poſita: ædium eſſe Labeo & Trebatius putant.

Viretum, ſiue Virectum {[illegible]} Locus viriditate plenus: vel ipſæ herbæ virentes. Virg. 6 Æneidos,

Deuenere locos lætos, & amœna vireta
Fortunatorum nemorum.

Viretum, Adiect. probat Calepinus e lib. 12. Col. cap. 15. de fico, Et porrò neque nimium vireta, neque nimium matura legi debet. Vbi nunc ſic legimus, Neque nimium virens, neque immatura.

Viridicatus, pen. prod. Adiect. {[illegible]} Cic. ad Quint. fratr. lib. 3. 27. Equidem hoc quod melius intelligo, affirmo mirificā ſuauitate te villam habiturum, piſcina & ſalientibus additis, palæſtra & ſylua viridicata.

Virilis, Vide vir.

Viriola. Vide viria.

Viripotens. **Viritim**, Vide vir.

VIRITIVM, authore Ptolemæo libro 2. cap. 12. Germaniæ vrbs, vulgò *Greiſwegen*.

Viror, viroris, penul. prod. m. g. Idem ſignificat quod Viriditas: ſed de quo nullum exemplum reperimus.

Viroſa mulier, Vide vir.

Viroſus, Vide virvs.

Virtus, virtutis, penult. prod. {[illegible]} à viro dicta eſt, teſte Cic. 2. Tuſcul. Et propriè fortitudinem ſignificat, quòd viri maximè fortitudo ſit. Virg. 5. Æneidos,

Tunc pudor incendit vires & conſcia virtus. Cic pro Leg. Ma. Non enim ſolùm bellandi virtus in ſummo atque perfecto imperatore quærenda eſt: ſed multæ ſunt artes eximiæ, huius adminiſtræ comitéſque virtutis. Terent. Eun. 4. 7.

Egóne imperatoris virtutem noueram, & vim militum,
Sine ſanguine hoc fieri non poſſe.

Ciuis omnium virtutum Troia, Id eſt, In qua præſtantiſſimus & fortiſſimus quiſque periit. Catul. ad Mallium 65.

Inferior virtute alicuius. Ouid. 9 Metam.

Actuoſa virtus, Vide Actuoſa vita in ago.

Animoſa. Sil. lib. 16.

Ardua. Stat. 10. Theb.

Aſpera. Silius lib. 7.

Atrox Silius lib 13.

Arguta virtus, Vide argvo.

Bellica virtus, Vide Bellicus in bellvm.

Crudelis virtus. Stat 6. Thebaid.

Damnoſa alicui virtus. Ouid 10. Metam.

Effera virtus. Valerius 2 Argon.

Expertus virtutis homo. Tacit. lib. 3. Hoc eſt exploratæ.

Ferox. Virg 12 Æneidos,

O præſtans animi iuuenis, quantum ipſe feroci
Virtute exuperas, tanto, &c.

Feruida. Catul. Argon. 59.

Horrida. Stat. 5. Thebaid.

Ignea. Lucan. lib 9.

Indomita Senec. Herc. fur. 2.

Maior poſt otia virtus. Stat 4 Sylu. 4.

Spectata virtus belli domíque. Horat. 1. epiſt. 2.

Temeraria virtus nocet. Ouid 8 Metam.

Velox virtus. Silius lib. 4.

Vidua bello virtus. Virg 5. Æneid.

¶ Affirmare armis virtutem. Tacit. lib. 20.

Conniti virtute, Vide connitor.

Defendere terram patriam armis ac virtute Lucret. lib. 2.

Egreſſa modum virtus. Stat. 10. Theb.

Fracta virtus. Horat. 2. Carm. ode 7.

Frænata iuuenem virtus quieuit. Stat. 10. Theb.

Ire manuum pedúmque virtute fretus. Lucret. lib. 5.

Bona virtus exilio punitā. Silius lib. 13.

Præſtans virtute. Vir 8 Æneid.

Seneſcit virtus aucta veneno deſidiæ. Silius lib. 5.

Locum virtute ſecundum tenere. Virg 5. Æneid.

¶ Virtute tua, pro Tuo auxilio Plaut Trucul. 16.

Sentire alicuius rei virtutes. Quint. lib. 2. cap 12.

¶ Arboris vel equi virtus. Cic. 1. de Legib.

Formæ virtute, formæ merito ac bonitate, ob formam egregiam. Plaut. Milit. 17 Idem Moſtel. 4.

Virtute formæ id euenit, te vt deceat quicquid habeas.

Mercis virtus, Id quod valet merx ipſa, Mercis bonitas. Plautus Milite 10.

Verbi vel dictionis virtus. Cicero pro Plancio, Non dicam miſer (nouusne quidam abhorret à virtute verbi) Sed, &c.

Vis & virtus dicendi. Cic 3 de Oratore, Alterum eſt in quo oratoris vis illa diuina, virtúſque cernitur Ibidem 1.

Dicendi virtus, niſi ei, qui dicit ea, de quibus dicit, percepta ſint, extare non poteſt.

Orationum virtutes. Quintil lib. 2. cap. 12.

Diſputatrix virtus. Quint. lib 2. cap. 20.

¶ Virtus, opes, facultates, vires in ciuitate. Cic. ad Atticum lib 2. epiſt. 19, Ludis Apollinaribus Diphilus tragœdus in noſtrum Pompeium petulanter inuectus eſt Noſtra miſeria tu es magnus millies coactus eſt dicere eadem Virtutem iſtam veniet tempus quum grauiter gemes, totius theatri clamore dixit, itémque cætera. Verſus ſunt e veteri tragœdia Idem ſcribit Valerius Maximus lib 6. cap. 2. Scriptus eſt, Veniet tempus, qui te tantam potuiſſe pœnitebit.

¶ Virtus, Vis illa quæ res, cuius eſt virtus, perfectè reddit. Cic. 5. de Finibus, Atqui in ſenſibus eſt ſua cuique virtus.

¶ Virtus, Perferendorum malorum fortis atque inuicta patientia. Virtutes, tacitè animi affectiones appellantur à Cicerone, lib 2. Tuſ. Cic ad Plancum lib 10 3. Omnia iniuria conſequutus es virtute duce, comite fortuna. Terent. in Prolog Phorm.

Actoris virtus nobis reſtituit locum. Hoc eſt, qui toties excluſus animum non abiecerit, ſed perſeuerauerit agere, inquit Donatus.

Virtus eſt animi habitus naturæ modo rationi conſentaneus. Cicero 2 de Inuent.

Vera laus vni virtuti debetur, Cic 2. de Orat.

Virtus eſt per ſe ipſa laudabilis, & ſine qua nihil laudari poteſt. Cic. 2. de Orat.

Virtutes in ſpecie fictæ ſimulationis ineſſe non poſſunt. Cic. 2. de Nat deor.

Virtus animi. Cic. de Claris Orat. Is virtute animi atque vita fuit bonus autor in Senatu.

Vir ſingulari virtute præditus Cic pro Domo ſua.

Singularis & præſtantiſſima virtus P. Lentuli. Cicero poſt reditum in Senatu.

L. Piſo qui tanta virtute atque integritate fuit, vt, &c. Cicero pro Fonteio.

Pro tuis maximis, clariſſimíſque virtutibus. Cic. Marcel lib 4 7. Ornatus virtutibus. Cic. 1 Offic. Qui virtutibus his lenioribus erit ornatus, modeſtia, temperantia, iuſtitia, &c.

Virtutibus dignum Conſulatu iudicare alterum. Cic. pro Murena, Aliis ego te virtutibus, continentiæ, grauitatis, iuſtitiæ, fidei, cæteris omnibus, Conſulatu, & omni honore ſemper digniſſimum iudicaui.

Macte virtute, Vide macto.

Inuia virtuti nulla eſt via. Ouid. 14 Metam.

Aditus virtutis, Vide Aditus in adeo, adis.

Præmium virtutis eſt gloria Cic. pro Milone.

Nihil eſt virtute formoſius, nihil pulchrius, nihil amabilius. Cic. Dolabellæ lib 9 14.

Seculum virtutum ſterile. Tacit. lib. 17.

¶ Acris animi virtus. Lucret. lib. 1.

Æterna virtus, Vide aeternvs.

Ardens virtus. Virgil. 6 Æneid.

Ardua virtus. Horat 3. Carm ode 24.

Ciuiles virtutes. Quint. lib 1 cap 12.

Clara & inſignis virtus alicuius poſteris, Vide insignis.

Egregia virtus Cic. 2 de Inuent. Si extiterit qui apud maiores noſtros ob egregiam virtutem tali honore dignati ſunt, nihil ne, &c.

Egregia virtute progenies Virg. 7 Æneid.

Glorioſa & memorabilis virtus, Vide memoro.

Non eſt immunis virtus, Vide immvnis.

Inexplebilis virtutis veræque laudis homo, Vide inexplebilis.

Ingens virtus Horat 2. Serm. ſaty 7.

Iugatæ virtutes, Vide Iugatus in ivgvm.

Semper ſola libera eſt virtus. Cic 2. de Orat Poteſtne virtus Craſſe ſeruire iſtis auditoribus, &c. quæ & ſemper & ſola libera eſt, quæque etiam ſi corpora capta ſint armis, aut conſtricta vinculis, tamen ius ſuum, atque omnium rerum impunitam libertatem tenere debeat.

Manca virtus, Vide mancvs.

Durior eſt conditio ſpectatæ virtutis, quàm incogitatæ. Brutus Ciceroni 16.

Veræ virtutis cuſtos. Horat. 1. epiſt. 1.

Abundare virtutibus Plin. iunior. lib. 2. epiſt. 17.

Accedere virtuti, Vide accedo.

Adhibere virtutem, Vide conservo.

Adoleuit virtus, Vide adoleo.

Amittere virtutem. Cic 2. Tuſc. Virtutem autem ſi vnam amiſeris, etſi amitti virtus non poteſt, ſed ſi vnam confeſſus fueris te non habere, nullam te eſſe habiturum.

Amplecti virtutem, Vide Amplexor in amplector.

Amplificare virtutem laudibus, Vide amplifico.

Capere virtutem, Vide capio.

Certare virtute Virgiliana, Vide canto.

Confidere virtuti, Vide confido.

Conteſtata virtus, Vide contestor.

Viam virtutis deſerere. Horat. 3. Carm. ode 24.

Eminere virtutibus. Quint. lib 3. cap. 8.

Extendere virtutem cupere. Id eſt, gloriam. Seruius. Virgilius 6. Æneid.

Fouere virtutem. Tacit. lib. 2.

Præ ſe virtutem ferre. Quint lib. 2 cap 13.

Fingere virtutes. Tacit. lib. 5. Occultum ac ſubdolum fingendis virtutibus.

Habere & perdere virtutem. Cic. poſt reditum ad Quirites, Recuperata vero ſua dignitate, ſe non commiſſuros, vt, &c. Virtutem animi non haberet, quam nunquam perdidiſſet.

Iacent virtutes, Vide iaceo.

Immiſta virtus, Vide immisceo.

Inchoare virtutem, Vide inchoo.

Inuoluere ſe ſua virtute. Horat. 3. Carm. ode 29 de Fortuna,

ſi celeres quatit
Pennas, reſigno quæ dedit, & mea

Virtute me inuoluo, probámque
Pauperiem ſine dote quæro. Hoc eſt, mea virtute me munio, ſola probitate contentus & bona conſcientia.

Nulla vi labefactari poteſt virtus. Cic.4.Philip. Omnia alia falſa, incerta ſunt, caduca, mobilia: virtus eſt vna altiſſimis defixa radicibus, quæ nunquam vlla vi labefactari poteſt, nunquam dimoueri loco.

Laborare virtute in ſtudiis. Quint. in Procem lib 1.

Locare virtutem, Vide Loco, locas, in LOCVS.

Studium virtutis monſtrare alicui. Statius 4 Sylu 8.

Mactare virtutem morte Quintil. lib. 5. cap 11.

Obſoleſcit virtus, Vide Obſoleſco in OBSOLEO.

Ornatus ex ſuis virtutibus, Vide ORNO.

Præſtare virtute. Cic. pro Plancio, Is gloria maximè excellat qui virtute plurimùm præſtet.

Repræſentare virtutem alicuius Horat. 1. epiſt. 20.

Retinere virtutem. Tacit. lib 1.

Parem eſſe alicui virtute. Ouid 4 de Ponto eleg. 13.

Superare virtute dolores. Ouid. 8 Metam.

Virtus virtute ſuperatur. Cic. 14 Philip.

¶ Virtutes pro Viris per ironiam aliquando ponuntur, autore Donato. Terent. Adelph. 2. 1.

Si poſſiderem, ornatus eſſes certis virtutibus. Plaut Pſeud 21.

¶ Virtus, Proprietas. Quintil. lib 4. cap. 2, Sunt quidem hæ quas ſuprà retuli, virtutes aliarum quoque partium.

VIRVESCA {Βιρουέσκα.} Ptolem. lib 2. cap 6. in antiquo codice Virdubeſca, Hiſpaniæ vrbs, vulgò *Brouieſca*.

Virus, priore prod. {ἰὸς, τὸ φαρμακῶδες, τὸ δυσῶδες} Indeclinabile, n. g. Significat propriè aſperitatem odoris in homine iam adulto: quippe talis odor in puero non eſt, nec ante coitum mulieri. Plin. lib 35. cap. 15, Virus alarum ſudoriſque ſedat. Idem, Signum eſt veris temporibus odoris virus. Sane (inquit Seruius in illud 1. Georg Ille malum virus, &c) virus hodie tres tantùm habet caſus, hoc virus, hoc virus, ô virus. Antiqui hoc virus, huius viri dicebant. Lucret. lib. 2,

-tetri primordia viri.

Viro, Ablatiuus. Lucret lib. 6,

Quod fuerit naturali viro, atque veniret. Virus naturale vocat incommoda quæ à natura nobis proueniunt, Vide VIRVS vis naturalis.

Virus paludis, pro Tetro odore. Colum. lib. 1. cap 5, Nec paludem vicinam eſſe oportet ædificiis, quia calorib⁹ noxium virus eructat. Plin. lib. 8. ca. 21. de Baſiliſco, Hunc tali monſtro muſtellarum virus exitio eſt. Id eſt, necant eos odore. Budæus.

Amatorium virus, pro Veneno. Plin. lib. 8. cap. 22, Quin & caudæ huius animalis creditur volgò ineſſe amatoriū virus exiguo in villo, eúmque quum capiatur abiici. De lupo.

Dirum virus Lucan. lib 1.

Edax virus Ouid 5 Faſt.

Graue virus Horat 1 epiſt. 1.

Ingenitum corpori virus, Vide INGENERO.

Ingratum virus, Vide INGRATVS.

Lunare virus. Lucanus lib. 6,

-tabóque medullas

Abluit, & virus large Lunare miniſtrat. Interpretes intelligunt ſpumam Lunæ, aut menſtruum muliebre.

Malum virus. Virg. 1. Georg Seruius, Bene addidit Malum ad diſcretionem epitheton. Nam virus & bonum & malum eſt: ſicut venenum, nam idem eſt. Venit autem à Græco: nam & illi φάρμακον medium habent, id eſt, bonum & malum.

Mortiferum virus. Cic. in Arato.

Nocens virus. Ouid. 2 Metam.

Peſtiferum virus. Ouid. in Ibin.

Rutilum virus. Lucan. lib 9.

Aduecta virus, Vide ADVEHO.

Aſpergere virus alicui Virg 3 Georg.

Virus ingluuie omnium extinguere. Plin. lib. 13. cap 1.

¶ Virus, per metaphoram, aſperitatem ſaporis ſignificat. Plin. lib. 31. cap 8, Aqua marina vetuſtate virus deponit. Id eſt, amaritudinem illam & ſalſedinem. Idem, Virus mali medici. Id eſt, Acor & amaritudo. Idem lib. 34. cap 17, Æruginis virus.

Acerbitatis virus euomere apud aliquem. Cic. de Ami. Tamen in parum non poſſit vt non inquirat aliquem apud quem euomat virus acerbitatis ſuæ.

¶ Virus, Aſperitas coloris. Plin. de ſanguine purpuræ, Tum ſuperadditum decoquitur virus. Idem lib 9. cap 36.

¶ Virus, Genitura, id eſt, humor qui è genitalibus fluit. Plin. lib 28. cap. 11, Virus verrinū è ſcropha cū coitu exceptum, prius quàm terram attingat, aufert dolores. Idem libro 9. cap. 50, Niſi editis ouis inter ſe verſando mares & fœminæ vitale aſperſerint virus. De piſcibus.

Lentum diſtillat ab inguine virus. Virg. 3 Georg.

¶ Virus, Vis naturalis Lucret. lib. 2,

Concoctóque ſuo contactus perdere viro. Hoc eſt, virtute naturali, vt Marcellus interpretatur: vel virulentia & illiberali odore, vt Baptiſta Pius.

¶ Virus, Vires, ſeu herbæ virentes. Stat lib. 1. Sylu. 4,

-atque omne benignè

Virus odoriferis Arabum quod doctus in aruis, &c. Sed fortè non ad eruditionem reſpexit poëta, ſed ad odorem. Domitius ſic exponit, Omne virus, omnes herbas virentes, nam virus viroſum ſignificat.

Virulentus, Adiect. {ἰώδης} Plenum veneno. Gell. lib. 16. cap 11, Vt ſerpentium virulentorum domitores ſint.

Viroſus, pen. prod {δυσώδης} Aliud adiectiuum, Mali odoris, aut venenatus. Virg. 1. Georgicon,

At Chalybes nudi ferrum, viroſáque Pontus

Caſtorea, Eliadum palmas Epiros equarum? Vbi Seruius, Viroſa, id eſt, venenata. Nam licèt ſint multis remedio, tamen prægnantes eorum odore abiiciunt egerúntque partum. Et viroſa dicta ab eo quod eſt virus. Alij fortaſſe accipiunt, à viribus. Alij viroſa dici putant ab odoris grauitate. Cato cap. 157, Et ſi mulier eo loco locos fouebit, nunquam viroſi fient.

¶ Viroſus, Mali ſaporis. Varro, Ranunculam carnem appoſuit nobis, & viroſam.

Vis, huius vis, productè, hanc vim {ἡ, βία, ῥώμη, ἰσχύς, δύναμις, ἐνέργεια} Pluraliter vis, accuſatiuo vis, vocatiuo vis apud veteres: nunc ab antiquo ſingulari dicimus hę vires, virium, viribus, &c.

Vis in accuſatiuo plurali. Saluſt. lib. 3. Hiſt. Male iam aſſuetum ad omnes vis controuerſiarum. Nonius.

Vis, Poſſibilitas. Virg. 1. Georgicon,

-ni vis humana quotannis

Maxima quæque manu legeret. Idem 1. Æneidos.

Non ea vis animo nec tanta ſuperbia victis. Saluſt. in bello Catil. Sed noſtra omnis vis in animo & corpore ſita eſt. Seruius.

Vis & copia. Cic. pro Marcello, Nulla eſt enim tanta vis, tanta copia, quæ non ferro ac viribus debilitari frangique poſſit.

Vis & effectus radicum. Cic. 1. de Diuinat. Et eo quidem loco & prognoſtica noſtra pronunciabas, & genera herbarum ſcammoneam, ariſtolochiámque radicem, quarum cauſam ignorares, vim & effectum videres.

Vis & facultas oratoris. Cic. 1. de Orat. Quinque eſſet omnis oratoris vis ac facultas in quinque partes diſtributa, &c.

Vis & natura rei. Cic. 1. de Orat, Ac ſi nos id, quod maximè debet, noſtra patria delectat, cuius rei tanta eſt vis ac tanta natura, vt Ithacam illam in aſperrimis ſaxulis tanquam nidulum affixam, ſapientiſſimus vir immortalitati anteponeret. Idem in Orato. Rei potius, id eſt, eloquentiæ vim & naturam explicemus.

Vis ac neceſſitas. Cic. pro Quintio, Timide tamen & pedetentim iſtuc deſcendunt, vi ac neceſſitate coacti, inuiti.

Vis & poteſtas aſtutiæ. Terent. Heaut. 4. 3. Cic. 3. de Nat. deorum, Improborum igitur proſperitates ſecundǽque res redarguunt, vt Diogenes dicebat, vim omnem deorum ac poteſtatem.

¶ Vis amicitiæ eſt in animorum conſenſione. Cic. de Amic.

Miſta vis animi toto corpore Lucret. lib. 3.

Bona vis. Terent. Phorm 1. 2,

-ipſa horrida

Lacrumæ, veſtitus turpis: vt ni vis boni

In ipſa ineſſet forma, hæc formam extinguerent. Id eſt, Bonæ indolis & probitatis ſignum.

Cantharidis vis. Cicero 5. Tuſcul. Theodorus Lyſimacho mortem minitanti, Magnum vero effeciſti, ſi cantharidis vim conſecutus es.

Conſcientiæ vis. Cicero pro Milone, Magna vis eſt conſcientiæ Iudices

Eloquentiæ vires. Quint in Procem. lib 8.

Frigoris vis. Cic. pro C. Rabirio Poſthumo, Hanc vim frigorum hyememque quam nos vix huius vrbis tectis ſuſtinemus excipere.

Ingenij vis Cic. 1. de Orat. Antonij incredibilis quædam & propè ſingularis, & diuina vis ingenij.

Magiſtratus vis. Cic. 3 de Legib.

Morborum vis. Tacit. lib. 11.

Morbi vis acerba Lucret lib. 4.

Impetus & vis orationis. Cic. in Orat. Eneruetur oratio compoſitione verborum, ne aliter in ea nec impetus vllus, nec vis eſſe poſſit.

Oſtenti vis, vt. Cic 1. de Diuin. Quod oſtentum habuit hanc vim, vt Dionyſius paucis poſt diebus regnare cœperit.

Poteſtatis vis. Cic. 1. Philip. Dictaturam, quæ vim iam regiæ poteſtatis obſederat, funditus ex Rep. ſuſtulit.

Veneni vim experiri in aliquo. Cic. pro Cælio, Habuiſſe aiunt domi, eiúſque eius vim eſſe expertam in ſeruo quodam ad eam ipſam parato, cuius perceleri interitu eſſe ab hoc comprobatum venenum.

Verborum vis, quæ Græcis energia dicitur. Cic. pro Cluentio, Ea intellecta, recte nihil ad rem pertinet, quæ verborum vis ſit, ac nominum.

Vis magna in fortuna ad res ſecundas vel aduerſas. Cic. 2. Offic. Magnam vim eſſe in fortuna in vtramque partem, vel ſecundas ad res, vel aduerſas quis ignorat?

Vis in verbis. Cic. Torquato lib. 6. 2, Quæ vis inſit in his paucis verbis, ſi attendes, quod facis.

Vis in manibus. Cic. 2. Acad. In pedibus celeritatem, vim in manibus, claritatem in voce, &c.

Dicendi vis. Quint. lib. 1 cap 1.

Loquendi vis & norma. Horat. de Arte.

Percipiendi vis Quint. lib. 1. cap. 1.

Infirmitas virium, Vide INFIRMVS.

Ad portionem virium, Vide AD præpoſitionem.

Audax viribus, Vide AVDAX.

Eduror viribus, Fortior. Horat. 1. Serm. ſaty. 3.

Inferior viribus. Ouid. 14. Metam.

Ionicis viribus. Virg. 6. Æn.

Præduras viribus. Virg 10. Æneid.

Opibus & viribus omnibus elaborandum eſt, vt, &c. Cic. 3. Tuſc. Eſt profectò animi medicina Philoſophia, cuius auxilium non vt in corporis morbis petendum eſt foris, omnibúſque opibus, viribúſque vt noſmetipſi nobis mederi poſſimus, elaborandum eſt.

¶ Agreſtes & horridæ vires. Cic. 2. de Legib. Pannij autem ætate conſuncti Antipater paulò inflauit vehementius, habuítque vires agreſtes ille quidem atque horridas ſine nitore ac palæſtra.

Ardens vis fulminis. Lucret. lib. 6.

Auxiliaris vis, Vide Auxiliaris in AVXILIOR.

Blanda vis dei nocturni. Hoc eſt, Somni. Stat. 10. Theb.

Cæca vis, Occulta potentia, ſeu facultas. Silius lib 17.

Cæleſtis vis. Cic. 2. de Diuinat.

Vis cæleſtis & numen diuinum. Cic. pro Mil. Nec verò quiſquam aliter arbitrari poteſt, niſi qui nullam vim cæleſtem exiſtimat numéue diuinum.
Concalefactoria vis, Vide Concalefactorius in CONCALEFACIO.
Coruſca vis, Vide Coruſcus in CORVSCO.
Dura vis. Virg. 4. Georg.
Exeſa vis luminis. Tacit. lib. 20.
Exiguæ vires ingenij. Ouid. 2. Triſt.
Eximia vis. Cic. pro Lege Manilia.
Firmæ vires. Ouid 3. Faſtorum.
Furiatæ vires Silius lib. 13.
Horrida vis lethi. Lucret. lib. 3.
Humana vis. Virg. 1. Georg.
Ignea vis cæli Ouid 1. Metam.
Imperioſiſſima vis. Quint. lib. 6. cap. 3.
Iniecta vis ventis. Lucret. lib 1.
Inexhauſtæ vires Silius lib. 16.
Infirmis viribus homo, Vide INFIRMVS.
Ingens vis rerum. Quint. lib 6 cap 2.
Inimicæ vis Parcarum propinquat. Virg 12 Æneid.
Inualidæ vires Ouid. 1. Triſt. eleg. 4.
Magna vis nocendi. Ouid. 5. Metam.
Magnæ vires, Vide MAGNVS.
Maximis viribus vir. Cic. pro Cælio, Quámque ille vir, qui ſe natum huic imperio putearet, tertio die poſtquàm in Curia, in Repub. floruiſſet, integerrima ætate, optimo habitu, maximis viribus, eriperetur indigniſſimè bonis omnibus, atque vniuerſæ ciuitati.
Maximæ vires, in oratione. Cic. in Oratore, Orationis ſubtilitas imitabilis quidem illa videtur eſſe exiſtimanti, ſed nihil eſt experienti minus. Etſi enim non plurimi ſanguinis eſt, habeat tamen ſuccum aliquem oportet, vt etiamſi illis maximis viribus careat, ſit (vt ita dicam) integra valetudine.
Malefica, Vide MALVS.
Morbida, Vide MORBVS.
Mordax, Vide MORDEO.
Mortiferæ. Lucret. lib 6.
Occulta vis Quint. lib. 1. cap. 10.
Occultis viribus egregius fons, Id eſt, arcana quadam & incognita virtute ac vi præditus Iuuen. ſaty. 12.
Præduræ vires. Claud. in Gigantomach.
Solida ac virilis ingenij vis. Quint lib 2. cap. 5.
Summa vi aliquid agere, pro Toto conatu. Terent. Adelph 3.
Tacita vis. Quintil lib 3 cap. 5.
Temperata vis. Horat 3. Carm. ode 4.
Vaſtæ vires. Virg. 5 Æneid.
Vera vis. Quint. lib 1 cap 3.
Veſanæ vires. Ouid 1. Amor eleg 7.
In mea veſanas habui diſpendia vires:
Et potui pœnam fortis inire meam.
Violentæ vires. Lucret. lib 5.
Violenta vis leonum. Lucret. lib. 3.
Viuida vis animi. Lucret. lib. 1.
¶Abolere vires. Tacit. lib. 10.
Abrogare vires beneficij, Vide ABROGO.
Abſcedunt vires, Vide ABSCEDO.
Abſtinere vim ab aliquo. Horat. 2. Serm. ſaty. 3, Sed omiſſa præpoſitione, - abſtineto vim
Vxore & gnato. De Aiace inſano.
Abſtulerat vires corporis ipſe timor. Ouid. 6. Faſt.
Ita abſumit vires mora. Ouid. 3. Metam.
Præbuimus longis Pentheus ambagibus aures
Inquit, vt ira mora vires abſumere poſſet.
Abuti viribus corporis, Vide ABVTOR.
Accipere vim, & vires, Vide ACCIPIO.
Acquirere vires. Virg. 4. Æneid.
Nouas vires acquirere, Lucan. lib. 2.
Adijcere vires, Vide ADIICIO.
Adimit dolor vires, Vide ADIMO.
Admouere vim, Vide ADMOVEO.
Summis adnixus viribus. Virg. 5. Æneid.
Robuſtis viribus adoleuit ætas. Lucret lib. 3.
Afferre vim maximam ad dicendum. Cicero 1. de Orat. Sic igitur cenſeo, inquit Craſſus, naturam primùm atque ingenium ad dicendum vim afferre maximam. Hoc eſt facultatem.
Agere pro viribus. Cic. de Senectute, Nec nunc quidem vires deſydero adoleſcentis, non plus quàm adoleſcens tauri aut elephantis deſyderabam.
Alere vires, Vide ALO.
Ventus amittit vires. Lucan lib 3.
Aſſumpſit vires flamma Ouid. epiſt 19.
Grammatica tenuis, à fonte, aſſumptis poëtarum, hiſtoricorúmque viribus pleno iam ſatis alueo fluit. Quintil. lib. 2 cap. 1.
Augentur vires. Ouid. 9. Metam.
Augere vires eloquentiæ. Quintil. in procem. lib. 2.
Capere vires, Vide CAPIO.
Carpere vires, Vide CARPO.
Ægra animo vis, ac fiducia ceſſit. Stat 8. Thebaid.
Colligere vires, Vide COLLIGO.
Colligit vires ſibi amor vſu. Ouid. 2 de Arte.
Concipere vires, Vide CONCIPIO.
Flumina concipiunt vires Ouid. 15. Metam.
Occultas vires concipiunt terræ. Virg. 1. Georg.
Conferre vires in vnum, Vide CONFERO.
Confiſus viribus Iuuen ſaty 10.
Fortuna vires ipſa conſumpſit ſuas. Seneca Agamem. 7.
Contendere viribus inter ſe, Lucret. lib. 3.
Validis viribus contorſit haſtam. Virg. 2 Æn.
Conuulſus vi domina ionis Tacit. lib 5.
Decedunt vires, Vide DECEDO.
Deficiunt vires, Vide DEFICIO.
Quum me vires deficere cœpiſſent Cic. 1. de Orat.
Defici viribus. Quintil. in Procem lib 4.
Inſanis viribus Auſtri deiecta trabs. Ouid. 12. Metam.
Demittere ad vnum auditorem vim dicendi. Quintilian. libro 1. cap. 2.
Deſyderare vires adoleſcentis. Cic. de Senect.
Diſtracta vis animæ per artus Lucret lib 4.
Dare vim, vel vires Cic. ad Atticum lib 4 71. Tum profectò doloris magnitudo vim quandam nobis dicendi dedit. Eidem lib 7. ca3. His ille rebus ita conualuit, vt nunc in vno ciui res ad reſiſtendum ſit: qui mallem tantas ei vires non dediſſet, quàm nunc tam valenti reſiſteret.
Dare ſententiæ vires Quintil. lib 4 cap. 1.
Dare vires alicui in rem aliquam. Ouid 1. Faſt.
Domare vires alicui in rem aliquam. Ouid 1. Faſt.
Domare vires alicui Seneca Hercule Octæo 9.
Magna vi flexa domatur vlmus Virg. 1. Georg.
Effundere vires ſuas in aliquo. Ouid 12 Metam.
Effundere vires in ventum Virg 5. Æneid.
Eneruare vires alicuius. Horat Epod 8.
Eniti viribus. Virg. 2 Georg.
Excellere aliquem pulchritudine & viribus Cic 3 Offic.
Exercere vires. Cicero 1. de Oratore, Pleríque in hoc vocem modò, neque eam ſcienter, & vires exercent ſuas, & linguæ celeritatem incitant.
Experiri vires alicuius. Ouid. 2 de Arte.
Explorare vires alicuius. Stat. 8 Theb.
Firmare vires. Virg 3 Georg.
Fractæ vires Danaûm Virg 2. Æneid.
Frangere vim alicuius. Quint. lib 1 cap 7.
Effœtæ frigent in corpore vires. Virg 5. Æneid.
Fundare vires alicuius. Seneca Herc. fur 6,
-alieno in loco
Haud ſtabile regnum eſt: vna ſed noſtras poteſt
Fundare vires, vincta regali face.
Thalamiſque Megara.
Gerere res viribus Cic de Senect Non enim viribus aut velocitatibus, aut celeritate corporum res magnæ geruntur, ſed cōſilio, authoritate, ſententia.
Habere vires alicuius. Cic de Senect. Nec vos quidem T. Pontij centurionis vires habetis.
Habere vires dicitur virtus. Cic. in Para. Neſcis quantas vires virtus habeat.
Habere vim dicendi. Cic 1. de Orat Huic reſpondebat, non ſe negare Demoſthenem ſummam prudentiam, ſummámque vim habuiſſe dicendi.
Habere vim, vt. Cic. pro Corn Balbo, Id habet hanc vim, vt ſit ille in fœdere inferior.
Habere vim ad aliquid agendum. Cicero 1. de Orato. Illud verò fuit horribile, quod mehercule vereor ne maiorem vim ad deterrendum habuerit, quàm ad cohortandum.
Habere vim & religionem in ſe. Cic. pro Murena, Quod ſi illa ſolennis comitiorum precatio Conſularibus auſpicijs conſecrata, tantum habet in ſe vim & religionem, quantam Reipubl dignitas poſtulat, &c.
Habent literæ vim fœderis. Cic M. Licinio lib 5 8, Has literas velim exiſtimes fœderis habituras eſſe vim.
Impendere vim ſuam in rem aliquam. Quintil. lib 1 cap. 12.
Incutere vim, Vide INCVTIO.
Infringere magnas vires alicuius Propert lib. 1, eleg 13.
Infringere vim militum, Vide INFRINGO.
Inſtiget & alat vires quies tempeſtiua Stat. 4. Sylu. 4.
Intendere vim. Tacit. lib. 4. Vim præfecturæ modicam antea, intendit. Hoc eſt, auget.
Intendere vim verbis, Vide INTENDO.
Laborare vitio virium. Quint. lib 2. cap. 3.
Langueſcit vis Quintil lib 4. cap 1.
Metiatur, ac diligenter æſtimet vires ſuas actor. Quintilian. lib. 6 cap. 1.
Miniſtrare vires alicui. Virg 11. Æn.
Minuuntur vires amoris Ouid, 5. Metam.
Propria vi niti. Virg 2. Georg.
Obtuſa ceciderunt viribus arma. Lucret. lib 5.
Occupare orbem viribus. Virg. 7. Æneid.
Superbas vires oſtentare Stat 6. Theb
Vindicibus pacatus viribus orbis, Ouid. epiſt 9.
Parare vim, Vide PARO.
Indomitas vires poſuere incendia. Virg. 5. Æneid.
Progredi viribus ſuis ſine adminiculo. Quint. lib. 2. cap 6.
Proficere ſuis viribus Quint. lib. 2. cap. 12.
Viribus ac lacertis pugnare. Cic. ad Marcellum. li. 4 7, Non enim his rebus pugnabamus, quibus valere poteramus, conſilio, authoritate, cauſa, quæ erant in nobis ſuperiora: ſed lacertis & viribus, quibus pares non eramus.
Validis viribus æui quaſſatum eſt corpus. Lucret lib. 3.
Recipere vires ſuas. Celſus lib. 4. cap. vlt. ad finem.
Recreat vires cibus. Lucret. lib. 4.
Recuperatis cibo ſomnóque viribus. Tacit. lib. 19.
Reparat vires alterna requies Seneca Hippol. 4.
Reſoluere vires. Lucret. Lib 4.
Reſtituere vires Celſus lib 4 cap. 11.
Remittere omnem vim. Cælius Ciceroni lib. 8. 16, Hoc à te præſens

contendiſſem, atque omni vi te retinuiſſem.
Reuocare vires victu. Virg. 1. Æneid.
Seruare vim ſuam Quintil. lib. 1. cap. 3.
Solidæ vires ſuo ſtant robore. Virg. 2. Æneid.
Subducere vires alicui. Ouid. 13 Metam.
Suggerere vim occultam. Quintil. lib. 1 cap 10.
Bonis viribus eſſe, Vide BONVS.
Sumunt vires incendia. Horat. 1 epiſt. 19.
Superare viribus apium. Horat. 1. epiſt. 19.
Suſcitare vim ira. Virg 5. Æneid.
Suſtinere omnibus viribus. Cic. ad C. Antonium lib. 5. 5, Quæ ego ſi non profundere ac perdere videbor, omnibus meis viribus ſuſtinen.
Temperare vires ſuas. Quint. lib. 1 cap. 5. Ouid epiſt. 2.
Torpent infractæ ad prælia vires. Virg. 9. Æneid.
Torquere lacertis & viribus. Cic 1. de Orat. A quo quum amentatas haſtas acceperit, ipſe eas oratoris lacertis viribúſque torquebit.
Tueri vires. Celſus lib 3. cap. 19, Vltimum auxilium eſt, in aluum, ptiſanæ, vel alicæ cremorem ex inferioribus partibus inijcere: ſiquidem id quoque vires tuetur.
Valere viribus. Virg. 5. Æneid.
Vigent vires. Lucret. lib. 5
Vti viribus per cliuos. Horat. 1. epiſt 13.
Armorum viribus viua. Ouid 13. Metam.
Vti orandi viribus. Quintil. lib 2. cap. 16.
¶ Odoratæ auum vis. Virg. 4. Æneid.
¶ Vis, Violentia Virg. 2 Æneidos,
Fit via vi, rumpunt aditus, primóſque trucidant. Terentius Phorm 1 4,
Vi coactum te eſſe inuitum, lege, iudicio.
Expers conſilij vis. Horat 3 Carm. ode 4.
Vis & violentia Cic. Antequàm iret in exilium, Quum inimicorum nostrorum vim atque violentiam perſpiciat.
Armatorum vis. Cic pro Cecina.
Ingens vis pelagi Lucan lib 3.
Vis duplex fuit publica & priuata: publica definitur, ea quæ armis. priuata, quæ ſine armis infertur. priuatis enim hominibus armorum vſu tam in vrbe, tum in agro lege Iulia interdictum, niſi ſi haberet ea venationis, itineris, nauigationis ue cauſſa, legimus in Martiano, tit ad l. Iuliam de vi publica. Idque renouatum à Iuſtiniano, ſcribit ipſe in libro Nouellarum conſtitutionum. Sed hoc ante legem Iuliam, & ante Magni Pompeij edictum, de quo legimus in Plinij naturalis hiſtoriæ lib 36, qui vetuit in tumultu necis Clodianæ vllum in vrbe telum eſſe, primis temporibus inſtitutum, obſeruatúmque non dubito, ideò enim, Seruio regnante, populum Romanum ad centuriata comitia in campũ extra vrbem conueniſſe, quia in vrbe vſus armorum interdiceretur: ſerpſit deinde licentia, quam nouis legibus & edictis reprimi neceſſe eſt. Publica vis vel contra rempublicam & magiſtratus, vel contra priuatos fiebat. contra remp. & magiſtratus capitalis erat ſemper: contra priuatos, non item ſed tantummodo cum atrox vita eſſet. de publica prætor cognoſcebat: de priuata iudices dabat. nec tamen ſemper de publica cognouit. nam aliquot controuerſiæ quædam de vi, quæ conſiſtunt in iure ciuili, vt ea pro Cæcina: in qua non prætor, ſed recuperatores, qui erant iudices à prætore dati, iudicarunt. ergo de publica vel modo prætor, cui ea quæſtio obtigiſſet, (is autem nec vrbanus, nec peregrinus erat, ſed vnus de reliquis ſex) modo iudices à prætore dati cognoſcebant. dabat autem eos vel vrbanus prætor, ſi cauſſa eſſet in iure ciuili, & ageretur inter ciues, vt ea pro Cæcina: vel peregrinus, ſi ageretur inter peregrinos: vel vnus de reliquis ſex, ſi cognitio non à iure ciuili penderet. de priuata verò nunquam prætor, ſemper iudices à prætore dati cognoſcebant. prætorum autem vel peregrino, ſi res eſſet inter peregrinos: vel vrbano, ſi ciuis ciuem in iudicium vocaret, & in iure ciuili poſita cauſa eſſet, vel vno de reliquis, ſi de iure ciuili nulla eſſet cõſideratio. Leges de vi fuere Plotia, Tribunicia, conſulares autem Lutatia, Pompeia, Iulia, Antonia. Plotia, de vi publice priuatis ciuibus illata, Catilinam ab L. Paulo, M. Lepidi, qui III vir poſtea fuit, fratre, accuſatum, in Salluſtio legimus: Clodium à Milone in oratione pro Milone, M. Tutium à C. Sempronio Ruſo, in epiſtola M. Cœlij quæ omnes cauſſæ, non dubito, quin capitales fuerint, cùm Catilinam & Clodium minimè leuibus ſag. cius aſſines fuiſſe conſtet: cauſam autem, qua in iudicium Tutius eſt vocatus, extraordinariam Cœlius appellet. hác legem tulit, opinor M. Plautius Siluanus tribunus pl. Cn Pompeio Strabone L. Portio Catone COSS is qui legem iudiciariam tulit. Lutatiam de vi reip. illata Q. Lutatius Catulus cõſul. M. Æmilij Lepidi collega, in tumultu temporum tulit: quæ feſtis etiam diebus iudicium de vi iubebat exerceri, vt ex procemio patet orationis pro M. Cœlio, eáque damnati ſunt, qui de Catilinæ ſocijs in vrbe remãſerunt. vnde illud in oratione pro Sylla: Seueritatem iudiciorum, quæ per hos menſes in homines audaciſſimos facta eſt, lenitate ac miſericordia mitigam. quod exponitur in ea pro Cœlio his verbis, De vi quæritis, quæ lex ad imperium, ad maieſtatem, ad ſtatum patriæ, ad ſalutẽ omnium pertinet, quam legem Q. Catulus, armata diſſenſione ciuium, reip. extremis penè temporibus tulit: quæque lex, ſedata illa flamma conſulatus mei, fumantes reliquias coniurationis extinxit. Pompeiam tulit Cn. Pompeius Magnus III conſul, poſt occiſum P. Clodium. hæc & pœnam grauiorem, quàm reliquæ de vi ſuperiores leges, & formam iudiciorum breuiorem continebat. iubebat enim, vt prius, quàm cauſa ageretur, citati teſtes per triduum audirentur: dicta eorum iudices cõſignarent: quarta die adeſſe omnes in diem poſterum iuberentur, & coram accuſatore ac reo pilæ, in quibus nomina iudicum inſcripta eſſent, æquarentur: rurſus poſtera die à quæſitore ſortitio iudicũ fieret vnius & LXXX: qui numerus cùm forte obtigiſſet, ipſi protinus ſeſſum irent: tum ad dicendum duas accuſator horas, tres reus haberet, reúſque eodem die illo iudicaretur: prius autem quàm ſententiæ ferrentur, quinos ex ſingulis ordinibus accuſator, totidem reus reijceret, ita vt numerus iudicum relinqueretur, qui ſententias ferrent. L. Iuliam tulit C. Cæſar poſt victum Pompeium, vt damnatis de vi aqua & igni interdiceretur. ſic enim oratione in Antonium ſcriptum inuenimus, aqua verò & igni interdicere, nihil aliud eſt, quàm exilium non nominatim, ſed re ipſa inferre. damnato enim neceſſitas imponitur exilij, ope ea denegata, atque interdicta, ſine qua viui non poteſt. quod etiam Pompeia, & ante Pompeiam Plautia, & aliæ quoque ſuperiores leges, vt puto, ſanxerant. itáque non dubito, quin Cæſar noua lege nouam ſententiam, ad vim remouendam, attulerit. Hac lege tenebãtur, vt Martianus ait, qui turbæ ſeditionis ve faciendæ conſilium iniſſent, ſerbóſve aut liberos homines in armis habuiſſent, omnéſque puberes cum telo in publico deprehenſi. ſubiungit idem: de vi priuata damnatos, neque ſenatores, neque decuriones, neque iudices eſſe, neque honorem vllum capere, lata lege, potuiſſe. Cæſare mortuo tulit M. Antonius, vt damnatis de vi ad populum prouocatio eſſet. quod ad conciliandos ſibi multitudinis animos, qui tyrannidem ſpectaret, excogitauit. Ex libro Pauli Manutij de legibus Romanis.
Vis maior. Plin. lib 18. cap. 28, De ſterilitatum cauſis, Ante omnia autem duo genera eſſe cæleſtis iniuriæ meminiſſe debemus: Vnum quod tempeſtates vocamus, in quibus grandines, procellæ, cæteráque ſimilia intelliguntur: quæ quum acciderunt, vis maior appellatur, &c. Ex his verbis apparet vim maiorem eſſe quàm Vlpianus D. Locati & conducti, l. Ex conducto: tempeſtatem calamitoſam appellat. Columel lib. 1 cap 7. Nam vbi ſedulo colitur ager, plerunque compendium: nunquam, niſi ſi cæli maior vis, aut prædonis inceſſit, detrimentum affert. Caius. D Locati & conducti. l. Si merces. §. 6. Vis maior quam Græci θεοῦ βίαν appellant, non debet conductori damnoſa eſſe, ſi plus quàm tolerabile eſt, læſi fuerint fructus. Cic pro Plancio, Sin autem vitam mihi ſors ademiſſet, aut vis aliqua maior reditum peremiſſet. Budæus
Vis diuina, Idem Vlpianus. De damno infecto, l. Fluminum. § Vitium autem. Seruius quoque putat, ſi ex ædibus promiſſoris vento tegulæ deiectæ damnum vicino dederint, ita eum teneri ſi ædificij vitio id acciderit, non ſi violentia ventorum vel qua alia ratione quæ vim habeat diuinam Budæus.
Abducere vi aliquem, Vide ABDVCO.
Adacta vis mortis, Vide ADIGO.
Adhibere vim. Cic. 1. in Catilinam, Vide ADHIBEO.
Adhibere vim pactioni. Cic 5. Verr. Cohibito tollendi, niſi pactus eſſet, vim adhibebat pactioni non voluntatem.
Afferre vim mulieri. Cicero 3 Ver. Quàm multis iſtum ingenuis, quàm multis matribusfamiliàs in illa terra atque impura legatione vim attuliſſe exiſtimatis? Vide AFFERO.
Afferre vim ſibi. Tacit. lib 16.
Agere vi, Vide AGO.
Auellere vi, Vide AVELLO.
Auferre per vim, Vide AVFERO.
Cogere vi & minis. Vide COGO.
Decutere vi, Vide DECVTIO.
Defendere vim, Vide DEFENDO.
Defendere vim vi. Cic pro Milone, Certè illud eſt non modò iuſtum, verùm etiam neceſſarium, quum vi vis illata defenditur.
Denunciare vim alicui. Cic. pro Murena, Sulpitium accuſatorem ſuum numerabat, non competitorem, ei vim denuntiabat, Reipubl. minabatur.
Deponunt vim ſuam æquora Ouid. 1 Triſt.
Per vim datus Cic. Attico lib. 7. 128, Tenuiſti prouinciam per decem annos, non tibi à Senatu, ſed à teipſo per vim & per factionem datos.
Facere vim. Cicero Attic. lib 4. 71, Si quæ vis facta eſſet, Senatum exiſtimaturum eius opera factum eſſe, qui S. C. intercesſiſſet, Vide FACIO.
Facere imperium vi. Id eſt, Metu ac malo Terent. Adelph. 1. 1.
Qui imperium credat grauius eſſe, aut ſtabilius
Vi quod fit, quàm illud quod amicitia adiungitur. Hic oppoſuit
Vi facere imperium, & Amicitia adiungere.
Ferre vim. Aſſerere. Ouid. 4. Metam.
-regémque repoſcunt,
Vimque ferunt. ſæuíque parant inceſſere telis.
Ferre vim alicui. Virg 10 Æneid.
Fracta vis & debilitata. Cic. Lentulo lib. 1. 9, Quanquam ille perfidus inimicus amicorum ſuorum, qui tuis maximis beneficiis ornatus, in te potiſſimùm fractam illam & debilitatam vim ſuam contulit, noſtram vicem vltus eſt ipſe ſeſe.
Imponere alicui vim, Vide IMPONO.
Inferre alicui vim. Quintil. lib 3 cap 11.
Inferre vim & manus alicui, Vide INFERO.
Paratus ad vim. Ouid. 11 Metam.
Perferre aliquid vi eadem. Quint. lib. 4 cap. 2.
Arce vi potitur. Virg 3. Æneid.
Acrior vis rapit me. Horat Epod. 7.
Vim vi repellere. Cic. pro Seſtio, Non verebar, ne quis aut vim vi repulſam reprehenderet, Vide REPELLO.
Per vim ſtuprare, Vide STVPRO.
Vim ſuſcipere contra Rempublicam. Cicero pro Milone, Nulla vis vnquam eſt in libera ciuitate ſuſcepta inter ciues, non contra Rempublicam.
Victus vi Virg 12. Æneid.
¶ Vis (πλῆθος) Multitudo & copia. Cic. pro Lege Manilia, Sic Mithridates fugiens maximam vim auri atque argenti, pulcherrimarúmque rerum omnium Sic in Parad. Vis frumenti. Cæſ 3 bel Ciuil. Vis feminum magna. Cic. 2. de Nat. deor. Vis mellis maxima. Cic. 4. Verr. Vis militum. Cic ad Atticum lib. 7. 142, Idem ad Terentiam lib. 14. 1.

lib.14.1, Vis lacrymarum. Idem 4. Acad. Tantam vim natricum, viperarúmque fecerit.

Magna vis auri & argenti. Cic. 5. Tuſc.

Equorum vis. Cic. 1 de Diuin.

Lacrymarum infinita vis. Cic. Qu. fra. lib. 1 3.

Maxima vis ranunculorum. Cic. Trebatio lib. 7 18.

Continet mens vim maximam optimarum rerum. Cic. 1 de Legi. Quid ſit hominis tributum natura, quantam vim rerum optimarum mens humana contineat.

Vis negotij, Maxima & multa negotia. Plaut. Pœnulo 4.

Vireſco, vireſcis, vireſcere, prima producta, Vires capere vel recuperare. Furius Antias apud Gellium lib. 18, cap. 11, Increſcunt animi; vireſcit animi virtus.

Viſcus, viſci, m. g. & Viſcum viſci [ἰξὸς] Glutinum quod ad aucupium pertinet. Plin. lib. 16. cap. 44. Viſcum conficitur ex acinis qui colliguntur meſſium tempore immaturi. Nam ſi acceſſere imbres, amplitudine quidem augentur, viſco verò marceſcunt. Siccantur deinde, & aridi tunduntur, ac conditi in aqua putreſcunt duodenis ferè diebus. Viſúmque hoc rerum putreſcendo gratiam inuenit. Inde in profluente rurſus malleo tuſi, amiſſis corticibus, interiora lenteſcunt. Hoc eſt viſcum pennis auium tactu ligã (?) lini iuglandis oleo ſubactum, quum libeas inſidias moliri. Plaut. Bacch. 1.

Viſcus merus veſtra eſt blanditia. Varro 3 de Re ruſt. cap. 7, Quod interimere ſoleant accipitres, qui ita accipiuntur, quum ſe obleuerint viſco. Cic. 2. de Nat. deorum, In viſco inhæreſcere.

Sequaci viſco concepta auis. Valer. 6. Argon.

Viſcum, Frutex qui ex turdorum potiſſimum fæce ſuper arborum quarundam ramis delapſa, & à Sole cum humiditate quadam fermefacta naſcitur, viret autem per totam hyemem. Virg. 6 Æneidos,

Quale ſolet ſyluis brumali frigore viſcum, &c. Vide Plinium lib. 16. cap. 44.

Viſcum, inquit Nonius, poſitum aliquando pro rete, à tenacitate. Varro Parmenone, Lepuſculi timentes hoc quadrangulum, dederunt ſe in rete, ſic fugere viſcum nequiuerunt, lineámque compedem.

Teſtatur & Virg. 1 Georg.

Tum laqueis captare feras, & fallere viſco

Inuentum & magnos canibus circundare ſaltus.

Viſcatus, pen. prod. Adiect. Viſco oblitus. Varro 3 de Re ruſt. ca. 7, Quos columbarij interficere ſolent duabus virgis viſcatis defixis in terram, inter ſe curuatis.

Alæ viſcatæ. Ouid. 1 de Arte.

Virga viſcata fallere volucres. Ouid. 15. Metam.

Viſcata munera, & Hamata, pro eodé: hoc eſt Quibus maiora attrahuntur quàm quæ dantur. Vide Hamata munera in HAMVS.

Viſcus, viſceris, pen. corr. n. g. [σπλάγχνον] Non tantùm inteſtina ſignificat, ſed quicquid ſub corio eſt, id eſt, carnem quæ eſt inter oſſa & cutem, inquit Seruius Virg. 6 Æneidos,

Et ſolida imponit taurorum viſcera flammis. Et lib. 1.

Viſceribus taurorum, & ſanguine veſcitur atro. Sueto. in Vitellio cap. 13, Quin inter altaria ibidem ſtatim viſcus, & farra penè rapta è foco manderet.

Soliditas viſcerum. Cic. 2. de Nat. deor. Quia & humorem & calorem qui eſt fuſus in corpore, & terrenam ipſam viſcerum ſoliditatem, &c.

Terra viſcera Lucret. lib. 6.

Diripiunt auidæ viſcera noſtra feræ. Ouid. epiſt. 11, Viſcera vocat filium ſuum puella Canace. Sic idem 2. Amor. eleg. 14.

Veſtra quid effoditis ſubiectis viſcera telis? In illas quæ abortiuos faciunt.

Venæ viſcerum imbutæ viperino morſu. Cic. 2 de Fin.

Permanat in venas, & inhæret in viſceribus id malum. Cicero 4. Tuſcul.

Liquefacta viſcera, Putrida. Virg. 4. Georgic. Sic enim Ouidius 15. Metamorphoſeon,

-de putri viſcere paſſim

Florilegæ naſcuntur apes.

Nudare viſcera. Virg. 1. Æneidos,

Tergora diripiunt coſtis, & viſcera nudant.

Viſcera patefacta per vulnus. Celſ. in Præf. lib. 1.

Salientia viſcera. Ouid. 6 Metam.

-ſalientia viſcera poſſes,

Et pellucentes numerare in pectore fibras.

Soluere viſcera cultro. Senec. Hippol. 1.

Tenſa per integram ſoluuntur viſcera pellem. Virg. 4 Georg.

Spumantibus viſceribus ardens, pro Valde irato & commoto dixit. Iuuen. ſaty. 13,

-exiguámque malorum

Particulam vix ferre potes, ſpumantibus ardens

Viſceribus, factum tibi quod non reddat amicus Depoſitum.

Sumere aliquid ex viſceribus alicuius. Cic. 2. de Orat.

Torrere viſcera Virg. 5 Æneidos,

fuſique per herbam

Subijciunt verubus prunas, & viſcera torrent.

Traijcere viſcera ferro. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.

Periculum incluſum in venis, atque in viſceribus alicuius. Cicero 1. in Catil.

¶Viſcera montis auulſa Virg. 3. Æneid. Seruius. Viſcera, partes. Sic autem dixit viſcera quemadmodum terræ oſſa dicuntur.

Terræ viſcera. Ouid. 1. Metam.

-ſed itum eſt in viſcera terræ,

Quáſque recondiderat, Stygijſque admouerat vmbris,

Effodiuntur opes.

Viſceratio, viſcerationis [κρεανομία] Crudæ carnis diſtributio, quæ fieri ſolebat vel in ſolennitate quadam, vel in funere alicuius excellentis perſonæ. Gellius, Tum in Alba viſceratio Latinis data. Liu. 8 ab Vrbe, Et populo viſceratio data à M. Flauio mattis. Plin. de Viris illuſtr. Mortui huic tantum æris populi liberalitate cõgeſtum, vt inde filius viſcerationẽ & epulum publicè daret. Cic. 2 Offic. Prodigi, qui epulis & viſcerationibus & gladiatorum muneribus, ludorum venationúmque apparatu pecunias profundunt in eas res, Vide Latinæ feriæ, ORATIVM

Viſceratim, pen. prod. Aduerb. [σπλαγχνηδὸν] Significat per viſcera. Ennius Andromeda,

Diſſipat viſceratim membra.

Viſibilis, Viſito, Viſo, Vide VIDEO.

VISONTIVM, [Οὐισόντιον] Hiſpaniæ vrbs. Ptolemæo lib. 2 cap. 6. Vulgò Viſen.

VISVLA, Sarmatiæ in Europa fluuius Pomponio lib 3. Viſtula item dicitur, Iuſtula, Iuſtula, & Iſtula, vt notat Vadianus.

Viſulæ, vites, de quibus Colum. lib 3. cap. 2.

Viſum, viſi, Vide VIDEO.

Viſus, Vide VIDEO.

Vita. vitæ [ζωὴ, βίος, βιοτὴ, βίωσις, διαγωγὴ] Notæ ſignificationis Lucretius libro 3.

Vitáque mancipio nulli datur, omnibus vſu.

Abſurdum atque alienum à vita, Vide ABSVRDVS.

Blandimenta vitæ. Tacit. lib 12.

Vitæ cauſa, pro facultatibus aut copijs quibus vitam noſtram ſuſtinemus. Quintil. Audete, inquit, laceſſere diuitem, quibus vitæ cauſa ſupereſt. Sic & viuendi cauſam vſurpaſſe Iuuenalis videtur,

-Furor eſt poſt omnia perdere naulum,

Et propter vitam viuendi perdere cauſas. Id eſt, res quibus vita toleratur. Ex Turnebo.

Color vitæ, Vide COLOR.

Vitæ cupiditas. Cic. 2. Philip.

Exiguum curriculum vitæ. Cicero pro Rab. perduel. reo, Etenim Quirites exiguũ nobis vitæ curriculum natura circumſcripſit, immenſum gloriæ.

Debito vitæ liberari. Curtius lib. 10.

Delinimenta vitæ. Tacit lib. 13.

Dux vitæ dia voluptas Lucret. lib 2.

Exemplar vitæ morúmque Horat. de Arte.

Exſpes vitæ. Tacit. lib. 5.

Integer vitæ ſcelerisque purus. Horat. 1. Carm. ode 22.

Integritas vitæ anteactæ. Quintil. lib. 7, cap. 3.

Labes vitæ. Ouid. epiſt 9.

Plenus vitæ. Lucret. lib 3.

Perpetuitas vitæ, Vide paulo pòſt CONSTITVERE vitam.

Securus vitæ. Stat. 3. Thebaid.

Series acta tuæ vitæ. Ouid. in Ibin.

Solatia dulcia vitæ. Lucret. lib. 5.

Spatium vitæ. Quintil. lib. 1. cap. 8, Spirans ac vitæ manifeſtus. Tacitus lib 13.

Spes vitæ. Tacit. lib. 12.

Summa breuis vitæ Horat. 1 Carm. ode 4.

Tædia vitæ Ouid. 10 Metam.

¶Acerba vita, Vide ACERBVS.

Actiua, Vide AGO.

Amara Cic. 1. de Finib.

Arida, Vide ARIDVS.

Attenta, Vide ATTENDO.

Baſilica, Vide BASILICVS.

Beata, Vide BEATVS.

Breuis eſt vita, curſus gloriæ ſempiternus. Cic. pro Seſtio.

Cæcæ vitæ lubrica Stat. 2. Syl. 2.

Cælebs, Vide CAELEBS.

Chara Ouid. 10. Metam.

Conſtans & probata. Cic. in Topicis. Quos doctrina prediti videat, quorúmque vitam conſtantem & probatam vt Catonis, Lælij, Scipionis.

Crudelis Virg. 2 Æneid.

Deformis vita, Inhoneſta. Stat. 10. Theb.

Deſidis otia vitæ. Stat. 3 Syl. 5.

Dubia. Colum lib 1. cap 3.

Dulcis ſtabiliſque. Lucret. lib. 5.

Eneruis vita. Val. Max. lib. 6. cap. 4 de Scipione Æmiliano, Quem haberat conſortem cenſuræ Mummium, vt nobilem, ita eneruis vitæ,

Fœdiſſima ac miſerrima. Cic. pro Sylla.

Fortunata. Horat. 1 epiſt. 11 3.

Grauis, cui Iucunda opponitur. Horat. Epod. 1.

Honeſta. Cic. pro Roſc. Amerino, Vita ruſtica honeſtiſſima atque ſuauiſſima.

Illuſtris. Quintil. lib 3. cap. 8

Inculta & horrida, Vide INCOLO.

Infeſta alicui, Vide INFESTVS.

Iniurioſa, Vide INIVRIA.

Innoxia, Vide INNOXIVS.

Iniuſta, Vide INIVSTVS.

Iucunda. Horat. Epod. 1.

Licentior, Vide LICET.

Longa. Cic. 2 de Orat. Docuit enim iam nos longa vita, vſúſque rerum maximarum, &c.

Longa vita digniſſimus. Ouid. 4. Metam.

Grate mihi longa iucundior vuice vita. Catul. Argon. 59.

Longinqua, Vide LONGVS.

Malefica. Tacit. lib. 4.

Maritima, Vide MARE.

Mea vita, Blandientis vox. Cic. Terentiæ lib. 14. 2, Obſecro te mea vita, quod ad ſumptum attinet, ſiue alios qui poſſunt, ſi modò volunt, ſuſtinere.

Menſtrua, Vide MENSIS.

Miſera vita breuiſſima portio. Iuuen. ſaty. 9.

Mœſta. Virg. 10. Æneid.
Mortalis. Virg. 4. Georg.
Nitidior, Vide NITEO.
Pigra vitæ obliquio. Stat. 1. Sylu. 4.
Precaria vita Tacit. lib. 20.
Rapida, Citò prætereuns. Perſ. ſaty. 5.
Rudis Stat. 2. Achill.
Ruſtica Quintil. lib. 2. cap. 4.
Sanctiſſimè & honeſtiſſimè acta vita. Cic. 9 Philip.
Seuera. Ouid. 2 Amor. eleg. 10.
Simulat fera. Ouid. 2 Faſt.
Solitaria. Quintil. lib. 1 cap. 2.
Sollicitæ iucunda obliuia vitæ. Horat. 2. Serm. ſaty. 6.
Trita ac vulgari vita viuere. Senec. epiſt. 123.
Turpis vita Cic. pro Quintio, Mors honeſta ſæpe vitam quoque turpem exornat, vita turpis ne morti quidem honeſtæ locum relinquit.
Turpis & nocens vita, Vide NOCEO.
Vitalis vita. Antiqua locutio: hoc eſt, Vitam viuens, vel vita ſuperſtes. Cic. de Amicitia, Principio cui poteſt eſſe vita vitalis, vt ait Ennius, qui non in amici mutua beneuolentia conquieſcat?
Vitioſa & flagitioſa. Cic. 2. de Finib. At miſer, ſi in vitioſa & flagitioſa vita afflueret voluptatibus.
Vmbratilis vita Quintil. lib. 1. cap. 2.
Vmbratilis & delicata. Cic. 2. Tuſc. Sic ad malam domeſticam diſciplinam vitámque vmbratilem & delicatam quum acceſſerunt etiam poetæ, neruos omnis virtutis elidunt.
Vrbana vita Quintil. lib. 2. cap. 4.
Vrbana vita clemens, Vide CLEMENS.
Vulgari vita viuere. Senec. epiſt. 123.
¶ Abire è vita, Vide ABEO.
Abiicere vitam. Cic. Nuſquam facilius hanc miſerrimam vitam, vel ſuſtentabo, vel quod multò eſt melius, abiiciam cum paucis.
Abrumpere vitam Virg. 8 Æneid.
Accipere vitam, Vide ACCIPIO.
Addicere vitam, Vide ADDICO.
Addicta præmiis vita alicuius, Vide ADDICO.
Adducere ad vitam communem, Vide ADDVCO.
Adimere vitam. Cic. pro Plancio, Sin autem vitam ſors mihi ademiſſet, Vide ADIMO.
Afferre vitam, Vide AFFERO.
Agere, vel agitare vitam, Vide AGO.
Agere vitam ſub dio, & trepidis in rebus. Horat. 3. Carm. ode. 2.
Agere vitam pueriliter. Catul. de Leſbia 78.
Amittere vitam. Autor ad Heren. lib. 4 Vide AMITTO.
Per ſummum dedecus vitam amittere. Cic. pro Roſc. Amer.
Amittere vitam in vndis Horat. 1. Serm. ſaty. 1.
Aſſignare vitam hominum rebus. Quint. lib. 5. cap. 13.
Lumina vitæ attingere, Naſci. Virg. 6. Æneid.
Auferre vitam, Vide AVFERO.
Reliquias vitæ aufert ex membris. Lucret. lib. 6.
Carere ſenſu & vita. Cic. pro Rabirio perduel. reo, Quid iam iſta C. Mario, inquit, nocere poſſunt, quoniam ſenſu & vita carent?
Cedere vita, & è vita, Vide CEDO.
Cernitur vita beata honeſtate, Vide CERNO.
Collocare ſe in vita meretricia, Vide COLLOCO.
Colere vitam, Vide COLO.
Committere vitam ventis, dicuntur nauigantes. Virg. 10. Æneid.
Commorari in tam turpi vita. Cic. Qu. fra. lib. 1. 3.
Commutare vitam cum morte, Vide COMMVTO.
Comprobare vita & moribus, Vide COMPROBO.
Concedere vitam, Vide CONCEDO.
Conceſſit vita per auras ad Manes. Virg. 10. Æneid.
Conferta vita voluptatum varietate, Vide CONFERCIO.
Conficere vitæ extremum diem morte, Vide CONFICIO.
Vitam conſtituere. Cic. 1. Offic. In conſtituenda vita multo eſt maior rei cura adhibenda, vt conſtare in vitæ perpetuitate poſſimus nobiſmetipſis.
Conterere vitam in quærendo, Vide CONTERO.
Contineri vita corpore & ſpiritu. Cic. pro Marcello.
Decedere de vita, Vide DECEDO.
Spatium vitæ decurrere. Ouid. 3 Triſt. eleg. 4.
Lumen vitæ decurſum. Lucret. lib. 3.
Ipſe Epicurus obiit decurſo lumine vitæ.
Vitam aliquem deiicere, Vide DEIICIO.
Defuncta corpora vita, Mortua. Virg. 4. Georg.
Degere vitam expertem thalami Virg. 4. Æneid.
Demigrare ex vita, Vide DEMIGRO.
Depactus vitæ terminus Lucret. lib. 2.
Deſciſcere à vita, Vide DESCISCO.
Deſerere vitam. Cic. de Senect. Vide DESERO.
Deſeruit vita miſerum. Ouid epiſt. 18.
Dimittere vitam, Mori. Silius lib. 17.
At mihi Cannarum campis vbi Paulus, & illæ
Egregiæ occumbere animæ, dimittere vitam non licitum.
Dirigere vitam ad normam, Vide NORMA.
Diſcedere è vita. Cic. Curioni lib. 2. 2, Qui cùm ſuis laudibus, tum verò te filio ſuperaſſet omnium fortunam, ſi ei contigiſſet, vt te antè videret, quam è vita diſcederet, Vide DISCEDO.
Diſpergere vitam in auras. Virg. 6. Æn.
Dare vitam. Cic. Antè quàm iret in exilium, Neque enim peto vt mihi detis vitam, ſed datam repeto, vt reddatis.
Æternam vitam dare. Virg. 12. Æneid.
Dare vitam alicui, Concedere vitam, non occidere. Virgilius 2. Æneid.
Ducere vitam, Viuere. Virg. 2. Æneidos,
Me ſi cælicolæ voluiſſent ducere vitam,
Hanc mihi ſeruaſſent ſedem.
Ducere vitam longius. Ouid. 11. Metam.
Ducere vitam per omnia extrema Virg. 3. Æneid.
Dulcem vitam ducere. Lucret. lib. 2.
Ingrata miſero ducenda eſt vita. Horat. Epod. 17.
Edere vitam, Mori, expirare Lucret. lib. 6.
Exuit vitam ictus ſagittis, Mortuus eſt. Senec. Herc. Oet. 12.
Effluit vita cum ſanguine, Vide EFFLVO.
Effundere vitam alicui. Ouid epiſt. 7.
Emigrare è vita, Vide EMIGRO.
Eripere vitam homini Senec. Theb. 1.
Eripere vitam alicui per crimina. Ouid. 2 Faſt.
Eſſe in vita Cic. ad Q. frat.
Excedere vita, Vide EXCEDO.
Excolere vitam per artes. Virg. 6. Æn.
Exire è vita, vel de vita, Vide EXEO.
Exhalare vitam ſub acerbo vulnere. Ouid. 5. Metam.
Exigere vitam, pro Traducere. Terent. Heaut. 2. 3.
Expellere aliquem è vita, Id eſt, occidere. Cic. pro Murena, Tamen non antè quàm illum vita expulit, bellum confectum iudicarit.
Expetere vitam. Cic. 1. de Legib. Vita expetitur, quia nos, in qua nati ſumus continet.
Fructibus vitæ nunquam explemur. Lucret. lib. 3.
Extorquere vitam membris. Lucret. lib. 6.
Facere finem vitæ. Lucret. lib. 5.
Incommoda vitæ ferre. Iuuen. ſaty. 13.
Feſſus vita. Plin. lib. 5. cap. 17.
Finire vitam Tacit. lib. 1. Vitam finiuiſſet.
Finire vitam enſe. Ouid. 3 Triſt. eleg. 17.
Frui vita. Cic. 4 in Catil. Vide FRVOR.
Fudit vitam cum multo ſanguine Virg. 2. Æn.
Senſus gubernant vitam. Lucret. lib. 5.
Gubernare vitam vera ratione. Lucret. lib. 5.
Habere vitam ab aliquo. Cic. 2. Phil. Sed fac te dediſſe mihi quod non ademiſti: meíque à te habere vitam, quia à te non ſit erepta.
Iacebat vita in tenebris ac mœrore. Lucret. lib. 5.
Impendere vitam famæ. Stat. 5 Sylu. 1.
Impendere vitam patriæ. Lucan. lib. 2.
Implere finem vitæ Tacit. lib. 2.
Incolere vitam, Vide INCOLO.
Limen vitæ inire Lucret. lib. 3.
Ingredi in vitam, Vide INGREDIOR.
Inſtituere vitam ſapienter, Vide INSTITVO.
Interficere aliquem vita, Vide INTERFICIO.
Interminari alicui vitam, Vide INTERMINOR.
Introire in vitam, Vide INTROEO.
Iterare vitam à morte, Vide ITERO.
Labefactare vitas hominum, Vide LABAS.
Lacerare reliquias vitæ alicuius, atque diſtrahere, Vide LACERO.
Largiri vitam, Vide LARGIOR.
Linquere vitam, Vide LINQVO.
Lugere vitam hominum, Vide LVGEO.
Mandare vitam fugæ ſolitudiníque, Vide MANDO.
Manere in vita, Vide MANEO.
Manet vita Virg. 5. Æneidos,
Nate, mihi vita quondam, dum vita manebat,
Chare magis.
Mentiri ſibi vitam, Vide MENTIOR.
Metuo de vita, Vide METVO.
Migrare de vita vel ex vita, Vide MIGRO.
Via vitæ monſtrata eſt per carmina Horat. de Arte.
Motatur vita in membris. Lucret. lib. 3.
Nuncupata vita, Vide NVNCVPO.
Obiectare vitam procellis. Claud. 3. de raptu Proſ.
Paciſci vitam pro laude. Virg. 5. Æneid.
Paciſci vitam ab hoſte, Vide PACISCOR.
Palantis vitæ viam quærere Lucret. lib. 2.
Paleſcere ſolitaria & velut vmbratili vita. Quint. lib. 1 cap. 2.
Parcere vitæ, Vide PARCO.
Tranquillæ vitæ ſemita per virtutem patet. Iuuen. ſaty. 10.
Pati à vita, Vide PATIOR.
Penetrare alicuius vitam ac famam. Tacit. lib. 10.
Perdere vitam, Vide PERDO.
Perducere vitam, Vide PERDVCO.
Diſcrimine vitæ coniugium petere. Ouid. 10. Metam.
Ponere vitam. Cic. Famil. 9.
Ponere ſibi finem vitæ Tacit. lib. 5. Senec. Agamem. 7.
Priuare vita aliquem Lucret. lib. 5.
Prodere vitam, Vide PRODO.
Producere vitam, Vide PRODVCO.
Neque erat quo vitam produceremus. Autor ad Heren. lib. 4.
Producere ſpem vitæ. Tacit. li. 12, Eo vſque ſpē vitæ produxerat.
Profundere vitam pro re aliqua. Cic. Lent. lib. 1. 4, Quid enim aut me oſtentem, qui ſe vitam pro dignitate tua profundam, nullam partem videar tuorum meritorum aſſecutus? Vide PROFVNDO.
Prolatare vitam Tacit. lib. 12.
Propagare vitam, Vide PROPAGO, propaginis.
Propoſita vita telis, Vide PROPONO.
Redire ad vitam. Celſus lib. 2. cap. 8, Neque is ad vitam redit, qui ex ſuſpendio ſpumante ore detractus eſt.
Relinquere vitam. Virg. 4 Georg.
Reliquit eum vita. Lucret. lib. 5.
Relinquit vita artus. Ouid. in Ibin.
Retinere vitam, Vide RETINEO.
Rumpere vitam. Silius lib. 7.

Sequi

Sequi vitam. Cicero, Hanc vitam quietam & otioſam ſequuti ſumus, &c.

Serenare vitam. Lucret. lib. 2. Alij legunt, ſerenam vitam.

Breuis vitæ ſpatium ſortitus. Ouid. 3. Metam.

Spoliare vita aliquem. Virg. 6 Æneid.

Sic vita eſt hominum. Cic. pro Sext. Roſcio, Sic vita eſt hominum vt ad maleficium nemo conetur ſine ſpe.

Liberioris vitæ iter ſumere. Ouid. 3. Faſt.

Suppetere vitam. Cic. 1. de Finib.

Suſtentare vitam. Cic. in Tuſcul. Tam natura vita hominis ſuſtentatur, quàm vitis, quàm arboris.

Tenere vitam, & Vita tenetur, Vide TENEO.

Tolerare vitam ſimplici victu & agreſtibus pomis profluentéque aqua. Tacit. lib. 15. De Seneca.

Tractare vitam, Viuere Lucret. lib. 5,
Volgiuago vitam tractabant more ferarum.

Traducere vitam. Brutus Ciceroni, in epiſt. ad eundem 16.
Quibus enim potius hæc vita factis traducatur, Vide TRADVCO.

Trahere vitam in luctu Virg. 2 Æneid.

Trahere vitam in ſyluis. Virg. 3. Æneid.

Trahere vitam in tenebris Virg. 2 Æneid.

Tueri vitam famámque Horat. 2 Serm. ſaty. 4.

Humanam vitam turbare ab imo Lucret. lib 3.

Viuere vitam. Cic. 4. Verr. Proponerémque ſpē meis hoſpitibus ac neceſſariis, quo tutiorem vitam ſeſe meo præſidio victuros eſſe arbitrarentur.

Viuere vita. Plaut. Perſa, 15.

Trita ac vulgari vita viuere. Senec. epiſt 123.

¶ In vita mea. Cic. Attic. lib. 5. 108, Ego in vita mea nulla vnquam voluntate tanta ſum affectus, quanta afficior hac integritate.

Integerrimè vitam agere. Cicero in Salust. Velim mihi reſpondeat, numquid hi, quos protulit Scipiones, & Metellos, vel Fabios, notè fuerint, aut opinionis, aut gloriæ, quàm eos res ſuæ geſtæ, & vita innocentiſſimè acta commendauit?

Ab ineunte vita, Vide INEO, inis.

¶ Vita, Vitæ longitudo. Virg. 4. Georgicon,
Si verò (quoniam caſus apibus quoque noſtros
Vita tulit) triſti languebunt corpora morbo.

¶ Vita, pro Fortunæ bonis Cic. lib. 1. Academic. Conſtituebántque extremum eſſe rerum expetendarum, & finem bonorum, adeptum eſſe omnia è natura, & animo, & corpore, & vita. Vita, id eſt fortunæ bonis ad vitam degendam neceſſariis.

¶ Vitæ, in plurali, pro Moribus. Terent. Adelph. 3. 3,
-denique
Inſpicere, tanquam in ſpeculum, vitas omnium
Iubeo: atque ex aliis ſumere exemplum ſibi.

¶ Tenues ſine corpore vitæ, Animæ. Virgil. 6. Æneid. Idem 4. Georgic.

Vitalis, & hoc vitale, pen. prod. {[illegible]} Quod vitam præſtat, aut quod habet vitam.

¶ Vitalis. Propriè quod ad vitam pertinet, quod vitam adiuuat, quod vitæ vtile eſt. Lucret. lib. 3,
Eſt igitur calor, ac ventus vitalis in ipſo
Corpore, qui nobis moribundos deſerit artus. Interdum etiam vitale appellamus quod vita præditum eſt, vt Plaut. in Bacchid.
Da, ſi eſſe ſaluum vis me, aut vitalem tibi. Horat. lib. 2. Satyr. 1,
-ô puer vt ſis
Vitalis metuo, &c. Ex Lambino.

Vitale, cui opponitur Mortiferum. Liu. 6 ab Vrbe.

¶ Æuum vitale. Plaut. Pœnulo, 18.

Aura vitalis. Virg. 1 Æneid. Id eſt aër quo viuimus.

Calor vitalis. Curtius lib. 3.

Salutaris & vitalis calor. Cic. 2. de Nat. deor.

Fœtus vitalis, Vide SOBVLES.

Halitus vitalis. Plinius lib. 9. cap 7.

Vitalis homo haud vnquam eſt ante ſeptimum menſem, Plin. lib. 7. capite 5.

Lumina vitalia. Cic 1. de Diuinat.
Luce ſerenanti vitalia lumina liquit. Ex poeta.

Motus vitalis. Lucret lib. 2.

Partus vitales edere. Plin. lib. 7. cap. 15.

Ros vitalis. Cic 1 de Diuinat.
-quæ paruos, Mauortis ſemine natos
Vberibus grauidis vitali rore rigabat.

Sanguis vitalis, In quo vita continetur. Plin. lib. 11. cap. 37.

Seculum vitale, In quo viuitur Lucret. lib. 1.

Senſum vitalem reddere. Lucret. lib. 2.

Venæ vitales. Lucret. lib 2.

Viæ vitales. Ouid 2. Metamorphoſeon,
Sic lethalis hyems paulatim in pectora venit:
Vitaléſque vias, & reſpiramina clauſit.

Vincula vitalia. Valer. 4. Argon.
-vitalia donec
Vincula, qua primo cerui committitur artu,
Soluit dextra grauis.

Caloris natura vim habet in ſe vitalem. Cic. 2. de Nat. deor.

Vitalis vita, Vide ſuprà in VITA.

Vitalis, & hoc vitale, Vita dignus. Senec. 5 epiſt. lib. Magni animi magna contemnere, ac mediocria malle, quam nimia. Illa enim vtilia vitaliáque ſunt, at hæc eo quo ſuperfluunt, nocent. Lactant. lib. 6. Vnum eſt enim ſapientis & iuſti & vitalis viri opus, diuitias ſuas in ſola iuſtitia collocare.

Vitalia capitis, Cerebrum. Plin. lib. 8. cap. 7. Vitalia, inquit Budæus dicuntur, cor, iecur, pulmo, cerebrum: in quibus quatuor, vitæ ſumma conſiſtit. Lucan. lib 1,
-pulmonis anheli
Fibra latet, paruuſque ſecat vitalia limes.

Nuda vitalia Lucan. lib 6.

Exuberans lamentatio vocibus aſſiduis vitalia. Quintil. Declam. 7.

Ferire ac ſecare vitalia Quintil lib 5. cap. 12.

Fiſſum familiare & vitale. Cic 2. de Diuinat.

Aluus vacua vitalibus, Lucan lib 3.

Vitalitas, pen corr. vitalitatis {[illegible]} pro Vita, & vitali motu Plin. lib. 11. cap. 37, Cæteris corruptis, vitalitas in corde durat. Eiuſdem capite 45.

Vitaliter, penult. corr. Aduerbium {[illegible]} Lucretius lib. 5, Vitaliter eſſe animata.

Vitellus, huius vitelli, maſ. gen. {[illegible]} A vita dictus eſt, Pars oui rubra, quod ex ea viuat pullus. Horat. 2. Serm. ſaty. 4.
Quæ tenus ima peret voluens aliena vitellus. Martial. lib 13,
Candida ſi croceos circumfluit vnda vitellos,
Heſperius ſcombri temperet oua liquor. Cic 2. de Diuinat. Tum ille, Nihilne, inquit, de vitello? Id enim ex ouo videbatur aurum declaraſſe, reliquum argentum.

Mas vitellus Horat 2. Serm. ſaty 4.
Longa quibus facies ouis erit, illa memento,
Vt ſucci melioris, & vt magis alba rotundis
Ponere: namque marem cohibent calloſa vitellum.

Vitex, viticis, pen. corr. fœm. g. {[illegible]} Fruticis genus, Græci agnon vocant hoc eſt caſtum: quòd, inquit Galenus, caſtitatem conſeruet iis quibus aut eſitur, aut bibitur, aut ſubſternitur: vulgus herbariorum *agnum caſtum* appellat, vtraque voce idem ſignificante. Plin. lib. 24 cap. 9, Non multum a ſalice vitilium vſu diſtat vitex, foliorum quoque aſpectu, niſi odore gratior eſſet. Et paulo pòſt. Duo genera eius Maior in arborem ſalicis modo aſſurgit: minor, ramoſa, foliis candidioribus lanuginoſis. Prima album florem mittit cum purpureo, quæ & candida vocatur: Nigra, quæ tantùm purpureum.

Vitiarium Viticula, Vide VITIS.

Vitilitigator, pen. prod. vitilitigatoris, m. g. {[illegible]} Vitioſus litigator, eſt obtrectator & calumniator. Hi enim vitilitigatores ſunt, quum hoc ſola prauitate contentionem quærunt. Plin. in Prologo Nat hiſtoriæ, 13 Ergo ſecuti etiam contra vitilitigatores, quos Cato eleganter ex vitiis & litigatoribus compoſuit.

Vitilitigo, vitilitigas, pen. corr. {[illegible]} vitilitigare, Criminari, damnare. Plin. in Prologo Natu hiſto ta, Scio ego quæ ſcripta ſunt, hæc ſi palàm proferantur, multos fore qui vitilitigent.

Vitiligo. penul. prod. vitiliginis, fœm. gen. {[illegible]} Diuerſi coloris maculæ per omnia membra diſperſæ. Celſus in ſua lib. 5, Vitiligo, quamuis per ſe nullum periculum afferat, tamen fœda eſt: & ex malo corporis habitu fit. Eius tres ſpecies ſunt. Alphos vocatur, vbi color albus eſt ferè ſubaſper, & non continuus, vt quædam quaſi guttæ diſperſæ eſſe videantur. Melas, colore ab hoc differt, quia niger eſt, & vmbræ ſimilis: cætera eadem ſunt. Leuce habet quiddam ſimile alpho, ſed magis albida eſt, & altius deſcendit, in eáque albi pili ſunt, & lanugini ſimiles. Omnia hæc ſerpunt, ſed in aliis celerius. Hactenus Celſus. Feſtus, Vitiligo in corpore hominis macula alba, quam Græci alphon vocant, a quo nos album, ſiue à vitio dicta, etiam ſi non lædit Siue à vitulo, propter eius membranæ candorem, qua naſcitur inuolutus. Lucilius, Odioſa vitiligo. Plin. lib. 20. cap. 15, Radix eius vitiligines albas tollit.

Vitilis, & hoc vitile, pen. corr. {[illegible]} Quicquid ſic lentum eſt vt commode flecti poſſit, cuiuſmodi vimina ſunt, inquit Budæus. A viendo dictum, vt Vitex, vitis, vimen, viticula. Plin. lib. 9. cap. 5, Cucurbita omnimodo faſtigiatur, vaginis maximè vitilibus. Et lib 4. cap 16, Ad eam Britannos vitilibus nauigiis corio circumſutis nauigare.

Vitio, Vitioſus, Vide VITIVM.

Vitis, huius vitis, fœ. g. {[illegible]} Notæ ſignificationis. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap 31, Poſterior quo ex vitis immittitur ad vuas pariendas, dicta primò videtur à pariendo Parilema.

Vinea & vitis differunt Vlp l. 4. D. de cenſib Forma, inquit, cenſuali cauetur, vt in cenſum referatur, vinea quot vites habeat.

Propagatio vitium. Cic. de Senect. Cuius quidem non vtilitas me ſolùm, ſed etiam cultura, & ipſa natura delectat, &c. religatio, propagatio vitium ſarmentorúmque, &c.

Arborum putatio ac vitium. Cic. 1 de Orat.

Putator vitis. Ouid 14 Metam.

Alba vitis, cui opponitur Nigra. Colum. lib. 4. cap. 29. non procul à fine, Locis aridis & ſiccis nigram vitem inſerito, humidis albam.

Almæ vites Virg 2 Georg.

Arbuſtiua vitis, Vide ARBVSTVM.

Cicatricoſa, Vide CICATRIX. Cultura vitium. Cic. 4. de Fin.

Fœcunda Iuuenal Saty 15.

Inerticula, Vide INERS.

Inſana, Vide INSANVS.

Lanatæ vites. Vide LANA.

Lenta vitis. Virg. 3 eclog.

Luxurioſa, Vide LVXVS.

Macrior, Vide MACER.

Miſcellæ, Vide MISCEO.

Moroſa, Vide MOS.

Nequam, Vide NEQVAM.

Nodoſa. Iuuenal. Saty 8.

Obliqua vitis. Colum. lib 4. cap. 4. Vide OBLIQVVS.

Obnoxia vitis procellis, Vide OBNOXIVS.

Ordinaria, Vide Ordinarius in ORDO.

Palmea, Vide PALMES.

Pampineæ Ouid 10 Metam.

Pereallis, Vide PARALLELVS.

Pergulana, Vide PERGVLANVS.

Prævalidæ vites. Virg. 2. Georg.

Purpureas de vitibus collectæ vuæ. Ouid. 8. Metam.

Semiputata. Virg. 2. eclog.
Vidua. Catul. in Carm. Nupt. 57.
¶ Adaperire vites, Vide COOPERIO.
Adiugare vitem, Vide ADIVGO.
Vlmis adiungere vites. Virg. 1. Georg.
Æmulator vitem vlmus, Vide AEMVLOR.
Grauidæ munera vitis amans. Ouid. 3. Faſt.
Amicta vitibus vlmus. Horat. 1. epiſt. 17.
Applicitæ vites arboribus. Quintil. lib. 1. cap. 2.
Attondere vitem curuo dente Saturni. Virg. 2. Georg. Hoc eſt, falce quæ eſt in tutela Saturni.
Carbunculare vites, Vide CARBO.
Caſtrare vites, Vide CASTRO.
Colere vitem, Vide COLO.
Committere vitem ſulco. Virg. 2. Georg.
Compeſcere vitem, Vide COMPESCO.
Componere vitem in brachia, Vide COMPONO.
Concredere vites ſolo calido, Vide CONCREDO.
Grando contondit vites. Horat. 1. epiſt. 8.
Curare vites. Virg. 2. Georg.
Diſponere vites certo ſydere. Claud. 2. in Eutropium.
Vitis educat vuam. Catul. in Carm. nuptial. 57.
¶ Enodare vitem. Cato de Re ruſt. cap. 34.
Fluentes vites multo Baccho Virg. 2. Georg.
Immittere vitem ad vuam pariendas. Varr. de Re ruſt. lib. 1. cap. 31.
Nouellas vites incidere. Virg. 3. eclog.
Inſtituere vitem, Vide INSTITVO.
Lætis intexere vitibus vlmos. Virg. 1. Georg.
Nodare vitem Cato de Re ruſt. cap. 33.
Ponere vites. Virg. 2. Georg.
Vitis ſerpens multiplici lapſu & erratico. Cic. de Senect.
Sociata palmite vitis. Stat. 5 Sylu. 1.
Vinctæ vites. Virg. 1. Georg.
¶ Vitis interdum Catoni eſt palmes, vel flagellum vitis: vt cùm de Inſitione ſic loquitur, Si vis in vitem contingere, viminique vitem tenerem præacuito, obliquo inter ſeſe medullam cum medulla libro colligato Turnebus.
¶ Vitis, Geſtamen centurionis, non carnificis, aut lictoris: honorificentior enim pœna quæ à centurione, quàm quæ à lictore eſſet illata. Iuuenal. ſatyra 8,
Nodoſam poſthæc frangebat vertice vitem,
Si lentus pigra muniret caſtra dolabra. Id eſt, vi pulſabatur in caſtris à centurione.
Viticula, viticulæ, pen. corr. Diminutiuum { [illegible] } Cic. 3 de Nat. deor. At enim minora dij negligunt, neque agellos ſingulorum, nec viticulas perſequuntur.
Viticulum, viticuli, pen. corr. { [illegible] } Capreolus vitis, flagellum & clauiculus, vt ſunt flagella etiam cucurbitarum & ſimilium. Plin. lib. 14 cap. 11, Frutex eſt, folio ederæ, molliore tamen, & minus longis viticulis. Rhodiginus lib. 8. cap. 4. Viticulas appellat. gen. fœm. ab vitium ſatione vocabulo deflexo. Palladius in Martio cap. 9. Aliqui ſemen cucumeris cum viticolæ ſox capite cannæ inſerunt.
Vitiarium, vitiarij { [illegible] } Vitium ſeminarium. Columel. lib. 3. cap. 5. Vitiarium neque ieiuna terra, neque vliginoſa faciendum erit: ſuccoſa tamen & mediocri, potius quàm pingui. Idem lib. 11. cap. 2. Quin etiam vitiaria diligenter facienda, malleoliſque quàm recentiſſimis curioſiſſimè pangenda.
Viteus, Adiect. { [illegible] } vt Pocula vitea. Virg. 3. Georg.
Vitigeneus, Adiect. { [illegible] } Quod eſt de vite. Colum. lib. 12. cap. 16, Alij foliis vitigineis, nonnulli platanis ſemiuietas vuas contegunt. Cato cap. 41. Eò duos ſurculos vitigineos, quod genus eſſe voles inſertos, obliquos acuito ad medullam. Plin. lib. 30. cap. 6, Vitigineis lignis combuſtus.
Vitigenus, pen corr. Adiectiuum { [illegible] } Quod genitum eſt è vite. Lucret. lib. 5,
Namque Ceres fertur fruges, Liberque liquoris
Vitigeni laticem mortalibus inſtituiſſe. Hoc eſt vinum. Idem lib. 6,
Vitigeni latices.
Vitifer, pen. corr. vitifera, vitiferum, pen. corr. { [illegible] } Quod fert vites, in quo prouenium vites Plin. lib 6 cap. 16, Sequitur regio Margiane apricitatis inclytæ ſola in eo tractu vitifera. Martial. lib. 13, Vicanu vitifera.
Arua vitifera Silius lib. 7.
Montis vitiferi vertex. Silius lib 4.
Vitiſco, vitiſcis { [illegible] } vitiſcere, Vitem fieri. Colum de Arboribus, cap. 7, Reliquas gemmas, quæ in terram abſcondentur, exceptis quatuor imis, fac eradas, ne in ſumma radice viteſcet. Ita Calepinus At nunc ne legimus, Ne in ſummo radices vitis citet.
Vitiſator, penult. corr. vitiſatoris, maſcul. gen. { [illegible] } Qui vites ſerit.
Quo numine dictus eſt Saturnus. Virg. 7. Æneidos,
Vitiſator, curuam ſeruans ſub imagine falcem.
Vitium, vitij { [illegible] } Quod virtuti opponitur. A vito, vitas, quod vitandum ſit, ac fugiendum, vnde Horat. 1. epiſt. 1,
Virtus eſt vitium fugere. Cic. pro Cluent. Nullam quidem ob turpitudinem, nullum ob totius vitæ non dicam vitium, ſed erratum.
Terent. Heaut. 5. 3,
Nam illi nihil vitij eſt relictum, quin id itidem ſit tibi. Cicero 3 de Finib. Virtutibus igitur rectiſſimè mihi videris & ad conſuetudinem noſtræ orationis vitia poſuiſſe contraria. Quod enim vituperabile eſt per ſeipſum, id eo ipſo vitium nominatum puto, vel etiam à vitio dictum vituperari. Sin [illegible] malitiam dixiſſes, ad aliud nos vnum certum vitium conſuetudo Latina traduceret. Hoc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur. Et paulo antè, Quas enim Græci [illegible] appellant, vitia malo, quàm malitias nominare.

Vitium & Flagitium. Vitia flagitiis leuiora ſunt teſte Gellio libro 2. capite 17.
Vitiorum officina, Vide Officina in OFFICIO.
¶ Vitium, non tantùm ad animum refertur, ſed etiam ad corpus. Vnde Vitioſum mancipium, vel Vitioſum iumentum, id eſt, morboſum. Vlpian. in l. 1 ff. De Ædilitio edicto, l. 1 Aiunt Ædiles, Qui mancipia vendunt, certiores faciant emptores quid morbi, vitiiue ſit. Et paulo pòſt. Vitiúmque à morbo multum differre: puta ſi quis balbus ſit, nam hunc vitioſum eſſe magis, quàm morboſum.
Intercutia vitia, Vide INTERCVS.
¶ Vitium (inquit Nonius) à morbo prudentia veterum ſic voluit ſeparari: vt ſit morbus cum acceſſu vtique cui temporis, aut contagij: vt vitium, perpetua & inſenebilis, atque irreuocabilis cauſa. Cic. 4. Tuſcul. Quomodo autem in corpore eſt morbus, ægrotatio, & vitium, ſic in animo. Morbum appellat totius corporis corruptionem: ægrotationem morbum cum imbecillitate: vitium quum partes corporis inter ſe diſſident: ex quo prauitas membrorum, diſtortio, deformitas. Itaque illa duo, morbus & ægrotatio, ex totius valetudinis corporis conqueſſatione & perturbatione gignuntur: vitium autem integra valetudine ipſum ex ſe cernitur.
Opportunus vitio Celſus lib. 4. cap 4.
¶ Vitium, Corruptio, & ad res ipſas pertinet. Cic. Puto, lib. 9 ep. 15, Si enim nihil eſt in parietibus, aut in tecto vitij, cætera mihi probabuntur.
Vitium in libris. Plin. librum vitiis plenum. Plaut. Moſtel 4,
Qui vitia corporis fuco occultant.
Vitium paginæ, Vide PAGINA.
Delectatum vitia Quintil. lib. 1. cap. 8.
Oris & linguæ vitia. Quintil lib. 1. cap. 5.
Ebrietatis vitia Quintil. lib 2. cap. 11.
¶ Vitium, Quicquid impedit vel corrumpit, & inutile eſt. Virgil. 1. Georgicon,
· ſanè illis omne per ignem
Excoquitur vitium, atque exudat inutilis humor.
¶ Vitium, Id quod vituperari ſolet Cic. 1 de Orat. Adeſt enim ferè nemo quin acutius atque acrius vitia in dicente, quàm recte videat.
Vitium in capite. Celſus lib. 6. cap. 2.
Vitium locorum. Celſus lib 5. cap. 21, Si concidere vitio locorum mulier ſolet, cochleæ, cum teſtis ſuis comburendæ contereudæque, deinde his mel adiiciendum eſt.
¶ Vitium, Vituperatio, inquit Valla. Cicero de Senect. Et ſenectus eſt natura loquacior, ne ab omnibus eam vitiis videar vindicare.
¶ Vitium, Culpa. Cic. 4 Acad. Hæc ſi peruenetis me tibi primum quidque concedente, meum vitium fuerit: ſin ipſe tua ſponte proceſſeris, tuum.
Vitio vini fecit, Ob vinum, præ ebrietate. Plaut. Trucul. 27.
Affinis vitio Cic. 2. de Inuent. Vt ſi auaritiæ inductum arguas feciſſe, & auarum, eum quem accuſes, demonſtrare non poſſis, aliis affinem eſſe vitiis doceat, & ex eare non eſſe mirandum, qui in illere turpis, aut cupidus, aut petulans fuerit, hac quoque in re eum deliquiſſe.
Gurges & vorago vitiorum. Cic. Verr. 3.
Pinguis vitiis. Per otium & gulam. Horat. 2 Serm. ſaty. 2.
Putum vitio cor. Horat. 2. Serm. ſaty 3.
Seruum vitiis pectus Ouid. 1 de Remed. amor.
Alimenta vitiorum. Ouid. 1. Metam.
¶ Adulta vitia, Vide ADOLEO.
Commune vitium, Vide COMMVNIS.
Immane vitium. Horat. 2. Serm. ſaty 4.
Iners vitium, Liuor, Inuidia & alienæ felicitatis dolor, vitiū quod obſidet tantùm & aggreditur ignauos. Ouid. 3. In Pont. eleg. 3.
Ingens vitium Horat. 2 Serm ſaty. 3.
Inſigne vitium Cic. Qu. frat. lib. 1. 2.
Magnum vitium. Horat. 2 Serm ſaty 2.
Mediocria vitia. Horat 1 Serm. ſaty. 4.
Prævalida & adulta vitia. Tacit. lib. 3.
Recens vitium. Celſus lib. 6. cap. 2.
Valens vitium. Celſus lib. 5. cap. 10.
Vetus vitium Celſus lib. 4. cap. 15.
Solenne vitium ſecundis rebus, ſuperbia. Claud. 2. Paneg.
Abſtertere animum vitiis Horat 1. Serm. ſaty 4
Abſtinere à vitiis Cic. Vt ab iis ſe abſtineant maximè vitiis in quibus alterum reprehenderunt.
Abeſſe à vitiis, Vide ABSVM.
Abundare vitiis, Vide ABVNDO.
Accendere & irritare vitia. Ouidius 1. de Remed. Amor. Vide ACCENDO.
Addere vitium, Vide ADDO.
Addere vitium pudicitiæ, Vide ADDO.
Ægrotare vitio animi. Horat. 2. Serm. ſaty 3.
Affectus vitiis, Vide AFFICIO.
Alitur vitium, viuitque tegendo. Virg. 3. Georg.
Apponere modum vitiis, Vide APPONO.
Auocare à vitiis, Vide AVOCO.
Capere vitium, Vide CAPIO. Carere debet omni vitio, qui in alterum paratus eſt dicere. Cic. in Saluſt.
Coarguere ſpeciè vitiis Quintil. lib. 2. cap. 6.
Colligere vitium, Vide COLLIGO.
Concipere vitium, Vide CONCIPIO.
Condire vitia ſtudio, Vide CONDIO.
Conferre vitia in ſenectutem, Vide CONFERO.
Conſequi vitium. Vide CONSEQVOR.
Contaminare vitiis, Vide CONTAMINO.
Conuertit natura vitium alterius in bonum, Id eſt, Hoc efficit, vt quod alioqui vitium in altero iudicaretur, in hoc minimè culpari poſſit. Cicero de Claris Orator. Sed quum hæc magna in Antonio tum

cum actio ſingularis: quæ ſi partienda eſt in geſtum atque vocem, geſtus erat non verba exprimens, ſed cum ſententiis congruens, manus, humeri, latera, ſupploſio pedis, ſtatus, inceſſus, omniſq; motus cum verbis ſententiiſque conſentiens, vox permanens, verùm ſubrauca natura: ſed hoc vitium huic vaſ in bonum conuertebat.

Corripi vitio comitiali, Vide CORRIPIO.

Corrupta bona vitiis. Quintil. lib. 3. cap. 7.

Cumulatus vitiis. Cic. 3. de Orat. Hoc vitio cumulata eſt eruditiſſima illa Græcorum natio.

Declinare vitia. Cic. 1. Offic. Quibus vitiis declinatis, quod in rebus honeſtis & cognitione dignis operæ curæque ponetur, id iure laudabitur.

Delabi in vitium, Vide OBLABOR.

Deprehendere in aliquo vitio. Quintil. lib. 3. cap. 8.

Dare ſummam laudem vitio. Cic. pro Roſc. Amer.

Dare vitio, Culpare. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28.

Docere vitia. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Effingere vitia vbi tectaris. Quintil. lib. 2. cap. 11.

Eluere vitia. Quintil. lib. 1. cap. 3.

Excidit libertas in vitium. Horat. de Arte.

Excuſare vitia. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Exprobrare vitia alicui. Ouid. 2. de Arte.

Exuere vitia. Tacit. lib. 5.

¶ Vitium facere dicuntur ædificia dum vitiantur, corrumpuntur, & aliqua ſui parte labefactantur. Cic. in Top. Si ædes ea corruerunt, vitiúmve fecerunt. Vide FACIO.

Flecti in vitium. Horat. de Arte.

Virtus eſt vitium fugere. Horat. 1. epiſt. 1.

Imbuere aliquem vitiis. Quintil. lib. 1. cap. 1.

Incidere in vitium, Vide INCIDO.

Inclinare in vitium, Vide INCLINO.

Inquirere vitia in ciuitatem, Vide INQVIRO.

Irritare vitia vetando. Ouid. 3. Amor. eleg. 4.

Labi in vitium. Horat. 2. epiſt. 1.

Laborare vitio. Quintil. lib. 3. cap. 11.

Leuatur vitium. Celſus lib. 4. cap. 2.

Leuare vitiis atque erroribus, Vide LAVES.

Mederi vitiis atque erroribus, Vide MEDEOR.

Aëris vitio moriens herba. Virg. 7. eclog.

Bellum enim eſt ſua vitia noſſe. Cic. Attic. lib. 2. 50.

Notare vitium aliquod, Vide NOTA.

Obuoluere vitium, Vide OBVOLVO.

Occurrere vitio. Celſus lib. 1. in Proœm.

Offenſus vitiis. Ouid. 10. Metam.

Penſare vitia. Quintil. lib. 2. cap. 18.

Perſecare vitium aliquod ne ſerpat, Vide PERSECO.

Ponere vitium, Vide Pono pro DEPONO.

Ponere in vitio, In malam partem ſumere. Cic. 3. Tuſcul. Qui fortis eſt, idem eſt fidens: quoniam confidens mala conſuetudine loquendi, in vitio ponitur.

Reciſa vitia à ſtirpe. Claud. 1. in Ruffinum.

Remotus ab omni vitio. Horat. de Arte.

Ridere vitia, Vide RIDEO.

Submouere vitium. Celſus lib. 6. cap. 6.

Eodem vitio eſt, quo, &c. Cic. 4. Tuſc. Eodem enim vitio eſt effuſio animi in lætitia, quo in dolore contractio.

Tam eſt in vitio, quàm, &c. Cic. 1. Offic. Qui autem nec defendit, nec obſiſtit ſi poteſt iniuriæ, tam eſt in vitio, quàm ſi parentes, aut amicos, aut patriam deſerat.

Hoc eſt in vitio. Cic. 5. de Finib. Hoc quidem eſt in vitio diſſolutionem naturæ tam valde perhorreſcere.

Suppreſſa vitiis pectora Ouid. 1. de Remed. amor.

Sorrepunt vitia. Senec. epiſt. 91.

Mediocribus vitiis teneri. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.

Vacare vitio. Cic. 3. Tuſcul. Sapientis autem animus ſemper vacat vitio, nunquam turgeſcit, nunquam tumet.

Vertere vitio. Cic. Trebatio, lib. 7. 6. Hoc tibi tam ignoſcemus nos amici, quàm ignouerunt Medeæ, quæ Corinthum arcem altam habebant matronæ, opulentæ optimates: quibus illa manibus gypſatiſſimis perſuaſit, ne ſibi illæ vitiò verterent quòd abeſſet à patria.

Vertere in bonum vitia. Quintil. lib. 12. cap. 1.

Vitium, Stuprum, vnde Offerre vitium virgini, pro Vitiare virginem, dixit Terent. in Hecyra, 3. 3.

Pudicitiæ afferre vitium. Plautus.

Pudicitiæ nunquam nec vim nec vitium attuli. Idem dicit Vitium addere, pro Vitium afferre,

Pudicitiæ, inquit, huius me abſente vitium eſt additum.

Vitioſitas, pen. corr. vitioſitatis {...} vt Cicero lib. 4. Tuſc. ait, eſt habitus aut affectio in tota vita inconſtans, & à ſeipſa diſſentiens. Ibidem, Huic igitur virtuti cõtraria eſt vitioſitas. Sic enim malo, quàm malitiam appellare eam, quàm Græci {...} appellant, nam malitia certi cuiuſdam vitij nomen eſt, vitioſitas omnium.

Vitioſus, pen. prod. Adiectiuum {...} Vitiis plenum. Cic. 2. de Finib. At miſer, ſi in vitioſa ac flagitioſa vita afflueret voluptatibus. Idem Attico, lib. 1. 9. Illa alter vno minus vitio vitioſus, quòd iners, quòd ſomni plenus, quòd imperitus, quòd {...}, ſed voluntate.

Vitioſum, Corruptum, putridum. Plaut. Mil. 6.

Non ego emam nunc vitam tuam vitioſa nuce.

Carmina vitioſa, Plurimis vitiis referta. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3.

Ciuitas vitioſa. Cic. de Petit. Conſul. Et quoniam in hoc vel maximè vitioſa eſt ciuitas, quòd largitione interpoſita virtutis & dignitatis obliuiſci ſolet.

Corpus vitioſum, cui Integrum opponitur. Cic. 1. de Diuin. Animi enim integri, non vitioſi corporis eſt diuinatio.

Corruptum vitioſúmque corpus. Celſus lib. 5. cap. 26. De curatione Gangrenæ.

Cura vitioſa. Horat. 2. Carm. ode 16.

Humanitas vitioſiſſima. Quintil. lib. 1. cap. 2.

Libido vitioſa. Horat. 1. epiſt. 1.

Vitioſa pars. Celſus lib. 1. cap. 9.

Magiſtratus vitioſi, dicuntur vitio creati. Vnde apud Liuium legimus coagulatum eſſe, vt vitioſus Dictator per augures fieret. Cic. 2. Philip. vitioſum Conſulem appellat, hoc eſt vitio creatum ex augurum diſciplina. Quando enim comitia Romæ habebantur cauſa magiſtratuum creandorum, ſolebant augures de cælo ſeruare ſi aut fulmen vidiſſent, aut tonitrua audiuiſſent. Quare per augures enotata, illi magiſtratus vitio creati eſſe dicebantur, & ita ſe abdicare cogebantur. Vide Cicer. 2. de Nat. deor.

Opus vitioſum. Cic. 3. Verr. Quid tandem vitioſum opus fieret?

Oues vitioſæ, Morboſæ, morbo infectæ. Colum. lib. 7. cap. 5.

Progenies vitioſior. Horat. 3. Carm. ode 6.

Suffragium vitioſum, Corruptum. Cic. 3. de Legib. Quamobrem ſuffragandi nimia libido in non bonis cauſis eripienda fuit potentibus, non latebra danda populo, in qua, bonis ignorantibus, quid quiſque ſentiret, tabella vitioſum occultaret ſuffragium.

Vita vitioſa, cui opponitur Pura. Cic. de Clar. Orat. Cæſar autem rationem adhibens, conſuetudinem vitioſam & corruptam, pura & incorrupta conſuetudine emendat.

Vitioſiſſimus, pen. corr. Superlat. Paterculus lib. 2. M. Lollio, homine in tam ſummam vitiorum diſſimulationem vitioſiſſimo.

Vitioſitas, penult. corr. vitioſitatis. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 10. Ille humor qui aut de ætatis frigore naſcitur, aut cuiuſlibet vitioſitatis occaſione contrahitur, vt ſuperfluus ita & noxius eſt.

Vitioſè, pen. prod. Aduerbium, Malè, corruptè. Quintil. lib. 4. cap. 1. Vitioſe in ſcholis facimus, quòd exordio ſic vtimur quaſi cauſam iudex iam cognouerit.

Vitioſè cautum vel ſatiſdatum eſt. Paulus in l. Quoties D. Qui ſatiſdar. cogant. Quoties vitioſè cautum vel ſatiſdatum eſt, non videtur cautum.

Concludere vitioſè. Cic. 4. Acad. Si rectè concluſit, teneo, ſin vitioſè, minam Diogenes reddet.

Vitioſè ſe habet membrum, Vitio affectum eſt. Cic. 3. Tuſcul. Aut non aliquod quippiam membrum tumidum ac turgidum non vitioſè ſe habet?

Vitioſè contractus pignoris intercedit. Modeſtin. in l. Cum vitioſè. D. de pignor.

Vſurpare vitioſè. Colum. lib. 4. cap. 24.

Vitio, vitias {...} vitiare, Corrumpere, deſtruere. Plaut. Prolog. Aulul. 5.

...cius filiam

Lyconides vitiarat.

Vitiatur oleum in amurcam. Plin. lib. 15. cap. 5.

Vitiare & corrumpere. Cic. pro Seſtio, Comitiorum & concionum ſignificationum interdum veræ ſunt, nonnunquam vitiatæ & corruptæ.

Auræ vitiantur odoribus, Cadauerum fœtoribus. Ouidius 7. Metamorph.

Contagia mentis ægræ vitiant artus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 8.

Facies longis vitiabitur annis. Ouid. 3. Triſt. eleg. 7.

Herbæ vitiatæ. Ouid. 3. Metam.

Ventris vitiati tumeſcebant pondera. Ouid. epiſt. 11.

Vitiatio, Verbale. Senec. Cõtrouerſ. lib. 4. Antea legem vitiationis euertere conatus eſt, nunc transferre vult.

Vitiator, pro Stupratore. Senec. Controuerſ. lib. 4. Vitiatorem dimiſiſti; virum occides.

Vito, vitas {...} vitare, Cauere eſt, imò plus quàm cauere: & à vi dicitur, quaſi vi auertere: à quo vitium dictum. Cicero 3. Tuſcularia,

Qui miſer in campis mœrens errabat Alæis,

Ipſe ſuum cor edens, hominum veſtigia vitans. Ex poeta.

Vitare & Cauere, Vide in CAVEO.

Cauendo vitare. Cic. 3. Verr. Nam eum qui palam eſt aduerſarius, facilè cauendo vitare poſſis.

Æſtum vitare ſub frondibus. Ouid. in Fragmento.

Amorem vitare. Lucret. lib. 4. 2.

Contagia vitare. Ouid. 1. de Remed. Amor.

Culpam vitaui, non laudem merui. Horat. de Arte.

Frigus vitare, Cauere ſibi à frigore. Cic. Tironi, lib. 16. 8. Vix in ipſis tectis, & oppidis frigus infirma valetudine vitatur.

Inſidias dolúmque vitare. Lucret. lib. 2.

Malum aliquod vitare. Propert. lib. 1. eleg. 1.

Mortem fuga vitare. Cæſar 5. bel. Gall.

Iuuenca vitans onus iugi. Catul. de Berecynthia, 58.

Patriam vitare. Ouid. 3. Metam.

Pericula vitare. Virg. 3. Æneid.

Quis non mortis proprium periculum vitet? Cic. Octauio.

Periuria vitare. Ouid. epiſt. 19.

Seipſum vitare, Id eſt, Non ſibi conſtare, vel ſibi diſplicere propter ſcelerum conſcientiam. Horat. 2. Serm. ſaty. 7.

Suſpiciones vitare. Cæſar 1. bell. Gal.

Vitanda eſt ingenij oſtentationiſque ſuſpicio. Cic. 2. de Orat.

Vitium vitare. Horat. 2. Serm. ſaty. 2.

Vituperationem vitare. Cic. de Prouinc. Conſul. Vnum hoc, quod non tam ad laudem adipiſcendam, quàm ad vitandam vituperationem valet.

Vitatu, Supinum. Horat. 1. Serm. ſaty. 4.

...ſapiens vitatu, quidque petitu

Sit melius, cauſas reddet tibi.

Vitatio, vitationis {...} Cicero Attic. lib. 12. Illud autem quod fore video, ipſum volo vitare, ne illæ ad me veniant, & vna eſt vitatio, & ego nollem, ſed neceſſe eſt. Et 3. Philippic. Quæ vitatio

oculorum, lucis, vrbis, fori?

Periculi vitatio. Author ad Heren. lib. 3.

Vitabundus, Adiectiuum { [illegible] } Idem quod vitans. Saluſt. Marius vitabundus hoſtium claſſem, ad oppidum peruenit. Idem in Iugurtha, Ipſe quaſi vitabundus per ſaltuoſa loca & tramites exercitum ductare.

Vitricus, vitrici, penul corr. { [illegible] } Matris meæ maritus. Plinius libro 36 cap. 15. Vnde etiam illi vitricus Sylla, & Metella mater proſcriptionum ſectrix? Cic. Attic. libro 15 316, Vitricus quidem nihil cenſebat, quem Aſturæ vidimus. Ouidius 1. Amor. eleg 2. ad Amorem,

Curtus vitricus ipſe dabit. Intelligis Vulcanum.

Vitrum, vitri { [illegible] } Materia tranſlucida, quæ ex arena & cinere percoctis fieri dicitur. De cuius origine & ratione faciendi, & obſidiano vitro, & generibus multiformibus vide Plin. lib. 36. ca. 26.

Perlucidus magis vitro amnis. Ouid. epiſt 21.

Splendidior vitro fons. Horat 3. Carm. ode 13.

Deferre merces fallaces & fucoſas, chartis & linteis & vitro. Cic. pro Rabirio Poſth.

Obſidianum vitrum. Vide OBSIDIVM.

¶ Vitrum. Herba quædam alia, quam quæ in conſuetudine efficitur materia perlucidi vitri. Huius herbæ ſucco inficitur cæruleus & viridis color Vitruuius. Item propter inopiam coloris Indici, cretam Selinuſiam, aut annulariam vitro, quod Græci Iſatin appellant, inficientes, imitationem faciunt coloris Indici. Iſatum autem ſcribendum in Vitruuio eſt, quod qui ignorauere [illegible] fecerunt magno flagitio. Accedit authoritas Oribaſij ſic ſcribentis, Iſatis, quam infectores herbam vitrum vocant. Hinc apud Cæſar. 4. comment. quod ſcribitur, Omnes vero ſe Britanni vitro inficiunt quidam glaſto repoſuerunt, ſed vitro legendum eſt. Idem error eſt apud Melam, quo loco de Britannis etiam agit. Hæc Turneb.

¶ Vitreus, Adiect. Quod eſt ex vitro: vt Vitreæ ampullæ. Plin. lib. 20. cap 14. Columel. lib. 12. cap 4. Vaſa autem fictilia, vel vitrea plura potiusquàm ampla.

Bilis vitrea, Vide ATRA.

Vitreum, pertenue, & perlucidum quicquid eſt, authoritate veterum dici poteſt. Varr. Mod. Quam ſtutum vitreæ togæ oſtentant tunicæ clauos. Nonius.

Vndæ vitreæ Ouid 3 Metam.

Fama vitrea Horat. 2. Serm. ſaty. 3,

Et furioſus erat, quem cepit vitrea fama. Hoc eſt fragilis. Senſus, Eum qui famæ ſeruiat, inſanire dicit. Sic Acron. Porphyrio interpretatur ſplendidam.

Hoſtis vel miles vitreus. Ouid. 2. de Arte.

Sine latrocinij ſub imagine calculus ibit,

Fac pereat vitreo miles ab hoſte tuus. Idem ad Piſonem,

Callidiore modo tabula variatur aperta

Calculus, & vitreo peraguntur milite bella.

Vitrea, vitreorum, neutr. gen. plur. numer. Plinius lib. 12. cap. 19, Contrà reuehunt vitrea, & ahena, veſtes, fibulas cum armillis ac monilibus.

Vitrea fracta, pro nugis & rebus nihili friuoliſque, perquam ſcitè dixit Petronius, An videlicet, tanquam audirem ſententias, id eſt vitrea fracta?

Vitreamina, Paulus in l. Cùm de lanionis § Quidam D. De inſtruc. vel inſtr. leg. Quum in diem mortis ibi libros, & vitreamina, & veſtiſpicam habuerat.

Vitrarius, vitrarij, maſc. gen. { [illegible] } Qui vitra facit. Senec. epiſt. 91, Cuperem Poſſidonio vitrarium oſtendere, qui ſpiritu vitrum in plurimos habitus format.

Vitta vittæ { [illegible] } Faſcia qua circum capita antiqui, vel crines, vel ſerta, aut flores, aut quiduis aliud religabant. Plaut. Mil. 20. Capite compto, crines, vittáſque habeat. Virg. 2. Æneidos,

Et ſalſæ fruges, & circum tempora vittæ. Vbi Seru. Vittæ, quibus victimæ coronabantur.

Vittæ aliæ fuerunt virginales, aliæ matronales, quòd aliu virgines cultu capitis & ornatu quàm nuptæ matronæ vterentur: argumento eſt illud Propertianum,

Cinxit & acceptas altera vitta comas. Id eſt poſtquam nupſi, & Matronarum,

Virgineas auſi dinæ contingere vittas. Hinc valerius Flaccus lib. 8. exponendus eſt, cùm ſcribit,

Vltima virgineis tum flens dedit oſcula vittis. Erat enim mox nuptura Medea. Turnebus

Præfiguis vittis victima Ouid. 15. Metam.

Cæruleis vittis ſtant mœſtæ aræ. Vir. 3. Æneid.

Leuis vitta Ouid. epiſt 21.

¶ Molli cinge hæc altaria vitta Virg. 8 eclog.

Niuea cui vndante inſula vitta. Virg. 3. Georg.

Alba vitta coercet neglectos capillos. Ouid 2. Metam.

Euinctus vittis coronìſque. Tacit lib 20.

Exuta comam vittis. Stat 12. Thebaid. 92.

Purpurea vitta ligat mœſta capita. Senec. Thyeſt 8.

Redimitus tempora vittis. Virg 3 Æneid.

Criuales ſoluere vittas Ouid 4 Metam.

Torta vitta ſtringit comas. Lucan lib 5.

Ferales ſumere vittas Ouid in Ibin.

Pia vitta tegere tempora. Virg. 4 Æneid.

Albenti velatus tempora vitta Ouid. 5 Metam.

Velatus auro vittiſque iuuencus. Virg. 5 Æneid.

Vittatus. pen. prod. Adiect. Plin lib 7 cap 30, Vittatam nauem Dionyſius tyrannus Platoni miſit obuiam. Plutarchus in Marci Coriolani vita, in Metellorum ait familia fuiſſe, qui Vittatus cognominaretur, ab vſu vittæ qua vlceris tegendi cauſa procedebat in publicum obligata fronte.

Capilli vittati. Ouid. 1. Amor. eleg 7.

Honos vittatus. Corona poëtica è lauro vel hedera vittis colligata. Stat. 5 Sylu. 5.

Comam vittata fœmina. Stat. 3 Sylu. 3.

Sacerdos vittata Lucan lib 1.

Vitula, vitulæ, penult. corr. { [illegible] } Vacca viridioris ætatis. Virgil. 3. ecloga,

-ego hanc vitulam (ne forte recuſes,

Bis venit ad mulctram, binos alit vbere fœtus) Depono. Varro 2. de Re ruſt. cap. 5 Diſcernuntur in prima vitulus & vitula, in ſecunda iuuencus & iuuenca.

Cæſa vitula. Virg. 4. Georg.

Vitulus, vituli, pen. corr. maſ. g. { [illegible] } A vitulando, id eſt, laſciuiendo dictus: Bos iunior dicitur. Cic. 2. de Inuent. Vt in vituli immolatione.

Ferox vitulus templis maturus. Iuuen. Saty. 12.

Imbelles vituli. Stat 8 Thebaid.

Lactentes vituli Ouid. 10 Metam.

Mactatur vitulus Lucret. lib 2.

Tener vitulus Horat. 4 Carm. ode 2.

Tueri vitulos. Virg 2 Georg.

¶ Vitulos etiam de aliis quadrupedibus maioribus. Plinius de elephantis. lib 8 cap. 1, Atque ita ſalutato ſydere in ſyluas reuerti, vitulorum fatigatos præ ſe ferentes. Quinetiam de piſcibus. Plin. de balænis. lib. 9 cap 6, Irrumpunt vero in ſecreta, & vitulos earum ac fœtas vel etiam grauidas lancinant morſu.

¶ Vitulus { [illegible] } Piſcis genus. Plinius lib. 9 cap. 13, Quæ pilo veſtiuntur animal pariunt, vt priſtes, balænæ, vituli. Hic parit in terra, pecudum more: ſecundo partus reddit intra. Certum modo coit, & parit vnquam geminis plures: educat vberibus fœtum. Non ante XII. diem deducit in mare, ex eo ſubinde aſſuefaciens. Interficiuntur difficulter, niſi capite eliſo. Ipſis in ſomno mugitus, vnde nomen vituli. Accipiunt tamen diſciplinam, voceque pariter & viſu populum ſalutant, incondito fremitu, nomine vocati reſpondent. Nullum animal grauiore ſomno premitur.

Vitulinus, pen prod. Adiectiuum { [illegible] } Quod ex vitulo eſt: vt Vitulina caro. apud Plaut in Aulul. 13. Cic. 2 de Diuinat. An tu, inquit, caruncul æ vitulinæ mauis, quàm Imperatori veteri credere?

Aſſum vitulinum. Cic Pæto, lib. 9 ait, Integram famem ad ouum affero: itaque vſque ad aſſum vitulinum opera perducitur.

Vitulor pen. corr. vitularis { [illegible] } vitulari, Veteres vſurparunt pro voce lætari, teſtibus Feſto & Nonio: Et Vitulantes dicuntur lætantes. Plaut. Perſa 7,

Commodanti lubens, vitulánque merito.

VITVNVS { [illegible] } antiquus deus erat, qui credebatur vitam largiri vt Sentinus, ſenſum.

Vitupero, vituperas, pen. corr. { [illegible] } vituperare, Vitio aliquid dare. Terent. in Prolog Andr.

Iſti id vituperant factum Id eſt vitium rei parant, inquit Donatus.

Improbum notari & vituperari. Cic 2. de Orat.

Grauiter vituperari. Cic. 2 de Finibus. Sit voluptas non minor in naſturtio illo, quo veſci Perſas eſſe ſolitos ſcribit Xenophon, quàm in Syracuſanis menſis, quæ à Platone grauiter vituperantur.

Artem, ſcientiam, & ſtudium vituperare Author ad Heren. lib 2.

Conſilium alicuius vituperare. Cic pro Murena, Ego tuum conſilium Cato, ſingularis animi mei de tua virtute iudicium, vituperare non audeo.

¶ Vitupera te, Datiuo iunctum. Plaut. Caſina, 8.

-cur omino mihi Vitupe. ai malo?

Vituperatio, Verbale { [illegible] } Cicero 7. Verrina, Hæc autem iſtius vituperatio atque infamia confirmabatur eorum ſermone, qui à ſuis ciuitatibus illis nauibus præpoſiti fuerant.

Adducere in vituperationem. Cic. Verr. 5.

Effugere vituperationem. Cic. Attic. lib. 16. 314, Se autem lætari, quòd effugiſſem duas maximas vituperationes, tuam, &c.

Vituperatione liberare. Cic. de Aruſp. reſp.

Relinquere ſtultitiæ vituperationem. Cic. 12 Philipp.

Scribere vituperationes Quintil. lib 3. cap. 4.

Subire vituperationem. Cic. ad Attic lib 14.

Vitare vituperationem. Cic. de Prouinc. Conſul. Verè hoc, quod non tam ad laudem adipiſcendam, quam ad vitandam vituperationem valet.

¶ Vituperatio, ſi cum Venio, vel ſimilibus iungatur, paſſiuè accipitur. Cic 6 Verr. Vt propter eum in ſermonem hominum atque in eorum vituperationem veniret. Idem ad Philippum, lib. 14. 74, cam rem laudi tibi potius, quàm vituperationi fore. Cic. de Clar. Orat. Eáque res P. Africano vituperationi fuit.

Cadere in vituperationem, Vide CADO.

Vituperator, pen. prod. vituperatoris { [illegible] } Aliud verbale, Qui vituperat. Cic. 2. Tuſcul. Nos autem vniuerſæ philoſophiæ vituperatoribus reſpondimus in Hortenſio. Et ad Marium, lib. 7. 3. Hæc tecum coràm maluiſſem, ſed quia lóngius fiebat, volui per literas eadem: vt haberes quid diceres, ſiquando in vituperatores meos incidiſſes.

Vituperabilis, & hoc vituperabile, pen. corr. { [illegible] } Dignum quod vituperetur. Cic. 3 de Legib. Conſulatus vituperabilis. Idem 3. de Finib. Quod enim vituperabile eſt per ſeipſum, ideo ipſo vitium nominatum puto, vel etiam à vitio dictum vituperari.

Vitupero, vituperonis, Nomè dictum à Næuio pro Vituperatore, ſcribit Gellius lib 19. cap 8.

Viuax. Viuacitas. Vide VIVO.

Viuarium, viuarij { [illegible] } Locus in quo vel aues, vel piſces, vel feræ continentur, quæ ad victum diuitum pertinent. Plin. lib. 9 cap. 54. Oſtrearum viuaria primus omnium Sergius Orata inuenit in Baiano. Idem libro 8. capite 52, Viuaria eorum (ſcilicet ſuum) cæterorúmque ſyluestrium primus togati generis inuenit Fuluius Hirpinus,

Hirpinus, qui in Tarquinienſi feras paſcere inſtituit. Colum. lib. 8. cap. 1. Iuuen. Satyra 4,

Non dubitaturi fugitiuum dicere piſcem
Depaſtúmque diu viuaria Cæſaris.

Viuaria, per tranſlationem, apud Horatium 1. epiſt. 1,
-ſunt qui
Fruſtis, & pomis viduas venentur auaras:
Excipiántque ſenes, quos in viuaria mittant.

Viuerra, viuerræ { [illegible] } Animal paruum quidem, ſed magni vigoris. muſtella ruſtica dicitur, vt ait Strabo, ab Africa primum importata. His vtuntur adoleſcentes, ad extrahendas de parietum nidis cuniculos. Plin. lib. 8. cap. 55, Magna propter venatum eorum (ſubaudi cuniculorum) viuerris gratia eſt. Iniiciunt eas in ſpecus, qui ſunt multifores in terra, vnde & nomen animali, atque ita eiectos ſupernè capiunt.

Viuidus Viuiparus, Vide VIVO.

Viuiradix, pen. prod. viuiradicis, pen. prod. fœ. g. { [illegible] } Plantæ quæ cum radice ſeritur, quaſi viuam radicem habens: ad differentiam malleoli & talearum. Plin. lib. 17. cap. 22, In arido ſolo viuiradix quoque fruſtra ſeritur. Columella, Sationis autem duo ſunt genera, malleoli, vel viuiradicis. Idem lib. 3. cap. 5, Nam depoſitæ ſtirpes valido ſolo quamuis celeriter comprehendant atque proſiliant, tamen quum ſint viuiradices factæ, prius quàm transferantur, senescunt, nec adoleſcere queunt.

Viuiſco, viuiſcis, viuiſcere, Vide VIVO.

Viuo, viuis, vixi, victum { [illegible] } viuere, Notæ ſignificationis. Plaut. Milit. 14,

Qui a mille annorum perpetuo viuiſit ab ſeculo ad ſeculum. Quint. lib. 9 cap. 3, Non vt edam viuo, ſed vt viuam edo. Virg. eclog. 8,
Omnia vel medium fiant mare: viuite ſyluæ. Id eſt valete Seruius.

Viuunt arboris radices. Non exaruerunt, nec emortuæ ſunt. Vlp. in l. 3. D. Arbor furt. cæſ.

Viuere, Lætam vitam agere. Plaut. Mil. 20,
Conſerui, conſeruæque omnes bene valete & viuite.

Viuere caſeo, lacte, rapto, & ſimilibus. Plin. libro 11. cap. 42. & cap. 41. & cap. 37.

Viuere ad naturam, Vide AD.

Ætatem viuere. Plaut. Amphit. 24.

Æuo extento viuere, Longo æuo. Horat. 2. Carm. ode 2.

Affecti viuunt omnibus ærumnis. Lucret. lib. 4.

¶Viuere, cum genitiuo, vt Viuunt mille annorum, pro mille annis. Plaut. Milit.
Qui mille annorum perpetuò viuunt. Nonius.

Annis vel annos centum viuere: Id eſt annos explere, & implere. Plin. lib 7 cap 48. Et paulo pòſt, & Ibidem, cap. 50.

Nemo enim eſt iam ſenex, qui ſe annum non putet poſſe viuere. Cic. de Seneſt.

Viue beatus in rebus iucundis. Horat. 2. Serm ſaty. 6.

Bene & fortunatè viuere. Plaut. Milit. 11. Cicero ad Terentiam, libro 14. 1. Beatiſſime viueremus.

Cauſa viuit. Vide CAVSA.

Conſilio nullo viuere. Propert. lib. 1. eleg. 1.

Conuenientes naturæ viuere. Horat. 1. epiſt. 9.

Cum labore viuere. Plaut. Aulul 3.

Viuere cum aliquo. Cic. pro Quintio, Ibi cum iſto Næuio familiariter viuit.

Cum aliquo coniunctiſſimè viuere. Cic. 3 de Orat. Sulpitius autem qui in eadem inuidiæ flamma fuiſſet, quibuſcum priuatus coniunctiſſimè vixerat.

Cum aliquo familiariter viuere. Cic. Attic. lib. 6. 127, Decreram enim cum eo valde familiariter viuere.

Multum viuere cum aliquo, Vide MVLTVS.

Viuere cum ſumma gloria. Cic. 7. Verr. Et maximis in laboribus vſque ad ſummam ſenectutem ſumma cum gloria vixit.

De die, vel in diem viuere. Cic. 2. Philip. Cum perditiſſimis latronibus non ſolùm de die, ſed etiam in diem viuere.

De lucro viuere. Cic. Pæto, lib. 9. 17.

Delicatè & molliter, Parcè, continenter, ſeuerè, ſobriè viuere, Vide PARVM.

Diu viximus. Virg. 10 Æneid.

Satis diu viuere Cic. pro Marcello.

E natura viuere. Cic. 3 de Finib. Conſentaneum eſt huic naturæ, vt ſapiens velit gerere & adminiſtrare Remp. atque vt è natura viuat, vxorem adiungere, & velle ex ea liberos procreare.

Viuere ex more alterius. Terent. Heaut. 1. 2.

Exemplum viuit, Vide EXEMPLVM.

Viuitur exiguo melius. Claud. 1. in Ruffinum.

Viuite fœlices. Virg 3. Æneid.

Viuite fortes. Horat. 2 Serm. ſaty 2.

Fortunatè beatèque viuere. Cic. de Clar. Orat. Alterum fortunæ, alterum corporis & animi bona complectitur.

Gloria & laude viuere ob virtutem. Cic. in Piſonem, Summa virtute, pietate, gloria militari, periit in mari: qui tamen ob virtutem, gloriæ laude viuit.

Armenta viuunt gramine. Ouid. 15 Metam.

Honeſtè viuit. Terent. And 4. 6.

Immoderatè & intemperatè viuere, Vide IMMODERATVS.

In amore iocisque viuere. Horat. 1. epiſt 6.

In caupona viuere. Horat. 1. epiſt. 11.

In diem, vel in horam viuere, Vide IN præpoſitionem.

In maxima celebritate, & in media Reipub. luce viuere. Quintil. lib. 1. cap. 2.

In literis viuere. Cic. Pæto, lib. 9. 26.

In laude viuere. Cic. ad Catonem, lib. 15. 6. Ea eſt enim profectò iucunda laus, quæ ab iis proficiſcitur, qui ipſi in laude vixerunt.

In oculis ciuium viuere, Sine timore, & ſecurum in ciuitate viuere. Cic. 3. Offic. Ita qui in maxima celebritate in oculis ciuium quondam viximus, nunc fugientes conſpectum ſceleratorum, quibus omnia redundant, abdimus nos quantum licet, & ſæpe ſoli ſumus.

Inculté atque horridè viuere, Vide INCVLTVS.

Inſtituto bonorum viuere. Cic. pro Quin. Etenim ſi vult virorum bonorum inſtituto viuere, multa oportet diſcat atque dediſcat.

Inter prælia viuere. Ouid. 2 Amor. eleg 6.

Iocundiſſimè viuere, Vide IVCVNDVS.

Vacuo lecto viuere, Sine vxore aut concubina. Proper. lib. 2. eleg. 2.

Libenter viuere Vide LIBET.

Liberaliter, vel liberè viuere, Vide LIBER, liberi.

Magnificè viuere, Vide MAGNVS.

Malè viuere, Vide MALVS.

Viue memor noſtri Ouid. epiſt 11.

Molliter viuere. Ouid 3. Triſt. eleg. 1.

Moribus antiquis viuere, Plaut. Trin. 6.

Negligentius viuere. Plin. epiſt. 12.

Obſequenter & obſequentiſſimè viuere, Vide OBSEQVOR.

Odia improba viuunt Stat 12. Thebaid.

Parcè ac frugaliter viuere. Horat 1. Serm. ſaty. 4.

Parcius viuere. Horat 1 Serm. ſaty. 3.

Parcè viuere æquo animo Lucret. lib. 5.

Placidè viuere Ouid. 2. Amor eleg 9.

Quietè & liberè viuere. Cic Marcello, lib 4. 7.

Rapto viuere Ouid. 11. Metam. Quintil. lib 3. cap 7.

Rectè viuere Horat 1 epiſt. 6.

Sanctiſſimè viuere. Cic 1 de Orat.

Secum viuere. Cic. 1. de Senect.

Siliquis viuere & pane ſecundo Horat. 2. epiſt. 1.

Spiritu & laude viuere. Cic. 13. Philip.

Studiis viuere Cic ad Sulpitium, lib 13 29, Eſt enim in eo cùm virtus & probitas, & ſummum officium ſummáque obſeruantia, tum ſtudia illa noſtra quibus antè delectabamur, nunc etiam viuimus.

Suauius victurus, quàm ſit, &c Horat. 1. Serm. ſaty. 6.

Temerè inconſultèque viuere Seneca lib. 1 epiſt. 1.

In tranquillitate viuere. Cic. Qua præceptrice in tranquillitate viui poteſt, &c.

Turpiter viuere. Quintil. lib. 5 cap. 10.

Vitam viuere. Terent. Adelph 5 4.

Vitium aliſcit, viuitque tegendo. Virg. 3. Georg.

Prorſus vnà viuere. Cic. in Piſonem, Dedit ſe in conſuetudinem, ſic vt prorſus vnà viueret.

¶Viuere alicui. Plaut. Bacchid. 11,
-bene valens viuit tibi.

Viuere ſibi. Cic. ad Octauium, Quibus ille ſepius omnia miſceret, nulli parceret, ſibi viueret.

¶Viuere cum aliquo, pro Iucundiſſimè eſſe, vt referatur ad iucunditatem tamiliaritatémque animorum. Cic. Attic. lib. 13. 181, Quum ita ſimus affecti, vt non poſſimus planè ſimul viuere (intelligis enim profectò quò maximè poſita ſit [illegible]) facilè patiebar nos potius Romæ vnà eſſe, quàm in Tuſculano. Innuit ſymbioſim poſitam eſſe in iucunditate. Quum enim iucundè non liceat viuere, nulla poteſt eſſe [illegible], id eſt conuictus.

Viuite ſyluæ. Virg. eclog. 8,
Omnia vel medium fiant mare: viuite ſyluæ
Præceps aërij ſpecula de montis in vndas
Deferar. Viuite, id eſt valete. Nam non bene optantis eſt, ſed renunciantis. Seruius. At ſit Vualbechius, Viuite, eſt tantum hic quantum Perite, & eſt maledicentis, ſicut in 3. Æneidos,
Viuite fœlices, eſt bene optantis.

¶Ita viuam, Bene precantis particula. Cic. ad Tironem, lib. 16. 21, Solicitat, ita viuam, me tua mi Tiro valetudo, Vide ITA.

Ne viuam, Id eſt ne ſim ſaluus: Imprecantis particula, pro Diſperream. Cic. ad Attic. lib. 4. 85, Quid poteris, inquies, pro iis dicere? ne viuam ſi ſcio. Vide NE.

¶Viuitur, pen. corr. Impersonale. Plin lib. 18 cap. 1, Ipſum quoque quo viuitur, aërem in perniciem vertimus. Cic. 1. de Finibus, Qua præceptrice in tranquillitate viui poteſt, omnium cupiditatum ardore reſtincto.

Paruo bene viuitur. Horat. 2. Carm. ode 16.

Viuitur ex rapto. Ouid. 1. Metam.

¶Viuitur, Perſonale. Ouid. 15. Metamorphoſeos, -vixi
Annos bis centum. nunc tertia viuitur ætas.

Conditio viuendi. Horat. 2. Serm. Saty. 8.

Tenet me voluptas viuendi. Virg. 12. Æneid.

Finis viuendi mihi adeſt. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3.

Viuendo vincere aliquem, Poſt eum mortuū viuere. Plau. Epid. 4.

Ad viuendum firmus, Vide AD.

Mihi viuendum eſt ſemper in Barbaria. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Viuens, Participium { [illegible] } vt

In vrbe viuens. Horat. epiſt. 14.

Rure viuens. Horat. 1. epiſt. 14.

Pectore viuenti eripiunt fibras. Ouid. 15. Metam.

Paulla viuens. Ouid. 4. Faſt.

Humus viuens, Perennis. Stat. 9. Thebaid.

Victito, victitas, pen. corr. { [illegible] } victitare, Veſci, & quaſi victu vti. Terent. Eunuch. 5. 9,
Et libenter viuis, etenim bene libenter victitas.

Parcè victitare, Vide Parcè in PAVCVS.

Victitare ſorbilo Plautus dixit, pro Vapulari & gemere: ſuſpiria enim & gemitus vapulantium imitantur ſpiritum ſorbentium. Eius verba ſunt,
Hei mihi iam video propter te victitandum ſorbilo. Turnebus.

Victus, huius victus, maſc. g. { [illegible] } Vlpian. De verb. ſignif. Victus verbo continentur quæ eſui, potui, cultuíque corporis quæque ad viuendum homini ſunt neceſſaria. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 10,

Item cætera quæ ſunt ad victum & valetudinem neceſſaria
Victi, genitiuus legitur apud Plautum Capt 1.3,
Proinde tui quotidiani victi ventrem ad me afferas.
Victus & veſtitus, ſiue Cultus & victus. Cic.1. Offic. Ob eáſque cauſas ſtudeat parare ea quæ ſuppeditēt & ad cultum & ad victum. Idem pro Quintio, Cuius non modò illæ ampliſſimæ fortunæ, ſed etiam victus veſtitúſque neceſſarius ſub præcone cum dedecore ſubiectus eſt.
Victus ex rapina. Plin.lib.11.cap.43.
Parſimonia aliquorum in victu. Cic.5. Tuſc.
Penuria victus. Horat.1. Serm. ſaty.1.
Annuis victibus ſufficiens prædium. Plin.lib.7.cap.46.
Aridus victus, Vide ARIDVS.
Aſper, Vide ASPER.
Baſilicus. Vide Baſilicus in BASIS.
Facilis. Virg.2. Georg.
Fœdus. Horat. de Arte.
Frugi. Quintil.lib.5.cap.10.
Infœlix. Virg.3. Æneid.
Inops victus. Ouid.6. Faſt.
Luxurioſus. Quintil.lib.5.cap.10.
Malignus. Silius lib.3.
Mundus. Horat.1. epiſt.4.
Parcus & parabilis. Curtius lib.8.
Sordidus. Quintil.lib.5.cap.10.
Tenuis victus. Cic. de Amicit. Multi diuitias deſpiciunt, quos paruo contentos tenuis victus cultúſque delectat.
¶Alitus corpus victu. Lucret.lib.4.
Attenuans victus, Vide ATTENVO.
Carere omni cultu & victu humano. Cic.5. Tuſc.
Colere victum. Cic. Attico, lib.12.246, Nunc planè nec ego victum nec vitam illam colere poſſum.
Hominum vita multum diſtat à cultu & victu beſtiarum. Cicero 1. Officior.
Inuigilare victu, Id eſt acquirendo victui. Virg.4. Georg.
Miniſtrare victum. Vide MINISTRO.
Mutare ex conſuetudine victus. Celſus lib.1.cap.10.
Seges ægra negabat victum. Virg.3. Æneid.
Tolerare victum lacte. Col. in Præf. lib.10.
Qui ſalubri & moderato cultu atque victu, quieti ſe tradidit. Cic. 2. Officior.
Vita victúſque communis in amicitiis viget maximè. Cicero 1. Officior.
¶Victus, pro vita poſitum probat Nonius ex Cic.5. de Finib. vbi legit, Perſequutus Ariſtoteles animantium omnium ortus, victus, figuras, &c.
Viuus, Adiectiuum {ζῶν, ζωός, ἔμψυχος, ἐνεργός} à Viuo, Quod mortuo contrarium eſt. Cic. pro Milone, Vt eam mortuus incenderet, quam viuus euerterat.
Exturbari ex numero viuorum. Cic. pro Quintio, Is non modò ex numero viuorum exturbatur, ſed ſi fieri poteſt infra etiam mortuos mandatur.
Viuus & videns. Cic. pro Seſtio, Viuus (vt aiunt) eſt & videns cum victu ac veſtitu ſuo publicatus.
Viui peruenimus illuc, Id eſt Diu viuendo. Virg.9. eclog. Seruius.
Viuus, Validus, vehemens. Virg.1 Æneidos,
-paulatim abolere Sichæum
Incipit, & viuo tentat præuertere amore. Seruius.
Viuus pro Naturali: vt Viua ſepes, Viua aqua.
Viua poſſe dici, quæ neque animum, nec ſpiritu mouentur probat Nonius ex Virgilio Æneid.lib.1,
Intus aquæ dulces, viuóque ſedilia ſaxo
Nympharum domus, &c.
Animus viuus & naturalis, apud Plinium in epiſt.159.
Aqua viua, Naturalis, & ex eo loco nata. Varr.1. de Re ruſt.cap.11.
Aquæ viuæ, Fluentes. Ouid.2. Faſt.
Caſpes viuus, Viridis. Horat.1. Carm. ode 19.
Calor viuus. Ouid.4. Metam. de Sole & mortuo Phaethonte.
Caro malè viua. Ouid.12. Metam.
Cutis viua. Plaut. Bacchid.5.
Exemplum viuum, Vide EXEMPLVM.
Flumen viuum. Liu.1. ab Vrbe, Fluens aqua.
Lacus viui. Virg.2. Georg.
Lapis viuus, Ignitus, quòd vim habeat emittēdi ignem. Vide Plin. lib.36.cap.19. Vide etiam PYRITES.
Linum viuum. Plin.lib.19.cap.1.
Lucernæ viuæ, Ardentes. Horat.3. Carm. ode 21.
Plantaria viua. Virg.2. Georg.
Sanguis viuus. Ouid.5. Metam.
Sepes viua, Quæ rubis non præciſis, ſed in eo loco natis contexitur. Colum.lib.11.cap.3.
Sulfura viua, Vide SVLFVR.
Vigor viuus. Ouid.1. Triſt.eleg.5.
Vnda viua. Silius lib.12. ad finem.
Voluptas viua pratis. Claud.1. in Ruffinum.
Vultus viuos ducere, hoc eſt Viuam & naturalem effigiem referentes. Virg.6. Æneid.
¶Ad viuum reſecare. Cic. de Amic. Vide AD præpoſitionem.
¶Detrahere, vel reſecare aliquid de viuo. Cic. pro Flacco, Dat de lucro: nihil detrahit de viuo: tenuis igitur lucri facit. Idem 5. Verr. De viuo igitur erat aliquid reſecādum, vt eſſet vnde Apronio ad illos fructus arationum hoc corollarium nummorum adderetur. Id eſt non de lucro, ſed de eo quod aratores pro impendiis perceperant. Budæus.
¶Viuum, pro vehementi, vel nouo, teſte Nonio. Virg. Æneid.lib.1,
-paulatim abolere Sichæum
Incipit, & viuo tentat præuertere amore.
Viuatus & viuidus à vi magna dicuntur, inquit Feſtus. Lucret.lib.3,
Vt lacerato oculo circum ſi pupula manſit
Incolumis, ſtat cernendi viuata poteſtas.
Viuax, viuacis, pen. prod. om. gen. {ζωηρός, ζωτικός} Validus, vigoroſus, inquit Sipontinus: ſiue qui diu viuit. Virg.3. Georgicon,
Palladia gaudent ſylua viuacis oliuæ. Plin. libro 9.cap.10, In ſicco quoque repunt, ideò etiam viuaciora talia.
Viuax in pœnam. Plin.lib.7.cap.50, Nec reputantur infantiæ anni qui ſenſu carent, non ſenectæ in pœnam viuacis.
Aconita viuacia. Vide ACONITVM.
Anima viuax. Ouid.15. Metam.
Anus viuax. Ouid.13. Metam.
Apium viuax, Diu viriditatem retinens. Horatius 1. Carm. ode 36. Acron.
Ceruus viuax. Virg. eclog.7.
Dextra viuax, Animoſa. Ouid. ad Piſonem.
Fata viuacia ſenectæ. Lucan.lib.2.
Gramen viuax, Tenerum & viride. Ouid.4. Faſt.
Gratia ſermonum viuax. Horat. de Arte.
Oliua viuax. Virg.2. Georg.
Verba viuacia, vel efficacia, vel ad poſteritatem vſque peruentura Ouid. ad Piſonem.
Virtus viuax, expérſque ſepulchri. Ouid.4. de Ponto, eleg 8.
Viuacior heres Horat 2 Serm. ſaty 2.
Viuacitas, penult. corr. viuacitatis, fœm gen. Naturalis vigor. Colum. libro 11. cap 3, Multis etiam locis viuacitatem ſuam vſque in annos decem prorogat.
Impia viuacitas. Quint. in Proœm. lib.4.
Viueſco, ſiue viuiſco, viuiſcis {ζωογονοῦμαι} viuiſcere ſignificat viuere, ſiue viuum fieri. Quod verbum præcipuè vſurpamus, quum de aliis rebus ab homine & etiam ab animalibus, quæ communi vita fruuntur, loquimur, vt in animalis, & huiuſmodi. Plin.lib.9 cap 51, Anguillæ atterunt ſe ſcopulis, ea ſtrigmenta viuiſcunt, nec alia eſt earum procreatio. Idem lib.16. cap.15, Hoc enim mittuntur viueſcentia è terra.
Vicus viueſcit, & inueteraſcit alendo. Lucret. lib.4.
Verbum affixum cordi viueſcit. Lucret.lib 4.
Viuidus, penult. corr. Adiect. {ἀκμαῖος} Plenum vigoris Propert.lib.2. eleg 32,
Quatuor artificis viuida ſigna boues. Quaſi ſpiritus, atque viuentia. Plin. in Paneg. Amas conſtantiā ciuium, rectóſq; ac viuidos animos.
Animus viuidus. Tacit lib 19.
Agile & viuidum corpus Plin iunior lib 3 epiſt.1.
Imago viuida Martis. Claud. de bell Getico.
Impetus viuidus Horat.3 Carm. ode 4.
Ingenium viuidum. Liu.1. ab Vrbe.
Membra viuida. Silius lib.7.
Odia viuida Tacit.lib 15. Viuida odia irruiere.
Virtus viuida bello, Id eſt fortis Virg 5. Æneid.
Viuiparus, pen. corr. Adiectiuum, vt Piſces viuipari, qui piſcem viuum pariunt: ſicut ouipari, qui oua pariunt. Apuleius in Apologia prima, Viuiparos eorum & ouiparos.
Vix, Aduerb {μόλις, μόγις, χαλεπῶς, σχολῇ} ſignificat Cum vi ac difficultate & labore Terent. Eunucho, 3.3,
-hic ſunt tres minæ.
c. Vix. Idem Phorm.1.1,
Quod ille vnciatim vix de demenſo ſuo,
Suum defraudans genium, comparſit miſer. Vbi Donatus, Vix potuit & vnciatim & citò conflari peculium: vt multa pauxillatim & citò fiunt maxima. Meritò ergo additum eſt vix. Cic.4. Acad. Nos probabilis multa habemus, quæ ſequi facilè, affirmare vix poſſumus.
¶Vix, nedum. Liu.4. bel. Maced. Vix els morem eorum, nedum impetum Sueſſani tulere.
In dicendo excellentes vix paucos proferre poſſumus. Cicero 1. de Oratore.
Vix multis modis, vel ſtatim, interprete Donato. Teren Hecy.3.1,
Tamen nūquam auſus ſum recuſare eam, quam mi obtrudit pater.
Vix me illinc abſtraxi, atque impeditum in ea expediui animum.
¶Vix ægrè. Plaut. Pœn 4,
-nam quum ſedulò
Munditer nos habemus, vix ægrè amatorculos inuenimus.
Mihi verò cum his ipſis vix: his autem detractis, ne vix quidem. Cic. Varroni, lib.9.8.
Aut vix, aut nullo modo corrumpi. Cic.2. de Nat.deor.
Vix dum, Vix adhuc. Terent. Phorm 4 2,
Vix dum dimidium dixeram, intellexerat. Cic. ad Caſſium, lib 12. 4. Dolabella valde vituperatur ab hominibus non inſulſis, quòd tibi tam citò ſuccederet, quia tu vix dum triginta dies in Syria fuiſſes. Et ad Attic.lib.9.171, Vix dum epiſtolam tuam legeram, quum ad me currens ad illum Poſthumus Curtius venit, nihil niſi claſſes loquens & exercitus.
Vix tandem. Terent. Phorm.2.1,
-ô facinus audax, ô Geta
Monitor. o. vix tandem. Vbi Donatus, Conuenit hoc dictum ei iam pridem ſe malè audire putat: & ideo ferò videtur ad hunc ſenex perueniſſe: quum ille metuens, ſe pretium ad accuſationem crederet. Idem Cic. Appio Pulchro, lib.3.9, Vix tandem legi literas dignas Appio Claudio.
Vix ſaltem. Quintil. libro 6. cap.5, Illud vix ſaltem præcipiendum videtur.
Vix vt. Plin.lib.12 cap 17, Vix vt dignoſci poſſit à maſtice vera.
Vix eſt, vt. Aphricanus in l. Tutor. § 1. D. ad S C. Velleianum, Quando vix ſit, vt aliqua apud eundem pro eo ipſo interceſſiſſe intelligi poſſit.
¶Vix, Refertur ad tempus. Virg.1. Æneidos,

Vix è

Vix è conſpectu Siculæ telluris in altum
Vela dabant læti. Id eſt mox, ſtatim. Sic 4. Æneidos,
& quos Sidonia vix vrbe reuexi. Id eſt ſtatim, aut etiam vix. Seruius.
¶ Vix, Nuo, authore Donato. Lucilius,
carcer, vix carcere dignus. Ouid. epiſt. 1,
Vix Priamus tanti, totáque Troia fuit.
¶ Vix ita tamen viximus Plaut Ciſtel. 2.

Vlciſcor, vlciſceris, pen corr. vltus ſum { τίω, ἀμύνω, ἐκδικέω, τιμωρέω, ἀμείνομαι } vlciſci, Vindicare, & iniuriam non impunitam relinquere. Et dicimus, Vlciſcor te, pro, Vlciſcor me, & Vlciſcor ſcelus. Terent. Eunucho, 5. 4.
Ego pol te pro iſtis dictis & factis, ſcelus
Vlciſcar, vt ne impunè in nos illuſeris. Hoc eſt puniam. Idem Adelph. 3. 2.
Satis mihi id habeam ſupplicij, dum illos vlciſcar modò.
Vlciſci & perſequi. Cic. Brut. 3, Quos quidem ego omnibus ſententiis vlciſcor, & perſequor, omnibus bonis approbantibus.
Vlciſci & ſanare, contraria. Cic 2. in Catilin Quos quidem ego, ſi vllo modo fieri poſſet, non tam vlciſci ſtudeo quàm ſanare.
Ab aliquo ſe vlciſci. Plin. lib. 34 cap. 14. A ferro ſanguis humanus ſe vlciſcitur. Contactum namque eo, celerius ſubinde rubiginem trahit.
Aliquem vlciſci. Cic. 2. de Inuent. Ab defenſore, in eius quem vltus ſit, audaciam ſui conqueſtione, remouet ex nomine ipſius negotij, ſed ex conſilio eius qui fecerit, &c.
Vlciſcentur illum mores ſui. Cic. Attic. lib 9. 184.
Vlciſci aliquod factum Terent. Phorm 1. 4.
Rectè ego mihi vidiſſem, & ſenis eſſem vltus iracundiam. Cicero in Catilinam, Vltus eſt huius victoriæ crudelitatem poſtea Sylla.
Fratres caros vlciſci. Ouid. 12. Metam.
Gentis delectæ vlciſci funera. Lucan. lib. 2.
Genera ſingula vlciſci Cic. poſt red. ad Quirites. Sic vlciſcar genera ſingula, quemadmodum à quibuſque ſum prouocatus.
Vlciſci iniurias. Cic. 2. de Inuent. Deinde hoc ſi conſtitutum ſit, vt peccata homines peccatis, & iniurias iniuriis vlciſcantur, quantum incommodorum conſequatur.
Mortem alicuius vlciſci. Cic. pro Rab. perduel. reo, Et ſimilis viri tu vlciſcerere patrui mortem, atque ille perſequeretur fratris ſui, ſi iſta ratione agere voluiſſet?
Necem alterius vlciſci armis. Ouid. 7 Metam.
Nefas fortiter eſt vlta laqueo Ouid 1. de Arte, De Biblide.
Patriam cadentem vlciſci. Virg. 2. Æneid.
¶ Vltum ire. Curtius lib. 10, Meleagri temeritatem armis vltum ire decreuerant. Saluſt. Iugurtha, Cum maxima cura vltum ire iniurias feſtinat, De Metello.

Vltio, vltionis, pen. prod. Verbale { τίσις, ἄμυνα, ἐκδίκησις, ἐκδικία, τιμωρία. } Plin. lib. 11. cap. 28, Illis enim vltionis cauſa datum eſt.
Promptus vltioni. Tacit. lib 11.
Voluptas vltionis. Quintil. lib. 5. cap. 13.
Audere vltionem. Tacit. lib 2.
Mactare aliquem vltioni & gloriæ. Tacit lib. 1.

Vltor, vltoris, penult. prod. { ἐκδικος, τιμωρός, ἀμύντωρ } Qui vlciſcitur. Ponitur autem dupliciter. Cic. in Piſon. Piſo vocatur Catilinæ vltor. Epiſtolarum verò familiarium libro 2. epiſt. 8. in fine, Te verò mi Rufe diligo, quem mihi fortuna dedit amplificatorem dignitatis meæ, vltorem non modò inimicorum, ſed etiam inuidorum meorum. In his diuerſus eſt vſus. Nam illud pro Catilina, hoc contra inimicos, velut punitor inimicorum. Cic. de Clar Orator. Duo præterea Conſulares, quorum Publius ille noſtrorum iniuriarum vltor, auctor ſalutis. Idem pro Sylla, Coniurationis inueſtigator atque vltor.
Præuaricator & vltor alicuius Cic. in Piſonem, Id autem templum ſublato aditu, reuulſis gradibus, à coniuratorum reliquiis, atque à Catilinæ præuaricatore, tum vltore armis teneretur.
Dolorum alicuius vltor. Virg. 10. Æneid.
Inimicorum vltor. Cic. Cælio, libro 2. 8.
Mortis alicuius vltor. Ouid. 3. Metam.
Scelerum vltores, Lucan. lib. 1.
Fortiſſimus vltor. Ouid. 15. Metam.
Di vltores. Propert. lib. 3. eleg 20.

Vltrix, vltricis, penul prod fœm gen. { ἀμύντειρα } Quæ vlciſcitur. Cic. pro Domo ſua, Hæc vltrix afflictæ ciuitatis, Reip. ſpoliis ornabitur? Virg 11. Æneidos,
Hæc cape, & vltricem pharetra deprome ſagittam.
Anima vltrix Stat. 11. Thebaid.
Dextra vltrice ſuius Lycus. Senec. Herc. fur. 11.
Flamma vltrix. Virg 2. Æneid.
Tela vltricia genere neutro Stat. 3. Thebaidos,
poſuiſtne vltricia Graius
Virginibus dare tela pater?

Vlcus, vlceris, pen corr. neut gen. { ἕλκος } Sanies concreta intra cutem latitans: quæ vt propere abrupta cute erumpat, emplaſtris ſuperne alligatis ſolet confoueri. Virg lib 3. Georgicon,
Quàm ſiquis ferro potuit reſcindere ſummum
Vlceris os, alitur vitium, viuitque tegendo.
Vlcus & Vulnus hoc diſtant, quòd Vlcus tecta, & clauſa eſt malignitas. Virg. 3. Georgicon,
Quam ſiquis ferro potuit reſcindere ſummum
Vlceris os, alitur vitium, viuitque tegendo. Vulnus contra hians & patens. Virgilius lib. 9,
Produxi, preſsiue oculos, aut vulnera laui
Veſte tegens. Ex Nonio.
Cruſtulas vlcerum rumpit Lens. Plin. lib. 22. cap 25.
Duritias in alto vlcerum perſequitur Multipeda trita. Plin. libro 30 capite 13.
Eruptiones vlcerum manantes. Plin. lib. 22. cap. 21.
Inflammationes vlcerum. Plin. lib. 28 cap 9
Impetus vlcerum incipientes ſerpere coërcet calx. Plinius libro 36. cap. 24.
Lepra vlcerum. Plin lib. 26 cap 14.
Margines vlcerum duriores abſumit cinis. Plin lib. 30. cap. 13.
Margines vlcerum erodit Anonis Plin. lib 27 cap 4.
Os vlceris. Celſus lib 5 cap. 28. De ſacro igne.
Sinus vlcerum explent. &c. Plin lib 27. cap 8.
Sinus vlcerum Chelidonia ſiccantur. Plin. lib 26 cap 14.
Altum & anguſtum vlcus Celſus lib 5. cap 28. De fiſtulis & earum generibus, Id nomen eſt vlceri alto, anguſto, calloſo.
Atra vlcera ad viuum corpus redigunt lupini ſylueſtres. Plin. lib. 22. cap. vltimo.
Calloſa vlcera, Vide CALLVS.
Caua vlcera commodiſſimè implent Sphærion & id quod Philetis vocatur. Celſus lib 6 cap. 6. De cauis oculorum vlceribus.
Chironium vlcus Celſus lib 5 cap 28. De Chironio vlcere.
Corruptius vlcus Celſus lib 7. cap 4.
Deplorata vlcera. Plin. lib. 26. cap 14.
Deſperantia iam vlcera cicatrice includit mel. Plinius libro 22. capite 24.
Difficilia vlcera Plin lib 23 cap vlt.
Durum & rotundum vlcus Celſus lib. 6 cap 3.
Humidum & inæquale vlcus Celſus lib 6. cap. 3.
Inæquale vlcus Celſus lib 5. cap 18. De Theriomate.
Incurata vlcera Horat. 1. epiſt. 17
Mala vlcera. Celſus lib 5 cap 28 De ſacro igne.
Nigrum vlcus Celſus lib 5. cap 26. De vlceribus quæ extrinſecus, &c. Plin. lib 27. cap 8.
Periculoſiſſima vlcera Celſus lib 6. cap. 11.
Pura, & Parum pura vlcera. Celſus lib 6. cap. 11.
Putre vlcus. Celſus libro 5 cap 26 De curatione Eryſipelatum, Si magis putre eſt vlcus, iámque procedit ac ſerpit, opus eſt vehementius erodentibus. Paulo poſt, Poſt vſtionem putris vlceris ſuperponenda ſunt quæ cruſtas à vino reſoluant, eas ἐσχάρας Græci vocant.
Putria vlcera & teteri odoris emendat aurum. Plin libro 33. cap. 4. ad finem.
Recentia vlcera. Celſus libro 6. capite 6. De vlceribus oculorum. &c.
Senilia vlcera ſanant impoſitæ ſpongiæ. Plin. lib. 31. cap. 11.
Sordida vlcera. Celſus lib 6 cap 7. De aurium morbis, Si ſordida quoque vlcera ſunt, melius mulſo eluuntur.
Tetra vlcera. Lucret. lib. 5.
Vetus vlcus ſcalpello incidendum eſt, excidendæque oræ. Celſus lib 5. cap 26. De curatione vlceris.
Vetuſtis vlceribus, & iis ad cicatricem venientibus optimè ſuccurrit Sphærion. Celſus libro 6. capite 6. De cauis oculorum vlceribus.
Adapertum vlcus. Celſus libro 5. cap. 28. De vlceribus quæ ex frigore. &c.
Rubor ambit vlcus. Celſus lib. 5. cap. 26. De vlceribus quæ extrinſecus, &c.
Aperiri vlcera. Plin. lib. 23. cap 7.
Aſtringit & explet vlcera Sil Plinius lib 33 cap. vlt.
Coërcent vlcera quæ ſerpunt, Lactucæ Plin lib 2. cap 7.
Cohibet ſeuum cum cera vlcera quæ ſerpunt. Plin. lib. 28. cap 18.
Compeſcit vlcera alumen. Plinius lib 35 cap. 15.
Comprimuntur vlcera aceto. Celſus lib 4. cap 4. De difficultate ſpirandi.
Continuatur vlcus ruptis puſtulis. Celſus lib. 5. cap. 18. De ſacro igne.
Curare vlcera. Celſus lib. 6. cap 17 De cancri, qui in cole naſcitur, curatione Ibidem, De digitorum vlceribus.
Deſcendere ſolet interdum vlcus ad neruos, Celſus lib. 6. cap. 17. De colis morbis.
Manantia capitis vlcera diſcutere. Plinius lib. 22. cap. 21.
Efferentia ſeſe vlcera Plin. lib. 26. cap 14.
Emendarunt oris vlcera, &c. Plin lib 28 cap 8.
Emendat butyrum vlcera. Plin. lib 28. cap. 13.
Erodit vlcera excreſcentia lapis ſarcophagus. Plin. lib 36. cap. 17.
Erumpentia per ſe vlcera Plin lib 22 cap 10.
Excidere totum vlcus vſque ad ſanam carnem. Celſus lib. 5. cap. 28. De Meliceris.
Excreſcentia vlcera Plin. lib 24. cap. 5.
Expurgat putria vlcera Ariſtolochia. Plin. lib 26. cap. 14.
Exeſum vlcus. Celſus lib 5. cap 26 De curatione vlceris.
Explet caua vlcera Ariſtolochia Plin lib 26. cap. 14.
Expurgat vlcera ſordida Ariſtolochia. Plin. lib 26 cap. 14.
Vlcus iacit ſeptica vi Anemona. Plin lib 21. cap. 23. ad finem.
Facta calceamento vlcera Plin. lib 26. cap. 14.
Fiunt etiam ex frigore hyberno vlcera, maximè in pueris, & præcipuè pedibus digitiſque eorum. Celſus lib. 5. cap. 28. De vlceribus quæ ex frigore, &c.
Vlcera ſi cum inflammatione finita non ſanantur ſupercreſcentia, aut ſordida, aut caua, aut certè vetera eſſe conſueuerunt. Ex his ſupercreſcentia collyrio quod Memigmenon vocatur, optimè reprimuntur. Sordida purgantur & eodem. Celſus lib. 6. cap 6. De oculorum vlceribus ſupercreſcentibus, &c.
Fouere vlcera ſucco alicuo. Plin. lib. 24 cap 14.
Illinitur Gentiana vlceribus quæ ſerpunt Plin lib. 26 cap. 14.
Illinitur Beta contra vlcera quæ ſerpunt Plin. lib 20 cap. 8.
Implere vlcus. Celſus lib 5 cap. 24. Enchriſta ad vlcera purganda & implenda.
Imponitur vlceribus manantibus fæx vini cremata. Plin. li 23. ca. 2.
Increſcentia vlcera. Plin. lib. 26. cap. 14.

Inducere cruſtas vlceribus, Celſus libro 6.cap.11. ad finem. & lib. 5.capite 8.

Inhibet infantium vlcera alumen.Plin.lib.35.cap 15.

Inſpergitur vlceribus farina.Plin.lib.23.cap vlt.

Inueterata vlcera.Plin.lib.26.cap.2.

Vlcera quæ in capite manant.Plin.lib.20.cap.8.

Manantia vlcera.Plin.lib.26.cap.14.

Vlcera non mature ſcentia.Plin lib.22.cap.23.

Medetur omnium generum vlceribus plantago.Plinius libro 26. capite 14.

Naſcuntur vlcera. Celſus lib.6.cap.12, Quæ in latere linguæ naſcuntur vlcera,diutiſſimè durant.

Nutrire vlcus lenibus medicamentis.Celſus lib.6.cap.6.De vlceribus oculorum,&c.

Occupat vlcus vetuſtas, Interdum vetuſtas vlcus occupat, inducitúrque ei callus,& circùm oræ craſſæ liuent: quod ferè negligenter curato vlceri ſuperuenit. Celſus lib.5.cap.26. De vlceribus quæ extrinſecus,&c.

Oriuntur vlcera.Celſus libro 6.cap 13.Alia quoque vlcera in gingiuis plerunque oriuntur: quibus eadem, quæ in reliquo ore, ſuccurrunt.

Percurrat ferrum vlcera quæ ſerpunt.Plin lib.28 cap.18.

Perducere vlcera ad ſanitatem Celſus lib 7.cap 30.

Vlcera quæ vermibus periclitantur.Plin lib 30.cap.13.

Purgare replerèque vlcera Celſus lib.5.cap 26.ad finem.

Perſanare vlcera.Plin.lib.26 cap 14.

Vlceribus ex ambuſto mirè prodeſt toſtum hordeum. Plinius libro 19.cap.5.

Purgandum vlcus maximè melle & reſina eſt: ſed aliis quoque purgari poteſt,quibus purulenta curantur, eodémque modo ad ſanitatem perducendum eſt Celſus lib 7 cap 30.

Vlcera purgantur & explentur butyro.Plin.lib 28 cap 18.

Putreſcentia vlcera.Plin lib 20.cap 7.

Renouata vlcera.Celſus lib.7 cap 30.

Renouatur vlcus.Celſus lib.5 cap 28 De Chironio vlcere.

Repugnantia cicatrici vlcera quæ ſerpunt Plin lib.23 cap 5.

Repurgatum vlcus ſic vt cætera nutriendum eſt Celſus lib.5 cap. 26.De curatione Eryſipelatum.

Os ſummum vlceris reſcindere.Virg 3 Georg.

Iuſtis vlceribus ruber corpus.Lucret.lib.6.

Serpunt vlcera. Celſus lib.5.cap 28. De ſacro igne, Vlcera ſi mediocriter ſerpunt, aqua calida: ſi vehementius, vino calido fouenda ſunt.

Serpentia vlcera.Plin.lib 24.cap 6.

Siccat vlcera per ſe farina lupinorum.Plin.lib.22 cap.vlt.

Tendit ad ſanitatem vlcus.Celſus lib 7.cap 28.

Tollit vlcera humida cinis ex oſſibus ſepiarum. Plinius libro 32. cap 7 ad finem.

Vlcera humida in capite tollunt oua Plin lib.29.cap.3 8.

Vlcera quæ cicatricem non trahunt.Plin lib.30 cap 13.

Vlcera difficilè cicatricem trahentia Plin lib 22 cap.25.

Viueſcit vlcus,& inueteraſcit alendo Lucret lib.4.

¶Vlcus tangere,Eſt mouere dolorem, eiúſque rei facere mentionem quæ nos magnopere vrat. Terent.Phorm 4 4.

Quid minus vtibile fuit, quàm hoc vlcus tangere? Hanc metaphoram M Tullius oppidò quàm eleganter expreſſit in Clodium, qui populum fame iam exaſperatum, concionibus inſuper ſeditioſis in rabiem agebat. Vt tu, inquit, in hoc vlcere tanquam vnguis naſcereris.Eraſmus.

Vlcus eſt quicquid attigeris horum.Cic.1 de Natura deos. Quæro igitur,vellet deus primùm vbi habitet Deinde quæ cauſa eum loco moueat, ſi modò mouetur aliquando. Poſtremò quum hoc proprium ſit animantium,vt al quid appetant, quod ſit naturæ accommodatum, deus quid appetat, ad quam denique rem motu mentis ac rationis vtatur. Poſtremò quomodo beatus ſit, quomodò æternus Quicquid enim horum attigeris, vlcus eſt ita malè inſtituta ratio exitum reperire non poteſt. Id eſt,ita ab eo defendi non poteſt, quin erroris vanitatiſque conuincatur.

Eaſtere tanquam vnguem in vlcere. Cic.pro Domo ſua,Quid ſi vtrunque fuit, & vt fames ſtimularet homines, & tu in hoc vlcere tanquam vnguis exſtiteris?

¶Vlcus, a nonnullis ſcribitur cum h,quod Græcè ἕλκος dicatur.

Vlcuſculum, vlcuſculi, pen corr. Diminut. { ἑλκύδριον. } Celſus lib.5. de puſtularum generibus. Ex puſtulis verò nonnunquam etiam vlcuſcula fiunt,aut aridiora,aut humidiora.

Vlcero,vlceras,pen.corr. { ἑλκόω } vlcerare, Dilaniare, & multa vlcera facere. Plin.lib.28 cap.9, Item equarum præterquam virginum erodit,emarginat, vlcerat In veteri codice legitur emarginat vlcera. Cic. de Fato, Nondum enim vlcerato ſerpentis morſu Philoctetа, quæ cauſa in rerum natura continebatur,fore vt is in inſula Lemno linqueretur.Horat.1.Serm.ſaty 6.

Iecur alicuius vlcerare, fœdè vulnerare Horat.1.epiſt.19.

Vlceratio, Verbale Senec.ad Serenum, In dolores, damna, vlcerationes, vulnera, magnos motus rerum circa ſe frementium ſecurus aſpiciat.

Magna vlceratio Celſus lib 5 cap.28.De Acrochordone, & Thymio,& Myrmecia. Myrmecia latiſſimis radicibus inhærent,ideóque ne excidi quidem ſine vlceratione magna poſſunt.

Vlceroſus,pen.prod.Adiect. { ἑλκώδης } Plenum vlceribus,vt Iecur vlceroſum.Horat 1.Carm.ode 25.

Vlceroſum ad arbores tranſlatum. Plin.lib 17. cap.14, Ante omnia gemmantes nitere conuenit,nihil vſquam vlceroſum eſſe, aut retorridum.

Vlex vlicis pen.corr.Frutex eſt roris marini ſimilis, aſper,aurúmque retinens.Plin.lib.33 cap.4.

Vligo,pen.prod. vliginis, pen corr. fœm g. { ἰκμάς, ἰκμάδα } Terræ naturalis humor, ex ea nunquam recedens, inquit Seruius. Varro 1.de Re ruſt cap 2, Solum oportet eſſe eruderatum & procliuum, vt euerri facilè poſſit, ne fieri putum. Non enim ſolùm ea vligo lanam corrumpit ouium,ſed etiam vngulas,ac eas ſcabras fieri cogit. Virgilius 2 Georgicon:

At quæ pinguis humus, dulcíque vligine læta.

Peſtifera vligo campi.Silius lib 8.

Salſam nonnunquam & amaram vliginem vomit terra.Columel. libro 2 cap.9.

Vliginoſus, pen prod. Adiect. { ἰκμαδώδης } Semper vuidum: vt Vliginoſus ager, qui ſemper eſt humidus. Varro 1.de Re ruſt.cap 6 Columel.lib 2 cap.4, Igitur vliginoſi campi proſcindi debent poſt Idus menſis Aprilis. Plin libro 17 cap 5, Item vliginoſam triſtia terram demonſtrant.

Vllus, vlla, vllum { τις } Aliquis, quaſi vnus aliquis: nunquam autem affirmatiuè ponitur, ſed potiùs, vel negatiuè: vt, Non eſt vllus qui curtat. Vel interrogatiuè: vt, Eſt ne vllus qui curtat? Vel ſubiunctiuè: vt, Si vllus me vocabit, ſtatim veniam. Terentius,

Si vllo modo eſt, vt poſſit, quod ſpero fore. Cic 6.Verr. Nullum inquam horum reliquit, neque al ud vllum tamen, præter vnum pernetus ligneum, Bonam fortunam, vt opinor. Idem in eundem, 4, Debebat Epicrates vllum nummum nemini.

Negat pro eſſe vllam ſcientiam alicui.Cic 1.de Orat.

Emptor vllius rei nemo Cic 2 Philipp. Omnino vllius rei nemo fuit emptor, cui deeſſet hic venditor.

Obiicit mihi quòd vllum de liberis meis potuerim facere diſcrimen.Quint.in Ægro redempto.

Vlmus, vlmi fœm.g. { πτελέα } Arbor vineis amica. Plin libro 16.cap. 40, Rigorem fortiſſimè ſeruat vlmus, ob id cardinibus, aſſamentiſque portarum vtiliſſima, quoniam minimè torquetur, permutanda tantum ſic, vt cacumen ab inferiore ſit cardine, radix ſuperior.

Alta vlmus.Virg eclog 10.

Exeſa vlmus.Ouid.3 Faſt.

Fœcundæ frondibus vlmi.Virg.2.Georg.

Fortes vlmi Virg.2.Georg.

Frondoſa vlmus Virg eclog 2.

Patula vlmus Perſ.Saty 3.

Speciosa vlmus vitentibus vuis Ouid 14 Metam.

Viduæ vlmi, Quibus non adhærent vites.Iuuen.Saty.8.

Adiungere vites vlmis.Virg.1.Georg.

Amictæ vitibus vlmi Ouid.1.Metam.

Degrauat vlmum vitis.Ouid.5.Triſt eleg.4.

Intexere vlmos vitibus. Virg 2.Georg.

Vincire vitibus vlmis.Ouid epiſt.5.

Vlmeus, Adiect. { πτελέϊνος } Quod ex vlmo eſt, vt Virgæ vlmeæ, apud Plaut in Aſin 7. Et Epid.15,

Quem Apel es Zeuxíſque duo pingent pigmentis vlmeis. Hoc eſt virgis vlmeis. Colum.lib 6 ca 3, Probátúrque maximè vlmea frons.

Vlmitriba, pen corr { πτελεοτρίβης } Qui vlmum terit, id eſt qui virgis vlmeis cæditur. Plaut.Perſa,8.

Vlmarium, vlmarij { πτελεών } Locus vlmis conſitus, vlmorum ſeminarium Plin lib 17.cap.11, Differendæ ex arearum venis poſt annum in vlmaria, interuallo pedali in vnamquanque partem.

Vlna, vlnæ { ὠλένη, ἀγκάλη, ὀργυιά, ὀλέκρανον } Propriè inquit Seruius, eſt ſpatium quantum vtraque extenditur manus. Plin libro 11 cap 43, Terreſtrium vni homini tuguli, humeri, cæteris armi: vni vlnæ. Virgilius 3.ecloga,

Tres pateat cæli ſpatium non amplius vlnas. Dicta vlna, vt ait Seruius, ἀπὸ τῶν ὠλενῶν, id eſt à brachiis, vnde & λευκώλενος ἥρη dicitur. Licèt Suetonius vnum cubitum velit eſſe tantummodo. Virg 3.Georgicon, ſeptémque aſſurgit in vlnas. Vbi Seruius,

Creſcit in ſeptem vlnas. Vlna autem, vt diximus, ſecundum alios, vtriuſque manus extenſio eſt, ſecundum alios cubitus, quod magis verum eſt, quia Græcè ὠλένη dicitur cubitus vnde eſt λευκώλενος ἥρη. De vlna vide diligenter Parerga Alciati lib 1 cap.18. & Budæum in prioribus annotat.

Toga bis ter vlnarum Horat.Epod.4.

Leues vlnæ Claud 7.Paneg.

Tenera vlnæ.Ouid.9 Metam.

Tremula vlna.Catul ad Coloniam,17.

Mollibus vlnis attollere aliquem.Ouid.7.Metam.

Circundare aliquem vlnis.Stat 3.

Auidis vlnis circumligant matrem.Stat.1.Achil.

Niueis reducem complectitur vlnis.Claud.2.in Eutrop.58.

VLPIANVS Iuriſconſultus { ὀνομαστὸς νομικός } Adriani Imperatoris ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is viuitur authoritate Pomponij in libris Pandectarum Qui quum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, vt notat Raphael Volaterranus.

Vlpicum, vlpici, pen. corr. { ἀγλιοσκόροδον } Græci appellauere genus allij grandius inter pulmentaria rurіs adſcriptum, authoribus Plinio & Colum. Plaut Pœn 19,

amans tu autem plenior

Allij vlpicique quàm ſunt Romani remiges Colum.lib 11.cap.3. Vlpicum, quod quidam allium punicum vocant, Græci autem ἀγλιοσκόροδον appellant, longe maioris eſt incrementi, quàm allium. Idque circa calendas Octobris, antequam deponatur, ex vno capite in plura diuiditur. Habet enim velut allium plures cohærentes ſpicas: eæque quum ſint diuiſæ, ſtatim ſeri debent, vt in puluinis poſitæ minus infeſtentur hyemis aquis.

Vls { ἐπέκεινα } facit vltra & vltimus, inquit Feſtus, Nonius, Vls Cato pro vltra poſuit.

Vlterior. Vltimus, Vide VLTRA.

Vltio Vltor, Vide VLCISCOR.

Vltis, pro Vltra. Pomponius in l.2.§.Et quia.D. De orig iur. Quinque viri conſtituti ſunt cis Tyberim, & vltis Tyberim. Sic habent Haloander & Pandectæ Florentinæ.

Vltra

Vltra, {[illegible]} Præpoſitio accuſatiuo caſui ſeruiens. Significat præter & trans. Plaut. Merc. 3.
Sed amori accedunt etiam vltra hæc quæ diximus. Cic. ad Att. libro 12. 2. 43. Vltra Silianam villam eſt, quam puto tibi notam eſſe, &c.

Vagari vltra terminum. Horat. 1. Carm. ode 22.

Vltra pueriles annos. Quint. lib. 1. cap. 12.

Vltra placitum laudare. Virg. eclog. 7. Seruius, Id eſt nimiò, immodicè. Vltra quàm placeo & mereor.

Vltra modum congredi. Cic. 4 Tuſc. Sed adhibent modum quendam, quem vltrà progredi non oporteat.

Vltrà Aduerbium eſt, quum ſine caſu ponitur. Plaut. Stich. 5. Nunc vltrà hoc deportem? haud placet: neque id verò officium ego arbitror. Colum. de Arboribus, cap. 5. Quæ ſic reſectæ inoleſcunt, nec vltrà obſunt viribus.

Intendamus vltrà animum. Quintil. lib. 7. cap. 2.

Vltra citráve peruolere. Plin. lib. 10. cap. 23.

Nihil vltrà, vel non vltrà, pro Nihil ſuprà, vel præterea. Cic. ad Att. lib. 15. 321. Eſt autem oratio ſcripta elegantiſſimè ſententiis, verbis, vt nihil poſſit vltrà cogitari. Idem de Vniuerſ. Si probabilia dicentur, ne quid vltrà requiratis. Liu. 4. bel. Pun. Tanta vi ſe in hoſtem intulerunt, vt ſuſtineri vltrà non poſſent. Hic pro amplius.

Vltra quàm. Cic. 1. de Inuent. Remotum eſt, quod vltrà quàm ſatis eſt, petitur. Idem 1 Tuſc. Vltra enim quò progrediar, quàm vt veri ſimilia videam, non habeo.

Vltra quàm oportet. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Non vltra quàm, Vide NON.

Vltra ab Vls deriuatur, quo veteres vtebantur, ſicut citrà à Cis.

Vlterior {[illegible]} ab Vltra comparatiuus. Terent. Phorm. 4. 2.
Sed eccum ipſum. quis eſt vlterior? Cic. de Prouinc. Conſul. Quorum alter vlteriorem Galliam decernit cum Syria, alter citeriorem.

Vlterior ripa, quæ trans flumen eſt. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Vlteriora mirari, præſentia ſequi. Tacit. lib. 10.

Loqui vlteriora. Ouid. 5. Faſt.

Vlterius, Aduerb. {[illegible]} Ouid. 2. Metam.
Inde abit vlterius: mediſque per æquora ponti
Fert prædam.

Vlterius iuſto. Ouid. 6. Metam.
-quotieſque rogabat
Vlterius iuſto, Prognen ita velle ferebat. Hoc eſt, vltrà quàm honeſtum foret.

Vlterius quærere. Senec. epiſt. 103. Et vlterius ſi licuiſſet, iuuabit de immortalitate animorum quærere, imò credere.

Vltimus, pen. corr. {[illegible]} Ab vltra ſuperlatiuum. Idem quod Poſtremus, extremus, ſummus. Cic. 1. de Legib. A quibus temporibus capiat ſcribendi exordium. Ego enim ab vltimis cenſeo. Extremus & vltimus. Cicero 1. de Diuinat. Cælum ipſum quod extremum atque vltimum mundi eſt.

Vltimæ ædes. Terent. Heaut. 5. 1.

Dies vltima expectanda homini. Ouid. 3. Metam.

Mors vltima linea rerum. Horat. 1. epiſt. 17.

Luna vltima. Cic. in Somnio Scip.

Memoria vltima. Cic. pro Archia.

Origo vltima, pro Initio originis. Cornelius Nepos in Attici vita, Pomponius Atticus ab origine vltima ſtirpis Romanæ generatus.

Platea vltima. Terent. Phorm. 1. 4.
Sed quis hic eſt ſenex, quem video in vltima platea?

Stirps vltima. Liu. Decad. 1. lib. 1. Ibi Tarquinius maledicta ab ſtirpe vltima orſus, Seruum ſerua natum, &c. Id eſt, à prima ſtirpis origine, ab initio.

¶ Vltimum ac maximum ſcelus. Liu. 4. ab Vrbe.

Tempus proximum, medium, vltimum. Cic. de Prouin. Conſ.

Terra vltima. Cic. de Aruſp. reſp.

Ad vltimum, Vide AD præpoſitionem.

¶ Denuntiare neceſſitatem vltimam. Tacit. lib. 15. Hoc eſt, mortem.

Vltima pœna. Liu. 3. ab Vrbe.

¶ Vltimum bonum, pro Summo. Cicero 3. de Finib. Eorum, dico qui ſummum bonum, quod vltimum appellant, in animo ponerent. Nonius.

Vltima experiri, Id eſt ſumma. Liu. 2. ab Vrbe. Celſ. lib. 7. cap. 7. Igitur vbi vltima experiri ſtatutum eſt, &c.

¶ Vltima pati, Extrema ſupplicia. Liu. 7. bel. Maced.

Vltima tu mala hæc ſunt illi. Cic. ad Brutum, 17. Id eſt extrema & ſumma mala eſſe videntur.

¶ Vltimum periculi. Curt. lib. 8. Lyſimachus enim quondam quum venaretur in Syria, occiderat eximiæ magnitudinis feram ſolus, ſed læuo humero vſque ad oſſa laceratus, ad vltimum periculi peruenerat.

¶ Vltimus, pro Primus aliquando ponitur. Virg. 7. Æneid.
-tu ſanguinis vltimus author. Dictus vltimus, quòd vltra omnia ſit, ſiue anteà reſpicias, ſiue retro. Seruius.

Vltima antiquitas. Cic. 1. de Finib. Quod quam magnum ſit, fictæ veterum fabulæ declarant, in quibus tam multis tamque variis ab vltima antiquitate repetitis, tria vix amicorum paria inueniuntur.

Vltimum in amicitia, Primum. Cicero 1. Offic. Efficitúrque id quod Pythagoras vltimum in amicitia putauit, vt vnus fiat ex pluribus. Nonius.

Vltimum principium. Cic. 2. de Inuent. Nobis omnium quicunque fuerunt ab vltimo principio huius præceptionis, vſque ad hoc tempus expoſitis copiis, quodcunque placeret, eligendi poteſtas fuit.

Initium vltimum. Author ad Herennium lib. 1. Rem breuiter narrare poterimus, ſi inde incipiemus narrare, vnde neceſſe erit, & ſi nõ ab vltimo initio repetere volemus.

Et Abſolutè, Cauſæ ab vltimo repetendæ. Quintil. lib. 5. cap. 10. Rectè autem monemur, cauſas non vtique ab vltimo eſſe repetendas, id eſt ab initio.

Vltimum, Aduerb. {[illegible]} Poſtremum. Liuius 1. ab Vrbe, De Albanis migrantibus, Nunc errabundi domos ſuas, vltimùm illas viſuri peruagantur. Idem lib. 10. bel. Maced. Vltimum de cælo, quod comitia turbaret, intonuit. Idem lib. 4. Decad. 3. An vltimum moriturum? Curt. lib. 5. Darius Artabazum vltimum illum viſurus amplectitur.

Vltimò, pen. corr. Aliud aduerb. {[illegible]} Denique. Suetonius in Nerone, cap. 32. Vltimò templis complurium dona detraxit, ſimulachráque ex auro vel argento fabricata conflauit.

Vltro {[illegible]} Aduerb. Ab vltra fit: & ſignificat Vltra, ſiue inſuper. Virg. 2. Æneid.
His lachrymis vitam damus, & miſereſcimus vltrò. Vbi Seruius, Vltrò, non eſt ſponte, nam iam rogauerat: ſed inſuper. Et venit ab eo quod eſt vltra: quia plus quàm rogauerat præſtiterunt. Idem 5. Æneidos,
Nunc vltrò ad cineres ipſius & oſſa parentis. Vbi Seruius, Vltrò, aut vltrà, id eſt inſuper, hoc eſt amplius numina permiſerunt. Aut vltrò, ſponte ſua, non optantibus, aut volentibus nobis.

¶ Vltro interdum idem valet, quod Altera ex parte, vt in hac locutione Vltro citróque. Vlpianus in l. 3. D. de condictione cauſa data. Quid ſi ita dedi, vt Stichum intra certum tempus manumittas? Si nondum tempus præteriit, inhibenda erit repetitio, niſi me pœniteat, quod ſi præterierit, condici poterit. Sed ſi Stichus deceſſerit: an repeti, quod datum eſt, poſſit? Proculus ait, ſi poſt id tempus deceſſerit, quo manumitti potuit: repetitionem eſſe. ſi minus: ceſſare. quinimo & ſi nihil tibi dedi, vt manumitteres, placuerat tamẽ vt darem: vltro tibi competere quæ ex hoc contractu naſcitur, id eſt, cõdictionem, defuncto quoque eo. Idem l. 1. § Interdictum D. Vti poſſidetis. Interdictum autem quod eſt, Vti poſſidetis, poſſeſſorem prædij tuetur. actio enim nunquam vltro poſſeſſori datur: quippe quum ſufficiat, quod poſſideat. Paulus in l. 2. D. ad legem Rhodiam. Si laborante naue iactus factus eſt: amiſſarũ mercium domini, ſi merces vehẽdas locauerant, ex locato cũ magiſtro nauis agere debẽt: magiſter deinde cum reliquis quorum merces ſaluæ ſunt, ex conducto, vt detrimentum proportione communicetur, agere poteſt. Seruius quidem reſpõdit, ex locato agere cum magiſtro nauis debere, vt cæterorum vectorum merces retineat, donec portionem damni præſtent. imò & ſi non retineat merces magiſter: vltro ex locato habiturus eſt actionẽ cum vectoribus. quid enim ſi vectores ſint, qui nullas ſarcinas habeant? planè commodius eſt, ſi ſint, retinere eas. at ſi non, & totam nauem conduxerit: ex conducto aget, ſicut vectores qui loca in naue conduxerunt. Idem in l. Si emptione §. Item ſi & emptor. D. de contrahenda emptione. Item ſi & emptor & venditor ſcit furtiuum eſſe quod væneat: à neutra parte obligatio contrahitur. ſi emptor ſolus ſcit: non obligabitur venditor nec enim ex vendito quidquam conſequitur, niſi vltro quod conuenerit præſtet. Quod ſi venditor ſcit, emptor ignorauit: vtrinque obligatio cõtrahitur. Rurſus idem in l. Legatum. D. de liberatione legata. Si is cui Titius debebat, debitum ei remittere voluerit, nihil intereſt, heredem ſuum iuſſerit, vt eum liberaret, an prohibeat eum exigere. vtroque enim modo liberandus eſt debitor, & vtroque caſu competit vltro ad liberandum debitori actio. Africanus in l. Si prius quàm D. de noui operis nunciatione. Si priùs quàm ædificatum eſſet ageretur ius vicino non eſſe altius ædes tollere, nec res ab eo defenderetur: partes iudicis non alias futuras fuiſſe ait, quàm vt eum cum quo ageretur, cauere iuberet, non prius ſe ædificaturum, quàm vltro egiſſet ius ſibi eſſe altius tollere. Martianus in l. Ex caſtrenſi D. de caſtrenſi peculio. Itaque negabimus patrem ſi in ſoluo commune diuidundo agentem proprietatem alienaturum exemplo dotalis prædij. Sed nec ſi ſocius vltro cum eo agat, quidquam agetur: veluti ſi cum eo agetur cui bonis interdictum eſt.

¶ Vltro, E contrario. Virg. 5. Æneid.
Entellus vires in ventum effudit, & vltro
Ipſe grauis, grauitérque ad terram pondere vaſto
Concidit. Nam (inquit Seruius) ille cadere debuerat. Sed rectius Donatus videtur interpretari, nullo impellente.

¶ Vltro, Prauè, & peruerſè. Terent. Adelph. 4. 3.
Niſi ſi me in illo credidiſti eſſe hominum numero, qui ita putant,
Sibi fieri iniuriam vltro, ſi quam fecere, ipſi expoſtulant,
Et vltro accuſant. Donatus.

¶ Vltro {[illegible]} Nõ requiſitus, inquit Valla. Terent. Phorm. 2. 3.
O audaciam! etiam me vltro accuſatum aduenit. Idem Andr. 1. 1.
-hac fama impulſus Chremes,
Vltro ad me venit. Cic. ad Figulum lib. 4. 13. Nec mihi quicquam tali tempore in mentem venit, optare, quod non vltro mihi Cæſar detulerit.

Dare animum vltro. Virg. 4. Georg.

Compellare aliquem vltro. Hoc eſt, ante quàm ille aliquid loquatur. Virg. 2. Æneid.

Vltro oſtentare ſe alicui. Cic. in Piſonem.

Vltro polliceri. Cic. in Piſonem.

Vltro citróque {[illegible]} Hinc atque illinc ſiue vtrinque. In factis & in dictis. Cic. in Somn. Scip. 3. Multiſque verbis vltro citróque habitis ille nobis eſt cõſumptus dies. Quũ ego te alloquor, tunc verba vltro quaſi vltra ſunt, quũ te alloquentẽ audio, tunc verba citro quaſi citra veniunt. Sicut pedes quũ à loco recedo, ſie vltro eo: quũ redeo, tunc citrò. Nec elegans eſſet, huc atque illuc commeabat, niſi errabundum, & incertũ iter ſignifices. Hæc Valla lib. 2. Cic. pro Roſ. Amer. Poſtea homines curſare vltro & citro non deſtiterunt. Idem 7. Verr. vltro citróque nauigata. Et 2. de Nat. deor. Sic naturis his ex quibus omnia conſtant ſurſum deorſum, vltro citróque commeantibus, mundi partium coniunctio continetur. Cæſar 1. bel. Gal. Quũ ſæpe vltro citróque legati inter eos mitterentur.

Vltroneus, Adiect. Senec. 2. Nat. quæſt. Suadetur deliberantibus: at vltronei admonentur. Idem ibidem, Quid intereſt ad mortem iuſſi

camus, an vltronei?

Vltrotributa, Impēſæ ſunt & attributiones operum publicorum faciendorum, & ſartorum tectorum præſtandorum, mancipibus & redemptoribus certa mercede locatorum. De his ſic Liuius de cenſur. M. Porcij Catonis & Valerij Flacci loquens, Vectigalia ſummis pretiis, vltrotributa infimis locauerunt. Hoc eſt, vectigalia, quibus reditus & fructus Pop. Romani conſtabāt, quantum potuerunt, cenſores auxerunt: vltrotributa, quibus impenſæ ſumptuſque, & erogationes pecuniæ publicæ ex ærario hauriebantur, quantum potuerunt, pretiis diminuerunt, & ad minimam ſummam perduxerunt. Plutarchus de eadem cenſura loquens vltrotributa ἐργολαβίας vocat, proindéque nobis huius rei erit aſtipulator. Illud item Liuij lib. 43. Qui publica vectigalia, aut vltrotributa conduxiſſent, in eandem ſententiam accipiendum eſt. Quocirca eleganter à Seneca 4 de benef. ſcriptum eſt, Cùm virtutem nec lucrum inuitet, nec damnum abſterreat, adeóque neminem ſpe ac pollicitatione corrumpat, vt cuncta in ſe impēdere iubeat, ac ſæpius in vltrotributis ſit. Turneb.

Vlua, vlvæ { φῦκος παλούστριον } Herba paluſtris. Virg 2 Æneid.
Limoſóque lacu, per noctem obſcurus in vlua Delitui.
Fluminea vlua Ouid 5. Faſt.
Glauca vlua. Virg 6. Æneid.
Leues vluæ. Ouid 8. Metam.
Limoſa vlua. Lucan. lib. 5.
Paluſtris vlua. Virg. 3. Georg.
Steriles vluæ. Ouid. 4. Metam.
Viridi vlua tectus Rhenus. Ouid 4. Triſt. eleg. c.

VLVBRAE, pen. corr. { οὐλοῦβραι } locus eſt in Italia, in quo nutritus eſt Cæſar Auguſtus, propter quam cauſam ab Horatio nominatur, quū ſit deſertiſſimus vicus. Hæc Porphyrio apud Horat. lib. 1. epiſt. 11.
Vacuæ Vlubræ. Id eſt, deſertæ, vel parum habitatæ. Iuuen. ſat. 10.

Vlubranus, pen. prod. Adiectiuum. Cic. Famil. lib 7 epiſt. 12, Quid fiet porrò populo Vlubrano, ſi tu ſtatueris, &c. Hos vocat Plinius Vlubrenſes lib 3 cap. 4.

Vlula, vlulæ, pen. corr. { ὀλολυγών } Auis nocturnæ genus, dicta ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν, inquit Seruius, quod eſt vlulare & flere. Virg eclog 8.
Certent & cygnis vlulæ, ſit Tityrus Orpheus. Plin. lib. 10 cap. 12, Vncos vngues & nocturnæ aues habent, vt noctuæ, bubo, vlulæ.
Vlulas Athenas, Vide NOCTVA.

Vlulo, vlulas, pen. cor. { ὀλολύζω, γοάζομαι } vlulare, Canum eſt & furiarū, inquit Seruius: transfertur & ad alia. Virg. 2. Georg. -& altè
Per noctem reſonare lupis vlulantibus vrbes. Idem lib. 4. Æneid.
-ſummóque vlularunt vertice Nymphæ. Sic Plin. lib. cap. 4,
Terribili Marte vlularent.
Lætis vlulare triumphis Lucan. lib. 5.
Canes vlulant. Virg. 6 Æneid.
Ædes vlulant plangoribus fœmineis. Virg. 2. Æneid.
Flebile vlularunt ripæ. Silius lib. 6.
Triſtia vlularunt Galli. Lucan. lib. 1.

Vlulans, pen corr. Particip. { ὀλολύζων. } Cic. in Orat. Quum verò inclinata vlulantíque voce, more Aſiatico, canere cœpiſſet, quis eum ferret?
Tumultus vlulans. Virg. 11 Æneid.

Vlulatus, pen. prod. Aliud Particip. { ὀλολυγμένος. } vt
Prælia vlulata. Hoc eſt luctuoſa. Stat 9. Thebaid.

Vlulatus, huius vlulatus, pen. prod. { ὀλολυγμός, ὀλολυγή. } Liu. 5. ab Vrbe, Mox vlulatus cantuſque diſſonos vagantibus circa mœnia turmatim Barbaris audiebant. Cæſar 5. bell. Gall. Tum verò ſuo more victoriam conclamant, atque vlulatum tollunt. Ibid. lib. 7, Et ij, qui ad auxilium conuenerant, clamore & vlulatu ſuorum animos confirmabant.
Acutos vlulatus, Vide ACVO.
Flebilis vlulatus. Stat 5. Thebaid.
Fœmineus vlulatus. Virg. 4. Æneid. & 9.
Inſani vlulatus. Claud. de bello Gildon.
Querulis vlulatibus implens Idam. Ouid. epiſt. 5.
Terrificus vlulatus Claud 1. in Ruffinum.
Tremuli vlulatus. Stat. lib. 5. Sylu. 5.
Viulatum dixit pro vagitu. Loquitur enim de infante.
¶Complere auras vlulatibus. Ouid. 6 Faſt.
Crebris vlulatibus feriunt aures. Lucan. lib. 17.
Implere montes vlulatibus. Ouid. 4 Faſt.
Incerat auribus vlulatus. Stat. 9. Thebaid.

VLYSSES { Ὀδυσσεύς } Græcorū omnium qui ad Troiam profecti ſunt, ſapientiſſimus, filius Laertæ & Autolyæ. Cuius vitam & res omnes in vita geſtas ſcribit Homerus.
Dicimus Vlyſſes, Vlyſſis, Vlyſſi, Vlyſſem, Vlyſſes. Item Vlyſſeus, Vlyſſei, Vlyſſeū, Vlyſſea, Vlyſſeu, quatuor ſyllabarum: & Vlyſſeus per eu diphthongum, Vlyſſei vel Vlyſſi, trium ſyllabarum. Eſt & vocatiuus Vlyſſe ab Vlyſſes, e producta: quemadmodum ab Achilles Achille. Nam quod Græcorum alij dicunt ἀχιλλεύς, ἀχιλλέως, ἀχιλλεῖ, vel ἀχιλλῆος, ἀχιλλῆι, ἀχιλλεῦ: Dores dicunt ἀχίλλης, ἀχίλλου, ἀχίλλῃ, ἀχίλλην, ἀχίλλη. Hoc caſu vſus eſt Ouid epiſt. 1,
Hanc tua Penelope lento tibi mittit Vlyſſe. Idem 13. Metam.
Quæque iuit, non tu tantum terreris Vlyſſe,
Sed fortes etiam. Eodem in libro ſæpius etiā Achille vocandi caſu vſurpatum inuenies. Reliquos caſus non omnes Latinis in vſu fuiſſe arbitror. Nam vt Vlyſſei & Vlyſſi ſæpius inuenio: ita Vlyſſeus, Vlyſſeo, Vlyſſea, Vlyſſeu, nuſquam. Sic Vlyſſes, Vlyſſis, Vlyſſi, Vlyſſem, vſitata ſunt: Vlyſſes vocandi caſu vix inuenies. Poſtremò Vlyſſes, Vlyſſe, Nominat. & vocatiuus, apud Græcos primæ, apud Latinos ſecundæ declinationis, in vſu frequenti ſunt: quoniam genitiuus & datiuus Vlyſſæ, Vlyſſæ, (quemadmodum vſitatum eſt Anchiſæ) à Latinis repudiati ſunt.
Multa paſſus eſt Vlyſſes. Cic. 1. Offic. Quàm multa paſſus eſt Vlyſſes in illo errore diuturno, quum & mulieribus (ſi Circe & Calypſo mulieres appellandæ ſunt) inſeruiret, &c.

Vlyſſes & Neſtor ſapientes habiti. Cic. 5. Tuſc. Etiam heroicis ætatibus Vlyſſem & Neſtorem accepimus & fuiſſe & habitos eſſe ſapientes.
Vlyſſes ſimulatione inſaniæ militiam ſubterfugit. Cic. 3. Offic. Vtile videbatur Vlyſſi, vt quidem poetæ tragici prodiderunt: Nam apud Homerum optimum authorem talis de Vlyſſe nulla ſuſpicio eſt, ſed inſimulant eum tragœdiæ ſimulatione inſaniæ militiam ſubterfugere voluiſſe.
Carminibus Circe ſocios mutauit Vlyſſi. Virg. eclog. 8.
Cautum Vlyſſem. Ouid 1. Triſt. eleg 2.
Dirus Vlyſſes. Virg 2. Æneid.
Duplicis Vlyſſei Horat 1 Carm. ode 6.
Duri miles Vlyſſi. Virg. 2. Æneid.
Experientis Vlyſſei. Ouid 14. Metam.
Fallacis Vlyſſei Ouid. 13. Metam.
Inuentor ſcelerum Vlyſſes Virg. 2. Æneid.
Ithacenſis Vlyſſei Horat. 1. epiſt. 6.
Laborioſi Vlyſſei. Horat. epod 17.
¶Vlyſſes Orator. Cic de Clar. Orat 19, Neque enim iam Troicis temporibus tantum laudis in dicendo Vlyſſi tribuiſſet Homerus.
Patientis Vlyſſei. Horat 1. epiſt. 7.
Pellacis Vlyſſi. Virg 2 Æneid.
Sæui terram exécramur Vlyſſis Virg. 3 Æneid.
Solers Vlyſſes. Iuuen. ſat 9
Ingenio Vlyſſis deprenſus. Ouid 13 Metam.
Socio ſemper confidit Vlyſſe. Ouid. 13. Metam.

VLYSSIPONA { Ὀλισσιπών, Ὀλισιπών πόλις } Luſitaniæ metropolis, quam hodie Lisbonam vocant, regum Portugalliæ hodie regio eſt. Tradit vetuſtas ab Vlyſſe conditam eſſe. Strabo Vlyſſeum appellari ſcribit libro 3. Aliqui *Vlyſſippo* ſcribunt, alij *Olyſippo*, vt apud Plinium lib. 8. cap. 42.

Olyſſipponenſis, Adiect. { ὀλισιπωνήσιος. } vt Olyſſipponenſe promontorium. Plin. lib 4. cap. 21.

V M

Vmbella, Vide VMBRA.

Vmber, Vide VMBRIA.

Vmbilicus, vmbilici, pen. prod. { ὀμφαλός, μεσόμφαλον, γαστήρ, μεσογάστριον } ab vmbone deriuatur. Ligamentum inteſtinorum, quod mediam ferè planitiem ventris obtinet: ad hoc factum, vt per eum, fœtus, dum eſt in vtero matris, nutriatur.
Vmbilicus oui. *Le germe ou germillon.* Plin. lib. 10. cap. 52. in fine, Vmbilicus ouis à cacumine locit, ceu gutta eminens in putamine.
Caſtrare Vmbilicum, Vide CASTRO.
¶Vmbilicus, quicquid in aliqua re eſt medium. Vnde Reate oppidum, vmbilicum Italiæ eſſe dicimus, quia in medio ferè Italiæ ſitum eſt. Cic 6. Verr. Et raptam eſſe Liberam, quam eandem Proſerpinam vocant, ex Ennenſium nemore, qui locus, quòd in media eſt inſula ſitus, vmbilicus Siciliæ nominatur. Liu 5 bel. Maced. Ætoli vmbilicum Græciæ.
Certus terrarum vmbilicus. Cic. 2. de Diuinat.
O ſancte Apollo, qui vmbilicum certum terrarum poſſides. Ex poeta.
Dies ad vmbilicum iam eſt Plaut Menæch 4.
Vmbilicus, pro gnomone horarum indice. Vide GNOMON.
¶Vmbilici, interprete Porphyrione, ornamenta quædam oſſea, aut lignea rotundâve, vmbilici noſtri formam imitantia, quæ voluminibus iam abſolutis addebantur. Hinc prouerbialis figura nata, Ad vmbilicum ducere, quod ſignificat Librum finire, atque abſoluere. Horat Epod 14,
Deus deus nam me vetat
Inceptos olim promiſſum carmen, iambos
Ad vmbilicum ducere. Mart. lib 4. epigram. vlt.
Ohe iam ſatis eſt, ohe libelle,
Iam peruenimus vſque ad vmbilicos. Idem lib 5,
Nigris pagina creuit vmbilicis. Et in tertio,
Pictis luxurieris vmbilicis. Idem lib. 1.
Liber vmbilicis cultos atque membrana. Eraſmus. Catull. ad Varum, 19,
-chartæ regiæ, noui libri,
Noui vmbilici.
Binis vmbilicis decoratus liber. Stat 4. Syluæ. 9.
¶Vmbilicus, Paruus circulus in terra deſcriptus ad dignoſcendos ventos. Plin. lib 18 cap. 33, Per huius mediam lōgitudinem duci ſarculo ſulcum, vel cretæ lineam, verbi gratia pedum XX. conueniet: mediámque menſuram, hoc eſt in x pede circumſcribi circulo paruo, qui vocatur vmbilicus.
¶Vmbilici, Parui ac rotundi, politíque lapilli. Cic. 2 de Orat. Nō audeo dicere de talibus viris, ſed tamen ita ſolet narrare Scæuola, conchas eos & vmbilicos ad Caietam & ad Laurentum legere conſueſſe.

Vmbilicatus, pen. pro. { ὀμφαλώδης } Adiectiuum, Quod vmbilicos habet, vel aliquid ad vmbilici ſimilitudinem. Plin. lib. 13 cap. 4. Et in aluo medio pleriſque vmbilicatum, De palma.

Vmbo, vmbonis, pen. prod. m. g. { ἴτυς, ὀμφαλός } Media pars clypei eſt. Liu. 4. ab Vrbe, Aſſurgentem ibi regem, vmbone reſupinat. Ibid. lib. 9, Vmbonibus incuſſáque ala ſternuntur hoſtes.
¶Vmbo in gemma. Plin. lib 37 cap 6, Arabicæ excellunt candore circuli prælucido, atque non gracili, neque in receſſu gemmæ, aut deiectu reoſtente, ſed in ipſis vmbonibus nitente, præterea ſubſtrato nigerrimi coloris.
¶Vmbo, Scutum: à parte totum. Virg 9. Æneid.
-nec ſufficit vmbo Ictibus. Ibidem, lib. 10.
Vmbo candidus, pro Ætate militari. Perſius,
-totáque impunè Subura
Permiſit ſparſiſſe oculos iam candidus vmbo. Ideſt poſteaquam veſtem ſumpſi virilem, & ætatem militarem attigi. Qui enim prætextam

textam poſuerant, ætatis militaris cenſebantur: primis autem ſtipendiis clypeum gerebant ſine vmui argumento & inſigni candidū, velut è Virgiliano verſu notum eſt,

Enſe leuis nuda parmáque inglorius alba. Eos clypeos appellat nubigeros Papinius,

Quis tibi tum tenero permiſit plaudere collo

Nubigeros clypeos, intactáque cædibus arma? Ex Turnebo.

Fortis vmbo. Lucan.lib 6.

Vmbone propellere. Curtius, Totam aciem ſuo pauore fluctuantem vmbonibus poſſe propelli.

Vmbra.vmbræ { σκιά, σκίασμα } Aër carens ſole: quod fit alicuius corporis obiectu, præſertim nubium. Cic.1.de Orat. Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis eſt diffuſa ramis, quàm illa cuius vmbram ſecutus eſt Socrates.

Nemorum altorum vmbræ. Virg.3.Georg.

Æmula vmbra, Vide AEMVLOR.

Apta vmbra paſtoribus. Ouid.1.Metam.

Arbotea vmbra. Ouid 10.Metam.

Caua vmbra. Virg 5.Æneid.

Denſæ vmbræ in montibus. Virg.2 Georg.

Dulcis vmbra. Virg.1.Æneid.

Frigida noctis vmbra. Virg.eclog.8.

Grauis vmbra. Virg.eclog 10.

Horrenti vmbra atrum nemus. Virg.1.Æneid.

Ingens vmbra. Virg.2.Georg.

Largæ vmbræ opulenta ſylua. Stat. Thebaid.19.

Leuis vmbra nemoris. Ouid.5 Metam.

Longæ vmbræ. Vide LONGVS.

Matutinæ vmbræ. Vide MATVTINVS, poſt matura.

Nemorales vmbræ. Ouid 3. Amor eleg.1.

Nocturnæ vmbræ. Ouid.1. Amor. eleg 8.

Nutrix aut nouerca vmbra, Vide NVVARCA.

Obſcura vmbra. Virg.6.Æneid.

Pampinea vmbra. Vide PAMPINVS.

Rhetorica vmbra. Iuuen. ſat 7.

Ad pugnam qui rhetorica deſcendit ab vmbra. Id eſt, à declamationibus quæ fiunt in ſcholis, ad verum certamen, hoc eſt, ad veras lites & cauſas forenſes.

Spiſſæ vmbræ noctis. Virg 2.Æneid.

Squallentes vmbræ picearum. Sil lib.1.

Subluſtris vmbra noctis. Virg 9. Æneid.

Tremulæ vmbræ Stat.5.Thebaid.

Vacua vmbra tonſoria. Horat.1.epiſt.7.

Viridis vmbra. Virg eclog.9

¶Nigras vmbras ſibi abluit terra. Lucret.lib.4.

Sacra nemus accubat vmbra Virg 3 Georg.

Blanditur populus vmbra. Ouid.10.Metam.

Cadunt vmbræ, Vide CADO.

Captare vmbras & frigora. Virg.eclog 2.

Minax vmbra cœli. Valer.2.Argon. Id eſt tempeſtas in nubibus congregatur.

Contrahit vmbras dies medius. Ouid.3.Metam.

Humentem vmbram, polo dimouerat Aurora. Hoc eſt, noctem humidam. Virg.4.Æneid.

Nigras vmbras diſcutit aër lucidus. Lucret.lib.4.

Pallentes vmbras diſcutit ſol, Nubes diſſoluit. Seruius. Virgil 3. Georg.

Creſcentes vmbras decedens ſol duplicat. Virg eclog.2.

Efficere vmbram. Celſ.lib.1 cap 2.

Per vmbras ire ſub nocte. Virg 6 Æneid.

Vmbra exuberat luxuria foliorum. Virg.2.Georg.

Facere vmbram. Quint.lib 5.cap.10.

Exiguas vmbras fecerat ſol altiſſimus. Meridies erat. Ouid.3. Metamorph.

Minimas fecerat vmbras ſol. Ouid 14 Metam.

Incurrere in vmbram. Cic 2 de Diuinat. Vident ex conſtantiſſimo motu lunæ, quando illa è regione ſolis facta incurrat in vmbram terræ, quæ eſt meta noctis, vt eam obſcurari neceſſe eſt.

Inducere vmbras fontibus. Virg.eclog.5.

Inducit vmbras terris nox. Horat.1.Serm.ſat.5.

Ingruit vmbra vitibus. Virg 2 Georg.

Nox inuoluit cælum magna vmbra. Virg.2.Æneid.

Miniſtrans vmbram potantibus platanus. Virg.4.Georg.

Nocent frugibus vmbræ. Virg eclog.10.

Roriferis vmbris nox terram obruit. Lucret.lib.6.

Obtexitur cælum vmbra. Virg.11 Æneid.

Ingentes vmbras murorum porrigit campus. Stat.12. Theb.

Requieſcere ſub vmbra. Virg eclog.7.

Salices vmbram ſufficiunt paſtoribus. Virg.2.Georg.

Vmbras arborum amputare. Virg 2.Georg.

¶Vmbras, ramos arborum ſegetibus incumbentes.

¶Ne vmbram quidem artis nouit. Ductum ab antiqua pictura videri poteſt, quæ rem duntaxat vmbris rudibus repræſentabat. Cic ad Att.lib.7.130, Obmutuit amentem & miſerum, qui ne vmbram quidem vnquam [illegible] viderit. Ex Eraſ.

¶Vmbræ prouerbiali loco dicebantur olim ij qui venirent ad conuiuium non ipſi quidem vocati, ſed comites eorum qui vocati fuerant: ſic illos ſequentes velut vmbra corpus vltro ſequitur. Ad hanc parœmiam alluſit Horat.1.epiſt 5 ad Torquatum,

Brutum tibi Septimiumque,

Et niſi cœna prior, potiórque puella Sabinum

Detinet, aſſumam. Locus eſt & pluribus vmbris: Idem alibi,

cum Seruilio Balatrone

Vibidius, quos Mæcenas adduxerat vmbras. Id eſt Vltroneos comites. Eraſmus.

Velut vmbra ſequi dicitur, qui nunquam deeſt. Nam vmbra corpus aſſectatur, velit nolit. Plaut. Caſina 3,

Decretum eſt mihi quaſi vmbra quoquo ibis tute, perſequi. Vnde aſſeclas indiuiduos, vmbras vocamus, & vltro comitantes ad auguratium. M Tullius lib. Tuſc.quæſt Etſi enim nihil in ſe habeat gloria quòd expetatur, tamen virtutem tanquam vmbra ſequitur. Ex Eraſmo.

Suam ipſius vmbram metuere dicuntur, qui pueriliter trepidant, vbi nihil omnino ſit periculi. Tranſlatum vel ab his, qui fortè conſpecta corporis ſui vmbra, ſubitò expaueſcunt. Vel à melancholicis quibuſdam, qui authore Ariſtotele, propter oculorum imbecillos ſpiritus, in aëre proximo, veluti ſuam quandam imaginem contemplantes arbitrantur ſeſe ſuos videre Manes. Socrates in Phædone Platonis, Tu verò tuam, quemadmodum dici ſolet, metuēs vmbrā, id eſt Tibi ipſi diffiſus. Cic. de Petitione Conſulatus, Alter verò, quo, dij boni, ſplendore eſt? primùm nobilitate eadem, qua Catilina, num maiore? non: ſed virtute. Quamobrem qui Manius vmbram ſuam metuit, hunc negliges quidem Eraſmus. Cic.ad Attic.lib.15 319, Etſi mihi videtur iſte qui vmbras timet, ad eadem ſpectare, tamen niſi explicata ſolutione, non ſum diſceſſurus.

¶Vmbra, & imago, cui opponitur Solida & expreſſa effigies. Cic. 3.Offic Sed nos veri iuris germanæque iuſtitiæ ſolidā & expreſſam effigiem nullam tenemus, vmbra & imaginibus vtimur.

Vmbras falſæ gloriæ conſectari Cic.in Piſonem, Nam vt leuitatis eſt inanem aucupari rumorem, vt omnes vmbras etiam falſæ gloriæ conſectari.

Vmbra honoris. Tacit lib.19.

Vmbra luxuriæ, Signum, Veſtigium. Cic.pro Murena, In quo ipſam luxuriam reperire non potes, in eo te vmbram luxuriæ reperturum putas?

¶Vmbra veritatis, Species quædam, & quod veriſimile dicitur. Plin.lib.30.cap 2.

Sub vmbra Tribunitia delitare. Liu.4.ab Vrbe.

¶Vmbræ dicuntur quas faciunt pictores, vt imagines quæ planæ ſunt, ſolidæ videantur. Cic 4.Acad Quàm multa vident pictores in vmbris, & in eminentia, quæ nos non videmus?

Vmbra & imago alicuius. Cic.pro Rabirio Poſthumo.

Ne contagio mea bonis, vmbráve obſit. Cic.3.de Orat.

¶Vmbræ, inferorum imagines. Virg.6.Æneid.

Vmbrarum hic locus eſt, ſomni, noctíſque ſopore. Tranquil.in Calig cap 59. Satis conſtat cuſtodes hortorum, vmbris inquietatos. Plinius lib.7.cap 57, Inter inferos vmbræ? Seruius in illud 4. Æneid.

Vixi: & quem dederat curſum fortuna, peregi.

Et nunc magna mei ſub terras ibit imago. Bene, ait, imaginem dixit. Valde enim quæritur apud Philoſophos quid illud ſit quod inferos petat. Nam tribus conſtamus: Anima, quæ ſuperna eſt, & originem ſuam petit: Corpore, quod in terram deficit: Vmbra, quam Lucretius ſic definit, Supra ſpoliatus lumine aër. Ergo vmbra ſi ex corpore creatur, ſine dubio perit cum eo: nec eſt quicquam reliquū de homine quod inferos petat. Sed deprehenderunt eſſe quoddam ſimulacrum, quod ad noſtri corporis effigiem fictum inferos petat: & eſt ſpecies corporea, quæ non poteſt tangi, ſicut ventus. Hinc in lib 6 Æneid.

Corpora viua nefas Stygia vectare carina. Hanc autem rem etiam Homerus requirit, ſimulacro Herculis apud inferos viſo. Et ſciendum ſimulacra hæc eſſe etiam eorum qui per apotheoſin dij facti ſunt. Vnde aut viſi eſſe apud inferos, aut illuc deſcendiſſe dicuntur. Horat.de Libero, lib.2 Carm ode 19,

Te vidit inſons Cerberus aureo

Cornu decorum. Sciendum tamen abuti poetas: & confuſè vel ſimulachrum, vel vmbram dicere. Hactenus Seruius.

Dominus vmbrarum, Pluto. Ouid.10. Metam.

Rector vmbrarum. Senec. Oedipo, 10.

Rex vmbrarum. Ouid.7.Metam.

Crudelibus occubat vmbris Virg 1 Æneid.

Exangues vmbræ. Stat.1.Thebaid.

Gelidæ vmbræ. Ouid.8.Metam.

Gracilis vmbra. Tenuis. Ouid. 4. Triſt.eleg.9.

Imas Erebi deſcendit ad vmbras. Virg.6.Æneid.

Infernæ vmbræ, Vide INFERNVS.

Inhumata vmbra. Silius lib.13.

Pallentes vmbræ. Virg 4. Æneid.

Parentales vmbræ. Ouid.4. Triſt.eleg 5.

Sæuæ. Stat.10. Thebaid.

Seniles Ouid.14 Metam.

Silentes. Virg.6. Æneid.

Stygiæ Ouid.1.Metam.

Tenues Erebi vmbræ Virg.4.Georg.

Triſtes vmbræ. Virg.5. Æneid.

Vltrices vmbræ vanis exagitari terroribus. Quint. in Sepulcro incantato, ad finem.

Volantes nocte vmbræ. Ouid.1. Amor eleg 6.

¶Adigere aliquem ad vmbras infernas, Vide ADIGO.

Vmbella, vmbellæ, Diminut. { σκιάδιον }

Viridis vmbella Iuuen.ſat.9.

¶Vmbella, Id eſt, σκιάδιον, In plantis quibuſdam dicitur floris faſtigium ſiue velut pedamentum in plures diuiſum longiores pediculos: qui ſimul ex faſtigio eodem orti, in latius continuo radiantur, ſinguli que florem vel ſemel ſuſtinent in orbem circumactum: qua floris figura fœniculum, anisum, ſambucus, pleráque alia ſunt, quod quoniam vmbellæ, qua ſolem a vultu mulieres arcent, forma eſt, ob latitudinem circinationémque ſuam: ideò vmbella & σκιάδιον dicitur. Cæterùm Dioſcorides hanc vmbellam non in ruganeo in orbem ſe colligere, ſed multifidam & velut diuiſam eſſe inquit, lib.3.cap.32, Dicitur & Latinè muſcarium.

Vmbella, & Vmbraculum, quo fœminæ arcent ſolis ardores. De priori eſt teſtimonium apud Iuuenalem ſatyr.9.

Et cui tu viridem vmbellam, cui ſuccina mittas
Grandia. De altero illud Ouid. 2 Faſt.
Aurea pellebant tepidos vmbracula ſoles. & illud Martialis lib. 14. epigr. 28.
Accipe, quæ nimios vincant vmbracula ſoles:
Sit licèt & ventus, te tua vela tegent.

Vmbro, vmbras {σκιάζω, σκιόω} vmbrare, Tegendo vmbram facere. Colum. lib. 5. cap. 7. Tum omnes penè virgæ, ne vmbrent, eo tempore quo vites putantur, abradantur. Plin. lib. 19. cap. 1. Marcellus velis forum vmbrauit.
Montes vmbrantur opaci. Virg. 3. Æneid.
Roſis vmbratus dux. Claud. de bello Gildon.
Tempora vmbrata quercu. Virg. 6. Æneid.

Vmbraticus, pen. corr. Adiect. {σκιατικός} Quod eſt in vmbra, ſeu ad ſimilitudinem vmbræ.
Vmbraticus homo dictus eſt à Plauto in Curc. 11,
· trapezita, qui in vmbra ſub tecto vitam agit otioſam.
Vmbraticæ literæ. Plinius lib. 9. epiſt. 2. ad Sabinum, Nos quàm anguſtis terminis claudamur, etiam tacente me perſpicis: niſi fortè volumus ſcholaſticas tibi, atque, vt ita dicam, vmbraticas literas mittere.
Vmbratica turba. Senec. de Benefic. lib. 4. cap. 2. In hac parte nobis pugna eſt cum Epicureorum delicata & vmbratica turba, in conuiuio ſuo philoſophantium.

Vmbratilis, & hoc vmbratile, pen. corr. Adiect. {σκιατροφής} vt Vita vmbratilis & delicata. Cic. 2. Tuſc. Sic ad malam domeſticam diſciplinam vitámque vmbratilem & delicatam, cùm acceſſerunt etiam poetæ, neruos omnis virtutis elidunt.
Vmbratilis exercitatio, Quæ in loco operto atque adeò in vmbra fit. Cic. 1. de Orat. Educenda deinde dictio eſt ex hac domeſtica exercitatione & vmbratili medium in agmen, in puluerem, in clamorem, in caſtra atque aciem forenſem.
Segnis mora & vmbratilis. Colum. lib. 1. cap. 1.
Oratio philoſophorum mollis & vmbratilis. Cic. in Orat. Quia videlicet Philoſophi in vmbraculis verſabantur. Vide Vmbratilis oratio, in ORO.
Vita vmbratilis & delicata. Cic. 2. Tuſc.

Vmbraculum, vmbraculi, pen. corr. {σκιάδιον} Locus compoſitus & tectus frondibus aut re alia quacunque ad vmbram præbendam. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap. 51. Vbi circa tecta & loca calida propè aream faciunt, ac vmbracula quò ſuccedant homines in æſtu, tempore meridiano. Virg. 9. eclog.
· & lentæ texunt vmbracula vites.
Tegmen & vmbraculum. Colum. lib. 3. cap. 10.
Vmbracula eruditorum. Cic. de Claris Orat. Proceſſerat enim in ſolem & puluerem, nō vt è militari tabernaculo, ſed vt è Theophraſti doctiſſimi hominis vmbraculis. Idem 3. de Leg. Mirabiliter doctrinam ex vmbraculis eruditorum, otióque non modò in ſolem atque in puluerem, ſed in ipſum diſcrimen aciémque produxit. Bud. ductum à σκιαμαχία, id eſt vmbratili pugna exiſtimat. Sententia eſt, Ciuilem doctrinam & diſputationes de Republica non ſolùm ſub tecto ſcholiſque philoſophorum exercuit, verùm & ad iuſtum prælium deſcendit, ac diſciplinam ciuilem in concertationes forenſes, & Reip. contentiones, cuiuſmodi ferè in populari ſtatu exiſtūt, produxit. Ductum potius à Gymnaſiorum ambulationibus, quæ arborum vmbraculis erant opacæ: vt in Academia & Lyceo. Vide Procedere in Solem, in SOL.
¶Vmbraculum, pro Vmbella mulieris. Vide VMBELLA.
Vincta vmbracula ſertis. Tibull. lib. 2. eleg. 6.

Vmbrifer, pen. corr. vmbrifera, vmbriferum, pen. corr. {σκιαφόρος} Ferens vmbram.
Academia vmbrifera. Cic. 1. de Diuin.
Inque academia vmbrifera, nitidóque Lyceo
Fuderunt claras fœcundi pectoris artes. Ex poeta. Varro 2. de Re ruſt. cap. 2. Circiter meridianos æſtus dum deferueſcunt, ſub vmbriferas rupes, & arbores patulas ſubiiciunt.
Fundo vmbrifera Styx liuida. Stat. 1. Thebaid.
Nemus vmbriferum. Virg. 6. Æneid.
Vndæ vmbriferæ ſulcator. Stat. 8. Thebaid. Charontem intelligit & Stygem.

Vmbroſus, pen. prod. vmbroſior, vmbroſiſſimus {σκιερός} Opacus. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. Ego locum æſtate vmbroſiorem vidi nunquam. Plin. lib. 16. cap. 26. Fico folium maximum vmbroſiſſimúmque. Idem lib. 12. cap. 27. Virg. 8. Æneid.
Vmbroſa arundo.
Antra vmbroſa. Virg. 2. Georg.
Cacumina vmbroſa. Virg. eclog. 2.
Collis vmbroſus. Ouid. 2. de Arte.
Nemus vmbroſum. Ouid. 7. Metam.
Ripa. Horat. 3. Carm. ode 1.
Sylua. Ouid. 1. Metam.
Tecta. Tibull. lib. 1. eleg. 4.
Vallis. Virg. 3. Georg.

VMBRIA {Ὀμβρική} Regio Italiæ, quam Plin. lib. 3. cap. 14. in ſexta regione collocat, ἀπὸ τῶν ὄμβρων, hoc eſt ab imbre: quòd Vmbri à Græcis quaſi Vmbrij dicantur, & omnium Italiæ populorum antiquiſſimi inundatione terrarum imbribus fuiſſe credantur. Vel dicta eſt Vmbria ab vmbra: quòd ea regio propter altitudinem montium & vicinitatem Apennini, vmbroſa ſit. Incipit Vmbria ab Apennino, & vltra ac vſque ad ſinum Adriaticum extenditur multis præclaris vetuſtiſſimis oppidis, ſed in primis Scotino, & ſummo Fortanæ. In ea etiam ſunt Spoletum: à quo nunc ea regio, ducatus Spoletanus dicitur: Nurcia, Reate, Ameria, Tiphernum, Fulginium, Nuceria, Aſiſia, Tudertum, Narnia. Trecenta vmbrorum oppida Tuſci debellaſſe reperiuntur. Meminit vmbriæ Cic. 1. de Diuin. & Lucan. lib. 2.

Vmber {Ὄμβρος} Qui eſt ex Vmbria. Catull. in Egnatium, 37.
Aut Parcus Vmber, aut obeſus Hetruſcus.
Martius Vmber. Silius lib. 10.
Aper Vmber. Horat. 2. Serm. ſat. 4.
Mariti Vmbri rubicunda vxor. Ouid. 3. de Arte.

Vmbro, Vmbras, Vmbroſus. Vide VMBRA.

N

Vnà. Aduerbium {ἅμα} acuitur in fine, vnà, ad differentiam ablatiui nominis Vnus: ſignificátque ſimul. Cic. lib. 7. 129. Si in Italia Pompeios conſiſtis, erimus vnà.
Ambos vnà necare. Cic. 1. de Fin. Et ſi id non probares, quo minus ambo vnà necaremini, non precatère?
Vnà inter ſe. Plaut. Milit. 4.
Vnà mecum. Terent. Adelph. 4. 3.
Sed quæſo vt vnà mecum ad matrem virginis eas. Virg. 2. eclog.
Mecum vnà in ſyluis imitabere Pana canendo.
Vnà cum. Cic. de Amicit. Quòd ſummi puerorum amores ſæpe vnà cum prætexta, ſumpta toga deponerentur.
Philoſophari vnà cum aliquo. Cic. 2. de Finib.
¶Vnà geminatum aliquando in oratione ponitur, & eandem vim habet quàm cum & tum. Cic. 1. Verr. Is ſi mei conſilij cauſam rationémque cognouerit, vnà & id quod facio probabit, vnà & in hac cauſa profecto neminem mihi eſſe præponendum actorem putabit. Sic legit Valla, at noſtra exemplaria non habēt ſecundum illud Vnà.

Vnanimis & hoc vnanime, & vnanimus, pen. corr. {ὁμόψυχος, ὁμόφρων, ὁμόθυμος} Adiect. Quod vnius eſt animi, & eiuſdem ſententiæ cum altero. Liuius 7. ab Vrbe, Noui Conſules fœnebrem quoque rem, quæ diſtinere vnanimos videbatur, leuare aggreſſi, &c. Virg. 4. Æneid.
Quum ſic vnanimem alloquitur malè ſana ſororem.
Fratres vnanimes. Catull. ad Veranium, 9.
Sodales vnanimi. Catull. ad Alphenum, 28.

Vnanimitas, pen. corr. vnanimitatis, f. g. {ὁμοψυχία} Conſenſus, æquanimitas. Plaut. Truc. 8.
· prob dij immortales non
Amoris muliercula, ſed ſociæ vnanimitatis fidentis fuit
Officium facere. Liu. 10. bel. Maced. Mihi, Antiocho, & cuilibet regum huius ætatis nulla re magis quàm fraterna vnanimitate regnū æquaſſe.

Vncia, vnciæ {οὐγκία} Exiguæ menſuræ genus. Dicta quòd vna ſit ex duodecim partibus aſſis. Plaut. Menæch. 11.
Atque huic vt addas auri pondo vnciam. Idem Rud. 22.
Neque piceum vllam vnciam pondo hodie
Cepi. Cic. ad Att. lib. 13. 291. Mortuus enim Babulius. Cæſar, opinor, ex vncia, etſi nihil adhuc. ſed Lepta & triente.
Vncia agri, Duodecima pars iugeri. Varro 1. de Re ruſtica cap. 10.
¶Vncia in menſuris vocatur duodecima pars pedis. Nos pollicem dicimus. Vnde Plin. lib. 15. cap. 24. Latitudo pollicaris, quæ & vncialis. Frontinus de aquæductibus, Eſt autem digitus, vt conuenit, ſextadecima pars pedis, vncia duodecima. Vide Budæum lib. 5. de Aſſe. Vide etiam Librum Celſ. lib. 5. cap. 17. Sed & antea ſcire volo in vncia pondus denariorum ſeptem eſſe.
Vncia, Duodecima pars ſextarij. Vide Sextarius Romanus in SEX.
Vncia vſura. Quæ duodecima pars eſt Centeſimæ. & huius velut Aſſis vncia vna. Scæuola. l. Titium. §. Præfectus. D. De adminiſtr. & petic. tutorum, Præfectus legionis ita teſtamento cauit: Volo vt ſit in arbitrio tutorum filij mei, ſi voluerint huius ſummæ vncias inferre vſurarum nomine, ita ne nummi diſpergantur. Quæro, ſi appareat pecuniā fœneratā à tutoribus: iudicio tutelæ vncias vſuras, an vero eas quas ſtipulati ſunt, præſtare debeant.

Vnciola, vnciolæ, penult. corr. Diminutiuum {οὐγκίδιον} Iuuenalis ſatyr. 1.
Vnciolam Proculeius habet, ſed Gillo deuncem.
Vnciatim, pen. prod. Aduerb. {κατ' οὐγκίαν} Terent. Phorm. 1. 1.
· quod ille vnciatim vix de demenſo ſuo,
Suum defraudans genium comparſit miſer, &c. Plin. lib. 28. cap. 9. Datur & phthiſicis vnciatim, cum vini veteris hemina decocta, donec tres vnciæ è mero reſidant.

Vnciarius, Adiect. {οὐγκιαῖος} vt Lex vnciaria, apud Feſtum.
Vnciarium fœnus, Omnium minimum quod ex centum vnciam tantum in annum reddebat. Liuius 7. ab Vrbe, De vnciario fœnore à M. Duellio, L. Menenio Trib. pleb. rogatio eſt perlata. Sanè vetus vrbi fœnebre malum, & ſeditionū diſcordiarúmque creberrima cauſa, cóque cohibebatur antiquis quoque & minus corruptis moribus. Nam primò duodecim tabulis ſanctum, ne quis vnciario fœnore ampliùs exerceret, cùm antea ex libidine locupletum agitaretur, deinde rogatione Tribunitia ad ſemuncias redacta. Poſtremò vetita verſura.
Vnciaria ſtips, Duodecima aſſis pars, omnium minima moneta. Plin. lib. 34. cap. 5.
Vnciariæ vites, Quæ ita diſpoſitæ erant, vt inter quamlibet vitem vnius iugeri vncia interuallum æquale faceret. Columel. lib. 3. cap. 2.

Vncialis, & hoc venciale, pen. prod. {οὐγκιαῖος} Quod ad vnciam pertinet: vel quod eſt vnius vnciæ.
Vncialis aſſis, Qui vnciam tantùm valebat. Plin. lib. 33. cap. 3. Q. Fabio Maximo Dictatore aſſes vnciales facti.
Vncialis altitudo. Plin. lib. 18. cap. 16.
Literæ vnciales. Hieronymus in Præfatione libri Iob, Habeant qui volunt veteres libros vel in membranis auro argentóque deſcriptos, vel vncialibus (vt vulgò aiunt) literis onera magis exarata quàm codices. Vnciales literas Hieronymus intelligi vuiut pollicis craſſitudine exaratas. Bud. de Aſſe lib. 1.

Vnctum, Vide VNGO.

Vncus, vnci {ἀγκών} Faſtis ab vno latere incuruus ac ſeſe retorquēs: quo inſtrumento puniebantur damnati. Iuuen. ſat. 10.

-impactus Seianus ducitur vnco. Plin. in Paneg. Nemo ſpectator ſpectaculum factus miſeras voluptates vnco, & ignibus expiauit. A Græco fit: Græci enim [illegible] vt tuberare & intumeſcere dicunt: & [illegible] tumorem: à quo [illegible] vncum ſiue vncinum: quòd vbi incuruatur, quodammodo intumeſcere atque extuberare videatur. Cic. pro C. Rabirio perduel. reo, Nos à verberibus, ab vnco, à cruce denique terrore, neque res geſtæ, neque acta ætas, neque noſtri honores vindicabunt? Idem 1 Philipp. Vncus impactus eſt fugitiuo illi qui in C. Marij nomen inuaſerat. Colum. lib. 9 cap. 18, Et velut vncus infixus ſolo, antequam extrahatur, prærumpitur.

Ferreus vncus. Liu. 10. bell. Pun.

Vncus impactus, In prima in Antonium oratione ſcriptum eſt, Impactum fuiſſe fugitiuo vncum: quo genere pœnæ afficiebantur, qui ignominioſiſſimo ſupplicio afficiebantur, & vel in ignem, vel ad Gemonias ſcalas, aut in Tyberim trahebantur. Infigebatur autem gutturi, vnde à Iuuenale ſcriptum eſt,

-qui fixo gutture fumant. & à Propertio,
Et bene cum fixum mento diſcuſſeris vncum,
Nil erit hoc, roſtro te premet anſa ſuo.

Vnco autem ad Gemonias trahebantur, aut in Tyberim, vt honore ſepulturæ priuarentur, quo carere acerbiſſimum antiquis erat. Etiam in barathro vnci erant, & abiecta in id cadauera his adfixa hærebant in barathro pendentia, vt ex Suida notum eſt. Ex Turnebo.

Naualis vncus, Harpago. Valer. 8 Argon.

Seuerus vncus. Horat. 1. Carm. ode 35. Quo loco Turnebus ſic ait, Vncus ſeuerus, hamus eſt & anſa ferrea coagmenta rerum tenaciter & aſperè retinens liquido plumbo addito. Hæc ille.

Vncus, pro Anchora. Val. Flac. lib. 2. Argonaut.
Has inter lacrymas legitur piger vncus arenis
Iam remi rapuere ratem, &c.

Vncus, Adiect. Incuruus { [illegible] } Colum. lib. 7 cap. 11, Atque vncis digitis alterum quoque teſticulum educito. Plin. lib. 11. cap. 37, Aquatilis vnci vngues ſunt.

Læuia & Vnca, contraria ſunt apud Lucretium lib. 2.
Æra vnca. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. Id eſt hami.
Aratrum vncum. Virg. 1 Georg.
Cauda vnca minaxque ſcorpius. Ouid. 5 Metam.
Cornibus vncis ferit taurus. Propert. lib. 2. eleg. 5.
Dente vnco recluditur tellus. Virg. 2. Georg.
Hami vnci. Ouid. 15. Metam.
Labrum vncum. Lucret. lib. 4.
Morſu vnco naues alligat anchora. Virg. 1. Æneid.
Ora vnca. Stat. 3. Thebaid. De aquilis.
Pedes vnci. Virg. 3. Æneid.
Retinacula vnca. Stat. 3. Syl. 2.
Vnguibus vncis immundæ volucres. Lucret. lib. 5.
Vomer vncus. Virg. 2. Georg.

Vncinatus, pen. prod. { [illegible] } Aliud adiect. Vnuiuis armatum. Cic. 4. Acad. Nec vt ille qui aſperis & læuibus, & hamatis vncinatiſque corporibus concreta hæc eſſe dicat interſecto inani.

Vnda, vndæ { [illegible] } Propriè pars aquæ in ſe collecta, & in vnam partem tendens, vt quum fluctuat mare, dicta quòd ſit vnà, & in ſe coacta. Cic. 10 Philipp. O ſpectaculum illud non modò hominibus, ſed vndis ipſis & litoribus luctuoſum, cedere è patria ſeruatorem eius, manere in patria proditores. Apud Plautum in Milite, 9.

Vndarum plenum mare.

Vnda ponitur pro aqua, vt pars pro toto. Ouid. 1. Metam.
-& terris abſcidit vndas. Hoc eſt mare à terra ſeparauit.
Aëriæ vndæ, Nubes. Lucret. lib. 6.
Cæciſerrimas in vndis, Tenebricoſis. Virg. 3. Æneid.
Deſtituit vnda Stygis. Senec. Thyeſte, 8.
Dulces vndæ. Virg. 2. Georg.
Flauæ vndæ. Claud. 1 in Ruffin.
Actius Harpyiis, flatu incertius vndis.
Fluctiuaga vnda. Stat. 1 Thebaid.
Formoſæ vndæ. Propert. lib. 1. eleg. 19.
Gelida vnda perluat. Horat. 1. epiſt. 15.
Grata vnda ſiti. Ouid. 2 de Remed. amor.
Humilis vnda, Non profunda. Senec. Agamemn. 6.
Inertes vndæ. Lucan. lib. 6.
Innabilis vnda. Ouid. 1 Metam.
Innatare vndam, Vide INNATO.
Lapidoſæ vndæ. Ouid. 15 Metam.
Limoſæ vndæ. Sil. lib. 8.
Liquidæ vndæ. Virg. 5 Æneid.
Mendax vnda ſcrupeis vadis. Doloſa ob vada ſaxoſa quibus atteruntur naues. Senec. Agamem. 6.
Minax vnda. Horat. 1. Carm. ode 12.
Molles vndæ. Lucret. lib. 2.
Nigræ vndæ. Lucret. lib. 3.
Nitidis vndis argenteus fons. Ouid. 3. Metam.
Opaca vnda. Ouid. 14. Metam.
Præceps vnda. Stat. 6. Thebaid.
Rapax. Ouid. 8. Metam.
Rapida. Ouid. 7 Metam.
Rauca vnda. Ouid. 11. Metam.
Recuruatæ vndæ. Ouid. 2 Metam.
Quàque recuruatis luſit Mæander in vndis.
Sæuæ vndæ. Lucret. lib. 5.
Salſæ vndæ. Lucret. lib. 6.
Salubris vnda. Ouid. 1. de Arte.
Sequaces vndæ, Malæ. Virg. 5. Æneid.
Silens vnda, Quieta. Valer. 5 Argon.
Spumea. Virg. 10. Æneid.
Spumoſa. Virg. 6. Æneid.

Stygiæ vndæ, Vide STYX.
Tacita vnda. Virg. 8. Æneid.
Leniter, & tacita refluens ita ſubſtitit vnda.
Tarda vnda innabilis palus. Virg. 4 Georg.
Tenui vnda pellucidus fons. Ouid. 3. Metam.
Tepidæ vndæ. Ouid. 2 Metam.
Torrentem vndam leuis innatat alnus. Virg. 2. Georg.
Tremulæ vndæ. Claud. 2 de raptu Proſerp.
Triſtis vnda innabilis palus. Virg. 6 Æneid.
Vaga vnda. Ouid. 8. Metam.
Veloces vndæ. Lucan. lib. 1.
Vitreæ vndæ. Ouid. 5 Metam.
Volucris vnda. Valer. 5 Argon.
¶Agitata ventis vnda. Senec. Agamemn. 6.
Albeſcentes vndæ. Sil. lib. 8.
Alludentes vndæ. Ouid. 4 Metam.
Hyems aſperat vndas Aquilonibus. Virg. 3. Æneid.
Conticuere vndæ. Ouid. 5. Metam.
Currens vnda. Ouid. 3 Amor. eleg. 16.
Curuata in montis faciem circumſtetit vnda. Virg. 4 Georg.
Decreſcentes vndæ. Ouid. 1. Metam.
Dehiſcens vnda terram inter fluctus aperit. Virg. 1. Æneid.
Deſilire in vndas. Ouid. 2. Faſt.
Deſpumare vndam tepidi aheni. Virg. 1 Georg.
Diuulſa remis ſonat vnda. Ouid. 8. Metam.
Dare vela per vndas. Virg. 3. Æneid.
Concaſſas Triton exaſperat vndas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.
Indomitas vndas exercet Auſter. Horat. 4. Carm. ode 14.
Exultantes vndæ. Ouid. 13 Metam.
Feruentes æſtibus vndæ. Ouid. 14 Metam.
Haurire vndam ab omnibus. Stat. 1 Syl. 2.
Vnda impellitur vnda. Ouid. 15. Metam.
Incaneſcit vnda ſpumis. Catull. Argon. 59.
Inhorruit vnda tenebris. Virg. 3 Æneid.
Inſilire vndis. Ouid. 8. Metam.
Inſonuit vnda. Ouid. 4 Metam.
Intremuere vndæ. Virg. 3 Æneid.
Labentes vndæ. Ouid. 5 Metam.
Ludunt per vndas delphines. Virg. 5 Æneid.
Merguntur vnda delphinus. Vide MERGO.
Placidis vndis natare. Ouid. 13. Metam.
Proiicere aliquem in vndas. Virg. 5. Æneid.
Rapere currus ſuſpenſos per vndas. Cic. 2. Tuſc. Et qui Pelopis filii Neptuni, qui per vndas currus ſuſpenſos rapuiſſe dicuntur.
Ridentes vndæ, Nitentes & tranquillæ. Lucret. lib. 5.
Satiare ora vnda. Stat. 3. Thebaid.
Incurſu vndarum ſonat vnda. Ouid. 11 Metam.
Spumans vnda. Virg. 4. Georg.
Stridentes vndæ. Lucan. lib. 9.
Subſidunt vndæ. Virg. 5 Æneid.
Surgentes vndæ. Virg. 6 Æneid.
A bis ſeptem vndis, Vide A & AB præpoſitiones.

¶Vnda prima prœli, Prima olei prælo expreſſi fluxio. Plin. lib. 15. cap. 4. Ea cadẽ quippe olea differunt ſucci. Primum omniũ crudæ, atque nondum inchoatæ maturitatis, hoc ſapore præſtantiſſimo. Quin & ex ea prima vnda præli laudatiſſima, ac deinde per deminutiones.

¶Vndæ comitiorum, per tranſlationem. Varia ſententiarum multitudo, quibus velut vndis mare, ita etiam comitia ferueꝛe videntur. Cic. pro Plancio, Sin hoc persæpe accidit vt & factos aliquos, & non factos eſſe miremur ſi campus, atque illæ vndæ comitiorum, vt mare profundum & immenſum ſic efferueſcunt quodam quaſi æſtu, vt ad alios accedant, ab aliis autem recedant. in tanto nos impetu ſtudiorum & motu temeritatis modum aliquem & conſilium & rationem requiramus?

Belloſum vndæ. Claud. 1. in Eutrop.

¶Vnda, Pro hominum multitudine. Virg. 2. Georg.
Si non ingentem foribus domus alta ſuperbis
Mane ſalutantum totis vomit ædibus vndam.

Vndo, vndas { [illegible] } vndare, Vndas facere. Cic. 2. de Nat. deor.
Subter radices penitus vndantis in freto
Molem ex profundo ſaxeam ad cælum erui. Ex poeta.
Galea vndans fletu. Stat. 2. Thebaid.
-nec vincla coercens
Vndantem fletu galeam. Hoc eſt, Lachrymarum inundatio vincula galeæ rumpebat. Lactantius.
Vndans bello Nilus. Virg. 3 Georg. Seruius, quaſi non vndas, ſed bella portans propter Antonij & Cleopatræ grauiſſimum prælium.
Curis vndare. Valer. 5. Argon.
Præcipuè Æſonidem varios incerta per æſtus
Mens rapit vndantem curis, &c. Hoc eſt, curis abundantem, & agitatum fluctuantémque.
Vndans Ætna. Virg. 1. Georg.
Vndæ modo flammas euomens. Seruius.
Fumus vndans miſto puluere. Hoc eſt, abundè exurgens. Virg. 2. Æneid.
Vndantia lora, Id eſt largè effuſa. Virg. 5 Æneid.
Habenæ vndantes. Virg. 12. Æneid.
Vndantem chlamydem facere. Plaut. Epid. 9.
Vndanti perfundis vulnere ſomnum. Stat. 2. Thebaid. Hoc eſt, ſanguine vulneris dormientem perfundis.
¶Vndare, pro Vndas facere. Stat. 1 Achill.
Quum tuus Æacides tepido modo ſanguine Teucros
Vndabit campos, &c. Hoc eſt, inundabit.

Vndabundum mare { [illegible] } apud Gellium dicitur,

Abundè vndas faciens, lib. 2. cap. 30, Sed mare eſt etiam atque etiam vndabundum.

Vndatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } vt Vndatum imbricatum concharum genus. Plin. lib 9 cap. 33

Vndatim, pen. prod. Aduerb. { [illegible] } Ad ſimilitudinem vndarum. Plin. lib. 36. cap 7, Auguſtum vndatim criſpum in vertices: Tiberiũ ſparſim conuoluta canitie. Idem lib. 13. cap. 15.

Vndoſus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Vndis plenum: vt Vndoſum mare.

Æquor vndoſum. Virg 4 Æneid.
Plemmyrium vndoſum. Virg. 3 Æneid.
Regna vndoſa, Fluuius. Silius lib 5.
Vndiſonus, pen corr. Adiect. { [illegible] } vt
Æquor vndiſonum. Virg 4. Æneid.
Dij vndiſoni Propert. lib 3 eleg. 21.
Rupes vndiſonæ. Stat. 1. Achill.

Vndulatus, pen. prod. Adiect. { [illegible] } Vndulata veſtis quæ fit ex hircorum & caprarum pilis, potius quàm lanis: quòd ad vndarum ſimilitudinem picta ſit. Varro de vita Pop Rom. lib. 1, Et à quibuſdam dicitur eſſe virginis Fortunæ ſimulachrum, ab eo quòd duabus vndulatis togis eſt opertum, perinde vt olim reges noſtri vndulatas & prætextatas togas ſoliti ſunt habere. Nonius. Varro, inquit, vndulatum nunc pro puro poſuit. Plin. lib 8 cap. 48, Vndulata veſtis primò lautiſſimis fuit, inde ſorticulata deſluxit.

Vnde, Aduerb. { [illegible] } E quo loco: interrogatiuè & ſubiunctiuè accipitur. Terent. Eunuch 2 3.

-quid tu es triſtis? quidve es alacris?
Vnde is? CH. ego neſcio hercule. Hic tamen Donatus interpretatur Vnde, pro Ad quid. Idem Adelph. 3 2,
Tot res repentè circumuallant, vnde emergi non poteſt. Cic. pro Cæcin. Vnde tu. hoc verbum Vnde, vtrunque declarat, & ex quo loco, & à quo loco. vnde deiectus eſt Cinna? ex vrbe. vnde deiecti ſunt ab vrbe. vnde deiecti Galli? à Capitolio. vnde qui cum Gracco fuerunt? Ex Capitolio.

Inde, vnde. Author ad Heren. lib. 1, Rem breuiter narrare poterimus, ſi inde incipiemus narrare, vnde neceſſe erit.

Eloquentia vnde longè abſum. Cic de Claris Orat.

¶Vnde, A cuius domo: vel Cuius eſt? Terent. And 4 5.
Ego Myſis. puer hic vnde eſt? quiſve huc attulit? Idem Eunuc. 2. 3,
Quid virgo, cuia eſt? CH. neſcio hercle. P. vnde eſt?
CH. tantundem. Idem Andria, 4 5.

Vbi, quis, & vnde. Cic. 4. Verr Ego inſtare, vt mihi reſponderet vbi eſſet, quis eſſet, vnde eſſet, &c.

¶Vnde, Ex qua re. Terent. Adelph. 1. 2,
-eſt dijs gratia
Et vnde hæc fiant, & adhuc non moleſta ſunt. Cicero de Aruſp. reſpon. Alterum putabo regem ſi habuerit vnde tibi ſoluat.

Dos, vnde ſuſtentare ſe poſſit mulier. Id eſt ex qua ſe poſſit alere. Caius in l. Curator D. de ventr. in poſſeſſ. mittend.

¶Vnde, A quo homine. Virg. 1. Æneid.
-genus vnde
Latinum. Terentius Eunuch, 1. 2,
-è prædonibus
Vnde emerat. Cic. de Orat De ea multo dicat ornatius quàm ille ipſe vnde cognorit.

Hem mea lux, meum deſyderium, vnde omnes opem petere ſolebant. Cic. Terent. lib. 14. 2.

¶Vnde petitur, id eſt Debitor Cic. Trebatio lib. 7. epiſt. 21, Ego omnibus vnde petitur, hoc conſilij dederim, vt à ſingulis interregibus binas aduocationes poſtulent. Idem lib 1. de Orat. Homo ex diſertorum numero poſtulabat, vt illi vnde peteretur, vetus atque vſitata exceptio daretur, cuius pecuniæ dies fuiſſet.

¶Vnde, A latere. Plautus Caſina. 8,
Vnde quod ſcriptum vnde villicus eſt.

¶Vnde, Ad quid. Horat. 2. Serm. ſat. 7. ad finem,
Vnde mihi lapidem? quorſum eſt opus? vnde ſagittas?

¶Vnde gentium. Idem quod vnde. Plaut. Aſin. 3,
Face id vt paratum iam ſit. L. vnde gentium? Idem Ciſtel 9,
Nam obſecro vnde hæc gentium?

¶Vnde, Quomodo, Qua ratione, Ex qua re Terent And. 3. 2,
Vnde id ſcis? D. audiui, & credo. Cic. 1. Acad. Nec erat vnde ſtudioſi ſcire poſſent.

Vnde iſte amor tam improuiſus, ac tam repentinus? Cicero 2. de Leg Agrar.

Verbum vnde quiſquam poſſit offendi. Cic pro Sylla.

Non recordor vnde ceciderim, ſed vnde ſurrexerim. Cic. Attic. lib 4 85.

¶Vnde domo? Id eſt, de qua ciuitate? Virg 8. Æneid.
Qui genus? vnde domo? pacémne huc fertis, an arma? Seruius.

Vndecunque, Aduerb. { [illegible] } Ex quocunque vel quolibet loco. Plin. in Paneg. Poſtremò velociſſimi ſyderis more omnia inuiſere, omnia audire, & vndecunque inuocatum, ſtatim numen velut adeſſe & adſiſtere.

Vndelibet, pen. corr. Aduerb. { [illegible] } Author ad Herennium, lib. 4, Aſt iſtud quidem facilè fuit vndelibet inuenire.

Sequentia, ab Vnus compoſita ſunt.

Vndecentum { [illegible] } Quaſi vno dempto de centum. Plin. lib 7. cap 60, Parduerunt tamen ei annis vndecentum.

Vndeceni, penult. prod. vndecenorum, Adiectiuum { [illegible] } Idem quod vndecim. Plin. lib. 36. cap 8, Idémque digreſſus inde, vbi fuit Mneuidis regia, paſſus alium, longitudine vndecenis pedibus, ſed latera cubitis quatuor.

Vndecies, Aduerbium { [illegible] } Cic. 4. Verr. H-S vndecies numeratum eſſe, vt eam cauſam, in qua tenuiſſima quidem dubitatio poſſet eſſe iſto cognoſcente obtineret. Martial. lib. 5,
Vndecies vna ſurrexi noſte cœna,
Et mutata tibi ſynthesis vndecies.

Vndecimus, penult. corr. Adiectiuum { [illegible] } Quaſi vnum & decem. Plinius lib. 11. cap. 54, Duraſſe & vltra vndecimum diem pleroſque.

Vndeciremis, huius vndeciremis, pen. prod. { [illegible] } Nauis vndecim remorum ordines habens. Plin. lib. 16. cap 40, Maxima ea in Cypro traditur ad vndeciremem Demetrij ſucciſa centumtriginta pedum longitudinis, craſſitudinis verò ad trium hominum complexum.

Vndeni, penult. prod. vndenorum, Adiectiuum { [illegible] } Vndecim. Plinius lib. 11. cap. 25, Pariuntur autem vndeni. Idem libro 8 cap. 42, Partum in eo genere vndenis menſibus ferunt, duodecimo gignunt. De equis.

Vndeoctoginta { [illegible] } natus annos. Horat. Serm. ſatyra, 3.

Vndequadraginta { [illegible] } Adiect. indeclinabile. Liu. 5 bell. Pun. Ad mille c c c c. Carthaginienſium cæſi, vndequadraginta viui capti.

Vndequadragies, Aduerb. { [illegible] } Plin. lib 7. capite 25, Solus M. Marcellum tranſgreſſus, qui vndequadragies dimicauerat.

Vndequinquaginta, Adiectiuum indeclinabile. Liuius 7. bell. Macedon. In eo triumpho vndequinquaginta coronæ aureæ tranſlatæ ſunt.

Vndequinquageſimus, penult. corr. { [illegible] } Adiectiuum. Cic. pro Leg Manil. Ipſe autem vt à Brunduſio profectus eſt, vndequinquageſimo die totam ad imperium Pop. Rom. Ciliciam adiunxit.

Vndeſexaginta { [illegible] } Adiect. indeclinabile. Plin lib. 36. cap. 15, Adiecit ipſe in Ædilitatis ſuæ commemoratione & ludos vndeſexaginta diebus factos. Liu. 3 bell. Pun.

Vndetrigeſimus, pen. corr. { [illegible] } Adiect. Liu. 5. bell. Anno octauo poſtquam in Hiſpaniam venerat Cn. Scipio, vndetrigeſimo die poſt fratris mortem interfectus eſt.

Vndeuiceſimus, pen. corr. { [illegible] } Adiect. Cic. de Seneſt. Anno enim vndeuiceſimo poſt eius mortem hi Conſules T. Flaminius & M. Atilius facti ſunt.

Vndeuiginti { [illegible] } Adiectiuum indeclinabile. Cic. de Claris Orat. Vndeuiginti annos natus erat eo tempore.

Vndique penult. corr. Aduerbium { [illegible] } In omnes partes, vel potius Ex omni parte. Cic. 5. Verr Teſtis eſt tota prouincia, propterea quòd vndique ad emendas decumas ſolent eò conuenire. Idem de Fin. lib 5, Quod ita interpretemur, vincere ex hominis natura vndique perfecta & nihil requirente.

Locus ſeptus vndique. Cic. 7. Verr.

Cogunt auxilia vndique. Virg. 8. Æneid.

Vndique aliquem proripere. Cic. 7. Verr. Deinde iubet vndique hominem proripi, vehementiſſiméque verberari.

Aut vndique religionem tolle, aut vſquequaque conſerua. Cic. 2 Philipp

Honeſtas vndique perfecta atque abſoluta. Cic. 5. de Fin.

Mundus perfectus vndique eſt. Cic 2 de Nat. deor.

¶Vndique, Ex omni genere. Cic 5. Tuſc. Sic vita non ſolùm ſi vndique referta bonis eſt, ſed ſi multo maiore & grauiore ex parte bona propendent, beata rectè dici poteſt.

Ex omni genere, & vndique. Cic pro Seſtio, Non ſum tam ignarus Iudices cauſarum, non tam inſolens in dicendo, vt omni ex genere orationem aucuper, & omnes vndique floſculos carpam ac delibem.

Vndiqueuerſum, Solinus cap. 53. Cremutius author eſt, his eaſdem anno quinto in Æthiopia exterminatim coire, & vndiqueuerſum quouſquam gentium ſint, ad regiam Memnonis conuenire. De auibus Memnoniis.

Vndique ſeptus. Solinus capite 40. Locus viret vndique ſeptus agris arentibus.

Vnedo, pen. corr. vnedonis, pen. prod. f. g. { [illegible] } Arboris genus, cuius fructus etiam vnedo dicitur, quod vnum pomum tantùm edatur, & nunquam ad aliud edendum, vno abſorpto, recurratur. Plin. lib. 15. cap 24, Aliud corpus eſt terreſtribus fragis, aliud congeneri eorum vnedoni. quod ſolum pomum ſimile fructui terræ gignitur. Arbor ipſa fruticoſa: fructus anno maturefcit, paritérque flores ſubnaſcens, & prior coquitur. Vide ARBVTVS.

Vngo, vngis, vnxi, vnctum { [illegible] } vngere: & Vnguo, vnguis, vnxi, vnctum, vnguere, ſecundum Priſcianum. Quaſi vnum agere. Vngendo enim copulatur atque vnitur caro. Cato cap. 72, Piſce liquida cornua infima vnguito. Sic cap. 8 & 95.

Tractare, tergere, vnguere. Cic. in Parad. Sed ii in familia, qui tractant iſta. qui tergent, qui vngunt, qui verrunt, qui ſpargunt, &c.

Vngi oliuo. Horat 2. Serm. ſat. 6.

Vngi ex ceruiſa. Celſ. lib 5 cap. 28

Vngere vnguentis. Cic. 6. Verr. Quid hoc tota Sicilia eſt clarius, quàm omnes Segeſtanas matronas & virgines conueniſſe, quum Diana exportaretur ex oppido, vnxiſſe vnguentis, compleſſe coronis & floribus?

Vngi & accumbere. Cic. ad Att. lib. 13. 198, De Mamurra non mutauit, vnctus eſt, accubuit, [illegible] agebat.

Vnctus { [illegible] } Particip ſiue Nomen ex participio.

Capillis vnctis puer. Horat. 1. Carm. ode 29.

Vnctus cruore, apud Horat. 2. Carm. ode 1.

Vnctus lapis. Lucret.
-vnctum vertier ad lapidem. Id eſt ad ſimulacrum ſe vertere religionis cauſa: nam in ſalutandis, & precandis dijs, dextrorſum ſe vertere ſolebant, oleo aut vnguento perfundere. Turnebus.

Manus vncta. Horat 2. Serm. ſat. 4.

Oluſcula vncta pingui lardo. Horat. 2 Serm. ſat. 6.

Vnctus Squallido opponitur, Martial.

Vnctios

Vnctior loquendi conſuetudo. Vide Conſuetudo, in C O N- S V E S C O.

Vnctito, vnctitas, pen. corr. { [illegible] } vnctitare, Frequentatiuum. Plaut. Moſtel. 4. ſc. 7, Nam iſtæc veteres quæ ſe vnguentis vnctitant, interpoles.

Vnctiuſculus, pen. corr. { [illegible] } Diminut. ab Vnctus adiectiuo. Plaut. Pſeud. 4.

Nunc tua etiam eſt mihi hodie & tuorū opera conſeruorum caput. Nitidiſſimum, ac non ipſe ego pulmento vtor magis vnctiuſculo.

Vnctio, vnctionis, pen. prod. Verbale { [illegible] } Plaut. Stich. 4.

Vel vnctiones Græcas ſudatorias. Cic. 2. de Orat. Philoſophorum omnes vnctionis cauſa reliquerunt.

Vnctor, vnctoris, pen. prod. { [illegible] } Aliud verbale, Qui vngit. Martial. lib. 7.

Sordidus vnctor. Cic. ad Gallum, lib. 15, Ille autem, qui ſciret ſe nepotem bellum tibicinem habere, & ſat bonum vnctorem, diſceſſit à me.

Vnctura, vncturæ, pen. prod. { [illegible] } Idem quod vnctio. Cic. 2. de Leg. Hæc præterea ſunt in legibus de vnctura, quæ ſeruilis vnctura tollitur, omniſque circumpotatio.

Vnctorius, Adiectiuum { [illegible] } vt Vnctorium hypocauſtum, Vbi ſeruabatur oleum ad vngendum opportunum. Plinius epiſt. 17. lib. 2.

Vngentum, quod & vnguentum dicitur { [illegible] } Non eſt medicamentum vt vulgus exiſtimat, & tenax illa compoſitio qua chirurgi vtuntur ad vulnera curanda: ſed commiſtio diuerſorum odorum, addito oleo aut balſamo, aut aliquo pingui, ad vngenda corpora, deliciarum & luxuriæ cauſa inuenta. Plaut. Moſtel. 2,

Non omnes poſſunt olere vnguenta exotica. Pomponius tamen Iuriſc. titulo De auro, argento, mundo ornamentis, l. Argumento, ſcribit vnguenta eſſe, quæ valetudinis cauſa comparantur, ſed hæc magis medicamenta dicuntur. Horat. 2. Carm. ode 7,

-funde capacibus

Vnguenta de conchis.

Compoſitio vnguentorum, conditio ciborum. Cic. 2. de Natura deorum.

Aderant vnguenta, coronæ, incendebantur odores. Cicero 5. Tuſcul.

Craſſum vnguentum Horat. de Arte.

Lepidum vnguentum, Vide L E P I D V S.

Nardinum vnguentum, Vide N A R D V S.

Moritur ſuis baris vnguentum, Vide Morior, in M O R S.

Nitere vnguentis, Vide N I T E O.

Perfricare caput ſuum vnguento. Cic. 5 Verr.

Stillant vnguenta capillo. Tibull. lib. 1. eleg. 7.

¶ Vnguentum non recipit n, ſicut nec Vngo authore Seruio.

Vnguentum in lenticula, Prouerbium eſt notiſſimum, non tamen ſatis intellectum. Torrentio nihil aliud ſignificare videtur, quàm in tenuiculo apparatu & victu, vt in lenticulæ pulmento, non eſſe locum vnguentis, quibus in lautis opiparíſque conuiuiis vti ſolebant. Quia & cibis interdum vnguenta ſolebant admiſcere, quod in lentis pulmento faciendum non eſt, ob adulationem iam pretioſa non deſiderantes condimenta. Ariſtot. ex hiſtor. [illegible] Hæc ille.

Vnguentatus, pen. prod. Adiectiuum { [illegible] } Catull. in Epithal. Iuliæ, 56,

Diceris malè à tuis

Vnguentate glabris marite

Abſtinere.

Vnguen, vnguinis, pen. corr. neut. gen. { [illegible] } Idem quod vnguentum: Significat omnem ſuccum ex quo aliquid vngi poteſt. Varro 2. de Re ruſt. cap. 9, Quidam nucibus Græcis in aqua tritis perungunt nares, & inter digitos, quòd muſcæ & ricini, & pulices ſoleant (ſi hoc enguine non ſis vſus) exulcerare. Vnguen caldum. Colum. lib. 6. cap. 32. Vnguine ceti. Idem lib. 6. cap. 33. Pice & oleo vel enguine mixtis.

Pingues vnguine ceræ. Virg. 3. Georg.

Craſſo vitiarunt vnguine pultes. Perſ. ſat. 6. Caldum vnguen. Cato cap. 80.

Pingui fluit vnguine tellus. Valer. 6. Argon.

Vnguinoſus, penult. prod. Adiectiuum { [illegible] } ab vnguine: vt Vnguinoſum medicamentum. Plin. lib. 13. cap. 1. Idem lib. 23. cap. 8, Sunt autem recentes nuces iuglandes iucundiores, ſiccæ vnguinoſiores, & ſtomacho inutiles.

Vnguentarius, vnguentarij, maſcul. gener. { [illegible] } vel Vnguentaria, vnguentariæ, Qui vel quæ vnguenta conficit ac vendit, à Græcis Myropola dicitur. Cicero 1. Offic. Adde huc ſi placet, vnguentarios, ſaltatores, totúmque ludum talarium. Plinius lib. 8. cap. 5. Et vnguentariam quandam dilectam Iuba tradit. Horat. 2. Serm. ſat. 3.

-pomarius auceps,

Vnguentarius, ac Tuſci turba impia vici.

Vnguentaria, vnguentariæ { [illegible] } Ars ipſa conficiendorum vnguentorum. Vide V N G V E N T A R I A M facere. Plaut. Pœnu.

Vt balneator faciat vnguentariam.

Vnguentarius, Adiect. { [illegible] } Quod ad vnguenta pertinet, vt vnguentaria vaſa. Plin. lib. 36 cap 8.

Vnguilla, vnguillæ. Solin. cap. 40, Vulgus ſimiarum iocabile eſt, quas paſſim videmus non ſine ingenio æmulandi, quo facilius in manus veniunt. Nam dum auidè venantium geſtus affectant relicta, conſulto viſci vnguilla, quod mendacio factum eidentoculos ſuos oblinunt: ita viſu obducto, pronum eſt eas corripi.

Vnguis, huius vnguis, maſc. gen. { [illegible] } Ablatiuum habet vngue, & vngui, apud Catullum in Carm. nupt. 57. Propriè eorum animalium eſt, quæ digitos habent ſeparatos, vt ſunt homines, ſimiæ, aues. Plin.

lib. 11 cap 45. Vngues ſimiæ imbricati ſunt, hominibus lati, rapacibus vnci, cæteris recti, vt canibus, præter eum qui à crure pleriſque dependet. Terent. Eunucho, 4. 3,

Virgo vnguibus facile illi in oculos inuolem venefico.

Acuti vngues, Iuuen. ſat. 5,

-cultos aſtiaus ibidem,

Qui numeret gemmas, vnguéſque obſeruet acutos.

Adunci vngues. Vide A D V N C V S.

Formoſi vngues. Propert. lib. 2. eleg. 8.

Quini vngues. Ouid. 2. Metam.

Recurui vngues. Stat. 3. Thebaid.

Rigidus vnguis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.

Scaber vnguis. Ouid 3. de Arte.

Validi vngues. Valer. 4. Argon.

¶ Tenui vngui carptus flos. Catull. in Carm. nupt. 57.

Inſanis vnguibus diripere artus. Ouid. in Ibin

Ire vnguibus in vultus alicui. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Aduncis vnguibus iras exercent volucres. Ouidius 13. Metamorphoſeos.

Fœdans ora vnguibus. Virg. 12 Æneid.

Lacerare vnguibus, Vide L A C E R A.

Hamatis vnguibus laniare ora alicuius. Ouid. 13. Metam.

Notare genas vngue. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Curuis vnguibus petere vultus alicuius. Horat. epod. 5.

Ponere vngues, Deponere. Horat. de Arte.

Purgare vngues cultello. Horat. 1 epiſt 7.

Nigras vnguibus rapit hyacinthum coruus. Ouid. 2. Faſt.

Prauè ſectus vnguis. Horat. 1. epiſt 1.

Subſecare vngues docta manu. Tibull lib. 1 eleg. 8.

Vncis vnguibus timendæ volucres. Lucret. lib. 5.

¶ Vnguis { [illegible] } pro Vngula. Columell. lib. 6. cap 12, Si ſanguis in inferiore parte vngulæ eſt, extrema pars ipſius vnguis ad viuum reſecatur. De bobus.

¶ Vnguis, de palmitibus. Colum. lib. 4. cap. 12, Vngues cuſtodum annotinos reſecato.

¶ Vnguis roſæ. Plin. lib. 21. cap. 10, Capita foliorum, pinnéſque, candidæ vngues vocantur.

¶ Vnguis arborum, Plin. lib. 12. cap. 9, Bactriano nidor ſiccus multíque candidi vngues.

¶ Vngues ferrei, inſtrumenta quædam quibus vindemiatores vnguium vice vtebantur ad colligendas vuas, ne ipſas manibus diſtringerent. Fieri enim non poterat vt dum vnguibus manuum vuas colligerent, bona pars acinorum digitorum contactu in terram non dilaberetur. Columella lib 12. cap. 18, Et vngues ferrei quamplurimi parandi & exacuendi ſunt, ne emdemiator diſtringat vuas, & non minima fructus portio diſperſis acinis in terram dilabatur.

¶ Vnguem latum non diſcedere, aut Tranſuerſum digitum, frequenter apud Ciceronem, pro eo quod, eſt, Quàm minimo ſpatio. Fit autem teſtimonio metaphora, quoties his verbis perfectam imitationem, ac plenum vndequaque conſenſum ſignificamus, vt Academ. quæſtion. libro 2, Ab hac regula mihi non licet tranſuerſum (vt aiunt) vnguem diſcedere. Idem in epiſt. famil. Vrge igitur tranſuerſum vnguem, quod aiunt, à ſtilo. Sunt illa quidem minus figurata, ſed tamen prouerbialia, quæ loquitur Plautus Euclio in Aulul. 4,

-liberale tu ex iſtoc loco

Digitum tranſuerſum, aut vnguem latum excelſeris. Eraſmus.

¶ Medium vnguem oſtendere dicitur qui maximè contemnit alterum Iuuen. ſat. 10,

Mandaret laqueum, medíumque oſtenderet vnguem. Hic duobus adagiis extremum contemptum ſignificauit. Eraſmus.

¶ Vngues arrodere, caput ſcabere, geſtus hominis ſunt cogitabundi, & de mutando, cuius pœnitet, ſecum agitantis. Vnde trahuntur in vſum prouerbialem. Horat. 1. Serm ſat 10,

Si foret hoc noſtrum fato delapſus in æuum,

Detereret ſibi multa, recideret omne, quod vltra

Perfectum traheretur, & in verſu faciendo

Sæpe caput ſcaberet, viuos & roderet vngues.

Sæpe ſtylum vertas, iterum quæ digna legi ſint

Scripturus. Id imitatus Perſius ſat. 1,

Nec pluteum, inquit, cædit, nec demorſos ſapit vngues. Idem ſatyra, 5.

-crudum Cheteſtratus vnguem

Arrodens ait hoc. In ſuperiore tam poëtarum in ſcribendo negligentiam. In altero deſcribit adoleſcentem de mutanda anteactæ vitæ ratione cogitantem. Eraſmus.

Acuto vngui ſecari. Horat. 1. epiſt 20.

¶ Ad vnguem, Vide A D præpoſitionem.

Perfectum ad vnguem Horat. de Arte.

¶ Ad vnguem factus homo, Vide S A C E O.

Ab imis vnguibus Vide A B.

Incipere ab vnguibus, Vide A vel A B.

De tenero vngui. Horat. 3 Carm. ode 6,

Motus doceri gaudet Ionicos

Matura virgo, & fingitur artubus

Iam nunc, & inceſtos amores

De tenero meditatur vngui.

In vnguem committi, Vide I N.

¶ Vnguis, Vitium oculi. Celſus lib. 7 cap 7, De vngue oculorum, Vnguis verò, quod pterygion Græci vocant, eſt membranula neruoſa, oriens ab angulo, quæ nonnunquam ad pupillam quoque peruenit, eíque officit. Sæpius à naribus, interdum etiam à temporum parte naſcitur. Vide totum caput. Vulgus vocat *La maille en l'œil.*

Vnguiculus, vnguiculi, penult. corr. Diminutiuum { [illegible] } Plautus Epid. 13,

·contempla Epidice

Vſque ab vnguiculo ad capillum ſummum. Cic.5. de Finib. Valetudinem, vires, ſtaturam, formam, integritatem vnguiculorum omnium.

A teneris (vt Græci dicunt) vnguiculis. Id eſt, ab infantia. Cic. ad Lentulum lib.1.6, Sed præſta te eum, qui mihi à teneris (vt Græci dicunt) vnguiculis es cognitus.

Vngula, vngulæ, pen.corr. {ὁπλή} Ab vnguis denominatiuum, non diminutiuum, De his animalibus dicitur quæ digitis carent. Plin. lib.11.cap.45, Solidas vngulas habent, quæ non ſunt cornigera. Plaut. Aulul.14,

Vbi erat hæc defoſſa, occœpit ibi ſcalpurire vngulis. De gallo gallinaceo.

Veſtigium vngulæ Caſtoris equi. Cic.3 de Nat.deor. Ergo & illud in ſilice, quod hodie apparet apud Regillum, tanquam veſtigiũ vngulæ Caſtoris equi credis eſſe.

Caua vngula. Ouid.4 de Ponto, eleg 8.

Dura vngula. Ouid 6. Metam.

Leuis vngula. Ouid.2. Metam.

Quatit vngula campum quadrupedante ſonitu. Virgilius 8. Æneidos,

Cornu ſolido grauiter ſonat vngula. Virg 3 Georg.

Omnibus vngulis, prouerbiale eſt, quod ſignificat Omnibus viribus, manuúmque pedúmque conatu & totius corporis, vt etiam vngues qui in extremitate collocati, intendantur, quos Plinius exiſtimat eſſe ſummas neruorum clauſulas. Cicero 2. Tuſculanarum, Toto corpore, atque omnibus vngulis, vt dicitur, contentioni vocis aſſeruiunt.

Iniicere vngulas. Plaut.

Nunc ſcio febrim tibi eſſe, quia non licet huc iniicere vngulas. Id eſt, hoc argentum rapere.

¶ Vngula, Tormenti genus. Conſtantius imperator in l. Et ſi C. de maleficis, Conuictus, ſit eculeo deditus, vngulíſque ſulcantibus latera perferat pœnas proprio facinore dignas.

Vngulum, vnguli, penultima correpta {δακτύλιον, σύμβολον.} Plinius lib.33 cap.1, Miror Tarquinij eius ſtatuam ſine annulo eſſe. Quanquam & de nomine ipſo ambigi video: Græci à digitis appellauere, apud nos priſci vngulum vocabant, poſtea & Græci & noſtri ſymbolum.

Vnicalamus. Vnicaulis. Vnicolor. Vnicornis. Vnicus. Vnigenitus, Vniiuge, Vnimanus, Vide VNVS.

Vnio, vnionis, pen.prod. maſc.gen. {μαργαρίτης} quam *perlam* vulgò dicimus. Plin.lib.9.cap.35, Quidam tradunt, ſicut apibus, ita concharum examinibus ſingulas magnitudine & vetuſtate præcipuas eſſe veluti duces, miræ ad cauendum ſolertiæ: has vrinantium cura peti: illis captis, facilè cæteras palantes retibus includi. Multo deinde obrutas ſale in vaſis fictilibus, eroſa carne omni, nucleos quoſdam corporum, hoc eſt vniones decidere in ima. Vſu atteri non dubium eſt, coloréмque indiligentia mutari. Dos omnis in candore, magnitudine, orbe, læuore, pondere, haud promptis rebus, in tantum vt nulli duo reperiantur indiſcreti: vnde nomen vnionum Romanæ ſcilicet impoſuere deliciæ. Nam id apud Græcos non eſt, nec apud Barbaros inuentores eius aliud quàm margaritæ.

¶ Vnio, Alterum cæpæ genus capitatum, quod ferè citra ceruicem in caput extuberatur, in cuius omnis ambitu eſt, quæ ſimplex non fruticauit, nec habuit ſoboles adhærentes, qualis eſt marſica. Hanc vocant vnionem veteres ruſtici, vt teſtatur Columella. quod nomen apud Gallos velut tritiale, hactenus vſurpatum eſt. Siquidem quod ſingulari conſtat, nec pluribus coagmentatur bulbis, vnionem Gallica lingua nominat. Hæc Ruellius. Colum.lib. 12. cap. 10, Pompeianam vel Aſcaloniam cæpam, vel etiam Marſicam ſimplicem, quam vocant vnionem ruſtici, eligito.

¶ Vnio, fœ.gen. pro Concordia, de hoc nullum ſe obtulit exemplũ ex veteribus.

Vniocnlus. Vniſtirpis, Vnitas, Vniter, Vniuerſus, Vniuocus, Vniuſmodi. Vide VNVS.

VNNI, Vide HVNNI.

Vnoculus, Vide Vniocolus in VNVS.

Vnoſè, Dictum fuiſſe olim pro ſimul probat Nonius ex Pacuuio Ilione,

Occidiſti, vt multa paucis verba vnoſè obuntiem. Obſoletum.

Vnquam, Aduerbium {πώ} ſignificat Aliquo tempore. Terent. Heaut 5 4,

Et caue poſthac (ſi me amas) vnquam iſtuc verbum ex te audiam.

Vnquam hodie Plaut. Amphit 4,

Neque ego hunc hominem hodie ad ædes has ſinam vnquam accedere.

Vnquam gentium. Cic.4. Tuſcul. Quis homo te exuperauit vnquam gentium impudentia?

Raro vnquam poſſunt ante iudicium ſcire, quid teſtis dicturus ſit. Quint lib.5 cap.7.

Semel vnquam. Plin.lib.2. cap 35.

Vt nemo vnquam, pro Vt nemo vnquam magis. Cicero ad Atticum, lib.3.52, Ita ſim afflictus, vt nemo vnquam. Ibidem, 53.

Non vnquã grauis ære domum mihi dextra redibat. Virg. eclog.1.

Vnus, vna, vnum, vnius genitiuum facit, pen.prod. {εἷς, μία, ἕν} Sed quum opus eſt corripitur, hac excuſatione, quòd quoties vocalem longam vocalis ſequitur, ſuperiori vires detrahit, teſte Seruio: Vnus principium eſt numerorum. Ouid.1. Metam.

Vnus erat toto naturæ vultus in orbe,

Quem dixere chaos. Virg.1. Æneid.

Nauibus (infandum) amiſſis vnius ob iram

Prodimur. Ibidem,

Vnius ob noxam & furias Aiacis Oilei.

¶ Vnus, Solus. Terent. Adelphis, 5 3,

Illum ait vnum, ille ad me attinet. Plaut. Capt.6.

Mihi vni commodus. Horat.1.epiſt 91.

Vnus, pro Solus, genitiuo aliquando iungitur, & ferè cum adiectiuo Omnis: aliquando ſubſtantiuo iungitur, ſed quaſi ſubintelligitur Omnium. Plin. lib.11.cap.37, Caluitium vni tantum animalium homini. Cic Fig lib.4.cap.13, P. Nigidio vni omnium doctiſſimo, &c. ne benignè quidem polliceri poſſum.

Vnus multorum. Horat 1 Serm.ſat 9.

Vnus ſubticetur aliquando. Quint.lib.9.cap.1, Nec deſunt qui tropis figuræ nomẽ imponant, quorũ eſt Caius Artorius Proculus.

Ab vnis hoſtium copiis bellum geri. Cic. pro Lege Manil.

Ad vnum, Vide AD.

In vnis ædibus. Terent. Eunuch 2.3,

Adeſſe vnà in vnis ædibus. Id eſt, iiſdem.

Vna ætas. Plaut. Capt.2,

Hic poſtquam hunc emit, dedit eum huic gnato ſuo

Peculiarem, quia quaſi vna ætas erat. Id eſt, eiuſdem ætatis.

Vnus aliquis. Cic 10 Philipp. Cur nunquam tam frequens Senatus fuit, quod vnus aliquis tuam ſententiam ſecutus ſit?

Confugere ad vnum aliquem virtute præſtantem. Cic.2. Offic.

Vnus & alter, pro Duobus. Cic.4. Verr. Repentè iſte teſtes citari iubet, dicit vnus, & alter breuiter, nihil interrogatur.

Vnus & alter aſſuitur pannus. Horat. de Arte.

Alter aliquando ſubauditur. Virg 9 Æneid.

·vna vnus Helenus,

Et Lycus elapſi, quorum primæuus Helenor.

Vnus aut alter. Cic. ad Attic.lib.7. 118, Quid enim eſt tantum in vno aut altero die?

Vnus & item alter. Terent. And.1.1,

Sed poſtquam amans acceſſit pretium pollicens,

Vnus & item alter.

Vnus, alter, plures dies. Cic.6. Verr. Dies vnus, alter, plures: non referri. Ibidem, 7, Vnum, alterum menſem, propè annum.

Vnus, alter, tertius. Quintil. lib 6. cap 4. Cicero 1. Academ. Fuit ergo iam accepta à Platone philoſophandi ratio triplex. Vna, de vita & moribus: altera, de natura & rebus occultis: tertia, de diſſerendo.

Vnus, pro Alter. Cic in Offic. Quum duas cerneret vias, vnã virtutis, alteram voluptatis. Virg 4. Æneid.

Vnum exuta pedem vinclis.

Vna altera. Terent. Phorm. 5.8,

·vna iniuria eſt

Tecum. o. lege agito ergo p. altera eſt tecum Chreme. Id eſt, actio iniuriarum ex lege, ait Donatus.

Vnum animal eſt. Curtius lib.4. Alexander quantuſcunque ignauis & timidis videri poteſt, vnum animal eſt, & (ſi quid mihi creditis) temerarium & vecors, adhuc noſtro pauore quàm ſua virtute fœlicius.

Vno animo. Terent. Hecyra, 2 1,

Itaque adeò vno animo omnes ſocrus oderunt nurus.

Vnus atque idem Cic.7. Ver. Vna atque eadem nox erat, qua, &c.

Vnus nullus. Cic. de Prouinciis Conſularibus. Vt niſi C. Virginius legatus vir fortis & innocens interueniſſet, vnum ſignum Byzantij ex maximo numero nullum haberent.

Eiuſdem vnius aut plurium verborum iteratio. Author ad Heren. lib.4.

Vno cantharo potare, Hoc eſt eodem in poculo bibere. Plaut. Sticho, 14.

Cum vno forti viro loquor. Cic ad Caſſium, lib.15.16 Quanquam quum loquor? cum vno fortiſſimo viro, qui poſteaquam forum attigiſti, nihil feciſti, niſi plenisſimum ampliſſimæ dignitatis.

Vnus de multis. Cic 2. de Finib. T. enim L. Virginius, vnuſque de multis, ſexageſimo anno poſt libertatem receptam, virginem filiam ſua manu occidit.

Vnus de illis. Cic. pro Milone.

Vnum de malis. Cic. ad Atticum.lib.3. 49. Mihi etiam vnum de malis in metu eſt, ſi ratis miſeri negotium.

Vnus de ſeptẽ, Vna de tribus. Colum. lib. 1. cap. 3. Martial. lib.9.

Vni ſex dies. Plaut. Trinum. 4.

·quis rure dum ſum

Ego vnos ſex dies. &c.

Vna quinque Paulus in l. Sed ſi vir. §. Si duo. D. de donat. inter vi. & vxor. Si duo mancipia fuerint ſingula quinis digna, ſed vtrunque vnis quinq; donationis cauſa à viro mulieri, vel cõtrà venierit, &c.

Vna è multis. Virg.5. Æneid.

Vnus è populo. Seneca epiſt 10.

Vnus è vulgo Quint. lib 8. cap. 4.

Vnus ex omnibus. Plaut. Sticho, 2.

Vnus ex multis, Id eſt, pars vulgi, vnus è populo. Cic. 4. Acad.

Vnus erat timendus ex omnibus. Cicero 3. in Catilinam, Sed ſit ingenio diuino, quem vnum ex Phyſicis potiſſimùm probabit? nec enim plus vno poterit.

Efficere penè vnum ex duobus. Cic. de Amicit.

Ex vitiis mediocribus vnum Horat. 1. Serm. ſaty. 4.

Vno exemplo omnes viuunt. Plaut. Milite, 10.

Hic vnus, pro Hic tantùm. Cic. ad Cluntum, lib.13.8.

Omnibus hic erit vnus honos. Virg.5. Æneid.

Vno ictu. Plaut. Milite, 3.

Coire in vnum, Vide COEO.

Colligere & conferre omnia in vnum. Autor ad Heren. lib.4.

Vnum in locum cogi, vnum ſub aſpectum ſubiici. Cic. 1. de Inuẽt.

Vnius modi. Cic. 1. Acade. Quia ſola cerneret id quod ſemper eſſet ſimplex & vnius modi, & tale quale eſſet.

Vnis moribus, & nunquam mutatis legibus viuere. Cicero pro Flacco. Adſunt Lacedæmonij, &c. qui ſoli toto orbe terrarum ſeptingentos iam annos amplius vnis moribus, & nunquam mutatis legibus viuunt.

Vnus

Vna opera Plaut. Caſina 2.

Omnibus vna quies operum, labor omnibus vnus. Virgilius 4. Georgic.

Vnus quiuis. Terent. And. 5.4.

Mitte orare, vna harum quæuis cauſa me vt faciam, monet.

Si tu ſolus aut quiuis vnus. Cic. pro Cecinna.

Vnoquoque gradu. Cic. 3. Ver. Quia à ſigno Vertumni in Circum maximum venit, quem is vnoquoque gradu de auaritia ſua commoneretur?

Vna res Plaut. Capt. 3.

Abeo ab illis, poſtquam video me ſic ludificarier,

Pergo ad alios, venio ad alios, deinde ad alios: vna res,

Omnes compacto rem agunt. Poſterioribus verbis declarat quid velit, quum dicit Vna res.

Vna ſalus victis, nullam ſperare ſalutem. Virg. 2. Æneid.

Vna ſpes. Terent. Eunuch. 2.3.

Vna hæc ſpes, vbi vbi eſt, diu celari non poteſt.

Vno tempore, pro Eodem tempore. Cic. ad Atticum lib. 2.27, O ſuaues epiſtolas tuas vno tempore mihi datas duas!

Vno verbo eloquere Plaut. Trin. 16

Vnus vllus. Cic. 2. de l. Agra. Ratum ſit quod finitor vni illi, à quo miſſus erit, renuntiauerit.

Vna voce Senatus frequens retinendum me in vrbe cenſuit. Cic. ad Atticum lib. 4. 14.

¶ Vnum, in neutro genere, pro Re vera. Terent. Eun. 5.9,

-vnum etiam hoc vos oro, vt me in veſtrum gregem

Recipiatis. Idem And. 3.2.

Vnum venit in mentem modò Plaut. Caſin. 8.

Vnum quicquid. Terent. Adelph. 4.2.

Nunc iam adibo: atque vnum quicquid, quod quidem erit belliſſimum, carpam.

Vnum aliquid inſigniter facere. Plin. epiſt. 206.

¶ Vnus, Præcipuus Virg. 5. Æneidos,

Tum ſenior Nautes vnum Tritonia Pallas

Quem docuit, multáque inſignem reddidit arte. Idem 2. Æneidos,

-cadit & Ripheus iuſtiſſimus vnus

Qui fuit in Teucris. Seruius.

Vnuſquiſque, vnaquæque, vnumquodque, & vnumquidque {[illegible]} Id eſt ſinguli: non facilè patitur ſuperlatiuum, vt ait Valla, quia illud Vnus, vim quandam atque naturam ſuperlatiui obtinet: potiúſque dicimus, Vnuſquiſque optimus Cic. pro Fonteio, Mouetur eo timore quo vnuſquiſque noſtrum quum in eum locum productus eſt? Ibidem 10. vnaquæque de re. Idem 6. Ver. Vnumquidque oſtendere.

Vnuſquiſque & vniuerſi. Cicero 3 Offic. Ergo vnum debet eſſe omnibus propoſitum, vt eadem ſit vtilitas vniuſcuiuſque & vniuerſorum, &c.

Leuiter vnumquodque tangere. Cic. pro Roſc. Amerino,

Sigillatim vnicuique calamitati fore ſe denuntiabat. Cic. 6. Verr.

Vnicalamus, pen. corr. Adiectiuum, vt Frumentum vnicalamum, quod vnicum habet calamum. Plin. lib. 18 cap. 8, Vnicalamum præterea, nec vſquam capax, ſeritúrque non niſi tenui terra.

Vnicaulis & hoc vnicaule {[illegible]} Quod vnum caulem habet, nec in ramos ſpargitur. Plinius lib. 19. cap. 10, Eſt autem vnicaule, radice bulbo ſimili.

Vnicolor, pen. cor. vnicoloris, pen. prod. omn. gen. {[illegible]} Vnius coloris. Plinius lib. 32 cap. 9, Dulciores, formoſæ ſunt & vnicolores. Ouid. 11 Metamorph.

At medio torus eſt hebeno ſublimis in antro

Plumeus, vnicolor, pullo velamine tectus.

Vnicornis, huius vnicornis, m. g. {[illegible]} ſiue Vnicornius, vnicornij, vel Vnicornium, vnicornij, Animal, quod vnicum in fronte cornu longũ gerit, quod ad ſaxa limat, & ipſo perforat elephantem. Græcè monoceros dicitur Plin. lib. 8. cap. 21, Aſperrimam autem feram monocerotem, reliquo corpore equo ſimilem, capite ceruo, pedibus elephanto, cauda apro, mugitu graui, vno cornu nigro media fronte cubitorum duûm eminente.

Vnicornis, & hoc vnicorne {[illegible]} Quod vnum tantùm cornu habet. Plin. lib. 11. cap. 46, Solida vngula, & bicorne nullum: vnicorne aſinus tantùm Indicus.

Vnicorporeus, Adiect. Firmicus lib. 2. cap. 10, Taurus eſt ſignum in cœlo fœmininum, ſeptentrionale, vnicorporeum. Et ſic alibi pleríſque in locis.

Vnicus, pen. corr. Adiect. {μόνος, εἷς} Singularis, ſolus, vel vnus tantum inter alias ſpecies: vt Phœnix eſt vnica auis. Cic. pro Roſc. Amer. Et quærimus, quæ tanta vitia fuerint in vnico filio. Idem ad Seruium Sulpitium lib. 4.4, vnicum ſolatium in malis. Et pro Quintio, Vnica liberalitas.

Marito vnico gaudens mulier. Horat. 3. Carm. ode 14.

Nequitia & malitia vnica. Autor ad Herennium lib. 3.

Attribuere aliquibus turpitudinem. Autor ad Heren. li. 3, Si egregiam pulchritudinem, aut vnicam turpitudinem eis attribuemus.

Vnicè, penult. corr. Aduerb. {[illegible]} Singulariter: vt Vnicè eum diligo. Plaut. Trucul. 4.

Aln' tute amare? A. imò vnicè vnum. Cic. 5. de Finibus, Quem vnicè diligo.

Auus tuus qui amauit vnicè patriam. Cic. 3. in Catilinam.

Negare atque vnicè diligerem, durum mihi admodum videbatur. Cic. in Orat.

Vniformis & hoc vniforme. Macrob. lib. 7. Saturn. cap. 5. Vt horrore vniformis alimoniæ, edendi deſyderium langueſceret. Vniformem cibum opponit vario, vocátque etiam ſimplicem.

Vniformitas, penultima correpta. Macrobius lib. 7. Saturn. cap. 5, Cur illis prouidere varietatem laboras, vbi ſquallorem vniformitatis adiicis?

Vnigenitus, vnigeniti, penultima correpta, maſculini gen. {μονογενής} Filius qui vnicus eſt, quaſi ſolus genitus, nec fratrem vllum habuit, aut ſororem.

Vnigenam, penult. corr. {[illegible]} Cic. in lib. de Vniuerſ. mundum vocat, quòd ſolus atque vnus eſſet, his verbis, vt his mundus eſſet animanti abſoluto ſimillimus, hoc ipſo, quòd ſolus atque vnus eſſet: idcirco ſingularem deus hunc mundum atque vnigenam procreauit. Vbi aliqui legunt vnigenitum, id eſt, vnicum genitum.

Vnigena Pallas, apud Catullum in Argonaut. quia è Iouis cerebro atque vno parente orta. Budæus.

Vniiugæ, penult. corr. {[illegible]} vineæ dicuntur, ſi haſtilibus in terra defixis, ſingulæ tranſuerſis perticæ in vnam tantùm partem ordinis adnectuntur. Plinius libro 17. capite 22, Si vniiuga erit vinea.

Vnimanus, penult. corr. Adiectiuum {[illegible]} Vnam tantùm manum habens. Liuius 5 bell. Macedon. Capuam ſe a bœdos vno ſcinu edidiſſe, ex Piceno nuntiatum eſt: & Aretij puerum natum vnimanum.

Vniculus, vnioculi, penult. corr. maſc. gen. {[illegible]} Qui vnum tantùm oculum habet. Plautus.

Vnioculé ſalue. Quædam exemplaria legunt vne ocule, vel vnocule. Gellius libro 3. cap. 11, De Cyclope itidem inquit vel maximè quòd vnoculus fuit.

Plauti locus ſic habet in Curculione, Act. 3. ſcen. 1,

Z N. Vnocule ſalue CV quæſo, derides me?

Z A. De coclytum prognoſapia te eſſe arbitror.

Nam hi ſunt vnoculi.

Vniſtirpis & hoc vniſtirpe, {[illegible]} Vnius ſtirpis. Plinius libro 16. cap. 30, In longitudinem excreſcunt abies, larix, palma, cupreſſus, vlmus & ſiqua vniſtirpia.

Vnitas, pen. cor. vnitatis {[illegible]} Ab Vnus adiectiuo. Colu. lib. 7. cap. 3, Ideò niſi lanatas oues emi non oportet, quo melius vnitas coloris appareat.

Vnitas alueí Plinius lib. 5 cap. 9, Menſura ab vnitate aluei, vnde ſe primum findit in latera ad Canopicum oſtium CLXVI. De Nilo oſtio.

Lata ſolitudinis vnitas facta eſt. Quintil. in Apibus pauperis.

¶ Vnitas, Indiſcreta ſimilitudo. Plinius libro 7. cap. 12, Toranios M. Antonio iam Triumuiro, eximia forma pueros alterum in Aſia genitum, alterum trans Alpes, vt geminos vendidit: tanta vnitas erat.

Vnitas ſolliorum. Plin. lib. 16. cap. 22.

Vnitatem facere. Celſ. lib. 6. cap. 6.

Vnitatem variare. Plin. lib. 35. cap. 1.

In vnitatem venire. Plin. lib. 33. cap. 2.

¶ Vnitas, pro Conuenientia & coniunctione ſeu concordia. Seneca de vita beata cap. 9, Pigritia & hæſitatio pugnam & inconſtantiam oſtendit. Quare audacter licet profitearis ſummum bonum eſſe animi concordiam. Virtutes enim ibi eſſe debebunt, vbi conſenſus atque vnitas erit, diſſident vitia. Idem lib. 4. de Beneficiis. cap. 18. De laudibus ſocietatis: Hanc ſocietatem tolle, & vnitatem generis humani, qua vita ſuſtinetur, ſcindes.

Vniter, Aduerbium, id eſt Vnimodè & æquabiliter. Lucret. lib. 5,

-atque aliam naturam ſubter habere

Ex ineunte æuo coniunctam, atque vniter aptam.

Vniuerſus, Adiectiuum. {[illegible]} Quaſi omnis ad vnum verſus: Id eſt, ſine aliqua exceptione. Et in ſingulari quidem idem eſt quod totus: vt Vniuerſus ager, Vniuerſus exercitus. In plurali ſignificat omnes coniunctim. Nam ſi dicimus, Omnes ſibi domicilium conſtituerunt, intelligitur, domicilium ſibi vnumquemque conſtituiſſe. Si vero dicimus, Vniuerſi ſibi domicilium conſtituerunt, ſignificatur, omnes ſimul vnum ſibi pro omnibus domicilium feciſſe. Terent. Phorm. 1.1,

Quod ille vnciatim vix de demenſo ſuo.

Suum defraudans genium comparsit miſer,

Id illa vniuerſum abripiet. Cic. 4. Acad. Hæc loquor de vniuerſis. Nihil excipit de quo non profiteatur, quid enim eſſe poteſt extra vniuerſa?

Vnuſquiſque & vniuerſi. Cic. 3. Offic. Ergo vnum debet eſſe omnibus propoſitum, vt eadem ſit vtilitas vniuſcuiuſque & vniuerſorum, &c.

Excipere vnum pro vniuerſis. Cic. de prouinc. Conſul.

Eloquentia vniuerſa. Cic. de Claris Oratorib. Laus eſt interdum in aliqua parte dicendi, in vniuerſa eloquentia laudem non habet.

Familia vniuerſa. Cic. pro Cecinna. Tam reſtitues, ſi vnus ſeruulus, quam ſi familia deiecerit vniuerſa.

Mare vniuerſum. Cic. 2 de Finib. Omne cœlum totamque cum vniuerſo mari terram mente complexum.

Contra naturam vniuerſam nihil eſt contendendum. Cicero 1. Officiorum.

Communis rerum natura, vniuerſa atque omnia continens. Cicero 1. de Nat. deor.

Definire vniuerſam & propriam vim oratoris. Cicero primo de Oratore.

Vniuerſa vita. Cic. pro Roſcio Comœdo, Eſt tuæ contumaciæ, arrogantiæ, vitæque vniuerſæ vox.

Pars & Vniuerſum, contraria. Cic. pro Quintio, Omnia autem bona poſſeſſa non eſſe conſtitui, quod bonorum poſſeſſio ſpectetur non in aliqua parte, ſed in vniuerſis quæ teneri ac poſſideri poſſunt.

Vniuerſum in partes diuidere. Cicero in Oratore, Idémque etiam, cùm res poſtulabit, genus vniuerſum in ſpecies certas, vt nulla neque prætermittatur, neque redundet, partietur & diuidet.

Separatim & Cum vniuerſis, contraria. Cic. pro Domo ſua, Audieras ex illo ſe à me bis ſalutem accepiſſe ſeparatim, ſemel, iterum, cum vniuerſis.

Singula & Vniuerſa, contraria. Cic. ad Trebianum lib. 6. 10. Singula perſequi non eſt neceſſe: vniuerſum ſtudium meum & beneuolentiam ad te defero.

Singulatim collecta, vniuerſa perdere. Cic. 2. Ver. Si tantulum offenſum titubatúmque ſit, vt ea quæ ſingulatim ac diu collecta ſunt, vno tempore vniuerſa perdamus.

In vniuerſum, Vide IN præpoſitionem.

¶Vouerſum, pro Vniuerſum Lucret. lib. 4.

Ventus enim quoque paulatim quom verberat, & quom
Aere fert frigus, non primam quanque ſolemus
Particulam venti ſentire, & frigoris eius,
Sed magis vnuerſum.

Vniuerſè. Aduerb. {[illegible]} Generaliter, ſiue generatim, cui Sigillatim opponitur. Cic. 7 Verr. Quid ego de cæteris ciuium Romanorum ſupplicijs ſigillatim potius quàm generatim neque vniuerſè loquar?

Vniuerſalis & hoc vniuerſale, pen. prod. {[illegible]} Quod ad vniuerſos pertinet. Autor ad Herennium lib. 2. Nam huiuſmodi in rationibus, non vniuerſali atque abſoluta, ſed extenuata ratione expoſitio confirmatur.

Vniuerſaliter, penult. corr. Aduerb. Caius in l. quod ſæpe §. in iis. C. de contrah. empt. Si grex vniuerſaliter venierit. Id eſt totus vna venditione.

Vniuerſitas pen. corr. vniuerſitatis {[illegible]} Cic. 2. de Natu. deor. Licet enim contrahere vniuerſitatem generis humani, eámque gradatim ad pauciores, poſtremò deducere ad ſingulos.

De vniuerſitate libri pronunciare. In genere, vel in vniuerſum iudicare de libro. Plinius iunior libro 3. epiſt. 15 ad Proculum. Non temerè iam nunc de vniuerſitate pronuntio, de partibus experiar legendo.

Rerum vniuerſitas. Cic. 1. de Nat. deor. Tum enim cenſet imagines diuinitate præditas ineſſe in vniuerſitate rerum.

Currus vniuerſitatis. Cic. de Vniuerſi. Singulos adiunxit ad ſingula, atque ita quaſi in currum vniuerſitatis impoſuit.

Corpus vniuerſitatis. Cic. de Vniuerſit. Quòd ſi vniuerſitatis corpus planum & æquabile explicaretur, &c.

Vniuſmodi, pen. corr. {[illegible]} Nomen indeclinabile, Non varius, vniformis. Terent. Heaut. 2. 3.

- nam parentum iniuriæ
Vniuſmodi ſunt fermè: paulò qui eſt homo tolerabilis, &c.

Materia ſemper eſt vniuſmodi, ſuique ſimilis. Cic. de Vniuerſit.

Principes ſunt vniuſmodi, & ſimplices. Cic. 4. Acad.

Vniuocus, pen. cor. Adiect. {[illegible]} Cuius & nomen commune eſt, & eadem ſubſtantiæ ratio, quod Græcè ſynonymum dicitur. Homo & equus vniuoca ſunt, quia ſub vno animalis nomine comprehenduntur, & eadem eſt vtriuſque ſubſtantia.

V O

Vocabulum, Vocalis, Vocatiuus, Vocator, Vociferor, Vocito, Voco, Vide VOX.

Voconia. {[illegible]} Genera ſunt pyrorum, quemadmodum & Volema, apud Plin. lib. 15 cap. 15.

VOCONTII, {[illegible]} Galliæ Narbonenſis populi, vt ſcribit Mela lib. 2. in deſcriptione Galliæ Narbonenſis. Hinc

Vocontius, Adiect. {[illegible]} vt Rota Vocontia. Silius lib. 3. Alij Vocuntia ſcribunt.

Vocula, Diminutiuum à vox, Vide VOX.

VOGESVS, pen. corr. {[illegible]} mons in finibus Lingonum à quo Muſa fluuius profluit, non longè à fonte Matronæ fluuij in Francorum regno ſitus. Lucan lib. 1.

Caſtráque quæ Vogeſi coruam ſuper ardua ripam
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

Volgiuagus. Vide VVLGVS.

Vola. volæ, {[illegible]} Media pars manus ſiue pedis, vt ait Seruius. Plin. lib. 11. cap. 45. Vola homini tantùm, exceptis quibuſdam.

VOLATERRAE, {[illegible]} ſeu Volaterrana vada, Hetruriæ oppidum ad Cecinnam fluuium, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 5.

Volatile. Vide VOLO, volas.

VOLCAE, {[illegible]} populi Galliæ Narbonenſis Vulcarum nomen traſ Rhodanum in Occaſum celeberrimum fuit, ſicut citra Saliorum ſiue Salyum, vel Ptolemæo teſte lib. 2. cap. 10. Volcæ, vulgò *Lãguedoc*. Oliuarius in Melã tradit Volcas eſſe eos qui apud Montem Peſulanum agunt.

VOLCATIVS, {[illegible]} Conſul, impediit ne Catilina ob accuſationem repetundarum peteret Cõſulatum Autor Pædianus. Volcatius Gallicanus, quintum Conſul ſcripſit vitas imperatorum ad Diocletianum Eius tantùm extat nunc Auidij Caſſij vita. Volcatius Terentianus hiſtoriam ſui temporis, id eſt, Gordianorum ſcripſit, ac dicit Gordianum ſeniorem vultum Cæſaris Auguſti valde retuliſſe. Autor Capitolinus. Volcatius Epidius grammaticus ſcripſit res geſtas Pompeij Magni & eius patris. primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, quum ab optimo quoque ſcribi ſolita ſit, vt ſcribit Cornelius nepos. Ludum aperuit, docuitque inter cætera M. Antonium & Auguſtum. Ex Tranquillo.

¶Volcatius Sedegitus in libro, De poëtis, quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt, monſtrat apud Gell. lib. 15. cap 24.

Volema, volemorum, penultima producta, neutri generis, {[illegible]} Pyra Gallis dicuntur bona & grandia: eo quòd impleant manum. Apud Catonem cap. 7 & Colum. lib. 5. cap. 10. Et lib. 12. cap. 10. Virg. 2. Georgicon,

- nec ſurculus idem
Cruſtumiis, Syriíſque pyris, grauibúſque volemis.

Volentia. Vide VOLO, Vis.

Volgiolum, inter ruſtica inſtrumenta connumerat Plin. lib. 17. cap. 10. Seritur menſe Aprili, area æquata cylindris, aut volgiolis, denſum De ſemine expreſſi.

Volitina, ſeu Voltinia tribus, Vide TRIBVS.

Volo, volas {[illegible]} volare, proprium eſt pennas habentium Virg. 1. Æneidos,

- volat ille per aera magnum
Remigio alarum Cic in Arato.

Namque eſt ales auis lato ſub tegmine cœli
Quæ volat, & ſerpens geminis ſecat aëra pennis.

Volare membranis dicuntur cicadæ & veſpertiliones. Plinius lib. 11. cap. 18

Altè volare, Demiſſius volare, Contraria. Ouidius 3. Triſtium elegia 4.

Cateruatim volare Plin lib. 10. cap. 24.

Gregatim volare Quintil lib 1. cap. 6.

Perniciter volare, Vide PERNICITA.

¶Volare, transfertur ad alia quæ celeriter currunt: vt Nauis volat, fama volat, & huiuſmodi: pro Celeriter it, vel fertur. Terentius Hecyra 3 4.

Ne me fruſtra ille expectet, volo.

Volare, & Iter facere, contraria. Cicero 10. Philipp. Quem ſi in via caducæ hereditates retardaſſent, volaſſe eum, non iter feciſſe diceres.

Paſſu volat alite virgo. Ouid. 10. Metam.

Volat ætas Cic. 1. Tuſc.

Volat vi feruidus axis. Virg. 3. Geor.

Dicta magna volant ſuperbo. Valer. 5. Argon.

Faces & ſaxa volant. Virg. 1. Æn.

Fama volat. Virg. 3. Æneid.

Volant literæ, quæ celeriter perferuntur. Cic. ad Attic. lib. 8. 34. Literæ Capuam ad Pompeium volare dicebantur.

Spiritus volat altus in auras. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3.

Tela volant hyberna grandine plura. Ouid. 5. Metam.

Volat telorum vis. Liu. 6 bel. Pun.

Volans, Particip. {[illegible]} vt

Curru volans Virg. 1. Æn.

Currus agitare volantes. Virg. 3 Georg.

Inhibere equos volantes. Ouid. 2. Metam.

Fumi volantes Lucret. lib. 6.

Haſta volans. Silius lib. 16.

Nubes volantes Lucret lib. 5.

Sagitta volans. Ouid 3. Triſt eleg 10.

Vmbræ volantes. Ouid. 1. Amor. eleg. 6.

¶Volantes, loco ſubſtantiui, pro Auibus. Virgilius 6. Æneidos de Auerno,

Quam ſuper haud vllæ poterant impunè volantes
Tendere iter pennis.

Volito, volitas, pen corr. {[illegible]} volitare, Frequentatiuum. Cicero 1. de Natura deorum, In hac igitur immenſitate latitudinum, longitudinum, altitudinum, infinita vis innumerabilium volitat atomorum

Paſſim ac liberè volitare. Cic 2 de Oratore, Sic enim ſe res habet, vt quemadmodum volucres, &c. Leuandi laboris ſui cauſa paſſim ac liberè ſolutas opere volitare.

Super carpentum volitare. Liu. 1. ab Vrbe.

Fauillæ volitant. Ouid. 2 Metam.

Vmbræ volitant inter viuos. Lucret. lib. 4.

Voces volitant per aures. Lucret. lib 4.

Currum volitantem leui flamine, pro Naui, Catullo, Argon. 59.

Simulachra modis volitantia miris. Virg 7. Æn.

Circum latè volitans fama. Virg. 7. Æn.

Animus vacuus cura atque labore volitat. Cic. 2. de Oratore, Animi noſtri forenſibus negotiis atque vrbana opere defeſſi geſtiunt, ac volitare cupiunt vacui cura atque labore.

¶ Volitare, per tranſlationem, pro Diſcurrere ponitur, vt ait Valla. Tacit. lib. 2, Quin & Inguiomerum tota volitantem acie fortuna magis, quàm virtus deſerebat.

Inſultare & volitare. Cic pro Flacco, Nunc verò non inſultabo vehementius, nec volitabo in hoc inſolentius.

Cupiditate gloriæ volitare, hoc eſt Efferri & vehementer trahi. Cic. in Piſonem, Valebit apud hominem volitantem gloriæ cupiditate vir moderatus & conſtans.

Ante oculos alicuius volitare. Cic 2. de l. Agrar. Volitat enim ante oculos iſtorum Iubæ regis filius adoleſcens non minus benè nummatus quàm bene capillatus.

In armis volitare. Cic. 2. in Catilinam, Nunquam ego à diis immortalibus optabo Quirites, inuidiæ meæ leuandæ cauſa, vt L. Catilinã ducere exercitum hoſtium, atque in armis volitare audiatis.

Per gentes volitare. Cic. 2 de l. Agraria, Vt volitaretis toterra per gẽtes, per regna omnia, cum imperio ſummo, cum iudicio infinito, cum omni pecunia.

Per forum volitare. Cic. pro Domo ſua, Itaque cùm tu florens ac potens per medium forum popularis volitares.

In foro volitare. Cic. lib. 2. de Orat.

Toto foro volitare. Liu 9 bel. Maced.

Tota vrbe volitare, Cic. poſt red in Senatu, Cùm ferro & facibus homines tota vrbe volitantes, magiſtratuum tecta oppugnata, &c.

Per ora virorum dicitur aliquis volitare. Cic 1 Tuſc.

Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu faxit. cur?
Volito viuus per ora virûm.

Volatus, huius volatus. pe. pro. {[illegible]} Cic. 2 de Nat. deo Idémque & volatus alitum ſuſtinet, & ſpiritus ductus alit & ſuſtentat animantes.

Aquilæ admonitus volatu. Cic. 1. de Diuin.

Celer volatus. Claud. 8 Paneg.

Leuis volatus Ouid. 12 Metam.

Præceps volatus. Mart. lib. 11.

Suſpenſus volatus Stat. 3. Theb.

In volatu, Vide IN præpoſitionem.

Volatura volaturæ, pe. prod. {[illegible]} Idem. Varro 3 de Re ruſt. cap. 6. Ibi in prima volatura quum veniunt, morantur dies paucos requieſcendi cauſſa. Co.u.lib 8.ca.9.

Volaticus pen. cor. Adiect. {[illegible]} pro Inconſtanti ac præcipiti. Cic. Attico, lib 13 182, O Academiam volaticam & ſui ſimilem, modò huc, modo illuc. Idem de Aruſp. reſpon. Illius furentes ac volaticos impetus in ſeipſos poſſe conuerti. Mulieres volaticæ, ſtrigæ, maleficæ. Feſtus.

Volatilis & hoc volatile, pen. cor. {[illegible]} Quaſi volans. Volucres, volatilia dicuntur, quia volant. Cic. 2. de Nat. deor. Præterea veſcimur beſtijs & terrenis & aquatilibus & volatilibus, partim capiēdo, partim alendo. Vetus codex legit volantibus.

Ætas volatilis. Ouid. 10. Metam.

Ferrum volatile, pro Cuſpide & acie telorum. Virg. 8 Æneid.

Pecus volatile facile paſturis cuſtodiam recipit. Colum. lib 8. ca. 4. De cibarijs gallinarum.

Pueri volatilis arcus. Ouid. 2. Amorū, eleg. 7. Hoc eſt Cupidinis.

Telum volatile mittere. Ouid 7. Metam.

Volo, vis, vult, volui, {[illegible]} velle. Virg eclo. 3, Vis ergo inter nos, quid poſſit vterque, viciſſim Experiamur?

Volo te ſubaudi alloqui, & Volo te paucis, aut tribus verbis. Plautus Capt. 17 Idem Epid. 10 Et Trinum. 13. Terent. And. 5. 3, Quis me volt?

Velint nolint. Plin in Paneg. Præterea, futuri principes, velint, nolint, ſciant.

Velit nolit, pro Velit, an non velit. Cic. ad Qu. frat. lib. 3, 24. Craſſum Iunianum hominem mihi deditum per me deprecatus: velit nolit, ſcire difficile eſt. Hirtio tamen agente nolle ſe non probabit.

Volo Arpinum, Sub proficiſci. Cic. Attico lib. 9 170, Nos autem in Formiano morabamur, quo citius audiremus: deinde Arpinum volebamus. Eodem modo hac ipſe ſæpe vtitur verbo Cogito.

Id volumus, id contendimus. Cic 2. de Finib Id enim volumus, id contendimus, vt officij fructus ſit ipſum officium.

Velle, optare, cogitare, efficere. Cic pro Cluentio, Nihil eſt enim mali, nihil ſceleris. quod illa non ab initio filio voluerit, optauerit, cogitauerit, effecerit.

Ne velit emiſſe. Cato cap 5, Nequid emiſſe velit inſciente domino, neu quid dominum celauiſſe velit. Hoc eſt, nihil emat.

¶ Volo, pro Opto. Cic ad Cornificium lib. 12. 19, Eandem rem tibi volo bene & fœliciter euenire.

Clementer volo, Vide CLEMENS.

Leuiter bene velle alicui, Vide LEVIS.

Magis vellem, Vide MAGIS.

Maximè vellem, Vide MAGNVS.

Minimè volo, Vide PARVVS.

Nimis vellem. Vide NIMIS.

Nimium volo. Vide NIMIS.

Volo omnia tua cauſa, id eſt, Tibi bene cupio Cic ad Sulpitium, lib. 13. 23. Nam & ſemper me coluit, diligentiſſimé que obſeruauit, & à ſtudijs noſtris non abhorret.

Volo valde eius cauſa. Cic. ad Tironem lib. 16. 17, Cuſpio, quòd operam dediſti, mihi gratum eſt: valde enim eius cauſa volo.

Volo tua cauſa, abſolute. Cic. ad Atticum lib. 11 216. Per eos qui noſtra cauſa volunt, valéntque apud illum, diligentiſſimè contendas opus eſt.

Quid vultis amplius. Cic. 5. Verr.

Volo tibi hunc honorem deos fortunare, Hoc eſt, vehementer cupio. Cic ad Marcell lib. 15 18, Maxima ſum lætitia affectus, cùm audiui Conſulē te factū eſſe, eúmq; honorē deos tibi fortunare volo.

Volo tuam gratiam, Id eſt opto Plaut. Curcul 8.

Volo defenſam, Id eſt, cupio defendi. Cic. ad Craſſipedem lib 13. 10, Remque & vtilitatem ſociorum (cuius rei quantam poteſtatem Quæſtor habeat non ſum ignarus) per te quam maximè defenſam & auctam velis.

Donatum tibi volo. Vlpia tu l. Qui mihi. D. de donationibus. Qui mihi donatum volebat, ſeruo communi meo & Titij rem tradidit. Idem in l hoc iure. D eod. tit. Siquis dederit pecuniam mutuam Titio reddendam Seio, cui donatum volebat: deinde, &c.

Volo me excuſatū eſſe. Cic. 3 Ver. His omnibus qui iſtius iniurias norunt, hoc eſt Pop. Rom. vniuerſo me vehementer excuſatū volo.

Volo oratum à vobis rem iuſtam Plaut. Amph 3.

Et volo vos oratos eſſe Plaut Caſin. 2.

Quamobrem ea te cura liberatum volo. Cic Q. fr. lib. 3, 27.

Volo amori obſequium illius Plaut. Aſin 3.

Volo honoris cauſa eum nominatum. Cic. 2. Verr. Fit obuiam caſu ei multitudini C. Curio, quē ego hominem honoris potius, quàm contumeliæ cauſa nominatum volo

Velim, Optantis cum deſyderio Plaut. Truc 9, Nunc ecaſtor, vt veniret miles velim.

Eſt paucis vos quod monitos voluerim Plaut. Capt. 2.

¶ Volam, pro Velim. Lucil. lib. 27 Plaut. Aſin. Meo modo loquar quæ volam, quoniam intus non licitum eſt mihi. Nonius.

Velle ſaluam Martius ad Ciceronem lib. 11 28, At debeo pro ciuili parte Rempub velle ſaluam.

¶ Volo, pro Opinor, & Cenſeo. Cic 1. de Nat deor. Quatuor enim naturas ex quo omnia conſtare cenſet, diuinas eſſe vult. Et paulò poſt ſidera.

¶ Quid ſibi vult iſtud? Cic. in Verrem, Quid ſibi equeſtres ſtatuæ volunt propter ædem Vulcani? Hoc eſt, quid ſigo ficant.

Ita me bereuie attendi, nec ſatis intelligas quid ſibi lex, aut quid verba iſta vellent. Cic 3. de Legib.

¶ Apud comicos volt pro Vult ferè ſemper legitur.

Volens, Partic p. {[illegible]} Plaut Curcul. 2, Potate, fite mihi volentes propitiæ Liu. Precatur deinde, ſi diuus, ſi diua eſſet qui ſibi præpetem miſiſſet, volens propitia que adeſſet.

Volenti animo aliquid agere Saluſt in Iugurtha.

Volentibus vobis. Macrob lib 6. Saturn cap. 6, Figuras verò quas traxit de vetuſtate, ſi volentibus vobis erit, quum repentina memoria ſuggeſſerit, enumerabo.

¶ Volens, pro Beneuolo, vt in deorum precationibus. Cato, Mars pater, te precor quæſóque, vti ſies volens propitius mihi, domo, familiæque noſtræ. Liuius Pacem precibus expoſcunt, vti volens propitius ſuam ſemper ſoſpitet progeniem Turnebus.

Volentia, Id eſt quæ vellent, à voluntate Saluſt hiſtor lib. 4, Multiſque ſuſpicionibus volentia plebi facturus habebatur Nonius.

Voluntas, voluntatis, {[illegible]} Animi inductio beneuola, mens & conſilium. Cic. 4. Tuſ. Quamobrem ſi ſimul obiecta ſpecies cuiuſpiam eſt quod bonum videatur, ad id adipiſcēdum impellit ipſa natura: id quum conſtanter prudentérque fit, eiuſmodi appetitionem Stoici [illegible] appellant, nos voluntatem appellamus. Eam illi putant in ſolo eſſe ſapiente, quam ſic definiunt, Voluntas eſt quæ quid cum ratione deſyderat

Mens & voluntas. Cic 3. in Catil. Dijs ergo immortalibus ducibus hanc mentem Quirites, voluntatémque ſuſcepi.

Senſus & voluntas. Qu Cic. de Petit Conſul. Petitori verò neceſſaria eſt, cuius & frons, & vultus, & ſermo ad eorum quoſcunque conuenerit ſenſum & voluntatem commutandus eſt.

Voluntas & libertas. Cic pro Seſtio, Eos voluntatem ſemper eandem, libertatem non eandem ſemper habuiſſe.

Nihil tam flexibile, quàm voluntas Cic. pro Milone.

Nihil obſcurius voluntate hominum Cic. pro Murena.

Voluntas ad aliquid agendum. Cicero 3. pro Fonteio, Quòd ſi aut quantam voluntatem habent ad hunc opprimendum, aut quantam ad maledicendum ſententiam, &c.

Voluntas erga, pro ea quam vulgò affectionem vocamus. Cic 2. de Finib. Sed tu, vt dignum eſt tua erga me & erga philoſophiam voluntate ab adoleſcentia ſuſcepta, fac vt Metrodori tueare liberos.

¶ Voluntate, ablatiuus. Terent Adelph 3 4, Quid vos ius cogit, id voluntate impetret.

Sua voluntate, nulla vi coactus. Cic. 2 de Finib.

Voluntate omnium, Id eſt, omnibus volentibus & concedentibus. Cic ad Valerium lib. 13. 5, Cùm iis qui ſimilem iniuriam acceperant amiſſis omnibus fortunis, reditus tamen in patriam voluntate omnium concedi videretur, adiutor incolumitatis fui.

De mea voluntate, Vide DE præpoſitionem.

Ex voluntate. Cic in Piſonem, Illud accidit præter optatū meum, ſed valde ex voluntate.

Ex voluntate alicuius aliquid facere, Hoc eſt quod aliquis concedat & velit. Cic. Planco lib. 13. 30, Hoc mihi velim credas, ſiquid fecerim hoc ipſo in bello minus ex Cæſaris voluntate, quod intellexerim ſcire ipſum Cæſarem, me inuitiſſimum feciſſe.

Legis voluntas. Quintilianus libro 3. cap 6, Sed voluntate legis ſe tuebitur.

Abdita voluntas ac retruſa, vide Abditus in ABDO.

Aduerſa voluntas. Quintil. lib. 4 cap 1.

Animoſa voluntas. Ouid. ad Piſonem.

Auerſa voluntas. Virgil. 12. Æneid.

Dubia voluntas. Tacit lib 20.

Grata voluntas in parentes. Cic pro Plancio.

Voluntas malefica. Plin lib 9. cap. 59.

Mutua voluntas. Cic. Metello, lib. 5. 2, Timuiſſent, ne quæ mihi pars abs te voluntatis mutuæ tribueretur.

Occulta voluntas, multiplex natura. Cic. Bruto, 2.

Officioſa voluntas Ouid 3 de Ponto, eleg 2.

Pauper voluntas. Ouid 8 Metam.

Perpetua & conſtans voluntas. Cic. 13. Philip.

Singularis voluntas. Cic. pro Rabirio perduel. reo, Cùm tanto ſtudio C. Rabirius totus Apuliæ ſingulari voluntate Campaniæ vicinitatis ornetur.

Abalienare voluntatem, Vide ABALIENO.

Abhorret voluntas eius à me Cic ad Caninium. lib. 5. 16, Solus enim tu ex omnibus, qui cum Bibulo ſunt, certiorem me nunquam feciſti, quàm valde Bibuli voluntas à me ſine cauſa abhorreret.

Abijcere voluntatem diſcendi ſimul cum ſpe perdiſcendi. Cic. 2. de Orat.

Accidit voluntas, Vide ACCIDO.

Accomodare voluntatem. Vlpian. in l. j § in poteſtate D. de exercit. action. Si ſeruus peculiaris volente filiofamilias, in cuius peculio erat: vel ſeruo, vti aſſus eius nauem exercuit: pater, dominúſve, qui voluntatem non accommodauit, duntaxat de peculio tenebitur ſed filius ipſe inſolidum.

Adducere in voluntatem, Vide ADDVCO.

Adiuuare voluntatem, Vide ADIVVO.

Alienare à ſe voluntates ſuorum, Vide ALIENO.

Auferre voluntatem, Vide AVFERO.

Conciliare ſibi voluntatem alicuius Vide CONCILIO.

Confirmare voluntatē in aliquē Cic. Famil. 13. voluntatem cōtuliſti.

Conformare ſe ad alicuius voluntatem, Vide CONFORMO.

Copulare voluntatem. Cic. Famil. 3. Ad voluntates noſtras copulandas.

Emetiri voluntatem, ſeu (vt alij legunt) remetiri. Cic. De claris Orator. Ipſe mihi tractatio literarum ſalutaris fuit, admonuitque, Pomponi, vt à te ipſo ſomnem aliquid ad me reficiendum, teque remunerandum, ſi non pari, at grato tamen munere: quanquam illud Heſiodium laudatur à doctis, quod eadem menſura reddere iubet qua acceperis, aut etiam cumulatiore, ſi poſſis. Ego autem voluntatem tibi profectò emetiar, ſi rem ipſam nondum poſſe videor: idque vt ignoſcas, à te peto. Hoc eſt, remunerandi voluntatē tibi præſtabo.

Facere voluntatem. Quint. lib. 5. cap. 10.

Ita fert cordi voluntas. Virg 6. Æneid.

Habere voluntatem nocendi, in iracundia. Cic. 2 de Orat.

Immutare voluntatem. Vide I M M V T O.
Impetrare aliquid voluntate, Vide I M P E T R O.
Incitata aduerſus rationem voluntas, Vide I N C I T O.
Incumbere ad voluntatem Cic. ad Attic. 1.
Incutere voluntatem. Vide I N C V T I O.
Introſpicere voluntates hominum. Tacit. lib. 1.
Loqui ad voluntatem, Vide L O Q V O R.
Manet voluntas, Vide M A N E O.
Mutare voluntatem. Cic. Famil. 1.
Nuncupata voluntas, Vide N V N C V P O.
Præſtare voluntatem. Cic. Famil. 2, Eam voluntatem quam expectabam præſtiterunt.
Profiteri volũtatem. Cic. Famil. 10, Profeſſionem bonæ volũtatis.
Propenſa voluntas. Silius lib. 16,
Quando ita cælicolùm nobis propenſa voluntas Annuit.
Remittere aliquid voluntate Liu. lib. 5. belli Maced.
Scrutari alicuius voluntatem Quintil. lib. 2 cap. 5.
Spectata voluntas amicitiæ Lucret. lib. 1.
Stare voluntate. Quintil. lib 7. cap. 2.
Diuerſa voluntas eſt mihi. Ouid 5 Faſt.
Temerata eſt noſtra voluntas. Ouid. 3 Metam.
Eſſe in voluntate. Cic. contra Rullum.
Suſcipere voluntatem. Cic. in Catil.
¶ Voluntas, pro Fauore. Terent. in prolog Phorm.
Voluntas veſtra ſi ad poetam acceſſerit.
Date operam. Hoc eſt, ſi faueritis. Donatus.
Offenſa voluntas populi, Vide O F F E N D O.

Voluntarius, Adiectiuum {[illegible]} Quod fit ſponte. Cic. pro Seſtio, Intueri poteſtis eos qui omnia diuina & humana violarint, non ſolùm alacres lætóſque volitare, ſed etiam voluntarios fortiſſimis atque optimis ciuibus periculum moliri. Hoc eſt, nulla iniuria laceſſitos.
Voluntarius adeſt. Liu 1. ab Vrbe.
Amicus voluntarius. Cic. pro Cecinna, Ille, quem ſupra deformaui, voluntarius amicus mulieris, non neceſſitudine aliqua, ſed ficto officio, ſimulatáque ſedulitate coniunctus.
Auxilia voluntaria, Quæ ſponte dantur. Cic. ad Catonem, lib 15. 4. Liu. 15 bel Maced. Voluntarios, quos poſſet, duceret, inuitum ne quem militem veterem ducendi ius eſſet.
Caſus voluntarius. Cic 2. de Finib.
Exitus voluntarius Tacit. lib. 5.
Herba voluntaria, Quæ ſua ſpõte naſcitur, cui opponitur Satiua. Plin. lib. 20 cap. 22, de ſerpyllo, Satiuum non ſerpit, ſed ad palmi altitudinem increſcit. Pinguius voluntarium, & candidioribus foliis.
Inimicus voluntarius. Cic. Anteq. iret in exil.
Interitus voluntarius. Cic pro Marcello.
Laudator voluntarius. Cic. 6 Verr.
Maleficium voluntarium. Cic. 1 de Inuent.
Mors voluntaria. Cic. 3 de Finibus, Alter propter perpetuam in populari ratione leuitatem, morte voluntaria ſe à ſeueritate iudicum vindicauit.
Motus animi voluntarius. Cic. de Fato.
Obliuio voluntaria. Cic. Lentulo, lib. 1. 9, Quum mihi cum illo magna iam gratia eſſet, quòd eius omnes grauiſſimas iniurias communis concordiæ cauſa voluntaria quadam obliuione contriueram.
Oratio neceſſaria, & Voluntaria, contraria. Cic. pro Roſc. Comœdo, Illa ſuperior fuit oratio neceſſaria, hæc erit voluntaria.
Societas voluntaria. Cic pro Quintio.
Teſtes voluntarij Quintil. lib. 5. cap 7.
Virtutes voluntariæ. Cic. 5. de Finib.

Voluntariè, ſiue Voluntariò, Aduerbium {[illegible]} Bono & prompto animo, non coacto. Cæſar 3. bel. Ciuil. Hæc quum dixiſſet, primus ex dextro cornu procurrit, atque eum milites electi circiter cxx. voluntariè eiuſdem centuriæ ſunt proſecuti. De Craſtino viro fortiſſimo. Liu. 1 ab Vrbe, Inde ob recidiuas bellorum iras, maxime ſollicitatis ad defectionem animis voluntariò traxere. Vetus exemplar habet voluntarios.

Volones, {[illegible]} dicti ſunt ſerui, qui bello Punico quum deeſſent qui ſcriberentur, pro dominis pugnaturos ſe polliciti, in ciuitatem recepti ſunt. Et volones appellati, quia hoc ſponte voluiſſent. Hæc ex Feſto Liu. 3 bel. Pun. Vt tyrones (ea maximè pars volonum erat) diſcerent ſigna ſequi. Ibidem 168. Vetus miles tyroni, liber voloni ſeſe exæquari ſineret.

V O L S C I, {[illegible]} populi Mediterranei Tuſciæ: de quibus Pomponius Mela lib. 2. in deſcriptione Italiæ. Virg. Æneidos,
- Volſca de gente Camilla.
Verum Volſci Virg. 2 Georg.

Volſella, volſellæ, ſiue Vulſella, vulſellæ {[illegible]} Inſtrumentum ad pilos euellendos è corpore. Celſ. lib. 6, cap. 18. de cancri, qui in colis naſcitur, curatione, incipit à nigritie: quæ ſi cutem occupauit, protinus ſpecillum ſubiiciendum, eáque incidenda eſt: deinde oræ vulſella prehendendæ: tum quicquid corruptum eſt, excidendum. Idem lib 7. cap. 12, Ergo ſpecillo conquirenda eſt reſta quæ receſſit, & vulſella protrahenda eſt.

V O L S I N I V M, {[illegible]} Ptolem. lib. 3 cap. 1. Tuſcorum vrbs, hodie *Balſena*.

Vulſus, Adiectiuum {[illegible]} pro Vorſus & verſus, de induſtria fictum. Mart. lib. 5, Qui moues in varios brachia vulſa modos. Fortè rectius vulſa interpreteris vulſa, depilata. Ridet enim Catuli mollitiem, curámque nimiam circa corporis cultum.

Volua, voluæ {[illegible]} Vide V V L V A. Plin. lib. 22. cap. 22, Voluam enim terra ab hoc primo gignit, ipſum poſtea in volua, ceu in ouo eſt luteum. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. 29, Dicuntur agni chordi qui poſt tempus naſcuntur, & remanſerunt in voluis intimis.

Volubilis. Vide V O L V O.

Volucer, hæc volucris, hoc volucre, penult. corr. {[illegible]} Celer. Martialis,
Et volucrem longo porrexit vulnere pardum. Virg. 1. Æneidos,
- volucrémque fuga præuertitur Hebrum. Cic. de Clar. Orat.
Aliud autem genus eſt non tam ſententiis frequentatum, quàm verbis volucre atque incitatum.
Alæ volucres Stat 5. Theb.
Aquæ volucres, Fluuij, torrentes. Ouid. 2. Metam.
Auræ volucres. Virg. 5. Æneid.
Columba volucris Virg 5 Æneid.
Cupido volucer. Ouid. 9. Metam.
Currus volucer. Horat. 2. Carm. ode 33.
Curſus volucer. Ouid. 2 Triſt. eleg 9.
Dies volucris. Horat 3. Carm. ode 18.
Equi volucres. Ouid. 2. Metam.
Fortuna volucris. Cic. pro Sylla, O falſam ſpem, ô volucrem fortunam!
Fuga volucris. Silius lib 17.
Fumi volucres. Virgil. 1. Georg.
Quæ tenuem exhalat nebulam, fumóſque volucres.
Leuitas volucris. Lucret lib. 4.
- volucri leuitate feruntur.
Nuntius volucris. Cic. pro Quintio.
Procellæ volucres. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.
Rotæ volucres. Claud. 3 de raptu Proſerp.
Sagitta volucris. Virg. 5 Æneid.
Saltus volucer. Stat. 6. Thebaid.
Somnus volucer. Virg. 2. Æneid.
Vox volucris. Plaut. Amphit. 4, Volucrem vocem geſtito.

Volucris, huius volucris, pen. cor. f. g. {[illegible]} Omne id quod volat, non ſolùm aues, ſed apes quoque veſpæ, tabani, & reliqua huiuſmodi. Cic. 1. de Orat. Quemadmodũ volucres videmus procreationis atque vtilitatis ſuæ cauſa fingere & conſtruere nidos.
Nidus volucrum. Ouid. 12. Metam.
¶ Aduenæ volucres, Vide A D V E N I O.
Aëriæ volucres. Lucret lib 1.
Auidæ volucres. Ouid. 5. Metam.
Flumineæ volucres. Ouid. 2. Metam.
Fœda volucris. Ouid. 5. Metam.
Importunæ volucres. Virg. 1. Georg.
Infandæ volucres. Stat 10 Thebaid.
Obſcœnæ volucres. Virg 3 Æneid.
Pictæ volucres, Variis plumis ornatæ. Virg. 3. Georg.
Picturatæ volucres Claud. ad Serenam. 17.
Rapidiſſima volucris miluus Ouid. 2. Metam.
Tener volucris. Cic. 2. de Diuin.
Hunc vbi iam teneros volucres, matrémque peremit. Hic videtur adiectiuum volucris, pro ſubſtantiuo poſitum, quum maſculino iungat.
Vaga volucris. Ouid. 1. Metam.
Variæ volucres. Virgil 7 Æneid. Lucret. lib. 2. Varias vocat quas Virgil pictas. Niſi malis, quòd plura ſint earum genera.
Virgineæ volucres. Ouid. 6. Metam. Harpyias intelligit, de quibus & Virgil. 3. Æneidos.
Virginei vultus volucrum, &c.
¶ Conflictatæ volucres ſæuiſſima hyeme, Vide Conflicto in C O N F L I C O.
Fallere volucres viſcata virga. Ouid. 15 Metam.
Lacerant corpus volucres. Lucret. lib. 3.
Linguas volucrum ſentire Virg 3. Æneid.
Volucrũ in genitiuo plurali, teſte Chariſio, citátque Ciceronem de Finibus.

Volucra, volucræ, pen. prod. Colum. de Arboribus, cap. 15, Genus eſt animalis, volucra appellatur: id ferè prærodit teneros adhuc pampinos & vuas. Inuolucrum & conuoluulum quidam vocant.

Volumen, Vide V O L V O.

Voluntas, Vide V O L O.

Voluo, voluis, volui, volutum, pen. prod. {[illegible]} voluere, à Volo, volas, vt quidam exiſtimant, deriuatur. Inter volandum enim quaſi volui alæ videntur. Plin. lib. 19. cap. 42, Pampinato ſemper orbe ſe voluens.
Quàm citatiſſimè voluere. Quintil. lib. 1. cap. 2.
In caput volui, Præcipitari Virg. 1. Æneid.
In præceps volui. Ouid. 8 Metam.
Ante pedes alicuius volui, Proſterni. Propert. lib. 3. eleg. 8.
Amnis præceps voluitur per deuia. Sil. lib. 17.
Annus voluitur in ſe. Virg 2. Georg.
Flammæ voluuntur per culmina. Idem 4 Æneid.
Voluere ſub naribus ignem. Idem 4. Georg. Equus flatu & anhelitu calido indicat magnanimitatem ſuam.
Ignis voluitur ſumma ad faſtigia. Idem 2. Æneid.
Æſtus incendia voluunt. Idem 2. Æneid.
Lacrymæ voluuntur inanes, Fruſtra cadunt. Idem 4. Æneid.
Libros voluere. Cic de Clar. Orat. Voluendi enim ſunt libri, cùm aliorum, tum in primis Catonis.
Venti voluunt mare. Virg. 3 Æneid.
Oculos per ſingula voluit. Idem 8 Æneid.
Orbem voluere. Liu. 4. ab Vrbe, Vide O R B I S.
Puluis voluitur ad mania. Virg 11. Æneid.
Saxum ingens voluunt alij. Idem 6 Æneid.
Saxa voluebant infeſto pondere. Idem 9 Æneid.
Semianimes voluuntur equi. Idem. 11. Æneid.
Vices voluere. Idem 3. Æneid.
¶ Facilè ſolutéque verbis voluere ſententias. Cicero de Claris Oratoribus.
Volui vno ſpiritu. Cicero 3. de Oratore. Longiſſima eſt igitur
compleWV

compleɛio verborum, quæ volui vno ſpiritu poteſt.

¶ Voluere, Cogitare, verſare animo. Virg 1. Æneidos,

At pius Æneas per noctem plurima voluens.

Caſus voluere. Idem 1. Æn.

Curas multiplices animo voluebat. Catul. 59.

Fluctus curarum voluere in pectore. Lucret. lib. 6.

Cogitationes voluere, pro Cogitare. Liu 6. bel. Pun.

Iras in pectore voluere. Liu. 5. bel. Maced.

Voluere aliquid animo. Salluſt. in Iugurtha.

Voluens, voluentis {[illegible]} Particip. ſiue Nomen a participio. Virgilius 1. Æneidos,

Certè hinc Romanos olim voluentibus annis. Hic eſt participium pro nomine. Voluens enim eſt qui voluit: Volubilis autem qui voluitur. Anni autem voluuntur, non voluunt, vt eſt 2. Georg.

Atque in ſe ſua per veſtigia voluitur annus. Seruius.

Oculos huc illuc voluens. Virg. 4. Æneid.

Senſus varios voluens. Valer. 7. Argon.

Celeriter ſanè verba voluens. Cic. de Clar. Orat.

Plauſtra voluentia, Volubilia. Virg. 1. Georg. Seruius.

Voluendus {[illegible]} Aliud particip. Virg 1. Æneidos,

Triginta magnos voluendis menſibus orbes

Imperio explebit. Id eſt, volubilibus. Idem 9. Æneid.

- voluenda dies en attulit vltro. Seruius.

Volutus, pen. prod {[illegible]} Item participium etc.

Fluctus volutus ad terras. Virg 3. Georg.

Amnis per ſaxa volutus. Virg. 3 Georg.

Voluto, volutas, pen. prod. {[illegible]} voluitare, Frequentatiuum. Colum. lib 7. cap 9, Vt paludem rimentur, effodiántque lumbricos, atque in luto volutentur, quod eſt huic pecori gratiſſimum.

Volutare ſe ſupra rem aliquam. Plin. lib. 8 cap. 37.

Circum terram volutari. Cic. in Somn. Scipio. Nonque eorum animi qui ſe corporis voluptatibus dediderunt, eariúmque ſe quaſi miniſtros præbuêre, impulſúque libidinum voluptatibus obedientium deorum & hominũ iura violauêre, corporibus elapſi, circum terram ipſam volutantur, nec hunc in locum niſi multis exagitati ſæculis reuertuntur.

In luto volutari. Cic. 7. Verr. Nam nos quidem quid facimus in Varre, quem in luto volutatum totius corporis veſtigiis inuenimus?

Genibus volutans Virg. 3. Æneid.

¶In ſtupris volutatur, per tranſlationem: hoc eſt, Veluti ſus quodam luto, ita ſtupris delectatur. Cic. de Aruſp. reſpon. Idem ad Varronem lib. 9, Laborandum eſt, ne quum omnes in omni genere & ſcelerum, & flagitiorum volutentur, noſtra nobiſcum aut inter nos ceſſatio vituperetur.

Liberè cum ſcortis volutari. Cic. de Aruſp reſpon. Quis vnquam nepos tam liberè eſt cum ſcortis, quàm hic, cum ſororibus volutatus?

In omni dedecore volutari. Autor ad Heren. lib. 4, Nondenique in omni dedecore volutatus eſt.

¶Volutari, pro Libidinari. Iuſtin. lib 11. non ita procul à fine, de Alexandro magno verba faciens, Qua nocte eum mater Olympias concepit, viſa per quietem eſt cum ingenti ſerpente volutari, nec Dei decepta ſomnio eſt. Nam profectò maius humana mortalitate vterum opus tulit. Plin. lib. 35. cap 11, Cleſides iniuriam reginæ Stratonices iniuria. Nullo enim honore exceptus ab ea, pinxit volutantem cum piſcatore, quem reginam amare ſermo erat.

Cum aliquo volutari. Cic. in Salluſt. Itaque nihil aliud ſtudet niſi vt lutulentus ſit cum quouis volutari.

¶In veteribus ſcriptis ſtudiosè volutari. Cic. 3. de Orat.

Animum cogitationibus volutare. Liu. 9 ab Vrbe.

Secum volutare aliquid. Virgil. eclog. 9.

In animo volutare. Liu 8. bel. Pun.

Secum animo aliquid volutare. Liu. 10 bel. Maced.

Cum triſti corde volutat hæc. Virg. 6 Æneid.

Dolos diuerſúmque volutat corde nefas. Valer. 2. Argon.

Mente quædam volutat. Lucret lib 3.

In ſecreto cum amicis aliquid volutare. Liu 4 bel. Mac.

Vocem volutant per atria, iactant clamores lætitiæ indices. Virg. 1. Æneid.

Volutatus, pen. prod. Particip {[illegible]} Cic ad Q fra. lib. 2. 15, Itaque ad Calliſthenẽ & Philiſtum redeo, in quibus te video volutatum. Hoc eſt, cum labore verſatum.

Volutatus, huius volutatus, pen prod. {[illegible]} Plin lib. 10. cap 4, Multum puluerem volutatu collectum, inſidens cornibus excutit in oculos.

Volutatio, volutationis {[illegible]} Verbale, Idem. Plin. lib 8. cap. 51, In luto volutatio generi grata. De ſuibus loquitur, Vide HARENA. Idem lib. 10. cap. 73, Solidipedũ volutatio propria. Cic. in Piſonem, An vacò te parum putas inueſtigatas eſſe à nobis labes imperij tui ſtragéſque prouinciæ? quas quidem nos non veſtigiis odorantes ingreſſus tuos, ſed totis volutationibus corporis, & cubilibus perſecuti ſumus.

Volutatim, pen. prod. Aduerb. {[illegible]} Plaut. Milit. 3,

Volutatim domum te rapiam.

Volutabrum, volutabri, pe prod. {[illegible]} Locus vbi ſues volutantur. Virg. 3 Georgicon,

Sæpe volutabris pulſos ſylueſtribus apros

Latratu turbabis agens.

Volubilis & hoc volubile, pen. corr. {[illegible]} Quod facilè voluitur. Cic. de Vniuerſ. Deinde animum circundedit corpore, & veſtiuit extrinſecus, cœloque ſoliuago & volubili, & in orbem incitato complexus eſt.

Amnis volubilis. Horat. 1 epiſt. 2.

Deus volubilis. Cic 1 de Nat. deor. Neque verò mundum ipſum animo & ſenſibus præditum, rotundum, ardẽtem, volubilem Deum, portenta & miracula non diſſerentium philoſophorum, ſed ſomniantium.

Fortuna vaga & volubilis. Cic. pro Milone, Vide quàm ſit varia vitæ commutabiliſque ratio, quàm vaga, volubiliſque fortuna.

Homo volubilis quadam præcipiti celeritate dicendi. Cicero pro Flacco.

Malum volubile, Pomum rotundum Ouid. epiſt. 19.

Nexus volubiles Ouid. 3 Metam.

Canorus orator & volubilis. Cic. de Clar. Orat.

Volubilitas, pen. cor. volubilitatis {[illegible]} Cic 2 de Nat deor. Ex vtraque re & mundi volubilitas, quæ niſi in globoſa forma eſſe non poſſet, &c.

Dare volubilitatem. Cic. de Fato, Vt igitur, inquit, qui protruſit cylindrum, dedit ei principium motionis volubilitatem autem non dedit.

Deus cœlum ad volubilitatem rotundauit. Cic. de Vniuerſ.

Facta volubilitas capitis lauiſſima, Rotunditas capitis. Ouid. 12. Metamorph.

Volubilitas fortunæ, Inconſtantia. Cicero 2 de Diuinatione, Quo modo ergo id quod temerè fit, cæco caſu & volubilitate fortunæ, præſentiri & prædici poteſt?

Volubilitas linguæ Cic. pro Plancio.

Volubilitas verborum. Cic. 1. de Orat. Eſt enim & ſcientia comprehendẽda rerum plurimarum, ſine qua verborum volubilitas inanis atque irridenda eſt.

Volubiliter, pen. corr. Aduerb. {[illegible]} Cic. in Orat. Sæpe etiam in amplificanda re conceſſu omniũ funditur numeroſè & volubiliter oratio.

Volumen, pen. prod. voluminis, n. g. {[illegible]} à Voluendo: quòd maiores noſtri in libris arborum, id eſt codicibus ſcribebant: & libellos illos quò ferrent commodius, complicabant. Ideóque volumina appellata ſunt, libellis ſimiliora, quàm libris. Eſt enim volumen pars codicis, vt puta Metamorphoſeon liber in quindecim volumina diſtinctus. Ouidius 1. Triſtium eleg 1,

Sunt quoque mutatæ ter quinque volumina formæ. Plin. Iunior lib. 3 epiſt. 5 ad Macrum, Libri tres in ſex volumina propter amplitudinem diuiſi. Quaſi in ſex minores libros, vt ſint volumina aliquanto minora quàm libri Volumen igitur pars libri eſt: Liber verò pro toto codice & pro volumine accipitur. Plin. maior lib 7 cap 19, Hæc eſt regio ſecundò volumine à nobis ſignificata. Cic. 3 Tuſcul. Quoniam duobus ſuperioribus de morte & dolore dictum eſt tertius dies diſputationis hoc tertium volumen efficiet. Vide Vlpianum in l. Librorum appellatione. D de legat. tertio.

Volumen epiſtolarum. Cicero ad Atticum, libro 9 18, Nam quum ad hunc locum veniſſem, euolui volumen epiſtolarum tuarum, quod ego ſub ſigno habeo, ſeruóque diligentiſſimè.

Referre epiſtolas in volumina. Cicero ad Tironem lib 16. 17, Video quid agas: tuas quoque epiſtolas vis referam in volumina.

Annoſa volumina vatum. Horat. 2 epiſt. 1.

Lintea volumina, Vide Linteus in LINTEVM.

Plenum volumen querelæ iniquiſſimæ. Cic. Appio lib. 3. 9.

¶Conficere volumina. Cic. Pæto lib 9. 16, Audio Cæſarem, quum volumina iam confecerat [illegible].

Creſcit magnitudo voluminis. Autor ad Herennium lib. 1, Nunc quoniam ſatis huius voluminis magnitudo creuit, commodius in altero libro de cæteris rebus deinceps exponere.

Explicare volumen. Cicero pro Roſcio Amerino, Veniat modò, explicet ſuum volumen illud, quod ei planum facere poſſum Eruscium conſcripſiſſe.

Implere volumen oraculis falſis. Cicero ſecundo de Diuinatione, Tuis enim oraculis Chryſippus totum volumen impleuit, partim falſis, vt ego opinor, partim caſu veris, vt fit in omni oratione ſæpiſſimè.

Peragere volumina. Vide PERAGO.

¶Immenſa tinclorum volumina. Virg. 5. Æneid.

Celeri volumine cœlum torquet ſydera. Ouidius 2. Metam.

Sinuare volumina crurum. Virgil. 3 Georg. de equis.

Sinuans terga volumine angues. Virg. 2. Æneid. Hoc eſt, Inuolutione colligunt in ſinus ſeu annulos atque ſpiras, & curuant.

Trahere volumina dicuntur angues. Virg. 5. Æneid.

Sinuoſa volumina verſat ſerpens. Virgil. 11. Æneidos.

Corruit igne rogus, nigríque volumina fumi

Infecere diem. Ouid. 13 Metam.

¶Volumina fortis humanæ, pro varietate. Plin. lib. 7. cap. 45.

Voluox, voluocis, penultima producta, maſculini generis, {[illegible]} Vermis qui & conuoluolus dicitur, & inuolulus, & voluera, vt ſuperius viſum eſt. Plin. lib. 18. cap. 18, Alij voluocem appellant animal prærodens pubeſcentes vuas, Vide CONVOLVOLVS.

Voluptas, voluptatis, pen. prod. {[illegible]} Eſt elata præter modum lætitia, opinione præſentis alicuius boni. Vnde quicquid cum delectatione animum demulcet, voluptas dicitur. Terent. Heaut. 1. 2,

Voluptatem magnam nuncias.

Omnes enim iucundum motum quo ſenſus hilaretur, Græcè [illegible], Latinè voluptatem vocant. Cic. 2. de Fin.

Omne autem id quod gaudemus, voluptas eſt: vt omne quo offendimur, dolor. Cic. 3 de Finib.

Lætitia & voluptas. Cic 2. de Orat. Percipietis etiam illam ex cognitione iucunditatem lætitiam & voluptatem.

Dicendi voluptates. Quintil. lib. 4 cap 3.

Voluptas e bdominis, Vide ABDOMEN.

Voluptas in bibendo. Cic. 2. de Finib. Eſt'ne quæſo inquam ſitienti in bibendo voluptas?

Voluptas mea, Blandientis vox. Plaut. Caſin. 3.

Amœniſſima voluptas, Vide AMOENVS.

Communis voluptas. Quintil.lib.1.cap.10.
Dux vitæ dia voluptas. Lucret.lib.2.
Diuina voluptas. Lucret.lib.3.
Egregia. Iuuenal. Saty 14.
Incredibilis. Cic. Pompeio lib.5.7.
Ineruditæ voluptates Quint.lib.1.cap.12.
Inſatiabilis, Vide INSATIABILIS.
Iucunda. Lucret. lib.2.
Voluptas autem non illa leuis & fugax, & ſubinde reficienda, ſed ſtabilis & certa. Senec.epiſt.18.
Liquida & libera, vide LIQVOR, liquoris.
Liquida & pura. Lucret.lib.3.
Mediocris. Cic. pro Plancio.
Miſeranda. Stat.6. Thebaid.
Perpetua. Cic. Appio lib.3.2.
Pura. Lucret. lib.4.
Puræ voluptas literarum. Quintil.lib.2.cap.18.
Poeticæ voluptates. Idem. lib 1 cap.8.
Sapientum remiſſæ voluptates, & modeſtæ, ac penè languidæ ſunt, compreſſæque & vix notabiles: vtquæ neque acceſſitæ veniunt, nec quamuis per ſe acceſſerint, in honore ſint, neque vllo gaudio percipientium exceptæ. Miſcent enim illas, & interponunt vitę, vt ludum iocúmque inter ſeria. Seneca de Vita beata.cap.12.
Reſupina voluptas. Quintil.lib 5.cap.12.
Sobria ac ſicca voluptas. Seneca de Vita beata cap.12.
Nulla eſt ſyncera voluptas. Ouid.7.Met.
Totus voluptas frontis. Claud.7. Paneg.
Vera voluptas. Lucret.lib.5.
Vina voluptas prati. Claud.in Ruff.
Accipere voluptatem, Vide ACCIPIO.
Adiungere voluptatem ad virtutem, Vide ADIVNGO.
Afferre voluptatem, Vide AFFERO.
Architectari voluptatem, Vide ARCHITECTOR.
Aſſumere voluptatem, Vide ASSVMO.
Bacchari in voluptate, Vide BACCHOR.
Voluptatem eximia capio, pro Decoro. Plin epiſt.17. lib.1.
Capitur mihi mente voluptas. Ouid.4 de Ponto eleg.9.
Capi voluptate. Cic.1. de Legibus. Nam & voluptate capiuntur omnes: quæ etſi eſt illecebra turpitudinis, tamen habet quiddam ſimile naturalis boni, lenitate enim & ſuauitate delectat.
Captare voluptatem, Vide Capto in CAPIO.
Carere voluptatibus, Vide CARÆO.
Condire voluptatibus Quint.lib.5. cap.14.
Conquirere & comparare voluptates, Vide CONQVIRO.
Contrectare varias voluptates mente, Vide CONTRAHO.
Corrupta voluptas multo dolore. Horat.1. Serm. ſaty.2.
Creare voluptatem inimicis, Vide CREO.
Cumulatus voluptatibus, Vide CVMVLO.
Deliniri voluptate quadam p aua. Quint.lib 2.cap.5.
Duci ad fidem voluptate, Induci ad credendum. Quint.lib.4.ca.2.
Excluſa animo voluptas. Stat 3 Sylu 3.
Expleta voluptas flendi Stat.2. Sylu.1.
Habere voluptatem. Cic Famil.2.
Inclinare ad voluptatem audientium debemus. Quin.li.2 cap.10.
Indulgere voluptati. Quintil.lib.2.cap.17.
Inijcere voluptatem, Vide INIICIO.
Cum voluptate legere, Cum delectatione. Cic.5. de Finib. Quid cùm fictas fabulas, è quibus vtilitas nulla duci poteſt, cum voluptate legimus?
Locupletata voluptas in perfectione vitæ, Vide LOCVS.
Loqui ad voluptatem, Vide LOQVOR.
Percipienda voluptas oculis. Ouid.4. de Ponto eleg.9.
Perfundi voluptate Cic de Clar. Orat. Delectatur audiens multitudo, & ducitur oratione & quaſi voluptate quadam perfunditur.
Permulcere aures aſſiſtentũ prauis voluptatibus. Quint.li.2.ca.12.
Permulceri voluptate lætiſſima, Vide PERMVLCEO.
Petere voluptatem audientium. Quint.lib.5.cap.2.
Satiata voluptas. Stat.6. Thebaid.
Eſſe voluptati, Gratum eſſe. Cic. Lentulo, lib.1.7. Quod mihi de filia, & de Craſſipede gratularis, agnoſco humanitatẽ tuam, ſperóque & opto, nobis hanc coniunctionem voluptati fore.
In voluptate eſſe. Cic.1. de Finib. His rebus inſtructus ſemper eſt in voluptate.
Dolere, & In voluptate eſſe, contraria. Cic. 4. Acad.
¶ Voluptas, mala eſt aliquando. Plautus Merc. 13. Cicero de Senectute, Diuinè enim Plato eſcam malorum voluptatem appellat, quod, &c.
Voluptas maxima eſt inimica virtuti, bonique naturam fallaciter imitando adulterat. Cic in Parti.
Omnis voluptas honeſtati eſt contraria. Cic.3 Offic.
Capitalis peſtis eſt voluptas Cic. de Senect Nullam capitaliorem peſtem quàm voluptatem corporis hominibus à natura datam, cuius voluptatis auidæ libidines temerè & effrænatè ad potiundum incitarentur.
Omnium malorum mater voluptas Cic.1. de Legibus. Ab ea quæ penitus in omne ſenſu implicata inſidet imitatrix boni, voluptas malorum autem omnium mater.
In voluptatis regno virtus non poteſt conſiſtere. Cic. de Senect.
A voluptatibus, Vide A vel AB.
Aſſiduitudo voluptatum. Tacit.lib 18.
Condimentum voluptatis, Vide CONDIO.
Miniſtræ voluptatum, Vide Miniſter, ſtri, in MINISTRO.
Deditus voluptatibus, Vide DEDO.
Confuſa voluptas amborum. Ouid.epiſt.12.
Furoua voluptas. Ouid.4 Metam.
Indigna homine docto voluptas. Cic.2. Offic. Nec me angoribus dedidi, quibus eſſem confectus, niſi his reſtitiſſem: nec rurſus indignis homine docto voluptatibus.
Libidinoſa voluptas, Vide LIBIDO.
Luctuoſa voluptas. Ouid.1. Amor. eleg 10.
Matura voluptas. Lucret. lib 4.
Amplexari voluptatem, Vide AMPLECTOR.
Auolat voluptas, Vide AVOLO.
Dedere ſe voluptatibus, Vide DEDO.
Inhærere voluptatibus, Vide INHÆREO.
Inuenire nouam voluptatem. Cic.5 Tuſc Xerxes præmium propoſuit qui inueniſſet nouam voluptatem.
Irrita voluptas Ouid.2. de Arte.
Liqueſcere voluptate, Vide LIQVOR, liquoris.
Blanda voluptas truces mollit animos. Ouid.2. de Arte.
Nocet empta dolore voluptas. Horat.1. epiſt.2.
Perfluere voluptatibus, Vide PERFLVO.
Placet inconceſſa voluptas. Ouid.3. Amor. eleg.4.
Properata voluptas, Ouid 1. Amor. eleg 4.
Spectata voluptas. Ouid 2 Metam.
Spernere voluptates Horat.1 epiſt 2.

Voluptarius. Adiect. Quod voluptatem affert Plaut. Pœn.8,
Liberum vt commonſtraremus tibi locum & voluptarium.
Mollis & voluptarius. Cic.5 Tuſ. Ordiamur ab eo ſi placet, quem mollem, quem voluptarium dicimus.
Rerum voluptariarum, impẽſæ. Caius In l. vtiles. D. de petit. here.
Diſciplina voluptaria Cic.1. de Fin. Intelligatiſque ea quæ voluptaria, delicata, mollis habeatur diſciplina, quàm grauis, quàm continens, quàm ſeuera ſit.
Diſputatio voluptaria. Cic 3. de Orat. Tum ab Ariſtippo, quem illæ magis voluptariæ diſputationes delectarant.
Homo voluptarius. Cic.5. Tuſc. Ego à te non poſtulo vt dolorem eiſdem verbis afficias quibus Epicurus voluptatem, homo, vt ſcis, voluptarius. Plaut. Menæch.7,
Voluptarij atque potatores maximi. Cic in Piſ. Atque hoc quidẽ etiam iſti tui dicunt voluptarij Græci. Id eſt voluptatis aſſertores, quales erant Epicurei.
Poſſeſſio voluptaria. Cic. Attic.lib.12.244, Voluptarias enim poſſeſſiones nolet Silius.
Prædiũ voluptariũ. Vlp In l. Si cuius rei § fructuarius D. de vſu fr.
Secta voluptaria Seneca de Vita beata, cap vlt.
Voluptarius ſenſus, guſtatus. Cic.3 de Orat. Quinetiam guſtatus qui eſt ſenſus ex omnibus maximè voluptarius, quíque dulcedine præter cæteros ſenſus commouetur.

Voluptabilis & hoc voluptabile, pen.cor. {ἡδύς} Gratus, voluptuoſus. Plaut. Ep.d.2,
Voluptabilem mihi tuo aduentu attuliſti nuntium.

Voluptuoſus, pen.prod. Adiect. {ἡδυπαθής} Voluptuoſus homo, qui per quam amat voluptatem.
Voluptuoſa res, Quæ in ſe habet voluptatẽ, & plena eſt voluptatis, & quæ voluptate efficit. Plin.li 3.epiſt 19, Voluptuoſum eſſe vtraque opera eodem viatico inuiſere.

Voluptuor, voluptuaris, Voluptate fruor. Eraſmus in Latino Plutarchi opuſculo de Sanitate tuenda. Quod ſi minus his rebus commouetur, tum oportebit complures dies aquam potare, aut abſtinere cibis, denique clyſter ſumendus potius quàm pharmaca iſta, corpus perturbantia ſimul & vitiantia, quæ vulgus facile cupidéque ſolet appetere, non aliter quàm mulieres veneficiis vtuntur, quibus abortũ faciant, fœtúmq; perdant, vt rurſum impleantur, ac voluptuentur.

Volup, vel volupe, pe.cor. {ἡδύ} Id eſt delectabile Plaut. Caſin.18,
Facite animo veſtro volup. Terent. Phorm 4.3,
Venire ſaluum volupe eſt.

VOLVSIVS, {Οὐολούσιος} Poëta fuit Patauinus, qui Ennium ſecutus, rerum geſtarum populi Romani annales carmine ſcripſit. Catullus de Smyrna Cinnæ poëtæ,
At Voluſij annales Paduam morientur ad ipſam,
Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Voluta, volutæ, pen.prod {ἕλιξ} Vitru.lib 1 cap 2, His enim dijs propter virtutem ſine delicijs ædificia conſtitui decet. Veneri, Floræ, Proſerpinæ, fontium nymphis, Corinthio genere conſtitutæ aptas videbuntur habere proprietates, quod his dijs propter teneritatem, graciliora & florida, folijſq; & volutis ornata opera facta augere videbuntur iuſtum decorem. Idem lib.3 cap 3 & multis alijs locis.

Volutabrum, Volutatim, Voluto, Vide VOLVO.

Vomer, vomeris, maſc gen. Vide VOMO.

Vomica, vomicæ, pen.cor {ἀπόστημα, φῦμα} Tumor excreſcens, ſiue groſſities illa quæ naſcitur in aliqua parte corporis, ſaniem frequenter emittens. Cicero 3. de Natura deorum, Nec prodeſſe Pheræo Iaſoni, is qui gladio vomicam eius aperuit, quam ſanare medici non poterant. Plinius lib.20 cap.12, Petroſelinon præcipuum ad vomicas.
Putres vomicæ Iuuenal Satyr.13.
Erumpit vomica Celſ.lib.2.cap 8.
Excitat vomicas dolor Celſ.lib 2.cap 7.
Laborare vomica. Celſ.lib 4.cap 8.
Vomica oritur. Celſus lib 2.cap 6.
Rumpere vomicam Celſ.lib 2 cap 8.
¶ Vomica, de ſuppuratione. Celſ.lib 2 ca.8, Quòd ſi non rupta quidem vomica, vel parte extrinſecus en ipſo febris quieuit. Idem de interiore ſupuratione loquens, lib. 3. cap vlt. Omnis tunc vomicæ finis eſt, vt rumpatur, indiciúmque eſt pus vel aluo vel ore redditum Budæus.
¶ Vomicam non infeſtiuiter Plautus vocat crumenam plenam argenti, in Perſa 9,
Quid hoc quod in collo tibi tumet? Sa. vomica eſt: preſſare parce.
¶ Vomica, Concaua loca vetuſtate exeſa. Lucilius li.19, Tyroneo & non mortifero adfectus vomica & vulnere. Nonius.

¶Vomicæ Reipubl. apud Quintil. lib 8 cap 6, Non enim ſi Cicero rectè ſentinam Reipubl. dixit, fœditatem hominum ſignificans, idcirco probem illum quoque veteris oratoris, Perſecuiſti Reipubl. vomicas.

Vomo, vomis, vomui, vomitum {ἐμέω, ἐξεμέω} vomere, pen. corr. Eiicere Proprie de cibis dicitur, & ſuperiore ea parte. Cic pro Deiotaro, Quum, inquit, vomere poſt cœnam velle te dixiſſes, in balneū te ducere cœperunt.

Bibere, vomere, effundere. Cic. in Piſonem, Aliquod Lapitharum aut Centaurorum conuiuium ferebatur in quo nemo poteſt dicere, vtrum iſte plus biberit, an vomuerit, an effuderit.

Vomere in menſam. Cic. 2. de Finibus, Nolim enim mihi fingere Aſotos, vt ſolent, qui in menſam vomant, & qui de conuiuiis auferantur.

In gremio ſuo vomere Cic. 2 Philip Cui ructare turpe eſſet, is vomens fruſtis eſculentis vinum redolentibus gremium ſuum & totum tribunal impleuit.

In conſpectu alicuius vomere. Cic 2. Philip. Tantum vini in Hippiæ nuptiis exhauſeras, vt tibi neceſſe eſſet in Pop. Rom. conſpectu vomere poſtridie.

Fluctus vomit ac reſorbet Sylla. Ouid. epiſt. 12.

Flammas ore vomit Cacus. Ouid 1. Faſt.

Purpuream vomit ille animam. Virg 9. Æneid.

Vitam vomere Lucret. lib 6.

¶Vomor, vomeris, pen. corr. Paſſiuum. Plinius lib. 10. cap. 67, Salamandræ ore ſanies lactea vomitur.

¶Vomitur, pen. cor. Impersonale. Cic. 2. Philipp. Ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur.

Vomito, vomitas, pen. corr. {ἐξεμέω} vomitare, Frequentatiuum. Colu. lib. 7. cap 10, Quam quum pecudes biberunt, nauſea correptæ vomitant, atque expurgantur.

Vomitus, huius vomitus, pen corr. {ἔμετος, ἐξέμεσμα}

Araneoſus vomitus, Vide ARANEA.

Varius vomitus. Celſus lib 1 cap 6.

Repetere vomitum. Celſus lib. 4 cap. 4.

Supprimere vomitum. Celſus lib. 4. cap. 5.

Extrahere, lib 3 cap 8.

Facere lib 13 cap 23.

Inhibere. lib 21 cap 15.

Inuitare lib. 22. cap. 14.

Mouere. lib 33 cap 8.

Siſtere lib. 20 cap 14.

Vomitoria nunc in ſpectaculis dicimus, vnde homines glomeratim ingredientes, in ſedilia ſe fundunt. Hæc Macrob. li. 6. Saturn. ca. 4. exponens illud Virgilij,

Manè ſalutantum totis vomit ædibus vndam.

Vomitio, vomitionis, idem {ἔμεσις} Cic. 2. de Nat. deor. Quid ea quæ nuper, id eſt paucis ante ſeculis medicorum ingeniis reperta ſunt, vomitione canes, purgante autem, &c.

Inimicæ oculis vomitiones, Vide INIMICVS.

Concitare vomitiones. Plin. lib. 24. cap. 18.

Vomitor, pen. cor. vomitoris {ἐμετής} Plin. lib 23. cap. 1, Non expedire vomitoribus, ſicut neque muſtum, neque ſapa, neque paſſum.

Vomitorius, Adiectiuum {ἐμετικός} Quod vim vomitum faciendi habet. Plin. li. 21. ca. 19, Hunc ſtomacho inutilem, & ideo vomitorium.

Vomer, vel vomis, vomeris, pen. corr. m. g. {ὕνις} Dicitur id ferrum in aratro quod liras facit, & vtrinque vomit, vnde nomen habet. Plin. lib 17. cap. 18, Vomerum plura genera. Culter vocatur prædenſam, priusquam proſcindatur, terram ſecans, futuriſque ſulcis veſtigia præſcribens inciſuris, quas reſupinus in arando mordeat vomer. Alterum genus eſt vulgare, roſtrati vt vectis. Tertium in ſolo facili, nec toto porrectum dentali, ſed exigua cuſpide in roſtro. Virgilius 1. Georgicōn,

Depreſſo incipiat iam tum mihi taurus aratro

Ingemere, & ſulco attritus ſplendeſcere vomer. Vbi Seruius, Vomer à frequenti ratione atteritur & decreſcit. Lucretius,

-occulto decreſcit vomer in aruo. Dicimus autem & hic vomer, & hic vomis: ſed ab vtroque huius vomeris facit. Virgilius 1. Georgicon,

Vomis & inflexi primum graue robur aratri.

Saucia vomeribus tellus. Ouid. 1 Metam.

Aduncus. Ouid. 4 Faſt. Curuus. Ouid. 3 Amor. eleg 7.

Duro fumans ſub vomere taurus. Virg. 3. Georg.

Ferreus Lucret lib. 2.

Lauieatus, Vide LAVRVS.

Obtuſi vomeris dentem procudere Virg 1 Georg.

Rigidi vomeris ictu verſatur tellus. Claud 2 de rap. Proſ.

Voci vomeris patiens tellus. Virg 2. Georg.

Perſtringere aliquid vomere Cic. 2. Philip. Cuius quidem vomere portam Capuæ penè perſtrinxiſti, vt, &c.

Vopiſcus, vopiſci, m. g. Dicitur qui ex duobus conceptis, vno abortu excluſo, ad partum legitimum ducitur. Quo nomine dictus eſt is qui de Imperatoribus ſcripſit. Plin. lib. 7. cap. 10, Vopiſcos appellabant è geminis, qui retenti vtero naſcerentur, altero interempto abortu. Namque maxima, etſi rara, circa hoc miracula exiſtunt.

VORANVS, penult. prod. {Βοράνος} fuit Q. Luctatij furaciſſimus libertus, quem nummularius nummus de menſa ſubtrahentem, & in calceos infarcientem deprehendit. Cælius lib. 10. cap 49. Vide EXCHALCIO.

Voro, voras {καταπίνω, καταβροχθίζω} vorare, Cibum non confectum deglutire. Cic 2 de Nat. deor. Alia vorant, alia mandunt.

Plaga vorat medullas Senec Hippol 3

Vorare, Auide ſumere. Plaut. Truc 3. -interim iſte

Hamum vorat, ſi ſemel amoris poculum accepit meri. Hoc eſt, ictum decepit: vt mouentur piſces qui hamum vorant.

Vorare literas. Cic. Attic lib 4. 80, Non hic voramus literas cum homine miſero (ita mehercule ſentio) Dionyſio.

Viam vorare, Celerrimè currere. Catul. ad Libel 35 Vide VIA.

Voratio, vorationis, Verbale {κατάποσις} Catullus ad Porcium & Socrationem 44, -mei ſodales

Quæritur in triuio vorationes. Alij legūt vocationes, exponūntque de vocationibus ad conuiuium, Vide Vocatio in VOCO.

Vorago, pen, prod. voraginis, pen. corr f g {βάραθρον} Barathrum dicitur: quod in eam cadentia, non emergunt, ſed quaſi abſorbentur. Cic. 1 de Diuinat. Qui quum per agrum Leontinum iret faciens, equum ipſe demiſiſſet in flumen, ſummerſus equus voraginibus non extitit.

Ima vorago Cic. in Saluſt.

Ingens vorago faucibus vaſtis patet. Senec. Herc fur 9.

Liuidiſſima, maximéque profunda vorago. Catullus ad Coloniam 17.

Pigra vorago, Limoſa & cœnoſa. Silius lib 13.

Tenebroſa vorago. Stat. 6 Theb.

Tenax vorago. Catul. ad Coloniam 17.

Vaſta voragine exæſtuat gurges. Virg. 6. Æneid.

¶ Vorago, Aliter, Curtius lib 8, Imber violentius quàm aliàs fuſus campos lubricos & inequitabiles fecerat. Grauéſque & propemodum immobiles currus illuuie & voragine hærebant.

¶ Vorago patrimonij. Cic. pro Seſtio, Tu meo periculo gurges ac vorago patrimonij heluabare?

Scopulus & vorago. Cic. 3. de Orat. Syrtim patrimonij, ſcopulum libentius dixerim: Charybdim bonorum voraginem potius.

Voraginoſus, pen. prod. Adiect. {βαραθρώδης} Voraginibus plenum. Hirtius 6. bel Hiſp. Nam paluſtri & voraginoſo ſolo currebat ad dexteram partem.

Vorax, voracis, penult. prod. omn. g. {λάβρος, λαφύστης} Plurimum vorans. Cic. 2 Philip Quæ Charybdis tam vorax?

Voracibus impenſis oneroſus equitatus. Valerius Max. lib. 7. cap. 2. in fine.

Ventris voracis placare ieiunia. Ouid. 15 Metam.

Viſura vorax. Lucan. lib. 1.

Vndique vorſum. Lucret. lib. 2.

Vorſura, vorſuræ, Vide Verſura in VERTO.

Vortex, Vide Vertex in VERTO.

Vorto, vortis, Vide VERTO.

Vos, veſtrum vel veſtri {ὑμεῖς} Pronomen pluralis numeri à Tu.

Voſmetipſi, pro Voſipſi. Cicero 4. Academica, Nos autem dicimus ea nobis videri quæ voſmetipſi nobiliſſimi philoſophi placuiſſe conceditis. Et pro Roſcio Amerino, Quæ facitis, eiuſmodi ſunt vt ea dedita opera a vobis contra voſmetipſos facere videamini.

Votum, Vide VOVEO.

Voueo, voues, voui, votum, vouere, penultima producta {εὔχομαι, ἐπεύχομαι} Deo aliquid ſanctè promittere. Cicero 1. de Natura deorum, Quid optamus à diis immortalibus? quid vouemus? Horatius 3. Carm ode. 8.

Ex amiſſione alicuius rei vouere. Cic. 1 de Diuina. Quum propter paupertatem ſues puer paſceret, vna ex his amiſſa vouiſſe dicitur, ſi recuperaſſet, vuam ſe Deo daturum quæ maxima eſſet in vinea.

Vouere decimam alicui. Cic 3. de Nat. deor. Neque Herculi quiſquam decimam vouit vnquam, ſi ſapiens factus eſſet.

Vouere votum. Liu. 1. bel. Pun. Ouid 9 Metamorphoſeos,

Vota puer ſoluit, quæ fœmina vouerat Iphis.

Vouere caput pro ſalute patriæ. Cic. 5. de Finib. Noſtri imperatores pro ſalute patriæ ſua capita vouerūt. Id eſt, periculis ſe obiicere.

Vouere in eadem verba. Liu. 3. bel. Maced.

Vouere templum Deo. Liu 1. ab Vrbe.

Vouere, pro Votis optare Seneca de Benefi lib. 6, Et quicquid inimicus optaret, amantes vouent. Horat. 1. epiſt. 4.

Quid voueat dulci nutricula maius alumno?

Votus, Particip. {ἐπευχθείς} Cic. 3. de Nat. deor. At earum templa ſunt publicè vota & dedicata. Liu. 4. ab Vrbe.

Delubra vota Menti. Ouid. 2. Metam.

Votum, voti {εὐχή, ἐπευχή} Promiſſio facta Deo. Cicero 2. de Legibus, Diligentia votorum ſatis in lege dicta eſt, ac voti ſponſio, qua obligamur Deo: pœna verò violatæ religionis iuſtam recuſationem non habet.

Voti reus, Vide REVS.

Preces & vota. Cic pro Plancio, Eorúmque preces & vota de meo reditu exaudiens. Dirrhachiū, quod erat in fide mea petiuie cōtendi.

Votum & promiſſum. Cic. Attic. 12. 41, Sed iam quaſi voto quodam & promiſſo me teneri puto.

Votum pro. Cato. cap 83, Votum pro bubus, vt valeant ſic facito.

¶ Amarum votum, Quod malè cedit, quale fuit Midæ. Clau. 3. Pa.

Audax votum. Stat. 9. Thebaid.

Furialia vota, Deſyderia furioſa. Silius lib. 8.

Furioſa, Furioſæ cupiditas. Ouid. 10. Metam.

Futile votum, Inane deſiderium. Silius lib. 10.

Ignauum. Claud. Eutrop. 2.

Modeſta parum vota Ouid. 3. Triſt. eleg. 8.

Nefarium votum. Cic. pro Cluen. Quæ etiam nocturna ſacrificia, quæ putat occultiora eſſe, ſceleratáſque eius preces & nefaria vota cognouimus.

Pauidum votum. Claud. 1. de bello Gildon.

Pia vota, Piorum preces ad Deum. Ouid. 1. Metam.

Publica. Ouid. 7. Metam.

Temeraria vota. Tibul. lib. 3. eleg. 6.

Triſtia vota. Ouid. 8. Metam.

Annuit votis noſtris Deus. Claudian. 3. Panegyr.

Aſſueſcere, Vocari votis. Virg. 1. Georg.

Canere vota diuis, Hymnos & preces. Seruius Virg. 3. Æneid.

Ceſſare in vota, Vide CESSO.
Concipere vota. Ouid. 7. Metam.
Concepta vota. Silius. lib. 7.
Confugere ad vota, Vide CONFVGIO.
Corrigere vota ſua, Suos appetitus. Ouid. 1. Metam.
Damnari votorum, vel votis, Vide DAMNO.
Debere votum. Cic. 10 Verr.
Diſſoluere vota. Cic. Attic. lib. 15. 316.
Ducere vota ad bonos exitus. Horat. 4. Carm. ode 8.
Duplicare vota metu. Virg. 8. Æneid.
In vota effundi. Tacit. lib. 1.
Exequi annua vota. Virg. 5. Æneid.
Facere vota, pro Optare. Cic. pro Milo. Vota enim feceratis vt in vos ſe potius mitteret, quàm in veſtras poſſeſſiones, Vide FACIO.
Facere vota parcius. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 1.
De aliquo ægroto vota facere. Cic. Attic. lib. 8. 169.
Inhibere vota alicuius rogando. Ouid. epiſt. 15.
Liberari voti, pro voto. Liu. 5. ab Vrbe.
Votis vota nectere. Lucret. lib. 5.
Nuncupare vota, Vide NVNCVPO.
Obligare votis caput. Horat. 2. Carm. ode 8.
Onerare votis æthera, Iterum atque iterum vota deo polliceri. Virg. 9. Æneid.
Perfecta vota ordine. Virg. 3. Æn.
Perſoluere votum, Vide PERSOLVO.
Poſcere opem votis. Ouid. 3. Faſt.
Reddere vota, Vide REDDO.
Repetere vota. Quint. in Procem. lib. 4.
Immortale votum ſacrabat diis. Virg. 8. Æneid.
Feralia vota ſancire diis ſtigijs contra aliquem. Stat. 11. Theb.
Soluere vota, Vide SOLVO.
Fidem voti ſoluere. Ouid. 1. Faſt.
Supplicibus votis ſuperare iram numinis. Virg. 8. Æneid.
Suſcipere vota, Vide SVSCIPIO.
Tacito ſuſpendit vota labello. Catul. Argon. 59.
Erecto voto timere aliquid. Stat. 6. Thebaid.
Vocare aliquem in vota. Virg. 5. Æneid.
Vocare diuos in vota. Virg. 5. Æneid.
Vocare imbrem votis. Virg. 1. Georg.
Vocari votis. Virg. 1. Georg.
¶Votum, Volûtas & deſyderium; quòd ea valde deſyderamus quæ voto à Deo poſcimus. Cic. ad Terentiam lib. 14. 4. Si hæc mala fixa ſunt, ego verò te quamprimùm mea vota cupio videre.
Ad votum, Vide AD.
Compos voti, Vide COMPOS.
Matura vota coloni. Ouid. 8. Metam.
Deplorata vota. Ouid. 1. Metam.
Sternuntur ſegetes & deplorata colonis,
Vota iacent. Hoc eſt, ſpes valde plorata ab agricolis. Vota autem vocat frumenta multis votis & precibus expetita.
Expoſcere pacem votis. Virg. 3. Æn.
Fingere voto aliquem. Plin. epiſt. 112.
Frui votis. Valer. 4. Argon.
Implere votum alicuius. Curtius lib. 4.
Obire vota. Patercul. lib. 2. Catilina non ſegnius vota obiit, quàm ſceleris conandi conſilia inierat.
Petere voto, id eſt, optare. Plin. iunior. lib. 14. ep. 17. ad Gallum.
Potiri voto. Ouid. 9. Metam.
Reſpondere votis alicuius, Satisfacere deſyderio. Virg. 1. Georg.
Eſt in voto. Perſ. ſatyr. 5.
Iste, tenuim id ſummum quid dexter ſenio ferret,
Scire erat in voto. Hoc eſt, in deſyderio meo ſummum.
Succedere in vota alicuius. Id eſt, idem velle quod ante te alius conceperit. Ouid. 11. Metam.
Superant modum tua vota. Stat. 1. Achil.
Fouere ſua vota animo. Ouid. 7. Metam.
Votiuus, penultima producta, Adiectiuum {[illegible]} Quod ex voto dari promittitur. Horat. 1. epiſt.
Paſcitur in veſtrum reditum votiua iuuenca.
Aures votiuæ, Quæ cupiunt aliquid audire. Plaut. Caſinâ 2.
Votiuum, Quod voto deſyderatum eſt. Apuleius lib. 6. Tota ciuitas ad votiuum conſpectum effunditur.
Legatio votiua, quæ pro voto ac volútate vel voluntariè ſuſcipitur. Cic. ad Attic. lib. 14. 320. Simúlque cogites quid agendum nobis ſit ſuper legatione votiua, quod in his locis moueor, à multis ne in Senatu Calendis adſim, Vide Legatio in LEGO, legas.
Ludos votiuos appellat Cic. 2. Verr. quos vouerat. Plin. lib. 7. Ludis pro ſalute diui Auguſti votiuis.
Preces votiuæ, Quibus aliquid cum voto poſcimus.
Tabella votiua. Horat. 2. Serm. ſaty. 1. Vide Tabella, in TABVLA.
Thura votiua. Ouid. 3. Amor. eleg. 12.
Voces votiuæ. Tibullus lib. 2. eleg. 3.
Votitum veteres religione aliqua prohibitum vel interdictum dici voluerunt. Plau. Aſin. Nolo illam habere cauſſam, & votitam dicere. Ex Nonio.
Vox, vocis {[illegible]} Omne quod ſonat. Fit [illegible], quod eſt voco. Priſcianus, lib. 10 1. Vox dicta eſt, vel à vocando, vt dux à ducendo: vel [illegible], vt quibuſdam placet. Cic. in Orat. Vocis mutationes totidem ſunt, quot animorum, qui maximè voce commouentur. Ibidem, Mira eſt enim quædam natura vocis, cuius quidem è tribus omnino ſonis, inflexo, acuto, graui tanta ſit, & tam ſuauis varietas perfecta in cátibus. Idem 4. Acad. In lingua etiam explanata vocum impreſſio.
Vocis genera permulta. Cic. 2. de Nat. deo. Vocis genera permulta, canorum, fuſcum, lene, aſperum, graue, acutum, flexibile, durum: quæ hominum ſolùm auribus iudicantur. Idem 3. de Orat. Nam voces vt chordæ ſunt intentæ, quæ ad quenque tactum reſpondeant, acuta, grauis: cita, tarda: magna, parua: quas tamen inter omnes eſt ſuo quoque in genere mediocris. Atque etiam illa ſunt ab his delapſa plura genera, lene, aſperum: contractum, diffuſum: continenti ſpiritu intermiſſo, fractum, ſciſſum, flexo ſono, attenuatum, inflatū.
Vocis quantitates inſuper & qualitates varias facit Quint. lib. 11. cap. 3. Sed ne vox quidem (ait) niſi liberalis, actionem habere optimam poteſt. Bona enim firmá que, vt volumus, vti licet; mala vel imbecilla & inhibet multa, vt inſurgere, exclamare: & aliqua cogit, vt ſummittere, deflectere, &c. Paulo pòſt, Natura vocis ſpectatur quantitate & qualitate, Quantitas eſt ſimplicior. In ſumma enim grádis, aut exigua eſt: ſed inter has extremitates mediæ ſunt ſpecies, & ab ima ad ſummam, ac retro, multi ſunt gradus. Qualitas magis varia eſt. Nam eſt & candida & fuſca, & plena & exilis, & leuis & aſpera, & contracta & fuſa, & dura & flexibilis, & clara & obtuſa. Ibidem, Non enim tam molli teneráque voce, quàm forti ac durabili opus eſt. Paulo pòſt, Alioqui nitida illa & curata vox inſolitum laborem recuſabit. Rurſus ibidem, Itaque ſit ipſa vox primùm (vt ſic dicam) ſana, id eſt nullum eorum de quibus nunc dixi, patiatur incommodum: deinde non ſubſurda, rudis, immanis, dura, rigida, vana, præpinguis, aut tenuis, inanis, acerba, puſilla, mollis, effœminata. Et aliquanto pòſt, Ornata eſt pronuntiatio, cui ſuffragatur vox facilis, magna, beata, flexibilis, firma, dulcis, durabilis, clara, pura, ſecans aera, auribus ſedens. Ibidem, Nam vox, vt neruus, quo remiſſior, hoc & grauior & plenior: quo tenſior, hoc tenuis & acuta magis eſt. Sic ima vim non habet, ſumma rumpi periclitatur. Paulo pòſt, Sic velut media vox, quem habitum à nobis acceperit, hunc iudicum animis dabit. Eſt enim mentis index, & velut exemplar, ac totidem quot illa mutationes habet. Itaque lætis in rebus plena, ſimplex, & ipſa quodammodo hilaris fluit: at in certamine erecta totis viribus, & velut omnibus neruis intenditur. Atrox in ira, & aſpera ac denſa, & reſpiratione crebra. Paululum in inuidia facienda lentior, quia non ferè ad hanc niſi inferiores confugiunt: at in blandiendo, fatendo, ſatisfaciendo, rogando, lenis & ſummiſſa. Suadentium, & monentium, & pollicentium, & conſolantium grauis: in metu & verecundia, contracta: adhortationibus fortis, diſputationibus teres, miſeratione flexa & flebilis, & conſultò quaſi obſcurior: at in egreſſionibus fuſa, & ſecuræ claritatis: in expoſitione ac ſermonibus recta, & inter acutū ſonum & grauem media. Attollitur autem concitatis affectibus, compoſitis deſcendit, pro vtriuſque rei modo altius vel inferius. Multo pòſt Vox temperata, ac geſtus modeſtus. Ibidem, Fuſca illa vox, qualem Cicero fuiſſe in Antonio dicit. Iterum, Erecta & concitata voce dicenda ſunt. Paulo pòſt, Nam vox quoque Demetrij iucundior, illius acrior erat.
¶Abſonus voce, Vide ABSONVS.
Plenior voce. Cic. 1. de Orat. Ego enim neminem nec motu corporis, neque ipſo habitu atque forma aptiorē, nec voce pleniorem, aut ſuauiorem mihi videor audiſſe.
Aſperitas vocis. Lucret. lib. 4.
Bona vocis. Quintil. lib. 11. cap 3.
Cantus vocis. Quint. lib 5 cap 10.
Contentio vocis & Remiſſio, contraria. Cic. 1. de Orat. Vide Contentio in CONTENDO.
Inoffenſa copulatio vocum. Quintil. lib. 1. cap. 10.
Diſcrimina vocum. Quint. lib. 1. cap. 5.
Hiatus vocis. Quint. lib. 1. cap 10.
Intenſio vocis. Quint. lib. 1. cap 10.
Iter vocis. Ouid. 2. Metam.
Iucunditas ciS. itáſque vocis. Quint. in Procem. lib. 6.
Modeſtia vocis. Quint. lib. 4 cap 1.
Remiſſio vocis. Quint. lib. 1. cap. 10.
Simulans vocum ales. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. de pſittaco.
Sonitus vocis, Vox buccinæ. Virg. 5. Æn.
Splendor vocis. Cic. in Bruto.
Splendorem voci affert porrum. Plin. lib. 20. cap. 6.
Suauitas vocum. Quintil. lib. 1. cap. 5.
Varietas vocum. Cic. 1. de Diuinat. An ſi ſurdus ſit, varietates vocum aut modos noſceret?
¶Hæc vox, Ciuis, &c. Cic. 7. Verr. Conſtitue nihil eſſe opis in hac voce, Ciuis Romanus ſum.
Abſona, Vide ABSONVS.
Abſurda, Vide ABSVRDVS.
Accuſatoria vox. Liu. Decad. 5 lib. 5. Popilius quæ ſinguli vniuerſique eo bello hoſtiliter dixerant fecerántque, retulit: & vis aſper ingenio, augebat atrocitatem eorum quæ dicerentur, vultu truci & accuſatoria voce.
Acerba. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Acrior. Quintil. lib. 11. cap 3.
Acuta, Vide ACVO.
Acutæ vocis Hylactor. Ouid. 3. Met.
Æquiſſima vox & Turpiſſima, opponuntur. Seneca de Benef. lib. 5. cap. 14.
Ambigua vox Virg. 2. Æneid.
Amœnæ voces. Ouid ad Piſonem.
Anguſta Iuuenal. Saty 39.
Anhela. Claud. 2. in Eutrop. 78.
Animoſa vox. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 16.
Aſſidua Virg. 4. Æneid.
Atrox. Quintil lib. 11. cap 3.
Blanda vox. Virg 1. Æneid.
Bonos. Ouid. 3. de Arte.
Bona, Vide BONVS.
Candida. Quintil. lib. 9. cap. 4.
Canora, Vide CANO.
Clara & ſuauis. Cic. 1. Offic.
Iactſoſa vox. Catul. Argon. 59.

Concitata vox. Quintil.lib.11.cap.3.
Confuſa. Lucret.lib.4.
Conſona. Silius lib.5.
Conſtans. Ouid.1. Amor.eleg 4.
Contenta vox. Cic. in Orat. Volet igitur ille qui eloquentiæ principatum petet, & contenta voce atrociter dicere, & ſummiſſa leniter, & inclinata videri grauis, & inflexa miſerabilis. Contenta vox eſt, qua aliquid atrociter inſectamur, vt in Piſonem, Tuóe etiam immaniſſimum ac fœdiſſimum monſtrum, auſus es, &c. Summiſſa vox eſt, qua leniter aliquid, & quadam cum iucunditate pronunciare ſtudemus hæc ſuperiori penitus contraria eſt. Inclinata vox eſt, qua aliquid grauiter & ſententioſè pronunciamus. quo genere vocis vtimur potiſſimùm in exordiis, & alibi quoties occurrunt graues aliquæ ſententiæ Inflexa vox eſt, qua conamur auditorum animos ad miſericordiam commouere: qualis in perorationibus frequenter eſſe ſolet.
Contracta. Quintil.lib.11 cap.3.
Contumelioſæ voces, Vide Contumelioſus in CONTVMELIA.
Cygnea vox, Vide Cygneus in CYGNVS.
Denſa. Quintil.lib 11, cap.3.
Dira. Virg 3. Æneid.
Diſſona. Stat.8. Theb.
Docta. Quintil.lib.1, cap.16.
Dulcis & clara vox. Cic. in Orat.
Dura. Quintil.lib.11.cap.3.
Durabilis, Ibidem.
Efferatæ voces. Seneca Hercule furente, 6.
Erecta. Quintil.lib.11.cap.3.
Erudita vox Hortenſij. Cic. de Clar. orator.
Exigua. Virg 6. Æneid.
Extrema. Virg.4. Æneid.
Facilis. Quintil.lib 11.cap.3.
Facunda. Ouid.4. Faſt.
Falſa. Horat.1 Carm. ode 2.
Ferox. Claud. de Nupt. Honorij & Mariæ, 64.
Ferrea. Virg.6. Æneid.
Feſſa loquendo. Ouid.3. Triſt.eleg.3.
Ficta. Lucan.lib 3.
Flebilis. Quintil.lib.11.cap.3.
Fœminea. Quintil.lib.1.cap 11.
Furialis. Cic. de Aruſp. reſp.
Fuſca, id eſt ſubrauca. Quintil.lib.11.cap.3.
Grandis. Quintil.lib.11.cap 3.
Grandior & plenior vox. Cic. in Brut.
Grauis vox, cui opponitur Exilis. Plin.lib.11.cap 51.
Hilaris. Quintil.lib.11.cap.3.
Hiulcæ voces, Vide HIVLCVS.
Horrenda. Virg 9 Æneid.
Incerta. Quintil.lib.1.cap 1.
Inceſta. Ouid.2. Triſt.
Inclinata. Cic. in Orat. Vide Contenta vox.
Incorrupta vox bene iudicantium. Vide Incorruptus.
Infandæ vocis ſonus. Seneca Agamem. 13.
Inflexa vox. Vide Contenta vox paulo ante.
Infragilis vox. Ouid.1. Triſt.eleg 4.
Ingenioſa mutandis ſonis. Ouid.2. Amor.eleg.6. De pſittaco.
Ingens. Virg 1 Georg.
Ingloria. Stat 5 Sylu 3.
Inhumana & ſcelerata, Vide INHVMANVS.
Inimica alicui, Vide INIMICVS.
Inſana. Ouid.epiſt.11.
Interrupta atque moriens, Vide INTERRVMPO.
Iracunda Ouid 2. Metam.
Legitima. Ouid 3. de Arte.
Lenis. Quint.lib.11.cap 3.
Libera. Liu.5. bel. Maced.
Liberalis. Quint.lib 11.cap.3.
Limpida vox Plin lib 34.cap.vlt. De ſandaracha.
Sine contentione vox, nec languens, nec canora. Cic.1. Off.
Vox liquata apud Macrobium in Hoſtij carmine, videtur eſſe, quæ liquido gutture diſecta, claráque foras editur, quã ſcilicet guttur ipſum liquat, & liquidam tranſmittit: atque ab his quæ colo liquantur per tranſlationem id dictum eſt. Turnebus.
Liquidæ voces auium. Lucret.lib 5.
Liquidæ voces coruí Virg.1. Georg.
Lugubris. Lucret.lib.4.
Magna. Cic. de Senectute, Voce magna & bonis lateribus fuiſſem.
Minax. Horat.1. Carm.ode 10.
Mœſta. Virg.2. Æneid.
Mollis, Effœminata & mulíebris, Cic.3. de Orat. Sunt enim certa vitia, quæ nemo eſt quin effugere cupiat, mollis vox, vt mulíebris, aut quaſi extra modum abſona atque abſurda eſt.
Moribunda. Stat.8 Theb.
Mutæ voces murmure. Stat.2. Sylu 1.
Nitida. Quint lib.11 cap.3.
Nuptialis, Vide Nuptialis in NVBO.
Obſcœna. Iuuen. Saty.11.
Obſcura. Quint lib 11.cap 3.
Obtuſa. Quint.lib.11.cap 3.
Paruæ vocis murmura. Ouid.11. Metam.
Peracuta voc Cic. in Bruto.
Permanens vox. Cic in Bruto. Id eſt, non fracta, firma.
Plena. Cicero de Claris Orat. Subſellia grandiorem & pleniorem vocem deſyderant.
Præpinguis. Quint.lib.11 cap 3.

Pura. Perſius Saty.5.
Puſilla. Quintil lib.11.cap.3.
Rara. Virg.3. Æneid.
Rigida. Quintil.lib.11.cap 3.
Rauca. Ouid.6. Metam.
Recta. Quintil.lib 11.cap.3.
Reſona. Ouid.3 Metam.
Ruſtica. Cic.3. de Orat. Ruſtica vox & agreſtis quoſdam delectat quo magis antiquitatem, ſi ita ſonet, eorũ ſermo retinere videatur.
Sacra. Ouid 2. Metam.
Salutaris. Seneca de Benef.lib.1 cap.10.
Sana. Quintil.lib 11.cap 3.
Serena. Perſius Saty.2.
Simplices voces. Quint.lib.1.cap.5.
Sollicita vox. Ouid.10 Metam.
Splendida vox, id eſt, clara. Cic. in Bruto.
Suauis & canora. Cic. de Claris Orat.
Suauiſſima vox. Cic. in Orator. Verbáque ſunt quam ſuauiſſimis vocibus.
Subrauca. Cic in Brut.
Subſurda. Quintil.lib.11.cap 3.
Summiſſa. Ouid.4. de Ponto, eleg 3.
Superba Lucret.lib 5.
Supplex. Liu 10. bel. Pun.
Tacita. Ouid.9. Metam.
Tenera. Quintil.lib.11.cap 3.
Tenuaca Ouid.2 Metam.
Tenuis vox & tinnula. Vide Deducere vocem in DEDVCO.
Teres. Quintil.lib.11.cap 3.
Tinnula. Catullus in Epithal. Iuliæ, 56.
Tremulæ voces hœdorum. Lucret.lib.2.
Triſtis. Ouid.7. Metam.
Truculenta vox. Plin.lib.11.cap.2.
Trux Silius lib.2.
Veneranda. Lucan.lib 2.
Vigil. Ouid.2. Metam.
-nec ſeruaturis vigili capitolia voce Cederet anſeribus.
Virilis. Ouid.4. Metam.
Viua Quintil.lib.2.cap.2.
Viua vox magis afficit. Plin. iunior.lib.1. epiſt 3.
Vlulans Cic. in Orat.
Vna vox omnium. Cic ad Dolabellam, lib.9. 14. Atque hæc vna vox omnium eſt.
Vna voce, Vno ore, vno conſenſu Cic.1. de Orat. Multi erant præterea præclari in philoſophia & nobiles, à quibus omnibus vna penè repelli voce oratorem à gubernaculis ciuitatum, &c.
Votiuæ voces. Tibullus lib.1.eleg 3.
¶ Abortiua vox. Vide ABORIOR.
Accipere voces, Vide ACCIPIO.
Accommodare vocem, Vide ACCOMMODO.
Addere voces lachrymis. Ouid.13. Metam.
Æquiparare aliquem voce. Virg.eclog 5.
Alit vox Quintil.lib.1.cap.2, Tamen viua illa, vt dicitur, vox alit plenius.
Alloqui patriam voce mœſta. Catullus de Berecynthia, 58.
Attollere & ſubmittere vocem, ſunt oppoſita Qu.lib.1.cap.8.
Annuere vocibus alicuius. Horat.4. Carm.ode 6.
Audire & reddere voces notas. Virg 6. Æneid. Id eſt Familiariter loqui, vt ait Seruius.
Canere inclinata vlulantíque voce, more Aſiatico. Cic. in Or.
Captare voces auribus. Ouid.epiſt.18.
Dulcedine vocis captus. Ouid 1. Metam.
Citat vox præconis. Quint.lib.6.cap.4.
Compellare aliquem voce. Virg.5. Æneid.
Timenda voce complere nemus. Horat. Epod.6.
Comprimere vocem, Vide COMPRIMO.
Compeſcere voces. Senec. Herc. Oetæo, 11.
Compoſitæ voces, quibus opponuntur Simplices. Quintil. lib.1. cap.5.
Concipere mente vocem alicuius. Quint.lib.1.cap.1.
Condere vocem alicuius memori aure. Ouid.epiſt.19.
Conferre vocem in quæſtum, Vide CONFERO.
Confirmatur vox hoc modo. Quint.lib.11.cap.3.
Confirmata conſtitutáque vox Ibidem.
Confiteri magna voce, Vide MAGNVS.
Conſequi vocem gradu, Vide CONSEQVOR.
Contendere voce, Vide CONTENDO.
Continere vocem, Vide CONTINEO.
Conturbatur vox. Lucret.lib.4.
Curata vox Quint.lib.11.cap 3.
Currit vox, Vide CVRRO.
Cuſtodire vocem. Quint.lib.1.cap.7.
Deducere vocem, Vide DEDVCO.
Demiſſa voce loqui. Virg.3. Æneid.
Deplorata voce lamentabili, vide LAMENTOR.
Deſcendit vox, Hoc eſt deprimitur, ſubmittitur. Quintilianus lib.11.cap.3.
Deuorat vocem dolor, Præ dolore loqui nequit. Ouidius 13. Metamorph.
Deuoratur vox. Plin.lib.11.cap 51 Mira ſunt de voce digna dictu. In theatrorum orcheſtris ſcobe aut arena ſuperiecta deuoratur, & in rudi parietum circumiectu, doliis etiam inanibus. Currit eadem concauo vel recto parietum ſpatio, quamuis leui ſono dicta verba ad alterum caput perferens, ſi nulla inæqualitas impediat.
Dicere aliquid acuta voce. Horat.4. Carm.ode 4.
Tacita voce dicere aliquid. Ouid 9. Metam.

Diſtinguere vocem lingua. Silius lib. 2.
Dat voces lingua. Ouid. 9 Metam.
Dare vocem alienæ perſonæ Quint. lib. 4 cap. 2.
Longius in fletum ducere voces. Virg. 4. Æneid.
Effundere voces ad æthera. Virg. 8. Æneid.
Vox elicit vocem. Ouid. 1. Faſt. Interrogatio prouocat ad reſpondendum.
Eliſa vox, in illum ſonum erumpit, cui Græci [illegible], nomen ab immaturo gallorum cantu dederunt. Qu. lib. 11. cap. 3.
Eluctata vox Stat. 1 Achilleid.
Emittere vocem. Tibul. lib. 1. eleg. 9.
Eripere vocem ab ore loquentis. Virg. 7. Æneid.
Exaſperatur vox. Quintil. lib. 11 cap. 3.
Exaſperant vocem inconſtaſæ. Ibidem.
Excidit vox ore. Virg. 6. Æneid.
Excipere vocem alicuius. Seneca Thyeſte, 1.
Excitare vocem. Cic. 1. de Orat. Tamen me authore nemo dicendi ſtudioſus, Græcorum more Tragœdorum voci ſeruiet, qui & annos complures ſedentes declamitat & quotidie antequam pronunciat, vocem cubantes, ſenſim excitant eandémque cùm egerunt, ſedentes, ab acutiſſimo ſono vſque ad grauiſſimum ſonũ recipiunt.
Exercere vocem pronunciatione. Quint. lib. 1. cap. 12.
Trucem vocem expuere. Silius lib. 1.
Exprimere voces. Lucret. lib. 4.
Anhelam vocem expromere. Claud. 2. in Eutrop.
Mœſtas voces expromere. Virg. 2 Æneid.
Extincta vox, Vide Extinctus, in EXTINGVO.
Ferre voces ad aliquem. Ouid. 5 Faſt.
Fertur vox ad aures. Virg. 9. Æneid.
Fingere optime ſibi voces. Quint. lib. 6 cap. 2.
Flectere vocem. Ouid. 2 Amor. eleg. 4.
Fractæ voces ad littora. Virg. 3. Æneid.
Frangitur vox vitio faucium. Quint. lib. 11. cap. 3.
Legitima voce fraudare literam. Ouid. 3. de Arte.
Obſcœnis vocibus frui. Iuuen. Saty. 11.
Fundere voces. Catul. Argonaut.
Extremam vocem cum ſanguine fundo. Virg. 4. Æneid.
Fuſa vox Quint. lib. 11 cap. 3.
Glutire vocem Plin. lib. 10. cap. 12.
Habere voces. Tumultum facere. Cice. pro Murena. Meminiſtis enim cùm illius nefarij gladiatoris voces percrebuiſſent, quas habuiſſe in concione domeſtica dicebatur.
Habere contemptam ſupplicia vocem. Catull. de Ruſa, 55.
Iactare voces inertes. Virg. 10. Æneid.
Iactare voces ad ſydera. Virg. eclog. 5.
Impedire vocem loquentis. Ouid. 13. Metam.
Inclamare aliquem magna voce. Vide INCLAMO.
Incluſit vocem dolor. Vide INCLVDO.
Incurrere in voces maleuolorum, Vide INCVRRO.
Inducere vocem dolentum. Tacit. lib. 4.
Inflectere voces cantu. Tibul. lib. 1. eleg. 7.
Inflexa vox ad miſerabilem ſonum. Cic. 2. de Orat.
Ingeminare voces. Virg. 1 Georg.
Intendere vocem. Cic. Voces ut chordæ ſunt intentæ, &c.
Sollicita voce inuocare aliquem. Ouid. 10 Metam.
Iterare voces Horat. 1. epiſt. 19.
Reſonis vocibus iterare aliquid. Ouid. 3. Metam.
Iungere vocem fidibus. Quint. lib. 5. cap. 10.
Laceſſere aliquem voce. Virg. eclog. 3.
Locare vocem Iuuen. Saty. 8.
Loqui Latina voce. Ouid. 3 Triſt. eleg. 12.
Loqui primum incerta voce tentauit. Quint. lib. 1. cap. 1.
Triſti voce loqui Ouid. 7. Metam.
Mittere vocem. Lucret. lib. 3.
Mittere vocem contra aliquem. Cicero pro Cluentio, Hodierno die primum veritas vocem contra inuidiam his Iudicibus freta miſerit. Vide MITTO.
Mittere vocem de. Cicero pro Flacco, Vox de Quæſtura nulla miſſa eſt.
Mittere vocem pro ſe, aut pro aliquo. Cic. pro Seſtio, Conciones haberi quotidie contra me: vocem pro me ac pro Repub. neminem mittere. Idem pro Cælio, An aliquam vocem putatis ipſum pro ſe cauſam & veritatem poſſe mittere.
Mittere voces furiales, Vide MITTO.
Mittere liberam vocem Liu. lib. 5. bel. Maced.
Superbas voces mittere. Lucret. lib. 5.
Modulari vocem, Vide MODVLOR.
Moueri voce alicuius. Virg. 3. Æneid.
Blandis vocibus morari aliquem. Virg. 1. Æneid.
Monere numina voce. Virg. 4. Georg.
Multiplicare voces acceptas, Vide Multiplico in MVLTVS.
Mutare vocem. Cicero in Orat. Vocis mutationes ſunt totidem quot animorum.
Conſtanti voce negare aliquid Ouid. 1. Amor. eleg. 4.
Obſcurant vocem fauces obtuſæ. Quint. lib. 11. cap. 3.
Obſcuratur vox vitio faucium Ibidem.
Obtundere vocem, Vide OBTVNDO.
Parcere voci Quint. lib. 11. cap. 3.
Penetrat vox ad aures. Ouid. 12. Metam.
Perſequi voce, Vide PERSEQVOR.
Prætertradit vox fauces. Lucret. lib. 4.
Premere vocem, Continere vocem, tacere. Virg. 9. Æneid.
Magna voce proclamare. Virg. 5. Æneid.
Profundere vocem. Catul. Argon.
Profuſæ voces abiere domos ætherias. Silius lib. 6.
Immoderatè profuſa vox, Vide IMMODERATVS.

Reddere voces. Virg. 1 Æneid.
Referre voces pectore. Virg. 5. Æneid.
Referuntur voces vſque. Cic. ad. Qu. fratrem, lib. 1. 2. Natura autem ita reſonans, vt vſque Romam ſignificationes, vocéſque referantur.
Voce referre, per pleonaſmum dicitur à poetis. Virg. 2. Æneidos, Seruius.
Remittunt vocem nemora. Virg. 12. Æneid.
Replere littora voce. Ouid. 1 Metam.
Reſoluere vocem atque ora Virg. 3 Æneid.
Reſorbere vocem. Plin. lib. 18. cap. vlt.
Neſcit vox miſſa reuerti Horat. de Arte.
Roboratur vox. Plin. lib. 11. cap. 51.
Summiſſa voce rogare opem alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9.
Rumpere vocem, Loqui Virg. 2 Æneid.
Rupit hanc pectore vocem. Virg. 3. Aeneid.
Scinditur vox vitio faucium. Quint. lib. 11. cap. 3.
Sequi vocem fugientem. Virg. 1. Aeneid.
Simulare fictas voces læto tumultu. Lucan. lib. 3.
Spargere voces ambiguas in vulgum. Virg. 2. Aeneid.
Strangulare vocem. Quint. lib. 11. cap. 3.
Suffocata vox maiore riſu minus clara eſt. Quint. lib. 11. cap. 3.
Eſſe bona voce, Vide BONVS.
Vox erat in curſu. Ouid. 5. Faſt.
Supprimere vocem Celſus lib. 2. cap. 10.
Supprimere vocem alicui Ouid. 1. Metam.
Inceſtis temerantur vocibus aures. Ouid. 2. Triſt.
Temperata vox Quintil. lib. 11 cap. 3.
Tentatur vox. Quintil. lib. 11. cap. 3.
Minaci voce terrere aliquem. Horat. 1. Carm. ode 10.
Tollere vocem. Horat. de Arte.
Exiguam vocem tollere. Virg. 6. Aeneid.
Lugubri voce querelam tollere Lucret. lib. 4.
Trahere vocem ab imo pectore. Virg. 1 Æneid.
Trahere aliquid pura voce, Verbis puris nec fictis enarrare aliquid. Perſius Satyra 5.
Tundi aſſiduis vocibus hinc atque hinc. Virg. 4. Æneid.
Venit vox ad aures vulgi. Virg. 2. Æneid.
Vocare voce aliquem. Virg. 1. Georg.
Plena voce vocare aliquem. Virg. 1 Georg.
Voluitant vocem per atria. Virg. 1. Æneid.
Vrgenda vox non eſt vltra vires. Quint. lib. 11. cap. 3.
Falſis vocibus vti Horat. 2. Carm. ode 2.
Vtendi voce, multiplex ratio Quintil. lib. 11. cap. 3.
Vox toto inſtructa organo Prouerbij ſpeciem habet, ſignificatque vocem firmam, facilem & tractabilem, quæque per omnes intentionis & remiſſionis gradus ſequax & flexibilis traducitur: tranſlato ſermone à muſicis organis & hydraulis, quæ totius canonis muſici varietates & flexus vocis & ſoni complectuntur. Quintil. Vtique habens omnes in ſe, qui deſiderantur, ſonos intentionéſque, & toto, vt aiunt, organo inſtructa. Ex Turnebo.
¶Vox, pro litera vocali. Cic. in Orat. In populari Platonis oratione eſt crebra iſta vocum concurſio, quam magna ex parte, vt vitioſam, fugit Demoſthenes. Id eſt, vocalium concurſus, qui hiantem reddit orationem.

Vocula, voculæ, pen. cort. Diminutiuum {[illegible]} Cice. ad Atticum, lib. 2. 38 Et cum recreandæ voculæ cauſa neceſſe eſſet mihi ambulare, hæc dictaui ambulans. Idem 3. de Orat. Quanto molliores ſunt, & delicatiores in cantu flexiones, & falſæ voculæ, quàm certæ, & ſeueræ? Falſas voculas Budæus interpretatur *Deſchant*.
Maleuolorum voculæ. Cice. Cælio, lib. 2. 15. Sed incurrit hæc noſtra laurus non ſolùm in oculos, ſed iam etiam in voculas maleuolorum.

Vocalis, & hoc vocale, pen. prod. {[illegible]} Quod eſt ſonorum & ſummæ vocis. Plin. lib. 18. cap. 35, Ranæ quoque vltra ſolitum vocales, ſunt ſigna tempeſtatis. Cic. de Claris Orat. Adiſamus hoc etiam, ne quem vocalem præteriiſſe videamur, C. Coſconium.
Carmine vocali clarus Philammon. Ouid. 11. Metam.
Chordas vocales impellere pollice. Tibul lib. 2. eleg. 5.
Ora vocalia. Ouid. 5. Metam.
Vocales literæ, dictæ quia per ſe voces faciunt.
Vocales frequentiſſimè coeunt. Quint. lib. 11. cap. 3.
Concurſus vocalium. Cic. in Orat. Habet enim ille tanquam hiatus concurſu vocalium molle quiddam.

Vocalitas, penult. corr. vocalitatis, fœ. g. {[illegible]} Conſonantia, quam Græci euphoniam vocant. Quint. lib. 1. c. 5, Sola eſt quæ notari poſſit velut vocalitas, quæ [illegible] dicitur.

Vociferor, penul. corr. vociferaris {[illegible]} vociferari. Eſt, inquit Valla, voce effrenata, non modò dolorem, ſed etiam indignationem (quanquam indignatio, doloris genus eſt) oſtendere. Interdum ſine affectu, ſed tamen vehementius exclamare. Cicero 6. Verr. Mirarii abſente Diodoro, vociferari palàm, lachrymas interdum vix tenere.
Liberè vociferari Cic. pro Roſc. Amer. Neque ſatis liberè vociferari poſſe intelligo.
Quid vociferabare decem millia talentûm Gabinio eſſe promiſſa? Cic. pro Rab. Poſth.
Res ipſa vociferatur. Lucret. lib. 2.
Vociferare, actiuum protulit Cicero (ſi locus mendo vacat) 4. Verr. Nam me dies, vox, latera deficiant, ſi hoc nunc vociferare velim, quàm miſerum indignúmque ſit, &c. Var. 3. de Re ruſt. cap. 9. Item qui clari ſunt, ac vociferant ſæpe, in certamine pugnaces. De gallis gallinaceis.

Vociferans, penul. corr. Participium {[illegible]} Virg. 2 Æneidos, Talia vociferans gemitu tectum omne replebat.
Graue vociferans. Valer. 5. Argon.

Voci-

Vociferatio, vociferationis } [illegible] } Verbale. Cic. 7. Verr. An te L. Flauij, cæterorúmq; de L. Herénio vociferatio cõmouebat?
Sermo & vociferatio. Cic. pro Cluent. Nam in ipſo ſermone hoc & vociferatione mortua eſt.
Muliebris vociferatio Author ad Heren. lib. 3.
Vti vociferatione. Cicero pro Roſc. Amer. Qua vociferatione in cæteris iudiciis accuſatores vti conſueuerunt.
Furioſa vociferatio Quint. lib. 2. cap. 10.
Vociferatus, huius vociferatus, pen. prod. m. g. Verbale, Idem quod vociferatio. Plin. lib. 10. cap. 60. Mares quidam cum vociferatu ſanguinem etiam ex oculis profundunt.
Voco, vocas { [illegible] } vocare, Clamare, inuitare, appellare.
Vocare ad cœnam. Cicero 6. Verr. Deinde ipſum regem ad cœnam vocauit.
Ad cœnam per. Martial. lib. 2,
Per te, perque tuam vectoe laſciue puellam,
Ad cœnam Selium tu, rogo Taure voca.
Eſum & comeſſatum vocare, Hoc eſt ad eſum & comeſſationem. Plaut. Menæh. 10. Idem Sticho 14.
Conuiuam vocare, Idem. Plaut. Aſin 15.
Ad nuptias Terent. Phorm. 4. 4.
Domum vocare aliquem Cic pro Roſc. Amer.
Intra tecta vocare aliquem. Virg 6 Æneid.
¶ Vocare, Aduocare Plaut. Capt. 6,
Quæ ad patrem vis nunciari? vin' vocem huc ad te?
Voca illum verbis meis. Plaut. Amph 15.
Vocauerat me in hunc diem Plaut. Stich 9,
Nam ille heri me vocauerat in hunc diem.
Hoc uſt dixerat vt hodie venirem.
Vocare clamore ſuos. Virg 12. Æneid.
¶ Vocare clamoribus hoſtem. Virg 4. Geor. prouocare. Seru.
¶ Vocare clamore deum Virg. 1. Georgicon,
Et Cererem clamore vocent in tecta. Id eſt, Inuocent dari copiam frumentorem. Seruius.
Nomine aliquem vocare. Virg 12. Æneid.
Voce vocare aliquem. Virg. 6. Æneidos,
Ignibus imponit ſacris libamina prima.
Voce vocans Hecaten, cæloque Ereboque potentem. Vbi Seruius, Voce, non verbis, ſed myſticis quibuſdam ſonis. Nam, vt in Lucano legimus, variè nomina inuocabantur.
Magna voce vocant Æneam. Virg. 12. Æneid.
Votis vocat. Virg. 1. Æneid.
Auxilia vocant fruſtra. Virg 5 Æneid.
Deos vocare auxilio. Virg. 5. Æneid.
Concilium vocare. Ouid 2. Metam.
Vocat pluuiam cornix: hoc eſt Portendit, & ſuo clamore quodammodo appetere videtur Virg. 1. Georg. Seruius,
Vocat, poeticè ait: non enim vocat, ſed denunciat pluuiam.
¶ Vocari aliquò Lucan. lib 2.
Ad aliquem vocare. Cic. 4. Acad. Primum quidem me ad Democritum vocas, cui non aſſentior, potiúſque refellam,
Hoc eſt, adducis mihi teſtem Democritum.
Ad altercationes vocari. Quint lib. 6 cap. 4.
Fata nos vocant ad bella. Virg 11. Æneid.
Ad calculos aliquem vocare: hoc eſt Ad ineundam accepti & expenſi rationem: quod nunc dicitur ad computationem. Liu. 5 ab Vrbe. Vide CALCVLVS.
In certamina. Virg 6. Æneid.
Ad computationem vocare. Plin. in Paneg.
In deorum concilium. Cic 1. de Diuinat.
In concionem, In iudicium. Cic. 4. Acad Quid me igitur Luculle in inuidiam, & tanquam in concionem vocas?
In conſilium. Cic pro Flacco. Cur autem per te inimicum paternum, in conſilium vocauit?
In contemplationem. Plin. lib 32 cap 11.
In contentionem. Cic pro Mur Reliqui temporis ſpatium in contentionem vocarunt: ab vtroque diſſimillima ratione tractatum eſt.
In crimen, Accuſare aliquem criminis. Cicero pro Rabirio perduel. reo, Hoc in igitur in crimen vocas, quòd etiam ſi fuerit C. Rabirius, quos amentiſſimus fuiſſet ſi oppugnaſſet?
In culpam vocari Quint. lib 7 cap 3.
In diſceptationem & controuerſiam vocari. Cic. 2. de Or.
In diſcrimen vocare, Periculo committere. Cic 7. Verr. Non omnes, qui tanto ſe ſcelere obſtrinxerint, vt aut fidem ſuam corrumpi paterentur, aut iudicium corrumperent, in diſcrimen ac iudicium vocandi?
In diſcrimen vocari de vita & gloria. Cic. 1. Off Itémque alij de gloria & beneuolentia ciuium in diſcrimen vocantur.
In dubium, Dubitare. Cic. pro Deiot. Sed cùm de illo laboro, rem de multis ampliſſimis viris, quibus ſemel eſſe ignotum à te oportet, nec beneficium tuum in dubium vocari, nec hærere in animis hominum ſollicitudinem ſempiternam.
Ad exemplar alterius vocare aliquem. Plin. in Paneg.
Ad exitium & vaſtitatem. Cic 1. in Catil. Templa deorũ immortalium, tecta vrbis, vitam omnium ciuium, Italiam denique totam, ad exitium & vaſtitatem vocas.
In ſimulationem probrorum. Cic. pro Fons. Tamen in falſam atque iniquam probrorum inſimulationem vocabatur.
In inuidiam aliquid Cic 7 Verr Etiam illud prædicas licet, quòd ſupplicium more maiorem ſumpſeris, ſecuriſque percuſſeris, ideireo à me in crimen & inuidiam vocari.
Ad iudicem Quint lib. 2. cap. 4.
In iudicium. Cic. 3 Ver. Ex ea die ad hanc diem, quæ feciſti, in iudicium voco.
In ius vocare. Cicer pro Quintio, Vadari vis: promittit. in ius vocat: ſequitur.

Ad libertatem ſeruos vocare, Manumittere. Liu 4 bel Maced.
Ad literas alias. Cic. 1. de Fin. Poſtremò aliquos futuros ſuſpicor, qui me ad alias literas vocent.
In locum mortui Cic. ad Atticum, libro 2. 34. Coſconio mortuo, ſum in eius locum inuitatus.
In lucem è tenebris vocare obſcuram familiam. Cic. pro Deiot. Rex enim Deiotarus veſtram familiam abiectam & obſcuram è tenebris in lucem vocauit.
In luctum. Cic. ad Atti lib. 3 47. Non faciam vt enumerem miſerias omnes in quas incidi per ſummam iniuriam & ſcelus non tam inimicorum meorum quàm inuidorum, ne & meum mœrorem exagitem, & te in eundem luctum vocem.
In medium Cic. pro Cluent.
In odium. Cic. 2. Off 122.
Extra ordinem. Cic 5 Verr. 8.
Vocare in partem, ſuris verbum eſt, pro Participem facere, & parſiarium admittere. Cic. pro Cecin Mulieres in partem vocatæ ſunt. Virgilius, -ipſumque vocamus
In prædam partémque Iouem. Nam & de præda diis immolabant, & partes etiam quaſdam eis interdum ſuſpendebant de tholo & conſecrabant, vt Dianæ aprorum capita & ceruorum cornua. Ex Turnebo.
In partem curarum Tacit lib. 1.
In periculum vocare Plin epiſt 317.
In periculum ac diſcrimen, Cic. pro Lege Man. Quid quòd ſalus ſociorum ſummum in periculum ac diſcrimen vocatur?
Ad pileum, Vide PILEVS.
Ad probationem Quint. lib 6. cap 4.
Ad procurationem rei alicuius vocari ſermone plebis. Cicero ad Attic. lib. 4. 70. Et ad eius procurationem ſermone non ſolum plebis, verùm etiam bonorum Pompeius vocaretur.
In longum ſermonem. Cic. 1. de Legib.
In ſpem. Cicer. ad Attic. lib 3 55. Hæc niſi vides expediti, quam in ſpem me vocas?
In ſuſpicionem. Cic 7. Verr. Leonidæ cuiuſdam Siculi familia in ſuſpicionem vocata eſt coniurationis.
Ad teſtimonium. Varro lib. 1. de Re ruſt. cap 4.
Ad verbum. Cic. pro Cecinna, Tu me ad verbum vocas, non ante venio quàm recuſaro.
Ad vitam, Iubere aliquem bono eſſe animo ne deſperet, & ſibi manus afferat Cic. Attic lib 3 47. Quod me ad vitam vocas, vnum efficis, vt à me manus abſtineam.
In vota vocare, Inuocare. Virg 5. Æneid.
Ad vtilitatem vocare. Cic. 2. de Orat.
¶ Vocare aliquem, Nomen imponere. Plaut. Aſin. 12.
Haberi & vocari. Cicer. 3. de Orat. Sed vt ad Græcos referam orationem, ſeptem fuiſſe dicuntur vno tempore, qui ſapientes & haberentur & vocarentur.
Vocare eſt Sobrie, Vide in SVBIO.
¶ Vocare pudicam tanti. Iuuenal Saty. 6,
Bis quingenta dedit, tanti vocat ille pudicam. Senſus eſt, Ceſenniam maritus vocat pudicam, non quidem propterea quòd pudica ſit, ſed quòd ei Ceſennia dotis nomine bis quingenta dederit. Dixerat enim,
Optima ſed quare Ceſennia teſte marito? Mox reſpondet, Bis quingenta, &c.
Vocare crudelem. Virg. eclog. 5,
Atque deos atque aſtra vocat crudelia mater,
¶ Vocare cucullum. Viatores ſolebant cultores & vinitores ſerò uolentes, appellare cucullos in deſidiæ probrum. Plin. lib. 18. Dum ſciat inde natam exprobrationem fœdam putantium vites per imitationem cantus alitis temporariæ, quam cucullum vocant: dedecus enim habetur opprobriúmque meritum falcem ab illa volucre in vite deprehendi, vt ob id petere antea ſales, etiam cum primo vere laudantur, auſpicio tamen deteſtabiles videantur. Auſonius quoque in Moſella illius petulantiæ ita meminit,
-inde viator
Riparum ſubiecta terens, hinc nauita labens
Probra canunt ſeris cultoribus. Ex Turnebo.
Vocatus, pen prod. Participium { [illegible] } vt Vocatus atque non vocatus audit. Horat. 2. Carm. ode 18.
Tenuit mora nulla vocatos. Ouid 1. Metam.
Venit ad exiguas turba vocata dapes. Ouid. 2. Faſt.
Ad pocula vocatus. Ouid. 14 Metam.
Vocata eſt opera. Plaut. Sticho, 8. Hoc eſt rogauit me aliquis vt negotium aliquod tranſigerem pro eo.
Vocatus, huius vocatus, penul prod. { [illegible] } Virg. 12. Æneidos,
-nunc ô nunquam fruſtrata vocatus
Haſta meos, &c. Vbi Seruius, Vocatus, Id eſt inuocationes & preces. Nam appellatio eſt à verbo, quæ ſemper aut in t o exit, aut in vs. Id eſt nomen verbale. Cicer 3 de Orat. Mane Idibus Septembris, & ille, & Senatus frequens vocatu Druſi in Curiam venit.
Vocatio, vocationis. Catullus ad Portium & Socrationem, 44.
Vos conuiuia lauta ſumptuoſè
De die facitis: mei ſodales
Quærunt in triuio vocationes. Id eſt, eò miſeriæ ſunt redacti, vt quærant à quibus vocentur ad prandium: Qui vocationes legunt, nulla de cauſa id faciunt.
Vocator, penul. prod. vocatoris { [illegible] } Vocatores dicti ſunt quibus datum eſt inuitandi negotium, ſiue qui ipſi vocant ad cœnas. Plin. lib. 35 cap. 10. inuitatus, ad regis cœnam venit. Indignantíque Ptolemæo, & vocatores ſuos oſtendenti, vt diceret à quo eorum inuitatus eſſet, &c.
Vocatiuus, penul. prod. { [illegible] } Adiect. à Grammaticis fictum à quibus vocatiuus caſus dicitur, quod per eum vocemus. Hic & Salutatorius dicitur. Priſcianus lib. 5. cap de caſu.

Vocatiuè, Aduerbium { ὀνομαστί } apud Gellium lib. 13 cap. 21. Vocatiuè dicere. Id eſt per vocatiuum.

Vocabulum, vocabuli, penult. corr. { ὄνομα, λέξις } Eſt id quo res ſingulæ nominantur & vocantur, aut voce efferuntur. Terentius Eunucho 1. 2.
Tanquam philoſophorum habent diſciplinæ ea ipſis
Vocabula. Plin lib. 3. cap. 1, Vocabula oppidorum Et lib. 2. cap 5.
Quem Græci noſtríque eodem vocabulo aera appellant. Quint. lib. 9. cap. 1. Mutatur vocabulis vis rerum.
Chaldæi non ex artis, ſed ex gentis vocabulo nominati. Cicero 1. de Diuinat. Nomen & vocabulum. Cicero 3. de Orato. Nam ſi res ſuum nomen & proprium vocabulum non habet.
Magiſtratuum vocabula. Tacit lib. 1.
Cognata vocabula. Horat. 2 Serm ſaty. 3.
Incognita nobis vocabula, Vide INCOGNITVS.
Media vocabula, Vide MEDIVS.
Proprium & certum vocabulum. Cicero. 2. de Inuent. Nomen eſt quod vnicuique perſonæ datur, quo ſuo quæque proprio, & certo vocabulo appellatur.
Specioſa vocabula rerum. Horat 2. epiſt 2.
Vulgaria, & forte occurrentia vocabula. Quint. lib. 1. cap. 2.
Conſtruere rerum vocabula, Vide CONSTRVO.
Dare vocabula terris. Silius lib. 5.
Rebus non commutatis immutare vocabula. Cic. 1. de Leg.
Imponere vocabulum alicui, Vide IMPONO.
Tribuere vocabula monti. Ouid. 14 Metam.
¶ Vocabulum, pro Nomine ſubſtantiuo accipit Gell. libro 1, c. 26. Apertè oſtendit mille & vocabulum eſſe, & ſingulari numero dici. Idem lib 3. cap. 12. A vocabulis non à verbis inclinata ſunt. Ibidem, cap. 19, vocat vocabulum nomen patens Idem lib 4. cap. 1. de generibus & caſibus vocabulorum diſſerens.

Vocamen, penul. prod. vocaminis { φώνημα } Lucret. lib. 2,
-& Bacchi nomine abuti
Mauult, quàm laticis proprium proferre vocamen. Hoc eſt vocabulum & nomen. Arnob. lib. 3. Aduerſus gent. Sub iſtius vocaminis appellatione.
Vocamen dare Soli cap 40.
¶ Vocamen trahere de aliqua re, pro Nomen habere. Solin. c. 65.

Voculatio, voculationis, Accentus vocatur Nigidio, cùm ſcribit, Deinde voculatio quî poterit ſeruari, ſi nõ ſciemus in nominibus, vt Valeri, vtrùm interrogandi aut vocandi ſint? Ex Gellio lib. 13. cap. 24.

Vocito, vocitas, penul corr. { προσαγορεύω, ὀνομάζω } vocitare, Frequentatiuum. Plaut Capt. 18. Pægnium vocitatus eſt. Cicer. 2. de Nat. deor. Quas noſtri ſeptem ſoliti vocitare triones. Ex poeta. Cicer pro Rab. Poſth. Phalereus vocitatus eſt.

V P

Vpilio, vpilionis, maſc gen. { ποιμήν } poſitum eſt à Virgilio, pro Opilione, cauſa metri, eclog. 10,
Venit & vpilio, tardi venere bubulci.

Vpupa, vpupæ, penul. corr. { ἔποψ } Auis, criſtis à capite exeuntibus galeata, in fimo ſemper degẽs. Plin. lib. 10. cap. 29 Mutat & vpupa vt tradit Æſchylus poeta, obſcœna aliàs paſtu auis, criſta viſenda plicatili, contrahens eam, ſubrigénſque per longitudinem capitis.
¶ Vpupa pro Meretrice. Plaut. Capt 19,
Itidem huc mihi aduenienti vpupa quæ me delectet, data eſt.

V R

VRANIA, Vraniæ vel Vranie, Vranies, penul. corr. { Οὐρανία } Vna ex Muſis. & apud nos Cæleſtis dicitur Ouid. 5. Faſtorum.
Excipit Vranie fecere ſilentia cunctæ. οὐρανὸς enim cælum dicitur, quod viros eruditos in cælum tollit. Vranus verò dicitur quaſi uranos (vt ait Ambroſius libro Hexameron.) ab ὁρῶ, quòd ſit viſui peruium & minimè denſum, vt eſt aqua & terra, Cat. in Epithal. Iuliæ, 56. Collis ô Heliconi cultor, Vraniæ genus. Cicero 1. de Diu. 29. Vrania Muſa.

Vranoſcopos, penul corr. { οὐρανοσκόπος } Piſcis qui & callionymus dicitur. Plin. lib. 32 cap 7, Idem piſcis & vranoſcopos vocatur ab oculo quem in capite habet.

VRANVS, penul. corr. { οὐρανός } authore Bocatio lib. 3. cap. 23. pater Saturni: alio nomine Cœlum vel Cœlius ut Saturnus filius amputauit virilia.

Vrbanatim Vrbanè, Vrbanitas, Vrbanus, Vide VRBS.

Vrbina, vrbinæ, penul prod. Teli genus Plaut Bacch. 19,
Si tibi eſt machæra, & nobis vrbina eſt domi. Fulgentius legit hoc loco verutinam, & interpretatur iaculi genus, quod verutum vocãt.

VRBINVM, pen. prod. { Οὐρβῖνον } Italiæ oppidum in Vmbria, à quo Vrbinates. Plin lib. 3 cap 14.

Vrbs, vrbis. fœm gen. { πόλις, ἄστυ, πόλισμα, πτολίεθρον } Oppidum muro cinctum. Dicta ab Vruo, arandi curuatura: quod antiqui iunctis bobus tauro & vacca, Hetruſco ritu in condendis vrbibus, interiore aratro circumagebant ſulcum, intra quem vrbem ædificarent Hoc faciebant religionis cauſa die auſpicato, vt vrbs foſſa muróque munita eſſet: & locum vnde terram fodiſſent, foſſam vocabant. Virg 2. Georgicon,
Apta dies legitur qua mœnia ſignet aratro. Cic. 1 de Repub. Quam quum locis manúque ſepſiſſent, eiuſmodi coniunctionem tectorum, oppidum, vel vrbem appellarunt, delubris diſtinctam, ſpatiiſque communibus. Omnis ergo populus, qui eſt talis cœtus multitudinis, qualem expoſui, ciuitas eſt. Hic vrbem à ciuitate clarè verbis diſtinxit Cicero. Idem pro Seſtio, Tum domicilia coniuncta quas vrbes dicimus, inuento & diuino iure & humano mœnibus ſepſerunt.
Inter Vrbem & Ciuitatem hoc intereſt teſte Nonio. Vrbs eſt ædificia: Ciuitas incolæ. Virgil. 1. Æneidos,
Vrbs antiqua fuit. Enn. Telepho, ſit ciuitatem video Argiuùm incendier. Vide plura apud eundem Nonium.
Ad vrbem eſſe, Vide AD.

Vrbs propriè dicta eſt Roma, per antonomaſiam, quum cæteræ dicantur oppida: vt imitatur Quint. lib 9. cap. 2. Marcellus de Verb. ſignif. L. Alphenus, Vrbem Alphenus ait eſſe Romam quæ muro cingeretur.
Genitor vrbis Quirinus. Ouid. 15 Metam.
¶ Vrbs, pro Ciuitate ipſa aliquando ponitur, id eſt pro ciuibus qui in vrbe degunt. Virg 2. Æneidos,
Inuadunt vrbem ſomno, vinóque ſepultam. Per metonymiam dictum, vt ait. Quint lib. 8. cap 6.
Caſus vrbis, Ruina. Virg. 2. Æneid.
Conditores vrbium. Quint. lib. 2. cap. 16.
Incrementum vrbis, Vide Incrementum in INCRESCO.
Intima pars vrbis, Vide Intimus in INTRA.
Ad vrbem, Vide AD præpoſitionem.
Acceſſus ad vrbem, Vide ACCEDO.
¶ Ampliſſima atque ornatiſſima vrbs. Cic 2. de Lege Agra.
Ancipiti diſcordes vrbe Tribuni. Lucan. lib. 1,
Antiqua vrbs Virg 1. Æneid.
Arcta ciuibus vrbs, Plena ciuibus Stat. 12. Theb.
Beatæ vrbes, Diuites. Catul ad Leſbiam, 48.
Caſſa vrbs. Virg 3 Æneid.
Clara. Catul. ad ſeipſum, 43.
Egregia. Virg. 2 Georg.
Famoſa vrbs. Tacit. lib 21. hoc eſt celebris. De Hieroſolymis.
Florentiſſima vrbs. Cic. 2. in Catil.
Frequens populis vrbs Lucan. lib 2.
Grauis vrbs armis opibúſque. Stat. 1. Thebaid.
Infeſtæ vrbes imperio. Cic. 3 in Catil 92. Vide ORNO, ornas.
Infima vrbs Liu 4. ab Vrbe.
Vrbs lymphata horroribus, Timoris magnitudine furiata. Stat. 10. Theb.
Magna, Virg 4 Æneid.
Miſera. Horat. 4. Carm. ode 15.
Mœſta vrbs attonitaque. Iuuen. Saty. 12.
Nobilis vrbs ſitu, Vide NOBILIS.
Nuda vrbs præſidio, Vide NVDVS.
Opportuniſſima vrbs portu, Vide OPPORTVNVS.
Opulentiſſima vrbs. Catullus in Iulium, 27.
Pauida vrbs. Virg. 9. Æneid.
Pulcherrima, florentiſſima, potentiſſima vrbs. Cice. 2. in Catil.
In ſummis vrbibus Catul. Argon. 59.
Trepida vrbs. Lucan. lib. 2.
Turbida vrbs. Valer. 3. Argonaut.
Vacua vrbs. Valer. 3. Argon.
Abire vrbe, vel domo, Vide ABEO.
Abeſſe vrbe, vel domo, &c. Vide ABSVM.
Accipere vrbem, Vide ACCIPIO.
Adiungere vrbem aliquam in ſocietatem, Vide ADIVNGO.
Æquare vrbes ſolo, Vide Æquo, æquas in AEQVVS.
Afflicta vrbs peſtilentia, Vide AFFLIGO.
Perdomitas vrbes agitare. Lucan. lib. 1.
Armata vrbs. Lucan. lib. 1.
Concuſſæ cadunt vrbes. Lucret. lib. 5.
Capeſſere vrbem, Vide Capeſſo in CAPIO.
Capere vrbem Virg. 2. Æneid.
Cedere vrbe, Vide CEDO.
Cingere vrbem, Vide CINGO.
Cingere vrbes muris. Senec. Octau. 7.
Cingitur vrbs obſidione. Virg 3. Æneid.
Circumnaſit vrbem terror, Vide CIRCVMVADO.
Colere vrbem, Vide COLO.
Componere vrbem, Vide COMPONO.
Concuſſa vrbs. Virg. 4 Æneid.
Nouam vrbem condere. Virg. 1. Æneid.
Conuenire ad vrbem aliquam, Vide CONVENIO.
Defendere vrbem à vaſtatione, Vide VASTANDO.
Domitæ vrbes Virg 3 Georg.
Emendare vrbes iudiciis. Quint. in Procem. lib. 1.
Euertere vrbes. Quint. lib. 5. cap 12.
Feras vrbes excire. Lucan. lib. 1.
Excedere vrbem nefandis odiis. Virg 5 Æneid.
Pulchram vrbem exſtruere. Virg. 4. Æneid.
Vicinæ vrbes inter ſe arma ferunt. Virg. 1. Georg.
Vrbes lætæ florent pueris. Lucret. lib. 1.
Fundare vrbem legibus. Virg. 6. Æneid.
Implere vrbem nomine alicuius, pro Spargere famam alicuius per vrbem. Horat. Epod. 17.
Incedere ad vrbem, Vide INCEDO.
Incenſa vrbs. Virg. 2. Æneid.
Intercurrũt, cinguntque has vrbes tetrarchiæ, Vide INTERCVRRO.
Interſepire vrbem vallo, Vide INTERSEPIO.
Introire ad vrbem, Vide INTROEO.
Inuadere vrbem ſomno & vino ſepultam. Virg. 2. Æneid.
Inuadere in vrbes vi, Vide INVADO.
Inuiſere vrbes. Virg. 1. Georg.
Securas vrbes irrumpere. Claud. 2. in Eutrop.
Lacerare vrbes. Lucan. lib. 10.
Luſtrare vrbem, Vide Luſtro in LVSTRVM.
Mittere in ſeruitutem vrbes, Vide MITTO.
Penetrare in vrbem, Vide PENETRO.
Petere vrbem excidiis. Virg. 2. Georg.
Ponere vrbem. Virg. 4 Æneid.
Premere vrbem ingenti obſidione. Virg 8. Æneid.
Ægras vrbibus vnus redit calor. Claud. de bello Getico,
Placidas vrbes in pace regebat. Virg 7 Æneid.
Regere conſiliis vrbes. Quint. in Procem. lib. 1.

Reſe-

Reſerare vrbem, & pendere portas. Virg. 12. Æneid.
Sepulta vrbs. Tacit. lib. 19.
Spoliare vrbes populis. Stat. 4. Theb.
Præclaram vrbem ſtatuere. Virg. 4. Æneid.
Sternere vrbes admotis machinis Seneca Thyeſte, 4.
Tranſcribunt vrbi matres. Vide TRANSCRIBO.
Viduare vrbem ciuibus. Virg. 8. Æneid.
Victæ vrbes. Horat. 4. Carm. ode 15.

Vrbicula, vrbiculæ, penul. corr. Diminutiuum { πολίχνιον } Parua vrbs.

Vrbicus, penul. corr. Adiectiuum { ἀστικός } Quod ad vrbem pertinet. Gel. libro 15 cap. 1. Si quid autem poſſet remedij fore, vt ne tam aſſiduè domus Romæ arderent, venum hercle dediſſem res ruſticas, & vrbicas emiſſem. Martia. lib. 12. 1. Quæ abſoluenda non eſſent inter illas quoque occupationes vrbicas.

Miniſteria vrbica. Paulus in l. Nam quod. §. penult. D. De peno legata. Vrbica miniſteria dicimus, & quæ extra vrbem nobis miniſtrata conſueuerunt.

Vrbico vſui deſtinata villa. Paulus in l. Nam quod. §. penult. D. De penu legata.

Rationibus vrbicis domini fungebatur ſeruus. Scæuola in l. Pigdia. in princ. D. De fundo inſtru.

Vrbicus, Vrbici nomine certi quidam actores, & proprium quoddam poetarum genus ſignificabatur. Vt enim Satyræ Græcis tragœdiis interponebantur, ita tragœdiis Latinis ad exhilarandum ſpectatorem Atellanarum exodia interſerebantur: nec hiſtrionibus eatum actus committebantur, ſed honeſtis iuuenibus: erantque hæ fabulæ vrbaniſſimæ, & vrbis iocos elegantiamque imitabantur, & ab vrbe Atella nomen erant adeptæ. Itaque earum actores vrbici dicebantur. Iuuenal.
Vrbicus exodio riſum mouet Atellanæ, &c. & earum authores Vrbici vocabantur. Mart.
Quod non optimus vrbicus poeta. Hinc & illud Fulgentij, Deinque Batinius augur dicere ſolitus erat, diuerſarum vrbium honores ſimilitur peragi vrbicario mimologo. Ex Turnebo.

Vrbanus, pen. prod. Aliud adiectiuum { ἀστεῖος } Idem ſignificat quod vrbicus: aut eum qui in vrbe habitat: cui ruſticus opponitur. Cicer. 2. de Finib. Quam omnes vrbani, ruſtici, omnes inquam qui Latinè loquuntur, voluptatem vocant.

Arbor vrbana, cui Syluestris opponitur. Plin. lib. 16. cap. 19.
Excubiæ vrbanæ. Tacit. lib. 1.

Familia vrbana. Pomponius de Verb. ſignifi. l. Vrbana familia & ruſtica non loco ſed genere diſtinguitur. Poteſt enim aliquis diſpenſator non eſſe vrbanorum ſeruorum numero, velut is qui ruſticarum rerum rationes diſpendet, ibique habitet, & non multum abſit à villico.

Mus vrbanus. Horat. 2. Serm. Saty 6.

Nimis vrbanus, vrbem nimis amans, atque ab ſeceſſu abhorrens. Plinius Iunior libro 2. epiſt. 17 ad Gallum, in fine, Iuſtiſne de cauſis eum tibi videor incolere, inhabitare, diligere ſeceſſum? quem tu nimis vrbanus es, niſi concupiſcis.

Otium Vrbanum. Cic. Caſſio, lib. 12. Manabat enim illud malum vrbanum, & ita corroborabatur quotidie, vt ego quidem & vrbi, & otio diffiderem vrbano.

Prædia vrbana. Vlpianus de verb. ſignific. l. Vrbana prædia omnia ædificia accipimus, non ſolùm ea quæ ſunt in oppidis, ſed & ſi forte ſtabula ſunt vel alia meritoria in villis, & in vicis, vel ſi Prætoria, voluptati tantùm deſeruientia: quia vrbanum prædium non locus facit, ſed materia. Proinde hortos quoque, ſi qui ſunt in ædificiis conſtituti, dicendum eſt in vrbanorum appellatione contineri. Planè ſi plurimum horti in reditu ſunt (vinarij fortè, vel etiam olitorij) magis hæc non ſunt vrbana.

Rebus vrbanis abſtinere. Vide ABSTINEO.

Serui vrbani. Paulus De legatis, l. Seruus. Vrbani ſerui intelligendi ſunt, quos paterfamilias inter vrbanos adnumerare ſolitus ſit, quod maximè ex libellis familiæ, item cibariis deprehendi poterit.

Vita vrbana, cui opponitur Ruſtica. Terent. Adelph 1. 2.
Vitæ vrbanæ commoda. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9.

¶ Vrbanus { ἀστεῖος } Cultus, diſertus, facetus: hoc eſt qui in verbis & ſono & vitu proprium quendam præ ſe fert vrbis geſtum, & ſumptam ex conuictu doctorum tacitam eruditionem. Cicero pro Domo ſua. Et homo facetus inducis etiam ſermonem vrbanum ac venuſtum. Quint. libro 8 cap. 3 Fauorem, & vrbanum Cicero noua credit. Cic. ad Appium lib 3. 8. Primum te hominem non ſolùm ſapientem, verumetiam (vt nunc loquimur) vrbanum.

Comis & vrbanus. Horat. 1. Serm. Sat. 10.
Homo lautus & vrbanus. Cic 3. Verr.
Frons vrbana. Horat. epiſt 9.

Vrbanicus, penult. corr. Adiectiuum: vt Vrbanici milites. Paulus in l. Qui mittuntur. D. Ex quib. cau. maior. Sed & in vrbanicis militibus idem diuus Pius conſtituit.

Vrbanitas pen. corr. vrbanitatis, fœm. gen. { ἀστειότης, ἀστειϲμός, χαριεντισμός } Qu. lib. 6. cap. 3, Nam meo quidem iudicio, illa eſt vrbanitas, in qua nihil abſonum, nihil agreſte, nihil inconditum, nihil peregrinum, neque ſenſu, neque verbis, neque ore, geſtúve poſſit deprehendi: vt non tam ſit in ſingulis dictis quàm in toto colore dicendi, qualis apud Græcos atticiſmos ille redolens Athenarum proprium ſaporem. Cic. 1 de Finib. Et ſunt illius ſcripta leniora, vt vrbanitas ſumma appareat, doctrina mediocris.

Vrbanitatis color. Cic. in Brut. Tum Brutus, Quid tu igitur, inquit, tribuis iſtis externis quaſi oratoribus? Quid cenſes, inquam, niſi idem quod vrbanis, præter vnum, quod non eſt eorum vrbanitate quadam quaſi colorata oratio? Et Brutus, Qui eſt, inquit, iſte tandem vrbanitatis color? Neſcio, inquam, tantum eſſe quendam ſcio. Id tu Brute iam intelliges, quum in Galliam veneris. Vrbanis, in vrbe natis, quibus opponit externos. Quaſi oratoribus, quòd habiti ſint, non fuerint oratores. Vrbanitate quadam vrbana & Romana quadam elegantia. Intelliges, audiens contrarium, Galliam citeriorem. Huc faciunt, quæ paulò poſt ſcripſimus in VRBANIVS recinere & reſonare.

Conuitium & Vrbanitas, contraria. Cicer. pro Cælio, Maledictio autem nihil habet propoſiti præter contumeliam quæ ſi petulantius iactatur, conuitium: ſi facetius, vrbanitas nominatur.
Mira vrbanitas Quint. lib. 6 cap. 3.
Opportuna vrbanitas. Quint. lib 4 cap. 1.
Oratoria vrbanitas Quint lib. 6 cap. 3.
Subtilis vetuſtas atque vrbanitas Cic. lib. 2. de Orat.
Vetus vrbanitas Cic. Quint. fratri, lib 3. 11. Aliquando ſubtilitatem veteris vrbanitatis & humaniſſimi ſermonis attingerem.
Vir noſtrorum hominum vrbanitate limatus. Cicero 2. de Natura deorum.
Intueri in hominum facetoſam vrbanitatem, Vide INTVEOR.
Deſyderium vrbanitatis deponere. Cic. Trebatio lib 7. 6. Tu modò ineptias iſtas & deſyderia vrbis & vrbanitatis depone.

Vrbanè, penul prod. Aduerbium { ἀστείως } Facetè. Cic 1. de Fin. Vt è patre audiebam, facetè & vrbanè Stoicos irridentem.
Elabi vrbanius. Quint. lib 2 cap 11.

Vrbanius recinere & reſonare. Cice in Bruto. In vocibus noſtrorum oratorum recinit quiddam & reſonat vrbanius. nec hoc in oratoribus modò apparet, ſed etiam in cæteris. Ego memini T. Tincam Placentinum, hominem faceriſſimum, cum familiari noſtro Q. Granio præcone dicacitate certare: ſed Tincam non minus multa ridiculè dicentem Granius obruebat neſcio quo ſapore vernaculo. Id eſt, neſcio qua ſuauitate domeſtica vrbana, patria, Romana. Hoc eleganter exprimit ipſe Cicer. libro 3. de Oratore. Mea autem tuus ſonus, & ſuauitas iſta delectat: hanc dico ſuauitatem quæ exit ore: quæ quidem, vt apud Græcos Atticorum, ſic in Latino ſermone huius eſt vrbis maximè propria. Paulo pòſt. Erudituſſimos homines Aſiaticos quiuis Athenienſis indoctus, non verbis, ſed ſono vocis, nec tamen bene quàm ſuauiter loquendo facilè ſuperabit. Noſtri minus ſtudent literis, quam Latini: tamen ex iſtis, quos noſtis, vrbanis, in quibus minimum eſt literarum, nemo eſt, quin literatiſſimum togatorum omnium Q. Valerium Soranum lenitate vocis, atque ipſo oris preſſu & ſono facilè vincat. Quare quum ſit quædam certa vox Romani generis, vrbíſque propria, in qua nihil ſonare aut olere peregrinum, hanc ſequamur: neque ſolùm ruſticam aſperitatem, ſed etiam inſolentiam fugere diſcamus. Hæc Cicero. Togati hoc in loco ſunt omnes qui ius habent togæ, ſiue ſint nati ciues Romani, ſiue facti. Q. Valerius Soranus natione Latinus fuit. Vrbanius igitur recinere, est lenius, ſuauius, venuſtius, & magis Romanè ſonare. Vrbanos vocat, in ipſa vrbe Roma natos, & lingua patria formatos: Latinos, qui Latium incolerent, in ipſo Latio nati. Preſſus oris, eſt aptus labiorum, dentium, ac linguæ habitus, quo ſonus liberalis & venuſtus exprimitur.

Vrbanatim, pen. prod. { πολιτικῶς } Aliud aduerbium, Modeſtè & eleganter. Pomponius Atellanibus, Ego ruſticatim tangam, vrbanatim neſcio. Hoc eſt more eorum qui vrbes habitant. Nonius.

VRCE { Οὔρκη } Vrbs Tarraconenſis Hiſpaniæ, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hodie *Aguile*.

Vrceus, penul. corr. maſc. gen. Vas quo aqua in trullam vel ahenum infunditur, authore Paulo Iurisconſulto in l. Cum de lanionis §. Aſinam. D. de fund. inſtruct. Plaut. Mil. 11,
Neque aquidem hemiſ octo expromipſi in vrceum. Cato cap. 13, Vrceum vnum æneum quod capiat quadrantalia quinque.
Vrcei aquarij Cato cap. 10 Sic cap 11. Vrceos muſtarios vocat.
Vrcei fictiles. Cato, cap. 13, De vrceo fictili tale eſt epigramma apud Martial. lib. 14,
Hic tibi donatur panda ruber vrceus anſa,
Stoicus hoc gelidam Fronto petebat aquam.

Vrceolus, vrceoli, pen. corr. { ἀγγειδιον } Diminut. Colum lib. 12. cap. 16. Eodem tempore ſorba manu lecta curioſè in vrceolos picatos adiicito.
De vrceolis miniſtratoriis, Hoc eſt quibus aqua ad menſam bibentis miniſtrabatur, extat epigramma apud Martialem libro 14.

Vrceolaris, penul. prod. Adiectiuum, Vnde vrceolaris herba dicitur quòd ſit lauandis vrceolis idonea ſua aſperitate, quæ aliàs perdicium dicitur. Plin. lib. 22. cap. 17, Perdicium ſiue parthenium, à noſtris herba vrceolaris vocatur, ab aliis aſtericum, folio ſimilis ocimo nigrior tantùm, naſcens in tegulis parietinísque.

Vredo, penul. prod. vredinis fœm gen. { ἐρυσίβη } Morbus herbarum, fructuum, arborúmque, qui in vitibus etiam carbunculus dicitur, & in cæteris rubigo, piſa, plantas, arboréſque aduiens. Cice 3 de Nat. deor. Neuſi vredo aut grando quippiam nocuit, id Ioui animaduertendum fuit. Colum. libro 3. cap. 20, Seu frigidus & pruinoſus, quòd non eſt patiens vredinis.
¶ Vredo, Incendium ac pruritus. Plinius de vrtica piſce, lib. 9. cap. 45. Tacta vredinem mittit.

Vreteres, penul. prod. { οὐρητῆρες } Græcis dicuntur à renibus ſingulæ venæ colore albæ, quæ ad veſicam feruntur, quòd per eas inde deſcendentem vrinam in veſicam deſtillare concipiunt. Celſus lib. 4. capite 1.

Vrgeo, vrges, vrſi, vrſum { ἐπείγω, κατεπείγω, ἐπιπιέζω } vrgere, penult. prod. Cogere, premere, impellere Virgilius 3 Georgicon,
oculos ſtupor vrget inertes. Cic. in Hortenſio, Itaque nunc Democritum manus vrgebatur. Plaut. Pœnulu, 14,
At vrget onus.
¶ Vrgere, infeſtare, & exercere. Celſus. Deſeritque vrgere cibi faſtidium & potionis deſyderium. Sic idem aliàs identidem de morbis acutis. Cic. pro Rab. Poſthu. Satis eſt homines imprudentia lapſos non erigere: vrgere verò iacentes, aut præcipitantes impellere, certè eſt inhumanum. Budæus.
Inſtare, vrgere, inſectari. Cic pro Plàcio, Etiam atque etiam inſto atque vrgeo, inſector, poſco atque adeò, flagito crimen.

¶ Anguſtiis vrgeri. Cic. de Fato, Hi enim vrgentur anguſtiis, illorum ratio ſoluta ac libera eſt.
Aſſultibus variis vrgere aliquem. Virg. 5 Æneid.
Conuitio aliquorum vrgeri. Cic. 4. Acad. Vrgebor iam omnium veſtrum conuitio.
Cubitis vrgere aliquem. Horat. de Arte.
Curis multis vndique vrgeri. Lucret. lib. 3 cap. 874.
Dolore graui vrgentur. Celſus lib. 3. cap. 2.
Exilio vrgeri. Cic. ad Attic. lib. 10. 205.
Fame, ferroque vrgeri. Liu. 6. bel. Pun.
Febres magnæ vrgent. Celſus lib. 7. cap. 26.
Fortuna vrget miſeros tenacitet Ouid. epiſt. 3.
Hortatibus vrgere aliquem Valer. 3 Argon.
Ab hoſte magno vrgeri. Valer. 8. Argonaut.
Iuſſis ingentibus vrgere. Virg. 7. Æneid.
Laboribus vrgere famulas Ouid. 4 Metam.
Literis vrget Aſinius Pollio ad Cic. lib. 10. 32.
Malis omnibus vrgeri Cic. 5 Tuſc.
Domitius non leuis vrget mentem. Horat. 2. Serm. Saty 7.
Mœrore vrgeri. Cic. ad Atticum, lib. 12 210.
Mole vrgetur corpus. Virg. 3 Æneid.
Morbo vrgeri Cic. de Fato, Vt in eo qui mortifero morbo vrgetur, verum ſit, hic morietur hoc morbo.
Nox vrget diem, & dies noctem. Neque interdiu, neque noctu requiem habeo. Horat. Epod. 17.
Ouas vrget Ouid. 4 Faſt.
Periculum vrget. Plin. lib. 28 cap. 1.
Sollicitudine vrgeri. Cic. ad Atti. lib. 6. 116, Sollicitudine prouinciæ tamen vel maximè vrgebamur.
Somnus vrget. Cic. ad Atti. lib. 12. 237. Sed neque hæc digna longioribus literis, nec erat quid ſcriberem, & ſomnus vrgebat.
Tempus vrget moriendi. Cic. 1. Tuſc.
¶ Vrgere, Inſiſtere. Cic. 5 de Finib. Non pugnem cum homine, cur tantum habeat natura boni: illud vrgeam, non intelligere eum quid ſibi dicendum, quum dolorem ſummum malum eſſe dixerit. Ibidem, lib. 4. Vrgent tamen, & nihil remittunt.
Altum vrgere. Horat. 2. Carm. ode 10.
In aliquo opere noctes & dies vrgeri. Cic. 1. de Orat.
Diutius vrgere. Cic. 1. de Nat. deor. An quicquam tam puerile dici poteſt (vt eundem locum diutius vrgeam) &c.
Acrius vrgere. Horat. 1. Serm. Saty. 2.
Ius Craſſus, æquitatem Antonius vrgebat. Cic. 3 Off. Ius Craſſus vrgebat, quod vitij venditor non dixiſſet ſciens id oporteret præſtari. Æquitatem Antonius, quoniam id vitium ignotum Sergio non fuiſſet, qui illas ædes vendidiſſet.
Occaſionem vrgere. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 8 Quin tu vrges iſtam occaſionem & facultatem, qua melior nunquam reperietur?
a Propoſitum vrgere. Horat. 2. Serm. Saty 7. 2. Hoc eſt, perſequi propoſitum ſuum.
Vrgere aliquem de, Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2 6.
Sin tibi id minus libebit, non te vrgebo. Cic. 2 de Orat.
Iratis precibus vrgere aliquem. Horat. 2 Serm. Saty. 6.
Malè a inſtituta: æ prouinciæ vrgeri. Tacit. lib. 5 Græcorum imitatione dictum eſt, ceu Liuianum illud lib. 1. Decad. 5. Senatus nec liberauit eius culpæ regem, nec arguit.
Vrgere ad ſolutionem. Vlp. in l. Si extraneus. D. De iure dotium.
Vrgere cum infinitiuo, pro Inſiſtere multo conatu. Horatius 2. Carm. ode 18,
Mariſque Baiis obſtrepentis vrges
Summouere littora.
Vrgere, Tegere Virg. 2 Georgicon,
Qui ſaxa ſuper, atque ingenti pondere teſtæ
Vrgerent.
Vrgere, Accelerare. Virg. 9. Æneidos,
---tibi quam noctes feſtina, diéſque
Vrgebam.
Iter vrgere. Feſtinanter ire. Ouid 6. Faſt.
Vrgens, vrgentis, Participium { [illegible] } Cic. 3 Tuſc. Eſt enim nulla alia, niſi opinio & iudicium magni præſentis atque vrgentis mali.
Onus aut iam vrgentis, aut certè aduentantis ſenectutis. Cicero de Senec.
Fato vrgenti incumbere. Virg. 2. Æneid.
Vri, vrorum { [illegible] } Qui & bubali dicuntur à nonnullis, hoc eſt boues ſylueſtres. Plin. lib 6. cap. 15, Pauciſſima animalia Scythia gignit inopia fruticum pauca contermina illi Germania: inſignia tamen boum ferorum genera, iubatos biſontes, excellentique & vi & velocitate vros, quibus imperitum vulgus bubalorum nomen imponit, quum id gignat Africa, vituli potius, ceruíve quadam ſimilitudine Virg. 3 Georgicon,
Quæſitas ad ſacra boues Iunonis & vris
Imparibus ductos alta ad donaria currus.
Vrica, vricæ, penul. corr. { [illegible] } Satorum vitium abuſtione. Plin. lib. 18 cap. 17, Commune autem omnium ſatorum vitium vrica.
Vrigo, penult. prod. vriginis, fœm. gen. { [illegible] } pro Vredine, & quæ ea cauſtica vi medicamenti alicui parti admoti prouenit. Plin. lib 10. cap 22, At in magna durities ſiue fico impoſitum: vel ſi vehementior vrigo timeatur, per duplices pannos.
Vrina, vrinæ, penult. prod { [illegible] } A Græco [illegible], meio. A quo [illegible], vrinam dicunt Latini. Eſt autem humor qui ex renibus veſicáque profunditur. Colum. lib. 2. cap 15. Aptior eſt tamen ſurculis, hominis vrina, quam ſex menſibus paſſus fueris veteraſcere. Cicero de Fat. Vt in ſimul ægrotantibus fratribus, vt in vrina, & in vnguibus.
Incontinentia vrinæ, Vide INCONTINENS.
Iter vrinæ. Celſus lib 4. cap. 1.
Vrina, vrinæ & menſtruis efficax. Plin. lib. 22. cap. 2. ad finem. Vrinæ, iocineri, capitis doloribus. Plin. lib. 23. in Proœ. 9.
Anguſtias vrinæ vtile abrotonum. Plin. lib. 21. cap. 21.
¶ Cruenta vrina, Vide CRVENTVS.
Genitalis vrina, Genitale ſperma. Plin. lib. 8. cap. 43. de aſina.
Vrinæ crebra cupiditas, ſed magna difficultas eſt. Celſ. lib. 2. c. 7.
Vrinæ difficultates ſatens emendat Plin. lib. 20. cap. 7.
Vrinæ difficultatibus medetur. Plin. lib. 24. cap. 19.
Profluuium vrinæ. Plin. lib. 28. cap 6.
Vrinæ tormina diſcutit cichorium. Plin. lib. 20. cap. 8.
Alba vrina Celſus lib. 2. cap. 4.
Arenoſa. Celſus lib. 2. cap. 7.
Bullans. Celſus lib. 2. cap. 7.
Candida Plin. lib. 18. cap 6.
Craſſa Celſus lib 2 cap. 6.
Deterrima. Celſus lib. 2. cap. 6.
Difficilis Plin. lib. 23. cap. 8.
Diluta. Celſus lib. 2. cap 4 & cap 6.
Liquida parum vrina. Celſus lib. 2. cap. 7.
Vrina mala, deterior, peſſima. Celſus lib. 2. cap. 4.
Mortifera. Celſus lib. 2 cap 6.
Nigra. Celſus lib. 2. cap. 6.
Pallida Celſus lib. 2. cap. 6.
Rubens. Plin. lib. 28. cap. 6.
Rubra. Celſus lib. 2. cap. 6.
Ruffa. Celſus lib 2 cap. 2.
Tenuis. Celſus lib. 2. cap. 6.
Torrentiſſima Plin. lib 21. cap 27.
Viridis. Celſus lib. 2. cap. 7.
Vitioſa. Plin. lib 28. cap 6.
¶ Ciere vrinam, Vide CIEO.
Auribus atque oculis concepta vrina. Iuuen. Saty. 11.
Citare vrinam & tardare. Celſus lib. 2. cap. 19.
Deſtillat vrina. Celſus lib. 2. cap. 7.
Excalefacere vrinas. Plin. lib. 21. cap. 20.
Excitare vrinam. Plin. lib. 20. cap. 23.
Expellere vrinam Plin. lib 23 cap. 1.
Impellere vrinam. Plin lib. 21. cap. 26.
Inhibere vrinam. Plin. lib 20. cap. 4.
Inſtillare vrinam. Plin. lib 28. cap. 6. ad finem.
Mordet vrina. Plin lib. 20. cap. 15.
Mouere vrinam. Plin. lib. 24. cap 11.
Nocere vrinæ exiſtimatur galbanum. Plin. lib. 24. cap. 5. ad finem.
Pellere vrinam. Plin. lib. 20 cap. 5.
Pellit vrinam celerrimè Plin. lib 24. cap. 6.
Prodeſt & vrinæ pota modicè radix, & menſtruis. Plinius libro 22. cap. 22.
Soluere vrinam Plin lib. 26 cap 8
Tardare vrinam. Celſus lib 2. cap 19.
Trahere vrinam. Plin. lib. 24. cap 13.
Concitare vrinam, Vide CONCITO.
Deas defricatos vrina. Catul. in Egnatium, 37.
Deſcendit vrina. Celſus lib. 7. cap. 27 Pura vrina deſcendat.
Exinanita prius vrina. Plin. lib. 8 cap 37.
Facere, vel reddere vrinam, pro Meiere. Plin. lib. 8. cap. 16. Colum lib. 6. cap 30.
Mouetur vrina. Iuuen. Saty. 11.
Vrina naturaliter profluit. Celſus lib. 7 cap. 26.
Excedit vrina, Hoc eſt exit, educitur. Celſus lib. 7. cap 26.
Transfluens vrina ſi id non reddit. Celſus lib. 7. cap. 26. ad finem.
Vrino, vrinas, pen prod. { [illegible] } vrinare, Vrinam facere.
Vrinare, vel vrinari. Deponens, In aquam mergi, & natando emergere. Plin. lib 11 cap 37. Eadem eſt cauſa quare ſub aqua diu ranæ & phocæ vrinentur.
Vrinator, penul. prod. vrinatoris { [illegible] } Qui ſub aqua natat. Calliſtratus Iuriſconſultus Ad legem Rhodiam l. Nauis onuſta. §. Sed ſi nauis appellas eos qui merces è mari extrahunt, nauigij gratia iactatas. Liu. lib 4. Decad libro 5. Sed in rem emendabilem viſus lapſus eſſe, quod per vrinatores omnes fermè extractum eſt. Tantúſque pudor fuit regi eius pauoris, vt vrinatores clam interfici iuſſerit.
Vrinum { [illegible] } ouum quod fit, ex pluteat Plin. libro 10. cap 58, Palumbes, & turtures plurimum terna pariunt oua, nec plus quam bis ferè pariunt: atque ita, ſi prior fœtus corruptus eſt, quamuis tria pepererint, nunquam plus duobus educant. Tertium quod irritum eſt, vrinum vocant. Idem lib 10. cap. 60. Vrina fiunt incubatione derelicta, quæ alij cynoſura dixere.
VRIVM { [illegible] } Hiſpaniæ vrbs, vt ſcribit Ptolemæus lib 2. cap. 4. Auſtenſis alio nomine dicta. Vrius Iupiter id eſt Imperator.
Vrna { [illegible] } Vas aquarium. Dicta quod in aqua haurienda vrinat, id eſt mergitur atque emergitur. Plaut. Plaud. 4,
Tu qui vrnam habes, aquam ingere. Cato cap. 10, Vrnam quinquagenariam vnam, trullas tres.
Aquæ vrna. Horat. 1. Serm ſaty. 5.
Argenti vrna. Horat. 2. Serm ſaty 6.
Liquidi vrna, Vrna liquoris. Horat. 1. Serm. ſaty. 1.
Arcta vrna Ouid. epiſt. 18.
Capacibus vrnis excipere & fundere laticem. Ouid. 3. Met.
Demiſſa vrna in vndas Ouid 2. Metam.
Vadantem vrnam declinare. Claud. 2 de raptu Proſerp.
¶ In vrnam antiqui non tantùm tabellas iudiciarias iudicum, ſed & nomina conijciebant, quum Prætor iudices ſortiebatur. Cic. ad Qu. fratrem. lib. 2 in, de Sexto Cælio, Senatorum vrna copioſè abſoluit, Equitum adæquauit, Tribuni ærarij condemnarunt. Plin. lib. 10. epiſt 3 Vt eſſemus in Senatus poteſtate, pateremur que nomina noſtra in vrnam conijci. Virg 6. Æneidos,
Quæſitor Minos vrnam mouet.

Feralis vrna. Tacit. lib. 3.

Delere vrnas. Cicer. in Vatinium, Num quis reus in tribunal ſui Quæſitoris aſcenderit, eúmque vi deturbarit, ſubſellia diſſiparit, vrnas deleuerit, &c.

Quatere vrnam. Stat. 2. Sylu. 1.

Vincere vrnam Prætoris. Iuuenal. Satyr. 13,

-improba quamuis

Gratia fallacis Prætoris vicerit vrnam. Improbam gratiam appellat, quæ apud improbum iudicem valuit. Vicerit vrnam Prætoris, hoc eſt, euaſerit iudicium damnationémque Prætoris, qui per fraudem & non rectè duxit ſortem ex vrna.

¶ Vrna imaginis mortui. Cicero 1. Tuſc. Quid poetæ, nónne poſt mortem nobilitari volunt? vnde ergo illud?

Aſpicite ô ciues ſenis Ennij imaginis vrnam: &c. Solebant autem corporum crematorum cineres in vrnis aſſeruari.

Vrna quinquagenaria, apud Catonem lib. de Re ruſtic. cap. 10. eſt quæ quinquaginta ſextarios capit, interprete Turnebo.

Vrnalis, & hoc vrnale, pen. prod. { [illegible] } Quod ad vrnam pertinet. Vrnales caliculi, vel vrcei, Vrnam continentes. Plin. lib. 9. c. 30. Barbas longas pedum triginta, acetabulis, ſiue caliculis vrnalibus peluium modo, dentes magnitudini reſpondentes. Cato cap. 13. Vrceos fictiles vrnales duos, trullas ligneas duas.

Vrnarium, vrnarij { [illegible] } Menſa quadrata, ſuper qua vrnæ aqua plenæ in culina reponebantur. Varro [illegible], Sed quæ neceſſitas te iuuet aquam effundere domi tuæ, ſi vaſa habes pertuſa, plumbum non habens? ad quam rem nobis eſt confluuium, ad quam rem vrnarium? Ex Non. u.

Vrnula, vrnulæ, penul. corr. Diminutiuum { [illegible] } Parua vrna. vnde Vrnula aqualis. Varro de vita Populi Romani, lib. 1. Cic. in Parad. Minúſne gratas dijs immortalibus capedines ac fictiles vrnulas fuiſſe, quàm delicatas aliorum pateras arbitramur?

Vro, vris, vſſi, vſtum { [illegible] } vrere, penult. corr. Concremare, calore nimio conſumere, incendere. Plin. lib. 12. cap. 4. Vritur ebenus odore iucundo.

Sepelire & vrere. Cic. de Legib. Hominem mortuum, inquit lex in XII, in vrbe ne ſepelito, néve vrito.

Flammis ſubiectis vrere aliquid. Virg. 2. Æneid.

Duritia corporis, quod quum vritur non ſentit. Cicero pro Domo ſua.

Sol grauis vrit arua. Ouid. 6. Metam.

Sitis vſſerat herbas. Ouid. 4. Faſt.

Vri calore. Cic. 1. Tuſc. Cæteras partes incultas, quòd aut frigore rigeant, aut vrantur calore.

Calor vrit artus. Lucret. lib. 4.

Vrere cedrum. Virgilius,

Vrit odoratam nocturna ad lumina cedrum. Hoc antiquorum conſuetudine dictum videtur, quod ex Homero ſumptum ignitabulum enim vel focum in medijs ædibus habebant, in quo tædas vrebant luminis cauſa, vt narrat Heſychius in vocabulo [illegible]. Turnebus.

¶ Vrere, de frigore etiam dicitur. Lucan. lib. 4,

Vrebant montana niues. Cic. 2. Tuſc. Pernoctant venatores in niue, in montibus vri ſe patiuntur.

Vri virgis, pro Cædi, flagellari. Horat. 2. Serm. Saty. 7.

Nam ex virgarum percuſſione corpus caleſit, & inflammatur.

Loris vri. Horat. 1. epiſt. 17.

Calceus anguſtior dicitur vrere pedem. Horat. lib. 1. epiſt. 10.

¶ Vro hominem, per tranſlationem, ſignificat Dolere cogo, interprete Donato: ſiue Ango, vt ait Budæus. Inde Vri pro Cruciari. Terent. Eun. 2. 2,

Nuo malum hercle. u. vro hominem, p. vt falſus animi eſt. Horat. 2. epiſt. 1,

Vrit enim fulgore ſuo qui prægrauat artes

Infra ſe poſitas. Id eſt, Splendore ſui nominis viget & incendit inuidos. Liu. 7 bel. Pun. Quos, & Machanidas tyrannus Lacedæmoniorum finitimo bello vrebat.

Vrit atrox Iuno, dixit Virg. 1. Æneid. pro Cruciatur.

¶ Vri, Amore conſumi & conflagrare. De alijs etiam rebus dicitur. Virg. 4. Æneidos,

Vritur infœlix Dido.

Vri in aliquo. Ouid. lib. 7. Metamorphoſeos,

-quid in hoſpite regia virgo

Vreris, & thalamos alieni concupis orbis? Id eſt, Cur peregrini amore ardes, quum ſis filia regis? Medea ſeipſam alloquitur.

Impenſius vri. Catul. ad Lesbiam, 67.

Pectore intimo vri. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56.

Pectore toto vri. Ouid. 1. Metam.

Amor me vrit. Virg. 2. æclog.

Violentius me vſſit amor. Ouid. 1. de Arte.

Dolor vrit amantes. Ouid. 4. Metam.

Doloribus tacitis vri. Ouid. 3. Faſt.

Ignibus vri. Horat. 3. Carm. ode 7. Ignes intelligit amores.

Vrito, vritas, penultima corr. { [illegible] } vritare, Frequentatiuum. Plaut. Moſtel. 8,

Calidum hoc eſt: etſi procul abeſt, vritat malè.

Vrens, Participium { [illegible] } vt,

Caminus vrens ramos. Horat. 1. Serm. Saty. 5.

Capellæ vrentes culta. Virg. 2. Georg. Vide Plinium lib. 8. capite 50. ad finem.

Vrendus, Aliud participium { [illegible] } vt Filix vrenda. Horatius 1. Serm. ſaty. 3.

Vſtus { [illegible] } Similiter participium. Plin. lib. 10. cap. 70. Conueniunt ex alto etiam piſces ad quoſdam odores, vt ſepiam vſtam.

Ignibus vſtus crudeliter. Ouid. 3. Triſt. eleg. 11.

Aer ſiccis feruoribus vſtus. Ouid. 1. Metam.

Capillos vſtus. Tibul. lib. 1. eleg. 10.

Vſtio, Verb. { [illegible] } Cato cap. 38. Virgas & ſarmenta quæ tibi vſtioni ſuperetunt, in ſegetem comburito.

¶ Vſtio, pro cauteriſatione quam vocant. Plin. lib. 34. capite 15. 3. Quædam vſtione ſanantur: præcipuè vero canis rabidi morſus. Celſus, Omnes autem huiuſcemodi dolores, via citra vſtionem ſanantur, Id eſt citra candentis ferri admotionem.

Vſtor, vſtoris, penul. prod. { [illegible] } Verbale, m. g. Qui corpora in buſtuarijs cremat. Mart. lib. 3,

Vſtórque tædas præferat nouæ nuptæ, &c. Bud. Catul. de Rufa & Rufulo, 55,

Quum deuolutum ex igne proſequens panem

A ſemiraſo tunderetur vſtore.

Sordidus vſtor. Lucan. lib. 8.

Vſtulo, vſtulas, penul. corr. { [illegible] } vſtulare, ſignificat Vrere. Pacuuius, Candenti ferro erices vſtulare.

Vſtulatus, pen. prod. Participium vt Pa 1 vſtulari. Vitruu. lib. 5. cap. 12.

Vſtulandus, Part. { [illegible] } Catul. in annales Voluſi, 34,

Scripta tardipedi deo daturam

Infœlicibus vſtulanda lignis.

Vſtrina, vſtrinæ, penul. prod. Locus in quo metalla candeſcunt vt laborentur. Plin. lib. 36. c. 21, In vſtrina terſ ſiccantur, ita vt torreantur carbone puro, ac toties vino reſtinguantur albo. Gelenius aliter legit.

¶ Vſtrina, Locus dicebatur in quo combuſtus erat, qui alibi ſepultus, mortuus fuerat, vt ait Feſtus.

VROLANIVM { [illegible] } Ptolemæo lib. 2. cap. 3. alijs Verulanium, Britannicæ inſulæ ciuitas: vulgò *Sanct Alban*.

Vropigium, & orupygium { [illegible] } Eſt anguſta & vltima ſpinæ pars, ſiue (vt Iulius Pollux inquit) ſpondylij finis podici imminentis, quaſi terminus pygæ, ſiue finis vertebræ. Mart. lib. 3,

Et anatis habeas vropygium macræ.

Vrpix, vrpicis, penul. prod. maſc. gen. { [illegible] } Inſtrumentum ruſticum. Cato cap. 10, Vrpicem vnum, crates ſtercorarias quatuor villicum habere oportet.

Vrruncum, vrrunci, Varro declarat 1. de Re ruſt. cap. 48 de ſpica loquens; Illud autem ſummum in ſpica iam matura quod eſt minus quàm granum, vocatur ſit: quod in infima ſpica ad culmum extremum ſummum, item minus quàm granum eſt, appellant vrruncũ.

VRS A Baiula { [illegible] } Picenorum vrbs, Ptolemæo libro 3. cap. 1. hodie *Vibſa*.

Vrſus, vrſi { [illegible] } Animal ferum. De vrſis vide Plinium.

Armati vnguibus vrſi. Ouid. 10. Metam.

Informes vrſi. Virg. 3. Georg.

Sæuis inter ſe conuenit vrſis. Iuuen. Saty. 15.

Truces vrſi. Valer. 2. Argon.

Turpes vrſi. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. Stat. 2. Theb.

Veſpertinus circumgemit vrſus ouile. Horat. Epod. 16.

Vrſulus, vrſuli, penul. corr. Diminutiuum.

Vrſa, vrſæ, fœmininum ab vrſus. Plin. lib. 10. cap. 63, Informia etiam magis quàm lupæ dicta, vrſæ pariunt, rarúmque eſt videre parientes,

Villuſæ vrſæ catuli. Ouid. 13. Metam.

¶ Vrſa, Sydus cæleſte, figuram habens ſimilem plauſtri: vnde antiqui Græcorum Hamaxam, hoc eſt plauſtrum dixerunt. Noſtri quoque à bobus iunctis, Septentriones appellauerunt, hoc eſt à ſeptem ſtellis, ex quibus quaſi iunctitiones figurantur. Sunt autem duæ vrſæ, Maior & Minor, quas Græci [illegible] vocant.

Vrſinus, penul. prod. Adiect. { [illegible] } Quod vrſorum eſt. vt Vrſinus ſanguis. Colum. de Arboribus, cap. 15. Et Plin. lib. 8. cap. 36, Quoniam potum in vrſinam rabiem agat.

Vrtica, vrticæ, pen. prod. { [illegible] } Genus herbæ notiſſimum, ab vrendo dictum: quod eius folia tacta acerrimè vrant. Vide P. 22. libro ut. cap. 15.

Viuere herbis & vrtica. Horat. 1. epiſt. 12.

Mordax vrtica. Ouid. 2. de Arte,

Mortifera contactu vrtica. Vide [illegible].

¶ Vrtica, pro Prurigine libidinis. Iuuen. Saty. 2, -vnde

Hæc tetigit Gradiue tuos vrtica nepotes?

¶ Acres vrticæ. Iuuen. Saty. 11.

¶ Vrtica, Genus piſcis. Plin. lib. 9. cap. 45. Vrticæ noctu vagantur, noctúque mutantur: carnoſo frondis his natura, & carne veſcuntur. Vis pruritu mordax, eadémque quæ terreſtris vrticæ.

Vruum, vrui. Aratri curuatura. A quo Vruo, vruas, vruare, quod eſt Aratro deſinire. Feſtus, Vruas, Ennius in Andromeda ſignificat circumdat, ab eo ſulco qui fit in vrbe condenda vruo aratri, quæ fit forma ſimillima vncini curuatione buris & dentis, cui præfigitur vomer. Ait autem, Circum ſe ſe vruas ad pedes.

V S

Vſia, Latinè eſſentia, ſiue ſubſtantia dicitur. Vlpianus vtitur in l. In venditionibus. D. de contrah. empt.

Vſio. Vſitatus, Vſitor, Vide VTOR.

Vſpiam { [illegible] } Aduerbium in loco. Teren. Adel. 1. 1.

ſi abſis vſpiam, &c. Cic. ad Att. lib. 1. 12, Sed tamen hoc me ipſe conſolabar, quod non dubitabam quin te ille aut Dyrrhachij, aut in iſtis locis vſpiam viſurus eſſet. Eidem libro 7. 151. Inde vtrum conſiſtere vſpiam velit, an mare tranſire, neſcitur.

¶ Vſpiam, In re aliqua, vel aliquo negotio. Plaut. Caſin. 20,

Num me expertus vſpiam?

Vſquam { [illegible] } Aduerb. in loco. Cicer. 6. Verr. Quam crucem non auſus eſt vſquam defigere, etſi apud eos quibuſcum omnia ſcelera ſua ac latrocinia communicaſſet.

Nec mihi magis vſquam videor, quàm quum aut in foro magiſtratus, aut in curia Senatum video, ſomniare. Cicero 2. de Diuinat.

Vſquam, etiam ad locum pertinere, probat Valla ex Cicerone, 1. Philip. Nec verò vſquam diſcedebam. Idem dicit & Donatus in Terentium. Cic. 6. Verr. Ciues Romani à me nuſquam diſcedent.

¶ Vſquam, In re aliqua, In negotio aliquo. Terent. And. 2. 5,

Neque iſtic, neque alibi tibi vſquam erit in me mora.

Nec eſt vſquam conſilio aut authoritati locus. Cic. 2. Off.

¶ Vſquam, Aliter. Terent. And. 5. 3. Vide num eius color, pudoris ſignum vſquam indicat? Id eſt, aliqua parte corporis.

¶ Vſquam gentium, De loco & ad locum. Plautus Milite, 20.
Nam bona vxor, ſi ea quidem deducta eſt vſquam gentium,
Vbi ea poſſit inueniri? Terent. Hecy. 3. 1. 13.
An quiſquam vſquam gentium eſt æque miſer?

Vſque { ἕως, ἄχρι, ἄχρις, μέχρι } Præpoſitio, quaſi ad vnum vel locum, vel tempus, vel aliud huiuſcemodi: vt ex ſequentibus exemplis patet. Plaut. Men. 1. 4.
Inde vſque ad diurnam ſtellam craſtinam potabimus. Hoc eſt quoad lux craſtina, aut ſtella diurna à nobis videbitur. Terē. An. 1. 2,
Verberibus cæſum te in piſtrinum
Dabo, dedam vſque ad necem. Cic. ad Attic. Ibi eſſe volo vſque ad pridie Calend. Maias. Ibidem, Nos in Formiano eſſe volumus vſque ad pridie Nonas Maias. Eidem, lib. 3. 58. De Q. fratre nuncij nobis triſtes, nec varij venerant, ex ante diem Nonarū Iunij vſque ad pridie Cal. Septemb.

Vſque ad eum, pro Excepto eo. Plin. epiſt. 35. Aſſenſerunt Conſules deſignati, omnes etiam Conſulares vſque ad Pompeium collegam.

Vſque ſub. Virg. 1. Georgicon,
-ſerite ordea campis
Vſque ſub extremum brumæ intractabilis imbrem. Id eſt, non vſque ad brumæ finem, ſed circa. Seruius.

Vſque Romam, vel Romam vſque. Terent. Adelph. 4. 5. Cicer. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. Quoniam eiuſmodi theatrum totius Aſiæ virtutibus eſt datum, celebritate refertiſſimum, magnitudine ampliſſimum, iudicio eruditiſſimum, natura autem ita reſonans, vt vſque Romam ſignificationes, vocéſque referantur: contende quæſo atque elabora.

Aſpera arteria ad pulmones vſque pertinet. Cic. 2. de Nat. deor.

Ab vltimo principio huius præceptionis, vſque ad hoc tempus. Cic. 2. de Inuent.

¶ Ab ouo vſque ad mala. Horatius 1. Serm. Saty. 3. Porphyrio, id eſt ab initio cœnæ ad finem vſque. Ouum enim olim hodiéque initium cœnæ: quippe quum in guſtu ſtatim à balneis offeratur: Mala autem apud veteres inter cætera ſecundæ menſæ afferebantur.

¶ Vſque illò, Vſque ad illum locum. Plin. lib. 6. cap. 23.

¶ Vſque, aliquando eſt aduerbium: tunc varia ſignificat, variéque præpoſitionibus, & aliis dictionibus iungitur, vt ex ſequentibus videre eſt.

Vſque à, Quod & ab vſque dicitur, eam vim habet quàm ſola præpoſitio. Terent. Adelph. 5. 9,
Ego iſtos vobis vſque à pueris curaui ambos ſedulò. Cic. pro Cluentio, Comperit mulierem quandam Larino, atque illam vſque à mari ſupero Romam proficiſci cum magno comitatu.

Vſque à capite arceſſere. Cic. in Topic.

Vſque ab. Idem Trinum. Vſque ab ſtirpe. Terent. Phorm. 2. 3.
Progeniem veſtram vſque ab auo atque atauo proferens. Cicer. 3. Verr. Hoc illi nauigio ad omnes populi Rom. hoſtes vſque ab Dianio, quod in Hiſpania eſt, ad Synopen, quæ in Ponto eſt, nauigauerunt.

Ab vſque. Virg. 7. Æneidos,
Siculo proſpexit ab vſque Pachyno.

Vſque ad ictum teli. Tacit. lib. 13.

Ad ſerum vſque diem. Tacit. lib. 19.

Vſque adhuc, pro Hactenus, vel huc vſque. Teren. And. 1. 5,
Tum patris pudor, qui me tam leni paſſus eſt animo vſque adhuc.
Quæ meo cunque animo libitum eſt facere. Sueton. in Domitiano, cap. 18. Vſque adhuc certè animum meum probaſtis, & vultum.

Vſque adoleſcentiam meam proceſſit ætate. Cic. de Seneꝯ. 45.

Vſque ante. Liu. 5. bel. Pun.

Vſque antehac. Terent. And. 2. 2,
-vt animus in
Spe, atque in timore vſque antehac attentus fuit. Vbi Donatus.

Vſque antehac. Id eſt, Antè quàm tua verba audirem. Et vna eſt tantum præpoſitio, velut aduerbium.

Vſque è. Plaut. Perſa,
Quas tu attuliſti mihi ab hero meo vſque è Perſia.

Vſque ex. Terent. Eunucho, 3. 2.
Ex Aethiopia eſt vſque hæc. Hic aduerbium eſt Vſque de loco, teſte Donato. Cicero 7. Verrin. Vt qui vſque ex vltima Syria atque Ægypto nauigarent.

Vſque extra ſolitudines deductus. Plin. lib. 8. cap. 17.

¶ Vſque vt, pro Vſque dum, Terent. Eunuch. 2,
Opus faciam vt defatiger vſque, ingratiis vt dormiam. Donatus, Ordo eſt, Vſque vt defatiger.

Vſque adeò, In tantum. Virg. 1. eclog.
Non equidem inuideo, miror magis, vndique totis
Vſque adeo turbatur agris.

Vſque adeò, Tandiu. Et accipit poſt ſe Donec. Terent. And. 4. 1,
Suadere, orare, vſque adeò donec perpulit. Cato cap. 67. Amurcam commutet vſque adeò, donec in lacum qui in cella eſt, poſtremum peruenerit.

Vſque adeò, dum, Idem. Terent. Eun. 4. 6.
Vſque adeò ego illius ferre poſſum ineptias & magnifica verba,
Verba dum ſint.

¶ Vſque adeò vt, Vlp. in l. 1 § Vſque adeò. D. quib. mod. vſusfruct. amittat. Vſque adeò autē capitis deminutio eum demum vſumfructum perimit, qui iam conſtitutus eſt, vt ſi in ſingulos annos, vel menſes, vel dies legatus ſit, is demum amittatur qui iam præceſſit.

Vſque admodum dum, Idem, ſed antiquè. Cato cap. 156, Poſtea vbi iterum incipiet feruere, paululùm demittito vſque admodum, dum quinquies quinque numeres.

Vſque affatim, Ad ſatietatem quod dicitur. Plaut. Pœn. 7.

Vſque dum, penult. corr. { ἄχρις οὗ } pro Vſque quo, vel quoad. Terentius Heaut. 1. 1,
-nam vſque dum ille vitam illam incolit
Inopem, carens patria ob meas iniurias,
Interea vſque illi de me ſupplicium dabo. Cic. 3. Verr. Vſque dum per me licuerit. Idem pro Quintio, Vſque dum inueniretur.

Interdum aliquid interponitur inter Vſque & Dum. Terentius Heaut. 5. 2,
Imò & ibi nunc ſum, & vſque dudum id egi, dum loquitur pater.

Vſque eò. Cælius Ciceroni, lib. 8. 1. Ego qui ſciré Qu. Pompeium Bauli embæneticam facere & vſque eò, vt ego miſererer eius eſurie, non ſum commotus.

Vſque eò dum, pro Tandiu quoad, vel ita vt. Cicero 2. de Natura deorum, Vſque eò premere eorum capita mordicus, dum illæ captum amitterent.

Vſque eò ne. Cicero pro Quintio, Inferiorem eſſe patitur duntaxat vſque eò, ne cum bonis, fama, fortuníſque omnibus Sex. Nævij cupiditati crudelitatíſque dedatur.

Vſque eò vt. Varro lib. 2. de Re ruſt. cap. 1, Hoc enim nomine aſinorum Arcadici in Græcia nobilitati, in Italia Reatini, vſque adeò vt memoria aſinus venierit ſeſtertiis millibus 60. Cic. ad Atticum, lib. 2. 49. Ego autem vſque eò ſum eneruatus, vt, &c.

Vſque iſtinc. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9, Noſti iam in hac materia ſonitus noſtros tanti fuerunt, vt ego eo breuior ſim, quòd eos vſque iſtinc exauditos putem.

Trans Alpes vſque transfertur. Cic. pro Quintio.

¶ Vſque { δεῖνα } pro Diu, aut multùm, vel valde: aliquando penè, vt ait Donatus. Terens. Adelph. 2. 2,
Ego vapulando, ille verberando vſque ambo defeſſi ſumus. Et Adelph. 4. 2,
Rogitas? Cteſipho me pugnis miſerum, & iſtam pſaltriam.
Vſque occidit. Hic vſque, poteſt ſignificare Penè, authore Donato. Aut vſque pro valde eſt. occidit vehementer cecidit. Terent. Eunuc. 2. 1,
Opus faciam vt defatiger vſque ingratus vt dormiam.

¶ Vſque { διηνεκῶς } Aſſiduè, perſeueranter. Cic. ad Cornificium, libro 12. 19, Mihi quidem vſque curæ erit quid agas. Terentius Adelph. 2. 2,
Quid potui melius, qui hodie vſque os præbui. Virg. 9. eclog.
Cantantes licet vſque (minus via lædet) eamus. Id eſt iugiter, inquit Seruius.

Vſque & vſque geminatum, Idem Martial. lib. 2,
Et quicquid petis, vſque & vſque donas. Idem lib. 5,
Adlatres licet vſque nos & vſque,
Et gannitibus improbis laceſſas.

Vſque valuiſti? Interrogatiua particula, pro Hactenúſne. Plautus Moſtell. 1. 3,
-ſaluum te aduenisse gaudeo:
Vſque inualuiſti? Tr. Vſque, vt vides. Idem Mercato. 7. Vſquéne valuiſti?

Vſque opperiar. Plaut. Epid. 5.

Vſque omne. Terent. Adelph. 4. 6,
Perreptaui vſque omne oppidum, ad portum, ad lacum.
Quò non?

Vſquequaque, penul. prod. Aduerbium { πάντη, πάντως } Vbique, in vnoquoque loco. Cic. ad Atticum, lib. 4. 79, Hic quoque, vt loquebantur, & optant vſquequaque. Idem 7. Verr. Nolite vſquequaque eadem quærere: in metu belli, furandi qui locus poteſt eſſe?

Nuſquam & Vſquequaque, contraria. Cic. de Inuent. Atque hoc non alienum eſt, quòd ad multa pertineat, ne aut nuſquam, aut vſquequaque dicatur, hic admonere.

Vſquequaque, pro Aſſiduè, omnino, quocunque tempore. Cicero ad Trebatium, lib. 7. 18, Vſquequaque ſapere oportet, id erit telum acerrimum.

Vſquequaque & ex maxima parte. Cic. 5. de Finib. An hoc vſquequaque aliter in vita, & non ex maxima parte de tota iudicabis?

Vndique, & vſquequaque. Cic. 2. Philip. Aut vndique religionem tolle, aut vſquequaque conſerua.

Vſquequaque mihi loquitur. Plaut. Bacchid. 15.

Vſquequo, penul. corr. Aduerbium { ἄχρι πότε } pro Donec vel quoad. Varro de re Ruſt. lib. 1. cap. 2, Quod iubet ranam luridam conijcere in aquam, vſquequo ad tertiam partem decoxeris.

Vſquequo, interpoſitis dictionibus. Martial. lib. 2,
Eia age, rumpe moras, quo te ſpectabimus vſque?

Vſquequo, pro Quatenus. Vlpian in l. Si ſuſpecta. § 2. D. De inofficio. teſt. Et ideo datæ in eo libertates atque legata vſquequo Falcidia permittit, ſuam habent poteſtatem.

VSTICA, pen. prod. { Οὐστίκα } Mons in Sabinis, cuius meminit Horat. 1. Carm. ode 17.
-vtcunque dulci Tyndari fiſtula
Valles & Vſticæ cubantis
Leuia perſonuere ſaxa. Cubantem, inquit Porphyrio, ſuauiter dixit, ad reſupinam eius regionem attendens.

Vſtio, Vſtrina, Vſtulo, Vſtus, Vide vro.

Vſualis, Vſuarius, Vſucapio, Vſura, Vſurpo, Vſus, Vſufructus, Vide vtor, vteris.

V T

Vt { ἵνα, ὅπως, ὥστε, ὡς, ὅτι } Coniunctio cauſatiua: vel, vt ait Valla lib. 2. cauſam finalem dicens, quemadmodum ſi quis dicat, Dedi tibi librum vt legeres. Cice. ad Lentulum, lib. 1. 9, Non illi quidem vt mihi ſtomachum facerent.

Vt eam potiſſimū nominem: per parenthesim poſitū. Cic. 4. Verr. Syracuſana ciuitas (vt eam potiſſimum nominem) dedit ipſi ſtatuā.

Vt alta obliuiſcar. Cic. pro Roſc. Amer. Quam ſi ita ſit, vt alia obliuiſcar, hinc omnes intelligere potuerunt.

Vt vere dicam. Cic. 7. Verr. Sed de iudicibus, & (verè vt dicam) de te futurum eſt.

¶Vt ad pauca redeam, vxorem deduxit domũ. Terent. Hecy. 1. 2, Hoc eſt, vt paucis agam, vt ſummatim dicam, vt in ſummam colligam, vt in pauca conferam.

¶Vt ita dicam. Quintilian. lib. 8 cap. 3, Siquid periculoſius finxiſſe videbimur, quibuſdam remedijs præmuniendum eſt, Vt ita dicã, Si licet dicere, Quodammodo, Permitte mihi ſic, &c.

¶Vt, adiunctionem aliquando ſignificat. Plautus, Is mihi ſuaſit, vt ad te irem.

¶Vt, elegantiæ cauſa aliquando ponitur. Cic. de Senect. Inuitus feci, vt L. Flaminium è Senatu eijcerem. Hic nihil ſignificat, niſi Inuitus eieci.

¶Vt, Quòd. Terent. Phorm. 4. 3.
Nihil do. imputatus me illa vt etiam irrideat?

¶Vt non, pro Quin. Cicero 1. de Finib. Fieri inquam Triari nullo pacto poteſt, vt non dicas quid non probes eius à quo diſſentias.

Vt non, pro Vereor. Quintilianus libro 8. cap. 3, Oppidò, quo ſunt vſi paulum tempore noſtro ſuperiores, vereor vt iam ferat quiſquam.

¶Vt ſi, pro Perinde ac ſi. Æmylius Probus in Datamis vita, Vinctũ ante ſe Thyum agebat, vt ſi feram beſtiam captam duceret. Sic alibi ſæpius.

¶Vt, pro Poſtquam, vel Ex quo. Terent. Phorm. 4. 3,
- vt abij abs te, fit fortè obuiam
Mihi Phormio. Idem Hecyr. 5. 1,
Me ſegregatum habuiſſe, vxorem vt duxit, à me Pamphilum. Cic. in Antonium, Eſt enim annus vt repulſam tulit. Idem ad Atticum, lib. 7. 134. Vt ab vrbe diſceſſi, nullum intermiſi diem, quin aliquid ad te literarum darem.

¶Vt, Statim, poſtquam, ex quo primùm. Virg. 2. Æneid.
Vt regem æquæuum crudeli vulnere vidi.

¶Vt quenque viſeo offenderant, pro eo quod dicitur, Tot quot, vel ſtatim vt. Plaut. Pœnulo, 6. Terent. Hecyr. 5. 3,
- vt quiſque venerat
Accedebam, Adoleſcens dic dum quæſo, &c.

Vt & confeſtim. Liu. 1. ab Vrbe, Vt Hoſtius cecidit, confeſtim Romana inclinatur acies.

Vt & ſic. Cic. 3. Verr. Vt hæc audiuit, ſic exarſit ad id quod non modò ipſe nunquam viderat, ſed ne audierat quidem ab eo qui ipſe vidiſſet.

Vt primùm, quod & Quumprimùm dicitur. Cic. in Somnio Scip. Atque ego vt primùm fletu repreſſo loqui poſſe cœpi, Quæſo inquam pater ſanctiſſime.

Vt primùm ceſſit furor. Virg. 6. Æneid.

Vt quodque primum geſtum erat, ita. &c. Cic 1. de Inuent.

Vt quidque acciderit. Hirtius Ciceroni in epiſt. ad Atticum, libro 15. 325, Miſi igitur Tironem, & cum Tirone plures, quibus ſingulis, vt quidque accidiſſet, dares literas.

Vt quiſque me viderat. Cic. 2. Verr. Imò verò vt quiſque me viderat, narrabat. Alijs illud indignum, alijs ridiculum videbatur.

¶Vt, Similitudinem dicit. Plaut. Rud. 2 4,
Vt tute es, item cenſes omnes eſſe?

¶Vt & ſic. Cic. pro Roſcio Amer. Nam vt illud incredibile eſt mortem oblatam eſſe patri à filio ſine plurimis & maximis cauſis: ſic hoc veriſimile non eſt, &c.

Vt, ſimilitudinis, ſuppreſſo Ita. Horat. 1. Serm. ſat. 1,
- quanquam ridentem dicere verum
Quid vetat? vt pueris olim dant cruſtula blandi
Doctores, elementa velint vt diſcere prima.

¶Vt & ita, cum ſuperlatiuo, pro Tanto & quanto. Cicero 2 de Orat. Vt quiſque optimè Græcè ſciret, ita eſſe nequiſſimum. Ibidem, 1, Vt eum quiſque optimè dicit, ita maximè dicendi difficultatem, &c. Hæc Valla.

Vt & ita, pro Talis & qualis. Plaut. Pſeud. 5,
Vt voles eſſe me, ita ero.

¶Vt, ſuppreſſo Ita, ſæpe accipitur pro Ita vt, quemadmodum ſi dicam, Quotidie hoſpites ad me veniunt, vt incipiam iam ſtomachari tantam frequentiam.

¶Vt, præcedẽte Ita. Cic. 2. Tuſc. Molliunt animos noſtros: ita ſunt deinde dulces vt non legantur modò, ſed etiam ediſcantur.

¶Vt, ſequente Ita. Terent. Hecy. 3. 3,
Vt res dant ſeſe, ita magni atque humiles ſumus.

¶Vt, in locum Quam, vel Quantum ſuccedit, nunc ſine Ita, nunc cum Ita. Primo modo ſic, vt apud Quintilianum lib. 12. cap. 10, Non omittenda pars hæc orationis, ſed augenda, vt optimè poſſemus. Et Cicero in Philipp. Quas vt honorificentiſſimis verbis ipſa conſequi potero, complectar mea ſententia. Altero modo ſic, vt apud eundem 2. de Oratore, Hæc vt breuiſſimè dici potuerunt, ita à me dicta ſunt. De poſitiuo autem nemini dubium erit Quam & Vt conuenire cum Poſſum, vt idem in Philippicis, Sed reliquum curſum vitæ, quàm quidem poſſum breuiter perſtringam: & vt potui, breuiter perſtrinxi. Hæc Valla lib. 2.

¶Vt, Quippe, vel vtpote, ſequente relatiuo. Quint. lib. 10. cap 1, Nec ignoro quos tranſeo: nec vtique damno, vt qui dixerim eſſe in omnibus vtilitatis aliquid, &c.

¶Vt, cum verbis Metuo, vereor, & timeo iunctum, dubitationem ſignificat, & pro eo quod quidam Ne Non dicunt ſumitur, vt ex ſequentibus exemplis patet. Terent. And. 5. 4,
Metuo vt ſubſtet hoſpes. Ibidem, 4. 2,
- dies mihi vt ſit ſatis vereor
Ad agendum. Cæſar in Commentarijs, Vt ſatis commodè ſupportari poſſet, timere dicebant. Cic. pro M. Marcello, Sed quum ita late pateat eius poteſtas, quem veremur, vt terrarum orbem complexa ſit, nónne mauis ſine periculo domi tuæ eſſe, quam cum periculo alienæ?

¶Vt, Quemadmodum, quomodo. Terent. And. 1. 1,

Ego poſtquam te emi à paruulo, vt ſemper tibi
Apud me iuſta & clemens fuerit ſeruitus,
&c. Idem Eunuch. 1 2,
- tute ſcis, poſt illa quàm intimum
Habeam te, & mea conſilia vt tibi credam omnia. Cic. ad Atticum libro 1. 11, Me vero teſte producto, credo te ex acclamatione Clodij aduocatorum audiſſe quæ conſurrectio iudicum facta ſit, vt me circumſteterint, vt apertè iugula ſua pro meo capite P. Clodio oſtentarint.

Vt apparet, vt dicitur. Cic. pro Flacco, Siue hic confictum eſt, vt apparet line miſſum domo eſt, vt dicitur, communebor.

Vt dixi, per parentheſim. Cic. 1. Acad. Quod iſta ipſa de te multum (vt dixi) & diu cogitaui.

Vt ferunt. Liu. 1. ab Vrbe.

Vt fama eſt. Liu. 2. bell. Maced.

Vt eſt conſuetudo. Cic. pro Cecinna.

Vt fit. Cic. pro Roſcio Amerin. Verùm (vt fit) multa ſæpe imprudentibus imperatoribus vis belli, ac turba molitur.

Vt ſæpe venit. Columel. lib. 4 cap. 2, Siue viuit, & (vt ſæpe venit) vel nigri eſt generis, vel parum fertilis, non in vno, ſed in pluribus pedamentis ædificat.

Vt intelligi poteſt è. Cic. 2. de Finib. Et cæteros ſophiſtas, vt à Platone intelligi poteſt, luſos videmus à Socrate.

Vt perhibent, Locutio Virgilio peculiaris, qua vtitur quoties aliquid affirmare non audet, aut fabuloſum quiddam eſt dicturus. Virgil. Æneidos lib. 8,
Electra (vt Graij perhibent) Atlantida cretus,
Aduehitur Teucros.

¶Vt, pro Quantum. Plin. in totius operis præfat. Nec quicquam in te mutauit fortunæ amplitudo, niſi vt prodeſſe tantundem poſſes vt velles.

¶Vt, pro Sicut. Cæſar in Commentarijs, Horum authoritate finitimi adducti (vt ſunt Gallorum ſubita & repentina conſilia) eadem de cauſa Trebium, Terraſidiúmque retinent. Hoc eſt, Qui mos eſt Gallorum in conſilijs capiendis. Cic 5. de Finib. Pueri, in quibus, vt in ſpeculis, natura cernitur. Terent. Phorm. 1. 2,
Vt nunc ſunt mores.

Vt par eſt, Vt decet. Cic. Matio, lib. 11. 28, Reſpondebo criminibus quibus tu pro me (vt par erat) tua ſingulari bonitate, & amicitia noſtra ſæpe reſtitiſti.

Vt poteſt. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 2, Nos in Senatu quemadmodum ſpero, dignitatem tuam, vt poteſt in tanta hominum perfidia & iniquitate, retinebimus.

¶Vt, aliquando accipitur quaſi pro Secundum. Cicero de Senec. Qui ſermo, quæ præcepta, quanta notitia antiquitatis? quæ ſcientia iuris augurandi! Multæ etiam vt in homine Romano literæ. Id eſt ſecundum id quod ſolent ſcire Rom. Hæc Valla lib. 2.

Vt temporibus illis. Cic. de Clar. Ora. Poſteàque Cliſthenem multum, vt temporibus illis, valuiſſe dicendo. Id eſt ſecundum illorum temporum eloquentiam.

Vt in tali tempore. Liu. 4. bell. Pun.

Vt numerantur Athenienſium ſecula. Cic. de Clar. Orat. Vt Populi Romani ætas eſt, ſenes: vt Athenienſium ſecula numerantur, adoleſcentes debeat videri.

Vt in tantis malis, Id eſt ſecundum quod in tantis malis perfici poterat. Cic. ad Caſſium, libro 12. 2, Nonnihil, vt in tantis malis, eſt profectum.

Vt in licentia hac temporum, Id eſt reſpectu horum temporum, in quibus magna viuitur licentia. Plin. epiſt. 5 lib. 3.

Vt nunc eſt. Cic. ad Atticum, lib. 12. 147, Quæ ſi manebunt, quærenda eſt excuſatio ad Brutum: & vt nunc eſt, manſuræ videntur.

Non, vt olim ſolebat, Attellanum: ſed, vt nunc fit, mimum introduxiſti. Cic. Pæto, lib. 9. 16.

¶Vt, Aduerbium ſimilitudinis, cum præterito imperfecto coniunctiui. Cic. ad Cælium, lib. 4. Eius negotium ſic velim ſuſcipias, vt ſi eſſet res mea.

Vt ſe cauſa habet. Cic. 4. Acad. Sed me hercule, vt quidem ſe nunc cauſa habet, etſi heſterno ſermone labefacta eſt, mihi tamen videtur eſſe veriſſima:

Vt diei tempus eſt. Terent. Heaut. 1. 2,
Tu vt tempus eſt diei, videſis ne quò hinc abeas longius. Ibidẽ, 2. 1,
- ſed vt diei tempus eſt,
Monere oportet me hunc vicinum Phaniam.

Vt pro eo quòd barbarè dicitur, *Quum ita eſſet quod.* Plautus Menæch. 2,
Nam rus vt ibat, vt multum fortè pluerat,
Ingreſſum fluuium rapidum.

Vt numerabatur fortè argentum: Hoc eſt, Quum numeraretur, Ea hora qua numerabatur. Terent. Adelph. 3 3,
Nam vt numerabatur fortè argentum, interuenit
Homo de improuiſo, &c.

Vt aliter. Cic. pro Murena, Quò ille quum eſſet, vt ego mihi ſtatuo, talis qualem te eſſe video, nunquam cum Scipione eſſet profectus. Idem ad Attic. lib. 13. 186, Vt mea memoria eſt.

Vt viſum eſt illi. Cicero 4. Academic. Tenemúſne quid ſit animus, vbi ſit, denique ſit ne, aut vt Dicæarcho viſum eſt, ne ſit quidem vllus?

Vt in quoque erat authoritatis plurimum. Cicero 3. Verrin. Pro ſe quiſque, vt in quoque erat authoritatis plurimum, ad populum loquebatur.

¶Vt, pro Quomodo, interrogantis. Plaut. Perſa,
Vt vales? a. vt queo. Ibidem, 16,
Vt munitum muro tibi viſum eſt oppidum.

¶Vt, pro Quàm admiratiuè. Cic. Attic. lib. 2. epiſt. 21. de Pompeio: Vt ille tum humilis, vt demiſſus erat! vt ipſe etiam ſibi, nõ ijs ſolùm qui aderant, diſplicebat! Et libro 3. epiſt. 11, Quod quum facis, vt

ego tuum amorem deſidero.

¶Vt, pro Quomodo, cum quadã admiratione: & aliquando cum interrogatione Plaut. Capt.
Vt ſæpe ſumma ingenia in occulto latent? Cic. 5. de Finib. Vt illi efferuntur lætitia quum vicerint? vt pudet victos? vt ſe accuſari nolunt? quàm cupiunt laudari? quos illi labores non ferunt vt æqualium principes ſint? Terent. Heaut 4.1.
Vt præter ſpem euenit? Idem Eunucho, 2.2.
Vt falſus animi eſt? Virg. lib. 8. Æneid. - vt te fortiſſimè Teucrûm
Accipio, agnoſcóque libens. Idem 2. Æneidos,
Vt te poſt multa tuorum
Funera, poſt varios hominúmque, vrbiſque labores.

¶Vt pro Licet, vel poſito, vel dato, vt nunc loquimur. Cicero ad Atticum, Quis autem locus erit rerus, vt placatis vtamur fluctibus? Idem ad Brutum, 9, Nos te tuumque exercitum expectamus, ſine quo vt reliqua ex ſententia ſuccedant, vix ſatis liberi videmur fore. Idẽ in lib. 2. de Ora. Vt enim quartas omnia, quomodo Græci troptum appellent non reperies. Id eſt quamuis. vt vult Budæus Idem 2. de Lege agrar. 14 Etenim vt circumſpiciamus omnia quæ populo grata atque iucunda ſunt: nihil tam populare quàm pacem, quàm concordiam, quàm otium reperiemus. Horat. 1. epiſt. 2. 15.
Plures ſunt plateæ nihil vt meditantibus obſtet? Liu ab Vrbe condita. Ea Brutio agro, qui vt omnis coleretur, exiguus tamen tanto alendo exercitui erat.

Vt, pro Vtinam, Execrantis, vel Optantis particula. Terent. Heauton. 4.6,
Vt te omnes equidem di, deæque quantum eſt Syte,
Cum iſtoc inuento, cúmque incepto perduint. Idem Adelph. 4. 6,
Quod pleriquе omnes faciunt, vt. Terent. And. 1.1.

¶Vt, Tanquam ſi. Plinius lib. 7. epiſt. 27. ad Suram, Iam vt lumine, iam vt intra limen audiuntur.
Vt, Ita vt. Terent. And 1 1,
Tum illa, vt conſuetum facilè amorem cerneres,
Reiecit ſe in eum flens, quàm familiariter? Idem Phor. 1. 2.

¶Vt, pro Vſqueadeò vt. Cice. in Orat. Vt non tam ſoe cauſæ Demoſthenea attribueret primas, ſecundas, & tertias actioni. Idem ad Atticum, lib 15. 321, Eſt autem oratio ſcripta elegantiſſimè ſententiis, verbis, vt nihil poſſit vltra cogitari.

Vt Modo vt Plaut. Curcul. 6. Cic. 5. Verr. In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici ſeritur, perpetua atque æquabili ſatione ager efficit, cum octauo bene vt agatur: verum omnes dij adiuuent, cum decimo.

Vt maximè. Col. de Arboribus, capi. 7, Diuerſæ autem quæ ſupra terram extare debent, ne paſſus fueris plus quàm duas, aut vt maximè tres gemmas habere.

Vt quum maximè Cic ad Q fratrem lib. 2. 10, Domus celebratur ita vt quum maximè. Hoc eſt, vt ſi nunquam aliàs Bud.

Vt multum, Id eſt Ad ſummum Mart. lib 10,
Donari tamen, inquis, amico millia quinque,
Et lotam, vt multum, térque quatérque rogam.

Vt plurimum Plin lib 15. cap. 3 ad finem, Nec tam numeroſa differentia, tribus vt plurimum bonitatibus diſtat.

¶Vt plurimum valet. Cic. 2. de Legib Sequitur enim de iure belli: in quo & ſuſcipiendo, & gerendo, & deponendo, ius vt plurimum valet, & fides.

Vt qui. Plaut. Curcul 5,
Quando Aeſculapi ita ſentio ſententiam,
Vt qui me nihili faciat, nec ſaluum velit.

Vt qui veriſſime: ſubaudi amat Plin. epiſtol. 199. Amat vt qui veriſſimè: dolet vt qui impatientiſſimè.

Vt ne addam. Terent Phorm. 1. 3. -tu coniicito cætera,
Quid ego ex hac inopia nunc capiam, & quid tu ex iſtac copia:
Vt ne addam quòd ſine ſumptu ingenuam, liberalem nactus es. Id eſt, vt non.

¶Vt ne, Eleganter pro ſola particula ne, vſurpari ſolet, dicendi modo, quo literatiſſimi illius fœlicis ſeculi vtebantur, qui pro ratione debet eſſe nobis Terent Hecyra,
Nempe ea cauſa vt ne id fiat palàm. Idem Eunucho, 5 4.
Vlciſcar, vt ne impunè in nos illuſeris. Cic. ad Curionem, lib. 2 6, Petitus ſæpe per literas, &c. non vt decernatur aliquid noui, quod ſolet eſſe difficilius: ſed vt nequid noui decernatur. Idem Tironi, libro 16 9, Sed tamen ita velim, vt nequid properes.

¶Vt quid, pro Quamobrem, interrogantis eſt. Cic. ad Attic lib. 7 127. Depugna, inquis, potius quàm ſeruias. Vt quid? ſi victus eris, proſcribare: ſi viceris, tamen ſeruias.

¶Vt vt, ſignificat Vtcunque, ſiue quoquo modo, vt ait Donatus. Terent. Phorm. 3 1,
Nam vt vt erant alia, illi certè, quæ nunc domi tuæ eſt, conſuleres.
Idem Adelph 2.2,
-imo hercle hoc quæſo Syre,
Vt vt hæc ſunt facta, potius quàm lites ſequar,
Meum mihi reddat. Ibidem, 4.4,

¶Vt puta, Vide PVTO, putas

Vtcunque Aduerbium {[illegible]} id eſt Quomodocunque. Plautus. Amph. 4.
Seruus'ne, an liber? is vtcunque animo collubitum eſt meo.

¶Vtcunque, Secundum quod. Plaut. Pœn. 11,
Vtcunque eſt ventus exin velum vortitur. Cic. Quibus eſſet moderandum vtcunque res poſtularet.

¶Vtcunque, Quoquomodo, omnibus modis. Terent. And. 4,
-tu vt ſubſeruias
Orationi, vtcunque opus ſit verbis, vide. Cic. in Orat. Itaque ille perfectus, quemadmodum iam dudum noſtra iudicat oratio. Vtcunque ſe affectum videri, & animum audientium moueri volet, ita certum vocis admonebit ſonum.

¶Vtcunque, pro Quandocunque, ſeu vbicũque. Nam, vt, quidem apud bonos ſcriptores valet interdum vbi, qua parte, quo tempore, cùm ſimulatque. Catullus ad Fur & Aure.
Litus vt longè reſonante Eoa tunditur vnda. Vide plura apud Lambinum in illud Horat 1. Carm, ode 17,
Vtcunque dulci Tyndari fiſtula, &c.

¶Vtcunque erit, Proue. Liuius 2 ab Vrbe, Mea prima ſors fuit: cæteri, vtcunque ceciderit, primi, quando te opportunum fortuna dederit, ſuo quiſque tempore aderunt. Virg. 6. Æneidos,
-vtcunque ferent ea facta minores
Vincet amor patriæ, laudúmque immenſa cupido.
Sed vtcunque aderunt res. Cic. 1. Offic.

¶Vtcunque, pro Aliquantum, aliquo modo. Plin. lib. 8. cap. 18, Vtcunque robtem & ipſi ſentiunt.

Vtenſile. Vide VTOR.

Vter, vtra, vtrum, {[illegible]} Quis vnus ex duobus: ponitúrque interrogatiuè, & aliquando infinitè. Plaut. Trucul. 4.
-ſed vtris
Cum rem eſſe mauis? Idem Menæch. 17,
Vter meruiſtis culpam? Cicero pro Fonteio, Videte igitur vtrum ſit æquius, hominem honeſtiſſimum, virum fortiſſimum, ciuem optimum, dedi inimiciſſimis atque immaniſſimis nationibus an reddi amicis.
Vtra lux iubeat aliquid, vtra permittat. Cic. 1. de Inuent.
Poteſt omnino hoc eſſe falſum, poteſt verum: ſed vtrum ſit, non eſt mirabile. Cic 2 de Diuinat.
Vtrum igitur eorum accidiſſet, verum oraculum fuiſſet. Cic. 2. de Diuinat.

¶Vter, pro Alteruter. Cic 5. Verr. Omnium controuerſiarum quæ eſſent inter aratorem & decumanum, ſi vter velit, edicit ſe recuperatores daturum.
Vter alteri dixerit, neſcio. Plinius.
Vter vtri. Cic. pro Milone, Vter vtri inſidias fecerit.
Neuter vtri inuidet. Plaut Sticho 14.

Vtercunque, Adiectiuum {[illegible]} pro Vteruis vel vterlibet. Cic. ad Torquatum lib 6. 4, Magnæ vtriuſque copiæ ita paratæ ad pugnandum eſſe dicuntur, vt vtercunque vicerit, non ſit mirum futurum. Gell lib. 5 cap 10, Ne ſententia ſua vtracunque in partem dicta eſſet, ipſa ſeſe reſcinderet.

Vterlibet, pen. corr. Adiect. {[illegible]} Alter ex duobus: hoc eſt, Vter quem tibi capere libet. Plin. lib. 24. cap. 4, Suberis cortex tritus, ex aqua calida potus, ſanguinem fluentem ex vtralibet parte ſiſtit. Cic. pro Quintio, Vtrumlibet elige: alterum incredibile eſt, alterum nefarium, & ante hoc tempus vtrunque inauditum.

Vternam {[illegible]} Horat. 2. Serm ſaty. 2,
-vternam
Ad caſus dubios fidet ſibi certius, hic, qui
Pluribus aſſuerit, &c.
An qui, &c.

Vterque, vtraque, vtrunque, vtriuſque {[illegible]} Alter & alter, vel vnus & alter de duobus dicitur Plaut. Amphitr. 1,
Vterque deluduntur dolis mirum in modum. Terentius Phormione 5.2,
Vterque eſt ſimilis ſui. Idem Eunuch. 5.2,
Apud Antiphonem vterque, mater & pater,
Quaſi dedita opera domi erant.
Eorum controuerſiam non incommodum videtur cum vtrorumque ratione exponere Cic. 1. de Inuent.
In vtraque parte multa dicuntur. Cic 4 Acad.
In vtranque partem, Vide IN præpoſitionem.
Quoniam vtriuſque ſtudij noſtra poſſeſſio eſt, hodie vtro frui malis, optio tua ſit. Cic. de Fato.
Horum vterque cecidit victus. Cic de Aruſp. reſp.
Palmas vtraſque tetendit Virg 6 Æn.
Manu vtraque pulſare aliquem. Virg. 5. Æn.
Vtraque lingua, Græca & Latina Plin. lib. 12 ca 1, Eſt platanus vna inſignis vtriuſque linguæ monumentis.
Vtraque tempora, dixit Virg. 5. Æneid.
Domus vtriuſque noſtrum ædificatur ſtrenuè. Cicero Qu. fratri lib 1. 8.
Vterque vtrique eſt cordi. Terent. Phorm. 5. 3
Vterque alterum verberauit, Id eſt, hic illum, & ille hunc verberauit. Cicero 1 Offic. Quorum vterque ſuo ſtudio delectatus, contempſit alterum.
Vtrunque inuicem adiumento eſſe; pro vtrunque alteri. Plin. iunior lib 4. epiſt 10. ad Nonium Maximum.
Vtrumcunque. Quint. in Procem. lib. 5, Vtrumcunque eſt (neque enim hoc loco meam interpono ſententiã) hic liber erit aliorum opinione maximè neceſſarius, quo toto hæc ſola tractantur. Id eſt, vtrumuis Vtrum tandem horum ſit, &c.

¶Vtrique, De pluribus dicitur duo genera facientibus. Cicero 2. in Catilinam, Quos ego vtriuſque Quirites in eodem genere prædatorum, direptorúmque pono. Id eſt, Quæ duo genera ciuium Budæus.

Vtrique ab vtriſque. Terent. Heaut 5 4,
Hoc beneficio vtrique ab vtriſque vero deuincimini. Hic in plurali duo ſignificat, ſed ſic vt in ſingulis multi ſint.

Vteruis, Adiectiuum {[illegible]} Vter quem tu eris. Cic. ad Attic. lib 9 170, Proquæſtor ego vnus cui vtrumuis liceret.

Vtrumuis, ſaluo officio ſe facere poſſe arbitrarentur. Cic. pro Roſcio Amerino.
At minus habeo virium quàm veſtrum vteruis. Cic. de Sen.
Quod certum eſt non facere dum vtrumuis liceret. Cicero pro Roſcio Amerin.

Vtrinque, Aduerbium {[illegible]} Ab vtroque latere. Plautus Amphitr. 4,
Poſtquam vtrinque exitũ eſt maxima copia. Cic. Torquato, li 6.4,
Tum

Tum hoc tẽpore ita magnæ vtrinque copiæ. Horat. 1. epiſt. 19.
Virtus eſt medium vitiorum vtrinque reductum.

Vtrinque, pro Ab vtroque. Plaut. Amphit. 3.
Vtrinque eſt grauida, & ex viro, & ex ſummo Ioue.

Vtrinque ſecus, pro vndique, ex omni parte. Lucret. lib. 4.
Quare vtrinque ſecus quum corpus vapulet, &c.

Vtrò, Aliud aduerbium { ἑκατέρωσε } Verſus quam partem. Plin. lib. 18. cap. 19. Id demum rectè ſubactum erit, vbi non intelligitur vtrò vomer ierit.

Vtrobi, Vide paulò poſt VTRVBI.

Vtrobique, pen. prod. { ἑκατέρωθι, ἑκατέρωθεν } Similiter aduerbium. Idem quod vtrinque. Liu. 7 bel. Pun. Vt eodem tempore vtrobique Reſp. proſperè gereretur: aduerſa ſecũdis penſando Aſinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 3. Quum verò non liceret mihi nullius partis eſſe, quia vtrobique magnos inimicos habebam.

Eadem veritas vtrobique eſt. Cic. 2. de Nat. deorum.

Vtroque, pen. prod. Aduerbium loci { ἑκατέρωσε } Ad vtrumque locum. Plaut. Sticho. 7.
Per oream vtroque commeans continet.

Vtroque verſum. Plaut. Cap. 7. Gell. lib. 3 cap. 11. Ambigua ſunt, & vtroque verſum dicantur.

Vtrubi, ſiue (vt alij legunt) Vtrobi Vlpianus in l. Officium. D. de rei vindicat. Idem in l. vnica. D Vtrubi. Vtrubi hic homo, de quo agitur, maiore parte huiuſce anni fuerit, quo minus is eum ducat, vim fieri veto. Verba ſunt Prætoris. Alij legunt vtrobi. Significat autem, In vtrouis loco è duobus: vel, Apud vtrum è duobus *Auquel des deux lieux : ou en la poſſeſſion duquel des deux perſonnes.*

Vtrum, interrogandi aduerbium { πότερον, πότερα } idem quod Num ſignificans, & ſequentem ferè ſemper habet particulam An, vt in ſequentibus exemplis vides. Cic. 4. Acad. Quid quod eadem illa ars, quaſi Penelope, telam retexẽs tollit ad extremum ſuperiora, vtrum ea veſtra, an noſtra culpa eſt? Idem pro Roſcio Comœdo. Vtrum dimidia parte, an pro tota ſocietate? planius dicam. vtrum pro me? an & pro me & pro te?

Multum intereſt vtrùm laus imminuatur, an ſalus deſeratur. Cic. Lentulo, lib. 1. 7.

Quid tu malum curas, vtrum crudum, an coctum edam. Plaut. Aulul. 12.

¶Vtrum, etiam ſine particula An interrogat. Plaut. Sticho, 15.
Vtrum tibi accumbo? sa. vtrum, vbi tu vis?

Vtrum grauius aliquid in quempiam dici poteſt &c. Cicero pro Cecina.

Vtrum, Dubitantis. Terent. Phorm. 4. 3.
Vtrum ſtultitia facere ego hunc, an malitia
Dicam, ſcientem an imprudentem, incertus ſum.
Vtrúmne. Horat. Epod. 1.
Vtrúmne iuſſi perſequemur otium
Non dulce, ni tecum ſimul?
An hunc laborem, &c.

Vtrúmne. an, Pomponius in l. Si indebitum D. Rem ratam haberi. vt poſſit diſcerni, vtrúmne domino condici debeat id quod indebitum ſolutum ſit, ſi is ratum habeat: an verò procuratori condicendum ſit, ſi dominus ratum non habeat: Idem in l. 1. D. De reſcindenda venditione, Sed quæritur, vtrúmne nihil agatur ex ea pactione: an verò ego quidem liberer, filius maneat obligatus?

Vtrum etiam locum habet, quum ex duabus rebus vtra ſit, incerti ſumus. Vide AN, pro Aut, &c. in An genus eſt loquendi à veteribus vſurpatum, quum de duabus rebus vtram redderent, ignorabant.

Vter, vteri, maſc. gen. vel Vterus, vteri, pen. corr. { μήτρα, γαστήρ, κοιλία } Qui continet, & tanquam vter eſt ad fœtum continendum, propriè enim de mulieribus & reliquis huiuſmodi ſexus dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. Fœminis eadem omnia, præterquam veſicæ iunctus vtriculus: vnde dictus vterus, quod alio nomine locos appellant. Plaut. Aulul. 29.
Perij mea nutrix, obſecro te, vterus dolet. Plin. lib. 8. cap. 43 de aſina. Sed incontinens vterus vrinam genitalem reddit, niſi cogatur in curſum verberibus à coitu.

¶Vter, pro vtero. Cæcil. Vmbris,
Nunc vter creſcit, non poteſt cælari. Nonius.

¶Vterus, pro Ventre. Virgil. 2. Æneid.
-vterúmque armato milite complent. Plaut. Truc. 4.
Nam equidem vterum illi, quod ſciam nunquam extumere ſenſi.

Fœlicis vteri fœmina. Paterculus lib. 2. Fœminam neque ſibi, neque Reipub fœlicis vteri.

Vtero grauis. Plin lib. 9 cap. 6.

Diua potens vteri, Lucina. Ouid. 9 Metam.

Cælare manibus vterum. Ouid. 2. Metam.

Dito vtero ferè impia femina. Ouid 10 Metam.

Ignoratus vterus, Vide IGNORO.

Impleret vterum generoſo ſemine. Ouid. 9. Metam.

Rugis vterum Lucina notauit. Ouid 3. de Arte.

Vno vtero marem & fœminam parere, *d'vne ventree.* Vlpian. in l. Si fuerit legatum § Plane D de reb. dubiis.

Grauitas tendebat mihi vterum. Ouid. 9 Metamorph. Verba ſunt Alcmenæ.

Tumens vterus. Stat. 12. Thebaid.

Vti faciliore vtero. Plin lib. 28, cap. 12.

¶Vterus, interdum pro fœtu. Tacit lib. 1. Subiectus ſeruitio vxoris vterus ventrem agebat. Intelligit autem filium quem vtero adhuc geſtabat vxor Atamij.

¶Vterum, neutro genere dici author eſt Nonius. Plaut. Aulular.
Perij mea nutrix, obſecro, vterum dolet. Afran. Vopiſc.
Sedit vterum, non vt omnino tamen.

Vterculus, vterculi: ſiue vtriculus, pen. cor. Diminutiuum { ἀσκίδιον } Plin. lib. 11. cap. 12. Præterea è fronde ac pabulis potus in vterculos congeſtus apum, ore enim eum vomunt, & ad hæc ſucco florum &c. Idem lib 11 cap. 37. Vide paulo ſuprà.

¶Vtriculos Plinius vocat, libro 18. cap. 11. non procul à fine, quæ Græci ἐλύτρα, id eſt ſeminum in frugibus inuolucra & operimenta, quæ terra & cribro excuſſa, glumæ ſiue acus dicuntur. Quinetiam prima illa florum germina, quæ veluti quidã vtriculi tumente priuſquam flos arborum aperiatur, vtriculos vocat, lib. 16 cap. 26. de arboribus loquens. Pariunt verò quum floreat: floſque ille ruptis conſtat vtriculis.

Vterinus, penult. prod. { ὁμογάστριος } Qui ex eodem vtero prodiit. Inſtitut libro 3 Titulo De bon poſſeſſ. Frater, ſoróve, conſanguinei vel vterini.

Vter, vtris, maſc. g. { ἀσκός, ὄχανον } Pellis qua vinum aut oleum deferri ſolet Plin. lib. 12. cap 7. Inde in vtribus camelorum, aut rhinocerotum lycium mittunt. Virg. 2 Georgicon,
Mollibus in pratis vnctos ſaliere per vtres. Ouid. 3. Amor. eleg. 12.
Æolios Ithaceis incluſimus vtribus Euros.

Vter vinarius Plin lib. 28. cap. 18.

Vtrarius, vtrarij, maſc. g Vtrarios videtur vocare Liuius, qui vtribus aquam ferunt, libro 4 Decad. 5. Poſtremò ſequi ſe vtrarios ad mare, quod minus trecentos paſſus aberat, iuſſit.

Vtricularius, vtricularij { ἀσκαύλης } Qui inflat ea vtre fiſtulam. Suet. in Nerone. cap 14. Vouerat ſe proditurum hydraulam, & choraulam, & vtricularium.

Vtercunque. Vterlibet, Vternam, Vterque, Vteruis, Vide VTER, Adiectiuum.

Vterus, Vide VTER, vteri.

Vti { ὡς, ὥσπερ } Particula idem ſignificat atque Vt. Plaut. Amphitr. 7. Cic. 4. Acad. Eos cõſuetudine adhibita tam facilè internoſceremus, vti minimum quidem ſimiles viderentur.

Putant fore vti, ſi paulatim hæc conſuetudo ſerpere, ac prodire cœperit Cic. 1 Verr.

Vti eorum qui audirent, ſic afficerentur animis, vt, &c. Cicero, 1. de Orator.

Nihil aliud, niſi vti nequid per vim agi poſſet. Cicero pro Domo ſua.

Neque vti ſatis firmo præſidio defenſus Sex. Roſcius, verum vti ne omnino deſertus eſſet Cic pro Roſc. Amer.

Certus vti, pro Vti certus. Horat. 3. Carm. ode 13.

Vti rogas. Vide Rogare legem, in ROGO.

¶Vti, pro Atque id, vel tanquam id, aut nempe quod. Cic. 9. Philip. Quod ſepulchrum ipſius, liberorum poſterorúmque eius ſit, vti quod optimo iure ſepulchrum publice datum eſt.

VTICA, penult. corr. { Ἰτύκη } Africæ minoris in littore Carthaginienſi & magnitudine & authoritate ſecunda poſt Carthaginem, quæ illa euerſa vt metropolis erat, & receptaculum Romanorum ad res in Libya gerendas. Hæc Strabo libro vltim. Apud hanc Cato ſe interemit: vnde & Vticenſis dictus eſt Nunc vulgò *Biſertha* dicitur. Olivarius in Melam.

Vtilis, Vtilitas, Vtiliter, Vide VTOR.

Vtinam, pen. corr. { εἴθε, ὤφελον, εἰ γάρ } Aduerbium optantis. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 4. Quod vtinam minus vitæ cupidus fuiſſem, certè nihil, aut non multum in vita mali vidiſſemus. Id eſt, ſi minus vitæ cupidus fuiſſem, certe, &c.

Vtinam igitur vt illa anus optat Cic. 3 de Nat deor.

Atque vtinam ipſe Varro incumbat in cauſam. Cic. Attic. lib. 3 55.

O vtinam tunc quum Lacedæmona claſſe petebat, &c. Ouidius epiſtol. 1.

Vtinam, geminatum. Cic Attic lib. 13 295. Heri neſcio quid in ſtrepitu videor exaudiſſe, quum diceres te in Tuſculanum venturum: quod vtinam, iterum vtinam, tuo tamen commodo.

VTINVM, pen. corr. { Ἰτινον } Italiæ oppidum iuxta Aquileiam, principum Auſtriæ opus inſigne admodum, & arce in medio vrbis edito colliculo conſpicuum, vt ſcribit Vadianus.

Vtique, pen corr. { πάντως, πάντη, πάντως δή } Certe. Aduerbium affirmandi. Cic. ad Atticum, lib. 5. 96. Id vero diligenter literis, quæ ad me vtique perferantur, conſequerer. Eidem lib. 12 236. Nam & Piliæ ſatisfaciendum eſt & vtique Atticæ.

¶Vtique, pro Etiam, vel igitur. Quintil. lib 5. cap. 10. Itaque non quia eſt arbor, platanus eſt: at quod non eſt arbor, vtique platanus non eſt. Nec quod non eſt virtus, vtique poteſt eſſe iuſtitia. Ibidem, Sol colorat: non vtique qui eſt coloratus, à ſole eſt. Vulgus barbarorum dicit, *Non ſequitur propterea quod quis coloratus ſit, à ſole ſit coloratus.*

Annum quidem vtique teneto. Cic. Attic. lib. 5. 96.

Illud verò vtique ſcire cupio Cic Attic. lib. 13. 271.

Vtique ad me tabellarios mittas Cic. Attic lib 6. 118.

Quod cenſeas mihi faciendum vtique ſcribito. Cicero Attico, libro 1. 196.

Vtique ſiue hinc abiero, ſiue ero hic oppreſſus, ea maneat opinio. Cic Attic. lib. 11. ep. 1.

Quo die venies, vtique cum tuis apud me ſis. Cicero ad Atticum, libro 4 73.

Vtor, vteris, pen corr. vſus ſum { χρῶμαι } vti, Vtilitatem capere. De omnibus rebus dicitur. vt Vtor domo, diligentia, conſuetudine, ſtudio, & huiuſmodi. Cic. 1. Verr. Sunt hæc & alia in te falſi accuſatoris ſigna permulta, quibus ego nunc non vtor.

Vtor, accuſ. iun. ſtructum. Plaut. Epid. 5.
-ſi placebit vtimino
Conſilium. Niſi forte ſic putas capiundum; Sic placebit conſilium. vtiminor, Eo ſubaudi. Idem Aſin 5.
Cætera quæ volumus vti, Græcâ mercamur fide. Cic. in Acad. Et quæ a ſuperioribus acceperant, vtebantur.

Nihil te vtor, Nolo mihi quicquam negotij eſſe tecum. Plautus Trinum. 5.

Vtor cum ablatiuo & datiuo: vt Vti aliqua arbore aut bono, Hoc

eſt, ad carbonem faciendum. Plin. lib. 16. cap. 6, Ab hac proximè latifoliæ proceritas, ſed minus vtilis ædificiis: atque carbone dotata, vitiis chaoxitueſt. Quamobrem ſolida vtantur carboni.

¶ Vti, cùm de amicis aut familiaribus ſermo eſt, accipitur pro Conuerſari. Cic. pro Roſc. Amer. Et ſeſe ad Cæciliam nepotis filiam, quam honoris cauſa nomino, contulit, qua pater vſus erat plurimum. Idem pro Cluentio, His Fabritius ſemper vſus eſt Oppianicum familiariſſimè.

¶ Vtor abs te humanitate. Cic. ad Qu. frat. lib. 2, Mihi docere videbaris iſtius generis humanitatem, qua quidem nihil vtor abs te.

Aliqua re ad faciendum aliquid vti. Cic. de Claris Orat.

Vti aliqua re contra ſe Senec. de Benef. lib. 2. cap. 14.

Familiariter amicitia alicuius vti Quint. lib. 5 cap. 9.

Vti bene vel malè amicitia alicuius. Plaut. Ciſtel. 2. Idem Perſa, Nimis ſtultè amicis vtere. Terent. Heaut. 3. 2,

Noſtra vtere amicitia vt voles.

Amico aliquo vti. Plaut. Aſin. 3.

Quippe qui mage amico vtantur gnato, & beneuolo. Hoc eſt, plus gnatum eos amaret. Terent. Heaut. 2. 1,

Mihi ſi vnquam filius erit, næ ille facili me vtetur patre. Hoc eſt, facilis illi & placabilis pater ero.

Dementes amoribus vſa Clytie Ouid. 4 Metam.

Amore vti ſurreptitio, pro Clàm amare. Plaut. Curcul. 4.

Aquis frigidis vti. Celſ. lib. 1. cap. 1.

Aura nocturna vti dicuntur naues. Cæſ. 3. bel. Gal.

Auribus alicuius vti. Vide AVRIS.

Balneo vti. Celſus lib. 1 cap. 2.

Bene vti re aliqua, Quint. lib. 2 cap. 10.

Benignis vti aliquibus. Cic. 6. Verr. Vt illis benignis vſus eſt ad commodandum, ſic ipſe diligens fuit ad reportandum.

Beſtiis vti immanioribus. Cic. pro Roſc. Amer. Noluerunt feris corpus obiicere, ne beſtiis quoque, quæ tantum ſcelus attigiſſent, immanioribus vteremur. Hoc eſt immaniores eſſent erga nos.

Vtatur ſuis bonis oportet, ſi vtatur, qui beatus futurus eſt. Cic. 1. de Natura deorum.

Male vti bonis eloquentiæ. Quintil. in Procem. lib. 1.

Certatim re aliqua vti. Quintil. lib. 6 cap. 1.

Commodis vti. Cic. pro Roſc. Amer. Commoda quibus vtimur, lucémque qua fruimur, ſpiritúmque quem ducimus, ab eo nobis dari atque impertiri videmus.

Conſilio vti Cæſar 1. bel. Gall.

Criminatione in aliquem vti. Cic. 3. de Leg. Agr.

Defenſore aliquo vti. Cic. pro Cluentio, Sed ipſa his neque defenſoribus vti poſtea, neque laudatoribus potuit.

Diſciplina vti. Plaut. Aſin. 3.

Equo vti. Cæſar 8. bel.

Exemplis grandibus vti in paruis Ouid. 2. Triſt. eleg. 3.

Fide & præſidio alicuius vti Cic. 1. Verr.

Vti fide lenonis. Plaut. Rudens. 3.

Vti foro, Vide FORVM.

Fortuna vti. Virgil. 9 Æneid.

Homine aliquo ad furta vti. Cic. 5. Verr. Quo iſte interprete non ad linguam græcam, ſed ad furta & flagitia vti ſolebat.

Homine æquo vti. Cicero 7. Verr. Hic vide quàm me ſis vſurus æquo.

Honeſtè re aliqua vti. Quint. lib. 3 cap. 7.

Vti amplissimis viris honoribus. Cic. pro Flacco.

Horis ſuis vti, Conſumere bonas horas & tempus in re aliqua. Cic. 3 Verr. Menſes mihi tres cùm eripuiſſetis ad agendum maximè appoſitos, reliquum omne tempus huius anni me vobis remiſſurum putaſtis vt cùm horis noſtris nos eſſemus vſi, tu binis ludis interpoſitis, quadrageſimo poſt die reſponderes.

Hortatione vti. Cic. Bruto, lib. 11. 5, Quanquam enim hortatione non egeas, vt ſuprà ſcripſi, non vtar ea pluribus verbis: faciam illud quod meum eſt.

Vtar illis vt ireis. Plin. epiſt. 132.

Ingenio vti iuueniliter. Ouid. 2. Triſt.

Inuidia minore vti. Plaut. Aulul. 19.

Indicio vti de. Cic. 1. Offic. De rebus ipſis vtere tuo iudicio.

Ad liberalitatem vectigalibus vti. Cic. 2. de Finib. Ad eas enim res ab Epicuro præcepta dantur, & tamen non tantis vectigalibus ad liberalitatem vtens.

Libertate modicè vti, Vide MODVS.

Modeſtè vti re aliqua Ouid. 2. Faſt.

Multum vti aliquo, Vide MVLTVS.

Sapienter vti muneribus deorum. Horat. 4 Carm. ode 9.

Neceſſitate vti. Tacit. lib. 16.

Oculis vti. Plaut. Epid. 2. Idem Milon. 19, Mamma cauſa hercle hoc ego oculo vtar minimè. Hoc eſt, ademptus omninò eſt mihi huius oculi vſus.

Odio ciuiliter vſus eſt. Ouid 3. Triſt. eleg. 8.

Officio improbe viri vti. Plaut. Sticho, 1.

Opera alterius vti. Plaut. Aulul. 6,

Da mihi operam amabo. M tua eſt, vtere, atque impera, ſiquid vis.

Vti opera alterius ad rem aliquam. Cic. 4. Acad. Negas opera deorum ſe vti ad fabricandum mundum.

Oraculo vti. Hoc eſt, Apollinem conſulere. Tacit. lib. 2.

Parciſſimè re aliqua vti. Quintil. lib. 1. cap 5.

Paruo vti. Horat 1. epiſt. 10.

Huic adhibita patientia vti. Cic. 10. Philipp. Nam quoad vos omnia pati vidit, vſus eſt ipſe incredibili patientia.

Perfugio vti, Vide PERFVGIVM.

Permiſſo vti Horat. 2. epiſt. 1.

Porta vti. Cic ad Atticum, lib. 7. 127, Itaque ſi hoc imperium mihi moleſtum erit, vtar ea porta quam primùm videro.

Progreſſionibus vti. Cic. 5. de Finib. Omnium enim rerum principia parua ſunt: ſed ſuis progreſſionibus vſa augentur.

Poteſtate vti ad quæſtum, Id eſt, quæſtus cauſa. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1, Non vt ea poteſtate quam tu ad dignitatem permiſiſſes, ad quæſtum vteretur.

Ratione vti. Plaut. Caſina 2.

Regibus vti. Horat. 1 epiſt. 18.

Senſibus vti Lucret. lib. 3.

Sermonibus morologis vti Plaut. Pſeud. 12.

Simulatione itineris vti. Cæſar 6. bell. Gall.

Solatio aliquo vti. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 26.

Sorte ſua vti. Virgil. 12 Æneid.

Spe duplici vti. Terent. Phorm. 4. 2, Gallico prouerbio dicitur *Hauoir deux chordes en ſon arc extenſas.*

Ad ſpeciem vti reliquis, Quod vulgus dicit *pro monſtra*. Cæſar 1. bel. Gall. Omnes alarios in conſpectu hoſtium pro Caſtris minoribus conſtituit, quo minus multitudine militum legionariorum pro hoſtium numero valebat, vt ad ſpeciem alariis vteretur.

Teſte aliquo vti. Cic. pro Roſc. Amer. Neque enim accuſatore muto, neque teſte quiſquam vtitur eo, qui de accuſatoris ſubſellio ſurgit.

Tutius vti. Quint. lib. 1. cap. 5, Vſitatis tutius vtimur.

Valetudine vti minus commoda, Ægrotare Cæſ. 3. bel. Gal.

Vti valetudine firma, Bene habere. Plin. epiſt. 85.

Aduerſis ventis vti. Cic. Terentiæ, lib. 14. 5, Quum ſanè aduerſis ventis vſi eſſemus, tardéque & incommodè nauigaſſemus.

Verbis mollibus vti ad aliquem Ouid. 6 Faſt.

Via vti Cic. ad Atticum, lib. 8. 34, Ego autem neque pugno cum illa cauſa propter illam amicitiam, neque approbo, ne omnia improbem quæ antea geſſi.

Vti via ab aliquo. Vlpian. in l. 3: in princ. D. De itinere actúque priuato. Si eum à me rectè via vtebaris, fundum vendidero, per quem vtebaris: Deinde emptor te prohibuerit: licet clàm videaris ab eo vti (nam qui prohibitus vtitur, clàm vtitur) tamen interdictū tibi competere intra annum, Labeo ſcribit. Paulo pòſt, Siquis ab authore meo vi, aut clàm, aut precario vſus eſt: rectè à me via vti prohibetur, & interdū ei inutile eſt, quia à me videtur vi, aut clàm, vel precariò poſſidere, qui ab authore meo vitioſè poſſides. Vide A, vel AB, propoſitiones.

Vicinis, aliiſque mulieribus quàm minimum vtatur. Cato capite 143.

Vino vti modicè. Celſ. lib. 8. cap. 11. ad finem.

Viribus vti. Horat. 1. epiſt. 13.

Viribus vtendum eſt. Lucan. lib. 1.

Vti ætatis vitio. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15, Eus ego fortaſſe quos imitor, & vtor ætatis vitio.

Voce vti, Loqui. Cic. 1 Verr. Si vniuerſa, vt dixi, prouincia loqui poſſet, hac voce vteretur.

Vocibus vti ad aliquem, Alloqui aliquem. Virg. 1. Æneid. Ad quem tum Iuno ſupplex his vocibus vſa eſt.

Vtens, Participium { χρώμενος. } vt

Ratione vtens, Rationis expers, contraria Cic. in Topicis, Specie autem cōparantur, vt anteponantur quæ propter ſe expetenda ſunt, iis quæ propter aliud, &c. perfecta, inchoatis: tota, partibus: ratione, rationis expertibus: voluntaria, neceſſariis, &c.

Vtentior, Comparatiuum. Cic. 2. Offic. Sed ſac iuuare, vtentior ſanè ſit. Hodie per exemplaria proſeminatum eſt potentior: credo hominibus ſemidoctis illud vtentior parum placuiſſe, quo tamen cur ſint offenſi, certè non video. Illud conſtat potius hic Ciceronem de vſu diuitiarum, quàm de potentia verba facere debuiſſe. Hæc Turneb.

Vtendus, Adiect. { χρηστέος } Plaut. Terent. Heaut. 1. 1,

Quòd illa ætas magis ad hæc vtenda idonea eſt. Cic. 3. Tuſcul. Et grauiter ferat te, quod vtendum acceperis, reddidiſſe.

Vtenda & poſſidenda tradere bona alicui. Cic. 4 Verr. Huic Heraclio antequam eſt mortuus, omnia vtēda ac poſſidenda tradiderat.

Vſatus, pen. prod. Particip. { χρησάμενος. } vt Malè vſatus Ionis. Ouid. 11. Metam.

Vſus, huius vſus, m. g. { χρῆσις, χρεία. } Virg. 3. Georg. Nam neque erat coriis vſus. Cicero lib. 1. de Orat. Adiungatur vſus frequens: qui omnium magiſtrorum præcepta ſuperat. Horat. 2. epiſt. 1,

. . . aut quid haberet

Quod legeret, tereretque viritim publicus vſus?

Vſus & Abuſus, contraria. Cic. in Topicis, Vſus enim, non abuſus legatus eſt.

Vſus & habitus. Cic. 1. Acad. Nec virtutis vſum modò, vt ſuperiores, ſed ipſum habitum per ſe eſſe præclarum, &c.

Gentium vocabulorum vſus. Horat. 2. epiſt. 2.

Dicendi vſus Quintil. lib 3 cap. 11.

In vſu pleríque libros chartas appellant. Vlpianus in l. Librorum. §. Quod tamen. D. de leg. 3.

Bellicus vſus Quint. lib 1. cap. 10.

Laborum vſus Lucan. lib 1.

Medicinæ vſus. Plin. libro 2 cap. 8.

Vſus oculorum ceſſat. Curtius lib. 10.

Sermonis vſus Plin. lib 10. cap. 96.

Veneris vſus. Plin. lib. 11 cap 37.

Virtutis vſus. Cic. 1. Acad. Vitæ autem adiuncta eſſe dicebant quæ ad virtutis vſum valerent.

Tractatio atque vſus vocis. Cic. in Orat.

¶ Vſus eſt magiſter optimus. Cic. pro Rab. Poſthumo.

Peritus vſus, Vide PERITVS.

Vſu bellorum exercitus, Qui multa & diuturna bellorum exercitatione præditus eſt: Cic. pro Fonteio, Tum verò vſu quoque bellorum gerendorum in primis eorum hominum, qui nunc ſunt, exercitus.

Aptus in vſum aliquem Ouid 3. de Arte.

Ad vſus. Cic. 2. de Nat. deor. Quod ſi omnes mundi partes ita conſtitutæ

ſtitutæ ſunt, vt neq; ad vſum meliores potuerint eſſe, neque ad ſpeciem pulchriores.

¶ Aſſiduus vſus. Cic. pro Corn. Balbo, Aſſiduus vſus vni rei deditus, & ingenium & artem ſæpe vincit.

Communis & vulgaris vſus. Cic. 3. de Finib.

Humanis vſibus apta Ceres. Ouid. 1. Faſt.

Medicus vſus. Plin. lib. 22. cap. 8, Sed in medico vſu præter ſupra dicta auxiliatur inflationibus, torminibus, &c.

Muſicus vſus in re aliqua. Cic. pro Seſtio.

Nudus vſus alicuius rei. Vide paulò pòſt VSVARIVS.

Operarius vſus, Vide OPERA.

Peruius vſus tectorum. Hoc eſt, tranſitus. Per quæ media eſt via, quæ vſui cedit. Vergilius 2. Æneid. Verbum iuris: via, actus, vſus. Seruius.

Quotidianus vſus. Cic. 1. de Orat. Omnia enim ſunt poſita ante oculos, collocata in vſu quotidiano, &c.

Rariſſimus vſus. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Temperatus vſus. Horat. 2. Carm. ode 2.

¶ Accepit vſus. Quintilianus lib. 1. cap. 4, Atque etiam in ipſis vocalibus, grammatici eſt videre, an aliquas pro conſonantibus vſus acceperit.

Adhibere vſum, Vide ADHIBEO.

Antecedere vſu rerum. Cic. 6. Verr. Incipit is loqui & authoritate & ætate, & vt mihi viſum eſt, vſu rerum antecedebat Diodorus Timarchides.

Colligere vſum patiendi. Ouid. 2. Amor. eleg. 8.

Concedere alicui vſum loquendi. Cic. in Orat. Vſum loquendi populo conceſſi: ſcientiam mihi reſeruaui.

Confirmatum vſu. Quintilianus libro 3. cap. 2, Hæc confirmata ſunt vſu.

Conuertere pecuniam publicam in ſuos vſus. Papinianus l. 1. D. de vſur. & fructib. &c.

Deſcendit vſus in noſtram vſque ætatem. Quintilianus libro 1. cap. 11.

Diſponere vſum diuitiarum. Quintil. lib. 6. cap. 2.

Nominis vſum dare. Ouid. 2. Metam.

ô lux immenſi publica mundi
Phœbe pater, ſi das vſum mihi nominis huius, &c. Id eſt ſi mihi licet te vocare patrem, ſi vti poſſum hoc nomine erga te.

Doceri vſu. Quint. lib. 5. cap. 8.

Ediſcere vſum rei aliculus. Ouid. 7. Metam.

Vſu explorare. Celſ. in Præfat. lib. 1.

Facere vſum alicuius rei. Lucan. lib. 2.

Formare vitulos ad vſum agreſtem. Virg. 3. Georg.

Habere aliquid vſui. Tacit. lib. 5.

Vſus indiget horum, Hæc faciunt vſui pertinent ad vſum. Virg. eclog. 2.

Quædam mancipat vſus. Vſus poſſeſſionem facit, vt in præſcriptione. Horat. 2. epiſt. 2.

Molliri vſu. Quint. lib. 1. cap. 5.

Perdere vſum. Quintil. lib. 7. cap. 1.

Præbere vſum aliquem. Horat. 1. Serm. ſat. 8.

Præcludere alicui vſum vocis. Ouid. 2. Metam.

Promouere membrum à luxatione curatum ad ſuos vſus. Celſ. lib. 8. cap. 11. ad finem.

Reducere ad antiquos vſus. Celſ. lib. cap. 10.

In vſu eſſe. Plin. lib. 12. cap. 13.

Temperare vſum. Ouid. epiſt. 7.

Vigere vſu. Quintil. lib. 7. cap. 1. Et artus etiam leniter loco moti perdunt, quo viguerant, vſum.

Vſus, vel vſu venit, id eſt accidit. Cic. 4. Verr. Quod ego in paucis tamen vſu veniſſe eo moleſtè fero. Terent. Phorm. 2. 2,
Nec cum huiuſmodi vnquam vſus venit, vt conflictarer malo.

Si vſus veniat tibi, Id eſt ſi res ita ferat, ſi ita opus ſit tibi. Catull. ad Victum.

Non venit idem vſu mihi quod tu tibi ſcribis. Cicero Attico libro 7. 44.

Quod in illo mihi ſæpe vſu venit, idem modò quum te audire accideret. Cic. 1. de Nat. deorum.

Accidere, vel euenire, & vſu venire. Cic. pro Quintio, Nam quid homini poteſt turpius, quid verò miſerius, aut acerbius vſu venire, quàm tantum euenire dedecus? Idem de Senect. Nam ſi id culpa ſenectutis accideret, eadem mihi vſu venirent omnia, reliquiſque omnibus maioribus natu.

Vſu venit vt. Cic. 4. Acad. At non videmus hoc vſu venire, vt quos nunquam putaſſemus à nobis internoſci poſſe, &c.

¶ Vſus, pro Vtilitate & fructu aliquando accipitur, tam in ſingulari, quàm in plurali, quod ſoleamus aliqua re ideo vti, vt ex ea fructum percipiamus.

Vilis vſus. Quintil. lib. 1. cap. 10.

Vſui eſſe. Plaut. Pſeud. 4. Cic. ad Att. lib. 3. 2, Fuit & mihi & Q. frat. magno vſui in noſtris petitionibus.

Vſu eſt. Plaut. Mil. 10,
Nam bene conſultum, inconſultum ſi ſit, inimicis vſu eſſe poteſt.

Eſſe ſine vſu. Tacit. lib. 4.

Ex vſu eſſe, pro Vtile eſſe, & iuuare. Terent. Hecy. 4. 1,
Si ex vſu eſſet noſtro hoc matrimonium?

Ex ſuo vſu. Tacit. lib. 5.

Ex vſu temporis. Tacit. lib. 4. Quando tempus exigebat.

¶ Vſus, Opus. Virg. lib. 8. Æneid.
Arma acri facienda viro: nunc viribus vſus,
Nunc manibus rapidis. Cic. 1. Offic. Non eam quidem omni ratione exaggerantes, neque excludentes ab eius vſu ſuos, potiúſque & amicis impertientes & Reipub. ſiquando vſus eſſet.

Non vſus facto eſt mihi. Terent. Hecyr. 3. prope finem.

De cæteris ſtudiis alio loco dicemus ſi vſus fuerit. Cic. 4. Tuſc.

Vſus eſt hominem ad eam rem. Plaut. Pſeud. 3. Id eſt opus eſt homine, &c.

Vſus venit, pro Opus eſt. Plaut. Ciſtel. 3. Terent. Heaut. 3. 2,
Non vſus veniet, ſpero. Hoc eſt, Non opus erit & neceſſe.

¶ Vſus pro Conſuetudine, id eſt conuerſatione. Cic. ad Varronem, lib. 9. 1, Scito enim me, poſteaquam in vrbem venerim, redijſſe cum veteribus amicis, id eſt cum libris noſtris in gratiam: etſi non idcirco eorum vſum dimiſeram, quòd iis ſuccenſerem. Ita de librorum, quaſi amicorum, conſuetudine & familiaritate loquitur.

Quotidianus vſus. Saluſt. in Catil.

Vſus domeſticus & conſuetudo. Cic. pro Roſc. Amer. Verum etiā domeſticus vſus & conſuetudo.

Medicus vſus. Plin. lib. 22. cap. 8.

Mutuus vſus. Curtius lib. 7.

Summus vſus cum aliquo. Cic. Famil. lib. 9. 25, Cum M. Fabio (quod ſcire te arbitror) mihi ſummus eſt vſus.

Vſus mihi magnus cum eo. Cic. ad Volumnium, lib. 7. 33, Quod ſine prænomine familiariter, vt debebas, ad me epiſtolam miſiſti, primum addubitaui num à Volumnio ſenatore eſſet, quocum mihi eſt magnus vſus.

Longo vſu cognitus. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5.

Coniungi vſu, Vide CONIVNGO.

Longo nobis iucundiſſimus vſu. Ouid. 3. Triſt. eleg. 6.

Inſinuare ſe in quammaxime familiarem vſum, Vide INSINVO.

Vſus vetus inter ipſos intercedit. Cic. ad Sulpicium, lib. 13. 24, Inter nos inter ipſos vetus vſus intercedit, & Atticus noſter maiorem etiam mihi cum Coſſinio conſuetudinem fecit.

Mihi ſic eſt vſus: Hoc eſt, ſic mos meus eſt, Ita conſueui. Terent. Heaut. 1. 1,
Mihi ſic eſt vſus, tibi vt opus eſt facto, face. Cic. 5. de Fin. lib. Sed alij dolore mouentur, alij cupiditate, iracundia etiam multi efferuntur, & quum in mala ſcientes irruunt, tamen ſe optimè ſibi conſulere arbitrantur. Itaque dicunt, nec dubitant, mihi ſic eſt vſus, tibi ve opus eſt facto, face. Velut qui ipſi ſibi bellū indixiſſent, cruciari dies, noctéſque torqueri vellent, nec verò ſeſe ipſi accuſarent ob eam cauſam, quòd ſe malè ſuis rebus conſuluiſſe dicerent.

Eſt omnino Capitoni in vſu, claros viros colere. Plin. iunior lib. 1. epiſt. 17.

Vſio, antiquis idē quod vſus. Varro περὶ ἐδεσμάτων, Diogenem litteras ſciſſe, dum vſioni quod ſatis eſſet. Meminit Nonius.

Vſualis, & hoc vſuale, pen. prod. (χρήσιμος) Ab vſu, Quod vſui noſtro ſeruit. Martianus in l. Interdum, De publicanis. Quoties quis mancipia inuecta profeſſus non fuerit ſiue venalia, ſiue vſualia, in pœnam commiſſi eſt.

Vſuarius, Adiectiuum. Idem. Gell. lib. 4. cap. 1, Ea vt autem quæ promercalia & vſuaria iſtis locis iiſdem eſſent, ea ſola eſſe penoris putat quæ ſint vſu annuo.

Res vſuaria. Paulus in l. Neratius D. De vſu & habit.

Vſuarius, Qui nudum vſum alicuius rei habet, non etiam fructum, nec proprietatem. Caius D. de vſu & habitat. l. 1. Conſtituitur enim & nudus vſus, id eſt ſine fructu. Ibidem Vlpianus l. per ſeruum vſuarium. Poteſt autem apud alium eſſe vſus, apud alium fructus ſine vſu, apud alium proprietas.

Vſusfructus, huius vſusfructus, m. gen. (χρῆσις καὶ καρπός) dicitur, quum res aliqua non noſtra eſt, ſed perinde ea ex fructum atque vtilitatem capimus ac ſi noſtra eſſet definitúrque ab Vlpiano l. 1. De vſufructu: quod ſit ius alienis rebus vtendi, fruendíque, ſalua rerum ſubſtantia. Cic. pro Cecinna, Vſumfructum omnium bonorum ſuorum Ceſenniæ legat, vt frueretur vnà cum filio.

Amittere vſumfructum. Cic. in Topic. Si paterfamiliās vxori ancillarum vſum fructum legauit, à filio, neque à ſecundo herede legauit, mortuo filio mulier vſumfructum non amittet.

Vſufructuarius, Adiectiuum. Cuius eſt vſuſfructus alicuius rei, non etiam proprietas. Vide paulò ante VSVARIVS.

Vſucapio, vſucapis, pen. corr. vſucepi, pen. prod. vſucaptum, vſucapere, Verbum Iureconſultorum. Paulus, Qui alienam rem mortis cauſa traditam vſucepit, non ab eo videtur accepiſſe cuius res fuiſſet, ſed ab eo qui vſucapionis præſtitiſſet. Cic. ad Att. lib. 1. 3, De Tadiana re, mecum Tadius locutus eſt, te ita ſcripſiſſe, nihil eſſe iam quod laboraretur, quoniam hereditas vſucapta eſſet. Id mirabamur te ignorare, te tutela legitima, in qua dicitur eſſe puella, nihil vſucapi poſſe.

Nihil mortales à diis immortalibus vſucapere poſſunt. Cic. de Aruſpic. reſponſis.

Vſu etiam capere dicitur citra compoſitionem. Pomponius in l. Cùm ſolus D. De vſucapionibus, Propius eſt, vt vſu eas capere non poſſes: quia nec pro herede vſucapi poteſt, quod ab herede vero poſſeſſum eſt. Neratius, in l. Si rem, eodem titulo, Nihil magis eam in poteſtatem meam reduxiſſe, vſúque capi, ita exiſtimandum eſt. Papinianus ibidem in l. Heres eius, Heres eius qui bona fide rem emit, vſu non capiet ſciens alienum. Paulus in l. 2. D. Pro emptore, Quum Stichum emiſſem, Dama mihi per ignorantiam pro eo traditus eſt, Priſcus ait vſu me eum non capturum: quia id quod emptum non ſit, pro emptore vſucapi non poſſit.

Capere vſu, Idem quod Vſucapere. Papinianus in l. Iuſto errore. D. De vſucapionibus, Nō enim ideo minus capietur vſu puer, quòd alienam matrem &c. Paulo pòſt, Cur non capiat vſu, quum bona fides initio poſſeſſionis adſit? Paulus in l. 2 D. Pro emptore, Non capies vſu, quia iuris error nulli prodeſt. Paulo pòſt. Si eam rem quam pro emptore vſucapiebas, ſciens mihi alienam eſſe vendideris, non capiam vſu.

Capere vtilitatis cauſa. Idem Paulus in l. 2 D. Pro emptore, Si à furioſo, quem putem ſanæ mentis, emero: conſtitutum eſt, capere vtilitatis cauſa me poſſe.

Vſu ſuum facere. Idem Pomponius in l. Non ſolùm. D. De vſucapionibus, Non ſolùm bonæ fidei emptores, ſed & omnes qui poſſi-

dent ex ea cauſa quam vſucapio ſequi ſolet, partum ancillæ furtiuæ vſu ſuum faciunt.

Longo tempore capere. Idem quod Vſucapere. Vlpian. in l. Si aliena D. De vſucapionibus, Hoc iure vtimur, vt ſeruitutes per ſe nunquam longo tempore capi poſſint, cum ædificiis poſſint. Marcellus eod. tit. l. Si per errorem de alienis fundis quaſi de communibus iudicio communi diuidundo accepto, ex adiudicatione poſſidere cœperim, longo tempore capere poſſum. Vlpian. eod. tit. l. Nunquam ſuperficies ſine ſolo capi longo tempore poteſt. Pomponius eod. tit. l. Non ſolum, fundum longo tempore capiam. Sic Paulus in l. 2. D. Pro emptore. Et Iulianus eod. tit. l. Qui fundum.

Diutius poſſidendo capere. Idem Iabolenus in l. Ei à quo. D. De vſucapionibus. Ei à quo fundum pro herede diutius poſſidendo capturus eram, locaui eum.

Diutina poſſeſſione capere. Idem. Paulus in l. Pignori. D. De vſucapionibus, Si mandauerim tibi, vt fundum emas, & ea ex cauſa traditum eſt tibi; diutina poſſeſſione capis. Modeſtinus in l. Quamuis, eo tit. Si ex bonis vacantibus nondum tamen nunciatis, emptor prædij ex iiſdem bonis exſtiterit; rectè diutina poſſeſſione capiet. Sic Iulianus in l. Qui fundum D. Pro emptore.

Longa poſſeſſione capere. Idem. Pomponius in l. Non ſolum. D. De vſucapionibus. Lex Iulia & Plautia ea demum vetuit longa poſſeſſione capi, quæ vi poſſeſſa fuiſſent. Iabolenus in l. Emptor D. Pro emptore, Reſponſum eſt, nihil eum ex eo fundo longa poſſeſſione capturum. Ibidem, Reliquas partes longa poſſeſſione capi poſſe, non dubito.

Per longum tempus capere. Idem Scæuola l. vltima. D. Pro emptore, Inteſtatæ ſororis hereditas obuenit duobus fratribus, quorum alter abſens erat, alter præſens. Præſens etiam abſentis negotium agebat. Ea quæ hereditate ſuo & fratris ſui nomine fundum in ſolidum vendidit, Lucio Titio bona fide ementi. Quæſitum eſt, quum ſciret partem fundi abſentis eſſe, an totum fundum longa poſſeſſione ceperit? Reſpondit, ſi credidiſſet mandato fratris vendiſſe, per longum tempus cepiſſe.

Vſucapio, vſucapionis, pen. prod. fœm. gen. Ab vſu, dicitur acquiſitio, ſiue (vt definit Modeſtinus in l. 3. D. de vſucapionibus) adiectio dominij per continuationem poſſeſſionis temporis lege definiti, vt puta triginta aut quadraginta annorum, ſi res immobilis quam poſſidemus: item trium annorum, ſi res mobilis ſit. Recentiores primam illam, præſcriptionem vocant: hanc verò vſucapionem. Cic. 1. de Legibus, In qua quoniam vſucapionē duodecim tabulæ intra quinque pedes eſſe noluerunt, depaſci veterem poſſeſſionem academiæ ab hoc acuto homine non ſinemus. Idem pro Cæcina, Fundus à patre relinqui poteſt: at vſucapio fundi, hoc eſt finis ſolicitudinis ac periculi litium, non à patre relinquitur, ſed à legibus.

Capio, capiōnis. f. g. Idem quod Vſucapio. Iabolenus in l. Ei à quo. D. De vſucapionibus, Ei à quo fundum pro herede diutius poſſidendo capturus eram, locaui eum. An nullius momenti eam locationem exiſtimes, quæro? Quòd ſi nullius momenti exiſtimas: an durare nihilominus capionem eius fundi putes? Paulo pòſt appellat longi temporis præſcriptionem, Ideòque (air) longi temporis præſcriptio non durabit. Vlpianus l. 1. D. Pro dote, Si ſponſa ſponſo ea mente tradiderit res, vt non antè eius fieri vellet, quàm nuptiæ ſecutæ ſint: vſu quoque capio ceſſabit.

Longa poſſeſſione capio, Idem quod Vſucapio. Iabolenus in l. Emptor D. Pro emptore, Idem iuris eſt, ſi is qui totum fundum emerat, pro indiuiſo partem aliquam alienam eſſe ſcit. Eam enim duntaxat non capiet, cæterarum partium non impeditur longa poſſeſſione capio.

Currit vſucapio. Vlpianus in l. Si aliena. D. De vſucapionibus, Si aliena res bona fide empta ſit: quæritur, vt vſucapio currat, verum emptionis initium, vt bonam fidem habeat, exigimus, an traditionis?

Implere vſucapionem. Papinian. in l. Iuſto. D. De vſucapionibus.

Impleta vſucapio. Paulus in l. 2. D. Pro herede vel poſſeſſore.

In pendenti eſt vſucapio. Paulus in l. Si is qui. D. De vſucapionibus.

Interpellare vſucapionem. Paulus in l. 2. D. Pro emptore, Non interpellari vſucapionem meam litis conteſtatione. Pomponius in l. Non ſolum. D. De vſucapionibus, Interpellabitur vſucapio. Paulo pòſt. Non interpellabitur vſucapio debitoris.

Interrumpere vſucapionem. Pomponius in l. Rerum. D. vſucapionibus, Rerum mixtura facta an vſucapionem cuiuſcunque rei præcedentem interrumpat, quæritur.

Interrumpitur vſucapio. Paulus in l. Si is qui. D. De vſucapionibus. Sic Scæuola in l. Qui pro donato D. Pro donato.

Procedit vſucapio. Paulus in l. Si is qui. D. De vſucapionibus, Videndum eſt, an heredi eius procedat vſucapio. Modeſtinus in l. Quamuis eod. tit. Quamuis aduerſus fiſcum vſucapionem procedat, ſi tamen, &c. Paulus in l. Nunquam, eod. tit. Vacuum tempus, quod ante aditam hereditatem vel poſt aditam interceſſit, ad vſucapionē heredi procedit.

Vſitor, pen. corr. vſitaris (ἀντιπαραχρῶμαι) vſitari. Frequentatiuum ab Vtor. Gell. lib. 17 cap. 1, Tametſi aliquoties verbo ipſo alio quoque modo vſitati ſunt.

Vſitatus, pen. prod. Adiectiuum (ſυνηθης) ſignificat, Quod in vſu eſt. Cic. Verr. 5, Cur in re tam veteri, tam vſitata quicquam noui faceris.

Non ſolùm enim vſitatum, ſed & cotidianum eſt. Brut. Cic. 16. 1.

Vſitata conſuetudo, Vulgata & recepta ac communis. Cic. pro Quintio, Iacet res in controuerſia iſto calumniante biennium: vſque dum inueniretur qua ratione res ab vſitata conſuetudine recederet.

Vetus atque vſitata exceptio. Cic. 2. de Orat.

Genus literarum vſitatum. Cic. Figulo. lib 4. 13.

Honos vſitatus. Cic. ad Catonem, lib. 15 6, Spero autem illum ordinem pro meis ob Remp. ſuſceptis laboribus, me non indignū honore, vſitato præſertim, exiſtimaturum.

Vſitatus & peruulgatus hiatus. Cic. 14. Philipp.

Iudicium vſitatum Cic. pro Quintio, Cui neque magiſtratus adhuc æquus inuentus eſt: neque iudicium redditum eſt vſitatum.

Mos vſitatus Cic. 4 Verr. Hunc denique ipſum pertuliſſent, ſi humano modo, ſi vſitato more, ſi denique in aliquo ingenuè peccaſſet. Quint. lib. 1. cap. 7, Mos vſitatiſſimus.

Potiones non vſitatæ Horat. Epód 5.

Scelus leue aut vſitatum. Seneca Thebaid. 2.

Tempus vſitatum & quaſi legitimum ad aliquid faciendum. Cic. ad Furnium, lib. 10. 25.

Vocabula vſitata. Cic. 3. de Finib. Ne opifices quidem tueri ſua artificia poſſent, niſi vocabulis vterentur nobis incognitis, vſitatis ſibi.

Vſitatum eſt. Cic. 7. Verr. Alius ne condemnaretur, pecuniam dedit: vſitatum eſt. Ibidem, Non eſt vſitatum, non ſenatorium.

Vſitatum in multis rebus. Cic. pro Cæcina, At verò hoc quidem iam vetus eſt, & maiorum exemplo multis in rebus vſitatum.

Vſitatum malitia. Cic. pro Cæcina, Nam id quidem tametſi improbè fit, in aperta re, tamen malitia eſt iam vſitatum.

Vſitatum ferè eſt ſic legere. Africanus in l. Si ſeruus legatus. §. Si ita ſcriptum erit D. de legat. primo.

Vſitatiſſimus, pen. corr. Superlatiuum. Vlpianus in l. Illud vſitatiſſimum eſt. D. de excuſat. tutor.

Vſitatè, pen. prod. Aduerbium (ſυνηθως) Cic. 4. de Finib. Cur igitur quum de re conueniat, non malumus vſitatè loqui? Ibidem, 5.

Vſura, vſuræ, pen. prod. (χρῆσις) Vſus dicitur. Cic. 1. Tuſc. Stoici autem vſuram nobis largiuntur tanquam cornicibus, diu manſuros aiunt animos: ſemper, negant.

Frui vſura. Quint. lib. 6. cap. 3, de iocis, Quáque Cicero vſus eſt, quum Vatinij morte nunciata, cuius parum certus dicebatur author, Interim, inquit, vſura fruar.

Vſura gaudij. Cic. ad Appium, li 6. 12, Gratulor tibi mi Balbe, veréque gratulor: nec ſum tam ſtultus, vt te vſura falſi gaudij frui velim.

Vſura lucis. Cic. pro Rabirio Poſthumo, Et vſuram huius lucis & veſtrum conſpectum ne eripiatis.

Dare alicui diuturnam lucis vſuram. Cic 7. Verr. Cur inquam ciuibus romanis quos Piratæ cœperant, ſecuri ſtatim percuſſis, ipſis Pyratis lucis vſuram tam diuturnam dediſti? Vide LVX.

Dare alicui vſuram vnius horæ ad viuendum. Cic. 1. in Cat.

Lucis vſuram eripere. Cic. pro Sylla, Lucis ne vſuram eripere vis, plenam lacrymarum atque mœroris, in qua cum maximo cruciatu atque dolore retinetur?

Vſura temporis Cicero ad Appium Pulchrum, libro 3. 1, Perficiam profectò, vt longi temporis vſuram, qua caruimus, intermiſſa noſtra conſuetudine, & gratia & crebritate, & magnitudine officiorum meorum ſarciam. Idem 3. de Lege agra. A vobis autem quos leuiter immutatos eſſe ſentio, paruam exigui temporis vſuram bonæ de me opinionis poſtulo.

Vſura (τόκος, δάνειον) Pecunia, quæ in fœnore ſorti accedit. Cic. 5. Verr. Vt quum Senatus publicanos vſura ſæpe iuuiſſet, magiſtratus à publicanis pecuniam pro vſuris auderet auferre? Pomponius l. Vſura, De verb. ſignific. Vſura pecuniæ quam percipimus, in fructu nō eſt: quia non ex ipſo corpore, ſed ex alia cauſa eſt, id eſt noua obligatione.

Mos fuit apud veteres, vt Idibus vſuræ ſoluerentur. Cic. orat. 1. in Catil. Prætermitto ruinas fortunarum tuarum, quas omnes impendere tibi proximis Idibus ſenties. quod dixit, quia Idibus ſolere fœneratoribus vſuras cogi erat.

Viaticum vſuræ. Marcianus l. Placuit. D. de vſuris.

Penſio vſurarum Paulus in l. Seia D. De vſuris.

Præſtatio vſurarum. Modeſtinus in l. Tutor. D. De vſuris.

Centeſimæ vſuræ. Vide Centeſimus, in CENTVM.

Illicitæ vſuræ. Paulus in l. Vſuras illicitas. D. de vſur.

Legitimæ vſuræ Papinianus l. Pecuniæ fœnebris. D. de vſur.

Leuiores vſuræ. Paulus in l. Seia D. De vſuris, &c.

Maritimæ vſuræ Paulus in l. Fœnerator. D. De nautico fœnore.

Menſtrua vſura, Vide Menſtruus in MENSIS.

Quincunces vſuras præſtare, Scæuola in l. Cum quidam. D. De vſur. &c.

Quincunces vſuras ſpondere. Scæuola l. Creditor oblatam. D. De ſolut. & liberat.

Semiſſes vſuræ, & Semiſſales Scæuola in l. Qui ſemiſſes. D. De vſuris. &c. Qui ſemiſſes vſuras promiſerat, per multos annos minores præſtitit. heres creditoris ſemiſſes petit, quum per debitorem non ſteterit, quo minus minores ſolueret, &c. Vide SEMISSIS.

Vorax vſura. Lucan. lib. 1.

Accipere vſuram. Quint. lib. 5 cap. 10.

Accipere, & Dare vſuras. Scæuola in l. Cum quidam. D. De vſuris, &c. Fiſcus ex ſuis contractibus vſuras non dat, ſed ipſe accipit.

Certare cum vſuris, & fructibus prædiorum. Cicero 2. in Catilinam.

Creſcunt vſuræ. Scæuola l. Cum quidam. D. De vſuris, &c. Sic temperanda res eſt, vt in futurum duntaxat ex die ceſſationis creſcant vſuræ.

Exigere vſuras ab aliquo. Paulus in l. liberalitatis. D. De vſuris, &c.

Exſoluere vſuras. Scæuola in l. Qui ſemiſſes. D. De vſuris, &c. Ibidem Paulus in l. Seia.

Inferre vſuras. Paulus in l. Caius Seius. D. De vſuris, &c. Caius Seius, qui rempublicam gerebat, fœnerauit pecuniam publicam ſub vſuris ſolitis. Poſt autem conſuetudo, vt intra certa tempora non illatis vſuris, grauiores infligerentur. Quidam debitores ceſſauerunt in ſoluendis vſuris; quidam plus intulerunt.

Inſt

Infligere vſuras Scæuola in l.Cùm quidam.D.De vſuris,&c.
Vſuræ non propter lucrum potentium,ſed propter moram non ſoluentium infliguntur.
Grauiores infligere vſuras.Paulus in l.Caius Seius.D.De vſuris.
Multiplicare vſuram Plin lib.14.cap.4.
Pendere vſuram, Vide PENDO.
Patere vſuras. Vlpian in l.Si bene.D.De vſuris.Si bene collocatæ ſunt pecuniæ publicæ in ſortem, inquietari debitores non debent, & maximè ſi patiunt vſuras. Si non patiunt, proſpicere reipublicæ ſecuritati debet præſes prouinciæ.
Placitæ inter nos vſuræ. Modeſtinus in l.Tutor D.De vſuris Modus vſurarum. Modeſtinus in l.Pœnam. D. De vſuris, Pœnam pro vſuris ſtipulari nemo ſupra legitimum modum vſurarum poteſt.
Præſtare vſuras Scæuola in l. Cùm quidam.D.De vſuris, &c. Si debitores, qui minores ſemiſſibus vſuras præſtabant, fiſci eſſe cœperunt: poſtquam ad fiſcum tranſierunt, ſemiſſes cogendi ſunt præſtare.
Reddere ſine vſura Cic.de Senect. Terra nunquam recuſat imperium,nec vnquam ſine vſura reddit quod accepit,ſed aliàs minore, pleruque maiore cum fœnore.
Reddere per aliquot annos vſuras. Scæuola in l. Cùm quidam. D.De vſuris.
Remittere alicui vſuram. Scæuola in l. Cùm quidam. D. De vſuris.
Soluere vſuras.Paulus in l.Seia D De vſuris,&c.
Teneri in maiores vſuras Paulus in l Seia.D De vſuris,&c.
Vſurarius,Adiectiuum,Ex quo capitur vſus Plaut.Amphit.1,
Alcmenam vxorem cepit vſurariam. Et Curcul.8,
Vſurarius puer.
Pecunia vſuraria Vide PECVNIA. Idem Trucul.3.
Vſuraria illico accipiet expenſa.

Vſurpo,vſurpas [illegible] vſurpare, In frequenti eſſe habere,ſiue vti, tum verbis tum factis. vt ait Valla lib. 5. Columella libro 6, Nam illud quod in quibuſdam prouinciis vſurpatur, vt cornibus illigetur iugum, ferè repudiatum eſt ab omnibus,Hoc eſt fit.Cicero in Oratore, Quod ſemper vſurpamus in omnibus dictis & factis, minimis & maximis quum hoc decere dicimus, illud non decere.
Vſurpare aliquid & Dicere,pro eodem. Cicer. in Parad. Præclarè enim eſt hoc vſurpatum à doctiſſimis, quorum ego authoritate non vterer, ſi mihi apud aliquos agreſtes hæc habenda eſſet oratio.
Vſurpare ac retinere. Cicero 7. Verrina. Id nunc nullo nouo officio ſuo, tot annis poſt tot imperij noſtri quot annis vſurpato, ac ſemper retento, ſumma in difficultate nauium à C. Verre pretio aſſecuti ſunt.
Vſurpare, Sæpe nomen aliquod in ore habere, & ſæpe nominare. Cicer. pro Milone, Quæ exacerbata antea cæde honeſti atque innocentis viri ſilebantur,eadem nunc crebro vſurpantur,poſteaquam latronis & parricidæ ſanguine imbuta eſt. Idem de Vniuerſ. Fratres inter ſe agnatóſque vſurpare atque appellare cidemus.Budæus.
Apud Platonem vſurpata oratio Cicero 5 Tuſc. Apud Platonem hæc oratio vſurpata eſt vt nihil præter virtutem diceretur bonum.
Crebris ſermonibus vſurpare. Cic pro Marcello,Solon ſæpe ante oculos ponere,idque libenter crebris vſurpam ſermonibus.
Vſurpare dictum alterius. Cicer.3. de Fin. Bonum autem quod in hoc ſermone toties vſurpatum eſt,id etiam definitione explicetur. Et ad Brutum,15. Neque ſolùm, vt Solonis dictum vſurpem, qui & ſapientiſſimus fuit ex ſeptem,&c.
Vſurpare memoriam alicuius,Hoc eſt mentionem facere.Cic de Amicit. Quis eſt qui C.Fabricij, M Curij cum charitate aliqua & beneuolentia memoriam non vſurpet,quod nunquam viderit?
Vſurpare nomen ciuitatis, Id eſt dicere ſe ciuem & agere. Cicer. 7.Verr. Sed cùm imploraret ſæpius vſurparétque nomen ciuitatis, crux, crux inquam, infœlici & ærumnoſo qui nunquam iſtam poteſtatem viderat cùm parabatur.Budæus.
Vſurpare nomen virtutis Cicer. in Parad. Nomen tantum virtutis vſurpas:quid ipſa valeat,ignoras.
Nomen falſum beneficij vſurpare Senec de Benefi.lib.1.cap.5.
¶Vſurpant aures meæ ſonitum Tranſlatio.Plaut Caſin.16.
Vſurpare oculis, pro Cernere:quemadmodum Vſurpare ſermone dicimus pro Commemorare,& referre.Lucret.lib.1,
-nec ſi geruquimus
Vſurpare oculis &c.
Ratione vſurpatum Quint lib 7.cap.2.
Senſibus vſurpare rem aliquam, Imaginari animo rem aliquam. Lucr lib.4.
Et quicunque dies multos ex ordine ludis.
Aſſiduas dederint operas plerunque videmus,
Quom iam deſtiterint, ex ſenſibus vſurpare.
¶Vſurpare barathrum. Plaut Bacchid 2.
Officium aliquod vſurpare,Vide OFFICIVM.
Otium vſurpare. Tacit.lib 14
¶Vſurpare iura,pro eo quod vulgò dicunt Capere poſſeſſionem Liu. Non tamen vltra proceſſum eſt,quàm vnus ex plebe vſurpandi iuris cauſa P.Licinius Trib militum crearetur Idem 7. bel. Pun. Nec patrum,nec auorum memoria Dialem quenquam id ius vſurpaſſe.Id eſt,eo iure vſum eſſe vt poſſeſſione.Budæus.
Pœnam aliquam vſurpare in improbos. Cicero 4. in Catil.Atque hoc genus pœnæ ſæpe in improbos ciues in hac Rep.eſſe vſurpatum recordatur.
Vſurpata & comprobata multis officiis cognatio.Cicero 7. Verr. Quid verò illa Segeſtanorum non ſolùm literis tradita, neque commemorata verbis, ſed multis officiis illorum vſurpata & comprobata cognatio?
Vſurpare regionem pedibus.Plaut. Trinum.13,

-aduenio ex Seleucia,
Macedonia atque Arabia,quas ego neque oculis,neque pedibus
Vnquam vſurpaui. Hoc eſt, quas nunquam adij, nec ingreſſus ſum.
Vſurpare, Vſucapionem interrumpere. Gell.lib.3 cap.2 Q. quoque Mutium Iuriſconſultum dicere ſolitum legi non eſſe vſurpatam mulierem,quæ quum Calend. Ianuarij apud virum cauſa matrimonij eſſe cœpiſſet, ante diem IIII.Calend Ianuarias ſequentes vſurpatum iſſet. Non poſſe impleri trinoctium, quod abeſſe à viro vſurpandi cauſa ex XII.Tab deberet,quoniam tertiæ noctis poſterioris ſex horæ alterius anni eſſent,qui inciperet ex Calendis
Vſurpare aliquid ex alterius bonis. Cic. 7. Verr. Non vt aliquid ex huius bonis vſurparet, ſed vt quibus oculis cruentas ceruices filij ſui viderat, iiſdem ſe condemnatum videret.

Vſurpatio, Verbale, Frequens vſus Cic de Claris Oratoribus,Qui hoc tempore ipſo quum liceat, in hoc communi noſtro & quaſi fatali malo conſolentur ſe, cùm conſcientia optimæ mentis,tum etiam vſurpatione & renouatione doctrinæ.
Mentio & vſurpatio ciuitatis Cic 7. Verr. Apud te prætorem ſi non effugium, ne moram quidem mortis mentione atque vſurpatione ciuitatis aſſequi potuit?
Vſurpatio vetuſtatis Cic.pro Lege agraria,Sunt igitur decemuiri neque veris comitiis, hoc eſt populi ſuffragiis,neque illis ad ſpeciem,atque ad vſurpationem vetuſtatis per triginta lictores auſpiciorum cauſa adumbratis,conſtituti.
Vſurpatione vocis abſtinere Liu.7 bel.Pun.
Superba vſurpatio nominum.Plin.libro 33 capite 2.Et diuiſus hic quoque ordo mox ſuperba vſurpatione noraui,quum alius ſe Nongentum,alius Selectum, alius Tribunum appellaret.
¶Vſurpatio,apud Iuriſconſultos,eſt vſucapionis interruptio. Oratores autem frequentem vſum vocant. Hæc Paulus de vſurpationibus ſeu vſucapionibus,l 2.

Vtenſila vtenſilis,penul. corr. neut. gen. Quod eſt ad vſus noſtros neceſſarium. Colum lib. 12. in præfat. Vtenſilia ex quibus aut alitur hominum genus,aut etiam excolitur Idem libro 8 capite 4 vocat vtenſilia quæ apes in aluearia conferunt. Varro 1. de Re ruſtica capite 2,Contra quod in Italia vtenſile modo non naſcitur, ſed etiam non egregium fit? Liuius 6. belli Punici, Quæque vnà ſecum dediderunt, agrum vrbémque diuina, humanaque, vtenſiliáque, ſiue quid aliud dediderunt,de iis rebus quid fieri velitis, vos rogo Quirites.Calliſtratus in l.2 D de nundinis. Si quis ipſos cultores agrorum vel piſcatores deferre vtenſilia in ciuitatē iuſſerit, vt ea ipſi diſtrahant: deſtituetur annonæ præbitio, quum auocentur ab opere ruſtico Quare confeſtim, vbi detulerint mercem, tradere eam, & ad opera ſua reuerti debent. Vtenſilia,inquit Budæus,hic edulia,annonámque intelliguntur.

Vtilis,& hoc vtile,penul.corr. [illegible] Quo vti mur,quod nobis confert.Terent.And 5 1,
Quibus id maximè vtile eſt,illum eſſe quàm deterrimum.
Vtilis ad. Plautus Epid.5,
Quem hominem inueniemus ad eam rem vtilem?
Neutro pede ſatis vtilis, Cuius neque vnus pes, neque alter ſatis ſuum officium facit.Plin.lib.7 cap. 18.
Bis vtilis arbos pomis.Virg 2 Georg. Id eſt, biferæ ſunt arbores. Seruius.
Cibus vtilis ægro Ouid.3 Triſt.eleg 3.
Res vtiles & ſalutares.Cicer.1.de Nat.deor Perſeus eos dicit, eſſe habitos Deos,à quibus magna vtilitas ad vitæ cultum eſſet inuenta, ipſaſque res vtiles & ſalutares Deorum eſſe vocabulis nuncupatas.
Ventis vtilibus intra vrbem,Secundis. Ouid.13.Metam.
Magnificè vtilis,Vide MAGNVS.
Maximè vtile,Vide MAGIS.
Modicè vtile. Vide MODVS.
Miſcere vtile dulci.Horat.de Arte.
Nunquam eſt vtile peccare,quia ſemper eſt turpe. Cic.3.Offic.
Sic enim faciliimè,quod tibi vtiliſſimum erit,conſilij capies.Dolabella Cic.lib.9.9.

Vtiliſſimus, penult.corr.Superlatiuum.Vlpianus in l.Iudicem.D.Communi diuid.

Vtibilis,& hoc vtibile,penul.corr. [illegible] Idem. Plaut. Menæch. 2,
-1 ſolent heus
Eſſe vtibiles. Terent.Phorm.4 4,
Quid minus vtibile fuit,quàm hoc vlcus tangere,
Aut nominare vxorem?
Vtibile illis.Plaut Merc.2 4.
Vtibile ad rem aliquam. Plaut.Mil.10.

Vtilitas,penult.corr.vtilitatis,fœm gen. [illegible] Notæ ſignificationis pro Commodo. Terent. Eunucho, 2,3,
In ea re vtilitatem ego faciam vt cognoſcas meam.
Natura conſultrix & prouida vtilitatum opportunitatúmque omnium.Cic 2 de Nat.deor.
Vtilitas mater iuſti & æqui Horat.1.Serm.ſaty 3.
Vtilitas & opportunitas. Cicero 1. de Natura deorum, Ne hic quidem vos mouet conſiderantes quæ ſit vtilitas,quæque opportunitas in homine membrorum, vt iudicetis membris humanis deos non egere.
Vtilitas ex.Cic 1.de Finib.Vt etiam ſi nulla ſit vtilitas ex amicitia, tamen ipſi amici propter ſeipſos amentur.
Communis vtilitas Quint.lib.3 cap.7.
Non mediocris vtilitas.Quint.lib.1.cap.8.
Multæ vtilitates & magnæ,Vide MVLTVS.
Publicæ vtilitates.Tacit.lib.1.
¶Aberrare à communi vtilitate,Vide ABERRO.
Non abhorret ab vtilitate auditorum hæc mea oratio. Cic. pro Seſtio, Et vt arbitror, nec ab vtilitate eorum qui audient, nec ab officio noſtro,nec ab ipſa cauſa P.Seſtij abhorrebit oratio mea.

Adducere ad vtilitatem, Vide ADDVCO.
Afferre vtilitatem, Vide AFFERO.
Capere vtilitates, Vide CAPIO.
Duci vtilitate. Quintil lib. 3 cap 18.
Finiri ſola vtilitate. Quintil. lib. 3. cap 8
Fugit hæc vtilitas neminem. Quintil. lib. 2 cap. 5
Habere vtilitatem dicitur res aliqua. Cic pro Muræna, Omnes enim artes quæ nobis Pop. Roman. ſtudia conciliant, & admirabilem dignitatem, & pergratam vtilitatem debent habere.
Omittere ſuam vtilitatem, cui opponitur Seruire ſuis vtilitatibus. Cic. 3. Offic. Nec tamen noſtræ nobis vtilitates omittendæ ſunt aliiſque tradendæ quum his ipſis egeamus: ſed ſuæ cuique vtilitati, quod ſine alterius iniuria fiat, ſeruiendum eſt.
Parere vtilitatibus alicuius Cic pro Deiotaro, Téque Alexandrinum bellum gerente vtilitatibus tuis paruit. Id eſt commodis inſeruiit. Budæus.
Æquor vtilitatem præbet ſitientibus nautis. Lucret lib. 6.
Conuellere iuſtitiam vtilitate aliqua, Vide CONVELLO.
Fructum vtilitatis præbere. Cic. ad Atticum, lib 7. 125, Quem quidem ego, etſi mirabiles vtilitates mihi præbet, quum valet, in omni genere vel negotiorũ vel ſtudiorum meorum: tamen propter humanitatem & modeſtiam, malo ſaluum, quàm propter vſum meum.
Quærere vtilitatem in re aliqua. Cic 1. de Orat. Itaque in iis artibus, in quibus non vtilitas quæritur neceſſaria, ſed animi libera quędã oblectatio, quàm diligẽter & quàm propè faſtidioſè iudicamus?
Seruire vtilitati alicuius. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 1. 1 Eſt autem non modò eius qui ſociis & ciuibus, ſed etiam eius qui ſeruis, qui mutis pecudibus præſit, eorum quibus præſit, commodis vtilitatique ſeruire.
Vtilitates, in plurali, pro Vſu. Cicer. ad Tironem, lib. 16. 5. Vtilitatibus tuis poſſum carere.

Vtiliter penult. corr. Aduerbium { χρησίμως } Commodè. Cic. 4. Acad. Atque illa quidem etiam à natura vtiliter dicebant permotiones iſtas animis noſtris datas.
Facere aliquid vtiliter. Ouid 13 Metam.
Seruire vtiliter Horat. 1. epiſt. 17
Vtilius ſtarent etiam nunc mœnia Phœbi Ouid. epiſt. 1.

Vtpote, penultima correpta, Aduerbium confirmantis, id eſt, quoniam, quandoquidem, nempe. Cic. ad Attic lib. 2 39, Ea nos, vtpote qui nihil contemnere ſolemus, non pertimeſcebamus Eidem, lib. 5. 95. Me & incommoda valetudo, qua iam emerſeram, vtpote cum ſine febri laboraſſem. &c.

Vtputa. penul. corr. Vide PVTO, putas.

Vtricularius. Vtriculus, Vide VTER, vtris.

Vtrinque, Vtro, Vtrobi, Vtrobique, Vtroque, Vtrubi, Vtrum, Vide VTER adiectiuum.

Vtut, Vide VT.

V V

Vua { σταφυλή } Fructus vitis. Dicta ab vuido. Colum. lib. 3. cap 6, Nec tamen eam vitem feracem dixerim, cuius ſingulæ vuæ in ſingulis ſarmentis conſpiciuntur.
Vua mirabili magnitudine. Cicer. 1. de Diuin. Quumque in quatuor partes vineam diuiſiſſet, tréſque partes aues abdixiſſent quarta parte quę erat reliqua, in regione diſtributa, mirabili magnitudine vuam, vt ſcriptam videmus, inuenit.
Terra ferax vuis. Ouid. 2. Amor eleg. 16.
Commentor vuæ Bacchus. Ouid 3. Faſt.
Acerba vua. Cic. de Senect.
Agyragathos vua, quæ fit interioribus vinaceis arte naſcitur.
Bumaſtos vua Vide BVMASTOS.
¶ Cibaria vua Plin. lib. 14 cap. 3.
Coloratæ vuæ. Vide COLOR.
Cultæ vuæ Ouid 3. de Arte.
Dactilides vuæ, Vide DACTYLVS.
Duracina vua, Vide DVRACINI.
Eſcaria vua. Plin. lib. 14. cap. 3.
Flaua vua Stat 5. Thebaid.
Generoſæ vuæ fertilis vineæ. Ouid. 2 de Remed. amor.
Genialis conſitor vuæ. Ouid 4 Metam.
Grauidæ vuæ. Claud. 2. Paneg.
Heluilæ vuæ, Vide HELVOLVS.
Immitis vua, Immatura. Horat. 2. Carm. ode 5.
Lageos vua Virg. 2. Georg.
Lauata vua, Vide LANATVS.
Madentes vuæ Claud 3. Paneg.
Maturæ vuæ. Virg 2 Georg.
Miſcellana vua, vel Miſcella, Vide Miſcellus in MISCEO.
Mitis vua, Matura. Virg 1. Georg.
Nigerrimæ vuæ. Catull ad Colonium, 17.
Nitentibus vuis ſpecioſa vimus. Ouid. 14 Metam.
Ollaris vua, Vide Ollaris, in OLLA.
Paſſa vua. Plin. lib 23.
Vua penſilis Plautus,
Siquidem tu ea mecum futurus pro vua paſſa penſilis. Vuæ ſæpenumero ſuſpenduntur vt paſſæ fiant: etſi alia ratio earum faciendarum eſt, vnde illud Varronis, Penſilia, vuæ, ſorba, ipſa oſtendunt quando ad vſum oportet promi.
Peracerba guſtatu vua. Cic. de Senect.
Præcoquæ vuæ, Vide PRÆCOQVVS.
Pubeſcens vua Plin. lib 17. cap. 22.
Purpureæ vuæ Ouid 13. Metam.
Racemiferæ vuæ. Ouid 3 Metam.
Seminiera vua. Colum. lib. 10. cap. 13.
Serotina vua, Vide SEROTINVS.
Auis ſimiles vuæ. Ouid. 13 Metam.
Taminia vua. Vide TAMINIA.

Variantæ vuæ. Colum. lib. 3. cap. 2.
Venucula, vel Veſunculia vua, Vide VENVCVLVS.
¶ Angeſcunt vuæ, Vide Augeſco in AVGEO.
Calcare vuas, Vide CALCO.
Decerpere vuam, Vide DECERPO.
Delecare vuam à vite. Colum. lib. 12. cap 43.
Ducere colorem vua. Virg. eclog 9.
Pendentes vuæ plenis vitibus Ouid 1. Amor. eleg. 10.
Teneras mora percoquit vuas. Ouid 1 de Remed. amor.
Vlmus labens proterit vuas. Stat. 8 Thebaid.
Rubens vua in altis pendet frondibus. Virg eclog. 4.
Variari incipit vua. Columel. lib de arborib cap. 12.
Variare ſe vua. Plin. lib. 17. cap. 22.
Varia fieri incipit vua. Plin. lib. 17. cap 22.
Veniunt illic vuæ fœlicius. Virgilius 1 Georg. Id eſt, melius proueniunt.
Veſtitæ frondibus vuæ. Propert lib. 3 eleg. 12.
¶ Vua, etiam aliarum rerum. Plin libro 12. capite 13. Amomi vua in vſu eſt.
¶ Vua, pro Vite aliquando ponitur Virg. 2. Georgicon,
Et turpes auibus prædam ferre vua racemos. Seruius.
¶ Vua dicitur in apibus, quando examen congregatum ad ſimilitudinem botri dependet. Colum. lib 9 cap. 9. Quum agmen glomeratum in proximo frondentis arbuſculæ ramo conſederit, animaduertito an totum examen in ſpeciem vnius vuæ dependeat. Virg. 4 Georg.
—lentis vuam demittere ramis. Seruius, Vuam demittere, in morem vuæ, id eſt, botrionis deſluere.
¶ Vua { σταφυλή } appellatur in homine, quæ inter tonſillas vltimo palato dependet, ſub qua eſt minor lingua, quæ dicitur epiglottis: ita dicta quod aliquando ad ſimilitudinem vuæ intumeſcat, cum vehementi inflammatione ac dolore. Plin lib. 11 cap. 37. Tonſillæ in homine, in ſue glandulæ Quod inter eas vuæ nomine vltimo dependet palato, homini tantum eſt. Sub ea minor lingua epiglottis appellatur. Vide Celſum lib 8 cap 4

Vuifer, penult. corr. Adiect. { σταφυλοφόρος } Vuam producens: vt Glebæ vuiferæ. Silius lib 7.
Maſſicus vuifer. Stat 4 Sylu 3.

Vuidus, penult corr. Adiect. { ὑγρός } Humidum ſignificat. Virgilius eclog. 10,
Vuidus hyberna venit de glande Menalcas. Vbi Seruius, Vuidus, pinguis. Et Humidum eſt quod extrinſecus habet aliquid humoris: Vuidum verò quod intrinſecus: vnde & vuæ dictæ ſunt, quod tamen pleruinque confundunt poetæ Colum. lib. 1 cap. 2. Niſi præpingui & vuida terra iidem. lib. 7. cap 3. Vbi cæli ſtatus vuidus ventoſuſque eſt.
Bacchus vuidus. Horat. 2. Carm. ode 19
Gemma vuida in tenero palmite. Ouid l. 3. Faſt.
Vuida veſtis, Humore madens. Plaut. Rud 6.

Vueſco, vueſcis, vueſcere, Vuidum fieri, Vide SANESCO.

Vuor, vuo. is, Vinus eſt Varro libro 4 de lingua Latina vbi ait. Vuæ ab vuore.

VVLCANVS, penult. prod. { ἥφαιστος } Deus antiquis putatus eſt, quo ſignificatur ignis, quòd cauus per aera volet. Volat enim flamma, & candida eſt. Hic & Mulciber appellatur quòd ferrum mulceat. Fingunt enim poetæ hunc fuiſſe deum, & Iouis ex Iunone filium, qui faber Ioui fulmina contra Gigantes fabricauit. Hinc Vulcaniæ inſulæ appellatæ ſunt.
Vulcani (vt quit Cicer. 3. de Nat. deor.) fuere complures. Primus Cælo natus, ex quo & Minerua Apollinem eum, cuius in tutela Athenas antiqui hiſtorici eſſe voluerunt. Secundus ex Nilo natus Opas, vt Ægyptij appellant, quem cuſtodem eſſe Ægypti volunt. Tertius ex tertio Ioue & Iunone, qui Lemni fabricæ traditur præfuiſſe Quartus Menalio natus, qui tenuit inſulas propter Siciliam, quæ Vulcaniæ nominabantur.
Ardens Vulcanus. Horat. 1 Carm ode 4.
Auidus Vulcanus Horat 3 Carm. ode 4.
Luteus Vulcanus Iuuenal. Saty. 6.
¶ Vulcanus, pro ipſo igne aliquando ponitur, quemadmodum Pallas pro litteris. Plaut. Amphit 4,
Quò ambulas tu qui Vulcanum in cornu concluſum geris?
Spargere Vulcanum tectis. Virg. 7 Æneid
Furit tamen illis Vulcanus habenis. Virg. 5. Æneid.
Superante Vulcano, ruinam dedit domus. Virg. 2. Æneid.

Vulcanius, Adiectiuum { ἡφαίστειος } Virg. 10 Æneidos,
Correptis ſubitò mediis, extenditur vna
Horrida per latos acies Vulcania campos. Vide ACIES.
Ardor Vulcanius. Valer 4 Argon.
Arma Vulcania, à Vulcano fabricata Virg. 8 Æneid. Cic. 2. Tuſc. Pungit dolor, vel fodiat ſanè: ſi nudus es, da iugulum: ſin tectus Vulcaniis armis, id eſt fortitudine, reſiſte.
Peſtis Vulcania, incendium. Silius lib. 7.

Vulcanalia, Vulcanaliorum pluralis numeri, neutri generis { ἡφαίστια } Feſta Vulcano dedicata. Colum. lib. 11. cap 3. Cæterum Auguſto circa Vulcanalia, tertia ſatio eſt.

Vulga, Capacitas. vel ſinus cum laxitate. Lucil. lib. 2,
In vulgam penetrare pilorum. Varr. Sexaget. Eo vt viaticum ex arcula adderem in vulgam Nonius Vide VVLGA.

Vulgus, vulgi, mal g & hoc Vulgus, vulgi, neutri { ὄχλος, οἱ πολλοί, δῆμος } Significat multitudinem ignobiliorem Cic. pro Milone. Quũ hic inſidiator, qui iter illud ad cædem faciendam apparaſſet, cum vxore veheretur in rheda penulatus, vulgi magno impedimento, &c. Horatius 2. Serm. ſaty 3, —hunc ego vulgum
Erroris ſimilem cunctum inſanire docebo.
Cõmendatio in vulgus. Cic. 5. Tuſc. Vide ne plus cõmendatio in vulgus, & hæc quę expetitur gloria, moleſtię habeat, quã voluptatis.
tamen

Fames in vulgus inopia quæſtus, & penuria alimentorum. Tacitus libro 17.

Gratus in vulgus. Tacit. lib 1.

Retinere nomen in vulgus. Cicero 2. de Diuinatione, Fani pulchritudo & vetuſtas Prænestinarum etiam nunc retinet ſortium nomen, atque id in vulgus.

Conſilium vulgi. Cicero pro Plancio, Non eſt eſt enim conſilium in vulgo, non ratio, non diſcrimen, non diligentia, &c.

Imperitorum vulgus Cicero 3. de Oratore. Illud autem nequis admiretur, quonam modo hæc vulgus imperitorum in audiendo notet.

Vulgus ſeruorum. Terent. And. 3.4

Nihil eſt incertius vulgo. Cic pro Murena,

¶Fœmineum vulgus, Vulgus fœminarum. Lucan. lib 7.

Humile vulgus Plin. in Præfat.

Ignobile vulgus. Virg 1 Æneid.

Quibus imperitum vulgus bubalorum nomen imponit. Plin. lib. 8. cap. 15.

Incertum vulgus ſcinditur in contraria ſtudia. Virg 2. Æneid.

Indoctum vulgus. Ouid. 5. Metam.

Iners vulgus. Claud. 1. de raptu Proſerp.

Infidum vulgus. Horat. 1. Carm. ode 35.

Inutile vulgus Iuuen Saty 15.

Leue vulgus. Ouid. 11 Metam.

Miſerabile vulgus. Virg. 2. Æneid.

Mobile. Stat 2. Sylu. 2.

Mutabile. Valer 1. Argon.

Profanum vulgus. Horat. 3. Carm ode 1.

Rude vulgus & expers artis. Ouid. 2 Faſt.

Segne vulgus. Lucan. lib 3.

¶Acceptum in vulgus, Vide ACCIPIO.

Attonitum pauet vulgus. Ouid. 14. Metam.

Spolia in vulgus cedebant. Tacit. lib 19.

Celebrata in vulgus Celſi laus. Tacit. lib 17.

Digitis vulgi deſignari. Ouid. 3. Amor eleg 5.

Hoc extre atque in vulgus emanare non poterit. Cicero pro Roſcio Amerino.

Indicare aliquid in vulgus. Cic. de Vniuerſ.

Mobile mutatur ſemper cum principe vulgus. Claudianus 7. Panegy.

Probari in vulgus, Vide PROBO.

Spargere voces in vulgum Virg. 2. Æneid.

Malignum ſpernere vulgus. Horat. 2. Carm. ode 16.

In vulgus aduerſo rumore fuit Tacit. lib 18.

Tribuere in vulgus. Cic. Seruilio Sulpit. libro 13. 71 Quis non eſt obſcura tua in me beneuolentia, ſic fit vt multi per me tibi commendari velint.

Vna venit ad aures vulgi. Virg 2. Æneid.

¶Vulgus eſſe Saluſt. in Catil. Cæteri omnes ſtrenui, boni, nobiles atque ignobiles, vulgus fuimus, ſine gratia, ſine autoritate.

¶Vulgus, de ouibus dixit Virg. lib 3 Georgicon,
Continuo ferro culpam compeſce, prius quam
Dira per incautum ſerpant contagia vulgus.

Vulgò { [illegible] } Aduerbialiter poſitum, ſignificat Paſſim, Catervatim, vt ait Seruius. Virg eclog. 4,
-Aſsyrium vulgo naſcetur amomum.

Vulgò, Paſſim. Liu 2. bel Maced. Aduerſus quæ tela, quóſque viros pugnandum eſſet, pauidi vulgò cernebant.

Vulgo & paſſim Cic pro Murena, Num locum ad ſpectandum dare, aut ad prandium inuitare? minimè: ſed vulgò, paſſim. quid eſt vulgò? Vniuerſos.

Vulgò dicitur, vel dici ſolet. Terent. Andr 1,5 Plin. epiſt 168.

Vulgò audieram Cic 5. Verr. Non mehercule quin loquor crederem iudices, tametſi vulgò audieram.

Vox vulgo exaudita per lucos. Virg. 1 Georg.

Saturnum vulgò maximè ad Occidentem colunt. Cic. 3. de Natura deorum,

Vulgò loquuntur. Cic 7 Verr. Cùm vulgò loquerentur ſuppoſitum in eius locum quem pro illo probare velles.

Vulgò appellare aliquem ſuperbum Liu. 1. ab Vrbe,

Vulgo homines illud requirunt. Liu. 1 ab Vrbe,

Vulgo hominum opinio ſocium me aſcribit tuis laudibus. Cic. Dolabellæ in Epiſtolis ad Atticum. lib. 14. 315.

Vulgò occidi, Publicè, Paſſim. Cicero pro Roſc. Amer. Eiuſmodi tempus erat, inquit, vt homines vulgò impunè occiderentur.

Vulgò occupare regnum. Cæſa 2. belli Gall.

Vulgò oſtendere. Cic 6. Verr. Neque ponere, neque vulgò oſtendere ac proferre voluerunt.

Vulgò quæſitus, pro Spurio. Vlpianus l. ad Tertull. Sed & vulgò quæſiti admittuntur ad matris legitimam ſucceſſionem. Et l. a. Siue iuſtè ſint procreati, ſiue vulgò quæſiti. Bud.

Vulgò quæſiti dicuntur, qui patrem demonſtrare non poſſunt, vel qui poſſunt quidem, ſed eum habent quem habere non licet: qui & ſpurij appellantur [illegible]. Hæc Modeſtinus l. 23. D. de ſtat. homin.

¶Vulgaria, pro vulgaris. Antiquum Turpil Thraſyleone,
Non eſt mediocris res, neque vulgaria fallacia hæc. Afranius Priuignis,
Debine temeritatem repudia vulgariam. Nonius.

Vulgaris, & hoc vulgare, penultima producta. Quod eſt vulgi, hoc eſt vile ac commune Cicero de Inuentione. Magna an parua, facilia an difficilia, ſingularia ſint an vulgaria. Horat. 2 Serm. ſaty. 2.
Ieiunus ſtomachus rarò vulgaria temnit.

Vulgare, Tritum & conſuetum. Quintilian. in Procemio libri 1. Simul ne vulgarem viam ingreſſus, alienis demum veſtigiis inſiſterem.

Vulgare & obſoletum, cui Nouum & inauditum opponitur. Cic. pro Quintio, Vulgaria & obſoleta ſunt, res autem noua & inaudita

Vile & vulgare Cic pro Roſcio Amerino, Denique nihil tam vile, neque tam vulgare eſt, cuius partem vllam reliquerint.

Vulgare eſt, Tritum Plin. lib. 8 cap. 1.

Vulgares artes, Quæ vulgò *mechanicæ* dicuntur. Cicero pro Roſcio Amerino, Mitto haſce artes vulgares, coquos, piſtores, lecticarios.

Commendatio non vulgaris. Hoc eſt, non leuis, non modica. Cicero ad Cæſarem, libro 13. 16 Genere nouo ſum literarum ad te vſus, vt intelligeres non vulgarem eſſe commendationem.

Conſuetudo vulgaris. Cic. 1 de Orat.

Declamatio vulgaris & peruagata. Cic. pro Plancio,

Fabula vulgaris. Ouid. 4 Metam.

Vulgaris forma, Quæ vulgò videri ſolet. Plin. lib 10 cap. 42.

Generatio vulgaris. Plin. lib. 7. cap. 14.

Minimè vulgare genus dicendi. Cic. de Claris Oratorib.

Hæc à vulgari intelligentia remotiora ſunt. Cic. 2. de Inuent.

Nutrina vulgaris. Plin. lib. 20 cap 5.

Opinio vulgaris. Cic. 3 de Orat.

Vulgaris & Excellens orator, contraria Cic in Orat.

Prudentia communis & vulgaris Cic 2 de Orato.

Puellæ vulgares, Quæ proſtant. Ouid. 4. Faſt.

Oratio ad vulgarem popularémque ſenſum accommodata. Cicero 1. de Orat.

Sermo vulgaris. Cicero 1. Acad. Qui nulla arte adhibita, de rebus ante oculos poſitis vulgari ſermone diſputant.

Via vulgaris. Quint. in Procem. lib. 1.

Vulgaritas, penul. corr. vulgaritatis Arnobius libro 3. aduerſ gent. Palem, ſed non fœminam illam quam vulgaritas accipit, ſed maſculini neſcio quem generis miniſtrum Iouis.

Vulgariter, penultima correpta, Aduerbium { [illegible] } Idem quod vulgò. Plinius libro 28. capite 14, Vituli quoque ius vulgariter datum, inter auxilia cœliacorum & diſentericorum tradunt.

Vulgariter & ambitioſè Cic. Seruilio. lib. 13. 70, Hæc ad te eo pluribus ſcripſi, vt intelligeres a me non vulgariter, nec ambitioſè, ſed vt pro homine intimo, ac mihi pernecesſario ſcribere.

Vulgo, vulgas { φημίζω, διαφημίζω } vulgare, In vulgus emittere, & quaſi multis audientibus ac non tacituris dicere, commune omnibus facere. Virgilius 10. Æneidos,
-quid me alta ſilentia cogis
Rumpere, & obductum verbis vulgare dolorem?

Vulgare aliquid per. Liu. 8. bel. Pun. Non quod ego vulgari facinus per omnes velim.

In maius aliquid vulgare Tacit. lib. 3.

Famam vulgare. Liu. 7. bel. Pun.

Laudem vulgare. Liu. 1. ab Vrbe.

Librum vulgare. Quint in Procem lib 1.

Morbos vulgare, Morborum in vulgus & paſſim cauſam afferre. Liu 3 ab Vrbe.

Rem non vulgabat P. Virginius. Liu 2 ab Vrbe,

Vulgatur deinde rumor duas deeſſe tabulas. Liu. 3. ab Vrbe,

Voce vulgari. Cicero pro Flacco, Nónne hoc veſtra voce legatum eſt?

¶Vulgare corpus ſuum dicitur meretrix. Plautus Amphit.
Cum me abſente corpus vulgauit ſuum. Liu 1. ab Vrbe, Sunt qui Laurentiam vulgato corpora, lupam inter paſtores vocatam putent.

Vulgare concubitus plebis & Patrum, pro Permiſcere connubia plebeiorum & Senatorum. Liuius libro 4. ab Vrbe, Quam enim aliam vim connubia promiſcua habere, niſi vt ferarum propè ritu vulgentur concubitus plebis patrúmque? vt qui natus ſit, ignoret cuius ſanguinis, quorum ſacrorum ſit: dimidius Patrum ſit, dimidius plebis.

Vulgari cum priuatis dicitur Magiſtratus quum ad eius humilitatem ſe demittit. Liu. lib 3 ab Vrbe, Nimium in ordinem ſeipſum cogere, & vulgari cum priuatis, non tam properantis abire Magiſtratu, quàm viam ad continuandum Magiſtratum quærentis eſſe.

Vulgatus, penultima producta { [illegible] } Participium, ſiue nomen ex participio.

Bella vulgata per orbem fama Virg. 1. Æneid.

Cibus vulgatus, Quo quotidie & paſſim vtuntur. Plinius libro 13. capite 22.

Fama vulgatior. Liu. 3 ab Vrbe,

Vulgata verba Plaut. Epid 8.

Nauis vulgata Cicero de Ariuſp reſponſ Quæ nauis vnquam in flumine publico tam vulgata omnibus, quam illius ætas fuit?

Senſus vulgatiſſimi. Quint. lib 2 cap 4

Vulgaturus, penult prod. Participium { [illegible] } vt
Litera vulgatura nefas. Claud 2 Panegy.

Vulgator, pen. prod. Verbale { [illegible] } vt Taciti vulgator. Ouid. 3. Amor eleg. 6.

Vulgiuagus, penul. corr. Adiectiuum { [illegible] } pro Plebeio. Lucret. libro 4,
Vulgiuagáque vagus venere. Id eſt, ſectatus popularem venerem: non certæ mulieris amore captus. Budæus. Idem lib. 5,
Vulgiuago vitam tractabant more ferarum.

Vulnus, vulneris, penultima correpta, neutrius generis. { τραῦμα, ὠτειλή } Eſt hians patéuſque apertura corporis, ictu aliquo inflicta. Per tranſlationem autem accipitur & pro angore animi & damno. Liu 2 bel. Pun. Non vulnus ſuper vulnus, ſed multiplex clades, cum duobus Conſulibus Conſulares exercitus amiſſi annunciabantur.

Clauda vulnere pars corporis Virg. 5 Æneid.

Color vulneris ſi liuidus, aut pallidus, aut varius, aut niger eſt, ſcire licet malum vulnus eſſe. Celſus lib. 5. cap 26 De ratione victus & notis vulnerum.

Glutinatio vulneris. Celſus libro 5. capite 26. De glutinatione vulnerum.
Vulnerum impetus Plin. lib. 20. cap. 21.
Vulnerum recentium impetum lenire. Plin. lib. 21. cap. 22.
Inflammatio vulneris. Celſus lib. 5. cap. 26. De curatione aduerſus vulnerum inflammationem.
Inualidus vulnere. Tacit. lib. 1.
Onuſtus vulneribus. Tacit. lib. 1.
Oræ vulneris. Celſus libro 5. capite 26. De glutinatione vulnerum.
Oras vulneris leuiter diducere manibus. Celſus libro 7. cap. 19.
Saucius vulneribus. Ouid. 12 Metam.
Tardus vulnere. Virg. 5 Æneid.
Acerbum vulnus. Vide ACERBVS.
Altum vulnus. Celſus lib. 5. cap. 29. de curatione Gangrenæ.
Calidum vulnus. Ouid. 5. Metam.
Cruda vulnera Iuuenal. Saty. 2.
Cruenta vulnera Celſ. lib. 5 cap. 19. in initio.
Fatale vulnus Valer. 6. Argon.
Flebile vulnus Sta. 2. Sylu. 1.
Grande vulnus Celſus lib. 5. capite 26, De ratione victus & notis vulnerum.
Grauia vulnera. Celſus libro 5 capite 19. De Leucis emplaſtris.
Immania vulnera. Stat. 5. Thebaid.
Imouitra vulnera. Ouid. de Nuce.
Ingenti vulneri ingens quoque vulnus adiicere. Celſus libro 7. capite 5.
Inhoneſto vulnere truncæ aures Virg. 6. Æneid.
Latum vulnus. Celſus libro 5 capite 26. De glutinatione vulnerum.
Laxum vulnus. Celſus lib. 7 cap. 5.
Lethale vulnus. Virg. 11. Æneid.
Lethiferum vulnus. Silius lib. 10.
Leue vulnus. Ouid. 3 Metam.
Magnum Celſ. libro 5. capite 26.
Malum vulnus. Celſus libro 5 capite 26.
Mortiferum vulnus, Vide MORS.
Nigra vulnera Ouid. 1 Metam.
• Peius eſt vulnus quod etiam colliſum, quàm quod tantùm diſciſſum eſt Celſus lib. 5 cap. 26.
Periculoſa vulnera. Celſus lib. 5 cap. 26. Quæ vulnera difficilem curationem habeant.
Putum vulnus Celſus libro 5. capite 26. De curationibus propriè articulorum, Balneum quoque dum parum vulnus putum eſt, inter res infeſtiſſimas eſt. Nam id & humidum & ſordidum reddit, ex quibus ad cancrum tranſitus eſſe conſueuit.
Recentia vulnera. Plin. lib. 20. cap. 9. Celſ. lib. 5. cap. 26. Paſtilli ad recentia vulnera glutinanda apti.
Sanabile vulnus Iuuenal Saty. 15.
Senſilia vulnera. Celſ. lib. 5 cap. 19.
Subiecta oculis vulnera Celſ. lib. 5 cap. 26.
Tenue vulnus. Celſus lib. 5 cap. 26 De curatione gangrenæ.
Tolerabilius vulnus Celſus lib. 5. cap. 26.
Triſtia vulnera. Ouid. 3 Metam.
Trunca vulnera detectis membris Ouid. 3. Metam.
Tutiſſimum omnium vulnus quod in carne eſt: & hæc quidem loco vel peiora, vel meliora ſunt. Celſus lib. 5 cap. 26.
Vehemens vulnus. Celſus lib. 5 cap. 7. in principio.
Vetuſta vulnera Ouid. 4 Triſt. eleg. 1.
Alte nefandum ferrum vulnere abdidit. Senec. Troad. 1.
Abluere vulnera lymphis. Virg. 4 Æneid.
Accenditur vulnus, ſi parum bibitur. Celſus lib. 7. cap. 27.
Accipere vulnera, Vide ACCIPIO.
Accipere vulnera tergo Virg. 3 Æneid.
Exiguum ſtimulando vulnus acerbat. Claud. 1. in Ruff.
Venenum vulneri adfuſum. Tacit. lib. 1.
Medicas adhibere manus ad vulnera. Virg. 3. Georg.
Adigere vulnus, Vide ADIGO.
Adactum vulnus altè Virg. 10. Æneid.
Adurere vulnus Celſ. lib. 5 cap. 27. De curatione aduerſus rabioſi canis morſum.
Aggrauantur vulnera introitu eorum, qui vnquam fuerint ſerpentium canisue dente læſi. Plin. lib. 28 cap. 3.
Agere humorem in vulnus. Celſus lib. 7. cap. 27.
Ali vulnus non poteſt. Celſus lib. 7. cap. 27.
Alienantia fomenta malum vulnus Horat. Epod. 11.
Alligare vulnus, Vide ALLIGO.
Ambeſum corpus multo vulnere. Senec. Hippol. 11.
Ampliare vulnus. Celſus lib. 7. cap. 5. *Agrandir.*
Aperire vulnus. Celſus libro 5. cap. 29. De ratione victus & notis vulnerum Idem lib. 7. cap. 5.
Siccat ingens alluiat vulnera ſanguis. Lucan. 4.
Aſtringit & cohibet vulnera Polium, prohibetque ſerpere. Plin. lib. 21 cap. 20.
Cadere per mutua vulnera. Ouid. 3 Metam.
Recenti vulnere auerſa membra Lucret. lib. 3.
Circumactus in vulnus, Vide CIRCVMAGO.
Claudicare ex vulnere accepto ob aliquem. Cic. 2. de Orat.
Colligat vulnera bitumen cum farina hordeacea. Plin. lib. 35 capite 15.
Concidere mutuis vulneribus, Vide MVTVVM.
Vulneribus confectus. Liu. 4 bel. Pun. Tandem vulneribus confectæ virgines, quum omnia repleſſent ſanguine, exanimes corruerunt.
Confodere aliquem vulneribus, Vide CONFODIO.
Conglutinantur vulnera decocto graminis Plin. lib. 24. cap. 19.

Vulnera conglutinat holoſteon. Plin. lib. 27. cap. 10.
Conſumptus vulneribus. Silius lib. 10.
Conturbare prima vulnera nouis plagis. Lucret. lib. 4.
Dum excipiunt ſub vulnere malæ. Virg. 5. Æneid.
Curare vulnus Quintil. lib. 4. cap. 1.
Deligare vulnus Quintil lib. 4. cap. 2.
Deſcendit vulnus magno hiatu. Stat. 12. Thebaid.
Detegere vulnus. Celſus lib. 5. cap. 26. De ratione victus & notis vulnerum.
Dirigere vulnera. Virg. 10. Æneid.
Diuellere vulnus. Cæſ. 5 de bell. Ciuil.
Cæcum vulnus dare cuſpide Virg. 10 Æneid.
Certa vulnera dare. Ouid. 1 Metam.
Dare inania vulnera. Ouid. 3 Metam.
Durare ad vulnera. Virg. 3 Georg.
Edere vulnera & conſerere dextras. Stat. 1. Sylu. 6.
Eluſa vulnera. Ouid. 12. Metam.
Emendantur vulnera capitis lacte muliebri. Plin. lib. 28. cap. 7.
Enicta vulneribus ornus. Virg. 2. Æneid.
Exanimari graui vulnere. Cic. 2 de Finib.
Excipere vulnera. Vide EXCIPIO.
Crudeli vulnere vitam exhalans. Virg. 2. Æneid.
Exſugere vulnus. Celſus lib. 5. cap. 27. titulo 3. Homo adhibendus eſt, qui vulnus exſugat
Explet vulnera creta Eretria. Plin. lib. 35. cap. 6.
Miſerando vulnere extinctus Stat. 5. Thebaid.
Facere vulnera. Quint. lib. 5 cap. 13.
Vulnus in vulnere fecit. Ouid. 12 Metam.
Facere vulnera alicui in tergo. Ouid. 3. Metam.
Raſtrorum vulnera ferre Ouid. 4. Metam.
Feruens vulnus Ouid. 4 Metam.
Iterata vulnera figere Stat. 2 Sylu. 2.
Fit vulnus vulnera morſu ſerpentis Celſus lib. 5. cap. 27. In principio.
Fouere vulnus aqua calida. Celſus lib. 7. cap. 26. tit. 5.
Glutinantur vulnera candido oui. Plin. lib. 29 cap. 3.
Graue vulnus habere. Ouid. 4. Metam.
Hiat vulnus abruptis venis. Stat. 2 Sylu. 1.
Ictus mortifero vulnere Alexander. Liu. Decad. 1. lib. 9.
Illinuntur vulneribus Polium, Plinius lib. 21. cap. 20.
Illinitur ad vulnera Teucria. Plin. lib. 26. cap. 8.
Inflammatur vulnera ſuperuentu eorum, qui pedibus iter confecerint. Plin. lib. 35 cap. 6.
Immolare aliquem vulnere. Virg. 12. Æneid.
Impingere vulnus, Vide IMPINGO.
Implere vulnus. Celſus libro 5. cap. 26. Quomodo vulnus implendum ſit.
Imponere ſtercus caprinum ſuper vulnus. Celſus libro 5. cap. 27. tit. 5. & tit. 8.
• Imponitur vulneribus amurca in linteolis Plin. lib. 23. cap. 3.
Imponuntur vulneribus folia tiliæ Plin. lib. 24. cap. 19.
Imprimere vulnus, Vide IMPRIMO.
Incidere circa vulnus ſcalpello. Celſus lib. 5. cap. 27. titulo 3. Et libro 7. cap. 16.
Inducere cicatricem vulneribus Celſus lib. 5. cap. 19. in principio. & cap. 26. ad finem.
Inferre vulnera alicui, Vide INFERO.
Vulnera quæ per tela inferuntur. Celſus libro 5. capite 27. in principio.
Vulnera & nimius calor, & nimium frigus infeſtant. Celſus libro 5. capite 26.
Infligere vulnus, Vide INFLIGO.
Infligere alicui vulnus. Cic. 2. Philipp.
Infoſſa cerebro vulnera. Stat. 8 Thebaid.
Infundere vulneri acetum Celſus lib. 5 cap. 26. in curatione aduerſus profuſionem ſanguinis, &c.
Intumeſcit vulnus. Celſus lib. 5. cap. 26 De ratione victus & notis vulnerum.
Iugulatis vulneribus concidit. Tacit. lib. 19. pro Inſtictis.
Inſequi aliquem infeſto vulnere. Virg. 12. Æneid.
Integrare vulnera, Renouare dolorem. Stat. 5. Thebaid.
Inurere vulnus Cic. pro Seſtio.
Læduntur vulnere dracones. Ouid. 4. Metam.
Paruo cor vulnere læſum. Ouid. 12. Metam.
Lenire vulnera. Silius lib. 17.
Mederi vulneribus, Vide MEDEOR.
Minitans vulnera curuata cuſpide. Ouid. 2 Metam.
Crebris vulneribus raſcunt prælia Virg. 3. Georg.
Geminato vulnere miſit eum ad vmbras Tartareas. Ouidius 12. Metam.
Mouere aliquem in vulnera alicuius, Id eſt inſtigare vt vulnus infligat alicui. Claud. 2. in Eutropium,
-& Perſas in regia vulnera mouit
Mulcere vulnera. Silius lib. 13
Repetitum vulnus nouat ſtipite. Ouid. 12. Metam.
Obligare vulnus, Vide OBLIGO.
Occidi vulnere. Quintil. lib. 6. cap. 1. Occiſus eſt, verùm ferro, an igne, an veneno, vno vulnere an pluribus.
Minimo vulnera occidit. Ouid. 6. Metam.
Patet vulnus. Celſus lib. 7. cap. 26.
Patens vulnus in pectore. Virg. 11 Æneid.
Mille vulnera patiens Ouid. 12 Metam.
Alterna vulnera paſſi. Lucan lib. 5.
Martia vulnera paſſi pugnando. Virg. 7. Æneid.
Penetrauit vulnus. Celſus lib. 5 cap. 26.
Perire vulnere. Horat. 1. Carm. ode 27.
Petere mortem per vulnera. Virg. 4. Georg.

Medici-

Medicinam vulnera poſcunt. Silius lib. 11.
Pulſus pudendis vulneribus. Virg. 11. Æneid.
Immedicabile vulnus enſe recidendum eſt. Ouid. 1. Metam.
Refricare vulnus, Vide AFFRICO.
Repetitum vulnus. Quint. in Proœm. lib. 6.
Reſoluere vulnera. Quintil. lib. 6. cap. 1.
Cæca vulnera reſoluere Stat. 5. Sylu. 5.
Sanare vulnera Quint. lib. 5 cap. 13.
Sanare vulnus iniuriæ. Cic. ad Catonem lib. 15. 43. Huic meæ voluntati, in qua ineſt aliqua vis deſyderij ad ſanandum vulnus iniuriæ, vt faueas, fautórque ſis. Hoc eſt, iniuriam vindicare.
Sanare vulnus Reip. Vide Sano in SANVS.
Largo ſatiatur vulnere cruor. Claud. 1. in Ruffinum.
Nouatum vulnus ſcinditur. Ouid. 1. de Remed. amor.
Odoro vulnere ſcinditur pinus Stat. 6. Theb.
Sedare vulnera. Stat. 2. Sylu. 1.
Vaſta vulnera ferebant. Lucret. lib. 5.
Siccare vulnera. Ouid. 10. Metam.
Infixum ſtridet ſub pectore vulnus Virg. 4. Æneid.
Vulnera quod in ſumma parte eſt. Celſ. lib. 5. cap. 26.
Tardans vulnere. Ouid. 13. Metam.
Triſti turbatus vulnere mentis Virg. 12. Æneid.
Valet mel in eo vulnere quod Ceraſtes fecit, Celſus libro 5 cap. 27 nu. 8.
Ingenti vulnere victus. Virg. 10. Æneid.
Sæuo vulnere vlciſci aliquem Seneca Herc. furen. 12.
Vrere vulnus, & Vſtum vulnus. Celſus lib. 5. cap. 27. De curatione aduerſus rabioſi canis morſum, & ibidem, Vulnus quod exurentium ignem non eſt.
Orbitatis vulnus. Quintil. in Proœm. lib. 6.
Amoris vulnus Lucret. lib. 1. Virg. 4. Æneidos,
At regina graui iamdudum ſaucia cura
Vulnus alit venis, & cæco carpitur igni.　Id eſt, amoris dolorem ac moleſtiam fouet intra venas.
Mutua vulnera, Mutuus amor. Ouid. 14. Metam.
Inconſolabile vulnus mente gerit tacita, Dolorem maximum. Ouid. 15. Metam.
Vnguntur galbano ad vulnera. Plin. lib. 24 cap. 4.
Vulnuſculum, pen. cor. Diminutiuum, Vlpian. in l. j. de ædilic. edi. Vulnuſculum modicum.
Æternum ſeruans ſub pectore vulnus. Virg. hos primo Æneid. De præterito, dolorem dixit: de futuro, metum. Ad vtrunque Vulnus.
Cæco vulnere tabeſcere. Lucret. lib. 4.
Tacitum viuit ſub pectore vulnus. Virg. 4. Æn.
Vulnera tabularum recentia, pro Lituris. Cic. 4. Verr. Repentè aſpicimus lituras eiuſmodi, quaſi quædam vulnera tabularum recentia.

Vulnero, vulneras, penultima correpta { [illegible] } vulnerare, Vulnus infligere. Cæſar 1. bel. Ciuil. Vulneratos amplius fecerunt.
Serui nonnulli vulnerantur, ipſe Rubrius in turba ſauciatus. Cic. 3. Verr.
Enſe ſæuo vulnerat caput Ouid. in Ibin.
Corpora vulnerare ferro. Cic. poſt. red. in Senatu, Sanctiſſimum corpus non ſolùm tactum ac violatum manu, ſed vulneratum ferro confectúmque vidiſtis.
Viribus ferri vulnerari. Cic. pro Seſtio, Sin ad nodum vel fortiſſimum viri corpus acceſſerit, poſſit acie ipſa & ferri viribus vulnerari.
Fortunæ continuo ictu vulneror. Ouid. 2. de Ponto eleg. 7.
Bono proprio vulnerari. Ouid epiſt. 10.
Vulnerare aliquem voce, lædere, & offendere verbis. Cicero 1. in Catilinam, Et quos ferro trucidari oportebat, eos nondum voce vulnero.
Grauior nuntius aures vulnerat Virg. 8. Æneid.
Vulneratus humerum. Plin. lib. 7 cap. 28.
Vulneratus mortifere, Vide Mortiferè in MORS.

Vulneratio, vulnerationis, Verbale { [illegible] } Cicero in Piſonem, Maior hæc eſt vitæ, famæ, ſalutis ſuę vulneratio. Idem pro Cecinna, Sin autem vim ſine cæde, ſine vulneratione, ſine ſanguine nullam intelligetis.

Vulnerarius, vulnerarij, Qui vulnera ſanat & curat. Plin. lib. 29. cap. 1, Ob id publicè vulnerarium eum tradunt fuiſſe vocatum, miréque gratum aduentum eius initio.

Vulnerarius, Adiect. { [illegible] } Quod ad vulnus pertinet. Plin. lib. 29. cap. 4, Vulnerariis emplaſtris vtile.

Vulnificus, pen. corr. { [illegible] } Aliud adiectiuum, Quod vulnus infert. Virg. 8. Æneidos,
Vulnificúſque chalybs vaſta fornace liqueſcit.
Dentes vulnifici Senec. Hippol. 3.
Enſis vulnificus Stat. 4. Theb.
Plumbum vulnificum. Valer. 1. Argon.
Sus vulnificus. Ouid. 8. Metam.

Vulpes, vulpis, & vulpes fœm. inter generis { [illegible] } Animal maximè aſtutum, cuius naturam vide apud Plinium. Perſ. Satyr. 5.
Aſtutam vapido ſeruas ſub pectore vulpem.
Cauta vulpes. Horat. 1. epiſt. 1.
Fœta vulpes Horat. 3. Carm. ode 27.
Quàm facile vulpes pyrum comeſſet, Prouerbium apud Plaut. Moſtell. De re factu procliui: quòd nihil negotij ſit vulpi dentatiſſimæ pyrum edere Ex Eraſmo.
Animi ſub vulpe latentes. Horat. in Arte. Hoc eſt, ſub dolo & impoſturis adulantium. Ac eu.

Vulpecula, vulpeculæ, penultima correpta, { [illegible] }. Diminutiuum Horatius 1. epiſt. 7,
Forte per anguſtam tenuis vulpecula rimam. &c. Cic. 1. de Natu. deor. Nec vnquam ego eſſus ex iuſula, in qua lepuſculos vulpeculáſque ſæpe vidiſſes.

Vulpinus, penultima producta { [illegible] } Adiectiuum. Quod ad vulpem pertinet. Suetonius, Vbi leonis pellis deficit, vulpina inſuenda eſt. Plin. lib. 28. cap. 11, Vulpinam linguam habentes in armilla, lippituros negant.
¶ Vulpinus { [illegible] } Aſtutus Plautus,
Vulpinus animus nequid moliatur mali.

Vulpinor, penult. prod. vulpinaris { [illegible] } vulpinari, Mendaciis ac fraudibus vera peruertere, ſiue effugere. Tractum ab intorto vulpium curſu. Varro Myllerus,
Vulpinare modo, & concurſa, qualibet erras.　Ex Nonio.

VVLSINII { [illegible] } Tuſciæ oppidum opulentiſſimum, totum fulmine concrematum. Plinius libro 2. cap. 52. Huius meminit & Strabo lib. 5.

Vulſinienſes inde dicti ſunt { [illegible] }

Vulſinienſis, Adiect. { [illegible] } vt Vulſinienſis Lacus. Columel. libro 8. cap. 16.

Vulſura, vulſuræ, pen. prod. Vulſus, Vide VALLO, vellis.

Vultur, vulturis, penultima correpta. maſcul. gen. & Vulturis, huius vulturis, & Vulturius, vulturij { [illegible] } Auis rapax, carniuora. A volatu tardo dicta, quòd propter magnitudinem corporis tardè volet. Plaut. Trucul.
Iam quaſi vulturij triduo prius prædiuinabant, quo die eſurituri ſiēt.
Ennius,
Vulturis in ſyluis miſerum mandebat homonem. Vide Plinium lib. 10. cap. 6.
Dirus vultur. Valer. 4. Argon.
Edax vultur. Ouid. 1. Amor. eleg. 2.
Immanis vultur obunco roſtro. Virg. 6. Æneid.
Obſcœnus vultur exanima conſumit corpora. Silius lib. 9.
Vulturius homo { [illegible] } per tranſlationem, pro Rapace. Cicero in Piſonem, Appellatus eſt hic vulturius, illius prouinciæ (ſi dijs placet) imperator.

Vulturinus, penul. prod. Adiect. { [illegible] } Quod eſt vulturis. Plin. lib. 30. cap. 4. Vulturinus ſanguis. Sic lib. 29 ca. 6, Vulturinum fel. Et lib. 10. cap. 3, Vulturinum ſpecies.

Vulturius, Iactus vnum talorum dicebatur: aliqui enim interdum fiebant, qui pro numeris effigies animalium habebant, vt vulturum aut regulorum. De vulture in talo Plautus,
Iacit vulturios quatuor.　Ex Turnebo.

VVLTVR, { [illegible] } Mons Appuliæ, in quo ſe dicit fuiſſe educatum Horat. 3. Carm. ode 4,
Me fabuloſæ Vulture in Appulo.

VVLTVRNVS, { [illegible] } Ventus ab Oriente hyberno ſpirans, inquit Gellius. Eum plerique Græci mixto nomine, quòd inter Notum & Eurum ſit, [illegible] appellant. Hi ſunt igitur tres venti Orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus: quorum medius Eurus eſt. Hactenus Gell. lib. 2. cap. 22. Colum. lib. 2, Interdum Eurus, quem quidam Vulturnum appellant.
Celer Vulturnus. Lucan. lib. 2.
¶ Eſt & Vulturnus, ſeu Vulturnum, Campaniæ oppidum, cum fluuio eiuſdem nominis. vt ſcribit Plinius lib. 2. cap. 5 Pomponius Mela lib. 2, Vulturnus, amnis: Vulturnum oppidum. Silius lib 8,
-fluctúque ſonorum
Vulturnum.　Nunc vulgò dicitur *Volturno*. Teſtis Oliuarius in Melam.
Trahens multam arenam ſub gurgite Vulturnus. Ouid. 15. Meta. Liu. 4. ab Vrbe, Vulturnum Hetruſcorum vrbem, quæ nunc Capua eſt, ab Samnitibus captam.

Vultus, huius vultus, vultui, maſculini generis { [illegible] } Dicitur indicatio ipſa in homine, quæ pro motu animi in facie oſtenditur ac colligitur. In eadem etiam ſignificat ipſius corporis faciem Plin. lib. 7. cap. 19, Socratem clarum ſapientia eundem ſemper viſum vultu, nec aut hilari magis, aut turbato. Cic. in Piſonē, Vultus denique totus, qui ſermo quidam tacitus mentis eſt. Martial. lib. 1,
Dum nulla teneri ſordent lanugine vultus.
Vultus & Facies hoc diſtant. Vultus eſt voluntas, quę pro motu animi in facie oſtenditur. Facies, ipſa oris ſpecies. Saluſtius in Catilinam,
Prorſus in facie, vultúque vecordia inerat.　Vide plura apud Nonium,
Vultus qui ſenſus animi plerunque indicant. Cic. 2. de Orat.
Vultus plurimum poteſt. Cic. in Orat. Vultus qui ſecundum vocem plurimum poteſt, quantam affert tum dignitatem, tum venuſtatem? in quo cùm effeceris nequid ineptum aut vultuoſum ſit, tum oculorum eſt quædam magna moderatio.
Imago animi vultus eſt, indices oculi Cic. 3 de Orat.
Quidam vultu motúque corporis vaſti atque agreſtes. Cicero 1. de Oratore.
Mirabilis vultus. Horat. 1. epiſt. 2.
Simulachra vultus Tacit. in vita Agricolæ.
Violentia vultus. Ouid 1. Metam.
Satis placidi vultus. Virg. 5 Æneid.
¶ Acer vultus in hoſtem. Horat. 1. Carm. ode 2.
Agreſtes vultus Ouid 6. Metam.
Ambiguus vultus, Quem neſcias puerine ſit, an puellæ. Horat. 2. Carm. ode 5.
Benignus vultus, Vide BENIGNVS.
Bonus vultus Ouid 8 Metam. in Philemonis fabula,
-ſuper omnia vultus
Acceſſere boni.　Id eſt hilares.

Compti vultus. Claud. 2. in Eutropium.
Confuſi vultus. Lucan. lib. 3.
Coniux ſæpe ſui confuſis vultibus vnda
Credidit ora viri Romanorum ampleza cadauer.
Conſceleratus vultus, Vide CONSCELERO.
Conſpicuus vultus. Claud. 4. Paneg.
Decentus vultus. Claud. 2. Paneg.
Dilecti vultus. Stat. 11. Thebaid.
Diſtortus vultus Quintil. lib. 6 cap. 3.
Durus vultus, Triſtis, ſeuerus. Ouid. epiſt. 15.
Parce precor faſſo, nec duro cætera vultu Perlege.
Erectior vultus Quint. lib 11. cap vlt.
Esurientes vultus. Lucan lib. 2. Rictum lupi intelligit.
Ferini vultus Ouid. 7 Metam.
Ferox vultus. Senec. Hippol. 10.
Formoſi vultus. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.
Grauis. Iuuen. ſaty. 9.
Hilaris. Ouid. 5. Triſt eleg. 5.
Igneus vultus, Senec. Herc. fur. 12.
Importunus vultus. Cic. poſt reditum in Senatu, Si modo vultum importunum in forum detuliſſet.
Infeſtus vultus. Lucan. lib. 5.
Ingenui vultus puer. Iuuen. Sat. 11.
Inimicus, Vide INIMICVS.
Iratus Claud. 7. Paneg.
Iuueniles vultus. Ouid. 3 Faſt.
Iunior vultus Plin. lib. 20. cap. 17.
Læti vultus. Ouid. 10. Metam.
Loquax vultus. Ouid. 1 Amor. eleg. 4.
Lubricus vultus aſpici. Horat. 1. Carm. ode 19.
Vrit me Glyceræ nitor,
Splendentis Pario marmore purius:
Vrit grata proteruitas,
Et vultus nimium lubricus aſpici. Hoc eſt, qui quum aſpicitur lubricos in amorem ſui facit iuuenes. Porphyr.
Lucidi vultus Lunæ Seneca Hipp 4.
Lugubres vultus. Ouid. 1. Triſt. eleg. 7.
Minaci vultu grauis. Valer. 3. Argon.
Modeſtus. Iuuen. Saty. 10.
Mœrens. Ouid. epiſt. 11.
Mœſtus. Senec. Thyeſt 6.
Nitidus Ouid. 4. Triſt. eleg 3.
Omnifer vultus Telluris. Ouid. 2 Metam.
Præclarus vultus. Lucret. lib. 4.
Proiectus & degener vultus. Tacit. lib. 19.
Purpureus vultus Lunæ. Ouid. 1. Amor. eleg 8.
Ridiculus vultus. Quintil. lib, 6. cap 3.
Rigidus & trux vultus. Ouid epiſt. 4.
Serenus vultus, Non perturbatus. Horatius primo Carminum, ode 37.
Vultus ſeuerus & triſtis. Cic. 2. de Orat.
Supinus Quint. lib. 1. cap. 11.
Terribilis. Ouid. 1. Metam.
Sydereus Seneca Oedip. 3.
Toruus Quintil. lib 6. cap. 2.
Toruo vultu ferus. Horat. 1. epiſt. 16.
Trepidi vultus. Ouid. ad Liuiam.
Triſtis vultus. Ouid. epiſt. 16.
Trux vultus. Tacit. lib. 4. Et Cæſar truci vultu defenſionem accipiens.
Tumidi & truces vultus. Seneca Octauia 4.
Virginei vultus. Virg 3. Æneid.
Virgineus vultus in ore puerili. Ouid. 10. Metam.
Virilis vultus. Horat. 3. Carm. ode 5.
Vitalis vultus Lucret. lib. 3.
¶ Abdere vultus ſuos tenebris Ouid. 2. de Remed. amor.
Addere vultum verbis. Ouid. 5. Faſt.
Adhibere aliquò vultum, Vide ADHIBEO.
Aduertere vultus ſuos factis Ouid 8. Metam.
Affulſit vultus tuus populo. Horat. 4. Carm. ode 5.
Appellare vultu, Vide APPELLO.
Ruga ſenilis arat iam meos vultus. Ouid. 1. de Ponto eleg 6.
Alterno vultu & hunc & illum aſpectans. Ouid. 5. Metam.
Aſpice vultus meos. Ouid. 2. Metam.
Aſpicere aliquem molli vultu. Ouid. 10 Metam.
Auertere vultus ab aliquo Ouid. 14 Metam.
Fetos componere vultus Ouid 3 Metam.
Compoſitus vultus. Tacit lib. 1.
Condere vultus. Ouid. 2. Metam.
Confundere vultum alicuius Ouid. 14. Met.
Coniectare aliquid vultu. Tacit. lib. 2.
Conſentit vultus cum oratione, Vide CONSENTIO.
Obſcœnos vultus ex anima conſumit corpora. Silius lib. 13.
Conuertere vultus ſuos in aliquem. Ouidius quarto Triſtium elegia 3.
Silenti vultu defixus. Valer. 7. Argon.
Mœſto defixus lumina vultu. Virg. 6. Æneid.
Deformat vultum macies. Virg 4 Georg.
Deiecit vultum, & demiſſa voce locuta eſt. Virg. 3. Æneid.
Deiectus vultus. Virg 6 Æneid.
Deiectus in humum vultus, Vultus humum aſpiciens. Ouidius 6. Metamorph.
Demiſſa vultum Dido. Virg. 1. Æneid.
Depoſuit vultum ſuum in gremio. Ouid. 2. Faſt.
Detinere vultus alicuius Ouid. epiſt. 13.
Diſcere vultum alicuius. Virg. 6. Æn.

Diſſimulare vultum. Stat 9. Thebaid.
Ducere vultus, Vide DVCO.
Mu deſto vultu ire. Ouid. 2. Amor. eleg. 4.
Amato vultu non exatiatur, Id eſt, vultum illius ſemper aſpicit. Stat 8. Theb.
Excidit illi vultus. Ouid. 2. Metam.
Pacato vultu excipere aliquid. Ouid. 1. Faſt.
Expreſſi vultus per ahenea ſigna. Horat. 2. epiſt. 1.
Taciti vultus fecere conuiuia. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.
Ferre vultu. Tacit. 10.
Figere vultus in aliquo. Virg. 12. Æneid.
Fingere vultum. Ouid. 4 Metam.
Fictus & ſimulatus vultus. Cic pro Cluentio, Recordamini faciem atque illos eius fictos ſimulatóſque vultus.
Flagrantes dei vultus. Virg. 1. Æneid.
Flectere vultum ad aliquem. Ouid. 10. Metam.
Serenos vultus fœdare. Virg. 2. Æneid.
Fœdati vultus. Ouid. 5. Metam.
Prono fuſus ſuper oſcula vultu. Stat. 5. Syluar. 3.
Deiectos geſſit vultus pudore. Seneca Troade 12.
Inceſtos vultus gerere. Seneca Agamem. 7.
Habet pacem vultus, Id eſt, præ ſe fert animum pacatum. Ouid. 2. Metamorph.
Infixi pectore hærent vultus. Virg. 4. Æneid.
Humectare vultum largo flumine. Virg. 2. Æneid.
Immutare vultum, Vide IMMVTO.
Induere vultus ſeueros. Vide INDVO.
Niueos infecit purpura vultus. Claud. 2 de Raptu Proſerp.
Durus vultus malis lacrymare neſcit. Seneca Herc. fur. 13.
Lauare vultum profuſis lacrymis. Ouid. 9. Metam.
Madentes ſudore vultus. Silius lib. 12.
Mutare vultum, Vide MVTO.
Notare vultus. Tacit. lib. 19.
Obducti vultus ægro luctu. Ouid. 2. Metam.
At pater obductos luctu miſerabilis ægro
Condiderat vultus.
Intrepidos vultus pertulit ad fata nouiſſima. Ouidius. 13. Metamorphoſ.
Prætendere vultum. Quint. in Proœm lib. 1.
Toto vultu in terram procumbere. Ouid. 14. Metam.
Promittere aliquid vultu. Quint. lib. 4. cap. 2.
Amico vultu promittere aliquid Ouid. 3 Metam.
Referre vultum alicuius. Ouid. 13. Metam.
Alto vultu reijcere dona alicuius. Horat. 4. Carm. ode. 9.
Renidens falſum vultu. Tacit lib. 4.
Renidenti cohibens ſuſpiria vultu. Valer. 4. Argon.
Placido vultu reſpice mea munera. Ouid. 2. Faſt.
Ficto ridere vultu Stat. 1. Achil.
Inuito vultu ridere Horat. 3. Carm. ode 11.
Rigabat vultum atque ora lacrymis. Virg. 9. Æneid.
Supplice vultu rogare aliquid. Claud. 1. Paneg.
Benignum vultum ſeruat fortuna. Horat. 1. epiſt. 11.
Soluto vultu galeas intrare. Stat 5. Theb.
Vultum riſu ſoluere. Valerius Maximus libro 4. cap. 3. de Marco Curio.
Sparſi vultu ſanguine. Ouid. 13 Metam.
Iniquo vultu ſpectare aliquem Ouid. 1. de Arte.
Boni vultus eſſe. Ouid. 5. Metam.
-quum tu cuiúſque iuuata,
Et vultus melioris eris.
Caſtos vultus tegere. Ouid 4 Metam.
Conſilium vultu tegit. Virg 4 Æn.
Tendens ad ſydera vultus. Ouid 1. Metam.
Immotos vultus tenere. Ouid. 14 Metam.
Rectos tenere vultus in aliquem Stat. 10 Theb.
Tenuare vultum macie. Propert. lib. 4 eleg. 3.
Terrere aliquem vultu. Horat 2. Serm. ſaty. 7.
Pauido vultu territa. Seneca Herc. Oetæo 5.
Trahere vultum & rugas cogere. Ouid. 2. Amor. eleg. 2.
Demiſſos velare vultus. Lucan. lib. 2.
Vertit vis formoſas mulieres in ſuos vultus. Ouid. 14. Metamor. In Pici Fabul.
¶ Vulta, neutro genere protulit. Lucret. lib. 4,
- ſed quos vtriuſque figuræ
Eſſe vides miſtim referentes vulta parentum.
¶ Vultus, à volendo dicitur, ſicut à colo cultus, teſte Valla lib. 4. cap. 13. Hinc antiquis voltus ſcribebatur.

Vulticulus, vulticuli, penultima correpta, Diminutiuum, quo vſus eſt Cicero ad Atticum libro 14. 318, Non te Bruti noſtri vulticulus ab iſta oratione deterret? Id eſt, vultus macie attenuatus.

Vultuoſus, penultima producta, Adiectiuum ([illegible]) Quintilianus libro 11. capite vltimo. Quare non immerito reprehenditur pronunciatio vultuoſa, & geſticulationibus moleſta, & vocis mutationibus reſultans. Cicero in Oratore, In quo quum effeceris nequid ineptum aut vultuoſum ſit, tum oculorum eſt quædam magna moderatio. Ineptum, hoc eſt, alienum à re, à perſona, à cauſa, à loco, à tempore, à modo: ſunt enim hæc diligenter oratori conſideranda. Vultuoſum, hoc eſt, vultu ipſo nimis affectatum. vt ſi quis in triſtitia plus quàm decet vultum contrahat: quod quidam efficere ſolent, vt triſtiores videantur: aut in lætitia frontem nimis exporrigat. In ſumma vultuoſum dicitur, quicquid eſt nimium & præter decorum in vultu.
Vultuoſum, triſtem exponit Nonius. Cic. in Orat. In quo cùm effeceris, ne quid ineptum ſit, aut vultuoſum.

Vulua, vuluæ (μήτρα) dicitur in animalibus quod vterus in mulieribus. Plin. lib. 11. cap. 37, Fœminis eadem omnia, præterquam veſicæ

iuncta

ſtructus vriculus, vnde dictos vterus: quod alio nomine locos appellant: hoc in reliquis animalibus vuluam.
Articuli vuluarum. Plin. lib. 20. cap. 13.
Callum vuluarum emollit fel capræ. Plin. lib. 20. cap. 19.
Contractio vuluæ. Plin. lib. 24. cap. vltimo.
Conuerſione vuluarum ſuffocatas excitat odore ſinapi. Plin. lib. 20. cap. 22.
Cruciatus vuluæ. Plin. lib. 24. cap. vltimo.
Doloribus vuluarum imponitur lac muliebre. Plinius libro 28. cap. 7.
Dolores vuluarum tollit Melitites lapis. Plin. lib. 36. cap. 19.
Dolores vuluæ ſedat Chamæſyce. Plin. lib. 24. cap. 15.
Duritias & conuerſiones vuluæ emendat pix. Plinius libro 24. capite 72.
Duritiem vuluarum emollit ſeuum aſininum. Plinius libro 28. capite 19.
Exanimationes vuluarum. Plin. lib. 32. cap. 3.
Exulcerationes vuluarum ſanat ſerum aſininum. Plinius libro 28. cap. 19.
Exulcerationibus vuluarum prodeſt medulla vituli. Plinius libro 28. cap. 19.
Fluxionem vuluæ ſiſtit decoctum Palmæ. Plin. lib. 23. cap. 5.
Inflammationes vuluæ. Celſus lib. 5. cap. 21. Plin. lib. 26. cap. 15.
Inflationi vuluæ, fimum aprinum cum oleo illini prodeſt. Plinius lib. 28. cap. 19.
Morbo vuluæ ſtrangulatas aiunt reſpirare capillorũ muliebrium odore ſi crementur. Plin. lib. 28. cap. 7.
Onera vuluæ extrahit reſina. Plin. lib. 24. cap. 6.
Os vuluæ. Celſus lib. 6. cap. vltimo, Si aut vel os vuluæ procidit.
Procidentia vuluæ. Plin. lib. 23. cap. 1. & cap. 9.
Sinus vuluæ gemini in muliere. Plin. lib. 11. cap. 37.
Strangulationes vuluæ Cuminum potum in vino aperit. Plinius lib. 20. cap. 14.
Strangulationes vuluæ ſedat Aniſum. Plin. lib. 20. cap. 17.
Strangulationibus vuluæ ſuccurrit Crethmos. Plinius libro 26. capite 13.
Strangulationes vuluarum diſcutit Bitumen olfactum. Plin. lib. 35. cap. 15.
Strangulationes vuluæ recreat Gagates. Plin. lib. 36. cap. 19.
Strangulatus vuluæ. Plin. lib. 20. cap. 18.
Strangulatus vuluæ Peucedanum vſtum recreat nidore. Plinius lib. 26. cap. 15.
Strangulatus vuluarum diſcutit Crocum. Plin. lib. 21. cap. 20.
Strangulatum à vulua emendat Agaricum. Plin. lib. 26. cap. 15.
Tormenta vuluæ. Plin. lib. 20. cap. 4.
Vitia vuluæ emendat Ampelos agria. Plin. lib. 27. cap. 7.
Adiuuat vuluam pulmo leporis aridus potus. Plinius libro 28. capite 19.
Vuluas contractas aperit Porri ſuccus. Plin. lib. 20. cap. 6.
Concitatæ vuluæ apponitur ſuccus foliorum Cypri. Plin. lib. 23. capite 4.
Contineri vuluas adalligato Samio lapide tradunt. Plinius lib. 36. cap. 21.
Conuerſas vuluas corrigit Ruta illita in melle toto ventre & pectore. Plin. lib. 20. cap. 13. Iisdem. cap. 14.
Diluitur in vino Cicer, bibitúrque ad dolorem vuluæ & vitia. Plin. lib. 27. cap. 8.
Emollire vuluas. Plin. lib. 21. cap. 19. Idem lib. 24. cap. 8.
Expurgare vuluas. Plin. lib. 22. cap. 23.
Exulceratæ vuluæ medetur oleum myrteum. Plin. lib. 23. cap. 4.
Induratam vuluam aperit fel bubulum. Plin. lib. 28. cap. 19.
Inflammatæ contractǽque vuluæ admouentur ſtrigmenta athletarum. Plin. lib. 28. cap. 4.
Iuuantur vuluæ lacte equino colluta. Plin. lib. 28. cap. 19.
Vulua laborans duritie. Plin. lib. 24. cap. 6.
Laborantes vuluas ſuffiri felle Crocodili ſalutare tradunt. Plinius lib. 28. cap. 8.
Mollire vuluam. Celſus lib. 5. cap. 21. Plin. lib. 20. cap. 21.
Præcluſa vulua. Plin. lib. 24. cap. 6.
Procidentes vuluas inhibet Ariſtolochia. Plin. lib. 26. cap. 13.
Procidentes vuluæ reprimuntur ſuffitu fimi è mare boue. Plinius lib. 28. cap. 19.
Procidentes vuluas reſiſtere cogit Vrtica. Plin. 22. cap. 13.
Procidentes vuluas ſiſtere. Plin. lib. 24. cap. 4. & cap. 12. ad finem.
Prodeſt vuluis oleum Cyprinum. Plin. lib. 23. cap. 4.
Strangulantem vuluam ſubuenit Cedridis odor. Plin. lib. 24. cap. 5.
Suffire vuluam pilo cetrino. Plin. lib. 18. cap. 19. 1. & 9.
Verſa vulua, ſpiritum ſi incluſit, funebris eſt. Plin. lib. 11. cap. 37.
Vuluam ex porca in delicijs habuere aliquando Romani. Plinius lib. 11. cap. 37, Vulua eiecto partu melior quàm edito. Eiectitia vocatur illa, hæc porcaria, primiparæ ſuis optima, contrà effœtis. A partu, præterquam eodem die ſuis occiſæ, liuida ac macra.
Ampla vulua nil pulchrius. Horat. 1. epiſt. 16.

V X

VXAMA, Oppidum Hiſpaniæ citerioris, vt ſcribit Plin. lib. 3. cap. 3.
VXELLA, (οὔξελλα) Inſulæ Britannicæ vrbs, vt ſcribit Ptolem. lib. 2. ca. 3. Vulgò Kreſtchornuel.
VXOR, vxoris, pen. prod. f. g. (γυνή, γαμετή, σύγγαμος, ἄκοιτις, ἄλοχος, συνεύνετις) Quæ viro tradita eſt. Terent. Adelph. 4. 7.
Vxor ſine dote veniet? Cic. Marcello lib. 15, Quare gratum mihi feceris ſi vxori tuæ Iuniæ grauiſſimæ atque optimæ fœminæ, meis verbis eris gratulatus.
¶Vxor, quaſi vnxor dicitur, inquit Seruius in librum 4. Æneid. Vergilij.
Mos fuerat vt nubentes puellæ, ſimul quum veniſſent ad limen mariti, poſtes antequam ingrederentur, ornarent laneis vittis, & oleo vngerent. Et inde vxores dictæ ſunt, quaſi vnxores. Plinius quoque ſcribit lib. 28. cap. 9, Nouas nuptas lupino adipe poſtes inungere ſolitas, nequid mali medicamenti inferretur.
Duæ formæ vxoris. Cic. in Topicis, Genus eſt vxor: eius duæ formæ, vna matrumfamiliâs, earum, quæ in manum conuenerunt: altera, earum quæ tantummodo vxores habentur.
Beata vxor circundis pueris. Horat. 2. epiſt. 2.
Capaciſſima vxor ſecreti, Vide CAPAX.
Deuiæ vxores olentis mariti, Capræ. Horat. 1. Carm. ode 17.
Fœta vxor. Iuuenal. Saty. 14.
Formoſa vxor. Iuuen. Saty. 13.
Incommoda vxor & importuna, Vide INCOMMODVM.
¶Iuſta vxor. Id eſt, legitima. Suetonius in Veſpaſiano cap. 3, Poſt vxoris exceſſum Cenidem Antoniæ libertam, & à manu dilectam, quondam ſibi reuocauit in contubernium: habuítque etiam Imperator penè iuſtæ vxoris loco.
Iuſta vxore nati, Vide IVSTVS & NASCOR.
Legitima vxor, Vide LEX.
Liberalis vxor, Vide LIBER adiectiuum.
Optima vxor. Lucret. lib. 3.
Placens vxor. Horat. 2. Carm. ode 14.
¶Abducere vxorem à viro, Vide ABDVCO.
Abhorrere à ducenda vxore. Cic. Attic. lib. 14. 309, A ducenda vxore ſic abhorret, vt libero lectulo neget eſſe quicquam iucundius.
Accerſere vxorem, Vide ACCERSO.
Adiungere ſibi vxorem, Vide ADIVNGO.
Aſſumere vxorem, Vide ASSVMO.
Commutare vxorem, Vide COMMVTO.
Ducere vxorem. Cicero pro Seſtio, Duxit vxorem patre viuo optimi & calamitoſiſſimi viri filiam.
Tibi ducitur vxor. Virg. 8. eclog.
Habere vxorem. Cic. 2. de Orat. Ex tui animi ſententia tu vxorem habes.
Miſſam facere vxorem, Vide MITTO.
Alienas permolere vxores. Horat. 1. Serm. ſaty. 2.
Prægnans vxor. Cic. 1. de Orat. Cùm paterfamiliâs vxorem prægnantem in prouincia reliquiſſet, Romǽque alteram duxiſſet, neque nuntium priori remiſiſſet, mortuúſque eſſet inteſtato, & ex vtráque filius natus eſſet, mediocriſne res in controuerſiam adducta eſt?
Recuſare vxorem grandi cum dote. Horat. 2. Serm. ſaty. 4.
Grauidas reddere vxores. Lucret. lib. 4.
Vxorcula, vxorculæ, penul. correp. Diminutiuum (γυναικίδιον) Plautus Caſina 2. 2,
Eia vxorcula.
Vxorculo, vxorculas. Plaut. in Sitelitergo apud Varronem,
Muliercs vxorculauit, ego noui ſcio actioſas.
Vxorius, Adiect. (γαμικός) Quod eſt vxoris, vel quod ad vxorem pertinet. Cic. 3. Offic. In arbitrio rei vxoriæ, melius æquius.
Amnis vxorius. Horat. 1. Carm. ode 2.
Dos eſt vxoria lites. Ouid. 2. de Arte.
Imber vxorius. Stat. 5. Sylu. 1.
Ius vxorium. Iabolenus in l. Qui concubinam. in princip. D. de legat. 3.
Leuamentum vxorium. Tacit. lib. 3, Quod honeſtius, quàm vxorium leuamentum?
Vxorius, vxorij, (φιλογύνης) Qui vxori nimis inſeruit. Virgilius quarto Æneidos,
Tu nunc Carthaginis altæ
Fundamenta locas, pulchrámque vxorius vrbem
Extruis?
Bibere vxoria. Quintil. Declamat. 15. de ea cui meretrix potionem odij dederat. Fœmina profectò quæ non niſi facultates in lupanari effudit. Tu perdis animum, ille ſtatim bibis vxoria, tu lachrymis rogas, &c.

X

X Latinarum literarum vltima {ξ} Quintil. lib.1.cap 4. Ex noſtrarum vltima x, qua tamē carere potuimus, ſi non quæſiſſemus.

X, apud authores nonnunquam pro denario notatur. Plin.lib.21.ca.21. Quod minore folio eſt, meſoſphærum appellatur: emitur x. L X. Laudatiſſimū microſphærum è minimis folium, pretium eius x. L X X V. Vbi per x, literam præcedentem, denarius ſignificatur.

Xanion, {ξάνιον} inter inſtrumenta muliebria poſitum à Polluce lib. 10.cap 16.

XANTHII, {Ξάνθιοι} Populi ſunt in Aſia: qui quum eorum vrbs ab Harpago Cyri regis præfectō obſideretur, vxores ſuas ac ſeruos vnà cum ſuppellectili in arcem poſuerunt, eámque igni ſuccenderunt, deinde omnes pariter contra Harpagum irruentes, interfecti ſunt, vt ſcribit Herodotus lib.1.

XANTIPPE, {Ξανθίππη} Vxor Socratis philoſophi. Moroſa admodum fuiſſe fertur & iurgioſa: irarúmque & moleſtiarum muliebrium per diem, pérque noctem ſcatebat, & reliqua. Legitur Gell.cap.17 lib 1.

XANTIPPVS, {Ξάνθιππος} Lacedæmoniorum dux, accerſitus à Carthaginienſibus, cōtra Loctatium Cō.ſulem pugnauit. Volaterranus.

XANTHO, {Ξανθώ} Fuit vna ex nymphis, Oceani & Tethios filia. Virg. 4.Georg.

Drymóque, Xanthóque, Ligeáque.

Xanthus, {Ξάνθος} Latinè Flauus dicitur, quo nomine dictus fluuius Troianus, qui & Scamander dicitur. Nam quòd in campis Troianis proximè flumen armenta rufa & pecora leucophea naſcantur, ideo flumen id Ilienſes Xanthum appellauiſſe dicuntur. De quo Virgil. 1. Æneid.

Fluenta Xanthi. Virg.4. Æneid.

Amnis Xanthus. Horat.4. Carm.ode 6. Eſt præterea Xanthus, flumen & oppidum Lyciæ, cuius quoque meminit Homerus lib. Iliad. 6. & Pomp.lib.1.

XANTHVS, antiquus rerū Lydorum ſcriptor. Lydúſne an Sardianus fuerit, Strabo ſe dicit incertum habere. Suidas Lydum eum dicit è Sardibus ciuitate fuiſſe, ſcripſiſſéque hiſtoriam Lydorum libris quatuor.

¶ Xanthus alter, poëta melicus ponitur ab Æliano.

X E

XENARCHVS, {Ξέναρχος} comicus poëta, cuius fabulas commemorat Athenæus. Xenarchus alter, è Seleucia Ciliciæ Peripateticus, docuit Alexandriæ primùm, deinde Romæ. Arij philoſophi, deinde Cæſaris Augusti vſus amicitia, vſque in honore habitus. Denique paulo antè mortem viſu orbatus diem obiit. Strabo lib.14.

XENIADES Corinthius, qui cùm emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificij noſſet, percontatus foret, Noui, inquit Diogenes, hominibus liberis imperare. Quod reſponſum Xeniades emit & manumiſit, filióſque ſuos ei tradens, Accipe, inquit liberos meos quibus imperes. Meminit Gellius lib.2.cap.18.

Xenion {ξένιον} Auratum capitis ornamētum, ex Polluce lib.5.ca.16.

Xenium, xenij {ξένιον} dici poteſt munus hoſpitalitatis, munus ab hoſpite ſeu amico miſſum. ξένος hoſpitem ſignificat. Vnde Martial lib. 13. in quo eiuſmodi munera diſtichis deſcribit, xenia nominauit, quòd verſus ipſos pro xenijs mitteret Inquit enim,

Omnis in hoc gracili xeniorum turba libello

Conſtabit nummis quatuor empta tibi &c.

Xenias balneas apud Ciceronem quidam Baias eſſe ſuſpicantur: ſic ab hoſpitibus, qui ibidem recipiebantur, Xenias, id eſt, hoſpitales fuiſſe cognominatas. Locus Ciceronis pro Cælio 48. Sed vt venenum quum à Licinio traderetur, manifeſtò comprehendi poſſet, conſtituiſſe locum iuſſit balneas Xenias, vt eò mitteret amicos, qui deliteſcerent.

Xenius Iuppiter, deus etiam hoſpitalis, quem hoſpites inuocabant ſiquando iura hoſpitalia violarentur, eum quippe vindicem ſperabant. Budæus.

XENOCRATES, penul.corr. {Ξενοκράτης} nomen philoſophi Chalcedonij auditoris Platonis, & Polemonis præceptoris, qui in Academia Speuſippo ſucceſſit, & vigintiquinque annis docuit. Fuit tardus ingenio, adeò vt quum illum Plato Ariſtoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic philoſophorum ſeueriſſimus extitit. Eius verbis tanta fides adhibebatur, vt quum iniurati nullius teſtimonium admitteretur, huic ſoli iniurato crederetur. Autor Suidas. Hunc Athenienſes aliquando vendiderunt, vt ita in exilio degens frangeretur. Obiit ſecundo & octogeſimo ætatis ſuæ anno, quum noctu fortè in ſartaginem offendiſſet. Cicero Attic. lib.1.11. Quæ mihi res multo honorificentior viſa eſt, quàm aut illa quum iurare tui ciues Xenocratem teſtimonium dicentem prohibuerunt.

¶ Xenocrates, alter philoſophus, modeſtia nihil ſuperiore inferior, ſcripſit οἰκοσκοπικόν, id eſt domeſticum auſpicium: quando videlicet, aut muſtela, aut ſerpens, aut his ſimilia in domo appareant, quid portendere ſoleant. Suidas.

ZENODORVS, penult. prod. {Ζηνόδωρος} ſtatuarius, ſcientia fingendi, cælandique nulli veterum poſtponendus. Cuius meminit Plinius lib.34 cap 7.

XENOPHANES, penul.corr. {Ξενοφάνης} Philoſophus Colophonius, Archelai auditor, ſcripſit elegias & iambos contra Heſiodum & Homerum, quæ de diis dixere improbando. Autor Laërtius. Huius meminit etiam Strabo lib.4. de Colophone ſcribens. Cic.4. Acad. Xenophanes paulo etiam antiquior, vnum eſſe omnia, neque id eſſe mutabile, & id eſſe deum.

¶ Xenophanes, alter poeta, idem Iambicus patria Leſbius. Suidas.

XENOPHILVS, pen.corr. {Ξενόφιλος} Muſicus, patria Chalcidenſis, Pythagoricus, biennio minor quàm Gorgias, qui CVII. vixit annis, ſed fœlicitate non inferior, ſiquidem, vt Ariſtoxenus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perfectiſſimæ doctrinæ ſplendore extinctus eſt. Autor Valerius. Longæuitatis huius Xenophili meminit Plin.lib 7.cap 50.

XENOPHON, penul.cor. {Ξενοφῶν} Grylli filius, Athenienſis, Socratis diſcipulus, ob eloquentiam Muſa Attica vocatus: equorum venationis, & rei familiaris in primis ſtudioſus, vt ex eius literis deprehendi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militauit, ac παιδείαν ſcripſit, non tam hiſtoriæ intuens veritati, quàm vt perfectum inſtitueret ducem, vt Cicero in ſecundo de Oratore teſtatur. Quintilianus Xenophontis iucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio conſequi poſſit. Cum Platone ſimultates geſſit, vt ſcribit Gell.lib 14.cap 3. Pluribus perſequitur huius vitam Laertius.

Multas ad res perutiles Xenophontis libri ſunt. Cic. de Senect.

Sermo dulcis Xenophontis. Cic. in Orat. Ibid. Xenophontis voce Muſas quaſi locutas ferunt.

Xenophontius {Ξενοφώντειος} Adiectiuum. Cic. Luccio, lib 5.12, Gratiam illam de qua ſuauiſſimè quodam in procemio ſcripſiſti, à qua te deflecti non magis potuiſſe demonſtras, quàm Herculem Xenophontium illum a voluptate.

Xenophonteius, Aliud adiectiuum. Cicero in Bruto, Molli & Xenophonteio genere ſermonis Id eſt tali, quali Xenophon eſt vſus.

¶ Xenophontes, præter hunc alij tres fuerunt: vnus Antiochenus, qui ſcripſit Babylonica, opus ſcilicet de amore. Alter Epheſius hiſtoricus. Tertius Cyprius, qui ſcripſit Epheſiaca, amores videlicet Cyrenes, Myrrhæ, & Adonidis Anthiæ. Suidas.

Xerampelinæ veſtes, matronales dictæ, ab ampelino colore, qui medius eſt inter coccum & muricem. Has muliebres ſcribit etiam Atrebatenſis fuiſſe appellatas apud Iuuenalem Sat.6,

Et xerampelinas veteres donauerit ipſi.

Xerolophus, xerolophi, maſcul.gener. penult. correpta {Ξηρόλοφος} ſignificat tumulum aridum & ſiccum, ex congeſtis nempe lapidibus. ξηρός, aridus, ſiccus λόφος, tumulus. Talem fuiſſe Byzantij conſtat, vbi erecta erat columna, & tripodes, quibus multa epigrammata erant inſcripta. Dicuntúrque adhuc eius rei non obſcura ſupereſſe veſtigia. Socrates author eccleſiaſticæ hiſtoriæ libro 7. capite 5. ſicuti & Nicephorus libro 14.cap.13. ſignificat celebrem Conſtantinopoleos locum fuiſſe, quem Xerolophon appellabant, vbi & forum Arcadij erat. Meminit & Suidas. Sed optimus teſtis eſt Priſcianus. Is libro 1.capite De accidentibus literæ, Et epigrammata, inquit, quæ egomet legi in tripode vetuſtiſſimo Apollinis qui ſtat in Xerolopho Byzantij, ſic ſcripta, &c. Rurſus libro 6. hic quòd hoc verum eſt, oſtendunt epigrammata vetuſtiſſima, quæ literis antiquiſſimis ſcripta in multis tripodibus legi, & maximè in tripode Apollinis qui eſt Cōſtantinopoli in loco quem ξηρόλοφον vocāt.

Xerophthalmia, xerophthalmiæ, penultima correp. Celſus libro ſexto, Eſt etiam genus aridæ lippitudinis, ξηροφθαλμίαν Græci appellant: neque tument, neque fluunt oculi, ſed rubent tantùm, & cum dolore quodam graueſcunt, & noctu prægrauis pituita inareſcunt: quantò minor generis huius impetus, tanto finis minus expeditus eſt. ξηρός, ſiccus aridus. ὀφθαλμία, lippitudo.

XERXES {Ξέρξης} Darij filius, maximus omnium regum Perſarum fuit. Ægyptum, quæ à patre defecerat, recepit. Expeditionem etiam quam Darius in Athenienſes parauerat, quinque annorum apparatu proſequens, decies centena hominum millia traduxiſſe dicitur. Quem numerum vt Valerius, itémque Hieronymus teſtantur de alta proſpectans ſpecula fleuiſſe fertur, quòd poſt centum annos nullus ſupereſſet. Hac igitur multitudine accinctus, vt omnes referunt authores, & maria pontibus coniunxit, Athon montem continentis abſcidit, vel Plinio teſte lib 4.cap.10. victus demum à quatuor millibus apud Thermopylas nauale certamen cum Themiſtocle tentauit: à quo item apud Salamina ſuperatur, turpiter cum paucis parua cymba aufugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipſe profligatus in Bœotia fuit. Demum quum ſe otio ſocordiæque relicta militia tradidiſſet, præmium, genus luxuriæ nouum inuenientibus propoſuit, vt ſcribit Valerius. Quamobrem à ſuis ſpretus, paucis poſt annis ab Artabano præfecto ſuo in regia interficitur, quum regnaſſet annis octo. De quo Trogus lib.2. Lucan.lib.2.

Xerxes præmium propoſuit qui nouam inueniſſet voluptatem. Cic.5.Tuſc.

Xerxes templum Græciæ inflammauit. Cic.2. de Legib.

¶ Xerſes idem ſonat, quod Victor ac triumphator, Beroſo teſte. Plura de Valer. Maxim lib.9.cap.5. Iam Xerſes, inquit, cuius in nomine ſuperbia & impotentia habitat, ſuo iure quam inſolenter vſus eſt, &c.

¶ Xerxes alter, pictor Heracleota, Venerem adeò pulchrā pinxit, vt ea ex quæſtum magnum faceret, pretio accepto ab his qui eam vidꝫ ſere cupiebant. Itaque Græci lepido cauillo Venerem eam amicam Xerxis vocitabant, quod ea eius lenocinio quæſtum faceret. Autor Ælianus de Varia hiſtoria.

XIPHION, {ξιφίον} Herba quæ Romanis gladiolus dicitur, aut ſegetalis. Videtur id nominis nacta, quoniā gladij ſpeciem folijs præbeat. iridi ſimilia erant, niſi minora & anguſtiora viderentur, & gladij modo mucronata neruoſáque. In caulem exit cubitalem in quo purpurei flores in ordinem digeſti inter ſe diſtant, ſemine rotundo, radice duplicis ordinis, quarum vna inſidet alteri, ceu puſillis bulbis, inferiore gracili, ſuperiore verò babitiore, adultióreque, in aruis maximè naſcitur. Plinio in humidis quum primum exit, gladij præbet ſpeciem, caule duûm cubitorum, radice ad nucis auellanæ figuram ſimbriata. Folium xiphiu, vt Theophraſtus ſcribit, latum ac enſis effigiem exit, vnde nomen herbæ inditum.

XIPHIAS, xiphiæ { ξιφίας } Nomen piſcis, de quo Plin. lib. 32. cap. 2. Xiphiam, id eſt gladium, roſtro mucronato eſſe, ab hoc naues perfoſſas mergi in Oceano ad locum Mauritaniæ, qui Cotta vocetur, non procul à Lixo flumine, Trebius Niger author eſt.

X Y

XYLINAS { ξυλίνας } Ptolemæo libro 5. cap. 6. Ponti Cappadociæ vrbs, vulgò Sinonne.

Xylobalſamum, xilobalſami, penult. corr. { ξυλοβάλσαμον } Arboris balſami materia, hoc eſt balſami lignum, vt inquit Dioſcorides lib. 1. cap. 18. Colum. lib. 12. cap. 52.

Xylocinnamomum, xylocinnamomi, neutr. gener. Lignum cinnamomi. Plinius libro 12. capite 19. de cinnamomo, Ipſum verò lignum in faſtidio eſt propter origani acrimoniam: xylocinnamomum vocatur.

Xylon, neut. gen. { ξύλον } Frutex eſt exiguus laniger. Plin. lib. 19. cap. 1. Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui goſſipion vocant, plures xylon, & ideò lina inde facta xylina. Vide Ruellium libro 2. cap. 150.

XYRIS, huius xyris { ξυρὶς } Herbæ nomen, quam Romani gladiolum appellant, quidam irim ſylueſtrem. Folia iridi ſimilia habet, latiora tamen & in ſummo acuminata, caulem ex mediis foliis exeuntem, cubitalem, ſatiſque craſſum, in quo triquetra ſunt veluti ſiliquæ, & in triquetris illis purpureus flos: & in floris medio puniceus color. Semen in folliculis fabarum modo, rotundum, rubens, acréque. Radix illi eſt crebris geniculis diſtincta, longa, colore ruffo. Sic Dioſcorid. lib. 4. cap. 24.

Xyſtis { ξυστὶς } Talaris tunica & muliebris Cælio libro 22. capite 18. Hanc autem ponit Pollux inter veſtimenta communia virorum & mulierum libro 7. capite 13. Clemens verò Alexandrinus Pædagog. libro 2. capite 10. inter veſtes mulieribus proprias. Nec deſunt, qui dicant eſſe veſtem ſubtilem, à ξύω, quod puluerem radat. aut vt alij malunt, ἀπὸ τοῦ ξυσθῆν, quod ſit veluti raſum propter tenuitatem.

Xyſtus, xyſti, maſc. gen. { ξυστὸς } Vitruuius lib. 6. de Græcanicis ædificiis, Xyſtos Græca appellatione, porticus ampla latitudine dicitur, in qua athletæ per hyberna tempora exercentur. Noſtri autem hypetras ambulationes xyſta appellant, quas Græci παραδρομίδας dicunt. Idem lib. de palæſtrarum ædificatione. Cic. 4. Acad. Quum igitur pauca in xyſto locuti eſſemus, tum eodem in ſpatio conſedimus. Item Attico, libro 1. 5. Xyſtus igitur & Xyſtum ſignificatione differunt, quum tamen ambo Græcè ſint idem: ſed aliter Latinè vſurpata ſunt. Plinius iunior meminit in epiſtola 42. & 101. Cic. de Claris Oratorib. Quum ambularem in xyſto, & eſſem otioſus domi. Budæus.

Xyſtus violis odoratur. Plin. iunior lib. 2. epiſt. 17. ad Gallum.

Xyſtus conciſus in plurimas ſpecies, diſtinctus buxo. Plin. iunior lib. 5. epiſt. 6. ad Apollinarem.

Xyſticus, xyſtici, penult. corrip. { ξυστικὸς } Qui per hyemem ſub tecto exercebatur. Suet. in Augusto, cap. 45. Nec tamen eo minus xyſticorum concertationes aut gladiatorum pugnas ſeueriſſimè ſemper exegit.

Z

ZAba. Armatura neſcio quæ loricarum prope talarium, qua armatus ſcribit Mauritius fuiſſe equites buccelatos vocatos, qui in agmine ante Imperatorem exercitus equitabant, & poſt ſequebantur. Annotauit Turnebus.

ZACYNTHVS { ζάκυνθος } Græciæ inſula eſt, Ætoliæ propinqua, vetuſtam habens vrbem eiuſdem nominis, teſte Liuio libro 6. de bello Punico. Plinius libro 4. capite 12. ſcribit ſitam eſſe inter Samen & Achaiam oppido magnificam, & fertilitate præcipuam, & Hyria aliquando dictam. Nunc vocatur *Lante*, ſiue *Zanthe*: ab aliis *Zachyto*. Virgilius 3. Æneidos,

Iam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthos.

Alta Zacynthus. Ouid. epiſt. 1.

Zacynthious, penult. product. Adiectiuum, Æmylius Probus in Dione, Suorum autem è numero Zacynthios adoleſcentes quoſdam elegit.

ZALEVCVS { ζάλευκος } legiſlator Locrenſis vinum ægris prohibuit iniuſſu medici, pœna capitis indita. Author Ælianus. Apud Valerium Seleucus malè ſcribitur, de quo ab eodem narratur: quòd quum eius filius adulterij crimine damnatus ſecundum ius ab ipſo conſtitutum vtroque oculo carere deberet, ac tota ciuitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipſi ſibi non pepercit: ſed ſuo prius, deinde filij oculo eruto, vſum vtrique videndi reliquit. Ex Valerio lib. 6. cap. 5.

ZAMA { ζάμα } Vrbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione victus fuit. Hanc Strabo lib. 17. Zaguam appellat. Silius lib. 3. Et Zama & vberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

ZAMOLXIS { ζάμολξις } Vir inter Getas natus, Pythagoræ diſcipulus ac ſeruus ad Ægyptios vnà cum eo penetrauit, deinde eorum ritus in patriam deduxit, à ſuiſque poſt mortem habitus deus, vt ſcribit Herodotus lib. 4.

ZANCLA { ζάγκλη } oppidum Achaiæ, vt ſcribit Plin. libro 4. cap. 5. Eſt & Siciliæ ciuitas eodem authore libro 3. cap. 8. condita à Meſſeniis, quam de ſuo nomine Meſſanam dixerunt. Zancle Siciliæ inditum nomen aiunt, quod falcis formam referat. Siculi enim Zanclen, falcem dicunt, vt meminit Thucydides libro 6. Silius autem libro 14. nomen accepiſſe ait, quòd Saturni falx ibi reperta fuerit. Id autem à poetis idcirco fictum tradunt, quòd ſolum Siculum fertiliſſimum habeatur. Ouid. 15. Metamorphoſeos,

Zancle quoque iuncta fuiſſe

Dicitur Italiæ, &c.

Zanclæus, Adiectiuum { ζαγκλαῖος } vt Arena Zanclæa. Ouidius 13. Metamorph.

Charybdis Zanclæa. Ouid. 4. Faſt.

Zanclæum, Sinum in freto Siculo, dictum à Zancle propinquo Siciliæ oppido.

ZARMIZEGETVSA { ζαρμιζεγέθουσα } Regia Daciæ vrbs authore Ptolemæo lib. 3. cap. 8. Vlpia Traiana deinde dicta, vulgò *Cron*.

Z E

Zea { ζειὰ } Frumenti genus, quod Latini ſemen à præſtantia frugis appellarunt. Duo eius genera reddidit Dioſcorides libro 2. cap. 80. alterum ſimplex & vnius tantùm grani: alterum quod dicoccon, id eſt gemini & duplicis grani appellant, duabus veſiculis coniunctum ſemen habens. Plin. lib. 18. cap. 8. Qui zea vtuntur, non habent far. Eſt & hæc Italiæ in Campania maximè, ſeménque appellatur. Hoc habet nomen res præclara: propter quam Homerus ζείδωρος ἄρουρα dixit: non, vt aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret. Ibidem cap. 24. Serere iu iugero temperatæ ſoli iuſtum eſt tritici aut ſiliginis modios quinque, farris aut ſeminis (quod frumenti genus ita appellamus) decem, hordei ſex.

Zelo, zelas, & Zelor, zelaris { ζηλόω } zelari, Significat æmulari, Cupidè aliquid imitari, Vehementer amare, adeò vt nullam in partem amoris admittere patiamur. Significat etiam inuidere.

Zelotes, zelotis, pen. prod. maſc. gen. { ζηλωτὴς } Æmulator dicitur: amator, qui nullum in amorem fert riualem.

Zelotypus, zelotypi, penult. corr. { ζηλότυπος } Zelator, ſiue æmulator formæ dicitur. nam ζῆλος æmulatio eſt, τύπος forma. Qui igitur ita amat vt ſolicitus ſit ne quis amore ſuo perfruatur, zelotypus eſt. Iuuenalis Satyra 5.

quas in digitis vaginæ fronte ſolebat

Ponere zelotypo iuuenis prælatus Hyarbæ. Quintil. lib. 4. cap. 2. Nam quid e ponet, quæ zelotypum malæ tractationis accuſat?

Zelotypia, zelotypiæ { ζηλοτυπία } Plinius libro 25. cap. 7. Nymphæa nata traditur, Nympha zelotypia erga Herculem mortua. Cicero 4. Tuſcul. Obtrectatio autem eſt ea, quam intelligi zelotypiam volo, ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur eo quod ipſe concupiuerit.

Offenſio nata à zelotypia. Antonius Ciceroni in Epiſtolis ad Atticum, libro 10. 198. Iudicabam duriores partes mihi impoſitas eſſe ab offenſione noſtra, quæ magis à ζηλοτυπία mea, quàm ab iniuria tua nata eſt.

Zelus, m. g. { ζῆλος } Vide AEMVLATIO.

ZENO { ζήνων } Philoſophus ex Citio oppido Cypri, vnde Citrius dictus, Stoicorum ſectæ conditor, vt inquit Cic. pro Murena, tanto in honore apud Athenienſes habitus, vt apud eum claues vrbis deponerent, ornaréntque ipſum aurea corona & imagine ærea. Deceſſit nonageſimo ætatis ſuæ anno, ſine morbo. Nam (vt ferunt) quum abiret ex ſchola, lapidem offendens, digitum perfregit: manu verò terram feriens, illud ait, En Niobe venio, quid me vocas? Et continuò ſe ſtrangulans interiit.

Zeno inuentor & princeps Stoicorum fuit. Cic. 4. Acad.

Zeno in vna virtute poſitam beatam vitam putat. Cic. 4. Acad.

¶Zeno Eleates Parmenidis auditor, ſimul cum Perdica & in philoſophia & in adminiſtranda Republica clariſſimus, teſte Suida. Hunc inuentorem dialectices fuiſſe, ſicut Empedoclem rhetorices, Ariſtoteles eſt author. Huius celebratiſſima fuit in perferendis cruciatibus patientia. Qui cùm adoleſcentes nobiliſſimos cupiditate liberandæ patriæ inſtigaſſet contra Nearchum tyrannum, facto indicio comprehenſus tradituſque eſt tortoribus torquendus. Qui cùm laceraretur, vt conſcios coniurationis nominaret, neminem illorum nominauit, ſed amicos intimóſque tyranni, participes coniurationis eſſe dixit. Deinde quum quidpiam ſe in aurem tyranno loqui velle ſignificaſſet, eam mordicus correptam non antè dimiſit quàm ipſa aure populatum caput reliquiſſet. Sed quum complices coniurationis proferre cogeretur, conciſam dentibus linguam in os tyranni conſpuit. Quo facto ciues tyrannum lapidauerunt. Fuit & alius Zeno philoſophus Epicureus, Ciceronis ſynchronos, id eſt contemporaneus, de quo idem Cicero libro 1. de Finib. Memmiule, & eum cum Attico frequenter audiuiſſe Epicuri ſententias explicantem.

ZENOBIA, vt ex Pollione refert Volaterranus, regina Palmireorum: poſt Odenati viri mortem in Syria Romanum tenuit imperium: poſitáque inter XXX. tyrannos qui tempore Galeni orbem vſurpauerint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eíque principis clementia Tybure poſſeſſio conceſſa, vbi honeſtè agitaret. Hæc ea caſtitate dicitur fuiſſe, vt ne cum viro ſuo niſi prolis gratia congrederetur. Regali alioquin pompa, Perſarum ferè modo adorabatur. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo gemmis dependentibus, voce clara, moribus ſeueris. Græci Ægyptiíque ſermonis peritiſſima, Latini non ignara. Orientalem Alexandrinámque hiſtoriam in epitomen redegit. Herennianum & Timolaum filios literis erudiit. De quorum interitu neſcitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

ZENODOTVS, penult. corr. { Ζηνόδοτος } grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cuius etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas.

¶ Zenodotus alter Sophiſta, ſub Adriano principe docuit Romæ, ſcripſitque Epitomen prouerbiorum Didymi: conuertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtij, præterea Genethliacon in Adrianum & alia. Suidas.

ZEPHYRIVM, { Ζεφύριον } Locrorum promontorium in Italia, à quo Locri Epizephyrij dicti, in extremo eius agri tergo ſiti, iuxta Heracleam & Crotonem. Plin. lib. 3 cap. 5. Strabo lib. 6. Locri agri promontorium offertur, quod Zephyrium appellatur, portum habens venientibus ab Occaſu ventis commodum, qua ex cauſa & nomen aſſequitur. Deinceps Locri Epizephyrij vrbs inſignis.

ZEPHYRVS, penult. corr. { Ζέφυρος } Græcis dicitur ventus, quem Latini Fauonium nominant. Is aduerſus Eurum ſtat, vt ſcribit Gellius libro 2. cap. 15. Plinius libro 18. cap. 34. Ipſe leniter pluuius, tamen eſt ſiccior Fauonius, ex aduerſo eius ab Æquinoctiali occaſu, Zephyrus à Græcis nominatus. Hæc ille. Zephyrus ineunte vere flare incipit: &, vt author Varro libro 1 de Re ruſt. VII. Idus Febr. Horatius 1. Carm. ode 4.

Soluitur acris hyems grata vice veris & Fauoni. Virg. 1. Georg.

Vere nouo, gelidus canis cum montibus humor

Liquitur, & Zephyro putris ſe gleba reſoluit. ζωὴ vita, φέρω ferens. hinc Zephyrus dictus, quaſi vitam ferens. Vernum enim tempus flante Zephyro incipit, quando herbarum eſt creatio. Lucretius,

Genitabilis aura Fauoni. Vide Favonius.

Tepentes auræ Zephyri. Virg. 2. Georg.

Flamina noua Zephyri. Silius lib. 16.

Felices Zephyri. Virg. 3. Æneid.

Leuis Zephyrus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7.

Modici Zephyri, Modicè ſpirantes. Ouid 14. Metam.

Secundi ſpirant Zephyri. Virg. 4. Æneid.

Surgens Zephyrus. Virg. 3. Georg.

Tepente Zephyro victa nix. Ouid 2. Faſt.

Minuunt frigora Zephyri. Ouid 3. Triſt. eleg. 12.

Mulcent flores Zephyri. Ouid 1. Metam.

Poſuere Zephyri, Id eſt deſiere ſpirare. Virg. 10 Æneid.

Aura mittitur venit à Zephyris. Ouid 2. Faſt.

Zephyrius, Adiectiuum { Ζεφύριος } vt Zephyria oua. Quæ ſunt ſteriſia, Plinius lib. 10 cap. 60. Quidam & vento putant ea generari: qua de cauſa etiam Zephyria appellantur, quæ alij cynoſura dixere. Vide IRRITVM OVVM.

Zephyritis, pen. prod. zephyritidis, pen. corr. { Ζεφυρῖτις } Patronymicum fœm. quo nomine dicta eſt Chloris, ſeu Flora dea Zephyri ſi ià à Catullo, de coma Berenicis, 62.

Zeta { ζῆτα } Pro nomine loci, vel bibliotheca quidam legunt apud Plinium iuniorem, in epiſt. 41 libri 2, Hortis zeta eſt. Quum ea veterum exemplarium fide legi debeat diæta. Tametſi apud Lampridium in Heliogabalo zeta legatur, teſte Budæo, in hæc verba, Odores Indicos ſine carbonibus ad vaporandas zetas iubebat incendi. Vide DIAETA. Hermolaus Barbarus, Zeta & Zetecula, inquit, Plinio Cæcilio in epiſtolis, erat locus capax vnius lecti, cum ſellis duabus: qui velis obductis & reductis modò adijcitur cubiculo, modò aufertur. Nomen, quoniam tribus è partibus feneſtras & proſpectus habeat, atque ſolem multipliciter accipiat, quaſi ἀπὸ τοῦ ζεῖν, quod eſt, feruere, quando & heliocaminos in ipſa zeta ponitur, hoc eſt, vaporarium quoddam ſolare, non ad ignis vſum, ſed ad ſolis. Vel ἀπὸ τοῦ ζῆν, quòd in ea commodiſſimè viuatur, vt quam delicias & amores ſuos vocet idem Cæcilius libro 2. ad Gallum, epiſtol. 17 & libro 5 ad Apollinarem, epiſtola ſexta, ſicut à conuerſatione victúque diæta. Hactenus Hermolaus: cuius ſententiam fortiter tuetur aduerſus calumniatores Cælius Rhodiginus libro 12. capite 18.

ZETES { Ζήτης } & Calais, Boreæ Thraciæ regis filij & Orithyæ, alati iuuenes, cum Argonautis profecti à quibus ad pellendas Harpyias miſſi ſunt, vt ſcribit Seruius Ouid. 7 Metamorphoſeos,

Implumes Calaiſque puer, Zeteſque fuerunt. In quem locum ſic Lactantius. Zetes legendum eſt, non Zetus: vt ferè in exemplaribus eſt deprauatum. Alij Zethes cum aſpiratione legunt. Vide CALAIS.

ZETHVS { Ζῆθος } Iouis filius ex Antiopa: Amphionis frater. De quo Cic. lib. 2. de Orat. Minor erit philoſophiæ, ſicut Zethus ille Pacuuianus, propè bellum indixerit. Horat 1. epiſt. 19.

Durus Zethus. Propert. lib. 3 eleg. 15.

Zeugma, zeugmatis, penultima correp. neut. gen. { ζεῦγμα } Latinè connexio, ſiue adiunctio dicitur. Figura, quum plures ſenſus vno connectuntur verbo. Quod tribus modis ſit. Aut præpoſito verbo, ad quod reliqua reſpiciant: vt, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia. Aut verbo poſtpoſito vt, Neque is es Catilina vt te aut pudor à turpitudine, aut metus à periculo, aut ratio à furore reuocarit. Aut in medio ſenſuum poſito verbo: vt Troiugena interpres diuûm.

ZEVGMA { Ζεῦγμα } Daciæ vrbs, Ptolemæo libro 3. cap. 8. Vulgò *Cleſenbergk*. Stat. 3. Sylu. 2.

Antiquæ Babylonis opes, & Zeugma Latinæ

Pacis iter.

ZEVS, zei { ζεὺς } Piſcis, qui & faber Gadibus appellatus eſt. Plin. lib. 9. cap. 18. Et lib. 32 cap. 11. Colum. lib. 8. cap 16, Vt Atlanticus faber qui & in noſtro Gadium municipio generoſiſſimis piſcibus adnumeratur, eúmque priſca conſuetudine zeum appellamus.

ZEVXIS { Ζεῦξις } Heracleotes pictor ſua ætate maximus. Hic teſte Plin. libro 35. cap. 9. opes tantas acquiſiuit, vt in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio mutari poſſe diceret. Æquales eius & æmuli fuere

Timanthes, Androcydes, Eupompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur, vt in ea dictione legere potes. Idem eodem teſte, cap. 10 ſupra dicti libri, fertur pinxiſſe puerum vuas ferentem, ad quas quum aduolarent aues, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi, & dixit, Vuas melius pinxi quàm puerum: nam ſi & hoc conſummaſſem, aues timere debuerant. Huius meminit Cic. 2. de Inuent.

Z I

Zingiber, pen. corr. zingiberis, pen. corr. neut. gen. { ζιγγίβερι } Genus aromatis, Dioſcorides lib. 2 cap. 149. Zingiberis diuerſa à pipere & ſui generis planta eſt. Plurimum in Troglodytica, & Arabia naſcitur: frondis eius vſus multus, & in quibus nos ruta, vtuntur, pulmentis potionibúſque eum miſcentes. Habet zingiber paruas radices quadrati odorati inoci forma, albeſcentes, odoratas, ſapore piperis.

Zizania, zizaniæ: vel Zizanium zizanij { ζιζάνιον } Vide LOLIVM.

Zizipha, penult. corr. { ζίζυφον } Papinianus (teſte Ruellio) ex Africa nouiſſimis Auguſti temporibus primus inuexit, in caſtris ſata, & aggeribus præcipuè decora: baccis ſimiliora quàm malis, & in tectis iam ſyluæ aſcendunt ſicut oleæ, ſed odorato magis: baccis cornis ſimile pomum, quo amplius & maturius, eo innocentius. Duplex ziziphi genus, vt Columellæ placet, rutilum & candidum: nam & rutilam & albam ziziphum probatiſſimum ad apum paſtiones tradit, arbor malorum generis. officinis omnibus iuiuba dicta. Zizipha grano ſeruntur.

Z O

Zodiacus, penultima corr. { ζωδιακὸς } dici poteſt animalis, ab effigie animalium. Nam circulus eſt maior, obliquus æquinoctialem in partes æquales ſecans, cuius vna medietas ad Septentrionem, reliqua ad Auſtrum declinat, in quo duodecim ſigna ſunt in formam animalium figurata, vt Aries, Taurus Græcè enim ζῶα, animalia dicuntur.

Vim quandam eſſe aiunt ſignifero in orbe qui Græcè ζωδιακὸς dicitur. Cic. 2 de Diuinat.

ZOILVS, penult. corr. poeta { Ζωίλος } Ptolemæi temporibus, ſophiſta quiſpiam fuit, hoc facinore potiſſimùm nobilitatus, quòd Homerum poetarum omnium principem auſus eſt libris aliquot in eum ſcriptis, inceſſere, vnde ὁμηρομάστιξ, cognomen meruit: quod ipſum etiam abijt in prouerbium: ſic enim appellari cœpti nobilium authorum caſtigatores, vel Plinio teſte in præfatione hiſtoriæ naturalis. Hæc Eraſmus. Ouid. 1. de Remedio amoris,

Ingenium magni liuor detrectat Homeri:

Quiſquis es, ex illo Zoile nomen habes. Hic quum ſua in Homerum ſcripta Ptolemæo regi recitaſſet, rex indignatus nullum ei verbum fecit. Quúmque Zoilus inopia preſſus regem rogaret vt ſibi aliquid quo viueret, daret: Homerus, rex ait, multos paſcit: quare tu qui illo doctior es, ſaltem teipſum paſce. Tandem Zoilus parricidij damnatus, iuſſu regis cruci affixus eſt. Zoili mors, inquit Vitruuius in præfatione libri 7. variè memoratur. Alij enim ſcripſerunt à Philadelpho eſſe in crucem fixum, nonnulli in eum lapides eſſe coniectos: alij Smyrnæ viuum in pyram eſſe coniectum. Vide locum Vitruuij.

Zona, zonæ { ζώνη } Eſt id quo cingimur: vnde quidam cingulum appellant. Martialis lib. 14.

Longa fatis nunc ſum: dulci ſed pondere venter

Si tumeat, fiam tunc tibi zona breuis.

In zonis pecuniam deferebant veteres. Caius Gracchus apud Gellium lib. 15 cap. 12, Zonas quas plenas argenti extuli, eas ex prouincis inanes retuli.

Arcuit zona conſtringit ſinut. Senec. Hippol. 4.

Ligatam diu zonam ſoluere. Catul. ad paſſerem Leſbiæ, 2.

Retinens veſtem zona. Senec Oedip. 5.

Solutæ zonæ Horat. 1. Carm ode 30.

Teres zona. Ouid. 2 Faſt.

¶ Zonam perdidit. Prouerbium caſtrenſe in eos qui nihil habent nummorum: quòd quicquid habent milites, in zona ſecum portant, vt inquit Porphyrion Horat. 2 epiſt. 18,

Ibit eò quò vis qui zonam perdidit. Plaut. Pœn. 26,

-tu qui zonam non habes,

Quid in hanc veniſtis vrbem, aut quid quæritis? In quibus Plauti verbis, duplex eſt alluſio, & ad veſtem Pœnorum more diſcinctam: & ad pecuniam quæ in zona geſtatur, citra quam in vrbe ſumptuoſa, non ſit commode viuitur. Ex Eraſmo.

Zona. Morbi genus. Scribon. Largus, Facit hoc medicamentum ad carbunculos, & ad ignem ſacrum, & ad zonam quam Græci ζώνην dicunt.

¶ Zonæ cæli. Plinius libro 2. cap. 68. Nam quum ſint cæli quinque partes, quas vocant zonas, infeſto rigore & æterno gelu premitur omne, quicquid eſt ſubiectum duabus extremis vtrinque circa vertices, hunc qui Septentrio vocatur, eúmque qui aduerſus illi Auſtrinus appellatur. Virgil. 1. Georgicon,

Quinque tenent cælum zonæ, &c. Vbi Seruius, Circuli qui cælum ac terram veluti zonæ cingunt, tranſlatiuè: nam propriè zonæ in terris, ſed pro parallelis, id eſt circulis poſuit, Septentrionalis, Æſtiualis, Æquinoctialis, Brumalis, Auſtralis. Ouidius primo Metamorph.

Lucentes zonæ Stat. 10. Thebaid.

Niualis zona, Plaga Septentrionalis. Lucan lib. 4.

Rubens zona, Torrida plaga cæli Claud. de bell. Gildon.

Trina zona flammea rota Phœbi. Senec. Herc. Oetæo, 11.

Zonarius, zonarij { ζωνοποιός } Qui zonas facit Cic. pro Flacco. Quod Mithridates qui multitudinem illam non authoritate, ſed ſagina tenebat, ſe vel dicat, id ſutores & zonarij conclamarunt.

Zonarius, Adiectiuum, Quod ad zonam pertinet. vt Sector zonarius, quem

rius, quem crumenisecam aliàs appellare poſſumus. Plautus Trinum. 13. -mira ſunt
Niſi illic homo eſt aut dormitator, aut ſector zonarius.

Zonula, ſeo. corr. {ζωνάριον} Diminutiuum. Catul. in Epithal. Iuliæ, 56, tibi virgines zonula ſoluunt ſinus.

Zonatim per gyrum. Lucil. lib. 6.
Zonatim circum impluuium cumeram is aludebat. Nonius.

Zophorus, penultima correpta, eſt Vitruuio & architectis, quam vulgò *Friſam* appellant: Hoc eſt, *vne plate bande entre l'architraue & la corniche, en laquelle s'entaillent aucunesfois des feuillages, ou autres belles fantaſies de demi boſſe, afin d'enrichir la beſogne.* Vitruuius lib. 3. cap. vlt. Et lib. 4. cap. 1. & cap. 7. Rutius lib. 5. cap. 1.

Zoophyta, penultima corr. {ζωόφυτα} dicuntur, quæ ſunt medium quiddam inter animal & plantam. Cuiuſmodi ſunt quæ mediam naturam inter ſenſibilia & vegetabilia habent. ob hoc zoophyta dicta (nos fortè plantanimantes dicere poſſumus, vel plantanimalia) vt oſtrea, ſpongiæ, & ſimilia inter animalia & ſtirpes ambigua. Budæus.

Zopiſſa, zopiſſæ {ζώπισσα} Derasam nauigiis cum cera reſinam, zopiſſam aliqui vocant, inquit Dioſcorides (à pleriſque eadem hypochyma appellatur, quòd marino ſale maduerit) diſcutiendi vires habentem. Sunt etiam qui collectam ex pinea arbore reſinam, zopiſſæ appellatione indicent. Plin. libro 24. cap. 7. Zopiſſam eradi nauibus diximus, ceram marino ſale maceratam. Optima hæc à tyrocinio nauium.

ZOPYRVS, penult. corr. {Ζώπυρος} Phyſionomiſta dictus eſt, quòd profiteretur hominum mores naturáſque ex corpore, oculis, vultu, fronte, ſe poſſe pernoſcere. Qui cum vitia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixiſſet, & à multis idcirco derideretur, Non errat (Socrates reſpondit) Zopyrus. Huiuſmodi enim natura eſſem, niſi naturam philoſophia ſuperaſſem.

¶Zopyrus alius, vt teſtatur Herodotus circa finem libri quarti, nobilis Perſa, qui, quum Darius rex Perſarum Babylonem diu & fruſtra oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures, & labia amputauit, & ita ad Babylonios quaſi transfuga ſe contulit, conquerens de crudelitate ſui regis. Receptus igitur à Babyloniis, & dux belli conſtitutus, vrbem Dario tradidit, ne quo dicere ſolebat Darius, ſe Zopyrum malle integrum, quàm viginti capere Babylonas. Zopyri enim aſtu Babylone potitus erat Darius.

¶Fuit & alter Zopyrus, qui, vt author eſt Plin. lib. 34. cap. 12. ſculpſit Areopagytas, & iudicium Oreſtis in duobus ſcyphis pondo duodecim æſtimatis.

ZOROASTRES {Ζωροάστρης} Bactrianorum rex, qui primus, vt author eſt Plin. lib. 30. cap. 1. artem magicam in Perſide inuenit. Iſte tamen Nini regis temporibus, cum quo bella geſſit. Fuit ante bellum Troianum annis D C C C. aſſumptus eſt igne cœleſti, prædixitque Aſſyriis, ſi eius cineres ſeruarent, regnum eorum non defuturum. Feruntur eius de Natura libri IIII. De lapidibus item pretioſis vnus. Præterea Aſtronomica, & alia. Author Suidas. Plinius quoque lib. 7 capite 16 vnum eodem die quo genitus eſt riſiſſe tradit. Eidémque cerebrum ita palpitaſſe, vt impoſitam repelleret manum, futuræ præſagio ſcientiæ.

Zoſter {ζωστήρ} Genus ignis ſacri, medium hominem ambiens, & enecans ſi cinxerit. Plin. lib. 26. cap. 11.

Z Y

ZYGANTES {Ζύγαντες} Populi ſunt Pœnis vicini, vbi, vt author eſt Herodotus libro 4. magnam vim mellis apes conficiunt, ſed multo plus opifices viri facere dicuntur. Omnes minio inficiuntur, ac ſimias veſcuntur: quarum affatim gignitur iis, qui in montibus degunt.

Zythum zy. thi {ζῦθος} Potus ex hordeo aqua reſoluto. in Ægypto pleruque fieri ſolet, ideóque poetis quandoque Peluſiacus potus dicitur. Madeſcit aqua hordeum, donec reſoluatur in liquorem vino ſimilem: inebriat hic, & acre guſtu eſt, quoniam ex putrilagine aceſcente conſtat: hunc vulgus Græcum phocadion appellat. Hæc Ruellius. Plinius lib. 22. cap. vltimo, ad finem, Ex frugum quidem hæ ſunt in vſu medico. Ex iiſdem fiunt & potus, zythum in Ægypto, cælia & ceria in Hiſpania, ceruiſia & plura genera in Gallia, aliiſque prouinciis.

THESAVRI LINGVÆ LATINÆ

FINIS.

TYPOGRAPHVS LECTORI S.

THeſaurum hunc, candide lector, toties legendo ac relegendo, tot tantáſque Latinæ linguæ diuitias, ſanè ſum admiratus: & eo magis, quòd, cùm omnia diligenter conſiderarem, ita plenum Copiæ cornu, omnibus in locis animaduertebam, vt nihil addi poſſe, niſi ſuperuacaneum, videretur Igitur cùm ad hunc Theſaurum operam aliquam nauate cuperem, & viderem ad tam plenam copiam, me hominem tam tenuem nihil poſſe adiicere, ſtatui ſaltem in collocatione aliquid prodeſſe lectori. Feci igitur quod fecerũt, qui vrbium tribus inſtituerunt Ii enim cùm viderent diuerſarum artium homines, promiſcuè per diuerſos vicos (vt quenque Deus collocauerat) habitare, & tamen in claſſes certas digeri, certas ob cauſas expedire iudicarent, tribus ordinauerunt, & earum vnicuique ædes aſſignauerunt, in quas ſuo quæque tempore conueniret. Ita factum eſt, vt certa in claſſe, cuiuſque generis opifices, exempli gratia, hic ſutores, illic ſartores, illic fabros magna commoditate, magnóque reipublicæ bono reperias. Horum ego prudentiam mihi in hoc Theſauro imitandam iudicaui. Igitur ex ſingulis huius Theſauri quaſi vrbis vicis, hoc eſt, ex ſingulis literis, in ſingulas claſſes ea redegi, quæ eſſent eiuſdem quaſi artis, hoc eſt eiuſdem generis, vt ea poſſent in ſuas quæque claſſes digeſta, commodius & coniunctius inueniri. Claſſes autem ſic ordinauimus. In prima ſunt Forenſia, non omnia Iuris vtriuſque phraſes & vocabula, ſed ea maximè, quæ legis allegatione, aut Iuriſconſultorum ſententia explicantur. Sequuntur Contraria ex ſcriptis Ciceronis omnia ferè excerpta. Poſtea Oppoſita, Antiqua & Inuſitata, ſub quibus rara, obſoleta & vetuſta comprehendimus, ab vſitatis ſola diſtinctionis nota (quantum per huius Theſauri lectionem nobis facere licuit) ſecreuimus. Omnibus enim inuſitatis, vſitata non adiunguntur, cùm non vbique ſubiuncta inuenerim. Vrbium, fluuiorum, montium, populorum & promontoriorum nomina, quæ ſine regionis vocabulo inuenimus, ea data opera omiſimus. Affinitatis & cæterarum rerum, quas hîc ſubiectus catalogus complectitur, omnia cum ſupradictis vocabula, ordine alphabetico, numero paginæ, columnis, priori a, poſteriori b. quò nihil obſcurum ſit, ſuis quæque locis ſunt digeſta Sicubi verò nos lapſos eſſe deprehenderis (id quod facilè in tam impedito opere accidere poteſt) dabis veniam. Quòd ſi te, hoc labore adiutum ſenſerimus, plura Deo volente, proprio libello in lucem aliquando emittemus. Bene vale. Anno M. D. L X XIII. Lugduni.

VOCABVLORVM ET LOCVTIONVM CLASSES
quædam, ſecundum rerum cognationes, quas ſequens Catalogus complectitur, hæ ſunt.

1 *Rerum forenſium locutiones & vocabula.*
2 *Contraria.*
3 *Oppoſita.*
4 *Antiqua & inuſitata.*
5 *Affinitatis & conſanguinitatis vocabula.*
6 *Hominis partes, veſtimenta & ornamenta.*
7 *Aedium partes, ſupellex & ornamenta.*
8 *Arbores, earum fructus & partes.*
9 *Herbæ, & earum partes.*
10 *Legumina.*
11 *Animalia, inſecta, ſerpentes, vermes.*
12 *Aues.*
13 *Piſces.*
14 *Naues, & earum partes.*
15 *Regiones.*
16 *Fluuii ſingularum regionum.*
17 *Inſulæ.*
18 *Montes.*
19 *Populi.*
20 *Promontoria.*
21 *Vrbes.*
22 *Colores.*

RERVM FORENSIVM LOQVTIONES ET VOCABVLA.

A

A littera abſolutionis nota 1 a
A lenones manu aſſerta 1 b
abigeatus 9 b
ab inteſtato 10 a
abiudicata 10 a
ablocatum 10 b
abnoctare 11 a
abolere crimen vel nomina reorum, 11 b
abolere magiſtratum ibid.
abolitio criminis 12 a
abripere ad quæſtionem 13 a
abrogare legi & legem 13 a
abrogatio 13 b
abſcedente vſufructu 14 b
abſciſſe 14 b
abſoluere improbitatis, iniuriarũ, maieſtatis, bello, ſuſpicione regni de præuaricatione, reum ſine cauſa criminis, ſe iudicio ab aliquo, copioſe 15 a b
abſolutus adulterij 15 b
abſolutio 15 b
abſolutorius 15 b
abſtemius 17 a
abſtentus à bonis paternis, ibid.
acapna 22 a
acenſus 25 a
accedere rei iudicatæ 23 a
ad alicuius ſententiam ibid.
acceſſiones 24 a
acceſſio ibid.
acceſſorium ibid.
ſi quid illi accidat 25 b
cauſam accipere 27 e
acceptio ferre 29 b
acceptam facere ſponſionẽ 30 a
acceptilatio & apocha 30 a
accommodare iuſiurandum ad alicuius rei teſtimonium 31 a
accuſare 32 b
accuſator ibid.
accuſatio ibid.
acceſſera 33 a
acinaceus 41 a
acrobodicæon 43 b
adæratum 49 b
addicere 51 a
adducere hominem vel rem aliquam in, vel ad ius ſine iudiciũ 52 b
ad re ad arbitrium, ad cauſas, hæreditatem 54 a
adiacens inſula 57 b
adiuuare 60 a
admiſſio 62 b
admiſſum 63 a
admonitio 63 b
adoptare 66 a
aduenticia dos 70 a
aduenticium donum 70 b
aduentitia neceſſitas ibi.
aduentitium peculium ibid.
aduerſarius 71 b
aduerſaria, orum ibid.
adulterium 73 a
aduocare 74 a
ſacramentum aduocare in alicuius nomen ibid.
aduocatus ibid.
aduocatio ibid.
ædilitia edicta 76 b
æquius melius 89 a
bonitas & æquitas cauſæ ibid.
æquitatem explicare ibid
æquatio iuſta 90 b
æs alienum 93 a
ex ærario eximere 94 a
æſtimare litem 97 a
litis æſtimatio ibid.
in æ num 104 a
affectare 107 b
affinis 108 a
agros aſſignare 114 a
agraria lex 114 b
agnaſci 118 a
agnoſcere æs alienum 112 b
comprobare agnoſcereque aliquid ibid.
agnoſcere debitorẽ, debitũ ibid.
agnoſcere nomina ibid.
agniti natales ibi.
agere, facere 119 a
iure ſummo agere 124 b
agere actione furti cõcepti, manifeſti, non exhibiti, oblati, prohibiti 125 b
agere ex ſponſo, ex ſponſu 121 a
agere ex ſyngrapha cum aliquo ibid.
agere forum 121 b
inter bonos bene agier 121 b
actum eſt 123 b
acta circumducere ibid.
ab actis remotus 123 a
actus pro diſpenſatione 124 a
actum gerere ibid. actio 124 b
actionũ varia genera, & locutionum formulas vide paginis 124 b, 125 a b, & 126 a
actionem dare & poſtulare 126 a
actionem habere ibid.
actio iniuriarum ibid.
actionem inſtituere ibid.
actuarius 126 b
ahenum 129 b
album 134 b
album iudicum ibid.
album prætoris ibid.
alias 143 a
alieni iuris hæres 143 b
allegare 145 a
allegere ibid.
allegere in ordinem ibid.
allegere inter prætorios ibid.
allecti ibi.
alluuio 147 b
alimentariæ lex 149 a
alimentum ibid.
altercatio 150 b
altercatores ibid.
aleator 153 a
ambitioſa decreta 160 a
amouere 171 a
amicabilis aſſectio 163 b
ampliare 175 a
ampliari rei ibid.
ampliatio ibid
anatocismus 180 a
anceps ius 181 a
angaria 184 a
angariarum exhibitio ibid.
angariarum præſtatio 184 b
animaduerſus 188 b
annotatio quid 194 b
annotari reus qui dicitur 194 b
annotatas cenſibus ibid.
annumerare ibid.
annonam attentare & vexare, vel maximè qui ſoleant 197 b
annuum 197 b
annuus dies, interdicta, vſus 197 a
anteſtari 201 a
antidotum 202 b
apocha 30 & 211 a
apalis 211 b
apophaſis, neratio, annotatio bonorum, ſententia dictum, reſponſio 212 b
apoſtoli ibid.
apparitio 213 b
apparitor ibid.
apparitura ibid.
appellare aliquem 214 b
appellare ibid.
appellare de pecunia aliquẽ ibi.
appellari pecunia ibid.
appellandi varias locutiones ad ius pertinentes, vide pag 214 b
appellatio ad aliquem 215 a
appellator ibid.
appellata ad equũ animalia 215 b
applicari ſeruum sei commoni 217 e
applumbare 217 b
apponere accuſatorem alicui 218 a
apponere licitatorem ibi.
approbata opus, approbari, approbatum 219 a
appromiſſor ibid.
aptare debere ad fideicommiſſa ſtipulationem 221 a
aqua & igni interdicere 223 b
aquagium ibid b
aquæductus 223 a
aquilea libator 224 b
aquiminarium 225 a
arbitrarius 227 b
arbitratus ibid.
arbitrium ibid.
arbitrium honorarium 228 a
arbitrium tempera ibid.
arbitrabo ibid.
arbor. ibid. b
arca 229 b
arcarius ſeruus ibid.
archigubernus 232 a
area 235 a
argentum factum, atque ſignatũ 238 a
argentaria functio officium vectigaliarij. ibid.
argentaria menſa 238 a
argentariam facere, exercere ibid
arguere reum 239 a
arma 244 b arrogare 249 b
artemon 253 b aſcriptitius 257 b
aſſectari prætextatum 263 a
aſſerere manu ibi.
aſſerere ſibi hæreditatis partem dimidiam 263 b
aſſerere ſibi procurationem ibid.
aſtringere ſe hæreditati 269 a
athleta qui 251 a
atriarij 276 a
atrocem iniuriam ibid. b
attentari ſententiam 277 b
atteſtari 278 a
atteſtare ibid.
auditorium forum, tribunale 284 a
auctionor 288 b
aurum factum 289 b
aurum & argentum factum ibid.
authenticus a, um, quid ſit 300 a
authenticæ rationes, tabulæ ibid.
authentica inſtrumenta ibid.
authores pupillorum 301 b
authoritatis inſtrumentum 303 a
authoritates publicæ 303 a
authoritatem, actionem pro cautione ibid.
authoritatem laudare 302 b
aut 304 a
auunculus ibid b
auunculus maior ibid.

B

Balneatores fures, quomodo puniendos 310 b
balnearium furtum inſtrumentũ ibid
balneator ibid.
bonæ fidei emptor 334 a
boni conſulere ibid.
optimo iure prædia ibid b
bona multiplicia 336 a
bonorum poſſeſſio multiplex ibi.
bona prædia ibi b
bupreſtis. 353 b
burdo 354 a
burgi ibid.

C

C littera condemnationis nota 1. & 356 a
cacabus ibid. b
cadere cauſa 359 a
cade formula ibid.
cadere in iudicio ibid.
caſtare, caſtrare, caſus 361 a
caducum legatum ibid b
caduca bona 336 a
cæca dies 363 b
cæca teſtimonia ibid.
cædere marmor 364 a
cædua ſylua 365 a
cædere arbores ibid.
cælare argentum 365 b
cælaturæ æſtimatio ibi.
cælum corrumpere 367 a
cæmentitia fundamenta 368 a
cæmentitius tram ibid.
cæterum 370 b
calculator 373 b
calendarium 374 b
caligatus 375 a
calumniam iurare in aliquem 380 a
calciarium 381 a
camerata vehicula 382 a
canales ſtructiles 385 a
cancellare teſtamentum 386 a
candidatus 387 b, & 388 a
canicius 390 a
canonica illatio 392 b
cantharus 393 a
capitoſus 399 b
capitatorius 400 b
capitium 402 b
capitis diminutio 404 a
capite cenſi ibid.
capitale crimen, facinus 405 b
capitalem fraudem admittere ibid.
capitalis rei quæſtiones ibid.
capitales inimicitiæ ibid.
capitales triumuiri ibid.
capitatio 406 a
capitium 406 a
capitularia ibid.
carboniana bonorum poſſeſſio 407 a
carceras eum 407 b
carcer iſtum ſine cauſa 408 b
carruca, carrucarius 415 a
caſearias 417 a
caſtaldus 419 a
caſtella 421 b caſtrum 420 b
caſtrenſe peculium 421 b
catalectonus 422 b
catſuidiare 423 a
cantiles 426 a
caronaria regalis 426 b
cauere alicui 428 b
cauere pecuniam alicui ibid.
cauere aliquem ſe reſtituturũ ibi.
cauere ſummam 429 a
cauere capite ibid.
cauere teſtamento ibid.
cauere de auctione ibid.
cauere de facto ſuo ibid.
cautum pro cautionẽ exigere ibi.
cauere & iuſ ... ibid.
cauere defenſum iri aduerſus alium ibid.
cauere ſibi aliquid dari ibi.
cautum eſt de ibi.
cautum eſt illi ibi.
cautio 429 b
cautio Muciana ibid.
cautio iuratoria ibid.
cautela 430 a
cauillatio 430 a
caupo 430 b
cauponius 431 a
cauſa mei dare 431 b
cauſa ſui accipere ibid.
cauſa ſarraca ibi.
cauſa 432 b
cauſa lucratiua ibid.
cauſa perfecta & abſoluta 432 b
cauſarum concinatores & redemptore 432 b
cauſam accipere 433 a
cauſa cadere 339 a, & 433 a
cauſam dicere 433 a
cauſam dicere ex vinculis 433 b
cauſam ſeperare 434 a
in cauſa eadem ſiſtere 434 b
cauſa, ſtatus, conditio ibid.
in cauſam ſuam recidere ibid.
in ea cauſa res eſt ibid.
in eam cauſam venire ibid.
cauſa, acceſſio ibi.
cauſa pro caſo ibid.
cauſaris miſſio ibid.
cauſariè ibid. cauſor ibid.

cauto-

cedere a iure 435 a
cedere a i:onibus alicui 437 a
cedere act onibus alicui admi-
ſus aliquem ibid.
actiones Cedere ibid.
ius Cedere ibid.
litem Cedere aduerſario 437 b
aquæ ductum & viam per locum
cedere ibid.
interceſſioni cedere 437 b
cedere toro ibid.
tempus Cedit 438 a
vſumfructum Cedere alicui 438 a
bonis a te ius Cedere ibid.
lucro ei Cedat ea res ibid.
cedere pro conſors 438 b
legato Cedere ibid.
ceſſio ibid.
ceſſat actio ibid.
ceſſare in ſolutione 439 a
ceſſio 438 b
redire Ceſſim ibid.
cedi dies 438 a
celebris ciuitas 440 a
ce ebernimus v r ibid.
celeritas actionum coniungenda
rum 442 b
celeritatem res deſyderat ibid.
celeriter & ſine caula agere ali
quid ibid.
cella vini & olei 443 a
cellarium 443 b
celare fugitiuum ibid.
celare ſe a domino ibid.
celare venditorem 444 a
co ſere 445 a
cenſera & iubera ibid.
conſere, ſententiam dicere ibid.
in cenendo ætatem ſignifica a
neceſſe eſt 445 b
cenſio ibid.
cenſio haſtaria ibid
cenſitor ibid.
cenſuum vinis 446 a
cenſus 446 a
cenſus & F rtunæ ibid.
in Cenſu n defecta ibid b
cenſualis & cenſuale 447 a
cenſuali a vincula ibid.
centenariæ coronæ 448 a
acoteſima 448 b
centiones 447 b
centum emere, pro eſtum nummis
emere 448 a
centum atæ leges 449 b
centuriatus ibid.
cernere hæreditatem 454 b
cretio 455 a
certamina celebrare ſub nomine
alicuius 457 a
certa die promittere 458 a
certam legem dicere teſtamento
ibid.
certa ſtipulatio 458 b
certum eſt 454 a
certò certius 459 b
certiorare ibid.
certioratus ibid.
ce uſſa 460 b
character albenius 466 a
chartæ puræ 467 a
ad chartas parata papyrum
ibid.
chartalarius ibid.
chartaceus ibid.
chaſma 468 a
chaſmate perire ibid.
chirembolon 470 a
chirographus ibid.
chirographa tributorum ſolu-
rum ibid.
chirographum inane factum ſolu
tione ibid
chirographum legare 470 b
chirographa vanire ibid.
ahirographarius ibid.
chirographarius creditor ibid.
chirographaria pecunia ibid.
chirographarium debitum ibid.
chlamys 471 a
aboma 471 b
aborus venis 473 a
cibaria lex 476 b
citara 479 a
cingere ſyluam 481 b
cinctus 482 a
cinctus in alia militis ibid.
cingulum d gnitatis 482 b
ſuo Cingulo, delata illuſtris di-
gnitas ibid.
cingulo ſpoliare ibid.
circumambulo 485 b
circumcolent 486 a
circumducta 486 b
circum lucere cognitionem ibid.
circuitor 487 a
circumfluit agrum amnis 487 a
circumſcriptus dolo 488 b
circumſcriptio 490 a
circumſcripta ſylua ibid.
circumuentura ignorantiam 491 b
circulator 493 a
ciſarium 493 b
ciſta 494 a
ciſterna ibid
ciſternas vini ibid.
citra codicillos 495 a
citrior dies ibid.
a u hter 497 a
clariſſimatus 501 a
claſſici teſtes 503 a
clauſum 505 a
clauſula 505 b
clauſula generalis ibid.
claui aurei, aut argentei
506 b
cliuos facere 510 b
cloacarium ibid.
acoaceruare ſummas maiores &
minores 513 a
coaceruatio actionum omnium
ibid
coadunare brachium ſtamæ ibid.
coanguſtare aditum ad um 514 a
codicilli 516 a
codicillorum inſignia auferre
ibid
codicillis legare ibid.
codicillaris ibid.
corruptas merces ſupprimere
516 b
cœnaculum medianum 518 a
in Cœnacula aliena ſe dirigere
ibid
per cœnacula domum diuidere
ibid.
cœnaculo diuiſo habitare ibid.
cœnacularius ibid.
cœnacularia ibid.
coeundi ius lege permiſſum 518 a
coire cum matri non um ibid.
coire ſocietatem ad emendum
ibid
coire ſocietatem ad obligationis
innocentium ibid.
coire ſocietatem de ibid.
coire ſocietaté e partibus ibid.
coire ſocietatem i rem rerum
amendam aut conducendam
ibid
coire ſocietatem in tempus 519 a
coire ſocietaté ea conditione ibid.
auire ſocietatem alterum ter ibi.
coire ſocietatem omnium bono-
rum ibid.
coire ſocietatem lucri quæſtus &
compendij ibid.
coire ſocietatem vniuerſarum f r
tunarum ibid.
coitur ſocietas re, verbis, & per
confenſum ibid.
coita ſocietas 519 a
coita ra ſ ſicuti ſocietas ibid.
coita ſocietas contracta habito
ibid.
coire ibid.
coire in accuſationé alicuius ibid
co tio ſocietatis 519 b
coercere aquam 520 a
Arb ter coercere 520 b
contumaciam litis damno coer-
ceri ibi.
coercere 520 b
coercitio 521 a
cogitationis pœnam nemo pati
tur 523 a
cognati 523 a
cognati admitrentur ad bon rú
poſſeſſionem gradatim 523 b
cognationé facit etiam adoptio,
ibid.
cognationes perimuntur capitis
diminutione ibid.
cognitionis ura retinere ibid.
cognoſcere inſtrumenta 524 b
cognoſcere de cauſa 524 a
cognoſcere de re & propr. cauſe
ibid.
cognoſcere & pronuntiare ibid.
cauſa cognita accuſationem reci
pere 525 a
cauſa Cognita iudic ú dare ibid.
cognita cauſa æſtimare ibid.
cogni a cauſa probare ibid.
cognita cauſa itaruere ibid
in Cognitione cauſæ verſari ibid.
cogit omnia dies 525 b
cognitor ibid.
cognita ſanatum 525 b
cogere a bſitum 526 a
collega ſtira 530 a
collegij eiuſdem ſodales 530 b
collegia illicita coercentur leu -
turi conſulto ibid.
collegia ſodalitia ibid.
collegium celebrare ibid.
collegium coire ibid.
collegia diſſoluere ibid.
collegium vſurpare ibid.
collibertus 531 a
collocare pecunias in emptiones
p ædiorum 533 b
in Collocatione occidere aliquë
534 b
colludere 535 a
colluſionem detegere ibid.
per Colluſionem quicquam face-
re ibid.
colluſionem alicuius retractare
ibid
colluſionis prætextu ſententiam
retractare ibid.
colluſor ibid.
colluſoré ibid.
colluſoné litigare ibid.
colendum fundum in plures co-
nos locare 537 a
colonia fundi 538 b
colonus & inquilinus ibid.
dare c lono remiſſionem ob ſte
rilitatem 539 a
colonus modicum damnum æ
quo a imo, &c. 539 a
in Coloniam aliam ſe conferre
539 b
colonia ibid.
colores 541 a
colum niuarium 542 b
comeſſator 547 a
comes ibid.
comitem pecuniam recipere 548 b
comitia 549 a
commeatus 550 b
commemorare 551 a
commendare ibid.
commeare in via 552 a
commeatus 553 b
commeatum dare alicui 552 b
commeatum liberum impetrare
ibid.
commeatalis miles ibid.
commercium ibid.
commercium rei habere 553 a
commercium ius 553 b
in commentarium princip is refer
re aliquem 554 a
commentarienſis ibid
commiſſus 556 b
commiſſa hæreditas ibid.
commiſſa obligatio ibid.
cômiſſi pœnam remittere 557 a
commiſſo vindicare 557 a
in Commiſſum cadere 557 a
in Commiſſum incidere ibid.
in Commiſſi cauſam incidere ibi.
commiſſoria lege emere ibid.
commiſſoria lege fundum vende-
re ibid.
commodare 558 b
commodatum ibid.
cômodata poſſumus & alienam
rem, &c ibid.
commonitorium 559 a
commori ibid.
communis amicus 560 b
commune emolumentum & dam
num ibid.
cômuni diuidundo iudicium ibid.
communis hæreditas ibid.
commune periculum & actú ibid.
communi nomine comparare ali
quid 561 a
communem pactum ibid.
commune periculum ibid.
communis res ibid.
communia veſtimenta ibid.
communia 561 b
in commune emere 561 b
in Cômune redigere aliquid ibid.
communiter dicere ibid.
communiter vendere cum aliquo
aliquid ibid.
communioni acquirere 562 a
in communionem incidere ibid.
communicare cum modum ibid.
communicare ius 565 b
communicationis habere ibid.
compendio eſſe 566 b
cõpéſar in cauſâ iudicati 566 b
compenſandus dolus ab vtraque
parte 566 b
compenſatio 567 a
compenſare reum 567 a
comperio 567 b
competit actio 568 a, & b
competere, pro deberi ibid.
repetitio competit 568 b
tedere competens ibid.
tribunal Competens ibid.
competenter ibid.
compactum 569 a
compilare hæreditatem 568 b
complanare domum alicuius pro
delinquere, & ſolo æquare 569 b
complecti 570 a
ex Compromiſſo ad arbitrum i-
re 575 b
compromiſſum plenum ibid.
compromiſſarius ibid.
concameratio 576 b concha 578 b
concinnator 582 a
concinnatorius ibid.
concipere radices 583 b
conceptio verborum ibid.
conceptis verbis iurare ibid.
concepta actio in bonum & æ-
quum 584 a
verborum conceptio ibid.
conceptio formularum ibid.
conciliare conuertere in vſum æ-
dium 584 b
concrete ius patiet 586 a
concatiere 587 b
concurrere cum ſumma ibid.
concurrere fratri in hæreditatem
legitimam ibid.
concurrere in pignus ibid.
concurrere in pignore ibid.
concurrere mancipium per plu-
res emptores ibid.
concurſus 588 a
concurſu partes fieri ibid.
concuſſio 588 b
concuſſiones ſordidæ ibid.
condemnare reum 589 a
cõdémnata certa qua pecunia ibid.
condemnari alicui ibid.
condemnatus ibid.
condemnatus mandati ibid.
cõdemnatus non tanta ideo ibid.
condemnatus ſumma aliena ibid.
condicere 589 a
condicere nummos tibi ibid.
condictio ibid.
condictio cauſa dati cauſa non ſe
cuta ibid.
condictio certi ibid.
condictio de re ob turpem vel iniu
ſtam cauſam ibid.
condictio ex lege 590 a
condictio ex ſe ptura ibid.
condictio indebiti ibid.
condictio triticaria ibid.
condictitius 590 a
conditione tua non vtar 592 b
conditionem iuſiurandi d fe-
re ibid.
conditionum poſſibilium gene-
ra ibid.
conditionalis ibid.
conditionaliter ibid.
conducere 593 a
ad pecuniam numeratam condu-
cere ibid.

conferre dotem, vel alia bona 594 a
conferre pro differre 596 a
conferre pacto diem ſoluendæ pecuniæ 594 b
confidere de 598 a
confiteri ... 598 a
in Confinio ponere arbores 599 a
conſiſcari bona 600 a
confeſſoria actio 600 b
conflare lancem 601 b
congerere terram in 604 a
congruentius 606 a
coniectio cauſæ 607 a
coniectus 612 b
conſanguinei fratres 613 a
conſanere ibid.
ob Conſcientiam ſtupri accipere aliquid 614 b
conſequens eſt 617 b
per conſequentias aliquid facere ibid.
ad conſequentias producere, ibid.
conſarcitus 619 a
conſerua ibid.
conſignare legem 620 a
conſiliere legatum 625 a
non Conſiſtere ſine re aliqua, ibid.
conſiſtere cum aliquo in iudicio, ibid.
conſiſtere aduerſus aliquem ibid.
conſiſtere ex vtraque parte ibid.
conſolidetur vſusfructus 625 b
conſolidatio ibid.
conſaluere reſcripto 626 b
conſonans eſſe ibid.
conſortium initum ibid.
conſortio collationis ſarcinae damnum nauis amiſſæ ibid.
conſpicio te in iatu 627 a
conſti ueſe coram 629 a
conſtituere accuſatorem 629 a
conſtituere actionem ibid.
conſtituere iudicium 629 b
conſtitutorius 630 b
conſtare etiam debet ratio pietatis in percotes militibus 630 b
conſtat ratio ibid. & 631 a
conſtat inter omnes 631 b
conſuetudo 633 a
conſirmatio 634 a
contemplatione alicuius dare pecuniam 636 b
non contemplatione eius gerere negotia alicuius, ſed ſui lucri cauſa ibid.
contemplatione arborum fundi comparare ibid.
contentus corporis cruciatu 638 b
conteſtata lis in aliquem ibid.
conteſtatio 638 b
conteſtatio litis ibid.
contignatione vna binas ædes cōtegere 639 a
contextu vno 638 b
continuaria ædificia 639 b
in Continenti ibid.
ex Continenti 640 a
contingi crimine 641 a
negotio contingi ibid.
cōtingere æſtimationem 640 b
contingens pars preti alicui 641 a
contrahere culpam 641 b
contractus 643 b
contractuum duo ſumma genera ibid.
contributa 644 a
contributio ibid.
contubernalis 645 a
conturbare 646 b
conuictor ibid.
conuador ibid.
conualeſcit pignus ibid.
conuenire 647 b
conuenire inter aliquos ibid.
conuenire aliquem 648 b
conuenire in matrimonium dicitur mulier quæ nubit 648 a
conuenta in actione ibid.
conuenire debitorem teſtato ibid.
conuenire pro re aliqua ibid.
facultas Conueniendi rei 648 b
conuentio 649 a
conuenta ibid.
pacta conuenta ibid.
conuerſatio, pro habitatione 650 b
conuiuium 651 a
corpus collegiorum 664 b
corpus Homeri ibid.
corporis defenſor ibid.
corpora conceſſa ibid.
corporalis poſſeſſio 665 a
corporales res ibid.
corporati ibid.
correus ibid.
corrumpere aliquem 666 b
corrumpere fructum ibid.
corrumpere debitorum abirographa ibid.
corrumpere ſeruum hæreditarium ibid.
corrumpitur ſtipulatio ibid.
corrupti filius & filia 667 a
cotaria 669 b
coſmeta ibid.
credere ſub eſuris alicui 673 a
periculo ſuo credere 675 b
credendi appellatio generalis ibid.
in creditam pecuniam accipere ibid.
in creditum poſſidere ibid.
in Creditum ire 675 b
creditor ibid.
creditoris ſui negotia gerere 676 a
cruditria 676 a
cruſta marmoreæ 687 a
cucuma 690 a
cucumella ibid.
culpa interuenit 691 b
culpa quid Iuriſconſultis 691 a
culpa latior ibid.
culter lanionis 692 b
cum ſacco adire 695 a
cupa clauſum triticum 696 b
curam præſtare in depoſito 700 a
cura ibid.
cura & tutela liberorum ibid.
cuſtoſus 700 b
curia ibid.
curialis conſortia ibid.
curiatus ibid.
curiata comitia ibid.
curare & polita veſtimenta 701 b
curator ibid.
curatorem ad aliquid agendum decreto conſtituere ibid.
cuſtores ibid.
curatria ibid.
curatio 702 a
curatio furioſæ matris ad filium pertinet ibid.
curantia ibid.
curia ibid.
cuſtodes 706 b, & 707 a
cuſtos primus prærogatiuæ 706 b
cuſtodia 707 a

D

Damnum 716 a
damna fatalia ibid.
damnum decidere ibid.
damnum infectum ibid.
damnatus calumniæ publici iudicij 716 b
damnatus crimine ibid.
damnare de ſuſpicionibus ibid.
damnare, pro obligare 717 a
damnas ibid. dardanarius 719 b
de cætero, pro poſthac 720 b
debitorem dimittere 722 a
debitoria ibid.
decani 723 a
decaproti ibid.
decedere poſſeſſione vel de 723 b
deceſſor 724 a
decemprimatus ibid.
decemuiri 724 b
decemuirales leges ibid.
decimæ 727 a
decernere nouam quæſtionē 725 a
decidere 726 a
decidere quæſtionem ibid.
decidere per aliquem ibid.
deducere furem ad vrbis præfectū 734 a
in cenſum aliquid Deducere 735 a
in dubitationem deducere ibid.
deducere in inſidias ibid.
deducere in nauigationem ibid.
deducere in ſtipulationem ibid.
deducere in iudicium ibid.
defenſio 737 a
deferre in cenſum 737 b
defectæ ſenectutis homo 739 a
defunctorie 743 b
deglabrare 744 a
delegare 747 a
delegatus ibid.
delegatio ibid.
delectus 747 b
delinquere 750 a
demolio 755 b
demoliuntur ibid.
demonſtratio 756 a
demonſtrat præceptor aliquid diſcipulo ibid.
denunciatio 761 a
deorſum verſum 761 a
depectus 761 b
deponere 764 b
depoſitum ibid.
depoſitaria ibid.
deportatus 765 a
deportatio ibid.
depraedare 766 b
deprimere locum ibid.
depreſſior aqua, & altior ibid.
pro derelicto habere rem 767 b
deridere ſeniculum 768 a
deſcendere pro naſci: hinc deſcendentes 769 b
deſcriptio, ſubnotatio, diſpunctio rationum 770 b
deſeca e ſegetem ibid.
deſerere litem, vel cauſam 770 b
officium promiſſum deſerere 771 a
deſertus pro derelicto 771 b
deſertos mules 771 b
deſignator 772 a
deſinere pertinere vſumfructum 773 a
deſiſtere liti ibid.
deſtercorare 775 a
vſibus publicis Deſtinatus locus 775 b
deſtinare, pro definire ibid.
abire in deſuetudinem 776 b
deſyderare, pro petere in iudicio 777 a
hinc Deſyderium pro petitione 777 b
deſyderia ſua proferre ibid.
determinare, pro certo exprimere, ſeu deſcribere 778 a
iter determinare ibid.
tempus determinare ibid.
pœna pro tempore determinata ibid.
deteſtari 779 a
diætæ hypocauſtæ 787 a
diæta in hortis habitationem ſignificat emœnitatis & voluptatis cauſa extructam ibid.
deteſtatio 779 a
detrectum linum ibid.
deuirginare 782 b
diæta 787 a
diætarij 787 b
diatretum 789 b
dicas vel dicam ſortiri 790 a
dicam ſcribere 790 a
dicis cauſa, dic gratia 790 b
dicere cauſam 791 b
dicere diem alicui 791 a
dicere diem cuplus ibid.
dicere de inofficioſo 792 b
dicere ſententiam 793 b
dicere ... 792 b
dicere mulctam ibid.
dictum & promiſſum 795 b
dictare actionem ibid.
dictare iudicium ibid.
ipſis rebus Dictantibus ibid.
dictare, pro ſcribere ibid.
diffindere diem 799 b, & 803 a
diem actionis exiiſſe 800 b
dilatorius 801 b
diffuſa late prædia 803 b
diffuſa 804 a
dignitatum genera ibid.
dignitas laeſus ibid.
diligentia 809 a
dilucidius tractata quæſtio ibid.
diminutio capitis 811 a
dimittere creditorem ibid.
dimittere debitorem ibid.
dimittere filium de poteſtate 811 b
dimittere, pro relinquere 811 b
dimiſſoriæ literæ ibid.
diplomata 814 b
dirigere literas ad aliquem 816 a
directum iudicium ibid.
directo libertatem accipere ibid.
directarij ibid.
diſcedit vſusfructus à perſona 819 a
diſceptare 819 b
diſceptare cauſam ibid.
diſceptator ibid.
diſceptatio ibid. diſceſſio 819 a
diſcutit matrimonium 824 a
didacti 814 b
diſiunctiua ibid.
diſtractum ibid.
diſpenſator 815 b
diſpicere de conditione inſtitoris 816 a
diſpungere rationes 827 a
diſſipare bona 830 a
diſſoluta negligentia 831 a
diſtrahere 832 b
diſtingui iudicio 833 a
diſtricte denegare 833 b
tr Diuiſione : venire 834 a
diuerticulum fluminis 835 b
diuortium 836 a
diuiditas 837 b dare 839 b
in credito Dare pecuniam 840 b
dare actionem 839 b
dolego 842 a
dare p... 844 b
data opera 847 a dolium 849 b
doliare vinū, 850 a
dolialū 850 a dolabra ibid.
dolon ibid. dolus malus 853 a
de Domo numerare 854 b
domeſtica furta 855 b
dominus 856 b
dominica fides ibid.
dominica pecunia ibid.
dominicæ res 856 b
dominicus colonus ibid.
dominium 857 b
donatæ & manus 858 a
donatio 858 b
donatio mortis cauſa ibid.
donatio honoris cauſa ibid.
donatio propter nuptias ibid.
donatarius ibid. donatiuum ibid.
dos profectitia 860 b
dotis promittere ibid.
doti dicere ibid.
dos recepticia 860 b
dotea prædiorum ibid.
ducere vxorem 866 a
ductus miſericordia 867 a
ductio aquæ ibid.
duiſus 868 a
duplum ſtipulari 870 a
duplicia iudicia 870 a
duplum ibid. duplicatio 871 a
duplare ibid. duumuir 873 a
duumuiralis ibid. duumuiratus ibid.

E

Ecdici 877 a
edictum aliud perpetuum, aliud temporale 879 b
edicta principum 879 b
edictales 880 a
edictalis bonorū poſſeſſio ibid.
edictum ex cauſa ducere ibid.
edulium 880 b
a iere iudicium 881 a
edere operas 881 b
edere, & reddi rationes ibid.
edere actionem 881 a
editus 882 a editio ibid.
effectu 885 b
effractor 888 a
effractura ibid.
egerere, pro eiicere ex aliquo loco 890 b
electa 892 b
elicere partum 894 b
elidere pactum 897 a
elogium 899 a

ema-

emancipatio 901 b
emanere 901 b
emanſor ibid.
embamma 902 a
embateuticum ius 902 a
embola 902 b
emendicatus 901 b
emendicatus homo ibid.
emerita 903 b
emergunt creditores 904 a
emergit falcidia ibid.
eminere ſupra terram 904 b
emittere manum 905 a
emere alteri quippiam 905 b
quanto minoris emere ibid.
emptum & paratum 906 a
emptio ibid.
emptrix ibid.
emphyteuſis 907 a
emphyteuticum ius poſſidere, ibid.
emphyteuticarius ibid.
enthecæ 912 b
eò loci 914 a
ire ibid.
ire in conſilium 914 b
ire in creditum ibid.
itum eſt 915 b
ephebus 917 b
ephebiæ ibid.
epiſcopanon 918 a
epidemetici 918 b
epimeliæ 919 b
epiſcopar 920 b
epiſtola 921 a
epiſtolæ ter principes ibid.
epitimia 921 b
epitoma ibid.
equitiam 926 b
eremodicium 927 b
erioxylon 930 a
eripere ibid.
erogatio 931 a
erro 934 a
errones ibid.
eſcalia 937 b
eſcariam argentum ibid.
euangelia 941 a
euectio 943 b
euellere arborem radicitus ibid.
euincere 946 b
euincere aliquid ab alio ibid.
euictio 947 a
ex bono & æquo 953 b
ex integro aliquid agere 955 a
ex iure manu conſertum vocare ibid
ex poſt delicto 955 b
ex poſt facto ibid.
exacerbatur 957 a
exarmare naues 960 a
exarare ibid.
exaudire 960 b
exauthorare ibid.
excidere partum mulieri 963 b
exceptio 966 a
exceptio rei iudicatæ ibid.
exceptio non numeratæ pecuniæ ibid.
exceptio procuratoria ibid.
exceptio doli mali ibid.
exceptio in factum ibid.
exceptio iuriſiurandi ibid.
exceptiuus 966 b
exceptor ibid.
excludere gemmam 967 a
excluſus à cultura fundi ibid.
excluſorias 967 a
exculcul 967 b
exconſularis ibid.
excubitularij 968 a
excubare pro pace ibid.
excurrit curſus donationis in hoc tempus 969 a
excurrit ſumma ibid.
excurſiones hiemes ibid.
excutere aliquid 970 a
nummos de manu Excutere ibid.
excutere ſummam pecuniæ alicui ibid.
excutere debitorem ibid.
exectus filius 970 b
exemplum 971 a
exuit dies 973 b
exequi actionem 975 a
exequi procurationem 975 b
executio obligationis ibid.
exercere figlinas arenarias 977 a
exercere litem ibid.
exercere pecunias ibid.
exercitor 977 b
exercitorius ibid.
exercitio ibid.
exercitus ibid.
exhæredem filiũ ſine elogio ſcribere 799 a
exhibere 980 b
exhibere reum ibid.
exhibere medicinam ibid.
exhibitorius 981 a
exactores 982 b
eximunt tempus feriæ 984 b
eximere actionem ibid.
eximere in ius vocatum 985 a
eximere reum ibid.
exemptiles margaritæ ibid.
expeditus intellectus 993 b
expenſam referre 994 b
expenſum ferre ibid.
expenſare ibid.
in Expedito eſſe 993 b
experiri ius 995 b
experiri actione 995 a
experiri 995 b
experiri liberali iudicio ibid.
explicare pecuniam 999 a
explicitus tractatus 999 b
exploratores 1000 b
expoſtulare verecundè 1000 a
expromittere 1003 b
expromiſſor ibid.
expungere rationes 1004 a
expungere ſtipendiis militẽ ibid.
extercorare 1006 a
extra quàm 1009 b
in extremis eſſe 1010 a
extrahere ſe rebus humanis 1010 a
extrahere iudicium ibid.
exilij ſpecies tres 1012 a

F

Fabrius 1017 a
prima Facie 1019 a
facere 1019 a
facere facultatem hæredi petere 1022 a
facere moram 1024 b
facit ventrem pariet 1028 a
facere infamiam 1025 a
facere poteſtatem ſui 1026 a
facere amiſſionem 1026 b
facere totum 1027 b
facere vitium 1028 b
factum 1029 b
factores 1030 a
facultates alicuius excutere 1032 b
facultatibus labi ibid.
facultas ibid.
falſum teſtamentum 1033 b
falſare 1036 a
familia 1039 a
familiæ a veſtimenta 1039 b
farrarius 1041 a
faſciæ 1042 a
ferre iudicem 1055 a
ferre quæſtionem 1056 a
ferruminatio 1059 b
fides tabularum 1063 b
fidem bonam agnoſcere 1064 b
fidem eligere 1065 a
fida ſua eſſe iubare ibid.
fidem liberare 1065 b
fidem alicuius ſequi ibid.
fideiuſſor 1068 a
fideicommiſſ... ibid.
fideicommiſſum ibid.
fideicommiſſarius ibid.
fideiubeo ibid.
fideiuſſio ibid.
fiduciarius hæres 1067 b
Filij appellatione omnes liberos comprehendi 1068 b
Filiusfamilias & filiafamilias qui dicantur 1068 b
finis quid iuriſconſultis 1071 b
finis huius iudicati 1071 b
fiſcalia 1075 a
flagellis cædi 1075 b
flatus aquæ, &c. 1084 a
Flumina quædam perennia, alia torrentiam 1084 a
fodina cretæ 1085 b
foſſa ibid.
fœnarius 1088 a
fœnerare pecuniam communem 1088 b
fœnerare pecuniã publicam ſub vſuris ſolitis ibid.
fœnebris pecunia 1089 a
forma cenſualis 1093 b
forma iuriſdictionis ibid.
forma prouinciæ ibid.
forma calcei ceruicem percuſſit 1094 a
formulam intendere ibid.
fornacarius 1095 b
fornicarius 1096 a
fomentatio 1100 b
fraus, pœna 1103 b
frequens pro conſueto 1105 e
fribuſculum 1106 a
friuola 1107 b
frugi 1109 a
fruſtra 1111 a
fructus 1111 b
fructuarius 1112 a
fruſtior ibid.
fruſtrator 1112 b
fugitiuus 1115 a
fullo 1117 a
fullonica ibid.
fullonicem ibid.
fuſio 1118 b
fundare ius ciuile 1119 a
fundi appellatio, 1119 b
fungi pignorib. 1120 a
fungi vita ibid.
fungi, pro ſtatui ibid.
functionem recipere ibid.
funeraria actio 1121 a
funeſta familia 1121 a
furtum 1121 a
furtum admittere ibid
furti agere ibid.
teneri Furti 1122 b
furtum ſui facere ibid.
furca figebantur graſſatores 1123 a
furnarius 1123 b
furioſus 1124 b
fuſtibus cædi 1125 a

G

Gemelli 1130 b
germanalis 1136 b
geſtus 1137 b
gladij ius 1141 a
gladiator 1142 a
glandis appellatio 1141 a
glans caduca ibid.
gradus deiectio 1148 a
gradu militiæ deiici ibid.
grammatophylacium 1150 a
graſſatores 1151 b
gratioſe 1153 b
gratificationi locus 1154 a
grauis vterus 1155 a
grus 1157 b
gutturoſus 1159 a

H

Habena vel ferula cædi 1160 b
habere actionem 1161 a
habere æquitatem ibid.
habere alienationem alicuius rei ibid.
habere deſtinatum 1162 b
habere factionem teſtamenti 1163 a
habiliter 1167 b
hactenus 1168 b
hæredem ſubſtituere 1169 b
hæreditarius ſeruus 1170 a
hæreditas 1170 a
homines 1190 b
honorarium 1192 b
horrearius 1194 b
horti 1196 a
hoſpitium, amicitiam, fœdus amicitiæ cum aliqua gente facere 1197 a
holoſiolum ibid
in Humanis rebus 1198 b
humerale 1199 b
hypothecarius 1204 e

I

Iactare rete 1206 a
iaculatorius 1207 a
iam olim 1208 a
ianitrices 1208 b
Idoneior 1212 b
illatio 1278 b
illicitè 1218 b
illotis manibus materiam aliquã tractare 1219 b
Imaginarius colonus 1221 a
imaginarius emptor ibid.
imaginarius contractus ibid.
imaginaria emptio 1221 a
immatura 1224 a
immiſcere ſe rei alienæ 1225 a
immittere in flumen publicum 1225 b
immittere ibid.
immutabiliter 1227 b
impendia deducere ex dote 1230 a
imperium 1232 e
imperium duplex ibid.
imperſonaliter 1232 b
impetiginoſus 1232 b
impactus in carcerem 1234 a
impacta nauis in ſcapham ibid.
impleſſimus 1234 b
implet animus id quod deeſt naturali poſſeſſioni 1235 a
implere dilationes ibid.
implere fidem ibid.
implere mandatum ibid.
implere poſſeſſionem diutinam ibid.
implere profeſſionem ibid.
implere ſatiſdationem ibid.
implere ſolẽmnes accuſationis ibid.
implere venditionem 1235 b
implere vſucapionem ibid.
in plurimis caſus libertatis controuerſiæ 1236 e
impenſitius 1237 b
impoſtor ibid.
impoſtura ibid.
imponere infamiam 1238 a
impoſſibilis conditio 1238 b
impræſentiarum 1238 b
improfeſſus 1239 b
imputare 1241 b
in dotem & doti eſſe 1243 a
in rem iurare & in perſonam 1245 b
in rem concepta actio ibid.
in reto 1246 b
inæſtimatus 1247 b
incertum, incertitudo 1251 b
inceſtum 1252 a
inceſtæ nuptiæ confirmari non ſolent ibid.
incilæ 1253 b
incilia prima ibid.
incile ducere 1253 b
incidere & inſculpere gemmam 1256 a
inuolutæ ædes 1257 a
inconſultio 1259 a
incredulitas 1260 a
incruſtata parietem 1260 b
inculpatæ & honeſtæ vitæ teſtis 1261 a
incumba ibid.
incumbit defenſio mortis hæredi 1261 b
incumbere poſſeſſioni ibid.
incurrit ſuſpicio fraudis 1262 b
incurrit hæc & alia ſuſpectio ibid.
indebitum 1264 a
indebitò & indebitè ibid.
indemnis 1264 a
indemnitas ibid.
indeuotio 1264 b
indicaſſe reum 1265 a
indicium profiteri 1265 b
indicium ibid.
indicatio ibid.
indifferenter 1266 e
indifficilis ibid.
indere aliquid in aurem 1268 a
indubitatè 1269 a
indubitatior ibid.
indubitanter ibid.
inducere aliquem 1269 b
inducere ſententiam aut decretũ 1270 a
inductus 1270 b
inductio ibid.
indulgeat hæreditatis petitionem 1271 a

indulgere publicè abolitionem reorum ibid.
indulgentia reorum abolere crimina ibid.
indultarua ibid.
infamiam irrogare 1276 a
infamia notari ibid.
infamia laborare ibid.
infamiam importare ibid.
inferre in ærarium 1277 b
inferre fiſco 500. ſolidos 1277 b
inferre litem 1278 a
inferre quæſtionem ibid.
inferre ibid.
inferre actionem cũ aliquo ibid.
inferre, ſoluere 1278 b
illatio ibid.
infirmare legatum 1280 e
infirmar tranſactionem ibid.
infirmatus ibid.
infligere grauiores vſuras 1281 b
iniicere manum 1290 b
initiatus 1292 a
iniungere pœnam 1291 b
iniuria ibid.
iniuria confertur in perſonam alicuius 1293 e
iniuriarum conueniri ibid.
iniuriam remittere ibid.
inofficioſum teſtamentum 1293 b
inquinare ſegetem reiecto lolio 1297 a
inquinare veſtimenta ibid.
inſeri cõditionē ſtipulationi 1300 b
inſidioſa loca 1301 b
inſolidum debere pecuniã 1304 e
inſolidum obligari ibid.
inſolidum ſpondere ibid.
inſtar 1305 b
inſtratum 1306 a
inſtigarat 1306 a
inſtigatus ibid.
inſtimulat eum verbis ibid.
inſtitor 1306 b
inſtitoria actio ibid.
inſtituere accuſationem ibid.
inſtituere actionem ibid.
inſtituere ſic actionem ibid.
inſtantia 1308 a
inſtruere alicui calumniam 1308 b
inſtruere materiam falſo fabricande 1308 b
inſtruere accuſationem, actionē, litem ibid.
inſtructior paterfamilias 1309 a
inſtrumentum ibid.
inſubtilis 1309 b
inſubtiliter ibid
inſulæ 1310 e
inſularius ibid
inſuper habere 1310 b
intendere actionem alicui 1313 a
intendere cauſam 1313 b
intentio ibid.
intentio dominij ibid.
intentionem perdere ibid.
intentare actionem 1314 b
intentata imp. Ro. ibid.
intercalaria 1315 b
intercedit contractus 1316 a
intercedere per vim ac dolũ ibid.
intercidere rationes alicui' 1316 b
intercidere ædes vicinas, ibid.
intercidit actio 1316 b
intercidit legatum ibid.
intercidit libertas ibid.
interdicere 1317 b
interdicere in aliquem ibid.
interdicere vrbe ibid.
interdictum nouum ibid.
interdictum ſimplex, cui opponitur duplex ibid.
Reliqua quæ ad interdictum pertinent, vide ſequent. 4. col.
intereſt mea, aut alterius 1320 b
interlinere 1322 e
interloqui ibid.
interlocutio ibid.
interpellare poſſeſſionem 1323 b
interpellare vſucapionem 1324 e
interpellare iuriſdictionem ibid.
interpellare debitorem ibid.
interpolare 1324 a
interpolatum ibid.
per interpoſitam perſonam 1325 a
interrumpit vſum 1327 a
interrupta cura ibid.
interuallum ſoluendi dare alicui 1327 b
interuenire ibid.
interuentus 1328 a
interuentor ibid.
interuertere poſſeſſionem ibid.
interuertere, ſubuertere ibid.
interuſurium 1328 b
inteſtatus ibid.
inteſtati ibid.
ab inteſtato ibid.
inteſtato ibid.
inteſtabilis ibid.
intimare apud præſidem 1329 e
intra diem mortis 1329 b
introitus 1330 b
inuadere negotia alterius 1332 a
inuenditus 1332 b
inuentarium 1333 b
inuidiam inſidiarum vertere in aliquem 1335 b
inuidioſum & turpe commentũ 1336 a
inuitus heius ſolutionis 1337 a
inuolare 1337 b
iactarchæ 1341 b
irrepta vtilitas 1342 a
irrogare infamiam 1343 b
iter quid 1348 e
iteratum ſalutatum 1350 a
iudicatum facere 1351 e
ad iudicium venire 1352 a
ne iudicatum ſit ibid.
iumentum 1355 b
iumentarius ibid.
iurare in rem, & in perſonam 1357 b
iurato ibid.
iuramentum 1358 e
ius ibid.
ius eſt facere, faciendi 1358 b
ius naturale ibid.
ius gentium ibid.
ius ciuile ibid.
ius ciuile Papyrianum ibid.
ius moribus conſtitutum ibid.
ius honorarium ibid.
ius prætorium 1359 e
ius priuatum ibid.
ius proprium ibid.
ius publicum ibid.
ius ſacrum ibid.
ius ſingulare ibid.
ius ſummum ibid.
ius facere 1359 a
ius reddere 1359 b
iuriſprudentia ibid.
iuſtus filius 1360 b
iuſtum teſtamentum ibid.

L

Labes 1 a
labi errore 2 a
lapſus per vinum ibid.
lapſus facultatibus ibid.
laborare nota infamiæ 4 a
læſio publica 9 a
lana 12 e
lapidarius 14 b
lapicidina 14 b
laſciua 17 a
lauitare 18 a
latrunculator 20 b
laudare tamen 21 b
latens tempus 24 b
legare 26 b
legationem 27 a
legatum ibid.
legatarius ibid.
legibilis 27 b
lena 28 b
lenocinium ibid.
leuit 32 b
libertas 39 b
liberi 40 b
libertus ibid.
libertinæ conditionis homo 40 b
libertinitas 41 e
liberario 41 e
libellos agere 42 a
libellus ibid.
libitinarius 43 e
licitari 44 b
limenarcha 48 a
limitaneus 49 e
linea ibid.
linea margaritarum ibid.
in Linea vo pertuſis margaritis ibid.
lintrarius 51 a
lintearius 51 b
liquido iurare 52 b
non liquere de cauſa 53 a
litis nomen ibid.
litem ſuam facere 53 b
litus 58 a
logarium 61 b
lubricum linguæ 67 a
lucrum abrumpere 67 b
lucratiuus 68 e
luminibus obſtruere 73 a
lumina mouere ibid.
luminibus officere ibid.
lumina ædium obſcurare 71 b
lumen recludere ibid.
lumen impedire ibid.
lumen demitti in ædes ibid.
lumen immittere ibid.
lunatici 74 b
luere 75 a
luitio ibid.
lupanarium 76 a
leſcitio 76 b
loſtrum 76 b

M

Machina 85 b
machinarius 86 a
machinarius menſor ibid.
magiſtri 88 b
magiſter 89 b
magiſter nauis ibid.
op. Maximus 92 b
malleatus 96 a
maleficium 99 a
malitioſè verſari in re aliqua 99 b
manceps 100 b
mandatus 1003 b
mandator cædis ibid.
mandator delationis ibid.
mandatores ibid.
manus mittere ad rem aliquam 108 b
manu longa & manu breui tradere 109 a
manus iniectio 109 b
pro Manus pretio aliquid dare 109 b
præ Manu, pro ad manum 109 b
opus Manufactum 110 a
margaritæ 112 b
materfamilias 117 a
matruelis 117 b
materia 118 e
medietas 124 a
mediaſtinus 124 b
meliorare 336 b
membrum dormitoriem 128 b
membraneus ibid.
mente prædonis res hæreditarias apprehendere 133 b
mens mea facientis 134 b
menſtruum 136 a
mercenarius 137 a
meritorium 138 b
mergi 139 a
falce meſſoriæ 144 a
metrocomiæ 144 b
milites 147 b
milliarium 148 b
miniſterium annonæ 151 b
miſericordia ductus 155 b
miſericordiam exercere ibid.
mittere ſe præcipitem ex alto 158 a
modiatio 159 b
modiolus ibid.
modulus 181 b
moduli aquarij ibid.
molendinarius 165 a
moleſta ſeparatio 165 b
moneta adulterina 169 b
monetales Triumuiri 170 a
monſtrata 172 a
monſtrare ordinem 172 a
morari apud aliquem 175 b
morari cum aliquo ibid.
morari ſolutionem ibid.
metatorius 176 a
mortalitas 178 a
in Mortalitatem differre aliquid ibid.
mortalitate turbatus ordo ibid.
mortiferè ibid.
moueri ter 184 b
mouere controuerſiam 181 a
moueri 181 b
motio ab ordine 182 b
mobiles res ibid.
mulier 184 a, & b
mulierbria 184 b
munus 191 a
municipes 192 a
murtheus 194 b
mutuum 200 b
metatus ibid.

N

Natalibus reſtituere 208 b
naturalis 210 a
naues actuariæ 211 e
naues mariæ ibid.
nauis vinaria 211 b
nauicelu 212 a
nauigium 213 e
naupegus 213 b
videndum eſt ne omnia illata vel reducta, &c. 214 b
ne non faciam ibid.
nexa ter pignori 218 e
nexus ſiue nexum 218 b
à Nexu venditi liberare venditorem ibid.
negligentia craſſa 219 b
diſſoluta ibid.
ſumma ibid.
negotium facere 220 b
negotiis alienis ſe offerre 221 e
negotiator ibid.
nequitia 224 b
in Nexum alienus 227 b
nihil agere 229 b
nimia circum matrem vxor 232 a
niuarium ſolum 235 b
nomen vendere 240 a
nomina debitorum parem idoneu ibid.
non aliter quàm 241 b
notio 244 b
notaria 245 a
notatis infamia 246 a
notare ibid.
notari ibid.
nothia ibid.
nouitcalia delinimenta 247 a
nouelletum 248 b
noxa 250 e
noxam committere ibid.
ex Noxa ſerui conueniri ibid.
noxis ex pluribus expetiri ibid.
noxam dedere 250 b
ad Noxam dedere aliquem ibid
noxis ſolutus ſeruus 250 b
noxa admiſſa ibid.
noxalis ibid.
noxiæ eſſe ibid.
numeri militares 256 b
in Numeros referri ibid.
nuncupare 259 a
nuncupata voluntas 259 a
nuncupare vera ibid.
nuncupatum teſtamentum ibid.
nuod ſat æ epulæ 259 b
nunquid non 260 a
nuntium vxori remittere ibid.
nucleri oliuarum 262 b

O

Obdormiſcere 264 b
obire vadimonium 266 a
obligare fidem pro alio apud alium 268 a
obligationem confirmare ibid.
obligatio confirmatur 268 b
contrahitur ibid.
in obligationem aliquid deducere ibid.
obligationem diſſoluere ibid.
diſtrahere ibid.
obligatio expirat ibid.
in obligationem reuocari ibid.
obligationem vitiare ibid.
obrepit creditor 271 a

obrepere

obrepere ibid.
obreptio 271 b
obruera nauem 27e e
obſtringere fidem ſuam alicui 278 a
obſtringi fideicommiſſo ibid.
obſtringi furti Ibid.
obſtringere ſe hæreditati e78 a
obſtrictus actione mandari vel nugotiorum geſto:um ibid.
obſtitus vehiculo 279 a
obuentio 28c b
obuentiones & reditus Ibid.
occurrere e iudicium 286 a
officium e98 a
oliuariæ molæ 301 a
onerare annonem 306 a
operam perdere 307 b
opiſtographus 311 b
opſonatoe 316 b
optio 317 b
extra Ordinem 323 b
ordinarius ſeruus ibid.
originarius 325 b
oſſuaria 334 b
oſtiarium 336 b

P

Pactum 342 a
pactum aliud in rem, aliud in perſonam ibid.
pacta conuenta ibid.
pactio 342 b
pædagogium 343 a
pagere 344 a
peganus 344 b
paganicus ibid.
palimpſeſtes 347 b
pallia 348 b
palmarium 350 a
panis 355 b
panoicularia 356 a
pantheron, pantherem 356 b
pariare 359 b
periario ibid.
pariator ibid.
parabolani 360 e
paragrapher 361 a
parapherna ibid.
paraneredus 362 a
parens 364 a
parere interceſſori 365 a
partum conditioni ibid.
paricide 365 b
parricidium ibid.
participare cõſilium cum aliquo 373 a
participare lucrum aut damnum alicuius 373 a
parum benè 374 b
paſſus 379 b
paſtinum 380 e
patrua 383 b
peti actionem ab alio intentatam 384 a
patientiam præſtare 385 a
patrimonialis 383 a
pax 389 a
peculium 393 b
peculiare ibid.
pecunia 394 b
pecunia frumentaria ibid.
pecunia vſuraria ibid.
pecuniaria ratio 395 a
pecuniariè ibid.
pellica 398 b
penes 403 a
penula 405 b
per contrarium 406 b
per conſequentias ibid.
litem peragere 408 b
peragere aliquem reum 408 b
perducere ad effectum 414 a
perductam, perinductam 414 b
perduelles ibid.
perduellio ibid.
peregrinatio 415 b
peregrinitas 415 b
perenna ſeru 416 a
perficè 418 b
perfodere oculum alicui 419 e
perfuſoriè 420 b
perfunctoriè Ibid.
pergula 421 b
pariandi ſui rem facere 423 a
periculoſum caſus 423 b
periclitari authorẽ oportet quod ti plurimi, ibid.
periclitatur quis fieri inope 423 b
perimere donationem 4e4 e
peremptoriæ exceptiones, ibid.
peremptorius 424 a
perperam accipere pecuniam 432 a
perperam iudicare, Ibid.
perpetuare obligationem 433 a
non eſt Perpetuum 433 a
perpetuarius 433 b
perſequi ſententiam ad finem. 436 a
perſecutio 436 b
perſonam egredi 437 b
perſonam eximere, ibid.
perſonale munus 438 a
perſuuo 438 e
pertinere 441 a
pertinet, ibid.
peruenire in diſcordiam cum aliquo 443 b
pedulis 447 b
pedaneus Iudex 447 b
peſſundare 449 a
petere in libertatem ex ſeruitute 450 b
petere ſeruos in quæſtionem, ibid.
petere per iudicem ibid.
petere per condictionem ibid.
petere aliquem meum eſſe ibid.
petere de aliquo ibid.
petitionem implera 452 e
petitorius ibid.
petitria Ibid.
phaſianarius 456 b
pignus 467 a
pignori accipere 467 a
pignore auferre ibid.
pignus cornaleſcit ibid.
pignus extinguitur 467 b
pignori teneri ibid.
p gneratitius creditor 468 a
pergeius 470 b
piſtorices 471 b
piſcaria 474 e
plagiaria lex 478 b
de vel è Plano 479 b
plauſtrarius 482 e
plena proprietas 484 a
plumbarius 486 a
plumbatura 486 b
pluteum 487 a
pœna 488 b
pœnam præſtare 489 a
in Pœnem vlterius procedere, ibid.
politor 491 b
poll ceri 493 a
pollicitario ibid.
porticatio 504 e
porrus 505 b
poſſeſſum publicè in alicuius bona mittere 507 a
poſſeſſorice 507 b
poteſtas 508 b
poſtliminium 512 a
poſtelari 513 a
poſtulare Ibid.
potiri hoſtium 514 a
præceptio 520 a
prædicere 524 a
prædo 523 a
præfectus prætorio 526 a
præfectorius 526 b
præfixum ibid.
præiud care alicui 528 a
præiuditium Ibid.
præpoſitio 533 b
prærogare 534 b
prærogatiue ibid.
præſcriptio 536 a
præſes 537 a
præſtare 538 b
præſtar o 540 a
præteriti 543 b
præteritus do'us ibid.
prætermittere hæreditatem 544 a
prætor 545 b
prætorium 547 a
præuaricator 547 b
pratum 549 b
precarius 551 a
precario ibid.
principales conſtitutiones 557 b
priuilegiatiae 560 e
pro parte 560 b
pro rata 561 a
pro eo atque 561 b
pro eo eſt, quaſi ibid
probationem implera 563 e
in Procinctu verſari 565 b
procire ibid.
procurationem rei alicuius ſuſcipere 567 b
procerator 568 a
procuratorius ibid.
prodictator 568 b
prodere legem 569 b
profari 571 a
profeſſe 572 a
proficere 572 b
profiteri 573 b
prohibitorium edictum 577 a
proliarias 578 b
proluſorius 579 a
promouere 581 a
pronuntiare 583 a
pronuntiarum ibid.
in Propoſito 589 b
propter quod 590 b
proſcribere aliquem 592 b
proſilire vitro ed accuſationem 594 a
proſectum 596 b
protelare 597 a
protinus 598 e
protoſtaſie 598 b
prouidenter 600 a
prouidentia 600 b
prouincialis 601 a
prouocare aduerſus creationem 602 b
prouocare aduerſus ſententiam, 602 b
prurigmoſus 604 a
pſegma 604 b
pubere 606 b
pubertas 607 a
publicus ibid.
publica vectigalia ibid.
publicari 607 b
publicanus ibid.
puer 609 b
pupillus 617 a
purpuraria taberna 618 b
purrhicharij 618 b
pura eberte 618 b
purus locus 619 a
pura vaſa ibid.
perè 619 b
puteus, puteum 621 a
puta, pro ſcilicet 621 b
vt Puta ibid.
petatorius ibid.
puſarlo ibid.
pyctarium 62e a

Q

Qua 626 e
quadrifariter 626 b
quadrimu dies 627 b
quadrupliari 628 b
quadruplicatio ibid.
quærere 629 b
quæreta rem ibid.
quæſtio tenet eum qui in ius vocatus eſt 630 b
quæſtionem agitare 630 b
quæſtionem decidere ibid.
quæſtio deducitur in iudicium, ibid.
quæſtio, pro tormentis ibid.
quæſtionem poſtulare ibid.
qualiſqualis 633 a
quali rindemiatorij 633 b
quales ibid.
quanti res erit 635 b
quanti minoris, ibid.
quanti plurimo, quanti minimo 636 e
quanti intereſt 635 b
quo facto 649 b
quiſque 650 b
exterus Quoad 651 e
quot menſibus 653 b

R

Rationibus referre 663 a
ratio impbeita ibid.
rationes reddere qe d ibid.
rationales 663 b
rationabilis ibid.
retiarius 664 a
rauca 664 a
readoptare 664 b
reatus 665 a
recipere alicei er ignorantiam 668 b
recipere ſeruum Ibid.
recipere libertatem 668 e
recipere nomen abſentis 668 b
receptor 669 e
recomponere 671 a
reconducere 671 b
rectè 687 a
recuſare actionem 673 b
recuſare ibid.
redigere ſeruum in poteſtatem domini 675 a
redire viam & inire viam 676 a
redhibere 676 b
redhibitio ibid.
redhibitorius Ibid.
redigere ad rei in peregrinitatẽ 677 a
redigere in teſtatum Ibid.
redimere 677 b
redemptor pontis 678 a
redemptor ſylux ibid.
redemptitare Ibid.
redemptura ibid.
redundabit ex neceſſitate oneris legatorum ad hæredem 679 b
non Redondat ad re dame: percolem ibid.
referre conſules ad ſenatum de re aliqua 684 e
reficere 681 b
reficere teſtamentum ibid.
reformare 683 b
refuga 685 a
refugium ibid.
refutatorius 685 b
regimentum 687 b
regulariter ibid.
releuatur mulier per ſenatus conſultum 691 b
releuare aliquem ſatiſdatione 692 a
releuari in aliquo ibid.
relig o iudicis 69e b
reliqua co trahere 694 b
reliqua trahere ibid.
reliquario ibid.
rel quor ibid.
reliquator ibid.
religeis 695 a
relocare ibid.
remeatus 696 e
renouere ſeruitutem 700 b
renuntiare exceptionibus, excuſationi, ſocietati, legationi 701 a
renuntiare depoſito 701 e
renunciatio ibid.
repertorium 704 a
repetere per iudicem ibid.
repetere erom ibid.
reperire dia 704 b
repetita ex pcio ibid.
repetundarum 705 e
repignerare 706 a
eeplicatio ibid.
replumbare Ibid.
repoſcere per iudicem 707 b
repoſc i cauſa ibid.
repræſaliæ 707 b
repræſentare libertatem 708 a
repromittere 709 a
repudium ib d.
repudiar etiam maritum vxor ibid.
repergium 710 a
repetare 710 a
res 710 a, 71e b
è Re 71e b
rem vel res gerere 713 a

reſeſſor'us 714 e
reſciſſio 714 a
reſcriptum 714 b
reſidet culpa penes eum 715 b
reſidet apud eum pecunia publica ibid.
de Reſiduis teneri ibid.
reſiſtere emptori dicitur venditor meliore conditione allata 716 a
reſoluitur emptio ſub conditione 716 b
reſpicere periculum rei venditæ ad venditorem debet 717 b
reſtauratur actio furti 719 b
reſtauratur obligatio vetus, ibidem
reſtaurare ſeruitutem ibid.
reſtauratus 719 b
reſtipulari 720 a
reſticulus ibid.
reſtitui in bona paterna ibid.
reſtitutus propriè volentes ibid.
reſtituere tutelam 720 b
reſtitutum, ibid.
reſtitutio ædificiorum, ibid.
reſtitutoriis, ibid.
reuendere 725 b
reuenire, ibid.
reuocare forum 727 a
reuocatur quæſtio inter eaſdem perſonas ibid.
remouere rerum adminiſtrationē ad ſuam ſolicitudinem 727 b
reuoluitur ad emptorem tuſcū damni ſtipulatio 728 a
reus 728 e
reus ſatiſdandi, ſatiſaccipiendi, promittendi 728 a
reum fieri 728 b
reus peragitur ibid.
rigor iuris 735 b
riparenſes 736 b
riuus 737 a
riuales 737 b
rogare legem 739 b
rogatio 740 a
rupiſſe videtur qui corrupit 748 b
ruſticum opus 730 b
ruta cæſa 751 b

S

Saccularius 6 b
ſacrum 3 b
ſacellum ibid.
ſacrarium 4 e
ſagaris 8 a
ſanctus 17 a
ſanctecta 23 e
ſarcinator ibid.
ſarcinatrix ibid.
ſatiſacceptio 27 e
ſatiſdare ibid.
ſ zuæ 31 b
ſcala ibid.
ſcaphium 33 a
ſchola 37 b
ſcholaris ibid.
ſciens prudénſque 39 b
ſcoparius 42 e
ſcribere ſeruo libertatem 44 b
ſecedere 49 b
ſectio 50 b
ſecundum 52 b
ſedulatiam 55 a
ſelecti iudices 58 b
ſemiſſalis 63 e
ſemiſſarim, ibid.
ſenator 63 b
ſententia 68 a
ſententiam contrariam accipere 68 b
dicere Sententiam ibid.
ſententiam ſuam ſeruare 69 e
ſepulchrum 70 e
ſepulchra familiaria, & hæreditaria 70 a
ſepta 71 e
ſequeſter 72 b
ſequeſtrarius 72 b
ſequeſtratio 72 b
ſequeſtrum ibid.
ſequior, ibid.
ſeruare ſuum 79 b
ſeruaculum, ibid.
ſeruia 80 a
ſeruus vrbanus, ibid.
ſeruitus 80 b
ſic tamen 86 b
ſignum 90 b
ſilentiarius 92 e
ſiliginarius 92 b
ſimplarius 94 b
ſine delectu 96 b
in Sinu ſuo habere 98 a
ſiſtere 100 a
ſiſtere aliquem iudicio ibid.
ſiſti in iudicium 100 b
ſtati 100 b
ſtatum 100 b
ſtatus, ibid.
ſtoccanula 102 e
ſtoma 102 a
ſodales 106 e
ſolarium 107 e
ſolicitator 110 a
ſolatio 113 b
ſolarium, ibid.
ſonticus 116 a
ſortes 120 a
ſortiri magiſtratum 120 b
ſpecies 124 b
ſpectare 127 b
ſpecularius, ibid.
ſpecus, ibid.
ſponſare 137 a
ſponſio, ibid.
ſponſalia, 137 b
ſponte 138 e
ſpurcare 139 a
ſtabulum 140 b
ſtabularius 140 b
ſtatim atque 142 e
ſtatim quàm 142 b
ſtellionatus 144 b
ſtercoratum ager 148 e
ſtipendium 148 a
ſtipem conferre 148 e
ſtipulor ibid.
ſtipulatio ibid.
ſtipulationem acceptum ferre ibid.
ſtipulatio reſcindende, ibid.
ſtipulatus, ibid.
ſtirps 149 b
ſtati dies 151 a
ſtatuliber 151 b
ſtationarius 152 a
ſtratus lapis 146 a
ſuaſus 164 a
ſubcurator 166 a
ſubdere partum 165 a
ſubditum teſtamentum 166 b
ſubire hæreditatem 167 b
ſubire litem eandem ibid.
ſubiicere ignem fornaci 169 e
ſubiicere ſe periculo ibid.
ſubiicere nomen alterius 169 b
ſubiicere delatorem 169 b
ſubiicere teſtamenta ibid.
ſublegere 170 b
ſubleuare teſtimonio aliquem 171 a
ſubmittere alicui delatores 172 b
ſubſcribere 174 b
ſubſcribere in crimen 175 e
ſubſellia 176 e
ſubſignare 177 a
ſubſiſtere liti, ibid.
ſubſiſtere, pro dubitare ibid.
ſubſortiri ibid.
ſubſortitio ibid.
ſubſtantia 177 b
ſubſtitutio 177 b
ſubtractas 179 b
ſuccedaneus alieni periculi 181 a
ſufficiens 185 b
ſufficienter 186 a
ſuffragia 186 b
ſuggeris res 188 b
ſuggero ibid.
ſuggeſtus ibid.
ſugillare ibid.
eſſe alicuius periculo 190 b
eſſe pignori ibid.
eſſe eius poruique 190 b
eſſe in rebus humanis 191 b
eſt cum eo teſtamenti factio 191 b
eſſe minimi æris 190 b
non Eſt huic rei locus ibid.
eſt tecum actio ibid.
ſumere è medio 194 a
ſupellex 195 b
ſuperabundare 196 a
ſuperdicere 197 a
ſuperficies 197 b
ſuperficium ibid.
ſuperficiarius 198 a
ſuperflua 198 a
ſuperindictum 198 b
ſuperinductio ibid.
ſuperamentum 199 b
ſuperſcribere ibid.
ſupereſſe negotiis ſuis 200 b
ſupereſſe rei m ſuis ibid.
ſuperfore ibid.
ſuperuacuò ibid.
ſuperuacanee 201 a
ſuppetere 202 e
ſuprema ſua ordinare 205 b
ſuprema iudicia 205 b
ſu remus 205 a
ſuſcipere iudicium 208 a
ſuſ icere mandatum 208 e
ſuſpenderem furcas 209 e
ſuſpectas facultates alicuius habere 211 e
ſuſtinere cognitionem 211 b
ſuſtinere, ex am ibid.
ſum æres, & ſuum ſeruare 213 a
ſycomorus 217 b
ſyntagma 217 a
ſynedrum 218 e
ſynthesis 219 e
ſyſſitia 220 b

T

Tabula 221 b
tabulas teſtamenti aperire 222 e
tabulæ pupillares ibid.
tabularia lex 222 b
tabularia lex 226 e
tanquam quanti 218 b
tectura vulgaris 235 e
temerator 238 e
temporale exilium 242 b
temporarius 242 b
tenere cauſam 245 e
tenere lege, interdicto 245 b
teneri perpetuo morbo 246 a
tenet manifeſtò 247 a
creditor Tenus 249 b
muro Tenus omnes ferè vrbes ſitantur ibid.
verbo Tenus ibid.
tepidarium 250 a
tergiuerſari 253 e
terminata oratio & concluſa 253 a
territorium 255 a
teſſera 256 b
teſtari 258 a
in Teſtatum redigere 258 b
teſtatio 258 b
teſtator, ibid.
teſtatrix 259 e
teſtatò 259 a
teſtatò denunciare alicui ibid.
teſtatò decedere ibid.
teſtamentum ibid.
teſtamentarius 259 b
teſtudo 260 a
theſaurus 266 b
tibiale 271 e
tignum 271 b
Titia lex 275 e
titulus 276 a
tolerare 277 b
tectum eius tollere 278 b
traducere 287 e
tranſcribere 292 a
tranſitor quinquennium 293 a
tranſire per multos ſeruos ibid.
tranſlatiuè 294 a
transfuga 294 b
tranſfingere 295 e
trapeta funibus ſuſpenſa 297 a
trapezophoron 297 b
tribunus militares 300 e
tributum 302 a
in Tributum vocari ibid.
tributorius ibid.
triga 304 a
tritauus 307 b
triumuiri capitales 308 b
tueri ſe 312 b
tueri ibid.
tuitus, ibid.
tuendus, ibid.
tutor 313 a, & b
tutele 313 b, & 314 a, & b
tutelæ ſuæ factus 314 e
in Tutelam ſuam venire 314 b
tutelaris 314 b
tutrio 314 b
tugurium 315 e
turba 318 e
tyrocinium animi 325 a

V

Vacillans teſtis 326 a
vacare morbo 326 b
vacui nummi 327 b
valere quaſi minimo 330 b
valetudo ingraueſcens 331 b
valetudinarius 331 a
valetudinarius medicus ibid.
vaſorum appellatio generalis 335 b
vaſa vinaria ibid.
va rerum ibid.
veſcularius 336 a
vectigal 338 b
vecturas nauium licere aut exercere 340 a
vendicatio 344 e
venditrix 344 b
venenum 345 e
venalitius 346 a
venalitium ibid.
venaliciarius ibid.
ventrem facere 351 e
ventre vacuo mulier ibid.
ventrale ibid.
venioſus dies 351 b
vereor ne non ſit obligatus 358 e
vertere in rem ſuam 361 e
vertitur eadem quæſtio in pluribus iudiciis ibid.
verſare teſtes 361 e
verſari dolo 361 b
verſicolor 364 e
veſpertilio 368 e
veſtigator 369 b
veſticule 370 b
veſtiti eeram 371 a
veſtiarium ibid.
veſtiarius ibid.
veterator 373 e
vexare annonam 373 b
via 374 e
viæ triam ſunt generum: & quæ ſint illa ibid.
via publica 734 b
via priuata ibid.
via terrena ibid.
viam aperire 375 e
viam corrumpere ibid.
viam purgare 375 b
viæ vicinales 374 b
viam reficere 375 b
viaticulum 376 e
vicennium 376 b
vice verſa 377 a
vice mutua fungi 377 b
vicarius ibid.
victus 382 e
vindemia 387 e
vindemiæ fructus ibid.
vindemia pendens ibid.
vindemiæ coactæ ibid.
vindemiatorij quali 387 b
vindiciæ ibid.
vindicta 388 b
vinum doliare 389 b
vinarius 390 b
virgæ ſanguineæ 393 e
virgo 393 b
vitia 394 a
viridarius 394 b
viridia, viridiaria, viridarie 394 b
vis maior 398 b
vis diuina ibid.
vitium 402 b
vitrei mine 404 a
viuunt arboris radices 405 a
victus 405 b

via eſt

via eſt 406 b
vitro 409
vnde 414 a
vnguentam 415 a
vrbicus, vt miniſtaria vrbica, &c. 429 a
vrbana familia 429 a
vrbani ſerui ibid.
vrgere ad ſolutionem 430 a
vrinator 490 b
vti ab aliquo via publica 436 b
vſus tectorum perpetuus 437 a
vſualis 437 b
vſuariae res ibid.
vſusfructus ibid.
vſucapera 437 b
vſucapio 438 a
vſitatiſſimus 438 b
vſura, &c. 438 b
vſurpatio 439 b
vulgò quæſitus 441 a

CONTRARIA.

ABnuare, annoere 11 a
abnuere, concedere ibid.
abſcedere, recedere, diſcedere c. accedere 14 a
abundare, egere 19 a
abundare, deeſſe ibid.
abundare, deſici 19 a
abundans, inops ibid b
abundanter dicere, preſſè ibid
abundantius, anguſtius ibid.
accedere febrem, decedere 23 a
acceſſus c. abſceſſus, diſceſſus, receſſus 23 b, & 24 a
acceſſio, abſceſſio 24 a
acceſſio, deceſſio ibid
acceſſio febris, remiſſio ibid.
accelerare, tardare ibid. b
accendere, extinguere ibid.
accipere vatas follibus, reddere 25 a
accinctus, induſtrius c. diſcinctus, negligens 26 a
accuſare, excuſare 32 b
acuere c. obtundere, hebetare 45 b
acutus c. hebes, obtuſus ibid.
addicere, abdicere 51 a
addere, demere ibid b
addere, detrahere ibid. b
addere, deducere ibid. b
adducere, abducere 52 b
adducere, remittere 53 b
adhibere calcar equo, admouere, addere, ſubdere, ſtimulare, inſtigare c. adhibere frænos, retinere, reprimere, coercere 56 a
adiicere cibo, addere c. demere 58 b
adiudicare, abiudicare 52 b
admoliri ſaxum, amoliri 63 b
admouere, amouere 64 a
admurmurare, obmurmurare 64 b
admurmuratio, obmurmuratio ibid.
adeſſe, fauere c. deeſſe 69 b
aduentus c. diſceſſus 70 b
aduerſus, oppoſitus, obiectus c. auerſus 70 a
aduerſa aqua, ſecunda aqua 71 a
aduerſa valetudo c. bona, ſecunda, proſpera ibid.
aduertere, auertere 72 a
adumbrare, exprimere 73 b
ægrotare grauiſſimè, optimè valere 79 a
æquus iudex, iniquus, æqualis c. impar 88, 90 a
afferre, efferre 104 a
affligere rem aliquam vituperando c. augere laudando 109 a
affligere, leuare 108 b
agitatum, ſtantem c. tranquillum, quietum 127 a
aio, nego 130 b
alacris, lacer 132 a
albatus, atratus 135 a
algidus calor c. vmeres, aridi 149 a
alienus c. coniunctus, amicus 143 b
alienare, reconciliare 144 a
aliud, dein 142 b
alligatur, ſoluitur 146 a
comprimere aluum, firmare, reprimere, inhibere, ſiſtere, aſtringere, contrahere, cohibere, cogere, ſupprimere c. cıere, ſoluere, deiicere, ducere, elicere, amollire, leuare, mollire, mouere, ſubducere, ſubtrahere, trahere 154 b, & 155 a
amarus, dulcis 156 b
amorem facere, fugare 170 b
amouere, admouere 171 a
amplificare, minuere 175 a
anguſtus, latus 186 a
anguſtius, breuius concludere, contrarium, vberius, fuſius diſputare ibid. b
ex animo c. ſimulatè 193 a
anomalia c. analogia 197 b
antè, poſt 199 a
antè, retrò ibid.
antea, nunc primum ibid.
antecedens c. conſequens ibid.
aperire, claudere 208 a
aperire ſe, delitaſcere ibid.
aperire, occultare ibid.
aperire, operire 208 b
aperta, dubia ibid.
apertæ ſimultates, obſcuræ ibid.
apertus dolor, hebes 208 b
apertè, palàm c. ex inſidiis 208 b
apertè, rectè ibid.
apocope, paragoge 211 a
apparere, eminere c. occultare 213 a
apparet c. obſcurum eſt ibid.
appetere, declinare 215 b
appetere, depoſcere c. recuſare, abnuere 215 b
apponere annos, demere 218 a
apportare. i. afferre c. aſportare ibid.
approbare, improbare 219 a
apricus, opacus ibid. b
aptus cibus ſtomacho c. alienus 220 b
apta c. diſſoluta 220 b
arcere, recipere 230 b
arguere, purgare 239 a
aridus, exiccatus c. pituitoſus, redundans 236 b
arridere, irridere 249 a
arripere celeriter c. tarde percipere 249 b
arrogare, derogare ibid.
artifex, inſcius 251 b
arua arida, infrugifera c. pinguia 254 b
aſciſcere, ſegregare 256 b
aſciſcitur, fugitur ibid.
aſciſcere, reprobare ibid.
aſcitus, natiuus 257 a
aſperitas, lenitas 259 b
aſpredo, leuitas 260 a
aſſumere ſibi c. detrahere alteri 266 b
aſtringere, relaxare 269 a
aſtrictus, relaxatus ibid.
atrox, mitis 276 a
auulſus, cohærens 284 b
augere rem, affligere 288 a
auidus, liberalis 290 b
auocare, allicere ad rectè faciendum 292 b
auſterus homo, ſuauis 299 b
auſteritas, ſuauitas ibid.
autor legum, diſſuaſor 301 a

B

Bacchius c. antibacchius 308
bene barbatus, imberbis 311 b
bellum, pax 318 b
bonus, malus 333 b
meliore loco, deteriore ſtatu 334 b
bonus nummus, adulterinus ibid
optimus, deterrimus 335 b
breuis ſyllaba c. longa, producta 346 b
breuitas ambitus c. longitudo ambitus 347 b
breuitas pedum c. proceritas ibid.

C

Cadere, conſiſtere 358 b
caſu aliquid facere c. iudicio 360 b
cœlebs, maritus 365 a
calida, frigida 378 a
calcaribus egere c. frænis 380 b
caluus c. comatus 379 b
carbone notare c. creta 406 b
carus, vilis 416 a
caritas, vilitas ibid.
cautus, tardus 429 b
cauſa ſuperior, inferior 434 a
ceſſare, ſtrenuum eſſe 439 a
celebritas, ſolitudo 440 a
celare ingenium, nudare 443 b
certus, incertus 457 b
certum, dubium 459 a
cita aluus, liquida c. coacta 479 a
circunſoſus, incluſus 488 a
clam, palam 498 a
claudere, reſerare 503 b
clementia c. crudelitas 507 b
cliens, patronus 509 a, & 586 a
coarctare, dilatare 514 a
coactus, ſponte 526 b
coemere, vendere 516 b
colere, negligere 537 b
colligere iram, ponere 532 a
comatus, caluus 545 b
comitas, ſæuitas 548 b
commemoratio, obliuio 551 a
compellere, diſpellere 566 a
compellere, capellere ibid.
compendium, diſpendium 566 b
complicare, euoluere 571 a
compos animi, impos 573 b
comprehendere, emittere 574 a
concreſcendi vis, liquendi 586 a
concretum, reſolutum 586 b
conculcare, inſultare 588 a
condere fructus, promere 590 b
conditionibus ſtare, fugare à conditionibus 592 a
conferri, rari 594 a
confidere, metuere 598 a
confirmare, infirmare 713 b
confuſè, permiſtè c. deſcriptè, aliàs 603 b
conglutinare, diſſoluere 605 a
congruere, differre 605 b
congruere, diffidere ibid.
coniunctio, diſiunctio 609 b
conſentire, pugnare 616 a
conſeruator, oppugnator 619 a
conſilii opportunus, aduerſus 610 b
conſultò, fortuitò 624 a
conſulere de ſalute ſuorum, relinquere communem 622 a
conſimilis, diſſimilis 624 a
conſpicuum, occultum 627 b
conſtituta iudicia, diſſoluta 629 b
conſtare, dubium eſſe 863 b
conſtans, leuis 631 b
conſtans, mobilis 631 b
conſtringere, diſſoluere 632 a
conſuefacere, diſſuefacere 632 b
conſumptum, viuus 634 b
contaminare, honeſtare 635 b
contaminatus, incontaminatus 635 b
contemnere, admirari ibid.
contemnere, efferre ibid.
contentus, intentus 637 b
contentum corpus, remiſſum ibid.
contentus, laxus ibid.
contentio vocis, remiſſio ibid.
continens ſpiritus, intermiſſus 632 b
continuatum, interruptum 640 b
continuus, intermiſſus 640 a
contrahere, dilatare 642 b
contrahere, diſſipare ibid.
contrahere orationem, dilatare 643 a
contractum, ſpatioſum ibid.
contracta, producta 643 b
contractio ſuperciliorum, remiſſio ibid.
contractio, proiectio ibid.
copia frugum, inopia 653 b
copioſus victus c. tenuis 654 a
copulari coniunctionibus, diſſolutionibus relaxari 654 b
cocta poma, matura c. cruda 655 a
coràm, abſens 656 b
corporatura, periculo opportuna 665 b
craſſi, liquida 672 b
craſſum cælum, tenue ibid.
crebrò, interdum 674 b
creſcere, decreſcere 678 a
creſcens luna, ſeneſcens 748
cruciari dolore, lætitia geſtire 688 a
cultiſſimus, incultus 538 a
cumum, redundans 705 b
cuſtoditum, incuſtoditum 707 a

D

Debile, firmum 722 a
decedere, ſuccedere 723 b
deceſſio, manſio 724 a
decet, dedecet 726 a, & 733 a
declinare, appetere 728 b
declinare, perſequi ibid.
declinare minas, ſubire ibid.
declinatio, appetitio 729 a
decus, dedecus 730 b
decreſcere, accreſcere 731 b
decreſcere, creſcere ibid.
dedecet, decet 726 a, & 733 a
deducere, reducere 734 b
deduci, reduci ibid.
deducere, addere 735 b
defendere, præuaricari 736 b
deformare, ornare 742 a
deformitas, dignitas 742 b
dehortari, inuitare 745 a
deiicere de poſſeſſione, reſtituere ibid.
delabi, aſcendere 746 a
ab Delectatione negotiis impediri habere in occupatione delectationes 747 a
delere tectoriam, inducere 747 b
delere, ſeruare ibid.
deligere bonum, reiicere 749 a
deliteſcere, ſe aperire 750 b
delueſcere, profluere ibid.
demere, tribuere 755 a
demere, addere 755 a
demouere, conſtituere 756 b
deferre, denegare 757 b
denſum, rarum 760 a
denarro, onero 761 a
depellere, reſtituere 762 a
deponere imperium, accipere 764 a
deponere religiones, ſuſcipere ibid.
deprauare, corrigere 765 b
deprecari, precari 765 b
deprimere, extollere 766 b
deprimere, adaugere 766 b
depreſſior aqua, altior 766 b
derelicta regio, celebris 767 b
deridere, arridere 768 a
deſerti loci, celebres 771 a
deſinere, incipere 772 b
deſipere, ſapere 773 a
deſiſtere, incipere 773 a
deſperare, confidere 773 b
deſtruere, conſtruere 776 b
deſueſcere, aſſueſcere, conſueſcere ibid.
deeſſe, abundare 776 b
deſiderium noſtri, ſatietas 777 a
detrimentum, emolumentum 778 b
deterius facere, corrigere 778
deterrere, exhortari 779 a
detortæ, imminutæ corporis partes c. aptæ, integræ 779 b
detrahere, addere 780 a
detergere, turgere 781 a
ad Dextram, ad læuam 786 a
diducere, contrahere 797 a
diducere digitos c. comprimere ibid.
dies, nox 798 a
diffarreatio c. confarreatio 800 b
differre, diſtare c. idem valere 801 a
differunt, copulata ſunt ibid.
differre, idem eſſe ibid.
differre, ſimile eſſe ibid.
differens, congruens 801 b

differens,par, ibid.
digeri,coire 804 a
dignitas,deformitas 806 a
digredi, congredi cum aliquo 807 a
digreſſus,acceſſus 807 e
digreſſus,congreſſus 807 a
digreſſio,congreſſio, ibid.
dilatare,contrahere 808 a
dilatare orationem ex verbo, in verbum contrahere 808 a
diligens,negligens 808 b
diluere crimina,inferre 809 b
diminutio,accretio 811 a
dimittere,retinere 811 a
dimittere,ius ſuum retinere 811 b
directus ſermo,tueri ſus 816 a
dirimere ſocietatem,coire 816 b
diruere,ædificare 817 a
diritas,comitas 818 a
diſceſſus,adventus 819 a
diſcretè,diſtinctè c.confuſè, permiſtè 820 a
diſcingere,cingere 821 a
diſcincti, negligentes c. præcincti,ſtrenui Ibid.
diſiungere,coniungere 824 a
diſiunctio,ſeparatio c.coniunctio 824 b
diſpar,par 824 b
diſpar,ſimilis, ibid.
diſpar,idem ibid.
diſpellere,compellere 825 a
diſpendium,compendium 566 b
diſpenſare omnes , profundere 825 b
diſplicere,placere 826 b
diſplicere,arridere ibid.
diſplicare,plicare ibid.
diſſoluere,coagmentare 830 b
diſſoluere,conglutinare ibid.
diſſolutum,vinctum ibid.
diſſolutè factum , clementer factum 831 a
diſſolutio,coniunctio 831 a
diſſuadere,ſuadere ibid.
diu,ſubito 834 a
diuturnitas,celeritas 834 b
docere,dedocere 847 a
docta, humana gens c.immanis, barbara 848 a
doctus,rudis 847 b
dolor malus, bona fides 853 a, & 1063 b
domi,foris 854 b
domeſticum,externum 855 a
domeſtici,alienigenæ ibid.
dubium,perſpicuum 863 a
quæ Dubia ſunt, quæ conſtant 863 b
dulcia,amare 868 a
dupliciter, bipertitò c. ſimpliciter,ſingulari modo 870 b
durior,aſperior e moderatus,mitis 872 a
durare,mollire 872 b
durum nomen,molle 871 b

E

Effluere,influere 886 b
effrænatus,languens 887 b
effundere ſe aliqua libidine, continere 888 b
eijcere,retinere 892 b
eluere,extinguere 1188 b
elucere,occultari 900 a
elucere,extingui, ibid.
emergere,deliteſcere 903 b
emergere,mergere ibid.
emergere,obliteſcere ibid.
eminere,apparere e occultare,opprimere, abſcondere 904 b
eminens eſſe,abſcurum ibid.
emolumentum , detrimentum 906 b
enectus,plenus 909 b
enitere,obſoleſcere 910 b
eo,redeo 914 a
erigere,abijcere 928 b
erectior,minor 929 b
errare,erudiri 932 b
errare, vera ſentire, ibid.
erratum,rectè factum 933 a
euolare,inuolare 948 b
ex animo,ſimulatè 953 a
exaggerare,extenuare 957 b
exagitare,leuare ibid.
exanimare aliquem,inflare 959 a
exaugurare,inaugurare 960 b
excedere è vita, manere in vita 961 a
excidere, inſidere cogitatio dicitur 963 a
excitare,ſedare 964 a
excitatus,inclinatus,iacens 963 b
excipere nominatim,ſine nominatione 965 b
excludere,includere 967 a
excurrit oratio,inſiſtit 969 e
exhaurire vinum,vomere 979 b
exhaurire domus,replere ibid.
exigere,dare 981 b
exigere,expectare ibid.
exiguus,ingens,immenſus 983 e
exiguus,maior ibid.
exilitas in dicendo,copia 984 a
eximere , conijcere in ordinem 984 b
exitus,initium 974 a
exorare,extorquere 989 b
exordiri,retexere 988 b
exordiri,perorare ibid.
exoriri ,naſci c.extingui, opprimi 989 a
exortus ſolis,occaſus 989 b
exornare,deformare 989 b
exorare,deterrere 989 b
expectare epiſtolas,exigere 991 a
expedire c.impedire , intricare 992 a
expedire ſe ex laqueis,induere ſe in laqueos 992 b
expedita diſciplina,inops 993 e
expellere,euocare 993 b
expellere domo,domum compellere ibid.
expers rationis , vtens ratione 996 b
expers rationis, particeps Ibid.
expetere,abijcere 996 b
expetere,fugere ibid.
expetere,reſiſtere ibid.
expetere,vitare ibid.
explantata,plantate 998 a
explicata res,addubitata 999 b
explicata, ſerena frons e. nubila 1108 a
exploratà ſalus,deplorata 1000 b
expoſita vaſa, demiſſa in terram 1001 b
exporrigere frontem,contrahere ibid.
exprimere literas , opprimere 1002 a
expreſſam, adumbratam 1003 a
extendere dies,cõtrahere 1006 a
extenuare,abijcere c.augere,tollere altius 1006 a
exterminare,reuocare 1006 b
exterminari de ciuitate , venire in ciuitatem ibid.
extinguere,incendere 1007 a
extinguere,elucere 1007 b
extinguere motus animorum, inflammare 1007 b
extare,interieidere 1088 a
extollere,deprimare 1008 b
extollere,ſubmittere ibid.
extorquere, abijcere 1009 a
extorquere,exorare ibid.
extra,in ibid.
extraneus,domeſticus 1009 b
extrudi,eſſe in numero 1011 a
extrudi,prohiberi 1011 a
extruere,euertere ibid.
exturbare,manere 1011 b
exuere,induere 1014 a

F

Facilis,difficilis 1030 b
facilis pater e.durus, inexorabilis 1031 a
fimere,odiſſe 1046 b
fauerunt,inuiderunt ibid.
fauorabilis,inuidioſus 1047 e
ferus, immanis e mitis, manſuetus 1052 a
feſtinatio,otium 1061 a
in Fide manere.c.frangere fœdus 1065 b
fides bona,dolus malus 1063 b
fidens,dubitans 1066 b
fidenter,timidè ibid.
fictè, fallaciter c. verè, ſapienter 1070 b
finire,initium ſumere 1072 e
flexibile,durum 1079 b
florens,afflictus 1082 e
floreſcere, ſeneſcere ibid.
fluitans, immoderatè agitatus e. tranquillus,quietus 1083 b
fœdus frangere, in fide manere 1065 b
fœlicitare,infœlicitare 1087 b
foris,domi 1091 b
foris,intus 1091 b
foris petere,ineſſe 1092 b
foris argumenta ſſumi, ex ſua vi atque natura 1093 a
formoſus,deformis 1094 b
in Foro,in publico 1245 b
fortis,ignauus 1096 b
fortuitum,diuinum 1099 a
fragoſa oratio,lænis 1102 b
fraus,integritas 1103 a
fraudatio,fides 1104 a
frequenter,pauci 1105 a
frigus,calor 1106 a
frons nubila c.ſerena , explicata 1108 b
frugi homo,nequam 1109 b
frugi ſeruus,nequam ibid.
frugaliſſimus,nequiſſimus ibid.
frunitus,prudens e.infrunitus, inſipiens,ſtolidus,nulli vſui 1111 a
facata, ſimulata e.ſyncera , vera 1113 b
Fundamenta iacere,perficere opera 1119 b
furtim,clam c.palàm 1123 a

G

Generatim,confuſè 1134 a
generatim,publicè 1134 a
generatim, vniuerſè c.ſigillatim ibid.
geſtientes, perterriti 1138 a
glorioſum,inuidioſum 1145 a
gratè,ingratè 1153 a
gratis,gratuitò c.pretio 1153 b
gratis,pretio ibid.
gratuitus,mercenarius ibidem
gratuitò,mercede Ibid.
grauis,leuis 1154 b
graue,facile 1155 b
grauitas,humanitas 1199 a
grauiter,moleſtè ferre c.leuiter 1156 b

H

Hebes, acutus 1175 a
heraclitus,Democritus 1179 b
hilaritas,triſtitia 1175 b
homo abiectus,ſummiſſus c.elatus 1190 a
honeſtas,turpitudo vitæ 1191 a
honeſtare,decorare c. dehoneſtare ibid.
horridus,hiſpidus,aſper c.nitens, nitidus 1194 b
hubertas in dicẽdo,exilitas 1198 a
humana gens, immanis, barbara 1198 b
humanitas,grauitas 1199 a
humanitas,immanitas ibid.
humilis luna,excelſa 1199 b
humilis,abiecta oratio c.alta,exaggerata 1200 e
humilis, demiſſus vir e alacer,lætus 1200 a
humilis,obſcurus vir c.clarus,præſtans ibid.
humilis vir,ampliſſimus ibid.
humiliter,demiſſè c.altè ibidem
humiliter,ſuperbè ibid.
humiliter, demiſſè ſentire c.elatè,amplè ibid.
humilitas,altitudo ibid.
hypozeuxis,zeugma 1204 a

I

Ieiunitas,tenuitas c.hubertas, copia 1213 b
ignauus,fortis 1213 b
ignauia,fortitudo, ibid.
illiteratus c. doctus, literatus 1219 a
illuſtre,obſcurum 1220 a
illautus,cultus ibid.
imberbis,bene barbatus 1222 a
immane,manſuetum 1223 a
Immanſuetus,manſuetus 1223 b
imminuere,amplificare 1225 a
immoderatus, intemperatus, nimis immodeſtus c. moderatus 1226 a
immortalis,mortalis 1226 b
immortalitatis eſſe,ætatis ibid.
immunis,vectigalis 1227 a
imparatus,paratus 1228 a
impedire,expedire 1228 b
impediri ,adiuuari ibid.
impellere impetus animorum,reflectere 1229 a
impellere voluntatem quò velis, vnde velis deducere ibid.
Imperare,obedire 1231 a
imperare,parère ibidem
imperare cupiditatibus , ſeruire ibidem
imperitus,callidus 1230 b
imperitare,ſeruire 1231 a
imperturbatus,turbatus 1232 b
impius,religioſus 1234 b
impolitus,rudis c polìtus 1236 b
imponere alteri , ſibi ſumere 1236 b
imponere onus,recipere 1237 a
improbare,approbare 1239 b
imprompitus,promptus 1240 a
imprudens , inſciens c. prudens, ſciens 1240 b
impugnare,defendere 1240 b
impurus,purus 1241 a
imus,ſummus 1241 b
in futurum,in præſens, 1243 a
in perpetuum,in tempus 1245 a
in poſterum,in præſens ibid.
in priuato,priuatim c.in publico, publicè ibid.
in ſpeciem,reipſa 1246 a
inambulare,quieſcere 1247 b
Inæſtimabile,æſtimabile ibid.
inapparatio,apparatio 1248 b
incautus,c.prouidens, præcauens 1249 b
incendere,ſedare 1250 b
ita incenſus,placatus 1251 a
inchoare libros,conficere 1252 a
inchoare e cõficere, perficere abſoluere ibidem
incitare animos,ſedare 1254 b
incitare mentes, reflectere ibidem
incitatio languentis populi,effrænati moderatio 1255 a
inclemens, durus, aſper c.clemẽs 1255 a
incultus,cultus 1257 a
incommodus,gratus 1257 b
incommodè,optimè ibid.
incompoſitus , inornatus, inelegans,incomptus c.compoſitus 1258 a
inconcinnus,concinnus ibid.
inconſcius,conſcius 1258 b
incontaminatus , contaminatus 1259 a
inconſentus,conſentus ibid.
incontinentia,immodeſtia,intemperantia c. continentia ibidem
incorruptus,parus c.vitioſus, corruptus 1259 b
incredibilis res,credibilis 1260 a
indecorus,decorus 1264 a
indeſes,deſes 1264 b
indiligens c.diligens 1267 b
indiſcretus,diſcretus 1268 a
indiſertus,diſertus ibid.
indomitus,domitus 1269 a
inelegans,elegans 1272 b
inermis,armatus 1274 a
inexercitatus,exercitatus 1275 a
inexpectatus , expectatus ibidem
inexploratus,exploratus 1275 b
infabrè c.affabrè, politè, eleganter 1275 b
inferre crimina,diluere 1247 b
infimas ciuis,ſummus 1278 b
infimum,ſummum ibid.
infidus,fidus 1280 a
infidelis,firmus amicus ibid.
infinitus,finitus ibid.
infirmus,i.imbecillis,debilis c.firmus 1280 b
infirmare,confirmare 1281 a
infœcundus, fœcundus 1281 b

infœlix

infœlix,fœlix ibid.
informis res,formata ibid.
infrà,suprà 1283 a
ingenium acutum , obtuſum 1285 a
inglorius,honoratus 1287 a
ingratis,libenter 1287 b
ingraueſcere c. leuari , releuari 1288 a
inbibere alnum,ſoluere 1289 a
inbibere auiditatem , incitare ibid.
inhoneſtus,honeſtus 1289 b
inhonoratus,honoratus ibid.
inhoſpitalitas,hoſpitalitas ibid.
inimicus,amicus 1291 a
iniucundus,iucundus 1291 a
iniuratus,iuratus 1292 b
iniuriam facere,dare beneficium 1293 a
iniuriam inferre , propulſare ibid
iniuſtus,iuſtus 1293 b
iniuſtum, meritum , debitum ibid.
innatus,inſitus c.aſſumptus, aduentitius 1294 a
innocens,nocens 1294 b
innoxius,innocens, inculpatus c. obnoxius ibid.
inopportunus,opportunus 1296 a
inops,abundans 1296 b
inopia frugum,copia ibid.
inornatus,ornatus ibid.
inquietus, quietus 1297 a
inſalubris,ſalubris 1297 b
inſipiens,ſapiens 1303 b
inſpoliatus,ſpoliatus 1305 a
inſtituere,perficere 1306 b
inſtrenuus,ſtrenuus 1308 b
inſuauis, aſper , acer c. ſuauis 1309 b
inſynceros,ſyncerus 1310 b
integer,contaminatus 1311 a
integer,validus,firmus, vegetus, ſobrius c feſſus,ſaucius , vitiatus,languidus,vinolus ibid.
integræ opes,accisæ 1311 b
integer ſanguis,vitioſus ibid.
integritas,fraus ibid.
intemperans, immoderatus, intemperatus c temperãs 1312 b
intemperatus,temperatus ibid.
intendere arcum,remittere 1313 a
intendere animum,relaxare ibid.
intendere laborem & ſtudium,releuare 1313 b
intẽdere neruos,remittere 1314 a
intentio animi,remiſſio 1314 b
intercidere,extare 1316 b
interire,conſeruare 1321 b
interruptum,continuatum 1326 b
intrà,extrinſecus 1329 b
intimus,alienus 1330 a
intrinſecus,extrinſecus ibid.
intrinſecus,extrinſecus ibid
intrare in vitam,exire 1330 b
intus,foris 1331 b
inualidus,robuſtus,firmus 1332 b
inuehere,auehere ibid.
inuehi,emergere ibid
inuerecundus,verecundus 1333 b
inueteratus,recens 1334 b
inueteratum, inſitatum ibid.
inuidus,fautor laudum 1336 a
inuiolatus , integer c . violatus ibid.
inuitus,libens 1336 b
inutilis,perutilis 1337 a
inuolare,euolare 1337 b
inurbanus , incivilis c . vrbanus 1338 a
inutilis,vtilis 1338 a
inuulneratus,vulneratus ibid.
iocus ſerius 1338 b
ioca,ſeria ibid.
iocoſus ſermo,triſtis 1338 b
iratus,ratus 1342 a
irreligioſus,religioſus ibid.
irrequietus,quietus 1341 b
irreuolutus,reuolutus ibid
iucunda vita,grauis 1350 b
iuſtus dominus , verus c.alienus 1360 b

L

Lapſa ſydera ſub terras,orta 2 b
lachrymans calamus,aridus 7 b
lætus,alacer c.humilis, demiſſus 9 b
læuitas,aſperitas 10 b
lagophthalmus,ectropium 11 a
laxè,anguſtè 14 b
laxare,aſtringere ibid.
leue,aſperum 18 a
lere,teiare 29 b
liberalis, beneficus, munificus c. parcus 40 a
liberaliter,largè,abundanter, ſingulariter c.parcè 40 b
literæ minutæ, maximæ 54 a
literæ vulgares, interiores, reconditæ 55 a
locuples e tenuis,egens 60 a
locupletes,pauperes ibid.
loquax,mutus 65 a
luna creſcens,ſeneſcens 74 a

M

Malus,bonus 96 b
malè audire,malè dicere 98 a
manſio,deceſſio 104 a
manſio in vita , exceſſus è vita ibid.
manſuetas,ferus 106 a
maritimus,remotus à mari 112 a
marte ſuo aliquid explere, adiumentis alterius 114 b
mas,fœmina 115 a
mater iuſta familias,pellex 117 a
in Medio eſſe,ſitum vel poſitum eſſe c.obſcurum 123 b
membratim,generatim 128 b
mercenarius,gratuitus 137 a
minorum,repentè 152 b
miſerationem naſci,odia incitari 156 a
miſerandus,irridendus ibid.
mitis,manſuetus c.ferus, immanis 156 b
mingere,iraſci 157 a
morte intemperata, eripere mortem 177 a
mortale,æternum 178 a
mortalitas,immortalitas ibid.
plurimum,minimum 189 a
murcea Dea,ſtrenua dea 193 a

N

Naſci,occidere 207 b
naues rectæ,apertæ 211 b
nauus ignauus 214 a
neceſſaria natio , voluntaria 217 b
negligere minas alicuius, horrere 219 b
negligenter,diligenter 220 a
negare,fateri, ibid
negat,ait ibid.
nequam,frugi 224 a
nequitia,frugalitas 224 a
ad Nihilum venire,ad ſummũ 230 b
nimius modicus 232 b
nitida forma in pictura , horrida 234 a
notus obſcurus 244 a
nubila pellere, inducere 251 b
nuda & inanis domus, exornata atque instructa 252 b
nunquam,vſpiam 263 b

O

Obcæcari tenebris , præfulgere ſplendore 264 a
obliquè,rectè 269 a
obruere,eruere 271 b
obſcurum,apertus 272 b
obſeruatione & ratione , natura & caſu facere aliquid 275 a
obſequi,repugnare 274 a
obſoleſcere vectigalia , oriere 276 b
obſtrictus,liber & ſolutus 278 a
obeſſe,prodeſſe 278 b
obeſſe,adiumento eſſe, ibid.
obtinere,repelli 279 b
obtinere litem,amittere 280 a
obtundere ingenia,acuere 281 a
obturbare,ſinere 281 b
omittere occaſionẽ,tenere 283 a
occidere rẽpublicã, cõdere 283 b
occidere in nihilum, oriri ex nihilo 283 b
occultus & inuolutus , promptus & apertus 284 b
occultè,apertè 285 a
occultari,aperiri, ibidem
occultari,clareſcere, ibid.
occupatus,otioſus 285 b
ocyus,tardius 290 b
odiſſe,amare ibid.
odiſſe, diligere, ibid.
odiſſe,fauere, ibid.
odium ſtruere in aliquos,dimouere ab aliquibus 291 b
odioſum & graue , lene & facile 291 b
odioſum,iucundum ibid.
offenſio,gratia 295 b
offenſa,beneuolentia ibid.
olim ſcio , nũc primum profiteor 300 b
omittere,adipiſci 303 a
opacus locus,apricus 306 b
operoſus,facilis 308 a
opertum,apertum 309 a
opimus corporis habitus, gracilitas 309 b
opinio,veritas 310 b
opinio aduerſa,diuerſa ibid.
opinionem comprehendere , remittere 310 b
opinionem confirmare, detrahere ibid.
oppugnare aliquem, propugnare pro aliquo 315 a
oppugnare & euertere aliquem, defendere & probare ibid.
ordiri,terminare 322 a
ordine prior , poſterior ordine 322 b
ornare aliquem,ſpoliare 326 b
os durum,impudens c.mollis frõtis 332 a
oſtentare aliquid, moliri obſcurè aliquid 336 a
oſtentare verbis , reuera facere ibid.
oſtentatio,veritas 336 a
oſtentatio, voluntas, ibid.
otium,labor 337 b
otium,negotium ibid.
otiolè ambulare,citò 339 a

P

Palã & interdiu,clã & noctu 346 a
palam,clam ibid.
palam,obſcurè ibid.
palam,per præſtigia ibid.
pandari,fornicari 354 a
par,impar 358 b
parem eſſe,excellere 359 a
par,diſpar 359 a
par,inferior, ibid.
paria,ſuperiora ibid
parcere,mortem afferre 361 b
parcere,perdere 361 b
parcere,ſpoliare, ibid.
parcus & diligens , prodigus & luxurioſus 363 a
parcus,elegans 363 b
parere aliquid,depellere 366 b
partum per nos, delatum diuinitus ibid.
partem adimere,dare 370 b
particulatim,ſummatim 372 b
particeps,expers ibid.
participem eſſe artis, carere arte ibid.
parua & mediocris res , tanta & immenſa 375 b
paruula pecunia,immanis 376 b
paſſim,ordinatim 379 a
patere,obſtrui 380 b
patens & expoſita domus, clauſa 381 a
patefactum & illuſtratum,obſcurum & ignotum 381 b
patefieri,claudi ibid.
patronus,cliens 386 a
paucus,multus 386 a
pauci,plures 386 b
pauciloquium , multiloquium 387 a
peccare,virum bonum eſſe 390 b
pecunioſus,tenuis 395 a
pedibus alieno agitari,ex ſe ſua ſpõte moueri 399 b
quæ Penſitant prædia , immunia 402 b
percelli,recreari 410 a
perdere aliquid,habere 413 a
perdere,lucrari ibid.
perdere oppidum,recipere 413 b
perditor reip. ſeruator 414 a
peregrinus,ciuis 415 a
perferre,deficere animo 417 b
perfecta,inchoata 418 a
perfectio,conatus & adumbratio 418 b
perfectio,ſuſceptio ibid.
permittere,cogere 418 b
permotio,conciliatio 419 b
pernicies,ſalus 430 a
perperam iudicare,rectè 432 a
perpetuus,annuus 432 b
in Perpetuum,paulisper 433 a
perplexè,palam 433 b
perſpecta,præſens,experta virtus alicuius caduca 438 b
perturbatio cœli,ſerenitas 442 b
perturbatio animi,ſedatio 441 b
perturbatio animi, tranquillitas & ſecuritas ibid.
peruagata bona longè latéque, anguſta 441 b
peruulgare aliquid,diuidere paſſim,atque edere populo c.occultare , & continere domi 445 a
peſtilentia,ſalubritas 449 a
peſtilentes partes agrorum, ſalubres 449 b
petulantia,pudor 452 b
philoſophari paucis , omnino 460 a
pingue & concretum cœlum, tenue & putum 470 b
placere,diſplicere 476 a
placidum eſſe,ſeruere 476 b
placida,immitia ibid.
placatus,iracundus 477 a
placabilis,irritabilis 477 b
placabilis,inexorabilis ibid.
plangor,plauſus 481 b
plenus,vacuus 483 a
plenus,inanis ibid.
plenus,ieiunus ibid.
plenus,exilis ibidem
plenum verbum,imminutum ibidem
plenus,euectus ibid.
plena manu, ampliter , copioſè, prolixè , minimeque malignè largiri c.minutim parcè 483 b
pleniſſimè,reſtrictiſſimè 484 a
pone,ante 458 b
ponere in promptu, contegere & abdere 500 a
popularis, aſſentator , leuis ictus c. conſtans , ſeuerus , grauis 500 b
populariter,moderatè ibidem
potens & formatus vir , inops 508 b
potentia,impotentia ibid.
poſthac,antea 511 a
poſtuenire,antevenire 512 b
præcipuum,commune 520 b
præcipuum aliquid eſſe cum alio, par ibid.
præcipuum ius cum cæteris,idem ibidem
præfinitum,infinitum 526 b
prægredi,ſequi 527 b
præmaturum,ſerum 529 b
præpoſterè,ordine 534 a
præſens,abſens 540 b
præſens,futurum 541 a
præter,ante 542 b
prauum ,rectum 549 b
premo,defendo 552 a
premere crimen,eleuare ibid.
preſſus,redundans 552 b
preſſum eloquentiæ genus , plenum ibid.
preſſe,abundanter 553 a
pridie,poſtridie 554 b
primaria loco eſſe,ſecundum locum obtinere 556 a
princeps,poſtremus 556 b
principium,extremum 557 b
principium,exitus ibid.
principium,finis ibid.
priuatus,rem poteſtate 559 b
priuatum,commune 559 b
in Priuato,in publico ibid.
priuatim,publicè ibid.
prodere poſteris, accipere à ma-

* ioribus 569 b
proditor patriæ, conſeruator 570 a
profanus locus, conſecratus 571 a
proferre, cuſtodire 571 b
profectio, reuerſio 573 a
prohibere procul ab inſula prædones, intra inſulam recipere 576 b
promptum, clauſum 581 b
pronus, ſupinus 583 a
pronus, ſuperius ibid.
propè intueri, procul ſpectare 584 b
properare, retardare 586 b
propinqui, longinqui 588 a
propinquitas loci, longinquitas ibid.
propitius, iratus ibid.
proprium, commune 589 b
propriè, promiſcuè 590 a
propriè, vniuersè ibid.
propriè, publicè ibid.
publicè vtcontra, priuatim 608 a
pudens, petulans 608 b
pudenter, cum verecundia, verecundè e impudenter 608 b
pullus, leucopus 613 b
puſillanimus, magnanimus 619 b

Q

Quæſtuoſus ager, ſumptuoſus 632 b
quieta reſpublica, turbata 645 a
quilibet, peritus 645 b

R

Rarum, vulgare 661 a
rationis expers, vtens ratione 662 a
receſſus lunæ, acceſſus 666 b
recens, inueteratus 666 b
recens, laſſus 666 b
recens hominum ſermo, vetuſtas annalium 667 a
recipere, reſpuere 668 b
reconciliare, alienare 671 a
reconciliata gratia, nunquam imminuta ibid.
reditus, profectio 676 a
reducere, educere 679 a
redundare verbis, non complecti verbis quod propoſueris 679 b
redundare, deeſſe ibid.
refellere, approbare ibid.
reiicere indices, reiicere 681 a
reflectere, incitare 683 a
refrigerare, incendere 684 a
refrigeratus, ardens ibid.
refutare & aſpernari, complecti & augere 685 b
regelare gelu reſoluere ibid.
rectus, obliquus 686 b
rectum in oratione, prauum ibid.
rectè lata, vitio lata 687 a
regnis admittere, dare 689 b
reglutinare, glutinare 686 a
regredi, progredi 690 a
regreſſus, progreſſus ibid.
reiicere bona, deligere 690 b
reiectio, ſelectio 691 a
relaxare aluum, reſtringere ibid.
relaxare aluum, aſtringere ibid.
religioſus, impius 693 a
religioſiſſimæ res, nefas ibid.
remanere in aliquo, recedere ab aliquo 695 a
remittere, demittere e. erigere 696 b
remittere animum, delectare e. intendere ibid.
remittere neruos, intendere 697 a
remittere ſonum vocis, intendere 697 a
remiſſus, triſtis 697 a
remiſſus, ſeuerus ibid.
remiſſio vocis, contentio 697 b
remiſsè dicere, nerusè 697 b
remiſſè, vehementer ibid.
ratum, irritum 701 b
ratum, ruptum ibidem
ratum habere iudicium, reſcindere iudic um ibid.
ratare, ratificare e. irritare 701 b
reparare, perdere 702 a
repellere vim, inferre vim 702
repens aduentus hoſtium, expectatus 703 a
repentè, ſenſim ibid.
replicare, plicare 706 a
reprobare, aſciſcere 709 a
repudiare, recipere 709 a
repudiare, aſſumere ibid.
repugnare, concedere 709 b
repugnanter, patienter ibid.
res ſalua, perdita 712 b
reuera, nomine 713 a
reuera, verbo & ſimulatione ibid.
reſcindere iudicium, ratum habere 714 a
reſerare, claudere 715 a
reſoluere, vincire 716 b
reſoluere, colligere 716 b
reſoluere, componere 717 a
reſorbere, vomere 717 a
reſtinguere, ardere 719 b
reſtituere aliquem, eiicere 720 a
reſurrectio, ſucurrere 721 a
retardari, incitari 721 b
retendere, laxare 721 b
reticere, patefacere ibid.
retinere, abalienare 723 a
retuſum ingenium, acutum 725 b
reuelare, velare 725 b
reus, petitor 728 a
rumpi malis, non moueri 749 a
ruſticorum ſermo, vrbanorum 750 b
ruſticitas, vrbanitas 751 a

S

Sæuitia, clementia 6 b
ſalus, exitium 13 b
ſalubris annus, peſtilens 14 a
ſapienter, fallaciter 22 a
ſarmentorum imputatio, immiſſio 25 a
ſecretus locus, celebris 49 b
ſecundum, ante 52 b
ſedare, incendere 56 a
ſenſim, repentè 67 b
ſenſim polluiare, peſſim ibid
ſeparatim, coniunctum 69 b
ſerium, iocoſum 75 b
ſiccaneum, irriguum 87 b
ſocci riſus, luctus cothurni 103 b
ſolers, iners 108 b
ſolidum, fragile 110 a
ſoluta rara, ſpiſſa 113 b
ſtare, fugere 149 b
ſtare animo, deſipere 150 a
ſtabile, acceſſum 152 b
ſtabilis via, lubrica 152 b
ſtabilitas, motus ibid.
ſtolata mulier, togata 153 a
ſtrictim dicere, multa 157 b
ſtupor, victus 161 a
ſubducere, prodere 166 b
ſubiicere, retinere 171 a
ſubleuare, adere ibid.
ſubmerſum eſſe, innatare 171 a
ſubmittere aliquid in oratione, augere 172 b
ſubmiſſus, abiectus e affectus ſa 172 b
ſubm ſſio, elatio ibid.
ſubſidere, conſurgere 176 b
ſuffragari, aduerſari 186 b
ſummum, profundum 193 a
ſupereſſe, deeſſe 200 b
ſuperior, inferior 205 a
ſyncerus, verus e. ſimulatus, fucatus 217 b

T

Tardus e velox, celer 230 a
tegere, nocere 234 b
tectè, apertè ibid.
temporarius, ſerius 242 b
tenuis aer, craſſus 249 a
tenuitas frugum, vbertas 249 b
terrere, placare 255 b
teſtibus præſentibus aliquid facere e clam, furtim 257 b
teſtis grauis, leuis 257 b
teſtato decedere, inteſtato 259 a
teſtamentum ruptum, ratum, ibidem
toga fuſa, reſtricta 277 a
trahere amiculum, ſuſtollere 288 b
tranquillare, perturbare 291 b
tranſuerſus, obliquus 296 b
triſtitia, lætitia 307 a
turba, primi 318 a
turbidum tempus, tranquillum 318 b

V

Vacuum eſſe ab omni moleſtia, aliquam ſolicitudinem habere 327 b
vagari, perſtringere breuiter 319 b
valere, ægrotare 330 a
valens e. imbecillus, infirmus 330 b
valentia, inualentia 331 a
vaſtus locus, ædificatus 330 a
vendere malè, rectè 344 a
veniens dies, decedens 350 a
ventrem comprimere, ſoluere 350 b
verecundus, impudens 357 b
verecundè, cunctanter 357 b
verum, falſum 363 b
verus, ſyncerus e ſimulatus, fucatus 366 a
verò, falsò ibid.
veritas, imago 366 b
vetare, iubere 371 b
veterator, nouitius 373 a
vilis, pretioſus 383 b
vinctum, diſſolutum 385 a
vinum nullarum virium, ingentium virium 389 a
vinum nouum, vetus 389 b
violentus, tranquillus 391 b
viuus, mortuus 406 a
vlciſci, ſanare 407 a
vnca, læuia 413 a
vniuerſum, pars 417 b
cum vniuerſis, ſeparatim ibid.
vniuerſa, ſingula 418 a
volare altè, demiſsè 418 b
volare, iter facere ibid.
vrbanitas, conuitium 419 b
vſus, abuſus 436 b
vulgaris orator, excellens 441 b

OPPOSITA.

ABludere, alludere 11 a
abnuere, agnoſcere 11 b
abſiſtere, aſſiſtere 15 a
abſtinentia, rapacitas 17 a
abſoluta perfecta cauſa, ambigua 524 b
accuſare, defendere 32 b
acer homo, i aſper, lenis 33 b
acerbus homo op. lenis, manſuetus 34 b
acutus gladius, hebes 45 b
acutum ingenium, ſubtile e obtuſum, hebes, retuſum 46 a
acutus ſonus, grauis ibid.
acutè ſonare, grauiter 46 b
addormiſcere, expergiſci 52 b
adiugare, abiugare 59 b
adolescentium op. inuetum, i. ſtum 70 a
aduentitia dos, profectitia ibid.
aduenturium peculium, profectitium ibid.
aduerſæ res, ſecundæ 71 a
adulteratus, ſyncerus 73 a
æquus, iniquus 68 a
aer purus & tenuis oppo cœlum craſſum atque concretum 91 a
æs ſignatum, graue 93 a
affici admiratione, in admiratione eſſe op contemni 106 a
affirmare, dubitare 108 b
affirmatio, dubitatio ibid.
agilis induſtria op. negligens, tarda opera 117 a
albus, ater 134 b
altius, inferius 155 b
amaritudo, dulcedo 157 a
amplus locus, anguſtus 174 a
ante verbum op. prauius, certatus 198 b
appetere alienum op. reſeruare 215 b
aptus, ineptus 220 b
aptè fieri, diſcrepare 220 b
arguere verbo, negare 229 a
ariſtocratia, democratia 243 b
aſtrictè, remiſſè 269 b
atri lapilli, albi 272 b
atrox, vehemens genus orationis op lene, manſuetum 276 b
attenuatè, amplè 277 b
attollere, ſubmittere 279 b
auditorium, ſchola oppo forum 284 a
auſtera ſuauitas, dulcis 299 b

B

Ballatire, canere 310 a
barbarus, inhumanus op commodus, diſertus 312 b, & 558 a
barbara, immanis gens op humana, docta ibid.
battologia, laconiſmus 316 b
bona ratio, perdita 334 b
bonum ſatere, malum 335 b
benignè monſtrare viam, grauatè 341 a
breuis, profunda 347 a
breuiter dicere, pluribus verbis ibidem

C

Cadit fabula, ſtat 359 a
cadit fides, ſtat ibid.
caſu aliquid gerere op virtute, conſilio 360 b
calcus, meta 373 a
candens, atrum 386 b
capere miſeriam, voluptates 398 b
captum, vniuerſi 415 b
caſus, conſilium 360 b, & 620 b
cauſa abſoluta, perfecta op. ambigua 432 b
cauſa integra, dubia ibid.
celer, ſedulus 441 b
celare diem, promere 443 b
certa res eſt, opinor 459 a
citra, vltra 494 b
ciuis, peregrinus 495 b
clauſum, reconditum op. apertiſſimum, promptiſſimum 505 a
claudicans, fluctuans oratio op. æqualiter conſtanterque ingrediens 506 a
cord ſictus locus, caſtus 514 a
cœna recta, ſportula 517 b
cohortari, deterrere 528 a
collocatum propalam, propoſitum op. conſtructum, reconditum 533 b
commemoratio, obliuio 551 a
commodum valetudinis, incommodum morbi 557 a
commodus, inhumanus 558 a
commouere, conſolari 559 b
communiter, ſeparatim 561 b
compeſcere, diſpeſcere 568 a
conciliare coniunctionem, dirimere 581 a
conciliare ſomnum, fugare 581 b
concluſum op diſperſum, diſſipatum 585 a
concurſus aſper, hiatus verborum op. coagmentatus, læuis 588 a
confirmare fidem, refellere 599 b
confirmare, infirmare 599 b
confirmare, refutare ibid.
congrediens, digrediens 605 a
congregatus otiens op. diſtracta, caſtocta 605 b
confectus locus, profanus 615 b
conſilium, caſus 360 b, & 620 b
conſilium, fortuna 620 b
conſiſtit morbus, increſcit 624 b
conſolari, commouere 559 b
conſtratæ naues, apertæ 618 b
conſtat mens, labat 630 b
res de qua Conſtat, de qua quæritur 631 b
contaminata, integra 635 b
contentio animi, remiſsio 637 b
contentio, ſumma vis ſermonis op. lenitas ſermonis 637 b
continuata verba, coniuncta op. ſingula 640 b
continui dentes, ſerrati 640 a
contrahit animum muſica, remittit 642 b
contrahere terram, lætificare 643 a
conuellere iuſtitiam, conſtituere 647 a
conuexus, concauus 650 b

copia

copia agri, vectigalium op. pecuniæ penuria 653 b
copia in dicendo, vbertas op. exilitas 653 b
copulata, ſimplicia 655 a
corrigere, depravare 665 b
craſſum cœlum, concretum op. aer purus, tenuis 672 b
credulus, religioſus 676 a
cum cauſa facere, ſine cauſa 692 b
cum poteſtate eſſe, privatum eſſe 693 a
in Cunabulis creatus conſul, in campo 695 a
cupidus, moderatus 697 a
D
Damnare reos, abſolvere 716 b
damnationes reorum acerbiſſimæ, libidinoſiſſimæ liberationes 717 a
decedere, accedere 723 b
deliciſſimus amnis, rapidus, violentus 748 b
deprecari pacem, denuntiare bellum 765 b
deprimere ædificium, tollere 766 b
deſecare, agglutinare 770 b
deſertor, conſervator 771 b
detrimenta, adiumenta 778 b
detrimentum, emolumentum 778 b
detrahere de authoritate ſenatus, ornare ſenatum multis laudibus 780 a
diffidentia, ſilentia 805 a
directò, ſub conditione 816 a
Solutè vendere, permagno vendere 831 a
dare de manu, foris 842 b
doctor, diſcipulus 848 b
dubia op. certa, conceſſa 863 b
dudum, nunc 867 b
durum ſe præbere, facilem 872 a
durum vinum, molle 872 a
durum verbum, molle ibid.
E
Effluere, abundare, oppo. deeſſe 887 a
effuſio animi, coarctatio 889 a
eiuſmodi, diſſimilis 893 a
elatus, excelſus, eminens op. depreſſus 894 b
eloquentia, infantia 899 b
eminus, elonginquo op. cominus 905 a
emptitius, gratuitus 906 a
enitere, obſoleſcere 910 b
eripere, relinquere 930 a
errans, vaga ſententia op. ſtabilis, certa 933 a
error, virtus ibid.
etiam, non 940 a
evenire malè, optimè 944 a
evertere definitionem, tenere 945 b
ex diverſo, diſſimile 954 a
ex neceſſitate facere, ſponte 954 b
exanimare, inflare 959 a
exanimata exiliter verba op. inflata, anhelata 959 a
exenteratè, craſſè 964 b
excolere officium, negligere 967 b
exile genus ſermonis, aridum, concisum, minutum op. liquidum, profuſum, profluens 984 a
exilitas literarum, pinguitudo ibid.
extenuatus, concretus 1006 a
exterior, interior 1009 b
extimus, citimus 1010 a
exuberantes gemmæ, cavæ 1011 b
exuperare animo, mortuum eſſe 1015 a
F
Facilis, liberalis præter op. difficilis, avarus, moroſus 1031 a
facilè aliqua re carere, rem deſiderare 1031 b
fallens, conſtans 1035 a
falſitas, veritas 1036 a
familiaris, neceſſarius op. alienus 1039 b
faſtigium imponere operi, iacere fundamenta 1043 a
fidem confirmare, refellere 1064 b
fictionem ſolvere, confirmare 1072 b
firmum eſſe cõſilium, labare 1068 a
frigidum op. facetum, plauſibile 1107 b
frugi, nequam 1109 b
frugi factus, lauterinſus ibid.
fucatus nitor, naturalis 1111 b
fundata legibus civitas, eversa 1129 a
G
Generaliter, ſpecialiter 1134 a
gravis armatura, levis 1154 b
grave æs, ſignatum 1154 b
greſſu preſſo, pleno 1148 b
H
Hilaris, triſtis 1185 a
humilitas, dignitas 1200 a
hyems matura, tarda 1202 a
I
Iacere, ignobile eſſe op. vigere 1204 b
Idiota, op. ingenioſus, intelligens 1212 a
ieiuna oratio op. copioſa, plena 1213 a
immodeſtum, profuſum iocandi genus op. ingenuum, facetum 1226 a
impeditus, irretitus, conſtrictus op. promptus 1228 a
in præſentia, poſt 1245 a
inanis, nuda domus op. exornata, inſtructa 1248 b
inclinatæ res, integra 1255 b
inculta, horrida, abdita, opaca pictura op. nitida, læta, colluſtrata 1257 a
honeſtè & inculpatæ vitæ teſtis op. notatus, reprehenſibilis 1261 a
Indoctum, agreſte genus hominum op. expolitum 1268 b
Inertiæ, artes 1274 b
inire prælium, finire 1275 b
infectum argentum, ſignatum 1277 a
inferi dij, ſuperi 1277 b
infelta fortuna, proſpera 1279 a
inflexo ſpiritu ſonus, variatus, continuus 1281 b
infractus animus, confirmatus 1284 a
inſcitia oppo. ſcientia, cognitio 1298 b
inſitivus, inductus ſermo op. patrius 1300 a
inſiſtere, reſiſtere op. progredi, procedere 1303 b
Inſtare, reſiſtere 1308 a
integer, truncus 1311 a
integra res, peracta 1311 b
integra res, perdita ibid.
in ſtergio cauſa eſſe dicitur, ſorbia ibid.
intendere, mitigare 1313 b
intentio vocis, remiſſio 1314 b
interdiu noctu 1320 a
interior, familiaris vita op. publica adminiſtratio 1330 a
ubi intellectum, à veſtro 1328 b
intus, domi, in luce, in oculis civium 1331 b
invetꝛratum malum, recens 1334 b
Irritabilis, placabilis 1343 a
iuſtum prælium, leve 1360 a
L
Labefactare, reſtituere 1 b
lacunoſus, eminens 8 b
langui dus pulſus ictus, creber 13 a
læte, iucundè, hilariter, op ſeverè 9 b
latius loqui, compreſſius 21 a
legatarius, teſtator 27 a
leves cibi, acres 28 a
libertas, ſervitus 39 b
lingulatus tubulus, elinguis 51 a
longitudo orationis, brevitas 63 b
longinquus ſermo, brevis 65 b
lumen, tenebræ 73 b
luſus, iocus, ſerius 69 b
M
Madidus, ſiccus 87 b
mamma deſcendit op. ſterileſcit, ruſſit 100 a
manere in vita, excedere è vita 103 b
manet lex, abrogatur 103 b
manufactus, naturalis 110 a
maturiſſimè, tardiſſimè 119 b
mitis, manſuetus, lenis, clemens op. durus 156 b
mortale, caducum op. divinum, æternum 178 a
moribus facta vis, contra morem facta 179 b
multiplex animus, unus idemque 187 b
magiſtratus mutus, lex op. magiſtratus, lex loquens 200 a
muta & informis res op. eloquẽs, formata ibid.
N
Natura fieri, quodam inſtituto 210 a
naturalis divinatio, artificioſa reprehenſio ibid.
negotioſi dies, ſacri 211 a
nobiles, novi homines 236 b
nocens vita & turpis, honeſtiſſimè & laudatiſſimè acta vita 237 a
O
Offenſa, gratia 295 b
oratio lenis, inflexa, terminata op. aſpera, triſtis, horrida 319 b
ordinarius ſervus, vicarius 323 b
otium honeſtum & moderatum op. inertia, deſidia 338 a
P
Partè & continenter vivere, diffluere luxuria 363 b
peregrinus & advena, hoſpes 415 a
perſpicua dicere, veteratoria 373 a
peſtilens, ſalubre 449 b
placida animalia, fera 476 b
placida arbor, ſylveſtris ibid.
pravè, rectè 549 b
privatus, cum poteſtate 559 b
probare, improbare 563 a
productè, breviter 571 a
productio, contractio ibid.
profanum facere, colere ibid.
profluens, fuſum, liquidum genus nominis op. exile, aridum, conciſum 574 a
progredi, regredi 576 a
promptus, aperta op. occulta, recondita 581 b
in Promptu aliquid ponere, contegere, & abdere 582 a
propria & ſua verba, tranſlata & aliena 589 b
propugnare pro innocentibus, nocentes oppugnare 597 b
publicare bona nemini, populo communem facere op. innocare in ſervitutem 607 b
pudor, gloria 609 b
purus aer & tenuis, craſſus & concretus 618 b
Q
Ad Quietem integri, onuſti labo 305 b
Quies, vigilia 644 b
R
Recondere oculos, erigere 671 a
recta coma, preſſa op. criſpa 686 b
rectè, obliquè ibid.
reditus, reditus 676 a
reditus, itus ibid.
reductus, eminens 679 a
nihil Redundet, nihil prætermittatur, 679 b
referre in, vel inter reos, ex reis eximere 681 b
remiſsè, leniter, urbanè agere cũ aliquo oppo graviter, ſeverè, priſcè 697 b
reſtrictè, pleniſſimè 722 a
rigans, ſiccaneus 735 a
S
Scientia iuris civilis, ignoratio iuris 39 b
ſcribere notis, ſcribere ſermonibus 44 a
ſcurrilitas, urbanitas 47 a
ſecuritas op. cura, anxietas 53 b
ſeneſcens luna, creſcens 66 a
ſeparatim dicere, communiter 69 b
ſereno tempore, nubilo 74 b
ſimplex, verum & ſyncerum op. falſum 94 b
ſimulatè, ex animo 95 b
ſiniſtrorſum, dextrorſum 97 b
ſocordia, induſtria 105 a
ſolivagus, congregatus 114 a
ſordida oratio, nitida 119 a
ſpecies, demonſtratio, ſimulatio, prætextus, velamentum op. res ipſa 124 b
ſpernere, retinere 128 a
ſpiſſa regio, ſolutioris humi 134 b
ſtare, ſedere 149 b
ſtabilita temp. evertere 151 b
ſubducere, ſubtrahere op. ſubdere 166 b
ſublimè, ſublimitas oppo. humi 171 b
ſubmittere ſe, extollere ſe 172 b
ſubmiſſum dicendi genus, concitatum 172 b
ſubſidere in loco aliquo, commorari, op. proficiſci 175 b
ſubtiliter, magnificè 179 a
T
Tarditas, celeritas 230 b
tempus ferventis, frigidum 241 a
tempus miſerum, luctuoſum op. tranquillum, optatum ibid.
tenere modum, cuſtodire op. excedere. 246 a
tener equus, vetulus 247 b
tenera virtus, tractabilis op. dura, ferrea 248 a
tenue cœlum, craſſum 249 a
tenuis victus, copioſus ibid.
terreſtre præſidium, marinum 255 a
tumultuoſa vita, ſeditioſa, oppo. quieta, 316 b
V
Vaga ſententia, errans op. certa, ſtabilita 329 a
vanitas, conſtantia 333 b
vegetus pulſus venarum, vehemens op. languidus 339 a
vehemens oratio & atrox, oratio lenitatis & manſuetudinis ibidem.
verecundus in transferendo, parcus op. audax 357 b
veraaculæ volucres, advenæ 359 a
veteratoria dicere, perſpicua 373 a
vilis oratio, accurata 383 b
vilitas, caritas 384 a
vi facere imperium, op. amicitiam adiungere 398 b
vitium, virtus 402 a
vinoſa vita, pura 403 b
umbra & imago, ſolida & expreſſa effigies 411 b
unctus, ſqualidus 412 b
univerſè, generaliter, generatim op. ſigillatim 418 a
voluntaria herba, ſativa 420 a
vocem attollere, ſubmittere 425 b
urbana arbor, ſylveſtris 439 a
urbana vita, ruſtica ibid.
utilitates ſuas omittere, utilitatibus ſuis ſervire 440 a
vulgare, obſoletum op. novum, inauditum 441 b

ANTIQVA, SIVE obſoleta, & inuſitata.

ABlocare, locare 21 a
acceptrica 30 a
accipitrones ibid.
accreduo, credo 31 b
adaſſo, adigo 50 b
addas, vddate 51 b
addenſeo, ſes 51 a
adiuta mihi, adiutus me 60 b
adiutor, aris, adiuto ibid.

adniaoz,aduiſur 64 b
adoleſcentiari, i. condum ſatis habere modeſtiæ 65 b
adorare,agere 67 a
addipere 68 b
aduerſo,aduerſor 72 b
aduorſum,aduerſum 74 a
aduorto ibid.
æruſcare 92 b
æternare,æternum facere 100 b
æuitas,ætas 104 b
affector,affecto 107 b
aggrediri,aggredi 116 b
agere grates,gratias 121 b
albere 135 a
aleſcere,creſcere 138 b
aliouerſum,aliorſum 144 b
aliqer,aliquo 141 b
aliquotfariam ibid.
allubeſcere,placere 147 b
alis,alius ibid.
alteras 150 b
altroerſum, in alteram partem 152 b
aluus m.g. 154 b
amecus,amicus 162 a
amplecto,amplector 173 b
amplexo,amplexor ibid.
amplaus,amplificare 175 b
ancu are, miniſtrare 183 a
ancumulentæ ibid.
anguſtiar,anguſtiæ 186 b
aduertere animum, adnimaduertere 191 b
anquiro,inquiro 197 b
apiſcor,inuenio 210 b
appellere,cogere 215 b
apprimus 218 b
arbos, arboſem, arbor, arborem 228 b
arduo,atidue 236 b
aſſarius 265 b
arogo 278 b
attono,ſtupefacio 279 b
aneruncare, runca expurgare 285 a
aulas,ollas 292 a
B
Betere,ire 323 b
blandidicus 330 b
boire,boare 343 a
C
Cadeciter,præcipitaeter 362 a
cauatim 389 b
carinare,probra abiicere 410 b
caſcum,vetus 417 a
catus,cautus 430 a
copo,caupo 431 a
celeranter,celeriter 442 b
celeratim,celeriter ibid.
cello,cedo 443 b
cette,dicete 463 a
cincterus,militari 482 b
cinefacio, in cinerem redigo 483 a
ciſpello,citra pello 493 b
cum 495 a
claro,elatum facio 501 a
coda,cauda 615 b
coborto,cohortor 528 a
collus,collum 535 a
commetare,commeare 553 a
communis meus,amicus 561 b
compeſce,compeſce 567 b
conſcribillare,conſcribere 614 b
conuolſum,conuelſum 647 b
crecabilitas 688 a
captus 697 a
cuſtodibitur 707 a
D
Deiuriem 745 a
denuare 746 a
dulauare 746 b
deleniſicus 747 a
delicia 749 a
demagis,minus 752 b
demineo 754 a
demus,deuum 757 a
depeculaſſo,depeculor 762 a
depultus,depulſus 762 b
depudicare,ſtuprare 767 a
dextimus,dexter 786 a
dicundi,dicendi 794 b
directus,crucifixus 797 b
differitas,differentia 801 b
diſcapedinem,aperio 960 b
diſcordis,diſcors 822 b
diſcordabilis ibid.
diſcorditas ibid.
diſpaleſcere,diuulgari 824 b
diſpendere,expandere 825 b
diſplicina,quæ diſplicet 826 b
duint,dent 847 a
duit,det ibid.
dannat,dant ibid.
datare,dare ibid.
doſſum,dorſum 860 a
dubenus,dominus 863 a
duce,duc 866 b
E
Eccillum,ecce illum 877 a
egregius,præclarus 891 b
elexi, electum, elicui, elicitum 896 b
elutificare 900 b
equila 925 b
errantia,error 933 a
euitare,vitam eripere 947 a
exaduorſo,exaduerſo 953 a
exædificare,eiicere domo 957 b
exagoga,qui exportat 958 a
exbuliſto,decipio 961 a
excalceor,excalceo ibid.
excantare,excludere ibid.
excidare,vulnerare 963 b
exequiare,exequias facere 976 a
exfodio,effodio 979 a
exiurare, iuramento affirmare 986 b
exobſecro, vehementer obſecro 987 a
expedibo,expediam 993 a
experire,experiri 995 b
explenunt,explent 998 b
exſacrificare 1005 a
extrare,egredi 1011 a
exuenire,præuenire 1012 a
F
Facundioſus 1033 b
fæcetinus ibid.
falsè 1035 b
fauere faucibus,flere 1046 b
fidelè 1067 a
figere 1080 b
fodare,fodere 1085 a
forteſcere,fortem fieri 1097 a
fortunatim,proſperè 1099 a
frugiferens,frugifer 1109 b
fruniſci,frui 1111 a
frux 1113 a
futare,confutare 1125 b
futatim ibid.
G
Gingrire 1140 b
grandeuitas 1150 b
grandigrare ibid.
H
habere deſpicatui, habere deſpectui 1162 b
habeui,habui 1167 a
harpagare,rapere 1173 a
haeſtum facere,potare 1175 a
here,heri 1180 b
I
Ignominiatus 1215 b
imbellia,ignauia 1221 b
impete,impetu 1233 b
impetritus ibid.
impetraſſere,impetrare ibid.
Inceps,deinceps 1251 a
inceptiſit,inceperit 1251 a
incilare,increpare 1254 a
incitabulum 1255 a
inclinamentum,deriuatio 1256 a
incoibilis 1256 b
incomes,ſine comite 1257 a
incommutare, commiſſum facere ibid.
incordiare,ſuadere 1259 b
indugredi 1270 b
indulgitas,indulgentia 1271 a
infer,infra 1277 a
infortunitas 1283 a
Ingenuatus, ingenuitate præditus 1286 a
inimiciter 1291 b
inubere 1295 a
inopioſus,ſine ope 1296 b
inſimul,vnà 1303 a
inſomnia,æ 1304 b
interbitare, interuenire 1315 b
interdius,interdie 1320 a
interfieri,conſumi 1322 a
interibi,interea 1321 b
interſtinguere 1326 b
inteſtina 1328 b
intuor,video 1331 b
inuergo,inclino 1333 b
iniunius,abſtemius 1336 a
ibus,iis 1344 a
indicaſſit,indicauerit 1351 a
iuuenalis,iuuenilis 1361 b
L
Lætitudo,lætitia 10 a
læto,lætor 9 b
lallo,lac ſugo 11 a
lamentarius ibid.
lambulari 18 a
leo 19 b
lucrificabilis 68 a
luctus,lucti 71 b
luculentitas 79 a
M
Macereſcere, maceratum fieri 85 a
magnitas,magnitudo 93 b
maneatus 110 a
manum,clarum 107 a
manſues,manſuetus 106 a
mendicabulum,mendicatio 132 a
militarius,militaris 148 a
minitabiliter,minaciter 150 a
mirius,magis mirum 153 b
mis 154 a
miſeriter,miſerè 152 a
miſeritudo 153 b
miſericordior ibid.
mœnitus, mœnibus cinctus 163 b
mœro,mœrentem facio 164 a
mœſtiter,mœſtè 164 b
mœri,mori ibid.
moneris,moneris 169 b
morſicatim,mordendo 175 a
mortualis,quod ad mortuos pertinet 178 a
morigerare 180 a
mocuantur,morantur 182 b
mulierare,effœminare 184 b
munis,officioſus 191 a
N
Nefans,frutis 219 a
negibundus,negans 220 a
nequibo 224 b
nequitum, nequitur, non poſſe 225 a
neuolo,neuis 227 a
ninguis,nix 232 b
O
Occedere,accedere 283 a
occentaſſit 283 a
occiſit,occiderit 283 b
oggero,intendo 296 b
opprobramentum, opprobrium, 314 b
orbitudo,orbitas 321 a
ornatur,ri 327 a
P
Partiendo,partus 367 b
partio,partus ibid.
partire,partiri 373 b
patricè more,patricio 382 b
patruiſſimus 383 a
paupera,æ 388 b
pauperare, pauperem reddere 388 b
pecu,pecus 395 b
pultare,pulſare 400 a
perduo,perdo 413 b
perduaro,perdu ibid.
perſuaſtris 440 a
pigrare,tardare 466 b
pleuitas,ignobilitas 484 b
poſulus,paruulus 493 b
porcere,porro arcere 501 b
præbitere,perimere 517 a
præſpere 68 b
probiter,probè 562 b
prohibeſſis,prohibeeris 577 a
prolicere,inducere 578 b
protinam,protinus 598 a
puerus,puer 610 a
puluer,pulueis 615 a
Q
Quippini,quippe 649 a
R
Rancens,rancidus 659 a
rapſere,rapere 660 a
ratare,ratificare 701 b
rebito,reuertor 665 b
redandruo 673 b
redoſtio,gratiam refero 678 b
refacim 683 a
relicinus 692 a
remulcare 699 a
retraculum 722 a
ridicularius,ridiculus 734 b
robus,rubeus 738 b
rumigero,rumorem fero 748 b
ruſceſtris 750 b
S
Semianimus,ſemianimis 61 a
ſeorſus,ſeorſum 69 b
ſimilitas,ſimilitudo 94 a
ſimitu,ſimel ibid.
ſimplicitus,ſimpliciter 94 b
ſingularius,ſingularis 97 a
ſiniſtimum,ſiniſter 786 a
ſocienus,ſocium 105 a
ſonere,ſonare 117 a
ſpecies,aromata 125 a
ſpecies,ſpes 130 b
ſpicus,ſpica 132 a
ſpicere 132 b
ſublectus,debilis 172 a
ſuccotuilla 182 b
ſuere 185 a
ſupus,ſupinus 205 b
ſeras 207 a
ſycophantioſè,doloſè 214 a
T
Tarditas,tarditas 231 a
trahax,rapax 288 b
traulus,balbus 297 b
turbaſſit,turbauerit 319 b
V
Vanare,fallere 333 b
vaſum 335 b
vella,villa 341 a
vermonia 366 b
veſcere,videre 367 a
viciſſatim 378 a
viciſſitas 378 a
vrinatus 393 a
vnoſe 412 a

AFFINITATIS nomina.

Abamita 4 b
abauus 5 a
abauia ibid.
abmatertera 11 a
abnepos ibid.
abneptis ibid.
abpatruus 12 b
affinis 108 a
agnati 118 a
amita 165 a
amita maior ibid.
amitinus ibid.
atauia 272 a
auia 290 b
auus 304 a
auus paternus ibid.
auus maternus ibid.
auunculus 304 b
auunculus maior ibid.
C
Cognati 523 a
conſanguinei 613 a
conſobrini 625 a
conſobrina 625 b
conſocer ibid.
F
Filius 1068 b
filiolus ibid.
filia ibid.
frater 1102 b
fraterculus 1103 a
fratres patrueles 1102 b
frater geminus ibid.
fratria 1103 a
G
Gener 1134 b
germanus 1136 a
glos 1145 a
H
Hecyra 1176 b
I
Ianitrices 1208 b
L
Leuir 31 b

Maio-

M
Maiores 92 b
magnus ſocer 93 a
maior ſocer ibid.
maior patruus ibid.
maior auunculus ibid.
mater 116 b
mater matrima 117 a
matertera 117 b
matruelis ibid.
maritus ibid.
N
Natus 208 a
nata ibid.
nepos 223 a
neptis 223 b
nepotulus ibid.
nothus 246 a
nouerca 247 a
nurus 263 a
P
Pappus 358 a
parens 364 a
pater 381 b
patruus 383 a
patruus magnus ibid.
patruus maior ibid.
patruus maximus ibid.
patruelis ibid.
poſthumus 511 b
priuignus 559 a
priuigna ibid.
proauus 561 a
proauorum atauus ibid.
proauunculus ibid.
promatertera ibid.
progener 575 b
pronepos 582 b
proneptis ibid.
pronurus 583 a
propatruus 584 b
proſocer 594 b
proſocrus ibid.
S
Sobrinus 103 b
ſocer 104 a
ſocer magnus ibid.
ſocrus 105 b
ſocrus magna ibid.
ſoror 119 b
ſoror patruelis 383 a
ſororius 119 b
T
Trinepos 305 a
tritauus 307 b
V
Vitricus 404 a
vterini 431 b

HOMINIS PARTES.

Abdomen 6 a
abomaſum 12 a
acetabulum 36 a
acetabula ibid.
acies oc. 39 b
acrocolia 44 a
agnatum membrum 118 a
ala 131 a
allus 147 b
aluus 154 b
ancon, cubitus, cubitum 183 a
anima 187 a
annularis digitus 194 b
annuli oc. ibid.
ancæ 202 b
anus 206 a
aqualiculus 223 b
armus 247 b
arteria 252 b
arteria aſpera ibid.
artus 253 a
articulus ibid.
auris 294 a
auricula 296 a
auricularis digitus ibid.
axilla 305 b
B
Balanus 309 b
barba 312 a
brachium 344 b
bubones 350 b
bucca 351 a
buccæ ibid.
C
Cœlum 366 a
cæſaries 369 b
calua 379 a
caluaria 379 b
caluitium ibid.
calx 380 b
calcaneus ibid.
canthi 391 b
cani 394 a
capillus 395 b
capillamentum 396 b
caput 403 a
caro 413 a
cartilago 416 a
caua, vena 435 b
cephalea 450 a
cerebrum 453 a
ceruix 460 b
chordam 472 a
cilium 480 a
cincinnus 481 a
cirrus 483 b
cirras 493 b
clunes 511 b
coles 519 a
coleus ibid.
collum 535 a
colon, colum 540 a
columellares 543 a
columella ibid.
coma 544 b
condylus 593 b
cor 655 b
coſta 670 a
coxa 671 b
coxendix ibid.
cremaſteres 676 a
crines 681 b
crus 687 a
ctenes 688 b
cubitus, cubitum 689 a
cunnus 696 a
curculio 701 a
cutis 707 b
D
Dentes tomici 4. canini 4. maxillares vtrinque quaternas, ultimi 758 a. & b
diaphragma 789 a
digitus 804 b
dorſum 860 a
E
Epiglottis 919 a
exta 1005 b
F
Facies 1018 a
fauces 1046 a
fel 1050 b
femen 1051 a
femina ibid.
femur ibid.
fibra 1062 a
fibræ ibid.
frons 1107 b
frumen 1110 a
G
Gelaſinus 1129 b
gena 1131 b
gena 1132 b
geniale 1140 a
genuini dentes 1140 b
gingiua ibid.
glabella ibid.
glandium 1142 b
gremium 1156 b
gula 1158 a
gurgulio 1158 b
guttur 1159 a
H
Hepar 1179 a
hira 1187 b
hirquus ibid.
hymen 1202 b
I
Iecur 1213 a
ieiunum ibid.
ile 1216 b
ilia ibid.
iuc. farx 1250 b
infamis digitus 1276 a
ingenium 1285 a
inguen 1288 b
intellectus 1312 a
interanea 1315 b
internodia crurum 1323 b
interſcapilium 1326 b
inteſtinum 1328 b
iſchia, coxendix 1345 a
iugulus, & iugulum 1354 a
iunctura 1356 a
L
Labium 1 b
labrum 4 b
lachryma 7 a
lactes 5 a
lacertus 6 b
læua 10 a
lanugo 13 b
latus 21 a
lien 46 a
lingua 50 a
loci 60 a
longanon 61 b
lumbus 72 a
lumen 72 b
M
Mala 95 a
mamma 100 a
mamilla ibid.
mandibula 102 b
manus 107 a
matrix 117 b
maxilla 120 b
maxillaris dens ibid.
mediaſtinum 124 b
medulla ibid.
medius digitus 123 b
membrum 128 a
mens 132 b
mentum 136 b
minimus digitus 376 b
molaris 165 a
muſculus 195 a
mucus 183 a
N
Natis 206 a
nefas 110 a
natura 109 a
naturalia 110 a
nates 110 b
neruus 125 b
O
Occiput 284 a
oculus 288 a
omaſum 302 b
omentum 303 a
os, oris 331 b
os, oſſis 334 a
oſſiculum 334 b
P
Palatum 346 b
palma 349 b
palpebræ 350 b
papilla 358 a
pectus 392 a
pectuſculum 393 b
penis 404 a
pes 445 b
pedem 447 b
phlegma 460 b
pilus 469 b
pingue 470 b
pinna, ala 471 a
pituita 475 b
planta 479 a
pacumeo, palmo 487 b
podex 488 a
pollex 492 b
poples 500 b
præcium 519 a
præcordia 522 a
præputium 534 a
priapus 554 a
primores 556 a
pubes 606 b
pugnus 611 a
palmo 614 a
papilla 617 a
pupula ibid.
R
Ratio 661 a
ren 699 b
rhagoides 729 a
roſtrum 742 b
ruga 747 a
ruma 747 b
rumen ibid.
S
Saliua 13 a
ſanguis 18 b
ſcapula 33 a
ſcapilium ibid.
ſcopi ala operta 42 a
ſcrotum 45 b
ſecundæ 52 b
ſedes 55 a
ſenſus 67 a
ſiniſtra 97 a
ſinus 98 a
ſolum 110 b
ſpina 132 b
ſpiritus 133 b
ſplen 135 a
ſpondylus 137 b
ſtomachus 153 b
ſumen 192 a
ſupercilium 196 b
ſura 205 b
ſynciput 217 b
T
Talus 224 b
tempus 241 b
tergum 251 b
teſticulus 257 a
teſtis ibid.
thorax 268 a
tibia 271 a
tonſillæ 280 b
tori 284 b
trachea 286 a
trachoma ibid.
tunicæ oculorum 317 b
tunicæ teſticulorum 318 a
V
Vber 337 a
velamenta teſticulorum 343 a
vena 343 a
venter 350 b
ventriculus 351 a
ventriculus cordis ibid.
verenda 358 a
veretrum ibid.
verpus 359 b
veſpa ibid.
vertebra 364 a
veſtibulum ibid.
vertex 364 b
veſica 367 a
veſtigium 368 b
virilitas 392 b
virilia ibid.
viſcus 399 a
vlna 408 b
vmbilicus 410 b
vnguis 415 a
vola 418 a
vox 414 a
vreteres 429 b
vropygium 431 b
vterus 435 a
vua 440 b
vultus 443 b
vulua 444 b

HOMINIS VESTIMENTA & ornamenta.

Abolla 12 a
acicula 39 a
ægis 80 b
albogalerus 134 a
amentum 161 a
amethyſtina ibid. b
amiculum 163 a
amphimallum 172 b
amphitapum, & tapa, æ ibid.
analectides 178 b
anſa 197 b
anſula, æ ibid.
apex 209 a
armilla 247 a
aſcopera 257 a
attalica 276 b
aulæa 292 a
B
Babylonica 307 a
balteus 311 a
balteum ibid.
bardiacus 313 b
bardocucullus 314 a
baſilica 685 b
baſilicum 314 b
baxeæ 316 b
bilix 325 b
bombycina 333 b
bracca 344 b
brachiale 345 b
bubalia 350 a

bubalinus thorax 350 b
byſſinа 355 b

C

Calantica 372 b
calaſſis ibid.
calceus 380 b
calceus laxus ibid.
caliendrum 374 b
calones 377 b
calopodium ibid.
caltbula 379 a
calyptra 381 b
campeſtre 385 a
capidulum 395 b
capital 405 a
capillare 396 b
capitium 406 a
carbaſus 406 b
caſtula, perizonium, præcinctorium 421 b
cauſia 435 a
centō 447 b
cernuus 455 a
caſtus 461 b
chalaſſis 372 b
chiridota 470 a
chirotheca 471 a
chlamys ibid.
chlamys Phrygia ibid.
chlamys Sidonia ibid.
chlamys Spartana ibid.
chlamydula ibid.
cidaris, citaris, cidarus 478 a
cilicium 480 a
cinctus, cingulum 482 a, & b
circundata palla 486 b
claui caligares 506 a
clauus 506 b
clauus, latuſclauus, laticlauium ibid.
clauata 507 a
coa 512 b
coccinum 514 b
coccina veſtis ibid.
cœnatorium 518 a
cois 523 a
colobium 540 a
coloriæ veſtes 542 a
compedes 567 b
conchyliata 579 a
condalium 588 b
cothurnus 670 b
crepida 687 a
crocota 684 a
crocutulă ibid.
crumena 686 a
cuculio 689 b
cucullus ibid.
cudon 690 b
cyclas 709 a
cymatilis 710 a
cyna 710 b

D

Dactyliotecha 714 b
deauachrium 786 a
diabathra 786 b
diadema ibid.
digitalia 805 a

E

Endromis 909 b
epitogium 921 b
ænomides 988 a

F

Faſcia 1042 a
faſciæ ibid.
faſciola ibid.
femoralia 1051 b
fimbria 1069 a
flammeum 1078 a
focale 1084 b

G

Galbanum 1126 b
galea ibid.
galerus 1127 a
galericulum ibid.
gallicæ 1127 b
gauſapa 1129 b
gaunalia 1132 b

H

Heteromaſcala 1182 b
humerale 1199 b

I

Ianthina indumenta 1208 b
Impluuia 1236 b
impluuiata ibid.
inauris 1249 a
inducula 1272 a
indumentum ibid.
induſium ibid.
induſiata ibid.
infula 1284 a
inſtratum 1306 a, & 1308 b
inſtita 1306 a
inuolucre 1338 a

L

Lacerna 6 a
lacinia 8 a
læna 9 a
latuſclauus, laticlauium 506 b
leudenſa 32 b
ligula 50 b
limbus 47 b
limus 49 a
linea 49 b
lintea veſtimenta 51
linteum ibid.
lunula 74 b

M

Mamillare 190 a
manica 304 b
mantelum 106 a
maſoleata tunica 110 a
marſupium 115 a
maſtruca 116 b
melina 127 a
mitra 157 a
molliсina 168 a
mnoile 170 a
multitia 188 a

N

Noegæum 238 a

O

Ocrea 287 a
oræ 319 a
oſtrinæ 337 b

P

Palla 348 a
pallula ibid.
pallium 348 b
palliolum 349 a
palliaſtrum ibid.
paludamentum 351 a
pannicularia 356 a
paragaudes, & paragaudæ 360 b
paroacides 368 b
patagium 380 a
patagiata ibid.
pellis 399 a
peniculamentum 404 a
penula 405 b
peplus 406 a
pera 408 b
periſcelis 435 b
peripetaſma 435 a
periſtroma 426 a
petrzonium 421 b
petaſus 449 b
pexa 391 b
phæcaſius 453 a
phæcaſium 453 b
pileus 468 b
plagæ 478 a
polymita 495 a
præcinctorium 521 b
præclauum 521 a
prætexta 543 a
praſinæ 549 a
pulla veſtis 614 a

Q

Quiſquiliata 650 b

R

Ralla 658 a
rechedipna 667 a
retiarium, retiatus 667 b
regilla, baſilica, trabea 685 b
recta tunica 686 b
redimiculum 677 a
reticulum 722 a
rheno 730 a
rica 734 a
ricinus, ricinium ibid.
ricula ibid.

S

ſacciperium 2 b
ſaga 6 b
ſagum 8 a
ſandalium 27 b
ſarranæ, Tyriæ, oſtrinæ, purpureæ 25 a
ſcapularis 33 a
ſculponea 47 a
ſeptaliata 47 b
ſegmentum 51 a
ſegmentatæ veſtes ibid.
ſemicinctium 61 a
ſidonia 89 a
ſindon 96 b
ſoccus 103 b
ſolea 107 b
ſpinter 133 a
ſpira 133 b
ſtola 153 a
ſtragula 154 b
ſtrophium 158 a
ſubcingulum 265 b
ſubligaculum 171 a
ſubligar ibid.
ſubminia 172 a
ſubucula 179 b
ſuccingulum 182 b
ſucula 184 a
ſudarium 185 a
ſuffibulum 185 b
ſupparus, ſupparum 201 b
ſynthеſis 218 b
ſyrma 219 b

T

Tænia 224 a
talaris tunica 226 a
talaria ibid.
teſſellatæ tunicæ 257 a
textilis 262 a
thalaſſina 262 b
thorax 268 a
tiara 271 a
tibiale ibid.
toga 276 b, & 277 a
candida, pura, palmata, picta, prætexta, puerilis, rata, raſa, virilis 277 a
toral 281 b
torques 283 b
trabea 685 b
trichapton 303 a
triclinaris toga, quæ & cœnatorium dicitur 518 a
trilia 304 b
triumphalis 308 b
tunica, interula 317 b
tunica laticlaui ibid.
tyrianthina veſtimenta 324 b
tyriæ 325 a

V

Vdo 338 a
ventrale 351 a
virgata veſtis 393 b
viria, viriola 394 a
vitta 404 a
vmbella 411 b
vndulata 414 a

Z

Zona 448 b

AEDIVM PARTES.

ACrotaria 44 a
ambrices 160 b
ambulacrum, ambulatio 161 b
amphithalamus 172 b
ancones 182 a
andron 183 b
andronitis ibid.
angulus 186 a
antæ 198 a
antepagmanta 200 b, & 203 b
antes 201 a
apiarium 210 a, & 209 a
apodyterium 211 a
apotheca 213 a
appendix 215 b
aquarium, aquariolum 223 b
arcus 233 b
area 235 a
armarium 246 b
armariolum ibid.
aſſa 262 a
aſſamenta ibid.
aſſer aſſeculi, aſſula 263, 265 b
aſſis 265 b
atrium 275 b
auiarium 291 b
aula 291 b
axis 305 b

B

Balineum 310 a
balnearium ibid.
balneum ibid.
baptiſterium 311 b
baſis 315 a
baro 322 b
bibliotheca 324 a
bicliniam 325 a
bubile 330 b

C

Camera 382 b
caminus 383 a
canalis 385 a
cancelli 386 a
cantherij 393 b
capreolus 395 b
capſulæ 402 b
cardo 408 b
caryatides 416 b
caſeale 417 a
catenatio 424 b
cauædium 427 b
caula 430 b
cauea 436 a
cella fructuaria, olearia, torcularia, vinaria, defructaria, fœnilia, palearia 443 a
cellula 443 b
cellarium ibid.
chartophylacium 467 a
chenoboſchium 469 a
thora 472 b
circuncolumnaſium 486 a
ciſterna 494 a
clauus trabalis 506 b
clathrum 509 a
cloſtrum 511 a
cochlea, quæ & ſcalæ cochlides dicuntur 514 b
cochlidium, quod & cochlyda dicitur 515 a
cœnaculum 517 b
cœnatio 518 a
columbarium 543 a
columen ibid.
concameratio 576 b
conclaue 584 b
conopæum 611 b
conſpicilium 627 b
contabulatio 635 b
coquina 655 b
corium, coria 658 b
coronæ 661 b
corona 662 b
crepido 688 a
cruſtæ 687 a
crypta 688 a
crytoporticus 688 b
cubiculum 689 b
culina 691 a
culmen ibid.

D

Delicia 749 a
deliciares tegulæ ibid.
deliciarum tectum ibid.
deliquiæ 750 b
diæta 784 a
diſpluuium, diſpluuiatum 826 b
dormitorium cubiculum 859 b

E

Epiſtylium 921 a
equile 926 a

F

Faſtigium 1043 a
feneſtra 1051 b
feneſtella ibid.
focus 1085 a
fœnile 1088 a
forma 1092 b
foris ibid.
foricula 1093 a
fornax 1095 b
fornix 1096 a
fornicatio ibid.
foruli 1092 b
furnus 1123 b

G

Gradus 1147 b
granarium 1151 a
guſtatorium 1159 a
gynæceum 1160 a

H

Hara 1171 b
hypocauſtum 1203 b
hypogeum 1204 a
horreum 1194 a

I

Ianua 1208 b
imbrex 1233 a

impages

impages 1127 b
implauium 1136 b
incumba 1261 a
infurnibulum 1284 b
iſodomon 1345 b

L

Lacus 8 b
lacuſculi ibid.
lacunar ibid.
lar 15 b
lararium ibid.
later 18 a
latrina 20 a
lauatrina 20 a, & 23 a
lignum 46 a
limen 47 b
lorica 65 b

M

Meliteus 127 b
mellarium 126 a
membrum dormitorium 128 b
mœniana, podiob 132 a, & 488 a

N

Naſſotrophium 226 b

O

Odeum 290 b
oſtium 336 b

P

Paradromis 360 b
paraſtades 362 a
paraſtatæ ibid.
parietina 366 a
parietes intergerini 1321 a, & 366 a
patibulum 383 b
pectinatum tectum 391 b
penetrale 403 b
penarius 406 a
penaria ibid.
penuarium ibid.
penuarius ibid.
pergula 421 b
peridromis 424 a
periſterotrophium 426 a
periſtylium ibid.
perſonæ 438 a
peſſulus 448 b
petaurum 450 a
pila media 468 a
pinacotheca 469 b
pinnaculum 471 a
pluteum 487 a
podium 488 a
polabrum 494 a
pomarium 497 a
porcæ 501 b
porticus 504 b
poſtis 5 1 b
primarius lapis 555 b
proceres 565 a
proceſtrium ibid.
prochyta ibid
protecton 566 a
proiectura 577 b
promptuarium 582 a
propylæum 591 a
protecta 596 b
prothyrum 598 a
pſeudothyrum 560 a
puluini 615 a
puluinum ibid.
puteus 621 a

R

Repagula 761 b

S

Sacrarium 4 a
ſcalæ 31 b
ſcrinium 45 b
ſcandula 32 b
ſcapus cardinalis 33 b
ſpecularia 127 b
ſphæriſterium 131 b
ſpiramentum 134 b
ſtabulum 140 b
ſtillicidium 147 a
ſtylobata 162 b
ſubgrunda 168 b
ſubgrundatio ibid.
ſubtegulanea 178 a
ſudatorium 184 b
ſuggrunda, ſuggrundia 188 b
ſuperliminare 198 b

T

Taberna 220 a
tabularium 222 b
tabulatum ibid
tectum 234 b
tegulum 235 b
telamone 236 a
tepidarium 250 a
teſſerulæ 257 a
teſtudines 260 a
thalamus 262 b
tholos 268 a
tibicines 271 b
tignus, tignum ibid.
tigillum 272 a
trabs 285 b
tranſenna 292 b
tranſtra 296 b
triclinium 303 a

V

Vacerra 326 a
valetudinarium 332 a
valuæ 333 a
vaporarium 334 a
verſura 363 b
vertices 364 b
veſtibulum 368 b
veſtiarium 371 a
veteraria 373 a
viridarium 394 b

X

Xiſtus 447 b

AEDIVM SVPELLEX & ornamenta.

Abacus 4 a
abaculus ibid.
abaculos ibid.
abax 5 b
accubitum 31 b
aconita 42 a
acus 45 b
ahenum 129 b
alea 137 b
alueus luſorius, alueolus 154 a
ames 162 b
ampulla 275 b
amyſta 177 a
anabatrum ibid. b
anaclinterium 278 a
anaglypta ibid. b
aqualis, quarium 223 b
aqualiculus ibid.
aquiminarius 225 b
ara 229 b
arcula 229 b
arculæ loculatæ ibid.
arculus 233 b
arculum ibid.
argentum 237 b
armariolum 246 b
aſcopera 257 a
atramentarium 272 b
auricularium ſpecillum 296 a
auriſcalpium ibid.
aulæa 292 a

B

Bracio 308 a
baſillum 316 a
batiola ibid.
balteus 311 a
biſellium 328
bulga 352 b
bulla 353 a

C

Cacabus 356 b
cadurcum 362 a
calamiſtrum 371 b
calamus 372 a
calathus 372 b
calathiſcus 373 a
calix vitreus 375 b
calculus ibid.
calpar 379 a
candela 386 b
candelabrum ibid.
caniſtrum 389 b
cantharus 393 a
capis 401 a
capſa 402 b
capſula ibid.
capula ibid.
capulus ibid.
carcheſium 407 b
carnarium 413 a
catinus, catinum 425 b
catillus, catillum 426 a
centonra 447 b
ceruical 461 b
chytra 475 a
chytropus ibid.
ciborium ibid.
circites 485 a
ciraca 493 a
ciſſimbium 494 a
ciſta ibid.
ciſtula ibid.
cline 509 b
cochleare 515 a
colum 542 b
colus 544 a
conchylium periſtromata 579 a
conſpicilium 627 b
conopeum 611 b
corbis, corbula 657 a
cos 669 b
crater 673 a
craterra 673 b
craticula 674 a
crenæ 676 b
crepundia 677 b
cribrum 679 b
cubile 689 a
cucurbitula 690 a
culcitra 690 b
culeus 691 a
culina ibid.
culter 692 b
culullus ibid.
cunæ 695 a
cunabula ibid.
cuneus 695 b
cupa 696 b
cyathus 708 a
cylix 710 a
cymbium 710 b

D

Dentiſcalpium 759 b
diota 814 a
diſcerniculum 820 b
diſcubitorius lectus 823 a
diſcus 823 b
dolium 849 b

E

Echinus 877 b
epiſtomium 921 a

F

Flabellum 1080 b
flagellum 1075 b
follis 1090 b
forfex 1092 b
forma 1093 a
fritillus 1107 a
fulcrum 1115 b
funda 1118 a
fuſcina 1124 b
fuſus 1125 a

G

Gabatta 1126 a
galeola 1127 a
gazophylacium 1129 b
glomus 1144 a
grabatus 1147 a
gralle 1149 b
graphium, graphiarium 1151 a
guttus 1159 a

H

Hippoperas 1187 b
horſorium 1197 b
hydria 1201 b

I

Igniarium 1215 a
incerniculum 1251 b
infundibulum 1284 b
infurnibulum ibid.
inſtratum 1306 a

L

Lagena 10 b
lampas 11 b
lanx 13 b
laterna 18 b
lebes 25 a
lectus ibid.
lectus cubicularis ibid.
lectica 25 b
lecticula ibid.
lecythus ibid. b
libraria 42 a
ligula 50 b
loculamenta 60 a
lodix 61 a
lora 65 a
lucerna 79 b

M

Mactra 86 b
magis 88 b
malleus 95 b
malleolum 96 a
manubrium 110 a
manicium 106 a
manica 106 b
mappa 110 b
matta 118 b
matula ibid.
matella 118 b
mazanomon 120 b
millus 148 b
modiolus 159 b
monopodium 171 a
mortarium 178 a
muſcarium 197 a
matricola 197 b
myxos 203 b

N

Naſſiterna 210 a

O

Obba 264 a
obſtragulum 277 b
ocliphorum 288 a
œnophorum 294 a
olla 301 b
orbis 320 b
orca 321 b

P

Pala 344 b
panarium 355 b
paropſis 370 a
patella 380 b
patera 383 a
patina 383 b
pecten 391 a
pegaſus 397 a
peluis 401 a
pallenium 400 a
penicillus 404 a
peripetaſma 435 a
periſtroma 426 a
phiala 457 b
piſcinæ 474 a
piſtillum 474 b
plagæ 478 a
plutei 487 a
pluteus ibid.
poculum 487 b
polubrum 494 a
polymyxos 495 a
poterium 513 b
pugillaris 612 b
pulvinar 614 b
puluinar ibid.
puluinus ibid.
pupa 616 b
pyctatium 622 a
pyxis, pyxidicula 625 b

Q

Quadra 626 a
qualus 633 a
quaſillus 633 b

R

Repoſitorium 707 a
rhombus 733 a
rhytium 733 b
riſcus 7 7 a
rutabulum 751 b

S

Salinum 9 b
ſartago 25 b
ſcala 31 b
ſcamnum 32 b
ſcabellum ibid.
ſcabile ibid.
ſcalprum librarium 32 a
ſcaphium 33 a
ſcopæ 42 a
ſcopula ibid.
ſculponeæ 47 a
ſcutella 47 b
ſcyphus 48 a
ſecula 51 a
ſedes 55 a
ſedecula ibid.
ſedila ibid.
ſella 58 b
ſera 74 a
ſeria 75 a
ſerta 78 b
ſigma 89 a
ſignum 89 b
ſinus 98 a
ſitula 102 a
ſolium 111 a
ſpecillum 127 b

ſpodia 136 b
ſpondylus 137 b
ſpongia ibid.
ſporta, ſportula 138 a
ſtateta 142 a
ſtibadium 146 b
ſtorea 154 b
ſtragulum ibid.
ſtylus 162 b
ſubcerniculum 165 b
ſudarium 185 a
ſulphurata 190 a

T

Tapetum 230 a
teges 235 b
theca 264 a
torus 284 a
trap zophoron 297 b
trip a 305 b
trulla 310 b
tudicula 312 a

V

Vagina 329 a
vas 335 b
verticulum, verticillum 364 b
vara 365 a
veruculum ibid.
veſtiaria arca 372 a
vidulum 381 b
vitrea 404 a
vmbella 411 b
vmbraculum ibid. & 412 a
vicens 429 b
vina 430 b
vimitium 431 a
v nula ibid.
vrna 434 b

Z

Zona 448 b

ARBORES.

Abies 8 b
Acer 33 a
acrifolium, loros 43 b
aegilops 80 a
aegiros, populus nigra ibid.
aeſculus 95 b
agria, aria, aquifolium, aquifolia 128 a
albus ſpinus 135 b
alnus 143 a
amygdala 176 b
anacardium 177 b
aquifolia 224 a
aquifolium ibid.
arbutus 229 b

B

Balſamum 311 a
bdelium 316 b
bumelia 353 a
buxus 355 a

C

Caprificus 40? a
caſtanea 409 b
carpinus 413 a
cedrelate 439 b
cedrus ibid.
ceraſus 452 a
cerrus 455 b
cinnamomum 483 b
ciſthus 494 a
citrus 495 a
colutea 544 a
conifera 606 a
conoides 652 b
coous ibid.
cornus 661 a
corylus 669 a
cupreſſus 698 a
cyna 710 b
cypariſſus 711 b
cyprus, vide liguſtrum 47 a
cyprus 712 a

D

Daphnon 718 b
dryopteris 863 a

E

Elate 894 a
equiſetum 926 a
erineon 929 b
erica 928 b

F

Fagus 1038 b
farfarum 1041 b
farfugium ibid.

ficus 1063 a
fiſtula 1075 a
fraxinus 1104 a
fratea 1112 b

G

Gaaiſta 1132 a

H

Hebenus 1175 a
Hemeris 1178 a

I

Ilex 1316 b
iuglans 1354 a
iuniperus 1356 b

L

Larix 16 b
laſerpitium 17 a
laurus 23 b
lentiſcus 29 a
liguſtrum, cypros 47 a
lotos, lotus 66 a

M

Malobathrum 96 a
malus ibid.
malus Aſſyria 112 b
medica arbor 121 b
meſpilus 141 a
molluſcum 168 a
morus 178 b
myrrha 202 b
myrtus 203 a

N

Nardum, nardus 205 b
nerium 225 a
nigella 229 b
nux Græca 262 a

O

Olea 299 a
oliua 301 a
opulus, abietus, opiterus 317 b
oraus 328 a

P

Palma 349 b
picea 465 a
piceaſtrum ibid.
pinea 478 a
pinus 471 b
pinaſter 472 a
piper 472 b
platanus 480 b
pomus 497 a
populus 501 a
prunus 603 b
pyrus 624 a
pyrus 625 b

Q

Quercus 639 b

R

Robur 738 a
robur ibid.
romulis 741 b
roſmarin 742 b
rumpotinum 749 a
rumpotinus ibid.

S

Salix 12 a
ſambucus 16 a
ſapinus 21 a
ſentis canis 69 a
ſiliqua 92 b
ſmilax 102 b
ſorbus 118 b
ſpathe 123 a
ſpinus 133 a
ſtarce 142 a
ſtrobilus 158 a
ſtrobus ibid.
ſtyrax 163 a
ſuber 168 b
ſycomorus 213 b

T

Taxus 233 b
teda 234 a
terebinthus 251 a
tilia 272 a
tribulus 299 b
tuber 312 a

V

Vacinia 326 b
vlmus 408 b
vnedo 414 b

Z

Ziziphus 448 a

ARBORVM FRVCTVS.

Acinus 39 b
Acinus 41 b
acrodrya 44 a
amygdalum, nux Græca, nux Thaſia 176 b
apyrinum 221 b
arbutum 229 b
aſinina pruna 238 b
auellana 284 b
aureum malum 297 a

B

Bacca 307 a
balanus 309 b
balanus myrepſica ibid.
balani ibid.
baſilica nux 314 b

C

Calliſtruthiæ 376 b
carica 410 a
caryon 416 b
caryopon ibid.
caryota ibid.
caſtanea 419 b
cedris 439 b
ceraſum 452 a
chryſomela, Armeniaca 454 b
citrea mala 495 b
citrium 495 a
coluteum 544 a
colymbades ibid.
comarus, vnedo, arbutum 546 a
corgyon 606 a
conus 652 b
cornum 661 a
corylus 669 a
corymbus ibid.
cotona, coctona, cottona, cotana, coctana, cotiana 671 a
cotoneum ibid.
cruſtumina pyra 687 b
cucurbitina pyra 690 a
cydoneum malum 709 b

D

Dactyli 714 b
drupæ 862 b
duracina perſica 872 b

E

Elaterium 894 b

F

Ficus 1063 a
fugacia poma 1115 a

G

Galbanus 1126 b
galbulus ibid.
galla 1127 a
glans 1142 a
glans caduca ibid.
glans cerrea ibid.
glans fagea ibid.
glans ilignea ibid.
glans querna ibid.
granatum 1151 a
groſſus 1157 a
groſſulus ibid. b

M

Mala aurea 96 b
mala peluſiana ibid.
malum 96 a
malum citreum 96 b
malum punicum ibid.
malum granatum ibid.
malum perſicum ibid.
melapium 126 b
melimelum 127 a
melopepo 127 b
meſpilum 141 a
moluſca 168 a
morum 178 b
myrobalanum 202 a
myrtha 202 b

N

Nicolai 328 a
nux 262 a
nux Græca ibid.
nux Perſica ibid.
nuces caſtaneæ, iuglandes ibid.
nuces pineæ ibid.

O

Olea 299 a
orbiculata poma 320 b
orchis, vel orchites 321 b

P

Palma 349 b
palmula 350 a
panſa, vel pauſea 389 a
perſica mala 437 a
piper 472 b
piſtacium 474 b
pomum & poma 497 a
prunum 603 b
pruna aſinina 604 a
pruna autumnalia ibid.
pruna cerea ibid.
pruna damaſcena ibid.
pyrum 624 a
pyra autumnalia ibid.
pyra cucurbitina ibid.
pyra decumana ibid.
pyra libralia ibid.
pyra mammoſa ibid.
pyra onychina ibid.
pyra ordeacea ibid.

Q

Quiſquilium 650 b

R

Radij. 656 b
radiolus ibid.

S

Saccharum 2 b
ſarcocolla 23 b
ſeriotina poma 81 b
ſorbum 118 b
ſpineolus 133 a
ſtrobilus 158 a
ſtruthia mala, ſtruthiomela 159 a
ſycon 213 b

T

Taminia 226 b
teſtacea pyra 257 a
thebaicæ, theba des 264 a
tophacea pyra 281 a
tricoccum 303 b
tuber 312 a
turbinata pyra 319 b

V

Vnedo 414 b
voconia 418 a
aulema ibid.

Z

Ziziphus 448 a

ARBORIS partes.

Abernum 134 a
Articulus 253 b

B

Balteus 311 a
bruſcum 349 a
bryon 350 a

C

Cani, villi arborum 394 a
capitulum 406 a
caro 413 a
cauda 428 a
cicerum 477 b
coma 545 a
cortex 667 b
crena 676 b
crus 687 a

F

Fiſtula 1061 b
fibræ 1062 b
flagellum 1075 b
folium 1090 a
folliculus 1090 b
frons 1108 b

I

Induuium 1272 b
ralus 1355 b

L

Lana 12 a
lanugo 13 b
liber 41 a

M

Mamma 100 a
mater
matrix 1?0
materies 118 a
materia ibid.
muſcus 197 a

N

Nodus 237 b
nutamentum 252 b

O

Oculi 290 a

P

Panicula 357 a
pediculi 447 a
pera 430 a
petiolus 450 a
pollex 492 b
pulli 613 b
pulpæ 614 a

Radix

R

Radix 656 b
ramus 658 a
rapum 660 b

S

Scamna 32 b
ſcutula 47 b
ſpadones 122 a
ſpathe 123 a
ſpatalium ibid.
ſtirps 149 b
ſtolo 153 a
ſtylus 163 a
ſurculus 207 a

T

Tabulata 211 b
tantus 233 a
termes 251 a
tiliæ 272 a
truncus 310 b
tunica 318 a
turbo 319 a
turio 320 a

V

Venæ 343 b
vertex 364 b
viſcum 399 a
vnguis 415 b

Z

Zingiber 448 b

HERBAE.

Abiga 9 a
abrotonum, abrotonus 13 b
abſynthium 18 b
acantis, vide Pappus 22 a
acanthus ibid.
achilleos 38 a
achimenis ibid. b
aconitum, cammaron, thelyphonum, ſcorpion, myoctonum 41 a
acorum, acorus, galanga 42 b
adiantum, capillus Veneris 57 b
adipſus 59 b
ægylops, orobanche 80 a
ægoceras 81 a
ægonychon, lithoſpermon, milii ſolis ibid.
æra, orobanche, lolium 91 b
æthiopis 102 b
agaricum, fungus 111 b
ageraton 115 b
agnus, agnos, agnus caſtus 119 b
agrimonia, eupatorium 128 b
agriocardamum, lepidiũ, hiberis, 128 b
agri palma, galeopſis Ibid.
aiuga, vide chamæpitys 9 a
aizoon, iarubarba, vermicularis, 131 a
albucum, vide alimon 134 a
alhucum, anthericum, haſtula cegia, aſphodelon 134 a
alcea, biſmalua 135 b
alera, vide alumna 140 b
alga 139 b
alga marina, vide fucus marinus ibid.
algidenſis ſap. 140 a
alimon, alcia, alhucium, alimos, 140 b
allium 146 b
aloe 149 b
alopecurus ibid. b
alſine myoſota, muris auricula, 150 b
altercagenum, altercum, hyoſcyamus, faba porcina 151 b
althea, ariſtalthea, hibiſcus, biſmalua, malua ibid.
alypon, alypia, turpet candidum 155 b
alyſſon, rubia minor Ibid.
amaracus, amaracũ, ſampſuchũ, maioranna, parthenium, matricaria, marus 156 b
amaranthus ibid.
ambroſia, botrys, artemiſia 160 d
ambubeia, ambugia, cichorium, incubus erraticus, picris 161 a
ambugia ibid.
amellus 162 a
amethyſtus ibid. b
ampelos agria 171 b
ampeloleuca ibid.
anacampſeratis 177 b
anagallis, morgelina, gallinæ morſus, 178 b
anagyris ibid.
anchuſa, orcaneta 181 b
anemone, athone 183 b
anethum 184 a
angelica, laſerpitium ibid.
aniſum, acetum 194 a
anonymos 197 b
anthemis, cranthemon, camæmelon, camomilla 200 b
anthericum, vide albucum 201 b
aparine, vide Lappa 207 a
apiaſtrum, apium ſylueſtre, meliſſophylloo, meliphyllon, melinon 209 a
apium montanum, vide oreoſelynum, 210 b
apium ſelinum, heleſelinum, hypoſelinum ibid.
apronia, vide Bryonia 220 a
archezoſtis, vide Cedroſtis 231 b
argemon, argemone, canaria lapa, 237 b
ariſtalthea, vide althea 152 b, & 243 a
ariſtolochia, malum terræ 244 a
armon, armoracia, armoracium 247 b
arnogloſſa, plantago Ibid.
aron balbi genus 248 b
artemiſia 252 a
aſarum, nardum ſylueſtre, Mariæ ſaegans, perpenſa, baccar, baccara 255 b
aſcalonia 256 a
aſpalathus, vide Dipſacon 258 b
aſparagus 259 a
aſparagus Gallicus, vide Batis 216 a
aſphodelus, anthericon, albucum, aphrodylonum 260 b
aſplenum, hemionion, ſcolopendrion 262 a
aſtaphiſagria, pedicularis, pituitaria 267 b
aſter, vide bubonium ibid.
aſtragalus 268 b
atriplex 275 b
auricula muris, vide Alſine 150 b

B

Baccara, vide Aſarum 255 b
bacchar, nardum, ruſticam, caryophillus 307 b
balſamita, vide 8. ſmbrium 101 a
barba hircina, vide Coma 546 b
bathis, crethmon, crithmon, cretha marina, aſparagus Gallicus 216 b
baſilicum, vide Ozymon 341 b
batrachium, ranunculus, herba ſardonia, apium riſus 316 a
beabion, tuſſilago, vngula caballina 317 b
beta 323 a
betonica ibid. b
bipennella 326 a
biſmalua, vide Alcea 136 a
blitum 131 b
bocchion, vide Farfugium 1041 b
botrys, vide ambroſia 160 b
bouis lingua, vide bugloſſos 352 a
braſſica 346 a
brya 350 a
bryon, herba coralina ibid.
britannica, ſideritis 348 a
bryonia, vitis alba, bryonia nigra, chironia, gyneanthon, apronia 350 a
bubonium, aſter ibid. b
bubula lingua, vide bugloſſos 352 a
buceras, ægoceras, ſilicia 351 b
bucolicon, panax agreſtis 343 b
bugloſſos, hagloſſum, bouis lingua, bubula lingua, euphroſynum 351 b
bulapathum ibid.
bulbine ibid.
bulbus ibid.
bulbi, radices 352 b
bunias 353 b bunion ibid.
buphthalmos ibid.
buphonum, chamæleon, ixium ibid.
bupleuros ibid.

C

Calamandrina, vide chamædrys 465 a
calamintha, crætra, nepeta 371 b
calciſraga, empetron 373 a
calligonon, polygonũ, vulgò ſanguinaria 376 a
callitrichon, polytricon 376 b
caltha ibid.
caltha, calenda, calendula, ſcorpionides, leontopodium 379 a
camæmelon, vide anthemis 201 b
cammaron, vide aconitum 383 a
camomilla, vide anthemis 201 b
cania 388 a
canaria, argemon 237 b, & 385 b
candelaria, vide flammea 1078 a
cannabis 390 a
capillaris, vide trichomanes 303 a
capillus Veneris, vide adiantum 57 b
capnos, fumus terræ, pes gallinaceus 401 b
caprifolium, vide periclimenos 421 b
carcinethron ſanguinaria, polygonon, corrigiola, centinodia mas 407 b
cardamon, naſturtium ſylueſtre 408 a
cardamomum ibid.
carduus 408 b
carea 409 b
carpentariorum herba, vide iſopa cegia 42 a
carpeſium 414 a
carphos, buceras, telis 414 b
caſinphillos, vide bacchar 307 b
carytis, myſinites 416 b
caſia 417 b
cataputia maior, vide lathyris 18 b
caucalis 417 b
cedroſtis, vitis alba, ampeloleuce, ophiostaphylon, melothron, pſilothron, archezoſtis, madon, bryonia 439 b
centaurium, centaurion, chironion, fel terræ 449 a
aeoiſilta 447 b
centinodia mas, vide carcinethron 407 b
centunculus 448 a
centumcapita, hecatoncephalon, eryngion alba, eryngium 449 a
cepa, cepa 449 b
cepetum, capitium 450 a
ceratia 451 b
cerinthe 454 a
cerrarium, limeum 463 a
ceſtron, ceſtros, betonica, ſerrula, pſicottophon 462 b
ceterac, vide ſcolopendrion 41 b
chærephyllon 463 b
chalcens 464 a
sba ceteum ibid.
chamæaſte 464 b
chamæcypariſſos 465 a
chamædaphne, vinca peruinca 465 a
chamædrys, triſſago, querciola, calamandrina ibid.
chamelæa ibid.
chamæleon ibid.
chamæleuce, tuſſilago ibid.
chamæmelon, leucanthemum, camomilla ibid.
chamæpitys, aiuga, iua ibid.
chamærops ibid.
chamæzelon, quinquefolium ibi.
chara radix 465 b
characias, capurgia, cnigiliũ matutinum ibid.
chelidonia 468 b
chenomychon 469 a
chicaneum 470 b
chironia, vide bryonia 350 a
chondris 472 a
chreſton, cichorium, eceſton pancratium 473 b
cicerbita, vide ſonchos 486 b
cichorea, cichoreum 477 b
cichoreum, iambus, intybus ibid.
cilindium 480 a
circæa 478 a
ciſara 481 a
cinnaca 483 b
ciperum 712 a
ciſſanthemos, cyclaminos, ſigillũ Mariæ 494 a
clematis, vinca peruinca, vitalba 507 a
clinopodion, pulegium mõtanum 509 b
cnicos, cnicus, cartamus 511 b
caidos ibid.
cota 528 b
codinn 516 a
colo caſia, faba Aegyptia, colocaſium 540 a
colocinthis ibid.
columbaria 542 b
combretum 546 b
come, barba hircina, vulgò barba petræ 546 b
condrillon, condrille 472 a
conducdon 593 b
conſiligo 620 a
conuoluolus 651 b
conyza, cunilago, pulicaria ibid.
coranthis 657 a
corchorus 657 b
corrigiola, carcinethron 407 b
coccandium 658 a
coriaceſia 658 a
corinthas, menais ibid.
corion, chamæpitis, hypericon, perforata 658 b
coris ibid.
corruda, aſparagus ſylueſtris, Libycum, mieum 666 b
coronaria, vide lanaria 425 a
coronea 671 a
cotyledon, vmbilicus veneris ibi.
crambe 672 a
cratægonum, cratæogonum 673 a
cretha marina, vide batis 216 b
crethmon, vide batis ibid.
criſta 683 a
crocodilium 684 a
crocum ibid.
cryſtallion, vide cynomyia 711 a
cucumes 690 a
cucurbita ibid.
cuminum 694 a
cunila pulicaris 696 a
cunila bubula ibid.
cunilago ibid.
cuſcata, vide orobanche 330 b
curmandula 702 b
cyamos 708 a
cyanos flos ibid.
cyclaminus, cepum, & tuber terræ 707 a
cyminum, cuminum 710 b
cynocephalia, pulicaria 711 a
cynogloſſos ibid.
cynomorion, orobanche, tentae ibid.
cynomya, pulicaris, pſyllion, cynoides, cryſtallion, ſicelion ibid.
cynorrhodon flos 711 b
cynoſorchis, orchis, teſticulus canis ibid.
cynozolon, vlophonon 711 b
cypariſſa ibid.
cyperus 712 a
cypros ibid.
cytinus flos 713 b
cytiſum ibid.

D

Dactylus 714 a
daphnoides, polygonoides, laureola 718 b
daucus, paſtinaca ſylueſtris 720 a
dendrociſſus 757 b
dendroides ibid.
dictamnus, ritemidum 796 b
digitellum, ſedum 805 a
dipſacon, aſpalathus, cacubum, labrum veneris 815 a
dipſacos 815 a
draco, vide pyrethrum 623 b
dracontium, ſerpentaria, colubrina 861 b
dracunculus ibid.
dryophonon 863 a

dryopteris ibid.

E

Ebiſcus, hibiſcus 875 a
ebulum, ebulus 876 a
elaphoboſcon, gratia dei 894 a
elatine 894 b
elenium 895 b
endiuia, vide ſeris 75 b
empetrō, calcifraga 373 a, & 907 a
enula campana, vide heleniū 913 a, & 1177 a
ephemeron 917 a
epimedium 919 b
equiſetum 926 a
eranthemon, anthemis 926 b
erigeron, ſenecio 928 b
eringe alba, vida centumcapita 449 a
eris 931 b
eruangina, vide orobanche 330 b
eruca 934 b eraſtia 935 a
erynge, eringorum 936 b
eupatoria, agrimonia 949 b
euphorbia, euphorbium ibid.
euphroſynum, bugloſſus, bugloſſum, euphroſyne 950 a

F

Faba 1016 a
faba porcina, vide altercagenum 152 b, & 1016 a
faba Aegyptia, vide colocaſia 540 a, & 1016 a
farfara, vide tuſſilago 301 b
farfugium, bechion, tuſſilago, vulgò *pas d'aſne* 1041 b
fel terræ 1050 b
femur bubulum 1051 a
ferula, narica 1060 a
filix 1068 b
filicula, polypodion 1069 a
flammea, candelaria 1073 a
fœniculum, vide marathrū 1088 a
fœnumgræcum, telin, carphos, buceras, ægoceras, ſiliqua 1088 a
fucus 1113 a
fucus marinus, alga marina, phycos, thalaſſion ibid.
fumaria 1117 b
fumus terræ, vide capnos 401 b
fulatana 1117 a

G

Galanga, vide acorum 42 b
galeopſis, vide agripalma 128 b
geniſta, vide ſpartū 1132 a, & 113 a
gentiana 1132 b
gladiolus 1141 b
glaucium 1140 b
glycirrhiza, vide adipſoe 59 b, & 1146 a
gnaphalium, chamæzelon, cotonaria 1146 a
gramen 1149 b
gratia dei, vide elaphoboſcon 894 a
gith, vida melanthion 1140 b
gynecanthon, vide bryonia 350 a

H

Halicacabum, ſolanum, ſtrychnon, veſicaria 1170 b
haſtula regia, aſphodelus, albucū 1173 b
hecatoncephalon, vida centumcapitus 449 a
hedera 1176 b
hedyoſmon, menta ibid.
helenium, enula campana 1177 a
heliotropium 1177 b
helleborum ibid.
heluellæ 1178 a
helxinæ, parietaria, muralis 1178 b
hemionion, vide aſplenium 262 a
hiberis, vide agricoſdamum 128 b
hibiſcus, ebiſcus 1183 a
hierobotane 1185 e
hippoſelynum, vide apium 810 b
hippice 1186 b
hippogloſſa 1187 a
hippolapathum, perſonata ibid.
hippomarathrum, myſnenm, fœniculum maius ibid.
hippoſelinum, oluſatrum 1187 b
hippuris, vituperata, pilus terræ ibid.
hirculus 1188 a
hyacinthus flos 1200 b
hyoſcyamus, faba porcina, altercum 1203 a
hypericon 1203 b
hypoſelinum, vide apium 210 b
hyſſopus, hyſſopum 1204 b

I

Inguinaria, argemone 1288 b
intubus erraticus, vide ambabeia, intubus, intubum, endiuia 1331 a
intybum, ambugia ibid.
inula 1337 a
iombarba, vide aizoon 131 a
iris, lilium cæruleum 1341 b
irringotum, vide eryngē 936 b
iſatis 1345 a
iſchomache ibid.
iua, vide chamepitys 465 a
ixium, vide buphonum 353 b
iſchas, vide raphanoſagria 729 b
ixia 1362 b

L

Labruſca 4 b
labrum veneris, vide dipſacon ibid.
lactoris 8 a
lactuca ibid.
lada 8 b
lagopus 10 b
lamium 11 b
lanaria, cotonaria, gnaphalium 12 b
lanceolata, vide lonchitis 61 b
lapathum, oxalis 14 a
lappa, philanthropos, aparine, perſonata 15 a
lappa maior, vide perſonata 438 a
lappago 15 a
lapſana ibid.
laſerpitium, vide angelica 17 a
lathyris, catapetia maior 18 b
lauer 13 a
laureola, vide daphnoides 718 b
lemonium 28 a
leontice, tacalia 30 a
leontopodium, vide caltha 30 a, & 379 a
leontopetalon 30 a
lepidium ibid.
leucacantha 31 b
leucathemis 32 a
libanotis, roſmarinus 741 b, & 38 b
libycum, vide corruda 666 b
lichen 45 b
ligoſticum, panax, cunila bubula 47 a
liguſtrum ibid.
lilium ibid.
limeum, vide ceruarius 461 a, & 49 a
lingua 50 b
lingulaca ibid.
linozoſtis, mercurialis 51 a, & 137 b
linnotrophon, marrubium 51 a
lithoſpermum, milium ſolis 56 a
lolium, yuraa, zania 61 b
lonchitis, aiphcon, lanceolata 61 b
lotos 66 a
lupus ſalictarius, lupulus 75 b
lutea 77 b
lutum 78 a
lychnis 81 a
lychnitis ibid.
lycopſis ibid.

M

Maiorana, vide amaracus 156 b
malache 95 a
malua 96 a
maluauiſcum, vide althea 152 b
malum terræ 96 a
mandragora 102 b
marathrum, fœniculum 110 b
marathus ibid
mariſcum, mariſcus 113 a
marrubium, philopeda, philocares, praſion, linoſtrophon 114 a
matricaria, vide amaracus 156 a
matriſylua, vide periclymenos 421 b
medica 121 b
melampodium 126 e
melandrium ibid.
melanthium, nigella, melaſpermon, gith, melanthion 126 b
melilothus, ertula campana 127 a
meliſſa, vide apiaſtrum ibid. & 209 a
melophyllon 127 a
meliſſophyllum, apiaſtrum ibid.
melothron, vide cedroſtis 128 a, & 439 b
menan, vide corinthas 658 a
menta 136 a
menta Rom. vide ſiſymbrium 203 a
mentaſtrum, pulegium ſylueſtre 136 b
mercurialis, linozoſtis, parthenion 137 b
meum 145 b
miliaria 148 a
milium 148 a
milium ſolis, vide ægonychon 81 a
millefolia, panax, ſideritis 148 b
militaris, vide ſtratiotes 155 a
millefolium, myriophyllon 148 b
miluinus pes 149 a
moly 168 a
molybdæna ibid.
morgeline, vide anagallis 178 b
morſus gallinæ, vide anagallis ibid.
murinum hordeum 195 b
muralis, vide belxinae 195 a, & 1178 b
myoctonos, radix aconiti 201 b
myoſota, alſine ibid.
myriophyllon, millefolium 201 a
myrſinites, vide caryta 416 b

N

Narciſſus, flos 205 b
nardum ſylueſtre, vide aſarum 255 b
narthex 206 b
naſturtium 210 a
natrix 210 b
nepenthes 223 a
nepeta, pulegium agreſte ibid.
nicophoros, vide ſimilax 103 a
nerium, vide rhododendros 225 a
nigella vide melanthium 126 b, & 128 a
nymphæa, vulgò nenuphar 263 a

O

Ocymum 290 a
oenanthe 293 b
oleander, vide rhododendrus 732 a
oluſatrum, hippoſelinum, ſmyrneum 301 b
opiorrhaphiles, vide cedroſtis 439 b
orcanceta, vide anchuſa 18 b
orchis, teſticulus canis 318 b
oreoſelinum, appium montanum 314 a
origanum 325 a
orminium, orminum 326 b
orobanche, eruangina, cynomorion, cuſcuta 330 b
orobone, anemone 337 b
oxalis, acetoſa 340 b
oxylapathum ibid.
oxymon, his ſiliqum 341 b

P

Pæonia 343 b
panax agreſtis, vide bucolicon 343 b, & 353 a
panaces 352 b
papauer 357 a
pappus, ſenecio, acanthis 358 a
parietaria, muralium 366 a
parthenium, matricaria 373 b
paſtinaca 379 b
paſtinaca ſylueſtris, vide daucus 720 a
pecten Veneris 391 b
pedicularis, vide aſtaphiſagria 447 b, & 267 b
pelacinum 398 a
pentaphyllon, quinquefolium 405 a
peplion, portulaca 406 a
pepo ibid.
perdicium, parietaria 412 b
perforata, vide corion 658 b
periclymenos, periclymenon, voluculum maius, caprifolium, matriſylua, materſy uatā 422 b
periſtereon, peritteon, perſiſtereū, verbenaca, columbaris 426 a
perpenſa 431 a
perſonata, petaſites, proſopion, lappa maior 438 a
pes gallinaceus, pedes gallinacei, caucalis, daucus ſylueſtris 447 a
petaſites, vide perſonata 438 a, & 449 b
petilius, flos 450 a
petroſelinum 452 b
peucedanum, peucedanus 453 a
pezitæ, fungi, tuberæ ibid.
phalangites, phalangium, leucanthemon, leacacantha 454 a
phalaris 454 b
philetæria, polemonia 458 a
philocares, vide marrubium 114 a
phyllanthes 464 b
philanthropos, aparine, rebuius 458 a
phyllitis, vide aſplenum 263 a
picris 465 a
pimpinella, vide trichomanes 303 a
pipericis 472 b
pitania, vide ſagitta 474 b
pituitaria, aſtaphiſagria 475 b
plantago 479 a
plambago 486 a
polemonia, philetæria 458 a, & 491 a
polion, polium 492 a
polyacanthos 494 a
polyanthemum 494 a
polycnemon 494 b
polygonaton ibid.
polygonum, ſanguinaria 495 a
polypodium, filicula ibid.
polytrichon, polytrix 495 b
porrus 503 b
portulaca, peplion 505 b
praſion, marrubium 549 a
pſeudobunium 559 b
pſeudodictamnum 559
pſicotrophon, vide ſerramula 78 b
pſilothrum 560 a
proſopion, vide perſonata 438 a
pſyllion, pulicaris 560 b
pſythia ibid.
pulegium 615 a
pulegium ſylueſtre, vide mentaſtrum 136 b
puleium 615 a
pulicaria, vide conyza 658 b
pygnocomon 622 a
pyrethrum, draco 623 b

Q

Querciola, vide chamædrys 465 a
quinquefolium, pentaphyllon, pentapetes, chamæzelon 647 b

R

Radicula, ſtruthion, lanaria 657 a
ranunculus 658 b
raphanus radix 659 a
raphanus 659 a
rapum radix 660 b
rapa radix 661 a
rapulum radix ibid.
rebulus, vide philantropos 458 a
reſeda 714 b
rhaphanoſagria, arios, iſchas 729 b
rhododendros, ſarina, oleander, rhododaphne, nerium 732 a
rhodia 732 b
roſmarinus 742 b
rubia, rubra maior, rubia ſatiua 745 a
rubia minor, vide alyſſon 192 b
rumex 748 a
ruta 751 b

S

Sabina, brathy 1 b
ſagitta, piſtana 7 b
ſagmen ibid.
ſalicaſtrum 11 a
ſalunca 11 a

ſaluia 13 b
ſampſuchum, amaracus 16 b
ſandix 18 a
ſanguinaria 20 b
ſanguinalis ibid.
ſamſucus, amaracus, ſampſucus, ſamſucus 20 b
ſarcocolla, abſyrtium, ſarcocolicum ibid.
ſardoa, ſardonia 24 a
ſaturega, cunila, origanum heracleoticum 28 b
ſatyrion, teſticulus ſacerdotis 29 b
ſaxifragum, ſaxifraga, ſaxifragia, acus paruus paſtoris, empetron 31 a
ſcammonia, ſcammonea, ſcammonium 32 a
ſcandix 32 b
ſcandulaca, conuoluulus 33 a
ſcariola 33 b
ſcilla, ſquilla, ſcella 38 b
ſcirpus 41 a
ſcolopendra, vide aſplenum 22 a
ſcolopendrion, ceterach 41 b
ſcopa regia, milleſolia, carpentariorum herba 42 a
ſcorpioc, vide aconitum 42 a
ſcorpius 43 a
ſcorpioides, vide caltha 379 a
ſcorpiuron 43 a
ſcylla 47 a
ſedum, ſemperuiuum, aizoon, ſingrelium 52
ſelago 58 a
ſelinon, apium 58 b
ſemperuiuum, Iouis barba 63 b
ſena ibid.
ſenecio, erigeron 65 a
ſerapias, orchis, triorchis 74 a
ſeripum, ſeriphum, marinũ 75 a
ſeris, intybus, intybũ, endiuia 75 b
ſerpyllus 72 b
ſerrata, triſſago ibid.
ſerratula, ceſtron, pſicotrophon ibid.
ſertula, melilotos 79 a
ſeſamoides 81 b
ſeſelis 82 a
ſicelion, 87 b
ſiderites, ſideritis 88 b
ſiliqua, buceras 92 b
ſiliqua ibid.
ſiliquaſtrum ibid.
ſilphium, laſerpitium 93 a
ſinapi, ſinapa 96 a
ſinapi ruſticum, vide thlaſpi 472 a
ſion 99 a
ſmilax, nicephoros, lænis 103 a
ſiſarum, ſiſer 100 a
ſiſymbrium, balſamita, mẽta, Romana 101 a
ſmyrneum 103 a
ſolaris, heliotropium 107 a
ſolſtitialis, condurdon ibid.
ſolanum, ſtrychnos ibid a
ſonchos, cicerbita 116 a
ſpartum, geniſta 123 a
ſplanion, teucrion 136 a
ſpondylium, ſpondylion 137 b
ſquilla, ſcilla, ſcella 140 a
ſtacte 141 a
ſtatice 142 a
ſtratiotes, ſtratiotis, militaris, millefolium 155 a
ſtrabulus 158 a
ſtrumea, vlceraria, ſcelerata 158 b
ſtruthion, radicula 159 b
ſtrycnon, vide halicacabũ 1170 b
ſtrygnus 159 b
ſymmonaeum, ſymmoniacum 216 b
ſymphonia ibid.
ſymphoniaca 217 a
ſymphiton ibid.
ſyriaca radix, laſerpitium 219 a

T

Telis, vide carphos 414 b
tentis, vide cynomazon 711 a
teſticulus canis vide orchis 321 b
teſticulus ſacerd. vide ſatyriũ 29 b
teuchites 261 b
teucrion, ſplenion, chamædrys, chamædrope, triſſago 261 b
thelygonum 264 a
thelyphonum ibid b
thalyptera ibid.
thlaſpi, thlaſpidion, naſturtium rectorum, ſinapi ruſticũ 268 a
thymbra 270 a
thymus ibid. b
tithymalus 275 b
tragion 287 b
tragopogon 288 a
tragos ibid.
trichomanes, capillaris, pinnula, filicula, adianton, polytrichon 303 a
tricocc⁹, tricoccum, trigranũ 303 b
trifolium, aſphaltion 304 a
triorchis, vide ſeraphias 74 a
tripolium, polium 306 a
triſſago, ſerrata 306 b
triſſago, triſſago ibid a
trychnon, ſtrychnos 311 b
tuber, terræ callus ibid.
turpet candidũ, vide alypon 355 b
tuſſilago, farfara, vngula caballina 381 b
tymbra 313 a

V

Vacinium flos 326 b
veratrum, helleborum 354 a
verbaſcum, phlomos ibid.
verbaca ibid. b
verbenaca, hierobotane, peruteſtion ibid. b
vermicularia, vide aizoon 331 a
verrucaria 360 a
veſicaria 367 b
vinca 384 b
vinca peruinca ibid.
vitis alba, vide cedroſtris 439 b
vlceraria, vide ſtrumea 158 b
vlophonum, vide cynoctonũ 711 b
vlua 410 a
vmbilicus veneris, vide cotyledon 671 a
vngula caballina, vide bechion 317 b
vrio 416 a
volucrum maius, vide periclymenos 422 b
vrtica 431 b

X

Xiphion, gladiol⁹, ſegetalis 446 b
xyris, gladiol⁹ iris ſylueſtris 447 a

Y

Yuræa, vide lolium 62 b

Z

Zizania, vide lolium 61 b

HERBARVM PARTES.

Acetaria 36 a
aculeus 45 a
ala 131 a
alabaſtrus 132 a
ariſta, vide acus 243 a
articulus 253 b

B

Barbulæ 313 b
bulos 352 b

C

Calathus 373 a
calamus 376 b
calyculus 382 b
calyx ibid.
cantherioli 393 b
capillamenta 396 b
capitellum 406 a
caulis 430 b
ciboria 475 a
colis 529 a
coma 545 a
cortex 667 b
crena 686 b
culmus 691 b
cyma 710 a

E

Excreta 962 b

F

Fibræ 1061 b
fimbriæ 1069 a
flos 1081 a
folliculus 1090 b
folium ibid a
fus 1107 a

G

Gemmulæ 1131 a
geniculum 1132 b
gluma 1145 b
granum 1151 a

I

Internodium 1423 b

L

Lacinus 8 a

M

Mucro 183 a
muſcarium 197 a

O

Oculi 290 a

P

Pappus 358 a

R

Radix 656 b

S

Samera 16 a
ſcapus 33 b
ſiliqua 92 b
ſpina 131 b
ſpongiolæ 138 a
ſtamina 141 b
ſtriæ 156 a

T

Thalli 263 a
thyrſus 270 b
turbo 319 b

V

Vagina 329 a
valuulus 333 a
veſicula 367 b
vmbella 411 b
vngues 415 b
vtriculi 435 b
verucum 431 b

LEGVMINA.

Ador 66 b
adoreum 67 a
ægilops 80 a
apparine 140 a
aracus 240 b
auena 284 b

B

Bromos 348 b

C

Centigranum 447 b
cicer 477 b
cicercula ibid.

E

Eruilia 955 a
eruum 936 a

F

Faba 1016 a
fabula ibid.
fabulum ibid.
far 1041 a
farrago ibid.
faſeolus, phaſeolus 1043 a
frumentum 1110 a

H

Hexaſtichum 1183 a
hordeum 1193 b

L

Lens 29 a
lolia 57 b
lolium 61 b
lupinum, lupinus 75 a

M

Milium 248 a

O

Oriza 326 b

P

Panicum 355 a
phalaris 454 b
phaſeolus, phaſelus, phaſilus, paſeolus, paſilus 456 a
piſum 475 a

R

Robus 738 b

S

Secale
ſemen 49 a
ſeſama 59 a
ſiligo 81 b
ſilama 92 b
100 a

T

Triticum 307 b

V

Vicia 377 a

Z

Zea 447 a

ANIMALIA.

Acarus 22 b
acontia, cenchrias 42 a
addax 50 b
ægoceros, capricornus 81 a
africanæ 110 b
agnus 118 b
alcyones 136 a
alces ibid.
alce ibid.
alcida ibid.
ammodites 166 a
amphiſbæna 172 b
anguis 185 a
aper 207 b
apes 208 b
aranea 226 b
araneus mus ibid.
aries 242 a
aſellus ibid.
aſilus 258 a
aſinus ibid.
aſpis 261 a
aſtacus 270 a

B

Barrus, elephas 314 a
baſiliſcus regulus latinè 314 b
batrachos 316 a
bela 317 b
biſon 328 b
biſtũ 331 a
boa 331 b
bombyx 333 a
bos 342 a
bruchus 348 b
bubalus 350 b
bubo ibid.
bycurpam 352
bucephalus ibid.
bufo 352 a
bugonies ibid.
bupreſtis 363 b
burdo 354 a

C

Caballus 356 a
cæcilia 362 b
calamita 371 b
camelus 382 a
campe 383 b
canis 388 b
cantharis 393 a
cantharus ibid.
cantherius ibid b
capella 395 a
capra, caprea ibid.
capreolus ibid. b
caranus 408 a
caſtor, amphibia 420 a
catoblepas 426 a
cattas ibid. b
catulus 427 a
cenchris 444 b
centipeda 447 b
centrines 448 a
cephus 452 b
ceraſtes 452 a
cercopithecus 458 b
ceraus 461 b
ceruus ibid.
ceruarius lupus 461 a
chalcidica 464 a
chalcis ibid.
chamæleon 465 a
chaus 468 b
choonides 465 b
chalydrus 468 b
chelys 469 a
chryſalis, xylotrophos 474 a
cicada 477 a
cicindela 478 a
cimex 480 a
clerus 508 b
cobites 514 b
coluber 542 b
conuoluolus, volnos 652 b
coſſus 670 a
crabro 671 b
crocodilus 684 a
crocodilea ibid.
crocuta ibid.
culex 691 a
cuniculus 696 a
curculio 701 a
cynocephalus 711 a
cyaamyia ibid.

D
Dama 715 b
daſypus 720 a
delicus porcus 749 a
dipſas 815 a
dracæna 861 a
drato ibid.
dromus 862 a
E
Echidna 877 b
echinus ibid.
elephas, elephantus 896 a
ephemeron 917 a
equus 923 b
erinaceus 1181 a
eruca 934 a
F
Felis 1051 a
fera ibid. b
fiber, caſtoreum 1062 a
fiber ibid.
forda 1092 a
formica 1095 a
fucus 1113 a
G
Galbæ 1126 b
gala, muſtela ibid.
glis 1143 a
gryllus 1157 b
gryps, gryphus ibid.
H
Hædus 1168 b
hæmorrhois ibid.
herinaceus, heris, hericius 1181 a
hibris 1183 a
hinnus 1186 a
hinnulus ibid.
hippopotamus 1187 b
hircus ibid.
hirudo 1188 a
hiſtrix 1189 a
hyena 1200 b
hybris 1201 b
hydrus ibid.
I
Iaculus 1207 a
ichneumon, mus Indicus 1210 a
iktis 1211 a
inuoluolus 1338 a
iumentum 1355 b
L
Lacerta 6 b
laliſio 11 a
lampyris 12 a
langa, languria 22 b
laurices 23 b
lea, leæna 15 a
leo 29 a
leo 29 b
leontophonon 30 a
leopardus ibid.
lepus 30 b
limax 47 b
locuſta 61 a
longipes 63 a
lumbricus 72 a
lupus 75 a
lupus, aranei genus 75 b
lupa ibid.
lutra, amphibium animal 77 b
lynx 83 a
lytta 84 b
M
Maialer 94 a
mannulus 103 b
melis, taxo, taxus 127 a
midas 146 b
millepeda 148 b
monoceros, vnicornis 170 b
multipes, multipeda 187 b
mulus 180 b
mula ibid.
mus 195 a
mus araneus 195 b
muſca 197 a
muſtela 197 b
N
Nabis 204 a
natrix 210 b
napa 223 a
nitedula 234 b
nothi elephantes 246 a
O
Oeſtrum, aſilus, tabanus 294 a
onager 305 a orix 326 b
oryx 331 b
ouis 339 a
P
Panther, panthera 356 b
papilio 357 b
pardus 363 b
pediculus 447 a
phalangium 454 a
pharias 455 b
pithecus, ſimia 475 a
pityocampa ibid. b
porcus 501 b
porca ibid.
porcellus 502 a
porculus ibid.
preſter 553 a
ptyas 606 b
pulex 613 a
pygargus 622 b
pyrauſta 623 a
python 624 b
R
Rana 648 b
rana gyrina ibid.
ranunculus ibid.
rhiuius 678 a
regulus, baſiliſcus 681 a
rhagion 729 a
rhaphius, chaus 729 b
rhinoceros 731 b
ricinus 734 a
rotæ 743 b
rubeta 744 a
rupi capra 750 a
S
Salamandra 10 a
ſanguiſuga 20 a
ſatyri 29 a
ſcarabeus 33 b
ſcinæa 42 b
ſcolecium ibid.
ſcolopendra ibid.
ſcorpio 43 a
ſcrofa 45 b
ſcymnus 48 a
ſcytala 48 b
ſcytala ibid.
ſeps 71 a
ſerapis, ſeraphis 74 a
ſimia 93 a
ſolifaga 110 a
ſolpuga 112 a
ſorex 119 b
ſphinx 131 b
ſpondylis 137 b
ſtellio 144 b
ſucula 184 a
ſus 207 a
T
Tabanus 240 a
talpa 224 b
tarmes 231 b
taurus 233 a
teredo 251 a
termes 252 b
teſtudo 259 a
tettigometra 261 a
thos 268 a
tigris 271 a
tinea 274 a
tinea ibid.
tipula 275 a
tryxalis, grillus 311 b
V
Vacca 316 a
vaccula ibid.
vermis 358 b
verres 360 a
vermicella 364 b
veſpa 367 b
vipera 391 b
vitula 404 b
vitulus ibid.
viuerra 405 a
vnicornis 417 a
vnicornius ibid.
volucra 420 b
vrſi 430 a vrſus 431 b vrſa ibid.
vulpes 443 a vulpecula ibid.

AVES.

Acalanthis, cardaelis 21 b
acanthis, carduelis, luſcinia 22 a
accipiter 30 a
acheta, tettigonia 37 b
acredula, luſcinia 43 a
aedon, luſcinia, philomela 77 a
ægithalos, parus 80 b
ægithus ibid.
ægocephalos, capriceps 81 a
æſalon 94 b
africanæ 111 a
alauda, galerita, galericus, corydalus 133 a
alcedo, halcione 136 a
anas 179 b
anaticula ibid.
anataria aquila ibid.
anſer 198 a
anſerculus ibid.
apus 221 b
aquila 224 a
ardea 234 a
ardeola, vide erodius ibid.
aſilus inſect. vide œſtrum 258 a
aſio, vide otus ibid. b
atricapilla 275 b
attagen 272 b
attagena ibid.
atta, luſcinia 279 b
B
Baſiliſcus 314 b
bombylis 333 a
boſchas 343 b
bubo 350 b
butio 354 b
C
Ceyx 370 b
capriceps, vide ægocephalos 81 a
caprimulgus 402 b
capus 403 a
carduelis 408 a
carduelus, vide carduelis ibid.
caſſita, galerita, alauda 418 b
cenchris 444 b
chalcis 424 a
chelidon, hirundo 468 b
chlorion 472 a
cicada 477 a
ciconia 478 a
circos 485 a
ciris 495 b
coccyx, cuculus 514 b
columbus 542 b
corax 657 a
coridalus, vide alauda 133 a
cornix 659 b
coruus 668 b
coturnix 671 a
cuculus, cucullus 689 b
curruca 705 b
cygnus 709 b
cypſelus 712 a
E
Erodius, ciconia, fulica, ardeola 991 b
F
Falco, haliæetus 1034 a
ficedula, melancoryphus 1063 a
frigilla 1107 a
fucus 1113 a fulica, fulix 1117 a
G
Galbula 1126 b
galerita 1127 a
galericus, vide alauda 133 a
galgulus 1127 a
gallus ibid. b
galina ibid.
glocis 1145 b
graculus 1147 a
grus 1157 b
H
Halcyon, alcedo 136 a
halcione, vide alcedo ibid.
halιæetus, falco, accipiter, niſus 1170 b
hirundo 1188 a
I
Ibis 1210 a
icteros, vide regaliolus 685 b
icterus, galgulus 1212 a
immuſculus, immuſſulus, oſſifraga 1217 a
incendiaria, vide ſpinturnix 306 b
iynx 1362 b
L
Lagois 10 b
lagopus ibid.
luſcinia, philomela 76 a
M
Melancoryphus, atricapilla 125 a
meleagrides 226 b
mergus 239 b
merops 240 a
merula ibid.
miluus 249 a
monedula 269 a
muſimon 297 b
muſtela ibid.
N
Niſus 233 b
noctua 237 b
nycteris 262 b
nycticorax ibid.
O
Olor, cygnus 301 b
onocrotalus 305 a
ortygometra 331 b
ortyx, coturnix ibid.
oſſifraga, oſſifragus 335 b
otis, aſio 337 b
P
Palumbes 351 b
palumbus ibid.
parra 370 b
parus, vide ægithalos 80 b
paſſer 860 b
paſſerculus, vide ſtruthium 373 b
pauo 388 a
paus ibid.
pauus, vide pauo ibid.
pa icanus 398 a
pellos pellus 400 a
penelopes 403 a
perdix 413 a
phalacrocorax 454 b
phalaris ibid. b
phaſianus 456 b
philomela, vide luſcinia 76 a
phœnicopterus 462 a
phœnia ibid.
pica 465 a
picus ibid. b
pipio 472 b
platalea, platea 480 b
platea ibid.
porphyrio 501 a
pſittacus 560 a
ptynge, chalcis 606 b
pygargos 622 b
pyralis 623 a
pyrocorax ibid. b
Q
Querquedula 641 a
R
Regaliolus, galgulus, icterus 685 b
regulus, regaliolus, trochilus 688 a
ruſticula 751 a
S
Sanqualis 20 a
ſatyra 29 b
ſcytis 47 b
ſpinturnix, incendiaria 133 a
ſtrix 258 a
ſtruthium, paſſerculus 259 b
ſtruthiocamelus ibid.
ſturnus 262 b
ſtymphalides 263 a
ſubis 270 b
T
Tabanus, vide œſtrum 294 a
tettigonia, vide achetam 37 b
triorches, buteo 405 b
trochilos, regulus 309 d
turdus 319 b
turtur 321 a
V
Veſpertilio 368 a
vpiones 392 a
vireo 393 a
vlula 410 a
vpupa 428 a
vultur 443 b

PISCES.

Acus, belone, raphis, ablenar. acicula 47 a
ænica, chalcis 92 a
alce 137 b
alopecia 149 b
aloſathi ſſas ibid.
anguilla 184 a
aphya, apua 210 a

apolectus

apolectua 221 b
apua, aphie 231 a
asaneus 226 b
aries 242 a
aſellus 238 b
attilus 278 b
auraca 293 b

B

Balæna, cetum, piſtrix 309 b
balanus ibid.
bauchus 311 b
barbo, mulus, trygla, capus marinus, cytharus, roſſeta, barbus 313 b
batis 316 a
belone, acus 321 b

C

Callionymus 376 a
cammarus 383 a
campæ, marini equi 383 b
cancer 386 a
cantharus 393 a
capito 406 a
carpio 424 a centipes 447 b
cephalus, mugil 450 a
cerus 463 a
chalcis 464 a
chrombus 473 b
chromis 474 a
chryſon ibid. b
clupea 511 b
concha 578 a
conchylium, murex ibid b
congrus 606 a
coracinus 657 a
cordyla, cordilla ibid b
coriss 658 a
cucumis 690 a
cyprinus 712 a

D

Dactylus 724 b
delphin, delphinus 751 b

E

Echeneis, remora 877 a
echinus ibid. b

F

Fluta 1084 b

G

Galeos, muſtella 1122 a
gammarus 1127 b
gerres 1138 b
gladius 1141 b
glanus, glanis 1141 b
glaucus ibid. b
gobio, gobius 1142 b

H

Halea 1170 b
halecula ibid.
halops 1178 a
hepar 1179 a
hippocampæ 1186 b
hippocampi ibid.

I

Ichthyocolla 1210 a
iulia 1315 a
iulas ibid. b

L

Lacertus 6 b
lagois 20 b
lampetra, muræna 22 a
laneus, lupus 22 b
lepus 31 a
linguiaca 50 b
loligo 61 b
lopas 63 b
lupus 75 b
lucarior, mullus 78

M

Melanurus 126 b
mana 131 a
menia 138 b
milvus 149 a
mugil 183 b
mullus 185 a
muræna 193 a
mures ibid.
muſculus 195 b
muſtella 197 b
myrianus 201 a

N

Narices 206 a

O

Ophthalmis, oculata 309 b
orca 321 a orchis ibid. b
orthragoriſcus 331 b

oſtrea 337 a
oſtreum ibid.
oxyrynchus 340 b

P

Pagrus 29 a
pagrus 344 a
paſſer marinus 379 a
paſtinaca ibid. b
pectines, ſiue pectunculi 391 b
pelagia purpura 397 b
pelamis, thymus ibid. b
pelorts 400 b
perca 409 b
perna 430 a
phoca 461 a
phyſeter 464 b
piſtria 471 a
pinna 474 b
plagoſſa 478 b
polypus 495 b
porculus marinus 501 a
priſtis 559 a
purpura 618 a

R

Raia 958 a
remora 698 a
rhombus 733 a
rubelio 744 a

S

Salmo 12 b
ſalpa 13 a
ſaperda 21 a
ſardina 24 a
ſargus 24 b
ſcarus 34 a
ſcolopendra 41 b
ſcombrus 42 a
ſcorpio 43 a
ſcylla 47 b
ſepia 71 a
ſepiola ibid.
ſerra 78 b
ſilurus 93 a
ſolea 108 a
ſphyræna, ſudis 132 a
ſpongia 137 b
ſqualus 140 a
ſquatina ibid.
ſquilla ibid.
ſtella 144 b
ſtrombus 158 a
ſudis, ſphyræna 123 a, & 184 b
ſyaodus 218 b

T

Tænia 224 a
thannas 267 a
thrianos, aiphia 269 a
thynnus 270 b
tinca 274 a
torpedo 281 b
tragus 288 b
trichia 303 a
trigla, mullus, barbio 304 b
turdus 319 b
turſio 321 a
turtur ibid.

V

Vitulus 404 b
vranoſcopos 418 a
vrtica 431 b

X

Xiphia, gladius 447 a

Z

Zeus faber 448 a

NAVES.

ACatium 21 b
actuariæ naues 94 a
actuaria nauigia 126 b
actuaris minuta ibid.
actuariolum ibid.
alnus 148 a
apertæ naues 208 a
aphractus 209 b
argo 238 b

B

Baris 314 b

C

Camera 382 b
cataſcopium 414 a
caudicæ, caudicariæ 428 a
celos 444 a
cercurus, cercurum 453 a
colubriæ 516 a
conſtratæ 618 b

corbita 657 a
curſoria 704 b
cybea 708 b
cymba 710 a
cymbula ibid.

D

Decemſcalmus 724 b
decirema 727 b
dicrotum, biremis 796 b

E

Embatæ 902 a
epibades 917 b

F

Faſellus 1043 a

G

Gaulus 1119 b

H

Hexeris 1183 a
hippago 1186 b

L

Lembus 27 b
lembunculus ibid.
lenunculus 28 b
liburnum 44 b
linter 51 a

M

Monoxylon 171 a
myoparo 301 b

N

Nauis curſoria 121 a
nauis piratica ibid.
nauis prætoria ibid. b
naues æratæ ibid a
naues apertæ ibid. a
naues conſtratæ ibid a
naues fluuiatiles ibid a
naues liburnicæ ibid a
naues longæ ibid. a
naues onerariæ ibid. a
naues piſcatoriæ ibid. b
naues roſtratæ ibid b
naues tectæ ibid. b

O

Oria 324 b

P

Paro 369 b
penteremis 405 b
piſtris 474 b
ponto 508 a
proſumia 592 a

Q

Quadriremia 627 b
quinqueremia 648 a

R

Ratis 663 b

S

Scapha 33 a
ſcheda 32 b
ſerilla 75 a

T

Triremis 306 a

V

Vectoria nauigia 340 a
vndeciremis 424 b

NAVIUM PARTES.

ACatios, dolon, epidromon 22 b
acroſtolia 44 a
acroteria ibid.
anchora 181 b
anchoræ ibid.
anchoraia ibid.
antenna 200 b
armamenta 246 b
artemon 252 b

B

Bolis 333 a

C

Carbaſus 406 b
carcheſia 407 b
carcheſium, trachilos, patera ibid.
carina 410 a
cataſtroma 424 a
cauſa lintea 435 b
ceruchus 460 b
clauus 506 b
contus 646 b
cornua antennarum 660 a
coronis 261 b
corymbus, corymbum 669 b

D

Dolones 850 a

E

Embola 902 b

enchiridion 908 b
epidromos 919 a

F

Fori 1092 b

H

Hypagam 1203 a

I

Interſcalmium 1316 b
iuga 1355 a

L

Latera 1118 b
lintea 51 b

M

Malus 96 b
manus 109 b
mendicum 131 b

N

Nautea 214 a

O

Oes 319 a

P

Palangæ 346 a
palmula 350 a
patera, vide carcheſium 407 b
pergula, portiſculus 421 b
pes 447 a
phalanga 454 a
pons 504 a
portiſculus, vide pergula 422 b
prora 591 a
prymneſium 604 a
puppis 1149 a

R

Remus 699 a
roſtra 743 a
rudens 746 b

S

Saburra 2 a
ſcalmus 31 b
ſentina 66 b
ſinus 98 b
ſupparum 101 b

T

Tonſæ 180 b
tonſilla ibid.
trachilos, vide carcheſium 497
tranſtra 296 b

V

Velum 341 a

REGIONES.

ACHAIAE.

Hellas 1177 b
megaris 125 b
meſſenia 141 a
olenum 213 b
peloponneſus 400 b

AEGYPTI.

Deles 752 a
thaba a 264 a

AETHIOPIAE.

Aphrica 110 b, & 209 b
Thebe 264 a

AFRICAE.

Æthiopia 102 b
bogandana 332 b
cyrenaica 712 b
libya, libye 44 b
marmarica 113 b
mauritania 120 a
numidia 257 b
tripolitana 306 a

ANTHIOCHIAE.

Trepolis 464 a

ARABIAE.

Nabathæa 204 a
panchaia 353 a

ARCADIAE.

Pelaſgis 398 a
aſia 258 a

ASIAE.

Ægyptus 81 a
albania 133 b
arabia 226 a
arabia petrea, deſerta, felic ibid.
aria 241 b areſena 246 b
aſſyria 267 a
attica 378 a
bebrycia, vide Bitynia 317 a, & 329 a
cabalia 356 a cappadocia 401 b
caria, vide Aſia 258 a
cataraia 423 b

cicilia 479 b
commagenæ 550 b
ga atia 1126 a
gedroſia, hodie Tarſæ regnum 1129 b
hytæa 1202 b
hyrcania 1204 b
iberia 1209 b
india 1264 b
Ionia 1339 a
locris 57 b
lycaonia vide Aſia 258 a, & 80 b
lycia, vide Aſia hodie Bria 258 a, & 81 a
lydia, vide Aſia 506 b, & 258 a
mæonia 88 a
margiana 112 b
media 121 b
meſopotamia 141 a
mygdonia, vide Bithynia 329 a
pamphilia 352 a
paphlagonia 357 b
perſia, perſis, perſidis & perſida 436 b
phœnicia 461 b
phrygia, vide Aſia 258 a, & 463 a
piſidia 474 b
pontus 902 b
ſacaram 2 a
ſarrapia 28 a
ſcythia 48 b
ſuſiana 209 a
ſyria 219 a
thebais 264 a
troas 309 a
troia 309 b

ASSIRIAE.
Adiabena 57 b
babylonia 307 a
parthia 374 a

ATTICAE.
Acta 44 b
mapſopia 374 a

BOEOTIAE.
Aonia 206 b
piatia 465 b
theba 264 a

BOEMIAE.
Caſurgis 412 b
praga, vide Caſurgis ibid b

BRIT. INS.
Cantia, vide Cantiam 393 b

CAPPADOCIAE.
Pontus vide Cappadociam 401 b

CARIAE.
Bubaſus, bubaſſes 350 b

CICILIAE.
Iſauria 1345 a

DALMATIAE.
Liburnia 44 a

ELIDIS.
Bupraſium 353 b

EPIRI.
Acarnania 22 a
chaonia 465 a
illiria.n 1210 b
mateotia 112 a
ſclauonia, vide Illyriam
europa 950 a

EVROPAE.
Alemania 138
bauaria, vide noricum
boemia 332 a
Gallia 1127 a
germania 1136 a
gotthia 1143 a
græcia & aſiæ 1148 b
hiſpania 1188 a
italia 1347 b
macedonia 88 a
mœſia 164 b
noricum 243 a
noruegia ibid. b
pæonia 343 b
pannonia, hodie auſtria & ſtyria 355 b
rhetia 370 b
tantica 232 b
thrace 268 b
vindelicia 387

GALLIAE.
Aquitania 225 a
aremorica, aquitania 235 b
belgica, vide aquitania) 225 a
brabantia, vide belgæ 317 b
braccata 344 b
burgundia, vide ſequana 354 a
celtica 538 b, & 225 a in Aquitania
cheldria, vide belgæ 317 b
flandria, vide belgæ ibid.
hannonia, vide belgæ ibid.
hollandia, vide belgæ ibid.
iulia um, vide belgæ ibid.
lugdunenſis, vide equitania 225 a
picardia vide belgæ 317 b
ſena, vide aremorica 235 b
normania, bidarenſium regnum 698 a

GERMANIAE.
Franconia, vide ſalii 12 a
vandalia, vide vandali 333 a

GRAECIAE.
Achaia 36 b
æmonia 82 b
æolia 85 a
æolis ibid b
ætolia 203 b
aganippe, hyantea 111 a
attica 278 a
bœotia 352 a
campi philip. vide theſſalia 267 a
chaldæa 464 b
calchi, colchis 929 a
conargo, vide theſ. 267 a
dardania 719 b
doris 849 a
dryopis, vide aimonia 82 b
epirus 920 a
hæmania, vide aimonia 82 b
locris 57 b
meſatia, vide bœotia 352 a
macedonia, vide theſ. 267 a
pelaſgia 397 b
pharſalia, vide theſ. 267 a
phocis 461 a
pyrrhæa, vide theſ. 267 a
ogygia, vide bœotia 352 a
theſſalia 267 a

HISPANIAE.
Albania, vide tarraco 133 b
bætica 308 b
chaonia, vide tarraco 232 a
celtiberia 444 b
apirus, vide tarraco 272 a
gallecia 1127 a
iberia 1209 b
ſiſ poria, ſis, vide ſiſapo 200 a
tarraconenſis, vide hiſpania 1188 a
tarraconia, vide tarraco 232 a
luſitania nunc portugalia 76 b
iroſoſſia, vide tarraco 272 a
tarraconia, vide tarraco ibid.

HELLESPONTI
Myſia 202 a

ILLIRIAE.
Dalmatia 715 b

INDIAE.
Carmania 410 b

ITALIAE.
Apulia 221 b
auſonia 298 a
blanduſia 330 b
calabria 371 b
campania 383 a
carnithia 412 b
ciſalpina gallia, togata 493 a
daunia 720 a
hetruria 1182 b
iſtria 1346 b
laboriæ 4 a
latium 19 a
liguria 46 b
lucania, vide lucani 67 a
magna græcia 91 b
meſapia, vide Calabria 371 a
oenotria 294 a
palatina 346 b
pedana 396 b
picenum, nunc Marchia anconitana 465 a
tyrrhenia, vide tuſcia 321 a
tuſcia ibid.
velina 341 a
venetia 346 b
vmbria, nunc ducatus ſpoletanus 412 a

IVDAEAE.
Decapolis 323 a
ſamaria 15 b
tarſis 272 a

LACONIAE.
Oechalia 263 a

LIBYAE.
Mareotis 212 b

MACEDONIAE.
Biſaltica 328 b
mygdonia 201 b
palene 348 b
pieria, vide æginium 108 a
ſithonia, ſythonia 101 a

MAVRITANIAE.
Maſſila 116 a

MYSIAE.
Adraſtia 67 b
boemia 332 a

PALAESTINAE.
Pentapolis 405 a

PANNONIAE.
Auſtria. 299 b

PELOPONNESI.
Archadia 229 b
laconia 8 a
paribaſis 370 b

PERSIDIS.
Achæmenia 36 b
elymais, perſidi vicina 901 a
ſuſiana 207 b
ſuſa, vide Suſa ibid.

PHAEATIAE vicina.
Paleſtina 345 a

PONTI.
Bæna 329 b
catanenſis, vide catana 496 a

SCYTHIAE.
Albalchium 156 a
bactra 308 b
dacia 724 a

SYRIAE.
Adabena 57 b
antiochia 203 a
ariacena 252 a
calcidene 559 b
comagena, vide ſyria 219 b
damaſcenæ 719 b
idumæa 1212 b
iudæa 1350 b
meſſenæ, vide adiabena 57 b
palæſtina 345 a
phœnicia, vide ſyria 461 b
ſamaria, vide ſyria 15 b
trachonitis 286 a

in THEBANIS fl.
Teumeſus 261 b

THESSALIAE.
Magneſia 91 b

THRACIAE.
Cænica 368 a
edonis 882 b

TROADIS.
Cebrenia 436 b

FLVVII.

ACHAIAE.
Alpheus 150 a
crabis 674 a
hellas 1177 b

AEGYPTI.
canobum, vide cercaſori 452 b
nilus 231 a
peluſium, vide cercaſorum 452 b
ſiris, nilus 99 b

AEOLIDIS.
Alabaſtrus 132 a

AETHIOPIAE.
Nigris 229 b

AETHOLIAE.
Euenus 945 a
lycormas 81 a

AFRICAE.
Bragada 345 b
cyniphs, ciniphos 711 a
giron 1126 a lethe 31 a
triton 307 b

APVLIAE.
Cerbanus 452 b

ARCADIAE.
Alpheus 150 a
erymanthus 936 b
lampia 12 a
lyſius 84 b

ARIAE.
Arius 244 b

ARMENIAE.
Araxes 227 a
cyrus 712 b
lycus 81 b
niphates 232 b
phaſis 456 b
tigris 272 b

ASIAE.
Albanas 131 a
adonis, vide calamos 26 a
anthus, marmarus, arcadicus 157 b
beſtia 348 b
cayſter, cayſtrus 436 a
cophes 653 a
corax 657 a
euphrates, euphrata 949 b
indus 1272 a
lycon, vide calamos 371 a
iſ.pis 1345 a
mæoras, vide calamos 371 b
palæbyblos, vide calamos 371 b
perſoa 460 b
tigris 272 b
euryſas 474 a

ASSYRIAE.
Gyndis 1160 a

ATTICAE.
Iliſſus 1227 a
ſchœnus 37 b

BITHYNIAE.
Calpas 379 a
glaucus 1231 a

BOEOTIAE.
Aonnius 206 b
cephiſus 450 a
iſmenus 1344 b
permeſſus 428 a
ſchœnus 37 a

BOEMIAE.
Albis 134 a

BRITANNIAE.
Deua vulgo Dee 781 a
loxa, vulgo ſynth 66 a
noua us, vulgo Ciou 247 a
tina, vulgo tine 274 a
tobius, vulgo conwey 275 a
tue obr, vulgo abrdeem 325 a

BRITANNIAE inſ.
Iameſa 1208 a
iſaca, vulgo ex 1344 b
tamarus 126 a
tameſis, vide Iameſa 1208 a
thamiſis, vide tameſa ibid.
tobius 276 b vedra 339 a

CALABRIAE.
æſar 95 a
neæthus 215 b
ſybaris 215 b

iuxta CALCEDONEM.
Pſillis vide calpas 379 a
ſangarius ibid.

CAMPANIAE.
Cimius, vide acerræ 35 b
ſarnus 25 a
vulturnus 443 b

CAPPADOCIAE.
Ceraunus 452 b
ciſſa 494 a

CELTIBERIAE.
vero 359 b

CILICIAE.
Calycadnus 381 b
chryſadrus 456 a
cydnus 709 b
liparis 52 a
pyramus 623 a

COLCHORVM.
Phaſis 456 b

CRETAE inſ.
Dicte 796 hoaxis 293 b

DACIAE.
Tibiſcus vulgo tiſſa 271 b

DALMATIAE.
Drilon, vulgo drino 861 a
naroaa, hodie Narenta 206 a

ELIDIS.

Bupraſium 353 b

EPIRI.

acarnan 22 a
achelous 37 a
acheron ibid.
æas 75 b
aous, vide eas 207 a

EVROPAE.

Enos, vide Vindelicia 387 a
iſter 1346 a
lycius, vide Vindelicia 387 a

GALLIAE.

Amello 162 a arar 216 b
araris, ſagona, vulgò *la sane* 217 a
atax Narbon. 272 a
azona, 306 a
druentia, vulgo *la Durance* 862 b
dubis, Alduaſduſus, Aldusbis, alduſdælis, vulgò *le Doux* 863 a
garumna 1128 b
liger, ligeris, vulgò *loire* 47 a
matrona, vulgò *marne* 118 b
melia 127 b
moſa, vida vogeſus 418 a
rhodanus 732 a
ſagona, vida bedui 1176 b
ſequana, bel. 72 b
ſcalde, bel 31 b
varus, Narb. 355 b

GAL. CISALP.

Lambrus 11 a
ſerius 75 b

GALLOGRAECIAE.

Sangaris, alio nomine Coralius, hodie zagari 18 b

GERMANIAE.

Aenus 85 a
æſtus, vide ſalij 11 a
albis 184 b
alemannus apud Ryſios 138 a
amaſius, amiſius, vulgo ems 157 b
amiſius 164 a
danubius 718 a
fulda, vida lupia 75 a
iſter 1346 a
lupia, hodie necbarus 75 a
meganus, vide Francones 1101 b
menus 136 b
oza 205 b
necharus, vida ænus 85 a
nadiantia, vide ſalij 11 a
rhenus 730 a
ſala, vide ſalij 11 a
ſiona, vide ſalij ibi.
cuber, vide ſalij ibi.
vidrum, vide amiſius 165 a
viſurgis, vide lupia 75 a

GRAECIAE.

boacrius locr. 415 b
heptaporus 1179 a
inachus 1247 a

HETRVRIAE.

Arnus 247 b
ceciena, vide volaterræ 418 a

HISPANIAE.

Acminius 82 b
ana 177 b
anas, vide bætis 278 b
bætis ibi.
bætulon ibi. a
berulo 313 b
cinga 481 a
dorius 859 b
durius, vulgò *duero* 871 a
duria, vide turulis ibid.
iberus 1209 b
minius 131 b
rubricatus, vulgò *lobregat*. 745 b
ſalis 11 a
ſanga 18 b
ſecubis 83 a
ſicoris 88 a
tagus 224 a vide bætis 178 b
turulis, vulgò *toria* 321 a

HIBERNIAE.

Bubinda, vulgò *fleyne* 350 b

IBERIAE.

Alazon, in fl. 633 a

INDIAE.

Aceſines 36 a
ganges 1128 a
hydaſpes, hydaſpe 1101 b
indus 1172 a
ochus 187 a

INSVBRIVM.

Ticinus 871 b

IONIAE.

Cenchrius 444 b

ISTRIAE.

Formio 1095 b

ITALIAE.

Albula, vulgò *teuere ghiere*, vide agrippa 134 a 128 b
alex, ales, carcinas 139 a
allia 143 b
almo 147 b
amaſenus 157 a
anio 193 b
ariminum 242 b
arnus 247 b
athaſis 273 b
aufidus 287 b
auſer 298 a
carcinus 447 b
calor 238 a
clanius 500 a
clitumnus 520 a
cremera 676 a
cumæ 694 a
eridanus 928 b
eſia 938 a
ſabaris 1016 a
farfarus 1041 b
galeſus 1127 a
laus, vide brutij 349 b
lmernus 51 b
liris 53 b
lyris 83 b
marra 86 a
metaurus & metaurum 142 b
minicius 190 b nar 205 b
numicus 257 b
nymphæus 263 a
padus 342 b
paduſa 343 a
partonia 452 b
piſaurus 473 b
rubicon 745 a
ſagra 8 a
ſilis, ſilys 93 a
tifernus 271 b
timauus, iuxta aquileiam 272 b
trebia 297 b
tyberis 322 a

IVDAEAE.

Iordanis 1339 b

LACONVM.

Eurotas 951 a

LIBYAE.

Cinniphus 483 b
maſſa, hodie maſſatar 115 b
nigir infer. hodie de ſenega 229 b

LIGVRIAE.

Padus, vide veſulus 371 b
rutuba 751 b

in LOCRIDE.

Boagrius, vide thronium 331 b
cymos 842 a

LVCANIAE.

Silarus, ſelaris 91 a
tanager 216 b

LVSITANIAE.

Bænis 308 b

LYCIAE.

Danubius, vide xanthus dauus, vide xanthus 445 a
gagates 1126 a
xanthus 446 a

LYDIAE.

Hermus 1181 b
pactolus 342 b
tmolus 476 b

MACEDONIAE.

Alyacmon 155 b
axius 306 b
chidorus 469 b
chaliagmon 179 a

MASSAGETARVM.

Aragus 226 b

MAVRITANIAE.

Libya 44 b
Linus, vide anteus 298 a
mulucha 189 a

MEDIAE.

choaſpis 471 b
cyrus 712 b
eulæus 947 a

MESOPOTAMIAE.

Euphrates 949 b

MYGDONIAE.

Malas. 226 b

MYSIAE.

Cayſter, vide aſia,
granicum, vide Adraſtia 67 b

NVMIDIAE.

Bagradus, vel bagrada 309 a

PAMPHYLIAE.

Cataractes 423 b

PANNONIAE.

Calapis 372 b
ſaus 30 a

PAPHLAGONIAE.

Halys 1171 b

PERSICI ſinus.

Charax 466 b

PERSIDIS.

adonis 66 a
Euleus 947 a
orontes 38 b
ſuſus, vide ſuſa 207 b

PHRYGIAE.

Aſcanius 196 a
caicus 371 a
cius 497 b
gallus 1127 b
mæander 87 b
marſyra 115 a
marſyas ibid.
ſagarus 6 b

PICENORVM.

Truentum 310 b

in PICERA.

Vomanus, vide adria 68 a

PONTI & BITHYNIAE.

Parthenius 373 b

SARMATIAE.

Agarus 111 b
bycus 355 b
bypanis 1105 a
viſtula, viſtilla, iuſtula vide viſula 399 b iba 728 b
ſagaris, vide agarus 211 b
tyras 324 a
viſula, viſtula 399 b

SCYTHIAE.

Ablacan 20 b
alanus 032 b
bactrus 308 b
boryſthenes 342 a
buges 352 a
carabi 406 a
carcine, vide carcinites 408 a
carambucis 406 b
carpis 414 a
cirreſcus 493 b
euarchus 942 b
garrus 1138 b
iaxartes 1209 b
ister ibid.
lycus 81 b
ordeſſus 302 a
ſilis, vide Tanais 227 a
tanais ibid.

SICILIAE.

Acie 42 b
aciline ibi.
acithius ibi.
æſar 95 a
alabys 132 a
amaſenus 157 a
aniſum, aniſus, aniſenum 194 a
cephaloedis 450 a
haleſus 1170 b
helorus 1178 a
himera 1186 a
hypſa 1204 a
meles 126 b
niæthos 227 b
pantagia 386 b
plemmirium 483 a
ſymæthus 216 a

SICYONIORVM.

Aſopus 259 a

SVBALPINAE reg.

Trebia 297 b

SYRACVSANORVM.

Chryſa 474 a

SYRIAE.

Euphrates, vide Syria
caira 415 a
eriſoras, vide Syria
chryſorrhoas 475 a
farfarus 1041 b
ſingas, vide Syria

TARENTINORVM.

Caſuentum 422 b

THEBANORVM.

teumeſus 261 b

THESSALIAE.

Amphryſus 173 a
anauros 180 a
anigrus 187 a
apidanus 210 a
enipheus, vida apidanus ibid.
onochonus, vide Theſſalia 267 a
pamiſus, vide Theſſalia ibi.
palium, vida Anauros 180 a
peneus, vide Theſſalia 267 a
phœnix, vide Theſſalia ibid.
pindus 470 a
ſperchius 128 a

THRACIAE.

Aegos flu æ alaſius 154 b
cius 497 b erginus 918 a
hebrus 1075 b
neſtos, vide Thracia
neſtus 226 b
thebanus 729 b
ſtrymon 159 b
thermodoon 266 a

TROIAE.

Scamander 32 a
ſimois 94 a
xanthus 446 a

VENET.

Liquentia 52 a
medoacus 124 b
natiſo, vulgò *Liſonso* 210 b
ſilis 93 a

VMBRIAE.

Aeſis 95 b

VNGARIAE.

Darus 719 b

INSVLAE.

Abates 5 a
abdera ibi.
ægina 80 a
ænaria 84 a
æoliæ 85 a
æolides ibi.
æthal æ 101 b
æthiope 102 b
æthræa 103 a
athria ibi.
aex 104 b
agathaſa 121 b
albion 134 a
alone 149 b
alopece ibid.
alopeconneſus ibid.
amachuſia 157 b
amaica 167 a
andros 183 b
anglia 184 b
apamea 207 a
aſteria 268 a
aſtypalæa 270 b
aulis 292 a

B

Baleares, gymneſia 310 a
bractia 345 b
bragæ ibi.
brattia 346 a
britannia 348 a
buſiana 352 a
budoræ ibid.
burchana 354 a burra 355 a

C

byblis 355 b
Cæa 361 a
cæos ibid.
cæna 368 a
calabria 371 a
calathuſa 373 a
calaurea ibid.
calliſta, vide Thera 376 b
camelidæ 382 a
cia, vide cea 362 a

canopus 392 b
captæ 402 a
carbania 406 b
carpathos 413 b
caryita 416 b
caſos 417 b
caſſiterides 418 b
cathon 425 b
cattiterides 426 b
celadaſa 440 a
centaripa 449 b
cephalenia 450 a
ceraſtis 452 a
cercina 452 b
cercinitis ibid.
cerne 454 a
chalca 464 a
chalceritis ibid.
chalcia ibid.
chalcitis ibid b
chelidonia 468 b
chemmys 469 a
chios 470 a
chrogilium ibid.b
chryſa 474 a
cimolus 480 b
circius 485 a
codanonia 515 b
colidos 529 a
colabraſia 542 b
coos 653 a
corcyra 657 b
coreſa ibid.
coricæ 658 a
corſeæ 667 b
corſica, thera ibid.
coſyra, coſura 670 b
crata 678 b
cuniculariæ 696 a
cyaneæ 708 a
cyclades 709 a
cydonia 709 b
cyprus 712 a
cyrnos 712 b
cythera 713 a
cythnos 713 b

D

Delos 751 a
delta 752 a
didyme 797 b
diomedeæ 813 a
dioſcoron 814 a
doliche 849 b
dolichiſte ibid.
donyſa 859 a
dulichium 869 a

E

Echinades 877 b
electrides 894 b
elephantis 895 b
epidaurus 918 b
erythia 937 a
eubœa 942 b

G

Gades 1126 a
gleſſaria, vide auſtrania 383 a
gyarus 1159 b

H

Hebudes 1168 b
hecaria, vide ſporades 138 a
helene 1177 a
hibernia 1183 a
hybernia 1201 a

I

Icaria 1210 a
ilba 1216 b
ilua 1220 b
imbros 1222 b
inarime 1248 b
ion, vide ſporades 138 a
ios 1339 b
iſſa 1345 a
iuuernia 1361 b

L

Laguſa, vide ſporades 138 a
lebinthos 25 a
lemnos 28 a
lepaduſa 30 a
lesbos 31 a
leucadia 31 b
leuca 32 a
leucoſia ibid.
lipara 51 b

M

Mandpar rῆσοι 84 a
macra 86 a
malena 116 a
melite 127 b
menuthias 136 b
meroe 140 a
monacda 169 a
mycone 201 a
mygdon ibid.

N

Naxos 214 b
nerites 225 a
niſyros 233 b
niuaria 235 a

O

Oenopia 294 a
œnotrides ibid.
ogygia 298 b
olearos 300 a
orcades 321 b
ortygia 331 b

P

Pandateria 353 b
paros 370 a
patmos 385 a
peuce 453 a
pharia 455 b
pharmacaſæ ibid.
pharos 456 a
phocuſa, vide ſporades 138 a
phila 457 b
pithecuſa 475 a
plotæ 485 b
planetæ, vide ſymplegades 217 a
pluuialia 487 a
polegrados, vide ſporades 138 a
pontia 502 a
pontus ibid b
proconneſus 566 a
pyrpilo 613 b
pyrrha ibid.

R

Rhenea 730 a
rhodos 732 b

S

Salamis 10 a
ſama 16 a
ſamos ibid.
ſandaliotis 27 b
ſardinia 23 b
ſaſon 25 b
ſcandinauia 32 b
ſcarphia 34 a
ſchinuſa, vide ſporades 138 a
ſciathos 38 a
ſcordona 43 a
ſcyros 48 b
ſegeſtica, vide ſiſcia 372 b
ſeua 63 b
ſeriphus 75 a
ſicania 87 a
ſicilia 87 b
ſporades 138 a
ſtœchades 153 a
ſtrongyle 158 a
ſtrophades ibid.
ſymplegades 217 a
ſyros 220 b

T

Talea, vide Talga 224 b
talge ibid.
taphiæ 230 a
taprobane ibid.
tapſus ibid.
tenedos 244 b
tenos 248 a
thaſus 263 a
thera 265 b
therania ibid.
theraſia ibid.
thule 269 b
thynia 270 b
tiloa 272 b
topazos 281 a
trogurium 288 b
trinacria 305 a
triquetra, vide trinacria ibid.
tyberina 322 b
tyros 325 a

V

Vectis 339 a

Z

Zacynthus 447 a

MONTES.

ACHAIAE.

Chelonita vide chelonates 468 a

AETHIOPIAE.

Olympus ad mare rubrum 302 a

ALPES. 150 a

alpes cottiæ 794 b, 797 a
alpes Gratiæ, vide cottiæ 794 a
alpes Græcæ, vide ſeguſion vulgò Sion.
alpes Pœniæ, vide cottiæ 794 a
alpes Rhetiæ 130 a
alpes Tridentinæ, vide Rhetiæ, ibi.

ALPIVM.

Adulas 72 b
S. Bernardi, vide Rheticæ
S. Gottardi 72 b
Rheticæ 370 b

AFRICAE.

Abila, vel abyla 10 a, 21 b

APVLIAE.

Vultur 443 b

ARABIAE.

Caſius Sinai 417 b
melanes, hodie mons Sinai, mons S. Catharinæ, Sor, Tor 126 b

ARCADIAE.

Aleſius 138 b
Cyllene 710 a
erymanthus 936 b
lyceus 90 b
mænala 88 a
pholoe 462 a

ARMENIAE.

Aba 4 a
acroceraunia 43 b
anticaurus 205 b
caſpij 418 a
caucaſij 320 b cordica ibid.
niphates 232 b
moſchici 320 b
paredrus 365 b
taurus 233 a

ASIAE.

Aga 111 a
amanus 156 b
cambader, vide Taurus 233 a
caſpij, vide Armenia 246 b
caucaſus 427 b
circius, vide Taurus 233 a
climax 909 b
emodus, vide Taurus 233 a
coracicus, tauri pars 657 a
ida 1211 a
imaus, vide Taurus 233 a
libanus 38 b mimas 149 a
parapamiſſus, vide Taurus 233 a
pharphariades, vide Taur ibid.
taurus ibid.

ATTICAE.

Acarnan 22 b
acarnas ibid.
ægialeus 79 b
aracynthus 216 b
brileſſus 347 b
briletum ibid.
hymettus 1208 b
icarus 1210 a
parnes 368 b

BOEOTIAE.

Helicon 1177 b
pieria 465 b
teumeſus 261 b

CALABRIAE.

Aulon 292 a

CAMPANIAE.

Taburnus 222 b

CAPPADOCIAE.

Antitaurus, vide Comana 205 b

in CHII promontorio.

Phanæus 455 a

CILICIAE.

Sarpedo, vide Calycadnus 381 b

CRETAE.

dictes 796 b
corybus 669 a
idæus 1211 a

CYPRI.

Idalium 1211 a

DELI inſ.

Cynthus 711 b

EPIRI.

Acroceraunia, vide Ceraunii 43 b
ceraunij 452 a
leucates 32 a

GALLIAE.

Gebenna, vide Genena 1132 a
iura 1357 a
vogeſus 418 a

GALILEAE.

Tabor 221 b

GALLOGRAECIAE.

Olimpus, vel Cypri 308 a

GRAECIAE.

thermopylæ 266 b

HISPANIAE.

Calpe 379 a
adulius 369 a
eguduneda ibid.
alispula, vulgò alipo 1119 a
ortoſpeda 389 a
pyrene, pyrenæus, pyrenæi 623 a
viodius 369 a

INDIAE.

Cophantus 653 a
imaus 1221 b
milo, milos 149 a

IONIAE.

Latmius, vide Lamus 1 b
latmus 19 b

ITALIAE.

Albanus 133 a
algidus 140 a
apenninus 211 a
auentinus 285 a
capitolinus ibid.
cœlius ibid.
exquilinus, quirinalis ibid.
viminalis ibid.
circeium 484 b
ciſpius 493 b
euganei, Venet. 946 a
garganus S. Angeli 1118 a
gaurus 1129 b
leucogæi 32 a
lucretilis 67 b
maſſicus 116 a
matinus 118 a
murrus 194 b
palatium 346 b
veſeuus 367 b
veſuuius 372 b

LACONIAE.

Taygeta 233 b

LIBYAE.

Atlas 274 a

LIBVRNIAE.

Sardonius 24 a

LIGVRIAE.

Vaſulus 371 b

LVCANIAE.

Albarnus 134 b
ſyla 215 a

LYCIAE.

Chimæra 469 b
cragus 671 b

LYDIAE.

Tmolus 276 b

MACEDONIAE.

Candauia 386 b
libethrus 43 b
ſithon, vide Sitonia 101 a

iuxta MAGNESIAM.

Thorax 268 a

MAVRITANIAE.

Athlas 274 a
Diris 817 a

ASIAE.

Olympus 302 a

NEMEAE.

Apheſas 209 b

NORICI.

Cetius hod e Calembergus 463 a

PALESTINAE.

Carmelus 410 b

PAMPHYLIAE.

Corycus 669 a

PAPHLAGONIAE.

Cytorus 713 b

in PARO inſ.

Marpeſus 114 a

in PHALISCIS.

Soracte 118 a

in PHOCIDE.

Parnaſus, parnaſſus 368 b

PHOE-

POPVLI.

PHOENICIAE.
Carme.us 410 b
libanus 38 b
PHRYGIAE.
Dindymus 812 a
ſipylus 939 a
PHTHIOTIDIS.
Athamas 273 a
RHETIAE.
Rhetiae 730 b
in SABINIS.
Tetricus 261 a
vſtica 42 b
SARMATIAE.
Carpatus 413 b
euras 657 a
SCYTHIAE.
Hyperborei 1203 b
aiphae 731 b
riphaei ibid.
SICILIAE.
Aetna 103 a
agragas 128 a
Carmelus, vide Syria 410 b
caſius, vide Syria
etna, vide Sicilia 87 b
eryceus 936 b
libanus, vide Syria 219 a
pelorum, vide Etna 368 a
SYRIAE.
Caſius 417 b
THESSALIAE.
Aemus 83 b
bozygaeus 355 a
cer eti 4,1 b
cithaeron 454 b
oeta, Oeta, inter Thaſſaliam & Macedoniam 294 a
olympus 306 a
orchomenus 321 b
oſſa 335 b
othrys 337 b
pieria 405 b
pelius, vide ſperchius 128 a
pelion 398 a
pierus, vide Cereeti 452 b
piedus 470 a
THRACIAE.
aemea, ſeu Haemus 583 b
athos, Athon 273 b
aedon 881 b
edonus ibid.
haemus, vide Thracia 268 b
iſmarus 1345 a
orbelos, vide Thracia 268 b
pangaea 469 b
rhodope 732 b
TROADIS.
Ida 1211 a
tmolus, vide Troae 309 a
THVRIAE.
Taleboae 433 b

POPVLI.

AEGYPTI.
Memphi 231 a
macrobij, ſupra Aegyptum 85 a
ſotae 8 b
thebaei 264 a
tentyritae 245 b
ALMATHIAE.
Ageadre 77 a
AETHIOPIAE.
Adiabarae 57 b
agriophagi 128 b
blemmies, Blemiae 331 b
gamphaſandes 1127 b
ichthyophagi 1210 a
imantopodes 1231 b
troglodytae 509 b
AFRICAE.
Aethiopes 101 b
androgyni 183 a
carni 414 a getuli 1139 a
leucaethiopes 31 b
lotophagi 66 a
marmaridae 113 b
mauri 110 a
mazax 120 b
phaſuſij 456 a
ALEMANIAE.
Saxones, vide Anglia 184 b
ARABIAE.
Adaei 49 b
agarens 111 b
cauchlei 386 b
caudei ibid.
cattabani 413 a
debae 721 b
minaei 190 b
ſabaei, ſceli 2 a
ſaraceni 25 a
ſcenitae 36 a
ARCADIAE.
Aephieij 86 a
aliphiraei 140 b
pheneatae 457 a
ARMENIAE.
Cercetae 452 b
cerceti ibid.
ſophecae 117 a
ASIAE.
Agagamantes 111 a
bebrices 317 a
brancoſi 346 a
bregmenteni 346 a
briſabritae 348 a
brullitae 349 a
buzeri 355 a
byzeres ibid.
cabalij 356 a
calingij 375 b
caraceti 421 b
chimaerij 469 b
cimmerij 480 b
comari 546 a
derbices, iuxta Caucaſum 767 b
dores 859 a
lycaones 80 b
odelij 148 a
moſchos, nunc Moſchouitae 180 b
moſſynoeci ibid.
ſaraſchae 26 a
troezeni, vide Troezen 309 a
vegeti 339 a
zanchi 446 a
ASSYRIAE.
Gangaridae 1128 a
ATTICAE.
Aexones 104 b
BITHYNIAE.
Mariandini 112 b
BOEOTIAE.
Aones 106 b
byantes 1201 a
thebani 264 a
BRITANNIAE inſ.
Scoti, quondam anthropophagi, 432
trinoantes, vel nohantes 305 a
CAMPANIAE.
Opici 309 b
CARIAE.
Cares 409 b
CARMANIAE.
Chelonophagi 468 b
CHERSONESI.
Troezenij 309 b
iuxta CILICIAM
Piſidiae, in eaS lymi 474 b
COLCHICAE.
Cephalotomi 450 a
COLCIDIS.
Corari 657 a
CORCYRAE.
Phaeaces 453 a
CORSISAE.
Cyrnij 712 b
CRETAE.
Ceretes 702 b
ſalentini 10 b
DACIAE.
alani 132 b
daci 714 a
EPIRI.
acarnanes 82 a
acheron 37 a
aeniaſes 84 b
chaones 465 a
dryopes 865 a
moloſſus 168 b
theſproti 267 a
triballi 299 b
EVBOEAE.
abantes 4 b
caranneti 22 a
aſianica 274 b
EVROPAE.
alani 132 b
breuni 347 b
brigiani ibid.
bulgari 352 b
caplati alp. 395 b
focunates alp. 1085 a
iazyges 1209 b
inalpini 1247 b
rheti alp. 730 b
tauri 232 b
vageni alp. 329 a
GALLIAE.
abrincatui 13 a
agaſinates, Aquitaniae Pictonibus vicini 115 b
allobroges, nunc Sabaudienſes & Delphinates 146 b
ambarri 158 b
ambiani Gall. Belgicae, vulgò *Amiens* ibid.
ambibarij, vide Aremorica 235 b
ambrones 160 b
andegaui, Andes aquitani 183 b
arecomici, Narb. 235 b
areomiſci 242 a
aracini 271 b
atax, Narb. 272 a
atrebates vulgò *Arras* 275 b
auerni 285 a
aulerci, Lugd. *Rouen* 291 a
auſci Aqui. vulgò *Auch* 297 b
berdi 313 b
baſilianes, vide Rauraci 49 a
belgae 317 b
bellouaci 318 b
boij, Borbonenſes 332 b
cadetes, vide Aremorica 335 b
cadurci, Narb. vulgò *Cahors* 362 a
caleti 374 b
camboleeri, Narb. 382 a
camponi, Aqui. 383 b
carnutes, Cel. vulgò *Chartres* 412 b
curioſolites, vide Aremorica 335 b
cauares, Narb. 427 b
cebtae 444 a
cenomanni, Celt. vulgò *le Mans* 445 a
delphinates, vide Allobroges 146 b
Eburones, Bel nunc Leodienſes 876 a
Galatae, vide Abrincatui 13 a
heluetij 1178 a
hedui, Cel. 1176 b
lexouij, vide abrincatui 13 a
lemouices, vide aremorica 335 b
lemouici, lemouices vulgò *Limoſin* 49 a
lingones, *Langres* 49 b
mediomatrices, vide Treuiri 299 a
menapij, Bel. 171 a
metenſes, vide Treuiri 299 a
morini, Bel. 175 a
nannetae quorum ciuitas Condiuincum, vulgò *Nantes* 205 a
neruij, Bel. nunc Tornacenſes 215 b
nitiobriges, Narb. hodie Mons peſſulanus, vulgò *Montpelier* 234 b
nortinaal 243 b
oſiſmij, vide aremorica 335 b
pariſij, Cel. 367 b
pictones vulgò *Poictou* 405 b
rauraci, Bel. nunc Baſilienſes 965 a
rhedones, Britanniae 729 b
rhemi, Bel vulgò *Rhemenſes* 730 a
romandues hodie Veromandi, *Vermandois* 741 a
ruteni, Aq. vulgò *Rhodés* 731 b
ſabaudienſes, vide Allobroges
ſamarobrini S. *Quentin* 15 b
ſantones, Santoni, Xantoni, vulgò *Xaintonge* 20 b
ſenones Lug. 66 b
ſequanes, vide Sequana 72 b
ſequani ibid.
tectoſages, Pyrenaeis proximi 323 b
taliſtobogi ibid.
tongri, vulgò *Brabant* 280 b
treueri, Belg. 299 a
tricaſtini 301 b
turones, Lug. 320 a
vangiones Vellocaſſes, Lug. vide Aremorica, vide Aremorica 335 b
vbij, Bel 338 a
vadicaſſes 341 b
veneti, Lug 346 b
veromandui, Bel. 359 b
vocontij, Narb. 418 a
volcae Tectoſages, Narb vulgò *Languedoc* 418 a
GAL. CISALP.
Inſubres 1309 b
lamorani 12 a
GALLATIAE.
gallograeci 1117 a
GALLOGRAECIAE.
bucellari 352 a
GERMANIAE.
alemanni, germani 138 a
cauci 371 a
campſiani 583 b
chatti, catti 468 b
chauci ibid.
cauci, vide Campſiani 583 b
cheruſci 469 b
calci, vide Campſiani 583 b
cimbri 480 a
daci, vide Dani 718 a
dani, nunc Daci 718 a
franci, vide Salij 11 a
francones 1101 b
lepontij, Germ. alp. Rhet. montis S. Godardi 30 b
marcomani 111 a
ſalij 21 a
ſaxones 30 a
ſicambri 86 b
ſicambri, vide Campſiani 583 b
ſuecae 185 a
teutoni, teutones, teutonici 261 b
tigurini 272 a
vandali 333 a
vindelici 387 a
vſipij, vide Campſiani 583 b
GRAECIAE.
aegoſthanenſes 81 a
cocbi 519 a
colophonij 540 b
gytheates 160 b
myrmidones 203 a
pelaſgi 397 b
pelethronij 398 a
HELLESPONTI.
Ophiogenes 309 a
HETRVRIAE.
Faliſci 1034 b
phaliſci 454 b
veientes 340 a
HIBERNIAE.
Brigantes 347 b
HISPANIAE.
acitani 41 b
aeroſtici 86 a
alabenſes, Alabonenſes 131 b
arrabri 252 a
baſtyli 315 b
baſtitanenſes 354 a
cantabri hodie *Biſcains* 393 a
caſtulonenſes 411 b
celtiberi 444 b
cerentani 454 a
coccani 376 b
gallaici, gallecij 1117 a
italicenſes 1347 b
ſilaces 85 b
turduli 319 b
valerienſes 332 a
varduli 334 b
vaſcones 330 a
vectones 339 a
ILLYRIAE.
curiotae 702 b
palaeſtes 450 b
talantij 232 b
taulantini ibid.
INDIAE.
aſtomi 268 b
brachmanes 345 b
calingae 75 b

carmani 420 b
acluba 542 b
coaſtræ 524 b
cylbiani, vide Cæſarienſes 369 b
cynophali 711 c
pygmæi 622 a

IONIAE.

cæſarienſes 369 b
cephalenes 450 a
leleges, elegæ 27 b
metropolitæ, vide Cæſarienſes 369 b
pœceenj, circa mare Ionium 451 a

ITALIAE.

abellinates 7 a
aborigines 22 a
æcani 75 b
æculani 75 b
æquicolani 86 a
æqui ibid.
albenſes 133 c
aletini 139 a
aletrinates ibid.
altinates 152 b
atinates, vide Atina 274 a
auximates, vide Auximum 305 a
bolani 332 b
boreani 341 b
brutij 349 b
buxentinenſes 355 a
cæleſtini 365 a
cales 374 b
caleni ibid.
camelani 380 a
canneſium 390 a
capenates 394 b
carni 411 b
caſuentillani 422 b
cimmerij 480 b
cenomanni 445 a
carenſes 700 a
dauni 710 a
euganei, Venet. 946 a
faventini 1046 b
ferentinates 1052 b
ferentum ibid.
fidenates 1061 b
frentani 1104 b
fulſinates 1115 b
fulginiates 1127 a
hernici 1181 b
lanini 18 b
læſtrygonum 9 b
leſtrygones 31 a
locani 67 a
luceres ibid.
mamertini 100 a
marrucini 114 a
marſi 114 b
oſci 334 b
peligni 398 a
prægutij, hodie Prægutial, vulgò *Abruzo* 527 b
protropij, vide Abellinates 7 a, & 598 b
camoenſes 958 a
remnetes ibid.
rhegini 730 a
rutuli 752 b
ſabini 2 b
ſacrani 5 b
ſalaſſij, ſub inſubribus, hodie Marquia Salutiarum, *le Marquiſat de Saluſſes* 10 a
ſenates 26 b
ſamnites ibid.
ſentinates 66 b
ſiguini 89 a
tarienſes 232 b
taurini ibid.
tifernates 231 b
tolentinates 277 b
trebani 297 b
trebulani ibid.
tuſci 321 b
veſterni 341 a
veneti 346 b
verulani 365 b
veſtini 369 b
volſci 420 a

IVDAEAE.

Sodomitæ, vide Sodoma 106 a

LIBYAE.

Garamantes 1128 a
mareotæ 172 a

naſamones 207 a
panchæi 351 a
pſylli 560 b

LOCRORVM.

Ba'leales 353 a

LVCANIAE.

Acheron 37 a

LVSITANIAE.

Callaici 375 b
cæſarobricenſes 369 b

LYCIAE.

Lydij 81 b
minyæ 152 b
mylies, vide ſolymi 114 a
ſolymi, iuxta Lyciam ibid.
termilæ 652 a

MACEDONIAE.

Aethices 102 b
albani 133 a
almopes 147 b
almopij ibid.
biſaltæ 328 b
bulliones 353 a

circa MAEOTIM.

Choatræ 471 b

MASSILIAE vicini.

Albici 133 b

MAVRITANIAE.

Maſſyli 116 a

MYSIAE.

Capnobatæ 401 b

in OCEANO ſept.

faneſij 1040 b

PALAESTINAE.

Heſſeni 1182 b

PANNONIAE.

Catari 421 b

PARTHIAE.

Tapyri 230 a

PELIGNORVM.

Corfinienſes 658 a

PELOPONNESI.

Eei 895 a
gytheates 1160 a
helei 1177 a

PERSIAE.

Perſæ 436 b
ſuſiani 207 b

PHOENICIS.

Sidonij 89 a

PHRYGIAE.

Bregi, Breges, Phryges 345 a

PONTI.

Acheron 37 b
chalybes 464 b

iuxta PONTVM.

Phthirophagi 464 a

SARDINIAE.

Sardi 23 b

SARMATIAE.

Hamaxobitæ 1171 b
tartari 232 a

SCYTHIAE.

Abij 9 b
agathyrſi 112 a
alani 132 b
anthropophagi 202 a
arimaſpi, vide Arimaſpi 242 b
anthropophagi 202 c
bactri 308 b
boryſthenidæ 341 a
bryſani 350 a
budini 351 a
callipidæ 376 a
callipodæ ibid.
camacæ 371 b
cami ibid.
dahæ 715 a
dadicæ 714 b
gothi 1147 a
græcoſcythæ, vide Callipidæ 376 a
hunni 1200 b
hyperborei 1203 b
larodij 16 b
maſſagetæ 116 a
nomades, nunc Tartari 238 b
rhoxolani vide Alani 132 b
ſacæ 2 a
ſarmatæ 24 b
ſcythæ 48 b
ſeres 74 b
tibereni 371 a

Turcæ 319 b
vngari, vide Hunni 1200

SICILIAE.

Aegeſtani 79 b
agyrini 129 b
bachiadæ 307 b
centuripini 449 b
geloni 1130 a
getæ 1139 a
ſegeſtani, vide Aegeſtani 79 b
ſyracuſæ 219 a
tartari 232 a

ad TAPROBANEM inſ.

Antichthones 202 a
antipodes ibid.

TAVRIAE.

Caraſeni 406 b

in THASO inſ.

Thaſij 263 a

THESSALIAE.

Aethici 202 b
centauri, hippocentauri 447 b
dolopes 850 a
lapithæ 15 a
micyn 152 b

THRACIAE.

Beſſi 323 b
biſtones 329 a
botiæi 344 a
catizi 426 a
cicones 478 a
daſſaretæ 719 b
drauſi 862 a
edoni, Edonij 883 b
getæ 1139 a

TROADIS.

Cebrini 436 b

VMBRIAE.

Aeſinates 95 b
camertes 383 b

PROMONTORIA.

ACHAIAE.

Chelonates 468 b
chalidonium ibid.
ichthys 1210 b

AEOLIDIS.

Aega, ægætes 77 a

AETHIOPIAE.

Aegialus 79 b

AETOLIAE.

Rhion 731 b

AFRICAE.

Agni cornu, prope Bolbiticum Niloſtium Afri. 118 a
barce 313 b
borion 342 a
candidum 388 a

ATTICAE.

ſunium 195 a

BRITANNIAE

Bellerium, vide Antiueſtæum 205 a
bolerium, vide antiueſtæum ibid.

CAPPADOCIAE.

Iaſonium, hodie *S. Thomas* 1209 a

CARIAE.

Aphrodiſium 210 a
cnidos 523 b

CHII.

Ariuſium 254 a

CILICIAE.

Sarpedon 25 a

CRETAE.

Creumetopon 683 b

prope CVMAS.

Miſenum 154 b

CYPRI.

Acamas 21 b

CYRENARVM.

Phycus 464 a

EPIRI.

Leucatas 32 a

EVBOEAE.

Cenæum 445 a
ceræum 518 a

EVXINI ponti.

Carambis 406 b

GALLIAE.

Antiueſtæum, bolerium, bellerium vulgò *S. Aurien* 205 a
cantium 393 b
citariſta, citariſtes, Narbonenſis prouinciæ 494 b
gobæum, vulgò *le four* 1146 b
ocrinum, Britanniæ, vulgò *Mont S. Michiel* 287 b
ſantonum promontorium, vulgò *Blaye* 20 b

GRAECIAE.

Candatis, in Coo inſ. 386 b
ægialus 79 b

HELLESPONTI.

Cynoſſema 711 b

HISPANIAE.

Aphrodiſium 210 a
artabrum 652 a
ferraria 1058 a
nerium, Artabrorum alio nomine 225 a

HIBERNIAE.

notium, vulgò *Cabo de Mar* 246 b

INDIAE.

Calingon 375 b

ITALIAE.

Cenis 368 a
circeium 484 b
cocinthum 515 a
lacinium 8 a
zephyrium 448 a

LACONIAE.

Tænarum 491 a
malea, Laconicæ prouinciæ 95 b

LOCRORVM.

Zephyrium 448 a

LVCANIAE.

Palinurus 347 b

LVSITANIAE.

Sacrum promontorium, hodie *caput S. Vincentii.* 1 a
cuneus 696 a
lunæ, vulgò *Ponte de Luna* 74 b

HETRVRIAE.

Lunarium, Mons Iouis, ſcalæ Annibalis, nunc Monies 74 b

MACEDONIAE.

Canaſtræum 385 b

MAGNESIAE.

Aeantium 75 b

MAVRITANIAE.

Mega, vulgò *Vne*, ſiue *Vne* 125 a

PAPHLAGONIAE.

Aegialos 79 b

PELOPONNESI.

Scyllæum 48 a

PHOENICIAE.

Carmelum 410 b

PROCONNESI.

Nymphæum 263 a

SARMATIAE.

Agarum 111 b

SICILIAE.

Bucra, hodie Butera 352 a
ſalacrium 1034 a
lilybæum 47 a
pachynus 341 b
pathinum, vide Trinacria 517 a
pelorus 400 b
pelorum, vide Trinacria 517 a
regium 686 a

TAPROBANAE.

Coliacum 528 b

TAVRI montis.

Chelidonium 468 b

THRACIAE.

Aegialus 79 b
chryſoceras 474 b
ſpartin 123 a
ſperchium, vide ſpartio ibid.

TROIAE.

Rhœteum 733 a
ſigæum 89 a

TVSCORVM.

Populonium, hodie Baratus portus, 509 b

VRBIVM.

ACARNANIAE.

Alyzia 275 b
leucas 32 a

ACHAIAE.

Aegiri 80 a
argos 259 a
corinthus 658 a
cypariſſa 721 b
elis 898 b
ephyra, Ephyre 917 b
epidaurum, Epidaurus, hodie vulgò *Ragusi* 918 b
glyla, vide Aegraleus 79 b
gytheum 1160 b
helice 1177 b
meſſenia 141 a
naupactus, hodie *Lepanthum* 213 b
patræ, Aroe prius dicta 385 a
pallene 348 b
pellene 398 b
pylos 622 b
ſicyon 88 b
zancle 447 a

in AEGEO mari.

thaſus 263 a
tenos mari 248 a

AEGYPTI.

Abydus 20 b
ægyptus, Memphitis 81 b
Alexandria, vulgò *Scanderia* 139 b
alexandria canopicum ibi.
bebaſtis 350 b
cercaſurum 452 b
dioſpolis 814 a
hellopolis 1177 b
hermopolis 1181 b
heracleopolis 1179 a
lycopolis 81 a
memphis 131 a
oxyrynchus 340 b
peluſium 401 a
ptolemais 606 b
ſais 8 b
ſyene 215 a
tanis 228 a
tentyra 248 b
thebe 264 a

AEMATHIAE.

Aegea 77 a

AEMILIAE.

Imola 1227 b
forum cornelij 1100 a

AEOLI.

Aeolia 85 a

AEOLIAE.

Notium 246 b
ſtrongyle, vide Aeolia 85 a

AEOLIDIS.

Aegæ 77 a
elitena 494 a
cyme 710 b
adonis 883 b
ſcepſis 36 a

AETHIOPIAE.

Saba 1 a
ptolemais 606 b

AETOLIAE.

Aegira 80 a
calydon 381 b
lyſimachia 83 b
olenos 300 a
pleuron 484 b
pylene 622 b

AFRICAE.

Aphrodiſias 210 b
aphrodiſium ibi.
barce, Ptolemais aliter 313 b
berenice, Beronice, Berenicis 322 b
brachodes 345 b
bulla regia 353 a
canopicum 392 b
canopitanum ibid.
catabathmus 423 b
carchedon, Carthago 407 b
carthago, Carchedon, Alexandria Commodiane Togata 415 b
clupea, Clypea 511 b
heracleopolis ſecundum Niloſtium 1179 b
hermea 1181 a hippo 1186 b
leptis 30 b
meltre 127 b
neapolis, vulgò *Mamata* 215 b
ptolemais 606 b
tabraca 221 b
tagaſta 224 a
thebæ 264 a
theniſa 267 b
thanus, vide thiniſſa ibid.

vtica 435 b
zama 447 a

in ALP.

Cemeleneum in Alp. litt. vulgò *Cemelio* 444 b
oſcelia in Scotiis 334 b
vinnium vulgo *Monnſol* 389 a

APAMIAE.

Cæſarea 369 b

APVLIAE.

Acheronia 37 b
æquumtuticum 88 a
apenestæ 207 b
apioæ 210 a
apina ibi.
birium 314 a
egnatia, hodie Inaenatium 890 b
iapia, vide Barium ibid.
ſipontium, vulgò *Sipento* 99 a
theanum 263 b
trica 301 b
vion hodie *Bueno* 391 b

ARABIAE.

Aelana, ælanorum 82 a
nyſa 263 b

ARCADIAE.

Clitoris, clitorium 510 a
cynæthium 711 a
elis 898 b
mantinea 106 b
pheneum 457 a
piſa, vide Alpheus 150 a
piſa 474 b
tegea 234 a
thyræum 270 b

ARGIS vicina.

tyrinthia 324 b

ARMENIAE.

Artaxata, artaxatorum 852 a

ASIAE.

Abydus 20 a
adramyttium 49 b
agrippias, Anthedon, Agrippium 128 a
alabanda 131 b
albania 133 b
alexandria 139 b
alo, econeſus 149 b
ampeſona, vide Calingi 462 a
apamia 207 a
berythos, vide Calamos 322 b
botrys, vide Calamos 344 a
brias 347 b
byblesia 355 b
byblos, vide Calamos 3.2 b
calamos 371 b
colænæ, vide Apamea 207 a
canas 385 b
comana, vide antitaurus 405 a
elæa 893 b
geruſa hodie S. Georgius 1138 b
gigarta, vide Calamos 371 b
Harpaſa 1173 a
hypæpa 1203 a
iſſus 1345 b
laodicea 14 a
lampſacum, vide Calipolis 375 b
laruſa 16 b
lebedus 25 a
magneſia 91 b
mapeta 110 b
mazaca 120 b
melibœa 116 b
miletus 148 a
nicea 227 b
parium 362 a
pergamus, vel pergamum 420 b
pitane 475 a
ſamoſata 16 b
ſinada 96 a
trœzen 309 a
trieris, vide Calamos 371 b
tyrambe 324 a

ASSYRIAE.

Alcarium, vide Babylon 307 a
canam, vide Babylon ibid.
ninive 232 b
ninos 232 b
nares ibid.
abydon, vide Calipolis 375 b
oruba 330 b

ATTICAE.

Brauron 346 a
eleuſis, eleuſis 89 b
marathon 110 b ſchœnus 67 a

AVSONIAE.

Beneuentum, vide Auſonia 298 a
Cales 374 b

AVSTRIAE.

Iulium carnicum, hodie Goliria 1355 a
vienna 382 a

BABYLONIAE.

Borſippa 342 a
bur, vide Orchoe 321 b
orchoa ibid.
thelbencanæ 264 a

in ma. BALEARI.

Pulera 350 a
pollantia 492 b

BAVARORVM.

ſalezaburgẽſis, vide Badaco 308 a

BITHYNIAE.

Amaſtris, vulgò *ſepaſto* 157 b
apamea 207 a
chryſopolis 475 a
cyzicus 713 b
dascylos 719 b
heraclea 1179 b
lampſacum 12 a
libyſſa 44 b
myrlea, vide Apamea 207 a
nicea 217 b
nicomedia, hodie Nicor, vulgò *Comedia* 218 a
pataxtoa, quæ hodie Polmond cicar 380 b

BOEOTIAE.

aliartum 140 a
ambryſus 161 a
copæ 653 a
coronea 662 b
delphi 751 a
draconigena 861 b
eora, vide albie 134 a
hamburgum ibid.
larynna 304 a
lebadia 25 a
nyſa 263 b
alenos 300 a
orchomenus 321 b
orchomenum, vide Aridalia 39 a
ortella 134 a
platææ 480 b
pieria 465 b
potnia 514 b
ſala 134 a
tanagra 228 b
telphuſſium, tilphoſſium 237 a
theſpiæ 267 a

BRITANNIAE

Aquæ calidæ, vulgò *Bathe* 224 a
bullæum, Britan. inſul. vulgò *Muelam* 353 a
camalodunum 381 b
cataractonium inſ. vulgò *Caerleril, Caerdolia* 427 a
Corinium, Claudiana caſtra. hodie Claudiocetria *Clocestre* 658 a
drauna, inſ. Brit. 781 a
duomnium, inſ. 869 b
eboracum, vulgò *Iorke* 875 b
ilchalis, inſ. 1345 a
lindum, inſ. Lincolina, Lindecolinum, vulgò *Lincolen* 49 a
londinium, inſ. Londinum, vulgò *London Londres* 61 b
lacentinum, inſ. vulgò *Prometland* 70 b
maridunum, inſ. vulgò *Caermaden* 112 b
mediolanum, vulgò *Manchester* 112 b
nalcaa, vulgò *Oſſeforda* 204 b
Olicana, *Kerlyle* 300 b
oppelium inſ. Vxellum aliàs dicta hodie Ceſtria, vulgo *Cheſtre, Winchestre* 306 b
otica, vulgò *Newcaſtel, Moncaſtre* 331 a
tamare Britanniæ inſ vulgò *Lanerſtoke* 226 a
vicus agriarius inſ vide Aquæ calidæ 224 a
verolamion Britan. inſ vulgò *S. Albon* 431 b
vxella Brit. inſ. 445 b

in BRVTIO.

Columna, S. ylarion 545 b

ſcylacium, Scyletium hodie, vulgò *Schilaze* 47 b
ſuimo 189 b
temeſa, hodie tempſa 238 a

CALABRIAE.

Amita 265 a
brunduſium 349 a
meſapia 140 b
pantera, vide Brunduſium 349 a
ſaturnum 29 a
tarentus, Tarentum 231 a
thurii 269 a
thurium 269 b

CAMPANIAE.

Abella 7 a
abellinum, vide Auella ibid. & 284 b
acerræ 35 b
calenum 374 b
nola, quæ prius Sidicinum 238 a
nuceria 252 b
puteoli 620 b
pompeii 496 b
rubi 745 a
rufrimaceriæ 747 a
ſetia 83 a
ſineſſa 97 b
ſueſſa 185 a
ſurrentum 206 b
tarrachina, vide Trachina 286 a
tarquinii 232 a
tarracina ibid.
trachina 286 a
venafrum 344 a
vulturnus, Vulturnum 443 b

CAPPADOCIAE.

Cæſarea, Maſaca 369 b
caraſiis, vulgo *Zeſano* 452 a
comanum 546 a
maſaca, vide Cæſarea 369 b
neocæſaria 223 a
polemonium 491 a
themicyra 264 b
trapezus 297 b
tyana 322 a

CARIAE.

Alabanda 131 b
aræa 176 b
calydoæ, calydna 381 b
caunus 430 b
cnidus 512 b
halicarnaſſus 1170 b
mylaſa 201 b
neapolis 215 b
pyrrha 624 a
telmeſſus 236 b

CARNORVM.

Opitergiũ, hodie Opitergũ 311 b

CENOMANORVM.

hic & ubi c legendum potius Cebemorum aut Cebeoenſium, qui vulgò *les Cenons* dicuntur, quàm Cenomanorum, qui *cenx du Mans* gallicè vocantur, est Iſimo.

Brigantium, vulgò *Brianſon* 347 b

in CEO inſ.

Carthæa 415 b

CEPHALENIAE inſ.

Alalcomenæ 132 b

CHAONIAE.

Dodona 819 a

CHERSONESI.

Taphræ 250 a
theodoſia, hodie Capha 265 a

CICONVM.

Maronea 124 a

CILICIAE.

Adana 90 b ægæ 77 a
alæ, alarum 132 a
celendris 441 b
corycus, Corycos 669 a
heliopolis 186 b
iconium 1211 a
mallos 96 a
põpeiopolis, Trajanopolis 496 b
ſeleucia, vide Calicadnus 58 a
tarſus 250 a thebe 264 a

COLCHISAE.

cyta 713 a

COLCHIDIS.

æa 75 a
dioſcurias, dioſcuriadis, dioſcuriada 814 a

COLOPHONIORVM.
Claſium 900 a

COORVM.
Aſtypalæa 270 b

CORSICAE.
Aleria 138 a
roxicum, vulgò Rogola 744 a

CRESSAE.
zuca 84 a

CRETAE.
Apollonia 212 a
aptera 220 a
camara, vulgò Camera 381 b
ciſamus 493 b
cortina 667 b
aydon 709 b
dictyana 796 b
gnoſos, vulgò le Four 1146 a
gortyna, vulgò Cortina 1146 b
lariſſa 16 b
minoam 151 b
oaxus 263 b
phæſtum 453 b
proeitaſom 488 a
rhitimna, hodie rhetinum, vulgò Aretimo 732 a

CYPRI.
Booſura 341 a
creta 678 b
paphos 357 b
temeſa 238 a

CYRENAE.
Apollonia, vide Automalaa 212 a
arſinoe 251 b
aurigda, vulgò Zadra 294 a
automalax, automala, vulgò Aſtum 303 b
berenice, vide Automalaa 303 b
eydamum 709 b
ptolemais, vide Automalax 303 b

DACIAE.
tiriſcum, nunc Taros, hodie Groſſichana 275 a
zarmizegeruſa vulgò Croe 447 a
acugum, vulgò Caſenbourg 448 a

DALMATIAE.
Corinium, hodie Coranium 658 a
enona, hodie Nona 911 b
liſſus, hodie Alexium 54 a
ortopia, hodie Ortopula 331 b
ſalone 13 a
ſidiona, Stridona, vulgò Sdrigna 89 a

DAVNIORVM.
Sidicinum 86 b

in DECAPO regio.
Abila 10 a

ELIDIS.
Buphraſium 353 b

EMATHIAE.
Edeſſa 880 a

EPIRI.
Aegilipa 80 a
ambracia, eponia, paralia, vulgò Laſta 160 b
apollonia 212 a
bathrotam, bothrotiom 354 b
eponia, vide Ambracia 212 a
epuia, vide Ambracia ibid.
ncopulis 228 a
oricos 324 b
paralia, vide Ambracia 212 a

EVBOEAE.
Arethuſa 237 a
chalcis 464 a
eretria 927 b
heſtiæa 1182 b

EVROPAE.
Calipolis, calipulus, teſtos, vide Abydus 20 b, & 375 b
calpa 379 a
ſeguſium Euro. Alp. Græc. vulgò Suſa 57 b

FLAMINIAE.
Cæſena 369 b

GALATIAE.
Abionimœnia 13 b
ancyra 183 a
cimolis 480 b

GALILAEAE.
Tiberias 271 a

GALLIAE.
Accuſium, Allobrogum, in Gall. Gratianopolis, vulgò Grenoble 32 b
aeria 92 a
agatha ſent. agatapolis, gallicè Agde 111 a
agedincum, vulgò Sens 111 b
agendicum ibid.
aginnum, vulgò Angoleſme 117 a
alba Heluorum, Narb. 133 a
alevia, Rig aev, Alevia, Celticæ, vulgò Lanſſon in Burgundia 139 b
aquæ auguſtæ, Aquitaniæ, vulgò Bayone 224 a
aquæ mortuæ, Narb. vulgò Aigues mortes ibid.
aquæ Sextiæ Salyum, ſiue Salyorum, Narb. Aquenſis, vulgò Aix en Prouence ibid.
arauſio, nunc Arauſinenſ. Narb. vulgò Auronge 227 a
arelata Galliæ Narbo. vulgò Arles 235 b
arelæ ibi.
argentoratum, Argentina, vulgò Straſbourg 232 b
atuacutum, Bel. Antuerpia, Anuers, Andorf 280 b
arauſio, vide Aeria 92 a
aoaricum, Cel. Chaſteaumeuf, Piarron en Berri 281 a
aueuio, Narb. vulgò Auignon 285 a
vide Aeria. 92 a
auguſta Triuerorum, Bel. vulgò Treues, Trier 290 a
auguſtodunum, vulgò Auſtun ibid.
auguſtoritum, vulgò Poictiers ibid.
antipolis, Narbo. vulgò Antiboul, gallicè Antibes 204 a
autricum, vulgò Chartres 304 a
bæterræ, Narb. vulgò Beſiers 392 b
baganum, Tornacum, vulgò Tornay 309 a
belgium 318 a
bellouacum, Beauuois 318 b
bratuſpantium, vulgò Beauue 325 a
biturica, vulgò Bourges en Berri 329 b
burdegala, Burdigalia, vulgò Bordeaux 354 a
Cabellio, Narb aut Caballio, vulgò Cauaillon 356 b
cabillonum, Catalaunum, vulgò Chaalon ſus la Saone 356 b
cale 374 a
caletes, Geſoriacum nauale, vulgò Calais 374 b
camaracum, Cambray 382 b
carcaſſo Narb. vide Cabellio 356 b
carcaſum, Narbo vulgò Carcaſonne 409 a
carpentoracte, Narbo. vulgò Carpentras 413 b
vide Cabellio 356 b
catalaunum, vide Cabullinum ibid.
ceſſero, Narb vulgò Caſtres 462 a
colonia ſextanorum, vide Arelate 235 b
condate vulgò, Rennes en Bretagne 589 a
conuenienſis, vide Belgæ 317 b, & 318 a
condiuincum, Nantes 651 a
dariorigum, vulgò Vannes 719 b
dacona, vulgò Cahors 867 b
durocortorum, Bel. vulgò Reims 871 a
elcebus, vulgò hodie Scoleſtat 894 b
equeſtris, vulgò Neufchaſtel 926 a
Forum Claudii, Alp. hodie Tarentaſia ducis Sabaudiæ 1100 a
Forum Iulii, Narb. ibid.
Forum Iulium, Narb. vulgò Freius ibid.
forum Seguſianum, Bourg en Breſſe ibid.
foſſæ Marianæ, Narb. vulgò Aigues mortes ibid.
gaba 1126 a
genabum, Aurelia 1132 a
geneua Allobrogum 1132 a
geſoriacum, vulgò Calo 1139 a
glanum, vulgò Gap. 1142 b
Herculis portus 1180 b
iatinum, vulgò Meaux 1209 b
illiberis, Nar. vulgò Granada 1218 b
iuliobona, Cel. vulgò Honfleur 1355 a
iuliomagus, vulgò Angiers ibid.
lexouii, Galliæ, vulgò Liſieux 38 b
limonum, vulgò Limoges 49 a
lugdunum, vulgò Lion 71 a
Lutetia, lutetia Pariſiorum, vulgò Paris 77 b
maſſilia, Narbo. vulgò Marſeille 116 a
Mediolanium, vulgò Saintes 122 b
melodunum, vide Pariſij, Melun 367 b
metemagus, vulgò Nemours 163 b
monœci, Maſſilien, vulgò Monegue 171 a
monſpeſſulanus, ſiue Monſpelius ſiue Monſpelio, Montpelier 155 a
moguntiaa, Belgæ 164 b
narbo, vulgò Narbone 205 b
naſium, Bel. vulgò Nanſe, Nanſi 210 a
nemauſus, Narbo vulgò Niſmes 212 b
neodunum, Lug. vulgò Loudul 213 a
nicæa, Narcia, vulgò Nice 217 b
nouiodunum, Sueſſionium, vulgò Noyon 247 a
nouiodunum, in Biturigibus ibid.
nouiodunum, in Heduis ibid.
paſa, vide vaſatæ 556 a
ratiaſtum Lemouicum, vulgò Limoges 662 a
remi, ſiue, vide Belgæ 317 b
rigiacum, vulgò Arras 375 a
rothomagus, vulgò Rouen 743 b
ſalona 13 a
ſalsocanus portus Gal. vulgò S. Paulin 12 a
ſamarobrina, S. Quentin 15 b
ſantonum portus, vulgò la Rochelle 20 b
tarbella, vulgò Tarbe 230 b
taruanna, Morinorum, vulgò Terouenne 232 b
taruſcum Salinarum in Gal. vulgò Taraſcon ibid.
toloſa, Narb. Toloſe 279 b
tullum, Cel. vulgò Tulle 315 a
treuerenſis, vide Belgæ 317 b
valentia, hodie Valence 319 b
vaſatæ, Narb Baſas 330 a
veneris portus, Gal. Veneris templum, Aphrodiſium etiam dicitur 346 b
veneris templum ibid.
venetiæ, vulgò Vannes 347 a
vienna Gal. 381 a

GAL. CISALP.
comum, Galliæ Ciſalp. Nouocomum, vulgò Como 576 a
Mediolanum, vulgò Milan 122 b
regium lepidi 606 a
rhegium 729 b

GAL. TRANS.
Moguntia, Gal Trans. 104 b

GAL. TOGATAE.
alba Pompeia, vulgò Alba di Monferrato 133 a
bononia, Bologna la graſſa ibi.
forum Cornelij, vulgò Imola 1100 a
forum Liuij, Gal. Togatæ, hodie Forlino ibid.
parma, vulgò Parme 368 a

GERMANIAE.
Agrippina, Germaniæ I. ſecioris metropolis, Colonia Agrippina 129 a
amaſia, Marpurgium 157 a
amberga, vide Caonæbis 393 b
aquiſgranum, Vegetia, vulgò Aix en Alemagne 225 a
aræ Flauiæ, ad Danubium, vulgò Nordlingen 226 a
arſicina, hodie Brüna, vulgò Brump 251 b
artonium, vulgò Franckfurt 252 a
artaunum, hodie Herbipolis, vulgò Wurtzbourg ibid.
aſcalingium, hodie Hildeſheim 256 a
aſciburgium, vulgò Emerich 256 b
augaſta Vindelicorum, Augſbourg 290 a
baſilea, Rauracorum Auguſta, ad Rhenum flumen, vulgò Baſle 314 b
bogaſium, vulgò Forſſlenſt 332 b
bracaria, vide Arkeina 251 b
budorgis, Vratiſlauia, vulgò Breslau 352 a
buſoris, ſub ditione Comitis Palatini, vulgò Heidelberg ibid.
burium, vulgò Land 353 b
calegia, vulgò Vitemberg 374 a
cantiebis, hodie Amberga, vulgò Amberg 393 b
carodunum, hodie Cracouia, vulgò Cracaw 413 b
coaonum, vulgò Rodenbourg 518 a
colonia, vide Agrippina 129 a
eburum, vulgò Olmuntz Morauiæ regia 876 b
arſicina, vide Bicurgium 325 a
graamniana, vulgò Bamberg 1154 b
hegitmatia, vulgò Lignitz 1177 a
herbipolis, vide Artaunum 252 a
laciburgium, hodie Roſtochium 7 b
leuphana, vulgò Hanoſer 34 a
limioſaleum, vulgò Gaſna 49 a
locoritum, hodie Trutonia, vulgò Forchem 57 b
lugidunum, hodie Glogauia, vulgò Glogaw 71 a
lupfurdum, hodie Myſna, vulgò Meiſſen 75 a
marionis, vulgò Sherer 122 b
marionis, vulgò Lunenburg ibid.
Mediolanium, nunc Mediolanum hodie Monaſterium, vulgò Munſter 122 b
melocabum, vulgò Choburg 127 b
merogſada hodie Erſa Eger 132 b
meſuium, vulgò Maydbourg 141 b
naualia, vulgò Schwol 210 b
phabiranum, vulgò Bremen 453 a
phileum, in regione quæ Friſia hodie vocatur, vulgò Groningen 458 a
rauracorum Auguſta, vide Baſilea 314 b
riuſiana, vulgò Gengen 737 a
ſcurgum, vulgò Smeben 47 a
ſtereontium, hodie Caſſibum, vulgò Caſſel 145 b
ſtragona, vulgò Poſſenaw 154 b
teuderium, hodie Padeburna, vulgò Badborn 161 b
tulipherdum, vulgò Tutingen 315 a
vratiſlauia, vide Budorgis 352 a
tulifurgium, hodie Brunſuiga, vulgò Brunſwig 315 a
vitium vulgò Geteſtagen 395 a

GRAECIAE.
Arethuſa 737 a
alu 269 b
athenæ 273 a
bura 353 b
buxentum, beluedere 355 a
caoe 383 a
cetropia 436 b
cleonæ 508 a
dora 859 a
gytheum 1160 b
hermiona 1181 a
ilium 1217 a
megara 125 a
olympia, quæ prius Piſa 302 a
olynthus, vrbs Atticæ ibid.

HELLESPONTI.
Boolchoste, helgas, germanicopolis 341 a
pation 367 b
priappus 554 a

HETRVRIAE.
Feſulæ 1062 a
florentia, vulgò Florence 1081 a
Forum Claudij 1100 a
lana, vulgò Sarragano 74 b
populonia, hodie Piombino 500 b
pyrgy 623 b
ſena 63 b
veios 340 a
vetulonium, hodie Piombo 372 a
volaterræ 418 a

HIBERIAE.
Ceſſa 462 a
Gracchuris 1147 a

HISPANIAE.

Abdera 5 a
aminium 82 b
al.ba, Alabon, Alabona, Labana, 231 b
aſtur, Aſturia 290 a
aſturica Auguſta, Aſtorga vulgò 270 a
auguſta Cæſarea, vulgò Saragoſa 290 a
vide Cæſar auguſta 456 a
auguſt. Emerita, in Luſitania 290 a
auguſta Gemella ibid.
auia vulgo Villalon, Liuia ibi. b
barcino, vulgò Barcelona 313 b
bergidum, vulgò Vrgel 322 b
bercaba Benauar ibid
beſue, vide Betulo 323 b
betulo, vulgo Beſon 323 b
biaria, Baeza 324 a
bigerra, vulgò Beiar 335 a
bilbilis ibid.
brana 345 b
brauum, vulgò Burgos, olim Maſburg, alias Auca 346 a
brigantium, vulgò Compoſtella, op. S. Iacobi 347 b
burrina, vulgò garbeſtro 354 a
cæſar auguſta, Namantia, Auguſta Cæſarea, hodie vulgò Saragoſſa 369 b
calagurium 371 b
callsa 376 a
carteia 425 b
Carthago vetus ibid.
carthago noua ibid.
castra gemina 420 b
cauca, Conca, vulgò Quenca 427 b
cescalis 453 a
clunia 511 b
colonia Pacentia, vide Barcinum 313 b
concana 572 b
concordia 585 b
corduba 657 b
caſo, vulgò S. Sebaſtianus 875 a
ebora 875 b
eldana, Donia vulgò Duennaſgaz b
emerita Auguſta 904 a
emporiæ, vulgò Caſtellon Dampurias 907 a
fauentia, Veſcia 1046 b
flauium, brigantium, vide Brigantium 347 b
forum bibalorum, vulgò Fontillas 1100 a
Forum Egurrorum, Tarac. vulgò Medina de Rioſeco ibid.
germanica leg. o. eptima 1136 a
gerunda, vulgò Gerona 1138 b
glandomirum, vulgò Mondonedo 1142 a
hiſpalis nunc Sebilia 1188 a
hiſpaniæ conuentus, vide Bracarā 344 b
iaua, vulgò Iaen 1109 b
ilerda, vulgo Lerida, o Lleyda 1216 b
illiberis, vulgo Seſſas 1218 b
illipula 1219 a
iria flauia, hodie Satyraen 1341 b
iſpalis, vulgo Sauilla 1345 b
italica 1347 b
iturtiſſa 1349 b
iuliobriga, vulgò Logrono 1355 a
ligora, Talabrica, vulgò Talauera 43 b
liuia, vide Auia 290 b
lucentum, vulgò Seſona 67 a
lucus Auguſti, vulgo Lugo 69 a
malaca, vulgò Malgrado 95 b
medulæ, vulgo Medina del 122 b
menercoſa, vulgo Petraza de la ſierra 136 b
mentiſa, Mentoſa, vulgò Iaen 136 b
nabriaſſi, hodie Venetis 204 a
nemetrobiga, vulgò Valdeorbro 221 b
nouium, vulgò Noya 247 a
numantia 254 a
ocelum, vulgò Cerro de roy 287 a
octodurum, vulgò Toro 288 a
oleaſtrum, alio nomine Oluaris 300 a
oliba, vulgò Olit 356 b
onoba 305 a
onobaſturia, alio nomine Onoba luſitania 305 a
oſca, Iſca dicta, vulgò Gueſca 334 b
pallantia, aliàs Palencia 348 a
palma 350 a
paternana, vulgò Paſtrana 383 b
pintia, vulgò Valladolid 471 b
porta, vulgò Torquemada 504 a
ſagun us 8 a
ſaguntia, Sargantia ibid.
ſeptica, vulgò Simancas 66 b
ſeræcula, vide Tuccium 278 a
ſeria, Fama Iulia 75 a
ſetabis, ſectans 83 a
ſerabia ibid.
ſitapo 100 a
ſiria 103 a
ſabur, vulgò Cabellar 180 a
tarraco 232 a
tarteſſos ibid.
toletum, vulgò Toledo 278 a
trebia 297 b
turdetanum metallum 307 b
turd..., vulgò Tudela 312 a
tudæ, hodie Tude ibid.
turiana, vide Turuptiana 381 a
turiaſſo, vulgò Teraſſona 320 a
turuptiana, hodie Teratana, vulgò, Tuy 321 a
valentia 329 b
vcia 338 a
vettorrige 363 a
velcis 367 a
virueſta 392 a
virdubeſca, vide Virueſta 396 a
viſontium 399 b

ILLIRICI.

Tragurium 288 b

INSVBRIVM.

Comum 576 a
mediolanum 122 b
nouaria, vide Ticinum 246 a
papia, alio nomine Ticinum 357 b
ticinum 271 b
vercellæ 357 a

ISTRIAE.

ægida 79 b
parentium, vulgò parenzo 364 b
pola 491 a
piceum 465 a
tergeſtum, vulgò Trieſte 251 b

INDIAE.

Baracura, hodie Bangella 311 b
bucephalia, vide Bucephalia 351 b
cameropis 470 a
taeola 223 b
tazula 233 b

IONIAE.

Aegypſos, ægypſus ad ripam Iſtri 81 a
clazomenæ 407 a
claros 500 a
colophon 540 b
culpe 542 b
epheſus 917 a
leuce 32 a
priene 554 b
ſalpiæ 13 a
ſmyrna 203 a
teos 249 b

ITALIAE.

Abellinum ſiue auellinum, hodie Troia 7 a
adria 68 a
æca 75 b
ænea 84 a
æſernia, Fernia 95 b
æthalia 103 a
alba larij 139 a
alba Dardania ibi.
alba ſilſea ibid.
alba longa ibid.
alba Troiana ibid.
alba ibid.
alba ad lacum Fucinum ibid.
aletium 139 a
algidum 140 a
aliſa, aliphe ibi b
aliphe ibid.
alliam, vulgò S. Seuerella, S. Seuero 156 b
amiternum, aquila hodie 161 a
anagnia, vide Hernici 178 b
antenorea 200 b
antemnæ, arum 200 b
antium, vulgò Nettuno 205 a
Aquileia, Algar caſtellum 224 b
Aquila ibid.
aquinum, vulgò Aquino 225 a
ardea 234 a
aretium, vulgò Arezo 237 a
argirippa, Argi, Arpi 238 b
aricia, Ricia hodie 242 a
ariminum 242 b
arpinum 248 b
aſculum 257 b
atina 274 a
atella 277 a
aucula, Aquula, vulgò Aquapendens, 282 a
auella, Auellinum, Abellinum 284 b
auſidena 287 b
auximum, vulgò Oſimo 301 a
baiæ 309 a
barium, Iapia antea, vulgò Bari 314 a
belgradum, vide Albam 133 a
beneuentum 322 a
bergomum, tranſpadanæ, vulgò Bergamo ibi. b
biturgia 329 b
bibona 331 b
bobilla 331 b
bola ibid.
bouianum 344 a
bouillæ ibid.
becrena, hodie beinum 346 a
brixellum 348 b
brixia ibid.
cæcubum 362 b
cære, cæres, Cærata 368 a
caieta 371 a
calatiæ 373 a
calce, cale ibid.
cales 374 b
calenum ibid.
calydium 381 a
camerium 382 b
camerinum, vulgò camarino ibid.
cannuſium 394 b
capena ibid.
capua 402 b
carraca, vulgò carrauagio 415 a
carſeoli 415 b
caſilinum 417 b
caſinum ibid.
caſperia 418 a
caſperula ibid.
caudis, caudium 428 a
caulon, caulum 430 b
cecina 445 a
centenum 447 b
centumperanea inſula 449 a
centuripa 449 b
ceruetum 454 a
ceſena 462 a
circæum 484 b
cluuentia 510 a
collatia 529 b
concordia 585 b
corioli 658 b
cremona 676 a
croton 685 a
craſtuminum 687 b
cruſtumerium ibid.
cetra 702 a
dicæarchia, quæ nunc puteoli 790 a
elea 893 b
fabrateria 1017 b
faneſtris 1040 b
fauentia, vulgò faenza 1046 b
fanum fortunæ, vulgò fano 1040 b
felſina 1051 a
ferentum 1052 b
ferentinum ibid.
ferraria 1058 a
feſcenninum 1060 b
fidenæ 1063 b
fidenia ibid.
formiæ, hodie mola 1095 a
foruli 1099 a
forum claudij, vulgò oriolo 1100 a
forum Iulium, carnorum hodie friuli ibid.
foſſæ papyrianæ, hodie foſſonouum 1100 a
fregellæ 1104 a
fruſinum, hodie fruſinone 112 a
fruſino ibid.
fundi 1118 a
gabij 1126 a
hadria 1168 b
heraclea 1179 b
hidrunto, vulgò otranto 1185 a
hydrus 1201 b
hyrium 1204 b
ianiculum 1208 a
italica, corfinium 1347 b
interamnia, vulgò teramo 1315 b
iſtonium, vulgò guaſto 1346 b
lariſſa 16 b
laurentum 23 b
laurolauinium ibid.
lauinium, laurentum 23 a
lioternum 51 a
luca 67 a
luceria ibid.
maleuentum, nunc beneuentum 95 b
mandela 101 b
mantua 106 b
metapontum 142 b
meſſana 145 b
mutina 198 a
neapolis 215 b
nomentum 241 a
numana 254 a
oſtia 336 b
otriculum 287 b
padua, primum antenorea, quæ & patauium 342 b
palatium, in palatino monte 346 a
patauium 380 b
peruſia 445 a
picus, hodie pinnus 471 a
piſtorium 474 b
placentia 476 a
potentia, piceni, vulgò S. maria de loreto 523 b
præneſte 530 b
puteolum 559 a
rauenna 664 b
roma 740 b
reate 665 a
rhegium 729 b
ricia, vide aricia 242 a
ſalernum 10 b
ſalapia ibid.
ſaxofontium ſentinum dictum 30 a
ſepia 33 a
ſenogallia 66 b
ſentinum ibid.
ſepticollis 72 a
ſuttrium 213 a
ſybaris 213 b
tarteſſus 232 a
taurinum ibid.
teatea 233 b
teanum ibid.
tiburtum 269 b
tiſernum 271 b
tuleatum 277 b
trebula 297 b
troia, vide mellinum 309 b
tuder, hodie tudertum 319 b
tuſculum 321 b
tybur 322 b
vaunia, vulgo lauuo 337 a
velitræ 341 a
venetiæ 346 b
venuſia 353 b
vercellæ, vulgò Verſeil 357 a
volſinium 420 a
vrbinum 423 a
vrinum 435 b

IVDAEAE.

Emmaus, nicopolis 905 b
hieroſolyma 1185 a
ieruſalem 1213 b
ioppe 1339 b
lydda 81 b
rama, vide raphia 729 b
rhaphia, Rama ibi.
ſamaria 25 b
ſebaſte 49 a
ſodoma, ſodomum 106 a

LACONIAE.

Aepea 84 a
bryſea 350 a

ænæ, tænarea antè vocata 358 a
ſparta 122 b
tænaro, vide cæne 368 a
tænarus 251 a
terapnæ 224 a
thuria, vide Aepea 86

prope LEMNVM.

Chryſa 474 a

in LESBO inſ.

Matymna 142 b

LIBVRNIAE.

Aferuium 157 b
aſerinum ibid.
balua 353 a
burnistæ 354 a
batua 355 a
doclea, hodie antibaris 849 a
naona 206 a
riſinum, hodie rhiſinium 737 a
ſalonæ, vide liburnia 44 a
ſcardona, hodie ſcardo 33 b
ſcodra 41 b

LIBYAE.

Garamanta, vide Garamantes 1128 b
tunetum 317 a
zygena 263 a

LIGVRIAE.

Albiganaum, albiganum, albinga, vulgò *arbenga* 133 b
albumintium, vintimilii, vintim a, ibid.
altilia, vulgò *altaralo* 252 b
aſta 267 b
genua, vulgò *genoua* 1132 b
libarnum, hodie ianarium 38 b
luna 34 b
polentia, vulgò *planza* 491 b
ſauona, ſabbatium, ſabbatia ſauone, vulgò *Sauone* 30 a
ſegeſta, vide tigullia 272 a
tigullia, ſegeſta, vulgò *ſigeſtro, ſeſtri* 272 a

iuxta LILYBAEVM.

Selinus 58 b

LOCRORVM.

Aedepſum 75 b
bulleuſes 353 a
calamiſſus 371 b
cane 388 a
cynopolis 712 a
cynos 911 b
opus 317 b
thronium 269 a

LVCANIAE.

Elea, lucania 894 b
lucania 67 a
pæſtum 343 b
petilia 450 a
petræ ſtrenum 452 b
velia 341 a

LVSITANIAE.

Caeſara, capera, vulgo *caperas* 394 b
caurium, caura vulgò *correa* 431 a
abera, hodie abora, ebura 876 a
gætza, vulgò *caceres* 1136 a
roanliana, vulgò *mons maior* 105 b
norba, vulgò *alcantar* 343 a
olyſippum, hodie vlyſbona 302 b
oſſonoba, alio nomine ſiluera 335 b
pazaulia, vulgò *badaioz* 390 b
ſalmantica 12 b
ſcalabiſcus antea Iulium præſidium, turris Iulia, hodie troſilam, vulgò *trugilo* 31 b
vlyſſipona, hodie liſbona 410 b

LYCIAE.

aptera 310 a
canas 385 b
candyba 388 a
dædala 714 b
gaiſus 1146 a
patara 380 a
rhodos 732 b xanthus 466 a

LYDIAE.

Balbyra, vide bubo 358 b
bubo, bubon ibi.
œnoandros, vide bubo ibi.
magneſia, vide trallis 91 b
ſardis 240
tmolus 376 b

trallis, trallium 291 a

MACEDONIAE.

Acantium 75 b
ægæ 77 a
æginium 80 a
albanus 133 b
amantia 156 b
aulò, aulona, vulgò *la vallona* 292 a
bullidenſis colonia 353 a
brygion 390 a
cermorum 454 a
dyrrachium, vulgò *durazo* 873 b
eribœa, vulgò *proſſa* 928 b
pallene 348 b
pella 398 a
potidæa, ante caſſandria dicta 513 b
theſſalonica 267 b
torone 282 a

MAGNESIAE.

Bodea 352 a

MARMARICAE.

Antirpyrgus 204 a

MARSORVM.

Alba 133 a
archippe 232 a

MAVRITANIAE.

Aſenaria vulgò *arzu* 252 b
cæſarea, iol 369 b
lixus 57 b
ſila 9 b
ſaldæ colonia, hodie alezer, aut algeria Barbaroſſæ regnum 10 b
ſiga 89 a
tingi 274 b
tipaſa, hodie teneſa 275 a

MEDIAE.

Abacena 4 a
agamzua 111 a
tigrana 476 b

MESOPOTAMIAE.

Babylon, vulgò cairum, vel alcairum 307 a
carræ 415 a

MESSAPIORVM.

Salentia 10 b

MESSENIORVM.

Aepi 86 a
thyræ 270 b

MYSIAE.

Adramitteum, vide adramittenus 67 b
adgallia ibid.
axium, vulgò *chiba* 306 a
dorricum 860 a
philadelphia 457 b

NAVARRAE.

Pompelon 496 b

in NORICO.

Aaclaro 235 b
badacum, hodie ſaleſaburgum 308 b
celeia, vulgò *cilia* 441 b
geſodunum, vulgò *ſalsburg* 1139 a
vacorium, hodie villacum 327 b
villacum, vide vacorium ibi.

NVMIDIAE.

Cirta 493 b
iol 1339 a
rhegium 729 b

inter OSSAM & OLYMPVM.

Piſa 473 b

PAEONIAE.

Amydon 176 b

PALAESTINAE.

Aelia 82 a
aſcalon 256 a
cæſarea 369 b
eſcalona ibid.
hieruſalem, vide ælia 1213 b
ſtratonis turris, vide cæſarea 369 b

PAMPHILIAE.

Iſaurum 1345 a
phaſelis 456 a

PANNONIAE.

Alba græca, olim taurunum, vulgò *Krieſchenſenſenburg* 133 a
boleutium, vulgò *rachelſburg* 332 b
murcela 194 b
pœtonium, vulgò *bona* 343 b

PAPHLAGONIAE.

Amaſtris, ſeſamum alias 157 b

candara 386 b
cromna 684 a
cmohe 480 b
crobialon 683 b
teium 235 b

PARTHORVM.

Alexandropolis 139 b
hecatompilos 1176 a

PELIGNORVM.

Corſinium 658 a
ocron, vulgò *pietra de perosi* 331 b

PELOPONNESI.

Amyclæ 176 b
cenchreæ 444 b
chaa 463 b
coronea 560 a, & 115 b vide agaſilaus
alis 898 b
gytheum 1160 b
lacedæmon 6 a
malhone, hodie *modon* 142 b
mycenæ, mycena, mycene 201 a
tiræzen 309 a

iuxta PELVSIVM.

Heracleopolis 1179 b

PENTAPOLIS.

Gomorra 206 a
ſodoma ibid.

PERSIDIS.

Perſepolis 415 b
ſuſa 207 b

PHARI inſ.

Pharia 435 b

PHOCIDIS.

Aba 4 a
ambryſus 161 a
anticyra 202 b
cyrrha 722 b
daulis 720 a

PHOENICIAE.

Antaradus, vide aradus 226 b
aradus ibid.
barutus, vide berytos 322 b
berytus, vulgò *baruto* ibi.
borama 341 b
boſtra 343 b
byblum, vide adonia 66 a
carmelum 410 b
elea 893 b
lepha, vide tripolis 518 b
leptis 30 b
marathos 111 b
ptolemais 606 a
ſaropta 77 b
ſidon, vide aradus 226 b
ſidon, ſichem 89 a
tripolis 306 a
tyrum, vide aradus 226 b
tyros 325 a

PHRYGIAE.

Ancyra 183 a
antiochia 500 a
aazandros, edonis 198 b
apollonia ibid.
aſſos ibid.
berecynthus 322 a
bodea 352 a
celena 441 b
cimmeris, vide aazandros 198 b, & 480 b
coloſſe 542 a
dorylæum 860 a
edonus, vide antandros 198 b
enantia, vide trallis 291 a
gargarus 1128 b
mœſia 164 b
phocæa 461 a
ſipylus 99 a

PICENI.

Ancon, vulgò *ancona* 183 a
aſculum 257 b
camerinum 382 b
carilæ 410 a
cingulum 482 b
claterna 503 b
fanum fortunæ 1040 b
firmum 1074 b

nurſia 263 a
piſaurum 473 b
ſenogalia 66 b
traiana, hodie potentia 290 b
tuetrum, vulgò *trento* 310 b
vrbinum 428 a
vrſia balnia, hodie vrbſa 431 b

PIERIAE.

Aeginium 80 a

POLONIAE.

Carodunum, hodie cracouia vulgò *Cracau*, Polo regia 413 b
danticum 846 a

PONTI.

Amaſtris 157 b
apſorus, arcani hodie 210 a
chalcedon 464 a
heraclea 1179 b
nicea 127 b
nicomedia 228 a
ſebaſtopolis, vulgò S. Gregorius 49 a
ſinope, ſynope 97 b
tomos 280 a
xylinæ, vulgò *ſimma* 447 a

RHETIAE.

Druſomagus, hodie campidona, vulgò *tempten* 862 b
phæniana alio nomine phebiana, hodie *bebenhauſen* 453 b

RHODI inſ.

Camirus 383 a
ialyſus 1207 a

SABINORVM.

Caſperula 418 a
nurſia, hodie nortia 263 a
viſtica 431 b

SALACIORVM.

Eporedia, hodie *iuuarea* 922 b

SAMNITVM, ſiue APRVTII.

Aeria, vide ſamnites 170 a
alliſe, vide æſernia 140 b
amiternum, vide ſamnites 145 a
aquila 224 a
aepinum 248 b
albina 274 a
beneuentum 322 a
corſinium 658 a
ſepinum, hodie ſepianum 6 a
ſalmo, vide ſamnites 16 a

SARDINIAE.

Calaris 372 b
mœrus buſſonis 362 a

SARMATIAE.

Hygra 1101 b
noua cœnia, hodie album naſtaum, vulgò *weiſſenburg* 246 b
trapanti, vide tyramoe 324 a

SCOTIAE.

Alata caſtra, caſtrum puellarum, vulgò *edenburg* 133 a

SCYTIAE.

Alexandria 139 b
arimaſpi 242 b
caliſipana 375 b
carcine 408 a
toos 249 b

SILICIAE.

Acragas 43 a
adranon 87 b
ægeſtani 79 b
ætna 85 a
æena 103 b
agathyrſum 112 a
agragas 128 a
agrigentum ibid.
agyrina, vide agyrium 129 b
agyrium, ſiue agurium ibi.
aniſum 194 a
catana, vulgò *catania* 423 a
catina, catine 425 b
centuripa 449 b
drepanum 862 a
egeſta, nunc ſegeſta 890 b
elorus 900 a
enna, vulgò hodie *anna* 911 a
epidamnus 918 b

gela.

gela, vulgò *chereo* 130 a
heraclea 1179 a
herbita 118 a
hybla 120 a
meſſana 14 a
panormus, panormum, panormium 36 a
petra 42 b
ſegeſta 7 a
tauromínium 32 b
thermæ 26 a
triocla, hodie triochala 205 a
tyche 323 a
tyndara 323 b
zancla 447 a

SICYONIAE.

Phlius 464 b

SIDONIORVM.

Sarepta 24 a

SYRACVSAE.

Acradina 43 a

SYRIAE.

Amathus 157 b
antiochia 203 a
apamea, vide ſyria
apollonia 222 a
arethuſa 237 a
berœa, vide ſyria
bostrys 344 a
byblus, hodie gebeil 35 b
cæſarea, vide ſyria 219 a
canatha 34 b
damaſcus 715 b
epidaphne 518 b
gaderes 1262 a
hierapolis 1165 a
iotapatæ 539 b
laodicea, vide ſyria 219 a
orthoſia, hodie tortoſa, prius antaradus 331 a
palmyra 350 b
paradiſus 360 b
poſidium, vulgò *pudo* 506 b
ptolemais, vide ſyria 219 a
ſeleucia 58 a
ſidon, vide ſyria 89 a, & 219 a
tripolis, vide ſyria 219 a, & 306 a
tyrus 325 a

SYRTIS paruæ.

Neapolis, leptis magna, vulgò *tripoli*. Barbariæ regia ciuitas 215 b
ſabathra, ſ. batra dicta, vulgò *zanaches* 1 b
ſacamiza, ſyrtis magnæ, vulgo *zedacha* 2 a
tacapa, ſyrtis paruæ 222 a

TARRACONIAE.

Cæſarea auguſta, vide tarracon, numantia 369 b

TAVRICAE. cherſ.

Capha, vide theodoſia 468 b

prope THEBAS.

Cilla 480 a

THESSALIAE.

Alceſta pagaſea 136 a
alope 249 b
argos 239 a
berœa 322 b
enipeus 910 b
heſtiæa 1182 b
iolcos 1339 a
lariſſa 26 b
pagaſa, vide alceſta 136 a
pegaſa, quod poſtea demetrias dictum eſt 396 b
pelethronium 396 a
phalora 455 a
pheræ 457 a
philippi 458 a
phthia 463 b
trica 308 b

ad TERMENVM SINVM.

chalaſtra 463 b

THRACIAE.

Abdera 5 a
abdera aulchia ibid.
apollonia 212 a
biſtonis 329 a bercobra 341 a
byzantium, vulgò conſtantinopolis, noua Roma, Antonia 354 a
calatis 373 a
calipolis, vide thracia 375 b
calyba 381 b
chalcedon 464 a
conſtantinopolis, vide Byzantium 354 a cypſela 312 a
enos, vide thracia
imbrus 1222 b
lyſimachia, vide thracia 83 b, & 268 b maronea 110 b
nonacris 147 a
neapolis, vide thracia 268 b
perinthus 424 b
ſeſtos 247 b

TROADIS.

achilleon 37 b
ænetium 75 b
alexandria, troas antigonia olim 139 b
antiochia, vide troas
arandrus, vide troas
cimmeris 480 b
clazomene, vide troas 307 a
dardanum 719 b
ephſus 917 a
laodicea, vide troas
ilion 1217 a
lyrneſſus 83 b
nitamanus, vide troas 309 a
percote & percopa 411 b
pergamus 420 b
priapus ibid.
philadelphia 457 b
thoriaum 733 b
troia, vide troas 309 a, b

TROGLODITARVM.

Baron 342 a
tralya, vide troas 309 a

TVSCIAE.

Adria 68 a agylla 129 a
arretium 237 a
aſiſium, vide tuſcia
auccula 281 a
auquula ibid.
cæra 368 a
balleua, vide volſinium
cluſium 511 b
cortona 626 a
florentia 1081 a
luca 67 a
nepeta, hodie nepa 223 a
peruſia, peruſium hodie, vulgò *perugia* *perouſe* 445 a
piſæ 473 b
piſaurum ibid.
tene, vide tuſcia
volſinium 310 a
tuſcia, vide tuſcia 321 a
tuſcanum ibid.
tyrrheniæ, vide tuſcia ibid.
vulſinij 443 b

VENETIAE inſ.

Altinum 152 b
ateſte 272 b
atria 275 b
brenona, quæ & verona, vide Brano 346 a
belunium 321 b
braia 348 b
maraca 415 a
iapis 1209 a
patauium 380 a
tanus 217 a
vicentia 376 b
verona 359 b
virunum, vide veneti 346 b

VILVMBRORVM.

iſpolium, hodie iſpeilum 1345 b

VINDELICIAE.

Auguſta 290 a
cambidunum, hodie monacum, vulgò *munchen* 469 b
inuitium, vulgò *iſpruck* 1338 b

VMBRIAE.

Aeſiſium, aſſiſia hodie 95 b
ameria 162 a
cæretum 368 b
ſoſſa 670 a
forum ſimpronij, vulgò *foſſembrone* 1100 a
fulginia 1127 a
narnia, vide vmbria 651 a
nucria 106 a
nucia, vide vmbria 252 b, & 412 a
otricula, vide vmbria ibid.
reate 665 a
ſpoletium 136 a
tipheruſ, nūc ciuitas caſtelli 375 a
tudes 312 a
tudertum, vide vmbria 651 a

VNGARIAE.

Alba regalis, vulgò *ſtulweiſenburg* 233 a
buda, vulgò *offen* 352 a
taurunum belgradum, hodie *kriegſweiſſenburg* 235 a

prope ZEPHYRVM.

thoma 168 a

ZEVGITANAE prouin.

Colops, hodie gages 540 b

COLORES.

Albus 134 b
amethyſtinus 162 b
anthracinus 201 b
aquilus, fuſcus, niger, ſubniger 125 a
aridus 236 b arſenicum 251 b
ater 278 a
aureus 397 a
auſterus 299 b

B

Badius, phœniceus, balius, baius, ſpadiceus 308 b
bæticus, hiſpanus, obſcurus, pullus ſubniger ibid.
balauſtinus 309 b
balius, varius 310 b
batrachium 318 a
bonus 334 a
burrhum, rufum antiqui dicebant 354 a buxeus 355 a

C

Cæruleus, cumatilis 368 b
cælinus 369 b
carmeſinus, pullus, carmaſin' 382 b
candidus, vide oloriuus 387 a
caſtaneus, vide ferrugineus 48 b
cæſius 451 b
cerinus ibid.
ceruinus 462 a
chryſocolla 474 b
cineraceus, cinereus 483 a
cinnabaris ibid.
citrinus 495 b
clarus 500 b
coccineus 514 b
coccinus ibid.
conchylium 579 a
coracinus, niger 657 a
corneus 660 b
cratula 679 a
croceus 684 b
cruentus ibid.
cumatilis, cæſius, cæruleus 694 a
cyaneus, cæruleus 708 a
cymatilis 720 a

D

Decens 726 b
dilutus 809 b

E

Egregius 891 b
exaoguis 958 b

F

Ferrugineus, caſtaneus 1059 b
flammeus 1078 a
flauus 1078 b
fuluus 1127 a
furfuroſus 1123 b
furuus, niger, ater 1124 b
fuſcus, ſubniger 1125 a

G

Giluus, melinus 1140 b
glaucus 1142 b
glaucinus 1143 a

H

Hammonium 1171 b
herbeus 1180 a
herbidus ibid.
hyacinthinus 1200
hiſpanus, vide bæticus 308 b
hyalus 1201 a
hyſginum 1204 b

I

Ianthinus, violaceus, purpureus 1208 b
igneus 1214 b
indicus 1264 b
infuſcus 284 b
inſuaſus, luteus 1309 b

L

Lacteus 5 b
languidus 13 a
lacteus 29 b
leucophæus, fuſcus 32 a
liquidus 52 a
liuidus 57 a
luridus 76 a
luteus 77 b

M

Marinus, vide thalaſſinus 466 a
marmoreus 113 b
maluinus, gilaus 127 a
melinum ibid.
melleus 120 a
memnonius, niger 130 b
minium 151 b molochinus 168 a
murinus 193 a
murrhinus 194 b
muſtelinus 197 b
mutinenſis, pullus 198 a
myrrheus 202 b

N

Naſiuus 208 b
niger, ater, fuſcus 229 a
nitens 255 b

O

Obſcurus, vide bæticus 308 b
obtuſus, vide rauus 664 b
oliua 301 a
olorinus, candidus 301 b
orobias 330 b
oſtrum 337 a
oſtrinus, ſubrubeus ibid. b

P

Pallidus 349 a
phœniceus, vide badius 308 b
plumbeus, vide ceſinus 540 a
porraceus 503 b
praſinus 549 a
pulligo 614 a
pullus 613 b
puniceus, puniceus 610 b
purpureus 618 a
purpuriſſum 618 b

R

Rauus, obtuſus 664 b
rauidus 685 a
roſeus 742 b
rubens 744 a
rubeus ibid.
rubellus ibid b
ruber ibid.
rubicundus ibid.
rubeus ibid.
rubidus ibid.
rubor ibid.
rubricata 745 b
rufus 747 a
ruſſeus 751 b
rutilus 752 a

S

Sandaracinus 18 a
ſandix ibid.
ſanguineus 19 b
ſcutulatus 47 b
ſcythicus 48 b
ſilaceus 91 a
ſinopis 97 b
ſpadix 122 a
ſpumeus 158 b
ſaxum 164 a
ſubalbidus 165 b
ſubceruleus ibid.
ſubcandidus ibid.
ſubniger, ruſus 747 a, & 173 a
ſubpallidus 174 a
ſubrubeus, vide oſtrinus 337 b
ſubrubicundus 174 b
ſubrufus ibid.
ſubrutilus ibid.
ſubuiridis 180 a
ſufflauus 186 a

T

Thalaſſicus 162 b
thalaſſinus, marinus, venet' 162 b
theſſalicus 267 b
tyrianthinus 324 b
tyrius 325 a

V

Varius, vide balius 308 b, & 334 b
venetum 345 a
venetus 347 a
verecundus 357 b
violaceus, vide ianthinus 391 a, & 1208 b
viridis 394 b
vitreus 404 b

FINIS.